THESAVRI LINGVAE LATINAE

Tomus II.

LVGDVNI.

Loc libri S. M.a in Portico in Campitello

D LITERA, in ordine alphabeti quarta: quæ quandoque conuertitur in B. vt quod olim duellum, nos iam bellum dicimus: & Duellona, bellona. aliquando in L, vt à sedeo, olim sella dicebatur, quæ nunc sella. Nonnunquam etiã in R. vt meridies, pro medidies, vt Cicero scribit in Orat. ab eo quod est medius dies.

D literæ cum T. quædam cognatio Quintil. lib. 1. cap. 4. Quid D literæ cum T quædã cognatio? Quare minus mirum, si in vetustis operibus vrbis nostræ, & celebribus templis legantur Alexanter & Cassantra.

D. E. R. I. C. notæ, quibus in Senatusconsultis scribendis vtebantur, pro De ea re ita censuerunt. Vt apud Gell. lib. 4. cap. 6. Quod C. Iulius L. filius Pontifex nunciauit in sacrario in regia hastas Martias mouisse, D. E. R. I. C. vt M. Antonius Consul hostiis maioribus Ioui & Marti procuraret.

D. C. vel CAES. Diuus Cæsar. D. C. A. Diuus Cæsar Augustus. D. C. S. De consulum sententia. D. Diuus vel Diua. Deuotus, Diuus, Decius, Drusus, Domus, Dicauit, Dedit, Quingenta. D. D. Deo dicauit. Dono dedit, vel datus, Diis datibus, Dono dedit, donauit, Deo domestico, Decreto Decurionum. DD. Dedicauit, vel Dedicauerunt. D. D. L. M. Dono dedit libero munere. DD. NN. Domini nostri. D. D. S. Diis Deabus sacrum. D. D. D. Dono dedit, dicauit: Datus decreto Decurionum, seu dono Decurionum: vel Dono Decurio dedit. D. D. D. D. Dignum Deo donum donauit. D. AVG vel A. Diuo Augusto. D. E. R. I. C. De ea re ita censuerunt, vel consultum est. D. F. Dotem fecit, vel dolum, vel donum, vel Decij filius, vel defunctus. D. G. Dedit gratias. D. H. Donauit, dedit heredibus. D. I. M. Diis inferis maledictis. D. I. Diis immortalibus, vel dari iussit. D. I. S. Diis immortalibus sacrum. D. L. Donauit locum, vel Decij libertus. Dat laudes. D. L. A. P. Donum libens animo posuit. D. L. D. P. Diis locũ dedit publicè. D. L. S. Diis Laribus sacrum. D. L. Delego. D. M. Domus mortis, Diis Manibus. D. M. S. Diis manibus sacrum. D. M. Dolũ malũ vel dubiũ malum. D. M. F. V. C. Doli mali, fraudisve causa. D. M. AE. Deo magno æterno. D. N. Domino nostro. DN. Dominus. D N N. Dominis. D. O. M. Deo optimo maximo. D. O. Diis omnibus, vel Deo optimo. D. P. R. De pecuniis repetundis. D. P. S. Deo posuit sibi. D. P. P. Deo perpetuo. D. P. Diuus Pius, vel Diis penatibus, vel Diis paternis, vel Dotem petiit. D. P. S. O. L. D. P. Deposuit sibi, Diis locum dedit publicè. D. Q. Diis quirinalibus, vel Diuus Quæstor. D. Q. R. De qua re. D. Q. S. De qua suprà. D. R. Drusus. D. S. P. De sua pecunia. D. S. P. L. D. De sua pecunia Laribus dant, vel dedit, vel dederunt. D. V. Deuotus Vestræ. D V. D. D. P. F. Duntaxat decem denuntiandi potestatem faciam. D. T. S. P. Diem tertium, siue perendinum. D. V. Deuotus vtr. vel vester, vel vestæ, vel Diis volentibus, vel Dies quintus.

D. litera, datũ significat, vt in extrema præfatione Institutionum, D. C. P. Id est, Datum Constantinopoli, & alibi frequenter.

D. Cur pro quingentis vsurpetur, Vide M. putat Priscianus, &c.

D A

DAAE, Daarum, populi Scythiæ, vt ait Seruius. Virg. 8. Æneidos, Indomiti Dahæ, & pontem indignatus Araxes.

DABANEGORIS, Regio Arabiæ, de qua Plin. lib. 6. cap. 28.

Dabula. Palmæ genus apud Scenitas Arabes, quod Iuba omnibus saporibus præfert. vt author est Plin. lib. 13. cap. 4.

Daca. Poma sunt vilissima, inquit Plin. quanquam prima aduentu, decerpíque properantur. Hæc ille lib. 15. cap. 14.

DACIA {Δακία} Regio in Scythia, quam quidam Thraciæ partem, quidam conterminam dicunt. Alij prouinciam citra & vltra Istrum esse autumant. Hæc (vt Ptolemæus scribit) à Septentrione, parte Sarmatiæ, à Meridie, Danubio terminatur: quam nonnulli Valachiam magnam esse voluerunt.

Dacisiani milites Claudio Imperatori dicebantur, quos Nero Augustianos vocabat, vtpote qui ex legionariis, alariis, & manipularibus electi, proprium aliquod, & ab aliis diuersum, pro Imperatoris libito, nomen sortiebantur. Hinc Probus Decimanos, Alexander Seuerus Operarsionales, Tiberius Vigesimanos habebant, & sic de reliquis. Vide Alex. ab Alex. lib. Genial. 6. cap. 22.

Dacrymas, authore Festo, Liuius Andronicus appellabat, quas nos Lachrymas: Græcos sequutus, qui δακρύειν vocat Lachrymari, & δάκρυα Lachrymas. Vnde etiam constat verbum Lachrymor, & nomen Lachryma, melius sine aspiratione scribi, quemadmodum vox Græca, à qua originem trahunt.

DACTYLI Idæi {δάκτυλοι ἰδαῖοι} Magnæ matris ministri & assessores dicti fuere: ea ratione nuncupati, quòd sub Ida habitarent, qui mons Matri deûm dicatus credebatur, vt ait Strabo. Porrò Idæos dactylos Sophocles decem existimaunt, quinque mares primùm natos, qui ferri fabricam excogitauere, aliáque permulta: quinque horum fuere sorores: ab hoc numero dactyli, id est digiti nuncupati. Horum verò nomina sunt, Hercules, Pæon, Epimedes, Iasius, Idas. Iulius Pollux de manu loquens lib. 2. Corybantes, inquit, dactylos etiam nuncupari tradunt plerique, propter numerum, quòd scilicet quinque sint: alij autem quòd Rheæ administrarent omnia. Hactenus ille. Sunt qui Idæos quatuor tantùm numerent, Salaminum, Damnaneum, Herculem & Acmonem. Pherecides verò duos & quinquaginta fuisse existimat. Strabo centum Idæos dactylos in Creta habitasse scribit. De his etiam meminit Diodorus Siculus, quem vide.

Dactylus, huius dactyli, pen. corr. {δάκτυλος} à Latinis dicitur digitus. vnde dactylotheca quæ & chirotheca à Græcis, pro tegumento manus vel digitorum sumitur. ¶ Dactylus, pes metri, constans prima longa, & duabus breuibus: vt scribite. Herous pes à Cicerone vocatur, lib. 3. de Orat. quòd eo scribantur facta heroum & principum. ¶ Dactylus, piscis genus è concharum genere. Plin. lib. 9. cap. 61. Concharum è genere sunt dactyli, ab humanorum vnguium similitudine appellati. His natura, in tenebris remoto lumine, alio fulgore clarere: & quanto magis humorem habeant. ¶ Dactylus. Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Idæi dactyli in Creta, ferreo colore pollicem humanum exprimunt. ¶ Dactylus, Herba. Plin. lib. 24. cap. 19. Sunt qui & aculeatum gramen vocant trium generum. Quum in cacumine aculei sunt plurimum quini, dactylon vocant. hos conuolutos naribus inserunt, extrahúntque sanguinis ciendi gratia. Altero quod est Anoo simile, ad paronychia, & pterygia vnguium, & quum caro vnguibus increuit, vtuntur cum axungia, deo dactylon appellantes, quia digitis medeatur. Tertium genus dactyli, sed tenuis, nascitur in parietinis aut tegulis. ¶ Dactyli, pro fructibus palmæ arboris, quos Græci φοίνικας vocant. Apicius, Femoci drachmæ singulæ dactylorum ossibus tostis, dis quinque, bis denique dactylis nunc mollitis est. Hinc medicamentum quod vulgò dicitur de dactylis, vel Græcis diaphœnicon.

Dactylicus, pen. corr. Adiect. {δακτυλικός} Cic. in Orat. Quòd ille dactylicus numerus hexametrorum magniloquentiæ sit accommodatior.

Dactylis, dactylidis: vt Dactylides vites, dictæ à gracilitate digitali: vel fortassis quòd grana habeant dactylis similia, hoc est fructui palmæ arboris. Plin. lib. 14. cap. 3. Has etiam Dactylos vocat Colum. lib. 3. c. 2.

Dactylotes {δακτυλιώτης} Digitus est qui Latinis sonat annularis. Pollux lichanum appellat. Romani verò annularem seu medicum. Illo enim, quum veniam poscebant à diis, locum Nemeseos (quæ dea vltrix malorum fuit, fautrix autem bonorum) post aurem dextram obsignabant. Ipsa enim Rhamnusia dicta, ibi locum venerationis habet, Alex. ab Alex. lib. 5. cap. vlt.

Dactyliotheca, dactyliothecæ, pen. prod. {δακτυλιοθήκη} Annulorum capsula. δακτύλιος enim annulus est, θήκη capsula, siue loculus vbi quid reconditur. Vlpian. in l. librorum. §. fin. de legat. 3. Dactyliothecam meam, & si quos præterea annulos habeo, &c. Paul. l. argento. de leg. 3. D. Annulis legatis dactyliothecæ non cedunt.

Dactylotheca, Idem quod Dactyliotheca. Martial. lib. 11. epigram. 60,

Senos Charinus omnibus digitis gerit,
Nec nocte ponit annulos:
Nec quum lauatur, causa quæ sit, quæritis?
Dactylothecam non habet.

Sunt tamen, qui & hic legendum putent Dactyliothecam, ne videlicet secunda syllaba producatur.

Dactylius, dactylij, Diminutiuum masculini gen. Annulus. δακτύλιος.

Dactylidion {δακτυλίδιον} Annulus sine gemma, aut sigillo. Gualtherus apud Pollucem lib. 5. cap. 16. vertit Condulum.

DACTYLIS, idis, Sculptoris insignis nomen, cuius laudata opera in hortis Seruilianis haberi, refert Plin. lib. 36. cap. 5.

Dactylotum, ti, n. g. {δακτυλωτόν} Genus quoddam vasis vinarij, sic dictum ex proiecturis digitorum, quo Dionysius aliquando libasse fertur. Alex. ab Alex. Genial. lib. 5. cap. 20.

Dacus, daci {Δᾶκος} siue Daci, dacorum, siue Dacæ, dicuntur qui olim, teste Strab. lib. 10, Daui siue Δάοι appellati sunt. Ex quo apud Athenienses Dauorum nomina seruilia plurimum abundabant. Hinc factum est, vt in Comœdiis serui introducantur, Daui nominati, qui alio nomine Getæ dicti sunt.

Asper Dacus. Horat. 3. Carm. ode 35.

Dacus, daca, dacum, quod est à Dacia. Spartianus, Ad bellum Dacum, Traianum familiaritèr prosequutus est.

Prælia Daca. Stat. 4. Sylu. 2.

Dacicus, pen. corr. {Δακικός} qui Daciam vicit: sicut à Germania, Germanicus. Iuuen. sat. 6.

Dacius, etiam adiectiuum {Δάκιος} vt Arma Dacia. Claud. 4. Paneg.

DADICAE, populi Scythicum ex parte Asiæ, vt scribit Herod. lib. 4.

DADVCHVS {δᾳδοῦχος} Maximus erat sacerdos apud Athenienses Herculis stephanophorus, Palladis Eteobutades à Bute propagati, e qua familia longo tempore sacerdotio præfuere. Vide Alex. ab Alex. lib. Genial. 3. cap. 8.

DAEDALA, neut. gen. Vrbs Lyciæ, à monte Lyciæ, seu à Dædalo ibi sepulto. Plin. lib. 5. cap. 27.

Dædala à varietate rerũ, artificiorúmque dicta est apud Lucretium terra, apud Ennium Minerua, apud Virgilium Circe, vt author est Festus: à verbo Græco δαιδάλλειν, quod significat variare.

¶ Dædala, Festum esse Platæensibus, in Græcorum obseruatum thesauris est. Huius ortum ex fabula quadam cœpisse memorant, quam vide apud Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. vlt. antiq. lect.

DAEDALVS, pen. cor. {Δαίδαλος} Atheniensis, clarus architectura, cuius historiam vide apud Diodor. lib. 5. & Ouid. 8. Metam. & Virgil. 6. Æneid. Ex huius artificis excellentia natum prouerbium, vt clara opera, Dædala appellentur vt Virg. Dædala tecta. Vide MINOTAVRVS. ¶ Fuit & Dædalus, alter de quo Plin. lib. 34. cap. 8. Dædalus & ipse inter fictores laudatus, pueros duos distringentes se, fecit.

Volucer Dædalus. Valer. 1. Argon.

Dædaleus, Dædala, Dædalum {δαιδάλεος} Adiect. item Dædaleus.

Tellus Dædala. Lucret. lib. 1.
Fingere tecta Dædala, id est Ingeniosa. Virg. 4. Georg.
Parit natura rerum Dædala. Lucret. lib. 5.
Polire signa Dędala, id est Artificiosa. Lucret. lib. 5.
Claustra Dędala. Sen. Hippol. 12. significat Labyrinthum.
Iter Dædaleum. Propert. 2. lib. eleg. 15.

DAEDALON, Insulæ duæ contra Chimæram. v. de Plin. lib. 5. cap. 31.

DAEMOGORGON {Δημογοργών} Latinè dicitur deus terræ: quo nomine veteres intelligebant naturam rerum omnium matrem & altricem.

DAEMON, huius Dæmonis, pen. cor. {δαίμων} Latinè dicitur sciens. Dæmones dicuntur à Christianis spiritus in cœlo à Deo creati, qui de cœlo deiecti, partim in terræ infimo, partim in hoc aëre damnati sunt.

Dæmonium diuinum quiddam esse existimabat Socrates, cui parebat teste Cicerone in 1. lib. de Diuin. Idem in lib. de Vniuers. inquit, Reliquorum autem quos Græci δαίμονας appellant, nostri (opinor)

Latini, si modò hoc rectè conuersum videri potest.

Dæmoniacus, pen.cor. Adiect. {δαιμόνιος} vt, Dæmonicæ fraudes apud Lactantium.

Dæmoniacus, pen.corr. Qui à dæmone possidetur. Firmicus lib.3 cap.6, Insanos, lunaticos, dæmoniacos faciunt.

Daer, {δαήρ} Græcis est mariti frater: Latinis Leuir, quod & Alciatus probat. At mariti soror Glos à nobis, vt Rhodiginus ait, dici potest. Idem Alciatus, quod & alij obseruarunt, haud rectè ab Accursio Leuirum vxoris fratrem, quasi Læuum virum acceptum, quum Leuir solùm sit mariti frater.

DAETA, Æ {Δαῖτα} Soror fuit Thyestis, cum qua rem habens Enorchum genuisse memoratur, à quo Dionysius Enorches apud Lycophronem dictus est. Vide Cœl.lib. Antiq lect.7.cap.13.

Dagnades sunt auium genus, quas Ægyptij inter potandum cum corona deuincire solebant, quæ vellicando, morsificandóque, & cantillando assiduè, non patiuntur dormire potantes. Author Festus.

DAGON {Δαγών} Deus fuit è Phœnicibus cultus, Cœli filius ab eis existimatus, & Saturni frater. De hoc in primo Regum ca.5, multa leguntur, quum in eius templo captā arcam Domini Philisthæi reposuerunt, magno sui periculo, & maiore miraculo. Meminit & Suidas. Hunc Phœnices frumenti & aratri inuentorem putabant.

DAHAE, Scytharum populi, teste Plinio lib.6 cap.17.

DAHIPPVS, Statuarius nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib.34.cap.8,

DAI {Δάοι} Persarum populi, omnes pastores. Herodot.lib.1.

DALE {Δάλη} Oppidum in Teuthrania regione, quam Mysi antiquitus tenuere. Plin.l.b.5, cap.30.

DALEON {Δαλέων} Fluuius prope Pylon, de quo Strab.lib.8 Duo quoque propè fluunt amnes, Balion & Acheron Alpheum intrantes.

¶ Dalion, Herbarius, cuius meminit Plin.lib 20.cap.17.

Dalium, supinum ait esse Amelius, Ælius stultum. Oscorum quoque lingua significat insanum. Santra verò dici putat ipsum, quem Græci δείλαιον id est, propter cuius fatuitatem quis misereri debeat. Ex Festo.

DALMATIA {Δαλματία} regio Illyrica ad mare Adriaticum spectans, contermina Liburniæ, versus Occasum: à qua Dalmatæ populi, qui (vt scribit Florus) plerunque in syluis degunt, inde ad latrocinia promptissimi. Iisab Augusto Cæsare domiti fuere, vt scribit Appianus. Dalmatia plurimum auri profert, vt scribit Pl.li.33.cap.4. Vatinius Ciceroni, lib.5.10.

Frondens Dalmatia. Claud.2.in Ruff.

Montana Dalmatia. Ouid.4.de Ponto, eleg.2.

Dalmata, huius Dalmatæ, pen.cor. {Δαλμάτης} Qui ex Dalmatia est. Cicero ad Vatinium, li.5.21. Dalmatis dij malefaciant, qui tibi molesti sunt.

Dalmatæ montes. Stat.lib.4.Sylu.7.

Dalmaticus, pen. corr. Dalmaticum bellum, Sueton. Frigus Dalmaticum, Vatin.ad Ciceronem lib.5.10.

Fluctus Dalmatici. Lucan. 2.

Dalmaticatus, Dalmaticis vestibus indutus. Lamprid.in Commodo, Dalmaticatus in publicum processit.

DALMATICVS, Viri proprium. Cic. Post redit.ad Quirit. L. Dalmaticus pro Q. Metelli reditu deprecatus, &c.

DALMINIVM {Δαλμίνιον} Dalmatarū ampla ciuitas, à qua & cognomen gens illa vendicat. Eam Nasica exilem reddidit, agrumque desolatum pecori pascenduo, vt author est Strabo lib.7.

DAMA, æ, Mulieris proprium nomen, quam Pythagoræ fuisse filiā memorant, cuius ingeniū & doctrinā in exponendis paternis sententiarū inuolucris nemo non mirabatur. Meminit Cæl. Antiq.lect.lib.14.ca.1.

¶ Dama, apud Syros seruorum peculiare nomen, sicut Lacedæmoniis dicebantur Helotæ, apud Phryges Manes, & apud alios aliter. Vide Alex.ab Alex.lib.3.cap 20. Turnebus in illud Horatij, Visne regam spurco Damæ latus? &c. Dama, inquit, nomen seruile est, diminutionis forma à Demetrio deductum, & in Horatio libertini hominis, etsi pro vilissimis & sordidissimis semper habebantur, quod ex his Senecæ verbis probat, Idem res dicebat omniū sordidissimas acetum, & puleium, & Damam, & Philerotem, lacernas & spongias. Hæc ille.

Dama, damæ {δορκάς} Genus capreæ syluestris, tam masc. quàm fœm. gen. Virgil. 8.eclog. Cum canibus timidi venient ad pocula damæ.

Veloces damæ. Sen. Hippol.1.

Agitare damas. Ouid.10. Metam.

Figere damas. Virg.2 Georg.

DAMAETHVS {Δαμαίθος} Cariæ rex fuit, qui filiam suam nomine Syrnam, cùm tecto delapsam, Podalirius eam misso ex vtroque brachio sanguine persanasset, eam illi in vxorem dedit, tradita in dotem Cherronesio. Meminit Cælius, apud quem plura lib.13.cap.13.

DAMAEVS {Δαμαῖος} Neptunus cognominatus, quòd primus artem domandi equos docuerit. vnde & Hippium appellari etiam legimus, quasi dicas Equestrem. Ex Cæl.antiq.lect.lib.24.cap.18.

DAMASCENE, penult. prod. Syriæ pars, quæ & Cœle & Mesopotamia dicitur, circa Libanum: sic dicta à Damasco, clarissima ciuitatum. Author Pomponius Mela.lib.1. Nunc vocatur, *Terra di Damasco*. teste Olimarius in Melam.

Damascenus. Adiect. {Δαμασκηνός.} Plin.lib.15 cap 13. In peregrinis arboribus dicta sunt Damascena, à Syriæ Damasco cognominata. Martial.lib.5.

DAMASTES Sigiæus, historicus, Herodoti tempore ante bellum Peloponnesiacum scripsit de rebus in Græcia gestis præterea de maioribus eorum qui ad Troiam profecti sunt, & de poetis & sophistis, aliáque complura. vt author est Suidas. ¶ Fuit item alius eodem nomine Stoicus philosophus, Simplicij & Elamitæ familiaris, qui sub Iustiniano principe viguit. Scripsit commentarios in Platonem, & alia quædam quæ enumerantur à Suida.

DAMASCVS {Δαμασκός} Syriæ vrbs, à qua Damascene regio dicta. De Damasco sic Strabo, lib.16, Damascus vrbs est insignis, omnium ferè nobilissima quæ in ea fuit regione, Persiæ vicina.

Ventosa Damascus Lucan.lib.3.

DAMASIA {Δαμασία} Oppidum Vindelicorum, & veluti ara quædam Lycattiorum, qui ad Vindelicos pertinent. Strab.lib 4

DAMASITHYMVS, vnus fuit è ducibus Xerxis Persarum regis, teste Herodoto, lib.7.

Damassonium {δαμασώνιον} Herba est, plantaginis folia habens, angustiora tamen, & in terram reflexa. A Dioscoride Alisma appellatur. Nonnulli putant eam esse, quam vulgus *Plantaginem aquaticam* vocat; alij illam quæ ab officinis *Fistula pastoralis* dicitur. Vide Plin. lib.25.ca. 10. & Galen.lib.6. Simpl.

DAMASVS Scombrus, Trallibus oriundus, clarus & grauis orator fuit. vt refert Strabo lib.14 quem vide.

DAMASVS {Δάμασος} Democriti frater, teste Plinio lib.18 cap.35.

DAMASVS {Δάμασος} Romanæ vrbis episcopus quidam fuit, Hieronymi tempore, vt ipse testatur. Meminit & Cælius antiq. lect li.14.ca 8.

DAMEA, Ciuitas inter Ciliciam & Cappadociam, Apamia postea dicta, quam sic vocatam initio ferunt, quòd ferocissimas gentes domuisset. Author Plin.lib 5.cap 30.

DAMEAS, nobilis statuarius, cuius meminit Plin.lib 34.cap 8.

DAMIA, Dea fuit, quam peculiari religione cum Auxesia Epidaurij coluere, de quibus vide in 5.lib. Herodoti, & suprà in AVXESIA.

DAMIA, Cognomen Cybeles, & Damiatrix eius sacerdos.

DAMIANVS Ephesius, Sophista nobilis, circa M. Antonini principis tempora diuitijs ac potentia inter suos præditus, viros doctos liberalitate prosequutus est: eloquentiæ quoque genus fecundum natiuam imitatus. Author Philostratus in Sophistis.

DAMIS {Δάμις} Philosophus fuit, Apollonij Thyanei comes, de quo plura apud Philostratū de vita Apollonij. Meminit huius & Cæl.li.6.c.12.

Damium, sacrificium quod fiebat in operto in honorē Bonæ Deæ, dictum à contrarietate, quòd minimè esset δημόσιον, id est publicum. Dea quoque ipsa Δαμία, & sacerdos eius Δαμιάτρια appellabatur. Hæc Festus.

Damiurgi {δημιουργοί} apud Dorienses vocantur, qui publica negotia rēsque ciuitatis administrant, qui similes sunt ijs, qui ab Atheniēsibus Demarchi vocantur, Id est tribuni. Demiurgos vocat Hesychius. Liuius, Et sub aduentum, inquit, consulis Damiurgi ciuitatum, qui summus est magistratus, &c. De Peloponnesiis loquitur, quo factum est vt Damiurgos Doricè dixerit. Ἐπιδημιουργοὺς appellat Thucydides lib.1 Turnebus.

DAMNANEVS, Vnus ex Idæis Dactylis, quos quatuor tantùm quidam numerauerant, Salaminum, Damnaneum, Herculem, & Acmonem. Vide in dictione ACTYAE IDAEI.

DEMMANITANI, Hispaniæ citerioris populi, in cōuentu Cæsar augustano, inter stipendiarios à Plinio numerati lib 3.cap.item 3.

DAMNIA, Regio in Arabia, cuius meminit Plin.lib 6.cap.28.

Damnum, damni {ζημία, βλάβη.} Iurisc. in l.3. D. de damn. infect. Damnum & damnatio ab ademptione & quasi diminutione patrimonij dicta sunt.

Damnum est nisi hoc faciam. Terent. Adelph.a.2.

Damnum ex tempestate. Cato cap 3, Si eiò sustuleris, & vasa parata erunt. nihil damni erit ex tempestate.

Damna & detrimenta Cic.1.de Leg.

Iactura atque damnum. Cic 2.de Lege Agr.

Damni iniuria. Cic pro Qu. Rosc. Com.

Acerba damna. Claud. Gigantomach.

Fatalia damna. Ouid 1. Trist.eleg.7.

Damna fatalia iurisconsulti vocant quæ accidūt etiam quantumuis cautis & prudentibus, quæque nullo modo præcaueri possunt. Itaque ad ea præstanda nemo obligatur. l.duobus § Damna. D.pro socio.

Flebile. Claud.2 in Ruff. Gemina. Claud 2 Paneg.

Grauius Ouid 7 Metam. Leue Ouid.14. Metam.

Reparabile Ouid.1 Amor. eleg.14

Speciosum damnum id vocamus quod speciem quandam exhibeat nobis non contemnendæ vtilitatis, quum tamen re ipsa noxium sit maximè. Hoc epitheto appositè vsus est Ouid. lib.11. Metam. vbi Midæ fabulam enarrat.

Tenue. Claud. de bel. Get. Turpia. Claud. de bel. Gild.

¶ Damnis accedere. Ouid. de Nuce.

Damno auctus. Terent Heaut.4.1.

Capere damnum. In CAPIO. Certare damnis. In CERTO.

Coercere damno aliquem. Cic.3 Offic.

Cogere damno aliquem. Cic 1. Philipp.

Contrahere damnum in re aliqua. Cic. 5. de Finib. Nec mercatura quæstuosa, si in maximis lucris parum aliquid damni contraxerit.

Damnum decidere, pro soluere, præstare. sarcire damnum. l. Si seruus communis § His etiam. & §. quod verò. D. de furt.

Dissoluta & compensata damna. In COMPENSO.

Damnum dare aut malum. Terent. Andr.1.1.

Facere damnum. Cic. de Clar. Orat. Damnum enim, illius immaturo interitu, res Romana Latinæque literæ fecerunt.

Factum damnum in aliquo. Cic. Trebonio, lib. 10. 28, Magnum damnum factum est in Seruio.

Damni nihil facio quòd. Cic. Volumnio, lib.7 34, Quòd declamationibus nostris cares, damni nihil facis.

Ferre damnum cum pudore. Ouid.3. Amorum, eleg 6.

Gubernare damna belli. Sil.lib.10.

Damnum infectum, Est damnum nondum factum, quod futurum veremur. Caius. l.2, De dam. infect. Vide INFECTVS.

Damni infecti promittere. Cic in Topic. Siquis in pariete communi demoliendo damni infecti promiserit, &c. Boetius, Damni infecti promissio est, quoties quis promittit, si quod damnum eius opera contigerit, sua restitutione esse pensandum.

Damni infecti cauere alicui. Paulus in l. Prætoris. D. de dam. inf.

Damni, siue eius quod interest tres sunt species. Prima eius, quod neque à lege, neque ex partiū conuentione definitū est, ideóque probandum, & quantumcunque erit, adiudicandū, ex regula tamen l.vnic. C. de sentent. quæ pro eo quod inter. & appellatur Id quod interest. Altera autem species eius est, de cuius summa integra, & quantacunque futura est inter partes conuenit, quæ in iure appellatur pœna. l. vltim. D. de præt. stipul. l.8. §.2. D. rem rat. habet. Tertia species eius est, de

cuius summa non integra, nec quamcúnque ad extremum esse potest, sed quanta sit per singulos mêses, ipso iure definitum est, sic vt quamuis pluris vel minoris intersit, sola tamen ea summa præstetur, vt patet ex l.vlt.D.de peric.& comm.rei vendit. Et hæc quoniam ab vsus diuturnitate pendet, Vsura, siue interusurium appellatur.

Leuare damna. Ouid.1.Fast. Pensare. Claud.de Rapt.Pros.
Plangere.Stat.11.Thebaid.
Materiam præbere damno.Ouid.2.Metam.
Rependere damna.Ouid.2.de Arte.
Resarcire.Cic. Lentulo,lib.1.9, In meis damnis ex authoritate Senatus resarciendis.
Damno esse.Plin.in Procemio lib.14.
Credulitas puellis damno esse solet.Ouid.epist.16.

Damnosus,pen.prod.Adiect. {[illegible]} Quod infert damnum. Plaut.Bacch.2. Terent.Heaut.5 4,Ganeo damnosus.
Alea damnosa. Martial.lib.14. Artes.Ouid.2.Metam.
Curæ.Ouid.1.de Remed. Dies.Horat.3.Carm.ode 6.
Dolus.Nerat.in l.Si procurator.D.de dol.mal.&excep.
Gaudia.Claud.7.Paneg.
Hæreditas damnosa.Iul. ianus in l.Si hæreditatem.D.Mandat.
Libido.Horat 2.epist.2. Mora.Ouid.11.Metam.
Damnosa famæ reique mulier.Liu.9.bel.Maced.
Senectus.Ouid.13.Metam. Superbia.Ouid.3.de Arte.
Venus.Horat 1.epist.19.
Virtus.Ouid 10.Metam.Virtus,Id est fortitudo.
Voluptas Veneris.Ouid.1.de Ponto,eleg.11.
Damnosior. Ouid.3.Amorum,eleg 5.ad amnem,Damnosus pecori curris,damnosior agris.
Nihil est damnosius deserto agro.Plin.lib.8.cap.5.
Damnosum est. Colum.lib 1.
¶Damnosus profusus & nequam.Sueton.in Nerone,cap.31, Non in alia re damnosior,quàm in ædificando.Erasmus.

Damnosè, Aduerbium {[illegible]} vt,
Damnosè bibere.Horat.2.Serm.sat.8.

Damnificus,pen.corr. {[illegible]} Qui facit damnum. Plaut.Cist.10, Imitatur nequam bestiam & damnificam.

Damnigerulus,pen.corr. {[illegible]} Idem.Plaut.Trucul.11, Ite hac simul mulieris damnigeruli foras gerrones.

Damno, damnas {[illegible]} damnare.Quint.lib.3.cap.6, Et M. Tullius non dubitauit aliquos suos libros iam editos aliis postea scriptis iure damnare.
Aciem damnare. Vide ACIES.
Damnare reos & absoluere,opponuntur.Ouid.15.Metamorp.
In vno facto damnandus.Ouid.7.Metam.
Moras damnare.Ouid.13.Metam.
¶Damnatur in totum hæc herba.Plin.lib.22.cap.12.
¶Damnare genitiuo aliquando iungitur,aliquando ablatiuo,quando autem genitiuo,subintelligitur ferè ablatiuus crimine, vel scelere, aut simile,quod addit Ouid.5.Fastorum.
Ambitus damnari.Cic.de Claris Orat.
Furti & pro socio damnatum esse.Cic.pro Flacco.
Damnare tempora infelicitatis. Quintilianus lib.10.cap.2.
Iniuriarum.Cic.5.Verr.
Maiestatis.Cic.pro Cluent.
Peccati alicuius damnari.Author ad Heren.lib.4.
Peculatus damnatum esse.Cic.2.Verr.
Damnare aliquem præuaricationis.Plin.Iunior epist.9 lib 3.
Damnari rei capitalis.Cic.de Senect.
Sceleris.Ouid. Parce tuum vatem sceleris damnare Cupido.
Absoluere hominem maximi criminis commotæ,& sceleris eundem damnare.Cic.ad Att.lib.7.
Sordium.Plin.Iunior lib.1.epist.36.
Stultitiæ damnare aliquem.Cic.in Partit.
Damnari tarditatis.Quint.lib.2.cap.6.
Veneficij damnatus. Tacit.lib.12.
Iungitur etiam genitiuo significanti pœnam: vt Damnari octupli. Cicero 5.Verr. Expecto vim edicti,seueritatem Prætoris:fauen aratori,cupio octupli damnari Apronium.
Damnatus calumniæ publici iudicij l.2.§ si quis tamen.D.de postul.
Damnatus longi laboris.Horat.2.Carm ode 14.
¶Ablatiuo.Cic.6.Verr.Daréque operam,vt is eo crimine damnaretur,ne ipse esset in crimine.
Damnatus crimine.in l.1.§.1.D.de postul.
Nomine sceleris coniurationísque damnari.Cic.7.Verr.
Damnare de vi.Cic.ad Brutum, 12, Atque ille si armis positis de vi damnatus esset,&c.
Damnare de suspicionibus,Id est ex suspicionibus,per suspiciones. Vlpian. in l.absentem.D.de pœnis.
De pecuniis repetundis damnari.Cic.pro Cluentio.
De maiestate damnatum esse.Cic.2.Verr.
Ablatiuo etiam pœnæ.Cic.1. Tuscul. Sed plurimi contrà nituntur, animósque quasi capite damnatos,morte mulctant.
¶Caput damnare Orco. Virgil.4.Æneidos.
-Stygióque caput damnauerat Orco. Hoc est, necdum morti destinauerat. Seruius.
¶Damnari ad aliquem.Plaut.Rud.19.
Quem modò damnauit ad recuperatores Pseudidippus?
Partem damnatur in vnam.Ouid.11.Metamorphoseos.
Cætera sunt hominis,partem damnatur in vnam,
Induitúrque aures lentè gradientis aselli. De Mida.
¶Capite ob rem aliquam damnari.Cic.1.Tuscul.
Iudicio damnari.Cic.2.Philip. Ibidem,Iure damnatus.
Senatus decreto non mea facta damnasti. Ouid.2.Trist.
Turpi iudicio damnari.Cic.pro Sex.Rosc.
Ipsa hominum opinione tacita damnatum esse Cic.pro Cluent.
Primis sententiis damnatum esse.Cic.1.de Orat.

Per arbitrium damnari.Cic.pro Sex. Rosc.
Damnare fastidio aliquid.Plin.lib.21.cap.2, Quapropter quæso, ne hæc legentes,quoniam ex his spernit multa,etiam relata fastidio damnent,quum in,&c. Martial.lib.9.
Damnare odio. Seneca de Benefic.lib 3.cap.6.
¶Additur interdum datiuus significans personam, quæ in causa vincit. Seneca de Benef.lib.6,Sic debitori creditor sæpe damnatur, vbi ex alia causa plus abstulit, quàm ex credito petit.
¶Damnari indicta causa dicuntur,qui causam nô dixerût,neque defenderunt,& inauditi sunt. Curt.lib.8,de Callisthene. Cic.2.de Legib. Vt Dictator qui esset,quem vellet ciuium indicta causa,impunè posset occidere. Id est non prius auditum, vt nunc loquimur.
Damnari inauditum. in INAVDITO.
¶Damnari votorum,vel votis.Virgil 5.ecloga.
Vt Baccho,Cererique, tibi sic vota quotannis
Agricolæ facient, damnabis tu quoque votis. Vbi Seruius, Quum tu deus præstare aliqua hominibus cœperis, obnoxios tibi eos facies ad vota soluenda: quæ ante quàm soluantur, obligatos,& quasi damnatos homines retinent.
¶Damnare,pro Morti dare. Virgil.Æneid.lib.4.
Nondum illi flauum Proserpina vertice crinem
Abstulerat: Stygióque caput damnauerat Orco. Nonius.
¶Damnare, pro reum peragere, siue condemnari facere. Tacitus lib.3, Abolitas leges, & funditus versas, vbi in foro, in limine curiæ, ab Annia Rufilla, quam fraudis sub iudice damnauisset, probra sibi,& minæ intenderentur.
¶Damnare,Liberare.Virgil.12.Æneidos,
Quem damnet labor,& quò vergat pondere lethum. Seruius.
¶Tributis damnare. Tacit. in lib.de Germ. vbi Rhenano autore, damnare, pro multare accipitur: in qua quidem significatione Liuius etiâ vsurpare côsueuit.vt lib.5.Decad.4,Multos pecuarios damnarunt.
¶Damnare,pro Obligare.l.si filius.D.de diuort. Damnandum, inquit,eû,quantî mulier litem iurauerit. Item de leg.1.l.cû filio.Hæredê, inquit,mihi dare damnauerit. Hinc damnatus,pro obligatus legitur.

Damnatus,Partici. {[illegible]} vt, Damnatus morti.Lucret.lib.6.
Caput damnatum.Lucan.lib.2.
Falso crimine mortis damnatus.Virgil.6 Æneidos.
Causa propè conuicta & damnata.Cic.pro Cluentio.
Damnatum viuere paci.Sil.lib.3.

Damnatus {[illegible]} Nomen ex participio. Cic.in Pisonem, Quis te miserior, quis te damnatior,qui neque scribere ad Senatum, à te bene Remp.esse gestam,neque præsens dicere ausus es? Id est quem iustius quis iudex posset condemnare, quàm te?

Damnaturus, pen.prod. {[illegible]} Participium. Ouid. 7.Metam. Damnatura sui non est delicta mariti.

Damnatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 28. cap. 6,Metuens damnationem.
Reorû acerbissimæ damnationes, cui opponitur, Libidinosissimæ liberationes. Cic.in. Pisonem.
Ducere damnationem. Cic. 4. Verr. Quum rem ita exposuissem, quemadmodum nunc apud vos: docuissém,que hanc damnationem duci non oportere,&c.
Esse in damnatione.Plin.lib.20.cap.21.
Eximere reum damnatione. Paul.in l. exceptio. D. de exceptio.

Damnas {[illegible]} pro Damnatus,apud Iurisconsultos. Marcellus in l.damnas.D. de vsu & vsufruct. per leg. dat. Quisquis mihi hæres erit, dare damnas esto.

Damnatorius, Adiect. {[illegible]} Cic.5.Verr. Verres in Xenonem iudicium dabat illud suum damnatorium de iugerum professione.
Damnatoria tabella, apud Suetonium in Augusto, cap. 33. Vide Tabella, in TABVLA.

Damnatus,huius damnatus, pen.prod. Idem quod damnatio. Plin. lib.7. cap.44. Alieno beneficio postea vixit, bonis inde etiam consecratis à damnatu suo.

DAMOCLES {[illegible]} Nomen proprium vnius ex assentatoribus Dionysij. Meminit Cic. Tuscul. quæst.lib.5.

DAMOCRATES {[illegible]} Palestrita quidam fuit, qui quum pedibus ægri certamina adisset sacra, vt si qua effici posset morbum discuteret, eò productus denique est, vt in stadio lineam sibi circunduceret,aduersarios iussis extrahere eum vi,si possent: nequeuntibus verò, abiit demum coronatus. Ex Cæl.Rhodig.lib.19.cap.18.

DAMOCRITA {[illegible]} Matrona fuit Spartana, Alcippi ciuis clarissimi vxor, quæ quum virum ab his, qui contrarias in Rep.partes fouebât,in exilium actum sequi prohiberetur, filia quę iam viro maturæ edicto publico nubere vetarentur, ne ex his quispiam Alcippi vltor nasceretur, concepit animo facinus supra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ primariæ noctu in Andronem quendam sacrorum causa conuenissent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam vim lignorum, quæ ad sacrificium parata erant, ad fores congessit, ignémque iniecit, vt intus omnes exurerer. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde etiam seipsam interfecit. Ex narrationibus amatoriis Plutarchi.

DAMOETAS {[illegible]} Nomen pastoris, de quo Virgilius in Bucolicis, Dic mihi Damœta &c.

DAMON & Pythias, Pythagorei {[illegible]} hoc animo (inquit Cicero) inter se fuerunt, vt quû eorum alteri Dionisius tyrannus diem necis destinauisset: & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies, commendandorum suorum causa postulauisset, vas factus est alter sistendi eius: vt si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi. qui quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt se ad amicitiam tertium adscriberent. Hæc Cic.lib 3.de Offic. Meminit & Valerius de Amicitia.

DAMON,Damonis {[illegible]} Atheniensis musicus fuit, qui (vt plerique consentiunt) remissam reperit harmoniam, quæ mixolydio contraria est, iadni autem persimilis. Cæl.Rhodig.lib.9.cap.3.

DAMOPHILA, penult. corr. Græca mulier, vxor Pamphili, socia

Sapphus poetriæ, poemata multa conscripsit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes, vt est author Philostratus in vita Apollonij.

DAMOPHILVS, pen.corr. Sophista, quem nutriuit Iulianus Consul sub M. Antonino principe: scripsit ad Lollium Maximum de vita Priscorum, & quædam alia. Suidas.

DAMOPHILVS, Plastes & pictor. Plin. lib. 35. cap. 12. Plastæ laudatissimi fuere Damophilus & Gorgasus, iidémque pictores, qui Cereris ædem Romæ ad circum maximum vtroque genere artis suæ excoluerunt, versibus inscriptis Græcè, quibus significarent à dextra opera Damophili esse, à parte læua Gorgasi.

DAMOSTRATVS, pen.corr. Philosophus, scripsit de piscibus libros XX. Suidas.

DAMOXENVS, pen.corr. Atheniensis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Dipnosophistis.

DAMYNDAS, Vir fuit Macedo, teste Plutarcho.

DAN (Δὰν) Vicus est in quarto à Paneade milliario, euntibus Tyrum, qui vsque hodie sic vocatur, terminus Iudææ prouinciæ ad Septentrionem, de quo Iordanis flumen erumpens, à loco sortitus est nomen. Ior quippe fluuium siue riuum Hebræi vocant.

Danace, danaces (Δανάκη) Numisma quoddam paruulum est, quod Charonti porrigebant Stygiam paludem transmissuri, cuius fit mentio in Charonte apud Lucianum. Meminit in Psyches fabella Apuleius, atque item Plinius characteris collectaneis.

DANAE, Danaes (Δανάη) trium syllabarũ, Acrisij regis Argiuorum filia, quam dicunt ab Ioue in auri guttam conuerso compressam. Ouid. lib. 4. Metamorphoseon,

...usque enim Iouis esse putabat

Persea, quem pluuio Danae conceperat auro. Hæc postquam à Ioue est vitiata, pater eam in arcam inclusam præcipitauit in mare, quæ delata ad Italiam, inuenta est à piscatore cum Perseo, quem illa enixa fuerat, & oblata regi, qui eam sibi fecit vxorem: cum qua etiam Ardeam condidit, à quibus Turnum vult Virgilius originem ducere. Hactenus Seruius in illud 7. Æneidos,

Et Turno, si prima domus repetatur origo,

Inachus Acrisiúsque, patres mediæque Mycenæ. De Danae vide Horat. 3. Carm. ode 16.

Danaeius, Adiectiuum (Δαναήϊος) vt, Heros Danaeius, id est Perseus, Iouis & Danaes filius. Ouid. 5. Metam.

DANALA (Δανάλα) Vnum est ex tribus castellis Troginorum, qui sunt Galatæ, vbi Lucullus & Põpeius cõuenere, quum alter ad belli successionẽ, alter illi potestate permissa, ad triumphũ pergeret. Ex Stra. li. 12.

DANAVS (Δαναὸς) Beli filius, in Ægypto regnauit: is quinquaginta filias habuit, quæ maritos suos interfecerunt, de quibus diximus in dictione Belus. Vide Seruium in 10. Æneid. Is Danaus puteos dicitur inuenisse, vt est apud Plin. lib. 7. cap. 56.

DANDAGVLA, Oppidum, ab ostio Gangis fluuij DCCXXV. M. pass. distans, de quo Plin. lib. 6. c. 20.

DANDARI (Δανδάριοι) Sarmatarum populi, Taniam amnem incolentes, vt vult Plin. lib. 6. cap. 7.

DANDARICA, pro terra Dandaridarum. Tacit. lib. 12, Ventúmque Sozaa oppidum Dandaricæ. Subintelligitur terræ. Sic enim reposuimus (inquit Rhenanus in castigationibus in Tacitum) pro Dandaræ.

DANDON, onis (Δάνδων) Proprium viri nomen, quem ex Alexandro Cornelio refert Plin. quingentis annis vixisse. lib. 7. cap. 48. quo de spatiis agit vitæ longissimis.

DANEON, Portus inter Neloe & Marchadar, ex quo nauigabilem alueum perducere in Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit LXII. M. pass. interuallo (quod inter flumen & Rubrũ mare interest) primus omnium Sesostris Ægypti rex cogitauit, mox Darius Persarum: deinde Ptolemæus sequens, & qui duxit fossam, &c. Vide Plin. lib. 6. ca. 29.

DANIVLAS, Oppidum ad Caucasum, in regione Capissene, ex aduerso Bactrianorum. Plin. lib. 6 cap. 23.

DANI, Populi Germaniæ, nunc Daci dicti. Sipontinus.

DANIA (Κιμβρικὴ χερρόνησος) Septentrionalis Oceani peninsula est, maritimæ Saxoniæ lateri adhærens, quam olim Cimbri habitarunt, quos posteà Marius deleuit in Italiam irrumpere conantes.

Danista, danistæ, masc. gen. (Δανειστής) Fœnerator. Quidam Danistas, à dando dictos voluere, quòd dent fœnori. quamuis alij à Græco potius existiment. hoc est ἀπὸ τοῦ δανείζειν, quod est mutuare. Plautus Epid.

Adeò argentum? T. ab danista apud Thebas. S. sumpsisti fœnore?

S. in dies minásque argenti singulas nummis. S. papæ.

T. Et is danista aduenit vnà cum eo, qui argentum petit.

DANTES (Δάντης) poeta Florentinus, regum & principum amicitiis clarus, cuius vitam scribit Volaterranus, lib. 21.

DANTISCVM, Poloniæ oppidum, ad Vistulam fluuium, aduectis mercibus clarum & opulentum, vt notat Vadianus. Vulgò *Dantzach*.

DANTHELETAE (Δανθηλῆται) Thraciæ populi, magna ex parte Æmum incolentes, & latrociniis dediti. Strab. lib. Geograph. 7.

DANVBIVS (Δανούβιος) inquit Plin. lib. 4. ca. 12. ortus in iugis Abnobæ montis Germaniæ, ex aduerso Rauraci Galliæ oppidi multis vltra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes Danubij nomine, immenso aquarum auctu, & vnde primum Illyricum alluit, Ister appellatur, sexaginta amnibus receptis, medio fermè numero eorum nauigabili, in Pontum vastis sex fluminibus euoluitur. Hactenus Plinius. Ammianus quoque lib. 22. Amnis (inquit) Danubius oriens prope Rauracos montes, limitibus Rhæticis per latiorem orbem porrẽsus, ac sexaginta nauigabiles penè recipiens fluuios, septem ostiis per hoc Scythicum latus erumpit in mare. &c. Hunc secundum post Nilum facit Ausonius in 4 epigrammate,

Illyricis regnator aquis, tibi Nile secundus

Danubius lætum profero fonte caput. Et Ouid. 4. de Ponto. Vulgò *Donaw, Le Danube*.

Capax Danubius. Ouid. ad Liuiam. Ferox. Claud. 2. in Ruff.

Profundus. Horat 4 Carm ode 15.

Rapidus. Claud 8. Paneg. Rigens. Claud. 4. Paneg.

Danunt, quandoque à veteribus dicebatur pro dant. & Duis pro dederis. Plautus, Cui seruitutem dij danunt lenoniam. Nonius. Vide infrà in DO, das.

DAORISI, Liburniæ populi, in conuentu Naronæ coloniæ, vt Plin. author est, lib. 3 cap. 22.

Dapalis, & Dapatice, Vide DAPS.

DAPHITAS (Δαφίτας) Grammaticus quidam fuit, qui in monte, qui Thorax appellatur, crucifixus fuisse dicitur, propterea quòd reges versibus incesseret, vt Purpurei tumuli, fæx vltima diuitiarum Lysimachi, Lydos subditos atque Phryges. Hinc ortum est prouerbium, Caue à Thorace, in illos torqueri solitum, qui paulo plus garruli & conuiciatores sunt. Ex Strab. lib. 14.

Daphnatum. Genus cinaræ dicitur vbi lauri surculum perforaris, & cinaræ immissum semen ita seueris. Vide Cælium Rhodig. lib. 4 ca. 8.

DAPHNE (Δάφνη) Penei fluminis filia, Phœbo adamata, ac in laurum conuersa. De qua Ouid. 1. Metam. & Aphthonius sophista. ¶ Daphne altera, filia Tiresiæ vatis, quæ Thebis capta missa est Delphos, vt vaticinium disceret. Itaque edidit varij generis responsa, cuius ex versibus Homerum ferunt multa mutuatum fuisse. Hæc Diodorus lib. 5.

Peneia Daphne. Ouid. 1. Metam.

¶ Daphne, inquit Parthenius Eroticorum cap. 15, Amyclæ filia erat, quæ omnino ad vrbem non progrediebatur, neque etiam reliquis virginibus conuiuebat: verùm apparatu magno frequẽter venabatur, aliquando etiam vsque ad Laconicam regionem peruagata, progressaque vlterius per reliquos Peloponnensi montes, adeo vt hanc ob causam valde grata esset Dianæ, quæ eam certè pettam spiculo faciebat eiaculari. In eius cum æqualibus per syluas oberrantis amorem Leucippus incidit OEnomai filius: qui quum aliàs viam qua eam aggrederetur desperasset, muliebribus vestibus indutus, ac puellæ adsimilatus, cũ ea venabatur. Erat autem omninò iucunda ipsi Daphne illius cõuersatio, adeo vt nunquam eum dimitteret, talisque colluderet, ac quasi ex eo penderet omni hora. Apollo autem, qui & ipse puellæ desiderio ardebat, itáque & inuidia ob Leucippi præsentiam tenebatur, puellæ in animum iniecit, vt eum reliquis virginibus ad fontem accedat, ac lauet. Quò sanè quum peruenissent, omnes exuebãtur, & quum Leucippum inuitum ad hoc viderent, vestes ei detraxerunt. Cognita autem fraude & insidiis sibi paratis, omnes eum spiculis transfixerunt: atque ita ille diis volentibus disparuit. Daphne verò quum Apollinem se petentem perspexisset, strenuum valde fugit. Illo autem pariter insequente, à Ioue petiit ex hominibus immutari. Aiunt itaque ipsam factam arborem, quæ adhuc ab illius nomine Daphne appelletur. Hæc Parthenius ex versione Cornarij. Vide plura in Fatidica laurus, & Venturi præscia laurus, in dictione LAVRVS. Pausanias in Arcadicis rem sic narrat: OEnomaus, qui principatum Pisæ obtinuit, filium habuit Leucippum. Hic amore Daphnes correptus, statim eam vxorem petiit. Sed vt cognouit fugere eam virorum genus vniuersum, talem quandam fraudem excogitauit. Comam Leucippus Alphæo alebat. Hanc virginum more postquam composuit, veste indutus muliebri, ad Daphnem abiit. Quo facto & OEnomai se filiam esse simulauit, & vnà cum Daphne venaturum dixit. Quum itaque & pro virgine haberetur, & reliquas generis dignitate, venandíque scientia superaret, adhæc frequenti obsequio plus satis esset officiosus, in firmam amicitiam Daphnen attraxit. Qui verò amorem Apollinis in Daphnen descripserunt, inuidisse eum Leucippo amoris felicitatem aiunt. Confestim itaque natare in Ladone voluit cum reliquis virginibus Daphne, inuitúmque Leucippum vestibus exuerunt. Quum itaque non virginem esse cernerent, iaculis eum ac pugionibus ictum interfecerunt.

¶ Daphne, Straboni nemus est apud Antiochenses.

DAPHNEA Diana nuncupata, cuius sacellum Pausanias scribit fuisse in finibus Spartiatarum. Strabo libro 8. quum de Alpheonia Diana egisset: Ab Olimpia, inquit, stadiis LXXX distans: huic deæ in Olympia annuus conuentus celebratur, sicuti & Elaphiæ & Daphneæ. Tota enim hæc regio templorum Dianæ, Veneri & Nymphis dicatorum refertissima est.

DAPHNAEVS Appollo cognominatus, quasi tu Laureus Latinè dicas: vel vt alicubi apud nostros legas, Lauriger. Daphnæi Apollinis templum Antiochus Epiphanes dictus struxit, vt Marcellus lib. histor. 22. tradit. Arsit verò Iuliani Cæsaris temporibus. Fuit & Daphnites Apollo, à Syracusanis sic appellatus, vt scribit Hesychius.

DAPHNES. Lucus ad vrbem Antiochiæ fuit amœnissimus, & cupressis maximè opacus, vt Nicephorus libro 10. Eccles. histor. cap. 28. scribit. Eius fit mentio lib. 12. C. de cupress. ex luco Daphnes. Et apud Lampridium in Alexand.

Daphnia. Gemma comitialibus morbis vtilis existimata. Plin. lib. 37. c. 10.

DAPHNIDES, Insula apud Troglodytas commemoratur à Plinio lib. 6. cap. 29.

Daphniphagi (Δαφνηφάγοι) Dicuntur vaticinantes: ad quod allusit Iuuenalis, -Laurúmque momordit. Quando laureis coloris vates responsa dei edebant, stipis gratia, persuadentes vulgo comesta lauro haurire se numen. Cæl. Antiq. lib. 5. cap. 7.

DAPHNIS à poetis puer formosissimus, & Mercurij filius describitur. Pastor autẽ fuit qui carmen Bucolicum inuenit, in Sicilia boũ armenta multa possedit: postremò captus luminibus, quòd ebrius cũ aliena fœmina congressus esset, vt prædictũ ei fuerat à nympha. Author Suidas.

¶ Daphnis, Antiochiæ suburbanum, quod octoginta stadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo.

¶ Daphnis, Daphnidis, Grammaticæ artis seruus, CCC. M. DCC. sestertiis emptus est, Cn. Pisaurensi vendente, & M. Scauro principe ciuitatis licente, quod pretium hominis in seruitio geniti maximum fuisse ad suam ætatem refert Plin. lib. 7. cap. 32.

Daphnitis, Alexãdrina laurus vocatur, una ramos spargit à radice dodrantes, topiarij ac coronarij operis, folio acutiore quàm myrti, molliore & candidiore, maiore semine inter folia rubro. Plurima in Ida, & circa Heracleam Ponti, nec nisi montosis. Hæc Plin. lib. 15. cap. vlt.

Daphonoides, Herba. Plinius libro 24 capite 15. Est & alia clematis

Ægyptia

cognomine, quæ ab aliis daphnoides, ab aliis polygonoides vocatur, folio lauri, longa, tenuisque: aduersus serpentes, ac priuatim aspides ex aceto pota efficax. Ægyptus hanc maximè gignit. Ruellius lib. 3. cap. 137, dicit hanc appellari nostris herbariis *laureolam*.

¶ Daphnides, Casiæ species est, Isoscinnamos cognominata, cuius precium faciunt mangones x. c c c. Adulteratur styrace, vt inquit Plinius, & propter similitudinem corticum lauri tenuissimis surculis. Vide eius lib. 12. cap. 20.

Daphnon, daphnonis, pen. prod. {δαφνών} Lauretum. Martial. lib. 10,
Disposuit daphnona suo Torquatus in agro,
Castaneas centum seuit Oracilius. Idem lib. 12.

Daphnucus {δαφνοῦχος} Vocabatur, qui in conuiuio primus caneret, quòd olim ad mensam carmina Homeri per vices decantabantur.

D A P H N V S, Daphnuntis {Δαφνοῦς} Oppidum Locrorum in litore Phocidis, de quo Plin. lib. 4. cap. 7. ¶ Est & Daphnus Cariæ fluuius, Harpasus postea, ab impetu prærapido nuncupatus. Vide Cæl. Rhod. li. 29. capite 21.

Daps, dapis {δαὶς, δαπάνη} apud antiquos dicebatur res diuina quæ fiebat aut hyberna semente, aut verna. quod vocabulum ex Græco deducitur, apud quos id genus epularum δαὶς dicitur. Hæc Festus. Liu. 1. ab Vrbe, Tum sacrum factum, adhibitis ad ministerium dapémque Potitiis ac Pinariis. Virgil. in Bucol. eclog. 6,
Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit.
Dapis, in genitiuo singulari. Horat. 4. Carm. ode 4,
Egit amor dapis atque pugnæ. Loquitur de aquila.

¶ Dapes, non tantum sunt deorum, vel nostræ in sacrificiis deorum, vt volunt Valla libro 4. & Seruius: sed largiores & opipari apparatus. Virgil. 4. Æneidos,
Diripiúntque dapes, contactúque omnia fœdant.
Dapes (inquit Nonius) non tantùm opiparos apparatus aut religiosos, sicut plerunque, significare, sed & vitabiles, & infandos cibos, authore Virgilio, possumus dicere. Æneid. 3. de Cyclope,
Nam simul expletus dapibus, vinóque sepultus.
Accisæ dapes. Id est vndique consumptæ. Virg. 7. Æneid. Seruius.
Amor dapis. Horat. 4. Carm. ode 4.
Benignæ dapes, Id est multæ & liberaliter ministratæ. Horatius Epod. 17, Egens benignæ Tantalus semper dapis.
Felices dapes, Id est lautiores. Horat. Epod. 9.
Inemptæ, Horat. Epod. 2.
Lethales. Valer. lib. 2. Argon.
Libidinosæ. In L I B E R.
Opimæ. Virgil. 3. Æneid.
Saliares. Vide Saliaris, in S A L I I.
Siculæ, pro lautis & sumptuosis dixit Horat. 3. Carm. ode 1. Vide S I C I L I A.
Superbæ Martial. lib. 5.
¶ Celebrare dapes. Oui. 5. Metam. Feræ dapes. Seneca Thyeste, 2.
Conuellere dapes auido dente. Ouid. 12. Metam.
Egens dapis Horat. Epod. 17. Egerere dapes. Ouid. 6. Metam.
Epulari dapibus. Virg. 3. Æneid. Expletus dapibus. Virg. 3. Æneid.
Mensæ extructæ dapibus. Ouid. 12. Metam.
Impositæ auro dapes. Virgil. 3 Æneid.
Socias dapes inire cum aliquo, Est conuiuari cum aliquo. Stat. 1. Sylu. 6. ad Cæsarem,
Instaurare dapes. Claud. 3. de raptu Proserp.
Instruere. Virgil. 7. Æneid.
Onerare mensas dapibus. Virgil. 4. Georg.
Iuuare aliquem opima dape. Stat 4. Sylu 9.
Ornare viam dapibus. Ouid. 8 Metamorphoseos,
Humana dape pascere aliquem. Ouid. epist. 9.
Properare dapes. Stat 1. Achil. Significat celeriter apparare.
Dapes quomodo construantur, vide Catonem, cap. 132.

Dapalis {πλήρης} cœna, Amplis dapibus plena. Titinnius Varro, Toto se in foco de lignis mihi dapalis cœna. Vide in A D I C I A L I S, Adicialis cœna.

¶ Dapalis Iupiter, à Latinis vocatus & cultus est. Dictus autem videtur, quòd ei sacra dapali epulo fierent. Sicuti enim dicimus cœnam dapalem, Marcello teste, quæ amplis dapibus instructa est: ita & Iouem dapalem appellatum existimamus. M. Cato in lib. de Re rustica, Dapem, inquit, hoc modo fieri oportet: Ioui Dapali culignam vini quantumuis polluceto: eo die feriæ bubus & bubulcis, & cum dapem facient. Quum pollucere oportebit, sic facies: Iupiter dapalis, quod tibi fieri oportet in domo familiáque mea culignam vini dapi eius rei ergò.

Dapaticum, pen. cor. {μεγαλοπρεπές} Id est amplum, & magnificum: vt, Dapaticum negotium. Festus.

Dapatice {πλουσίως} se accepturos antiqui dicebant significantes magnificé. Festus.

Dapino, dapinas {δαπανῶ} dapinare, Dapes coquere & parare. Plautus Capt. 23,
Æternum tibi dapinabo victum, si vera autumas.

Dapsilis, & hoc dapsile, pen. corr. {δαψιλής} Abundans & largum: vt, Dapsilis sumptus. Plaut. Mostel. 13.
Triginta minæ, præterque alios dapsiles sumptus facit. δαψίλεια enim Græcè id valet, quod Latinè Largitas, affluentia, copia, abundantia, vis larga, liberalitas. Dapsilis igitur non à dape deducitur.
Dapsiles dotes. Plaut. Aulul. 6.
Dapsilis lectus, Excellens & sumptuosus. Plaut. Trucul 3.
Dapsilis prouentus. Colum. lib 4 cap. 27.
Dapsilis musto spionia. Colum. li 3 ca. 2, At spionia dapsilis musto, & amplitudine magis vuarum, quàm numero fertilis. Id est abũdans.
Dapsilis dictis. Plaut. Pseud. 6.

Dapsile, Aduerbium {δαψιλῶς} Abundanter. Sueton. in Vespasiano, Sed & conuiuabatur assiduè, ac sæpius rectè, ac dapsilè.

Dapsiliter, pen. corr. Aduerbium. Næuius in Corollaria, Vltro meretur quamobrem ametur, ita dapsiliter suos amicos alit. Hæc Charisius lib. 2. Dapsiliter, id est opiparé, largè, magnificé, splendidè, abundè, liberaliter, affatim, lauté.

D A R A B A {Δαραβά} Ciuitas est Indiæ, non procul à Sabæis, de qua Strab. lib. 16.

D A R A D V S {Δάραδος Ptolemæo} Fluuius est Africæ, quem aliqui, literis in fine abiectis Plinius Darat vocat, lib. 5. cap. 1.

D A R A S, Fluuius in Cascandri insula, non procul ab Armozeis populis, cuius meminit Plin. lib. 6 cap. 25.

D A R A T, Mauritaniæ fluuius, in quo crocodillos gigni, Plin. lib. 5. cap. 1.

D A R D A E, Indiæ populi, auri ferulissimi, sicut Seræ argenti, de quibus mentio fit à Plin. lib. 6. cap. 19.

D A R D A N V S, pen. corr. {Δάρδανος} Electræ Iouisque filius, fratrem habuit Iasium: quo interfecto, è Corito sede Hetruriæ, quę nunc Cortona est, in Samothraciã venit, iram fugiens populorũ. De quo Virg. 7. Æn.
. hinc ortus in agris
Dardanus Idęas Phrygiæ penetrauit ad vrbes, &c. Quem locum exponens Seruius, sic ait: Iupiter cum Electra Atlantis filia, Coriti regis Italię vxore concubuit. Sed ex Iouis semine natus est Dardanus: ex Corito, Iasius. Dardanus profectus ad Phrygiam, Ilium condidit: Iasius verò Thraciam tenuit, vbi est Samos, quam hic Samothraciam nominauit. Nam Iunonis alia est Samos. Virg. 8. Æneidos,
Dardanus Iliacæ primus pater vrbis & author. Tradit idẽ Seruius in 3. Æneid. Iasium à Dardano fuisse occisum. Vide eundem Seruium in 3. & 4. Æneid.

Dardania {Δαρδανία} à Dardano, vt scribit Strabo lib. 13. & Ouidius lib. 2. Tristium. & Virgil. 2. Æneidos,
Venit summa dies, & ineluctabile tempus
Dardaniæ. Id est Troiæ: aut à Dardano Iouis & Electræ filio: aut secundum Sallustium, à rege Dardanorum Mida, qui Phrygiam tenuit. Seruius. quem rursum vide in Virgil. 3. Æneid.
Author Troiæ Dardanus. Virg. 6. Æneid.
Crudelis Dardanus. Virg. 4. Æn. Id est Æneas. Verba sunt Didonis.

D A R D A N I A, Insula eadem cum Samothrace posteà dicta, vt ex Callimacho refert Plin. lib. 4. c. 12.

D A R D A N I, populi feri, Dassaretis finitimi, quibus Triballi læuo prætenduntur latere, & Mœsicę gentes, à fronte iunguntur Medi ac Denseletę. Author Plin. lib. 4. cap. 1.

Dardanis, Dardanidis, pen. corr. {Δαρδανίς} patronymicum f. g. vt Mater Dardanides. Ouid. 13 Metam.

Dardanides, Dardanidę. pen. cor. m. g. {Δαρδανίδης} patronimicum. Virg. 10. Æneidos, Dardanides contrà furit.
Dardanidę duri. Virg. 3. Æneid.
Dardanidæ magni genus alto à sanguine diuum. Virg. 5. Æneid.

Dardanius, Adiectiuum {Δαρδάνιος} Plin. lib. 33. cap. 3, Cuius sceleris nos coarguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeam in lacertis iam pridem & viri quod è Dardanis venit: itaque & Dardanium vocabatur.
Acestes Dardanius. Vide A C E S T E S.

Dardanarius {δαρδανάριος} ab Vlpiano vocatur qui annonã supprimit, vel demum carius vẽdat, in l. annonam. D. de extraord. criminibus. Dicti autem Dardanarij à Dardano quodã contaminatissimo & profligatissimo mago. A quo etiam Dardaniæ artes, quæ à Colum. in Horto vocantur magicæ, At si (inquit) nulla valet medicina repellere pestem, Dardaniæ veniant artes. Huius Dardani meminit Plin. lib. 30. cap. 1.

D A R D A N I V M {Δαρδάνιον} Oppidum paruum in Rhœteo litore, L X X. stad. à Rhœteo oppido quoque dicto dictans, quæ duo in Troade visuntur, teste Plin. lib. 5. cap. 30.

D A R E M A E, Troglodytarum populi. Plin. lib. 6. cap. 29.

D A R E S, huius Daretis, pen. prod. Phrygius historicus, scripsit bellum Troianum Græcè, in quo ipse militauit, vt ait Isidorus, primus ferè historicorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remansit, vt scribit Corn. Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum sermonem cõuertit, dicauitque Sallustio. Est & Dares apud Virgilium lib. Æneid. 5, cum Entello congressus.

D A R I {Δάροι} Populi Indum fluuium accolentes, infra solitudines, de quibus vide Plin. lib. 6. cap. 20.

D A R I A N V M, Locus inclitę fertilitatis in Zapauortene regione, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 16.

Darici stateres, Persis numisma erant. Quin & Atheniensibus sic vocabantur nummi quidam, qui ex auro cudebantur, in quibus multæ cum curru videbantur effictæ. Vide Alex. Genial. dier. lib. 4 ca. 15.

Daricus {Δαρεικός} Numisma priscum, Darij imagine percussum, non Xerxis patris, sed antiquioris alterius. Daricos autem scribunt Authores adæquasse pretium eius, qui ab Atheniensibus dicebatur chrysos, id est aureus. Alij drachmas argenti habere viginti prodidere, vt darici quinquemnam facerent argenti. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 10. cap. 2.

D A R I D A E V S, rex Persarum, tempore Apollonij Tyanæi, id est tempore Tiberij, Caij, & Claudij imperatorum, vt scribit Philostratus in eius vita.

D A R I O R I G V M {Δαριόριγον} Galliæ vrbs Ptolemæo: vulgò *Vannes*.

D A R I T I S, Regio, Arianæ pars à quibusdam existimata, L. M. pass. latitudine dimidio minore, quàm Indiæ. Vide Plin. lib. 6. cap. 23.

D A R I V S, penult. prod. {Δαρεῖος} Rex Persarum, cui Xerxes successit. Ouid. in Ibin, Vtque necatorum Darij fraude secundi.

D A R O N, Oppidum in Arabico latere Ægyptiorum, qui Psammetichũ fugerant. Author Plin. lib. 6. cap. 30.

Darsis {δάρσις} Medicis Latinè loquẽtibus Excoriatio est, nempe quum mẽbrana à partibus sibi subiectis resoluitur. Deductũ verò nomẽ est à verbo δέρω, quod excoriare significat. Gal. li. 8. de administ. anatomicis.

D A R V E N T I V S {Δαρουέντιος} Fluuius. Strabo de Medualli populis, & illorũ montibus loquẽs, Suprà verò, inquit, nõnullis in locis admodum cauis lacus est ingens, & fontes duo, non multum inter se distantes, à quorum altero amnis effunditur Daruentius nomine, per confragosa sese in Rhodanum loca præcipitans. Hæc ille lib. 4.

D A R V E R N V M {Δαρούερνον Ptolemæo} Britanniæ insulæ portus

vnde in Galliam traiicitur. Vulgò *Dower*.

DARVS {[illegible]} Pannoniæ inferioris, Id est Vngariæ fluuius, Ptolemæo, Drau aliis dicitur. Vulgò *Mora*.

DASCVSA {[illegible]} Armeniæ insula, quæ abest à Simyra XXXV. m. pass. Vide Plin. lib. 5 cap. 24.

DASCYLOS {[illegible]} Bithyniæ oppidum Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolemæus & Strabo Dascylium nominant, & iuxta lacum Dascyliticum. Hodie *Diasquilo*, seu *Diasquilos*.

DASEKES, Oppidum inter Ægyptum & Æthiopiam, cuius meminit Plin. lib 6. cap 29. in descriptione sinus maris Rubri Troglodytici, &c.

Dasia, pen. prod. {[illegible]} Densitas spiritus, & signum est vocalis aspiratæ quod hac nota formatur.

DASIBARI, Flumen Cyrenaicæ regionis, de quo Plin. lib 5. cap. 5.

DASSARETAE, Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iunctos, Plin. scribit. De his Mela lib 2. in descriptione Thraciæ.

DASTACVM {[illegible]} Castellum. Strabo lib 12, Cataonum campi, & Melitina, e mittem nullam habent, at castella in montibus munita, Azamora & Dastacum, quod Carmala flumen circunfluit.

DASTIR {[illegible]} Ciuitas in Ponto, de qua Strabo lib. 12.

DASYYLVS, Fuit Gygis regis pater, teste Herodoto lib. [illegible]

Dasumasianum Senatusconsultũ est, quo subuenitur his, qui iusta ex causa absunt, vt nec libertas impediatur, nec libertas eripiatur his, qui fraude careat. l neque infantes. & l. nõ tantũ. D. de fideicommiss. lib.

Dasypus, pen. corr. huius dasypodis, pen. corr. {[illegible]} Plin. lib. 10. cap 63, Dasypodes omni mense pariunt, & superfœtant sicut leporea. A partu statim implentur, concipiunt quamuis vbera siccante fœtu Pariunt non cæcos. Idem lib 8. cap. 55, Lepus omnium prædæ nascens, solus præter dasypodem superfœtat, aliud educans, aliud in vtero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. In quibus duobus locis (inquit Budæus) Plinius hallucinatus esse creditur, qui dasypodem & leporem diuersa animalia esse putauerit, quum idem sit. Theodorus certè dasypodem vbique leporum ex Aristotele vertit. Hactenus Budæus. Plura qui cupiat, videat priores huius in Pandectas annotationes.

Datarius, Datatim, Datio, Datiuus, Dato, Dator, Datus. Vide D O, das.

Dathiatum, Thuris genus, quod rufum exit, Alexãdriaq; que nascitur, authore Plin. lib. 12. cap. 14.

DATIS {[illegible]} Dux quidam fuit Darij, cuius copias Miltiades in Marathone funditus deleuit, quum Lacedæmoniorum auxilia non expectasset, tardius ob Lunam rotundam profecta. Ex Strab. lib. Geogr. 9. Meminit Herodot. lib. 6.

Datismus {[illegible]} quum oratio profertur iisdem numeris, & eodem modo cadit, à Date quodam Persarum Satrapa, qui quũ vellet Græcissare videri, exclamauit, [illegible], quum dicendum erat [illegible]. Cæl. Antiq. lib. 16. c. 13. Et Erasm. prouerb. Datidis cãtilena.

Daucus {[illegible]} Herba, de qua Plin. lib. 25 cap. 9. Dauci genera quatuor fecit Petronius Diodotus, quæ persequi nihil attinet, quum sint differentiæ duæ. ¶ Daucus à quibusdam vocatur pastinaca syluestris, Vide Matthiol. Senens.

DAVELLA {[illegible]} Asiæ populi, Megabaris finitimi, vt scribit Plin. lib. 6 cap. 29.

DAVI & Getæ, frequens seruorum nomen apud Athenienses. Quum etenim Daci antea Daui dicerẽtur, ab istis fortè ea bello subacti, Atheniensibus seruierunt, indéque serufle nomen Daui & Getæ posteris relinquerunt. Ex Alex. Genial. dier. lib. 3 cap. 20.

DAVLIA, vel Daulis {[illegible]} Oppidum Phocidis, sub ditione Terei regis Thracum: vnde Philomela dicitur Daulias auis Ouidio,

Desert Threicium Daulias ales Ityn.

Daulis, daulidis, Festum erat apud Argos, in quo fuit imitatio pugnæ Præti in Acrisium, vt scribit Cæl. Rhod. lib 28 cap. 17.

DAVLIS, Nymphæ nomen, Cephisi filiæ, quæ vrbi nomen dedit: quæ vel Terei & Philomelæ ac Prognes fabula notissima est. Vide Pausaniam in Phocaicis.

DAVLOTIS, Forum nomen in Arabia, vt apud Plin. lib. 6. cap. 28.

DAVNII {[illegible]} Italiæ populi, à Dauno duce Diomédis socero dicti. Horum oppidum est Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum, vt scribit Plin. cap. 11. lib 3. Dauni nunc S ponto, Manfredonia, mons Garganus. Testis Olmarius in Melam.

Apulus Daunus. Horat. 4 Carm. ode 14.

Daunius, Adiectiuum {[illegible]} vt Regna Daunia apud Silium libro 8. & Dauniæ Camœnæ apud Horat. lib. 4. Carm. ode 6.

DAVNIA {[illegible]} Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, qui eam propter domesticam seditionem excedens patria, occupauit. Festus.

DAVNVS, Filius fuit Pilumni & Danaes, & auus Turni, qui in Apulia regnauit, à quo etiam regio illa Daunia dicta est. ¶ Alter fuit Daunus prioris filius, qui ex Venilia sorore amata Turnum suscepit. Virgil. lib. 12. Dauni miserere senectæ. ¶ Est quoque fluuij nomen in Apulia. Vnde Horat. lib 3. Carm. ode 33.

Qua pauper aquæ Daunus agrestium

Regnator populorũ, &c. Quia inopia aquæ siticulosa est Apulia. Acron.

DAVRISES, Herodoto circa finem lib. 5. Vnus ex Darij ducibus fortissimus, eiusdémque gener, qui in insidias à Caris cæsus est. Nonnulli legunt Daurises.

Dausia, quæ & Lautia dicimus, munuscula quæ dantur legatis hospitij gratia. Festus.

E D

De {[illegible]} Præpositio, ablatiuo casui seruiens, atque suo casui semper præponitur. Aliquãdo interponitur inter substantiuũ & adiectiuũ elegantiæ causa. Cic. ad Atticum, lib. 7, Num id nisi graui de causa non fecisset.

De nocte abire: Id est in nocte, vel per noctẽ, quod est nocturno tempore. Terent. Adelph. 5. 3. Vbi Donatus dicit abundare u a.

De nocte multa exurrexit. Plaut. Rudens.

De media nocte missus equitatus, nouissimum agmen consequitur. Cæsar 7. bel. Gal.

De nocte vigilare. Cic. pro Murena, Vigilas tu de nocte, vt tuis Consultoribus respondeas.

De die. Plaut. Asin. 10.

Ergo vna orationis pars de die dabitur mihi?

De die potitare. Plaut. Asin. 14.

Hunc potitare, illam expelare, iam emone.

De medio potare die. Horat. 2. Serm. satyr. 8.

De die viuere cum perditis. Cic. 2. Philip. Iamiam minimè miror te otium perturbare, non modò vrbem odisse, sed etiam lucem, cum perditissimis latronibus non solùm de die, sed etiam in diem viuere.

De die, pro statim. Terent. Adel, lib. 5. 9. -cum fide

Scortum adducere, apparare de die conuiuium,

Non mediocris hominis hæc sunt officia.

De meo his præceptis nihil nouum apposui. Plaut. Milit. 12.

De tuo istuc addis. Plaut. Menæch 4.

De meo, de tuo, Aliter. Terent. Adelph. 1. 2.

Obsonat potat, olet vnguenta de meo. Plaut. Bacchid. 1.

Et ad eam operam facere sumptum de tuo.

De suo fungi aliquo munere. Liu. 4. ab Vrbe, Decerneret Senatus vt stipendium miles de publico acciperet, quum ante ad tempus de suo quisque functus eo munere esset.

De alicuius sententia peccare. Plaut. Bacchid. 10.

Neque ego haud committam, vt siquid peccatum fiet,

Fecisse dicas de mea sententia.

De sua sententia in Albano monte triumphauit. Plin. Iun. de Viris illustribus.

De sua sententia aliquid commenisci. Plaut. Capt. 2.

De sententia populi lecti, Imperatores. Liu. 2. ab Vrbe, Imperatores ad id bellũ de omnium populorũ sententia lecti Accius Iulius & Cn. Marcius.

De communi sententia aliquid constituere. Cic. 3. Offic. Ne noster quidem Gratidianus officio boni viri functus est tum quum Prætor esset, collegiumque Prætorum Trib. pleb. adhibuissent, vt res nummaria de communi sententia constitueretur.

De sententia alicuius dare, quod sit satis ad aliquid agendum. Cic. 2. de Finibus.

De meo consilio. Cic. ad Attic. lib. 6, Q. Cicero puer legit, vt opinor, certè epistolam inscriptam patri suo, solet enim aperire, idque de meo consilio. Id est meo suasu.

De mea voluntate. Cic. ad Attic. lib. 4, Abiecta toga, se ad generi pedes abiecit, ille noctẽ sibi postulauit, non concedebant. Remiscebãtur enim Cal. Ianuar. vix tamen de mea voluntate concessum est.

¶ De, pro à. Cic. pro Sylla, Etenim de principio studuit animus occurrere magnitudini criminis, satisfacere expectationi hominum. Horat 3 Carm. ode 6.

¶ De, pro ab, teste Nonio. Lucil. lib. 25.

Solus iam vim de classe prohibuit Vulcaniam.

De sinistra parte eruti dentes. Plin. lib 28. cap. 8.

¶ De eodem genere, pro eiusdem generis. Cic. 4. Tuscul. Afflictio, desperatio, & siqua sunt de genere eodem.

¶ De pro quantum pertinet ad. Terent. Hec. 3. 3.

Nam de reducenda, id verò neutiquam honestum esse arbitror.

¶ De interdum, pro, vel propter significat. Terent. Eunuch. 3. 2.

-ecquid nos amas

De fidicina istac? Cic 3. Verr. Flebat vterque non de suo supplicio, sed pater de filij morte, de patris filius.

Mittere legatos de pace. Cæsar 2. bel Gall. Et lib. 4. Idem lib. 5. De dedmone. Cic. in Bruto, De Rhodiorum præmiis.

¶ De, pro post. Plaut. Mostel 9.

Non bonus est somnus hominis de prandio.

¶ De manu in manum. Cic. C. Cæsari imperatori lib. 7, epist. 5, Totum denique hominem tibi ita trado, de manu (vt aiunt) in manum tuam istam & victoria & fide præstantem.

¶ De mense Decembri nauigare: [illegible] abundat. Cic. ad Qu. fr. lib. 3.

¶ De summo loco adolescens. Plaut. Aulul. 3.

De summo loco, summó que genere filius. Plaut. Cap. 2.

De summo loco diues. Plaut. Pœn. 7.

¶ De, pro ad: vt Ædificare de exemplo alterius. Plaut. Mostel 9.

¶ De scripto dicere, Id est legendo. Cic. de Clar. Orat. Idem. 10 Philipp. Ita enim dixisti, & quidem de scripto (nam te inopia verbi lapsum putarem, nisi tuam in dicendo facultatem nossem) literas Bruti rectè & ordine scriptas videri.

¶ De cætero. Plin. lib. 11. cap. 26, De cætero, in ventre nihil est.

De cætero, pro in posterum. Seneca de Ira 3. De cætero vide non tantum an verum sit quod dicis, sed an ille cui dicitur, ferre possit.

De cætero, pro posthac. Paul. in l. nequis. D. de custodia & exhibit. reor. Nam quum scirent sibi quoque molestiæ futurum magistratum, si facilè soluerent vinctos: non indifferenter de cætero facient.

De regno, de rege sanguinem fundere, Vide fundere sanguinem in SANGVIS.

De-compacto rem aliquam agere. Plau. Capt. 2. Vide COMPINGO.

De-improuiso. Plaut. Asin. 7, Tandem adest bona de-improuiso.

De-improuiso in aliquem incidere. Cic. pro Rosc. Amer. In quos si qui ex acie fugerunt, de-improuiso incidant.

De-improuiso interuenire. Terent. Adelph. 3. 3.

De-industria. Plaut Asin 5.

-quod nolebam ac vetueram, de-industria

Fugiebaris. Cic 2. de Fin. Si aut de-industria facias vt, &c.

Ex animo, aut de-industria. Terent. And. 4. 5.

De-integro. Terent. Heaut. 4 2.

Ratio de-integro ineunda est mihi. Idem Phorm. 1. 3.

De-integro incidere in morbum. Cic. ad Cornif. lib 12. 29.

Oriuntur de-integro. Cic. 2. de Diuinat. Indidémque eadem quæ oriuntur, de-integro atque eodem occidunt.

De-integro creare Censores Cic 4. Ver.

De-integro scribere. Cic. ad Attic. lib. 13.

De more. Plin. Iun. in Paneg. Tibi ascendenti de-more Capitolium. Virg. Æneid lib. 7. -solio inatrum de-more locuta est.

De-nihilo irasci. Plaut. Truculent. 6. Liu. 4. bel. Macedon. Mali rem exempli

exempli esse. de-nihilo hospites corripi. Sic Plaut. Curc. 8, Dicere iniuriam de-nihilo.

Non hoc de-nihilo est, quòd Laches nunc me conuentam esse expetit. Terent. Hecyra, 5.1.

¶ De-plano, id est ex æquo loco, veluti vnde magistratus in tribunal, quod editiore in loco positum erat, conscendebant. Itaque De plano, & pro tribunali opponuntur. Vlp. l.3.§.6.D. de bonor. possess. Si causa cognita bonorum possessio detur, non alibi datur, quàm pro tribunali: quia neque decretum de-plano interponi, neque causa cognita bonorū possessio alibi quam pro tribunali dari potest. Item in l.24.1.D. Quis ord. in bon. Huc alludēs Seneca lib. de Clemen. 1: Hæc tamen, inquit, magnanimitas in bona fortuna laxiorem locum habet, meliúsq; in tribunali, quàm in plano cognoscitur. Hotoman.

De-præfacili exorare. Plaut. Epid. 14.

De-procul aspicere. Plaut. Pe. sa, 14.

De-proximo. Plaut. Aulularia,

Eam ego hodie faciam et hic senex de-proximo sibi vxorem poscat.

De-reliquo. Cic. ad Att. lib. 7, De-reliquo, neque hercule quid agā, nec quid acturus sim, scio, ita, &c.

De-repente. Terent. Hecyra, 4.2, Ita corripuit de-repēte tacitus sese ad filiam. Cic. pro Ligario, Tu de-repente stupuisses, & clamare cœpisses, C. Cæsar caue credas, caue ignoscas.

De-subito. Plaut. Capt. 2, Conari de-subito nos agere tragœdiam.

De-super. Plin. Iun. in Paneg. Nihil tamen gratius, nihil seculo dignius, quam quod contigit de-super intueri delatorum supina ora. Idem de Viris illustribus.

Istum de superioribus penè solum legi. Cic de Claris Orat.

De-tempore, Tēpestiuè. Hirtius de bello Hispanico, Ipse de-tempore cœnauit.

De-transuerso. Cic. ad Att. lib. 15, Ecce autem de-transuerso Lucius Cæsar, vt veniam ad se rogat. Idem 4. Academ.

¶ De Terentia, quod mihi omne onus imponis, non cognosco tuam in me diligentiam. Cic. Att. lib 12.

¶ De, in compositione auget interdum: vt Dehiscēs, valde hiscens, apud Virgilium. & Deamo, apud Terentium.

D E A

Dea, deæ {[illegible]} fœmininum à Deus: ablatiuo deabus. Virgilius 1. Æneidos, -nec vox hominem sonat, ô dea certè.

Æquorea dea. Ouid. epist. 18.

Auxiliaris. Ouid. 9 Metam.

Celeres deæ. Ouid. 2. Metam.

Clara dea, Iris. Stat 10. Thebaid.

Flaua dea, Ceres. Ouid 3. Amor. eleg 9.

Frugifera dea, Ceres. Claud 1. de Raptu Proserp.

Idalia dea, Venus. Ouid. 3. de Arte amandi.

Pallens dea, Aurora. Stat. 6 Thebaid.

Pharetrata dea, Diana. Ouid. epist. 19.

Princeps dearum, Iuno. Ouid 6 Fast.

Rosea dea, Luna. Ouid 3. de Arte amandi.

Sæua dea. Ouid. epist. 20.

Spicifera dea, Ceres. Senec a Herc. Oēth 5.

Sacra triformis deæ, id est Hecates, quæ & Luna & Diana, & Proserpina creditur esse. Ouid. 7 Metam.

Vltrices deæ Erebi. Seneca Octauia, 17.

Deacinatus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt Deacinata dolia, à quibus abstersi sunt acini. Cato cap. 26, Vbi erit lectum, post dies triginta, si bene deacinata erunt dolia, oblinito.

Deactio. Peractio. Festus.

Dealbo. dealbas {[illegible]} dealbare, Album facere: vel potius tectorium inducere. Curius ad Ciceronem, lib. 7.30, Nec solere duos parietes de eadem fidelia dealbare.

Dealbatus, Participium. Cic. 3. Verr. Omnes illæ columnæ, quas dealbatas videtis.

Deambulo, deambulas, penult. corr. {[illegible]} deambulare, Spatiari. Cicero 1. de Legibus, Quo pergimus igitur ad illa spatia nostra, sedésque, vbi quum satis erit deambulatum, requiescemus? Legitur & ambulatum in emendatioribus cod. Cato cap. 127, Et saliat dictes, & deambulet.

Deambulare, cum accusatiuo. Seneca de Remedio fortuitorum, Multa quum deambulaueris, demum redeundum est. Subauditur spatia.

Ire deambulatum. Cicero 2 de Oratore, Idem quum cuidam dixisset, Eamus deambulatum: & ille, Quid opus fuit de, imo verò, inquit, Quid opus fuit te?

Deambulatio, Verbale {[illegible]} Terentius Heaut. 4.6, Vel me hæc deambulatio, quàm non laboriosa ad languorem dedit.

Deambulacrum {[illegible]} Locus in quo deambulamus. Sipontin.

Deamo, deamas, penult. corr. {[illegible]} deamare, Valde amare. Terentius Heaut.

Næ ego sum fortunatus: deamo te Syre.

Deargentassere, Verbum obsoletum. Lucilius libro 16, Depeculassere aliqua sperans me, ac deargentassere, decalauticare eburno speculo. Nonius.

Dearmatus {[illegible]} exercitus. Liu 4. ab Vrbe, Consul triumphans in vrbem redit, Cluilio Volscorum duce ante currum ducto, prælatísque spoliis, quibus dearmatum exercitum hostium sub iugum miserat. Id est, cui ablata fuerant arma.

Deartuare {[illegible]} Quasi per artus concidere, inquit Nonius. Plautus Capt. 11, Tum igitur ego ærumnatus, deartuatus sum miser Scelesti hominis technis.

Deartuare opes, per translationem dixit Plaut. in Capt. 12.

Deauro, as {[illegible]} Inauro, auro tego. Vnde deauratus.

D E B

Debacchor, debaccharis {[illegible]} debacchari, Præ ebrietate valde furere. Terentius Adelph. 2.1, Si satis iam debacchatus es leno, audi si vis nunc iam. S. Egone debacchatus sum in te, an tu in me?

Quædam exemplaria legunt bacchatus.

Qua parte debacchentur ignes, Horat. 3. Carm. ode 3.

DEBAE, populi sunt Arabiæ felicis, proximi Sabæis, ex genere Nomadum. Horum regionem flumen interlabitur, quod teste Strab. lib. 16, auri strigilem defert. Meminit huius Propertius: sed hic Debatas non Debas vocat, lib. 4. eleg. 5,

Si te Eoa iuuat, Debatarúmque aurea ripa, &c.

Debellare {[illegible]} Expugnare. Plinius lib. 6. cap. 13. Darium Alexander debellauit. Virg. 6. Æneid. Parcere subiectis, & debellare superbos.

Debellatus est hostis. Liu. 8. ab Vrbe. Id est Victus.

Tyrannus debellatus. Claud. 7. Paneg.

Debellatum est cum Græcis, Id est finitum est bellum. Liuius 8. ab Vrbe. Sic 8. belli Macedon. Quod cum Antiocho vno prælio debellatum esset.

Debellato {[illegible]} vice aduerbij. Liuius 10. belli Punici. Idem 6. belli Punici, Quod nisi manente in prouincia bello non decerneretur, cum quasi debellato triumphare, cum exercitus teste, &c.

Debellandus, Participium {[illegible]} Virg. 5. Æneidos, -gens dura, atque aspera cultu

Debellanda tibi Latio est.

Debellator, penult. prod. Verbale {[illegible]} vt Cruenti gurgitis debellator, apud Statium lib. 9. Thebaid.

Debeo, debes, debui, debitum, penult. corr. {[illegible]} debere, notæ significationis. Terent. Andr. 4.1, Ego Pamphile hoc tibi pro seruitio debeo. Cic. Planc. lib. 10. 11, Perfice vt ne minus Resp. tibi, quàm tu Resp. debeas.

Calendis Ianuarij debuit, adhuc non soluit. Cic. Att. lib. 4.

Quantum debet? Cic. Att. lib. 5.10, Quid vos? quantum inquam debetis? Respondent, CVI. Subaudi talenta.

Priuatim debere. Cic. pro Quinctio, Neque interea verbum vllum interposuit Næuius, aut societatem sibi quidpiam debere, aut priuatim Quinctium debuisse.

Amorem & omnia in aliquem summa & singularia studia & animum debere. Cic. Lent. lib. 1.9.

Animam debet. Vide ANIMA.

Animum debere ipsi patriæ. Cicero pro Flacco, Semper ita sentiet talem se animum & generis dignitati, & pietati suæ, & patriæ debuisse.

Beneficium summum alicui debere. Cic. 1. de Orat.

Fatum suum debere alicui, Id est acceptum referre alicui quòd vel viuat, vel iam moriatur, vel benè, vel malè agat. Stat. 5. Thebaid.

Debeo tibi hanc fidem. Plin. Iun. lib. 2. epist 8.

Fides communis omnibus debetur. Cic. Q. fratri. lib. 1.1.

Gratiam debere alicui. Cic. 2. de Finib.

Diuini honores pro diuinis meritis alicui debentur. Cicero 4. Philipp.

Laudem alicui debere. Cic. Att. lib 1.9.

Malum alicui pro sceleribus debetur. Cic. 3. Verr.

Misericordia tibi nulla debetur. Cic. 1. in Catil.

Multos nummos alicui debere. Cic. Att. lib. 12.

Oculos debere alicui. Catul. epigr. 77.

Debere alicui pecuniam. Cic. pro Quinctio.

Pecuniam grandem alicui debere. Cic. Silio, libro 13 62, Eius filio mirè studioso & erudito & modesto pecuniam Nicæenses grandem debent ad sexagies.

Pecunia debetur alicui ex. Cic. Appio, lib. 3.5, Dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publica permutatione debetur. Idem pro Cecinna, Quum præsertim pecunia ex partitione deberetur.

Pecuniam debere pro. Cicero 2. Philipp. Appellatus es de pecunia, quam pro domo, pro hortis, pro sectione debebas.

Pecunia cœpta est deberi. Cic. 1. de Orat. Antè petitam esse pecuniam, quam esset cœpta deberi.

Pœna tanti facinoris debetur. Cic. in Pisonem.

Satisdato debere. Cic. Att. lib. 16.

Supplicia debemus hostibus victis. Cic. 7. Verr.

Vitam tibi debere fatetur. Ouid. de Ponto, 4. eleg. 5.

Vitam armis debere. Claud. Paneg. 3.

¶ Debeo tibi, sine accusatiuo. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epist. 1, Nos in causa eò authoritatem minorem habemus, quòd tibi debemus. Id est sumus tibi obligati, aut debitores tui sumus.

Debeam. Credo isti quicquam furcifero, si id fecerim. Terentius Eunuch. 5.2.

Maximè debere & plurimum posse iuuare. Cicero Lentulo, libro 1.7, Qui se & maxime debuerunt, & plurimum iuuare potuerunt.

Cupere debere omnia alicuius causa. Vide CVPIO.

Magnopere debere alicui. Cic. pro Plancio, Et me dedam cui nihil magnopere debeam.

Id nostræ necessitudini debere me iudico. Cicero pro Plancio libro 10.11.

Tantum me tibi debere existimo, quantum persoluere difficile est. Brutus Ciceroni, lib. 11.1.

¶ Debetis velle quæ velimus. Plaut. Amphit. 3.

Nihil debere cælestibus, pro mortuum esse. Qui enim viuunt, obnoxij sunt superis diis: mortui extra eorū ditionem sunt, & in aliorum ius conditionémq; conceduntur: qui autem alicui obnoxius est, qui alicuius imperio paret, is ei aliquid debet. Virgilius,

Nos iuuenem exanimum, & nil iam cælestibus vllis

Debentem, vano mœsti comitamur honore. Turnebus.

Debuit nosse, pro decebat. Cic. pro Cluent. Plin. Nescio an minoris hominem, quanquam nosse debes. Id est, verisimile est te hūc nosse, quum sit tuis notis nobilis. Budæus.

Quantum esset quod deberet accedere, Id est quod addi oporteret Cic. de Vniuersitate.

¶ Debere, est vice aliquem teneri ad aliquid vel dandum, vel faciendum. Cic. in paradox. Tu posse te dicito, quādoquidem potes, debere

ne dixeris, quoniã nihil quisquã debet, nisi quod est turpe nõ reddere.
Debere [illegible] non possum. Cic. Attic. lib. 4. epist. 5. de ea oratione loquens quam pro Domo sua habuit ad Pontifices: Itaque oratio iuuentuti nostræ deberi non potest. Hoc est edenda est, quia flagitari à iuuentute video.
¶ Debetur inuentio rei alicuius illi. Plin. lib. 18. cap. 7. Id est, attribui debet, hoc est inuenit.
Debebitur Cato cap. 144, Pro eo nemo soluere, neque debebitur.
Suæ cuique virtutis laus propria debetur. Cic. 1. de Orat.
Cui [illegible] debentur fato. Virg. 6. Æneid.
Vita necessitati debetur. Cic. pro Sextio.
¶ Debeo, pro possum. Cic. Att. lib. 8. epist. 16, Neque enim suspicari debui [illegible] epistola superiore dixeras: Suspicione assequi non potui.
Debens, debentis ([illegible]) Participium. vt,
Dies longa videtur opus debentibus, id est obligatis ad aliquod opus singulis diebus exhibendum. Horat. 1. epist. 1.
Debitus, penult. corr. participium ([illegible]) Cic pro Sextio, lib. 5. 17, De tuo autem filio vereor, ne si nihil ad te scripserim, debitum eius virtuti videatur testimonium non cepisse.
Meritam debitámque gratiam alicui referre. Cic. 3. de Orat.
Mors naturæ debita. Cic. 14. Philipp.
Meritos alicui honores & debitos decernere. Cic. 7. Philipp.
Debito officio fungi. Cic. 3. Tuscul.
Iandiu debitum necessitudini officium reddere. Cicero Licinio, libro 5. 8.
Iandiu debitam alicui pecuniam soluere. Cic. pro Flacco.
Pietas debita fratres colam. Seneca Hippol. 5.
Ferre pœnas debitas. Seneca OEdip. 11.
Iustas & debitas pœnas soluere. Cic. pro Milone.
Reddere præmia debita. Virg. 1. Æneid.
Cælo debita progenies. Claud. in Gigantomach.
Vita alicui [illegible] multis suppliciis iustis debitísque erepta. Cic. 1. Catil.
Debitum, penult. corr. Substantiuum ([illegible]) Id quod debetur. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2, prius quàm Fundanio debitum solutum esset.
Consectari debita. Cic. Att. lib. 13, Ne existimes, eos, qui non debita consectari solent, [illegible] quod debeant remissuros.
Exigere debitum. Seneca Thebaid. 1.
Fraudari debito. Cic. in Orat.
Debito vitæ liberari. Vide VITA.
Retribuere debitum. Cic. Antequam iret in exilium, Fidei conducit, in loco debitum retribuere.
Soluere alicui debitum. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.
Debitor, penult. corr. ([illegible]) Verbale. propriè (vt Modestinus ait) is dicitur à quo inuito exigi pecunia potest. Plin. Iunior in Paneg. Nam liberalitatem iucundiorem debitor gratus, clariorem ingratus facit.
Debitor numerosus. Martial. [illegible]
Et strue dominæ numerosus debitor æris. Id est multi debitores.
Æris debitor. Horat. 1. Serm. sat. 1.
Leuior plaga ab amico quàm a debitore. Cic. Papirio. lib. 9. 16.
Creditorem debitoribus addicere. Cic. in [illegible] onē, Vltro Fufidium Equitem Romanum hominem ornatissimum creditorem debitoribus addixisti.
Debitoribus creditas pecunias condonare. Cic. [illegible] Offic.
¶ Dimittere debitorem, pro Remittere debitum, & acceptilatione debitorem liberare. Vlp. l. 4. D. de decret. ab ordin. faciend. Ambitiosa decreta decurionum rescindi debent, siue aliquem debitorem dimiserint, siue largiti sint.
Interpellare debitorem. Vide INTERPELLO.
Perpetuus animæ debitor. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.
Vitæ debitor. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1.
Debitrix, penult. corr. Verbale f. g. Vlp. 10. l. Quamuis pignoris dato D. ad Senatusc. Vellean. Quasi debitrix delegetur. Paul. eod. tit. l. Debitrix mulier.
Debitio, Verbale f. g. ([illegible]) Idem quod debitum. Cic. ad Att. lib. 14, Quintus autem de emendo nihil curat hoc tempore: satis enim torquetur debitione dotis Facto enim diuortio cu Pomponia, Attici sorore, dotẽ reddere Q. Cicero cogebatur. Sic apud eundẽ pro Planc. Dissimilis est pecuniæ debitio & gratiæ. Vide Gellium lib. 1. cap. 4.
Debibo, bis, penult. corr. debibere. Solinus cap. 12, Quorum alicuius si ouillum pecus debibat, &c.
Debilis, & hoc debile, penult. corr. notæ significationis ([illegible]) Terent. Adelph. 4. 4, Membra metu debilia sunt.
Infirmus ac debilis. Cic. 3. in Catil. Infirmos sine illo ac debiles fore putabam.
Imbecillis ac debilis senex. Cic. pro Sextio.
Humero, lumbis, coxa debilis. Iuuen. sat. 10.
Mancus & membris omnibus captus ac debilis. Cic. pro Rabirio Perduel.
Mancus & debilis magistratus. Cic. pro Mil. Occurrebat, mãcam ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone. De Clodio.
Debile & Firmum, contraria. Cic. pro Murena.
Debilis aliqua parte animi. Cic. de Claris Orat.
Senes & debiles. Cic. 8. Philipp.
Sexus debilior. Claud. in lib. epigram. 42.
Vires equorum debiles. Cic. pro Milone.
Debilito, debilitas, penult. corr. ([illegible]) debilitare. Cic de Amic. Nec debilitari animos, aut cadere patitur.
Me dolor debilitat, includítque vocem. Cic. pro Rabir. Posth.
Onus debilitat me. Ouid. 2. Tristium.
At si me iubeas domitos Iouis igne Gigantes
Dicere: conantem debilitabit onus.
Membra debilitant lapidibus, fustibus, ferro. Cic. pro Flacco
Actio causæ debilitatur. Cic. pro Deiot. Quæ quoniam angustiora parietes faciunt, actióque causæ maxime debilitatur loco, tuum, &c.
Affligunt animos, & debilitant metu. Cic. 4. Tuscul.
Audaciam alicuius debilitare & comprimere. Cic. pro Murena.
Debilitantur cogitationes inimicorum & proditorum. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 6.
Consensus populi debilitatur. Cic. [illegible] Philip. Consensus Pop. Rom. qui se defendit in causam, si nos languescimus, debilitetur necesse est.
Debilitare & reprimere furores aliquorum. Cic. in Vatinium, Quę leges sæpenumero Tribunitios furores debilitarunt & represserunt.
Dolor patientiam debilitat. Cic. 5. Tuscul.
Debilitat spem meam tua profectio. Cic. ad Att. lib. 9.
Studia amicorum debilitare. Cic. pro Murena. Id est minuere.
Debilitari ac frangi viribus. Cic. pro Marcel. Nulla est enim tanta vis, tanta copia, quæ non ferro ac viribus debilitari frangíque possit.
Virtutem alicuius debilitare. Cic. 5. Philipp. Verum hoc est confirmare militum animos, an debilitare virtutem?
Vocem fletu debilitare. Cic. pro Cælio. Sed cum hæc facta illius clarissimi ac fortissimi viri mentio & vocem meam fletu debilitauit, & mentem dolore impediuit.
¶ Debilitari, passiuè. vt Debilitari morbo. Celsus lib. 1. cap. 8. Cic. 2. de Finib. Turpe esse viro debilitari, dolere, frangi, succumbere.
Frangi & debilitari molestia non oportet. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.
Debilitor lacrymis. Cic. Terentiæ, lib. 14. 3.
Infringitur ac debilitatur magistratus. Cic. 1. de Orat. Denique Tribunatus pro Senatus authoritate susceptus, infringi iam ac debilitari videretur.
Debilitatus, penult. prod. Participium ([illegible]) vt Debilitatos fuores. Cic. 2. in Catil.
Afflictus, debilitatus mœrens. Cic. 2. de Orat.
Debilitatus atque abiectus. Cic. 3. Catil. Recitatis litteris debilitatus atque abiectus conscientia repentè conticuit.
Animo debilitatus. Cic. Brutu. 9. 3, Minimè decet, propter quem fortiores cæteri sumus, eum ipsum animo debilitatum videri.
Desperatione debilitatus. Cic. in Orat. Vereor ne, &c. tandem studia multorum qui desperatione debilitati, experiri id nolent, quod se assequi posse diffidant.
Multis vulneribus acceptis, ac debilitato corpore & contrucidato, se abiecit exanimatus. Cic. pro Sextio.
Fractus ac debilitatus metu. Cic. 1. de Orat.
Inermem & debilitatum aliquem opprimere. Cic. pro Murena.
Victus & debilitatus obiecta specie voluptatis. Cic. 1. de Finibus.
Periculis circunclusus & debilitatus. Cic. 2. in Catil. Nunc si L. Catilina consiliis, laboribus, periculis meis circunclusus ac debilitatus subitò pertimuerit, &c.
Ciuitas fracta malis, muta, debilitata, abiecta metu. Cic. pro Domo sua.
Præcipitans & debilitatus magistratus aliquis. Cicero pro Domo sua, In tuo præcipitante iam & debilitato Tribunatu, auspiciorum patronus subito extitisti.
Illa tauf agorum erecta ac debilitata manus. Cic. 2. in Catil.
Nomen Græciæ iam fractum prope ac debilitatum. Cic. pro Flac.
Veritas debilitata multis incommodis. Cic. pro Quint. Vt multis incommodis veritas debilitata, tandem æquitate talium virorum recreetur.
Vires debilitata, animus fractus. Cic. Post redit. ad Quirites.
Vrbs soluta ac debilitata. Cic. 2. de Lege Agraria, Quod neruis vrbis omnibus excisis, vrbem ipsam solutã ac debilitatam reliquerunt.
¶ A iure cognoscendo debilitatus. Cic. 2. de Orat. Debilitati à iure cognoscendo, voluntatem discendi simul cum spe perdiscendi abiecimus. Id est, deterriti à iure cognoscendo. metus enim debilitat.
Debilitas, penult. corr. debilitatis ([illegible]) Plin. lib. 17. cap. 24, Quibusdam debilitas sterilitatem, non necem affert.
Animi debilitas. Cic. 1. de Finibus, Ob eamque debilitatem animi multi parentes reliquerunt, &c.
Tarditas ingenii, stupor debilitásque linguæ. Cic. in Pisonem.
Bonum integritas corporis, misera debilitas. Cic. 5. de Fin.
Debilitatio ([illegible]) Cic. in Pisonem, Quid debilitatio, atque abiectio animi tui?
Debiliter, aduerbium antiquum. Debilitatè, inquit Nonius. Pacuuius, Miserens me, lacrymis lingua debiliter stupet.
Debilo, debilonis, pro debili dixerunt veteres. Ennius, Debilo homo. Sipontinus.
Debitio. Debitor. Debitrix. Debitum, Debitus, Vide DEBEO.
Deblatero, deblateras, penultima correpta ([illegible]) deblaterare, Est stulte loqui, inquit Festus. nam [illegible], stultos vocãt Græci. Nonius verò deblaterare, Obloqui & confingere interpretatur. Plautus Aulularia, 2. 2, Vbi tu es quæ deblaterasti iam vicinis omnibus Meæ filiæ daturum dotem? Lucil. lib. 30, Deblaterat plenus, bonus, rusticus conciuis vnà. Gell. lib. 9. cap. 15, Deblaterans versuum multis millibus.
DEBRIS, Garamantum oppidum, affuso fonte, à medio die ad mediam noctem aquis feruentibus, totidémque horis ad medium diẽ rigentibus. Verba sunt Plin. lib. 5. cap. item 5.
Debuccino, as, penul. corr. debuccinare, pro Buccinare vsus est Tertullianus De velandis virginibus.

D E C

DEC. Decius. Decurio. DA. Defunctus. DEC. DEC. Decem Decani, Decreto Decurionum. DD. vel DDDEC. Dedicata. DES. Designatus. Designauit. DEST. Destinato.
Deca, Græcè [illegible], Latinè decem dicitur.
Decachinari ([illegible]) Est deridere, vt est apud Tertullianum.
Decachordum ([illegible]) instrumentum musicum, decem chordas habens.
Decacumino, decacuminas, penult. corr. ([illegible]) decacuminare, Cacumen præcidere, & cacumine priuare. Columel. lib. 4. cap. 6. Idem lib. 6, Potest etiam vlmus sic disponi, vt adhuc tenera decacuminetur

minetur, ac altitudinem quindecim pedum excedat.

Decacuminatio {ἀποκορύφωσις} Verbale. Plin. lib. 17. cap. 24. Similem & decacuminatæ rationem habet, cupressi, piceæ cedri.

Decadorus {δεκάδωρος} Longus decem pelmis.

Decaduchus {δεκαδοῦχος} Decemuir. Erant magistratus Athenis, post exactos Tyrannos, qui Remp. administrabant, eorum vnusquisque Decaduchus vocabatur. Vide Alexandrum Genial. dier. libro 3. capite 16.

DECAENEVS {Δεκαίνεος} Byrebistæ regis Getarum consiliarius, quo tempore Cæsar aduersus illum instruxit exercitum, qui tanto præditus erat honore, vt inter Getas Dei nomen assequeretur. Id autem quomodo fieret, vndeque ortum haberet, & alibi diximus, & apud Strab. repeties lib. 7.

DECIATAE {Δεκιᾶται} Liguriæ populi. Strab. lib. 4. Hisce duabus nationibus Ligurum, quas ante dixi, Polybius vnam Oxybiorum, & alteram Deciatarum adiungit.

Decalauticare, obsoletum verbum apud Lucilium lib. 26. Decalauticare eburno speculo. Meminit Nonius.

Decalicatum {ἀπεσβεσμένον} Calce litum. Festus.

Decalitron {δεκάλιτρον} Stater erat Corinthius, obolorum decem. Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 2.

Decalogus, pen. corr. {δεκάλογος} Decem præcepta continens.

DECAMNICHVS {Δεκάμνιχος} Archelai aulicus quidam fuit, qui quum oris graueolentiam Euripidi obiecisset, excanduit poeta maledicto grauius, querelásque apud regem deposuit. Is verò, vt qui Euripidem amplius ornaret, illique afficeretur plurimum, Decamnichum in eius arbitrio posuit, in quem prout vellet, plagis desæuiret. Qua tam insigni iniuria accepta, ibilem non substrinxit Decamnichus, sed in Archelaum grassantibus ducem se præbuit, ac necis illius causa extitit grauissima. Ex Cæl. Rhodig. lib. 24. cap. 10.

Decani {δεκάρχαι} Dicti sunt in exercitu, qui decem militibus præerant: alio nomine Caput contubernij dicti. Apud Ecclesiasticos dignitatis nomen Decanatus. Vide Alciatum in l. non plures. C. de sacrosanctis ecclesiis.

¶ Decani erant collegiati, seu artifices quidam, ad quos cura libitinæ pertinebat, id est exequias, sepulturámque procurandi, feretra item atque lecticas ferendi. Eligebantur autē ex vrbis fæce, & in collegia seu decanias distinguebantur, variis donati priuilegiis. Nouel. de offic. §. Eapropter. Const. 43. Et Nouel. de exequ. 5. Inde adeò. Constit. 59. l. 4. & l. sub prætextu. C. de sacros. eccles.

Decanto, decantas, decantare {ᾄδω, ὑμνῶ, ἐπᾴδω} Idem quod Cantare & celebrare. Cic. 3. Tuscul. Hæc omnia vidi: sed & iam decantauerant fortasse. Idem 2. de Orat. Nec mihi opus est Græco aliquo doctore, qui mihi peruulgata præcepta decantet.

Miserabiles decantare elegos Horat. 1. Carm. ode 33.

¶ Decantare pro Loquitari & blaterare, posuit Quintil. in lib. 12. Quum multa quæ neque ad Iudicem, neque ad Litigatorem pertinent, decantauerunt, bene comitati per forum reducuntur. Budæus.

Iisdem de rebus semper quasi dictata decantare. Cic. 4. de Finib.

Decantatus, a, um {ἐπᾳδόμενος} Adiectiuū ex participio. Cic. 2. de Orat. Omnes causas diligētes, memores, & sobrij oratores percursas animo & prope decantatas habere debent.

Decaphoron, penult. corr. {δεκάφορον} Lectica, quæ fertur à decem hominibus, sicut Hexaphoron, quæ à sex. Sipontinus.

DECAPOLIS, penult. corr. Iudææ regio est decem vrbium trans Iordanem: hanc multi Cæsaream esse dixerunt. Plin. lib. 5. cap. 18.

Decaproti, penult. prod. {δεκάπρωτοι} Qui funguntur munere decaprotiæ: quos Cicero Decemprimos appellat. Vlpianus in l. Et qui. D. de Muneribus & Honor. Decaprotos minores esse annis XXV. fieri iampridem placuit. Arcadius eod. tit. l. vlt. Mista munera sunt decaprotię, icosaprotiæ: vt Herēnius Modestinus & notando & disputando bene & optima ratione decreuit. Nam decaproti & icosaproti tributa exigentes & corporale ministerium gerunt, & pro muneribus defunctorum fiscalia detrimenta resarciunt.

Decapulo, decapulas, penult. corr. decapulare, Exhaurire, deplere. De oleo dicitur. Plin. lib. 15. cap. 6. Quare sæpius die decapulandum. Vide CAPVLO, capulas.

Decarchiæ {δεκαρχίαι} Decemuirorum imperium apud Lacedæmonios, qui singulis ciuitatibus decem præficiebant viros.

Decatones, Decateutæ, & Decatelogi dicuntur, qui decimas exigunt & colligunt. Vnde apud Abydenos decateterum legitur, quod nauli habebatur genus. Author Cælius Antiqu. lect. lib. 22. cap. 14.

Decarchos {δέκαρχος} is dicitur, qui decem præest militibus, inquit Valla lib. 6.

Decas, decadis, penultima correpta {δεκάς} significat aliquid decenarium numerum continens. Hinc T. Liuius libros suos Decades nuncupauit: quòd decem volumina singulæ continerent. Sipontinus. ¶ Decas item domus vocatur carceris in qua cōdemnatos suffocare solebant, vt author est Plutarchus, & Alexand. Alexandrinus lib. 3. cap. 5.

Decaulesco, decaulescis, decaulescere {ἀποκαυλίζω} Emittere caules. Plinius lib. 19. cap. 7. Raphanus vtique iucundior detractis foliis ante quàm decaulescat.

DECEATAE, Populi Liguriæ. Plin. lib. 3. cap. 5. Ligurum celeberrimi vltra alpes Sallyi, Deceates, Oxybij.

Decedo, decedis, penultima prod. decessi, decessum {ἀποχωρέω, ὑπεξίσταμαι} decedere, Est discedere. Cic. in Pisonem, Altera ratio, quod ij quos in prouincia liberalitatis & virtutis suæ testes habuerat, nondum decesserant. Est igitur Decedere, ei qui successor missus est, cedere.

Decedamus hinc. Plaut. Bacchid. 1.

Hic nescio quid turbæ est: quin hinc decedimus?

Decedere ex agris, ex decreto alicuius. Cic. pro Fonteio, Dicunt contra, quibus iniustissimis imperatum est: dicunt qui ex agris ex Cn. Pompei decreto decedere sunt coacti.

Decedere alicui. Plaut. Amphit. 12.

Nam mihi quidem hercle qui minus liceat deo minitarier

Populo, ni decedat mihi, quàm seruolo in comœdiis?

Decedere alicui, pro Auersari aliquem. Cæsar bel. Gall. lib. 6. vbi de Druidibus, Quibus ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonémque defugiunt. Id est via decedunt. Budæus. Alij legunt, ab iis omnes discedunt.

De suis bonis decedere. Cic. 4. Verr. Verum Prætor imperet, vsque cogat aliquem de suis bonis omnibus decedere, ac &c.

De curriculo vitæ decedere. Vide CVRRICVLVM.

A superioribus decretis decedere. Cicero pro Flacco, Cognosce quid me Consule Senatus decreuerit, quum quidem nihil à superioribus continuorum annorum decretis decesserit.

Decedere fide. Liu. 4. bel. Maced. Potuisse se extra id periculum esse, si decedere fide, si coniurare cum cæteris voluissent.

Furori aliquorū decedere. Cic. Antequam irent in exil. Id est cedere.

Decedere instituto suo. Id est aliter agere (inquit Budæus) quàm quis solitus sit. Liuius 7. bel. Maced. Esset deliberatio anceps ne aut regem amicum inhonoratum dimitteretis, aut decederetis instituto vestro.

Decedere iniuriæ, per metaphoram. Plin. Iun. epist. 2. lib. 1.

Decedere de suo iure, Est non summo iure agere, aliquid sui condonare comiter. Cicero 2. Offic. Est enim non modò liberale, paululum nōnunquam de suo iure decedere, sed interdum etiam fructuosum. Idem pro Roscio Amerino, Ista, causam proferre non potes, tametsi statim vicisse debeo, tamē de meo iure decedam. & tibi quod in alia causa non concederem, in hac concedam, fretus huius innocentia. Hæc Budæus.

Decedere iure suo. Liuius lib. 3. ab Vrbe, Decessitque iure suo, vt dempeum de vi magistratus, populi libertati adiiceret. Vulgò dicunt, *Præterire ius*. Hæc Budæus.

Recto limite decedit. Stat. 1. Thebaid.

Loco decedere. Tacit. lib. 3.

Decedere de suo more, pro Mores mutare. Cicero 4 Verr. Nōnne hoc indicant, tantas esse iniurias, vt multo maluerint de suo more decedere, quàm de tuis moribus non dicere?

Seræ memini decedere nocti. Virg. eclog. 8.

Decedere officio, vel de officio, Est contrà quàm decet atque officiosum est, aliquid agere. Cic. in Verrem, Quid faceres pro homine innocente & propinquo, quum propter hominem perditissimum atque alienissimum, de officio decesseris? Liu. Decad. 3. lib. 7. Eas quoque colonias quæ officio decessissent. Hæc Budæus.

Ab officio decedere. Liu. lib. 6. Decad.

Possessione decedere, vel de possessione. Vlpianus in l. si finita. 15. §. siquis. D. de damno infecto, Siquis in possessionem missus, nondum possidere iussus sit, an dominus decedere de possessione debeat, videamus, &c.

De possessione decedere. Cic. 2. de Lege Agrar.

Prouincia decedere. Cic. pro Ligario.

Decedere de prouincia, & ex prouincia. Cic. Cælio, lib. 2. 10. Itaque constituisse dicuntur in Cariam ex nostra prouincia decedere.

Regnis decedere, pro priuari regno vel imperio. Sil. lib. 17.

Sententia decedere. Tacit. lib. 14. Non ideo aut Consules mutauere relationem, aut Thrasea decessit sententia.

De sententia decedere. Cic. pro Corn. Balbo, Qui de ciuitate decedere, quàm de sententia maluit.

Spatio decedere. Lucret. lib. 2.

Decedere via. Plaut. Amphit. 12.

Quamobrem mihi magis par est via decedere & concedere. Et Quintil. lib. 4. Decedere via dicendi.

Decessit via errabundus. Sueton. in Cæsare, Et cum luminibus extinctis decessit via diu errabundus, tandem ad lucem duce reperto per angustissimos tramites pedibus euasit.

Decedere de via. Plaut. Amphit. 12.

Concedite, atque abscedite omnes, de via decedite. Cicero pro Cluentio, Si insinuauerit, id quod solet, sic hominem accipiemus, vt molestè ferat, se de via decessisse.

Decedere alicui de via. Plaut. Trinum. 6.

Non tibi dicam dolo, decedam ego illi

De via, de semita, de honore populi.

De vita decedere Cic. pro Rabir. perdual. reo. Id est mori.

¶ Decedet hæc ira Terent. Hecyra. 3. 5.

Decedet iam ira hæc, etsi meritò iratus est.

Decessit cura ex patribus. Liu. 9. ab Vrbe, Profligato ferè Samnitium bello, prius quam ea cura decederet patribus Romanis, Hetrusci belli fama exorta est.

Nihil decedet de summa. Terent. Adelph. 5. 3.

Decedit febris. Cels. lib. 3. cap. 3.

Decedit hoc opibus. Liuius 3. ab Vrbe.

Decedit periculum de causa eius. Cicero pro Cluentio, Quod iam intelligetis, an vt de causa eius, periculi nihil decederet, ad causam nouum crimen accederet?

Decedunt vires. Liuius 4. bel. Macedon. Quantumcunque virium Antiocho decessisset, suo id accessurum regno ducebat.

¶ Decedi, passiuè. Cic. de Senect. Hæc enim ipsa sunt honorabilia, quæ videntur leuia atque communia, salutari, appeti, decedi, deduci, assurgi, reduci, consuli.

¶ Decedere, sine appositione, pro Mori, quasi à custodia & gubernatione corporis proficisci, inquit Valla. Cic. ad Attic. lib. 1. 4. Pater nobis decessit ad VIII. Cal. Decemb.

Decedere & Accedere, opponuntur. Labeo in l. si cui ædes. D. de legat. 3. Nanque eo modo alteris ædibus id accedet, alteris decedet.

Decedere & Succedere, contraria sunt. Vlpian. l. Quive. D. ad legem Iuliam maiest. Quive, ait, de prouincia, cui ei successum esset, non decessit.

Decedens, Participium {ἀποχωρῶν.} Cic. pro Murena, Multi obuiam prodierunt de prouincia decedenti.

Dies decedens, id est occasus. Virg. 4. Georg.
Certis momentis tempora decedentia. Horat. 1. epist. 6.

Decessio {ἀποχώρησις} Verbale. Cic. ad Q. fratr. lib. 1. 1. Ego tibi spem maturæ decessionis afferebam.
Decessio de prouincia. Cic. ad Attic. lib. 6.
Mansio & Decessio, contraria. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. Is mecum sæpe de tua mansione aut decessione communicat.
Dies decessionis. Cic. Att. lib. 6.
¶ Decessio, pro diminutione, cuius contrarium est Accessio. Cic. 3. Offic. Sed quum sit is qui solum bonum iudicet, quod honestum sit, qui autem huic repugnent specie quadam vtilitatis, eorum nequa accessione meliorem vitam fieri, neque decessione peiorem.
Decessio de summa. Cic. pro Rabirio Posth. Nō intelligo hoc quale sit, verum accessionem decumæ, vt nostri facere coactores solent, centesima, an decessionem de summa fecerit.

Decessor {διάδοχος} est cui è prouincia abeunti, successor mittebatur. Vlpian. in l. Obseruare. D. de Offic. Procons. Rectè autem & ordine faciet, si edictum decessori suo miserit, significétque quo die fines sit ingressurus. Sic in aliis muneribus nam Iulij agricolæ Tacitus Decessorem vocat, qui legionem illi tradebat.

Decessus, huius decessus {ἀποχώρησις} Idem quod Decessio. Plin. lib. 18. cap. 18.
Vulgo credebatur ab eius decessu serere solitos. Cæs. 3. bel. Gal.
Decessus febris. Celsus libro 3. capite 12, Sub decessu febris cibum sumat.

DECELIA, siue Decelea {Δεκέλεια} Locus & populi Hippothoontidos tribus, vt tradit Stephanus, cuiúsque frequens mentio est apud Thucydidem.

Decem {δέκα} numerale, indeclinabile. Terent. Heaut. 5. 1, Decem dierum vix mihi est familia.
Decem septem numero. Cæsar 3. bel. Ciuil. Naues longas especdiuus numero decem septem. Sic apud eundem libro 1. bel. Gal. Decem nouem.

Decemiugis, penultima correpta {δεκάζυγος} Adiectiuum. Suetonius in Nerone, Aurigauit quoque plurifariã: Olympus verò etiam decemiugem. Sub. currum.

Decemprimi, penultima producta {δεκάπρωτοι} Cicero pro Roscio Amerino, Itaque Decurionum decretum statim fit, vt Decemprimi proficiscantur ad L. Syllam, doceántque eum qui vir Sext. Roscius fuerit.
¶ Decemprimi ij decuriones sunt qui decem erant primi in albo Decurionum. Nam quorum erat maxima in municipio dignitas, quíque magistratus gesserant, primi, vt Vlpianus scribit, scribebantur. Eodem modo in Verrem Quinqueprimi sunt quinque viri, qui principem in Senatu locum habebant. Quinqueprimi autem & Decemprimi muneribus quibusdam & functionibus erant obnoxij, vt Iurisconsulti tradunt. Turnebus.

Decemprimatus, us {δεκαπρωτεία} Decemprimorum munus & dignitas. Hermogen. in l. 1. D. de muner. & honor. Patrimonij sunt munera rei vehicularis, item angularis Decemprimatus.

Decennis {δεκαετής} decem annorum. A quo decennium: Decennis fœmina. Plin. lib. 8. cap. 5. Et cap. 44.

Decies, aduerbium {δεκάκις} Plaut. Sticho, 5,
Quin & ipsa decies in die mutat locum.
¶ Decies centena, pro prægrandi & immani summa, idque iam inde ab vltima propè antiquitate vrbis est vsurpatum Latinis. Credo quòd tum ea pecunia videbatur ingens, quum minor erat nummûm copia. Proinde Iuuenalem dixisse reor,
-ritu decies centena dabuntur, Antiquo. Pro immensa dote. Certè postquam creuit pecunia & abundauit Romæ, nihilominus permansit illa antiqua loquendi ratio. Horatius,
-decies centena dedisses
Huic parco paucis contento, quinque diebus
Nil erat in loculis, &c. Turnebus.
Decies die vno. Plaut. Aulul. 4.
Decies diu. Plaut. Amphit. 7.
Haud semel, sed decies iurasti mihi. Plaut. Pœnul.
Decies anno pariunt columbæ. Plin. lib. 10. cap. 53.
Decies centena. Plin. lib. 3 cap. 5.
Decies centena millia. Cic. 3. Verr.
Decies bis. Martialis lib. 1.
Decies millia centum. Martial. lib. 1.
Vsque ad decies æris. Liuius 4. bel. Pun. Qui supra trecenta millia: vsque ad decies æris: quinque nautas: qui supra decies, septem.
¶ Decem millia æris, Dicendi figura summis authoribus frequens, extra assium adiectionem, vt apud Liuium primo ab Vrbe condita, & in legibus Duodecim tabularum, Si iniuriam alteri faxit, viginti-quinque æris pœnæ sunto. Quod apud Gellium exponens Phauorinus: Quis erit, inquit, tam inops, quem ab iniuria facienda viginti quinque asses deterreant. Vide Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 6.

December, decembris {Δεκέμβριος} nomen mensis, qui decimum locum tenuit antequam additi fuissent Ianuarius & Februarius.
Gelidus mensis December. Ouid. 1. Trist. eleg. 10.
Vo libertate decembris, id est, Saturnaliorum qua donabantur eo tempore serui. Horat. 2. Serm. sat. 7.
Canus december, Vide CANVS.

Decempeda, decempedæ, penult. corr. fœm. gen. {δεκάπους} Pertica qua mensuratur terra: à numero pedum dicta. Cic. 14. Philipp. Idem pro Milone, Qui cum architectis & decēpedis villas multorum, hortósque peragrabat. Idem 4. Acad. de Sole loquens. Horat. 2. Carm. ode 15, Decempedæ priuatæ.

Decempedator, penult. prod. Qui decempeda metitur. Cic. 13. Philipp. Cauebat etiam L. Antonio qui fuerat æquissimus agri priuati & publici decempedator.

Decemplex, decemplicis, penult. corr. Adiectiuum. Æmylius Probus in Miltiade, Tanto plus virtute valuerunt Athenienses, vt decemplicem numerum hostium profligarent.

Decemplicatus, Adiectiuum. Varr. lib. 5. de lingua Latina, His decemplicatis coniuncto præuerbio, ex vno quinque millia numero efficerent, &c.

Decemscalmus {δεκάσκαλμος} Actuariolum decem scalmorum, quod proinde decem remis agebatur. Scalmus autem, lignum illud erat, in quo remus aptabatur ad facilius nauigandum. Cicero ad Atticum, libro 16, Hæc ego conscendens è Pompeiano tribus actuariolis decemscalmis.

Decemuiri, penult. corr. {οἱ δέκα ἄνδρες} qui fuerint docet his verbis Liuius 3. ab Vrbe, Anno trecentesimo altero quàm condita Roma erat, iterum mutatur forma ciuitatis ab Consulibus ad Decemuiros, quemadmodum ab Regibus antè ad Consules venerat. Translato imperio minus insignis, quia non diuturna mutatio fuit. læta enim principia magistratus eius, nimis luxuriauere, eo citius lapsa res est. repetitúmque duobus vti mandaretur Consulum nomen imperiúmque. Idem paulo antè. Iam redierant legati cum Atticis legibus. eo intentius instabant Tribuni, vt tandem scribendarum legum initium fieret. placet creari decemuiros sine prouocatione, & ne quis eo anno alius magistratus esset. Budæus.
Perscripserunt duodecim tabulas decemuiri. Cic. 1. de Orat. Dicāt vel Græci si volunt, &c. vel nostros Decemuiros qui duodecim tabulas perscripserunt, quos necesse est fuisse prudentes, &c.
Decemuiri litibus iudicandis. Pomponius l. 2. §. 16. D. de orig. iur. Deinde quum esset necessarius magistratus, qui hastæ præessent, Decemuiri litibus iudicandis sunt constituti. Sueton. in August. Auth hoc fuit vt centumuiralem hastam, quam quæstura functi consueuerant cogere, Decemuiri cogerēt. Cic. in Orat. Duumuirorum iudicium, aut Triumuirorum capitalium, aut Decemuirorum litibus iudicandis, dico nunquam, &c.

Decemuiralis, & hoc decemuirale, penult. prod. {τῶν δέκα ἀνδρῶν} Cic. de Lege Agraria, Iam illa omnibus in prouinciis, regnis, liberis populis quàm acerba, quàm formidolosa, quàm quæstuosa concursatio decemuiralis futura sit, non videtis?
Collegium decemuirale Cic. 6. Verr. Tum ex amplissimo collegio decemuirali sacerdotes Populi Romani quū esset in vrbe nostra Cereris pulcherrimum & magnificentissimum templum: tamen vsque ad Ennam profecti sunt.
Decemuirales leges, Leges XII. tabularum: quibus perferēdis Decēuiri Cōsulari potestate creati sunt. Liu. 1. Decad. lib. 3, Prius quàm vrbem egrederetur. Leges decemuirales, quibus tabulis Duodecim est nomen, in æs incisas in publico proposuerunt.
Potestas decemuiralis. Tacit. lib. 1.

Decemuiratus, huius decemuiratus, penult. prod. {ἀρχὴ τῶν δέκα ἀνδρῶν} Dignitas & officium decemuirorum. Liuius 1. Decad. lib. 3, Opinio etiam sine authore exierat, non in præsentis modo temporis eos iniuriam conspirasse, sed fœdus clandestinum inter ipsos iureiurando ictum, ne comitia haberent, perpetuoque decemuiratu possessum semel obtinerent imperium. Hæc Budæus. Cic. de Lege Agraria, Vt ij decemuiratum habeant, quos plebs designauerit.

Decennale {δεκαετές} Quod est decem annorum, vt Bellum decennale. Sipontinus.

Decennia, quæ & Decennalia, Sacra dici videntur, decimo imperij anno celebrata, de quibus Pollio Trebellius in Salonino scribit, Byzantium Galieno imperante à militibus ita deuastatū, vt prorsus nemo superesset, vetustis etiam familiis funditus euersis. Id quum egregiè vltus foret Galienus, militibus ferè omnibus contrucidatis, Romam conuolans Decennia celebrauit, nouo ludorum genere, noua pomparum specie, velut magnum quippiam gessisset. Plura Cæl. Rhod. lib. 22. cap. 14.

Decennis, Vide DECEM.

Decens, Decentia, Decenter, Vide DECET.

Deceris {δεκήρης} Latinè decemremis. Vsus est Suetonius in Caligula, vbi inquit, Fabricauit & deceris liburnicas. decedris alij legunt, sed mendosè. Naues enim intelligit ingētis magnitudinis, quæ thermarum & tricliniorum capaces essent, quales à regibus Ægypto & Macedoniæ fabricatas refert Athenæus. Laxitas enim & capacitas decemremis triclinium, & conclauia & thermas complecti potest. Emēdatores quum deceris legissent, nec animaduertissent vocabulum esse Græcum, d literam interseruere, pretium materiæ secuti, quum amplitudinem significaret. Tranquillus. Hæc ex Turnebo.

Decerno, decernis, decreui, decretum, penultima producta {κρίνω, δοκιμάζω, ψηφίζομαι, ὁρίζω} decernere, Iudicare. Terentius Adelphis 4. 1,
Quid hoc malùm, infelicitatis? nequeo satis decernere.
Decernare de. Plinius lib. 17. cap. 22, Sed de his, Catonis præcepta decernent.
Decernere & iudicare. Author ad Herenn.
¶ Decernere, Statuere, & desigere, authore Donato. Terentius Hecyra, 1. 2, Sed quam decreram me non posse diutius Habere, eam, &c.
Martial. lib. 2,
Dum modo causidicum, dum te modo rhethora fingis,
Et non decernis Taure quid esse velis.
Intus animus quid decreuit. Seneca Medea 12.
¶ Decretum est mihi. Plaut. Aulul. 16,
Mihi bibere decretum aquam est. Terent. Heaut 3. 1,
Sumat, consumat, perdat, decretum est pati.
¶ Decernere, cum infinitiuo. Cicero 2. de Oratore, Sic decreui philosophari potius, vt Neoptolemus apud Ennium, paucis. Liuius 1. ab Vrbe, Ad vnum omnes Numæ Pompilio regnum deferendum decernunt.
¶ Decernere, Est etiam, vt ait Donatus, de magnis certam proferre sententiam. Terent. Andr. 1. 5,
Vxorem decrerat dare sese mihi hodie.
Decernit Senatus, populus iubet. Cic. 4. Verr. Centuripinorum Senatus decreuit, populúsque iussit.

Statuere,

Statuere, decernere. Cic. Capitoni in epist. ad Att. lib. 16, Quæ res earum rerum quas Cæsar statuisset, decreuisset, egisset, Consulibus cognitionem dedit.

Decernere alicui vt. Cicero ad Lentulum, libro 1. 2, Ex illo Senatusconsulto quod te referente factum est, tibi decernit vt regem reducas.

Aliter vt quis edicit decernere. Cic. 3. Verr.

Decernere aliquid contra rem alicuius. Cicero 5. Verr. Siqua in re contra rem meam decreuisset aliquid iniuria.

Contra edictum suum sine vlla religione decernere. Cicero 3. Verrina.

Decernere de re aliqua. Cic. ad Lentul. lib. 1. 3, Imprimísque vt quæ Appius de eius re decreuit, ea comprobes.

De sententia consilij decernere aliquid. Cic. Capitoni in epist. ad Attic. lib. 16.

Amplissimè decernere de salute & dignitate alicuius. Cicero pro Domo sua.

Secundum aliquem decernere. Cic. Att. lib. 16, Consules de consilij sententia decreuerunt secundum Buthrotios.

Extra ordinem decerni vni negat oportuisse quicquam. Cic. pro Domo sua.

Decernere bellum. Cic. 4. Verr.

Dona decreta, & grates deis decernuntur. Tacit. lib. 15.

Gaudia decernere paruis spatiis. Claud. 4 Paneg.

Superis decernere grates. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9,
Nunc pro Cæsaribus superis decernere grates.

Gratulationem conseruatæ Reipub. alicui decernere. Cicero 4. in Catil.

Hospitium alicui gratuitum. Plin. lib. 35. cap. 9.

Honores alicui. Cic. ad Brut. 15. Ibidem, 9, Quia honos ei non fuit decernendus?

Imperium decernere alicui. Cic. 11. Philipp. Clarissimo viro atque innocentissimo decreuit imperium, pr[æ]posito tamen.

Iniuriam. Cic. pro Quint. Bruti, inquit, erat familiaris: itaque is intercedebat: tu contra Burrieni qui iniuriam decernebat.

Laudationem alicui. Cic. 6. Verr. Vt ei illam laudationem, quam se vi ac metu coactos paucis illis diebus decresse dicebant, tollerent.

Legationem contra aliquem. Cic. 4. Verr. Sic Decernere legatos. Cic. ad Lentul. lib. 1. 1.

Legiones in Syriam. Cic. ad Caninium, lib. 2. 16.

Noui aliquid decernere. Cic. Curioni, lib. 2. 6, Itémque petiui per literas, &c. non vt decernatur aliquid noui, quod solet esse difficilim, sed vt nequid noui decernatur.

Noxiam. Plin. lib. 18. cap. 3, Impubem Prætoris arbitratu verberari, noxiámve, duplionémve decerni.

Pecuniam ad. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1, Quòd edixeris ne ad ludos pecuniæ decernerentur.

Quæstionem decernere. Cæsar 7. bel. Gall. Quæstionem de bonis direptis decernunt. Cic. 2. de Fin. Quo plebiscito decreta a Senatu est Consuli quæstio Cn. Scipioni.

Nouam quæstionem, pro eo quod nunc dicimus Ordinare vt fiat informatio, & vt contra delinquentes procedatur. Cic. pro Milone, Cauit foro postea Pópeius, cauit Senatu, cauit publico, &c. Num quæ rogatio lata? num quæ noua quæstio decreta est? Budæus.

Decernere vt veteribus legibus quæratur. Cic. pro Milone, Decernebat enim vt veteribus legibus tantummodo extra ordinem quæreretur.

Statuam alicui. Plin. lib. 34. cap. 6, Inuenitur statua decreta & Taraciæ Caiæ siue Suffetiæ virgini Vestali.

Stipendium. Cic. ad Lent. lib. 1. 7.

Sumptus legatis decernere. Cic. Appio, lib. 3. 10.

Supplicationem. Cic. ad Sulpit. lib. 13, Itaque tibi, supplicationémque libenter tibi decreui.

Triumphum decernere alicui. Cic. 4. de Finib.

¶ Decernere, pro Dicere. Plaut. Amphit. Qui nequeas, nostrorum vtec sit Amphitryo decernere. Nonius.

¶ Decernere cornibus, Bellare, decertare. Virg. 3. Georg. De tauris. Suo solum capite decernere. Cic. Attico, lib. 10. Dices, Vbi ille ergo tuus animus, quem proximis literis? Adest, & idem est. Sed vtinam meo solum capite decernerem. lacrymæ meorum me interdum molliunt, &c.

Pro fama & fortunis alicuius decernere. Cic. 2. de Orat. Me pro meo sodali, qua mihi in liberûm loco more maiorum esse deberet, & pro meæ omni fama propè fortunísque decernere.

Vno iudicio de omnibus fortunis decernere. Cic. pro Quint.

Acie decernere, In ACIES.

Armis decernere. Cic. Att. lib. 7, Hic omnia facere omnis, ne armis decernatur: quorum exitus semper incerti, &c.

Decernere criminibus. Liu. lib. 10. Decad. 4, Decernere criminibus, mox ferro decreturi.

Decernere ferro vel armis. Virg. 11. Æneidos,
Ipsum armis, ipsúmque iubet decernere ferro. Cic. 2. de Orat. Sed si in ipso illo gladiatorio vitæ certamine, quo ferro decernitur, tamen, &c.

Pugna forti decernere. Valer. 4. Argon.

Pugnam decernere. Liu. 8. bel. Pun. Primo missilibus certitauere: deinde amissis leuibus telis, quæ irritata magis quàm decernere pugnam poterant.

Ratio decernendi magis expetenda est, quàm decertandi fortitudo. Cic. 1. Offic.

Æquabilitate decernendi vitat offensionem Prætor sapiens. Cic. pro Murena.

Decretus, pen. prod. ([illegible]) Particip. Cato Cic. lib. 15. 5, Supplicationem decretam. Si tu, qua in re nihil fortuitò, sed summa tua ratione & continentia Resp. prouisum est, dijs immortalibus gratulari nos, quàm tibi, referre acceptum mauis, gaudeo.

Lex decreta per Senatum. Cic. pro Domo sua.

Aliquem decretum habere. Cic. pro Cælio. Nihil iam in istam mulierê dico: sed si esset aliqua dissimilis istius, quæ se omnibus peruulgaret, quæ haberet palam decretum semper aliquê, cuius in hortos, domum, Baias, iure suo libidines omnium commearent, &c.

Omnibus decreta mors est. Seneca Thebaid. 1.

Decreta virtutis præmia. Cic. 2. de Orat.

Desponsa & decreta prouincia, diuersa. Cic. de Prouinc. Consul. Qui Consul Cal. Ian. habere prouinciam debet, ita vt eam desponsam non decretam habere videatur.

Sumptus annuus decretus. Cic. Att. lib. 7.

Decretum ([illegible]) est id quod placitum aliàs Latine dicitur. Græcè dogma, & psephisma, & areston dicitur, authore Budæo. Plin. Iun. in epist. Quòd affirmare tibi possum, vt decreta, quibus damnati erant, proferebantur: ita nulla monumenta quibus liberti probarentur.

Philosophorum decretum. Cic. 4. Acad. Sapientiæ verò quid futurum est, quæ neque de seipsa dubitare debet, neque de suis decretis (quæ philosophi vocant dogmata) quorum nullum sine scelere prodi poterit?

Edictum & decretum. Cic. 4. Verr. Qui Romæ totam edictum, atque omnia decreta vendiderit?

Nouitas, iniquitásque decretorum. Cic. 3. Verr.

Decreta patrum: iussa populi. Liu. 8. bel. Maced. Sub vmbra Scipionis ciuitatem, dominam vrbis terrarum, latêre, nutus eius pro decretis patrum, pro populi iussis esse.

Sapientis nullum decretum esse potest nisi comprehensum, perceptum, cognitum. Cic. 4. Acad.

Tabula decreti. Cic. 1. Philipp. Assentiri etiam nos Seru. Sulpicio clarissimo viro voluit, ne qua tabula post Idus Martias vllius decreti Cæsaris, aut beneficij figeretur.

Dura decreta. Valer. 8. Argon.

Tristia decreta. Valer. 8. Argon.

Sine decretis vitam agere. Cic. 4 Acad.

Auferre decretum. Cic. Plácus, in epist. ad Att. lib. 16. Liberalissimû decretum abstulimus, quod est obsignatum ab amplissimis viris.

Concitare in se, & infestare aliquos suis & decretis & edictis. Cicero 3. Verr.

Defendere decreta. Cic. 2. de Fin. Est enim tanti philosophi támque nobilis, audacter sua decreta defendere.

Facere decretum. Cic. pro Domo sua, Omnes omnium publicanorum societates de meo Consulatu ac de meis rebus gestis amplissima atque ornatissima decreta fecerunt.

Cum decreto & palam aliquid facere. Cic. 2. de Lege Agr. Cur nô item, vt cum decreto & palàm regionem illam peterent?

Aliud decretum habere. Cic. 4. Acad. Proinde quasi sapiens nullum aliud decretum habeat, &c.

Ex decreto depositam pecuniam habere. Cic. Ther. lib. 13.

Magnificentissimis decretis honestari ab aliquo. Cicero Post red. in Senatu.

Interponere decretum. Author ad Herenn.

Sententia & decreto laudare aliquid. Cato Cic. lib. 15. 5, Itaque quod pro meo iudicio facere potui, vt innocentia consilioque tuo defensam prouinciam, &c. sententia mea & decreto laudarem, feci.

Mutare decretum, In MVTO.

Ornari decretis, In ORNO.

Patrare decreta, Exequi quod erat decretum. Patereulus libro 2, Nulla vnquam natio tam maturè consilium belli bello iunxit, ac decreta patrauit.

Perstringere decreta, In PERSTRINGO.

Proferre. Cic. 3. Verr.

Rumpere ferrea decreta. Ouid. 15. Metam.

Statuere ius Resp. decretis. Cic. 10. Philipp.

Decreturus, pen. prod. Participium ([illegible]) Cic. in Vatin. Verum decreturus fueris id quod Augures omnia vsque à Romulo decreuerunt.

Decretorius ([illegible]) Adiectiuum. vt Decretoria pugna, qua decernitur de summa causæ. Quintil. lib. 6. cap. 5. Quo in loco sunt qui legant decertatoria.

Decretorium sydus, & tempus decretorium dicitur per translationem, Quod decernit de vuis & alijs arboribus aut herbis. Plinius libro 18. cap. 28, In hoc temporis interuallo res summa vitium agitur decretorio vuis sydere illo quod Caniculam appellauimus. Vnde carbunculare dicuntur, vt quodam vredinis carbone exustæ. Idem libro 18. capite 29, Aquila oritur vesperi, decretorio die florentibus oleis.

Arma decretoria, Quibus serio certandum est. Seneca epist. 118. Idem alibi decretorium diem appellat, diem mortis.

Stylus decretorius, pro seuero, quasi semel de re definiens. Seneca 1. de Clementia, Nisi plus est quod timet, quàm quod damnat, non accedet ad decretorium stylum.

Decerpo, decerpis, decerpsi, decerptum ([illegible]) decerpere, Aliquid ex aliqua re detrahere: vt decerpere vuam. Plin. Iun. lib. 9. epist. 20, Ipse quum absis, vindemias graciles quidem, vberiores tamen quàm expectaueram colligo: si colligere est nonnunquam decerpere vuam, torculum inuisere, gustare de lacu mustum, obrepere vrbanis, qui nunc rustici præsunt.

Sic decerpere fœtus arborum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Decerpere folia. Colum. lib. 5. cap. 10.

Nouos flores decerpere. Lucret. lib. 1.

Decerpere fructus ex re aliqua. Horat. 1. Serm. sat. 2.

Decerpere oliuam immaturam. l. si seruus. §. oliuam. D. ad Leg. Aquil.

Adducto ramo pomum decerpere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5.

Affectat decerpere decus pugnæ. Sil. l. b. 4.

¶ Murmura vocis decerpere. Stat. 6. Thebaidos,

Illa tuos questus, lacrymosósque impia risus
Audit, & vocis decerpsit murmura primæ. Verba sunt ad puerulum de nutrice.

¶Decerpere ex laude alterius. Cicero pro Marcello, Nihil sibi ex ista laude Centurio, nihil Præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit. Idem 2. de Oratore, Nequid iocus de grauitate decerperet.

Ex causa in vsum decerpere, quæ maximè fauorabilia videntur. Quintil.lib.4.cap.1.

Spes magnas decerpit inuidia. Quintil.in Procem.lib.6.

Decerptus, Participium (ἀποδρεφθείς.) Cic.5. Tusc. Humanus autem animus decerptus ex mente diuina, cum alio nullo nisi cum ipso deo, si hoc fas est dictu, comparari potest.

Herbæ decerptæ. Ouid.1. Metamorphoseos,
Decerptas senior porrexerat Inachus herbas.

Ferre manu poma decerpta. Ouid.10. Metam.

Decerto, decertas ([illegible]) decertare, Eiusdem significationis cum certo. Cic. pro Planc. Sed erat non iure, non legibus, non disceptando decertandum.

Decertare armis. Cæs.3. bel.Ciuil. Ne ciues cũ ciuibus armis decertarent.

Agmina bello decertant. Stat.4. Thebaid.

Contentione magna decertare. Cic. Licinio, libro 5.8, Nam cum Consulibus & cum multis Consularibus tanta contentione decertaui, quanta nunquam antea vlla in causa.

Decertare cum aliquo de re aliqua. Cic. de Amicit. Cum duobus ducibus de imperio in Italia decertatum est, Pyrrho & Hannibale.

Misera conditione decertare cum aliquo. Cæs 8. bel.Gall. Ne miseriore ac duriore postea conditione cum toto exercitu decertare cogerentur.

Ferro decertare. Ouid.14. Metamorphoseos,
Pace tamen sisti bellum, nec in vltima ferro
Decertare placet, Turnumque accedere regno.

Ferro decertare cum aliquo. Cic. pro Planc.

Decertare inter se. Cicero 5. de Finibus, An eum locum libenter inuisit, vbi Demosthenes & Æschines inter se decertare soliti sunt?

Decertare manu. Cic.1. Offic. Sed quum tempus, necessitásque postulat, decertandum manu est.

Felicissimè cum aliquibus prælio certare. Cic. de Prouinc. Consul. Itaque cum acerrimis nationibus & maximis, Germanorum & Heluetiorum prœliis felicissimè decertauit.

Vi & armis contra vim decertare. Cic. pro Domo sua.

¶Genera decertandi duo, vnum per disceptationem, alterum per vim. Cic.1. Offic.

Fortitudo decertandi. Cic.1. Offic. Quare expetenda quidem magis est decernendi ratio, quàm decertandi fortitudo.

¶Decertatur, impersonale. Cic.1. Offic. Quũ verò de imperio decertatur, belloque gloria quæritur.

Obstinatur ad decertandum. Liu.lib.6. Decad.1, Tum etiam quibus animi in spe vltima obstinati ad decertandum fuerunt.

Decertatus, penult. prod. ([illegible]) Participium. vt Regna decertata odiis. Stat.lib.1. Thebaidos,
Fraternas acies, alternáque regna profanis
Decertata odiis, sontésque euoluere Thebas.

Labores decertati, Id est certando peracti. Claudianus 1. Panegyr.

Decertatio ([illegible]) Verbale. Cic.11. Philip. Quúmque harum rerum omnium decertatio Consulibus optimis & fortissimis commissa & commendata sit.

Decertatorius, Adiectiuum ([illegible]) vt Pugna decertatoria. Quintil.lib.6.cap.4. Quo in loco nonnulli legunt decretoria.

Decessio, Decessor, Decessus, Vide DECEDO.

Decet ([illegible]) Verbum est frequenter impersonale. Virgilius,
- ista decent humeros gestamina nostros. Plaut. Amph.1.2,
Ibo intrò, ornatum capiam qui potius decet.

Decere, quasi aptum esse, consentaneúmque tempori & personæ. Cic. in Orat.

Aptum est & decet. Cic.3. de Orat. Idem.1. Offic. Ita ferè officia reperientur quum quæretur quid deceat, & quid aptum sit personis, temporibus, ætatibus.

Quod decet honestum est, & quod honestũ est decet. Cic.1. Offic.

Decet & Dedecet, contraria. Cic.4. Tuscul. Oratorem verò irasci minimè decet, simulare non dedecet.

Deos decet opulentia. Plaut. Trinum.8.

Lacrymæ decuere pudicam. Ouid.2. Fast.

Pudor decet ora. Ouid.1. Amor. eleg 8,
Erubuit, decet alba quidem pudor ora, sed iste,
Si simules, prodest, verus obesse solet.

Aliena non decent eum. Cic.1. Offic. Quæ contemplantes, expendere oportebit quid quisque habeat sui, eáque moderari, nec velle experiri quàm se aliena deceant.

Forma viros neglecta decet. Ouid.1. de Arte amandi.

Decet me hæc vestis. Plaut. Mostel.4.

¶Fieri sic decet. Cicero 2. de Legib. Optime verò frater, & fieri sic decet.

Neque abesse quicquam decet in definitionibus, neque redundare. Cic.2. de Orat.

Minus seuerè quàm decuit, res confecta est: non tamen omnino dissolutè. Cic 6. Philipp.

Nil decet inuita, vt aiunt, Minerua facere. Cic.1. Offic.

Decet me his verbis fabulari. Plaut. Amphit.4.

Exemplis grandioribus decuit vti. Cic.1. de Diuin.

Decet abs te id impetrari. Plaut. Rud.17. Antiqui (inquit Donatus) si addebant statim verbum, Nos decet facere, Nos decet dicere: nisi addebant, Nobis decet, dicebant.

¶Decet, datiuo iunctum. Terent. Adelph.5.8,
Imo hercle ita nobis decet. Cic. de Orat. Quandóque id deceat prudentiæ tuæ.

Decens (πρέπων.) Participium, siue nomen ex participio, Pulchrum, conueniens & aptum.

Color decens. Horat. 4. Carm. ode 3,
Quò fugit Venus heu? quòve color decens?

Facies. Ouid.3. Trist eleg.7,
Ista decens facies longis vitiabitur annis?

Prata. Seneca Hippol.6.

Reuerentia decens. Ouid.5. Fast.

Solito decentior. Claud.4. Paneg.

Pœna decentior. Seneca Thyeste,2.

Decens incede. Ouid.3. de Arte amandi,
Sera veni, positáque decens incede lucerna.

Decentia ([illegible]) Conuenientia quædam & pulchritudo. Cic.2. de Nat. deor. In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius, colorum etiam & figurarum tum venustatem atque ordinem, & (vt ita dicam) decentiam oculi iudicant, atque etiam alia maiora.

Decenter ([illegible]) Pulchrè, aptè, conuenienter. Cic. pro Cecinna, Si quæ decentissimè descripta maioribus iura finium, possessionum, aquarum, itinerumque sunt, hæc perturbari aliqua ratione, commutarique possunt?

Lacrymare decenter. Ouid.3. de Arte amandi.

Decentius. Horat 2. epist.2,
Tempus abire tibi est, ne potum largius æquo
Rideat & pulset lasciua decentius ætas.

DECIANI, Calabrorum populi in tertia regione Italiæ, quorum meminit Plin.lib.3.cap 11.

Decido, decidis, decidi, pen.prod. decisum ([illegible]) decidere, A cædo, cædis compositum, idem quod amputare. Plaut. Merc. 6, Decide mihi collum, si falsum ad te loquar.

¶Decidere, per metaphoram capitur pro Constituere, diiudicare. Cicero 4. Verrina, Res ad istum defertur, & istius more deciditur.

Quæstionem decidere. Papin. in l. fiscus. D. de iure fisci, Priusquam illa quæstio decideretur.

¶Decidere, Est litem consensu motam dirimere, quod transigere plerunque Iurisconsulti vocant. Translatio est ab iis qui rem controuersam scindunt, vt quisque partem æquam auferat, & à controuersia discedatur. Vlpianus de furtis, l. inter omnes, Vsqueadeo autem diuersæ sunt actiones, quæ eis competunt, vt siquis eorum pro fure damnum deciderit, dici oporteat solummodo actionem sibi competentem amisisse eum, cæteris verò superesse. Nam & si proponas seruum communem esse surreptum, & alium ex dominis pro fure damnum decidisse, is qui non decidit, habet furti actionem. Decidisse dixit cum accusatiuo, more Græcorum. Iuuen. sat.12,
- decidere iactu
Cœpit cum ventre imitatus castora. Cic. pro Rosc. Com. At enim tu tuum negotium gessisti bene: gere & tu tuum bene. magno tuam dimidiam partem decidisti: magno & tu tuam partem decide. HS. CCCIↃↃↃ abstulisti: si sic hoc verò, HS. CCCIↃↃↃ tu quoque aufer. Sed hanc decisionem Roscij oratione & opinione augere licet, re & veritate mediocrem & tenuem esse inuenietis. Decidit (inquit) partem suam, id est, pro parte sua maluit CCCIↃↃↃ sestertia accipere, ne vltra lite implicaretur. Budæus.

¶Transigere & decidere cum aliquo. Cicero 4. Verrina, Qui cum reo transigat, pòst cum accusatore decidat. Idem pro Roscio Amerino.

Decidere & statuere. Cic. pro Quint. Decidis statuísque tu propter necessitudinem quæ tibi cum Scapulis est, quid iis ad denarium solueretur.

Decidere cum aliquo. Cic.3. Verr. Nisi cum muliere decideretur, in possessionem se ire iussurum. Idem 5. Verr. Conflictari malebant quam quicquam cum illo sua voluntate decidere.

De aliquo negotio decidere. Cicero Attico, libro 1.5. Idem pro Quintio, Nisi prius de rebus rationibúsque societatis omnibus decidisset.

Decidere aliquid re alia. Cic. 5. Verr. Atque hoc in beneficij loco petitum est ab Apronio, vt iugera singula ternis medimnis decidere liceret.

Decidere pretio cum aliquo. Cic.5. Verr. Mancipes pretio cum ciuitatibus decidisse.

Per aliquem decidere. Cic. pro Quint. Quum pecuniam C. Quintius P. Scapulæ debuisset, per te C. Aquili decidit P. Quintius, quod liberis eius dissolueret. Id est transactione & pacto promisit se soluturum. Budæus.

Decidere pro libertate, hoc est transactione seruare libertatem ac redimere. Seneca epist.96.

Pro se decidere. Cic. pro Rosc. Com. Satisne ista stipulatio dicere tibi videtur apertè Roscium pro se decidisse?

¶Decidere, pro Exprimere, metaphora sumpta à sculptoribus. Quintil.lib. 9. cap. vlt. Hoc enim loco præter nomen cætera propriis decisa sunt verbis.

¶Decidere, est cum creditore super debito transigere. Scæuol. de administ. & peric. tut. l. cum hæreditas, Cum plerisque, inquit, creditoribus ita decidit. Et infra, Cũ plerisque creditoribus ita decideret.

Decisus, pen. prod. ([illegible]) Participium. Cic.7. Verr. Quibus rebus omnibus actis atque decisis, producuntur è carcere, & deligantur ad palum. Id est transactis. Budæus. Et Quintil.lib.8, Cætera propriis decisa sunt verbis.

Decisa negotia. Peracta. Horat.1. epist.7.

Aures decisæ. Tacit.lib 12. Atque ille non propinquum, neque Arsacis de genere, sed alienigenam, & Romanum increpans, auribus decisis viuere iubet.

Pennæ

Pennæ decisis. Horat. 2. epist. 2,
Vnde simul primum me dimisere Philippi
Decisis humilem pennis, inópémque paterni
Et laris, & fundi, paupertas impulit audax
Vt versus facerem.

Decisio, Verbale {[illegible]} Determinatio, vel diremptio litium mutuo consensu. Cic. pro Cecin. Quid nostra decisio de æquitate, quid tantum interdicti de iure admouerant, vt iudicetis. Idem pro Flacco, Decisionis arbiter C. Cæcilius fuit.

Augere decisionem alicuius oratione & opinione. Cicero pro Roscio Comœdo.

Facere decisionem. Cic. pro Rosc. Com. Dicat decisionem factam esse, quæ facta non est.

Decisionem videtur posuisse Cic. de Prouinc. Consul. pro eo genere pactionis, vbi vterque ad se partem aliquam trahit, quod dicimus *Butiner*. Imperatoe illo, nihil aliud actum est, nisi pactiones pecuniarum, cum tyrannis decisiones, direptiones, latrocinia, cædes. Nam singulis verbis illic ascendit.

Decido, decidis, decidi, pen. corr. {[illegible]} decidere, Ex alto cadere. Cicero 2. Offic. Ficta omnia celeriter tanquam flosculi decidunt.

Matura poma decidunt. Cic. de Senect. Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi auelluntur: si matura & cocta, decidunt: sic vitam adolescentibus vis aufert, senibus maturitas.

Turres grauiore casu decidunt. Horat. Carm. 2. ode 10.

Exanimis decidit. Virg. 5 Æneid.

Decidere à, vel de spe. Liu. 7. bel. Maced. Terent. Heaut. 2. 3,
Væ misero mihi, quanta de spe decidi.

Decidere de lecto, de tegulis. Plaut. Casin. 23. Et in Persa, 7. Terent. Phorm. 4. 4.

Decidere equo vel ex equo. Cæsar 1. bel. Gall. Plin. lib. 28. cap. 8. Et apud Cicer. ad Attic. lib. 2. 36, Deciderat ex astris.

E flore decidere guttas. Ouid. 9 Metam.

Decidunt arboribus folia. Plin. lib. 15 cap. 11. Et lib. 21. cap. 21, Quidam putant omnibus decidere aculeos ad hyemem.

Decidisse quibus illis fructus omnis. Plaut. Bacchid. 23.

Si decidit imber. Horat. epist 1. 24.
Addit opus pigro riuus, si decidit imber,
Multa mole docendus aprico parcere prato.

¶ Decidere in aliquem locum. Plaut. Deciderint vobis femina in talos velim.

Decidit in casses præda. Ouid. de Arte amandi, lib 2.

In laqueos auceps decidit. Ouid. de Remed. amor. lib. 2.

Lacrymæ decidunt in ora. Ouid. ad Liuiam.

Decidit in præceps. Ouid. 12. Metam.

Vires, potestásque vrbis decidit. Claud. de bello Gildon.

¶ Decidere ab archetypo, Aberrare. Plinius Iunior, libro 5. epistola 10.

Decidere spe, sine præpositione. Terent. Heauton. 4. 8, Quanta spe decidi.

In voias imperium ne res decidat admonemur. Cicero de Arusp. respon.

Deciduus, Adiectiuum {[illegible]} Quod cadit. Plin. lib. 11. cap. 37, Omnibus autem caua, & in mucronem demum concreta sunt, ceruis tantum solida, & omnibus annis decidua. De cornibus animalium loquitur. Idem lib. 8. cap. 37.

Decidui ad terras. Plin. libro 2. cap. 20. Idem lib. 11. cap. 49, Testes pecori armentoque ad crura decidui, suibus adnexi.

Deciduum item, dicitur quod deciditur, secunda longa. Ouid. 8. Metam. Contremuit, gemitúmque dedit decidua quercus.

Decidium {[illegible]} pro occasu. Seneca epist. 30, Bassus noster videbatur mihi prosequi se, & componere, & viuere tanquam superstes sibi, & fortiter ferre decidium sui. Vbi alij legunt desiderium, sed parum apte.

Decies, præcisa loquutione, pro decies centena millia. Papin. l. 97. §. 2. D. de condit. & demonst. Quum vxori mandatum esset, vt monticos filiæ communi decies extrueret, &c.

Decimæ, decimarum, siue Decumæ {[illegible]} Decima pars quarumcunque rerum, quæ soluitur principibus, & sacerdotibus. Cic. 5. Verr. L. Octauio, & C. Cottæ Consulibus Senatus permisit, vt vini & olei decumas, & frugum minorarum, quas ante ex lege Quæstores in Sicilia vendere consuessent, Romæ venderent, legemq; his rebus, quàm ipsis videretur, edicerent.

Decimas, Plautus aliàs decimam partem vocat. In Sticho, Hæc venisse iam opus est quantum potest, vt decimam partem Herculi polluceam.

Accipere decimas, Vide ACCIPIO.

Addicere decumas alicui. Cic. 5. Verr.

¶ Decimæ, pro missilibus & tesseris quas Imperatores spargebant ludis scenicis, atque ita velut quandam decimam Pop. Romano dabant, vt qui decimam bonorum suorum Herculi polluebant & profanabant. Tranquillus, Scenicis ludis, inter plebem & equitem causam discordiarum ferens, decimas maturius dabat, vt equestria ab infimo quoque occuparentur. Hæc Turnebus.

Singularis numerus est apud Cic. lib. 3. de Nat. deor. Neque Herculi quisquam decumam vouit vnquam, si sapiens factus esset.

Decimarum tres sunt species. Quadā enim sunt personales, quæ debentur ex opere personali, vt ex artificio, scientia, militia, negotiatione, &c. Quædam prædiales, quæ proueniunt ex prædiis, vt vinum, triticum, & fructus arborum. Quædā sunt mixtæ, scilicet de quibus dubitatur vtrum sint prædiales vel personales, vt de agnis, & fœtibus aliorum animalium, quæ sunt in pascuis, & gregatim pascuntur. Ex Hostiens. quem vide.

Decumani {[illegible]} (vt Asconius Pedianus docet) vocantur publicanorum principes, per quos decumæ exigebantur. Cic. 5. Verr. Eáq; quæ iam diu ad salutem sociorum, vtilitatemque Resp. composita, comparatáque essent, ad suos improbissimos quæstus conuerteret, qui primum certos instituerit, nomine Decumanos, re vera ministros ac satellites cupiditatum suarum.

Decimo, decimas, penult. corr. {[illegible]} decimare, Decimam partem accipere.

Decimare legiones, Decimum quenque ex legione supplicio afficere. Liu. 2. ab Vrbe, Cætera multitudo sorte decimus quisque ad supplicium lecti. Mos enim erat antiquus, quo in decimum quemque militem sortito animaduertebatur capitaliter. Ex Budæo.

Decimani milites quidam dicebantur à Probo Imperatore, de quibus vide in Dacisiani milites.

Decimiana pyra, à Decimio authore sic dicta. Plin. lib 15. cap. 15, Sed confessa vrbis vocabulis auctores suos nobilitauere Decimiana, & ex eo tractum quod pseudodecimianam vocant. De pyris loquitur.

Decimodiæ, siue decemmodiæ {[illegible]} Decem modios capientes. Columel. lib. 12. cap. 18, de vindemiæ apparatu, Perenne fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fiscellæ texendæ & picandæ. Ibidem cap. 50. de oliuetate.

Decimus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum, siue Decumus, vt apud antiquos scribebatur. Plaut. Amphit. 5, Alter decumo post mense nascetur puer.

Hora diei decima. Cic. 2. Philipp. Quum hora diei decima ferè ad Saxa Rubra venisset, delituit in quadam cauponula.

Pars decuma. Cic. 5. Verr. Omnes denique agros decumanos per triennium populo Romano ex parte decuma C. Verri, ex omni reliquo vectigales fuisse.

Decimùm, Aduerbium {[illegible]} Liu. 6. ab Vrbe, Nos reficietis decimùm Tribunos. Quod barbarè dicunt, *pro decima vice*.

Decipio, decipis, pen. corr. decepi, deceptum {[illegible]} decipere, Ex capio compositum, Deludere, defraudare. Plautus Rud. 10, Aegra etiam quæ sperauerint, spem decepisse multos. Terentius Andr. 4. 1, Deceptus sum, at non defatigatus.

Decipere & fallere. Cic. 2. de Diuinat. Nam illa Amphibolia quæ Crœsum decepit, vel Chrysippum potuisset fallere.

Arte decipere. Ouidius epist. 18, Vltimus est aliqua decipere arte labor.

Decipi dolo. Cicero 2. Offic. Iam illis promissis standum non esse quis non videt, quæ coactus quis metu, quæ deceptus dolo promiserit?

Error decipit iudicium. Ouid. de Ponto, eleg 9,
Iudicium tamen hoc nostrum non decipit error.

Error decipit oculos. Ouid. 3. Metamorphoseos,
Atque oculos idem, qui decipit, incitat error.

Formæ fiducia te decipit. Ouid. 8. Metam.

Diem absumere, & decipere. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.

Expectationem alicuius decipere. Cic. 2. de Orat.

Labor fallitur & decipitur. Ouid. 4. Trist. eleg. 1.

Decipi dulci sono laborum, pro Obliuisci molestias. Horatius 2. Carm. ode 13. Est autem Græca locutio, [illegible], Id est decipitur, vel fallitur, vel obliuiscitur laborum. Sic Lambinus. Turnebus paulò aliter: non enim credit accipiendum esse vt vulgò audiunt, sed, Dulci laborum Alcæi sono decipitur: ac decipitur esse [illegible], non sentit ærumnas, non sentit pœnas.

Imagine somni decipior. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2,
Aut vbi decipior melioris imagine somni.

Specie recti decipimur. Horat. Arte poet.
Maxima pars vatum pater, & iuuenes patre digni
Decipimur specie recti.

Per te decipior. Ouid. 2. Amor. eleg. 10.

Deceptus sum in eo. Plaut. Asin. 9.

Visu decipiendus. Ouid. 13. Metam.

Deceptus, Participium {[illegible]} vt,
Errore locorum deceptus. Virg. 3. Æneidos,
Séque nouo veterum deceptum errore locorum.

Fides decepta. Stat. 8. Thebaid.

Fraude deceptus. Ouid. epist. 19,
Deceptam dicas nostra te fraude licebit.

Deceptus verbis aliorum. Ouid. epist. 2.

Deceptor, deceptoris, Verbale {[illegible]} Seneca Thyeste, 2,
· proditus, occidit
Deceptor dominæ Myrtilus, &c.

Decipula, æ, pen. corr. Quoddam laquei genus ad decipiendas, capiendásque feras. Sipontin.

Decipulum, pen. corr. decipuli {[illegible]} Idem. Apul. lib. 8, Opportunum decipulum nactus.

Decircino, decircinas, penultima correpta {[illegible]} decircinare, Idem quod simplex Circino, quod significat aliquid rotundum facere. Manilius libro 3. capite 40, Quam tereti natura soli decircinat orbem In tumidum, & mediam mundo suspendit ab omni. De terra loquitur.

Decirremis, pen. prod. f. g. {[illegible]} Nauigij genus, decem habens remorum ordines. Plinius lib. 7. cap. 56, Quinqueremem instituit Nesichthon Salaminius: seu ordinum Zenagoras Syracusias: ab ea ad deciremem Nesigethon.

DECIVS sub Valerio & Cornelio COSS. Tribunus mil. {[illegible]} Idem bello Latino Consul Manlium Torquatum Collegam habuit, in quo bello dum sese hostibus obiiceret, cecidit. Huius filius P. Decius de Samnitibus triumphauit. Postremò Consul, cum M. Fabium Collegam haberet, in bello aduersus conspirantes Gallos, Samnites, Vmbros, Tuscos, patris exemplum imitatus, occubuit. Author Cæcilius.

Decius imbecillis. Sil. lib. 11.

Pulchri Decij. Claud. 5. Paneg.

Vecors Decius. Sil. lib. 11.

Decij tres fuerunt: pater, filius, & nepos. Cicero 1. Tusculan.

Non cum Latinis decertans pater Decius, cum Hetruscis filius, etiam cum Pyrrho nepos, se hostium telis obiecissent. Virgilius 6. Æneidos,

Decius Brutus conspicans cum Cassio, necem Caio Cæsari intulit, dúxque & assertor Romanæ maiestatis fuit. Filio autem Cæsaris esse creditus est. Nam quum Seruilia soror Vticensis, matérque Bruti fuerit, cum qua adolescens Cæsar consuetudinem non sine probro habuisse fertur, cúmque eo tempore ex Seruilia natus foret, haud dubiè Cæsaris filius vulgò habitus est. Quod ipsum Cæsarem die cædis suæ, quum vndique infestis mucronibus appeterent, dixisse ferunt. Ex Alex. Genial. dier. lib. 5. cap. 28.

Declamo, declamas, pen. prod. ([illegible]) declamare, est ficto themate se exercere. Ouid. 1. de Arte,

Sed neque declament medio sermone diserti,
Nec sua vesanus scripta poeta legat.

Solebant enim Romani adolescentes eloquentiæ studiosi, exercendi ingenij gratia, inuehi orationibus in eos quos scirent aliquo crimine posse notari. Inde Senecæ & Quintiliani declamationes.

Contra aliquem vehementissimè declamare. Cic. 6. Verr. Ille autem infans, qui pro isto contra me vehementissimè declamasset, postquam, &c.

Suasorias declamare. Quintil. lib. 3. cap. 8.

In aliquem declamare impunè. Cic. Appio, libro 3. 11. Quo in loco declamare nō significat, intra domesticos parietes aut in schola fictè accusare: sed vel accusare, vel generaliter malè dicere aut loqui. Ita enim læditur maiestas, quando vel in Remp. vel in principes quædicuntur aut fiunt ea, quæ lædunt imperij dignitatem, quæ Maiestas propriè dicitur. Vt Sylla voluit, lege Cornelia maiestatis.

Magistrè declamandi. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Opus declamandi. Quintil. lib. 2. cap. 10.

¶ Declamare, pro Clamosè contendere accipitur à Cic. pro Rosc. Amer. Nisi fortè expectatis vt illa diluam, quæ de peculatu, ac de eiusmodi rebus commentitiis, inaudita nobis ante hoc tempus ac noua obiecit, quæ mihi iste visus est ex alia oratione declamare, quam in alium reum commentaretur. Budæus.

Declamito, declamitas, pen. corr. declamitare, Frequentatiuum. Cic. filio ad Tironem, lib. 16. 21. Præterea declamitare Græcè apud Cassiū institui: Latinè autem apud Bruttium exercere volo.

Sedentes declamitant Græci. Cic. 1. de Orat.

Vini exhalandi, non acuendi ingenij causa declamitare. Cicero 2. Philipp.

Causas declamitare. Cic. 1. Tuscul.

De aliquo declamitare. Cic. 5. Philip. Ipse interea decem & septem dies, vt digestio potius quàm declamatio videretur, de me in Tyburtino Scipionis declamitauit, sitim quærens.

Declamitans, pen. corr. Participium. Cic. de Clar. Orat. Commentabar declamitans (sic enim nunc loquuntur) sæpe cum M. Pisone, & cum Qu. Pompeio, &c.

Declamator, penultima producta ([illegible]) Qui aut in scholis, aut secum fictam causam agit, vt possit verā rectius agere. Cic. pro Planc. Non vobis videor cum aliquo declamatore, non causa laboris & fori disputare?

Declamator de ludo, aut cabula de foro. Cic. in Orat. Non enim declamatorem aliquem de ludo, aut rabulam de foro, sed doctissimū & perfectissimum quærimus.

Declamatio, Verbale ([illegible]) Cic. 1. Tuscul. Vt enim antea declamitabam causas, quod nemo me diutius fecit, sic hæc mihi nunc senilis est declamatio.

Forma declamationis. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Senilis declamatio. Cic. 1. Tusc.

Vulgari & peruulgata declamatione contendere. Cicero pro Planco.

Declamatorius, Adiectiuum ([illegible]) Cic. ad Q. frat. lib. 3. 19. Et ipse pure magis illo declamatorio genere duci & delectari videtur. Legitur & clamatorio.

Consuetudo declamatoria. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Genus declamatorium dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Declamatoriè ([illegible]) Aduerbium, More declamantium. Hieronym. More eorum, qui declamatoriè solent loqui ad populum.

Declaro, declaras, penult. prod. ([illegible]) declarare, Aperire, manifestare. Cic. 1. Offic. Declarauit id modo temeritas C. Cæsaris, qui omnia iura diuina atque humana peruertit. Idē ad Ligarium, lib. 6. epist. 13. Postea verò quam magnam spem habere cœpi, fore vt te breui tempore incolumem haberemus: facere non potui, quin tibi & sententiam & voluntatem declararem meam.

Declarare plus est quàm Significare. Cicero Luceio, libro 5. 13. Itaque hoc sæpius dicendum, tibíque non significandum solùm, sed etiam declarandum arbitror, nihil mihi esse potuisse tuis literis gratius.

Vultu & verbis significare, & re declarare. Cic. pro Mil. Si denique vnquam locus amplissimorum ordinum delectis viris datus est, vbi sua studia erga fortes & bonos ciues, quæ vultu & verbis sæpe significassent, re & sententiis declararent, &c.

Significatione, non demonstratione vniuersam rem & sententiam declarat gestus scenicus. Cic. 3. de Orat.

Luculentam plagam accepit, vt declarat cicatrix. Cicero 7. Philippica.

Beneuolentiam in aliquem declarare. Cic. pro Domo sua.

Copiam declarat satietas rerum & abundantia. Cicero in Paradoxis.

Consuetudinem vitámque maiorum actionum genera quædam declarant. Cic. 2. de Orat.

Declarant gaudia vultu. Catul. epig. 59.

Præsentiæ deorum declarant ab his, ciuitatibus & singulis hominibus consuli. Cic. 2. de Nat. deor.

Acumen interpretis declarant quædam. Cic. 1. de Diuinat.

Perfectionem declarat officij, verbum oportere. Cic. in Orat.

Victorem declarat. Virgil. 5. Æneid. 5.

Victorem magna præconis voce Cloanthum Declarat.

Gemitu & mœstitia declarauit quantum haberet odium seruitutis M. Lepidus. Cic. 5. Philipp.

Literis declarari aliquid. Cic. ad Q. Orat.

Præsensionem suam sæpe dii declarant. Cic. 2. de Diuinat.

Propriam cuiusque rei vim definitione declarare. Cicero in de Oratore.

Declarare re potius quàm verbis. Cic. Ligario, lib. 6. 13. Quando quidem sententiam expusui, quid vellem tua causa, re potius declarabo quam oratione.

Volatibus auium, cantibúsque certissimis signis res futuras declarari. Cic. 1. de Diuinat.

Multa oraculis declarantur, multa vaticinationibus, multa somniis, multa portentis. Cic. 2. de Nat. deor.

¶ Non solùm homines, sed etiam verba & vocabula declarare dicuntur. Cicero 2. de Finibus, Nullum inueniri potest, quod magis idem declaret Latinè, quod Græcè, quàm declarat voluptas. Idem paulo pòst, Erit eorum notius quale sit e pluribus notatum vocabulis idem declarantibus.

¶ Declarare Consulem, Renuntiare. Cic. pro Muræna, Vt eiusdem hominis voce & declaratus Consul & defensus.

Declarans, Participium ([illegible]) Cic. 1. de Diuinat. Relinquendum est hominis, vt signis quibusdam consequentia declarantibus, futura præsentiat.

Declaratio, Verbale ([illegible]) Cic. ad Planc. lib. 10. 5. Rursus declaratio animi tui quem haberes de Rep. quémque habiturus esses, mihi erat iucundissima.

Amoris declaratio. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. Liber iste quem mihi misisti, quantam habet declarationem amoris tui?

Declauo, declauas, declauare, Clauas amputare. Id est ramos arboris, solúmque relinquere truncum & stirpem. Nam clauas & clauulas in hac significatione posuerunt veteres. Palladius, Clava seu commodius est, quæ sit manubrij crassitudine, longitudine cubitali. Varro. Vt sit de tenero ramo ex vtraque parte præcisum æqualiter, quas alij clauolas, alij taleas appellāt. Verbum hoc reperitur in Pandectis, in titul. Arbor. furt. cæsar. vbi tamen hactenus lectum est deglubere, vel delibrare: sed quum verisimilius sit Prætori venisse in mentem ramalium & clauarum potius, quàm libri & corticis, declauare substituit Turnebus sub veterum librorum authoritate, quod & rectius existimo.

Declino, declinas, penult. prod. ([illegible]) declinare, Deflectere. Cicero pro Plancio, Brundisium veni, vel potius ad mœnia accessi: vrbem vnam mihi amicissimam declinaui.

Loco mouere se & declinare. Cic. de Fato. Neque extrinsecus impulsam atomum loco moueri & declinari dicit.

Atomus ab atomo pulsa non declinat. Cic. de Fato.

Minimo interuallo declinare. Cic. de Fato.

Magna rerum permutatione impendente, declinasse paululum, & spe reliquæ tranquillitatis, præsentes fluctus, tempestatémque fugisse. Cic. pro Sextio.

Declinare à loco aliquo. Cic. ad Attic. lib. 14.

Declinare se extra viam. Plaut. Aulularia,

Nam ego modò declinaui paululum me extra viam.

Declinare de via ad dexteram. Cic. 5. de Fin. Modò etiam paulum ad dexteram de via declinaui.

Cursus declinare. Ouid. 10. Metam.

Paulatim declinat amor. Ouid. 9. Metam.

Declinat in vesperum dies. Colum. lib. 8. cap. 4.

Inflammatio declinat. Cels. lib. 5. cap. 27.

Somnus declinat ocellos. Propert. lib. 2. eleg. 1.

¶ Appetere & Declinare, contraria. Cic. 3. de Nat. deor. Appetuntur autem quæ secundum naturam sunt, declinantur contraria.

Persequi & Declinare, contraria. Cicero in Partit. Actionis autem duo sunt genera. Vnum, ad persequendum aliquid, aut declinandum.

Declinare à proposito deflectere que sententiam. Cic. in Orat.

Declinare contentiones. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 20.

Impetum alicuius rectè declinare. Cic. in Orat.

Declinare laqueos iudicij. Cic. pro Milone.

A malis natura declinamus. Cic. 4. Tuscul.

Subire & Declinare minas alicuius, cōtraria. Cic. Att. lib. 2. ep. 120. Minæ Clodij contentionésque quæ mihi proponuntur, modicè me tāgunt: etenim vel subire eas videor mihi summa cum dignitate, vel declinare nulla cum molestia posse.

Declinare à religione officij: Hoc est, non obseruare officij iura & sanctitatem. Cic. 5. Verr. Qui sibi hoc sumpsit vt corrigat mores aliorum, ac peccata reprehendat, quis huic ignoscat, si qua in re ipsa ab religione officij declinarit?

Declinare de statu. Cic. de Prouinc. Consul. Subitā vim atque insurgere malui, quàm aut à vestris sanctissimis mentibus diffidere, aut de meo statu declinare.

¶ Declinare de via, per translationem, pro Aberrare. Cicero de Amicitia. Idem de Fato, Hoc modo hanc causam disceptari oportet, non ab atomis errantibus, & de via declinantibus petere præsidium.

Declinare vitia. Cic. 1. Offic.

A delictis quæ parua videntur, est diligentius declinandum. Cicero 1. Offic.

¶ Eò reuocemur, vnde huc declinauit oratio. Cicero 2. de Oratore.

Huc declinabam nec inuitus. Cic. 1. de Leg.

¶ Non est declinata quicquam ab aliarum ingenio. Terent. Hecy. 2. 1. Id est, eiusdem sunt ingenij.

¶ Declinat

¶Declinare [illegible] in aurum. Plinius lib.37.cap.8, Praefertur his chry[illegible] succum & ipsa referente, sed haec paulum declinante a cognatione aurum.

¶ [illegible] aliquo, Pro de loco vno ducere ad alium. Liu. 2. ab Vrbe, Nec ea culpa quam arguo, omnium Albanorum docem sequuti sunt: vt & vos si quo ego inde agmen declinare voluissem, fecissetis.

¶Declinare, Vitare. Cic. 1. Offic. Declinétque ea quae nocitura videntur.

Declinare certamen, & detrectare, pro eodem ponit Liuius, teste Budaeo.

Declinare ictum. Liu. 6. bel. Macedon. Non iaculis solum vt solre, exceptos declinabant ictus, sed armis frequentes, &c.

Declinans, penul. prod. {[illegible]} Participium: vt Declinans morbus. Plin. lib. 23 cap. 1, Quod ad febrium valetudines attinet, certum est, non dandum in febre, nisi veteribus aegris, vinum, nec nisi declinante morbo. Ita quoque & declinans aetas dicitur, quam quidem inclinatam vocant, Hippocrates & Galenus consistentem, nempe eam quae media est inter vigorem & decrepitam aetatem.

Declinatus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt Declinatus ictus.

Declinata aetas apud Quintil. libro 12. cap. vlt. Id est prouecta, & vergens.

Declinans, pro Declinans, inquit Budaeus. Quintil. lib. 12. cap. 1. Neque spe, neque metu declinares animus, quo minus optimis se partibus, id est Reipublicae, iungeres. De Cicerone loquitur.

Declinatio, Verbale {[illegible]} Deflexio: vt

Declinatio corporis, pro Deflexione. Curtius lib. 7, Igitur Macedo lanceam vitauit, quam Dioxippus cum exigua corporis declinatione vitasset, &c.

Declinatio breuis a proposito. Cic. 3. de Orat.

Declinatio ad libidinem. Cic. 4. de Finib.

Appetitio & declinatio, contraria. Cic. 3. de Nat. deor. Praeterea nullum potest esse animal, in quo non & appetitio sit & declinatio naturalis.

Declinatio periculi. Cic. ad Att. lib. 2. epist. 20.

Laboris & periculi declinatio. Cic. pro Cluent.

Parua declinatione effugere aliquid. Cic. 1. in Catil.

Facere declinationem a malo cum ratione, sapientis est. Cic. 4. Tusc.

¶Declinatio (inquit Varro lib. 3. de Analogia) est quum ex verbo in verbum, aut ex verbi d[illegible] ieremuit, vt transeat mens, vocis commutatio fit, aliqua similitudo declinationis. quum item ex aliqua figura in figuram transitis.

Graecis nominibus Graecas declinationes dare. Quintil. lib. 1. cap. 5. & 6.

¶Declinatio mundi vel caeli dicitur a Latinis, quod Graeci dicunt [illegible], plagam nimirum duobus interiectam parallelis ab aequatore dechoante. Columell. lib. 1. cap. 6, Calore naturali est opus, qui contingit positione caeli & declinatione. Vsus est praeterea idem Columella lib. 3. cap. 1. Gellius lib. 14. cap. 1, Deuergentiam vocat. Et Vitruuius libro 1. cap. 1. Inclinationem. Propter inclinationes caeli, inquit, quas Graeci [illegible] vocant.

Decliuis, & hoc decliue, pen. prod. {[illegible]} Inclinatus atque incuruus. Caesar 2. bel. Gall. Collis a summo aequaliter decliuis.

Decliuis & praeceps locus. Caesar 4. bell. Gall.

Antrum decliue. Ouid. epist. 7.

Decliuis area. Colum. lib. 1. cap. 5.

Aruum Horat. 3. Carm. ode 29.

Cursum decliuem ad littora habent amnes. Lucan. lib. 4.

Dexteriora montis decliuia. Lucan. lib. 2.

Fastigium. Caesar 1. bel. Ciuil. Ab oppido autem decliui fastigio vergebat in longitudinem passuum circiter quadringentorum.

Flumina. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Fluminaque obliquis cinxit decliuia ripis.

Iter. Ouid. 15. Metamorphoseos,

Labitur occiduae per iter decliue senectae,

Iuga. Stat. 5. Thebaid.

Olympus. Ouid. 6. Metam.

Stella Ouid. 3 Fast.

Trames. Ouid. 3. Fast.

Via. Ouid. 7. Metam.

¶Decliuis aetate. Plin. epist. 171, Nam mulier natalibus clara, moribus proba, aetate decliuis, diu vidua, mater olim, &c.

Decliuitas, pen. corr. decliuitatis {[illegible]} Ipsa inclinatio, & incuruitas. Caesar 7. bel. Gall. Exiguum loci ad decliuitatem fastigium, magnum habet momentum.

Decoctus, Decoctura, Decoctor, Vide DECOQVO.

Decollo, decollas {[illegible], [illegible]} decollare, De collo deponere. Caecilius, Nothoicasione, Habes, vide, tibi tradidi: in tuo collo est, decolles caue. Nonius.

¶Decollare, Caput alicui auferre, Collum truncare. Diomedes lib. 1. de hoc verbo loquens, Quae, inquit, significatio apud Fenestellam alter inueniitur in lib. epitomarum secundo, quemadmodum Caesar a piratis captus sit, vtque eos postea ceperit, & decollauerit. Veteres autem securi caesos dicebant. Suet. in Caligula. cap. 32, Miles decollandi artifex quibuscunque e custodia capita amputabat.

¶Decollare {[illegible]} pro Destituere & frustrari, siue decipere, vt vult Diomedes, Plaut. Capt. 3,

Nunc ibo ad portum hinc: est illic mihi vna spes coenatica:
Si ea decollabit, redibo huc ad senem ad coenam asperam.

Lucilius lib. 12, Quibus fructibus me decollaret. Quod Varro decollare dixit, Columella eandem rem tractans, defficere scripsit. Varronis verba haec sunt lib. 1. de Re rust. cap. 2, de viribus loquentis, Duo in primis spectasse videntur Italici homines in colendo, possentne fructus pro impensa ac labore reddere: & verum saluber locus esset, an non. Quorum si alterutrum decollat, & nihilominus quis vult colere, mente est captus, atque ad agnatos & gentiles est deducendus. Columellae autem haec, lib. 1. cap. 3, Porcius quidem Cato censebat in emendo, inspiciendoque agro, praecipue duo esse considerandae, salubritatem caeli, & vbertatem. quorum si alterum deesset, ac nihilominus quis vellet incolere, mente esse captum, atque eum ad agnatos & gentiles deducendum.

Decolor, pen. corr. decoloris, pen. prod. om. gen. {[illegible]} Quod est colore vitiatum, vel quod colorem amisit. Plin. lib. 16. cap. 12, Frigida hyeme deterint, ac minus copiosa, & decolor.

Aetas decolor. Virg. 8. Aeneid. Decolor aetas, Vitiosa. In omni enim vitioso corpore inest pessimus color. Et aliud est ad naturam metalli, quam cernimus discolorem: nec immerito. Supra enim dixerat Aurea secula: ideo nunc dicit aetas decolor. Haec Seruius.

Sanguine decolor fluuius. Stat. 12. Thebaid.

Imber decolor. Claud. in Eutrop. 2.

India. Seneca Hippol. 3.

Indus. Ouid. 5. Trist. eleg. 4,

Et quascunque bibit decolor Indus aquas.

Sanguis. Cic. 2. Tuscul. Iam decolorem sanguinem omnem exorbuit.

Decolor species aeris, argentiue. Plin. lib. 31. cap. 6.

¶Decolor, pro foedo. Ouid. epist. Deianirae,

Fama Pelasgiadas subito peruenit ad vrbes
Decolor, & factis inficianda tuis.

Decoloro, decoloras, pen. prod. {[illegible]} decolorare, Colorem auferre, vel vitiare. Colum. lib. 12. cap. 16, Deinde vuas pro magnitudine binas vel ternas inter se colligatas, in ahenum feruens demitti, & exiguum pati, dum decolorentur. Seneca 2. Natur. quaest. cap. 41. Decolorat, id est ad cuius colorem vitiatur, non mutatur.

Caedes decolorauere mare Dauniae. Horat. 2. Carm. ode 1.

Ex albo decolorari. Columel. lib. 12. cap. 47, Olea pausea vel orchita quum primum ex albo decoloratur, sitque luteola, sereno caelo manu distringitur.

¶Decolorari, per translationem, pro infamia notari, in l. Eum qui probabilem. C. de episcop. & cleric.

Decoloratus, Participium {[illegible]} Author ad Heren. libro 2, Si tumore aut liuore decoloratum est corpus mortui.

Decoloratio, Verbale {[illegible]} Cicero 2. de Diuinat. Sed & decoloratio quaedam ex aliqua contagione terrena maxime potest sanguini similis esse.

DECOONTAS, Herculis filius fuit ex Megara Creontis Thebanorum tyranni filia. Author est Homer. in Odyss.

Decoquo, decoquis, pen. corr. decoxi, decoctum {[illegible]} decoquere, Paulatim diminuere significat, & coquendo absumere. Plin. libro 31. cap. 3, Neronis principis inuentum est decoquere aquam, vitroque demissam in niues refrigerare. Vnde decoquere mustum vel aliud ad tertias & quartas, Columellae lib. 12, & Plinio saepe. Budaeus. Plinius lib. 20. cap. 19. Horat. 2. Serm. sat. 1. [illegible] -donec

Decoqueretur holus.

Humorem decoquit. Virg. 1. Georgicorum,

Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem.

Iram decoquere. Claud. 2. in Eutrop.

Decoquunt anni materiam abundantiorem. Quintil. lib. 2. cap. 4. Id est diminuunt, liniant, atterunt, & quasi expurgant.

Decoquit domino res. Columella in principio lib. 11. cap. 1, Nam quamuis interdum emendatum sit perperam factum vel imprudentia, vel negligentia, res tamen ipsa iam domino decoxit. Decoxit, id est frugum foetura iam quasi foenus debitum non reddidit. Haec Budaeus. Plinius lib. 21. cap. 6, Atria decoquentibus. Id est depositum non reddentibus.

Decoquitur argentum experientibus. Liu. 2. bel. Maced. Carthaginienses eo anno argentum in stipendium impositum primum Romam aduexerunt. id quia probum non esse Quaestores renunciauerunt, experientibusque pars quarta decocta erat, pecunia Romae mutua sumpta intertrimentum argenti suppleuerunt.

Decoquere creditoribus, Est vorato patrimonio creditoribus fidem fallere, aut certe fidem suam per inopiam non liberare. Plin. lib. 33. cap. 10, Postea diu res cognominati, dummodo notum sit eum qui primus accepit hoc nomen, decoxisse creditoribus suis. De Crasso loquens, qui diues cognomento dictus est: cuius meminit Valerius lib. 6. cap. 2. Budaeus.

Decoquere bonae spei, pro Bonam spem fallere. Seneca epist. 36.

Decoquere publicam salutem. Plin. lib. 31. cap. 3.

Decoctum argentum, Cic. in Pisonem, pro pecunia in luxum & ganeam absumpta, posuit his verbis scommatice & mordaciter in Pisonem dictis, Ita enim sunt rationes perscriptae scite & literate, vt scriba ad aerarium, qui eas retulit, perscriptis rationibus secum ipse caput sinistra manu perfricans commurmuratus sit. Ratio quidem hercle apparet, argentum decoctum, [illegible]. Id est reliqua non comparent, non extant. Verba autem sunt Plauti ex Trinummo a Cicerone in orationem suam translata. quae tamen in omnibus Ciceronis exemplaribus deprauatissime leguntur. His enim verbis describitur habitus hominis profusi de reliquis rationum suarum anxij. Budaeus. Alia Ciceronis exemplaria quae putantur castigatissima, non habent hanc vocem decoctum.

Decoctus, Participium {[illegible]} Cicero 3. de Orat. Ita sit nobis igitur ornatus & suauis orator, nec tamen potest aliter esse, vt suauitatem habeat austeram & solidam, non dulcem atque decoctam.

Decocta, Absolute, sic tamen vt subaudiatur aqua. Iuuen. sat. 5,

Si stomachus domini feruet, vinoque, ciboque,
Frigidior Geticis petitur decocta pruinis.

Decoctor, decoctoris {[illegible]} Luxu & ganeae studio perditus, Latine nequam verbo significantissimo. Cic. 2. in Catilinam, Ex his copiis quae a nobis quotidie comparantur magnopere contemno collectum ex senibus desperatis, agresti luxuria, ex rusticis mendicis, ex decoctoribus, ex his qui vadimonia deserere, quam illum

exercitum valuerunt. Catul. epig. 39.

¶ Decoctor pecuniæ publicæ, id est absumptor & dilapidator. l. 40. C. de decurionibus, lib. 10. Quilibet principalium vel decurionum, si vel decoctor pecuniæ publicæ, vel fraudulentus in adscriptionibus, &c.

Decoctum, decocti, Substantiuum {[illegible]} Quod decoctum est. Plin. lib. 24. cap. 9. Decoctum eorum in vino potum, vel impositum cum rosaceo & cera sedat. Idem, lib. 24. cap. 10. Vulgus pharmacopolarum decoctionem vocat.

Decoctus, huius decoctus {[illegible]} Plinius libro 37. capite 12. Et aliàs omnes gemmæ mellis decoctu nitescunt. Hoc est, cum melle decoctæ.

Decoctura huius decocturæ, penultima producta {[illegible]} Plinius libro 23. capite 1. Decoctura eorum veteres dyscotericos & cœliacos iuuat.

Decoquens, Particip. Ambitione, auaritiáque in villas, ac suburbana decoquentibus publicam salutem. Plin. lib. 34.

Decor, decoris, pen. prod. {[illegible]} est (inquit Valla lib. 4) quasi pulchritudo quædam ex decentia rerum personarúmque in locis, temporibus, siue in agendo, siue in loquendo. Virg. lib. 5. Est Dorycli coniuna, diuini signa decôris.

Æui decor integer. Stat. 5. Sylu. 2.

Honestatis decor. Cicero 2. de Finib. Decor pro Decoro ponitur. Budæus.

Ipse decor recti. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.

Ipse decor recti, facti si præmia desint,
Non mouet, & gratis pœnitet esse probum.

Clara decore proles. Ouid. 10. Metam.

Puluis decorem detrahet. Tibul. lib. 1. eleg. 9.

Eue sue decoris. Senec. Hippol. 8.

Positus decor. Ouid. de Arte Aman. 2.

In ferrum, flammásque ruit, positóque decore
Fertur, vt Aonijs cornibus icta dei.

Incomptus decor. Senec. Hippol. 5. Id est natiuus, nullóque fuco vsitatus.

Tener nitidi corporis cecidit decor. Senec. Hippol. 4.

Decor virgineus. Senec. Medea, 2.

Inest proprius quibusdam decor in habitu atque vultu. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Natura indulget decori. Ouid. de Arte Aman. 3.

Officere decori alicuius. In OFFICIO.

Spoliare virtutem decore. Cic. 1. Academ. Spoliauit enim virtutem suo decore, imbecillámque reddidit, quòd negauit in ea sola positum esse beatè viuere. De Theophrasto.

Decorum, decori, pen. prod. {[illegible]} Cic. 1. Offic. Quæ autem subiecta pars generi est, cum sic definiunt, vt id decorum esse velint quod ita naturæ consentaneum sit, vt in eo moderatio & temperantia appareat cum specie quadam liberali. Ibidem, Hoc loco continetur id quod dici Latinè decorum potest. Græcè enim [illegible] dicitur.

Honestum & decorum. Cic. 1. Offic. Et enim illud ipsum quod honestum decorúmque dicimus, quia per se nobis placet, animósque omnium natura & specie sua commouet, &c.

Quod consentaneum sit hominis excellentiæ, decorum est. Cic. 1. Offic.

Dignum viro decorum videtur, quod viriliter animóque magno fit. Cic. 1. Offic.

Confusum cum virtute decorum est, sed mente & cogitatione distinguitur. Cic. 1. Offic.

Decorus, pen. prod {[illegible]} Adiectiuum. Plin. lib. 12. cap. 5. Sepes munita vallo arboris decora specie subter intuenti.

Decorum & elegans. Cic. 1. de Diuinat. Senatt autem nihil vnquam elegans, nihil decorum.

Decorum & insigne est, statuam in foro populi Romani habere. Plin. lib. 1. epist. 17.

Neque decorum est, nec dijs dignum. Cic. 1. de Diuinat.

Iusta omnia decora sunt, iniusta contrà vt turpia, sic indecora. Cic. 1. Offic.

Decorus ab aspectu. Colum. lib. 6. cap. 1. de bobus.

Decorus ad ornatum. Cic. 2. de Natu. deor. Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas inuenimus, & ad vsum aptas, & ad ornatum decoras.

Summa pelle decorus. Pers. saty. 4.

Nigro crine decorus. Horat. 1. Carm. ode 32.

Ductores ostro decori. Virg. 5. Æneid.

Plebs decora cultu. Stat. 1. Sylu. 6.

Ædes decora. Horat. 1. Carm. ode 30.

Æs decorum. Virg. 12. Æneid.

Cæsaries. Virgil. 1. Æneidos,
-namque ipsa decoram
Cæsariem nato genitrix, &c.

Capilli. Ouid. 16. Metamorphoseos,
-mouensque decoros
Cum capite immissos humerum per vtrunque capillos Constitit.

Caput. Horat. Epod. ode 2,
Vel quum decorum mitibus pomis caput
Autumnus aruis extulit.

Color albus præcipue decorus deo est. Cic. 2. de Legib.

Crinis. Claud. 2. Paneg.

Disputatio non ita decora alicui. Cic. 4. Acad.

Facies. Horat. 1. Serm. saty. 2.

Cognata & decora forma. Cic. de Vniuers.

Frons. Lucan. lib. 8.

Insigne decorum. Virg. 2. Æneidos,
-sic fatus, deinde comantem
Androgei galeam, clypeíque insigne decorum Induitur.

Hoc est ornamentum decorum. Non enim sunt duo epitheta quod apud Latinos vitiosum est. Seruius.

Lacrymæ decoræ decurrunt, quando fletus ipse habet aliquid venustatis, ortus à gaudio, vt Terent. Lacrymo gaudio. Virgilius 5. Æneid.

Membra decora iuuentæ. Virg. 4. Æneid.

Os decorum Lunæ. Horat. 1. Serm. saty. 8.

Pectus. Virg. 4. Æneidos,
Térque, quatérque manu pectus percussa decorum.

Reddes ridere decorum. Horat. 1. epist. 7.

Decorus est sermo senis, quietus & remissus. Cic. de Senect.

Silentium. Horat. 4. Carm. ode 1,
Cur facunda parum decoro
Inter verba cadit lingua silentio?

Studia. Cic. 1. de Diuinat.

Verba. Horat. 2. Serm. saty. 7.

Vix satis decorum. Cic. Att. lib. 4. Vix satis decorum videretur eum plures dies esse in Crassi Tusculano.

Valde decorum est, patere domos hominum illustrium illustribus hospitibus. Cic. 2. offic.

Vultus. Claud. 2. Paneg.

Decorè, pen. prod. {[illegible]} Aduerb. Cic. 1. Offic. Si nos aliquando necessitas nos ad ea detruserit, quæ nostri ingenij non erunt, omnis adhibenda erit cura, meditatio, diligentia, vt ea si non decorè, at quàm minimè indecorè facere possimus.

Sancta formata decore Iouis species. Cic. 1. de Diuin. Ex antiquo quodam poeta.

Ad rerum dignitatem aptè, & quasi decorè loqui. Cic. 1. de Orat.

Decus, decoris, pen. corr. neut. gen. {[illegible]} Ornamentú, honor: cuius contrarium est Dedecus, propter ignominia quædam, vel ignominiæ genus, & infamis turpitudo. Quintil. 10 Milite Mariano, Satis dedecoris atque flagitij castra ceperunt.

Decoris honestatísque causa adeunda sunt quæuis pericula. Cic. 2. de Finib.

Ætheris decus. Senec. Octau. 7,
Latéque fulgens ætheris magni decus.

Hoc æui decus. Virg. 4. ecloga,
Téque adeo decus hoc æui, te consule inibit Pollio.

Astrorum decus. Virg. 9. Æneidos,
Astrorum decus, & nemorum Latonia custos. Hoc est Luna.

Decus belli. Ouid. 5. Fastorum,
Signa decus belli Parthus Romana tenebat.

Lucidum cæli decus. Horat. in Carm. secul. 1. Solem & Lunam intelligit.

Decus & laus ciuitatis. Cic. 2. de Nat. deor. Magni existimans interesse ad decus & ad laudem ciuitatis, res tam graues, tamque præclaras Latinis etiam literis contineri.

Equitum decus. Horat. 3. Carm. ode 16.

Decora & ornamenta fanorum. Cic. 6. Verr. Hostium spolia, monumenta imperatorum, decora atque ornamenta fanorum, posthac his præclaris nominibus amissis, in instrumento & supellectili C. Verris numerabuntur.

Hominis decus, ingenium: sic ipsius lumen est eloquentia. Cicero de Clar. Orat.

Decus & lumen imperij Romani Cn. Pompeius. Cic. 2. Philip.

Iudiciorum decus atque ornamentum. Cic. pro Cecin.

Petit confusum decus iura humani. Senec. Œdip. 14.

Laborum. Sil. lib. 1,
-da musa decus memorare laborum Antiquæ Hesperiæ.

Orbis. Senec. Herc. Oeth. 7.

Pompæ. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Ibat erátque decus pompæ, comitúmque suarum.

Populi. Plaut. Asin. 12,
Custos herilis, decus populi, thesaurus copiarum.

Ad decus & ornamentum senectutis, iuris interpretationem ab adolescentia comparare. Cic. 1. de Orat.

Triumphi decus & ornamentum. Cic. de Prouinc. Consul.

¶ Æternum decus. Horat. 3. Carm. ode 25.

Æthreum. Claud. 4. Paneg.

Alta. Virg. 2. Æneidos,
Auratásque trabes, veterum decora alta parentum
Deuoluunt.

Terrarum decora ampla viri. Stat. 6. Thebaid.

Auitum. Tacit. lib. 3.

Conspicuum. Ouid. ad Liuiam,
Accipient iuuenem Germanica signa ferentem
Consulis imperio, conspicuúmque decus.

Eburnum. Claud. 1. de Raptu Proserp.

Egregium. Sil. lib. 13.

Eximium formæ decus. Stat. 1. Achil.

Grande decus meärum rerum. Horat. 2. Carm. ode 17.

Immortale. Claud. 2. in Eutrop.

Inane. Horat. Epod. ode 5,
Per hoc inane purpuræ decus precor.

Insigne. Valer. 3. Argon.

Iuuenile. Ouid. ad Pisonem,
Quamuis nunc iuuenile decus mihi pingere malas
Cœperit, & nondum vicesima venerit ætas.

Syderum magnum decus. Senec. Octa. 7.

Mansurum. Sil. lib. 17.

Maximum decus gentis Pelasgæ. Senec. Troad. 10.

Minimum. Horat. in Arte Poetica,
Nil intentatum nostri liquere poetæ,
Nec minimum meruere decus.

Natiuum. Ouid. de Nuc.

Opimum. in OPIMVS.

Præcipuum.

Præcipuum. Ouid. 14. Metamorphoseos,
O & de Latio, ô & de gente Sabina
Præcipuum matrona decus.
Probatum. Sil. lib. 13.
Regale. Ouid. 9. Metam.
Diadema, Regium decus. Senec. Agam. 1,
Hinc auspicari Regium capiti decus.
Sublime. Claud. de Nup. Honorij.
Venerabile Lucan. lib. 8,
Permansisse decus sacræ venerabile formæ.
Verum decus in virtute positum est. Cic. Planco, lib. 10. 12.
Vile. Claud. de bel. Get.
¶ Morti decus addere. Stat. 3. Thebaidos,
-seræque velit decus addere morti.
Honestatem & decus conseruare. Cic. 1. Offic.
Emptum decus ingenti clade. Claud. in lib. epigr.
Enitet ore decus. Virg. 4. Æneidos,
-haud illo segnior ibat
Æneas, tantum egregio decus enitet ore.
Expers decoris. Ouid. 2. Metam.
Gerere nomen & decus. Virg. 2. Æneidos,
& nos aliquod nomen decusque Gessimus.
Immemores decoris Ouid. 8. Metamorphoseos,
Immemores decoris, liuentia pectora tundunt.
Decus omne virtutis cum summa eloquentiæ laude iungere. Cic. de Claris Orat.
Oblitus decorisque sui, sociûmque salutis. Virg. 5. Æneid.
Eloquio partum decus Sil. lib. 3.
Pellere omne decus ex animo, Id est omnem virtutem. Senec. Hippol. 4.
Decoris securus. Tacit. lib. 19, Apud auidos periculorum, & decoris securos. Sunt autem decoris securi (authore Rhenano in Castigat. in Tacitum) qui nullam honesti curam habent.
Dignitatem & decus sustinere. Cic. 1. Offic. Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam ciuitatis, deberéque eius dignitatem & decus sustinere.
Tenere decus. Cic. 1. Offic.
¶ Decus, pro Decoro, Cic. in Offic sæpe vsurpat. & honesto. Restat, inquit, quarta pars, quæ decore, moderatione, modestia, continentia, temperantia continetur. Budæus.

Decoro, decoras, penul. corr. {[Greek]} decorare, Honestare, seu honorificare. Horat. 1. epist. 6, Ac bene nummatum decorat Suadela, Venusque.
Donare militaribus triumphum decorare Cicero pro Murena.
Decorare lacrymis. Cic. 1. Tusc. ex Ennij epitaphio,
Nemo me lacrymis decoret, nec funera fletu
Faxit. cur? volito docta per ora virûm.
Sertis decorare comas. Tibul. libro 2. eleg. 2.
Decorare corpus. Quintil. lib. 5.
Hæc omnia vitæ decorabat grauitas & integritas. Cic. de clar. Orat.
Decorare aliquem honoribus. Cic. pro Corn. Balbo, Quem pop. Romanus singularibus honoribus decorasset.
Amplissimis honoribus & præmiis. Cic. 1. de Orat.
Æterna triumphi laude imperatores. Cic. Antequam iret in exil.
Omni laude, prædicatione, literis, monimentísque decoranda virtus aliqua. Cic. pro Ligar.
Me sceptro decoras. Ouid. 3 Amor. eleg. 1.
Decorare labores. Sil. lib. 10.
Scipiones patriam spoliis triumphísque decorarunt. Cic. Octauio, 14.
Aliquem titulis decorare. Sil. lib. 15.
Oppida publico sumptu. Horat. 2. Carm. ode 15.
Oppidum maximis locis communibus, monimentísque. Cic. 4. Verr.
Decorare atque augere Rempub. Cic. in Pisonem.
Mores decorant virum. Claud. 1 Paneg.

Decorari, Passiuum {[Greek]} Cic. 4. Acad. Sed quæ populari gloria decorari in Lucullo debuerunt, ea ferè sunt & Græcis literis celebrata & Latinis.
Honoribus, præmiis atque splendore decorari. Cicero 1. de Orat. Quum verus, iustus atque honestus labor honoribus, præmiis atque splendore decoratur.

Decoratus, Participium, {[Greek]} Cic. 5. Tusc. Quod honestum nos & laudabile esse dicimus, id illi cassum quiddam, & inani vocis sono decoratum esse dicunt, &c.
Auro decoratus. Sil. lib. 17.

Decoramenta canteriorum. Arnobius lib. 5 aduersus gentes.

Decoramen, pen. prod. decoraminis, n. g. Silius lib 10,
Vittáque maiorum decoramen fronte, sine vllo
Delapsa attactu nudauit tempora regis. Id est, ornamentum suorum maiorum.

Decortico, decorticas, pen. corr. {[Greek]} decorticare, Corticem detrahere. Plin. lib. 16. cap. 39. Cædi intempestiuum quæ decorticentur. Scribonius Largus excastrare vocat.

Decorticatio {[Greek]} Verbale. Plin. lib. 17. cap. 24. Quòd si angusta decorticatio fuerit, nihil nocet supradictis.

Decorticatus, pen. prod. Participium. Plin. libro 16. cap. 41, Tradunt & abietem circa germinationes decorticatam qua diximus luna, aquis non corrumpi.

Decorum, Decorus, Vide Decor.

Decotes, Dictæ sunt togæ attritæ, quasi cotibus detritæ atque consumptæ sint. Festus.

Decrepitus, pen. corr. {[Greek]} Adiectiuum. Decrepiti (inquit Donatus) dicti sunt quorum crepitu & plangore familiæ, fuerant iam conclamata funera. Idem, Decrepita anus, aut longæuo anili, aut iracundo: aut decrepita, obtusi animi, & læsæ senectutis: aut decrepita, cui sæpe moribundæ crepuerit plancta familia. Festus, Decrepitus, desperatus, crepera iam vita, vt crepusculum, extremum diei tempus. Siue decrepitus dictus, quia propter senectutem nec mouere se, nec vllum facere potest crepitum. Nonius, Decrepiti senex, in dubio vitæ constituti. Terent. Eunuch. 2. 1, Cum meo decrepito hoc Eunucho. Idem Adelph. 5. 8,
-atque unum decrepitam ducam.
Decrepita ætas. Cic. 1. Tusc. Ex his igitur, hora octaua quæ mortua est, prouecta ætate mortua est: quæ verò occidente sole, decrepita.
Tristis ac decrepitus senex. Cic. pro Cælio, Huic tristi ac decrepito seni respondet Cælius?

Decresco, decrescis, decreui, decretum, pen. prod. {[Greek]} decrescere, Diminui. Martialis, Decreuere greges, quum cadis agna frequens.
Decrescere & Accrescere, contraria. Plaut. Curcul. 5, Valetudo decrescit, accrescit labor.
Crescere & Decrescere, contraria. Cic. 2. de Diuin. Ostreísque & conchyliis omnibus contingere, vt cum Luna pariter crescant, paritérque decrescant.
Cornua decrescunt. Ouid. 1. Metam.
Decrescit febris. Cels. lib. 3. cap. 6.
Metus decrescit Sil. lib. 7.
Effosso marmore decrescunt montes. Ouid. 3. de Arte amandi.
Morbus decrescit. Cel. lib. 3. cap. 20.
Vestes decrescunt pueris, Id est illis crescentibus videntur breuiores fieri. Stat. lib. 2. Syl. 1.
Decrescente die. Plin. lib. 2. cap. 59.
Flumina decrescentia. Horat. 4. Carm. ode 7,
-& decrescentia ripas
Flumina prætereunt.
Vndæ decrescentes. Ouid. 1. Metam.

Decretorius, Decretum, Vide DECERNO. Plin. lib. 13. cap. 13, Numæ decretorum libros XII. fuisse.

Decreta Principum dicuntur, quæ princeps caussa cum consilio cognita, & vtraque parte audita pronunciauit, vt in l. 3. D. de his quæ in test. delent.
Decreta priuata Cæsaris dicuntur, quæ non publico decreto, vt inter exempla referantur, sed priuati iuris caussa statuta esse videntur, Vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 13.

Decretalis, le, Quod fit per decretum. vt,
Decretalis bonorum possessio, quæ facti est, & extraordinaria vulgò vocatur: & ideò dicta est decretalis quòd potissimum à decreto pendeat, suámque substantiam accipiat. Id monuit Alciatus, enarrans l. delata. D. de verb. signific.

Decretorij dies medicis dicuntur, quos Græci [Greek] vocant, eósque Lunæ acceptos referri debere Galenus lib. De criticis diebus 3. author est. Meminit Cæl. lib. antiq. lect. 14. cap. 18.

Decubo, decubas, pen. corr. decubui, decubitu, pen. corr. {[Greek]} decubare, Iacere. Apuleius, Decubantem excitaui feram.

Deculco, deculcas, {[Greek]} decalcare, Idem quod calco, vnde est compositum. Plin. lib. 17. cap. 10, Alij in qualo pedibus in profluentes deculcant.

DECVLANI, Populi in secunda regione Italiæ numerantur à Plinio lib. 3. cap. 11.

Decultarunt, Valde occultarunt. Fest.

DECVMA, Hispaniæ oppidum, in conuentu Cordubensi, teste Plinio lib. 3. cap. 1.

Decumanus, pen. prod. {[Greek]} authore Festo, appellatur limes, qui fit ab ortu solis ad occasum. Alter ex transuerso currens, appellatur Cardo. Plin. lib. 18. cap. 34, Linea hæc erit ab ortu æquinoctiali ad occasum æquinoctialem. & limes qui ita secabit agrum, decumanus vocabitur. Hic limitem, non pro termino, sed pro forma agri intelligere oportet. Idem lib. 17. cap. 22.
Decumana oua dicuntur, & decumani fluctus, qui sunt magni, nam & ouum decimum maius nascitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur. Festus. Lucan. in 5. Phar.
Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus
Inualida cum puppe leuat. Sic Decumana pyra apud Columel. lib. 12. cap. 10.
Decumana porta in castris, præcipua, & patentior aliis atque frequentior, quæ in postica parte castrorum erat, vt ex Cæsare libro 3. bel. Gall intelligimus: & ex Liuio libro 10.
Decumanus acipenser apud Cic. in 2. de Fin. Ex Lucilij carminib.
Decumanus ager, Ex quo decimæ recipiuntur. Cic. 5. Ver.

Decumbo, decumbis, decubui, decubitum. pen. corr. {[Greek]} decumbere, Idem quod decubare, Iacere. Colum. lib. 7. cap. 9, Siquem mater decumbens oppresserit, cubanti substrahat.
Tertia sale decubuit Ceres. Seneca lib. 2. Theb.
¶ Decumbere more veterum, cibi sumendi gratia. Plaut. Merc. 3. Terent. Phorm. 2. 2, Prius bibas, prius decumbas. Sic Cic. 5. Verr.
Decumbere ad tabulam. Varro 3. de Re rust. cap. 5.
¶ Decumbere, Verbum proprium gladiatorum, quum ipsi vulneribus confecti caduot. Cic. 2. Tusc. Mittunt etiam vulneribus confecti ad dominos qui quærant quid velint: si satisfactum iis sit, se velle decumbere.
Honestè decumbere, Id est mori. Cic. 3. Philip.

DECVNI {[Greek]} Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam iura petunt. Plin. lib. 3. cap. 22.

Decupa, decupæ, quid sit, à viris doctis ignoratur. Legitur tamen apud Ciceronem in Pisonem, Pistor domi nullus, nulla cella, panis & vinum à propola atque decupa. Quo loco legendum putat Budæus de cupa, vt sit sensus, Pisonem non viuere frugaliter & vt solent quibus est cura domestica, sed vinum à propolis emere, atque id è cupa, hoc est non diffusum aut asseruatum, sed quemadmodum è cupa adfertur, hoc est penè musteum: non enim futuris annis prouidebat.

Decuplus, pen. corr. Adiectiuum {[Greek]} Id est decies tantum, Liu. 9. bel. Maced. Vt ex quoque decuplo tanto plures qui quàm essent, æstimarentur. In emendatioribus codicibus legitur, decé tanto, &c.

Decures, decuriones. Festus.

Decurio, huius decurionis { δεκάδαρχος. } Valla lib. 6, In municipiis (vt mihi quidem videtur) idem est Decurio, qui Romæ Senator. Cic. pro Sextio, Recita quæso P. Sexti, quid decreuerint Capuæ decuriones. Plinius Iunior libro primo, Esse autem tibi centum millium censum, satis indicat, quòd apud nos decurio es. Igitur vt te non decurione solùm, verumetiam equite Romano perfruamur, offero tibi ad implendas equitis Romani facultates trecenta millia nummûm. Pomponius Iurisconsultus, Decuriones quidam dictos aiunt eo, quòd in initio quum coloniæ deducerentur, decima pars eorum qui deducerentur, consilij publici gratia conscribi solita sit.

¶ Decurio. Vegetius lib. 2. cap. 14, Quemadmodum inter pedites centuria vel manipulus appellatur, ita inter equites turma dicitur. Et habet vna turma equites triginta duos. Huic qui præest, Decurio nominatur. Centum autem pedites ab vno centurione, sub vno vexillo gubernantur: similiter triginta duo equites ab vno Decurione, sub vno vexillo reguntur. Idem tradit Modestus in libro De vocabulis rei militaris. Ælianus tamen in libro De instruendis aciebus, eundem vocat & Decurionem & Decanum: eum videlicet qui præest vni militum decuriæ.

Decuria est numerus hominum, qui à duce vno positione simplici subinde deductus ferre, cesset vel in octauum, vel in duodecimum, vel in decimum sextum. Numerus enim decuriæ, variè ad hunc modum à diuersis authoribus datur. Hactenus Ælianus in lib. De instruendis aciebus.

Decuria, decuriæ { δεκάς. } Romæ Iudicum decuriæ quatuor primùm fuere: quibus Gaius princeps quintam adiecit. eratque in singulis decuriis mille & eo amplius equites: hincque Decuriæ dictæ, quòd decies centum caperent iudices. Vide Plinium lib. 33. cap. 1. & cap. 2. Cic. pro Cluent. Vno iudicio multa est ab eo petita, sicut ab Iunio, quòd non suæ Decuriæ munere, neque ex lege sedisset.

Decuria senatoria. Cic. 4. Verr.

Asconius in 3. Verr. Decuriam interpretatur ordinem: scribitque inter centurias & decurias hoc interesse, quod honestiorum decuriæ, inferiorum centuriæ dicerentur, vt non immerito suspicari quis possit Decurias ex eo dictas, quòd decies decem continerent, vt siue centurias siue decurias dicamus nihil intersit.

Decuriæ etiam erant municipalium & rusticorum hominum. Quintil. lib. 4.

Decuriam emere. Cic. 5. Verr. Noli hos (Scribas) colligere, qui nummulis corrogatis de nepotum donis ac de scenicorum corollariis, quum decuriam emerunt, ex primo ordine explosorum in secundum ordinem ciuitatis se venisse dicunt.

Reiicere decurias. Cic. 5. Verr. Quid Prætor, iubet recuperatores reiicere decurias. Scribamus quas decurias. De cohorte mea reiicies, inquit.

¶ Decuria, decem hominum numerus. Colum. lib. 1. cap. 9, Classes etiam non maiores quàm denum hominum faciendæ, quas decurias antiqui appellauerunt. Vitruuius lib. 7. cap. 1, Deinde rudus inducatur, & vectibus ligneis decuriis inductis crebriter pinsatione solidetur.

¶ Decuria, pro cœtu & conuentu compotorum. Plaut. Persa, 4, Exigam ego hercle te ex hac decuria.

Decurio, decurias { δεκαδαρχίζω } decuriare, In curias distinguere & describere. Cic. pro Domo sua. Quum desperatis ducibus, decuriatos ac descriptos haberes exercitus perditorum. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 7, Eodem die s. c. factú est, vt sodalitates, decuriatiq; discederét.

Homines vicatim conscribere & decuriare. Cic. pro Sextio

Prædæ causa improbos decuriare. Cic. 7 Philip. Hunc prædæ causa quid facturum putatis? non decursus improbos decuriabit?

Decuriatus, huius decuriatus, pen. prod. { δεκαδαρχία } Ipsa decuriatio. Liuius 2. bel. Pun. Et vbi ad decuriatú & centuriatú conuenissent, &c.

Decuriatio, Verbale { δεκαδαρχισμός } Idem. vt Decuriatio Tribulium. Cic. pro Plancio.

Decurro, decurris, decurri, & decucurri, decursum { κατατρέχω, καταφέρομαι } decurrere, Deorsum currere. Virgil. 2. Æneid. Laocoon ardens summa decurrit ab arce. Liu. 1. ab Vrbe, Metius Curtius ab Sabinis princeps ab arce decurrerat.

Aperto pelago decurrere, Id est per apertú mare. Virgil. lib. 5. Æneid.

Decurrere citа puppi. Catul. epig. 59.

Celeri cymba decurrere. Ouid. 5 Fastorum,

Pars pede, pars etiam celeri decurrite cymba.

Cito decurrit tramite virgo. Virg. 5. Æneid.

Decurrere super æquora. Ouid. 14. Metamorphoseon,

Summáque decurrit pedibus super æquora siccis.

Decurrere sursum deorsum. Plin. lib. 24. cap. 18, Scarabeum hac in arena habet, sursum deorsum decurrentem.

Decurrunt in plana arbores. Plin. lib. 12. cap. 14, Attolluntur colles alti, decurrúntque & in plana arbores sponte natæ.

¶ Decurrere, Accelerare. Liu. 2. ab Vrbe, Qui positus forte in statione pontis, quum captum repentino impetu Ianiculum, atque inde citatos decurrere hostes vidisset, &c.

Decurrere ad aliquid. Liu. 4. ab Vrbe, Ipse ad interpellátis pœnam vecors de tribunali decurrit.

Effuso passu decurrere. Lucan. lib. 4.

¶ Decurrere dicuntur milites. Vide suo loco. Liu. 10. bel. Maced. Mos erat, lustrationis sacro peracto, exercitum decurrere, & diuisas bifariam duas acies concurrere ad simulacrum pugnæ. Suet. in Nerone, cap. 11, Nobilissimus eques Romanus elephanto supersedens, per catadromum decucurrit.

Decurrere cum aliquo. Cic. ad Tironem, lib. 16. 66, Ego puto te bellissimè, si rectè erit, cum Quæstore Mescinio decursurum.

Decurrere in armis. Liu 6. bel. Pun. Primo die legiones in armis quatuor millium spatio decurrerunt.

¶ Decurrere, pro Cófugere. Cic. pro Quintio, Ad hæc extrema & inimicissima iura tá cupidè decurrebas, vt tibi nihil in posterum, &c.

Ad aliquam hortationem decurrere. Cic. pro Cæcina, Nam cæteri tum ad istam hortationem decurrunt, quum se in causa putant habere æquum & bonum quod defendant.

Ad remedium aliquod decurrere. Plin. Iunior, lib. 3. epist. 19.

Inceptum laborem decurrere. Virg. 2. Georg.

Vitam decurrere, Id est viuere. Propert. lib. 2. eleg. 16.

Versu decurrere pugnas. Stat. lib. 5. Sylu. 3.

Breuiter decurrere. Ouid. ad Pisonem,

Nec si cuncta velim, breuiter decurrere possim.

¶ Decurritur, pen. corr. Impersonaliter, pro Confugitur. Cæs. 1. bel. Ciuilis, Decurritur ad illud extremum atque vltimum s. c. quo, &c.

Decursum est ad calcem. Cic. 1. Tuscul. Nunc video calcem, ad quem quum sit decursum, nihil sit præterea extimescendum.

Decurrendum per capita. Quintil. lib. 6 cap. 1.

Decurrens, Participium { κατιών. } vt Decurrens ad oceanum Gallicum fluuius. Plin. lib. 3. cap. 1.

Decursus, Participium { καταδραμών. } vt Decursum spatium ætatis. Plaut. Sticho, 3. Cic. de Senect. Nec verò velim quasi decurso spatio à calce ad carceres reuocari.

Lumen vitæ decursum. Lucret. lib. 3, Ipse Epicurus obiit decurso lumine vitæ.

Septingéta millia passuú vis esse decursa biduo? Cic. pro Quinctio.

Decursa ætate vitia. Cæl ad Cic. lib. 8. cap. 13, Cætera porò quibus adhuc ille sibi parum vtilis fuit, & ætate iam decursa: & consuetudine atque authoritate tua, pudore Tulliæ, siqua restabunt, confido celeriter sublatum iri.

Propè acta iam ætate decursáque. Cic. pro Quinctio.

Decursa abs te hæc sunt breuiter. Cic. 1. de Orat. Attamen ista quæ abs te breuiter de arte decursa sunt, audire cupimus. Id est breuiter à te tractata.

Decursus, huius decursus { καταδρομή. } Liu. 1. ab Vrbe, Itaque ne subito ex collibus decursu Albanorum intercluderentur ab oppido, terga vertunt.

Magnus decursus aquarum. Lucret lib. 5.

Rapidus decursus. Virg 12. Æneidos,

Aut vbi decursu rapido de montibus altis

Dant sonitum, &c.

Decursus pronus. Catul. epig. 60.

Decursus mei temporis. Cic. Appio, lib. 3. 1, Vides ex s. c. prouinciam esse habendam. si eam (quoad eius facere potuerit) quam expeditissimam mihi tradideris, facilior erit mihi quasi decursus mei temporis.

Decursus, pro simulacro prœliorum. Gell. lib. 7. cap. 3.

Decursus honorum. Cic 1. de Orat. Egregia est & insignis trállatio à curriculo circóve ducta. Nam circi & stadij spatium decurritur, quà ad metá ventú est, pars ea flexus dicitur, Græcè καμπτήρ. Turneb.

Decursus, pro fine cursus. Suet. in Nerone, cap. 24, Sed excussus curru, ac rursus repositus, quum perdurare non posset, destitit ante decursum.

Decursorium, ij, Locus in quo decurritur: Græci καταδρομή, Galli *Licias* vocant.

Decursio, Verbale { καταδρόμησις. } Cic. 5. de Finib. Quem Tyberina decursio festo illo die tanto gaudio affecit, quanto, &c.

¶ Decursio militum. Suet. in Nerone, cap. 7, Deductus in forum tyro, populo congiarium, militi donatiuum proposuit: indictaque decursione prætorianis, scutum sua manu prætulit.

¶ Decursiones equitum. Brutus ad Cic. lib. 11. 10, Aut Apennino, Alpibusque se teneant, & decursionibus per equites quos habet multos, vastet ea loca in quæ incurrerit.

Decussatio { χιασμός } dicitur, quam recentiores annularem rationem appellauere, & Ptolemæus aptissimè cricoron nuncupat: cuius rei comminit Hermolaus quoque in Plin. Vide Cæl. lib. 8. cap. 13.

Decurto, decurtas { κολοβόω } decurtare, Curtum facere. Plin. lib. 15. cap. 5, Leguntur autem tenuissimæ radices, breuésque, ac velut decurtatæ etiam hæ. Cicero in Orat. Mutila sentit quædam & quasi decurtata.

Decus. Vide DECOR.

Decussis, huius decussis, m. g. { δέκας } Decem asses.

Decussem Vitruuius pro Decade accipit lib. 3. cap. 1. Platoni placuit denarium numerum ea re esse perfectum, quòd ex singularibus rebus, quæ monades apud Græcos dicuntur, perficitur decussis: quæ simul ac vndecim aut duodecim sunt factæ, quot superauerint non possunt esse perfectæ, donec ad alterum decussim peruenerint.

Decussem { χιασμόν } pro decussatione accipit lib. 10. cap. 11. Decusses & decussationes Vitruuius vocat rectas & exactas diuisiones cóplanatorum capitum tigni & exasciatorum. quæ decussatio fit ductis lineis quatuor ad centrum complanati tigni sese intersecantibus, ita vt lineæ areolas octo faciant trigonas, quas vulgò facies appellamus, ob id octaones ab eodem authore dicuntur. Hoc autem facilè est intelligere, siquis per ambitum teretis materiæ, & in duobus summis capitibus læuigatæ complanatæque, iisdem spatiis octo puncta adnotet: & a puncto ad punctum obuersarium perpetuam lineam ducat. sic enim fit vt omnes lineæ per centrum planitiæ transeant, & similitudinem stellæ reddant. Plin. lib. 18 cap. 34, Ducantur deinde aliæ duæ lineæ in decusses obliquæ, ita vt à Septentrionis dextera læuáque ad Austri dexteram læuamque descendant: omnes per eundem currát vmbilicú, omnes inter se pares sint, omnium paria interualla.

Decusso, decussas { χιάζω } decussare, In formam X literæ diducere & diuidere. Columel. lib. 4. cap. 17, de vinea iugata loquéns, Nihil enim refert iugum in stellam decussari atque diduci, nisi & palmites adiungantur. Alij legunt adiungentur.

Decussare, propriè Per medium secare significat: id quod ostendit Cic. in lib. de Vniuersitate, quum inquit, Hanc igitur omné coniunctionem, duplicem in longitudiné diffidit, mediáq; accommodans mediam, quasi decussauit. Plena enim decussatio fit, quum litera X in seipsam transuersa incidit, vt ex eo loco Platonis intelligendum datur, quem Cicero Latinum fecit. Columella lib. 3. cap. 13, Nam duas

regulas

regulas eius latitudinis, qua pastinator sulcum facturus est, in speciem Græcæ literæ X decussauimus. Vtitur & Martianus Capella, lib. 8. cap. De coluris. Hæc omnia ex Budæo, 10 lib. de Asse.

Decussatim, pen. prod. Aduerbium (χιαστί.) Columel. lib. 12. cap. 54. Deinde sicut consueuerunt salgamarij, decussatim ferramento limato incidito.

Decutio, decutis, pen. corr. decussi, decussum (κατασείω) decutere, Ex de & quatio quatis compositum, significat Deijcere, deorsum quatere. Plaut. Epid. 6,

Quin ex occluso atque obsignato armario
Decutio argenti tantum quantum mihi lubet. Ouid. 2. Fastorum,
Nuntius vt rediit, decussáque liba dixit. Colum. lib. 12. cap. 2, Dum prorepentes acubi digito decuti possint. Liu. 5. bel. Pun.

Decutere vi. Plin. lib. 34. cap. 11.

Frondes decutiuntur aqua. Ouid. 5. Fast.

Decutit ense caput. Ouid. 5. Metam.

Bucula decutiat rorem. Virg. 4. Georg.

Syluis honorem decutit December, eo quòd spoliantur arbores suis foliis mense Decembri. Horat. Epod. ode 11.

Decussisse dicitur baculo summa capita papauerû. Liu. 1. ab Vrbe.

Decussus, huius decussus (κατάσεισις.) Plin. lib. 11. cap. 37, Aliqui tunc scribunt decidere cum, rursúsque recrescere facilem decussu. Nisi malis supinum esse posterius.

D E D

Dedecet, pen. corr. (ἀπρεπές ἐστι) aliquando personale, aliquando impersonale, contrarium suo simplici. Ouid. 6. Metam. Admouítque preces quarum me dedecet vsus. Cic. 1. Offic. Falli, errare, labi, decipi tam dedecet, quàm delirare & mente captum esse.

Comæ non dedecuere dominam. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Decere atque Dedecere, contraria. Cic. in Orat. Decere, quasi aptû esse consentaneúmque tempori & personæ; quod cum in factis sæpissime, tum in dictis valet, in vultu denique & gestu & incessu, contráque item dedecere.

Oratorem irasci minimè decet, simulare non dedecet. Cicero 4. Tuscul.

Modicè & scienter vti rebus suis, & vt ne dedeceat. Cicero 1. de Oratore.

Dedecet illud in eum. Cic. 1. Offic. Quo in genere non est incommodû quale quodque eorum sit, ex aliis iudicare: vt siquid dedeceat in illos, vitemus ipsi.

Si non dedecui tua iussa. Stat. 10 Thebaid. Hoc est, si monitus tuos non indecenter effeci: si non dehonestaui. Lactantius.

Dedecus, pen. corr. dedecoris (αἰσχύνη, ἀτιμία) Ignominia. vide Decus in DECOR. Cic. 2. Tuscul. 2. Dolorem existimo maximum malorum omnium. M. Etiámne maius quàm dedecus?

Dedecus vitæ ac turpitudo. Cic. pro Cluentio.

Flagitium & dedecus. Cic. Att. lib. 16, Ergo id erat meum factum, quod Catoni probare non possum, flagitij scilicet plenum & dedecoris.

Probrum & dedecus. Cic. pro Rosc. Amer. Sumptus effusi cum probro atque dedecore.

Dedecus & infamia. Author ad Heren. lib. 3.

Adulatorium dedecus. Tacit. lib. 5.

Grande. Horat. 1. Serm. sat. 2,
Grande ferunt vnà cum damno dedecus.

Magnum Horat. 1. Serm. sat. 4.
Ebrius, & (magnum quod dedecus) ambulat ante
Noctem cum facibus.

¶ Parentum dedecus abolere. Sil. lib. 1.

Dedecore nullo abstinere. Cic. 3. de Fin. Quid autem dici poterat, si turpitudinem non ipsam per se fugiendam esse statuerimus, quominus homines tenebras & solitudinem nacti, nullo dedecore se abstineant, nisi &c.

Admittere dedecus. Cic. 3. Verr.

Concipere. In CONCIPIO.

Coniungere dedecus cum probro. In CONIVNGO.

Patriæ dedecus depellere. Sil. lib. 1.

Domum dedecori domino fieri. Cic. 1. Offic. Ampla domus dedecori domino sæpe fit, si est in ea solitudo.

Dedecus hæret infamiæ. Cic. 1. in Catil. Quæ nota domesticæ turpitudinis non inusta vitæ tuæ est? quod priuatarum rerum dedecus non hæret infamiæ?

Imprimere dedecus Reip. In IMPRIMO.

Incurrere in dedecora. Cic. 1. de Finib. Tum in morbos graues, tû in damna, tum in dedecora incurrunt.

Inferre dedecus alicui. Ouid. 6. Metam.

Natus in dedecore. In NASCOR.

Iudicia, vera atque insignia turpitudine notata, atque operta dedecore & infamia. Cic. pro Cluent.

Cum ignominia & dedecore perire. Cic. 2. de Diuinat.

Propulsare dedecus solet virtus. Cic. 4. Philipp.

Dedecori esse patribus. Cic. 1 Offic.

Maculæ & dedecori esse suis. Author ad Heren. lib. 4.

Dedecori esse studiis ac literis. Cic. Att. lib. 8.

Hæreditati patris dedecori esse. Cic. 1. Offic. Optima autem hæreditas à patribus traditur liberis, omníque patrimonio præstantior, gloria virtutis rerúmque gestarum: cui dedecori esse, nefas & vitium iudicandum est.

Susceptum in aliquo loco, aut ex aliquo loco deportatum flagitiú ac dedecus. Cic. pro Murena.

Testatum dedecus. Ouid. 2. Metam.

Tollere dedecus æui. Ouid. 5. Fastorum,
Ille notas veteres & longi dedecus æui Sustulit.

Volutari in dedecore. Cic. ad Heren. 4.

Maculosus omni dedecore. Tacit. lib. 19.

Dedecorus, pen. cor. Adiectiuum (ἀπρεπής, αἰσχρός.) Tacit. lib. 3, Sex. Pompeius M. Lepidum, vt socordem, inopem, & maioribus dedecorum, eóque etiam sorte Asiæ depellendum incusauit.

Dedecoro, dedecoras, penult. corr. (ἀτιμάζω) dedecorare. Terentius Hecyra, Et me, & te, & familiam dedecoras? Sic Cic. 3. Offic.

Faciem dedecorare. Propert. lib. 3. eleg. 22,
Aut faciem turpi dedecorare boue.

Dedecorans, pen. corr. Participium (ἀτιμάζων.) Cic. 3. Offic. Dedecorantem & vrbis authoritatem & magistri.

Dedecoratus, pen. prod. (ἠτιμασμένος) Nomen ex participio. Tranquillus in Nerone, Tanquam aliter illi non possint nisi morte succurrere dedecorato flagitiis omnibus.

Dedecorosus, pen. prod. Adiect. Iulius Firmicus lib. 3. cap. 8, Dedecorosis hominem valetudinibus implicabit.

Dedico, dedicas, pen. corr. (καθιερόω, ἐνδείκνυμι, ἀφιερόω, ἀνατίθημι) dedicare, Idem quod dicare. Liu. 1. ab Vrbe, Multa alia sacrificia, locáque sacris faciendis, quæ Argeos Pontifices vocant, dedicauit. Cicero 1. de Legib. Post excessum suum Romulus Proculo Iulio dixerit se deum esse, & Quirinum vocari, templúmque sibi dedicari in eo loco iussere.

Dedicare, inquit Festus, propriè est dicendo deferre.

Dedicare bibliothecam. Plin. Iunior lib. 1. epist. 8.

Theatrum dedicare. Asconius enarrans orationem contra Pisonem, Ante paucos dies, inquit, quàm Cn. Pompeius ludos faceret, quibus theatrum à se factum dedicauit.

Ædem alicui dedicare. Cic. 3. de Nat. deor.

Ædes alicuius dedicare, id est religione deuincire. Cicero pro Domo sua.

Smyrnæi delubrum Homero dedicauerunt. Cic. pro Archia.

Dedicaui sibi hos libellos. Plin. in præfat. Naturalis historiæ.

Signû in aliquo loco dedicare. Cic. pro Domo sua, Te meam domum consecrasse, te monumentum fecisse, in meis ædibus te signum dedicasse.

Simulacrum aut aram dedicare. Cic. pro Domo sua.

Marcellus si Syracusas cepisset, duo templa se Romæ dedicaturum vouerat. Cic. 6. Verr.

¶ Dedicare, pro dicere. Acc. Alphesibœa,
At vereor quum te esse Alcmæonis fratrem factis dedicat. Cæcil. Ann. lib. 1. Legati quò missi sunt, veniunt, dedicât mandata. Nonius.

Dedicatus, pen. prod. Participium (ἀφιερωθείς.) Martialis lib. 4, Et pisces venerare dedicatos.

Ingenium in homine dedicatum. Cic. 1. de Leg. Nam qui se ipse norit, primùm aliquid se habere sentiet diuinum, ingenium in se suum sicut simulacrum aliquod dedicatum putabit.

Mentis, pietatis, fidei templa publicè dedicata. Cic. 2. de Leg. Idem 2. de Nat. deor.

Dedicati etiam dicuntur dij, quorum simulacra sunt ad religionem consecrata. Horat. lib. 1. Carm. ode 31.

Dedicatio, Verbale (καθιέρωσις.) Cic. pro Domo sua, Nisi quem fortè illius castissimi sacerdotis superstitiosa dedicatio deterret.

Dedicatio religiosa. Cic. pro Domo sua.

Dedignor, dedignaris (ἀπαξιόω) dedignari, Indignum habere, contemnere. Virg. 4. Æneid. Quos ego sum toties iam dedignata maritos. Columel. lib. 9. cap. 5, Iamque enim dedignatur, si minus purè habita est, ac si tractetur fraudulenter. De generibus apum deligendis loquitur.

Amicum dedignatus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8,
Is me nec comitem, nec dedignatus amicum est.

Dedignatio, Verbale (ἀπαξίωσις.) Plinius Iunior in Paneg. Quàm speciosum est enim quòd disciplinam castrorum lapsam, extinctámque refouisti, depulso prioris seculi malo, inertia & contumacia, & dedignatione parendi.

Tacita dedignatio. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Dedisco, dediscis, dedidici, pen. corr. (ἀπομανθάνω) dediscere, Quod didici obliuiscor, inquit Valla lib. 5. Cic. 3. de Orat. Ob eámque causam maiores nostri dedisceret penè discendo. Propertius,
Turpe est virtutem dedidicisse datam.

Dedidicit pacem subito feritate reuersa. Mart. lib. 2.

Dediscere & obliuisci. Cic. Pæto, lib. 9 24.

Hæc verba mutari, dediscíque possunt. Cic. de Clar. Orat.

Dediscere loqui. Ouid. 3. Trist. eleg. 14.

Dediscere, pro Relinquere consuetudinem. Cic. Pæto, lib. 9. 20,
Dediscendæ tibi sunt sportellæ & artolagani tui.

Vsu dediscitur amor. Ouid. 2. de Remed. amor.

Deditio, Dedititius, Deditus, Vide DO.

Dedo, dedis, dedidi, deditum, pen. corr. (ἐκδίδωμι) dedere. Est addicere, permittere, dare, & propriè est victi ad victorem. Plaut. Curcul. 14, Ego illum tibi dedam, iace.

Dedere se hostibus. Plaut. Amphit. 4. Cæsar 2. bel. Gall. Si prius quàm aries murum attigisset, se dedidissent.

Constrictum aliquem dedere hostibus. Cicero Post reditum ad Quirites.

Dedo me tibi. Terent. And. 5. 3, Tibi pater me dedo: quiduis oneris impone, impera.

Dedere se totum alicui. Cic. 2. de Legib. Sed necesse est charitatem eam præstare, qua e . p. nomen vniuersæ ciuitatis est, pro qua mori, & cui nos totos dedere, & in qua nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus.

Dedere se aliis. Terent. And. 1. 1.

Dedere se angoribus aut voluptatibus. Cic. 1. Offic. Sic Dedere se libidinibus. Cic. 4. Tuscul. Et Dedere se languori & desidiæ. Idem 1. Offic.

Aures suas poetis. Cic. pro Archia poeta.

Se delectationi toto animo. Cic 5. Tuscul. Huic discendi quærendíque diuinæ delectationi toto se animo dedidissent.

Dedo tibi hunc diem. Plaut. Sticho, 7.

Dedere se in ditionem & arbitratum hostium. Plaut. Amph. 4.

Dedere in ditionem alterius aures suas. Plaut. Milit. 3.1. Id est diligenter eum auscultare.

Vide quibus hominibus aures sint deditæ meæ. Cicero ad Attic. lib. 2.

Famam per prouincias dedere. Tacit. lib. 11, Clarum ex eo in vrbe dedita per prouincias fama, &c. Nisi forte legendum sit didita, Id est dispersa.

Se lamentis muliebriter, lacrymísque. Cic. 2. Tuscul.

Manus. Id est se victum fateri. Lucret. lib. 2.

Aliquem dedere morti. Senec. Med. 12.

Me dede morti. Plaut. Asin. 12.

Dedere neci seipsum. Virg. 4. Georg.

Dedo tibi istuc negotij. Terent. And. 5.4.

Dedatur nupta marito. Catul. epigr. 59.

Dedere noxæ. Colum. in Præfatione libri 1, Rem rusticam pessimo cuique seruorum, velut carnifici, noxæ dedimus. Per translationem. Vide NOXA.

Dedere aliquem alicui noxæ, Id est in noxam. Senec. epist. 106.

Dedere aliquem in pistrinum, vsque ad necem. Terent. And. 1.2.

Pœnas temeritatis suæ dedere. Cic. ad Atticum, lib. 9, Itaque dies & noctes tanquam aui illa mare prospectans, euolare cupio: dedo pœnas temeritatis meæ. Emendatiores codices habent, Do, do pœnas temeritatis meæ.

Rumor deditur. Virg. 7. Æneidos,

Deditur hic subitò Troiana per agmina rumor
Aduenisse diem, quo debita mœnia condant.

Vbi tamen legendum contenderim diditur, vtique per tertiam vocalem, pro diuiditur, seu dispergitur: vt apud Lucretium, lib. 2,

Dum facilè in venas cibus omnis diditur: & dum, &c. Rursum libro 4.

Ad scribendum se dedere. Cic. 1. de Orat. Quum se ad audiendum, legendum, scribendúmque maiore opera dedidérit: existat talis Orator, qualem quærimus.

Dedere aliquem alteri ad supplicium. Liuius 1. ab Vrbe. Cæsar 7. belli Gallici, Ne se & communes liberos hostibus ad supplicium dederent.

Inimicorum crudelitati deditur vita alicuius. Cicero pro Quinctio, Ne cum bonis fortunísque omnibus, Sex. Næuij cupiditati crudelitatíque dedatur. Idem pro Rosc. Amer. Non recusamus quin illorum libidini Sex. Roscij vita dedatur.

Deditus, pen. corr. Participium ([illegible]) vt, Deditus amori animus. Terent. Hecyra 3.1. Item, amatoriis leuitatibus. Cicero 1. de Finibus.

Deditus literis à pueritia. Cic. ad Lent. lib. 1 7.

Deditæ eò mentes cum oculis erant. Liu. 1. ab Vrbe. Hoc est, Et animi & oculi erant ad spectandum intenti.

Deditus voluptatibus, Deditus Epicuro. Cic. 2. de Finib.

Addictus, deditus, obstrictus alicui. Cic. pro Cælio, Quem si vobis, si suis, si Reipub. conseruatis addictum, deditum, obstrictum vobis, ac liberis vestris habebitis.

Castra dedita. Sil. lib. 10.

Homograuitati deditus. Cic. pro Cælio.

Corpora paupertate & morbo dedita morti. alij legunt tradita. Lucret. lib. 6.

Musæ deditas. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Dedita opera, Idem quod Data opera. Terent. Eun. 5,

-apud Antiphonem vterque pater & mater, Quasi dedita opera domi erant. Cicero pro Rosc. Amerino, Quæ facitis, eiusmodi sunt, vt ea dedita opera à vobis contra vosmetipsos facere videamini.

Rebus deditus. Lucret. lib. 4.

Sanguine toto tibi deditus. Stat. 5. Syl. 2.

Mirificè deditus aliquibus studiis. Cic. 1. de Orat. Ac iam tum erat adolescentulus his studiis mirificè deditus.

Studio musarum deditus. Claud. in Epithal. Palladij.

Vita vitiis flagitiísque omnibus dedita. Cic. pro Rosc. Amer.

Voluntati bonorum & authoritati Senatus deditus. Cicero pro Milone.

Dedititius ([illegible]) Qui se permisit alienæ volútati & imperio. Cic. ad Brutum. 3.5. Itaque ad Senatuscósultum plerique interpretátur etiam ad tuos siue captiuos, siue dedititios pertinere. Liuius, Quicquid deinde patiemur dedititij vestri passuri.

Deditio, Verbale ([illegible]) Cic. pro Lege Manil. Spem deditionis non dedit, obsidésque imperauit.

Locum alicui reliquum non modò ad pacem, sed ne ad deditionem quidem facere. Cic. 13. Philipp.

Occulta deditio. Claud. 4. Paneg.

Deditione corporis quod deliquit euitare litis æstimationẽ. Caius in l. 1. D. de Noxal. actio.

Facere deditionem ad hostem. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Paratur deditio. Claud. 4. Paneg.

Ad deditionem perpellere In PERPELLO.

Properare deditionem. Tacit. lib. 2.

Redigere in deditionem imperij. Cic. 4. Philipp.

Deditionis formula apud Liuium describitur in Collatiæ deditione, lib. 1. ab Vrbe, his verbis,

Rex interrogauit, Estísne vos legati, oratorésque missi à populo Collatino, vt vos, populúmque Collatinum dederetis? Sumus. Estne populus Collatinus in sua potestate? Est. Deditísne vos populúmque Collatinum, vrbem, agros, terminos, aquam, delubra, vtensilia, diuina, humanáque omnia in meam populique Romani deditionem? Dedimus. Et ego vos recipio.

Accipere in deditionem. Cæsar lib. 2. belli Gallici.

Concedere in deditionem. Liu. de bel. Pun.

Deferere, vel omittere deditionem. Sallust. in Iugur.

Significare deditionem. Cæsar 7. bell. Gall.

Subigere ad deditionem. Liu. lib. 6.

Subire deditionem. Cæsar 1. de bel. Ciuil.

Venire in deditionem. Cæsar 4. de bell. Gall.

Dedoceo, dedoces, pen. corr. dedocui, dedoctum ([illegible]) dedocere, cui contrarium est doceo. Itaque qui dedocetur dediscit, vt discit qui docetur. Quintil. lib. 2. cap. 3, Et quidem dedocẽdi onus grauius ac prius, quàm docendi est. Cicero 1. de Finib. Si a Polyæno familiari suo geometriam discere maluisset, quàm illum etiam dedocere.

Dedoleo, dedoles, pen. corr. dedolui ([illegible]) dedolere, Non dolere, vel dolore se priuare. Ouid. 3 Fastorum,

Quid me in deserta morituram Liber arenis
Seruabas? potui dedoluisse semel. Hoc est, morte dolorem deponere & finire. Ariadne Bacchum alloquitur. Idem 1. de Remed. amoris,
Optimus ille sui vindex lædentia pectus
Vincula qui rupit, dedoluítque semel.

Dedolo, dedolas, pen. corr. ([illegible]) dedolare, Est velut dolabra vel alio instrumento ferreo perfectè dolare & excindere. Columel. lib. 4. cap. 26, Hæc cortinque similia pedamenta post putationem retractanda sunt, panésque eorum putres dedolandæ. Martial. lib. 11. Dedolare senem, per metaphoram dixit Plaut. Menæch. 17.

Deduco, deducis, pen. prod. deduxi, deductum ([illegible]) deducere, Ex alto deorsum ducere. Virg. 8. eclog.
Carmina vel cælo possunt deducere lunam.

Deorsum deducere Lucret. lib. 2.

Deducere de rostris cunantem concionari. Cæsar 3. bel. Ciuil.

De capite & de oculis omnia deducet, & sanum faciet. Cato cap. 157. de brassica.

¶ Dedocere, De loco ad locum ducere: vt Deducere colonias, vel colonos, Plinio lib. 3 cap. 6. Et Cic. 4. Verr. Nam eò quoque colonos P. Rupilius deduxit.

Agmina deducere Lucan lib. 1.

Armatas classes. Virg. 1 Georg.

Fert ac deducit res eò. Cic. 1 de Orat. Studia nihil prosunt perueniendi aliquò, nisi illud, quod eo quo intendas ferat, deducatque cognoris.

¶ Deducere etiam is dicitur, qui alicui officij gratia præstat comitatum: cuius contrarium est, Reducere. Cic 1. de Inuent. Quum deducaris ab eo quicum libentissimè vinceris. Liu. 3. bel. Pun. Frequentésque eum domum deducebant.

Deducere candidatum. Vide Obducere aliquem in OBDVCO.

Deduci & Reduci, contraria. Cic. de Senectute, Assurgi, deduci, reduci, consuli.

Deducere ad aliquem. Terent Eunuch. 2.3. Ibidem. 1.3. Huc deducta est ad Thaidem meretricem.

Domo aliquem. Cic. Planco, lib. 10. 12, Quúmque me gos multitudo optimorum virorum & ciuium me domo deduceret, feci continuò omnes participes meæ voluptatis.

¶ Deducere, Idem quod perducere, vel quod vulgus dicit, *conducere*. Cicero de Senect. Si aliquò eum deducit, vbi futurus sit æternus.

¶ Deducere adolescentem ad senem Cic. pro Cælio. Idem de Amicitia, Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam, &c.

¶ Sponsam marito vel ad maritum, vel amicam ad amantem. Cicero 4. Verr. Hic est Docimus ad quem iste deduxerat Tertiam Isidori mimi filiam. Ouid. de Fastis, Quum primum cupido Venus est deducta marito.

Vxorem deducit maritus domum. Terent. Hecyra.

Deducere ex hortulis in Academiam Cic. 1. de Leg b.

Ex aliquo loco milites Cic 7. Verr.

Ex præsidiis cohortes. Cæsar 1. bel. Ciuil.

De locis præsidia. Sallust. Cic ad Att. lib. 7, Vt ille de his oppidis quæ extra suam prouinciam occupauisset, præsidia deduceret.

Legiones in aciem. Tacit. lib 18.

Aliquem in carcerem. Cic 2. de Ionct. Sic Deducere in sedem aliquam hospitalem. Cic. pro lege Agraria.

¶ Non deduci pœna, quominus, &c. Cic. Terentiæ, lib. 14. 4, Neque legis improbissimæ pœna deductus est, quo minus hospitij amicitiæ ius, officiúmque præstaret.

Non eò deducam, aut progredi patiar, vt opera mea manus inter vos conseratis. Id est non committam, aut per me non fiet vt. Cic. Antequam iret in exilium.

Deducere actionem in iudicium. Tryphon. in l. Si alienos. D. De noxal. act.

Deducere ad agnatos. In AGNATVS.

Aquam ad vtilitatem agri. Cic. 3. de Diuinat.

Deducere in astra. Horat. 4. Carm. ode 2,
-moresque
Aureos deducit in astra.

Cæsariem longæ dextra deducere barbæ. Ouid. 13. Metam.

Deducere carbasa. Lucan. lib. 2.

Perpetuum carmen. Ouid. 1 Metamorphoseos,
Ad mea perpetuum deducite tempora carmen.

Deduci carmina versu. Propert. lib. 1 eleg. 15.

Deductos ad casum extremum. Hirtius 4. bel. Alexan. Tantus incessit timor, vt ad extremum casum omnes deducti viderentur.

Deduci in casum. Cæsar 2. bel. Gal. Sibi præstare, si in eum casum deducerentur, quamuis fortunam à Pop. Rom. pati, quàm ab his per cruciatum interfici.

Causam in iudicium. Cic de Optimo gen. Orat.

Se in causam. Liu. 6. bel. Maced. Petebant enim ne se temerè in causam deduceret.

Deducere cibum. Terent. Eunuch 2.3,
Siqua habitior paulo, pugilem esse aiunt: deducunt cibum. Id est subducunt, vel subtrahunt.

Deducere aliquem ad cibum. Celsus lib. 3. cap. 18, Ad cibum quoque quosdam non desiderantes deduxerũt hi, qui inter epulantes eos collocauerunt.

Deduci spe ad aliquã cogitationem. Cic.ad Att.lib 9, De gratia & ope quid significares, mecum ipse quærebam. Spe tamen deducebar ad eam cogitationem, vt te pro tua admirabili ac singulari sapientia, de otio, de pace, de concordia ciuium agi velle arbitrarer.

Deducta res in controuersiam. Cæsar 7.bel. Gall. Re impetrata, contendunt vt ipsis summa imperij tradatur: & in controuersiam deducta, totius Galliæ concilium Bibracte indicitur.

Crimen deducis ad oculos. Ouid.3.Amor.eleg.13.

Crimen deducere pingui animo. Stat.1.Syl.2.

Deducere plerosque dies contra omnium sententias. Cic.1 Acad. Id est prolongare.

Deduci ad aliquam disciplinam. Cic.4 Acad. Quæ tandem ea est disciplina, ad quam me deducas, si ab hac abstraxeris?

Deduci à dolore, Id est, dolore cogi aliter sentire de re aliqua, & dolore à sententia abduci. Cic.2. Tuscul. Si quibus homo sanè leuis Heracleotes Dionysius, quũ à Zenone fortissimus esse didicisset, à dolore deductus est. Nam quum ex renibus laboraret, ipso in eiulatu clamitabat falsa esse illa quæ antea de dolore sensisset ipse.

Deducere fastidium dicitur herba aliqua. Id est auferre. Plin.lib. 25.cap.8.

Febres deduxit. Horat.1.epist.2,

Ægroto domini deduxit corpore febres. Id est abstulit.

De fide deduci. Cic.5. Verr. Cuius diuitiæ me de fide deducere nõ potuissent. Hoc est auertere.

Ad fletum misericordiámque deduci. Cic.2.de Orat.

Deducere fila. Ouid.1.Amor.eleg.4,

Vel pede quod gracili deducit aranea filum.

Filum deducens leui pollice. Ouid.4 Metam.

Deducere furem ad præfectum. Iulianus in l.Interdum fur. D. De furtis.

Deduci in fraudem. Plancus ad Ciceronem.lib.10.23, Qui quidem quum in fraudem se deductum videret, manus quas iustius in Lepidi perniciem armasset, sibi afferre conatus est.

Deducere in insidias. Scæuola in l.Cuiusque. D. ad legem Iuliam maiestat.

Moribus aliquem de fundo deducere. Cic. pro Cæcina, Placuit Cæcinnæ de amicorum sententia constituere, quo die in rem præsentem veniretur, & de fundo Cæcinna moribus deduceretur.

Deducere funus. Plin.lib.10.cap.43, In ea vrbe in qua multorum principum nemo deduxerat funus.

Deducere sibi galerum vel pileolum. Sueton. in Nerone.

Genus deducere ab aliquo. Senec. Med 4.

Deducere ab humanitate, integritate & religione aliquem. Cic. 6.Verr. Id est auocare.

Deduci ad iudicium aliquod. Cic. pro Flacco, Sed sunt in illo numero multi boni, docti, prudentes, qui ad hoc iudicium deducti non sunt.

In censum aliquid deducere. Scæuola in l. quæ quisque. D.de acq. rer. dom.

In dubitationem, Id est vocare. Marcellus in l. si quis duos. D.de solution.

Deduci in ius. Cic.5. Verr.

Deducere in obligationem, Obligare. Paulus in l.Ex facto. D. De except. rei iud.

Deducere in stipulationem. Vlpian. in l.Si à colono. D.De verbor. obligat.

Lineamenta deducere, pro Trahere. Senec epist.96.

Litem deducere, Id est auferre. Columel.lib.3.cap.13. Vide o r-g a n v m.

Deducere maiestatem diuinæ solertiæ vsque ad apum perfectionem. Cic.4 Acad. Negas hoc tam polité, támque subtiliter effici potuisse sine diuina aliqua solertia, cuius quidem vos maiestatem deducitis vsque ad apum formicarúmque perfectionem.

Deduci à mente & consilio. Cic 3. Verr. Et 7. Verr.

Deduci periculo de animi lenitate. Cic.10 Catil.

Deduci ad morem patris Cic 1.Offic. Plerunque autem parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem, morémque deducimur.

Deducunt socij naues. Virg.3. Æneid.

Oculos deducere in rem aliquam. Ouid.4.Trist.eleg 2.

Opus deduxi in tua tempora. Ouid.2. Tristium,

Pauca quibus prima surgens ab origine mundi,

In tua deduxi tempora Cæsar opus.

Deducere rem aliquam ad otium. Cæsar 3.bel. Ciuil. Siqua hominum æquitate res ad otium deduci potuisset.

Deducere pedes de lecto. Plaut Curcul.7.

Rem in iudicium. Vlpianus in l.Si mater. D. de Exceptione rei iudic. Hoc iure vtimur, vt ex parte actoris in exceptione rei iudicatæ hæ personæ contineantur, quæ rem in iudicium deducunt.

In periculum rem aliquam. Cæsar 5.bel.Gall.

In discrimen. Plancus ad Ciceronem, lib.10.24.

De prauitate animi aliquem. Cic de Petit. Consul.

De prouincia deduci, Id est reuocari. Cic. de Prouin. Consul.

Rationem deducere, pro habere. Suet. in Augusto, Vt non minorem aratorum & negotiantium, quàm populi rationem duceret. Id est vt non minorem numerum supputaret aratorum & negotiantium, quàm populi.

Deducere aliquem ex regno, pro Priuare, & auferre ei regnum. Hirtius de bel. Alexand.lib.4.

Deduci à re aliqua. Cic ad Lent.lib.1.1, Quod institit referre de religione, & sæpe iam retulit, ab eo deduci non potest.

Ad aliquam rem non casu, sed duce deo deduci. Cicero 2. de Diuinatione.

Rem hoc deduxi vt, Id est opera mea factum est vt. Cicero 2. in Catilin.

Deducta eò res est. Cicero ad Atticum, lib.7, Sed quoniam res eò deducta est, non quæram vt scribis, &c. Eidem, lib.2. Vniuersa res eo est deducta, spes vt nulla sit, &c.

In eum locũ res deducta est, vt nisi qui deus vel casus aliquis subuenerit, salui esse nequeamus. Cic. Tironi, lib.16.12.

Deducere riuos. Virg.1. Georgicorum,

-riuos deducere nulla

Religio vetuit.

Sensum membris. Lucret.lib 3.

Aliquem de sententia. Cic 2. Tuscul.

Aliquem in sententiam Plin. Iunior lib.1.epist.8.

De statu vitæ. Cic.4. Verr. Fecerunt etiam vt me, cuius fidem continentiámque cognouerãt, propè de vitæ meæ statu, dolore ac lacrymis suis deducerent, vt ego istum accusarem.

Perterritos à timore. Cic. 2.de Nat.deor.

A tristitia & acerbitate commodè ac hilarè dicto deduci. Cicero 2. de Orat.

Vela deducere. Ouid.3 Metamorphoseos.

Illi admirantes remorum in verbere perstant,

Veláque deducunt, gemináque ope currere tentant.

Versum. Ouid.1.de Ponto, eleg.6.

Deducere vestes à pectore. Ouid.6. Metamorphoseos,

Mater in inuidia est, hanc tunc quoque dicitur vnus

Flesse Pelops. humeróque suas à pectore postquam

Deduxit vestes, ebur ostendisse sinistro.

Deducere aliquem in viam. Cic. 1.de Legib. Noster quidem hic natura vir iustus ac bonus etiam colloquetur, iuuabit, in viam deducet.

¶ Deducere vocem, Tenuem & exilem facere. Afranius in Virgine, Verbis pauculis respondit, tristis voce deducta. Pomponius in Atellana quæ Calendæ Martiæ inscribitur, Vocem deducas oportet: vt mulieris videantur verba. Hæc ex Macrob.lib.6. Saturn.cap.4.

Dicendo voluntates impellere quò velis, vnde autem velis deducere. Cic.1 de Orat.

¶ Deducere, pro apud hospitem collocare, *Loger, comme font les fourriers & mareschaux des logis.* Cic.3. Verr. Deducitur iste ad Ianitorem quendam hospitem: comitésque eiusdem apud cæteros hospites collocantur.

¶ Deducere, pro De summa aliquid demere. Cic.2. de Leg. Partitionis caput scriptum cautè, vt eorum nummi deducerentur.

Deducetur. Cato cap.144. Siquid redemptoris opera domino damni datum erit, resoluito. id boni viri arbitratu deducetur.

Deducere de aliqua re. Cic.1.de Diuin. ex versibus Ennij, De his diuitijs sibi deducant drachmam, reddant cætera.

Addere & Deducere, contraria, Id est addere ad summam, & de ea aliquid demere. Cic.1 Offic.

Deductus, Adiectiuum ex participio. vt,

Homo deductus ex vltimis gentibus. Cic.13. Philipp.

Deductum carmen, pro tenui & subtili eleganter positum est à Virgilio, 6.eclog. teste Macrobio, lib 6 cap.4,

-deductum dicere carmen. Hoc est, tenue. Trãslatio à lana, quæ deducitur in tenuitatem. Seruius.

Frons deducta Ouid.epist.10.

Mos deductus. Horat.4. Carm.ode 4.

Nomen. Ouid.6 Fastorum,

Martia sacrifico deductum nomen ab Anco.

Oratio deducta, atque circumlata. Quintil.lib.4.cap.1.

Deducti viri ab Eriphilo. Cels.lib.5.cap.1.

Deductior, oris, pen. prod. Comparatiuum. Sueton. in Augusto, cap.79, Nasum habuit & à summo eminentiorem, & ab imo deductiorem. Hoc est, demissiorem.

Deductio. Verbale (ἀπαγωγή, κατάγωγή, ἀγωγή, [illegible]) Cic. pro lege Agraria, de colonis deducendis, Nam & ipse qui deducit, & qui magistratum Capuæ & Leontini ceperunt, & qui aliquam partem illius deductionis, honoris, muneris attigerunt, &c.

Deductionem facere moribus. Cic. pro Cæcinna, Ibi tum Cæcinnam postulasse, vt moribus deductio fieret.

Deductio aquæ. Cic.1.de Diuin. Ex quo illa mirabilis à maioribus Albanæ aquæ deductio est.

¶ Riuorum à fonte deductio. Cic. in Topic. Partium distributio sæpe est infinitior, tanquam riuorum à fonte deductio.

Rationis deductio in causæ constitutione. Cic.1.de Inuentione.

¶ Deductio, pro Collocatione apud hospitem. Cic.2. Philipp. Italiæ cursus percursatio eadem comite mima: in oppida, militum crudelis & misera deductio. Id est, *Logement par fourrier, ou par le mareschal des logis.*

¶ Deductio, pro Diminutione. Senec.lib.2.de Benef Hæc itaque curæ habebis, si grate æstimari quæ præstabis voles, vt beneficia tua ad eos quibus permissa sunt, integra & illibata perueniant, sine vlla (vt aiunt) deductione.

Deductor, deductoris, Verbale (ἀγωγεύς.) Q. Cic. ad M. Ciceronem, de Petitione Consulatus, Huius autem rei tres sunt partes: vna salutatorum, quum domum veniunt, altera deductorum, tertia assectatorum.

Deducto, deductas, deductare. Lucilius lib.30.

Deductat hunc voce leo, cui tu ipsa venito

Non vis hue? Ex Nonio.

D E E

DEERRO, deerras, deerrare (πλανάομαι) A via & instituto itinere sæpe digredi & abscedere.

Itinere deerrare. Quintil.lib.10.cap.3.

Angiporto toto deerrare. Author ad Heren.lib 4.

Vir gregis ipse caper deerrauerat. Virg.eclog 7.

Deerrare dicuntur iaculantium ictus. Plin.lib.28.cap 8, Tantúmque est vanitatis, vt si ad brachium alligetur superioris tuber dextræ partis dens, iaculantium ictus deerraturos negent.

Deerrauit à patre puer. Plaut. Menæch. 24.

Deerrare, Idem quod errare. Colum. lib. 1. cap. 4, Multos enim deerrasse, memoriæ proditum, vt L. Lucullum, &c.

Deerrare ab eo quod cœpimus exponere. Author ad Heren. libro 1.

Deerrabat sors ad parum idoneos. Tacit. lib. 13.

Deerrare sententia & visu. Colum. lib. 2. cap. 2.

Deesis (δέησις) Indigentia. Antiph. Item deprecatio, qua rogamus liberari malis vrgentibus, aut etiam imminentibus. Dicitur etiam precarium, id est quod vsum nullum certum habet, sed quandiu libuerit concedenti. Deesis, apud Iulium Rufinianum inter figuras sententiarum, est obsecratio vel obtestatio, qua deos oramus vel homines.

D E F

Defæco, defæcas ([illegible]) defæcare, A fæcibus purgare. Plin. lib. 18. cap. 26, Per brumam vitem ne colito: vina tamen defæcari, etiam diffundi Hyginus suadet. Colum. lib. vltimo, Et defæcatum vinum in amphoras bonas adiicito.

Defæcatum, pen. prod. Purum, inturbatum, & sine sordibus possumus dicere, inquit Nonius. vt Vinum defæcatum, quod est sine sordibus. Hinc defæcatus animus, per translationem dicitur, purus & omni anxietatum & dolorum sorde vacuus. Plaut. Aulul. 5, Nunc defæcato demum animo egredior domo. Idem Pseud. 11.

Defalcare ([illegible]) significat tollere, & amputare, quasi falce abscindere. Sipontinus.

Defamo, as, pen. prod. Fama priuo, sicut Diffamo. Gellius, Vt vocabula eorum quoque defamata, atque deformia cum rebus ipsis viderentur.

Defatigo, defatigas, pen. prod. ([illegible]) defatigare, Labore conficere. Terent. And. 4. 1, Deceptus sum, at non defatigatus. Idem Adelph. Ita se defatigarit velim, vt, &c.

Non conquiescere, neque defatigari. Cic. 3. de Orat. Profectò nunquam conquiescam, neque defatigabor, antequam illorum ancipites vias rationesque & pro omnibus & contra omnia disputandi percepero.

Defatigari cursu & spatio pugnæ. Cæsar 2. bel. Gall.

Defatigare aliquem assiduo labore. Cæsar 7. bel. Gall.

Animi defatigati ab aduersarius multitudine verborum. Author ad Heren. lib. 3.

Nec animi nec corporis laboribus defatigari. Cicero Terentiæ, libro 14. 1.

Defatigari satietate alicuius rei. Cic. 1. de Orat.

Defatigari & diffidere in malis. Brutus Cic. epist. 16, Ne defatigère, neu diffidas semper in præsentibus malis prohibendis.

Nulli in conseruandis bonis viris defatigari. Cic. pro Marcello, 12.

Iudices defatigare. Cic. 3. de Legib.

Defatigor, cum infinitiuo. Lentulus Cic. lib. 12. 14, Nec defatigabor permanere non solùm in studio libertatis, sed etiam in labore & periculis.

Defatigatus in Repub. conseruanda. Cic. Planco, lib. 10. 19.

Defatigatio, Verbale ([illegible]) Cic. de Senect. Corpora quidem exercitationum defatigatione ingrauescunt: animi autem se exercendo leuantur.

Defatigatio equorum Cæsar 8. bel. Gall.

Defatigatio & satietas. Cic. 5. Philipp. Nulla res ei finem cædendi nisi defatigatio & satietas attulisset.

Defatigatione desistere aliquid facere. Cic pro Sextio.

Morbum incutere ex defatigatione membrorum. Cicero 2. de Natura deorum.

Defatiscor, Vide DEFETISCOR. Plin. lib. 17. cap. 2.

Defectio, Defectiuus, Defectus, Vide DEFICIO.

Defendo, defendis, defendi, defensum ([illegible]) defendere, Tueri, & quasi vim depellere. Plaut. Asin. 9, Te obsecro defende.

Clypeo defendere aliquem Claud. de bello Get.

Præsidio & periculo suo defendere aliquid. Cic. pro Sextio.

Pro virili parte aliquid defendere. Cic. pro Sextio, Hæc qui pro virili parte defendunt, optimates sunt cuiuscunque sint ordinis.

Defendere aliquem cōtra iniquos. Cic. ad Marium, lib. 11. 27, Equidem si quando audio, tam defendo, quàm me scio à te cōtra inimicos meos solere defendi.

Æstatem defendere capellis, Id est capellas ab æstu defendere. Horat. 1. Carm. ode 17.

Defendere aliquem de ambitu. Cic. pro Sylla. Præsertim qui illum solus de ambitu defendisset.

Studio defendis amicum. Ouid. 3. Trist. eleg. 4.

A calamitate aliquem. Cic. pro lege Manil.

Defendere caput & famam. Cic. 4. Acad.

Caput domini. Cic. pro Milone, Non libertate solùm, sed etiam omnibus præmiis dignissimos fuisse qui domini caput defendissent. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5,

Defendere meum numina nulla caput.

Ab omni casu aliquem. Valer. 7. Argon.

Causas. Cic. de Senectute, Causarúmque illustrium quascunque defendi nunc, quam maximè conficio orationes.

Tueri ac defendere causas. Cic. 1. de Oratore, Videtur etiam si hac scientia iuris nudata sit, posse facilè cæteris armis prudentiæ causas tueri atque defendere.

Causas rerum copiosè defendere. In COPIA.

Lege, & præsidio legis causam. Cic. pro Cluent.

Crimen. Ouid. 13. Metam.

Audacter sua decreta Cic. 2. de Finib.

Delictum. Horat. in Arte Poetica.

Dignitatem ab inimicis. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Domum ac deos penates aliquo oppugnante. Cic. pro Milone.

Excusatione adolescentiæ se defendere. Cic. pro Cælio.

Fortiter. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

Amici fortunas. Cic. pro Murena.

Toga frigus. Horat. 1. Serm. sat. 3.

A frigore. Virg. in Melibœo,

Hic ego dum teneras defendo à frigore myrtos.

Hunc defende furorem. Virg. 10. Æneid.

Honorem suum. Cic. 6. Verr. Sic Defendere sententiam suam. Cic. 2. de Finib.

¶ Hostes, pro Repellere. Ennius, Serua ciues, defende hostes quum potes defendere. Gell. Qu. Claud. hostes defendebat à pinnis sagittis.

Iniuriam alicui. Plaut. Mostel. 8. Virg. in Buc. eclog. 7,

Solstitium pecori defendite: iam venit æstas Torrida.

Iniuriam alicuius Cæsar 1. bel. Ciuil.

Defendere & obsistere iniuriæ. Cic. 1. Offic. Qui autem non defendit nec obsistit, si potest, iniuriæ, tam est in vitio quàm qui, &c.

Defendere ac propulsare iniuriam. Cic. 3. Offic.

Locum suum honestissime defendere. Cic. pro Quinctio.

Mores defendere. Ouid. 2. Amorum, eleg. 4,

Non ego mendosos ausim defendere mores.

Muros longo bello. Virg. 9. Æneid.

Noctes Propert. lib. 1. eleg. 15,

Nec possum infamis dominæ defendere noctes.

Noxiam Terent. Phorm. 24.

Armis ac virtute patriam. Lucret. lib. 2.

Pacem. Cic. 8. Philipp.

Defendere perfracte. In PERFRINGO.

Pericula ciuium. Cic. pro Murena.

Ciuem à periculo. Cicero pro Fonteio, A quo periculo defendite Iudices ciuem fortem atque innocentem.

Pudor defendit aliquem. Metellus Cic. lib. 5. 1.

Publicè priuatímque aliquem. Cic 4. Verr.

Rationem. Cic. 2. de Finib.

Rectè ac iure defendere aliquid Cic. pro Milone.

Defendere rectum, pro tueri opinionem de virtute, aut ipsam virtutem. Horat. 2. Sermonum,

Aut quia non firmum rectum defendis.

Turpe lingua empta reos. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.

Communem salutem Reipub. Cic pro Murena.

Defendere ac tegere scelus. Cic. pro Sylla.

Se iteri animo. Cic. pro Milone.

Se manu. Cæsar 5. bell. Gall.

Se telo. Cic. pro Milone.

Æquitate & fide socios. Cic. 2. Offic.

Defendit solis ardores. Cic. de Senect.

Solem. Plin. lib. 19. cap. 1.

Defendere & protegere spoliatum. Cic. pro Sylla, Ego iacentem & spoliatum defendo & protego.

Tecta sua defendere, & ab aris, focis, ferrū flammámque depellere. Cic. pro Sextio.

Valetudinem bonam. Cels. lib. 4 cap. 5, Nam redit huc imbecillitas sua, nisi iisdem defenditur bona valetudo, quibus reddita est.

Vestes à tineis defendit hæc herba Plin. lib. 10. cap. 17.

Vim Plaut. Rud. 18. Hoc est arcere & protrudere.

Vi vim defendere. Cic. pro Milone.

Vitam ab inimicis. Cic. pro Milone.

Vitam suam noctis & fugæ præsidio, non iuris iudiciorúmque. Cic. pro Sextio.

Vocem. Ouid. 13. Metamorphoseōn,

Ille potest authore suam defendere vocem.

Vrbem bello. Claud. de bel. Gild.

Vrbem a vastatione. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 15.

¶ Defendor, defenderis. Cic. de Amic. Itaque re magis, quàm authoritate causa illa defensa est.

Ab armis defendar. Ouid. 2 Tristium,

Néve peregrinis tantùm defendar ab armis.

Ab hostibus defendi paludibus & itinerum angustiis, & altitudine montium. Cic. 2. de Lege agr.

Arte defendi. Valer. 8. Argon.

Liberè defendi. Vide LIBER.

Defendi per aduocatum. Plin. in Præfatione.

¶ Defendere, Ratione affirmare & asserere. Cic. in Vatin. 3, Defendebatur testibus collegis suis, non recitandi causa legisse, sed recognoscendi. Budæus.

Defendere & Præuaricari, diuersa. Cic pro Cluent. Hoc quanquam sedulò faciebat, tamen interdum non defendere, sed præuaricari accusatori videbatur.

Verisimile nonnunquam, etiam si minus sit verum, defendere, est patroni. Cic. 2. Offic.

Defensus, patrocinium. Cic. 5. de Finib. Sex igitur hæ sunt simplices de summa bonorum malorúmque sententiæ: duæ sunt sine patrono, quatuor defensæ.

Causa pluribus argumentis defensa viriliter. Quint. lib 6. cap. 1.

Prouincia ab hostium populatione defensa. Cic. pro Fonteio.

Defensum dare, pro Defendere. Virgil. lib. 12. Æneidos,

-nunc te mea dextera bello Defensum dabit. Id est defender.

¶ Defensuiri, vetustè pro Defensum iri. Vlp. l. 1 §. 3. D. de dot. præleg. Et mulierem agentem ex testamento cauere debere defensuiri hæredem aduersus maritum: ergo maritus idem debebit cauere, aduersus mulierem defensuiri, si prior agat. Et §. sequēti, Non aliàs eū legatum consequuturum, quàm si cauerit hæredes aduersus mulierem defensuiri. Hotom.

Defensurus, pen. prod ([illegible]) Participium: vt,

Defensura reos facundia. Ouid. ad Pisonem.

Manus defensura. Stat. 12. Thebaid.

Defenso, defensas, defensare ([illegible]) Plautus Rudente, 17, Hinc ego

ego defensabo præsidio Veneris.

Defensare ab hostibus. Sallust. Arma capientes ab hostibus defensabant.

Defensat patrem. Stat. 4. Syl. 8.

Defensare se iniuria. Plaut. Bacchid. 8.

Defensito, defensitas, penultima correpta ([illegible]) defensitare. Cicero 4. Acad. Idem hæc non acrius accusauit in senectute, quàm antea defensitauerat.

Defensitare causas. Cic. de Claris Orat.

Defensor, Verbale ([illegible]) Qui defendit. Cic. 3. Verr. Sed ego defensorem in mea persona, non accusatorem maximè laudari volo.

Defensor necis, Quasi propulsator, qui mortem arcet & prohibet. Cic. pro Milone. Nam defendere, arcere est. Budæus.

Paterni iuris defensor, & quasi patrimonij propugnator sui. Cic. 1. de Orat.

Custos, defensórque iuris & libertatis. Cic. pro Rab. Perduel.

Defensorem sui iuris, vltorem iniuriarum, actorem totius causæ adoptare. Cic. 1. Verr.

Salutis alicuius defensor. Cic. pro Milone.

Vltor, propugnator, defensor, patronus. Cic. pro Milone, P. Lentulus vltor sceleris, propugnator Senatus, defensor vestræ voluntatis, patronus illius publici consensus, restitutor salutis meæ.

Acerrimus defensor. In ACER.

Assiduus defensor & propugnator fortunarum alicuius. Cic. post reditum in Senatu.

Bonus defensor. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Acerrimum defensorem alicuius in re aliqua se ostendere. Cicero Lent. lib. 1. 2.

Non defensoribus istis tempus eget. Virg. 2. Æneid.

Idoneus suæ rei defensor. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Mulier defensor. Vlpian. in l. 2. primo. D. ad Senatusc. Velleia. Sed & si mulier defensor alicuius extiterit, &c.

¶ Defensor, apud Iurisconsultos tametsi à procuratore non vsquequaque differt, dicitur, qui absque mandato cum sola satisdatione alterum in iudicio defendit, atque tuetur, vt est in l. minor. cum duab. seq. D. de procurat.

Defensores ciuitatum siua locorum, Magistratus quidam erant similes Tribunis plebis, atque ideo defensores plebis appellantur in l. 1. C. de offic. iurid. Alexand.

Defensores, Milites quidam vocabantur, qui ex acie nunquam exibant, nec excurrebant, sed ordines semper seruabant. Vsus est Mauricius quidam, qui de militia Romana Græcè quidem scripsit, multis tamen & Latinis & barbaris vocabulis aspersis. Annotauit Turneb.

Defensio, Verbale ([illegible]) Cic. 4. Acad. Vt ea pars defensionis relinquatur.

¶ Defensio, apud Iurisconsultos pro excusatione, l. si Reipublicæ. D. de vsur. ¶ Item pro exceptione vsurpatur, l. 1. C. de iur. & fact. igno. l. si quidem. D. de except.

Defensio plena accipitur, vt ait Vlpian. in fine l. Item ait prætor. D. ex quib. caus. maior. si & iudicium non detractetur, & iudicatum solui satisdetur.

Propugnatio & defensio dignitatis. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. Nam nostra propugnatio, ac defensio dignitatis tuæ, propter magnitudinem beneficij tui, fortasse plerisque officij maiorem authoritatem habere videatur, quàm sententiæ.

Criminis defensio. Cic. pro Milone.

Innocentiæ defensio sæpe multorum improbitate interclusa respirat. Cic. pro Cluent.

Iuris defensionem suscipi posse, etiam in confessione facti. Cicero pro Milone.

In defensione spem causæ suæ ponere. Cic. pro Cæcinna.

¶ Breuis defensio. Cic. pro Cælio.

Facilis & prompta defensio. Cic. 1. de Orat.

Fortis & inuicta defensio salutis meæ. In INVICTVS.

Iniquior defensio. In INIQVVS.

Mala & improba defensio. In IMPROBVS.

Magnifica & præclara defensio. In MAGNVS.

Præclara defensio facinoris. Cic. in Vatinium.

Timida defensio. Quintil. lib. 7. cap. 2.

¶ Accipere vultu truci defensionem. Tacit. lib. 4.

Afferre in defensionem. In AFFERO.

Comparabit defensionem ex constitutionibus ab actore inductis defensor. Cic. 2. de Inuent.

Conterere defensionem obliuione. In CONTERO.

Dare defensionem. Cic. pro Milone. Nam qui non pœnam confessioni, sed defensionem dedit, is causam interitus quærendam, non interitum putauit.

Habere defensionem in iudicio. Cic. Brutu, 12.

Patefacere defensionem. In PATEFACIO.

Polliceri defensioni alicuius auxilium, & silentium. Cic. pro Milone. Neque auxilium modò defensioni meæ, verùm etiam silentium pollicentur.

Probare defensionem suam aliquibus. Cic. pro Milone.

Suscipere defensionē dignitatis alicuius, & in ea permanere. Cic. Licinio, lib. 5. 8.

Rationem defensionis tentare. Cic. 4. Verr. Neque nunc tam mihi isti Verrem defendere videntur, quàm in Verre defensionis tentare rationem.

Vti defensione aliqua. Cic. 4. Verr.

Deferbeo, Vide DEFERVEO.

Defero, defers, detuli, pen. corr. delatum, pen. prod. ([illegible]) deferre, Ex loco ferre. Plaut. Amph. 8, Quid si è portu nauis huc nos dormientes detulit?

Deferri nam ad vlterioris Rheni littus. Plin. lib. 8. cap. 19. Id est, abduci.

Deferre literas alicui. Plaut. Trinum. 13. Et ad aliquem, Cæsar 5. bell. Gall.

Dotem viro dicitur vxor. Plaut. Merc. 15.

Aliquid ad aliquem. Plaut. Asin. 16. Et deferre in aliquem locum, Cic. ad Att. lib. 12.

In portum. Plin. lib. 12. cap. 19.

In abruptum barathrum. Catul. epigr. 63.

In terram. Quint. lib. 1. cap. 12, Videlicet vt corpora infantium nec casus, quo in terram toties deferuntur, tam grauiter affligit.

Deferar in vicum. Horat. 2. epist. 1.

Deferri in vndas. Virgil. 8. eclog.

Per præcipitia deferri. Quint. lib. 1. cap. 10.

¶ Deferri in errorem. Cic. 2. de Inuent. Ne fortè varietate, & dissimilitudine rerum deductus alicuius animus in quendam errorem deferatur.

In præceps. Liu. 5. ab Vrbe, Ruináque tota prolapsa acies in præceps deferri.

¶ Defertur Moganus in Rhenum. Plin. Iunior lib. 4. epist. 3.

¶ Ad quamcunque disciplinam quasi tempestate deferri. Cicero 4. Acad.

¶ Deferre studium suum & laborem ad aliquem, Est vltro ad amicitiam prouocare, & amicitiam offerre. Cic. ad Cecin. lib. 6. 6. Idem ad Trebatium lib. 6. 10, Vniuersum studium meum & beneuolētiam ad te defero. Budæus.

Authoritatem, gratiam, copias, opes ad aliquod negotium conficiendum deferre alicui. Cic. pro Flacco.

Aliquid in beneficij loco. Cic. 4. Verr. Etenim reuera multo magis est petendum ab hominibus, si salui esse volumus, vt eant nobiscum in prouinciam, quàm hoc illis in beneficij loco deferendum.

¶ Causam ad patronum deferre dicitur litigator, quum eum consulit, & ei controuersiæ ordinem argumentúmque exponit. Cicero 7. Verr. Idem, Reliqua est causa Iudices, nō tam recepta, sed innata; non delata ad me, sed in animo sensúque meo affixa atque insita. Budæus.

Querelas ad aliquem per alium. Cic. pro Flacco, Quæ si ciuitas per bonos viros grauésque homines querelas ad vos detulisset, &c.

Querelas ad aliquem, pro Queri. Liu. 9. bel. Pun.

¶ Deferre ([illegible]) ad aliquem quæ audiuimus, Denuntiare. Cæs. 5. bell. Gall. Carpinetius & Iunius quæ audierant, ad legatos deferunt. Cic. 3. Verr. Virg. 4. Æneidos,

-eadem impia fama furenti
Detulit, armari classem, cursúmque parari.

Animo amicissimo insidias alicui paratas ei deferre. Cicero pro Plancio.

Consilia ad aduersarios. Cic. pro Cluentio.

Mandata vel postulata alicuius ad alterum. Cæsar 1. bel. Ciuil. Petit ab vtroque, quando Pompeij mandata ad se detulerint, ne grauentur sua quoque ad eum postulata deferre, si paruo labore magnas cōtrouersias tollere, atque omnem Italiam metu liberare possent.

Mandata ab aliquo. Cic. pro Sylla.

Acerbum nuntium alicui. Cic. pro Corn. Balbo.

Ad coniectorem. Cic. 2. de Diuin.

¶ In censum deferre, Id est profiteri. Vlpian. in l. Forma. D. de Censibus, Forma censuali cauetur, vt agri sic in cēsum referantur. nomen fundi cuiusque & in qua ciuitate, & in quo pago sit, & quos duos vicinos proximos habeat: & aruum, quod in decem annis proximis satum erit, quot iugerum esse videatur. vinea quot vites habeat: oliuetum quot iugerum & quot arbores habeat: pratum, quod inter decem annos proximos sectum erit, quot iugerum: pascua, quot iugerum esse videantur: item syluæ cæduæ. omniáque ipse qui defert, æstimet. Vide Census in CENSEO.

¶ Polliceri & deferre quicquid possumus, Id est offerre. Cic. pro L. Manil. Quicquid authoritate, fide, cōstantia possum, id omne ad hāc rem conficiendam tibi & Pop. Romano polliceor & defero.

Denegare & deferre, contraria. Cicero 2. de Orat. Idem pro Cælio, Ea non petenti detulerunt, quæ multis petentibus denegarunt.

Ad vnum omnia delata sunt. Cic. Marcel. lib. 4. 9.

Vltro deferre aliquid alicui. Cic. Figulo, lib. 4. 13.

In beneficiis ad ærarium aliquem deferre. Cic. pro Arch. Testamentum sæpe fecit nostris legibus, & adiit hæreditates ciuium Romanorum, & in beneficiis ad ærarium est delatus à L. Lucullo Prætore & Consule. Signa sunt & argumēta, quibus vult probare ciuem esse Archiam, licet non fuerit census.

Honorem alicui deferre. Cic. in Pisonem, Homini ille honorem, non generi: moribus, non maioribus meis: virtuti perspectæ, non auditæ nobilitati deferebas.

Honorem & imperium rogatione sua ad aliquem deferre. Cicero pro Domo sua, Quem crudelitatis authorem fuisse dixeras, ad hunc honorem & imperium extra ordinem nominatim rogatione tua detulisti, &c.

Clamore imperitæ multitudinis, nullo publico consilio aliquod publicum munus ad aliquem deferre. Cic. pro Ligario.

Beneficia dormientibus. Cic. 7. Verr. Sed non idem mihi licet, quod iis, qui nobili genere nati sunt, quibus omnia Pop. Rom. beneficia dormientibus deferuntur.

Facultates alicui. Cicero ad Att. lib. 11, Si quas habuimus facultates, eas tum Pompeio, quum id videbamur sapienter facere, detulimus.

Optionem eligendi. Cic. ad Att. lib. 4, Hybernam legionem eligendi optio delata.

Pacem. Liu. 3. bel. Pun. Ego, si quis de pace consulet, seu deferenda hostibus, seu accipiēda, habeo quid sententiæ dicam. Legitur & disiunctim in aliquibus codicibus, de ferenda.

Palmam alicuius rei alicui. Cic. 2. de Orat. Et illud quidem admiror, te nobis in eo genere tribuisse tantum, & non huius rei quoque palmam, vt cæterarum, Crasso detulisse.

Potestatem alicui. Cic. pro Corn. Balbo, Potest esse vlla denique maiestas, si impedimur, quominus per Pop. Rom. beneficiorum virtutis causa tribuendorũ potestatẽ imperatoribus nostris deferamus?

Præconium alicui. Cic. Att. lib. 13, Ligarianam præclarè vendidisti: posthac quicquid scripsero, tibi præconium deferam.

Præmium dignitatis alicui. Cic. pro Flac.

Primas alicui. Cic. ad Att. lib. 2. Idem in Orat. 15, Cui primæ sine controuersia deferebantur.

Triumphum. Cic. Att. lib. 8, Sed sic, deferet triumphum: non accipere ne periculosum sit? an accipere, inuidiosum ad bonos?

Aliquid ad alterum. Cicero de Amicit. Quòd si etiam possis quiduis deferre ad alterum, videndum est tamen quid ille possit sustinere.

Negotium ad aliquem. Cic. ad Att. lib. 1.

Iudicia iam facta, domo ad causas. Cic. pro Cluent. Etenim non modò authoritatem, sed etiam nomen iudicum amittemus, nisi hic ea ipsis causis iudicabimus, ac sic ad causas iudicia iam facta domo deferemus.

¶ Iudicium ad Prætores. Liu. 4. bel. Pun. Id est, indicare.

Rationes deferre. Cic. Rufo, lib. 5. 20.

Alicui regnum. Liu. 1 ab Vrbe, Omnes Numæ Pompilio regnum deferendum decernunt. Id est, offerendum atque tradendum.

Studium & beneuolentiam ad aliquem deferre. Cicero Trebiano, lib. 6. 10.

Voluntatem suam ad aliquem. Cic. Domitio, lib. 6. 22.

¶ Deferre aliquem, pro Accusare. Cornelius Tacitus, Maiestatis delatus est. Cic. pro Cornelio Balbo, In Prætura, in Consulatu præfectum fabrûm detulit: consilium hominis probauit: fidem est complexus, officia obseruantiámque dilexit.

Impietatis deferri. Tacit. lib. 5, Dein multorum amoribus famosa Albucilla defertur impietatis in principem.

Deferre & demonstrare. Cic. 6 Verr. Sopater iterum flens ad Senatum defert istius cupiditatem, minasque demonstrat.

Deferre nomen alicuius, apud iudicem vel magistratum aliquem de aliquo crimine accusare. Cic. 3 Verr. Longo interuallo veterem consuetudinem retuli, & rogatu sociorum atque amicorum Populi Romani, meorum autem necessariorum, nomen hominis audacissimi detuli.

Nomen amici mei de ambitu detulit. Cic. pro Cælio.

Deferre nomen alicuius de repetundis. Cic. 4. Verr.

Deferre nomen, & accusare, differunt. Nam deferre nomen dicitur, qui legibus interrogat apud Prætorem, vt si interrogatus neget, eius nomen inter reos referatur: nam deferre nomẽn idem est quod reum facere. Accusare verò, est agere caussam, & suum reum in iudicium adducere. Terent. l. 10. D. de iur. patron. Qui nomen detulit accusasse intelligẽdus est. De patrono loquitur, qui se liberti nomen detulerit, non minus à bonorum possessione remouendum, quàm si accusarit. Hotom.

Deferre crimina de aliquo ad Senatum. Liu. 9. bell. Maced.

Sermones de aliquo ad alterũ. Cic. ad App. lib. 3. 8, Tu cum istiusmodi sermones ad te de me delati sunt, non debuisti credere.

Cupiditatem alicuius ad Senatum. Cic. 6. Verr.

Defertur fuit ad Senatum per indicem. Suet. in Nerone.

Maleficium alicuius ad iudicium. Cic. pro Cælio.

De aliquo apud alios. Cic. 3 de Lege Agrar. Commodius fecissent Tribuni pleb. Quirites, si quæ apud vos de me deferunt, ea coram potius me præsente dixissent.

¶ Deferre, pro indicium facere. Sen. in epist. Videamus hoc quod concupiscimus quanti deferatur.

Delatus, penult. producta (εἰσαχθεὶς) Participium. Cicero 2. de Inuent. Vt in quodam iudicio, quum venefici cuiusdam nomen esset delatum, &c.

Diuinitus ad nos delatus vir. Cic. 1. de Orat.

Delatus honor. Sil. lib. 16.

Delatio (εἰσαγγελία) Verbale. Cic. 2. Verr. Nuper quum in P. Gabinium vir fortissimus & innocentissimus L. Piso delationem nominis postularet, &c.

Nominis delatio. Cæl. Ciceroni, lib. 8. 6, Illud mihi occurrit, quòd inter postulationem & nominis delationem, vxor à Dolabella discessit.

Crebræ delationes. Tacit. lib. 20, Crebris apud Neronem delationibus famosos.

Dare delationem. Cic. 1. Verr.

Dare aliquam delationem alicui. Cic. 2. Verr. Ecquis vnquam tam palam de honore, tam vehementer de salute sua contendit, quàm ille atque illius amici, vt ne hæc mihi delatio detur?

Factitare delationes. Tacit. lib. 17. Hoc est quod in Bruto Accusationes factitare Cicero dicit.

Subire delationem. Tacit. lib. 11.

Delator, pen. prod. (ἐνδείκτης, [illegible]) Verbale, m. g. Occultus accusator dicitur, & calumniator. Plin. Iun. in Paneg. Delatorum classis permissa omnibus ventis. Martial. Et delator habet quod dabat exitium. Suet. de Domitian.

¶ Delator dicitur, qui auctor & causa est prodendi alicuius negotij, vel rei, quæ antè incognita, ab eo postea detegitur, ac indicatur. Harmenop. tit. de delator.

Deferueo, deferues, deferbui, & deferui (ἀποζέω) deferuere, vel Deferuesco, deferuescis, deferuescere, Propriè est summè feruere, itaque quod deferbuit, refrigeratur. Colum. lib. 9. cap. 15, Dum musteus fructus deferuescat. Cato cap. 96, Vbi lupinus deferbuerit.

Æstus deferuescunt. Varro 2. de Re rust. cap. 2, Circiter meridianos æstus, dum deferuescunt, sub vmbriferas rupes & arbores patulas subiiciunt. De ouibus.

¶ Deferuere, ad hominem transfertur, pro Mitescere & placidum fieri. Cic. in Orat. Quantis illa clamoribus adolescentuli diximus, de supplicio parricidarum? quæ nequaquam satis deferbuisse, post aliquanto sentire cœpimus. Translatum est à vino in lacu, vel dolio potius feruere desinente, quod iam austeritatem accipit: quæ austeritas ad iudicium iam maturum transfertur.

Deferuere & mitigare. Cic. pro Cælio, Iam ista deferbuerint: iam ætas omnia, iam ista dies mitigarit.

Deferbuit adolescentia. Terent. Adelph. 1. 2, Sperabam iam deferbuisse adolescentiam.

Cupiditates adolescẽtiæ deferbuerunt. Cic. pro Cælio, Summi homines & clarissimi ciues fuerunt, quorum quum adolescentiæ cupiditates deferbuissent, eximiæ virtutes firmata iam ætate extiterunt.

Deferuescit ira. Cic. 4. Tuscul. Aut rogandi, orandíque sunt, vt si quam habeant vlciscendi vim, differant in tempus aliud, dum deferuescat ira.

Studia hominum deferbuere. Cic. pro Cluent. Paucis enim diebus illis & ipse priuatus est factus, & hominum studia deferbuisse intelligebat.

Deferuefacio, deferuefacis, pen. corr. (ζέννυμι) deferuefacere, Idem quod feruefacere. Cato cap. 157, de brassicæ medicamentis, Tormina quibus molesta erunt, sic facito. Brassicam macerato bene: postea in aulam coniicito: deferuefacito bene. Vbi cocta erit bene, aquam defundito. Eò addito oleum bene, & salis paululum, & cuminum & pollinem polentæ. Postea ferue bene facito, &c. Plin. lib. 23. cap. 7, Radix capparis deferuefacta in vino, dentium dolores. Subaudi, sedat. Rursum lib. 20. cap. 7, de caulibus lactucæ, Deferuefacti hi caules, & stomacho vtilissimi traduntur. In his exemplis Deferuefacere nihil aliud significat quàm feruefacere, vel potius vehementer feruefacere, vt ita augeat: vel acriè coquere, vt palàm est propius intuenti.

Defetiscor, defetisceris, penultima correpta. defessus sum, vt ait Priscianus (κατακοπιῶμαι, κοπιῶμαι) defetisci, Labore deficere. Terent. Phormione, 4. 1,

Neque defetiscar vnquam ego experirier,
Donec tibi id quod pollicitus sum, effecero.

Languens & defessus. Cic. Trebonio, lib. 10. 28, Senatúmque iam languescentem & defessum ad pristinam virtutem consuetudinémque reuocaui.

Omnibus medullis defessus. Catul. epigr. 51.

Satietate defessus. Cic. Curioni, lib. 2. 2, Neque quisquam est, quin satietate iam defessus sit.

Defessus sum quærere. Plaut. Epid. 5.

Defessus sum quæritando. Plaut. Amphit. 13. Terent. Adelph. 2. 2, Ego vapulando, ille verberando vsque, ambo defessi sumus. Ibid. 4. 6.

Defessus sum ab gerunda aqua. Plaut. Pœnulo, 4.

Defessus sum ridendo dete. Terent. Eunuch. 5. 7.

; beodo defessus. Ouid. 9. Metam.

Cedo defessus malis. Senec. Medea, 7.

Defessus recreatur. Plin. lib. 27. cap. 12.

Defessus aere. Stat. 12. Thebaid. Vide acris.

Defessus cultu agrorum. Cic. pro Lege Agrar. Sic Defessus labore disputationis. Cic. 2. de Orat.

¶ Defessa ac refrigerata accusatio. Cic. 2. Verr.

Animi forensibus negotiis atque vrbano opere defessi, gestiunt ac volitare cupiunt vacui cura atque labore. Cic. 2. de Orat.

Artus defessi. Ouid. 3 Tristium, elegia 12.

Aures conuitio defessæ conquiescant. Cic. pro Archia.

Membra labore. Catul. epigr. 47.

Tormẽta. Cic. pro Cluent. Quum iam tortor atque essent tormenta ipsa defessa.

Deficio, deficis, penult. corr. defeci, pen. prod. defectum (ὑστερέω, λείπω, ἀπολείπω, ὑπολείπω, ἀφίσταμαι) deficere, quando pro Relinquere & deserere accipitur, habet passiuum: quando verò pro defetiscor, neutrum est. Est autem à de, & facio compositum.

Deficere, pro Deesse. Cicero 3. Verr. Vererer ne mihi crimina non suppeterent, ne oratio deesset, ne vox viréśque deficerent. Subaudi, mihi.

Æquor deficit puppibus. Stat. 2. Achil.

Anima deficit per æstum. Cels. lib. 1. cap. 17, Atque hic quoque habenda ratio est, neque committendum vt per æstum anima deficiat.

Animantes, quum calor defecerit, tum interire. Cic. 3. de Natura deorum.

In causa aliquem deficiunt omnia. Cic. pro Fonteio.

Deficiunt artes, deficiúntque doli. Tibul. lib. 1. eleg. 4.

Dolor me non deficit. Cic. 7. Verr.

Linguam defecerat humor. Ouid. 9. Metam.

Noctis lentus non deficit humor. Virg. 1. Georg. Hoc est non deserit. Vnde & qui deserũt exercitum ad hostes transeuntes, defectores vocantur. Seruius.

Improbitas aliquem deficit. Cic. 3. Catil. Ita eum non modò ingenium illud, & dicendi exercitatio, qua semper valuit, sed etiam propter vim sceleris manifesti atque deprehensi, impudẽtia qua superabat omnes, improbitasque defecit.

Deficit ingenium. Ouid 2 Fast.

Deficit luna nocturno tempore. Plin. lib. 2. cap. 10. Cic. 1. de Diuin. Si Luna paulò ante Solis ortum defecisset, &c.

Interpositu, interiectúque terræ repentè Luna deficit. Cicero 2. de Natura deorum.

Membra deficiunt. Lucret. lib 5.

Ad cœpta manus deficiunt. Ouid. 8. Metam.

Memoria deficit. Cic 2. de Fin.

Hominem deficit omnis motus animi. Cicero de Claris Orator. Dein quum otiosus stylum prehenderat, motúsque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio. De Galba oratore.

Nerui deficiunt. Horatius in Arte Poetica. Ouidius 12. Metamorph.

Deficit illum prudentia. Cic. de Claris Orat.
Deficiunt se Latina. Cic. 1. Acad.
Dies, latera & vox me deficiunt. Cic. 4. Verr.
Res cui iampridem fides deficere nuper cœpit. Cic. 2. in Catil.
Res frumentaria ipsos deficere cœpit. Cæsar.
Res ipsa quam scribam deficit. Cic. Q. frat. lib. 2. 15, Omnia colligo, vt nouis scribam aliquid ad te: sed vt vides, res me ipsa deficit.
Deficere rebus dubiis. Virg. 6. Æneid. Hoc est, deserere in rebus incertis, Seruius.
Deficiunt illum sanguis & vires. Cæsar.
Vndique sensus deficit. Lucret. lib. 3.
Deficit & extinguitur Sol. Cic. in Som. Scip. Nanque vt olim deficere Sol hominibus, extinguique visus est, &c.
Deficiunt me solatia. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 5, Sed opprimor interdum, & vix resisto dolori: quòd ea me solatia deficiunt, quæ cæteris quorum mihi exempla propono, simili in fortuna non defuerunt.
Spes deficit, non voluntas. Cic. Att. lib. 7.
Studia cuncta ætate exacta deficiunt. Cic. pro Deiotaro.
Deficiunt syluæ glandes. Virg. 1. Georg.
Tempus deficit ab bellum gerendum. Cic. pro Rosc. Amer.
Tempus hercle te citius, quàm oratio deficeret. Cic. pro Sex. Rosc. Sic deficiet me iam dies, nox, &c. pro Cælio.
Deficiunt mihi tela. Cæsar 3. bel. Gal. Non solùm vires, sed etiam tela nostris deficerent.
Vires deficiunt aliquem. Cic. 1. de Orat.
Discenti vita deficit. Cic. 3. de Orat.
Vires & vita deficit to ea te, &c. Cic. 7. Verr. Si me in ea querimonia quam sum habiturus de istius crudelitate, & de ciuium Romanorum indignissima morte, non modò vires, verumetiam vita deficiat, id mihi præclarum & iucundum putem?
Vox eum defecit in illo loco. Cic. ad Marium, lib. 7. 1.
¶Deficit in mucronem figura. Plin. lib. 2. cap. 10. Id est desinit, hoc est habet mucronem.
¶Deficere ([illegible]) Desistere, & à ductu alterius recedere & quasi rebellare. Sallust. in Iugurtha, Quod oppidum primũ omnium post malam pugnam ab rege defecerat. Cæsar 5. bel. Gal. Ille veritus, ne ciuitas eorum impulsu deficeret.
Planè ab aliquo. Cic. Trebatio, lib. 7. 12.
A principe aliquo ad alium. Liu. 2. ab Vrbe, Eodem anno duæ coloniæ Latinæ, Pometia & Cora, ad Auruncos deficiunt. Id est à Romanis deficiunt, & ad Auruncos se conferunt. Cæsar 2. bel. Gal. Ab Heduis defecisse.
Deficit vtilitas ab amicitia. Cic. 2. de Finib. Sed quid ages tandem, si vtilitas ab amicitia (vt sæpe fit) defecerit? Id est, si nulla vtilitas percipitur ex amicitia.
A dignitate sua. Cic. pro Sylla.
A virtute. Cic. de Amicit. Difficile est amicitiam manere, si à virtute defeceris.
A seipso, Est mores mutare. Cic. Cælio, lib. 8. 15, Illud miror, adduci potuisse te, qui me penitus nosse deberes, vt existimares aut me tam improuidum, &c. aut tam inconstantem, vt collectam gratiam florentissimi hominis effunderem, à meque ipse deficerem, &c.
A vita. Cicero 3. de Finib. Sæpe officium est sapientis, deficere à vita. Legitur in emendatioribus codicibus desciscere.
¶Deficere, Pro defetisci, neutrum. Mart. lib. 2. Lassus tam citò deficis viator. Cic. 4. Acad. Tamen nec illi defecerunt, neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus.
Deficere, propriè res dicitur, quæ propemodum consumpta est.
Concidere & deficere. Cic. Att. lib. 1. 11, Ne vna plaga accepta P. C. conciderent, ne deficerent.
Consenescere & deficere. Cic. de Senect. Nec illi bonarum artium magistri non beati putandi, quamuis consenuerint vires atque defecerint.
Deficere animo, animis, viribus. Cic. Martius Rufus Quæstor in castris relictus à Curione, cohortatus suos ne animo deficiãt. Liu. 6. bell. Cæsar 7. bel. Gal.
Deficere animum, pro animo. Varr. 3. de Re rust. cap. 16, Ne deficiant animum. De apibus.
Alimento. Colum. lib. 3. de vite, Quámque transtuleris de humido in aridum locum, vide ne pristino alimento deficiat. Idem, Commodè fluunt, nec deficiunt macro solo.
Cœptis. Valer. 5. Argonaut. Ne defice cœptis.
Discursibus. Valer. 5. Argonaut.
Mente. Ouid. 9. Metam.
Visu. Suet. de Claris Grammat. Quum iam non gressu modò deficeret, sed & visu.
¶Deficior, passiuè. Colum. lib. 3, Iugatum quadam parte deficitur, quadam superat. Cic. pro A. Cluentio, En hoc illud est quod antè dixi, mulier abundat audacia, consilio & ratione deficitur.
Deficitur aqua saliente hæc amœnitas. Plin. Iunior lib. 2. epist. 17.
Deficiens, Participium ([illegible]) Cicero 1. Tuscul. Qui quum acriter oculis deficientem solem intuerentur, vt aspectum omnino amitterent, &c.
Ales deficiens cadit. Senec. Herc. Œth. 8.
Cibus deficiens. Ouid. in Ibin.
Deficiens animo mœsto. Lucret. lib. 6.
Sermoni deficiente die. Ouid. 5. Trist. eleg. 14,
Vtque solebamus consumere longa loquendo
Tempora, sermoni deficiente die.
Defectus, Participium ([illegible]) a deficio vel deficior, habet interdũ significationem actiuam in voce passiua. vt Martialis lib. 13,
Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipse sui.
Defectæ senectutis homo. Vlpian. in l. arboribus. §. de illo. D. de vsufruct.
Defecta senio arbor. Colum. lib. 5. cap. 6.
Dentibus defecti, Id est edentuli. Plin. lib. 8. cap. 16.
Animo. Plin. lib. 20. cap. 14, Magna societas cum hac ad recreandos defectos animo, pulegio.
Ætate. Vlpian. in l. 3. § Ignoscatur. D. De S. C. Syl.
Libri defecti. Cic. Attico, lib. 13, Libri ad Varronem non morabantur. Sunt enim defecti, vt vidisti, tantum librariorum menda tolluntur. Baptista Pius legit defæcti, hoc est æquati, læuigati, vmbilicis decorati.
¶Defectus, Passiuè ([illegible]) pro Destitutus. Ouid. in Ibin,
Sæpeque (quod est rarum) solito defecta fauore
Fortunæ facies inuidiosa tuæ.
Aqua, ciboque defecti. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Solo mœret defecta cubili. Valer. 7. Argonaut.
Genibus defectus. Stat. 6. Theb.
Sol lumine. Tibul. lib. 2. eleg. 6.
Viribus. Sen. Hippol. 4.
Defæcta à menstruis mulier. Cels. lib. 2. cap. 8, Quæ neque peperit, neque grauida est, si lac habet, à menstruis defecta est.
Defectus, Nomen ex participio ([illegible]) Columel. in Præfat. lib. 1, Sed siue fundum locuples mercatus est, è turba pedissequorum lecticariorúmque, defectissimum quemque annis & viribus in agrum relegat.
Defectus, huius defectus ([illegible]) Liu. 4. ab Vrbe, Defectus alibi aquarum circa torridos fontes riuósque, stragem siti pecorum morientium dedit.
Defectu cordis. Plin. lib. 11. cap. 37, Ideo non viuere hominem vltra centesimum annum defectu cordis.
Defectus animi. Plin. lib. 20. cap. 2. ad finem, Ipse cucumis odore defectum animi. Subaudi, sanat.
Defectus solis & lunæ. Gell. lib. 2. Cic. 2. de Nat. deor. Neque solùm eius species ac forma mutatur, tum crescendo, tum defectibus in initia recurrendo: sed etiam, &c. De sole.
Defectus varij solis. Virg. 2. Georg.
Defectus velox, Plin. lib. 34. cap. 2. de æris generibus. Eodem significatu dixit, Non longi æui, & velocis defectus.
Defectus stomachi præcipuè excitat inula. Plin. lib. 19. cap. 5.
Defectu medicorum multi perierunt: Id est quia medici defuerunt, præsto non fuerunt. Ex Valla.
Laborat luna defectu. Claud. in lib. epigr. de magnete. 4.
Defectum, ti, Substantiuum n. g. Cic. pro Sextio, Ille ad eos à quibus audiebatur quotidie, aliquid defecti afferebat.
Defectio ([illegible]) propriè est Recessio (inquit Valla) aut militum, aut ciuitatis à domino, vel à superiore. Liu. 1. ab Vrbe. Cic. Qu. frat. lib. 1. 4, Multa conuenerunt, quæ mentem exturbarent meam, subita defectio Pompeij, alienatio Consulum, &c.
Abstinere à defectione. Liu. de bell. Punic.
Attentare defectionem. Liu. de bel. Pun.
Circunspectare defectionis tempus. Liu. de bel. Pun.
Esse in defectione. Liu. de bel. Pun.
Facere defectionem. Liu. de bel. Pun.
Inire. Liuius de bel. Pun.
Moliri. Liu. Circeiosque & Velitras colonias iamdiu molientes defectionem, &c.
Oriri defectionis initium. Cæsar 5. bel. Gall.
Spectare ad defectionem. Liu. de bel. Pun.
Defectio à recta ratione. Cic. 4. Tuscul. Omnium autẽ perturbationum fontem esse dicunt intemperantiam, quæ est a tota mente ac recta ratione defectio.
¶Defectio mulierum à conceptu ([illegible]) Plinius in Procœmio lib. 25, Pampini sanguinem exerraunbus, & mulierum à conceptu defectioni diluti potu prosunt. Eam intelligit affectionem prægnantium, quæ & Malacia, & Pica vocatur.
Animi defectio. Cic. Att. lib. 3.
Animæ defectio. Cels. lib. 7. cap. vlt.
Defectio virium. Cic. de Senect. Etsi ipsa defectio viriũ, adolescentiæ vitiis efficitur sæpius quàm senectutis.
Defectio solis & lunæ. Cic. de Senect. Quàm delectabatur quum defectiones solis & lunæ multo antè nobis prædiceret?
¶Defectio, Pro debilitate. Suet. in Caligula, cap. 50, In adolescentia ita patiens laborum erat, vt tamen nonnunquam subita defectione ingredi, stare, colligere semet ac sufferre vix posset. Tacit. lib. 5, Vocarique qui recreandæ defectioni cibum adferrent.
Defector, Verbale ([illegible]) Suet. in Nerone, cap. 43, Reuocatisque ad pœnitentiam defectoribus, &c.
Defectiuus ([illegible]) Calepinus probat ex Cicerone lib. 1. Offic. quo loco vox hæc videtur adiecta ab interprete aliquo, cui MANCVM significare videbatur defectiuum.
Defigo, defigis, pen. prod. defixi, defixum ([illegible]) defigere, Propriè est immittere, & veluti implantare. Colum. lib. 2, Tum in terram bene pastinatam & stercoratam rectum sarmentum defigito. Idem 7. Verr. Aciem defixere in his vestigiis, &c.
Terræ defigitur arbos. Virg. 2. Georg.
Defigere animus. Liu. 1. ab Vrbe, Tacita mœstitia ita defixit omniũ animos, vt, &c.
Defigere animos & intendere. Cic. 4. Acad. Parum defigunt animos, & intendunt in ea quæ perspicua sunt, vt, &c.
Audaciam in mentibus atque oculis omnium. Cic. de Prouinc. Consul. Nihil de hac eius vrbana, quam ille præsens in vestris oculis mentibusque defixit, audacia loquor.
Aliquem colaphis in terram. Plaut. Pers. 8.
Columnellas in trabibus. Cæsar 2. bel. Ciuil.
Cultrum in corde. Liu. 1. ab. Vrbe. de Lucret.
Crucem defigere. Cic. 6. Verr.
Sicam in corpore alicuius. Cic. in Catil.
Gladium iugulo. Liu. 1. ab Vrbe,

Curas in Reipub. salute. Cic. 14. Philipp.

Defigi diris deprecationibus nemo non metuit. Plinius libro 28. cap. 2.

Defigere ensem. Silius lib. 10.

Furta alicuius in oculis populi. Cic. 2. Verr. Hoc est ita recitare vt non modò audiri, sed etiam fieri videantur.

Mentem in aliqua re. Cic. 3. de Orat. Omissis cæteris argumentis, in eo mentem, orationémque defigit.

Ocellos in aliquem. Ouid 2. Amor. eleg. 8.

Oculos spe & mente in rem aliquam. Cic. 11. Philipp. Cuius sanguinem non bibere censetis? in cuius possessiones atque fortunas non impudentissimos oculos spe & mente defigere?

Oculorum aciem in terram. Plin. lib. 8 cap. 16.

Aliquid intueri, in eóque defixum esse. Cic. in Orat.

Defixerat pauor cum admiratione Gallos. Liu. 7. ab Vrbe. Et lib. 5. Ipsi pauore defixi primùm steterunt. Et lib. 3. Stupor omnes admiratione rei tam atrocis defixit.

Plantam in hortis. Ouid. 1. de Remed Amor.

In animis aliquam sententiam iudicum. Cic. pro Domo sua, Ac quam sententiam dixi? primùm eam, quam populi fremitu in animis vestris iam antè defixerat.

Crabrones spicula defigunt. Ouid. 3. Fast.

Defixus, Participium { [illegible] } Cicero 4. Philipp. Virtus est vna altissimis defixa radicibus, quæ nunquam vlla vi labefactari potest, nunquam dimoueri loco.

Stat cuneo defixa acies. Stat. 9. Thebaid.

Animus defixus malis, Id est vi malorum atque calamitatum attonitus & mentis inops atque consilij Claud. 4. Paneg.

Animus defixus in aliqua contemplatione. Plin. Iunior lib. 2. epist. 1.

Aratra defixa. Virg. 3 Georgicorum,

Atque opere in medio defixa relinquit aratra.

Defixa humi mens. Cic. in Somn. Scip. Quousque humi defixa tua mens erit?

Videre defixis oculis. Horat. 1. epist. 6.

Obtutu hæret defixus in vno. Virg. 1. Æneid.

Defixi ora tenebant. Virg. 8. Æneidos,

Vix ea fatus erat: defixíque ora tenebant

Æneas Anchisiades, &c.

Ora Latinus Obtutu defixa tenet. Virg. 7 Æneid.

Posita & defixa spes omnium in te. Cic. pro Flacco, Vt omnia Reipubl. subsidia, totú statum ciuitatis, omnem memoriam temporum præteritorum, salutem præsentium, spem reliquorum, in vestra potestate, in vestris sententiis, in hoc vno iudicio positam & defixam putetis.

Defixú, sic dicitur vt inustú, hoc est indelebile, Cic. pro Domo sua, Hanc verò in palatio, atque in pulcherrimo vrbis loco porticum esse patiemini, &c. doloris mei defixum indicium ad memoriá omnium gentium sempiternam. Budæus.

Defingo, gis { [illegible] } Vide DEPINGO.

Definio, definis, pen. prod. definiui, definitum, pen. prod. { [illegible] } definire, Terminare, & quasi finem dare. Cic. de Amicit. Alia ratio sententia est, quæ definit amicitiam paribus officiis, ac voluntatibus.

Definiunt fundi extremam partem oleæ. Cic. pro Cecinna, Eius autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt.

Bene dicere, non habet definitam aliquam regionem, cuius terminis septa teneatur. Cic. 2. de Orat.

Vnamquanque rem certo naturæ termino definire. Author ad Heren. lib. 3.

Circumscribere & definire. Cic. pro Sextio.

Definire & complecti. Cic. 1. de Orat. Quamobrem si quis vniuersam & propriam Oratoris vim definire complectíque velit, is Orator erit, &c.

Concludere ac definire orationem. Cic. 6. Verr Vt aliquando totam huius generis orationem concludam ac definiam.

Aliquid breuiter illustrare, verbísque definire. Cic. 2. de Orat.

Ædes sibi optimas definire. Cic. 8. Philipp.

Definire alicui quid faciat. Cic. pro Quint.

Artem definire ex rebus perspectis planéque cognitis. Cicero 1. de Orat.

Definire diem. Cæsar 1. bel. Ciuil. Vulgus determinare dicit.

Discordias. Cic. de Arusp. Respon. Quas ego alias optimatum discordias à diis immortalibus definiri putem?

Horizon nostrum aspectum definit. Cic. 2. de Diuinat.

Imperium, orbis terrarum terminis. Cic. pro Sextio, Qui imperiú Populi Romani orbis terrarum terminis definisset. De Pompeio.

Definire in quinquennium. Cic. de Lege Agraria, Dat præterea potestatem verbo Prætoriam, reuera regiam definit in quinquennium, facit sempiternam.

Definire legem alicui. Cic. 5. Verr. Cur huic præcipua lex iniuriæ definitur?

Certus ac definitus locus. Cic. in Somnio Scip. Sic habeto, omnibus qui patriam conseruauerint, adiuuerint, auxerint, certum esse in cælo, ac definitum locum, &c.

Locum definire. Hirtius lib. 6.

Lucidè ac breuiter definire. Cic. 1. Orat.

Mala dolore, bona voluptate definiunt. Cic. in Pisonem.

Tempore & die memoriam beneficij definire. Cicero Post red. ad Quirites.

Definita animi moderatio. Author ad Heren. lib. 1.

Modum vitæ suæ animi æquitate definire. Cic. pro Marcello, Hic tu modum tuæ vitæ, non salute Reipub. sed æquitate animi definies.

Numerum & magnitudinem alicuius rei. Cic. 3. Verr. Non solùm numerum signorum, sed etiam vniuscuiusque magnitudinem, figuram, statum literis definiri vides.

Definita quæstio apud Oratores. Cicero in Partitionibus, Quid quæstio? quásnam habet partes? c. p. Infinitá, quam consultationem appello: & definitam, quam controuersiam nomino.

Res quas Romam gesserunt, orbis terræ regionibus definiuntur. Cic. pro Archia.

Constitutæ & definita res. Cic. 2. de Orat.

Quam viam ingrediar, definitas. Cic. 4. Acad.

¶ Definire dialecticum est quid res sit, explicare, quod perfectè fit ex causis rei naturam comprehendentibus: circumscriptè ea reliqua argumentis.

¶ Definitum est. Plaut. Cistel. 5, Perge loqui: non remittam, definitum est:

Definitum ac certum. Cic. Appio, lib. 3 8, Nihil enim habent quod definitum sit aut certum.

Definitum & constitutum. Cic. de Fato, Non sequitur tamen vt etiam sedere nos, & ambulare, & rem agere aliquam principalibus causis definitum & constitutum sit.

Definitio { [illegible] } Est ratio explicans quid res sit. Quintilian. lib. 7. cap. 4, finitionem vocat. Cic. 1. Offic. Omnis enim quæ à ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet à definitione proficisci: vt intelligatur quid sit id de quo disputatur. Vide in Topic. Item 1. de Orat. & 2. de Finib.

Definitio genere declarans, & proprietate quadam, aut etiam communium frequentia, ex quibus proprium quid sit eluceat. Cicero in Partit.

In definitionibus neque abesse quicquam decet, neque redundare. Cic. 2. de Orat.

Hominis definitio vna in omnes valet. Cic. 1. de Legib.

Propriam cuiusque vim definitione declarare. Cic. 1. de Orat.

Vera definitio. Cic. 1. de Inuent.

¶ Hominum & temporum definitione sublata. Cic. 2. de Diuinat. Hoc est, non explicando seu exprimendo nominatim homines & tempora. Definitione, id est (vt barbari loquuntur) specificatione.

¶ Definitio, Regula, locus communis: quam maximam vulgus vocat. Iauol. l. 202, Omnis definitio in iure ciuili periculosa est.

Definitiuus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Cic. de Inuent. Quú facti controuersia est, quando coniecturis causa firmatur: constitutio coniecturalis appellatur. Quum autem nominis, quia vis vocabuli definienda est, constitutio definitiua nominatur.

Definitè, pen. prod. { [illegible] } Aduerb. Cic. pro Corn. Balbo, Lex id Gellia & Cornelia quæ definitè potestatem Pompeio ciuitatem donandi dederet, sustulisset.

Definitè dicere. Cic. in Orat. Qui enim nihil potest tráquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, distinctè, facetè dicere, præsertim, &c.

Definitè ac distinctè designare. Plin. Iunior in Paneg.

Defit { [illegible] } impersonale. pro deest: non nisi in aliquot tertiis personis, & in infinitiuo reperitur. Terent. Hecyra, 5. 2, Nihil apud me tibi defieri patiar. Idem Eunucho, 2. 2, Nihil quum est, nihil defit tamen.

Defit animus mihi. Plaut. Mil. 18,

Quia stare nequeo, ita animus per oculos meos defit.

Defit dies. Plaut. Rud. 24.

Defit mihi fortuna. Cic. 3. Tusc. Pol mi fortuna magis defit quàm genus.

Non defit lac. Virgil. eclog. 2,

Lac mihi non æstate nouum, non frigore defit.

Vnæ copia defit. Lucret. lib. 6.

Defioculus, pen. corr. { [illegible] } dicitur à Martiale pro luscu, lib. 12, de importunis basiatoribus, Hinc defioculus & inde lippus.

Defixus, Vide DEFIGO.

Deflaccare, Vetus & prorsus obsoletum verbum est, quo antiquissimi vsi sunt pro Atterere. Author est Nonius. Nisi fortè defloccare rectius legatur, de quo infrà suo loco.

Deflagro, deflagras, pen. corr. { [illegible] } deflagrare, Vehementer comburi. Cicero 3. Officior. Ictu fulminis deflagrauit. Idem 2. de Natura deorum, Dianæ Ephesiæ templum deflagrauisse.

Deflagrare ardore, flamma. Cic. 4. Acad. Fore tamen aliquando, vt omnis hic mundus ardore deflagret.

Communi incendio deflagrare. Cic. pro Sextio, Aut qui propter insitum quendam animi furorem, discordiis ciuium ac seditione pascantur: aut qui propter implicationem rei familiaris, communi incendio maluit quàm suo deflagrare.

Phaethon ictu fulminis deflagrauit. Cic. 3. Offic.

¶ Deflagrare, Deferuescere, languescere. Lucan. lib. 4.

-sic deflagrare minaces.

Incassum, & vetito passus languescere bello.

Iræ deflagrant. Liu. libro 10. Decad. 4, Sed interdum spes animum subibat, deflagrare iras vestras, purgari suspiciones posse.

Seditione paulatim deflagrente. Tacit. lib. 18.

Deflagratio, Verbale { [illegible] } Cic. 3. de Finib. Quoniámque illa vox inhumana & scelerata ducitur eorum qui negant se recusare quo minus ipsis mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur: quod vulgari quodam versu Græco pronuntiari solet.

Deflagratus, Participium { [illegible] } Cicero 3. Tuscul. Fana, flamma deflagrata.

Deflecto, deflectis, deflexi, deflexum { [illegible] } deflectere, Torquere & curuare. Columella libro 6. cap. 11, Post triennium quum iam satis amplum incrementum ceperit, ramum oliuæ qui videtur nitidissimus deflecte, & ad eius arboris ficulneæ religa.

¶ Deflectere, pro Diuertere. Suet. in August. cap. 93, At contrà non modò in peragranda Ægypto paulo deflectere ad visendum Apin supersedit, sed & Caium, &c.

Carinam deflectere aliquó. Lucan. lib. 5.

Deflexit consuetudo maiorum de spatio & curriculo. Cic. de Amicitia, Etenim eo loco Fannius & Scæuola locati sumus, vt nos longè prospicere

prospicere oporteat futuros casus Reip. deflexit enim iam aliquantulum de spatio, curriculóque, consuetudo maiorum.

Deflexit de via consuetudo. Cic.2. Offic. Hoc autem de quo nunc agimus, idipsum est quod vtile appellatur: in quo verbo lapsa cõsuetudo deflexit de via.

Deflectere se de curriculo petitionis, & animum ad accusandum transferre. Cic. pro Murena, Tu quum te de curriculo petitionis deflexisses, animúmque ad accusandum transtulisses, existimasti te vtrique negotio satisfacere posse?

Deflectere de cursu suarum actionum. Cælius ad Ciceronem, libro 8.12.

Interpretationem nominum deflectere. Senec. de Benef. lib.1. cap. 3, Horum nominum interpretationem, & prout cuique visum est cõuenire, deflexit.

Deflectere in aliquem locum. Plinius Iunior libro 4. epist.1, Deflectemus in Thuscos, non vt agros, rémque familiarem oculis subiiciamus: id enim postponi potest: sed vt fungamur necessario officio.

Aliquem ab ira in se deflectere. Stat. 2. Syl.1.

Deflectere ex itinere. Plin. Iun. in epist. Spero, imò cõfido facilè me impetraturum, vt ex itinere deflectas ad te.

Iter deflectere. Lucan. lib.3, Quid rapidum deflectis iter?

Lumina deflectere. Ouid. 7. Metamorphoseos,

Lumina deflexi, reuocatáque cursus eodem
Retuleram: & medio (mirum) duo marmora campo Aspexi.

Oculos deflectere à cura. Valer. 8. Argon.

Vnde oratio deflexit. Cic.5. Tuscul. Sed adhibeat oratio modum, & redeat illuc vnde deflexit.

In peius deflectere. Ouid.1. de Remed. amor.

Deflectere de recto. Cic.7. Verr. Si quis taorulum de recta regione deflexerit, &c. Id est à recto.

Deflectere rem ad verba. Cic. pro Cecinna, Si ad verba rem deflectere velimus.

Declinare à proposito, & deflectere sententiam. Cic. in Orat.

Belli deflectere tumultus. Stat. 1. Thebaid.

A veritate. Cic. pro Qu. Rosc.

A virtute patris. Cic. de Arusp. resp.

Deflexus, Participium ([illegible]) Plin. lib.17. cap.23, Altera deflexa vite vel palmite iuxta suam arborem.

Amnes in alium cursum contorti & deflexi. Cic.1. de Diuin.

Deflexa ætas à laboribus ad otium. Cic. ad Att. lib.9, Ætas iam à diuturnis laboribus deflexa ad otium, domesticatum me rerum delectatione molliunt.

Est in obscœnos deflexa tragœdia risus. Ouid.2. Trist.

Deflexus, huius deflexus ([illegible]) Colum. lib.4. cap.26, de vite, Ne deflexu frangatur.

Defleo, defles, defleui, defletum, pen. prod. deflere ([illegible]) Idem quod flere significat: nisi quòd compositio aliquid addit energiæ. Asinius Pollio Cic. lib.10.31, Itaque illud initium Ciuilis belli defleui. Sic Casus deflere, Cic. de Claris Orat.

Deflere cœnas Plaut. Sticho,4.

Insatiabiliter deflere. Lucret. lib.3.

Deflere in sinu amici Plin. Iunior in epist.

Vanos labores. Claud.2. in Europ.

Immaturam mortem alicuius in sinu amici. Plinius Iunior epist.1. libro 2.

Grauibus ergo deflere querelis. Propert. lib.1. eleg.15.

Voce deflere quempiam. Tacit. lib.3, Vitellij, & Veranij voce defletum Cæsarem, &c.

Supremum deflere, Hoc est mortem. Tacit. lib.3, Post celebre carmẽ, quo Germanici suprema defleuerat.

¶ Genitrix deflenda. Senec. Octa.1.

Defletus, penultima producta ([illegible]) Participium à defleor. Cicero 1. Tuscul. Non liberi defleti, non fortunæ omnes à victoribus possiderentur. Idem 13. Philipp. Sed hæc satis diu multúmque defleta sunt.

Domus defleta. Claud. in Præfatione lib.2. in Eutrop.

Mors à multis sæpe defleta. Cic.3. de Orat.

Nomen defletum. Sil. lib.3.

Deflexus, Vide DEFLECTO.

Deflo, deflas ([illegible]) deflare, Idem quod flare. Plin. lib.28. cap.2, Cibus etiam è manu prolapsus reddebatur, vtique per mensas, vetabántque munditiarum causa deflare.

Defloccare, est atterere, tectum à vestibus sine flocco. Plaut. Casin. Perij, deflocco: habebit iam ille homo lumbos meos. Ex Nonio.

Deflocçati ([illegible]) senes apud Plautum in Epid.13,

nam per vrbem adeò deflocçati senes
Quæritent me. Deflocçatos senes dixit, qui florem virium deposuere.

Defloro, defloras, pen. prod. ([illegible]) deflorare, Verbum formatum à flos floris: Id est quasi florem demere, & rei decus diminuere. Liu.7. bel. Maced. Erant qui fama id maius bellum, quàm difficultate rei fuisse interpretarentur: vno memorabili prælio debellatum, gloriámque eius victoriæ defloratam ad Thermopylas esse.

Futurum gaudij fructum spe iam defloraui. Gell. libro 12. cap.1, Tum plane duo erunt incommoda, & expectatio te spei suspensum fatigabit, & futurum gaudij fructum spe tibi iam defloraueris.

Gloria victoriæ deflorata. Liu. lib.8. Decad.4.

Defloratus ([illegible]) Quint. lib.6, Certos atque defloratos fructus ostenderat.

Defloresco, deflorescis, deflorui ([illegible]) deflorescere: dicitur id quod florem facere desinit, vel florem amittit. Plin. lib.14. cap.16, Ii postquã defloruere, singulare remedium habent.

Flos tenui carptus defloruit vngui. Catul. in Carm. Nupt.57.

Gratia oris defloruit. Claud.1. in Eutrop.

Deflorescit formæ dignitas, per translationem. Author ad Herennium, lib.4, Formæ dignitas aut morbo deflorescit, aut [illegible] extinguitur.

Cum corporibus vigent & deflorescunt animi. Liu.6. ab Vrbe.

Deflorescunt amores. Cicero pro Cælio, Amores autem & hæ deliciæ quæ vocantur, quæ firmiore animo præditi diutius molestæ non solent esse (maturè enim & celeriter deflorescunt) nunquam hunc occupatum, impeditúmque tenuerunt.

¶ Deflorescere, Flores producere, ac deinde amissis floribus fructum. Colum. lib.2. cap.12, Omne autem frumentum & hordeum, quicquid denique nõ duplici semine est, spicam à tertio ad quartum nodum emittit: & quum totam edidit, octo diebus deflorescit, ac deinde grandescit diebus quadraginta, quibus post florem ad maturitatem deuenit.

Deflorescens, Participium ([illegible]) Cic. de Claris Orat. Alter ornatus, acer, & non talis qualem tu eum Brute iam deflorescentem cognouisti, &c.

Defluo, defluis, defluxi, defluxum ([illegible]) defluere, Deorsum fluere. Plin. lib.12. cap.8, Ex quibus defluat mel horis matutinis duabus. De arboribus.

Segnis aqua secundo defluit amni. Virg.8. Æneid.

Exigua mora defluit vnda. Ouid. ad Liuiam.

Defluere ad terram, vel in terram. Liu.1. ab Vrbe, Nec quicquam equitis vulnere equo retardato, moribundus Romanus labentibus super corpus armis, ad terram defluxit. Cic. de Amicitia, Nequid excidat, aut nequid in terram defluat.

Ad terram tacito defluxit fistula lapsu. Claud. in Epithalamio Palladij.

Defluit in Lagoum amnem Opburus. Plin. lib.6. cap.7.

Coronæ defluunt. Cic.5. Tuscul. Iam ipsæ defluebant coronæ.

In latus à dextro paulatim defluit armo. Ouid.6. Metam.

Aut cruor, aut alio defluxit ab æthere tabes Lucan lib.7.

Defluunt hæc à superis in terram. Cic.2. de Nat. deor.

Hoc totum è sophistarum fontibus defluxit in forum. Cicero in Oratore.

Pedes vestis defluxit ad imos. Virg.1. Æneid.

Ignauus defluxit pectore somnus. Tibul. lib.3. eleg.4.

Toga defluit. Vide TOGA.

¶ Defluere, pro Deriuare. Quint. lib.10. cap.1, Tantúmque ab illo defluebant, quantum ille ab antiquis descenderat.

Defluere ex aliquo numero. Cic. pro Sextio, Nam ex nouem Tribunis, quos tunc habueram, vnus me absente defluxit.

Defluere ad aliquem dicitur res aliqua. Cic.5. Ver. Necesse est quod redundaret de vestro frumentario quæstu, ad illum potissimum per quem agebatur defluxisse.

Oratio ab aliqua re defluxit ad aliam. Cic. de Amicitia, Sed nescio quo pacto ab amicitia perfectorum hominum, &c. ad leues amicitias defluxit oratio.

¶ Defluere etiam dicitur, quod ætate aut vetustate morbóve soluitur. vnde defluere capillus dicitur. Plin. lib.10. cap.67.

Defluunt ætas, tempus, ingenium, &c. Sallust. in Iugurtha, Vbi per socordiam, vires, tempus, ætas, ingenium defluxere, naturæ infirmitas accusatur, suam quique culpam authores ad negotia transferunt.

Defluit capillus. Plin. lib.22. cap.21, de adianto.

Color defluit. Tibul. lib.2. eleg.1.

Fructus defluit. Plin. lib.17. cap.24.

Defluere luxu & inertia. Colum. lib.12. in Procem.

Defluxisse id dicitur quod transactum est. Cic. ad Pætum, lib.9.20, Vbi salutatio defluxit, literis me inuoluo, aut scribo, aut lego.

A necessariis artificiis ad elegantiora defluximus. Cic.2. Tuscul.

Defluere dicuntur beneficia, quorum memoria intercidit. Seneca 2. de Benefic.

Ex animo defluere illud dicimus, cuius obliuiscimur. Propert. lib.3. eleg.19,

Id tibi ne vacuo defluat ex animo.

Defluens, Participium ([illegible]) Plin. lib.25. cap.11, Defluentem capillum confirmat & densat. Idem lib.27. cap.13.

Defluxus, Participium ([illegible]) vt Æthere defluxus in Austrum. Lucan. lib.3. Sed hic alij legunt Deflexus. Id est, vergens in meridiem.

Defluus, Adiectiuum ([illegible]) Quod decidit, aut decidere solet. Plin. lib.20. cap.4, Hippocrates mulierum capillos defluos fricari raphanis iubet. Emendatiora exemplaria legunt, mulierum defluuia fricari, &c.

Defluuium, defluuij ([illegible]) Plin. lib.11. cap.39, Iouentæ tamen quædam defluuio expertes inualidæ. De fœminis.

Defluuia capitis, semine illitu cohibentur. Plin. lib.22. cap.13.

Defodio, defodis, pen. corr. defodi, pen. prod. defossum ([illegible]) defodere, Idem quod fodere, vel fodiendo implantare & inserere. Colum. lib.7. cap.5, Confestim scrobem defodiamus in limine stabuli, & viuam pecudem quæ fuerit pustulosa, resupinam obruamus. Idem lib.11. cap.2.

Defodere vineam. Cato cap.50, Hoc facito antequam vineam defodere incipias.

¶ Defodere, Obruere, & sepelire. Plaut. Aulul.3, Clàm omnes in medio foco defodit. Liu.3. ab Vrbe, Defossum cadauer domi apud Publium.

Humo defodi. Ouid.7. Fastorum,

Hoc duce, nec viua defodiere humo.

Defodere in terram. Liu.8. ab Vrbe, Tum signum septem pedes altum aut maius in terram defodi.

Defodere thesaurum. Cic.2. de Diuinat. Respõdit coniector, thesaurum defossum esse sub lecto. Fodit, inuenit, &c.

Aurum multifarium defossum. Cic.2. de Orat. Si aurum cui quod esset multifariam defossum, commonstrare vellem.

Specus defossi. Virg.3. Georg.

Talpæ cæcitatis perpetuæ tenebris etiamnum altis defossæ. Plin. lib.30. cap.3.

Terga defossi verbere. Claud.2.in Eutrop.

Defossus, huius defossus ([illegible]) Plinius lib.19.cap.8, Area in defossa cauata.

Defœtus, si Latinum sit, idem erit quod effœtus, hoc est fœtui præ ætatem inidoneus. Quod tamen haud scio an apud classicos scriptores reperiatur. Nam quod ad illud testimonium attinet, quod ex libr. de Ouid. adduci solet,

Sit quoque, quod rarum est, solito defœta fauore

Fortunæ facies inuidiosa tuæ, in castigatioribus exemplaribus defecta legitur, non defœta. Similiter apud Colum.10 præfat.lib.1, defectissimum legi debet, non defœtissimum.

Defomitatum lignum dixerunt antiqui, quod à fomitibus, quibus confoueri solet, erat succisum. Fest.

Defore, pen.corr. ([illegible]) Optatiuo vtinã déforē, défores, déforet. Et pl. déforent. Fut.infin. défore. Cæteris caret. Significat defuturum esse. Cic.contra Rullum. Verùm arbitrabãtur non defore qui illa restituerent. Silius, Promittitque viris, nulli se defore testem.

Deformo, deformas ([illegible]) deformare. Destruere, & quasi formam auferre, deturpare. Author ad Herennium, lib.4, Qui sunt qui Italiam deformauerunt? Carthaginienses.

Nec male deformet rigidos tonsura capillos. Ouid.1.de Arte amandi.

Canitiem immundo deformat puluere. Virg.10. Æneid.

Comas deformat arena. Valer.3. Argon.

Amictu se deformare. Claud 1.in Eutrop.

Cicatricibus seruum. Vlp.10 l.locum.D.de vsufr.

Castrorum pars incendio deformata. Liu.9 ab Vrbe.

Ludi deformati, inquinati, peruersi, conturbati. Cicero de Arusp. responsis.

Horrida vultum deformat macies. Virg.4.Georg.

¶ Deformare, pro Fœdare. Suet.in Caligula, cap.27, Multos honesti ordinis, deformatos prius stigmatum notis, ad metalla, & munitiones viarum, aut bestias condemnauit.

Deformatum pugnat cum eo quod dicitur Pictum & politum. Cic.Att.lib.2.epist.19, Hunc omnibus à me pictum & politum artis coloribus, subitò deformatum non sine magno dolore vidi.

Deformata ignominia imago. Cic.pro Murena.

Deformatus & decoloratus. Author ad Heren.lib.2.

¶ Deformare aliquem, & detrahere spoliaréque eius dignitatem. Cic.pro Cælio.

Ornare aliquem & Deformare, contraria. Cic.de Arusp.resp. Legatur hanc eius concionem de qua loquor, in qua Pompeium ornat, an potius deformat?

Deformatus, atque ornamentis omnibus spoliatus. Cicero pro Quinctio.

Deformata ciuitas. Cic.3.de Orat.

Vicia deformatus. Cic.3.de Arusp.resp.

Deformatus corpore, fractus animo. Cic.ad Att.lib.2.epist.19.

Deformare genus & fortunam honestam. Liu.2.bel.Pun. Ibid.lib.10, Caue deformes multa bona vno vitio.

¶ Deformare ([illegible]) Figurare, & noua forma insignire. Vitru. lib.5.cap.8, Tragicæ scenæ deformantur columnis, signis, & regalibus rebus. Martialis,

-marmora prima

Deformata manu, Id est insculpta & deformata. Nec enim hic res augetur, non magis quàm in deambulare ac deosculari. Hæc verba habet Quint.lib.5.cap.11.

Deformare areas. Cato cap.161.

¶ Deformare, Delineare, vt solent pictores. Vitru.lib.1.cap.1, Architectus graphidis peritus, vt deformare possit lineis imitationem quam velit ædificiorum.

Deformare locum aliquem ad literariæ tabulæ speciem, Id est cõponere & construere, vel pingere. Var.3.de Re rust.cap.5.

Deformati parietes. Cic.3. Tusc.ex quodam poeta.

¶ Deformatũ aliquid habere, Pro instituto, ornato & in ordinem disposito. Plaut.Pseud.10. Sic Quint.10 Præf.lib.6, Deformatos fructus vocat, sua iam constantes forma.

A fortuna deformatæ virtutes. Cic.pro Sylla, Quid reliquam constantiam vitæ commemorem? dignitatem, liberalitatem, moderationem in priuatis rebus, splendorem in publicis? quæ ita à fortuna deformata sunt, vt tamen à natura inchoata compareant.

¶ Deformare aliquem, Pro describere. Cic.pro Cecinna, Ille quem suprà deformaui, voluntarius amicus mulieris.

Deformatio, Verbale ([illegible]) Liu 9. ab Vrbe, de Caudina pace loquens, Vt suæ quisque cõditionis oblitus, ab illa deformatione tantæ maiestatis, velut à nefando spectaculo auerteret oculos.

Deformatio, Aliter. Firmicus lib.1.cap.3. non procul à fine, Ecce ille, nondum corporis deformatione completa, in materniis visceribus, præmatura festinatione præmoritur: illum completa deformatione corporis, etiam maternorum viscerum angustiis liberatum, vitalis spiritus aura non vegetat.

Deformis, & hoc deforme ([illegible]) Turpe, quasi sine forma. Cic.pro Cælio, Id nunquam tam acerbè feret M.Cælius vt eum pœniteat non deformem esse natum. Voluit (inquit Seruius) pulcherrimum dicere.

Achelous deformis. Vide ACHELOVS.

Deformis & horridus ager. Cic.5.Verr.

Animal deforme. Ouid.14.Metam.

Arundo. Virg.4.Georg.

Aspectus. Cic.1.Offic. Quæ autem partes corporis ad naturæ necessitatem datæ aspectum essent deformem habituræ atque formam, eas contexit atque abdidit.

Cadauer. Claud 1.in Eutrop.

Campi. Ouid.1.de Ponto, eleg.8.

Corpus, Id est sine hominis forma. Senec. Troad.11.

Sæua ac deformis tota vrbe facies. Tacit.lib.19.

Genus. Sil.lib.3.

Deformis luctu laurea. Liu.2.ab Vrbe.

Littora. Ouid.5. Trist. eleg.3.

Malum. Ouid.3 de Arte.

Motus statúsve Cic.5.de Fin.

Pallore deformis. Lucan.lib.8.

Pretium deforme moræ. Stat.11. Thebaid.

Turpiculæ res & quasi deformes. Cic.2.de Orat. Grauitas honestis in rebus seuerè, iocus in turpiculis & quasi deformibus ponitur.

Senium. Senec. Hipp 6.

Spectaculum. Liu.1. ab Vrbe, Quòd vix Albanorum oculi tam deforme spectaculum ferre possent.

Tecta Ouid.5. Fastorum,

Tecta senis subeunt nigro deformia fumo.

Vita, Id est turpis & sordida. Stat.10. Theb.

Dandus deformibus color. Quint.lib.3.cap.8.

Deformior, Comparatiuum ([illegible]) Cicero Marcello, lib.4.9, Nec eam diligere minus debes quòd deformior est, sed misereri potius.

Deformius nihil est ardelione sene. Mart.lib.4.

Non est deforme, pro Pulchrum vel pulcherrimum est. Cæsar 7. bell Gall. Hoc in speciem varietatémque, opus deforme non est.

Deformitas, pen.corr. huius deformitatis ([illegible]) Cic.5.de Finib. Integritatem vnguiculorum omnium, deformitatem, morbum, debilitatem, &c.

Deformitas hominis, pro supplicus & afflictioribus. Liuius 9. bel.Pun.

Vnde ille habitus? vnde deformitas? Liu.2.ab Vrbe.

Deformitas & corporis vitium. Cic.2.de Orat. Est autem deformitatis & corporis vitiorum satis bella materies ad iocandum.

Turpitudinem in deformitate corporis habere aliquid offensionis. Cicero 3.Offic. An est vllum maius malum turpitudine? quæ si in deformitate corporis habeat aliquid offensionis, quãta illa deprauatio & fœditas turpificati animi debet videri?

Deformitas & prauitas. Cic.1.de Orat. Ne mala cõsuetudine ad aliquam deformitatem, prauitatémque veniamus.

Agendi deformitas. Cic.in Orat. Diserti deformitate agendi multi infantes putati sunt.

Deformitas animi, & corporis prauitas. Cic.1.de Leg.

Exuus deformitas misericordiam abstulerat. Tacit.lib.19.

Insignis ad deformitatem. In INSIGNIS.

¶ Deformitas Pro dedecore, vt apud Fabium lib.6.cap.1, Si iudicibus aut gloriæ futura est absolutio rei, aut deformitati damnatio.

Dignitas & Deformitas, pugnãtia. Cic.Plancio, lib.10.6, Non modò dignitas nulla erit, sed erit summa deformitas.

Deformitas fugæ, negligentiæque alicuius. Cic.ad Att.lib.9.

Deformiter, pen.corr. Aduerbium ([illegible]) Quint.lib.8.cap.3, Iuncturæ deformiter sonat.

Defossus, Vide DEFODIO.

Defrænatus ([illegible]) pro effrænato. Ouid.1.Metam. Et defrænato voluuntur in æquore cursu.

Defraudo, defraudas ([illegible]) defraudare, vel defrudare per syncopen, Fructum minuere. vel per fraudem aliquid decerpere. Terent. Adelph.2.2, Etiam insuper defraudet? Cic. ad Trebatium, libro 7.10, Quem antea ne Andabatem quidem defraudare poteramus.

Defraudare aliquem drachma. Plaut. Pseud.3.

Aures. Cic.in Orat. Ne breuitas defraudasse aures videatur, néve longitudo obtudisse.

Genium, Naturæ negare quod appetit. Terent. Phorm.1.1.

Se fructu victoriæ. Liu 6.bell.Maced.

Defraudator, pen.prod. Verbale ([illegible]) Senec.de Benef.lib.4, Huic ingrato qui beneficiorum defraudator est, non magis dabit beneficium quam aptatori.

Defrico, defricas, pen.corr. defricui, defrictum: vel defricaui, defricatum ([illegible]) defricare, Idem quod fricare. Colum.lib.6.cap.2, Totum eorum palatum sale defricato. Cato cap.88, Amphoram defricato, colluitóque. Author ad Heren.lib.4, Nam vt fortè hic in balneas venit, cœpit postquam perfusus est defricari.

Gingiuam defricare. Catul.in Egnatium, 37.

Defricari ieiuna saliua. Celsus lib 5 cap.vltimo.

Defricari pumice. Plin.lib.16.cap.5.

¶ Defricare, pro Taxare. Horat.1.Serm.sat.10,

-at idem, quod sale multo

Vrbem defricuit, charta laudatur eadem. Hoc est, Propterea laudo Lucilium poetam, quòd multa vrbanitate & miris facetiis ciues Romanos reprehendit & taxauit.

Defricatus, & defrictus ([illegible]) Participia.

Defricatis prius maculis. Plin.lib.28.cap.12.

Defricta pumice sitta. Colum.lib.7.cap.5. Et lib.6.cap.13. Defrictum allium.

Defrigescere ([illegible]) Idem quod frigescere. Columel. lib.12. cap.20, Iubebis rutabulo ligneo agitari quod decoxeris, eo vsque dum defrigescat.

Defringo, defringis, defregi, pen.prod defractum ([illegible]) defringere, Decerpere, decidere. Virg.2.Georgicorum,

· aut summus defringere ex arbore plantas. Cic.pro Cecin. Qui prætereuntes ramum defringerent arboris.

Ferrum defringere. Virg.11 Æneid.

Pedem. Author ad Heren.lib.4.

Remos. Liu 6. bel. Maced. Primùm ab vtroque latere remos defringunt. In emendatioribus codicibus legitur detergunt.

¶ Defringere surculum, est surculum de agro, vel arbore potius frangere. Cicero 3.de Oratore, Etiam hac instituendo diuisione vtuntur: sed ita vt non iure aut iudicio, vt denique recuperare amissam possessionem, sed vt ex iure ciuili surculo defringendo vsurpare possit

re possessionem, &c. Hic Iurisconsultorum attigit consuetudinem, qua in locis consitis quadam solennitate surculum defringebant vindiciarum loco, qui suam rem esse contendebant.

Defrudo, defrudas, defrudare, Veteres pro defraudare dixerũt. Cato de Re rustic. Segetem ne defrudet, Defrudat autem genium suum homo, & se, qui sibi non indulget, & miserè viuit, & tanquam demenso suo detrahit: quod idem facit, qui segeti & agro culturam & operam iustam non tribuit, sed vel de aratione, vel lætamine, vel semente deducit. Turnebus.

Defrugo, defrugas, pen. prod. {[illegible]} defrugare. Defrugare segetem videtur qui vel omnia fœtura exinanit agros, vel per inscitiam, aut negligentiam perdit: omnino quum vel præpropera sementis est, vel serotina, aut præpostera, defrugari segetem contingit. Plin. lib. 18. cap. 24, Oraculum illud magnopere custodiendum, Segetem ne defruges. Columel. Constat segetem nimia defrugatione exinaniri.

Defrutum, defruti, penult. corr. {[illegible]} Est vinum coctum vsque ad consumptionem mediæ partis, à deferuendo dictum. Vide Plin. lib. 14. cap. 9. Columel. lib. 12. cap. 21, Mustum quamdulcissimum decoquitur ad tertiam: & decoctum, sicut suprà dixi, defrutũ vocatur. Nostri sapam a sapiditate vocant, inquit Sipontinus.

Defruta lutosa dulci cœno. Stat. 4. Syl. 9.

Pinguia defruta. Virg. 4. Georg.

Defruto, defrutas, pen. corr. {[illegible]} defrutare, Est mustum decoquere, vt defrutum fiat. Columel. lib. 2. cap. 22, Defrutum quoque facere, & defrutare vinum licet.

Defrutarius, Adiectiuum {[illegible]} vt Vasa defrutaria à Columel. lib. 12. cap. 19. appellantur, defruto conficiendo accommoda. Sic apud eundem lib. 1. cap. 6, Pars autem fructuaria diuiditur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defrutariam.

Defrui dicebant antiqui vt deamare, deperire, significantes omnem fructum percipere. Author Fest.

Defuat, pro Desiciat {[illegible]} apud Plaut. Bacch. 2. 3, Pol ego magis metuo in mouendo ne mihi defuat oratio, Id est desit.

Defugio, defugis, pen. corr. defugi, pen. prod. defugitum {[illegible]} defugere, Idem quod vehementer fugere. Cæsar 6. bel. Gall. Aditum eorum sermonémque defugiunt, ne quid ex contagione incommodi accipiant.

Defugere administrationem Reip. Cæs. 1. bel. Ciuil.

Defugere authoritatem. Vide Authoritatem defugere, in AVTHORITAS.

Inimicitias. Cic. pro Plancio, Nullas enim sibi ille neque contentiones, neque inimicitias, neque vitæ dimicationes, nec pro Repub. nec pro me defugiendas putauit.

Iniurias fortunæ. Cic. 5. Tuscul. Iniurias fortunæ quas ferre nequeas, defugiendo relinquas.

Munus. Cic. in Somnio Scip. Ne munus humanum assignatum à deo defugisse videamini.

¶ Defugio, pro Deficio, seu desciſco. Liu. 4. bel. Pun. Ea pugna defugientes ab Romanis quum cohibuisset Siculos, Marcellus Syracusas redit. Verus exemplar habet deficientes.

Defundo, defundis, defudi, defusum, pen. prod. {[illegible]} defundere, Idem quod infundere. Columel. lib. 12. cap. 26, Postea quum refrixerit, in vasa defundas, & operias. Sic apud Catonem, cap. 156.

Defusa in plumbeum vas aqua. Columel. lib 12. cap 11.

¶ Defundere, Effundere, extrà fundere. Columel. lib. 12. cap. 47. Postea quadragesimo die omne ius defundunt, & sapæ vel defruti tres partes cum aceti vna permiscent, & amphoram replent. Ibidem, Omne ius defundatur, &c.

¶ Defundere, Deorsum fundere. quo verbo propriè vtebantur antiqui in libamentis, quæ quòd diis inferis funderet, & tanquam inferias deorsum libarent, ideò delibamenta vocabãt, & quum ea funderent, se defundere dicebant. Id ex Valerio Maximo obseruaui, cuius hæc verba sunt, Tunc defusis Mercurio delibamentis, & inuocato numine eius, vt se placido itinere in meliorem sedis infernæ deduceret partẽ, cupido haustu mortiferã traxit potionem. Ex Turnebo.

Defungor, defungeris, defunctus sum {[illegible]} defungi. Virgil. 6. Æneid. O tãdem magnis pelagi defuncte periclis, Id est, qui finisti & absoluisti pericula. Defuncte. Id est liberate. Hinc ctos mortuos dicimus, qui compleuerunt vitæ officia. Seruius. Cic. defunpro Sextio, Vt vnius populari concitatione defungeret. Cælius ad Cic. lib. 8. 1, Et hoc mendacio, si qua pericula tibi impenderent, vt defungeremur optaui. Id est liberaremur.

Defunctus iam sum. Terent. in Prolog. Eunuch. Vbi Donatus, Defunctus iam sum, Id est iam egi fabulas meas: aut iam destiti periclitari in edendis comœdiis: aut certè iam edidi, quam tu reprehendis fabulam.

Defunctũ vnnã hoc sit modo. Terent. Adelph. 3. 4. Vbi Donatus, Defunctum, finitum: id est ne vlterius peccet Æschinus.

Defungi authoritatem. Plaut. Pœnul. 3, Si authoritatem postea defungerit. Hoc loco quædam exemplaria legunt defugeris: & fortasse rectius.

Amore leui defungi. Senec. Hippol. 2.

Defunctus pietate animus. Cic. Antequam iret in exilium, Si igitur aliquo tempore his hominibus consuluistis, quorũ animus est religionis pietate defunctus, debetis mihi quoque prospicere, qui, &c.

Defunctus cæde. Liu. 3. ab Vrbe.

Certamine. Liu. 10. ab Vrbe.

Cura. Liuius 5. ab Vrbe.

Tribus decumis pro vna defungi, Tres decumas pro vna soluere. Cic. 5. Verr. Quis non maximo se affectum beneficio putauit, quum tribus decumis pro vna defungeretur, præter paucos, qui propter societatem furtorum tuorum nihil omnino dederunt?

Defunctus fato. Liu. 9. bel. Maced. Defunctósque fato vulgò ferebant, quòd inter fatalia vates cecinissent, necesse esse tabernacula in foro statui. Defunctos fato dixit, Id est solutos & exemptos, nec vltra illi fato obnoxios. In emendationibus codicibus non legitur FATO. Liu. lib. 10. ab Vrbe, At ex parte altera Pontifex cui lictores Decius tradiderat, iusserátque Proprætorem esse, vociferari, vicisse Romanos, defunctos Consulis fato. Id est Consulis sese deuouẽtis spontanea morte ab imminentibus periculis liberatos & exemptos. Bud.

Defungi in hac re cupio. Terent. Phorm. 5. 9.

Quamobrem te oro, vt alia tua facta sunt, æquo animo hoc feras:

N. Quid ego æquo? cupio misera in hac re iam defungier. Vbi Donatus, Defungier, Desinere.

Laboribus defunctus. Horat. 3. Carm. ode 24,

Defunctúmque laboribus

Æquali recreat sorte vicarius. Hoc est, liberatum. Acron.

Defunctus fatalibus malis. Sueton. in Nerone, cap. 40, Britannia, Armeniáque amissa, ac rursus vtráque recepta, defunctum se fatalibus malis existimabat. Budæus.

Defungi morbo. Liuius 4. ab Vrbe, Defuncta ciuitate plurimorũ morbis, perpaucis funeribus, pestilentẽ annum inopia frugum, &c.

Defuncta morbis corpora, Quæ euaserunt morbos. Liuius 3. ab Vrbe, Defuncta morbis corpora, salubriora esse cœpere.

Vili munere orationis defungi. Plan. Cic. lib. 10. 24, Neque ego iubẽter pro maximis tuis beneficiis tãvili munere defungor orationis.

Periculis defunctum esse Hoc est, liberatum. Cic. pro Roscio Amerino, Quum etiam qui antea metuerent, redirent, ac iam defunctos sese periculis arbitrarentur.

Defungi pœna. Liuius Decad. 3. lib 9, Ante omnia placuit libera corpora sine vlla mora Locrensibus restitui: non leui defuncturum pœna qui non restituisset.

Oportet omnes defungi vnius pœna. Liu. 2. ab Vrbe, Sed adeò coorta erat infensa plebs, vt vnius pœna defungendum esset patribus. Id est, vt Marci Coriolani damnatione, ab illa populari consternatione liberandus esset Senatus. Budæus.

Defungi prælio festiore. Liu. 1. ab Vrbe.

Scelere defungi. Senec. Theb. 2.

Somnio defungi. Iustin. lib. 1. de Astyage: Quoniam defunctus sibi somnio videretur. Id est, liberatus eo malo quod sibi videtur portẽdi per somnium. *Quære & defunire.*

Præmensa defunctus tempora lucis. Tibul. lib. 3. eleg. 3.

Temporibus suis defuncta. Horat. 2. epist. 1. Id est vetera ac demortua: quæ sua tempora compleuerint ac floruerunt. Porphyr.

¶ Defungi etiam dicimus, pro Satisfacere vel exequi. Liu. lib. 1. ab Vrbe, de Romulo & Remo, Ita velut defuncti regis imperio, in proxima alluuie, vbi nunc ficus ruminalis est, (Romularem vocatam ferunt) pueros exponunt.

Defunctus {[illegible]} Participium, absolutè dicitur qui mortem obierit, quasi ærumnis seculi liberatum & exemptum significemus. Budæus. Plin. lib. 13. cap. 1, Honósque is ad defunctos pertinere cœpit.

Excitare defunctos. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Defuncta corpora incorrupta æuis seruat, viuentia corrumpit cedrus. Plin lib. 24. cap. 5.

Corpora defuncta vita. Virg. 6. Æneid.

Defunctum etiam more Græcorum, pro cadauere intelligimus substantiuè. Vnde scitum illud Plinij lib. 2. cap. 68, de terra habitabili loquentis, Et vt publicos gentium furores transeam, hæc in qua conterminos pellimus, furtóque vicini cæspitem nostro solo affodimus, vt qui latissimè rura metatus fuerit, vltráque fines exegerit accolas, quota terrarum parte gaudeat? vel quam ad mensuram auaritiæ suæ propagauerit, quam tãdem portionem eius defunctus obtineat? Hæc Budæus.

Defunctoriè, Aduerb. Defunctoriè facere dicimus, quod non ex animo, sed quia vel cogimur, vel debemus, facimus, hoc vnum spectantes vt officio nostro defuncti esse videamur: denique id significat quod vulgò dicimus, *par maniere d'acquit.* Vlpianus in l. secunda ad S. C. Tertullianum, Non solùm autẽ quæ non petiit, coercetur, sed etiam quæ defunctoriè petiit, vt rescripto declaratur: vel priuilegio munitum, vel oneratum tribus pota tutelis. Hoc autem & perfunctoriè dicitur. Papinianus in l. Propter. §. Præsidis, De Senatusc. Syll. Hæredib. qui non defunctoriè debitũ officiũ impleuerant. Vide DICIS causa.

D E G

Degener, pen. corr. om. gen. in ablatiuo degenere vel degeneri, pen. corr. {[illegible]} Qui patris vel maiorum suorum moribus non respondat, inquit Seruius. Virg. 2. Æneidos, Degenerémque Neoptolemum narrare memento. Lucan. lib. 4, Si me degeneri strauissent fata sub hoste.

Iuuenis patrij non degener oris, Id est æquè disertus ac pater. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5.

Degener altæ virtutis patrum. Sil. lib. 10.

Degener ad rem aliquam. Tacit. lib. 1, Quum se diuo Augusto ortum, neque degenerem ad pericula testaretur.

Proles non degener. Seneca Agamemn. 5.

Insidiæ degeneres. Tacit. lib. 11, Nec irritæ, aut degeneres insidiæ fuere aduersus transfugam, & violatorem fidei.

Prece haud degenere permotus Eunones, alleuat supplicem. Tac. libro 12.

Sanguis degener primam stirpem refert. Senec. Hip. 8.

¶ Degener, Ignobilis & vilis. Virg. 4. Æneid. Degeneres animos timor arguit. Plin. lib. 11. cap. 50, Canum degeneres sub aluum reflectunt caudam.

Metus degener. Lucan. lib. 3.

Degenero, degeneras, pen. corr. {[illegible]} degenerare, A generis nobilitate desciscere. Propertius, Dij mihi sunt testes nõ degenerasse propinquis. Cic. 5. Verr. Cõsuetudo tamen eum & disciplina degenerare non sineret. Vide Abducere à paternis iniuriis, in ABDVCO.

Degenerare tam à bono, quàm à malo dicimus. Liu. lib. 9, Ne degeneraueris à familia imperiosissima & superbissima.

Naturale quoddam stirpis bonum degenerat vitio deprauatæ

voluntatis. Cic. de Claris Orat.

Non degenerare à grauitate paterna. Cic. de Prouin. Consul. Patrem dico: cuius vnam filij non degenerassent à grauitate paterna.

Degenerare à perenni contestataque virtute maiorum. Cicero pro Flac.

Degenerare à secta, aut doctore aliquo. Cic. 1. de Diuinat. Sed à Stoicis vel principibus eius disciplinæ, Posidonij doctor, discipulus Antipatri degenerauit Panætius.

Patri degenerare. Claud. 7. Paneg.

Degenerare in feritatem. Plin. lib. 17. cap. 15. de vite.

Dextera in armis degenerat. Sil. lib. 15.

Degenerant poma. Virg. 2. Georgicorum,

Pomaque degenerant succos oblita priores.

Ita degenerant, vt ipsi ex se nati esse videantur. Cic. 5. de Fin.

¶ Degeneratus pater Valerio, à quo filius degenerauit, vt annotauit Budæus.

¶ Degenerare, actiué. Columel. lib. 7. cap. 12. de canibus, Huic quadrupedi neque fœminæ, neque mari, nisi post annum permittenda venus est, quæ si teneris conceditur, carpit & corpus & vires, animósque degenerat.

Degero, degeris, pen. corr. degessi, degestum {ἐκφορέω} degerere, Idem quod gerere. Plaut. Menæch. 17, Me despoliat, mea ornamẽta apud meretrices degerit. Vbi interpres, Degerit, apud meretrices absumit, interpretatus est. Idem Menæch. 16, Atque illud tuæ degeris amicæ.

Deglabro, deglabras, pen. corr. deglabrare, Glabrum facere, Corticẽ demere. Paulus 10 l. Cædere. D. Arborum furt. cæsar. Cædere est non solùm succidere, sed etiam ferire cædendi causa. Cingere est deglabrare.

Deglubo, deglubis, pen. prod. deglupsi, deglubitum {ἀπολεπίζω} deglubere, Corticem eximere, siliqua aut folliculum excutere, & granum sua nudare tunica. Varro 1. de Re rust. cap. 48, Quod eo folliculo deglubitur granum. Vide ALVEO.

¶ Deglubere, Per translationem est pellem detrahere. vnde Adagium, Boni pastoris est tondere pecus, non deglubere. Id adagij Tiberius Cæsar, authore Suetonio, aut repetit, aut certè vsurpauit. Nam is admonitus ab amicis, vt prouincialibus augeret vectigalia, rescripsit, Boni pastoris esse tondere pecus, non deglubere. Ex Chiliad. Erasmi.

Deglupta, Verbum est turpissimum, vt {ψωλὴ} Græcè, cuius scilicet renudata est pudendorum glans. Plaut. Pœnulo,

Deglupta mæna, sarrapis sementium, &c. Sed Turnebus, vt id obiter, dissoluenda esse putat elementa, quæ malè adiuncta sunt non suis verbis, legendúmque,

Deglupta mænas, atra pisti amentium. Mollem enim virum sic contumeliosè appellabit Baccham, & obscœnum intelliget, & qui pro atra dari possit vilis mercimonij.

Deglutino, deglutinas, pen. corr. {ἀποκολλάω} deglutinare, Disiungere quod glutinatum erat. Plin. lib. 25. cap. 13, Purgat enim vlcera oculorum, caligíneque, & ad cicatricem perducit, palpebras deglutinat.

Dego, degis, degi {διάγω} degere, Idem quod agere, vel Vsque ad finẽ ducere. Terent. Adel. 4. 1.

Degere ætatem, Viuere. Terent. Phorm. 2. 3, Vt cum eo vno ætatem degeret. Cic. pro Rosc. Amer. Inter feras satius est ætatem degere, quam in hac tanta immanitate versari. Idem 1. de Nat. deor.

Degere omnem ætatem in tranquillitate. Cic. 2. de Fin.

Ætas degitur sub nutu alterius. Lucret. lib. 4.

Genus aliquod ætatis degendæ sibi constituere. Cic. 1. Offic. Id sibi quisque genus ætatis degendæ constituit, quod maximè adamauit.

Æuum pulchrè degere. Lucret. lib. 5.

Bellum cum veneris. Lucret. lib. 4. Id est Viuere vitam bellicam & semper veneris hostilibus obnitentem.

¶ Corui de tergo alicuius: Id est detrahere, authore Nonio. Plaut. Epid. 2. Quasi deorsum agere.

Laborem alicui, Id est diminuere. Plaut. Aulul. 6. antiquum est & inusitatum.

Otia in thalamo. Catul. ad Mall. 63.

Quod reliquum est vitæ, in otio degere. Matius Cic. lib. 10. 18.

Senectam turpem. Horat. 1. Carm. ode 31.

Tempus ætatis sine molestia. Cic. de Senect.

Vitam. Cic. pro P. Sylla. Idem 1. Offic. Facile totius vitę cursum videt, ad eámque degendam præparat res necessarias.

Placidam ac pacatam vitam. Lucret. lib. 5.

Vitam cum virtute. Cic. 4. de Fin.

Vitam in egestate. Cic. pro Rosc. Amer.

Vitam in exilio. Cic. Antequam iret in exil.

Vitam sine metu. Cic. 3. de Fin.

Ex æquo cum aliquib. Plin. lib. 6. cap. 15. Id est viuere.

¶ Degi, Infinitiuus. Plin. lib. 12. cap. 1, Mille præterea sunt vsus earũ sine queis vita degi non possit. De arboribus.

¶ Degere antiqui posuerunt pro expectare. Festus.

Degrandinat, penul. corr. {ἐπιχαλάζει} pro vehementer grandinat, Impersonale. Ouid. 4. Fastorum,

Da veniam culpæ: nec, dum degrandinat, obsit. Nisi malis interpretari, Donec grandinare desinat, donec cesset grando.

Degrassor, degrassaris, degrassatus sum {ἐγκαταφέρομαι} degrassari. Statius 1. Achil. Vbi tanta iniuria primos Degrassata duces?

Degrauo, degrauas, pen. corr. {καταβαρύνω} degrauare, Grauem & põderosum reddere, premere, molestare. Liu. 4. ab Vrbe, Alios in aquã compulsos gurgites ferunt: etiam peritos nandi, lassitudo & vulnera, & pauor degrauant.

Degrauari minus est quàm Mergi. Plin. lib. 9. cap. 5, Ascendere eum nauigia nocturnis temporibus, statímque degrauari quas insideret partes: & si diutius permaneat, etiam mergi.

Labore operis degrauari. Columel. lib. 6. cap. 2.

Genua quoque degrauat. Plin. lib. 12. cap. 25.

Paulatim degrauatũ pondere suo præceps attrahetur. Columella lib. 1. cap. 5.

Vitis degrauat vlmum. Ouid. 5. Trist. eleg. 4.

Degredior, degrederis, pen. corr. degressus sum {καταβαίνω} degredi, pen. corr. Descendere. vt

Degredi ad pedes. Liu. 3. ab Vrbe, Verecundiæ erat equitem suo alienóque Marte pugnare, peditem ne ad pedes quidem degresso equiti parem esse.

In specum degressus sacerdos hausta fontis arcani aqua, &c. Tacit. lib. 2.

Pullo amictu palatio degreditur. Tacit. lib. 19. Perperam aliqui legunt digreditur. Nam quoties ex alto descensus innuitur, aptè locum habet hoc verbum degredior, inquit Rhenanus in Castigat. in Tacitum. Liu. lib. 9. Dec. 3. Cum quingentis, inquit, haud amplius peditibus, ducentísque equitibus degressum iugis Masanissam persequutus.

Degrummor, degrummaris, degrũmari, Ad grummam mensuram dirigere. Lucil. lib. 3, Viamque degrummari vis, vt castris mensor facit olim. Nonius.

Degulo, degulas, pen. corr. {καταλαιμαργεῖν} degulare, antiquum pro cõsumere & ligurire, quasi gulę tradere. Plaut. Postquam degulato patrimonio pauper est factus. Ex Sipontino.

Degunere, pro Degustare, obsoletum. Festus. Quidam legunt Degumare.

Degusto, degustas {ἀπογεύομαι} degustare, Idem quod gustare. Plin. libro 18. cap. 2, At ne degustabant quidem nouas fruges aut vina. Cato cap. 148, Vinum boni viri arbitratu degustato.

Odorari & degustare aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 4. epist. 8, Tu velim & Fabium, siquem habes aditum, odorere: & istum conuiuam tuum degustes. Hoc est, leuiter in sermone tentes, vt scias qui sit animus eius erga me. Metaphora à cibis, quorum saporem degustando percipimus.

Degustare artus. Lucan. lib. 7.

Ignes degustant tigna celeri flamma. Lucret. lib. 5.

¶ Degustare, pro Leuiter & in transcursu attingere. Quintil. lib. 4. cap. 1, Degustanda tamen hæc procœmio, non consummanda.

Degustare genus aliquod exercitationum. Cic. in Parad.

Imperium & tu Galba quandoque degustabis. Tacit. lib. 5.

Degustare mentes, sensúsque eorum apud quos acturi sumus. Cic. 1. de Orat.

Degustare pauca de fabulis. Cic. ad Attic. lib. 13.

Pauca ex orationibus. Cic. ad Attic. lib. 1.

Celeri degusti singula sensu. Claud. 1. in Eutrop.

Aliquid speculæ ex sermone alicuius degustare. Id est aliquantum spei concipere. Cic. pro Cluent.

Degustare vitam aliquam, Id est experiri vitæ rationem. Cic. 5. Tuscul. Vísne igitur, inquit, ô Damocle, quoniam hæc te vita delectat, ipse eandem degustare, & fortunam experiri meam?

D E H

Dehaurio, dehauris, dehausi, dehaustum {ἐξαντλέω} dehaurire, Idem quod haurire, vel exhaurire. Cato cap. 66, Quam oleum sustuleris de cortina, amurcam dehaurito.

Dehinc, Aduerbium temporis {ἀπὸ τούτου, μετὰ ταῦτα} Id est posthac, postea. Terent. Eunuch. 5. 2,

At nunc dehinc spero æternam inter nos gratiam Fore Thais.

Dehinc omnes deleo ex animo mulieres. Terent. Eunuch. 2. 3.

Dehinc iam. Plaut. Merc. 24,

Missas iam ego istas artes feci, & quidem ego dehinc iam.

Dehinc cæterum. Plaut. Pœn. 2, Dehinc cæterum valete, adeste.

Nunc iam dehinc. Plaut. Pœn. 4, Siquidem antè mentitus sit, nunc iam dehinc erit tibi verax.

¶ Dehinc {ἔπειτα} pro deinde, Aduerbium ordinis. Cicero 2. Tuscul. Primùm igitur de imbecillitate multorum, & de variis disciplinis philosophorum loquar: quorum princeps & authoritate & antiquitate Socraticus Aristippus, non dubitauit dolorem, summum malum dicere. Deinc ad hanc eneruatam muliebrémque sententiam satis docilem se Epicurus præbuit. Virg. 3. Æneidos,

Dona dehinc auro grauia, sectóq; elephãto Imperat ad naues ferri.

Dehinc aliquando in vnam syllabam contrahitur à poetis. Virg. 1. Æneidos,

Oscula libauit natæ, dehinc talia fatur.

Dehisco, dehiscis, dehiscere {χάσκω} Est se veluti hiatu quodam aperire. Vnde terram dehiscere dicimus, quum se aperit deorsum ad sorbendum aliquid. Virg. 4. Æneidos,

Sed mihi vel tellus optem prius ima dehiscat.

Æquor dehiscit. Virg. 5. Æneid.

Dehiscit arbor. Cato cap. 22, Quibus arbores comprimat si dehiscent.

Cælum à media regione dehiscit. Ouid. 3. Fast.

Cymba rimis dehiscit. Ouid. 5. Trist. eleg. 13.

Dehiscit rosa. Plin. lib. 21. cap. 4, Quæ mox intumescente, & in virides alabastros fastigiato, paulatim rubescens dehiscit.

Dehiscit, séque populis aperit Taurus. Plin. lib. 5. cap. 27. De Tauro monte.

Rictus animalis dehiscent ad aures. Plin. lib. 8. cap. 21.

Dehiscunt quidam pisces præ pinguedine, hoc est dissiliunt, finduntur, crepant. Plin. lib. 9. cap. 15. De Thynnis.

Terra mihi dehiscat. Virg. 12. Æneid.

Terræ dehiscunt ardore. Virg. 5. Georg.

Vnda dehiscens, terram inter fluctus aperit. Virg. 1. Æneid.

¶ Acies dehiscens. In ACIES.

¶ Dehiscentre vero parit acus piscis. Plin. lib. 9. cap. 51.

Dehonestus, Adiectiuum {ἄτιμος} Non honestus. Gellius libro 19. cap. 10, Dehonestum tibi, deculpatúmque hoc verbum videtur.

Dehonestamentum {ἀπρέπεια, ἀκοσμία} dicitur id quod gratiam & honestatem

ftatem alicui rei adimit. Vnde vultus dehonestamentum dicitur cicatrix, vultum hominis dedecorans, vt oculi effossio. Iustinus, Vt generis dehonestamentum pater exponi iubet. Gell. lib. 2. cap. 27, Quo ille dehonestamento corporis maximè lætabatur.

Oris dehonestamentum. Tacit. lib. 20.

¶ Dehonestamentum, pro Contumelia. Tacit. lib. 12, Auribus decisis viuere iubet, ostentui clementiæ suæ, & in nos dehonestamento.

Dehortor, dehortaris {ἀποτρέπω, ἀποτρέπομαι} dehortari, Dissuadere. Terent. Phorm. 5. 8,
At hic dehortatus est me ne illam illi darem.

Dehortari ab aliqua re. Author ad Heren. lib. 3.

Inuitare & Dehortari, contraria. Cic. in Pisonem, Res ipsa, & Reipub. tempus, aut meipsum, quod nolim, aut alium quempiam aut inuitabit, aut dehortabitur.

D E I

DEIANIRA, pen. prod. {Δηϊάνειρα} Filia Œnei Ætoliæ regis, cuius regia Calydon fuit. Hæc vero ob formæ pulchritudinem multos procos habuit: tandem autem Acheloo desponsata est primò, deinde Herculi: quúmque nuptiarum gratia ortum esset inter eos certamen: Acheloo deuictus, tandem Herculi cessit. Ouid. 9. Metamorphoseos,
Nomine si qua suo tandem peruenit ad aures
Deianira tuas, quondam pulcherrima virgo. Vide Diodorum libro 5. cap. 2.

DEIDAMIA, pen. prod. {Δηϊδάμεια} siue vt alij volunt, Deiamia, filia fuit Lycomedis Scyri insulæ regis, cum qua Achilles consuetudinem habuit, & inde natus est Pyrrhus. Stat. 1. Achil. Æaciden furto iam nouerat vna latentem Deidamia virum.

Deiero, deieras, penult. corr. {ἐπομνύω} deierare, Per deos iurare, vel valde iurare, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 2. 3, Illum liquet mihi deierare. Idem Hecyra, 5. 2, Philippe Bacchis deieras persanctè, &c.

Deiûro apud Plautum legitur, in Casina 15, Per deos omnes & deas deiurauit, hac, &c. Idem Rud. 30.

Deiurium, deiurij {ἐπωμοσία} Gell. lib. 7. cap. 18, Tum octo ex iis postliminium iustum non esse sibi responderunt, quoniam deiurio vincti essent.

Deiicio, deiicis, penult. corr. deieci, pen. prod. deiectum {καταβάλλω, ῥίπτω} deiicere, Deorsum mittere. Plaut. Asin. 9,
Iussin' columnis deiici operas araneorum?

Mœnia alicuius deiicere. Ouid. 12. Metam.

Auem deiecit ab alto cælo. Virg. 5. Æneid.

Deiicere de foribus araneas. Plaut. Stich. 6.

De ponte. Cic. pro Rosc. Amer.

De saxo. Liu. 5. bel. Pun.

Equo. Liuius 4. ab Vrbe. Sic deiicere templo magistratus. Cic. pro Sextio.

Deiicere præsidium equitum, deiicere propugnaculum. Cæs. 3. bel. Ciuil. Cic. 5. Verr.

¶ Aliquem ædilitate, vel honore. Cic. 2. Verr. Liu. 3. ab Vrbe. Subauditur præpositio de vel ab. Cic. pro Murena, His hœdinis pelliculis Prætura deiectus est.

¶ Deiicere aluum. Cato cap. 156, Aluum si voles deiicere, superiorem summam cymam brassicæ.

¶ Deiicere cruciatum à corpore. Cic. 7. Verr. Hac se commemoratione ciuitatis, omnia verbera depulsurum, cruciatúmque à corpore deiecturum arbitrabatur.

Deiici de gradu: Id est dignitate. Cic. Att. lib. 16, Lepta literarum exemplum tibi misi, ex quo mihi videtur ... ille deiectus de gradu. Budæus.

Aliquem de gradu, per metaphoram, Pro eo quod est de constantia deducere, & proposito in quo pedem fiximus. Cicero 1. Officiorum.

Hostem deiicere. Claud. de bello Getico.

Iugum seruile à ceruicibus. Cic. 1. Philipp. Patriæ liberatores vrbe carebant ea, cuius à ceruicibus iugum seruile deiecerant.

Metum. Cic. 7. Verr. Hunc ego si metu Siciliæ damnatione istius per vestram fidem & seueritatem deiecero Iudices, satis officio meo, satis illorum voluntati, qui à me hoc petiuerunt, factum esse arbitrabor.

Oculos de aliquo. Cic 6. Verr. Pueri autem Sisennæ, credo qui audiuissent quæ in istum testimonia essent dicta, oculos de isto nusquam deiicere, neque ab argento digitum discedere.

Oculos à Repub. Cic. 2. Philip. Nec verò vsquam discedebam, nec à Repub. oculos deiiciebam.

Pudor gremio deiecit ocellos Ouid. epist. 12.

Si tantum oculos deiecerimus, Celeritatem significat. Cicero 7. Verrina.

Deiicere aliquem de possessione, & similibus. Vide orationem Ciceronis pro A. Cecinna, circa finem, in qua abundè tractat de hoc verbo deiicio.

Deiicere & dimouere ex possessione. Cic. de Lege Agrar. Rullus extitit qui ex ea possessione Remp. dimoueret, ex qua nec Gracchorum benignitas eam, nec Syllæ dominatio deiecisset.

Deiicere de possessione, & Restituere, contraria. Cic. pro Cecinna, Tantum vi vnde deiecisset, restitueret.

Deiici de vrbis præsidio, & de custodia ciuitatis deturbari. Cicero pro Murena.

Senatum à gubernaculis deiicere. Cic. pro Domo sua.

De sententia. Cic. 2. Tuscul. Me pudet tam citò de sententia esse deiectum.

Aliquem de sermone aliquo inani. Cic. ad Att. lib. 15, Noster Brutus citò deiectus est de illo inani sermone.

Aduersarios de omni statu. Cic. in Orat. Magno semper vsi impetu, sæpe aduersarios de statu omni deiecimus.

De statu vitæ. Cic. 1. de Nat. deor. Prius te quis de omni statu vitæ, quàm de ista authoritate deiecerit.

Deiici spe. Cæs. 1. bel. Gall. Heluetij ea spe deiecti.

Deiicere de terrore doloris. Cic. 2. Tusc. Vidésne igitur quantum breuitate admonitus de doloris terrore deiiceris?

Vultum. Virgil. 3. Æneid.

Pudor deiicit vultus. Valer. 7. Argon.

¶ Deiicere, Iaciendo defigere. Liu. lib. 1, Dum intentus in eum se rex totus auerteret, alter elatam securim in caput deiecit. De Tarquinij prisci morte.

¶ Iuuencum deiicere. Valer. 1. Argon. mactare significat & prosternere. Sic idem lib. 2,
Protinus ingentem procerum sub nomine taurum Deiicit.

Deiectio, Verbale {καταβολή, κατάβασις} Cic. pro Cecinna, Qui illam vim deiectionémque tuo rogatu, aut tuo nomine fecerit.

Deiectio apud Celsum pro subductione alui ponitur, lib. 1. cap. 3, Deiectio quoque medicamento petenda est, vbi venter suppressus parum reddit.

Petere deiectionem medicamento. Cels. lib. 1. cap. 3.

Moliri deiectionem. Cels. lib. 2. cap. 12.

Deiectus, Participium {καταβεβλημένος} Plinius lib. 2. cap 9. de Lunæ natura, Aliàs contigua montibus, nunc in Aquilonem elata, nunc in Austros deiecta.

Spe deiectus. Sil. lib. 10.

Deiectus vultum. Stat. 3. Thebaid.

Vi deiectus. Cic. pro Cecinna.

Caput ense deiectum. Sil. lib. 13.

In terram oculi deiecti. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Coniuge deiecta mulier, Id est priuata marito. Virg 3. Æneidos,
Heu quis te casus deiectam coniuge tanto Excipit?

Lacrymis deiectis turpia lumina. Propert. lib. 1. eleg. 17.

Vultus pudore deiectus. Seneca Œdip. 12.

Ite deiectum aliquid. Horat. 1. Carm. ode 2.

Deiectus, huius deiectus {κατάβασις} Liu. 9. ab Vrbe, Quum ad alias angustias protinus pergerent, septas deiectu arborum, saxorum ingentium obiacentem molem inuenere.

Grauis deiectus. Ouid. 1. Metam.

Deiectus gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 6, Neque in recessu gemmæ, aut in deiectu renitente, sed in ipsis vmbonibus nitente.

Deiectus habere dicitur collis. Cæs. 2. bel. Gall. Quòd is collis, vbi castra posita erant, paulum ex planitie editus, tantum aduersus in latitudinem patebat, quantum loci acies instructa occupare poterat: atque ex vtraque parte lateris deiectus patebat, & in fronte leniter fastigiatus, paulatim ad planitiem redibat.

DEI FACIES {τὸ θεοῦ πρόσωπον} Ciuitas Tripoli vicina. Strabo libro 16, Tripoli continua est ea, quæ Dei-facies appellatur, in qua Libanus mons desinit.

Dein, & Deinde, Aduerbia ordinis {ἔπειτα} hoc est Postea. Terent. Andr. 1. 1,
Accepit conditionem, dein quæstum occipit. Cic. in Orat. Hæc quidem duo binis pedibus incisim, dein membratim.

Dein, pro Præterea Cic. 2. de Nat. deor. Dein quæ sequuntur.

¶ Deinde {ἔπειτα} Compositum est ex præpositione, & loci significatione: vt exinde, proinde, perinde, subinde, quæ item tempus significant Festus. Terent. in Prol. Heautontim.
-factum hic esse id non negat,
Neque se id pigere, & deinde facturum autumat.

Primum cui? Eis paucis interrogatis, Deinde, Nihilne præterea diximus? Cic. 4. Acad.

Deinde ponitur aliquando vbi non præcessit Primum, aut aliud ordinis aduerbium. Cic. pro Cluentio, Capit hoc consilium, vt pecuniam quibusdam iudicibus leuissimis polliceatur, deinde eam postea supprimat.

Deinde, quater repertum apud Cic. reperitur, 1. de Inuent.

Deinde, cui non succedit Exinde. Cic. 2. de Nat. deor. -deinde Delphinus, Exinde Orion obliquo corpore nitens. Ex Arato.

Deinde repetitum in singulis attributis eiusdem rei aut personæ. Cic. Appio, lib. 3. 7, An ego tibi obuiam non prodirem? primùm Appio Claudio? deinde Imperatori? deinde more maiorum? deinde (quod caput est) amico?

Deinceps, deincipis {ἑξῆς, καθεξῆς} (inquit Festus) qui deinde cepit, vt princeps qui primus cepit. Deincipem antiqui dicebant (ait idem alio loco) proximè quemque captum, vt principem primum captum, id est electum. Hæc enim nomina non à caput veniunt, sed à capio, quod interdum eligere significat. composita autem ex caput, faciunt genitiuum in pitis: vt Biceps, bicipitis.

Deinceps, Aduerbium {ἐφεξῆς} Postea, vel deinde siue postremo. Cic. 1. de Diuinat. Quo affert Rhodium quendam morientem, sex æquales nominasse, & dixisse, qui primus eorum, qui secundus, qui deinceps moriturus esset. Cæs. 7. bel. Gall. Nam vbi maior atque illustrior incidit res, clamore per agros, regionésque significant: hunc alij deinceps excipiunt, & proximis tradunt. Cic. 1. Acad. Opinionibus & institutis omnia teneri, nihil veritati relinqui. deinceps omnia tenebris circumfusa esse dixerunt. Idem 1 Offic. Et 3. de Finib. Primum est officium (id enim appello καθῆκον) vt se conseruet in naturæ statu: deinceps vt ea teneat quæ secundum naturam sint, pellatque contraria.

¶ Deinceps, pro Iterum. Author ad Herenn. lib. 1, Cauendum est etiam ne id quod semel suprà diximus, deinceps dicamus.

¶ Deinceps pro eo quod vulgò dicitur, *successiuè & consequenter*. Cic. Thermo, lib. 2. 17. Idem de Clar. Orat. Posteáque prosperæ res deinceps multæ consecutæ sunt.

Deinceps inde. Cic. de Clar. Orat. Itaque prima causa publica, &c. Deinceps inde multæ, quas non minus diligenter elaboratas esse quàm elucubratas afferebamus. Alterum significat ordinem, alterum tempus.

Deinde, Vide DEIN.

Deinsuper, pro Desuper {ἄνωθεν} Sallust. lib. 1. Hist. Ad medium quasi

deinsuper astantium manibus in murum attollitur.

Deintegro, deintegras, deintegrare, inquit Nonius, Diminuere. Cæcilius, Nomen virginis, nisi mitum est, deintegrauit.

De-integro. Vide DE præpositionem.

DEIOCES, Phraortæ filius fuit, ob iudicandi æquitatem primus Medorum rex declaratus. Author Herod. lib. 1.

DEIONA, es { [illegible] } Mater fuit Mileti ex Apollinis concubitu: vnde Miletum Deionidem vocat Ouid. lib. 9. Metam. Tunc erat inualidus, Deionidenque iuuentæ Robore Miletum, Phœbóque parente superbum Pertimuit.

DEIOPEIA, pen. prod. { [illegible] } Nymphæ nomen est apud Virgil. lib. 1. Æneid.

DEIOTARVS, pen. corr. { [illegible] } Galatiæ rex à Senatu iuuante Pompeio factus, in bello Ciuili eius postea partes sequutus, post pugnam Pharsalicam domum se recepit. Deinde ad Cæsaris clementiam confugiens, bella gerenti subsidia ministrauit. Quare ab ipso rex dimissus, verùm parte regni tantum mulctatus fuit. Tandem accusatus à Philippo quodam, quod Cæsari apud se diuertenti insidias struxisset, à Cicerone defenditur, luculenta illa pro Deiotaro rege oratione. Author Pædianus. Lucan. lib. 5,

-fidúmque per arma

Deiotarum, & gelidæ dominū Rascipolin oræ. ¶ Fuit & Deiotarus alter Adramitenus, ludi literarij magister, apud Gargara Troadis, vt scribit Stephanus.

DEIPHOBVS, penul. corr. { [illegible] } Priami & Hecubæ filius. Virgilius 6. Æneidos, Deiphobe armipotens, genus alto à sanguine Teucri. Hic Paride mortuo, Helenam duxit vxorem. Vide Virgil. in loco antè citato.

Acer Deiphobus. Horat. 4. Carm. ode 9.

Priamides Deiphobus. Virg. 6. Æneid.

Domus ampla Deiphobi. Virgil. 2. Æneid.

DEIPHOBE, es { [illegible] } Nomen proprium Sibyllæ Cumanæ, Glauci filiæ, quæ Æneam ad inferos duxit. Virgil. 6 Æneidos,

-Phœbi, Triuiæque sacerdos, Deiphobe Glauci.

DEIPHYLE { [illegible] } Adrasti filia, Tydei vxor, ex quo Diomedem suscepit, qui in bello Troiano in virtute primus post Aiacem & Achillem ab Homero scribitur. Vide Hyginum in fabula 69. & Diodorum lib. 5 cap. 6.

DEIPHYLVS { [illegible] } Fuit Sthenelí filius, Capanei in bello Troiano amicus fidissimus, teste Homero 5 Iliad.

DEIPYLVS { [illegible] } Vnus ex principibus iuuentutis Græcorum, teste Homero Iliad. 8.

DEITANIA, Hispaniæ exterioris regio, referente Plin. lib. 3. cap. item 3.

Deitas. Vide in DEVS.

Deiugo, deiugas, pen. corr. { [illegible] } deiugare. Disiungere. Pacuuius Chryse, Pérque nostram egregiam vnanimitatem, quam memoria deiugat.

Deiungo, deiungis, deiunxi, deiunctum { [illegible] } deiungere, Disiungere. Plautus Asin. 12, Ne nos deiunge amantes. Cic. de Vniuers. Ita necessitas cogit, vt eadem sint ea quæ deiuncta fuerunt.

Deiuro Deiurium Vide DEIERO.

Deiuuo, deiuuas, pen. corr. { [illegible] } deiuuare, Non iuuare. Plautus Trinummo, 6, Deserere illum, & deiuuare in rebus aduersis pudet. Antiquum.

D E L

Delabor, pen. prod. delaberis, delapsus sum { [illegible] } delabi, Deorsum labi. Plaut. Casin. 8, Delabor, pectus rundit. Virgil. in Bucolicis,

Serta procul capiti tantum delapsa iacebant.

Ascendere & Delabi, pugnantia. Cic. in Partit. Aut à minoribus ad maiora ascendimus, aut à maioribus ad minora descendimus.

Delapsus ab alto tecto. Ouid. 3. Trist. eleg. 4.

Signum cælo delapsum. Cic. 11. Philipp.

Cælo repente delapsus Liu. 1 ab Vrbe.

Delabi de cælo & e cælo. Cic. 1. de Fin.

Ex annalium memoria, aut de cælo delapsum esse. Cic. Q. frat. lib. 1. 1, Nam Græci quidem sic te ita viuentem intuebuntur, vt quendam ex annalium memoria aut etiam de cælo demissum hominem esse in prouinciam delapsum putent.

Delapsa de manibus audacissimorum hominum arma ceciderūt. Id est furor eorum compressus. Cic. 1. Offic.

In flumen delapsus. Cic. 1. de Diuinat.

Pondere delabi in terram. Lucret. lib. 6.

¶ Delabi, res familiaris dicitur, Consumi, & ad nihilum redigi. Cic. 1. Offic. Habēda est autem ratio rei familiaris, quam delabi sinere flagitiosum est.

Delabitur in eas difficultates, vt necessitatem fati confirmet inuitus. Cic. de Fato.

Delabi in fraudem. Cic. 3. de Orat.

In insidias. Plin. Iun. de Viris illustribus.

In idem genus morbi. Cic. ad Attic. lib. 7.

In turpitudinem. Cic. 1. Offic.

In vitium. Cic. 2. de Orat.

¶ Delabi aliquò, pro Cōuertere sermonem. Cic. pro Murena, Pòst, quum id assequi nō potuissent, istuc potissimum sunt delapsi, vt aiunt in Græcis artificibus, eos, &c.

Delabitur interdum, vt dicat, &c. Cic. 4. Acad. Carneadem autem etiam heri audiebamus solitum esse delabi interdum vt diceret opinaturum, Id est peccaturum esse sapientem.

Delabitur oratio ad vulgares amicitias. Cic. de Amic. Iam enim à sapientum familiaritatibus ad vulgares amicitias nostra delabitur oratio.

Ad præcipiendi rationem delapsa oratio. Cic. Q. frat. libro 1. 1, Sed nescio quo pacto ad præcipiendi rationem delapsa est oratio mea, quum id mihi propositum initio non fuisset.

Delabi in aliquem sermonem. Cic. 1. de Orat. Insperanti mihi, inquit, & Cottæ, sed valde optanti vtrique nostrûm cecidit, vt in istum sermonem delaberemini.

Eodem delabi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15,

Scribere sæpe aliud cupiens, delabor eodem.

¶ Ad aliquem. Cic. ad Attic. lib. 12, De Mustela, vt scribis, etsi magnum opus est, eo magis delabor ad Clodiam.

Ad æquitatem. Cic. Trebiano, lib. 1. 10, Nam & ipse qui plurimum potest, quotidie mihi delabi ad æquitatem & ad rerum naturam videtur.

¶ Delapsa fluxerunt. Cic. pro Marcello, Omnia quæ delapsa iam fluxerunt, seueris legibus vincienda sunt.

Delacero, delaceras, pen. corr. { [illegible] } delacerare, pro Dilacerare, & absumere. Plaut. Capt. 12, Delacerauisti, deartuauistique opes. Antiquum.

Delacrymo, delacrymas, penult. corr. { [illegible] } delacrymare, Est lacrymas vel aquam more lacrymantis demittere. Columel. libro 4. cap. 9 de vite loquens, Sed nec ad eam partem, qua est gemma, verùm ad posteriorem declinatus, vt in terram potius deuexa, quàm in gemmam delacrymet.

Delacrymatio, Verbale { [illegible] } Plin. lib. 34. cap. 11, Vis eius collyriis oculorum aptissima, & delacrymationibus mordendo proficiens. Idem lib. 25. cap. 13, Claritatem facit inunctis oculis, delacrymationémque ceu fumus.

Delæuo, delæuas { [illegible] } delæuare, Compositum à læuo læuas, significat læuigare. Colum. lib. de arboribus, cap. 6, Plagam acutissimo ferro delæuato.

Delambo, delambis { [illegible] } delambere, Idem quod lambere. Stat. 2. Thebaidos,

Molliáque erecta delambit vellera lingua.

Delamentor, delamentaris { [illegible] } delamentari. Ouidius 11. Metamorphoseos,

Et natam delamentatur ademptam.

Delanico, as, penul. corr. Discindo, & quasi lanam traho. Vide Lacinia, & Lanius, qui pecus discindit. Festus.

Delapido { [illegible] } Vide DILAPIDO.

Delapidata, dicuntur lapide strata, cuiusmodi est via Appia, quam à porta Capena Brundusium vsque quadrato saxo strauit Appius ille cæcus. Ex Festo.

Delapsus, Vide DELABOR.

Delasso, delassas { [illegible] } delassare, Valde lassare. Plaut. Asin. 16, Ibi labore delassatum, totam noctem stertere. Martial. lib. 10,

Delasset omnes fabulas poetarum. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Delator. **Delatio**, Vide DEFERO.

Delauo, delauas, pen. corr. delaui, delotum, pen. prod. { [illegible] } delauare. Plaut. Rud. 14,

-eho an te pœnitet,

In mari quod delaui, ne hic in terra quoque eluam? Antiquum.

DELDON { [illegible] } Mysorum ac Basternarum rex fuit, quos quum M. Crassus prælijs frequentibus edomuisset, illorum tandē regem Deldona sua manu interemisse fertur, vt scribit Dion in historia, & refert Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 23.

Delebilis, Vide DELEO.

Delecto, delectas { [illegible] } delectare, à Delicio: est propriè Attrahere & allicere. Annius Thyeste, Et me Apollo ipse delectat, ductat Delphicus. Quadrigarius Annaliū lib 4, Tab. ui de nocte cœpit hostibus castra simul oppugnare, eum hostem delectare, dum Collega id caperet quod captabat. Nonius.

¶ Delectare { [illegible] } Voluptate afficere. Cicero de Senectute, Nónne ita deficiunt, vt quenuis cum admiratione delectent?

Herba spe delectat agrestes. Ouid. 15. Metam.

Incredibiliter me delectarunt. Cic. Q. frat. lib. 2. epist. 16.

Plus nimio delectare. Horat. 1. epist. 10,

Quem res plus nimio delectauêre secundæ, Mutatæ quatient.

Delectare oues in agro. Plin. lib. 17. cap. 9.

Pulchritudo mouet oculos & delectat. Cic. 1. Offic.

Non solùm delectat, sed etiam sine satietate delectat. Cicero 3. de Orat.

Delectare se. Cic. Papirio, lib. 9. 18, Tu istic te Atheriano iure delectato, ego me hic Hirtiano.

Cum Musis se delectare. Cic. Att. lib 2. epist. 2, Interea cum Musis quidem nos delectabimus animo æquo.

Valde delectare. Cic. Att. lib 1. 1.

¶ Delectat, more impersonalium. Cic. Q. frat. lib. 2. 15, Me magis de Dionysio delectat: ipse enim est veterator magnus.

¶ Prudens dici delector. Horat. 2. epist. 17.

Delectari in re aliqua. Cic. 1. de Fin. Idem 2. de Legib. In hoc admodum delector, quod, &c.

Delectari ab aliquo. Cic. in Orat.

Duci ac delectari declamatorio genere. Cic. Q. frat. lib. 3. 19, Ipse puer magis illo declamatorio genere duci & delectari videtur.

Nec criminibus inferendis amicus delectetur. Cic. de Amic.

Cogitatione quadam speque delectari. Cic. pro Archia.

Vulgus imperitorum ludis magnopere delectatur. Cicero pro Murena.

Opinione æquitatis delectari. Cic. Att. lib. 1. 15, Multi partim maleuolentia, partim opinione æquitatis delectantur.

Delectamentum { [illegible] } Verbale, Recreatio. Cic. de Senect. Possum persequi permulta delectamenta rerum rusticarum, sed ea ipsa, quæ dixi, sentio esse longiora. In emendationibus codicibus legitur oblectamenta. Idem in Pisonem, Inania sunt ista (mihi crede) delectamenta penè puerorum.

Delectatio, Verbale { [illegible] } Cic. 4. Tuscul. Delectatio, voluptas, suauitate auditus animum deleniens.

Delectationi esse. Cic. ad Attic. lib. 12.

Gaudium & delectatio. Cicero Post redit. in Senat. In omni parte corporis

corporis semper oportere aliquod gaudiũ delectationémque versari.

Delectatio & iucunditas. Cic.3.de Orat. Post autem delectatio iucunditásque celebrauit.

Suauitas & delectatio Cic.1.de Orat. Mira quędam in cognoscendo suauitas & delectatio.

Voluptas & delectatio. Cic. Pæto, lib.10.20, Magna enim te delectatione & voluptate priuasti.

Ars plena delectationis Cic.1.de Orat.

Conuiuiorum delectatio. Cic.de Senectute. Neque enim ipsorum conuiuiorum delectationem corporis voluptatibus magis quàm cœtu amicorum & sermonibus metiebar.

Sermonis delectatio. Cic. de Senect. Ego verò propter sermonis delectationem tempestiuis quoque conuiuiis delector.

Fabulæ delectationis habent quantum voles, id est multum. Cic. 2.de Diuinat.

Studij, delectationísque causa scribere aliquid. Cic.1.de Leg.

Popularis delectatio. Quintil.lib.2.cap.10.

¶ Afferre delectationem alicui. Cic. Mario, libro 7.1, Quæ popularem admirationem habuerunt, delectationem tibi nullam attulissent.

Delectationis causa aliquid agere. Cic.1.de Orat. Res rusticas vel fructus causa, vel delectationis inuisere.

Allicere delectatione. Quintil.lib.5.cap.14.

Duci delectatione audiendi. Cic.1.Offic. Hominis autem mens discendo alitur, & cogitãdo semper aut aliquid anquirit, aut agit, videndíque & audiendi delectatione ducitur.

Habere magnam delectationem. Author ad Herron.lib.4.

Ab delectatione negotiis impediri, & Habere in occupatione delectationes, Contraria. Cic.pro Murena.

Magna delectatione & voluptate aliquem priuare. Cicero Pæto, libro 9.14.

Amœnitas ad delectationem reuocat. Cic pro Lege Manil. Non auaritia ab instituto cursu ad prædam aliquem reuocauit, non libido ad voluptatem, non amœnitas ad delectationem.

Delectus, Vide DELIGO deligis.

Delego, delegas, penultima producta (Ἐγχειρίζω, ἐντίθεμαι) delegare, Demandare, committere, onus imponere. Delegare dicimur, quum id quod nostrum est, ad alium transferimus. Cicero pro Domo sua, Delegaui amico locupletiori, non quo illi ita de me merito onus illud imponerem.

Delegare causam peccati mortuis, pro Imputare. Hirtius libro 8. belli Gall.

Curam alicui. Quintil.in procem.lib.4.

Decus ad aliquem, pro Assignare. Liuius libro 1.bel.Pun.

Laborem alteri. Cælius Ciceroni, lib.8.1, Tamen in hoc deprecor, ne meam hoc officium arrogantiæ condemnes, quòd hunc laborem alteri delegaui.

Delegare exscribendas pingendásque imagines. Plinius Iunior libro 4.epistola 28. Vt apud Suetonium in Cæsare, Delegare ordinandas bibliothecas.

Aliquem alicui negotio. Colum.lib.3.cap.10.

Delegabo te ad Epicurum. Seneca epist.18.

Delegare prouinciam alicui, vel curam rei alicuius. Cic. Post delegatam mihi hanc prouinciam. Colum.lib.11.cap.2.

Officium alicui. Plin.Iun.in epist.lib.3.

Rem aliquam ad alterum. Cicero 2. de Oratore, Hæc ipsa quæ nunc ad me delegare vis, ea semper in te eximia & præstantia fuerũt.

Delegare spes suas fortunæ loci. Liuius libro 6 ab Vrbe Condita, Has inanium rerum inanes ipsas voluentes cogitationes, fortunæ loci delegauerant spes suas. Id est numine loci Romanis religiosi & infausti fidentes.

¶ Delegare, apud Iurisconsultos, est vice sua alium dare reum creditori vel cui creditor iusserit. Fit autem delegatio vel per stipulationem, vel per litis contestationem.

Delegare dtos. Seneca libro 4. de Benefic. Debitores nobis deos delegat, peccatorq; vt illi pro se gratiam referant. Sic restituit optimè Turnebus, quum in excussis derogat legatur. Delegat enim debitorem, qui alium pro se qui soluat, substituit.

¶ Delegare, Veteres pro dispescere posuerunt, vel dispertire. Plaut. Amphit. Si eius fautores delegatos viderint. Ex Nonio.

¶ Delegare, Mittere. Cato cap.30, Vbi sementem facturus eris, ibi oues delegato.

¶ Delegare, In legationem mittere. Liuius, Decernunt vt duodecim delegarentur.

¶ Delegata. Diis consecrata, quæ nunc dedicata dicimus. Festus.

Delegatum exiliũ, Pro relegatione. Seneca 1.de Clementia, Quòd exilio contentus, & exilio delegato, Massiliæ parricidam continuit.

¶ Delegatam pecuniam Paulus dixit, pro Decreta, cõstituta, ac assignata, in l.s.ad l.Iul.peculat.

¶ Delegatus dicitur, cui caussa cõmittitur terminãda, vel exequenda, vices delegantis repræsentans, & in iurisdictione nihil proprium habens. l.1.D de offic.eius cui mand.est iurisd.

Delegatio, Verbale (Ἐγχείρησις, ἐντολή) Ipse delegandi actus.

¶ Delegatio, pro *assignatione debiti*, vt loquimur. Cicero Attico, lib. 12, Nomen illud, quod a Cæsare, tres habet conditiones: aut emptionem ab hasta, aut delegationem à mancipe annua die, aut Vectieni conditionem, &c. Libro 8. Cod. de Nouat. & deleg. Delegatio debiti, nisi consentiente & stipulanti promittente debitore, iure perfici non potest.

Delenio, delenis, penult.prod. deleniui, delenitum (Κατεπᾴδω) delenire, Quod & delinire dicitur, idemque significant. Plautus Asina.9, Vah delenire apparas, mihi scio vicarium esse.

Delenificus, penult.corr. (Ἀπατητικός) Plaut. Mil.5, Domi dolos, delenifica verba, domi fallacias. Antiquum.

Deleo, deles, deleui, deletum, penult. prod. (Ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω, ἀφανίζω, ἀμαυρόω) delere, à leo antiquo verbo, vel lino leui, significat destruere: & ad lineam & notam refertur. Cic. pro Cluent. Eadem hac Dinea testamentum faciente, quum tabulas prendisset Oppianicus, qui gener eius fuisset, digito legata deleuit: &c.

Delere epistolam lacrymis. Cic. Terentiæ lib.14.3, Accepi ab Aristocrito tres epistulas, quas ego lacrymis propè deleui. Hyperbole ad exprimendum ingentem mœrorem.

Delere tectorium & Inducere, contraria. Cic.3.Verr. Dico esse ex qua tantum tectorium vetus deletum sit, & nouum inductum.

¶ Delere, per translationem, vt Delere vrbem. Cæsar 2.bel. Ciuil. Quin spe prædæ in vrbem irrumperent, vrbémque delerent. Sic Delere patriam. Cic.4. Acad.

Delere & Seruare, contraria. Cic.pro Quinto Rosc. Comœdo, Sic delentur statim, illæ seruantur sanctè.

Extinguere & funditus delere. Cicero de Aruspicum responsis, Sic Annius ad illam pestem comprimendam, extinguendam, funditus delendam natus esse videtur.

Perimere ac delere omnino. Cic.1. Tuscul. Sin autem perimit ac delet omnino, quid melius, &c.

Ætas deleuit quod olim lusit Anacreon. Horat.4.Carm.ode 9.

Ædificia deleta. Cic.2. de Lege Agrar.

Tempus deleuit amorem. Ouid.3. Trist.eleg.7.

Delere bella futura. Cic.de Amicit.

Ciuem deleri. Sil.lib.7.

Cupias delere. Cic. pro Lege Manil.

Exercitum & imperatorem. Cæsar 6.bel.Gal.

Homines deleti. Cicero pro Murena, Quorum alteri vno aduentu nostri exercitus deleti sunt, alteri nostri imperij, &c.

Homines hominum impetu deleti, Id est bellis aut seditionibus. Cicero 1.Offic.

Morte deleti homines. Cic.2.de Nat.deor.

Vetustas delet famam operis. Ouid.2. Metam.

Improbitatem extinguere atque delere. Cicero 1. Verr. Omnino improbitas (id quod Pop. Rom. iandiu expostulat) extinguenda atque delenda sit.

Delere ex animis hominum infamiam iudicij. Liuius libro 4. ab Vrbe.

Nummulis acceptis ius ac fas omne delere. Cic. Att.lib.1.

Extincto Senatu, deletísque iudiciis. Cic.3.Offic.

Leges delere. Cic.pro Sextio.

Maculam bello aliquo susceptam. Cic.pro Lege Manilia, Et quoniam semper appetentes gloriæ præter cæteras gentes, atque auidi laudis fuistis, delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta.

Immortalem memoriam beneficij alicuius. Cic.in Parad.

Memoriam discordiarum, obliuione sempiterna. Cic.1.Philip.

Memoria nominis deleta. Cic.pro Flac. Nominis propè Romani memoriam cum vestigio imperij non modò ex ædibus Græcorum, verumetiam ex literis esse deleram.

Molestiam delere. Cic.Q frat.lib.3.24, Deleuit enim mihi omnem molestiam recentior epistola.

Nomen Pop.Rom. Cic.ad Att.lib.10.

Obliuio delet. Cic.pro Deiotaro, Quæ vnquam vetustas obruet? aut quæ tanta delebit obliuio?

Obliuione delere. Vide OBLIVIO.

Delenda opprobria. Sil.lib.16.

Religionem hominum delere. Cic.2.de Diuinat.

Rempub. Cic. Post reditum in Senatu.

Senatum. Cic.13.Philipp.

Orbita iterata priores sulcos delet. Stat 6.Thebaid.

Veritatem. Cic.de Amicit.

Cauda vestigia pedum. Stat.1.Achil.

Vrbem. Lucan.lib.3.

Vrbem cruore & flamma. Cic.ad Augustum.

¶ Delere, pro mitigare. Cicero ad Atticum, 1, Tamen habet quiddam profectò quod magis in animo eius insederit, quod neque epistolæ tuæ, neque nostra legatio tam potest facilè delere, quàm tu præsens, non modò oratione, sed tuo vultu illo familiari tolles.

Deletio, Verbale (Ἐξάλειψις) Lucil. lib.26, Deletionem nostri ad vnum exercitus.

Delebilis, & hoc delebile, penultima correpta (Ἐξαλειπτός) Quod deleri potest. Martialis libro 7,

Casibus hic nullis, nullis delebilis annis Viuet.

Deletor (Ἐξαλείπτης) & Deletrix, penult. prod. deletricis, Qui vel quæ delet & destruit. Cic. de Arusp.respon. Tum est illa in templo Castoris scelerata & penè deletrix huius imperij sica deprehensa.

Deletilis, & hoc deletile, penult. corr. (Ἐξαλειπτικός) dicitur non quod deletur, sed quod delet. Varro Modio, Si displicebit tibi tã magnum, sumam spongiam deletilem.

Deleticius, Adiectiuum. vt Charta deleticia. Vlpianus in l. Chartæ. D. de Bonorum poss.secun.tabul. Chartæ appellatio & ad nouam chartam refertur. & ad deleticiam.

Delephat (Δελέφατ) Veneris stella matutina, sic à Chaldæis dicta, quam alij Phosphorum vocant. De hac Cic. 2. de Nat. deor. Apol. Martian. & cæteri.

Deleteria medicamẽta (Δηλητήρια φάρμακα) A medicis appellantur noxia, & mortifera, quæ scilicet, quũ à calore nostro vinci non queant, neque concoqui, alia celerius, alia tardius mortem inferunt. Vide Galen.lib.3.de temperam.

DELIVA, DELIACVS, Vide DELOS.

DELIADAS, Sculptoris nomen apud Plin.lib.34.cap.8.

Deliastæ (Δηλιασταί) Athenis homines dicebantur quidam, qui Delphos ad cõsultanda oracula mittebãtur, vt scribit Philochorus apud Sophoclis interpretem in OEdipo Coloneo.

Delibero, deliberas, penult.corr. (Βουλεύομαι, γνώμαις, συμβουλεύομαι) deliberare, A libella dictum est, authore Festo. Terent. Adelph.2.1, Delibera hoc, dum ego redeo leno.

Deliberare vtrum. Cicero ad Brutum, lib. 12. Deliberant vtrum traiiciant legiones ex Africa, néone.

Statuere & deliberare. Cic. 3. Verr. Iste certè statuerat ac deliberauerat non adesse.

Deliberandum & concoquendum. Cicero pro Quinto Roscio Comœdo, Tibi verò Piso diu deliberandum & concoquendum est, vtrum potius, &c.

Amplius deliberandum censeo. Terent. Phorm.

Noctem sibi ad deliberandum postulauit. Cic. pro redit. ad Quir.

Spatium deliberandi habere. Cic. 1. Offic.

Delibero, Cósulo aliquem. Cicero 2. de Finibus. Qui voluptatem summum bonum esse decreuit, non cum ea parte animi, in qua inest ratio atque consilium, sed cum cupiditate, id est cum animi leuissima parte deliberat. Budæus.

Deliberare cum amicis. Cic. 2. de Fin.

Deliberare de absoluendo Apronio. Cic. 5 Verr.

¶ Deliberatur, impersonale. Cæsar 7. bel. Gal. Deliberatur de Auarico in communi consilio, incendi placeret an defendi.

Veri consulendum sit, deliberetur. Cic. 2. de Inuent.

¶ Deliberatum est, Id est fixum, & decretum est. Cic. 7. Verr.

Certum est, deliberatúmque. Cic. pro Rosc. Amer.

Deliberatum est mihi. Cic. ad Att. lib. 15, Mihi verò deliberatum est, et nunc quidem est, abesse ex ea vrbe, in qua, &c.

Statutum cum animo, ac deliberatum habeer. Cic. 5. Verr.

Deliberatum & constitutum est mihi. Cic. 1 de Lege Agrar. Præsertim quum mihi deliberatum & constitutum sit, ita gerere Consulatum, quo vno modo geri grauiter & liberè potest.

Deliberatus, penult. prod. Particip. { [illegible] } vt Mora deliberata. Horat. 1. Carm. ode 37.

Deliberatus { [illegible] } Nomen ex participio. Cic. Metello, lib. 5 2. Neque illi quicquam deliberatius fuit, quam me. &c.

Deliberatum, Substantiuum { [illegible] } Cæsar 1. bel. Ciuilis, Illi deliberata respondent, scriptáque ad eum mandata per eos remittunt.

Deliberator, penul. prod. { [illegible] } Verbale. Cic pro Sextio, Illi inertia deliberatori merces, longa interposita nocte duplicata est.

Deliberatio, Verbale { [illegible] } Cic. 1. Offic. Triplex igitur est, vt Panætio videtur, consilij capiendi deliberatio.

Deliberatio & consultatio. Cicero 3. Officiorum, Sapientem & bonum virum fingimus, de eius deliberatione & consultatione quærimus.

Deliberatio & demonstratio, genera sunt causarum. Cicero 1. de Inuent.

Difficilis deliberatio. Cic. pro Lege Manil.

Ad deliberationem aliquos adhibere. Cic. 1. Philipp.

In deliberationem illud cadit. Cic. 1. Offic.

Ex deliberatione constans causa, vt belli. Cic. 2. de Orat.

Consumere deliberationem in aliquid agendo. Cicero Post reditum ad Quirites, Quæ deliberatio non in reddenda, &c. sed in augenda mercede consumpta est.

In deliberationibus omnem rationem consumere. Cic. de Fato.

Habere domi deliberationem de aliqua re. Cic. 2. Philipp.

Habet res deliberationem. Cic. Att. lib. 7, Habet enim res deliberationem, etsi ex parte magna tibi assentio.

Incidit deliberatio. Cic. 3. de Orat. Inciditur enim omnis iam deliberatio, si intelligitur non posse fieri, aut si, &c.

Introducere deliberationem aliquam. Cic. 3. Offic.

Suscipere deliberationem alicuius. Cic. Att. lib. 14, Suscipe nunc meam deliberationem, qua sublata: ita multa veniunt in mentem in vtranque partem.

Deliberatiuus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Deliberatiuum genus orationis. Cic. 1. de Inuent. Et Quintil. lib. 3, Ergo pars deliberatiua, quæ eadem suasoria dicitur.

Causa deliberatiua. Cic. 2. de Inuent.

Materiæ deliberatiuæ, iudicialésque. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Deliberabundus, Adiectiuum { [illegible] } Deliberans. Liuius 2. ab Vrbe Condita, Consules velut deliberabundi capita conferunt, diu colloquuntur.

Delibo, delibas, penult. prod. { [illegible] } delibare, Degustare, & primis labris attingere.

Contentus delibasse cibos. Claud. de bello Getico.

Artes delibare. Ouid. 1. Fast. Quisque suas artes ob idem delibat agendo. Id est leuiter attingit & exercet primo anni die, Totus ab auspicio ne foret annus iners.

Nouum honorem. Liu. 5 ab Vrbe. Hoc est, velut degustare magistratum recens institutum, vel cum gerere.

Causam narratione. Quintilianus lib. 4.

¶ Delibare, pro Decerpere. Cic. de Senect. Audiebam Pythagoram Pythagoreósque, incolas pené nostros, qui essent Italici philosophi quondam nominati, nunquam dubitasse quin ex vniuersa mente diuina delibatos animos haberemus.

Flosculos orationis alterius delibare & carpere. Cicer. pro Sextio.

Delibare de gloria alterius. Cic. de Inuent. Id est auferre.

De honestate. Cic. 2. de Inuent. Quod si in præsentia de honestate delibatum, virtute aliquando & industria recuperetur.

De laude terius hominis quicquam. Plancus Cic. lib. 10. 22.

Benefaciendi materiam. Plin. Iunior in Paneg.

¶ Delibare, Violare, destruere, vitiare. Columella libro 2. cap. 2, Néue aut cornu bos ad stipitem vehementius offendat, aut extremo iugo truncum delibet, ramúmque deplanet. Varro 2. de Re rustica, capite 2, Ne toto die cursantes inter se téneri delibent aliquid membrorum.

Delibare honestatem. Gel. lib. 1. cap. 3, Rependitur quippe & compensatur leue damnum delibatæ honestatis.

¶ Hos delibatus populi dictus est ab Ennio Cethegus, aut potius à Pop. Rom. Id est eloquentia excellens. Cic. de Claris Orat. Delibatus, hoc est (vt opinor) intactus, incorruptus, illibatus.

D E L

¶ Delibata numina, Id est contaminata, diminuta, violata. Horatius in epist.

Delibata deûm per te tibi numina sancta Sæpe aderunt, &c.

Delibatio, Verbale. Florent. in l. Legatum est. D de leg. 1, Legatum est delibatio hæreditatis, qua testator ex eo quod vniuersum hæredis foret alicui quid collatum velit.

Delibiro, delibiras, delibirare, Idem quod Delibo. Cicero ad Pætum, Solebam enim antea delibutus oleis & lucanicis tuis, &c. Sic enim legit Turnebus, non delectari, hoc sensu, Tu me ita promulside antea delibabas, ac meam famem diminuebas illis primis ferculis, quam tibi integram & illibatam ad omnia cœnæ fercula afferam, neque primis istis missibus eam perdam & consumam, ac delibabor sed vt integer & recens ad reliqua fercula cœnâ, principio cœnæ abstinebo. Vt autem ab appello appellitu, à cœno cœnito deducitur, pari ratione à delibo delibito deriuatur. Hæc Turnebus.

Delibro, delibras, penult. corr. { [illegible] } delibrare, Librum, id est corticem arbori detrahere. Columella libro 4. cap. 24, Cortex quoque aridus, fissósque per summa trunci dependens, corpore tenus delibrandus est.

Delibro, delibras, penult. prod à libra compositum { [illegible] } ponderare. Gel. lib 15. cap. 8, Quid relinquitur, nisi et delibrari sibi cœnas iubeant, ne edendo defatigentur?

¶ Delibrare, Aquam sulco deriuare. Festus.

Delibratum, authore Nonio, Decorticatum: vt Deartuatum, Per artus discissum. Virg. Georg. lib. 2,

—vdóque docens inolescere libro. Hæc Nonius.

Delibutus, penult. prod. { [illegible] } Vnctus, quasi oleo, aut alio liquore imbutus. Colum. lib. 7 cap. 4, Vbi per triduum delibuto tergore medicamina perbiberit. Martial. lib. 11.

Delibutus medicamentis. Cic. de Claris Oratoribus, Qui deuinctus erat fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus.

Delibutus capillus. Cicero pro Rosc. Amer. Ipse verò quemadmodum composito, & delibuto capillo passim per forum volitet cum magna cateruа togatorum, videtis Iudices.

Cruore Nessi delibutus Hercules. Horat. Epod. ode 17.

Rubrica delibuta imago. Author ad Herenn. lib 3.

Sanie delibutum aliquid. Cicero 1 Tusculan. Ex antiquo quodam poeta.

Dona delibuta veneno. Horat Epod. ode 3,

Hoc delibutis vlta donis pellicem

Serpente fugit alite.

¶ Delibutus gaudio. Terent. Phorm. 5. 6. Transtulit ad animum quod est corporis, inquit Donatus.

Delibutus periuriis. Sallust. in Ciceronem, Vxor sacrilega, ac periuriis delibuta.

Delicatus, penult. prod. { [illegible] } Mollis & deditus deliciis. Delicata dicebant veteres, quæ nunc dedicata. Vnde adhuc manet dedicatus. quasi luxui deditus. Festus. Cic. 6. Verr. Nostrum enim vnusquisque, qui tam beati, quam iste est, non sumus, tam delicati esse non possumus. Et lib. 2. de Orat. Filius delicatior.

Adolescens delicatus. Cic. de Claris Orat.

Delicatissimus amnis, Id est leniter fluens, cui opponitur Rapidus & violentus. Plin. Iun. in epist. Sic Delicatum litus, Cic. 7. Verr.

Muliebris & delicatus ancillarum, puerorúmque comitatus. Cic pro Milone.

Delicatum conuiuium. Cic ad Att. lib. 2.

Voluptaria & delicata disciplina. Cicero 1. de Finibus, Vt tollatur omnis error imperitorum, intelligatúrque ea quæ voluptaria, delicata, mollis habeatur disciplina, quàm grauis, quàm continens, quàm seuera sit.

Domus. Seneca Hippol. 2.

Delicatissimum fastidium. Cicero 1. de Finibus, Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitiæ est, aut fastidij delicatissimi.

Libidinosa & delicata iuuentus. Cic. Att. lib. 1.

Puella tenellulo delicatior hœdo. Catul. ad Coloniam, 17.

Pure lepidus & delicatus. Cic. 2. in Catil. Hi pueri tam lepidi ac delicati, non solùm amare & amari, neque cantare & psallere, sed etiam sicas vibrare, & spargere venena didicerunt.

Delicatior & mollior ratio. Cic. 5. de Finib.

Delicatior sententia. Plin. lib 15. cap. 2.

Sermo delicatus & conuiuio dignus. Cicero 1. Officiorum, Turpe enim valdéque vitiosum, in re seuera conuiuio dignum aut delicatum aliquem inferre sermonem.

Delicatissimis versibus exprimere omnium conuiuiorum genera, cœnarúmque, & adulteria. Cic. in Pisonem.

Delicata vita. Cic. 2. Tuscul.

Delicatæ & obscœnæ voluptates. Cic. 1. de Nat. deor.

Molles & delicatæ voluptates. Cic. 1. de Nat. deor.

¶ Delicatus debitor, est quasi luxui consecratus: quod enim nunc dedicatum, prius delicatum dixere. Vlp. de pig. act. in fin. l si seruus, Igitur hæc, inquit, à iudice erunt dispicienda, et neque delicatus debitor, neque onerosus creditor audiatur.

Delicate, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } vt Delicatè cœnitare. Varro 3. de Re rust. cap. 4.

Recubare molliter & delicatè. Cic. 3. de Orat.

Delicatè & molliter viuere. Cic. 1. Offic.

Delicatè cultus. Colum. lib. 12. cap. 1, Cultam, vestitámque familiam vtilitate magis habeat, quàm delicatè.

Delicium, delicij: in plurali deliciæ, deliciarum { [illegible] } Oblectamentum quod nobis voluptati esse solet. Mart. lib. 13, Delicium paruo donabis Dorcada nato.

Delicium domus. Martial. lib. 7,

Gloria conspicuæ deliciúmque domus.

¶ Delicium digamma, Formianum suum agrum intelligit Cicero, quod

quòd ab F digammate Æolio incipiat. Ad Att. lib. 9. In emendationibus ex scripto antiquissimo codice exemplaribus legitur, Delituum digamma videram.

¶ Delicia, deliciæ. Plaut. Trucul. 19, At ego ad te ibam. s. ad me delicia? Sed antiquum est & inusitatum.

Amor & deliciæ. Cic. 6. Verr. Vnde igitur potius incipiam, quàm ab ea ciuitate, quæ tibi vna in amore, atque in deliciis fuit?

Mel & deliciæ. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8, Scito C. Sempronium Rufum, mel ac delicias tuas, calumniam maximo plausu tulisse.

Multarum deliciarum & magnæ pecuniæ locus. Cic. de Lege Agr.

Multarum deliciarum comes est extrema saliatio. Cic. pro Mur.

Cogitatio supellectilis ad delicias, aut apulatum ad voluptates. Cicero in Parad.

Votorum deliciæ. Iuuen. sat. 10.

Alexandrinæ deliciæ. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Deliciæ meæ Dicæarchus, per appositionem. Cic. 1. Tusc. Sic Catullus, Passer deliciæ meæ puellæ.

Deliciæ pueri. Plautus Persa, 6, Pæcasium deliciæ pueri salue. Sic dictum est vt Delicias hominum à Iuuenale, pro delicato homine. Budæus.

Deliciæ nostræ. Virg. ecloga 9. Per delicias nostras, intelligit amnimonem amicam. Seruius. Idem ecloga 2, Delicias domini. Hoc est qui domino in deliciis erat.

¶ Faciles deliciæ. Ouid. 13. Metam.

Illepidæ atque inelegantes deliciæ. Catul. epig. 6.

Loquaces deliciæ. Stat. 5. Sylu. 5.

Pueriles. Cic. 3. de Orat. Regificæ. Claud. 7. Paneg.

Luxu carentes. Stat. 1. Sylu. 3.

¶ Alicuius delicias se dicere. Cic. pro Domo sua.

Dicere delicias, Vide DICO.

Excutere delicias. Claud. 2. in Eutrop. Significat amouere.

Facere delicias & libidines. Catul. epigr. 42. Ouid. Trist.

Delicias facere, pro Dissimulationibus iocularibus vti. Plautus Menæch. 9, -eia delicias facis Mi Menæchme: quin amabo is intro? hic tibi erit rectius. Id est quod vulgari sermone dicimus, Nimiú est hoc frustrari & illudere, quòd te tandiu rogari vis. Budæus.

Fugare delicias animi. Catul. epigr. 63.

Habere in deliciis aliquem. Cic. Att. lib. 6.

Implere aliquem deliciis. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.

Inficere animum deliciis, Vide INFICIO.

Nouis luxuriare deliciis. Ouid. epist. 15.

Infantiam statim deliciis soluimus. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Esse in deliciis alicui. Cic. in Vatinium testem, Illi autem quibus erat in deliciis, vix risum tenebant.

¶ Deliciæ, in malum, pro morositate. Cic. ad Att. lib. 1. 12, Ecce autem alteræ deliciæ equitum, vix ferendæ, quas ego non solum tuli, sed etiam ornaui.

Deliciæ & ineptiæ. Cic. in Orat. Quo magis sunt Herodotus, Thucydidésque mirabiles: quorum ætas quum in eorum tempora, quos nominaui, incidisset, longissimè tamen ipsi a talibus deliciis, vel potius ineptiis abfuerunt.

Deliciarum causa, vt Animi causa. Cic. 13. Ver. Quos Antonius deliciarum causa loris in conuiuio cædi iubebat à suis publicé.

¶ Deliciolæ, Diminutiuum. Cicero 1. ad Atticum, Tulliola, deliciolæ nostræ, tuum munusculum flagitat, & me vt sponsorem appellat.

¶ Delicia dicitur etiam genus tigni, quod à culmine ad tegulas angulares infimas versus fastigiatum collocatur. Vnde & tectum ipsum deliciatum, & tegulæ deliciares siue colliciares appellantur. Hæc Festus. Cato cap. 14, Deliciares tegulæ quæ erunt, pro binis integris computabuntur.

Delico, delicas, penult. corr. { [illegible] } delicare pro Dedicare ponebant veteres, inquit Festus.

Delicare, Explanare, indicare. Accius Achilli, Qua re alia ex crimine inimicorum effugère possit, delica. Cæcilius Obolo stare, Imò verò hæc sol nunc solitus sum, res delicat. Titinnius lib. 5, Quid istuc est, aut istic sibi vult sermo? mater delica. Nonius. Antiquum.

Delico, delicis, delicere, Illicere, antiquum. Titin. lib. 5.

Quòd ea parasitus habeat, qui illum sciat

Delicere, & noctem facere posset de die. Nonius.

Delictum, Vide DELINQVO.

Delicus { [illegible] } porcus qui dicatur, exponit Varro 2. de Re rust. cap. 4, his verbis, Quum porci depulsi sunt à mamma, à quibusdam delici appellantur, neque iam lactantes dicuntur.

Deligo, deligas, penult. corr. { [illegible] } deligare. Notæ significationis. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 47, Ea summa integenda binis tabellis dextra ac sinistra deligatis, heis bæque elidendæ.

Deligare ad palum. Cic. 7. Verr. Cæsar 4. bel. Gal.

Apud mensam. Plaut. Menæch. 3.

Deligata in linteolo grana. Plin. lib. 22. cap. 25.

Vulnus deligauit aliquis antequam hæc ars esset. Quintilianus libro 2. cap. 17.

Deligo, deligis, penult. corr. delegi, penult. prod. delectum. { [illegible] } deligere, Ex de & lego compositum: Deligere est, quod magis idoneum ad rem agendam est, de multis cernere & assumere. Liu. 1. ab Vrbe, Deligere generum. Cæsar 3. bel. Gall. Duces verò hi deliguntur, &c. Cic. pro Lege Manil. Tum de imperatore deligendo esse dicendum.

Bona deligere & Reiicere, contraria. Cic. 2. de Legibus.

Deligere aliquem ad extrema Reipub. discrimina. Cic pro Domo sua, Nos quòd nominatim res maximæ penè iam desperatæ, summum virum sæpe ad extrema Reipub. discrimina delectum præficeremus, à te reprehendemur?

Aliquem ad imitandum. Cic. 2. Offic. Quibuscum si frequentes sunt, opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibiipsi delegerunt ad imitandum.

Comites delegi. Virg. 5. Æneid.

Famulum sibi. Claud. 7. Paneg.

Castris locum idoneum. Cæsar 2. bel. Gall.

Lumina ipsa ex florentissimis ordinibus. Cic. pro Mil.

Magistratus deligit Populus Romanus, quasi Reip. villicos. Cic. pro Plancio.

Multos ex suis annalibus posse deligere, quos velit & possit imitari. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.

Deligere ex omni numero. Cic. 4. Verr.

Sibi oppida maritima domicilio. Liu. 9. bel. Maced.

Deligere optimum virum ad sacra Idæa accipienda. Cic. 5. de Fin.

Ex Senatu aliquos in cõsilium deligere. Cic. pro Roscio Amerino, Qui ex ciuitate in Senatum, propter dignitatem, ex Senatu in hoc consilium delecti estis propter seueritatem.

Vnum ex cunctis deligere. Cic. de Lege Agrar.

In deligendo genere vitæ ratio habenda est. Cic. 1. Offic.

Potestas deligendi ex populo data. Cic. 2. de Lege Agrar.

¶ Deligere, pro Colligere. vt, Tenui primâ deligere vngue rosam. Ouid. epist. 4.

Delectus, Participium { [illegible] } vt, Delecti ad omne facinus coloni. Cic. de Lege Agraria.

Ad rem aliquam delectus. Cic. pro Rosc. Amer. Ad cámnam rem vos reseruati estis, ad cámnerem delecti, vt eos condemnaretis, &c.

Iuuentus delecta. Virg. 9. Æneid.

Natiuum & delectum malum. Cic. pro Domo sua, Nónne fuit eò maior adhibenda medicina, quæ & illud natiuum, & hoc delectum malum sanare posset?

Ab omni ordine delecti Oratores. Virg. 7. Æneid.

Delecti viri, Fortes & præcipui, vel egregij. Cic. 1. Tuscul.

Delectus, huius delectus, Verbale { [illegible] } Cæsar 8 bel. Gal. Nam Cn. Pompeius legionem primam, quam ad Cæsarem miserat, confectam ex delectu prouinciæ, Cæsari eam tanquam ex suo numero dedit.

Delectus, & discrimen. Cic. 4. Verr. Omniúmque rerum delectum atque discrimen pecunia sustulisse.

Delectus & iudicium. Cic. pro Cluent. Quod idem facere censores in delectu dignitatis, & in iudicio ciuium & in animaduersione vitiorum, qui conuenit?

Delectus & notatio iudicum etiam in nostris ciuibus haberi solet. Cic. 5. Philipp.

Dignitatis delectus in beneficentia fit. Cic. 1. Offic.

Verborum delectus. Cic. de Claris Orat. Primóque in libro dixerit, verborum delectum originem esse eloquentiæ.

Virtutis delectus. Cic. pro Corn. Balbo.

Sine vllo delectu, sine pop. notione, sine iudicio Senatus addicere alicui aliquid. Cic. de Lege Agrar.

¶ Adhibere delectum. Cic. 5. de Finib. Mihi quidem etiam lautius videtur quod eligitur, & ad quod delectus adhibetur.

Agere vel habere delectum. Vide AGERE & HABERE delectum. Liu. 2. ab Vrbe.

Superbissimo delectu & durissima conquisitione collectus exercitus. Cic. de Prouinc. Consul.

Conficere delectum. Cæs. 6. de bel. Gal.

Decernere. Liu. lib. 3.

Delectu aliquo aut sapientia non ducitur ad iudicandum populus, sed, &c. Cic. pro Plancio.

Edicere. Liu. lib. 2.

Facere certum studiorum delectum nemo dissuaserit. Quintilianus lib. 2. cap. 8.

Facere delectum militum, Vide FACIO.

Iudicio suo delectum habere aliquem. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.

Habere delectum ciuis & peregrini. Cic. 1. Offic.

Acceptorum beneficiorum sunt delectus habendi. Cic. 1. Offic.

Instituere delectum militum, Vide INSTITVO.

Intermittere. Cæsar 1. de bel. Ciuil.

Mandare. Liuius lib. 5. de bel. Pun.

Nullum rerum delectum relinquere. Cic. 1. Offic. Qui tamen haberent ius suum disputãdi de officio, si rerum aliquem delectum reliquissent, vt ad officij inuentionem aditus esset.

Tenere delectum rerum. Cic. 1. de Fin.

Delimo, delimas, penultima producta { [illegible] } delimare, De re aliqua limare. Plinius lib. 34. cap. 11, Alij delimatum æris scobem aceto spargunt.

Delingo, delingis, delinxi { [illegible] } delingere, Idem quod lingere. Plaut. Curcul. 12, Hic hodie apud me nunquam delinges salem. Idem Persa, 12, Nisi me hæc defendet, nunquam delinget salem.

Delingere plenum cochleare. Cels. lib. 3 cap. 22, non procul à fine.

Delinio, delinis, penult. corr. delinii, delinitum, penult. prod. { [illegible] } delinire, Idem quod linire.

¶ Delinire, per translationẽ, pro verbis demulcere & irretire. Plaut. Stich. 8, Vt eum aduenientem meis dictis deliniam.

Delinire animum suauitate. Cic. 4. Tusc.

Delinire animos præda, pretio, sermone. Liu. 1. ab Vrbe. Cic. 5. Verr. & 2. Offic.

Delinire atque corrumpere blanditiis. Cic. 1. de Fin. Qui blanditiis præsentium voluptatum deliniti atque corrupti, quos dolores, &c.

Fouere hominum sensus, delinire animos, & adhibere voluptates. Cic pro Murena.

Flectere virtute sua & patrimoniis delinire. Cic. pro Mil.

Pellicere, capere ac delinire. Cic. pro Cluent. Animum adolescentis nondum consilio ac ratione firmatum pellexit iis omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac deliniri potest.

¶ Delinire, delitare antiquis. Titinius Prælia: Verùm enim dotibus deliniti, vltrò etiam vxoribus ancillantur. Nonius.

Delinitus, penult. prod Participium { [illegible] } Cic. 1. de Orat. Genus hominum in montibus ac syluis dissipatum, non prudentium consiliis compulsum potius, quàm disertorum oratione delinitum, se oppidis mœnibus sepsisse.

Illecebris voluptatis delinitus. Cic. Cassio, lib. 15. 16.

Non nuptialibus donis, sed filiorum funeribus delinita mulier. Cic. pro Cluent.

¶ Delinitus. Mente alienatus, vt ait Nonius. Plaut. Amphit. Delinitus sum profectò, ita vt me qui sim, nesciam. Lucil. lib. 28, Concedat homini id quod vult, delinitae, corrumpat prorsus, ac nequos omnes.

Delinitor, penult. prod. Verbale { [illegible] } Cic. de Claris Orat. Vt non cum aduersario solùm, sed etiam (quod mirabile esset) cum iudicio ipso, cuius delinitor esse debet Orator, iurgio sæpe contenderet.

Delinitio, verbale { [illegible] } Cic. 2. Offic. Ipsaque illa delinitio multitudinis ad breue tempus exiguúmque duratura sit.

Delinimentum { [illegible] } Idem quod delinitio. Liuius 4. ab Vrbe. Aptissimum tempus erat vindicatis seditionibus delinimentum animis Volani agri diuisionem obijci. Idem 10 bel. Pun.

Vitæ delinimenta monstrauerám tibi. Tacit. lib. 15.

¶ Delinimenta, pro venenis, veneficiis, & poculis amatoriis. Afranius, Si possent homines delinimentis capi, Omnes haberent nunc amatores anus: Ætas & corpus tenerum & morigeratio, Hæc sunt venena formosarum mulierum, Mala ætas nulla delinimenta inuenit. Sed & delinitus est alienatus mète, quòd his venenis afficiatur.

Delinio, delinias { [illegible] } delineare, Liniamenta formæ ducere. Plin. lib. 35. cap. 10, Arrepto carbone extincto e foculo, imaginem in pariete delineauit.

Delino, delinis, penultima correpta, delini, delíui, & deleui, delitum { [illegible] } delinere, Fœdare, corrumpere. Cicero in Epist. ad Caluum, Tuli molestè, quòd literæ delitæ mihi antè redditæ sunt. Ex Prisciano, lib. 9.

Delinquo, delinquis, deliqui, penultima producta, delictum { [illegible] } delinquere, Propriè est prætermittere quod non oportet prætereire, inquit Festus. Cicero 3. de Natura deorum. Ferretne ciuitas vlla latorem istiusmodi legis, vt condemnaretur filius aut nepos, si pater aut auus deliquisset? Plaut. Menæch. 7, Ne tu delinquas, neve ego irascar tibi.

Peccare & delinquere. Cic. 2. de Inuent. Nam necesse est eum qui velit peccare, aliquando primùm delinquere.

Aliquid delinquere. Cic. 2. de Lege Agr. Sic siquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me à vobis deprecentur.

Delinquere erga aliquem. Plaut. Epid. 9.

In ancillam siquis delinquere possit. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.

In aliqua re delinquere. Cic. 2. de Inuent. Idem pro Cluent. Quare ne in bello propter hostium metum delinqueret, amplior ei mortis & supplicij metus est à maioribus constitutus. De milite.

Delinquere in vita. Cicero 2. Tuscul. Artémque vitæ professus, delinquit in vita.

Delinquere minus est quàm peccare. vnde obligationes ex delictis priuatis nasci dicuntur: accusationes ex criminibus. Cicero 2. de Inuent. Nam necesse est eum qui velit peccare, aliquando primùm delinquere.

¶ Delinquor, Passiuum. Papinianus in l. Si adulterium. §. Fratres denique. D Ad Legem Iuliam De adulteriis, Adulterij crimen quod pubertate delinquitur, non excusatur.

Siquid delinquitur, fit nescio quomodo, vt magis in aliis cernamus, quàm in nobismetipsis. Cic. 1. Offic.

Paruum delictum est. Cic. pro Cecinna, In iure paruum delictum esse, qui prohibitus sit, nisi ex eo loco, vbi vestigium impressisset, deiici neminem posse.

Deliquium, deliquij { [illegible] } Defectus. Plaut. Capt. 11,

Hoc si secus reperies, nullam causam dico, quin mihi

Et parentum & libertatis apud te deliquio fit. Id est diminutioni.

De deliquio vide Varronem lib 6. de lingua Latina sub finem.

¶ Deliquium solis, inquit Festus, à delinquendo dictum, quòd delinquat in cursu suo. Plin. lib. 2. cap. 12, Hinc quoque medici recentiores & Latini vocant animi deliquium pro defectu illo, quem quidam syncopen vocant.

Deliquum, deliqui { [illegible] } Id est, minus. Plaut. Cas. 5,

Siue amet, siue quod lubet id faciat. quando tibi nil domi

Deliquom'st. Id est nihil tibi deest propterea.

Delictum, delicti { [illegible] } minus est quàm peccatum. Plautus Bacchid. 23,

Sine hoc exorare me obsecro abs te, vt istud delictum

Desistas tantopere ted oppugnatum. Plin. lib. 14. cap. 1, Atque etiam in delictis pœnam ipsam honorat.

Manifestus delicti. Tacit. lib. 1.

Author & reprehensor delicti. Ouid. epist. 16.

Liber à delictis. Vide LIBER.

Terrarum delicta. Stat. 1. Thebaid.

Maius delictum. Cic. pro Cecinna, Quo delictum maius est, eo pœna tardior.

Parua. Cic. 1. Offic. Quæ autem parua videntur esse delicta, neque à multis intelligi possunt, ab iis est diligentius declinandum.

¶ Coercere delicta supplicio. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Commoueri delicto suo. Cic. Sextio, lib. 5. 17, Et illud adiunges, homines sapientes turpitudine, nó casu: & delicto suo, non aliorum iniuria commoueri.

Defendere delictum. Horat. in Arte.

Domare delicta. Claud. 8 Paneg.

Ob delictum experiri pœnas ab aliquo dij. Cic. pro Marcel.

Fateri delicta. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.

Luendum morte delictum. Senec. Hippol. 8.

Inque vicem illorum patiar delicta libenter. Horatius 1. Sermon. satyra 3.

Piare delicta. Silius lib. 17.

Stringuntur pectora delicto. Ouid. 5. Trist. eleg. 7.

Deliqueo, deliques, penult. corr. delicui { [illegible] } deliquere, neutrum, vel Deliquesco, deliquescis, delicui, deliquescere, In totum resolui & dissolui. Ouid Metam. lib. 4.

Protinus imbutum cælesti nectare corpus Delicuit. Columella libro 12. capite 41, Hæc ita coquuntur, vt omnia poma deliquescant cum musto.

¶ Deliquescere, per translationem. Cic. 4. Tusc. Nec sitienter quid expetens ardeat desyderio, nec alacritate futili deliquescat. Hoc est mollescat, inquit Budæus.

Deliquescat foris. Plaut. Casina, 8.

Deliquiæ vel colliquiæ, quæ stillicidia excipiunt in cauædio. Vitruuius libro 6. capite 3, Cauædia autem displuuiata sunt, in quibus deliquiæ aquam sustinentes stillicidia reiiciunt. Aliqua exemplaria habent arcam sustinentes.

Deliquium, Vide DELINQVO.

Deliquo, deliquas, penult. corr. { [illegible] } deliquare. A liquore formatum, significat effundere. Columel. lib. 12. cap. 39, Deinde post viginti vel triginta dies quum deferbuerit, in alia vasa deliquare, & confestim opercula gypsare, & pelliculare.

¶ Deliquo, deliquas, deliquare, Vetustum verbum est, quod valet aperire, declarare, vt docet Nonius. Titinnius lib. 5, Quid istuc est, aut quid sibi vult sermo? mater deliqua. Lucret. lib. 1,

At contra grauius plus in se corporis esse Deliquat, &c.

Deliro, deliras, penult. prod. { [illegible] } delirare, De recto decedere. Verbum ductum ab arantium lira.

¶ Delirare, per translationem, A recto & æquo, & à communi sensu recedere. Horat. lib. 1. epist. 2, ad Maximum Lollium, Quicquid delirant reges, plectuntur Achiui. Cic. 2. de Orat. Multos se deliros senes sæpe vidisse, sed qui magis quàm Phormio deliraret, vidisse neminem.

Desipere, delirare, dementem esse Cic. 1. de Nat. deor. Summos viros desipere delirare, dementes esse dicebas.

Delirare, & mente captum esse. Cic. 1. Offic. Omníque in re quid sit verum videre & tueri decet: contráque falli, errare, labi, decipi tam dedecet, quàm delirare & mente captum esse.

In aliqua re delirare. Cic. 1. de Diuinat. Vtar igitur, nec abducar vt rear aut in extis totam Hetruriam delirare, aut eandem gentem in fulguribus errare, aut fallaciter portenta interpretari.

Acumen delirat. Horat 1 epist 12.

Delirat linguáque ménsque. Lucret. lib 3.

Delirans, penult. prod. Participium { [illegible] } vt Delirans senex. Terent Adelph. 4 7.

Delirans in libris suis, quos scripsit. Cic. 1. de Nat. deor.

Delirantia dicta. Plaut. Amph. 7.

Somnia delirantium. Cic. de Nat. deor. Exposui ferè non philosophorum iudicia, sed delirantium somnia.

Delirus, penultima producta, Adiectiuú { [illegible] } Qui delirat. Plaut. Amphit. 15, Adeò me illic hodie delirum fecit. Sic apud Cicer. 2. de Orat. Deliri senes.

Anus delira. Cic. 2. de Diuinat. An tu censes vllam anum tam deliram futuram fuisse, vt somniis crederet?

Scriptor delirus, & iners. Horat 2. epist 1.

Deliratio, Verbale { [illegible] } Plinius lib. 18 cap. 20, Hoc quoque vbi consuetudo patitur, crate dentata, vel tabula aratro adiecta, quod vocant lirare, operientes semina: vnde primum appellata deliratio est.

¶ Deliratio { [illegible] } Vitium peculiare senibus. Cic. de Senect. Ista senilis stultitia (quæ deliratio appellari solet) senum leuium est, non omnium. Idem 2. de Diuinat. O delirationem incredibilem.

Deliramentum { [illegible] } Ipsa deliratio. Plautus Amphitr. 8, Hæc quidem deliramenta loquitur. Idem Menæch. 10.

Delirium, delirij, Idem quod Deliramentum. Cels. lib. 5. cap. 27, Illa perniciosa est, quæ vel leui vulneri superuenit, vel vltra tempus inflammationis durat, vel delirium mouet.

Deliritas, pro deliratione. Laberius, Quoniam mens quæ deliritas vos suppilatores facit, &c. Nonius.

Delitео, delites, penult. corr. delitui, à quo delitesco, delitescis, delitui { [illegible] } delitescere, Eiusdé cum suo simplici significationis. Plaut. Rud. 20, Amat hercle me, vt ego opinor: delitui mala. Plin. lib. 36. cap. 5.

Delitescere in vlua per noctem. Virg 2. Æn. de Sinone. Varro 3. de Re rust. cap. 12, Vbi interdiu lepores delitescunt in virgultis atque herbis. Cæsar 4. bel. Gal. Noctu in syluis delituerant.

Delitescere, & Se aperire, cótraria. Cic. 2. de Nat. deor. In quo cursu multa mirabiliter efficiens, tum antecedendo, tum retardando, tú vespertinis temporibus delitescendo, tum matutinis se rursum aperiendo, nihil immutat sempiternis seculorum ætatibus, quin eadem iisdem temporibus efficiat. De Saturni stella.

Delitescere & Prosilire, contraria. Cic. pro Cælio, Constitutum locum iussit balneas Xenias, vt eò mitterent amicos qui delitescerent: deinde repenté, quum venisset Licinius, venenum traderet, prosilirent, hominémque comprehenderent.

In aqua delitere. Ouid. 2. de Arte amandi.

In parua casa. Ouid. 2. de Arte amandi.

In cubilibus delitescunt bestiæ. Cic. 2. de Nat. deor.

Delituit cælum. Stat. 3. Sylu. 1,

Delituit cælum, & subitis lux candida cessit Nubibus.

Priuato loco delituisse. Ouid. 3. Trist eleg. 1.

Occultata delituit virtus Stat. 10. Thebaid.

Exilio aliquem delituisse. Ouid. in Ibin.

¶ Delitere, vel delitescere, per translationem. Cicero pro Cecinna, Iuris iudicium quum erit, & æquitatis, caue in ista tam frigida, tam ieiuna calumnia delitescas.

Delitescere in authoritate alicuius. Cic. 4. Acad. Qui constitutam philosophiam euerteret, & in eorum authoritate delitesceret, qui negauissent quicquam sciri, aut percipi posse.

Delitescere sub tribunitia vmbra. Liu. 4. ab Vrbe, Vbi illi patritij spiritus, vbi subnixus & fidens innocentiæ animus esset, quærebat: sub tribunitia vmbra Consularem virum delituisse.

Delitas,

Deliraria, penult. corr. Participium ([illegible]) Plin. lib 35. cap. 1, Non placent iam abaci, nec spatia montia in cubiculo delirantia.

Delitigo, delitigas, penult. corr. delitigaui, delitigatum, penult. prod. delitigare. Horat. de Arte, Iratúsque Chremes tumido delitigat ore. Hoc est, vehementer litigat.

DELEUS (Δήλιος) Adiectiuum à Delo. Vide DELOS.

DELIUM (Δήλιον) Oppidi parui nomen, in Tanagra regione, vt author est Stephanus.

DELLI, Lacus erant breuiores, bullientibus aquis insignes, non longè à Catana, miræ profunditatis: quos incolæ Crateras vocát. Hos Poetæ fingunt fuisse fratres Palicos, Iouis & Thaliæ filios. Nam quum Thalia se videret ex Ioue grauidam, metuens iram Iunonis, optauit vt sibi terra dehisceret. Instante autem partus tempore, reclusa terra ea in parte, vbi nunc Delli lacus sunt, duo pueri emerserunt, quos Palicos fratres vocauerunt, ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quod prius in terram demersi, denuò reuersi sint. Hos lacus accolæ fratribus Palicis sacros putant, quòd per eos credantur in lucem esse reuersi, & lacus ipsos Dellos vocant. Qui tanta olim veneratione habiti sunt, vt circa eos iuramentum exigi soleret, siquis in furti suspicionem venisset, prius tamen accepto fideiussore, qui si iuranti quid accidisset, præstaret quod extitus ostenderet.

DALMENIUM, Vulgò *Dumno*, Dalmatiæ oppidú est, apud Ptolemæum lib. 2. cap. vlt.

DELOS (Δῆλος) Insula in Ægæo mari, omnium Cycladum clarissima, Apollinis templo & mercatu nobilis. Dicta Delos (vt docet Aristoteles) quòd quum mersa esset, subitò apparuit. Nam δῆλον, ostendo significat. Hæc primò Pyrpile dicta ab igne ibi primú reperto. A quibusdam Cynthia, ab aliis Asteria, ab aliis Cynethum. Sed in primis Ortygia: quoniam in ea primùm coturnices inuentæ sunt, quas Græci ortygias vocant. Hæc ex Plin. lib. 4. cap. 12. Vide 3. Verr. & Hyginum in Fabula 53.

Dele, Vocatiuus apud Statium legitur, lib. 3. Thebaidos,
-ipsa tua Mycone, Gyaróque reuelli Dele times.

Natalis Apollinis Delos. Horat. 1. Carm. oda 21.

Candidæ delos. Ouid. epist. 20.

Erratica. Ouid. 6. Metam.

Hospita gentibus. Stat. 1. Achil.

Latonia. Virgil. 3. Georg. Hæc est, in qua Latona enixa est Apollinem & Dianam: quam insulam antè vagam Apollo stabilem fecit, vt in tertio legimus, Mycone celsa, Gyaróque reuinxit. Seruius.

Deliacus, penult. corr. (Δηλιακός) Qui ex Delo est. Vnde æs Deliacum, & Deliaca dicta sunt vasa ex ære pretioso, ab insula Delo, vbi fuit prima nobilitas æris. Vide Plin. lib. 34. cap. 2.

Mercatus Deliacus. Plin. lib. 34. cap. 2.

Vasa Deliaca. Cic. pro Rosc. Amerino, Domus referta vasis Corinthiis & Deliacis.

Deliaca supellex, In qua erant triclinia, & lecti cum pedibus, & fulcris ex ære Deliaco factis. Vide Baysium.

¶ Deliaci, fuere mercatores, qui Delum frequentabant, vbi nobilissimus erat mercatus. Cic. pro Cornelio, Neque verò ornamenta ista villarum, quibus L. Paulum, & L. Mummium, qui vrbibus his vrbem Italiámque omnem referserunt ab aliquo video perfacilè Deliaco aut Syro potuisse superari. Deliacorum etiam gallinariorum Columella meminit, & Cicero in Lucullo. Petron[illegible] molles Deliacos vocat. Vide Turnebum.

Delius (Δήλιος) aliud Adiectiuum. vt Apollo Delius, Delia Diana. Cicero 3. Verr.

Antra Delia. Stat. 4. Sylu. 3.

Apollo Delius. Virg. 3. Æneid.

Ornatus foliis Deliis. Horat. 4. Carm. ode 3. Id est laureata corona, Porphyr.

Nemoralis Delia. Stat. 9. Thebaid.

Dea Delia. Diana. Horat. 4. Carm. ode 6.

Vates Delius. Virg. 6. Æneid. Id est, Apollo fatidicus. & sic ait Delius, vt Lyciæ sortes, id est Apollineæ. Seruius.

DELPHACIA (Δελφακία) Insula in Propontide, de qua Plinius libro 6. cap. vlt.

Delphax, cis (δέλφαξ) Porculus est lactens, vt ostendit Epicharmus, ducto vocabulo à delphys, quę vox apud Pollucem vulua est: vnde & adelphi, inquit, dicuntur fratres, qui ex vulua prodierint eadem. Sed propriè ex hoc delphax femellam signat, veluti quæ delphyn habeat, id est vuluam. Delphacium verò, sunt qui vulgò téporalem dictum suem intelligant. Cæl. Rhod. lib 8. cap. 7.

DELPHI, tam pro oppido, quàm pro oppidanis, plurali tántum numero, sicut Gabij (Δελφοί.) Est autem ciuitas in Bœotia iuxta Parnasum. Dicta à Delpho Neptuni filio ex Melántho Deucalionis filia suscepto. Ibi Apollo clarissimum templum habuit, & oracula reddebat. Hinc Delphicus dicitur.

Delphi vmbilicus orbis. Liuius 8. bel. Macedon. Verum etiam Delphis, quoddam commune humani generis oraculum, vmbilicum orbis terrarum Galli spoliauerunt.

Sortilegi Delphi. Horat. in Arte.

Insignis Apolline Delphi. Horat. 1. Carm. odæ 7.

Taciti Delphi. Claud. 7. Paneg.

Delphicus, penultima correpta, Adiectiuum (Δελφικός.) vt Delphica laurus, quòd victores Delphis ea coronarentur. Et est viridior laurus. Plin. lib. 15. cap. 30, Vel delphica laurus, quod Apollini sacra esset. Claud. in Gigant.

Delphicus Apollo. Ouid. 2. Metam.

Pytho Delphica. Tibul. lib. 2. eleg. 3.

¶ Delphicus gladius, de re dicebatur ad diuersos vsus accómodabili, quemadmodum iisdem vasculis, & poculorum vice in conuiuiis, & clypeorum vice in bellis vtebantur. Nam Delphicus gladius ad eum modum erat fabrefactus, vt eodem simul & sacras mactarent victimas, & nocentes afficerent supplicio. Meminit huius gladij, cum Euripides in tragœdiis, tum Aristoteles Politicorum libro 1. cap. 1, differens naturam non gignere singula ad plures vsus, sed vnumquodque ad suum peculiaré propriúmq; finem. Meminit idem huius rei, lib. De partibus animalium 4. cap. 6, tractans de lingua insectorum quæ pluribus funguntur officiis, simul & tentantes cibum, & attrahentes, & speculi vice aduersus iniurias defendentes. Quadrabit igitur in pauperes, qui ob penuriam eandem vestem aut aliam rem quampiam ad varios vsus accommodant. Hęc & plura Erasmus in Chiliadibus. Alciatus tamen lib. 7. Parerg. cap. 6, Illud, inquit, non omiserim, gladium Delphicum simpliciter accipi, quia ad aram Apollinis Delphici Pyrrhus sit occisus: & nihil pertinere ad Delphicam machæram, cuius Aristoteles libro 1. Politicorum mentionem facit: quamuis aliter parœmiographo visum sit. Erat illa machæra in supellectile, & prima tátùm parte ferrea, vt pro ense esset: cætera lignea, vt aliis quoque vsibus accommodaretur, quod Grammatici veteres tradiderút. Delphicus verò gladius ad eos referri potest, qui eodem fato, eodémque vindice pereunt.

Delphicum, delphici, penultima correpta. Procopius de bello Vandilico lib. 3. Igitur Belisarius tempus nactus opportunum, suis esse præcipit, vbi Gilimer & duces cibum capere ac morari consueuerant: Delphicum appellant eum locum Romani, non tamen propria lingua, sed quum iam diu græcissarent Romæ in palatio, vbi lectus stramineus regis fuerat, tripus etiam constiterat, in quo pocula regij pincernæ ponebant. Delphicum hanc vocabant habitationem. nam & Palatium ipsius Imperatoris ædes vocabát Romani græcissantes. Augustus hic primùm habitauit: vnde Palatium omnē regiam appellare ab eo postea contigit. Igitur Belisarius in Delphico est epulatus.

Delphica mensa. Cælius lib. 8. cap. 6. Delphinida poculorum mensam vocat in Lexiphane Lucianus, his verbis: ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς Δελφίδος τραπέζης. Id est pocula verò omnimoda iacebant in mensa Delphinide. Hanc Porphyrio Latinè Delphicá vocauit, quum ait Horat. lib. 1. Serm. sat. 6,

Cœna ministratur pueris tribus, & lapis albus
Pocula cum cyatho duo sustinet. Lapis albus, Id est mensa marmorea, quam vocant Delphicam. Iuuenalis item significauit sat. 3,

-& recubans sub eodem marmore Chiron. Delphicum verò, vti scribit Procopius, erat locus in Palatinis ædibus, in quo versari ac cibum capere consueuissent principes: quod ea Græcæ linguæ vsu factum arbitratur. Nam & ibi, inquit, stabat tripus, super quo ab regiis pincernis astituuntur pocula. & Latini mensam eiusmodi, Delphicam item nuncupant. Hæc Cælius. De his meminit & Plin. lib. 34. cap. 4, Ex ære, inquit, factitauere & cortinas tripodum nomine Delphicas, quoniam donis maximè Apollinis Delphici dicabantur. Sed & Paulus in l. 3. in princ. D. de supellect. legat. Supellectile legata hæc continentur: mensæ, trapezophora, delphicæ, subsellia, scamna, &c.

Delphica Sibylla quædam fuit, quæ ante Troiana bella vaticinata est, & pleraque Homerum operi suo carmina ex illius vaticiniis accommodasse ferunt. Alij Cumanam, quæ Amalthæa dicta est, dicunt fuisse. Alex. Genial. dier. lib [illegible] cap. 16.

Delphica vasa fuer, quorum nulla mutata forma, varius & multiplex vsus est. Nanque ita erant facta, vt duplici facie diuersis vsibus inseruirent, nunc poculorum vicem præstantia, nunc clypeorum vsum: tàm elaboratæ artis Delphi vasa habebant. Alexan. ab Alexan. Genial. dier. lib. 5. cap. 10.

Delphici thesauri, ab authoribus vbique celebrati sunt, in quibus & lateres aurei à Crœso dicati visebantur, & pretiosa segmenta ab Helena & Eriphyle eidem affixa templo cernere licebat. Quæ quia sacrilegas admouentibus manus, aut omnino ausis gestare pessimú peperere exitium, prouerbij sibi locum vendicant, non secus ac Tolosanum aurum, itémque Seianus equus, apud Gellium. Historia verò sic habet, Bello sacro Delphica pecunia, & quicquid ibi pretiosius erat, cessit in prædá. Inter reliqua verò ipsa hæc, de quibus diximus, segmenta: quæ duorum ex Phocensibus ducum, qui id bellum gerebant, vxores, vt est muliebre ingenium, auidè oblata arripuere, proximúsque collo circundedere, vt ipsis tutu est visum, ornamenta præsignia. vt mox docuit euentus, interitum exitialem. Ea siquidem, cui Helenes monile obuenit, turpiter prostituto corpore, pudicitiæ iactura & famæ dispendio, quæ bene sentientibus vita quoque comparatur, pœnas facinoris perpetrati luisse fertur. Alterá verò crudelior excepit pernicies: nam furentis filij vecordia tectis iniecto igni, viua exusta est. Meminit Plutarch. libro De iis qui serius à numine castigantur. & refert Cæl. Antiq. lect. libro 12. cap. 13.

¶ Delphicum (Δελφικόν) Locus erat in palatinis ædibus, in quo versari, ac cibum capere consueuerant principes, quod ex Græcæ linguę vsu factum arbitratur Procopius. Nam & ibi, inquit, stabat tripus, super quo ab regiis pincernis astituuntur pocula. Vide Cælium Antiq. lect. lib. 8. cap. 6.

Delphin, delphinis: vel delphinus, delphini, penult. prod. (Δελφίς) Genus piscis marini. Plin. lib. 9. cap. 8, Velocissimum omnium animalium, non solùm marinorum est delphinus ocyor volucre, ocyor telo: ac nisi multum infra rostrum os illi foret, medio penè in ventre, nullus piscium celeritatem eius euaderet. Ab hoc autem pisce, vt ex Plutarcho accepimus, huiusmodi fertur adagium, Delphini in terra vis. Id in eos promptum videtur, qui quod deserunt, iudicant, & in quod minus valeant, toto conatu petunt, nec se intra pelliculam continent, supra crepidam aliquid ambitiosius affectantes.

Curui delphines. Ouid. 2. Metamorphoseos,
-nec se super æquora curui
Tollere consuetas audent delphines in auras.

Pandi delphines. Ouid. 3. Trist. eleg. 10,
Tum neque se pandi possunt delphines in auras
Tollere. conantes dura coercet hyems.

Delphini se in portum conicientes significant tempestatem. Cicero 2. de Diuinat. Gubernatores quum exultantes loligines viderunt, aut delphinos se in portum conicientes, tempestatem significari putant.

Delphina palma non capis ([illegible]) Prouerbium elo-

gam, quo vtimur innuentes te pretiosa quem videri indignum. Sicuti apud Seleucum superbè pronuntiauit rhetor Amphicrates, quum amplius cogaretur, vt artis suæ documenta inibi promeret. Meminit Rhod. lib. Antiq. lect. 21. cap. 9.

Delphiniscus {δελφινίσκος} Diminutiuum, Paruus delphin, Aristoteli, eadém forma qua Cicero Diuinationum 1, Paniscum, paruum Pana, & Satyriscum, paruum Satyrum, appellat. Cæl. Antiq. lect. lib. 8. cap. 6.

DELPHINIS portus apud Ingaunos Ligures, non longè à fluuio, quem Feritorem vocant, collocatur à Plin. lib. 3. cap. 5.

DELPHINIA Diana appellata fuit & culta, vt apud Iul. Pollucem legimus: Ait enim lib. 8, Delphinium cõstitutum ab Ægeo Apollini Delphinio, & Dianæ Delphiniæ, in eóque primum Theseum iudicatum fuisse, &c.

¶Delphini, genus vasis argentei cælati. Plin. lib. 33. cap. 11, Delphinos quinis millibus sestertiis in libras emptos C. Gracchus habuit. L. verò Crassus orator duos scyphos Mentoris artificis manu cælatos sestertiis c.

¶Delphinus, Stella apud Varronem lib. 1. de Re rustica, capite 5, Maximè idoneum tempus ad cõcipiendum à Delphini exortu vsque ad dies XL. & paulo plus. Vide Hyginum in fabula 194, & rursum libro 2. & lib. 3.

¶Delphin, siue Delphin, vt inquit Aristophanis interpres, instrumentum est nauticum, tum plumbeum, tum ferreum, quod in bello nauali pendens ex antenna, vbi se ostendisset occasio, in hostiles naues demittebatur, deprimendi causa. Erat autẽ animalis figura compactum, vnde & nomen. Thucydides lib. 7, nauem delphinophoron vocat, ex qua propenderet delphin eiusmodi: meminit & Pherecrates. Iulius Pollux delphina pro parte nauis accipere videtur, quum ait: Carinæ affixum dicitur phalcis, siue lesbium, aut chelopodium, cuius postrema pars ad proram vergens, parembolis, sub qua embolum, quo nomine quidam rostrum intelligunt. Medium verò inter proembolida & embolum, stira, id est carina. Super embolum stat, inquit, delphis, quando nauis fuerit delphinophoros, nisi quis Pollucem quoque de instrumento sensisse videri malit. Nostris tamen temporibus celocium altius surrectum rostrum recuruum, vulgus nauticum delphina appellat. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 8. cap. 6.

¶Delphinis, idis {Δελφικὴ} Mensa est poculorum, vt ex Luciano apparet in Lexiphane, vt patuit.

Delphinium {Δελφίνιον} Herba est florem habens purpureum, violæ non dissimilem, sesquipedales ex vna radice surculos emittens, folia autem diuisa & prælonga, quæ Delphinorum effigiem repræsentant, vnde tractum est nomen. ¶ Alterum præterea est Delphinij genus, quod Romani Buccinũ vocant, superiori nõ dissimile, sed ramis longè gracilioribus. Vtriusque meminit Dioscorid. lib. 3. cap. 70.

DELPHINIVM {Δελφίνιον} Arx in Chio, & templum Apollinis in Attica. Pollux dicit forum esse iudiciale Athenis ab Ægeo constructum, vbi iudicabatur de his, qui factum non negabant, sed iure factum aiebant. Iudicium in eo primum Thesei factum est, dum interfectos quidẽ à se latrones fateretur, sed iure diceret interfectos. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 6.

DELPHINIVS {Δελφίνιος} Portus, sacer dictus, contra quem antiqua iacet Eretria in Euboea, nauigationem LX. stad. habens. Hæc Strab. libro 9.

¶Delphinius Apollo cognominatus, non quia is in delphina deformatus classi ducem se præstitisset, sed quòd delphinem emiserit, quem consequuti Cretenses Cirrham sint delati. Ex Plutarch. in commentariolo, Terrestria prudentiæ amplius sibi vendicent, an aquatica. Colebatur item Delphinia Diana, vt apud Iul. Polluc. lib. 8. obseruauimus. ¶ Fuit & apud Æginetas Delphinius mensis, Apollini Delphinio sacer, quo etiam mense ei sacrificium & rem diuinam faciebant. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 6.

DELPHVSA {Δελφοῦσα} Fons est insignis apud Delphos. ¶Delphusia verò vrbs Arcadiæ est. Vtriusque meminit Stephan. lib. 8. cap. 6.

DELTA {Δέλτα} Ægypti insula in Nilo, non longè ab Alexand. ita dicta, quòd literæ Græcæ Δ imaginem referat. Hirt. lib. 4. bel. Ciuil. ¶Est item Delta nomen vrbis, non procul à Syria, teste Stephano.

DELTA, Regio quædam est apud Argiuos hoc nomine, in qua Dianæ cognomento [illegible] sacellum visitur, quod Hypermnestra condidit, quum in iudicium patrem reiecisset, à quo illi facessebatur negotium, quòd Lynceo pepercisset, extra quàm proposuisset is. Vide Rhodig. lib. 11. cap. 16.

Deltoides {Δελτοειδὴς} Medicis dicitur musculus in brachio, ea in parte quam brachij caput ambit, qua iam etiam totius manus initium est. Nominatur autem sic quòd Δ. literæ Græcorum figuram quodammodo repræsentet. Galen. lib. 3. de anatom. administ.

DELTOTON, penult. prod. {Δελτωτόν} Cic. in Arato, Andromedæ signum, Deltoton dicere Graij Quod soliti, simili quia forma littera claret. Vide Hyginum lib. 2. & 3. commentarios quoque in Aratum.

Delubrum, delubri, penult. prod. {ναός} Locus in quo dei simulacrum dedicatum est. Plin. lib. 13. cap. 16, Præcipuam autem esse eam arborem circa Ammonis delubrum. Cicero 1. de Nat. deor. Virgil. 2. Æneid.

Delubrum, inquit Festus, dicebant fustem delibratum, hoc est decorticatum, quem venerabantur pro deo.

Delubrum, Locus ante aras, dictus à deluendo. religio enim sacrificij apud antiquos exigebat, vt ante sacrum, sacrificulus manus ablueret.

Delubrum dictum, inquit Seruius, quòd vno tecto plura complectitur numina: vt est Capitolium, in quo est Minerua, Iupiter, Iuno.

Aræ & delubra dei alicuius. Cic. 3. de Nat. deor. An hæc quoque dea est? Vidimus eorum eius aras delubraque in Græcia.

Pro deorum templis atque delubris certamen. Cicero 3. de Natura deorum, Est enim mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis atque delubris.

Alta deorum delubra. Virg. 4. Georg.

Alta superûm delubra vaporant. Stat. lib. 5. Thebaid.

Delubra sanctissimis religionibus consecrata. Cic. 2. Verr. Neque hoc solùm in statuis publicis, ornamentísque fecit, sed etiam delubra omnia sanctissimis religionibus consecrata depeculatus est.

Decora deûm delubra. Lucret. lib. 2,

Nam sæpe ante deûm vitulus delubra decora
Thuricremas propter mactatus concidit aras.

Ditia delubra diuûm. Ouid. 1. Metam.

Religiosissima delubra. Cic. 1. Verr. Quòd eorum simulacra sanctissima C. Verres ex delubris religiosissimis sustulisset.

Sancta deûm delubra. Lucret. lib. 6.

Summa. Virg. 2. Æneidos,

At gemini lapsu delubra ad summa dracones Effugiunt.

Musarum delubra colere. Cic. pro Archia.

Delucto, deluctaris {παλαίω} deluctari, Idem quod luctari significat. Plautus Persa, 1, Cum auibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mauelim.

Delucto, delucta, Actiuum. Plaut. Trin. 12, Quibus ærumnis deluctaui, filio dum diuitias quæro?

Deludo, deludis, penult. prod. delusi, delusum, penult. prod. {χλευάζω} deludere, Deridere, & decipere. Terent. Adelph. 1. 2, Vbi vis facilius passus sim, quàm in hac re me deludier. Cic. de Lege Agrar. Deludi vosmetipsos diutius à Trib. plebis patiemini?

Deludere dolis. Terent. And. 3. 4.

Terra deludet arantes. Propert. lib. 2. eleg. 16.

Guttur delusum inani cibo. Ouid. 8. Metam.

¶Delusisse etiam dicũtur gladiatores, quum, vt in digladiando fit, aliquod membrum luxarunt aut læserunt, vt iam ludere non possint: ex quam causa ij facti sunt, vt interquiescere cogantur, nec spectaculũ sui dare possint. Plinius, Lusatis potius medetur. vt licet videre gladiatores, quum deluserunt, hac iuuari potione. Turnebus.

Deludificor, penult. corr. deludificaris {διαχλευάζω} deludificari, Idem quod deludere. Plaut. Mostel. 14, Deludificatus est me hodie in perpetuum modum.

DELVENTINVS, Deus peculiaris Crustumenis fuit, quem vt patrium deum coluisse feruntur, ne quando hostili vastatione inueeretur. Vide Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 4. & Cæl. Rhod. lib. 22. cap. 3.

Delut, soluit, inquit Festus, à Græco [illegible].

Delumbo, delumbas {[illegible]} delumbare, Lumbos extrahere, debilitare. Plinius lib. 28. cap. 4, Hoc sæpe delumbata quadrupede approbatur.

Delumbatæ radices. Plin. lib. 19. cap. 6, Nunc sarculo leuiter conuelluntur radices, vt delumbatæ sileant, neque distrahant.

¶Delumbare sententias, per translationem. Cic. in Orat. Nec minutos numeros sequens concidat, delumbétque sententias. Id est eneruet, decurtétque.

Delumbis, & hoc delumbe, Quod lumbis caret: & ideo debile. in lumbis enim, corporis virtus sita est. Plin. lib. 10. c. 33, Perdix prægrauem iam delumbem sese simulans.

Delumbis Mollis & effœminatus. Pers. sat. 1,

-somma delumbe saliua Hoc natat in labris.

Deluo, deluis, delui, delutum, penult. prod. {[illegible]} deluere, Depurgare & diligenter lauare. Cato, cap. 116, Laserpitium aceto deluito. Alij legunt dil[illegible]

Deluere, Made[illegible]endo aliquid delere. Varro, Obortæque inter legendum lacrym[illegible]eras deluebant. Fortasse legendum delebant.

DELVS, Mons in Bœotia, apud quem erat Apollinis templum, & post illud duo mirabili suauitate fontes, copia aquarum ac frigiditate insignes: alterum φοίνικα, id est palmam vocant: reliquum oleam, sicuti commeminit in libro, Cur oracula defecerint, Plutarchus: vbi & oraculum Apollinem narrant. Vide & Plutarchum in Pelopida.

Delutamentum, ti, Substantiuum à verbo deluto. Cato, Terram quammaximè cretosam amurca infundito, paleas indito. Sinito quatriduum, fracescat: vbi bene fracuerit, rutro concidito: vbi concideris, delutato. Ita neque aspergo nocebit, neque mures cauea facient, neque herba nascetur, neque delutamenta scindent se.

Deluto, delutas, penult. corr. delutare, Luto aspergere, vel tegere. Cato, cap. 99, Granarium totum oblinito crasso luto: postea conspergito amurca omne quod delutaueris. Vbi aruerit, eo frumentum refrigeratum condito: curculio non nocebit. Sed hic alia exemplaria habent lutaueris. Idem cap. 128, Hab rationem delutare quum voles, terram quammaximè cretosam vel rubricosam sumito.

D E M

Demadeo, demades, penult. corr. demadui {νοτίω} demadere, Idem quod madere. Ouid. 5. Trist. eleg. 5,

Et refletur suos demaduisse sinus.

Demadesco, demadescis, demadescere. Scribonius Largus.

DEMADES, penultima correpta, Orator Atheniensis, plurimum potentia & opibus valuit: quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Remp. quæreret, ingentes diuitias per luxũ ac libidinem perdidit. Quumq; esset ætate confectus, & luxu simul & auaritia perditus, in eum solebat Antipater eludere, nihil ei, sicuti & cæsis victimis, præter linguam superesse. Cic. hunc nihil scripsisse author est in Bruto. Plura apud Plutarchum in vita Demosthenis.

DEMAENETVS, penultima correpta, Viri proprium nomen apud Plaut. in Asin.

Demænetus Parrhasius quũ in sacrificio, quod Arcades Ioui Lyceo humana etiamtum hostia faciebant, immolati pueri exta degustasset, & in lupum esset conuersus, idem decimo pòst anno restitutus, athleticè certauit in pugilatu, victórque Olympia reuersus est. Refert Plin. ex Agriopa authore lib. 8. cap. 22.

Demagis, pro minus, antiqui dicebant. Festus.

Demagis, pro valde magis. Lucil. lib. 19, Rex Cotus ille duos hos ventos Austrum atque Aquilonem nouissimè alebat. solos demagis istos ex nimbo austellos. nec nos fronces putare.

Demando, demandas {ἐγχειρίζω, ἐπιτρέπω} demandare, In totum committere.

Demandare

Demandare alicui curam alicuius rei. Liuius 8. ab Vrbe, Curam eorum nominatim Legatis Tribunísque & Præfectis demandabat. Idem 1. ab Vrbe.

Demandare curæ alicuius aliquid. Liu. 5. ab Vrbe.

Demandare vicem suam alicui. Suetonius in Caligula, capite 41, Et cuidam proximo collusori demandata vice sua, progressus in atrium domus, quum prætereuntes duos Equites Romanos locupletes sine mora corripi confiscaríque iussisset, exultans rediit, gloriánsque nunquam se prosperiore alea vsum. *Apres qu'il eut baillé son ieu à iouer, &c.*

Demano, demanas, pen. prod. {[illegible]} demanare, Idem quod manare. Catul. epig. 48,

Lingua sed torpet, tenuis sub artus
Flamma demanat sonitu suopte
Tinniunt aures, gemina teguntur
Lumina nocte.

DEMARATHVS, Lacedæmoniorum dux, quum exularet apud Athenienses, bellúmque contra patriam cerneret apparatum, plus se debere patriæ, quam Atheniensibus existimans, clàm Lacedæmonios certiores fecit. ¶Fuit & Demarathus, Tarquinij superbi pater, qui Corintho in Hetruriam se recepit, quòd Cypsellum tyrannum ferre non posset, vt scribit Cicero Tusculan. Quæst. libro 5. Hunc Demarathum vixisse temporibus Philippi Macedonis, author est Plutarchus in vita Alexandri. Vide apud Liu. 1 Decad. lib. 1.

Demarchus, Princeps populi, qui Tribunus plebis dicitur. Spartianus in vita Adriani, Fuit Demarchus in patria sua, Athenis archon. Aristophan. interp. Demarchi, inquit, scribebant in diariis eorum nomina, qui Reipublicæ aliquid debebant: libellos item leitarchicos penes se seruabant, populumque ad leges accipiendas conuocabant.

Demaretium numisma {[illegible]} Numisma est à Gelone Agragantinorum tyranno ex Demaretæ vxoris mundo muliebri cusum apud Siculos, vti à Pindaricis interpretibus relatum est.

DEMEA, Demeæ, Persona est apud Terentium in Adelphis, dura ac rustica. Vnde Demeæ homines rustici, duri & asperi dicti sunt.

Demeaculum, Vide DEMEO, demeas.

Dememini, apud Martialem legitur pro obliuiscor. Sic enim habet ille libro 2,

Ipse iubet mortis dememinisse Deus. Sed quoniam hoc verbum alibi non legitur, non desunt qui hoc in loco malint legere, Te meminisse.

Demens, dementis, omnis generis {[illegible], [illegible]} Sine mente, insanus. Terent. And. 3,

Quid hoc? adeone est demens ex peregrina?

Dementior, comparatiuum. Cic. in Pisonem, Ego te non vecordem, non furiosum, non mente captum, non tragico illo Oreste, aut Athamante dementiorem putem qui sis ausus, &c.

Inconsyderatissima ac dementissima temeritas. Cicero de Arusp. respons.

Scelere demens. Cic. 3. in Catil. Tum ille subito scelere demens quanta conscientiæ vis esset, ostendit.

¶Demens, Improuidus. Qui non consyderat. Virgil. 6. Æneidos,

Sed tum fortè cauа dum personat æquora concha
Demens, & cantu vocat in certamina diuos.

Orestis actus demens. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

¶Animus demens. Seneca Hippol. 2.

Cura. Valer. 6 Argonaut.

Discordia. Virgil. 6. Æneid.

Furor Propert. lib. 1. eleg. 13,

Taurus erat demens inter vtrasque furor.

Impetus. Seneca Hercule furente, 11,

Magni tamen compesce dementem impetum.

Otium. Plin. lib. 8 cap. 23. Nec vt mensura (id enim velle, penè dementis otij est) sed vt tantum, &c.

Timidum dementia somnia terrent. Propert. lib 3. eleg. 8.

Strepitus. Horat. 3. Carm. ode 19,

-audiat inuidus Dementem strepitum Lycus.

Dementia, huius dementiæ {[illegible], [illegible]} Cic. 3. Tuscul. Nec minus illud acutè, quòd animi affectionem lumine mentis carentem, nominauerunt amentiam, eandemque dementiam.

Aspera dementia. Propert. lib 2. eleg 6.

Popularis turbulentáque dementia ciuium perditorum. Cic. in Bruto.

Robusta vtrúsque dementia. Claud. de bello Gildonico. Dementiam vocat hoc loco furorem & insaniam bellorum.

Dementia deprauatus. Cic. 4. in Catil. Qui autem ex numero ciuium dementia aliqua deprauati, hostes patriæ semel esse cœperunt, &c.

Quæ te dementia cœpit? Virgil. eclog. 6.

Soluere aliquem dementia. Horat. Epod. ode 17.

Dementia operæ. Plin. lib. 17. cap. 5. ad finem, Terram enim terra emẽdari (vt aliqui præcipiunt) super tenui in pingui iniecta, aut gracili bibuláque super humidam ac præpinguem, dementia operæ est.

Demento, dementis {[illegible]} dementire, Insanire, delirare, de mente exire. Lucret. lib. 3, Sæpe animus dementit enim, deliráque fatur. Alij legunt, dementia enim.

Demento, dementas {[illegible]} dementare, Idem. Apuleius in Magia, Confessa est sese mea Magia in amorem inductam dementare.

Dementer, Aduerbium {[illegible]} Insanè. Cic. in Catil. Tanta res tam dementer credita.

Vri dementer amoribus Ouid 4. Metam.

Demensum, Vide DEMETIOR.

Demeo, demeas {[illegible]} demeare, Deorsum penetrare, descendere. Apuleius, Quæ suis pedibus ad tartarum demeare engeretur.

Demeaculum, Descensio ad loca subterranea. Apuleius lib. 6, Et illuminarum Proserpinæ nuptiarum demeacula.

Demereo, demeres. pen. corr. demerui, demeritum {[illegible]} demerère, Lucrari. Gel. lib. 1. cap. 8, Lais Corinthia, ob elegantiam, venustatémque formæ, grandem pecuniam demerebat. Plaut. Pseud. 10, Quid mercedis petasus hodie domino demeret?

Demereor, demereris, penul. prod. demeritus sum {[illegible]} demeréri, significat merito aliquo sibi alios constringere, inquit Valla in Raudensem. & accusatiuo iungitur. vt Ouid. Heroidum, epist. 2,

Crimine te potui demeruisse meo. Plaut. Mostel. 9,

Nec qui esca vna sibi me demeruerit magis.

Demereri aliquem. Quintil. lib. 9. cap. 2. Et Gel. lib. 1, Demerebat grandem pecuniam.

Cultu demereri deos. Ouid. ad Liuiam.

Pleniori obsequio amantissimos sui demereri. Quintil. in procem. libri 2.

Demereri beneficio ciuitatem. Liu. 3. ab Vrbe.

Demereri amœnitate aliqua vxorem. Columel. lib. 1. cap. 4, Iucundius vtique viro si etiam matrona cumitabitur, cuius vt sexus, ita animus est delicatior: quamobrem amœnitate aliqua demerenda erit, quo patientius moretur cum viro.

Demergo, demergis, demersi, demersum {[illegible]} demergere, Idem quod mergere, vel immergere, & aqua obruere. vt Demergere nauigia dicuntur loligines pisces. Plin. lib. 32. cap. 2.

Obscœnam Pomo demergite puppim. Ouid. epist. 5.

Demergit caput cornix per littora. Cic. 1. de Diuinat.

Demergere semen. Colum. lib. 3. cap. 18.

Demersi in aqua, demersus in palude. Cic. 3. de Finib.

Demersa in profundo veritas. Cic. 1. Acad.

In vndis demersus. Ouid. 14. Metam.

Domus demersa exitio. Horat. 2. Carm. ode 16. Hoc est, deiecta hiatu telluris. Acron.

¶Demersus ære alieno. Liu. 2. ab Vrbe, Totam plebem ære alieno demersam esse: nec sisti posse, ni omnibus consulatur: quum si alia aliorum sit conditio, accendi magis discordiam, quàm sedari.

Patriam demersam extuli. Cic. pro Sylla.

Animus ex altissimo domicilio depressus & quasi demersus in terram. Cic. de Senect.

Demersæ leges opibus. Cic. 2. Offic. Quamuis enim demersæ sint leges alicuius opibus, quamuis timefacta libertas, &c.

DEMETER {[illegible]} pen. prod. dicta est Ceres, quasi Gemeter, id est terræ mater. Hinc apud Galen. lib. 1. de Alim. legimus, Demetria signa id est, Cerealia, & frumentaria.

Demetior, demetiris, penult. prod. demensus, vel demetitus sum {[illegible]} demetiri, Diligenter & quadam ratione metiri. Vide DEMETIOR.

Demetior, penul. prod. actiuè & passiuè accipitur. Cicero 2. de Natura deorum, Atque its demetata signa sunt, vt in tantis descriptionibus diuina solertia appareat. Ibidem, Eorum enim cursus demetiti, maturitates temporum, & varietates, mutationésque cognouimus.

Demensus, Participium {[illegible]} Mensuratus & æquatus. Plautus Menæch. 2, Nunc argentum vobis demẽsum dabo. Cic. in Orat. Qui non insidiis, sed apertè ac palam elaboratur, vt verba verbis quasi demensa & paria respondeant.

Demensum, Substantiuum {[illegible]} Terent. Phorm. 1. 1,

Quod ille vnciatim vix de demenso suo
Suum defrudans genium comparsit miser, &c. Vbi Donatus, Serui quaternos modios accipiebant frumenti in mensem: & id demensum dicebatur. Et vtrum à mense, an à metiendo, incertum est.

Demeto, demetis, pen. corr. demessui, demessum {[illegible]} demetere, Idem quod metere. Columel. lib. 7, Illud deinceps præcipiendum habeto, vt demessis segetibus iam in area futuro semini consulamus. Catullus, Sole sub ardenti flauentia demetit arua.

Demetere flores. Colum. lib. 10,

Et vos agrestes duro qui pollice molles
Demetitis flores.

Flos demessus virgineo pollice. Virgil. 11 Æneid.

Ferro demetere aliquid. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

¶Demetere ac percipere fructus. Cic. 2. de Nat. deor. Idem de Senect. Reliqua autem tempora demetendis frugibus ac percipiendis accommodata sunt.

Ense demetere aliquem. Valer. 3. Argon.

Demetria, numero plurali {[illegible]} Ludi Athenis in gratiam Demetrij Poliorcetæ, vt [illegible] instituti, qui quoties agitabantur in proscœnio, Demetrij nomen inscribi solebat.

DEMETRIAS, Vulgo *Dimeniade*, Thessaliæ oppidũ est, quod prius Pagasa dicebatur. Author Plin. lib. 4. cap 8. Stephanus à Demetrio rege dictam putat, qui ea in ora regnauit, & ciuitates, quotquot sub Pelio erant, cucurrit. Idem alteram eiusdem nominis vrbem in Macedonia collocat, & tertiam in Perside iuxta Arbelum.

Demetrias, demetriadis {[illegible]} Tricesimus mensis apud Athenienses, dictus aliquando fuit a Demetrio Macedone, vt scribit Polemon.

DEMETRIVM {[illegible]} Locus in finibus Thessaliæ, circa campum Crocotum, & Amphrysum fluuium. ¶Est præterea eiusdem nominis ciuitas in Æolide, teste Stephano.

DEMETRIVS, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliorcetes. Hic post Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, transmisso Euphrate, Babyloniam occupauit. Athenas Cassandri, Ptolemæíque imperio liberauit: Cyprum, victo Ptolemæo, bello naualі recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Thessaliæ repressit. Postremò quum bellum aduersus Antiochum suscepisset, infeliciter pugnans, in eius potestatem venit: Chersonesique ab eo custodiæ traditus est, permisso tamen ei regio sumptu mollique victu, venationibus, omnibúsque voluptatibus: quibus ille vsus, minimum de salute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. ¶Demetrius item Phalereus, Theophrasti auditor, de

quo abundè Cicero in Bruto, Hic primus inflexit orationem, eámque mollem tenerámque reddidit: & suauis sicuti fuit, videri maluit, quàm grauis, &c. ¶Demetrius alius, præter dictus, Syrus, Ciceronis præceptor, vt scripsit ipse in Bruto, Eodem tempore (inquit) Athenis apud Demetrium Syrum veterem, & non ignobilem dicendi magistrem, exerceri solebam. ¶Fuit præterea Demetrius, Pompeii libertus, qui ex sanguine Quiritium, & proscriptionum licentia, cum pluribus aliis suæ conditionis hominibus, ditatus est, vt refert Plin. lib. 36. cap. 18.

Demigro, demigras, pen. corr. {μετοικίζω} demigrare, Est (inquit Valla libro 5.) domicilium mutare, & aliò se ad habitandum conferre. Cic. 1. Tuscul. Vetat enim dominans ille in nobis Deus iniussu hinc nos suo demigrare.

Demigrare ex campestribus vicis agrísque. Liuius libro 8. belli Maced.

Loco. Plaut. Amphit. 4,

Animum amittunt prius quàm loco demigrent.

Ex agris in vrbem. Liu. 1. ab Vrbe.

Ex oppido, & aras ac focos relinquere. Cic. in Pisonem.

De oppidis. Cæs. 4. bel. Gal.

In loca quædam propter bonitatem. Cic. de Lege Agrar.

¶Demigrare, per translationem: vt Demigrare ex vita, pro mori. Cic. pro C. Rabirio, Fortissimorum ciuium mentes quæ mihi videntur ex hominum vita ad deorum religionem & sanctimoniam demigrasse, testor, me, &c.

Demigrare de statu suo. Cic. ad Atticum, lib. 4.

Ab improbis. Cicero in Paradoxis, Mortémne mihi minitaris, vt omnino ab hominibus: an exilium, vt ab improbis demigrandum sit?

Demigratio, demigrationis, Verbale. Æmylius Probus in Miltiade, Quum magnus numerus esset, & multi eius demigrationis peterent societatem.

Deminuo, deminuis, deminui, deminutum, pen. prod. {ἐλαττόω} deminuere, Idem quod diminuere. Plaut. Trucul. 11, Iam de hoc obsonio de mina deminui modò quinque nummos. Sed antiquum est. Vide DEMINVO.

Deminutus capite appellatur, qui ciuitate mutatus est: & ex alia familia in aliam adoptatus: & qui liber alteri mancipio datus est: & qui in hostium potestatem venit: & cui aqua, ignísque interdictum est. Festus.

Demiror, penult. prod. demiraris {ὑπερθαυμάζω} demirari, Valde mirari. Terent. Heaut. 2. 3,

At hoc demiror, qui tam facilè potueris

Persuadere illi. Plin. lib. 31. cap. 6, Homerum calidorem fontium mentionem non fecisse demiror.

¶Demirari, pro Nescire: nam admirationem, inquit Donatus, ignorantia facit. Terent. Phorm. 2. 1,

-quid mihi dicent? aut quam causam reperient? Demiror.

Demissè, Demissio, Demissus, Vide DEMITTO.

Demitigo, demitigas, pen. corr. {καταπραΰνω} demitigare, Idem quod mitigare. Cic. Attico, lib. 1, Nosmetipsi, qui Lycurgei à principio fuissemus, quotidie demitigamur.

Demitto, demittis, demisi, pen. prod. demissum {καθίημι, καθιέναι} demittere, Deorsum mittere. Sallust. lib. 3. Histor. Cum machinis strepitu demissum victoriæ simulacrum coronam capiti imponebant. Virgilius, Cælo demittitur alto.

Demittere in. Columel. lib. 12. cap. 6, Vbi dulcem caseum demiseris in eam.

Demittere equum in flumen. Cic. 1. de Diuinat.

¶Demittere, Defodere. Virgil. 2. Georgicorum,

-aliéque iubebis

In solido puteum demitti, &c. Plin. libro 14. cap. 21, Imbecilla vina demissis in terram doliis seruanda, valida expositis.

¶Robora demittere ferro, Est cædere arbores. Valerius libro 1. Argonaut.

¶In adulationem demitti. Tacit. lib. 15, At in Senatu cunctis vt cuique plurimum mœroris, in adulationem demissus, &c.

¶In aluum demittere. Ouid. 8. Metamorphoseos,

Plusque cupit, quò plura suam demittit in aluum.

Per aurem demissa, Id est audita. Horat. in Arte.

Demittere in carcerem. Liu. 4. bel. Maced. In inferiorem demissus carcerem est, necatusque.

In casum aliquem, Plancus Senatui, lib. epist. fam. 10. 8, Quum in eum casum me fortuna demisisset.

Se in causam. Cic. ad Attic. lib. 7.

Ensum in viscera Ouid. 8. Metamorphoseos,

-tandem demisso in viscera ense,

Filia restabat, &c.

Corpora morti. Ouid. 3. Metam.

Corpus à ceruicibus. Author ad Heren. lib. 3.

Ensem in armos. Ouid. 12. Metam.

Equites in campum inferiorem. Liu. 7. bel. Pun. In hunc inferiorem campum posteriore die Asdrubal, &c. equites Numidas, leuiúmque armorum Baleares & Afros demisit.

Ferrum in artus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.

Fistulam in iter vrinæ demittere, est quod vulgò chirurgi dicunt, *syringam vel argaliam immittere*. Celsus lib. 7. cap. 26, Medicus autem à dextro latere sinistra quidem manu colem masculi continere, dextra verò fistulam demittere in iter vrinæ debet.

Gladium in ima ilia. Ouid. 12. Metam.

Imbrem cælo. Virgil. 1. Georg.

Insontem neci. Virgil. 2. Æneid.

Lacrymas demisit. Virgil. 6. Æneid.

Letho aliquem. Valer. 7. Argon.

Nomen demissum à magno Iulo. Virg. 1. Æneid.

Oculos. Ouid. 15. Metam.

Orco demissus. Horat. 1. Carm. ode 28,

-habéntque

Tartara Panthoiden iterum Orco

Demissum.

¶Aliquid in pectus. Sallust. in Iugurtha, Postremò hoc in pectus tuum demitte, nunquam Pop. Rom. beneficiis victum esse: nam bellum quid valeat, tute scis.

In pectora & animos vocem. Liuius libro 4. belli Macedonici, Vt eas voces, velut oraculo missas, in pectore, animósque demitterent.

Metu vultum. Ouid. 7. Metam.

Ad minore me demittere non recusabo. Quintilian. in procemio libri 1.

¶Animum. Cic. 1. de Inuent. Qua oratione habita grauiter & sententiosè, maximè demittitur animus hominum, & ad misericordiam comparatur.

Contrahere, & demittere animum. Cicero ad Q. fratrem, libro 1. 1, Quapropter hoc te primum rogo, ne contrahas aut demittas animum.

Demitti & contrahi animo. Cic. 4. Tuscul. Est igitur ægritudo, opinio recens mali præsentis, in quo demitti, contrahíque animo, rectum esse videatur.

Debilitari, & animos demittere. Cic. 5. de Finib. Si vincunt, efferút se lætitia, victi debilitantur, animósque demittunt.

Demittere mentes. Virgil. lib. 12, Demittunt mentes: it scissa veste Latinus. Id est, desperant: sicut econtrà, Sperantes aliquid, erigunt mentes. Seruius.

Demissus somno. Propert. lib. 2. eleg. 30,

Talis visa mihi somno demissa recenti.

Vim dicendi tantis comparatam laboribus ad vnum auditorem demittere, est quædam tacita dedignatio. Quintilianus libro 1. capite 2.

¶Demittere librem dicitur vlmus à Columella, lib. 5. cap. 6.

Demissus, Participium {καθειμένος} siue nomen ex Participio. Plinius libro vndecimo, capite 37, Tum siquidem inferiore labro demisso, ad, &c.

Demissæ aures. Virgil. 3. Georgicorum,

-demissæ aures incertus ibidem Sudor.

Capilli. Ouid. epist. 10.

Caput. Catul. epig. 83.

Demisso capite. Cic. pro Cluentio, At C. Fabricius à subselliis demisso capite discesserat.

Genus demissum ab Ænea. Horatius 2. Serm. satyr. 5. Id est deductum.

Demissis humeris virgo. Terent. Eunuch. 2. 3. Vbi Donatus, Antiqui Græci etiam virginibus suis præbebant palæstram ad componenda corpora. vel, Demissis humeris, liquidè & molliter deductis, neque extantibus alæ in modum.

Demissis labiis homo. Terent. Eunuch. 2. 3.

Læna demissa ex humeris. Virgil. 4. Æneid.

Demissa & palustria loca. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Demissis manibus fugere domum. Plaut. Epid. 10.

Pallia demissa. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.

Demissa vsque ad talos purpura. Cicero pro Cluentio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Demissiores ripæ. Plin. Iunior epist. lib. 7.

Vestis. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Voce demissa loqui. Virgil. 3. Æneid. Id est humili. Seruius.

¶Demissus animus, Abiectus. Cic. pro Fonteio, Versari animo demisso, atque humili, vt solent ii, qui affecti iniuriis, ad opem iudicum supplices, inferioresque confugiunt?

Demissior animus. Liu. 4. ab Vrbe.

Fracto ac demisso animo esse. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Animum demissum & oppressum erigere. Cic. pro Cluentio.

Humilis & demissus, cui repugnat Alacer & lætus. Cic. 2. Verr. Quum iste repente ex alacri atque læto sic erat humilis atque demissus, vt non modò Populo Rom. sed etiam sibi ipse condemnatus videretur.

Mœrens, demissus & afflictus. Cic. pro Sylla.

Tristis & demissus. Cic. pro Murena, Vidésne tu illum tristem demissum? iacet, diffidit, abiecit hastas.

Homo demissus. Horat. 1. Serm. satyr. 3. Id est vilis & ignauus.

Probus, demissus, non acer, non pertinax, non litigiosus. Cic. 2. de Oratore.

Demissio, Verbale {καθέσις} Cic. 3. Tuscul. Verisimile est igitur, in quem cadit ægritudo, cadere in eundem timorem & infractionem quandam animi, & demissionem.

Demissè, Aduerbium {καθειμένως} vt Volare demissius. Ouid. 3. Trist. elegia 4.

Demississimè atque subiectissimè aliquid exponere. Cæsar 1. belli Ciuilis, Hæc quàm potest demississimè atque subiectissimè exponit.

Suppliciter demisséque respondere. Cicero pro Flacco. & pro Domo sua.

Suppliciter ac demissè gratias agere. Brutus ad Ciceronem, 16.

Humiliter, demisséque sentire. Cic. 5. Tuscul. Non est ausus elatè & amplè loqui, quum humiliter demisséque sentiret.

Demium, Gemma est à pinguedine dicta. Græci enim δημὸν pinguem dicunt: quo vocabulo Homerus frequenter vtitur. à quo δήμιον gemma appellata. Nec fuit in vsu antiquorum gemma vlla frequentior, vt Menandri fabulæ testantur. Plin. lib. 37. cap. 7, In India trium generum, rubrum, & quod demium vocant à pinguedine, tertium quod argenteis bracteis sublinitur.

Demiurgus {δημιουργός} Magistratus nomen apud Græcos. Liuius 2. bel. Maced. Tum inter magistratus gentis (Demiurgos vocant, decem numero creantur) certamen nihilo segnius, quam inter multitudinem

tudinem esse. Ibidem, libro 8. Demiurgis ciuitatum qui summus est magistratus, Ægium euocantibus, &c. In nonnullis codicibus legitur Damiurgus. ¶Demiurgus item Græcis opificem, seu artificem sonat. ¶Item hoc nomine dicebatur mulier in nuptiis dulciariorum bellariorúmque apparatrix, quæque sponsum lauabat, & in nuptiis sacra parabat.

Demo, demis, dempsi, demptum {ἀφαιρέω, ἐξαιρέω} demere, Detrahere. Terent. Eunuch. 4. 1, Inde aurum mulier sibi clàm demit. Cic. 3. de Natura deorum, Idémque Æsculapij Epidauri barbam auream demi iussit.

Addere & Demere, contraria. Cic. 4. Acad. Quum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur.

Demere de re aliqua. Plautus Trinum. 6. Liuius 7. ab Vrbe, Æquè impotens postulatum fuit, vt de stipendio equitum æra demerentur.

De capite demere. Cicero 5. Verr. Demit de capite medimna sexcenta.

Ex osse demere. Cels. lib. 8. cap. 4, His ita succurrendum est, vt tamen quam minimum ex osse demarur.

Minutatim & gradatim aliquid demere. Cic. 4. Acad.

Capita aliquorum demere. Cicero de Petitione Consul. Nam illis quos meminimus Gallis, qui tantum Titiniorum, ac Naniorum, ac Tanusiorum capita demebant, Sylla vnum Catilinam præfecerat.

Demere soleas. Plaut. Truculent. 8,

Iam redit animus: deme soleas, cedo vinum.

Vngues. Plaut. Aulul. 9.

¶Demere & Tribuere, contraria. Lucret. lib. 1,

Posse eadem demptis paucis, paucísque tributis.

Amores. Ouid. 2. de Remed. amor.

Authoritatem pecuniæ. Sallust. in Oratione ad Cæsarem, de Republica ordinanda, Ergo in primis authoritatem pecuniæ demito: neque de capite, neque de honore ex copiis quisquam magis aut minus iudicauerit.

Cibo aliquid. Cels. lib. 1. cap. 3, Ac verè paululum cibo demendum, adijciendumque potioni. Id est, verè non tantum cibi capiendum, sed paulo liberalius bibendum est. Idem libro 6. cap. 5, Demere aliquid ex cibo.

Commoda. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.

Curam & solicitudinem. Liu. 1. bel. Maced.

Dolorem. Lucret. lib. 2.

Fenestras & ostia. Iulianus in l. habitator. D. de rei vendicat. Habitator in aliena ædificia fenestras & ostia imposuit, eadem post annum dominus ædificiorum dempsit.

Fidem demere alicui rei. Ouid. 1. de Remed. amoris,

Deme veneficiis, carminibusque fidem.

Demere fidem fabulis. Sueton. de Claris Orat. Sæpe fabulis fidem firmare, aut demere.

Vero quoque & honesto fidem dempsit. Tacit. lib. 4.

Honorem alicui demere. Ouid. 13 Metam.

Demere ignominiam. Liuius 2. ab Vrbe, Hæc mouerunt Veientes, ac pro se quisque Romano saltem duce ignominias demendas, belloque amissa repetenda minaciter fremunt.

Iuga equis. Ouid. 4. Fast.

Aliquid laudi. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8.

Metum. Tacit. lib. 18, Sibi quisque consuluere, donec missæ à Fabio Valente epistolæ demerent metum.

Mœrorem è pectore. Lucret. lib. 3.

Molestias. Terent. Adelph. 5. 3.

Lacrymis demenda mora est. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Odorem vini deteriorem. Cato cap. 110.

Otia. Stat. 1. Sylu. 2.

Solicitudinem. Tacit. lib. 18.

Nubem supercilio demere. Horat. 1. epist. 19. Hoc est, non tristem, & nimis seuerum se præbere. Porphyr.

Vitio aliquid. Cels. lib. 5. cap. vlt. de vitiliginis speciebus.

Demptus, Participium {ἐξῃρημένος.} Plin. lib. 15. cap. 17, Demptis forcipe corruptioribus acinis.

Pomum arbore demptum. Ouid. 11. Metam.

Carere aliqua re fine dempto. Ouid. epist. 1,

Vtque mihi dempto fine carendus abest.

Aliquid agere dempto metu. Ouid. 2. Metamorphoseon,

Paulatímque metu dempto, nunc pectora præbet

Virginea palpanda manu.

Referre nouam faciem dempta pelle. Tibul. lib. 1. eleg. 8.

Dempta æternitate, nihilo beatior Iupiter quam Epicurus. Cic. 2. de Finib.

DEMOCEDES, pen. corr. Crotoniata medicus illustris, qui quum inter Darij captiuos esset, & Darius ipse ob inuersum pedem grauiter ægrotaret, ita vt iam septem noctes insomnis egisset: nec à medicis suis vel parum iuuaretur: ductus in medium Democedes, vinctus compedibus, Darium penitus liberauit: & deinde maximo in honore apud regem & Persas omnes habitus est. Author Herodotus lib. 4.

DEMOCHARES, penult. corr. Orator Atheniensis, Demosthenis ex sorore nepos, missus cum aliis ad Philippum regem legatus, expositis mandatis, petenti regi quid gratum Atheniensibus facere posset, respondit, Suspendere te. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex demisit incolumem: Vos (inquiens) cæteri renunciate Atheniensibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Hæc Seneca libro 3. de Ira. Hic etiam historiam earum rerum quæ gestæ erant sua ætate Athenis, non tam historico, quam oratorio genere conscripsit. Author Cicero in Bruto. Et libro 2. de Oratore.

DEMOCINAS, medicus, qui Polycratem, Samiorum tyrannum, curauit talentis duobus, scripsitque librum de medicina. Suidas.

DEMOCLES, penult. corr. adulator quidam dixit Dionysio tyranno, quòd vitam beatissimam viueret. Tyrannus autem, vt beatitudinem suam illi declararet, induit eum habitu regio, & mensam copiosè paratam ei apposuit, sed super caput eius appendit tenui filo gladium districtum. Tunc Democles tyrannicam vitam miseram esse intellexit. Valerius hanc historiam & elegantissime & copiosissime describit. Cic. 5. Tuscul. vbi Damoclem vocat vtique per primam vocalem.

DEMOCOON, fuit nothus Priami, qui velocissimos patris equos apud Abydum custodiebat. hunc Vlysses in bello interemit, vt est apud Homer. lib. Iliad. 4.

¶Democoon Megaræ filius, ab Hercule furore percito, vnà cum matre Megara, tribusque aliis fratribus, quorum hæc sunt nomina, Onites, Theremachus, Democoon, Creontiades, interemptus. Quanquam octo perfossos canit Pindarus: aliis adijcientibus duos etiamnum Iphicli fratris. Vide Cælium Rhodiginum, libro 6. capite 7.

Democopi {δημοκόποι} Idem quod Demagogi, nisi quòd hi concionibus, illi vero legibus agrariis, ac muneribus gladiatoriis, & spectaculis multitudini lenocinari, & obrepere solent, aut epulum sæpe præbendo. Hinc Democopia, popularitas. Budæus.

Democrates {δημοκράτης} Tarentinorum summus magistratus appellabatur, qui parem regiæ dignitati potestatem habebat, vitæ necísque imperium tenens, eiusmodi fuit Dictator Romæ. Ex Alex. Genial. dier. lib. 4. cap. 23.

DEMOCRATES, penult. corr. architectus Alexandri, qui Alexandriam metatus est. ¶Fuit & Democrates athleta, qui facto in stadio circulo consistens, à nullo dimoueri poterat. Author Ælianus de varia historia. ¶Fuit & Democrates, medicus, qui testis citatur à Plinio.

Democratia, pen. prod. {δημοκρατία} Principatus populi.

Democratici {δημοκρατικοί} Qui fouent principatum populi, qui scilicet populari instituto viuentes, dignitatem in libertate constituunt: à Latinis vocantur Populares. Oligarchici verò, qui dignitatem partim in censu & facultatibus, partim in generis nobilitate ponentes, paucorum gaudent principatu. Aristocratici autem, qui virtute dignitatem metientes, optimorum fouent statum. Author Budæus in Annotat. Pand. & hi dicuntur à Latinis Optimates.

DEMOCRITUS, penult. corr. {Δημόκριτος} Abderites, vt author est Diogenes, Pythagoræ imitator, non tamen auditor: quum duos haberet fratres maiores natu, ab eis discedens hæreditatem suam accepit: quam in pecuniam redactam, breui tempore peregrinando absumpsit. Nam primùm ad Ægypti sacerdotes contendit, ab illis Geometriam accepturus. Inde Rubro mari emenso, ad Chaldæos, & (vt quidam volunt) ad Gymnosophistas, in Indiam penetrauit. Postremò Athenas rediit ad Socratem, vbi se gloriatus ignotum omnibus fuisse. Veni (inquit libro 5. Tuscul.) Athenas, neque me ibi quisquam agnouit. Quod dictum refert Cicero vt sapientis viri & gloriam spernentis. Coniugióque iunctus, deinde profectus est Athenas, affirmans se breui reuersurum. Quod quum non faceret, Phyllis impatientia amoris se laqueo suspendit, vt est apud Ouidium in epistolis. Vide Plinium libro decimooctauo, capite 28.

Democritus, Physicus ornatè loquutus est. Cic. 1. de Orat.

Studiosus nobilitatis Democritus. Cic. 4. Acad.

A Democrito propter discendi cupiditatem videmus vltimas terras esse peragratas. Quæ qui non vident, nihil vnquam magna cognitione dignum amauerunt. Cic. 5. de Finib.

Democritus vir magnus in primis, cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit. Cic. 1. de Nat. deor.

Democritus perpetuo ridens. Iuuenal. satyr. 10,

Perpetuo risu pulmonem agitare solebat

Democritus.

¶Democritus alius fuit Sicyonius, quem non solùm hospitem, sed etiam valde sibi familiarem Cicero scribit Allieno, lib. 13.

Democriteus, Adiectiuum {Δημοκρίτειος.} Cicero 2. de Diuinatione, Verum sint sane ista Democritea vera, quando ea nos extis exquirimus, &c.

DEMODOCUS, penult. corr. fuit citharœdus, quem Homerus libro Odysseæ 8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulsantem & simul canentem, vt est apud Virgilium 1. Æneidos, in conuiuio Didonis, ——cithara crinitus Iopas

Personat aurata.

Demoe {δῆμοι} apud Atticos sunt, vt apud nos Pagi. Festus.

DEMOGORGON, Magus tam excellens, vt præesse larum dictus sit, & illas pro nutu coegisse.

DEMOLOCHUS, Syracusanus comicus, Epicarmi medici filius, docuit fabulas xeris lingua Dorica. Suidas.

Demolior, demoliris, demolitus sum {καθαιρέω, ...} demoliri, A mole deductum, significat diruere, deijcere. Cic. 3. Offic. Demoliri ea quorum altitudo officeret auspiciis.

Partem muri demoliri. Cassius Cic. lib. 12. 13.

Columnas. Cic. Q. fratri, lib. 3. 17.

Domum. Cic. Offic. lib. 1.

Parietem. Cic. in Topic.

Robora demolitur. Ouid. 15. Metam.

Statuas. Cic. 4. Verr.

Destruere ac demoliri ius. Liu. 4. bel. Maced. Siquod cuipiam priuatim officiet ius, id destruet, ac demolietur.

¶Demoliri culpam de se, pro Amoliri. Plaut. Bacch. 6. Id est, se non esse in culpa ostendere.

Demolio, demolis, pen. prod. demoliui, pen. prod. demolitum, demolire. Alphenus in l. Qui insulam in princ. D. Locat. Dominus insulæ, quia ædificia vitium facere diceret, demoliera eam.

Demolitus, pen. prod. Participium passiuum. Vlpianus in l. Quid tamen. D. Quibus modis vsusfruct. amitt. Verumetiam si demolitus æ-

dibus testamēt alias nouas testaretur.

Demolitio, Verbale { [illegible] } vt Demolitio statuarum. Cic.6.Verr.

Tollere demolitione aditus templorum. Cicero Post Reditum in Senatu.

DEMONAX, fuit Adriani temporibus philosophus, qui nō. vt plerique, solitudinem sectabatur, sed nihil potius habuit, aut putauit inter homines amicitia: omnémque hominem sibi familiarem existimabat: nullum sibi vnquam viaticum præparauit, sed quum esuriret, quam proximam domū apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Centenarius decessit, elatus publico sumptu. Apud Lucianum. ¶ Fuit & alter Demonax, de quo Plin. Transcendit eum amnem (de Iauarre loquitur) Demonax, Seleuci & Antiochi regum dux, quem maximè sequimur in iis, &c. Vide Plinium libro 6. capite 16.

DEMONNESVS { [illegible] } Insula est circa Chalcedonem, in qua cyanus lapis, chrysocolla, & aurum inuenitur, si Stephano credimus.

DEMONICA, mulier quæ auri auiditate vrbem Ephesum Brenno duci prodidit, vt est author Plutarchus in Parallelis.

Demonstro, demonstras { [illegible] } demonstrare, Apertè & palam monstrare. Terent. Heaut 4.4, Audistin' homo iste modò quam villam demonstrauit? Idē Phorm. 2.1, Aut vbi habitet demonstrarier.

Docere & demonstrare. Cicero 4. Verrina, Legatos mittunt qui eum leges doceant, consuetudinémque omnium annorum demonstrent.

Demonstrare & exponere. Cic. Pæto, lib.9. 24. Spurina quidem, quum ei rem demonstrassem, & vitam tuam superiorem exposuissem, magnum periculum summæ Reipub. demonstrabat.

Demonstrare & ostendere. Cic. Attic. libro 1.1, Demonstraui hæc Cælio, & illud ostendi, si ipse vnus cum illo contenderet, me ei satisfacturum fuisse.

Demonstrat præceptor aliquid discipulo. Vlp. in l. Sed etsi quencunque. D. ad leg. Aquil. Sutor puero discenti, parum bene facienti quod demonstrauerat erat, forma calcei ceruicem ita percussit, vt oculus puero perfunderetur.

¶ Demonstrare, pro Narrare. Cic. 1. de Orat. Etiam illa cognoram & acceperam, antequam de re diceremus, initio conciliandos eorum esse animos qui audirent, deinde rem demonstrandam, postea controuersiam constituendam, tum id quod nos intenderemus confirmandum, &c.

Breuiter demonstrare. Quintil. in Proœm. lib.1.

Se demonstrat incolumem esse non posse. Cic. 3. Verr.

Digito demonstrare. Cic. in Somnio Scip.

Demonstrare iter. Cic. in Catil. Plin. lib.8 cap.4.

¶ Demonstrabitur { [illegible] } Impersonale. Cic. 4. Verr. Tamen vobis alio loco, vt se tota res habeat, quod ad eam ciuitatem attinet, demonstrabitur.

Demonstratus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt Demonstratus locus. Cic. c. de Diuinat.

Demonstratio, Verbale { [illegible] } Quādo necessariis & suis caussis res explicatur. quales imprimis sunt demonstrationes geometricæ. Aristoteles censuit demonstrationem esse proprietatis de subiecto per caussam propriam, vt esset risus de homine, si caussa esset vlla. At nullum talis demonstrationis exemplum Aristoteles ipse proferre potuit.

¶ Demonstratio rhetoribus est genus caussæ ad laudandum aut vituperandum. Cic. 1. de Inuent. Si deliberatio & demonstratio genera sunt caussarum, non possunt rectè partes alicuius generis caussæ putari.

Demonstratio & significatio. Cic 3. de Orat. Vniuersam enim & sententiam non demonstratione, sed significatione declarant.

Conuersam demonstrationem habere. Cic. 6. Verr. Hi qui hospites ad ea quæ visenda sunt, ducere solent, & vnumquidque ostendere, quos illi mystagogos vocant, conuersam iam habent demonstrationem suam.

Demonstratio apud Iurisconsul. plerunque rem factam, Cōditio futuram ostendit, l. 1. D. de donat.

Demonstrator, pen. prod. Verbale { [illegible] } Columel. lib.3. cap 10, Itaque huius rationis demonstratorem magis esse me, quam inuentorem libenter profiteor. Cic. 1. de Orat.

Demonstratiuus, penultima producta { [illegible] } Adiectiuum. vt Demonstratiuum genus. Cicero 1. de Inuent. Demonstratiuum est, quod tribuitur in alicuius certæ personæ laudem, aut vituperationem.

DEMOPHON, vel Demophoon, filius Thesei & Phedræ, ad Troiam profectus, qui inde rediens, tempestate delatus est in Thraciam & à Phyllide loci regina, hospitio exceptus. Hæc Perottus. Vide Phyllidis ad Demophoontem epistolam inter Ouidianas.

DEMOPOLIS, penultima corrept. & Neocles, Themistoclis filij, quum apud Athenienses mentionem fecissent legum quæ aduersus caules latæ erant, a paternis inimicis lapidibus obruti sunt. Cæl. capite 12. libri 8.

Demordeo, demordes, demordi, demorsum { [illegible] } demordere, Morsu decerpere. Plaut. Merc. 29, Aut angue demorsa cessuit turgida. Plin. lib.28. cap.4. Et è ligno fulgure icto, rejectis post terga manibus demordeti aliquid, & ad dentem qui doleat admoueri, remedio esse produnt.

Demorsus, Participium. Persius satyr.1,

Nec pluteum cædit, nec demorsos sapit vngues.

Demorior, demoreris, penultima producta, vel demoreris, penultima correpta { [illegible] } demori, penult. corr. Eiusdem cum simplici significationis. Columel. lib. 5, Siue enim caput demortuum est, duo induantur statim vimina.

Demoritur ea te, Id est te deperit, & ardet amore tui. Plautus Milit.13.

Demortuus, Participium { [illegible] } Cic. 4. Verr. Nam quum esset ex veterum numero quidam Senator demortuus, & cum, &c.

In demortuorū locum subsortitionem fieri. Suetonius in Cæsare, capite 41.

Demortuæ potationes & cœnæ, per translationem. Plautus Sticho, 4.

Demoror, penultima corrept. demoraris, demoratus sum { [illegible] } demorari, Morari & detinere. Plaut Epid 8, Diu me ista demorati. Columella libro 3. capite 2, Prudentis magister est, eiusdem nomenclationis aucupio, quo potiri nequeat, studiosos non demorari.

Demorari, Expectare Virg. 10 Æneidos,

Et tua progenies mortalia demoror arma. Id est expecto, sustineo. Seruius.

Detinere & demorari aliquem. Lentulus Senatui plebique Romano, lib.12.15, Nonnullis etiam ipsi magistratus veniebant in suspicionem, detinuisse nos, & demoratos esse, dum classis Dolabellæ certior fieret de aduentu nostro.

Ne diutius vos demorer. Cic 2. de Orat.

Sermone longè petito demorari aliquem. Claudianus de bello Getico.

¶ Demorari, pro Morari, seu manere, vel commorari. Vlp. in l. 2. §. omnes. D de iudic. Excepti legatis, qui licet ibi contraxerint, non compelluntur se Romæ defendere. quandiu legationis caussa ibi demorantur. Hinc Gallicè dicimus *Demourer*.

¶ Demoratus, passiuè. Gell. lib.19. cap.8, Hísque ipsis quæ iam dixi, demoratos vos video, alicui, opinor, negotio destinatos.

¶ Demorari, neutrum, pro Tardare. Plaut. Rud.11, Quid sacerdoti meæ dicam, hic demoratam tandiu?

DEMOSTHENES, pen corr. { [illegible] } Atheniensis, Græcorum oratorum longè princeps: cuius vitam scripsit Plutarchus. ¶ Est & Demosthenes, dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco apud Thucydidem. ¶ Fuit & Demosthenes alius, genere Thrax, grammaticus, qui Iliada Homeri, & Hesiodi Theogoniam in prosam orationem conuertit. De Demosthene Atheniensi oratore, Cicero 1. de Oratore.

Eloquium ac fama Demosthenis. Iuuen. sat. 10.

Demosthenes vnus eminet inter omnes in omni genere dicendi. Cic. in Orat.

Demosthenes Platonis audiendi studiosus. Cicero 1. de Orat.

Et ipsum Platonem studiosè lectitauisse & audiuisse dicitur. Cic. de Claris Orat.

DEMOSTRATVS, Scriptoris nomen apud Plin lib.37. cap. 6

Demoueo, demoues, penult. corr. demoui, demotum, penult. prod. demouere, De loco mouere. Terent. Adelphis, 2.1, Caue nunc iam oculos à meis oculis quoquam demoueas tuos.

Demouere & Construere, contraria. Cic. pro Sylla, Ita charus vtrisque est, atque iucundus, vt non alteros demouisse, sed vtrosque constituisse videatur.

Nomen, & effigies priuatis ac publicis locis demouendas censebat. Tacit. lib.11.

Demotus manu, & actus præceps. Cic. pro Cæcinna.

Alueo demoueri. Tacit. lib. 1, Ne Clanis solito alueo demotus in amnem Arnum transferretur.

¶ In insulas interdicto igni & aqua, demoti sunt. Tacit. lib. 5.

Demouere aliquem de sententia. Plaut. Persa, 10,

Dicat quod quisque vult, ego de hac sententia

Non demouebor.

Nec terrore, aut minis demouentur. Tacit. lib. 20.

Cura rerum Pallantem demouit. Tacit. lib. 17.

Demoueri ea sectio. Cic. 4. de Fin. Quibus in locis multo melius fortassis legeretur dimoueri.

Demouere gradu. Liu. 6. ab Vrbe. Quantúmque Romanus se inferat acies, tantum hostes gradu demoti.

Sed Tiberius demouerat Syriæ Creticum Syllanum. Tacitus libro 2.

Seueros tribunos demouere. Tacit. lib. 2.

Si priorem ætate, etiam labefactum demouisset. Tacit. lib. 4.

Demptus, Vide DAMO.

Demugio, demugis, pen. prod. demugiui { [illegible] } demugire, Mugitu implere. Ouid. 11. Metamorphoseos,

-sed omne

Vulnerat armentum, sternitque hostiliter omnes. Et paulo pòst,

-sanguine litus

Vndique prima rubet, demugitæque paludes.

Demulceo, demulces, demulsi, demulsum { [illegible] } demulcēre. Valde vel leniter mulcere: vt solet fieri capillis quum manibus attrectantur. Ideò & pro delinire ponitur. Terent. Heaut 4.5, -non possum pati Quin tibi caput demulceam. Liu. 9. ab Vrbe, Ne nihil remissum dicatis, remitto, ne vsque deorsum demulceatis quum ex equis descenderitis.

Demulcere aures. Lactant. Et tamen videmus in aliis animantibus quædam signa lætitiæ, quum ad lusum gestiunt, aures demulcent, rictum contrahunt, frontem serenant, oculos in lasciuiam resoluunt.

Demum { [illegible] } Aduerbium ordinis, inquit Linacer. Id est, tandem ad postremum, vel (vt ait Festus) pòst. Terentius Adelph. 5. 8,

Ego nouus maritus, anno demum quinto & sexagesimo

Fiam, atque anum decrepitam ducam? Idem Hecyra, 1. 1,

Ibi demum ita ægrè tulit, vt, &c.

¶ Nunc demum, Modò nunc demum, Signa tarditatis, inquit Donatus. Terent Heaut. 2.3,

Vah, nunc demum intelligo. Idem Andria. 5 3,

Me miserum. s. modóne id demum sensti Pamphile? Cic. Attico, Nunc demum literas tuis rescribo quas ad me misisti.

Post demum. Plaut. Asin. 16,
At interea vt decumbemus suadebo, hi dum litigant:
Post demum huc cras adducam ad lenam, vt viginti minas ei det.

Quantum demum. Cic. 5. Tuscul. Iam verò candium, si rerum naturam, non ignominiam nominis quærimus, quantum demum à perpetua peregrinatione differt, &c.

Tum demum quando vel vbi. Plaut. Milit. 50,
Ego enim dicam tibi tum demum, quando vsus poscet.

¶ Demum, Solùm, tantummodo. Plin. Iun. de Viris Illust. Et quum moueri nullis viribus posset, ex libris cognitum est, castissimæ demù fœminæ manu moueri posse.

¶ Demum, pro Solùm, duntaxat, siue pro omnino: præcipuè iunctum cum is, & cum ita. Plautus Capt. 4. Cic. in Sallust. Ea demum magna voluptas est, Crispe Sallusti æqualem ac parem verbis vitam agere. Quintil. lib. 1. cap. 4, Possunt autem id demum quod in proximo est. Plin. lib. 7. cap. 7, Is demum profectò vitam æqua lance pensitabit, &c. Quintil. lib. 4, Quod tamen earum esse debet & ex necessitate demum.

Ita demum. Quintil. Declamat. 10, Ita mihi demum satisfacies, si apud patrem fuisti. Hæc Valla lib. 6.

¶ Demum, quod significat post, apud Liuium demus legitur. Alij demum, pro duntaxat posuerunt. Festus.

Demus, Pro demù veteres posuerunt. Pacuuius, Quid demus magis commodum est, quàm ne totum perdas iniuriam pati? Siponentus.

Demussata {[illegible]} contumelia apud Apuleium lib. 3. legitur, pro dissimulata, & cum silentio indignationéque transmissa.

Demutilo, demutilas, pen. corr. {[illegible]} demutilare, Idem quod mutilare. Columella de Arboribus, 11, Cacumina virgarum, ne luxurientur, demutilato.

Demuto, demutas, penult. prod. {[illegible]} demutare, Idem quod mutare. Plaut. Milit. 15, Nunquid videtur demutare?

Demutasne ingenium mores. Plaut. Trinum 4,
-aut si demutant mores
Ingenium tuum, neque eos antiquos seruas.

Demutare animum de firma fide. Plaut. Trinum. 15.

Imperium alicuius. Plaut. Menæch. 17.

Aliquò orationem. Plaut. Milit. 19,
Sed tecum Palæstrionem, stat cum milite:
Oratio illa mihi demutanda est mea.

Non demutabo. Plaut. Pseud. 7. Hoc est, Non reuocabo quod pollicitus sum.

Placitum, instituto Flaminum nihil demutari. Tacit. lib. 4.

Demutatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 28 cap. 8, de chamæleōte, Nullum animal pauidius esse existimatur, & ideo versicoloris esse demutationis. Alij legunt mutationis.

D E N

Denarius, Adiectiuum {[illegible]} Quod decem continet. vt Denariæ fistulæ. Plin. lib. 31. cap. 6, de ratione aquæ ducendæ, Fistulas denum pedum longitudinis esse legitimum est. Et si quinariæ erunt sexagena pondo pendere: si octonariæ, centena: si denariæ, centena vicena, ac deinde ad has portiones. Denaria appellatur, cuius laminæ latitudo, antè quam curuetur, digitorum decem est: dimidióque eius quinaria.

Denarius nummus {[illegible]} Liu. 8. ab Vrbe.

Denariæ ceremoniæ dicebantur, & tricenariæ, quibus sacra adituris decem continuis diebus, vel triginta certis quibusdam rebus carendum erat. Festus.

Denarius, Substantiuum {[illegible]} Decem libratum nummus erat, cuius quarta pars sestertius: eo tempore scilicet quo denarius decussis valebat. Erat autem denarius argenteus nummus quatuor & viginti siliquas pendens. Apud Priscianum ita legitur, Siliquæ tres obolum faciunt. duo autem oboli scrupulum. tria scrupula drachmam. ita duodeuiginti siliquæ in drachma. sic quatuor drachmæ in tribus denariis, hoc est duæ & septuaginta siliquæ. Budæus. Sextuum autem denarium dici lectum est, quia in sex vncias, hoc est sex obolos, vt ait Celsus, diuiditur drachma, quæ Latinè dicitur denarius. Cælius Rhodig. lib. 10. cap. 5.

Denarius Romanus quaternos sestertios nummos valebat, hoc est quaternos caroleos nostros & binos denariolos turonicos. Ex eo denarius dictus, quòd pro decem assibus æreis locaretur, & cederet in solutum. Cic. 5. Verr. quum ita dixisse, Nam quum ex Sicilia & ex legibus frumentum & in cellam sumere liceret: idque frumentum Senatus ita æstimasset quaternis sestertiis tritici modium, binis hordei: iste numero ad summam tritici adiecto, tritici modios singulos cum aratoribus denariis ternis æstimauit. Hæc verba velut exponens, paulò pòst. ita subdit, Verum enimuero quum esset sestertius binis aut etiam ternis quibusdam in locis prouinciæ: duodenos sestertios exegit. Budæus.

Denarium nunc appellare possumus caroleum nummum argenteum, qui antiquorum sestertium valet. Budæus.

Spes denarij. Cicero Attic. lib. 2. Vide quid narrent, & quæ spes sit denarij.

Quingenos denarios singulis militibus dare, Pollio Ciceroni libro 10. 31.

Emere denario quod sit mille denariûm. Cic. 3 Offic.

Ad denarium peruenire. Cic. 5. Verr.

Ad denarium soluere alicui aliquid. Cic. pro Quinctio.

Exigere quaternos denarios ab aliquo in singulas amphoras vini. Cic. pro Fonteio.

Denarro, denarras {[illegible]} denarrare, Ordine narrare. Terent. Phorm. 5. 8, Hæc adeò ego illi iam denarrabo. Gell. lib. 2, Hæc nobis Fauorinus summa cum elegantia verborum, totiúsque sermonis comitate atque gratia denarrauit. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Denascor, denasceris {[illegible]} denasci, pro Mori. Cassius Hemina annalium lib. 2, Quæ nata sunt, ea omnia denasci aiunt.

Denaso, denasas, penult. prod. {[illegible]} denasare, Nasum auferre. Plautus Capt. 11, Nanque ædepol si adites propius, os denasabit tibi.

Denato, denatas, pen. corr. {[illegible]} denatare, Idem quod natare, vel enatare. Horat. 3. Carm. ode 7, Nec quisquam citus æquè Thusco denatat alueo.

DENNA, Municipium ciuium Romanorum, in ora Macedoniæ collocatum à Plinio lib. 3. cap. 23.

Dendrachates, pen prod. Gemma est velut arbuscula insignis. Plin. lib. 37. cap. 10.

Dendritis, penultima producta, dendritidis, fœmin. gener. Gemma, quæ sub arbore defossa, non permittit securim hebetari. Plin. libro 37. cap. 11.

Dendrocissos, Hedera quæ sine adminiculo stat. Sipont.

DENDROGALENUM {[illegible]} Vini species est apud Græcos, quod fit ex vite pulcherrima Bithyniæ, quæ mersites dicitur, vt refert Cæl. lib. Antiq lect. 28 cap. vlt.

Dendroides {[illegible]} Septima tithymali species, teste Plinio lib. 26. cap. 8. in petris nascens. Amplitie opacat, in cacumine frondosam spargens comam, succo lacteo prægnans, cauliculis rubentibus, foliis myrti tenuioribus, fructu characiæ. Ex Dioscorid. lib. 4. cap. 159. Theophrastus tamen tria tantum tithymalorum genera prodit lib 9 cap. 15 de histor. plant. vbi vide.

DENDROS {[illegible]} Insula Spiræo promontorio obiacens, Plinio lib. 4. cap. 12.

Denego, denegas, pen. corr. {[illegible]} denegare, Negare se daturum, Non dare. Plaut. Trinum. 17.

Dare denegabis. Terent. Heaut. 3. 1.

Deferre, & Denegare, contraria. Cicero pro Flacco, Quod enim esse præmiù dignitatis, quod Populus Rom. quum huius maioribus semper detulisset, huic denegaret? Idem 2. de Orat.

Denegarat se commissurum mihi gnatam suam. Terent. And. 1. 5.

In denegando. Terent. And. 4. 1. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 9, Diuinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda.

Denegare alicui auxilium aduersus aliquem. Cæs. 8. bel. Gal.

Gaudia alicui. Ouid. 4 Metamorphoseos,
-spes iáque gaudia nymphæ
Denegat.

Honorem. Cic. 11. Philipp. Suffragio meo, tanquam comitiis, homini honorem amicissimo denegauero.

Naturæ & necessitati omnia iucunda. Cic. 7. Verr. Vt omnia semper, quæ iucunda videntur esse, non modò his extraordinariis cupiditatibus, sed etiam ipsi naturæ ac necessitati denegarem.

¶ Denegare, Sedulo negare se aliquid fecisse, aut sibi quid creditum esse. Plaut. Amph 8,
-atque his si denegat
Facta, quæ tu facta dicis.

Crimen denegare. Cic. pro Fonteio, Si hoc crimen optimis hominibus denegare possumus.

¶ Occupatio onus impositum denegat. Cic. Luccio, lib. 5. 12.

Amnis tibi deneget vndas. Ouid. in Ibin.

Denicales feriæ colebantur, quum hominis mortui causa familia purgabatur. Græci enim νεκρὸν mortuum dicunt. Hæc Festus lib. 4. Colum. lib. 2. cap. vlt. Nos apud Pontifices legimus feriis tantum denicalibus mulos iungere non licere, cæteris licere. Denicales forte nomen habent à denis diebus. id quod suspicari iubet ex his Iustiniani verbis in nouellis Constitutione 115. sub finem: Sancimus, inquit, vt nemini prorsus defuncti hæredes, vel parentes, vel liberos, vel vxorem, vel agnatos, vel alios cognatos, vel alioqui affines eius, vel fideiussores, ante nouem dierum spatium, in quibus lugere videntur, actionem intentare liceat, aut quocunque modo negotium facessere, &c.

Denigro, denigras, pen. corr. {[illegible]} denigrare, Offuscare, nigrum facere. Plin. lib. 23. cap. 5, Capillú denigrat suffitu. Varro de Re rust. cap. 55, Non solum denigrat terram, &c.

Honorem famámque alicuius denigrare. Firmicus lib. 5. cap. 10. sub fin.

Denique, pen. corr. {[illegible]} Aduerbium ordinis, inquit Donatus, & ferè in fine sensus & in vltima sententia ponitur à Terentio, eodem authore, pro præterea & tandem. Terent. Phorm. Quid fit denique? Ibidem 5. 5, Vereor ne isthæc fortitudo in neruum erumpat denique. Cicero 5. Verr. Si ternos denarios qui cogat, erit absolutus: quaternos denos denique aut vicenos coget alius, quæ erit reprehensio?

Denique tum subiungimus, quum sunt multa enumerata, significantes hoc vltimum esse omnium, inquit Valla libro 6. Terentius Phorm. 4. 3,
Vt ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias:
Hæc denique eius fuit postrema oratio,
Ego, &c. Cicero pro Lege Manilia. Non auaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam euocauit, non libido ad voluptatē, nó amœnitas ad delectationem, non nobilitas orbis ad cognitionem, non denique labor ipse ad quietem.

Denique, inquit Donatus, ad finem dictorum ponitur pro postremò.

Nunc denique. In NUNC.

Tum denique. Plaut. Capt. 4,
Tum denique omnes nostra intelligimus bona,
Quum quæ in potestate habuimus, ea amisimus. Cic. Quum excessisset è vita, tum denique viueret.

Denique ad extremum. Cic. Post Red. ad Quir. Primum vos docuit, &c. Tum in perorando posuit, &c. Denique ipse ad extremum pro mea vos salute non rogauit solum, verumetiam obsecrauit.

Denique, pro tum demum. Cicero pro Milone, Itaque Milonis consulatus qui viuo Clodio labefactari non poterat, mortuo denique tentari cœptus est. Id est confestim, vel potius tādem & demum, inquit Budæus.

DENNA, Oppidum, de quo Plin. in descript. sinus maris Rubri, Troglodytici, & Æthiopici, lib. 6 cap. 59.

Dennus (Δέννος) Apud Persas iniuria est, & probrum. Vnde si cui ingeratur vt dent enim fœmina socordiorem, Δέννος [illegible], inquiunt, id est Dennus est insignis, vt prodit Herodotus.

Denomino, denominas, pen. prod. (παρονομάζω) denominare, Idem quod nominare, siue nomen imponere. Quint. lib. 1. cap. 10, Propria sunt verba, quum id significant in quod primùm denominata sunt. Idē lib. 8. cap. 2. Multa sunt & Græcè & Latinè nō denominata. Horat. 3. Carm. ode 17.

Denominatiuum, pen. prod. (παρώνυμον) apud Grammaticos dicitur, quod à nomine deducitur: vt à lapis, lapillus.

Denormo, denormas ([illegible]) denormare. Horat. 2. Serm. sat. 6,
-ô si angulus iste
Proximus accedat, qui nunc denormat agellum. Id est deturpat, & inæqualem facit, vt interpretatur Acron. *Qui est enclavé dedans mon champ.*

Denoto, denotas, pen. corr. (σημειόω) denotare, Idem quod notare. Cic. pro Lege Manil. Quòd is qui vno die tota Asia, tot in ciuitatibus, vno nuntio atque vna literarum significatione ciues Romanos necandos, trucidandósque denotauit.

Denotare creta pedes venalium mancipiorum, aut victorum. Plin. lib. 35. cap. 17.

Denotata linea aliquo conspicuo colore. Colum. lib. 3. cap. 15.

Denotatas habere res aliquas. Cic. 4. Acad.

¶ Denotare, pro infamare, ignominia notare. Pompon. in l. Turpia D. de leg. 1, Turpia, inquit, legata, quæ denotandi magis legatarij gratia scribuntur, odio scribentis pro non scriptis habentur.

Denotatus, huius denotatus, pen. prod. pro denotatione. Tertullianus in lib. De pallio.

Dens, dentis, m. g. (ὀδούς) Notum nomen. Plaut. Curcul. 7, Os amarum habeo, dentes plenos.

Caua dentium. Plinius lib. 30. cap. 3, Cauis dentium inditus mirè prodest.

Cauernis dentium in dolore inditum cera includi. Plin. libro 32. capite 13.

Crepitus dentium. Cic. 4. Tuscul.

Cauere dentium dolores. Plin. lib. 28. cap. 4, Frigida aqua matutinis impari numero ad cauendum dentium dolores.

Dentium dolores colluere. Plin. lib. 24. cap. 7, Tedæ decoctæ in aceto, dentium dolores efficaciter colluunt.

Dentium dolorem prohibet. Plin. lib. 20. cap. 7.

Dentium dolori prosunt laricis folia. Plin. lib. 24. cap. 6.

Dolores dentium sedat succus illitus. Plin. lib. 20. cap. 8.

Dentium dolores sedātur ossibus draconis marini scarificatis gingiuis. Plin. lib. 32. cap. 7.

Dentium dolorem tollunt carnes cucurbitæ. Plin. lib. 26. cap. 3.

Euulsio dentis. Cic. 3. de Nat. deorum, de Æsculapio, Tertius Aristippi & Arsinoæ, qui primus purgationem alui, dentísq; euulsionem (vt ferunt) inuenit.

Foramen dentium. Vide Dentem eximere.

Infirmitas dentium. Plin. lib. 23. cap. 4, Os quoque colluitur illo ad dentium infirmitatem.

Dentium labefactio. Plin. lib. 23. cap. 2.

Dentium mobilitates. Plin. lib. 20. cap. 21.

Motus dentium stabilire. Plin. lib. 20. cap. 3. de cucurbita, Decoctæ autem vniuersæ succus, dentium motus stabilit, & dolores inhibet.

Dentium stabilitati efficacissimè subuenit amurca. Plinius libro 23. cap. 3.

Stridor dentium. Cels. lib. 2. cap. 7.

¶ Acuti dentes. Plin. lib 11. cap. 37.

Aduersi. Cic. 2. de Nat. deor. Hos Plin. vocat primores, lib. 11. cap. 37. Anteriores vulgo nuncupant.

Albi dentes lupi. Virg. 11. Æneid.

Atri. Horat. epod. 6. & 1. epist. 19.

Auido dente conuellere dapes. Ouid. 11. Metam.

Boni. In BONVS.

Calcesti. In CALCEO.

Candidi. Catul. epigr. 37. Plin. lib. 11. cap. 37.

Canduli. Cic. 5. Tuscul.

Canini. Vide CANIS.

Cariosi & fœtidi dentes. Plin. lib. 32. cap 7.

Cauus dens inuritur putamine nucis iuglādis. Plin. lib. 23. cap. 8.

Concauus. In CONCAVVS.

Continui dentes. In CONTINEO.

Crinales dentes, periphrasis pectinis apud Claud. de bel. Gild.

Curuus. Vide Duriores esse dentes sunt.

Defricatus vrina. Catul. epigr. 37.

Degener humeris. Seneca Hipp. 4.

Domito dente fræna premunt leones. Ouid. 10. Metam.

Duriores esse dentes sunt: quorum pars maxillæ, pars superiori ossi malarum hæret. Ex his quaterni primi quia secant, τομικοὶ à Græcis nominantur. Hi deinde quatuor caninis dentibus ex omni parte cinguntur. Vltra quos vtrinque ferè maxillares quaterni sunt, præterquam in his in quibus vltimi, qui serò gigni solent, non increuerunt. Ex his priores singulis radicibus, maxillares vtique binis, quidam etiam ternis quaternísve oriuntur. feréque longior radix breuiorem dentem edit: rectíque dētis recta etiam radix, curui flexa est: éxque eadē radice in pueris nouus dens subit, qui multo sæpius priorem expellit: interdum tamen suprà infráve eum se ostendit. Hæc Cels. lib. 8. cap. 1.

Duplices. Plin. lib. 11. cap. 37.

De dentibus eburneis extat epigramma apud Mart. lib. 14.

Eburnus, pro pectine eburno. Claud. 2. Paneg.

Exerti. Plin. lib. 11. cap. 37.

Exigui. Sueton. in August. cap. 79.

Expolitus. Catul. epigr. 37.

Feri. Lucret. lib. 5. de apris.

Fœtidi & cariosi. Plin. lib. 32. cap. 7.

Firmus. Sil. lib. 10.

Genuini. Cic. 2. de Nat. deor. Plin. lib. 11. cap. 37.

Ieiunis dentibus acer. Horat. 2. epist. 2. de milite, quem lupo comparat.

Immanes. Claud. 3. Paneg. de elephantis.

Indi, Id est elephantini, ebur. Ouid. 8. Metam. & 11.

Indomiti sunt flammis dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.

Intimi, qui & genuini vocantur. Cic. 2. de Nat. deor.

Inuicti sunt ignibus dentes. Plin. lib. 7. cap. 17.

Lasso dente piger. Seneca in Thyeste, 8. de leone.

Lati. Plin. lib. 11. cap. 37.

Liuidus. Horat. epod. 5.

Luridi Horat. 4. Carm. ode 13.

Magnis insignia dentibus ora. Ouid. 8. Metam.

Dente maledico carpere aliquem. Cic. pro Corn. Balbo.

Dens maxillaris. Vide MAXILLA.

Mobiles stabilit myrrha commanducata. Plin. lib. 20. cap. 20.

Mobiles dentes sistit succus colocynthidis cum aceto calefactus. Plin. lib. 20. cap. 3.

Niger. Vide Dens scaber.

Nigro dente turpis. Horat. 2. Carm. ode 8.

Nigrescentes dentes dentifricio ad colorem reducere. Plinius lib. 31. cap. 10.

Niuens. Ouid. epist. 17.

Numerosus. Id est pecten. Ouid. de Nupt. Honorij,
-hæc morsu numerosi dentis eburno
Multifidum discrimen arat.

Obliquo dente timendos aper. Ouid. epist. 4.

Plani. Plin. lib. 11. cap. 37.

Primores dentes septimo mense gignuntur. Plin. lib. 7. cap. 16.

Puerilium dentium lapsus. Senec. lib. 4. De benefic. cap. 6.

Pullinos dentes iácere. Plin. lib 8. cap. 44. de asina.

Putridi. Cic. in Pisonem.

Rari. Sueton. in Augusto, cap 79.

Rectus. Vide Duriores esse dentes sunt.

Ruricolæ dentes dicuntur vomeres aratri. Lucan. lib. 7.

Dens scaber, qua parte niger est, radendus est, illinendúsque rosæ flore contrito. Cels. lib. 7. cap. 12.

Scabri rubigine dentes. Ouid. 8. Metam.

Serrati, & pectinatim coeuntes. Plin. lib. 11. cap. 37.

Sesquipedales. Catul. epigr. 92.

Sicci. Stat. 10. Thebaid. de lupis esurientibus.

Solidi, quibus apponuntur concaui. Plin. lib. 11. cap. 7.

Superiores. Vide Dens mouet dolores.

Theoninus. In THEON.

Timendi. Vide Acuere dentes, in ACVO.

Tomici. Vide Duriores esse dentes sunt.

Tres dentes in querno stipite. Ouid. 8. Metam.

Vacui dentes dicuntur illius, qui non habet quod edat. Valer. 3. Argonaut.

Viperei. Ouid. 3 Metam.

Vncis dentibus horrendus draco. Ouid. 7. Metam.

Vulnificos acuit dentes aper. Senec. in Hipp 3.

¶ Acuere dentes timēdos. Horat. 3. Carm. ode 20. De puella, quam leænæ comparat. Intelligit autem dentes acuere, pro minari malum, aut auxilium. Vide ACVO.

Adurgendus dens digito, Vide Dens nascitur.

Afferre dentes in damnum. In ASSERO.

Amittuntur dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.

Atteruntur dentes vsu. Plin. lib. 7. cap. 16.

Dentibus auxiliatur succus radicis lapathi. Plin. lib. 20. cap. 21.

Cadunt dentes. Plin. lib. 30. cap. 3, Vermium terrenorum cinis exesis dentibus coniectus, ex facili cadere eos cogit. In CADO.

Circumpurgare dentem, Vide Dens nascitur.

Circunradere dentem.

Comprehendit dentem forfex.

Concutere dentem.

Confringitur dens sub forfice. Vide Dens mouet dolores.

Inuisa carpere dente. Ouid 3. de Ponto, eleg. 4.

Cauantur dentes tabe pituitæ. Plin. lib. 7. cap. 16.

Theonino dente circunrodi. Horat. 1. epist. 19. Vide THEON.

Circunscalpti dentes, dolore liberantur. Plin. lib. 20. cap. 5.

Circunscarificare dentem. Plin. lib. 30. cap. 3.

Citare. Vide Dentem eximere.

Colluere. Plin. lib. 21. cap. 31.

Dentes conficiunt cibum. Cic. 2. de Nat. deor.

Confirmat dentes mala à ieiunis commanducata. Plinius libro 20. cap. 5.

Confirmantur dentes ossibus pernarum combustis. Plinius libro 28. cap. 12.

Dens corruptus, aut fractus. Cels. lib 6. cap. 13.

Dentes crepuere retecti. Pers. sat. 3. Hoc est, labris diductis aperti, cum stridore sonuerunt.

Decidunt dentes anno septimo, alíque sufficiūtur. Plin. lib. 7. cap. 16. Et lib. 11. cap. 37.

Denigrare dentes. Plin. lib. 32. cap. 7.

Deficiunt multo primùm in aliquibus dentes. Plinius libro 7. capite 16.

Desinunt dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.

Dentes digerunt cibum. Plin. lib. 11. cap 37.

Direxit ad rugitum dentes. Ouid. 8. Metam. de apro Calidonio, & Ancæo, qui cum ipso congrediebatur.

Dentes diuidunt escas morsu. Cic. 2. de Nat. deor.

Dolet dens. Celſ. lib. 6. cap. 9.
Edit breuiorem dentem longior radix. Vide Duriores oſſe, &c.
Eroduntur dentes. Plin. lib. 31. cap. 9.
Eroſi dentes. Plin. lib. 24. cap. 10.
Eruere dentes. Plin. lib. 28. cap. 8.
Euellitur dens. Vide Dens mouet dolores, & Dens naſcitur.
Euellere dentes. Plin. lib. 30. cap. 3, Hanc autem vel inueteratam cū cera celerrimè dentes euellere tradunt.
Exacuit dentes ſus. Virg. 3. Georg.
Excidit dens. Vide dentem eximere, & Dens naſcitur.
Excipere dentem forfice. Vide Dens mouet dolores.
Excipere dentem manu. Celſ. lib. 7. cap. 12.
Excuſſi dentes. Iuuen. ſat. 16.
Exeſus. Celſ. lib. 6. cap. 9, Si verò exeſus eſt dens, feſtinare ad eximendum eum, niſi res coegit, non eſt neceſſe.
Dentem eximere. Celſ. lib. 6. cap. 9.
Dentes ſine vexatione extrahit radius paſtinacæ. Plinius libro 32. capite 7.
Caſuros dentes extrahit amurca. Plin. lib. 23. cap. 3. ad finem.
Dentibus candorem facit origanum. Plin. lib. 20. cap. 17.
Fatigare dentem in dente, eſt comprimendo dentes atterere. Ouid. 8. Metam.
Figere dentes in aliquid. Ouid. 3. Metamorphoſeos,
Vulnera dat ferro, figitque in acumine dentes.
Findere dentem. Vide Dentem eximere.
Firmat dentes commanducata lapathi radix. Plinius lib. 20. cap. 21. ad finem.
Fouere dentem. Celſ. lib. 6. cap. 9.
Frangit dentes & extrahit cedria. Plin. lib. 24. cap. 5.
Fricare dentes melle. Plin. lib. 30. cap. 4.
Fuſcat inertia dentes. Ouid. 3. de Arte,
Quid ſi præcipiam ne fuſcet inertia dentes?
Gignuntur dentes. Plin. lib. 37. cap. 39.
Hebetare dentem. Sil. lib. 8.
Dens hærens. Vide Dens mouet dolores, & Dentes labant.
Illidere dentes labellis. Lucret. lib. 4.
Incidere ferro dentes. Ouid. 8. Metamorphoſeon,
-ferróque incidit acuto
Perpetuos dentes, & ſerræ repperit vſum. De Perdice puero, quem dicit fuiſſe inuentorem ſerræ: quod tamen Dædalo adſcribit Plin. lib. 7. cap. 56.
Increſcunt dentes. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.
Infricare dentes cinere cornut ceruini. Plin. lib. 28. cap. 11.
Irritare dentes. Celſus lib. 6. cap. 9, de doloris dentium curatione, Cibo quoque primò abſtinēdum, deinde eo modico molliq; vtendum, ne mandentis dentes irritet.
Iuuat dentes integros illitus cinis vermium terrenorum. Plin. lib. 30. cap. 3.
Dentes labant. Celſus lib. 7. cap. 12.
Cruento dente laceſſitus, Id eſt conuitiis, & ignominioſis verbis laceſſitus. Horat. 2. epiſt. 1.
Laniare dentibus aliquid. Virg. 3. Georg.
Lauare dentes. Catul. 37.
Limare. Celſ. lib. 6. cap. 12.
Dens limandus eſt, ſi ſit acutior. Celſ. lib. 6. cap. 12.
Liuent rubigine dentes. Ouid. 2. Metam.
Sæuo dente mandere aliquid. Ouid. 15. Metam.
Mederi dentibus. Plin. lib. 23. cap. 6. Sic lib. 30. cap. 3.
Inuido dente morderi. Horat. 4. Carm. ode 3.
Dentes mouentur. Celſ. lib. 7. cap. 12.
Dens mouet dolores. Celſ. lib. 7. cap. 12.
Mutat homo dentes. Plin. lib. 11. cap. 37, Timarchus Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum. Frater eius non mutauit primores, ideóque prætriuit.
Mutantur dentes homini. Plin. lib. 11. cap. 37.
Dens naſcitur. Celſ. lib. 7. cap. 12. Plin. lib. 11. cap. 37.
Nituntur dentes radicibus. Vide duriores oſſe dentes ſunt.
Nocet dentibus & gingiuis braſſica. Plin. lib. 20. cap. 9.
Oriuntur dentes. Corn. Celſ. lib. 2. cap. 1, Maximéque caninis dentibus orientibus malè habent.
Perfricare dentes. Ouid. 3. de Arte.
Petere dente. Hoc eſt inuadere, vel ferire. Horat. 2. Serm. ſat. 1.
Atro dente aliquem petere. Horat. Epod. ode 6. in fine. Hoc eſt, maledico & obtrectatorio ſermone.
Præterere dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
Prodeſt dentibus. Plin. lib. 20. cap. 9.
Putreſcunt dentes. Plin. lib. 31. cap. 9.
Recreſcunt dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
Dentium remedium eſt, cortice platani in aceto decoctum. Plin. lib. 24. cap. 8.
Dentibus remedio ſunt, panacum radix, &c. Plin. lib. 25. cap. 13.
Reficere dentes. Celſ. lib. 6. cap. 15.
Renaſcuntur dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
Rubeſcunt ſenecta dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
Rumpere dentes. Plin. lib. 25. cap. 13, Radix in dolore commanducata diutius, rumpit dentes.
Expulſi ſalierunt cuſpide dentes. Stat. 9. Thebaid.
Dentes ſanat radix anemonæ commanducata. Plin. lib. 21. cap. 23.
Scalpere dentes penna vulturis. Plin. lib. 30. cap. 4.
Scarificare dentes. Plin. lib. 28. cap. 11.
Secuare dentem, &c.
Soluere dentem. Vide Dentem eximere.
Stridere dentibus. Celſ. lib. 2. cap. 6.
Triplices ſtans ordine dentes. Ouid. 3. Metamorph. de ſerpente Cadmæo.
Subit dens. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.

Superbo dente tangere cibum, eſt faſtidire cibum. Horat. 2. Serm. ſatyr. 6,
-cupiens varia faſtidia cœna
Vincere tangentis male ſingula dente ſuperbo.
Candorem trahant dentes quodam medicamine. Plin. libro 7. capite 16.
Vinciendi ſunt dentes auro. Vide Dentes labant.
¶ Dens pro Claui, quòd in clauibus ferè ſemper inſint velut dentes. Tibullus, Seu reſerat fixo dente puella fores. Germanicus in Araten carmine,
Qualis ferrato ſubigens clauicula dente
Succutit, & foribus reddunt vincula clauſtri. Turnebus.
¶ Dens, Omne id quo aliquid teneri vel extrahi poteſt, ſolet appellari. Virg. 6. Æneidos,
-tum dente tenaci
Anchora fundabat naues.
¶ Dens aratri. Columel. lib. 2. cap. 4, Nam vel reſpuitur duritia ſoli dens aratri.
Curuus dens. Ouid. lib. 3. Amor. eleg. 9,
Et veterem curuo dente reuellit humum.
Durus dens vomeris. Virgilius 1. Georg. Dens, id eſt acumen. Seruius.
Vncus dens, Ligo incuruus. Virg. 2. Georg.
¶ Dentem Saturni pro falce poſuit Virgil. lib. 2. Georgicorum,
-& curuo Saturni dente relictam
Perſequitur vitem attondens, fingitque putando.
Dentio, dentis (ὀδοντοφυῶ, ὀδοντίζω) dentire, Verbum neutrum, Emittere dentes. Plin. lib. 30. cap. 3, Cinis eorum pueros tardè dentientes adiuuat cum melle. Et lib. 21. cap. 20.
Dentire dentes dicuntur à Plauto, quum inuicem atteruntur & concutiuntur fame. Vt enim pueri dicuntur dentire, cùm eis primùm oriuntur: ſic quibus ceſſant à terendo cibo, quia non deteruntur, grandeſcere videntur, atque dentire populari ioco dicūtur. In Milit. 3.
Dentitio, Verbale (ὀδοντοφυΐα) Dentium emiſſio. Plin. lib. 28. cap. 19, Infantibus nihil butyro vtilius per ſe & cum melle, priuatim & in dentitione, & ad gingiuas, & ad oris vlcera. Idem lib. 30. cap. 15, Ad dentitionem cerebrum pecoris vtiliſſimum eſt.
Dentatus, penult. prod. (ὀδοντωτός) Adiectiuum, Qui habet dentes. Martial. lib. 1,
Sic dentata ſibi videtur Ægle
Emptis oſſibus indicoque cornu.
Cornua biſulcis dentata forcipibus. Plin. lib. 11. cap. 28. de grandiorum ſcarabæorum cornibus.
Dentata charta res agetur, Id eſt acri & pungenti ſcripto. Cic. ad Qu. Frat. lib. 2. epiſt. 16.
Malè dentata puella. Ouid. 1. de Remed. Amor.
¶ Dentatus, Qui magnos habet dentes. Plaut. Pſeud. 17, Non ego te ad illum duco dētatum virum. ¶ Hinc Edentatus, Cui dentes ſunt euulſi. Macrob. Edentatæ belluæ morſus. ¶ Similiter Edentulus, Qui dentibus caret.
DENTATVS, cognomen fuit M. Curij, vt ſcribit Plin. lib. 7. cap. 16, quòd cum dentibus fuerit. Hic cōſul fuit cū P. Cornelio, anno CDLXIII, vt author eſt Caſſiodorus & Eutropius lib. 2. Bellum Samniticum geſſit, & de Samnitibus, Sabinis & Lucanis triumphauit, vt author eſt Florus, lib. 1. cap. 15. Hic contra Pyrrhum miſſus cum eo pugnauit, & exercitum eius cecidit, ipſum Tarento fugauit, & de eo triumphauit. Florus lib. 1. cap. 18.
Denticulatus, penult. prod. Adiectiuum (ὀδοντωτός) In formam dētium factus. Plinius lib. 9. cap. 31, Præterea bina brachia denticulatis forcipibus.
Denticulatæ aſperitatis venter terreſtribus quibuſdam animalibus. Plin. lib. 11. cap. 37.
Denticulatæ falces. Colum. lib. 2. cap. 21.
Denticulatum olus. Plin. lib. 26. cap. 15, Item aphrys herba, denticulato oleri ſimilis.
Dentale, dentalis, penult. prod. neut. gen. (γύης) Lignum ad quod vomer includitur, inquit Seruius: quod & dens à Varrone dicitur. Virg. 1. Georgicorum,
Binæ aures duplici aptantur dentalia dorſo.
Vomer & dentale. Colum. lib. 2. cap. 2, Cenſet exiguis vomeribus & dentalibus terram ſubigere, quo minoris formæ bubus adminiſtrari id poſſit.
Dentarpagas, quas Græci ὀδοντάγρας vocant, Latinè voluit appellari Varro in Quinquatribus, Hic bipenſile forcipem dentarpagæ. Nonius.
Dentifricium (ὀδοντότριμμα) Medicamentum quo dentes fricantur vt fiant candidi. Plin. lib. 28. cap. 11, de ſaīn bibulo, Eiuſdem cinis cum myrrha dentifricium eſt. De dētifricio extat epigramma apud Martialem lib. 14.
Dentiſcalpiū (ὀδοντογλυφίς, ὀδοντοξύστης) Quo dentes ſcalpuntur & mundantur. de quo eſt epigramma apud Martial. lib. 14. Idem lib. 7, Biſſenos triplices, & dentiſcalpia ſeptem.
Dentifrangibulum, penultima corr. (ὀδοντοκλάστης) Quo dentes franguntur. Plaut. Bacchid. 13, Ita dentifrangibula hæc meis manibus geſtiunt.
Dentifrangibulus, maſc. gen. Plaut. Bacchid. 13, Vale dentifrangibule. PI. & tu integumentum vale.
Dentiloquus, dentiloqui, pen. corr. (ὀδοντολόγος) Plaut. Capt. 13, Dentiloquos omnes mortales faciam, quemque offendero. Id eſt Dentes loquentes faciam, hoc eſt ex ore emittentes, verborum loco: quia illis adeò dentes concutiam, vt ſuis ſedibus eiectos expuant. Aliqui codices habent dentilegos, Id eſt dentes legentes, vt ſacrilegos, ſacra legentes.
DENSALETAE, Thraciæ populi, qui dextero latere amnem Strymonem accolunt, Medis finitimi, authore Plinio lib. 4. cap. 11.
DENSALATE, Macedoniæ populi. Cic. in Piſon.
Denſus, Adiectiuum (δασύς, δαυλός, πυκνός, παχύς) Spiſſus, à dente quidā

deducunt, quasi dentibus coactus: sed hoc paucis probatur. Plin. lib. 10 cap. 69, Liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, iam denso atque surdo naturæ elemento.

Densum & Rarum, contraria. Virg. 2. Georgicorum,
Densa magis Cereri, rarissima quæque Lyæo. Sub. terra.

Aer densus. Horat. 2. Carm. ode 7.

Agmen densum agere. Virg. 5. Æneid.

Amores, Id est crebri. Virg. 4. Georg. Seruius.

Amplexus. Valer. 4 Argonaut.

Densus Aquilo dicitur, quòd nubes condenset. Virgilius 3. Georgicorum,
Qualis Hyperboreis Aquilo quum densus ab oris Incubuit.

Armis densis circunfundi. Virg. 2 Æneid.

Armis densis incurrere. Virg 2. Æneid.

Asperitas densa frigoris. Ouid. 3 Fast.

Austris densis nigerrimus imber. Virg. 5. Æneid.

Buxum densum foliis. Ouid. 3 de Arte amandi,
Nec densum foliis buxum, fragilésque myricæ,
Nec tenues ayrsi, cultáque pinus abest.

Caligo densa. Virg. 12. Æneid.

Capus ex fane. Ouid 3. Amor. eleg 1.

Chaos. Senec. Herc. fur. 20.

Cohortes. Claud. 7. Paneg.

Corpora densissima duris setis. Ouidius 13. Metamorph. de Polyphemo.

Ficus densissima pomis. Ouid. 2. Fast.

Folia. Plin. lib. 12. cap. 7, Foliis paruis, densisque cyperi modo.

Fremitu denso circunstare aliquem. Virg. 4. Georg.

Frondes. Virg. eclog 9.

Frutices. Ouid. 1. Metam.

Funale densum lampadibus. Ouid. 12. Metam.

Hostis. Ouid. 5. Trist. eleg. 11.

In hostes densos fertur. Virg. 2. Æneid.

Ictibus densis pulsare aliquem. Virg. 5. Æneid.

Imber. Virg. 4. Georg.

Iuba densa. Virg. 3. Georg.

Labor densus, Id est perpetuus, continuus. Valerius 5. Argonauticôn.

Lacus densus nube Claud. de Aponi balneis.

Loca densa nemoris. Senec. Hippol. 4.

Loca syluestribus sepibus densa. Cic. 2. de Nat. deor.

Lucus iunceis. Ouid. 6. Fast.

Luna imbribus. Valer. 2. Argon.

Malorum densorum turba. Ouid. 5. Trist. eleg. 7.

Acie densi milites. Virg 10. Æneidos,
Mille rapit densos acie. Rapit, id est raptim ducit mille densos acie, hoc est in acie constrictos & coniunctos. Seruius.

Nebula. Liu. 6. bel. Pun. Ouid. 11. Metam.

Nemus arboribus. Ouid. 14. Metam.

Nimbi. Ouid. 1. Metam.

Nox. Ouid. 15. Metam.

Nubes. Ouid. 11. Metamorphoseos,
-densis texit sua nubibus ora.

Nubila. Virg 6. Æneid.

Pecudes. Stat. 5 Thebaid.

Pericula. Ouid. 4. de Ponto, eleg 7.

Pingue. Virg. 3. Georg. Pingue substantiuum est.

Plagis densis caetirata ceruus. Horat. 3. Carm. ode 5.

Senies. Virg 9 Æneid.

Series densior gestorum. Claud 2. Paneg.

Soboles densior. Virg. 3. Georgicorum,
Densior hinc soboles, hinc largi copia lactis. Binos enim (inquit Seruius) capellæ plerunque pariunt.

Sues densæ, Quæ densas setas habent. Colum. lib. 1. in Præf. 1, Nec eundem glabræ sues, densæque ræli statum, nec eandem educationem, cultúmve quærunt. Sic lib. 7. cap. 9.

Sylua densa & aspera. Cic. ad Attic. lib. 12. Sic densissimæ sepes, Cæsar 2. bel. Gall. Et lib. 3.

Tela densissima Virg 9. Æneid.

Tellus densior sere. Ouid. 1. Metam.

Tenebræ densæ. Sil. lib. 12.

Densa & glutinosa terra in Asia & Mysia. Columel. libro 1. in Præfat.

Densis terroribus aulam Fama quatit. Claud. 2. in Eutrop.

Trabibus densis vmbrosa templa. Ouid. 11. Metam.

Turba Senec. Herc. Fur. 9.

Vmbra. Virg. 1. Georgicorum,
-densæque in montibus vmbræ. Quia (inquit Seruius) arbores tunc incipiunt frondescere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.

Vortices. Ouid. 6. Fast.

Conuictor, densóque domesticus vsu. Ouid. 4. de Ponto, eleg 3.

Vulgus densum humeris, Id est arctè constrictum, & coactum ob magnam frequentiam. Horat. 2. Carm. ode 13.

Denso, densas ([illegible]) densare, Spissum facere. Virg. 1. Georgicorum,
-& Iuppiter humidus austris
Densat, erant quæ rara modò, & quæ densa relaxat.

Aer densatus & laxatus. Quintilianus libro 5. cap. 9. ex Virgil. lib. 1. Georg.

Densatus agger. Liu. lib. 10. ab Vrbe.

Cateruas densare. Virg. 12. Æneid.

Densatum lutum. Cato cap. 40.

Capillum defluentem confirmare & densare. Plin. lib 25. cap. 11, Frutice quoque maior est. defluentem capillum confirmat & densat.

Densati ordines. Liu. 10. bel. Pun. Non tamen ita perculsos iratósque in aciem accipere, sed densatis ordinibus, in corona, vacuúmque circa campum extra prælium eiicere.

Densatis excipere scutis. Liu. 8. bel. Pun. Subsidunt Hispani aduersus emissa tela ab hoste. inde ad emittenda ipsi consurgunt. quæ quum confertis, ut solent, densatis excepissent scutis, tum pes cum pede collatus, & gladiis geri res cœpta est.

Tenebræ densantur nocte. Virg. 1. Georg.

Densatior, & hoc densatius. Macrob lib. 7. Saturn. Faciliora enim ad corundum videntur, quæ leuigatiora densatioráque sunt.

Denseo, denses ([illegible]) densére. Virgil. 7. Æneidos,
Agmina densentur campis. Vbi Seruius, Denseo, denses dicimus, aliter non. Plin lib. 20. cap. 14, Ipsi acescere, aut coire, densentque lac non patitur. De menta loquitur.

Densatio, Verbale ([illegible].) Plin. lib. 31. cap. 7, Prima densatio Babylone in bitumen liquidum cogitur.

Densitas, pen. corr. densitatis ([illegible].) Plin. lib. 15. cap. 3, Quantus vrtenet spinam densitate & altitudine humoris.

Coire in densitatem. In coao.

Dense, Aduerbium ([illegible]) Plin. lib. 16. cap. 37, de salice loquens, Cæsæque densius innumero hærede prosiliunt. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10,
Nulla tamen subeunt mihi tempora densius istis.

Dentale Dentatus, Denticulatus, Vide DENS.

Dentex, icis, A quibusdam appellatur piscis, qui à Græcis [illegible] dicitur, in cuius cerebro inuenitur gemma, quæ synodontides vocatur, teste Plin. libro 37. cap. 10. Naturam eius vide apud Ælianum libro 12. capite 40.

Denubo, denubis, pen. prod. denupsi, denuptum ([illegible]) denubere, Coniungi matrimonio. Apuleius in oratione secunda Apollinis, At tu dum eam paras etiam nunc alio fratri denuptam falsa spe inductus, filióque tuis Pontiano author assentiédi fuisti. Colum. lib. 10, Semina depositis cupient denubere plantis. Alii codices habent se nubere.

Denubere in familiam alicuius filia dicitur. Tacitus libro 5. Suetonius in Nerone, capite 29, Cui etiam sicut ipsi Sporus, ita ipse denupsit.

Denudo, denudas, pen. prod. ([illegible]) denudare, Idem quod nudare. Plin. 11 cap. 22, Vt denudet fœminas vestis bombycina. Varro de Re rustic. cap. 41, Et eum sic exacuendum, vt non denudes medullam.

Artus denudare, est carnem ab artubus auferre. Senec. Thyeste, 8,
Denudat artus duros, atque ossa amputat.

Denudari à pectore. Cic. 7. Verr. Ne exeriere Verres, os denudetur à pectore, ne cicatrices populus Rom. aspiciat.

Denudatis crudelissimè ciuibus. Lentulus Senatui, lib. 12. 15, Vastata prouinciis, correptis vectigalibus, præcipuè ciuibus Rom. omnibus crudelissimè denudatis ac diuenditis.

Spoliare atque denudare scientiam iuris ciuilis ornatu. Cicero 1. de Oratore.

Denumero, as, Vide DINVMERO.

Denuntio, denuntias ([illegible]) denuntiare, Futurum aliquid nuntiare. Cicero de Senect. Aut Senatui quæ sunt gerenda præscribo, & quomodo Carthagini malè diu cogitanti bellum inferatur multo antè denuntio.

Denuntiare antè. Cic 1. Verr. Huic ego homini iam antè denuntio, si à me causam hanc vos agi volueritis, rationem illi defendendi totam esse mutandam.

Denuntio, ante prædico. Cicer. 6 Philipp. Testificor, denuntio, antè prædico, nihil M. Antonium eorum quæ sunt legatis mandata, facturum.

Denuntiare palàm & prædicare. Cic. pro Milone, Mortem ab illo denuntiatam palàm Miloni & prædicatam.

Denuntiare periculum, aut pestem. Cic. pro Milone. Plin. lib. 13. capite 12.

Terrores. Cic. 14. Philipp. Omnibus, quanquam ruit ipse suis cladibus, pestem, vastitatem, cruciatum, tormenta denuntiat.

Sol cæruleus pluuiam denuntiat. Virg. 1. Georg.

Horam nigram denuntiat Persephone, Id est tempus adest mortis. Tibull. lib 3. eleg. 5.

Iras tristes denuntiare. Virg. 3. Æneid.

Necessitatem vltimam. Tacit. lib. 15.

Armorum denuntiationem eleganter dixit Liu. 5. Decad. lib. 5, pro belli denuntiatione.

Monere et & denuntiare. Cicero Sulpitio, lib. 4 3, Multo enim antè tanquam ex aliqua specula prospexi tempestatem futuram: neque id solum mea sponte, sed multo etiam magis monere & denuntiare te.

¶ Denuntiare alteri. quod vulgus corruptè, *Facere scire*, dicit. Latinè aliàs significare dicitur. Cicer. 1. Tuscul. Nos verò siquid tale acciderit, vt à Deo denuntiatum videatur vt exeamus è vita, læti, & gratias agentes pareamus.

Domum denuntiare. Cic. pro Quinctio, An quum Romæ domus eius, vxor, liberi sint, domum potius denuntiem?

Denuntiauit vt adesset. Cic. 7. Verr.

De re aliqua denuntiare. Cic. pro Cecinna, Postea cur Ebuti de isto potius fundo quam de alio (si quem babes) Cecinnæ denuntiabas, si Cecinna non possidebat?

In iudicium denuntiare. Cic. pro Rosc. Comœdo, Quod temere commisisti, in iudicium vt denuntiaret, rogasti vt ignosceret.

Denuntiare & indicere bellum Cic. 1. Offic.

Cædem alicui Propert. lib. 4. eleg 3,
Illa dies hornis cædem denuntiat agnis.

Alicui dimicationem. Cic. pro Domo sua, Vt Equitibus Romanis mortem proscriptionémque minitarentur, me terrerét, mihi cædem & dimicationem denuntiarent.

Iudicium alicui. Cic. pro Sextio, Nec mihi iudicium populi, nec legitimam aliquam contentionem, nec disceptationem, aut causæ dictionem, sed vim, arma, exercitus, imperatores, castra denuntiabat.

Testimoniorum

Testimonium alicui. Cicero 3. Verr. Non putasti me tuis familiarissimis testimonia denuntiaturum, qui tuæ domi sæpe fuissent, ex quibus quærerem, signáne scirent fuisse quæ non essent? Testimonium denuntiare Ciceroni non est testificari, vt vulgo existimatur: sed est homini diē dicere dicendo testimonio. Fab lib.5.cap.7. Duo sunt (inquit) genera testium, aut voluntariorum, aut eorum quibus iudex in publicis iudiciis lege denuntiare solet. quorum altero vtraque pars vtitur: alterum accusatoribus tantum concessum est. Ex hoc intelligo in publicis tantummodo iudiciis licuisse denuntiari testimonium: hoc est, inuitum euocari ad remotum longinquúmque tribunal. Hæc Budæus.

¶ Denuntiare, absolutè, pro Minari. Cic. ad Attic. lib.2. epist.21. de Clodio loquens, Volitat, furit, nihil habet certi, multis denuntiat.

Denuntians, denuntiantis, Participium { [illegible] } Cic.4. Famil. ad Sulpitium, Neque id solùm mea sponte, sed multò etiam magis monente & denuntiante te.

Denuntiatus, Participium { [illegible] } Cic.1. Offic. Nullum bellum esse iustum, nisi quod denuntiatum antè sit, & indictum.

Denuntiatio, Verbale { [illegible] } Prædictio.

Significatio, & quasi denuntiatio calamitatum. Cic.2. de Diuinat. Quæ est enim ista à diis profecta significatio, & quasi denuntiatio calamitatum?

¶ Denuntiatio, Minæ. Cic. ad Attic. lib 4, Denuntiationem illam Memmij valde Cæsari displicere. Liu. 8. bel. Maced. Hac denuntiatione conterenus, &c.

Denuntiatio & minæ. Plin. Iun. ad Priscum, lib.6, Quanquam quid denuntiationibus & quasi minis ago?

Belli denuntiatio. Cic.6. Philipp.

¶ Denuntiatio testimonij à iudicibus, vel ab accusatore fiebat: vt planum fit ex sequentibus Plinij verbis libro 6. epist. Licinius (inquit) petendum censuit à Consulibus, vt referrent sub exemplo legis ambitus de lege Repetundarum, an placeret in futurum ad eam legem adijci, vt sicut accusatoribus inquirendi, testibúsque denuntiandi potestas ex ea lege esset, ita reus quoque fieret. Cic. pro Flac. Adiunxit ille, vt eos qui domo exire nolebant, testimonij denuntiatione terreret: qui domi stare non poterant, largo & liberali viatico commoueret. Budæus.

¶ Denuntiatio, Ciuilis interpellatio, siue admonitio, olim obseruabatur, quæ debitoribus in personam solenniter fiebat, antequam conuenirentur apud iudicem. Siquidem agens aduersario huiuscemodi denuntiabat, TALI DIE ADSIS MECVM DISCEPTATVRVS. A qua denuntiatione licet hodie recessum sit, conditionis tamen nomen, pro personali relictum est actione, vt monuit Theoph. in §. appellamus. Instit. de action.

Denuo, aduerbium { [illegible] } id est rursus, de-integro, inquit Valla. Liu.10. ab Vrbe, Fabius in Hetruria rebellante denuo, quatuor millia & quingentos Perusinorum occidit.

Etiam denuo? Plaut. Amphit.4.

Denuo ædificate ædes. Plaut. Mostel.3,

Dolium parietes ruunt, ædificantur ædes totæ denuo.

Deni, denæ, dena { [illegible] } Numerus distributiuus, pro decem. Plin. lib. 10. cap.63, Viuunt Laconici annis denis. Cic.4. Verr. Pueri annorum senûm, septenúmque denûm.

Bis deni, viginti. Plinius libro 2. cap.7.

Tredenæ naues. Virg.10. Æneid. Id est triginta, pro ter decem.

Deni, duodenique homines. Cæsar 5. bel. Gall. Vxores habent deni, duodenique inter se communes. De Britannis loquitur.

Deni creabantur. Cic.3. de Legib.

D E O

DEO { [illegible] } Ceres inter alia cognomina à Græcis appellatur.

DEOIS, pen. prod. Proserpina cognominata est à [illegible], id est Cerere, forma patronymica. Ouid. in lib. Metamor.6, Mnemosynen pastor, varius Deóida serpens. Ausonius in Cupidine,

Virgineas inter choreas Deóida raptam. Cæl. Rhodig. lib.26. cap. 20. legit Theoida.

Deocco, deoccas { [illegible] } deoccare, Idem quod occare. Plinius libro 18. capite 15, Vicia non sarritur, non stercoratur, nec aliud quàm deoccatur.

Deonero, deoneras, penult. corr. { [illegible] } deonerare. Contrarium suo simplici, est onus deponere. Cic.1. Verr. Quid quum commiserari, conqueri, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te traiicere cœperit? per translationem.

Deorare, pro perorare nonnulli vsurparunt. Et deoratum, pro peroratum, vt testatur Festus.

Deorsum, aduerbium { [illegible] } Eius contrarium est Sursum. Plautus Amphit.17, Deuolant angues iubati deorsum in impluuium duo.

Directò deorsum ferri. Cic.1. de Nat. deor. Ait atomum quum pondere & grauitate directò deorsum feratur, declinare paululum.

Deorsum cuncta feruntur pondera. Lucret. lib.2.

Deorsum. Terent. Adelph.4.2.

Nostin' porticum apud macellum hanc deorsum?

Deorsum ducere se de arbore, pro Descendere de arbore, Vide DVCO.

Sursum deorsum cursitare. Teren. Eun.2.2. Nescio (inquit Valla lib.2.) an de Athenis hoc dictū sit, quibus portus in imo, vrbs verò editiori loco sita est. fortè sic loqui deceat, per sursum deorsumque, si de fortunæ mutabilitate dicatur, quæ nunc tollit, nunc deprimit. Hic verò modus loquendi à Græcis sumptus videtur, plerunque enim apud Demosthenem repetitur forma prouerbiali dictum [illegible], hoc est sursum & deorsum.

Sursum deorsum, vltro citróque commeare. Cic.2. de Nat. deor. Naturis his ex quibus omnia constant, sursum deorsum, vltro citróque commeantibus, mundi partium coniunctio continetur.

Deorsum versum, vel deorsum versus, Versus inferiorem locum. Terent. Adelph.4.2, Cliuus deorsum versum est, hac te præcipitato. Cato cap.156, Postea vbi deorsum versus ibit.

¶ Deorsum trissyllabum interdum ponunt poetæ, vt Lucret. lib.2,

Quin vacuum per inane deorsum cuncta ferantur.

Interdum dissyllabum contractis e & o, vt idem eodem lib.4.

Corpora quum deorsum rectum per inane feruntur.

Deosculor, pen. corr. deoscularis { [illegible] } deosculari, Idem quod osculari, vel vehementer & arctè osculari. Martial. lib.8,

Hos amplectitur, hos deosculatur.

D E P

Depaciscor, depacisceris, depactus sum { [illegible] } depacisci, Idem quod pacisci. Quidam depeciscor scribunt.

Depacisci cum hoste. Cicero 2. de Inuent. Quidam Imperator quum ab hostibus circunsideretur, neque effugere vllo modo posset, depactus est cum eo, vt arma & impedimenta relinqueret, milites educeret.

Depacisci partem suam cum aliquo. Cicero pro Rosc. Amerino, Nunc paulum nescio quid in rem suam conuertit, sed hunc fundi in euertit bonis: ipse tria prædia sibi depactus est, voluntatem Decurionum ac Municipum omnium tantidem quanti fidem suam fecit.

Depacisci morte. Terent. Phorm.1.3. Vbi Donatus, Depacisci, pactione transigere.

Depacisci honestissimo periculo. Cic. ad Attic. lib 9, Video tibi illud placere, me [illegible] de pace suscipere: in quo non extimesco periculum. quum enim tot impendeant, cur non honestissimo depacisci velim?

Depacisci ad conditiones alterius. Cic.5. Verr. Equitem Romanum scitote biduum cibo tectóque prohibitum: biduum Leontinis in foro custodiis Apronij retentum atque seruatum: neque antè dimissum, quàm ad conditiones eius depactus est.

Depactus, Participium à Depaciscor, Vide supra: & à Depango, Vide DEPANGO.

Depectus { [illegible] } Participium à Depeciscor. Vlpian. in l. Et generaliter. §.1. D. de Calumniatoribus, Hoc igitur edicto tenetur etiam is qui depectus est. Depectus autē dicitur turpiter pactus. Quædam exemplaria legunt Depactus.

Depalmo, depalmas { [illegible] } depalmare. Palma percutere. Gel. lib. 20. cap.1, Quencunque depalmauerat, numerari statim secundum XII. tabul. viginti & quinque asses iubebat.

Depango, depangis, depanxi, & depēgi, depactum { [illegible] } depangere, Plantare, defigere, in terram ponere. Plinius libro 16. capite 26, Sed in hoc quoque prouidens natura facilè nascenti & depacto surculo incuriosius semen dedit. Columella libro 3. cap.16, Quumque satis erit medio spatio quod vacat inter vites per imam lineam depangere.

Depacta in terram non extrahuntur. Plin. lib.2. cap.96.

Depactus à Depango, Idē quod defixus. vt Depactus vitæ terminus. Lucretius lib.2. Id est, fixa vitæ meta.

Deparcus, Adiectiuum { [illegible] } pro immodicè parco. Suetonius in Nerone, cap.30, Sordidos putabat esse ac deparcos, quibus impensarum ratio constaret.

Depasco, depascis, depaui, penult. prod. depastum { [illegible] } depáscere, Pascendo absumere. Colum. lib.7. cap.5, Si hœdi solidas herbas depauerint. Plin. lib.8. cap.25.

Agros depasci à pecore. Cic.2. de Orat. Quum ageretur de agris publicis, & de lege Thoria, & premeretur Lucullus ab iis qui à pecore eius depasci agros publicos dicerent.

¶ Depascere, aliter. Colum. lib.2. c.11. Et si depascere sæpius voles, vsque in mensem Martium sufficit. Potest sic interpretari, Si vis boues depascere, vel si vis vt boues ea depascant pabula.

¶ Depascere possessionem alienam, per translationem. Cic. 1. de Legib. Depasci veterem possessionem Academiæ ab hoc acuto homine non sinemus.

Stylo depascere luxuriem orationis. Cic. 2. de Orat. Quòd si hic noster Sulpitius faceret, multo eius oratio esset pressior: in qua nunc interdum, vt in herbis rustici solent dicere, in summa vbertate inest luxuries quædam, quæ stylo depascenda est.

Depascor, deponens { [illegible] } vt Belluæ depascuntur sata. Plinius libro 9. capite 3. Et libro 11. capite 19, Nam & papilio ceras depascitur.

Febris depascitur artus. Virg.3. Georg.

Syluas depascitur quadrupes. Tibul. lib.4. ad Mecœnatem.

Libare & depasci. Lucret. lib.3,

Floriferis vt apes in saltibus omnia libant:

Omnia nos itidem depascimur aurea dicta.

Depastus, Participium { [illegible] } vt Depasta arbor. Plin. lib.17. capite 24, Depastam arborem turpi facie relinquunt. Quo in loco passiuè accipitur.

Frondes depastus amaras sonipes. Claudianus 4. Paneg. Vbi actiuè sumitur.

Sepes depasta florem. Virgilius ecloga 1. Hypallage est, inquit Seruius, pro florem depastum habens. Depasta igitur hoc loco passiuum est. vnde crediderim verbum commune esse, non deponens. Sic idem lib.6. Æneidos,

Libauitque dapes, rursusque innoxius imo

Successit tumulo, & depasta altaria liquit.

Depastio, Verbale { [illegible] } Plin. lib.17. cap.24, Similem rationem & depastio animalium habet.

Depaupero, depauperas, penult. corr. { [illegible] } depauperare, Pauperem facere, consumere. Varro, Prius quàm domum depauperasset sumptu suo.

Depeciscor, Depectus, Vide DEPACISCOR.

Depecto, depectis, depexui, depexum { [illegible] } depéctere, Idem quod pectere. Columella libro 10, Punicea depexa coma, sed lactea crure est.

Crines depectere. Ouid.6. Fast.

Depectere frondium caoriem. Plin.lib.6.cap.17. Et lib. 12. cap. 14. Quod in arbore hæsit, ferro depectitur.

Depexus { [illegible] } Participium. vt Iubæ depexæ. Ouid. de Arte, lib.1. de equis.

Depexi crinibus Indi. Ouid.3.Fast.

Depexum aliquem reddere, per translationem, pro inuolare in capillum, & percutere. Terentius Heaut.5.1. Nonius, depexum, laceratum interpretatur. Perottus hoc loco depessum legit, à pando vel à patior, id est laceratum. Quòd si depexum legamus, inquit: significabit cultum, & pexas vestes indutum: dictúmque erit à contrario sensu.

Depeculasso, depeculassis, depeculassere, pro depeculari: obsoletum verbum. Lucil.lib.26. Depeculassere aliqua sperans me, ac deargentassere, decalauticare, eburno speculo depeculassere. Nonius.

Depeculor, penultima producta, depecularis, depeculatus sum, depeculari { [illegible] } A peculio deductum verbum, significat properè ea quæ ad Rempublicam, siue principem, siue sacra pertinent furari. Cic.3. de Finib. Nam vt peccatum est patriam prodere, parentes violare, fana depeculari, &c. Idem 6. Verr. Apollonium Nicenie filium Drepanitanum, qui nunc A. Clodius vocatur, omni argento optime facto spoliasti ac depeculatus es. Hic de furto priuatæ rei dixit.

Depeculari laudem alicuius. Cic.6.Verr. Cur pro isto qui laudem honorémque familiæ vestræ depeculatus est, pugnas?

Depeculator, penul. prod. { [illegible] } Verbale, huiusmodi fur. Cic 2.Verr.

Depeculator ærarij. Cic. in Pisonem.

Depeculator Veientanæ prædæ. Val.Max.lib.5.cap.3. de Camillo.

Depeculatus, à pecore dicitur: qui enim populum fraudat, peculatus pœna tenetur. Festus.

Depello, depellis, depuli, penult.corr. depulsum { [illegible] } depellere, Abigere, prohibere.

Dimoueri, depelli, & deduci de loco. Cic. pro Cecinna.

Depellere & deiicere. Cic. 3. in Catil. Simulacra deorum immortalium depulsa sunt, & statuæ veterum hominum deiectæ.

Depellere loco. Cic. pro Cecinna. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Deducere & depellere de loco. Cic. pro Cecinna.

Depellere aliquem manu. Cic.3.Offic. Qui stadium currit, eniti & contendere debet quam maximè possit, vt vincat: supplantare eum quicum certet, aut manu depellere nullo modo debet.

Depellere à se. Cic.3. de Legibus, Quid iam de Saturni supplicio reliquisque dicam? quos ne depellere quidem à se sine ferro potuit Respub.

Aliud ab alio depelli. Cic. de Fato.

¶ Vi, ferro, periculis, vrbe, omnibúsque patriæ præsidiis depellere aliquem. Cic. de Arusp.resp.

Depellere & Restituere, contraria. Cic. pro Cecinna, Hoc opinor optaret, vt à quo loco depulsus esset, in eum se fortuna restitueret.

Depellere aliquem ad calamitatem. Cic. Antequam iret in exilium, Me quem paulo antè fortuna erexerat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, populus tribuit honorem: eundem Tribuni furor exagitatus depulit ad calamitatem.

Falsas auditiones. Tacit.lib.4, Mihi tradendi, arguendíque rumoris causa fuit, vt claro sub exemplo falsas auditiones depellerem.

Cibum de pectore, Idem est ferè quod digerere. Cic.2. de Diuinat. Depulso enim de pectore & in omne corpus diuiso & mitificato cibo, cantus edere quiete fitimos. De gallis gallinaceis loquitur.

Depellere ac dissipare copias. Cic. pro Domo sua, Sed iam depulsæ ac dissipatæ tuæ copiis a Pop. Rom. vniuerso, &c.

Curas vino. Tibul.lib.1.eleg.5.

Cursu recto aliquem. Horat.2.Serm.sat.5.

Dedecus patriæ. Sil.lib.1.

¶ Dolorem. Cic.1. de Finib. Omnis voluptas assumenda est, omnis dolor depellendus.

Exercitus. Tacit.lib.2, Nam Phrahatea quanquam depulisset exercitus, diuèsque Romanos cuncta, &c.

Famem cibo & potione. Cic.1. de Finib.

Frigus famémque. Horat.1.Serm.sat.2.

Tecta sua defendere & ab aræ, focísque ferrum flammámque depellere. Cic. pro Sextio.

Ad depellendos hostes iaculum quærit. Claud. de bel. Gigant.

Ictum alicui depellere, Est auertere ictum ab aliquo illatum alicui. Valer.lib.6. Argon.

Causam leibi. Ouid.epist.20.

Molem mali à ceruicibus aliquorum. Cic.3. in Catil.

Molestias omnes ratio depellit. Cic Cælio, lib.2.13.

Morbum. Cic. Gallo, lib 7.27.

Morbos depulsurus Epidaurius. Claud.3.Paneg.

Mortem opinione mortis. Cic. pro Sextio.

Nubila cælo. Tibul.lib.1.eleg.2.

Periculum à se. Cic. pro Cluent. Quorū ad amici pericula depellenda adhiberet.

Pestem. Virg.lib.9.

¶ Ex potestate. Cic. de Lege Agrar. Vt ex omni custodia vestræ libertatis, ex omni potestate, curatione, patrocinio vestrorum commodorum Cn. Pompeius depelleretur?

Sententia. Cic.2.Tusc. Oppositóque dedecore sententia depellere.

De vetere, diuturnáque sententia, maleuolentissimis obtrectationibus aliquorum depelli. Cic. Lentulo, lib.1.7.

De suscepta causa propositáque sententia, nullam contumeliam, nullam vim, nullum periculum posse aliquem depellere, magni cuiusdam animi est. Cic. pro Ligar.

Spe, & de spe. Liu.1.bel. Maced. Cic. in Catil.

Suspicionem à se. Cic.11. Philipp. Quid egit, nisi vti falsam à se suspicionem depelleret?

Tela. Cicero pro Quinctio, Qui tela depellere & vulneribus mederi debeam.

Terrorem à capite alicuius. Cic. pro Fonteio, Sic ab huius nunc capite Gallorum impetus, terroresque depellit.

Tribunatu depelli. Cic.3. de Orat. Ex quibus C. Cotta, quē ille florentem reliquerat, paucis diebus post mortem Crassi depulsus per inuidiam tribunatu, non multis ab eo tempore mensibus eiectus est è ciuitate.

Turpitudinem nefariam voluntaria morte. Cic. de Prouinc. Consul. Verbera depellere, & deiicere cruciatum à ciuitate. Cicero 7.Verr.

Recta via depelli. Quintil.lib.2.cap.17.

Vim, scelus, furorem malorum, suo corpore opposito à bonorum omnium ceruicibus depellere. Cic. pro Domo sua, De seipso.

¶ Aquam de agro per hyemem. Cato cap.155.

¶ Agnum à matre, pro Ablactare. Varro 2. de Re rustica, capite 2, Quum depulsi sunt à matribus agni, adhibenda diligentia ne desiderio senescant.

Depellere lacte, vel à lacte. Idem. Tranquillus, Infantes firmiores, necdum tamē lacte depulsos. Virg 7.ecloga, Hos ego Phyllida habebam, Depulsos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Ab vbere matris depulsus equus. Virg 3.Georg.

Depellere fœtus teneros simpliciter, pro A lacte remouere. Virgilius ecloga 1. Idem ecloga 3,

-depulsis arbutus hœdis.

Depulso, depulsas { [illegible] } depulsare. Plaut. Stich.5, Cubitis depulsa de via.

Depultus { [illegible] } Participium antiquum pro depulsus, quomodo pultare dixit Plautus pro pulsare. Author ad Herenn. Nam qui perduellionibus venditat patriam, non satis supplicij dederit, si præceps in Neptunias depultus erit lacunas.

Depulsus & detrusus cibus in stomachum. Cicero 2. de Natura deorum, Atque iis agitatione & motibus linguæ quem depulsum & quasi detrusum cibum accepit, depellit. De stomacho loquitur.

Depulsor { [illegible] } Verbale, Qui depellit. Cic.2.Philip. Depulsor dominatus, quàm particeps esse maluit.

Depulsio, depulsionis { [illegible] } Cic.4. Acad. Omnium deinde inanium visorum vna depulsio est.

Doloris depulsio. Cic.5. de Fin.

Intentionis depulsio. Cic.2. de Inuent.

Luminum depulsio. Cicero de Vniuers. Supina etiam ora cernuntur depulsione luminum, quæ conuersos inferiora reddit quæ sunt superiora. De speculo

Depulsio mali. Cicero 2. de Fin. Nos beatam vitam non depulsione mali, sed adeptione boni iudicemus.

Seruitutis depulsio. Cic.8 Philipp Quæ causa iustior est belli gerendi, quàm seruitutis depulsio.

¶ Depulsio, pro responsione rei. *La response du defendeur.*

Depulsum, depulsi, Ipse depellendi actus. Valerius Maximus libro 1. capite 1, Portentorum depulsa, Hetrusca disciplina explicari voluerunt.

Dependeo, dependes, dependi, depensum { [illegible] } dependere, penultima producta, Deorsum pendere. Columella libro 3. capite 6, Sed si per vnumquenque pampinum maior numerus vuarum dependet.

Dependent lychni laquearibus aureis. Virg.1. Æneid.

Dependent illi collo binæ verruculæ. Colum. lib 7.cap.6.

Dependent naribus eius. Martial.lib.7.

Fides dependet aduenīente die. Hoc est pendet de adueniente die. Id est habendáne sit fides verbis, an non, declarabit crastina dies. Ouid.3 Fastorum,

Discedunt dubij, promissáque tarda videntur:

Dependétque fides adueniente die. De Numa Pompilio qui in concione Romanis promittebat, Iouem sequenti die pignus imperij futuri daturum illis.

Dependo, dependis, dependi, depensum { [illegible] } dependere, penult. corr. Soluere. Plin.lib.33.cap 3, Libralis vnde etiam libella dicitur, & dipondius appendebatur assis. Quare æris grauis pœna dicta. Et adhuc expensæ in rationibus dicuntur. Item impendia & dependere.

Dependere mercedem. Colum.lib.5 cap.1, Pro quibus nulla merces dependitur. Apul.lib.8 Depenso pretio, Id est soluto.

Pecuniam dependere. Papinianus in l.2. D. de distract. pignor.

Soluere, & dependere. Cic. ad Brutum, 18, Est rei familiaris iactura tolerabilis Reipub. quòd spoponderis quemadmodum soluas, nisi is dependi facilè patitur, pro quo spoponderis?

Pro capite pecuniam dependere. Seneca de Benef.lib.2.

Caput felicibus armis. Lucan.lib.8,

-mallem felicibus armis

Dependisse caput, &c.

Operam. Columella lib.4.cap.22, Nanque aliter incassum dependitur opera, &c.

Pœnas. Cic. pro Sextio, Omnes ferè Reipublicæ pœnas aut præsenti morte, aut turpi exilio dependerunt.

Depensæ pœnæ. Vlp. in l. Pœnæ. D. de condict. indebit, Pœnæ non solent repeti, quum depensæ sunt.

Dependere tempus amori, Id est consumere tempus in amoribus. Lucan.lib.10,

Tempora Niliaco turpis dependit amori.

Deperdo, deperdis, deperdidi, deperditum, penult. corr. { [illegible] } deperdere. Caius scribit deperditum dici, quod in natura rerum esse desiit. Cicero 5. Tusc. Qui timebit ne quid ex his deperdat, beatus esse non poterit.

Deperdere sanguinem. Cic. de Claris Orat.

Deperdere folia dicuntur arbores. Plin.lib.16 cap 22.

Sensum vitalem membratim deperdere. Lucret.lib.3.

¶ Linguæ vsum deperdere. Ouid 5. Metam.

¶ Deperdere aliquid de iure, vel de libertate ciuitatis. Cic. pro Cecinna, Quum de iure ciuitatis nihil potuerit deperdere.

Deperdere de existimatione. Cicero pro Fonteio, Verebatur enim videlicet, ne quid apud vos populúmque Romanum de existimatione sua deperderet.

Deperdere honestatem. Cic. de Prouinc. Consul. Non solùm bona, sed etiam honestatem miseri deperdiderunt.

Deperditus, penult. corr. { [illegible] } Participium. vt, Letho gnatæ deperdita mater, Id est propter filiæ mortẽ pessimè affecta, vt & ipsam periisse putes. Catul. in Argon.

Amore alicuius deperdita mulier. Sueton. in Domitiano, cap. 3.

Deperditum intelligitur, quod in rerum natura esse desiit. l. 21. D. de hæred. petit.

Depereo, deperis, penul. corr. deperiui, vel deperij, deperitum, penult. corr. { [illegible] } deperire, Valde perire, inquit Festus.

Deperierunt naues, Idem quod perierunt. Cæsar 5. bel. Gal.

Scheda ne qua depereat. Cic. ad Att. lib. 2. 15.

Decor lacrymis deperit. Ouid. epist. 22.

Deperire hæredi. Afric. in l. Si Seruus §. Qui quinque. D. de legat. 1, Quòd si mortis tempore plena summa fuerit, & postea aliquid ex ea deperierit, sine dubio soli hæredi deperit.

¶ Deperire, pro mori. Cic. in Topicis, Si is cuius vsusfructus legatus est, deperiisse. De seruo loquitur.

¶ Deperire aliquam { [illegible] } pro vehementer amare. Plautus Curcul. 2,

Ea me deperit, ego autem cum illa nolo facere mutuum.

Deperire aliquem amore. Plaut. Cistel. 3.

Deperire amore sponsæ, vel muliereulæ. Liu. 6. bel. Pun. Et lib. 7. Et bel. Maced. lib. 9.

Amore impotente deperire aliquem. Catul. ad libellum, 33.

¶ Deperit eum consilium. Plaut. Milit. 14,

Redeo nunc ad te, consilium quasi hunc depereat.

Deperit sapor. Plin. lib. 14. cap. 20.

Deperiturus, penult. prod. { [illegible] } Participium. Ouid. 2. Amor. elegia 14.

Gens hominum vitio deperitura fuit.

Depesta. Vasa vinaria erant, quæ sacris Sabinis in deorum mensa collocari solebãt. ¶ Depesta nẽ fœminini generis, poculi genus est apud Græcos. Vtriusque author est Varro lib. 4. de lingua Latina.

Depilis, & hoc depile, penult. corr. { [illegible] } Qui est sine pilis. Varro lib. 1. de vita Populi Romani, Quòd ludis Præsulis pueri essent glabri, ac depiles propter ætatem.

Depilatus, penult. prod. { [illegible] } Adiectiuum, Qui nullos aut raros habet pilos, vel cui pili sunt detracti, apud Martial. lib. 9. epigram. 28. in Crestum, Quum depilatos Creste coleus porrees. Scazon est. Nonius, depilati, rarefacti. Lucilius, Nam quid actũ est? depilati omnes sumus. Vide Senec. lib. 2. De tranquillitate vitæ.

Depingo, depingis, depinxi, depictum { [illegible] } depingere, Est perfectè pingere, aut etiam describere. Cic. 3. de Orat. Pamphilúmque nescio quem sinamus in infulis tantam rem tanquam pueriles delicias depingere.

Manas, obscœnas depinxit tabellas. Propert. lib. 2. eleg. 6.

Depingere verbis rem aliquam. Plaut. Pœnulo 16. Cic. 2. de Finib. Pudebat te, inquam, illius tabulæ, quam Cleanthes sanè commodè verbis depingere solebat.

Facta alicuius. Terent. Phorm. 2. 2. Cic. pro Roscio Amerino, Vitam alicuius depingere.

Depingere cogitatione. Cic. 4. Academic. Vt & ea declarem, quæ cogitatione depingimus. Idem 1. de Natura deorum, Magnam turbam congregas ignotorum deorum, atque ita ignotorum, vt eos ne coniectura quidem informare possumus, quum mẽs nostra quiduis videatur cogitatione posse depingere.

Depictus, depicta, depictum { [illegible] } Quintilianus libro 6, Tabella depicta.

Deplango, deplangis, deplanxi, deplanctum { [illegible] } deplangere, Idem quod plangere, vel potius multum & vehementer plangere. Ouid. 4. Metamorphoseos,

-Cadmeida palmis

Deplanxere domum, scissis cum veste capillis. Ibidem, 14,

-& ipsa suis deplangitur

Ardea pennis.

Deplano, as, penult. prod. { [illegible] } Complano, planum facio. Lactantius lib. 4, Ego antè ibo, & montes deplanabo.

Deplanto, deplantas { [illegible] } deplantare. Plin. lib. 17. cap. 16, Quæ cortice nituntur tantùm, vel leui sura, ocyssimè deplantantur. Columella lib. 2. cap. 2, Ne aut cornu bos ad stipitem vehementius offendat, aut extremo iugo truncum delibet, ramúmque deplantet.

Depleo, deples, depleui, depletum, penult. prod. { [illegible] } deplere, Notæ significationis. Colum. lib. 12. cap. 50, Conchæ ferreæ quibus depletur oleum. Stat. 1. Achilleidos,

Tu modò si veteres digno depleuimus haustu,

Da fontes mihi Phœbe nouos.

Deplexus, Participium à verbo Deplector. Lucret. lib. 5,

Deplexæque dabunt in terram vulnere victus

Morsibus adfixæ validis, &c. Deplexæ, hoc est deligatæ & fultæ. Lambinus.

Deploro, deploras, penultima producta { [illegible] } deplorare, Deflere.

Deplorare, pro Conqueri. Cic. de Senect. Nostri ferè æquales deplorare solebant, tum quòd voluptatibus, &c. Idem 1. Tusculan. Sed quid necesse est, quum id agam ne post mortẽ miseros nos putemus fore, vitam etiam efficere deplorando miseriorem?

Conqueri & deplorare. Cic. 7. Verr. Si in aliqua desertissima solitudine ad saxa & ad scopulos hæc conqueri & deplorare vellem.

Deplorare & lamentari. Cic. 4. in Catil. Id est iniquum consilium, vt interfectis omnibus, nemo ne ad deplorandũ quidem Pop. Rom. nomen, atque ad lamentandum tanti imperij calamitatem relinquatur.

Eloquentia, vel tacita pietate deplorare aliquid. Cicero pro Cluentio, Te appello Oppianice, te T. Acti: quorum alter eloquentia damnationem illam, alter tacita pietate deplorat.

De aliquo, siue de re aliqua. Cic. 5. Verr. Tanta vis erat iniuriarum, vt homines quiduis perpeti, quàm non de istius prauitate & iniuriis deplorare & conqueri mallent.

De suis miseriis apud patronos. Cic. 4. Verr.

Copiosè dicere ac deplorare apud aliquem de miseriis aratorum. Cic. 5. Verr.

Calamitates. Cic. 11. Phipp.

Dolentius. Cicero pro Sextio, Necessariò mihi de iisdem rebus esse arbitror, si non subtilius disputandum, at certè dolentius deplorandum.

¶ Deplorantur, Passiuum. Cicero 2. de Orat. Quæ de altero deplorantur, ad suas res reuocare.

Deplorans, participium { [illegible] } Cicero 5. Tuscul. Itaque augurem Tiresiam, quem sapientem fingunt poetæ, nunquam inducunt deplorantem cæcitatem suam.

Deploratus, penultima producta { [illegible] } Participium, siue nomen ex participio.

Deploratus, Cui vltimus luctus persolutus est. Liuius 4. ab Vrbe, Ante omnia deplorati erant equites, non priuato magis, quàm publico luctu.

Deploratum dicitur, de quo conclamatum est, neque ei aliquo remedio succurri potest, vt Deplorata Resp. Plin. lib. 25. cap. 8, Prodest, vt demonstrabimus suo loco, deploratis in phthisi.

Domus deplorata. Ouid. 3 Fastorum,

Ausus es igne Iouis percussum tangere corpus,

Et deploratæ limen adire domus.

Res est deplorata, hoc est desperata. Vulgus dicit, *Nullum est remedium.*

Deploratus à medicis. Plin. lib. 7. cap. 50.

Vir deploratur. Ouid. 1. Trist. eleg. 3.

Vota. Ouid. 1. Metam.

Vulnus. Claud. de bello Getico.

Deplorandus { [illegible] } Qui debet deplorari. vt Deploranda calamitas. Cic. 1. Verr.

Deplorabundus, pro deplorans. Plaut. Aulul. Homo ad prætorem venit deplorabundus. Nonius.

Deplumis, & hoc deplume, penult. prod. { [illegible] } Quod nullas aut raras habet plumas. Plin. lib. 10. cap. 24, Inuentæ sunt ibi nudæ atque deplumes. De hirundinibus.

Depluo, depluis, deplui, deplutum, penultima producta, depluere. Columella libro 10. cap. 21, Inque sinus matris violento depluit imbre. Tibull. lib. 2. eleg. 6.

Multus vt in terras deplueréque lapis.

Depolio, depolis, penult. corrept. depoliui, depolitum, penultima prod. { [illegible] } depolire, Perficere. Festus, Depolitũ, perfectum: quia omnes perfectiones, antiqui politiones appellabant.

Depolire, Idem quod polire. Plinius lib. 36. cap. 25, Si verò cote depolitum est, nigri pauimenti vsum obtinet.

Depolitio, depolitionis, Verbale. Varro, Quid mirum si ex agri depolitionibus excutiuntur, hîc in cœnaculo polito recipiuntur? Antiquum. Nonius.

Depono, deponis, penult. prod. { [illegible] } deposui, depositum, penult. corr. deponere, Deorsum ponere. Plaut. Mostel. 6, Ecce autem hic deposuit caput, & dormit.

¶ Deponere malleolum in terram, Plantare. Colum. lib. 3. cap. 10, Comperimus eum malleolum, qui quatenus vuas tulerit, deputatũ, & in terram depositum, à fœcunditate materna sic degenerare vt, &c.

Deponere in gremiu alicuius. Plin. lib. 15. cap. 30, Ex his in gremio Iouis optimo maximo deponitur.

Deponere semina sulco, Plantare. Colum. lib. 5. cap. 4, Omnium autem satorum ferè eadem est conditio, nam vel scrobe, vel sulco semina deponuntur. De vineis.

¶ Deponere in syluas liberos, vxores, & suum omnia. Cæsar 4. belli Gall.

¶ Deponere ædificationem, pro cessare ab ædificãdo. Cic. Memmio lib. 13. 1, Nunc verò si audierit te ædificationem deposuisse, &c.

¶ Deponere amicitias, & suscipere inimicitias. Cic. de Amicitia, Cauendum erit ne nõ solùm amicitiæ depositæ, sed inimicitiæ etiam susceptæ videantur.

Amorem. Cic. de Amicitia, Quòd summi puerorum amores sæpe vnà cum prætexta toga deponerentur.

Animam. Propert. lib. 1. eleg. 12.

Arma. Plin. lib. 15. cap. 29. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Bellum. Cic. de Legibus, Sequitur enim de iure belli, in quo & suscipiendo, & gerendo, & deponendo, ius vt plurimum valet.

Caput deponere & recondere stratis. Ouid. 11. Metam.

Relinquere & deponere ciuitatem. Cic. pro Cecinna.

Cogitationem reparandæ classis. Hirt. lib. 4. bel. Alex.

Comam. Stat. 9. Thebaid.

Contumaciam. Colum lib. 6. cap. 2.

Corpora sub ramis deponunt arboris altæ. Virgil. 7. Æneid. Id est discumbunt sub arbore.

Crines. Martial. lib. 5.

Curam. Ouid. 4. Trist. eleg. 6.

Curas animo. Virg. 4. Georg.

Omnes curas dolorésque in alicuius sermone & suauitate deponere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6.

Nunquam deponere de manibus. Cicero 1. Academ. Non ea intermittere, sed accuratius tractare, nec ea de manibus vnquam deponere.

Desyderium rei alicuius. Cic. Trebatio lib. 7. 6, Tu modò ineptias istas & desyderia vrbis & vrbanitatis depone.

Dictaturam. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Dolorem susceptum. Cic. 3. Tuscul.

Errorem suum. Cic.8.Philipp. Cæteris autem si errorem suum deposuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.

Exercitum. Cic.8 Philipp. Vtranque prouinciam remitto, exercitum depono, priuatus esse non recuso.

Famem. Ouid.6.Fastorum,
Hospita carmentis fidos intrasse penates
Dicens, & longam deposuisse famem.

Fastigia supplex deposui. Claud.de Nupt.Honor.

Pecuniam pupillarem in fidem publicam. Liuius 4. belli Punici, Pecuniæ quoque pupillares primò, deinde viduarum cœptæ conferri, nusquam eas tutius sanctiúsq; deponere credentibus qui deferebant, quàm in publicam fidem.

Libertum apud fidem alicuius. Traiano ad Plinium Iuniorem, lib.10.epist.

Formidinem. Virg 3.Æneidos,
Ille hæc deposita tandem formidine fatur.

Furtim deponere. Horat.1.Serm.sat.1,
Quid iuuat immensum te argenti pondus, & auri,
Furtim defossa timidum deponere terra?

Falsa licet cupidus deponat gaudia liuor. Propert.lib.1.eleg 8.

Gloriam abiicere & deponere. Cic.2.de Orat.

Deponere aliquem imperio. Sueton. Ne imperio turpiter deposito, priuatus viueret.

Imperium accipere & Deponere, contraria. Cic.1.Offic. Nec verò imperia expetenda, ac potius aut non accipienda interdum, aut deponenda nonnunquam.

Ineptias. Cic. Trebatio, lib.7.6.

Ingenia syluestria, pro Mitescere. Colum.lib.8.cap.15, Sic enim exclusi, educatíque pulli, deponunt ingenia syluestria.

Inimicitias susceptas Reip.nomine. Cic.ad Att.lib.14.

Inuidiam. Cic.de lege Agraria.

Ius populi in fide iudicum. Cicero pro Cecinna, Derelinquo iam communem causam: populíque Romani ius in vestra fide ac religione depono.

Aliquid de leuitate. Cic.ad Att.lib.2.16, Velle esse melior, & aliquid de populi leuitate deponeret. Id est, cessaret à leuitate.

Memoriam. Cæsar 1.belli Gall. Quòd si veteris contumeliæ obliuisci vellet, num etiam recentium iniuriarum, quòd eo inuito iter per prouinciam per vim tentassent, quòd Haduos, quòd Ambarros, quòd Allobrogea vexassent, memoriam deponere posset?

Memoriam doloris. Cic.pro Cælio.

Ex memoria. Cic.pro Sylla, Quibus ego rebus Iudices ita flectebar animo, atque frangebar, vt etiam ex memoria quas mihi ipsi fecerat insidias, deponerem.

Deponere quodammodo apud memoriá cogitatio dicitur. Quintilianus lib.11.cap.2.

Mentem, meorumque in gremio animarum deponere. Cicero 13. Philippica.

Metum. Ouid.5.Metam.

Mœrorem atque luctum, gauderéque potius. Cic.14.Philip.

Molestias. Cic.2.Offic. Existimani honestissimè molestias posse deponi, si me ad philosophiam retulissem.

Partem morbi. Horat.1.epist.1.

Negotium. Cic. ad Att.lib.7, Nec prius quidem quàm nostrū negotium aut confecerimus, aut deposuerimus.

Oculos in aliquem. Horat.1.Carm.ode 36. Id est figere.

Offensionem. Cicero ad Atticum, lib 1.12, Quàm mollis animus & ad accipiendam & ad deponendam offensionem, nihil attinet ad te qui ea nosti, scribere.

Officium, Plin.Iunior in Paneg. Magistratum, Cæsar 7.bel.Gall. Imperium, Liu 2.ab Vrbe. Prouinciam, Cic.ad Att.lib.2.16, Quum prouinciam deposui in concione.

Onus. Cæsar 1.bel.Ciuil. Neque iumentis onera deponunt.

Onus, per translationem. Cic.7.Verr. Potero hoc onus tantum in hoc iudicio deponere, aut diutius tacitus sustinere?

Opinionem de aliquo deponere atque abiicere. Cicero 3.de Lege Agraria.

Pauorem. Ouid.10.Metam.

Pecuniam, pro Collocare apud sequestrum aut diuisorem. Plinius Iunior lib 6.Epist.

Personam accusatoris deponere. Cic.pro Quinctio.

Pudorem. Ouid.epist 16.

Rabiem deposuere feræ. Claud.8.Paneg.

Rationes Quæstoris deponere. Cic. Caninio, lib.2.16, Rationes mei Quæstoris, nec verum fuit me ibi mittere, nec tamé erant confectæ, eas nos Apameæ deponere cogitabamus.

Deponere religiones, & Suscipere religiones, contraria. Cicero 2. de Diuinatione, Valeántque potius ad deponendas quàm ad suscipiendas religiones.

Rem susceptam. Cic.de Amicitia, Neque enim est consentaneum, vllam honestam rem, actionémve ne sollicitus sis, aut non suscipere, aut susceptam deponere.

Inhumanæ senium depone camœnæ. Horatius 1.epist.19. Id est seueritatem.

Seueritatem Martial.lib.4, Paulum deposita seueritate.

Simultatem. Cic ad Att.lib 3.

Sitim deponere. Ouid.4.Metam.

Soleas. Martial. lib.3.

Spem deponas. Horat.2.Serm.sat.5,
Aut spem deponas, aut artem illusus omittas.

Studium pristinum. Cic.1.Tuscul. Nobis placet nec pristinum dicendi studium deponere, & in hac maiore & vberiore arte versari.

Timorem. Cicero pro Milone, Quamobrem adeste animis Iudices: & timorem, si quem habetis, deponite.

Vim suam deponunt venti. Ouid.2.Trist.

Voluntatem. Cic.in Catil.

¶ Deponere aliquem vino, Inebriare, vino deiicere. Plaut. Aulul.16.

¶ Deponere aliquid apud aliquem { [illegible] } Seruandum dare, & fidei eius committere. Plaut. Bacchid 5,
Nos ibi apud Theotimum omne aurum deposuimus. Cic.6.Verr. Apud amicos multa deposita. Idem 3. Offic. Si gladium quis sana mente apud te deposuerit, repetat insaniens, &c.

Quicquid habes, age depone tutis auribus, Id est dic tacituro Horatius 1.Carm.ode 27.

¶ Deponere aliquid dicuntur certantes pignore. Virg.eclog 3,
De grege non ausim quicquam deponere tecum.

¶ Deponere, pro deprimere ædificiū, in l.17. D. de seruit.vrb.præd. l.6.D.Si seruit.vend.

¶ Deponere, pro transferre, l.si sponsus sponsæ. §.si maritus. D. de donat.inter vir.& vxor.

¶ Deponere, etiam demoliri, & ad aream redigere, & solo æquare significat, l 23.in fin.D de vsucap l.8.D.Si seruit.vendic.l.83 §.sacram. in fine. D.de verb.obligat. Ita depositionem ædificij accipe in l.9.§. Item Pomponius D.Quod met.caus.

¶ Deposiui pro deposui præteritum legitur apud Catullum in Carmine seculari, 32,
Quam mater prope Deliam
Deposiuit oliuam. Id est, enixa est.

Deponens, penult.prod. Participium { [illegible] } Qui deponit.

Deponens verbum dicitur quod in finitum, vel actiui significationem obtinet, vt tueor, contemplor, loquor: vel neutri, vt philosophor, labor.

Depositus, penult corr. Participium { [illegible] } vt

Depositam pecuniam recuperare. Cic.de Lege Agrar.

Fastus depositus. Claud.4.Panegyrico,
Viscere deposito dignatus limina fastu.

Poplite deposito. Id est, flexo. Lucan.lib.1.

¶ Depositus, pro desperato, siue desperatæ salutis. Cic.3.Verr. Itaque mihi videor magnam & maximè ægram, & propè depositam Reip.partem suscepisse. Virg.12.Æneidos,
Ille vt depositi proferret fata parentis. Vbi Seruius, Depositi, desperati. nam consuetudo erat, vt desperati ante ianuas suas collocarentur: vel vt extremum spiritū redderēt terræ: vel vt possent à transeuntibus fortè curari, qui aliquando simili laborauerant morbo. Ouid.2. de Ponto, eleg 2.

Pandere vrbem depositam. Stat.1 sylu.4.

Depositum, depositi, penult.corr. Substantiuum { [illegible] } Quod alicui commissum est, & datum vt seruet. Vlpianus in l.1. D Depositi, vel contrà, Depositum est quod custodiendum alicui datum est. dictum ex eo quod ponitur. præpositio enim de, auget positum: vt ostendat totum fidei eius esse commissum, quod ad custodiam rei pertinet.

Depositum sospes erit. Iuuen.sat.13.

Clàm depositum. Cic.3. Tuscul. Qui propter auaritiam clàm depositum non reddidit, quod est iniustitiæ.

Depositum abnegare. Vide ABNEGO.

Accipere depositum. Quintil.lib.7. cap 4.

Celare depositum alicuius, Id est conseruare & abscondere. Claud. 3.de Raptu Proserp.

Reddere depositum. Ouid.1.de Arte.

Reddere depositum legentibus. Quintil.lib.1.cap.7.

¶ Depositum in sequestre propriè dicitur, quod à pluribus in solidum certa conditione custodiendum, reddendúmque traditur. l.6.D. deposit.

¶ Depositum est contractus, quo res aliqua ea lege apud alterum deponitur, vt is dolum tantum in ea reddenda, non culpam præstare debeat. l.1.D de oblig.& action.

¶ Depositum iudiciale est, quū res ea, de qua controuersia fit, apud officium, vel vbi iudex statuerit, deponitur. l.16.in fine. D.de off.præs. l.7 §.vlt.D.Qui satisd cog.l.7.D.deposit.

Depositio, Verbale, Actus ipse deponendi. Florent.in l.licet deponere. D deposit.

Depositor, Aliud verbale, Qui deponit, aut deposuit. Vlp.in l.1.§. Apud Iulianum.D.depositi.

Depositarius { [illegible] } Custos depositi, vel susceptor depositarum rerum. Vlpian.l.1.§.Si pecunia. D. depositi, Satisdatione autem non interueniente rem in ædem deponi, & omni actione depositarium liberari.

Depontani, Senes appellabãtur, qui sexagenarij de ponte deiiciebantur. Festus. Vide Erasmum in prouerb.

Depopulor, penult.corr. depopularis { [illegible] } depopulari, Prædari, siue deprædari, passímq; & quasi populatim diripere. Cic. 5.Verr. Qui quum agros maximos ac feracissimos per seipsum, hoc est per Apronium Verrem alterum depopularetur.

Auer depopulantur dona Cerealia. Ouid.1.Fast.

Humum depopulari. Ouid 3. Trist.eleg.10.

Depopulare { [illegible] } actiuè apud Hirtium lib.6.de bello Hispaniensi, Agros, vestrámque prouinciam vestro impulsu depopulauit. Valer. 4. Argonaut. Cæcilius Asoto, Iamdudum depopulat macellum. Ennius Ambracia, Agros audaces depopulant serui dominorum dominis. Nonius.

Depopulatio, Verbale { [illegible] } vt Depopulatio prædiorum. Cic.pro Domo sua.

Agrorum depopulatio. Cic.in Pisonem.

Ædium sacrarum, publicorúmque operum depopulatio. Cicero 1 Verr. Cuius prætura vrbana, ædium sacrarum fuit, publicorúmque operum depopulatio.

Depopulationes & vastationes. Cic.5.Philipp.

Inferre depopulationem agris. Cic.de Arusp.resp. Excisionem, inflammationem, euersionem, depopulationem, vastitatem eam sua cum præda meis omnibus tectis atque agris intulerunt.

Depopulator,

Depopulator, pen. prod. {[illegible]} Verbale, vt Depopulator fori. Cicero pro Domo sua.

Deporto, deportas {[illegible]} deportare, De loco portare. Dicimus autem deportare ad locum, & deportare de loco.

Deportare iumentis. Cic. ad Attic. lib. 8, Quæ arma superabant, ea si Brundusium iumentis deportaueritis, vehementer Reipub. profueritis.

Nauibus. Cæs. 3. bel. Gall. Magno numero nauium appulso sua omnia deportabant: séque in proxima oppida recipiebant.

¶ Deportare se, pro se conferre. Cic. ad Tiron. lib 16. epist. 1, Mihi placebat, si firmior esses, vt te Leucadem deportares, vt ibi te planè confirmares.

Ex aliquo loco. Cicero Trebatio, lib 6. 15, Mihi crede, nihil ex ista prouincia potes quod iucundius sit, deportare. Plinius lib. 7. cap. 30, Deportauit ex Cypro.

Ad locum. Cic. 5. Verr. Omnes decumas ad aquam deportatas haberent.

In aliquem locum. Cic. ad Att. lib. 1. 2, Illa omnia in Tusculanum deportabo.

In solas terras, pro In exilium mittere. Terent. Phorm. 5. 8.

Captiuos Romam. Liu. de bello Punico. Videtur subaudiri ablatiuus naui.

Exercitum, Est exercitum in patriam reducere, vt ait Budæus. Liu. 3. bel. Pun. Annibal victor in Africam hinc decedat, exercitúmque deportet. Cic. pro L. Manilia, Bellum in Africa maximum confecit, victorem exercitum deportauit.

Minore exercitu insignes captiuos, cædem ducis, bellique confecti famam deportarat. Tacit. lib. 4.

Flagitium ac dedecus ex aliqua regione deportatum. Vbi quis nó continenter vixerit. Cic. pro Murena.

Deportauit humanitatem Athenis. Cic. de Senect. Noui enim moderationem animi tui, & æquitatem: téque non cognomen solùm Athenis deportasse, sed humanitatem & prudentiam intelligo.

Literas deportare ex Sicilia in Verrem Cic. 1. Verr.

Deportare triumphum. Cic. 1. Offic. Mihi quidem certè vir abundans bellicis laudibus Cn. Pompeius multis audientibus hoc tribuit, vt diceret frustra se tertium triumphú deportaturum fuisse, nisi meo in Rempub beneficio, vbi triumpharet, esset habiturus.

Deportatus, penult. prod. Participium {[illegible]} vt Deportatus Romam.

Inter deportatos & relegatos. Vlpian. l. relegatorum. D. de interdict. & releg. Hæc est differentia inter deportatos & relegatos: quòd in insulam relegari & ad tépus, & in perpetuum quis potest. Deportatos autem eos accipere debemus, quibus princeps insulas adnotauit, vel de quibus deportandis scripsit. Vide & L. 3. §. 2. D. de legat. & fideicom. lib 32.

Deportatio, Verbale {[illegible]} Cato cap. 144, De fundo ligna & oleam ne deportato. Qui oleam legerit, qui deportarit, in singulas deportationes HS. N. II deducentur, neque id debebitur.

¶ Deportatio, est perpetua in exilium, siue insulam condemnatio, ciuium Romanorum pœna, quæ successit in locum aquæ & ignis interdictionis, quasi circunfinitio, quum ei, qui damnatus est, certo spatio circunscribitur pœnæ perpetuó pendédæ locus. L. inter pœnas. D. de interd. & releg. Vnde Præses aliquem ciuem deportare non poterat. ¶ Itë Deportatio interdum vltimum supplicium, & mors censetur § publicorum. Instit. de publ. iudic. §. quum autem. Instit. quib. mod. ius pat. potest. solui.

Deportationis nomen, quod multò relegatione grauius erat, natum ex eo est, quòd Senatus censuit eos, qui ex Cannensi acie fugerant, ex Italia in Siciliam deportandos esse, nec antè inde reportandos in Italiam, quàm Pœnus Italia depulsus esset. Eorum militum more in insulas pœnæ nomine rei amandabantur. Turneb.

Deportatio insulæ, In insulam relegatio. Vlpian. l. inter pœnas. D. de interd. & releg.

Deposco, deposcis, depoposci, deposcitum, pen. corr. {[illegible]} deposcere, Vehementer poscere. Cic. 6. Verr. Vt illa flamma diuinitus extitisse videatur, non quæ deleret Iouis Opt. Max. templum, sed quæ præclariùs magnificentiúsque deposceret.

Deposcere omnibus pollicitationibus ac præmiis. Cæs. 7. bel. Gall. Omnibus pollicitationibus ac præmiis deposcunt, qui belli initium faciant, & sui capitis periculo Galliam in libertatem vendicent.

Non modò non recusare aliquid, sed etiam deposcere. Cicero pro Flac. Idem 3 Philip Id non modo non recusem, sed appetam etiam atque deposcam.

Dextras. Silius lib. 7,

-quum optabile tempus

Deposcet dextras.

Hostem. Valer. lib. 5. Argonauticōn,

Et Persen simul & Minyas deposcimus hostes.

Mandata alicuius. Vide Mandatum, in MANDO, mandas.

Aliquem ad supplicium. Cæs. 8. bel. Gall. Cic. pro Cælio, Hac lege Cælij adolescentia non ad Reip. pœnas, sed ad mulieris libidines & delicias deposcitur.

Deposcere in pœnam. Liu. 2. bel. Pun. Ad ducem ipsum in pœnam fœderis rupti deposcendum.

Morti deposcere, pro ad mortem. Refertur autem deposcendi verbum frequenter ad supplicium. Tacit. lib. 1, Dum Centurionem cognomento Scirpicum illa morti deposcit.

Prælia deposcens. Sil. lib. 17.

Téne istas partes depoposcisse, vt, &c. Cic. pro Sex. Rosc.

Votis deposcere pugnam. Lucan lib. 2.

Supplicia sæua. Stat. 12. Thebaid.

Deposcere atque expetere imperatorem ad bellum. Cicero pro Lege Manil.

Deposcens, tis, Participium {[illegible]} Cic. 5. ad Attic. Hortensio deposcenti mandata mea, cætera vniuersa mandam.

Depositus, Depositum, Depositarius, Vide DEPONO.

Depostulo, depostulas, pen. corr. {[illegible]} depostulare, Vehementer postulare. Hirt. 6. bel. Hispan. Ciuitates contrariæ Pompeio auxilio sibi depostulabant.

Deprædor, deprædaris {[illegible]} deprædari, Idem quod depopulari.

Deprælior, depræliaris, depræliatus sum {[illegible]} deprælia-ri, Idem quod simplex præliari, hoc est dimicare. Horatius 1. Carmin. ode 9,

Permitte diuis cætera, qui simul

Strauêre ventos æquore feruido

Deprælianteis, &c.

Deprauo, deprauas, penul. prod. {[illegible]} deprauare, Prauum facere, corrúpere, vitiare. Terent. Phorm. 4. 4, Nihil est Antipho, quin malè narrando possit deprauarier. Cic. 3. de Fin. Eas non modò nihil adiuuare arbitror, neque affirmare quo meliores simus, sed ipsam deprauare naturam.

Corrigere, & Deprauare, contraria. Cic. 1. de Fin. Sed ita vt ea quæ corrigere vult, mihi quidem deprauare videatur.

Nimia rerum omnium copia deprauant aliquem. Cic. 2. de Lege Agraria.

Nihil est iam sanctum, quod non soleant domestici deprauare nonnunquam. Cic. 1. Philipp.

Multa ad deprauandum parati. Cic. Bruto, 10.

Deprauatus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt, Deprauati mores, & Deprauatæ opiniones. Cic. 3. Tuscul.

Natura alicuius deprauata mala disciplina. Cic. 2. de Fin.

¶ Deprauare hominem, pro fractis vel debilitatis membris vitiare. Senec. epist. 102, Deprauet licet, dum monstruoso & distorto temporis aliquid supersit.

Deprauatio, Verbale {[illegible]} vt, Deprauatio oris. Cic. 2. de Orat.

Distortio & deprauatio. Cic. 5. de Fin. In quibus si peccetur distortione & deprauatione quadam, aut motu, statuve deformi.

Consuetudinum deprauatio. Cic. 1. de Legib.

Deprauatio & fœditas turpificati animi. Cic. 3. Offic.

Deprauatio verbi. Cic. in Partit. Defensor autem de eo quam proposuit, æquitate nitatur: & ea quum secum faciat, non re, sed deprauatione verbi se vrgeri queratur.

Deprauatè, Aduerbium: vt, Deprauatè & corruptè iudicare, Id est non rectè. Cic. 1. de Finib.

Depreciatus, pen. prod. Vide DEPRETIO, as.

Deprecor, penult. corr. deprecaris, deprecatus sum {[illegible]} deprecari, Vehementer precari. Catul. epig. 87,

Cui ego quasi eadem totidem mox deprecor illi

Assiduè, verùm dispeream nisi amo.

Te lacrymæ fratris deprecantur. Cic. Marcello. lib. 4. 7.

Authoritas, atque virtus alicuius deprecatur. Cic. Post reditum ad Quirites, At me C. Pisonis generi mei diuina quædam & inaudita authoritas atque virtus, fratrisque mei miserrimi atque optimi quotidianæ lacrymæ, sordésque lugubres à vobis deprecatæ sunt. Id est reditum mihi ac restitutionem impetrauerunt.

Deprecari ab aliquo. Cic. 7. Verr. Tum deprecabitur à vobis, tum etiam pro suo iure contendet.

Deprecari aliquid ab altero. Cic. 5. Verr. Nunc proficiscemur ad reliqua, si pauca ante erimus à vobis iudices deprecati.

Deprecatum venit ad me, vt sibi ignoscerem. Cic. de Amicit.

Deprecor adducendum. Varro 2. de Re rust. cap 19, In hoc genere semiuocalium adducendum deprecor. Emendati codices habent, de pecore.

Deprecari aliquem ab altero. Cicero de L. Agrar. contra Rullum, Quemadmodum quum petebam, nulli me vobis authores generis mei commendarunt: sic si quid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me à vobis deprecentur.

Deprecari alicui ne vapulet. Plaut. Asin. 17,

Nunc si voltis deprecari huic seruo ne vapulet,

Remur impetrari posse.

In hoc te deprecor ne, &c. Cæl. Cic. lib. 8. 8.

Deprecari pro reditu alicuius. Cic. Post reditum ad Quirites, Non enim pro meo reditu, vt pro P. Popilij nobilissimi hominis adolescentis filij, & multi præterea cognati atque affines, deprecati sunt.

Iratos aliquorum animos atque horribiles impetus. Cicero pro Fonteio.

Pacem, cui opponitur Denunciare bellum. Cic. Cornificio, lib. 12. 24, Nondum Legati redierant, quos Senatus non ad pacem deprecandam, sed ad denunciandum bellum miserat.

Sibi exilium & fugam. Cic. 3. de Orat. Quum sibi non incolumem fortunam, sed exilium & fugam deprecaretur, esse coactum vt vita seipsum priuaret.

Vitam alicuius. Cic. pro Sylla, Quàm multorum hic vitam à L. Sylla deprecatus?

¶ Precari & Deprecari, contraria. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2,

Sæpe precor mortem, mortem quoque deprecor idem.

Detestari ac deprecari querimoniam alterius à se. Cic. 1. in Catil. Nunc vt à me P. C. quandam propè iustam patriæ querimoniam detester ac deprecer, percipite quæso diligenter quæ dicam.

Anteacta. Tacitus lib. 11, Circumsistunt Cæsarem, anteacta deprecantes.

Calamitatem ab sese. Cic. 3. Verr. Id est amoliri, & precibus propulsare. Budæus.

Auaritiæ crimina laudibus frugalitatis: Id est, depellere, & ita orare vt nequis auarus existimetur, sed magis frugalis. Cic. 4. Verr.

Munus aliquod. Quintil. lib. 8 cap. 13.

Odium summæ improbitatis excusatione summæ stultitiæ. Cic. pro Cecinna. Idem pro Balbo, Quiddam de communi conditione omnium nostrum deprecandæ maleuolentiæ causa breuiter commemorandum videtur. Idem lib. 6. de Rep. Etiam Claudij inuidiam, Gracchi charitas deprecabatur Id est, propulsabat & defendebat.

¶ Deprecari periculum, Auersari, Precari ne eueniat. Cic. 7. Verr. Mortem. Cæs. 7. bel. Gall.

Periculum decreto deprecari. Cic. pro Sextio.

Refugere periculum aut deprecari. Asin. Cic. lib. 10. 31, Nec periculum est vllum quod pro libertate aut refugiam aut deprecer.

Deprecari pœnam. Liu. lib. 10. bel. Maced. Ego siquid impie in te patre, siquid scelerate in fratrem admisi, nullam deprecor pœnam. Si innocens sum, ne inuidia conflagrem, quum crimine non possum, deprecor. Verba sunt Demetrij ad Philippum patrem.

Deprecari sanguinem & mortem innocentissimi ciuis. Cicero 7. Verrina.

Deprecari supplicium & recusare. Cic. 2. Tusc. Nullum genus supplicij deprecatus est, neque recusans.

Deprecator, Verbale {[illegible]} Qui pro reo deprecatur veniá. Cic. pro Cornel. Balbo, Potuit magis de te iudicare, quam quum ad vestrum iudicium ciues amplissimos legauit, testes huius iuris, vitæ laudatores, periculi deprecatores?

Miseriarum deprecator. Cic. pro Flacco, Sperabam Iudices honoris potius L. Flacci me adiutorem futurum, quàm miseriarum deprecatorem.

Legatos & deprecatores mittere. Cic. pro L. Manil. Quum ad eum vsque in Pamphiliam legatos deprecatoresque misisset.

Deprecator mei, tui, sui. Cic. Att. lib. 11, Quintus misit filium non solùm sui deprecatorem, sed etiam accusatorem mei.

¶ Deprecator fortunarum alicuius, pro Seruatore. Cic. pro Plancio, Nec me solùm deprecatorem fortunarum tuarum, sed comitem sociúmque profitebor.

Deprecatio, Verbale, Deprecandi actio {[illegible]} Cic. ad Att. 10, Non me hercule deprecationi locus.

Vti deprecatione. Cic. pro Cluentio, Aggrediar ad crimen cum illa deprecatione Iudices qua mihi sæpius vtendum esse intelligo, sic vt me audiatis, &c.

Non ille deprecatione rediit. Cic. Post redit. ad Quir. de Mario. Id est supplicatione amicorum.

¶ Diræ deprecationes, pro imprecationibus, in malum. Plin. libro 28. cap. 2, Defigi quidem diris deprecationibus nemo non metuit.

¶ Deprecatio est reatus recusatio & amolitio. Quintil. in Proœm. lib. 1, Sed qua ex causa faciliorem mihi veniam meæ deprecationis arbitrabar fore, hac accendebantur illi magis. Plinius lib. 28 cap. 2, Etiam parietes incendiorum deprecationibus conscribuntur. Hoc est, certis verbis quæ vim habeant auertendi incendia ab ædibus.

¶ Deprecatio, Recusatio, & repulsio accusationis & petitionis. Cicero 2 de Inuent. Deprecatio est in qua non defensio facti, sed ignoscendi postulatio continetur.

Deprecabundus {[illegible]} pro precante & petente. Tacitus, Vt Lateranus quasi subsidium rei familiaris oraret deprecabúdus, & genibus principis accidens.

Deprehendo, deprehendis, deprehendi, deprehensum {[illegible]} deprehendere, & in carmine, deprendo, deprendis, deprendere, Est quod barbari dicunt *Capere in ipso fallo*: ita vt non fugere, nec sofisticari possit. vt Deprehendi in furto. Plaut. Asin. 11. Cicero 7. Verr. Quasi esset in aliquo manifesto scelere deprehensus.

Deprehendi pro mœcho. Terentius Eunuch. 5. 5. Quis homo pro mœcho vnquam vidit in domo meretricia deprehendi quenquam?

Deprehendi cum aliqua muliere. Cæl. Cic. lib. 8. 7.

Apud aliquem aliquid deprehensum. Cicero 3 in Catil. Qui paulo antè aliquid tamen de gladiis ac sicis, quæ apud ipsum erant deprehensæ, respondisset.

Manifestè deprehendi. Cic. 3. in Catil.

In adulterio deprehendi. Cic. 2. de Orat.

¶ Deprehendere, Est per disputationem, seu inquisitionem & inuestigationem inuenire. Horat. 2. Serm. sat. 7. Plinius lib. 2. cap. 8, Quam naturam eius Pythagoras Samius primus deprehédit. Idem lib. 11. cap. 9, Sed deprehenduntur odore, colore, pondere, gustu.

Aliquid deprehendere mente. Lucret. lib. 3,

Nec memori tamen id quimus deprendere mente.

Manifesto deprehendere. Cic. in Orat. Nec deprehendetur manifesto quid a nobis de industria fiat.

Animi tormenta in ægro. Iuuen. sat. 9.

Arcanum alicuius. Claud. de bello Getico.

Facinora oculis. Cic. pro Cælio, Cuius ego facinora oculis prius quàm opinione, manibus antequam suspicione deprehendi.

Furta Ouid. 3 Metamorphoseos,

-quis enim deprendere possit

Furta Iouis?

Venenum manifestò. Cic. pro Cluent.

Verum. Stat. 8. Thebaid.

¶ Deprendere, pro Comprehendere. vt, Cursu feram deprehendere. Seneca Herc. fur. 4.

Deprehendere tabellarios, & literas intercipere. Cic. Cassio, libro 12. 12.

- Turbine rapido deprendi. Ouid. epist. 7,

Finge age, te rapido (nullum sit in omine pondus)

Turbine deprendi, quid tibi mentis erit?

Deprensus vel Deprehensus, Participium {[illegible]} Iuuen. sat. 9,

Quid tibi cum vultu, qualem deprensus habebát

Rauola, dum Rhodopes vda terit inguina barba?

¶ Deprehensus, Qui in summa difficultate stupet animo, & inopia consilij oppressus est. Deprehensi enim dicuntur, qui effugere nequeunt vel vitare quum maximé cupiant, aut e re incommoda nata se explicare & subducere. Quintil. lib. 12. cap. 2, Itaque reperias quosdam in disputando miré callidos: quum veró ab illa cauillatione recesserint, non magis sufficere in aliquo grauiore actu, quam parua quædam animalia, quæ in angustiis mobilia, in campo deprehenduntur. Hoc est, nullum in se aut in alio reperiunt præsidium: omni consilio, omnique ope defecta.

¶ Deprehensus, Id est vt vulgò dicitur *captus in ipso facto*. Cic. 2. de Fin. Occultum facinus esse potuerit, gaudebit: deprehensus omnem pœnam contemnet.

Deprehensus cum veste muliebri. Cic. Lent. lib. 1. 7, P. Clodium Appij filium te credo audisse cum veste muliebri deprehensum domi C. Cæsaris, quum sacrificium pro populo fieret.

¶ Deprehensus, Cognitus. Plin. lib. 11. cap. 5, Ibi & spina similis, sed deprehensa vel lucernis, igni protinus transilienti.

Ars deprensa. Ouid. 2. de Arte,

Si latet ars, prodest: affert deprensa pudorem.

Scelus manifestum atque deprehensum. Cic. 3 in Catil.

¶ Testis deprehensus, qui varians vulgò, titubansq; dicitur. Quintil. lib. 5. cap. 7.

¶ Deprehensa, dicitur genus militaris animaduersionis, castigatione maior, ignominia minor. Festus.

Deprehensio, deprehensionis, Verbale {[illegible]} Cic. pro Cluent. Denique omnis accusatio varié grauitérque tractata, ad extremum manifesta, veneni deprehensione conclusa.

Depressus, Vide DEPRIMO.

Depretio, depretias, depretiaui, depretiatum, depretiare, Ad minus pretium redigere. Paul. in l. proinde. D. ad legem. Aquil. Sic eius ratio haberi debet, quo cætera corpora depretiata sunt.

Deprimo, deprimis, pen. corr. depressi depressum {[illegible]} deprimere, Deiicere. Plin. lib. 2. cap. 38, Terrena in cælum tendentia deprimit syderum vis.

Fluctus deprimit carinam. Ouid 14 Metam.

Lanx in libra ponderibus impositis deprimitur. Cic. 4. Acad.

Deprimere plantam, vel vitem in terram. Colum. lib. 11. cap. 3. Et lib. de Arboribus, cap. 7. Item Cato, cap. 32.

Deprimere naues. Vulgò dicunt, *mettere in fondo*. Cæsar 2. bel. Ciuil. Cic. 2. de Diuinatione, Si enim fatum fuit classes Populi Romani bello Punico primo alteram naufragio, alteram à pœnis depressam interire.

Extollere & Deprimere, contraria. Cic. Antequam iret in exilium, Nam quem virtutis gloria cum summa laude ad cælum extulit, eundem inimicorum inuidia dignissimè oppressum deprimit ad supplicium.

Ædificium deprimere, cui opponitur Tollere. Vlp. in l. si arborem. D. de seruit. vrban. præd. Interdum dici potest eum quoque qui tollit ædificium, vel deprimit, luminibus officere.

Deprimere & Adaugere, contraria. Author ad Heren. lib. 3, In quibus extranea causa conficiet deliberationem, in his ex ipsa erit causa adaugenda, aut deprimenda.

Locum deprimere, pro Depressiorem facere. Vlp. Vt locus deprimatur pecoris appellandi gratia.

¶ Deprimunt me quæ porto. Plaut. Merc. 13,

Simul hæc etiam quæ mecum porto, deprimunt.

¶ Deprimere, Præponderare. Cic. 5. de Fin. Terram, mihi crede, ea lanx & maria deprimet. Budæus. Idem 5. Tuscul.

Depressus, Participium {[illegible]} vt, Depressum ad mentum supercilium Cic. in Pisonem.

Depressus & demersus, In DEMERGO.

Superata ac depressa classis. Cic. pro L. Manil.

In altitudinem depressum saxum. Cicero 7. Verr. Opus est ingens, magnificum, regum ac tyrannorum: totum est ex saxo in mirandam altitudinem depresso, & multorum operis penitus exciso.

Depressus & onustus auro. Author ad Heren. lib. 4.

Aratrum depressum. Ouid. 15. Metam.

Conualles. Virgil. 3. Æneid.

Corpus. Ouid. 3. Metam.

Onere suo nauis. Cic. 7. Verr.

Victæ, comminutæ, depressæque opes ciuitatis. Cic. 7. Verr.

Depressa veritas. Cic. pro Cluentio, Hoc vno modo Iudices sæpe multorum improbitate depressa veritas emergit.

Depressa & extincta virtus. Cic. 5. Verr.

Depressus, nomen ex participio {[illegible]} Colum. lib. 1. cap. 5, Quom ex depressiore loco fuerint orsa fundamenta. Idem lib. 1. cap. 4.

Aqua depressior & altior, contraria. Vlp. in l. 1. §. quod autem ait. D. ne quid in flumine publico, in va ripa eius fiat, dum vel depressior, vel altior fiat aqua, ac per hoc rapidior fit, cum incommodo accolentium.

Vox depressa & inclinatus sonus. Author ad Heren. lib. 3, In conquestione vtemur voce depressa, inclinato sono, crebris interuallis, longis spatiis, magnis commutationibus.

Sedata & depressa vox. Author ad Heren. lib. 3.

Depromo, depromis, penult. prod. deprompsi, depromptum {[illegible]} depromere, Idem quod promere. Plautus Trucul. 13, -vt bubus

Glandem prandio depromerem.

Benignius deprumere merum. Horat. 1. Carm. ode 9.

Vinum depromere cellis. Horat. 1 Carm. ode 37.

Ex arca pecunia, ex virtute opera depromitur. Cic. 2. Offic.

Sagittam depromere Virgil. 11. Æneidos,

Dixit, & aurata volucrem Threissa sagittam

Deprompsit pharetra, cornúque infensa tetendit.

Scientiam iuris a peritis, vel de libris. Cic. 1. de Orat. Iuris vtilitas ad quanque causam quamuis repente vel a peritis, vel de libris depromi potest.

De iure ciuili aliquid. Cic. 1. de Orat.

Argumenta è locis quasi thesauris. Cic. 4 de Fin.

Ex sensu suo. Cic. in Parad.

Ex intima alicuius arte mirificum genus commendationis. Cic. Valerio, lib. 13 6.

Verba domo patroni. Cicero 5. Verr. Iam hoc cæde, concide: non verba domo patroni depromere videtur ad omne genus nequitiæ accommodata?

Ex intimo

Ea intimo artificio vreba gratissima. Cic. pro Cluent.

Depromptus, Participium { [illegible] } Cic. 2. de Orat. Ita & momenti aliquid afferent, quum erunt penè ex totima defensione deprompta, & apparebit eas, &c.

Maledicta deprompta ex recordatione impudicitiæ & stuprorum alicuius, conicere in eum. Cic. 3. Philip.

Depromptia ex ærario pecunia. Cic. pro L. Manil.

Depropero, deproperas, pen. corr. { [illegible] } depropreare, Valde properare. Plaut. Pœn. 4, Deproperant sedulò sacrificare. Horatius 2. Carm. ode 7,
-quis vdo
Deproperare apio coronas
Curátve myrto? Id est festinantre afferre. Acron.

Depso, depsis, depsui, depsitum, penult. corr. { δεψῶ } depsere, Subigendo manibus aliquid molle & tenerum reddere. A Græco verbo δεψῶ venit, quod est coquo vel mollio, teste Nonio. Cato cap. 90, Id vbi excuxeris depsito benè, oleo manum vnguito, primùm pusillum, postea magis depses, oleo tangito, depsitóque dum poteris facere rutundas. Varro Mysterus, Sed ubi fortasse alius mollit & depsit. Obsoletum.

Depsiticus, Adiectiuum { [illegible] } Cato cap. 74, Panem depsiticum sic facito, manus, mortariumque benè lauato, farinam in mortarium indito, aquæ paulatim addito, subigitóque pulchrè. vbi bene subegeris, defingito, coquitóque sub testu. Castigatiora exemplaria habent Panem depstitium.

Depuber, vel depubis, pen. prod. { ἄνηβος } dicitur is qui ad pubertatis annos non potuit peruenire. Hinc depubem porcum (inquit Festus) lactentem, qui prohibitus sit pubes fieri.

Depudet, pen. corr. depuduit, depudère { [illegible] } Pudorem abiicere. Ouid. epist. 4, Depudui, profugusque pudor sua signa reliquit. Hoc est, omnem abieci pudorem. Seneca de Tranquil. vitæ, Si duritia oris ille hoc potuit, qui assiduis conuitiis depudere didicerat.

Depudesco, is, Quo vsus est Hieronym. ad Eustachium, Nó depudesco infelicitatis meæ.

Depudico, depudicas, pen. prod. { [illegible] } depudicare, pro Stuprare, vsus est Laberius in Mimis, teste Gellio, libro 16. cap. 7. in principio. Obsoletum.

Depugno, depugnas, pen. prod. { [illegible] } depugnare, Idem quod pugnare.

Depugnauit Græcia apud Salamina. Plin. lib. 2. cap. 25. Cic. pro Cecinna, Non erit cur depugnare quisquam posthac possessionis causa velit.

Peregrè depugnare, Vide PEREGRE.

Depugna potius quàm seruias. Cic. Att. lib. 7.

Collatis signis depugnare. Plaut. Casina, 7.

Versis gladiis depugnare. Plaut. Casina, 7. Itẽ, Depugnare classe, Plin. lib. 7. cap. 56.

Depugnauit cum Gallo apud Anienem prouocatus, voluptatis causa. Cic. 2. de Finib.

Depugnare ferro. Cic. 2. Tuscul.

Depugnant inter se ferro. Hirt. 5. bel. Africani.

Depugnare cum animo suo. Plaut. Trinum. 6,
Qui bonus cum animo inde ab ineunte ætate depugnat suo.

Depugnat voluptas cum honestate. Cic. 4. Acad. Plin. lib. 21. cap. 8, Paria nunc componuntur, & natura atque luxuria depugnant.

Depugnare feram quæ regioni nocet, apud Vlpian. l. 1. §. sed siquis operas. D. de postulando.

Depugnatur, Impersonale { [illegible] } Plin. lib. 12. cap. 1, Depugnatur mensarum secundarum causa cum feris. Cic. ad Attic. lib. 16, Calend. Ian. erit fortasse præsidio: aut quidem antè depugnabitur.

Depugnatum haudquaquam certamine ambiguo. Liu. lib. 7.

Depugnatus, Participium { [illegible] } A depugnor. Plautus Menæch. 21, Sed metuo ne serò veniam, depugnato prælio.

Depugnatio, onis, Verbale. Iul. Firmicus in præfatione lib. 4, In otio constitutus, & forensium certaminum depugnationibus liberatus.

Depulsio, Depulso, Depulsor, Depulsus, Vide DEPELLO.

Depurgo, depurgas { [illegible] } depurgare, Mundare, & nitidum facere. Cato cap. 112, Et siqua acina corrupta erunt, depurgato. Columella libro 12. capite 9, Caules lactucæ ab imo depurgatos eatenus, &c.

Depurgare locum aliquem ab herba. Cato cap. 151, Terram cum stercore bene commisceto, depurgato ab herba, graminibusque.

Depurgare pisces. Plaut. Sticho, 6,
Alij pisces depurgate, quos piscator attulit.

¶ Crimina. Liu. 9. bel. Maced. Filium mittere Romam simul ad depurganda crimina, simul ad deprecandam iram Senatus statuit. Alij codices habent purganda.

Depuro, as, penult. prod. depurare, Verbum compositum à puro, & significat quasi purum extrahere. Inde depuratum dicimus defæcatum atque mundatum. Sipontin.

Deputo, deputas, pen. corr. { [illegible] } deputare, verbum rusticum & agricolis proprium, veluti amputare & resecare. Cato cap. 50, Vbi vineam deputaueris, acervum lignorum, virgarúmque facito.

Falx deputat vmbras. Ouidius de Nuce. Id est ramos vmbram facientes.

¶ Deputare { [illegible] } Per translationem est Censere, existimare, iudicare. Plaut. Pseud. 2, Satis id dictum vobis puto iam atque deputo. Cic. 1. de Diuinatione,
Proin vide ne quem tu esse hebetem deputes æquè ac pecus,
Is sapientia munitum pectus egregium gerat,
Téque regno expellat.

Deputat se indignum. Terent. Hecyra, 3. 5.

Deputare se dignum quouis malo. Terent. Heaut. 1. 1. Cic. 3. Tuscul. Malo se dignum deputat, nisi miser sit.

Deputare alicuius operam parui pretij. Terent. Hecy. 5. 3. Vbi Donatus, Deputat parui pretij, quia sic scilicet abutitur. Deputat parui eam, qui deputat eam in re nullius pretij consumendam.

Deputare in lucro. Terent. Phorm. 2. 1,
Quicquid præter spẽ eueniat, omne id deputare esse in lucro. Hunc versum citat Cic. 3. Tuscul.

Deputare secum rationes. Terent. Adelph. 2. 1,
Sed nemo dabit, frustra egomet mecum has rationes deputo.

Depuuio, is, depuuire, Cædere. Lucilius,
palmisque misellam
Depuuit me. Id est verberauit me: quod ipsum ex Græco est [illegible]. Festus.

D E Q

Dequeror, penul. corr. dequereris, dequestus sum { [illegible] } dequeri, Idem quod queror. Valer. 5. Argon.
-antè omnes secum dequesta labores. Stat. 1. Thebaidos,
-eadem sub nocte sopora
Lustra terit, similésque Notos dequestus, & imbres, &c.

D E R

Derado, deradis, pen. prod. derasi, derasum { ἀποξύω } deradere. Plinius lib. 34. cap. 11, Nanque & è lapide ex quo coquitur æs, deraditur. Cato cap. 122, De virga lauri deradito. Celsus lib. 5, Sed ne illa quidem negligenda vbi integra cute interior pars collisa est, aut vbi derasum quid, attritúmve est.

DERADIOTES { [illegible] } Apollo cognominatus fuit. Quidam [illegible] quendam esse locum tradunt. Valer. Arpocrat. Diradea populum esse Leontidis, à quo popularis [illegible] formetur. Alij Diras Argiuam regionẽ esse prodidere. Pausanias verò Deradiotem ait Apollinem à loco dici, cuius vaticinium etiam sua tempestate durare asseruit: eóque ritu fieri, vt à viro mulier secubaret, & singulis mensibus noctu, vt de agno rem sacram faceret, cuius agni sanguine epoto, numinis Apollinei instinctu responsa daret.

Deræa { [illegible] } Ornamẽta colli, ex Polluce, Hesychio, & Suida. Nam & [illegible], & [illegible] collum est. Vide PSAEOBRABON.

Deræambus { [illegible] } Latum est corium apud Græcos, quo venaticorum canum armari collum aduersus ferarum impetus solet. Author Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. 26.

DERANGAE, Populi ad Indum fluuium accolentes, de quibus Plin. lib. 6. cap. 20.

DERASIDAE, Insulæ iuxta Magnesiam, Mæandri cognomine insignem, de quibus Plin. lib. 5. cap. 29.

DERBE, es { [illegible] } Castellum est, & portus Isauriæ, patria Timothei, qui D. Pauli discipulus fuit. ¶ Hinc Derbites, [illegible], gentile. Meminit Strabo lib. 12.

DERBICES, Populi sunt iuxta Caucasum mõtem, hi supra Stoicam seueritatem minimum quodque delictum pœna capitis puniunt: terram venerantur: fœmininum animal neque edunt, neque sacrificãt: qui LXX. annos excesserunt iugulant, cognatorum carnes vorant, anus strangulant, deinde sepeliunt: citra septuagesimum annum obeuntes non edunt, sed humant, vt lib. 2, Strabo scribit.

DERCE { [illegible] } Veneris filia nonnullis dicitur, quæ in mare prolapsa, à piscibus in cælum mox translatis seruata fuit: quo nomine Syri in mensam pisces non admittunt: sed ab his abstinent. Alij eandem cum Derceto faciunt, de qua posteá. Vide Cælium Rhodig. libro 23. cap. 5.

DERCE, Fons est frigidissimus æstate inter Bilbilim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis.

DERCETO, pen. corr. Derectus, vt Sappho Sapphus, Nomen cuiusdam deæ, de qua Diodorus, lib. 3, Iuxta Ascalonem lacus est, vbi templum insigne deæ, quam Syri vocant [illegible], muliebri specie: reliquum verò corpus figura piscis, cuius filia Semiramis, à columbis educata sit. De hac Plin. lib. 5. cap. 13. & 23, vbi dicit eam alio nomine Atargaten dici. Idem dicit Strabo lib. 15. ad finem. Vide ATARGATIS.

DERCYLLIDAS { [illegible] } Lacedæmonius quidã fuit, qui quòd vafer esset ac ferinus, scythos est cognominatus. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. eod.

DERDAE { [illegible] } Populi Indiæ, Strabo lib. 15. Megasthenes de formicis ait, apud Derdas, quæ maxima natio est Indorum montanorum, ad orientem expositorum, collem quendam esse trium millium stadiorum ambitu, & sub eo aurifodinas, quas formicæ effodiunt, vulpibus magnitudine non minores, mira celeritate, victum ex venatione comparantes. Plura vide apud eundem.

Derelinquo, derelinquis, dereliqui, pen. prod. derelictum { [illegible] } derelinquere. Cic. pro Cecinna, Derelinquo iam communem causam, Populi Romani ius in vestra fide ac religione depono.

Deserere & derelinquere. Cic. 5. Verr. Permulti locupletes homines, magni & naui aratores agros latos & fertiles desererent, totásque arationes derelinquerent.

Animum in graui derelinquere cœno. Catul. epig. 17.

Derelictus, Participium { [illegible] } Plin. lib. 10. cap. 60, Vrina fiunt oua derelicta incubatione.

Pro derelicto habere rem. Cic. ad Attic. Hæc oppida, atque oram maritimam illum pro derelicto habere. Iabolenus l. quod seruus. D. de stipulat. seruor. Quod seruus stipulatus est, quem dominus pro derelicto habebat, nullius est momenti: quia qui pro derelicto rem habet, omni modo à se reiecit.

Derelictus ab omni spe. Cic. in Catil. Nactus est ex perditis, atque ab omni non modo fortuna, verumetiam spe derelictis conflatam improborum manum.

Incultum & derelictum solum. Cic. de Claris Orat.

Derelicta & Celebris regio, contraria. Author ad Herenn. lib. 3, Item commodius est in derelicta, quam in celebri regione locos comparare.

Derelictus, huius derelictus { [illegible] } Gell. lib. 14. cap. 15, Siue quis arborem suam vineámque habuerat derelictui, non id sine pœna fuit.

Derelictio, Verbale { [illegible] } Cic. 3. Offic. Sed communis vtilitatis derelictio contra naturam est: est enim iniusta.

DERRIOPTAE, Liburniæ populi in conuentu Naronæ coloniæ, sicut scribit Plin.lib.3.cap.22.

Derepente {[illegible]} Vna est dictio (vt ait Donatus) aduerbiis præpositionem separatim non addimus. Terent.Hecy.4.1, Ita corripuit derepente tacitus sese ad filiam. Cic.pro Qu.Ligar. Tu derepente irrupisses, & clamare cœpisses.

Rapere derepente. Cic.1. de Diuinat. Sed quid oculis rapere visa est derepente ardentibus?

Derepo, derepis, pen.prod. Compositum ex De & Repo. Plinius lib.8 capite 36, Ingrediuntur & bipedes. Arborem auersi derepunt. De vrsis.

DERETINI {[illegible]} Liburniæ populi in Naronam coloniam iura petentes, vt vult Plin.lib.3.cap.22.

Derideo, derides, penult.prod. {[illegible]} Donatus. Ridet qui simpliciter ridet. Deridet qui cum alterius irrisione & contemptu ridet. Cic.7.Verr. Derisum credo ista hominem amantem à suis consiliariis. Ouid.5.Trist.eleg.11, Derident stolidi verba latina Getæ.

Deridere atque contemnere. Cic.3. de Orat. Quare omnes istos me auctore deridete atque contemnite.

Deridere & ludere. Cic.pro Flacco, Pergameni ea deriserunt. quid tu? ludi te non intelligebas?

Deridere, & Arridere, contraria. Cic.de Opt.gen.Orat. Satis enim his res ipsa respondet, qui aut non adhibeantur ad causam, aut adhibiti arrideantur: nam si irriderentur, esset id ipsum Atticorum.

¶ Deridere sententiam, pro Improbare, seu opinionem confutare. Vlpian.in l.sed an vltro. D.de negot.gest.

Derisus, pen.prod. Participium {[illegible]} vt, Derisum atque contemptum beneficium. Cic.5.Verr.

Derisus, huius derisus, pen.prod. {[illegible]} Quintil.lib.6.cap.4, A derisu non procul abest risus.

Lenis derisus. Quintil.lib.6.cap.2.

Derisor, penult. prod. huius derisoris {[illegible]} Plinius libro 11. capite 52, Supercilia quibus iuxta tempora inflexa, derisores significant.

Ad omnes derisor, omnium irrisor. Horat.2.Serm.sat.6.

Derisorius, Adiectiuum, vt Derisoriæ conditiones. Marcianus in l.conditiones. D.de cond.&.institut.

Deridiculum, penult.corr. {[illegible]} Irrisio. Plaut.Pseud.28. Quàm tibi illum verba per deridiculum dare. Lucret.lib.3.

Corporis deridiculum. Tacit.lib.12, Ignauia animi, & deridiculo corporis iuxta despiciendus.

Deridiculo esse. Tacit.lib.3, Deridiculo fuit senex fœdissimæ adulationis.

Per deridiculum audiri. Tacit.lib.5, Togonius Gallus, dum ignobilitatem suam magnis nominibus inserit, per deridiculum auditur.

Deridiculum est Liuius 9 bel.Maced. Varro 1.de Re rustica, Sequetur vt duos vilicos & duas vilicas habere debeat: quod est deridiculum.

Deridiculus, Adiectiuum {[illegible]} vt, Deridicula vanitas, apud Gell.lib.11.cap.12.

Deripio, deripis, pen.corr. deripui, dereptum {[illegible]} deripere, Idem quod diripere. Plautus Menæch.17, Sed quis hic est qui capillo me huc de curru deripit?

Deripere velamina Ouid.6.Metam.

¶ Deripere, in bonum quandoque accipitur. Virg.2.Georgic.

-tu spisso vimine qualos,
Colàque prelorum fumosis deripe tectis.

Deris, Græci appellant pelles nauticas, quas nos vocamus segestria. Festus.

Deriuo, deriuas, pen.prod. {[illegible]} deriuare, Aliò de riuo deducere.

Ab aliquo aquam deriuare. Plaut. Trucul.11. Columel.lib.2.cap.8. Et omnem humorem in colliquias, atque inde extra segetes deriuemus.

Deriuare aquam, Sulco deducere. Festus.

¶ Ex fontibus deriuata. Quintil.lib.2.cap.17.

Hoc fonte deriuata clades. Horatius 3. Carminum, ode 6. de adulteriis.

¶ Deriuare, per translationem. vt Deriuare iram alicuius in se. Terent.Phorm.1.2,

Atque in me omnem iram deriues senis?

Deriuare crimen. Cic.pro Milone, Fecerunt id serui Milonis (dicam enim non deriuandi criminis causa, sed vt factum est) neque imperante, neque sciente, neque præsente domino, quod suos quisque seruos in tali re facere voluisset.

Deriuatio (inquit Donatus) dicitur inflexio criminis ab eo ad quem pertinebat, ad eum ad quem non pertinet.

Deriuare suam culpam in aliquem. Cic.Att.lib.4, Habebat ille quidẽ difficilẽ manifestamq; causam, sed tamẽ causam: id poterat inficiari, poterat in alios deriuare, poterat etiã aliquid iure factum defendere. Idem 4.Verr. Quid est quamobrem putes te tuam culpam non modò deriuare in aliquem, sed communicare cum aliquo posse?

Deriuata expectatio largitionis agrariæ in agrum Campanum. Cic.ad Attic.lib.2.ep., Omnis expectatio largitionis agrariæ in agrum Campanum videtur esse deriuata: qui ager vt dena iugera sint, non amplius hominum quinque millia potest sustinere.

Deriuare responsionem aliò. Cic.3.Verr. Hoc est, ad rem non respondere rectè.

Partem curæ & cogitationis in rem aliquam. Cic.11.Philipp. Tamen rerum natura cogit me necessariò referre animum aliquando ad Dolabellam persequendum, & partem aliquam in Asiam & Syriam deriuare curæ & cogitationis tuæ.

¶ Deriuo, pro Auerto, antecello. Cic.4.Tusculan. Transeat idem iste sapiens ad Rempub.tuendam, quid eo possit esse præstantius, quum contineri prudentia vtilitatem ciuium cernat, iustitia nihil in suam domum inde deriuet, reliquis vtatur tot, tamque variis virtutibus? Budæus.

Deriuatio, Verbale {[illegible]} Cic.2.Offic. Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum. Liu.5. ab Vrbe. Et Quintil.lib.3. Vtendum proxima deriuatione verborum.

Dermaticum {[illegible]} Vocabatur antiquitus pecunia, quæ ex diuendenis pellibus stationalium supererat, teste Lycurgo Rhetore.

Dermoptera, n.plur. {[illegible]} dicuntur Aristoteli volucria, quibus cutis pro pennis est: cui penna tuere licebit.

Derodo, derodis, pen.prod. derosi, derosum {[illegible]} derodere, Idem quod rodere. Plin.lib.11.cap.37, Et cor bleæ dentes habent: indicio est à minimis earum derosa vitis.

Deroso flore ederæ. Plin.lib.18.cap.17. Et Cic.2.de Diuin. A muribus esse derosos.

Derogo, derogas, penult. corr. {[illegible]} derogare, Quum quid ex lege veteri, quo minus fiat, sancitur lege noua, inquit Festus. Vide ABROGO. Cic.ad Atticum, lib.3, Siquid in hac rogatione scriptum est, quod per leges plebísve scita, s.c. hoc est, quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare, sine fraude sua non liceat, non licuerit, &c.

De lege aliquid derogari, aut legem abrogari, aut aliquid ex parte commutari indignum esse, quum populo cognoscendi, & probandi, aut improbandi potestas nulla fiat. Cic.1.de Inuent.

Ex æquitate aliquid derogare. Cic.2.de Inuent. Nam summa impudentia est, eum qui contra quod scriptum sit, aliquid probare velit, non æquitatis præsidio id facere conari. Siquid igitur ex hac ipsa quippiam accusator derogat, omnibus partibus iustius & probabilius accusare videatur.

De magnificentia alicuius, Id est detrahere. authore Festo. Cic.2. de Inuent. Quare aut de magnificentia, aut de honestate quiddam derogetur.

Aliquid ex lege fatorum. Seneca in præfatione libri 2. Natur. quæst.

Sibi. Cicero pro Roscio Amer. Non enim mihi tantum derogo (tametsi nihil arrogo) vt te copiosius, quàm me putem posse dicere.

De fide testium aduersarij. Cic.pro Cæcina.

Fidem alicui. Cic.pro Flacco, Non quo nationi huic ego vnus maximè fidem derogem.

Gratiam alicui. Plin.lib.7.cap.28, M.Sergio, vt quidem arbitror, nemo quenquam hominum iure prætulerit: licet pronepos Catilina gratiam nomini derogarit.

In commune nihil derogent. Tacit.lib.13.

¶ Derogatur legi, quum pars detrahitur, ait Modestinus: Abrogatur legi, quum prorsus tollitur, l.102. D.de verb.signif.

Derogito, derogitas, pen.corr. {[illegible]} derogitare. Plautus Asin.7, Placidè ergo vnumquodque derogita, vt acquiescam. Hoc est, vehementer roga & precare.

Derogatio, Verbale {[illegible]} Author ad Herenn.lib.2, Quum duæ leges inter se discrepant, videndum est primùm num quæ abrogatio aut derogatio sit.

Derosus, Vide DERODO.

DERRHA {[illegible]} Macedoniæ oppidum, in sinu Thermaico, cuius meminit Plin.lib.4.cap.10.

DERRHIATIS, Diana cognominata, vt Pausanias scribit, à Derrhio, non procul à Taygeto, cuius simulacrum sub dio constitutum fuit. Huius deæ templum etiam Stephanus commemorat: Ait autem Derrham, non Derrhium, locum esse Laconiæ, vnde sit gentile Derrhæus, vel Derrheates, vnde Derrheatidis Dianæ templum.

DERSAEI, siue (vt alij legunt) Derses {[illegible]} Populi sunt Græcorum in finibus Thraciæ, quorum meminit Herodot.lib.7.

DERTONA {[illegible]} Taurinorum vrbs Ptolemæo: hodie Tortona.

DERTVSANI, Hispaniæ citerioris populi. Plin.lib.3.cap.3, Tarracone disceptant populi XLIII. quorum celeberrimi ciuium Romanorum Dertusani, Bisgargitani, &c.

Derumpo, derumpis, drupi, pen.prod. deruptum {[illegible]} derumpere, Idem quod dirumpere: a quo

Deruptus {[illegible]} Participium, siue nomen ex participio.

Collis arduus & deruptus. Tacitus libro 2. hoc est abruptus, siue præruptus.

Rupes deruptæ. Tacitus libro 9. Et pars maxima inermes per inuia & rupes deruptas præcipitantes fugerunt. Vbique tamen legitur diruptas.

Tumulus altior, deruptiórque. Liu.lib.8.Decad.4. In altiorem deruptioremque vndique tumulum concessere. Alias legitur diruptiorem, sed prior lectio est castior.

¶ Deruptum, pro præcipitio. vt, Multi pauore in derupta præcipitati. Liu.lib.8.Decad.4.

Dimisso equo per derupta, & auia, sequentes frustratus est. Tacitus lib.4.

Per auia ac derupta. Tacit.lib.5.

Deruncino, deruncinas, pen.corr. {[illegible]} deruncinare, Dissecare & dissipare. Tractum à runcinis, quæ maiores serræ dicuntur, quibus fabri lignarij maiora ligna secant. Plautus Mil.16, Vt lapide deruncinauit militem.

Deruo, deruis, derui, derutum, penult.corr. {[illegible]} deruere. Deorsum ruere. Apul. Prolapsus deruissem.

Deruere de laudibus {[illegible]} Pro detrahere. Cic. ad Att.lib.16, Et de laudibus Dolabellæ deruam cumulum.

Deruptus, Vide DERVMPO.

DERVSIAEI, fuerunt aratores Persici, teste Herodoto lib.6.

DERXENA, Regio, per quam fluit Euphrates fluuius, authore Plin. lib.5.cap.24.

D E S

Des olim pro bes, dicebatur as, dempto triente. Est enim des, siue bes, octo venciarum pondus.

Desacro, desacras, pen. corr. (ἀφιερόω) desacrare. Idem quod sacrare vel consecrare. Stat. 9. Thebaidos,
Nota per Arcadias felici robore syluas
Quercus erat, Triuiæ quam desacrauerat ipsa
Electam turba nemorum, numénque colendum　Fecerat.

Desæuio, desæuis, desæuiui, desæuitum (ἀγριαίνω, ἐκμαίνομαι) desæuire, Desinere sæuire. Lucan. lib. 5,
-nec dum desæuiat ira,　Expectat.
Dum pelago desæuit hyems. Virg. 4. Æneid.
¶ Desæuire, Valde sæuire. Columella libro 6. cap. 2. de bubus domandis, Patere vnum diem noctémque desæuiant. Id est petulanter agant. Tranquil. in Nerone, cap. 39.
In omnes desæuit. Claud. 2. in Europ.
Sanguine plebeio desæuire, Sæuire in plebem. Stat. lib. 12.

Desalto, desaltas (ἐξορχέομαι) desaltare, Saltationem peragere. Suetonius in Caligula, cap. 54, Deinde repente magno tibiarum & scabellorum crepitu cum palla, tunicáque talari prosiluit, ac desaltato cantico abiit.

Descendo, descendis, descendi, descensum (καταβαίνω, κατέρχομαι) descendere, Propriè significat è loco superiore in inferiorem venire.
Descendere ex alto puteo, sursum ad summum. Plaut. Mil. 16
De castello. Cic. pro Cecinna.
Descendisséque de rostris. Varro 1. de Re rust. cap. 54.
Descenderant ex oculis lacrymæ. Plaut. Merc. 12.
Descendimus ad nostras nauiculas. Cic. 4. Acad. Vide NAVES.
Ad forum. Cic. ad Attic. lib. 1. 13.
Equo, & ex equo. Liu. 5. ab Vrbe, Tum ad equites Dictator aduolat, obtestans vt fesso iam pedite descendant ex equis. Cic. de Senect. Quum ingressus iter pedibus sit, in equum omnino non ascenderet: quum equo, ex equo non descendere. De Masinissa.
In locum aliquem. Cic. 2. Tuscul. Post meridiem in Academiam descendimus.
In rostra. Cic. 3. Offic.
In altum, & altè, dicuntur radices. Colum. lib. 11. cap. 3, Subiacentis soli duritia, non patitur in altum descendere. Plin. libro 15. cap. 31, Quidam non altius descendere radices, quam solis calor tepefaciat.
In mare descendit Tybris. Lucan lib. 6.
Descendere prædatum in agros. Liu. 3. ab Vrbe.
Descendunt in plana corylus, cornus, &c. Id est crescunt in planis locis. Plin. lib. 16 cap. 18.
Descendere radice dicuntur arbores. Plin. lib. 16. cap. 31, Æsculus quantum corpore eminet, tantum radice descendit.
Descendit è vicino. Plin. lib. 37. cap. 9. Multum ab ea distat hyacinthos, tamen è vicino descendens.
Gradibus descenditur. Cic. 3. de Orat. Est item contrà quiddam in remissione grauissimum, quoque tanquam sonorum gradibus descenditur.
¶ Descendit & hiat rimis ingentibus theatrum. Plin. Iun. in epist. Ingentibus enim rimis descendit & hiat: siue in causa solum humidum & molle, siue lapis ipse gracilis & putris.
¶ Concedere alteri, & ad conditionem alterius descendere. Cic. 2. de Inuent. Qua in re vel concedere alteri, vel ad conditionem alterius descendere, & in præsentia quiescere, atque aliud tempus expectare oportebit.
Descendere paratus ad omnia. Cæsar 4. bel. Ciuil. Sed tamen ad omnia se descendere paratum, atque pati Reipub. causa.
Descendo, absolutè Cic. 4. Verr. Placet mihi ista defensio. descendo. Id est aquiesco.
¶ Descēdere ad accusandum. Cic. pro Cluent. Ex quo intelligi posse debuisse Cluentium magnopere causæ cōfidere, quòd certissimis criminibus & testibus fretus ad accusandum descenderit.
Ad accusationem. Cic. pro Cælio.
In aciem, Vide ACIES.
Descendere in æquum, in planitiem, in aciem, in certamen, Idem significant. Valla, Descendo in prælium, descēdo in forum, descendo in campum dicimus: non quia de loco superiore in inferiorē descendimus, sed quia de loco tuto in locū discriminis: opinor quòd qui in loco celsiore se tenet, pugnā detrectare existimatur: quem quum relinquit, & in locum æquū venit, atque descendit, mentem se pugnandi habere declarat. Ideóque non ferè dicitur in forū descendere, nisi qui pugnandi & defendendæ litis causa venit in forū, non etiam venalium coemptor ac negociator. Et in cāpum descendere non nisi qui litis, dignitatisve causa (sicut in campo Martio fiebat) certaturus vadit. Nec in prælium pugnámve descendere, quod in loca inferiora descendat. Nō enim locus ast pugna, & prælium, quū nihil intersit qualis locus sit, planus, an montuosus, in quem se confert qui in pugnam descendere dicitur. vt apud Virgilium 12. Æneid (satis autem eius in re perspicua vnum exemplum protulisse)
Instructos acie Tyberino à flumine Teucros,
Tyrrhenámque manum totis descendere campis.　Hactenus Valla lib. 5. Liu. 7. ab Vrbe, Primò credere duces Gallorum descensuros in æquum Romanos. Cic. 2 Tuscul. Nullum ab iis qui in id certamen descendant, deuitari dolorem?
Aluus descendit. Cels. lib. 3. cap. 7, Vbi pluribus diebus non descendit aluus, docet aut subitam deiectionem, aut febriculam instare.
In amicitiam descendere. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 31, In amicitiam autem quæ similes iungit, non descendam.
In aures. Horat. in Arte,　Si quid tamen olim
Scripseris, in Metij descendat iudicis aures.
Ad extremum auxilium. Cæs. 3. bel. Ciu. Quū essent infirmi ad resistendū, propter paucitatem hominū, crebris confecti vulneribus, ad extremū auxiliū descenderunt, seruósque omnes puberes liberauerūt.
Ad nouissima auxilia. Brutus Ciceroni, Si pessimus casus fuerit ad nouissima auxilia descendemus. Ex Budæo.
In campum. Horat. 3. Carmin. od. 1,　-hic generosior
Descendat in campum petitor.
In causam. Cic. ad Att. lib. 8, Quo minus mirère si inuitus in eam causam descendo, in qua neque pacis, neque victoriæ ratio quæsita vnquam est. Per translationem de partibus Pompeianis loquens. Liu. 6. bel. Maced. Si semel in causam descenderit, nihil integrum futurum est.
Cibus celeriter descendit. Cels. lib. 1. cap. 6.
Ad conditionem alicuius. Cæl. ad Cic. lib. 8. 8, Alterutram ad conditionem descendere vult Cæsar, vt aut, &c. aut, &c.
Ad extremum consilium. Cæs. 5. bel. Gall. Postremò quis hoc sibi persuaderet sine certa re Ambiorigē ad extremū consiliū descēdisse?
Ad curas alicuius. Plin. Iunior, in epist. Salua magnitudine tua, descendas oportet ad meas curas, quum ius mihi dederis referendi ad te de quibus iudico.
In dimicationem vitæ pro patria. Author ad Heren. lib. 4.
Ad extrema. Pollio Cic. lib. 10. 33, Si nihil in Lepido spei sit, descēsurū ad extrema: & non modò nationes, sed etiā seruitia cōcitaturum.
Fabula descendit in gentes. Propert. lib. 3 eleg. 5,
An ficta in miseras descendit fabula gentes,
Et timor haud vltra quàm rogas esse potest?
Ferrum descendit in ilia. Ouid. 3 Metam.
Ad inimicitias descendere. Cic. pro Murena.
In iugulum ensis. Claud. de bello Getico,
Altius haud vnquam roto descendimus ensis
In iugulum Scythiæ.
Obuiam alicui. Cic. 2. Philipp.
Ad iuris ciuilis pered scendi occupationem. Cic. 1. de Orat.
In omnia familiaritatis officia. Plin. Iun. in Paneg. Descendis in omnia familiaritatis officia, & in amicū ex imperatore submitteris.
In partes. Tacit. lib. 15. Igitur vbi coniuratis præfectum quoque Prætorij in partes descendisse, crebris ipsius sermonibus facta fides, promptius, & cætera.
Descendit pestis, Id est incendium, Seruius. Virg. 5. Æneid.
Ad preces descendere dicitur, qui quum posceret aliquid possit & pro suo iure imperare, tamen ita se demittit, vt malit illud exorare, & inferiori supplex esse. Seneca Hippol. 5.
Ad pugnas. Valer. 3. Argon.
Descendere in sese, Id est consyderare seipsum. Pers. sat. 4,
Vt nemo in sese tentat descendere.　Quod alia dicendi formula Secum habitare dicitur.
Vulnus descendit magno hiatu. Stat. 12. Thebaid.
Lapsu molli descendunt Zephyri. Valer. 1. Argon.
¶ Descendit ad hyacinthum hæc gemma. Plin. lib. 37. cap. 9, Alterum earum genus descēdit ad hyacinthos. Et paulo post, Quintum ad viciniam crystalli descendit.
Ad minora descendere. Quintil. lib. 2. cap. 3.
¶ Descendere, pro oriri, nasci, apud Vlpianum, & cæteros. Hinc à nobis nati descendentium nomine veniunt, qui cum ascendentibus rectam lineam cōstituunt, de qua vulgatum illud, Nullos ascendentes inter se posse connubium contrahere.

Descendens, Participium (καταβαίνων) Cic. pro Plancio, P. Nasica domum descendens, &c.

Descensus, huius descensus (κάθοδος) Virg. 6. Æn. Facilis descēsus Auerni, Id est ad Auernū. Plin. lib. 10. cap. 16, Ipso descensu Iouis speluncæ.

Descensio, Verbale. Idem (κατάβασις) Plin. lib. 20. cap. 17, Item ad scabiem, pruriginem, psoras, in descensione balnearum.
Descensiones facere. Liu. bel. Pun. lib. 5, Prius quàm in continentem descensiones facerent. Id est descenderent.

Descisco, descíscis, desciui, descitum, pen. prod. (ἀφίσταμαι) desciscere, ex de & scisco compositum, est ab imperio se, ductúque alterius subtrahere. vt milites a duce, populi à domino, discipuli ab opinione magistri, quem prius sequebantur, præsertim ad alterius vel imperiū vel sententiam se transferentes. Hæc Valla lib. 5. Liu. 2. ab Vrbe, Preneste à Latinis ad Romanos desciuit.
Ab excitata fortuna ad inchoatam & propè iacentem desciscere. Cic. Curioni, lib. 2. 15.
Desciscere à consuetudine parentum. Plin. Iun. lib. 3. epist. 10. Sic desciscere ab antiqua institutione. Cic. 4. de Fin.
A natura Cic. 3. Tusc.
Ab opinione alterius. Gellius, Eam rem Cæcilium non inconsyderatè dixisse, neque temerè a Menandro, atque à multorum opinionibus desciuisse.
A Rep. Cic. pro Rabirio.
A se. Cic. ad Attic. lib. 2. 19, Neque vnquam mihi veniet in mētem, Crasso inuidere, neque pœnitere quòd à me ipse non desciuerim.
Ab societate. Liu. 6. ab Vrbe.
A veritate. Cic. 4. Acad.
A vita. Excedere è vita. Cic. 3. de Fin.
A Populo Romano ad Ilergetes. Liu. 8. bel. Pun.
Desciscere apertè. Liu. 1. ab Vrbe.
Desciscere in pratum. Plin. lib. 18. cap. 16, Si sit humidum solum, herbosúmve, vincitur, & desciscit in pratum.
Apes desciuere fauis. Claud. 4. Paneg.
¶ Descitū, pen. prod. (ἀφίσταται) Impers. Passiuum. Liu. 6. bel. Pun. Quocum de sententia maxime descitum à Romanis constabat.

Descobinatus (κατεξεσμένος) Saucius, abrasus, sectus. Varro in Meleagris, Sin autem delectationis causa venamini, quanto satius est saluis cruribus in circo expectare, quàm his descobinatus in sylua currere? Nonius.

Describo, describis, pen. prod. descripsi, descriptum (ὑπογράφω, διαγράφω, καταγράφω, ἀπογράφω, ἐγγράφω) describere, propriè est, quod barbarè vulgo *copiare* dicitur, *exemplare*, vel *transsumere*, aut *transcribere*. Cic. ad Att. lib. 5, Edicta eius & conciones describunt, & legunt.
Describere librum ab aliquo, Id est ad exemplar quod aliquis habet. Cic. ad Attic. lib. 13. Scripsit enim Balbus ad me, se à te quintum de Finib. librum descripsisse. Ibidem, Mirificè Cerelia studio videlicet philosophiæ flagrans, describit à tuis.
Describere comœdias Græcas, pro Verbis Latinis eas exprimere,

& ad exemplum earum similes, eiusdémque argumenti componere. Terent. in Prol. Eunuchi,
Qui benè vertendo, & eas describendo malè,
Ex Græcis bonis, Latinas fecit non bonas. Vide MALVS adiect.

Hominum sermones moré sque describere. Id est effingere imitando. Cic. in Orat.

Describere rationes. Cic. 4. Acad. Hæc quum vera esse concessero, si adieciam iusiurandum, sapientémne putas quàm Archimedes eo inspectante rationes omnes descripserit eas, quibus efficitur multis partibus solem maiorem esse quàm terram, iuraturum putas?

¶ Describere {[illegible]} Videtur aliquando significare Definire, & partiri, siue diuidere & distribuere. Cic. 5. Verr. Quod nisi omnia frumenti ratio, ex temporibus esset, & annona, non ea numero, neque ea summa consideranda, nunquam tam grauis his sesquimodij Q. Hortensij fuissent: quos tu quum ad mensuræ tam exiguam rationem Populo Romano in capita descripsisses, gratissimum omnibus fecisti. Et 2. de Lege Agrar. Adiungit Stellatem campum in agro Campano, & in eo duodena describit in singulos homines iugera. Idem pro Rabirio, Quæque multi homines necessarij secúdis Posthumij rebus descripta sustinuerunt, nunc eius afflictis fortunis vniuersa sustinet. Id est inter se partita & diuisa. Sic Iustin. lib. 16, Quũ Athenienses victis Persis, Græciæ tributum in tutelam classis descripsissent. Ex Budæo.

Describere officia. Cic. 4. Acad.

Iura. Cic. 7. Verr. Sic Describere iussa populis, Apud eundem 2. de Legib.

Ciuitatibus pro numero militum, pecuniarum summas. Cicero 7. Verr.

Vrbis partes ad incendia. Cic. 3. in Catil.

In genera. Cic. 2. de Orat. Sed hæc ipsa minus mihi videor multa in genera descripsisse. Plin. lib. 2. cap. 7.

Descriptus populus censu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet in suffragium consilij, quàm fusè in tribus conuocatus. Cic. 3. de Legib. Id est, Partitus & digestus.

¶ Describere {[illegible]} Est aliquando exprimere, & proprietatibus quibusdam quasi quadam pictura, ante oculos ponere. Plautus Asinar. 8,
Truculentis oculis, commoda statura, tristi fronte.
Non potuit pictor rectius describere eius formam. Idē Milit. 10,
Bonus bestie vi malos descripsit mores.

Mulierem aut alium quempiam describere. Cic. pro Cæl.

Ingenij sui finibus aliquid. Cic. 1. de Orat. Crassus vero mihi noster visus est Oratoris facultatem non illius artis terminis, sed ingenij sui finibus immensis penè describere.

Definire & describere verbum aliquod. Cic. in Partit. Vtet enim definiendo describendoque verbo, magis ad sensum iudicis opinionémque penetrari, &c.

Definire rem verbis & breuiter describere. Cic. 1. de Inuent.

Naturam alicuius certis signis. Author ad Heren. lib. 4.

¶ Describere aliquádo est notare & occultè indicare. Cic. pro Milone, Videlicet me latronem ac sicarium abiecti homines & perditi describebant.

¶ Describere in deos. Plin. lib. 18. cap. 28, Neque est ei minor veneratio, quàm descriptis in deos stellis.

¶ Describere pecuniam, vel sumptũ, aut vectigal, Id est hanc huic, hanc illi summam pecuniæ, quam soluere debeat, definire: Id quod in exigendis tributis fieri solet. Cic. pro Flacco, In quo igitur Prætoris est diligentia requirenda pro numero nauium, & in descriptione æquabili sumptus? dimidium eius quo Pompeius erat vsus, imperauit, nõ potuit parcius. Descripsit autem pecuniam ad Pompeij rationẽ, quæ fuit accommodata L. Syllæ descriptioni: qui quum omnes Asiæ ciuitates proportione in prouincias descripsisset, illam rationem in imperando sumptu & Pompeius & Flaccus sequutus est. Ad Pompeij rationem, Id est secundum Pompeij descriptionem. Idem ad Q. frat. lib. 1. epist. 1, Nomen autem publicani aspernari non possunt qui pendere ipsi vectigal sine publicano non potuerint, quod iis æqualiter Sylla descripserat.

Orbem radio describere. Virg. eclog. 3. Hoc est metiri.

¶ Describi, pro Transferri. Seneca epist. 109, Non credis animas in alia corpora atque alia describi, & migrationem esse quam nos dicimus mortem?

Descriptus, Participium {[illegible]} vt, Descriptæ leges.

Ætatis partes descriptæ. Cic. de Senect.

Dimensa atque descripta. Cic. de Senect. Mirari se non modò diligentiam, sed etiam solertiam eius, à quo essent illa dimensa & descripta. Id est Concinnè digesta. Mox subiicit, Et ei Cyrum respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimẽsus, mei sunt ordines, mea descriptio, multæ etiam istarum arborum mea manu sunt satæ.

Descriptum distributúmque est. Cic. 3. in Catil. Vt quum vrbem ex omnibus partibus, quemadmodum descriptum distributúmque erat, incendissent, &c.

Ius ciuium generatim in ordines, ætatésque descriptum. Cicero 2. de Orat.

Materiem orationis omnibus locis descriptam, instructam, ornatámque comprehendere. Cic. 2. de Orat.

Ratio belli descripta. Cic. 2. in Catil. Quemadmodum esset ei ratio totius belli descripta, docui.

Vita descripta tabella. Horat. 2. Serm. sat. 1.

Descriptus, Nomen ex participio {[illegible]} Cic. 3. de Finib. Quid enim aut in natura, qua nihil est aptius, nihil descriptius: aut in operibus manufactis tam compositum, &c.

Descriptio, descriptionis, Verbale {[illegible]} vt, Descriptio & imago tabularum. Cic. 4. Verr.

¶ Descriptio, Partitio, & digestio in ordines, aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias.

Descriptio populi. Cicero pro Plancio, Decuriatio tribulium, descriptio populi, suffragia largitione deuincta seueritatem Senatus excitauerunt.

Descriptio equitum peditúmque. Cic. 4. Tusc.

Seruorum vicatim tota vrbe celebrare descriptionem. Cicero pro Domo sua.

Descriptiones temporum. Cic. 1. Acad.

¶ Descriptio pro definitione. Author ad Herenn. lib. 4, Descriptio nominatur quæ rerum consequentium continet perspicuam & dilucidam cum grauitate expositionem. Cic. 1. de Orat. Philosophi denique ipsius, qui vnus omnia penè profitetur, est tamen quædam descriptio, vt is qui studeat omnium rerum diuinarum atque humanarum vim, naturam causásque nosse, & omnem benè viuendi rationẽ tenere & persequi, nomine hoc appelletur. Idem in Topic. Descriptio, qualis sit auarus, qualis assentator, cæteráque eiusdem generis, in quibus natura & vita describitur. Et paulo antè additur etiã descriptio, quam Græci [illegible] vocant.

Descriptionibus explicare. Cic. 1. Tuscul.

¶ Descriptio, subnotatio, cognitio, dispunctio rationum, instrumentorúmque differunt. Describimus, ea quorum exemplum accipimus. Subnotamus quũ quasi inuentarium cõficimus, l. fin. C. de bon. auth. iudic. possid. adscribimúsque quot corpora instrumentorum sint, & de qua re. Cognoscimus quum ea legimus, atque relegimus. Qui enim rationes recognoscit, verũ est eum ipsas cognoscere, sicut qui reddit, dat, qui repetit, petit Bartol. in Rub. D. solut. matrim. Dispungit rationes, qui data & accepta confert, excutítque & examinat. Vnde & dispunctio pro diligenti percunctatione, examinationéque accipitur, l. si statuliber pœnæ. in fin. D. de statuliber. Ex Alciato.

Deseco, desecat, pen. corr. desecui, desectum {[illegible]} desecâre, Idem quod secare siue incidere. Cæs. 7. bel. Gall. Auribus desectis, & singulis effossis oculis domum remittit. Varro 1. de Re rust. cap. 50, Hæc quum comprehendit, spicarum fascem desecat.

Desecare prata. Colum. lib. 11. cap. 1.

Agglutinare & Desecare, opposita. Cic. Att. lib. 16. Tu illud desecabis, & hoc agglutinabis. Hoc est, in desecti loco glutinabis.

Desecare arborem serra. Columel. lib. 5. cap. 6, Sed si fieri poterit, vno ictu arborem præcidi: si non minus, serra desecari, & plagã falce allęuari oportebit.

Desecare vitem. Varro 1. de Re rust. cap. 41.

Collum alicui. Virgil. lib. 8,
Gorgona desecto vertentem lumina collo.

Crinem Ouid. 2. Tristium,
Ni patrium crinem desecuisset amor.

¶ Segetem, pro incidere, apud Iurisconsult. in l. si seruus seruum. §. oliuam. D. ad l. Aquiliam.

Desecans, pen. corr. {[illegible]} Participium. Cic. de Vniuers. Partes rursus ex toto desecans.

Desectus, Participium à desecor {[illegible]} vt, Desecta cum stramento seges. Liu. 2. ab Vrbe.

Ceruix desecta. Propert. lib. 4. eleg. 11.

Gramen. Ouid. 14. Metam.

Desectis stramentis. Colum. lib. 2. cap. 20.

Desectæ offæ in mulsum aut dulce vinum. Plin. lib. 14. cap. 16.

Saxa desecta metallis Stat. 2 Sylu. 2.

Desectio, Verbale {[illegible]} Colum. lib. 6. cap. 3, Horum desectio cum pecori, tum agro est vtilis. De stramentis loquitur.

Desecro, desecras, pen. corr. {[illegible]} desecrare, Propriè est ex sacro prophanum facere, & quod vulgò dicitur *degradare*. Sipont.

Desecratus, pen. prod. Plin. lib. 28. cap. 8, Iungemus illis simillima & peregrina æquè animalia, priúsque chamæleontem, peculiari volumine dignum existimatum Democrito, ac per singula membra desecratum, non sine magna voluptate, cognitis, proditísque mendacis Græcæ vanitatis.

Desero, deseris, pen. corr. deseui, pen. prod. desitum, pen. corr. {[illegible]} à sero compositum. Varro 1. de Re rust. cap. 23, Nam & in recentibus pomariis desitis seminibus, in ordinemque arbusculis positis primis annis antequam radices longius procedere possint, alij conserunt hortos.

Desero, deseris, pen. corr. deserui, desertum {[illegible]} deserere. Derelinquere. Terent. Heaut. 2. 3,
Mulier telam deserit continuò.

Patronos propriè dicitur deserere, teste Donato.

Deserere aliquem. Terent. And. 1. 5,
Tum autem hoc timet, ne deseras se. Idem Eunuch. 2. 2,
Omnes noti me atque amici deserunt.

Deserere & derelinquere. Cic. pro Plancio, Deinde sententem tu virtutis tuæ deseruisti ac dereliquisti.

Deserit amicus amicam. Plaut. Mostell. 4.

Deserere amorem alicuius. Valer. 3. Argon.

Deserere in malis. Terent. Heautun. 2. 3.
Et me in his deseruisti malis. Catul. epigr. 28.

Aliquem fide & factis in ærumnis. Plaut. Capt. 7.
-in tantis ærumnis tamen
Neque me deseruisse te neque factis, neque fide.

Deseri à magna parte militum. Cæs. 1. bel. Ciuil.

Aura deserit moribundos. Lucret. lib. 3.

Causam suam, vel litem. Papin. in l. liberto. §. litem. D. de negot. gestis, Litem in iudicium deductam, & à reo desertam frustratoris animus vltro egit.

Amici causam. Ouid. 5. Trist. eleg. 8.

Causam suam Cicero de Fato, Vigila Chrysippe, ne tuam causam in qua tibi cum Diodoro valente dialectico magna luctatio est, deseras.

A consiliis malitiæ deseri. Cicero pro Cluentio, Aut illi quorum eminet audacia, atque proiecta est, à consiliis malitiæ deseruntur.

Consuetudinem reuertendi. Caius in l.naturalem.§.ceruos.D.de acquir.rer.domin.

Exercitum.Cic.7.Verr. Cæs.5.bel.Gall.

Fama deserit aliquem. Cic.1.Tusc.Multo autem tardius fama deseret Curium,Fabricium,&c.

Fidem in aliquem.Catull.ad Ianuam,61,
Dic agedum nobis,quare mutata feratis
In dominum veterem deseruisse fidem.

Deseruit me fides & fama.Plaut.Mostell.3,
Nunc simul res,fides,fama,decúsque & virtus
Deseruerunt me.

Fugam alicuius.Ouid.1.de Ponto,eleg.5,
At nostram cuncti deseruere fugam. Hoc est me exulantem.

Deserunt hunc genua.Plaut.Mercat.4,
Genua hunc cursorem deserunt.

Iter medium.Claud.4.Paneg.

Suum ius.Cic.pro Cecinna. Item Deserere ius amicitiæ.

Litem.Papin.in l.liberto.D.de negot.gest.

Laborem imperfectum.Claud.1.de Raptu Proserp.

Maritum.Plaut.Amphit.16.

A mente deseri. Cic.Attico,lib.3, Ad primam tibi hoc scribo, me ita dolere, ut non modò à mente non deserar, sed id ipsum doleam, me tam firma mente vbi vtar.& quibuscum,non habere.

Ab oblectationibus & voluptatibus deseri.Cic.Att.lib.2.

Susceptum officium.Cic.1.de Fin. Vide OBSECTUM.

Officium promissum deserere.Caius in l.si quis alicui.§.qui suscepit.D.mandat.

Opus.Ouid.1.Fastorum,
Néve suum præsla deserat author opus.

Pignus.Plaut.Capt.7,
Túque te pro libera esse ducas,pignus deseras.

Preces alicuius. Cic.Attico,lib.3, Non deseram,neque optimi atque amici fratris miseras ac luctuosas preces,nec Sestii ceterorúmque promissa,&c.

Orantis medias deseruere preces.Ouid.epist.15.

Sedem.Virgil.3.Æneid.

Deserere optimè meritos socios.Cæs.1.bel.Gall.

Spem.Plaut.Rud.4,
Sed mea desidia spem deserere nolui.

Spem nostram ,terras deseruísque simul. Ouidius 4. de Ponto, eleg.6.

Spes deserit. Cic.2.de Inuent. Si tum quum spes deseruisset,opitulatus sit.

Ex toto deserere.Ouid.4.de Ponto,
Nec tamen ex toto deserere illa potest.

Turpiter deserere.Quintil.lib.2.cap.1.

Vadimonium.Cic.2.in Catil. Idem pro Quinctio,Vadimonium sibi ait esse desertum. Olim & turpe erat & damnosum , vadimonium deserere : nec excusabatur vadimonij promissor , nisi ob causas graues.

Vires,vita meum corpus nunc deserit omne.Cicero 1.de Diuinat. Ex Ennio.

Virtutis viam.Horat.3.Carm.ode 24.

Vitam suam. Cic.pro Sextio, Nónne si meam vitam deseruissem, Rempub.prodidissem?

¶Deserere,propriè militum est, qui relinquunt locum in acie,aut sine commeatu discedunt ex castris.Hinc Desertor & Desertio,de quibus sæpe in lib.D.Nebrissensis.

Desertus, Participium {[illegible]} vt,Deserta signa. Liu.1.ab Vrbe.

Littus desertum.Virgil.2.Æneid.

Nox.Ouid.3.de Arte.

Suis desertus,pro à suis.Tacit.lib.3,
Neque prælium omisit,donec desertus suis caderet.

Tesqua.Horat.1.epist.14.

Vela vento.Seneca Agamemn.6.

Virgo orci deserta.Valer.2.Argon.

¶Deserta promissio,Contempta,non obseruata.Vlp.l.4.§.2.D.si quis caut. Quæsitum est an possit consequi, ne vlla exceptio in promissione deserta,iudicio sistendi causa facta obijciatur: & ait Atilicinus conuentionem istam non valere. Alciatus in Parergis Diserta emendat,sed quàm rectè,aliorum esto iudicium.

Desertio,as,Frequentatiuum {[illegible]} Accius,Quum me solum vterque parens desertassent.

Desertus {[illegible]} Nomen ex participio. Desertæ solitudines. Cic.1.de Diuinat.

Desertus ager. Plinius libro 18. cap.5, Nihil damnosius deserto agro.

Domus.Ouid.3.Trist.eleg.8.

Desertus homo,deserta mulier.Terent.Adelph.5 4,
Illum diligunt , apud illum sunt ambo , ego desertus sum. Idem Phorm 5.1,
Ego autem quæ essem anus deserta,egens,ignota.

Desertior locus.Cic.ad Attic.lib.13.

Loci celebres & Deserti,contraria.Cic.in Partit.

Lustra ferarum.Virg 3.Æneid.

Regio siti,Id est inhabitabilis ob siccitates & aquarum penuriam. Virgil 4.Æneid.

Lebedus desertior Gabiis.Horat.1.epist.11.

Reditus. Cic.in Pisonem, Sic iste tanto exercitu, tanta prouincia triennio pòst Macedonicus imperator in vrbem se intulit: vt nullius negotiatoris obscurissimi reditus vnquam fuerit desertior.

Terræ.Virgil 3.Æneid.

Via deserta & inculta,atque interclusa iam frondibus & virgultis relinquatur.Cic.pro Cælio.

Desertius nihil. Cic.ad Q. frat.lib. 3.17, C.Memmius Trib.plebis cum L.Capitone ad vrbem accessit ad XII. Calend. Octobris : nihil turpius nec desertius.

Desertum,huius deserti {[illegible]} locum appellamus inhabitatum, quasi ab hominibus derelictum,quem Græci eremum dicunt. Virgilius 1.Æneidos,
Ipse ignotus,egens,Lybiæ deserta peragro,
Europa atque Asia pulsus.

Colere deserta , Versari in locis desertis. Claudianus 3. de Raptu Proserp.

Interuenientibus desertis,Vide INTERVENIO.

¶Desertum.pro neglecto.l.quisquis de Agric. & censit.lib.11.

Desertor,Verbale, Qui deserit : vt, Desertor amicorum,cui Conseruator opponitur.Cic.ad Attic.lib.8,Sed obsecro te,quid hoc miserius, quàm alterum plausus in fœdissima causa quærere,alterum autem offensiones in optima ? alterum existimari conseruatorem inimicorum,alterum desertorem amicorum?

Desertores salutis meæ.Cic.ad Quirites Post red.in Senatu.

Desertor communis salutis,Qui communem salutem non curat. Cic.3.de Finib.

Desertor miles.Cæs.6 bel.Gall.Qui ex iis secuti non sunt,in desertorum ac proditorum numero ducuntur. Liu.3 ab Vrbe,Pro desertore futurum cuius causam non probassent. Modestinus l.desertorem.D.de re militar.Emansor est,qui diu vagatus,ad castra reuertitur. Desertor est,qui per prolixum tempus euagatus reducitur.

Desertor Asiæ,Exul. Virgil.12. Æneidos,
Aut hac Dardanium dextra sub tartara mittam
Desertorem Asiæ. Seruius.

Desertio, Verbale {[illegible]} Liu.lib.1.Decad.5,Cur execrabilis ista nobis solis veluti desertio generis humani est?

Desertiones , scribit Festus esse patrimonij diuisiones inter consortes. Turnebus disortiones legit , vt consortioni opponantur , & verius est.

Deseruio,deseruis,deseruiui, deseruitum, penult.prod. {[illegible]} deseruire , Idem quod seruire : nisi quod aliquid auget præpositio ut vt

Deseruire amicis. Cic.pro Sylla.

Deseruire cuiuis. Cic. 1.Offic. Idémque alij qui quiduis perpetiantur,cuiuis deseruiant dum quod velint consequantur.

Alicui deseruire per multos annos.Ouid.1.Amor.eleg.3.

Bonis.Stat.1.Sylu.2,
-nos vilis turba,caducis
Deseruire bonis.

Corpori,Habere curam corporis.Cic.1.de Legib.

Rebus diuinis.Cic.in Partit.

Honoribus.Plin.Iun.in epist. Quis adeò expetitis honoribus,aut deseruit,aut sufficit?

Studiis. Plin.Iun.in epist. Te negotiis distineri ob hoc molestè fero,quòd deseruire studiis non potes.

Desicco, desiccas {[illegible]} desiccare,Idem quod siccare. Plinius lib. 20.cap.19.

Desidæmones {Δεισιδαίμονες} Græcis dicuntur superstitiosi,ab inconsulta & absurda diuinæ potentiæ formidine. Huiusmodi meticulosos, scrupulosos nunc appellant, non inepto verbo, & inde superstitiosos, scrupulosos. Inest enim semper aliquid , quod eos male habeat , & tanquam lapillus , id est scrupulus in calceo , identidem pungitur. Bud in Annotat.

Desideo,desides,pen.corr.desedi,pen.prod. {[illegible]} desidere, Otiosum sedere. Plaut. Pseud.17, Quid tu intus quæso desedisti? Idem Bacchid. 5, Nam meus formidat animus nostrum tandiu ibi desidere , neque redire filium. Terent. Hecy. 5.3, Frustra ubi totum desedi diem. Sueton in Cæs. cap.2, A quo ad accersendam classem in Bithyniam missus,desedit apud Nicomedem.

Deses, desidis,pen.corr.om.gen. {[illegible]} Qui nihil agit, & otiosus sedet. Liu.1. ab Vrbe, Desidem Romanum regem inter sacella & aras acturum esse regnum rati. Idem lib. 3, Sedemus desides domi mulierum ritu inter nos altercantes.

Annus deses vocatur,in quo nihil agimus.Stat.3.Sylu.1,
Intermissa tibi renouat Tyrinthie sacra
Pollius, & causas designat desidis anni.

Cura deses,Id est remissa & negligens.Stat.lib.6.Thebaid.

Passu deside ire Stat.5 Sylu.2.

Somnus.Stat.10. Thebaid.

Vita.Stat.3.Sylu.5.

Desidem ab opere suo aliquem facere. Colum.lib.7. cap. 12, Tertium genus canum venandi grauia comparatur:idque non solùm nihil agricolam iuuat,sed & auocat,desidémque ab opere suo facit.

Desidia,desidiæ {[illegible]} Otiositas & inertia,ignauia. Cicero 5.Tuscul. Sed nos vmbris,delicijs, otio, languore, desidia animum infecimus,&c.

Socordia atque desidia.Author ad Heren.lib.2.

Molles desidiæ Claud 6.Paneg.

Horridus desidia , Id est Incultus propter desidiam. Virgilius 4. Georgic.

Languori desidiæq; se dedere. Cic.1.Offic. Nihil autem magis cauendum est senectuti,quàm ne languori se desidiæque dedat.

Indormire desidiæ,In INDORMIO.

Animum inijcere desidia,In INFICIO.

Marcescere desidia,In MARCEO.

Homo desidiæ ac luxuriæ plenus.Cic.in Sallust.

Desidiam puer ille sequi solet:odit agentes. Ouid.lib.1.de Remed. amor.De Cupidine seu Amore.

Vitanda est improba Siren Desidia. Horatius 2. Sermon. satyra 3.

Desidies,desidiei,Idem quod Desidia. Lucret.lib.5,
Quidve superbia,spurcitia,ac petulantia,quantas
Efficiunt clades?quid luxus desidiésque?

Desidiosus, penult. prod. (ῥᾴθυμος) Qui nihil agit. Ouid. 1. de Remed. amoris.

Quæritur Ægysthus quare sit factus adulter:
In promptu causa est, desidiosus erat.

Desidiosa delectatio. Cic. 3 de Orat. Sed si tota vita nihil velis aliud agere, ipsa tractatio & quæstio quotidie ex se gignit aliquid, quod cum desidiosa delectatione vestiges.

Desidiosior. Varro in Proœm. lib. 2. de Re rust. Sic qui in oppido sederent, quàm qui rura colerent, desidiosiores putabant.

Inertissimum & desidiosissimum otium. Cic. 2. de Lege Agr.

Desidiosè, pen. prod. (ῥᾳθύμως) Aduerbium. vt

Agere ætatem desidiosè. Lucret. lib. 4.

Desiderium, Vide Desyderium, in ordine.

Desido, desidis, pen. prod. desedi (nam præteritum à sedeo mutuatur, teste Valla, lib. 5.) (καθιζάνω) desidere, pen. corr. Idem quod sedere, sed cum motu. Cic. 1. de Diuin. Vt multa oppida corruerint, multis locis labes factæ sint, terræque desederint, fluminàque in contrarias partes fluxerint. Sic paulo pòst, Desederint, Id est pessum ierint, & velut descenderint, subsederint.

Hiatu aliquo desidere. Valer. 8. Argonauticôn,
-vasto rursus desedit hiatu
Abrupta reuolutus aqua.

Desidunt nares. Cels. lib. 8. cap. 5. In naribus verò, & os, & cartilago frangi solet, & quidem modò aduersa, modò à latere, si aduersa fracta sunt, alterùmve ex his, nares desidunt, difficulter spiritus trahitur.

Terra desidit. Liu. Decad. 4. lib. 2, Terra Veliteris trium iugerum spatio cauerna ingenti desederat.

Desidit ramex, quando imminuitur. Cels. lib. 7 cap. 18.

Vada desidunt. Stat. 3. Sylu. 5.

Desidens, pen. prod. Participium (ἱζάνων) vt, Desidentes mores, pro decrescentibus. Liu. in Præfatione, Labente deinde disciplina, velut desidentes primò mores sequatur animo: deinde vt magis, magísque lapsi sint: tum ire cœperint præcipites. Quæ putantur castigatiora exemplaria, habent dissidentes. Prior tamen lectio magis arridet. Pulchrè enim hæc congruunt, desidere, labi magis magísque, ire præcipites.

Desiduò, pro diuturnè, Aduerbium antiquum & obsoletum. Varr. Corollario, Diuidiæ mihi fuerunt, tàm desiduo abfuisse te. Nonius.

Designo, designas (ὑποσημαίνω, ἐπισημαίνω, ἀφορίζω, διασημαίνω) designare, Describere, quasi per signa demonstrare. Cic. in Catil. Notat & designat oculis ad cædem vnumquenque nostrum.

Digitis vulgi designari. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Verbis aliquid. Cic. 1. de Orat. Hæc ab hominibus callidis ac peritis animaduersa ac notata, verbis designata.

Certum quiddam. Cic. 1 de Inuent. Ex qua certum quiddam designatur auditori, in quo animum debeat habere occupatum.

Templo Iouis fines. Liu. 1. ab Vrbe.

Consules & Prætores & Tribuni plebis creari solebant in annum proximum, tumque designati dicebantur, ante quàm scilicet magistratum iniissent: quod fieri solebat Cal. Ian. Sallustius, Catilina nihilominus in proximum annum Consulatum petebat, sperans, si designatus foret, facile se ex voluntate Antonio vsurum. Cicero 3. Tusculan. Designatus Prætor. Et ad Brutum, 1, Designatus Tribunus plebis.

Agrum seminario designare. Columel. lib. 3. Ipsum autem agrum quem seminario designaueris, planum & succosum.

Designatus Respub. ciuis. Cic pro Cluent. Memoria teneo Milesiam quandam, &c. quæ spem parentis, memoriam nominis, subsidiú generis, hæredem familiæ, designatum Respub. ciuem sustulisset.

Res constituta & designata, quam prædestinatam vocamus. Cic. 1. de Diuin. Neque non diligunt nos dij, neque ignorant ea quæ ab ipsis constituta & designata sunt.

Respublica ratione & disciplina designata. Cic. 3 de Nat deor. Vt enim nec domus, nec Respub ratione quadam & disciplina designata videatur, si in ea nec rectè factis præmia extent vlla, nec supplicio peccatis.

Hæc notant & designant turpitudinem aliquam. Cic. 2. de Orat. Hæc enim ridentur vel sola, vel maxime quæ notant & designant turpitudinem aliquam non turpiter.

¶ Designare, inquit Donatus, est rem nouam facere in vtranque partem, boná & malam. Et designata, rectè & prauè facta dicebantur. Terent. Adelph. 1. 2,

-nam illa quæ antehac facta sunt
Omitto: modo quid designauit? Apul. libro 10, Post dies plusculos ibidem designatum scelestum & nefarium facinus memini. Budæus. Horat. lib. 1. epist. 5,
Quid non ebrietas designat?

Designare & conficere. Cic. 1. de Nat. deor. Anaxagoras primus omnium rerum descriptionem & modum, mentis infinitæ vi ac ratione designare & confici voluit.

Designare notam ignominiæ, pro ignominiam inurere. Liu. libro 4. belli Pun. Hanc multam ita æquo animo feretis, si reputabitis nulla ignominiæ nota leuiore designari vos potuisse.

Designator, designatoris, masc. gen. (βραβευτὴς) Sunt qui designatores esse putent (& rectè nostra quidem sententia) eos qui constituendæ funebri pompæ, aut etiam cuicunque præsunt, vnicuique incedendi locum, ordinémque præscribentes: similis ferè munere eorum qui Romæ magistri ceremoniarum vocabantur. Plaut. Pœn. 2, Neu designator præter os obambulet, &c. Budæus. Cic. Att. lib. 4, Descenus a suit vix iam Decimum designatorem, via Gellium retinet. Horat. 1. epist. 7. Vlpian. in l. Athletas. D. de his qui notantur infamia, Designatores autem, inquit, quos Græci βραβευτὰς appellant, artem ludicram non facere Celsus probat: quia ministerium, non artem ludicram exercent.

Designatio, Verbale (ὑποτύπωσις) Cic. ad Attic. lib. 4, Si ad nos veneris, offendes designationem Tyrannionis, mirificam librorum meorum bibliothecam. Designationē, id est ordinem, quo bibliotheca mea digeratur à Tyrannione.

Designatio atque apparatus Cic. 1. de Nat. deor. Omnem totius operis designationem atque apparatum.

Sine designatione personarum & temporum oratio. Cic. 2. de Orat. Deinde esse omnem orationem aut de infinitæ rei quæstione sine designatione personarum & temporum, aut de re certis in personis ac temporibus locata.

Desilio, desilis, penult. corrEp. desilui, & desilij, vel desilui, desultum (καταπηδάω, καθάλλομαι, ἀποπηδάω) desilire, Descendere. Plinius Iunior, de Viris illustribus, Dum à templo Dianæ desilit, talum intorsit.

Desilire ad pedes. Cæs. 4. bel. Gall.

Æthere desilit Iuno. Valer. lib. 4. Argon.

Lecto desilire. Horat. 1. Serm. sat. 2.

Ab equo. Virg. 11. Æneidos,
-pronísque ab equo regina sub ipsa Desiluit.

De nauibus, de rheda. Cæs. 4 bel. Gall. Cic. pro Milone.

Ex equo. Liu. 9. ab Vrbe. Cæs. 4. bel. Gall.

In arctum, Id est angustiis se committere. Horatius metaphoricè dixit in Arte poet. pro intra arctos limites stylum cohibere, nec diuagari.

In nauem. Plaut. Rud. 2. Et apud Plinium lib. 8. cap. 8, Inde totius agminis nouissimum speculati, extremas in clunes desiliunt. Sub. elephantorum. De Troglodytis.

Perniciter desilire, In PERNIX.

Aqua desiliens ex alto. Ouid. 4. Fast.

Desultor, desultoris, Verbale (ἀναβατὴς, ἀμφιππὸς) Qui desilit.

Desultores, dicebantur, qui duos equos absque ephippiis agitantes, ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Hos Ælianus de aciebus instruēdis ἀμφίππους appellat, de ancipiti phalange loquens. Valet autem hoc (inquit) instruendæ aciei genus potissimum contra barbaros qui loca Histro amni vicina incolunt, quos Amphippos cognomināt à mutatione equorum: ex aliis enim in alios transsultare cōsueuerunt. Hæc Budæus. Varro 2. de Re rust. cap. 7, Peritus belli alios quos eligit, atque alit, ac docet: alter quadrigarius, ac desultor. Vide Cæl. lib. 11. cap. 10.

Desultorius (ἀναβατικὸς) Adiectiuum, per translationem, hoc est, identidem ab alio in aliud commeans, & instabilis. Translatum a desultoribus equitibus, quos Græci Amphippos appellant. De quibus Liuius lib. 3. bel. Pun. Cic. pro Lucio Murena, Respōdebo igitur Posthumio primum, qui nescio quo pacto mihi videtur Prætorius candidatus in Consularem, quasi desultorius in quadrigarum curriculum incurrere. Apuleius in primo de Asino, Iam hæc quidem ipsa vocis immutatio, desultoriæ scientiæ stylo, quem accessimus, respondet. Ex Budæo.

Desultorij equi. Sueton. de Cæsare, Quadrigas, bigásque & equos desultorios agitauerunt nobilissimi iuuenes.

Desultoria natura prouerbialiter dicitur. Ioannes Picus, Homo (inquit) variæ ac multiformis & desultoriæ naturæ animal. Desultoriam hominis naturam dixit, quasi versipellem, & subinde sese in aliam aliámque formam mutantem, vt Proteum factitasse fabulantur. A Martiano Capella hoc sumptum, qui leuitatem desultoriam dixit lib. 1. Budæus.

Desultura, huius desulturæ, pen. prod. (κατάπηδμα.)

Desino, desinis, pen. corr. desiui, & per syncopen desij, desitum, penult. correp. (καταλήγω, παύομαι, λήγω, λήγω) desinere, Cessare. Terentius Phorm. 2. 3,
-imò haud desinam,
Donec perfecero hoc.

Desino, cum genitiuo, Græcorū est: vt si dicam, Desine sermonis, παῦσαι τῶν λόγων. Hos imitatus est Horat. 2. Carm. ode 9,
-desine mollium
Tandem querelarum.

Tardè desinere. Ouid. 2. de Remed. amor.

¶ Desino, Sileo, finem loquendi facio. Terent. Adelph. 5. 3, Ah pergisne? iam desino. Idem Eunuch. 5. 2.

Desine, iam conclamatum est. Terent. Eunuch. 1. 3. Et in Heautontim. 5. 5,
Iam desine deos vxor gratulando obtundere.

Desine plura puer. Virg. eclog. 5. & eclog. 9. vbi Dicere, vel Obtendere vtrobique subauditur, authore Seruio.

Admirans illud, mirari iam desino. Cic. 2. de Orat.

Desinit dicto magistri esse obediens. Plaut. Bacch. 8.

Desinat ea se putare posse emere, quæ ipse semper habuit venalia. Cic. 5. Verr.

Fieri desinit. Cic. Att. lib. 1. 14, Itaque conuentus, qui initio celebrabantur, iam diu fieri desierunt.

Desine et succensere. Cic. 7. Verr.

Re aliqua desinere, pro Cessare de re aliqua. Cic. 4. Acad.

Imbres desierant. Ouid. 5 Metam.

Desinunt tremores, quum ventus emersit. Plin. lib. 2. cap. 82.

¶ Desinere & Incipere, contraria. Plin. Iun. in Paneg. Cic. 1. Offic. Et vt incipiendi ratio fuerit, ita sit desinendi modus.

Desinere gradatim. Plin. lib. 2. epist. 14, Sumus tamen solito rariores: quod initium est gradatim desinendi.

Desinere in orbem dicuntur Elenchi. Plin. lib. 9 cap. 35, Elenchos appellant fastigiata longitudine, alabastrorum figura in pleniorem orbem desinentes.

Desinit in cacuminis fine effigies. Plin. lib. 2. cap. 3.

Desinere in violam dicitur gemma. Plin. lib. 37. cap. 9.

Desinunt caduca. Plin. Iun. lib. 2. epist. 10, Nam cætera fragilia & caduca, non minus, quàm ipsi homines, occidunt, desinúntque.

¶ Similiter desinere, & similiter cadere. Cic. 3. de Orat. Nam geminatio verborum habet interdū vim, & leporem aliàs, & paulum

immutatum

immutatam verbam atque deflexũ, &c. & illa quę similiter desinunt, aut quæ cadunt similiter. Hoc est, quæ finiuntur & terminantur iisdem syllabis, aut eodem sono & rhythmo.

¶ Desinere pertinere vsumfructũ accipiemus, etsi nec cœperit pertinere, quamuis legatus sit: & committetur nihilominus stipulatio, quasi desinat pertinere, quod nec cœperit. Vlp. in l. 3 §. 1. D. Vsufruct. quemad. caueat.

¶ Desinere artem, pro Relinquere, & arti renunciare. Sueton. in Tiberio, cap. 36, Expulit & mathematicos: sed deprecãtibus, ac se artem desituros promittentibus, veniã dedit. Cic. ad Marium, lib. 7. 1, Quòd si tam facilem populum haberem, quàm Æsopus habuit, libenter mehercule artem desinerem, tecumq; & cum similibus nostri viuerem. Gell. lib. 15, Quum iam natu grandis, artem athleticam desisset.

Desinere bellum. Sil. lib. 12.

Desinitur, penult. corr. { [illegible] } Impersonale. Ouid. 1. de Arte, Tunc bene desinitur.

Desitum est contra eos disputari. Cic. 5. de Fin. Idem 1. de Diuin. Si enim esset factitatum, non esset desitum.

In quo desitum sit, deinceps incipere. Cic. 2. de Inuent.

Desitus, penult. corr. { [illegible] } Particip. Cic. de Claris Orat. Nonnunquam fortasse, quod veteres orationes post nostras, non à me quidem (meis enim illas antepono) sed à plerisque legi sunt desitæ.

Desita ars, pro Derelicta. Gell. lib 15. cap. 17. Cic. ad Pætum, lib. 9. 21, Post hunc tredecim fuerunt sella Curuli ante L. Papyrium Crassum, qui primus Papisius est vocari desitus.

Desinendus, Participium. Gellius lib 2. cap. 12. Qui penitus atque altè vsum ac sententiam legis inspexerit, non ad augendam, sed ad desinendam seditionem, legem hanc esse dicebat. Desinendam, id est finiendam, terminandam.

Desipio, desipis, penult. corr. desipui, vel desipiui { [illegible] } desipere: cuius contrarium est sapere. Cic. 7. Verr. Vtrum ego desipio, & plus quàm satis est, doleo, in tanta calamitate miseriáq; sociorum? Et ad Cælium, lib. 8.

Senectute desipere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Quum offendisset populũ Atheniensem prope iam desipientem senectute, quúmque eum nec persuadendo, nec cogendo regi posse vidisset, quum persuaderi posse diffideret, cogi fas esse non arbitrabatur.

Desipere, delirare, & dementem esse. Cic. 1. de Nat. deor.

Desipere intra verba. Celsus lib 3. cap. 18, Eius autem plura genera sunt, siquidem ex phræneticis alij hilares, alij tristes sunt, alij facilius continentur, & intra verba desipiunt, alij consurgunt, &c. Desipere intra verba, est nullo alio gestu, quàm absurdis sermonibus desipientiam prodere.

Dulce est desipere in loco. Horat. 4. Carm. ode 12.

Desipere mente. Plaut. Epid. 3,

Desipiebam mentis, quum illas scriptas mittebam tibi.

Desipiens, Particip. { [illegible] } Cic. 2. de Diuin. Estne quisquam ita desipiens, qui credat exaratum esse, deum dicam an hominem?

Arrogantia desipiens. Cicero 1. de Natura deorum, Esse autem hominem qui nihil in omni mundo melius esse quam se putet, desipientis arrogantiæ est.

Desipientia, desipientiæ. Lucret. lib. 10,

Desipientia fit, quum vis animi atque animai Conturbatur.

Desisto, desistis, destiti, destitum, penult. corr. { ἀφίστημι } desistere, Stare in loco. Plaut. Mostel. 10,

Quid illic destitisti obsecro tandiu?

¶ Desistere, Cessare, desinere. Cic 7. Ver. Rogat vt id facere desistat. Idem pro Quinctio, Auctionem velle facere desistis.

Incipere & Desistere, contraria. Cic. 1. Tuscul. Homines mortem vel optare incipiant, vel certè timere desistant.

Desistere ex toto. Cels. lib. 3 cap. 3.

Desistere ab aliquo, Secedere. Plaut. Menæch. 17,

Quid tu es tristis? quid ille abs te iratus

Desistit? Id est, recedit.

Desistere bello. Liu. 7. ab Vrbe.

Causa. Cic. 3 Offic. Rem ad populum detulit, docuit cur sibi causa desistere necesse esset.

Conatu. Cæsar 1. bel. Gall.

Consilio. Cæsar 3 bel. Ciuil.

A defensione. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Fuga. Cæsar 4 bel. Gall.

Incœpto. Liu. 5. bel. Pun. Virg. 1. Æneid.

Itinere. Cæsar 5. bel. Gall. Cæsar legiones, equitatúmque reuocari atque itinere desistere iubet.

Litibus. Terent. Phorm. 4 3.

Desistere liti is videtur, nõ qui distulit, sed qui liti renuntiauit in totum. Desistere enim, est de negotio abstinere, quod calumniandi animo instituerat, L. 10. D. de iudic.

De aliqua mente. Cic. Metello, lib. 5. 2, Misi ad Metellum communes amicos, qui agerent cum eo, vt de illa mente desisteret.

Negotio, & de negotiis. Cæsar 1. bel. Gall. Hirt. 5. belli Afric. Et te magnopere vt de negotiis desistas adhortor.

Pugna. Varro 3 de Re rust. cap. 16.

Re aliqua. Plaut. Milit. 10.

Sententia, & a sententia, & de sententia. Cic. 4. Acad. Cœpit hortari, vt sententia desisterem. Idem 3 Offic. Itaque quum sint docti à peritis, facilè desistunt à sententia. Idem 2. Tusc. Rogatus à me, etiámne maius quàm dedecus, verbo de sententia destitisti.

Cura labori desistit. Id est laborem destituit. Stat. 5. Thebaid.

¶ Desistere, cum infinitiuo. Cic. 4. Verr. Atque vt aliquãdo de rebus ab isto cognitis, iudicatisque, & de iudiciis datis dicere desistamus.

Non desistit vrbes inflammare odiis Stat. 3. Thebaid.

Desistens, Participium { [illegible] } Qui desistit.

Desistente autumno. Varro 2. de Re rust. c. 3, Quod ad feturã attinet, desistente autumno eiiciunt à grege e campis hircos in caprilia.

DESITIATES { [illegible] } Pannoniorum populi, quibus Bato imperauit, teste Strabone lib. 7.

DESSITIATES { [illegible] } Liburniæ populi in conuentu Naronensi, quos commemorat Plin. lib. 3. cap. 22.

Desiuare, Desinere. obsoletum. Festus.

Desolo, desolas, penult. prod { [illegible] } desolare, A solus adiectiuo deriuatum, significat solum relinquere, & etiam destruere, siue vastare, vt Desolare agros. Col. lib. 1. cap. 3, Nec magis quia superbum videbatur tãtum loci detinere, quàm quia flagitiosum, quos hostis profugiendo desolasset agros, nouo more ciuem Romanum supra vires patrimonij possidendo deserere. Virg. 11. Æneidos,

Disiectique duces, desolatique manipli. Hoc est, deserti signiferi. Seruius.

Vrbes desolauimus. Stat. 6. Thebaid.

Penates desolati. Stat. 2. Sylu. 1.

Loca. Stat. 10. Thebaid.

Deserta & desolata loca. Plinius lib. 10. cap. 12, Deserta incolit: nec tantùm desolata, sed dira etiam & inaccessa. De bubone.

Agmen desolatum magistro. Stat. 9. Thebaid.

Filius, Solus e liberis relictus. Plin. Iun. in epist. Domumque pluribus adminiculis ante fundatam, desolatus fulcit & sustinet. Budæus.

Desolatus { [illegible] } Nomen ex participio, vt apud Silium lib. 8, Gentes desolatæ virorum.

Despectio, Despecto. Despectus, Vide DESPICIO.

Desperno, despernis, despreui, despretum, penult. prod. { [illegible] } despernere, Idem quod spernere. Varro, Homo ridiculus, & ab omni pube despectus.

Despéro, desperas, penul. prod. { [illegible] } desperare, Extra omnem spem esse. Varie construitur.

Desperare & Confidere, contraria. Cic. 1. Offic. Considerandum est ne aut temerè desperet propter ignauiam, aut nimis confidat propter cupiditatem.

Desperare & diffidere rebus suis. Cic. in Pisonem. Quid quod tu toties diffidens, ac desperans rebus tuis in sordibus, lamentis, luctúq; iacuisti?

Ab aliquo desperare. Cic. in Pisonẽ, Spem habere à Tribuno pleb. si tua consilia cum illo communicaris: sed à Senatu quidem desperasse.

Bene desperare salutem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7.

Desperare de aliqua re. Cic. 3. Verr. Necesse est quum de toto ordine desperarit, aliud genus hominum, atque aliam rationem iudiciorum requirat.

De regno. Cæsar 1. bel. Gall. Imperio Pop. Rom. non modò de regno, sed de ea, quam habeat, gratia desperare.

De Republica. Cic. Cassio, lib. 12. 4. Et ad Att. lib. 8.

De se. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21.

Sibi. Cæsar 7. bel. Gall. A multitudine oppressus, ac sibi desperans, multis iam vulneribus acceptis, &c. Cic. pro Murena, Alium faciam quoniam sibi hic ipse desperat.

Suis fortunis. Cæs. 3 bel. Gal. Et Cic. Post reditum in Senatu.

Fugam. Cæsar 5. bel. Gall.

Honores. Cic. 2. in Catil. Honores quos quieta Rep. desperant, perturbata consequi posse arbitrantur.

Nil desperandum. Horat. 1. Carm. ode 7.

Quod est optimum, non est desperandum. Cic. in Orat.

Desperare. Cic. in Pisonem. Thessalonicenses, quum oppido desperassent, munire arcem cœgerunt.

Pacem. Cic. ad Att. lib. 7, Breuiloquentem iam me tempus ipsum facit: pacem enim desperant.

Reditum in aliquem locum. Cic. in Somnio Scip.

Saluti. Cic. pro Cluent. Promissis eum suis excitauit abiectum, & simul saluti desperare vetuit.

Salutem alicuius. Cic. de Amicit. Et ad Attic. Sed hæc iam nostra salus cum hac lege desperata erit.

Vitam alicuius. Cic. pro Milone, In quos incensus ira, vitámque domini desperantes quum incidisset, hæsit in his pœnis, quas ab eo serui fideles pro domini vita expetiuerunt.

Temerè desperare. Cic. 1. Offic.

¶ Desperare, cum infinitiuo. Cic. 2. de Diuin. Non equidem planè despero ista esse vera: sed nescio, & discere à te volo.

¶ Desperari, Passiuè. Cic. Q. fratri, lib. 1. 3, Siue restituimur, siue desperamur, nihil amplius opus est.

Desperabantur promissi prælia Martis. Martial. lib. 1.

Turpiter desperatur quicquid fieri potest. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Desperans, Participium { ἀπελπίζων } Cic. 1. de Finibus, Omnia semper desperantes.

Desperantia vlcera. Plin. lib. 22. cap. 24, Dolores neruorum mulcet, vlceráque iam desperantia cicatrice includit.

Desperanter, aduerbium { [illegible] } Cic. ad Att. lib. 14, Seruius proficiscens, quòd desperanter tecum loquutus est, minimè miror: neque ei quicquam in desperatione concedo.

Desperatus, penul prod. Particip. { [illegible] } De quo nulla est spes. Cic. in Catil. Desperatorum hominum flagitiosi greges.

A seipso desperatus & relictus. Cic in Pisonem.

Desperatus ab omnibus Cic. pro Rosc. Amerino.

Desperatus { [illegible] } Nomen ex participio. Cic. Att. lib. 9. Sed me hercule rursus iam abiectam compositionis spem non desperatissimam esse puto.

Causa publica desperata. Cic. Att. lib. 7.

Collegium desperatum. Cic. 3. de Legib. Quod enim est tã desperatum collegium, in quo nemo e decem sana mente sit?

Fuga alicuius. Cic. 5. Philipp.

Lusitum. Cic. Att. lib 4.

Lux. Claud. 4. Paneg. Lux, id est vita.

Magnus & diuturnus, & iam desperatus Reipub. morbus. Cic. pro Sylla.

Pecuniæ. Cic. pro Murena, Ipse autem in Gallia, vt nostri homines desperatas iam pecunias exigerent, æquitate diligentiáque perfecit.

Desperatissimum perfugium. Cic.4. Verr.
Res pene desperata. Cic. pro Domo sua.
Desperata & ægrota Respub. Cic.1. Verr.
Respublica desperata sanari potest. Brutus Attico, in Epist. ad Brutum 17.
Desperatissima spes. Cic. ad Att. lib 9.
Desperatis etiam Hippocrates vetat adhibere medicinam. Cicero Attico, lib. 16.
In perditis & desperatis habere, Vide HABEO.
Desperandus, Participium {[illegible]} Cic.2. in Catil. Quòd si in vino & alea comessationes solùm & scorta quærerent, essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi.
Desperatio {[illegible]} Cic.4. Tuscul. Desperatio, ægritudo sine vlla rerum expectatione meliorum.
Amissio rerum, & desperatio recuperandi. Cicero Sulpitio, lib. 4.3, Tanta est omnium rerum amissio, & desperatio recuperandi.
Imbecillitas & desperatio. Brutus Ciceroni.16, Ista verò imbecillitas & desperatio, cuius culpa non magis in te residet quàm in omnibus aliis, & Cæsarem in cupiditatem regni impulit, &c.
Rerum alicuius desperatio animos omnium occupat. Cicero Attico, libro 11.
Desperatio sapientiæ. Cic.4. de Finibus, Huic mori optimum esse propter desperationem sapientiæ.
Victoriæ desperatio. Cicero 12. Philipp. His igitur omnibus victoriam sperantibus, pacis nomen afferemus, id est desperationem victoriæ?
Vitæ desperatio propter conscientiam scelerum. Cic.1. Philipp.
Quum magna desperatione affectus essem, ecce tibi, &c. Cicero Att. lib 14.
Cum omnium rerum desperatione confligit bona spes. Cicero 2. in Catilin.
A desperatione ad spem reuocare. Cicero Post redit. in Senatu. Qui me à morte ad vitam, à desperatione ad spem, ab exitio ad salutem reuocauit.
Quærere desperatione fugam, & maritimam opportunitatem. Cicero Attico, lib. 8.
Despicio, despicis, penult. corr. despexi, despectum {[illegible]} despicere, Deorsum aspicere. Plautus Cistel. 10, Hoc inquam age, ad terram aspice, & despice, oculis inuestiga.
Despicere & aspicere. Cic. de Arusp. resp. Tollam altius tectum, nõ vt ego te despiciam, sed tu ne aspicias vrbem eam, quã delere voluisti.
Despicere ad aliquem. Plaut. Mil 9.
Fronte superba despicere aliquem. Claud. 3. Paneg.
De vertice montis in valles. Ouid. 1e. Metam.
In terram. Colum. lib. 4. cap. 26.
In vias. Horat. 3. Carm. ode 7,
Prima nocte domum claude, neque in vias
Sub cantu querulæ despice tibiæ.
Irrisum vultu despicit. Ouid. 1. Fast.
¶ Despicere, pro Aspicere. Cic.4. de Fin. Quoniam catuli qui iam despecturi sunt, cæci æquè vt hi qui modò nati. Idẽ pro Rosc. Amer.
¶ Despicere, pro Animaduertere. Cicero pro Sylla, Nec verò possum meo tantum ingenio dare, vt tot res, tantas, tam varias, tam repentinas in illa turbulentissima tempestate Reipub. mea sponte despexerim.
¶ Despicere, per translationem, pro contemnere, & quasi infra se, & ad pedes suos proiectum aspicere: quemadmodum & Suspicere Venerari significat, quasi supra nos aspiciamus aliquem esse collocatum. Hæc Valla lib. 5. Cicero pro Fonteio, Quòd si tantas auxiliorum nostrorum copias Induciomarus ipse despexerit. Tibull. lib. 1, elegia 1.
Despicere, ac pro nihilo putare. Cic. 3. de Finib.
Contemnere ac despicere. Cic. 4. de Finib. Sed neque magnum bonum, & præ rectis honestisque contemnendum & despiciendum, nec magnopere expetendum.
A suis despici. Cic. de Senect.
Munera alicuius despicere. Propert. eleg. 13.
Omnes despicere, & hominem præ se neminem putare. Cic. pro Sext. Rosc. Amer.
Et regum magnæ despiciantur opes. Tibull. lib. 1. eleg. 8.
Vulgi & imperitorum inscitiam. Cic. 3. Offic.
Solitudinem, communémque alterius calamitatem nemo despexerit. Cic. Q. frat. lib. 1. 4.
Vitam, mortem, diuitias, paupertates excelso animo, magnóque despicere. Cic 2. Offic.
Despiciens, Participium {[illegible]} Cic.2. de Orat. Nemo vnquam tam sui despiciens fuit, qui desperaret, aut melius, aut eodem modo se posse dicere.
Despiciens mare velivolum, terrásque iacentes. Virg. 1. Æneid. de Ioue. Hoc est deorsum aspiciens. Seruius.
Despiciendus, Participium {[illegible]} Ouid. 5. Fast. Tunc etiam pecori despiciendus eram.
Despicientia, huius despicientiæ {[illegible]} Cic. in Partition. Despicientia in contemnendis honoribus.
Despicientia rerum humanarum. Cic. 2. Tuscul.
Animi despicientia. Cic. 2. Offic. Hæc animi despicientia admirabilitatem magnam facit.
Rerum externarum despicientia Cic. 1. Offic.
Despectus, Particip. {[illegible]} Cic. in Pisonem, Sed abiectum, contemptum, despectum à cæteris, &c. videre te volui.
Despectus tibi sum. Virg. eclog. 2.
Consilia despecta. Claud. 2. de Raptu Proserp.
Honus despectus pacis. Sil. lib. 1.
Despectus, huius despectus, Aspectus deorsum vergens {[illegible]} Cæsar 7. bel. Gall. Erat ex oppido Alexia despectus in campum. Ibidem libro 3.

¶ Despectus, Contemptus. vt, Ludibrio & despectui aliquibus opponi. Author ad Herennium, lib. 4.
Despectio, Verbale {[illegible]} Cicero in Hortensio, Consolabitur tam magnitudo animi, & humanarum opinionum alta quædam despectio. Ex Nomine in Despicio.
Despecto, despectas {[illegible]} despectare. Virg. 1. Æneidos,
-nunc terras ordine longo
Aut capere, aut captas iam despectare videntur. Liu. 6. bel. Maced. Tum regionem maximè ex despectat oppido, qua breue interuallum videtur.
Ex æthere despectat terras. Ouid. 4. Metam. de Perseo volante.
Despica, & prospica, Intenta & contempla. Nævius Affigiola, Ac nisi prospica ac despica. Hæc Nonius. Sipontinus autem, Despicus à despiciendo, intentus, vigil: cuius exempla apud Apuleium frequentissima sunt.
Despicor, penult. corr. despicaris {[illegible]} despicari, Idem quod despicere. Terent. Eunuch. 5. 3,
-quæ nos nostramq; adolescentiam Habent despicatam. Vbi Donatus, Despicatam, contemptã atque despectam. & ita est [illegible] & [illegible], vel certè alterius verbi declinatio ab eo quod est despicor, vt conspicor. Plin. Iun. de Viris illustribus, Primùm vt deos venerari, deinde vt homines despicati interficere.
Despicatas, penultima prod. {[illegible]} Nomen ex participio, pro contemnendo. Cic. pro Sexto. Cessi Tribuni plebis despicatissimi homines fuerunt. Gell. lib. 15. cap. 4, Ignobilissimos prius homines & despicatissimos.
Despicatus, huius despicatus, penult. prod. {[illegible]} Contemptus.
Despicatui duci, Est contemni. Cicero pro Flacco, Quid porrò in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quàm siquis despicatui ducitur, vt Mysorum vltimus esse dicatur?
Despicatio, Verbale {[illegible]} Cic. 1. de Finib. Vt odia, inuidiæ, despicationes aduersantur voluptatibus.
Despœna {[illegible]} Latinè domina, hera. Accipitur pro Proserpina. Virg. Hi dominam Ditis thalamo deducere adorti. Cælius libro 10. cap. 17.
Despolio, despolias {[illegible]} despoliare, Exuere. Plaut. Casina, 20. Vt te vestiat, tu virum despolies. Cicero ad Atticum, lib. 7, Quum ferret literas ad bustum Basilij, vulneratus & despoliatus est. Vide DISPOLIO.
Despoliare digitos, pro Annulos ex digitis detrahere. Plaut. Milit. 14, Ab illa quæ digitos despoliat suos, & tuos digitos decorat.
Virgis dorsum alicuius. Plaut. Epid. 2.
Templum. Cic. 5. Verr. Qui in sua patria dux isti quondam & magister ad despoliandum Dianæ templum fuit.
Misera & despoliata pars. Cicero Terentiæ, lib. 14. 2, Illud doleo, quæ impensa facienda est, in eius partem miseram & despoliatam venire.
Despondeo, despondes, despondi, desponsum {[illegible]} despondere, Est, inquit Varro de lingua Lat. sponte sua, id est voluntatis finem facere, id est promittere. Plaut. Cistel. 7,
Nempe iste est, qui Alcesimarcho filiam
Suam despondit in diuitias maximas. Cic. pro Cluent. Idem ad Att. lib. 1, Tulliolam C. Pisoni L. F. frugi despondimus. In his exemplis Despondet pater puellæ. Terent. And. 1. 1,
-hac fama impulsus Chremes,
Vltrò ad me venit: vnicam gnatam suam,
Cum dote summa filio vxorem vt daret.
Placuit. despondi. hic nuptiis dictus est dies. Hoc loco despondet etiam pater adolescentis.
Bibliothecam suam alicui despondere. Cicero Att. libro 1. epist. 8, Bibliothecam tuam caue cuiquam despondeas, quamuis acrem amatorem inueneris: nam ego omnes meas vindemiolas eò reseruo, vt illud subsidium senectuti parem. hoc est, venditurum te promittas.
Filiam alicuius sibi despondere. Cæl. Ciceroni, lib. 8. 7, Cornificius adolescens Orestillæ filiam sibi despondit.
Puellam despondere alicui. Claud. in lib. epigr. 17. &c.
¶ Despondere animum ille dicitur, qui suæ spontis statuit finem, & quasi ex desperatione mori decreuit {[illegible]} Plaut. Milit. 15,
Nam nisi tu fers illi suppetias, iam illa animum despondebit. Liu. 6. bel. Pun. Ne desponderent animos.
Despondere, subaudito nomine animum. Colum. de Turdis loquens, lib. 8. cap. 10, Difficulter in aliam regionem transferuntur: quia caueis clausi plurimi despondent.
¶ Dotem virgo desponderat hosti. Propertius lib. 3. elegia 19. Hoc est, promiserat.
¶ Despondere sapientiam. Colum. lib. 11. cap. 1, Quàm probabilis ratio est obmutescendi, quia nequeas Orator esse perfectus: aut in socordiam compelli, quia desponderis sapientiam? Id est, desperaris te posse assequi sapientiam.
Spes Reipub. despondetur te Consule. Cic. Cassio, lib. 12. 9, Exigua enim spes est Reipub. nam nullam non libet dicere, sed quæcunque est, ea despondetur anno Consulatus tui.
¶ Despondere sibi domum alicuius. Cic. ad Att. lib. 12, L. verò Lentulus Hortensij domum sibi, & Cæsaris hortos & Baias desponderat. Hoc est, Sua quodammodo hæc omnia futura pollicebatur.
¶ Despondebitur. Terent. Andr. 5 6,
Ne expectetis dum exeant huc, intus despondebitur.
Desponsus, Participium {[illegible]} vt Desponsa puella.
Thalamo alicuius desponsa virgo Stat. 10 Thebaid.
Desponsa & destinata laus alicui. Cic. de Arusp. resp. Cui me præripere desponsam iam & destinatam laudem, quum ipse eius opera & dignitatem & salutem recuperarim, valde est iniquum.
Connubia. Catul. Argonaut. 57.
Prouincia. Cic. de Prouinc. Consul. Habere prouinciam debet is, vt eam desponsam, non decretam habere videatur. Idem ad Att. lib. 1,
Despon

Desponsam homini iam Syriam ademi.

Desponsatus, penult. prod. { [illegible] } Participium, à desponsor, desponsaris. Cic. ad Q. frat. lib. 2. ep. 11, Dederam ad te literas antea, quibus erat scriptum, Tulliam nostram Crassipedi pridie nonas Aprilis esse desponsatam. Alia exemplaria habent desponsam.

Desponsata, pro desponsa. Sueton. in Cæsare, cap. 1, Dimissa Cossutia, quæ familiæ equestris, sed admodum diues prætextato desponsata fuerat, &c.

Desposion autæ. Lacedæmoniis dicebantur serui quidā libertate donati, qui classes conscenderent. Vide Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 10.

Despretus { [illegible] } Valde spretus. Festus. Vide DASPERNO.

Despumo, despumas, penult. prod. { [illegible] } despumare, Spumas extrahere. Plin. lib. 36. cap. 25, Fastigium verò seruari in pedes denos sescuncem, ac diligenter cote despumare, quernisque axibus contabulare. Idem lib. 11. cap. 24.

Despumatum mel. Virgil. 4. Georgic. Et foliis vndam tepidi despumat aheni.

¶ Despumare pro Decoquere, vel Concoquere, per translationem. Pers. sat. 3,

Stertimus indomitum quod despumare Falernum Sufficiat.

¶ Despumare, pro spumando auferre. Seneca epist. 100, Qui aliquid lacrymarum affectus effuderit, & vt ita dicam, despumauerit.

¶ Despumare, neutrum. Seneca 2. de Ira, Labor illos citra lassitudinem exerceat, vt minuatur non consumatur calor, nimiúsque ille feruor despumet. Id est, quasi eiecta spuma residat.

Despuo, despuis, despui, desputum, penult. prod. { [illegible] } despuere, Idem quod spuere: & per translationem, ridere, abominari. Plin. lib. 28. cap. 4, Eadem ratione terna despuere deprecatione in omni medicina mos est.

Mores alicuius despuere, Id est contemnere. Claud. 7. Paneg.

Despuere in mores, Abominari. Pers. sat. 4,

Est prope te ignotus cubito qui tangat, & acre
Despuat in mores.

Despuere comitiales morbos. Plin. lib. 28. cap. 4,

Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus.

Preces alicuius despuere. Catull. ad Licinium, 47.

Despui, Passiuum { [illegible] } Plin. lib. 10. cap. 23, Simúlque comitialem propter morbum despui suetum.

Desputur, penult. corr. { [illegible] } Impersonale. Liuius 5. ab Vrbe, Vbi nunc despui religio est.

Desquamo, desquamas, penult. prod. { [illegible] } desquamare, Squamas auellere & auferre. Plaut. Aulul. 14.

Domo desquama pisces, &c.

¶ Desquamare, etiam de arboribus dicitur. Plinius libro 17. cap. 24, Etiam subarator imprudens lauauit radices, corpúsve desquamauit. Idem lib. 23. c. 7, Summo cortice desquamato, altiore plaga siccātur.

Desquamare vestes. Plinius lib. 35. cap. 17, Primùm abluitur vestis Sarda, dein sulphure suffitur, mox desquamatur cimolia, quæ est coloris veri.

Destercoro, destercoras, penult. corr. vt Destercorare latrinas, Id est stercoribus purgare. Vlp. in l. Sed & siquid inædificauerit. §. 1. D. de vsufructo, Destercorandis latrinis præponat. Haloander habet, extergendis. Pandectæ Florent. sterrorandis. Iudicet lector.

Desterto, destertis, destertui, destertere, Quod vulgus Gallicum dicit *Dessonger*. Persius sat. 6. 5,

Cor iubet hoc Enni, postquam destertuit esse
Mæonides quintus pauone ex Pythagoræo.

Cor Enni, Id est sapientia Ennij, siue sapiēs Ennius. Destertuit, stertere desijt a somno excitatus, non amplius stertuit sanæ mentis effectus, desijt somniare iuxtà Pythagoræ palingenesiā animam Homeri in suum corpus transiisse, & ita se factum esse poetam. Non desunt qui exponāt destertuit, multum stertendo sibi visus est esse Mæonides, id est accepisse animam Mæonidæ Homeri. Quæ interpretatio si recipitur, ironia erit satyrica in dictione COR, significabitque stultitiam.

Destico, desticas, desticāre, dicuntur sorices, vt ait author Philomelæ in fine operum Ouidij.

DASTICOS { [illegible] } Insula est exigua, Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneso, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Destillare { [illegible] } pro distillare legitur apud authores, vt apud Colum. lib. 12. cap. 18. Cels. lib. 4. cap. 2, Destillat autem humor ex capite interdum in nares.

Destino, destinas, penult. corr. { [illegible] } destinare, Deliberare, assignare, deputare, addicere, quasi stare facere. Plin. Iunior lib. 3. epist. 3, Destino enim (si tamen officij ratio permiserit) excurrere illò.

Destinare ædes. Plaut. Mostel. 8,

-quid, eas quanti destinat? TR. Talentis magnis totidem quot ego & tu sumus.

Destinare aliquid agere. Cæsar 1. bel. Ciuil. Infectis iis quæ agere destinauerat.

Destinare animo, & animis, & in animo. Liu. 1. bel. Pun. Si hoc bene fixum omnibus, destinatúmque in animo est, iterum dicam, vicistis. Idem 7. ab Vrbe, Adeò morte sola vinci destinauerant animis.

Destinare animo authorem cædis, pro suspectum habere. Liu. lib. 3. Decad. 4, Animis Leusippum omnes cædis authorem destinabant.

Destinare de aliqua re. Suetonius in Cæsare, cap. 44, De amplicando imperio plura aut maiora in dies destinabat. Id est parabat, constituebat, deliberabat. Caius l. vlt. in princ. D. de verborum obligat. Si seruus aut filiusfamil. ita stipulatus sit: Rem illam aut illam, verum ego velim: non pater dominusve, sed filius seruusve destinare de altera debet.

Destinati Censores. Plin. Iun. lib. 10. epist. 83, Ego à destinatis Censoribus quid censerem interrogatus, eos, &c.

Destinare aliquem aræ, id est immolationi, siue vt immoletur. Virgilius 2. Æneidos, -& me destinat aræ.

Destinari foro. Quintil. lib. 2.

Destinare ægrum cibo. Cels. lib. 3. cap. 4, Asclepiades vbi ægrum triduo per omnia fatigarat, quarto die cibo destinabat.

Alicui diem necis. Cicero 3 Officiorum. Et Plin. epist. 103, Dummodo iam nunc destines diem, quo & de illis, & de his coram exigere possimus.

Collum in furcas. Varro 1. de Re rust. cap. 20, Nouellos quum quis emerit iuuencos, si eorum colla in furcas destinata incluserit ac dederit cibū, &c. Castigatur lectio ex vetusto exemplari, habet in furcas destitutas, &c.

Adduntur è seruitiis gladiaturæ destinati. Tacit. lib. 3.

Ictum certum destinare. Claud. de Hystrice, 37.

Aliquem imperio. Ouid. 15. Metam.

Arcus destinat. Ouid. ad Pisonem, -non semper arcus Destinat, exemptos sed laxat cornua neruo. *L'arc n'est pas tousiours bendé prest à tirer.*

Desponsam & destinatam laudem alicui præripere. Cic. de Aruspicum responsis.

Destinari ad mortem Liu. 2. ab Vrbe.

Destinata alicui pecunia, Promissa. Vlpianus in l. à A diuo Pio. D. de re iudicata.

Destinare alicui prouinciam. Liu. 1. bel. Pun. Asdrubali fratri viro impigro eam prouinciam destinat.

Puellam, pro Despondere. Plin. Iunior in epist. Iam destinata erat egregio iuueni, iam electus nuptiarum dies.

Destinare sibi puellam minis triginta. Plaut. Rud. 2. & Persa, 15.

Sermonibus aliquem hostem esse. Liu. 5. bel. Maced. Romæ destinabant quidem sermonibus hostem Antiochum, sed nihildum ad id bellum præter animos parabant.

Spei alicui destinatus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Destinare spe aliquid futurum. Liu. 9. bel. Pun. Qui enim cōuenire, quem modò ciuitas iuuenem admodum vnum recuperandæ Hispaniæ delegerit ducem, quem recepta ab hostibus Hispania ad imponendum Punico bello finem creauerit Consulem, spe destinauerit Africam subacturum, Annibalem ex Italia retracturum, &c.

Seruitiis destinare aliquem. Valer. 2. Argon.

Tempus & locum ad certamen. Liu. 3. bel. Maced.

Vsibus publicis destinatus lucus. Vlpianus in l. ossa. D. de relig. & sumpt. funer.

Destinatū est mihi, & destinatū est mihi in animo. Liu. 6 ab Vrbe.

¶ Destinare, pro Mittere. Sueton. in Galba, cap. 16, Statímque legationem ad Prætorianos cum mandatis destinauerunt, displicere imperatorem in Hispania factum, &c.

Destinare in prouinciam. Vlpianus in l. 2. §. legatis. D. de iudic.

¶ Destinare, pro Notare. Curtius lib. 9, Dioxippus coniectum oculorum, quibus vt fur destinabatur, ferre non potuit.

¶ Destinare, pro Scopum designare quem petas. Liuius, Nō capita solùm hostium vulnerabant, sed quem locum destinassent oris. Hinc Destinatum apud Ambrosium scopum significat.

¶ Destinare, Attingere ad quod petis & prendere. Cæsar, Nam laqueis falces auertebant, quas quum destinauerant, tormentis retrorsus reducebant. Ex Turnebo.

¶ Destinare, pro Definire. Marcell. l. 94. D. de verb. oblig. Alioquin si quum destinare genus, & modum vellet, non fecit, nihil stipulatus videtur.

Destinatus, penult. prod. Particip. { [illegible] } Destinati ad certamen. Liu. 3. bel. Maced.

Certis, destinatísque sententiis addicti. Cic. 2. Tusc.

Non est annus hic tibi destinatus. Cic. Furnio, lib. 10. a. 5. Id est, non est tibi legitimus ad petendum.

Locus alicui destinatus. Cic. pro Sextio, Qui locus orbis terræ iam non erat alicui destinatus.

¶ Destinatus, pro Certo & definito. Fab lib. 3. cap 8, Iudicialem in qua ferè eadem: sed certis destinatísque personis quæritur.

Destinatio, Verbale { [illegible] } vt Destinatio mortis. Plin. lib. 36. cap. 24. Et lib. 8. cap. 25.

Destinatio, pro Deliberatione. Plin. lib. 7. cap. 45, Pestilentia vrbis, fames, fitísque Italiæ, destinatio expirandi, & quatriduí inedia, maior pars mortis in corpus recepta.

Certus destinationis. Tacit. lib. 12, Ortæ apud Brigantes discordiæ retraxere ducem, destinationis certum, ne noua moliretur, nisi prioribus firmatis.

Destituo, destituis, destitui, destitutum, penult. prod. { [illegible] } destituere, Ex de & statuo, significat Derelinquere: vt Destituere rem inchoatam. Liu. 4. bel. Maced.

Destituere aliquem, pro deserere. Cic. ad Attic. lib. 13, At illum mei animi conscientia, quòd Phameam destituissem, de se suspicari.

Ab arte destitui. Ouid. epist. 5,

Destituor prudens artis, ab arte mea.

Pietas & fides destituunt. Lucan. lib. 5. Hoc est, abeunt.

Somnus destituit. Ouid. 2. de Remed. amor.

Spes destituit. Tibul. lib. 1. eleg. 1,

Nec spes destituat, sed frugum semper aceruos Præbeat.

Comitem destituere. Ouid. 8. Metamorphoseos,

-comitémque suam crudelis in illo Littore destituit.

Sorti fortunas. Cic. 5. Philip. Qui ne sorti quidem fortunas nostras destituit, sed libidini cuiusque nos ita addixit, vt ne sibi quidem, &c.

Inceptum opus. Ouid. 3. Amor. eleg. 12.

Poma destituunt famam. Seneca Herc. fur. 9, Hoc est, à famelico Tantalo fugiunt.

Preces destituere. Ouid. ad Liuiam.

Propositum. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6.

Tam citò me somnos destituisse queror. Ouid. epist. 21.

Destituere spem. Liu. 1. ab Vrbe, Inde illam absentis insectationem esse natam, quòd morando spem destituerit. Columel. lib. 4. cap. 24, Quæ nec spem vindemiæ destituant, nec emaciente stirpem suam. De palmis vitium.

Spe destitui. Ouid epist. 3.

Destituere studia alicuius. Liuius 9. bel. Maced. Gratias Pop. Rom. egit quòd tanto studio, quotiescunque declarandæ voluntatis potestas facta esset, Prætorem se voluisset facere: ea sibi studia ciuium suorum destituere non in animo esse.

¶ Destituere, pro fallere fidem, & promissum non præstare. Cicero pro Cluent. Contrahit frontem, & queritur se ab Oppianico destitutum. Budæus.

Decipere ac destituere aliquem. Cic. pro Sex. Rosc. Eiusdem muneris, legationis, officij, mandatorúmque socios induxit, decepit, destituit.

¶ Destituere nauem anchoris, apud Næuium, pro dissoluere.

Destitutus, penult. prod. { [illegible] } Participium. Cicero 1. Offic. Magisque ille cui promissum sit, ab officio discedat, si se destitutum queratur.

Illusus atque destitutus. Cic. pro Quintio.

Destitutus aliqua re, Id est carens ea. Quintil. lib. 4.

Destitutus bonis Cic 1. Tuscul. Sic Destitutus consiliis & promissis alicuius. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 3.

¶ Destitutus, absolutè, pro desperans. Sueton. in Galba, c. 11, Accessit ad tanta discrimina mors Vindicis, qua maximè consternatus, destitutóque similis, non multum abfuit quin vitæ renuntiaret.

Destitutio, Verbale { [illegible] } Cic. pro Cluent. Hos qui leniores erant, destitutione iratos Oppianico redderet.

Destringo, destringis, destrinxi, destrictum { [illegible] } destringere, Amputare, colligere, decidere. Colum. lib. 11. cap. 2, Tum & olea destringenda est, ea qua velis viride oleum efficere.

Auenas destringere. Cato cap. 37, Frumenta bis face sarrias, runcésque, auenásque destringas.

¶ Destringere, pro Abradere. Plin. lib. 31. cap. 11, Et oculorum causa comburuntur in cruda olla figulini operis plurimum proficientes eo cinere contra scabritias genarum excrescentésque carnes, & quicquid opus sit ibi destringere, spissare, explere.

Destringere & abradere aliquid bonis alicuius, per translationem. Plin. Iun. in Paneg.

¶ Destringere, pro stringil bus radere. Plin. Iunior lib. 3. epist. 5, Dum destringitur tergitúrque, audiebat aliquid. Alij tamen distringitur legunt. Vide DISTRINGO.

Destrigmentum, destrigmenti, Idem quod Strigmentum, siue ramentum. Plin. lib. 20. cap. 34, de cucurbita syluestri, Et ignes sacros, destrigmentis, vel his impositis, vel seminibus. Alij legunt, vel strigmentis his impositis.

Destruo, destruis, destruxi, destructum { [illegible] } destruere, Quod structum erat corrumpere. Cuius crebriora sunt apud authores exempla, quam fuerit opus hic congerere.

Construere & Destruere, contraria. Cic. de Senect. Vt nauem, vt ædificium idem destruit facillimè qui construxit, &c.

Æuum destruit animos. Lucan. lib. 8,

-hic longius æuum

Destruit ingentes animos.

Destruit cum infamia. Plin. Iun. in Paneg.

Vetustas destruit aram. Ouid. 5 Fastorum,

Ara erat illa quidem Curibus, sed longa vetustas

Destruit, & saxo longa senecta nocet.

Fortunam suam destruit Cæsar, imparémque tanto imperio reddetur. Tacit. lib. 4.

Honores destruere. Ouid. ad Liuiam,

Nec iuuenis positi supremos destruit honores.

Mœnia destruat. Virg. 4. Æneid.

Destruere testes. Quintil. lib. 5. cap. 7. Id est ostendere eis moribus eos esse, vt in testimonio reddendo non sint recipiendi.

Opus destruendi ac confirmandi, hoc est confutatio, & confirmatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Destructile, penult. corr. { [illegible] } Quod destrui potest. Lactant. lib. De ira Dei, Destructilia sunt omnia, quæ manu fiunt. Alij legunt Destructibilia.

Desub, Vide SUB.

Desubito, Aduerbium { [illegible] } Idem quod subitò & celeriter. Plaut. Bacchid. 1,

Quid si apud te veniat desubito prandium aut potatio. Idem Mostel. 6.

Desubito & repente. Titinnius, Quis desubito tam repente ad me venisti? Nonius.

Desubito, desubitas, penult. corr. desubitare. Firmicus lib. 3. cap. 4, Sed nihilominus etiam si Iupiter eas artes fuerit largitus, easdem crebra euersione desubitat. Locus enim sextus habet propriam malitiæ prærogatiuam.

Desubulare { [illegible] } à subula deductum significat Perfodere. Varro, Alterum Carneadem desubulasse bonum corporis. Nonius.

Desudo, desudas, penult. prod. { [illegible] } a quo d. sudasco, desudascis, & impersonale desudascitur, penult. corr. Plaut. Bacchid. 1,

Quid ego metuam cogitas? homo adolescens

Penetrem huiusmodi in palæstram, vbi damnis desudascitur? Id est valde sudatur. Stat. 3. Thebaidos,

Illum ego perpetuis mihi desudare caminis

Si iubeam, &c. Venus de Vulcano ad Martem.

Desudare atque elaborare in re aliqua. Cic. de Senect. In his desudans atque elaborans, corporis vires non magnopere desydero.

Desudatio, onis, Verbale. Scribonius Largus.

Desueo, desues, desueui, desuetum. Verbum antiquum auctore Nonio: vt Desueui illum, hoc est consuetudinem ei abstuli. Titinnius Gemina: Parasitos amoui, lenonem ædibus absterrui, desueui ne quò ad cœnam iret extra consilium meum.

Desuesco, desuescis { [illegible] } desuescere, neutrum verbum, Contrarium est verbo consuescere siue assuescere: & significat morem suum intermittere. Liu. 8. ab Vrbe, Id aliquandiu æquauit pugnam iampridem desueto Samnite clamorem Romani exercitus pati.

Paulatim desuescit honori. Sil. lib. 3,

Gens ferre patiens, ac læta domare labores,

Paulatim antiquo patrum desuescit honori.

Desuetus, penult. prod. { [illegible] } A consuetudine remotus, inquit Valla in Pogium. Virg. 6 Æneidos,

-iam desueta triumphis Agmina.

Desueta res. Liu. 3 ab Vrbe, Postquam audita vox in foro est præconis, Patres in curiam ad Decemuiros vocantis, velut noua res (quia intermiserunt iamdiu morem consulendi Senatus) mirabundam plebem conuertit quidnam incidisset cur ea tanto interuallo rem desuetam vsurparent.

Retractare verba desueta. Ouid 5. Trist. eleg. 8.

Desuescendus. Adiectiuum { [illegible] } Quintil. lib. 3. cap 10, Hæc adolescentes sibi scripta sciant, aliter quàm dictuti sint, exerceri velint, & in desuescendis morentur.

Desuetudo, penult. prod. huius desuetudinis { [illegible] } Liu. 1. ab Vrbe, Mitigandum ferocem populum armorum desuetudine ratus, Ianum ad infimum, &c.

Resides, & desuetudine tardi. Ouid. 14. Metam.

Abire in desuetudinem. Vlp. 10 l. Si seruus. §. Huius. D. ad l. Aquil. Huius legis secundum quidem caput in desuetudinem abijt.

Per desuetudinem tacito omnium consensu leges abrogantur. Iulianus in l. De quibus causis. D. de legibus.

Desuefacio, desuefacis, penult. corr. desuefeci, penul. prod. desuefactum, desuefacere, Consuetudinem prætermittere, vel relinquere. Cic. pro Cluentio, Multitudinémque iam desuefactam à concionibus ad veteris consuetudinis similitudinem reuocauerat.

Desuefio, penult. prod. desuefis { [illegible] } desuefieri. Varro 2. de Re rust. cap. 9, Duobus mensibus primis à partu non disiunguntur à matre, sed minutatim desuefiunt.

Desugo, desugis, penult. prod. desuxi, desugere, Idem quod simplex sugo. Palladius lib. 1. cap. 9, Et siqua funderiue ex poculis, velociter rapta desugent. De carbonibus, sabulone, & fauilla, quæ substernuntur pauimentis ædificiorum, loquitur.

Desultor, Vide DESILIO.

Desum, dees, deest, defui { [illegible] } deesse. Deest pecunia quando nulla est, Deficit, quando est aliqua, sed tam pauca vt non sufficiat. Terentius Phorm. 2. 1, Non ratio, verùm argentum deerat. Virg. 8. eclog. Nihil hic nisi carmina desunt.

Deesse alicui opera, &c. Id est non iuuare. Cic. ad Lentulum, Tantum enitar, vt neque amicis, neque etiam alienioribus, opera, consilio, labore desim. Sic Deesse causæ communi. Cic. 6. Verr.

Deesse & Abundare, contraria. Cic. 1. de Diuin. Siue deest naturæ quippiam, siue abundat, atque effluit.

Defuit et animus ab initio. Cic. ad Brutum, 10. 2.

Bello propter timiditatem deesse. Cic. 2. Philipp. Cur ei bello tum propter timiditatem tuam & libidines defuisti?

Desit mihi in hac parte fides. Ouid. 10. Metam.

Ingenium deesse alicui. Cic. 1. de Orat. Quòd si tibi tantum in nobis videtur esse, quibus etiam si ingenium, vt tu putas, non maximè defuit, doctrina certè & otium, & hercule etiam studium illud discendi acerrimum defuit.

Lingua palato non deest. Ouid epist. 21.

Deesse occasioni. Liu. 7. bel. Pun. Plin. lib. 11. cap. 25, Nullóque momento meditari cessat, ni quando desit occasioni.

Officio suo & muneri. Cic. 3. Tuscul.

Tristi officio. Ouid. 12. Metamorphoseos,

Defuit officio Paridis præsentia tristi.

Orationem ad alicuius rei disceptationem deesse. Cicero de Lege Agraria.

Alicui prudentiam in consilio defuisse. Plancus Ciceroni lib. 10. 17.

Non deerit sapienti quod agat. Cic. 4. Acad.

Sermo mihi deest abs te. Cic. Att. lib. 4. Nec metuo tamen ne mihi sermo desit abs te, quo magnopere delector.

Deesse sibi. Cic. pro Roscio Amer. Mihi ausculta, vide ne tibi desis. Horat. 2. Serm. sat. 1,

-haud mihi deero,

Quum res ipsa feret. Non sibi deest is, qui facit & quod sibi opus est, & quod oportet. Acron.

Non sibi defuit cura aut studium in tanto officio. Cic. 9. Philipp.

Tibi nullum à me amoris, nullum studij, nullum pietatis officium defuit. Cic. pro Milone.

Deesse voluntati amici. Cic. ad Atticum lib. 3, In Trib. pleb. Desreliqua spes est: quam si expectaro, non erit quod putes me causæ meæ, voluntati meorum defuisse.

Non animus iis, sed vires defuerunt. Cic. pro Flacco.

¶ Paucæ centuriæ ad Consulatum defuerunt. Cic. de Claris Orat.

Deest paululum. Vide PAVLVLVM.

¶ Non desunt qui interpretentur, hoc est, Quidam interpretantur. Plin. lib. 2. cap. 109. Nec defuere geometræ qui interpretarentur significare epistolam à medio terrarum orbe missam. Cicero contra Rullum, Verùm arbitrabatur, non defore qui illa restituerent.

¶ Deesse, pro Abesse. Cicero Quinto fratri, libro 2. 8, Huic conuiuio puer optimus Qu. tuus meúsque, quòd perleuiter commotus fuerat, defuit.

Defore, Vide suo loco.

Desumo, desumis, penult. prod. desumpsi, desumptum { [illegible] } desumere. Idem quod sumere. Liu. 4 ab Vrbe, Duo singuli singulos sibi Consules asserendos assidua opera desumunt. Horat. 2. epist. Ingenium sibi quod vacuas desumpsit Athenas.

Desumere sibi aliquem hostem. Liuius 7. ab Vrbe. Idem 8. bel. Macedon. Recto itinere duxisti exercitum ad eos quos tibi hostes desumpseras?

Desuper, penult. corr. { [illegible] } Aduerbium, Idem quod super. Virgilius 4. Æneidos,

His ego

His ego nigrantem commista grandine nimbum,
Dum trepidant alæ, saltúsque indagine cingunt,
Desuper infundam. Cato cap. 18, Aut binas pro singulis desuper ponito.

Incurrere desupér. Tacit. lib. 2, Soli Cherusci iuga insederunt, vt præliantibus Romanis desupre incurrerent.

Desurgo, desurgis, desurrexi, desurgere, In secessum ire ad exonerandā aluū. Scribon. Largus, Quoties desurrexerint tormínosi. Idem, Tenesmos est irritatio vltimæ partis directi intestini: in quo sæpius libet desurgere sine causa. Prodest ad hoc quoties desurrexerit, vinu vetustissimo & aqua calida souere.

Desydero, desyderas, pen. corr. ([illegible]) desyderare. Desyderare (inquit Festus) à sydeeibus dici certum est. Sunt qui sydus a [illegible] & [illegible] deducunt, & per y scribunt desydero. Alij à sido sidis: & per i Latinum scribendum censent. Cic. de Senect. Non caret is qui non desyderat. Plaut. Trinum. 13,
Fieri istuc solet, quod in manu teneas,
Atque oculis videas, id desyderes.

Desyderare & requirere. Cic. pro Quinctio, Qui in vita rationem summi officij desyderemus, & instituta bonorū virorū requiramus.

Hæc longam desyderant orationem. Cicero Att. lib. 5, Dum hæc quæ longiorem desyderant orationem, summatim tibi perscriberem.

¶ Nihil desydero. Plaut. Sticho, 9,
Nunc me gratiam abs te inire verbis, nihil desydero. Vide INEO.

Non desyderare imperium alicuius. Cæsar 3. bel. Ciuil. Exercitui quidem omni tantus incessit ex incommodo dolor, tantúmque studium infamiæ sarciendæ, vt nemo aut Tribuni, aut Centurionis imperium desyderaret. Id est, cuperet.

Non magnopere desyderare aliquid. Cicero de Senect. Quòd ea voluptates nullas magnopere desyderat.

¶ Desyderare aliquem, pro Cupere. Cic. de Natura deorum, Hæc enim scire desydero. Id est, cupio. Terent. in Eunuch. Dies noctésque me ames, me desyderes.

Non desyderare solum, sed etiam poscere & flagitare. Cicero 7. Verrina.

¶ Desyderare Ciceronis eloquentiam, Est dolere se non habere Ciceronis eloquentiam. Ea enim tantùm quæ absunt, desyderamus.

¶ Desyderamus alicuius vires, quando ille non suppetit nobis. Cicero in Catone, Non curia vires meas desyderat, non rostra, non amici, non clientes. Quasi dicat, Curia non sentit me senio debilitatum, quū fungar meo munere perinde ac si integra ætate essem.

Nunquam istam sententiam desyderaui. Cicero. Id est ea nunquam mihi defuit, vt ait Budæus.

Animum alicuius desyderare ex ipsius libris. Cic. Curio, lib. 7. 29, Intellexi enim ex tuo sermone quodam, quum mœstitiam & desperationem accusares domi tuæ, discere te ex meis libris animū meum desyderare.

Aliquid ab alio. Cicero de Amicit. Plerique peruersè, ne dicam impudenter, amicum habere talē volunt, quales ipsi esse non possunt: quæque ipsi non tribuunt amicis, hæc ab his desyderant.

Desyderatur à philosopho grauitas. Cic. 5. de Finib. Sed ea quæ desyderatur à magno philosopho grauitas, in eo non fuit.

Desydero abs te aliquid. Cic. ad Qu. frat. Id est, Non videris mihi facere quod debes, ait Budæus.

Amorem desyderare ab aliquo. Cic. Attico, Tu me consolari desine: obiurgare verò noli. quod quum facis, vt ego tuum dolorem amorémque desydero. Id est videris mihi non dolere vicem meam, & me amare, inquit Budæus.

Sextilem totum desyderor. Hoc est, Absum. Horat. 1. epist. 7.

¶ Desyderari, per translationem, pro Deficere vel mori: quod eos qui mortui sunt, vel quæ deficiunt, quæque non habentur, desyderemus, siue in nobis, siue in aliis. Cæsar 5. bel. Gall. Ac sic accidit, vt ex tanto nauium numero, tot nauigationibus, neque hoc, neque superiore anno, vlla omnino nauis quæ milites portaret, desyderaretur. Id est nulla nauis perierat.

¶ Desyderare, pro Petere, & postulare in iudicio. Vlp. in l. Si quis. §. pen. D. De agnoscēdis vel alendis liberis, Si quis a liberto libertoue alī se desyderet: non debet audiri. Idem in l. 1. §. 1. D De inspiciendo ventre, Post editum planè partum à muliere, iam potest maritus iure suo filium per interdictum desyderare exhiberi sibi. Idem in l. 2. in fine. D Vbi pupillus educari debeat, Tunc enim imputabitur ei, cur non adito Prætore desyderauit alimenta minui.

Desyderans, pen. corr. Participium ([illegible]) vt Desyderans quod satis est, Id est nihil vltra ea quæ vitæ necessitas exigit. Horat. 3. Carminum, ode 1.

Desyderatus, pen. prod. Participium ([illegible]) Cicero post Red. ad Quirit. Sed omnia desyderata magis quàm assiduè perspecta delectant.

Desyderium, desyderij ([illegible]) Est (inquit Cic. 4. Tusc.) libido, eius qui nondum adsit, videndi. Tacitus, Desyderium mariti honestis solatiis toleraret. Id est absentiam, defectum, vel mortem, vt interpretatur Budæus.

Satietas nostri, & Desyderium, contraria. Cicero Attico, lib. 2. 10, Cupio equidem & iampridem cupio Alexandriam reliquamque Ægyptum visere, & simul ab hac hominum satietate nostri discedere, & cum aliquo desyderio reuerti.

Igniculus desyderij. Cic. Trebonio, lib. 15. 20, Quo tolerabilius feramus igniculum desyderij tui, crebris nos literis appellato.

Vis desyderij in voluntate alicuius. Cicero Catoni lib. 15. 4, Huic meæ voluntati in qua inest aliqua vis desyderij, ad sanandum vulnus iniuriæ, vt faueas adiutórque sis, &c. vehementer te rogo.

Poculum desyderij. Horat. epod. 18,
Possim crematos excitare mortuos,
Desyderíque temperare poculum. Desyderij poculum, amoris potionem interpretatur Porphyrio.

Incutere desyderium. In INCVTIO.

Oris desyderia. Plin. lib. 22. cap. 24, Faucibus, tōsillis, anginæ, omnibúsque oris desyderiis vtilissimum. De melle.

Pro desyderio corporum, Prout corpora desyderant, siue opus habent. Plin. lib. 11. cap. 50, Caudæ præter hominem ac simias omnibus ferè animalibus, & oua gignentibus, pro desyderio corporum: nudæ hirtis, vt apris: paruæ villosis, vt vrsis: prælongæ setosæ, vt equis.

Ad desyderium, Vide AD præpositio.

Naturalia desyderia. In NASCOR.

Desyderia thoracis & præcordiorum. Plin. lib. 27. cap. 13, Exprimitur & succus radici, vtilis fœminis & thoracis præcordiorúmque desyderiis. calfacit enim & concoquit, & purgat. De smyrnio.

Scabendi desyderia tollunt minimæ & latæ. Plin. lib. 30. cap. 14. De cochleis loquitur.

¶ Annus tertius accessit desyderio nostro. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1.

Afficere desyderio. In AFFICIO.

Agi desyderio. In AGO.

Angi desyderio. In ANGO.

Attingit nos desyderium nostri, Hoc est cura nostri nos tangit. Lucret. libro 3.

Capere desyderium. In CAPIO.

Effluere desyderiis nostris dicitur, quem paulatim minus atque minus amamus. Ouid. 2. de Remed. amor.

Explere expectationem desyderij alicuius. Cicero 2. de Orat. Ea si paulo latius dixeris, expleris omnem expectationem diuturni desyderij nostri.

Desyderio alterius aliquid facere. Terent. Heaut. 2. 3,
Vt facile scires desyderio id fieri tuo.

Desyderia prouincialia, Hoc est priuatæ prouincialium actiones, petitiones. Accursi negotia intelligit, in l. omnia, D. de off. præsid.

Non posse ferre desyderium. Cic. Attico, lib. 9.

Desyderio vrbis flagrare. Cic. ad Att. lib. 5, Non dici potest quàm flagrem desyderio vrbis.

Fidelibus icta desyderiis Quærit patria Cæsarem. Horat. 4. Carm. ode 5.

Desyderio incendi. In INCENDO.

Indulgere desyderio alicuius. In INDVLGEO.

Insidet nobis desyderium rei alicuius. Lucret. lib. 3.

Laborare desyderio patris. In LABOR.

Desyderium lenire. In LENIS.

Mederi desyderio. Vlpian. in l. vlt. D. de mort. inferendo.

Minuere. Cic. Famil. 5.

Mori desyderio. Cic. ad Attic. 1.

Desyderio alicuius moueri. Cic de Amicitia, Ego si Scipionis desyderio me moueri negem, quàm rectè id faciam, viderint sapientes, sed certè mentiar.

Oblanguere desyderio. Cic. Famil. 16.

Premi desyderio. Cic. ad Attic. 2.

Desyderia sua proferre, Id est porrigere libellum, in l. Nequicquam D. de Offic. Proconsul. Mediocres desyderia sua nō proferant. Budæus.

Relinquere desyderium sui apud aliquem. Cic. pro C. Rabirio, Et pāt desyderium sui reliquit apud Populum Romanum.

Triste desyderium relinquere. Cic. in Bruto, 2. de Hortensij morte loquens. Vir egregius alienissimo Reip. tempore extinctus, & authoritatis & prudentiæ suæ triste nobis desyderium reliquerat.

Renouare desyderium. Cic. post Redit. ad Quirites.

Desyderio magno esse alicui, pro Magnopere desyderari. Terent. Heaut. 4. 5, Ita magno desyderio ei fuit ea filius.

In aliquo desyderio esse. Cic. de Amicit. Diutius in hoc desyderio esse non possum.

Esse in desyderio alicuius. Cic. 10. Philipp. Erat enim in desyderio ciuitatis, in ore, in sermone omnium. De Bruto.

Tabescere desiderio. Cic. in Catilin.

Desyderio virium teneri. Cic. de Senectute, Moderatio modò virium adsit, & tantum quantum quisque potest, nitatur: ne ille quidem magno desyderio virium.

Memoria & desyderium tui me tenet. Cic. Post red. ad Quir. Vt aliquando vos, Patrésque Conscriptos, Italiámque vniuersam memoria mei, misericordia, desyderiumque teneret.

Meum desyderium. Blandientis vox. Cic. Terentiæ, lib. 14. 20, Valete mea desyderia, Valete. Paulo post, Hem mea lux, meum desyderium.

¶ Desyderium, pro Petitione. Vlpian. in l. 1. §. 1. D. de postulando, Postulare, est desyderium suum, vel amici sui, in iure apud eum qui iurisdictioni præest, exponere: vel alterius desyderio contradicere. Idem in l. Si quis. §. 1. D De agnoscendis vel alendis liberis, Singulorum desyderia perpendere iudicem oportet.

Desyderatio, Verbale ([illegible]) Cicero de Senect. At non est voluptatum ista quasi titillatio in senibus, credo: sed ne desyderatio quidem. nihil autem est molestum, quod non desyderes.

Desyderabilis, & hoc desyderabile, penult. corr. ([illegible]) Cicero 2. de Finib. Nihil enim desyderabile concupiscunt. Liu. 4. bel. Pun.

D E T

Detego, detegis, pen. corr. detexi, detectum ([illegible]) detegere, Denudare, & aperire. Plaut. Mostel. 3, Tran. detexitque me illico.

Ensem detegere vagina. Sil. lib. 13.

Detegere, per translationem. Liu. 10. ab Vrbe, Ite igitur: Dicite, inquit, detegant quicquam condiras insidias.

Laceros artus, & grandia detegit ossa. Ouid 9. Metam.

Facta detegere variis modis. Ouid. 2. Trist.

Imbelles animos. Lucan. lib. 5.

Porta. Ouid. 2. de Arte amandi,
Flecte iter, & nostri detege furta meo.
Detexit mihi modestiam tempestas illa. Plaut. Mostel.
-ô Venus venusta,
Hæc illa est tempestas mea, mihi quæ modestiam omnem
Detexit, tectus qua fui. Id est, quæ abstulit mihi omnem modestiam.
Orationis ossa. Quint. in Procem. lib. 8.
Stomachum. Plaut. Amphit. 1. 5, Hominem ne congrediemur quæso, prius quàm stomachum detexent.
Magicas vanitates. Plin. lib. 27. cap. 8.
Vulnus. Ouid. epist. 6,
Detegit ingenio vulnera facta suo.
Detectus, Participium (ἀποκεκαλυμμένος) vt Detecta fraus. Liuius 2. belli Punici.
Ædes detecta, Tecto spoliata. Cornelius Nepos in vita Attici, Quũ ædes Iouis Feretrij vetustate atque incuria detecta prolaberetur.
Patefacta & detecta. Cic. 4. Acad.
Detectus, pro nudo. Ouid 2. Fastorum,
Nunc quoque detecti referunt monimenta vetusti
Moris, & antiquas testificantur opes.
Caput detectum, Id est sine galea, Seruius. Virg. 10. Æneid.
Detendo, detendis, detendi. detensum (λύω) detendere. Cæsar 3. bel. Ciuil. His constitutis rebus, signo iam profectionis dato, tabernaculisque detensis. Liuius lib. 1. Decad. 5, Nautici tabernacula detendunt.
Deter, deterior, deterrimus. Vide DETERIOR.
Detergeo, deterges, vel Detergo, detergis, detersi, detersum (ἀποσμήχω, ἀπομάσσω) detergére, vel detérgere, Idem quod tergere. Plaut. Menæch. 3,
Mensam quando edo detergeo. Colum. lib. 3, Quoties falcem acueris, ea pelle aciem detergito.
Fletus detergunt flumine. Claud. 2. in Eutrop. Et apud Ouid. lib. 13 Metam. Lacrymas detergere.
¶ Detergere, per translationem: vt Detergere fastidia, pro auferre. Colum lib. 8 cap. 10. Horat. 1 Carm. ode 7,
Albus & obscuro deterget nubila cælo
Sæpe Notus.
Somnum detergere pollice. Claud. in Epithalamio Palladij.
Gemmas. Colum. lib. 4. cap. 26.
Sputa. Colum. lib. 1. cap. 5.
Nubila detersa radiis. Claud. 1 Paneg.
Numerum aliquem. Cic Att. lib. 8. epist. 14, Quid quæris? iámne ad centena Cluuianũ aduentuet videtur: sed primo anno LXXX. detersimus. Iámne ad centena Cluuianũ? subaudi, perducatur. nam epistola quæ sequitur proxima, sic ait, De Cluuiano, res ad centena perducitur. Sensus est: Quod scire eta num hic Cluuiana bona ita constituerim, vt ea his posthac centena sestertia quotannis capere possim: breui futurum spero vt ita fit: & hoc ipso anno, quo Cluuianam hæreditatem adij, LXXX HS. cepi. Centena: centum HS. in singulos annos: vt in libro Paradoxorum: Capit ille ex suis prædiis sexcenta HS, ego centena ex meis. Cluuianum: Cluuiana res, quam ex Cluuij hæreditate acceperat. Aduentare: ad centena, fructum centenorum sestertiorum. Detersimus: cepimus, sed venustius detersimus quàm cepimus.
¶ Remos detergere, pro abscindere. Cæsar 1. bel. Ciuil. Vide Baysium de Re nauali.
Rubigo detersa. Sil. lib. 4.
Detergere sarmenta de arboribus putatis, & cineis. Cato cap. 37. Sic detergere palmites, pro decerpere. Colum. lib. 4. cap. 27.
¶ Detergere pro Corrigere & emendare. Claud. 8. Paneg.
-tu prima hominem syluestribus antris
Elicis, & fœdo detergis secula victu. Hoc est facis velut nitidiora, fœdum victum detergens.
Deterix porca, id est macilenta. Festus.
Deterior, Vide DETERIOR.
Determino, determinas, pen. corr. (ὁρίζω, ἀφορίζω) determinare, Terminos imponere, vel terminis, & veluti limitibus quibusdam designare. Liuius 1. ab Vrbe, Inde vbi prospectu in vrbem agrúmque capto, deos precatus, regiones ab oriente ad occasum determinauit, &c. Plaut. Pœn. 1,
Huius nunc regiones, limites, confinia
Determinabo: ei rei finitor factus sum ego. Plin. lib. 3. cap. 15.
Determinant spatia. Plin. lib. 10. cap. 38. De aquilis.
¶ Determinare, pro Terminare. Sueton. in Galba, cap. 15, Existimabatur etiam Senatoria & Equestria officia bienni spatio determinaturus, nec daturus nisi inuitis ac recusantibus.
¶ Determinare, per translationem. Cic. 3. de Orat. Et id quod dicit, spiritu, non arte determinat. Plin. lib. 18. cap. 23.
¶ Determinare, pro certò exprimere, definire, seu describere, l. fin. D. de iust. & iur. Quem locum, inquit Paulus, determinare hoc modo possumus.
Iter determinare, & Viam determinare. Iabolenus in l. Certo generi D. de seruitut. rusticor. prædior.
Tempus. Vlpian. in l. Si finita. §. Siquid in via. D. de damno infect. Prætor causa cognita tempus pro conditione operis determinabit.
Pœna pro tempore determinata. Papinianus in l. Imperator. D de postulando.
Determinatus, Participiũ (καθωρισμένος.) vt Determinatus cursus. Cic. 2. de Nat. deor. Nunc legitur, cursus ordinatus definiunt.
Determinatio, Verbale (ὅρισμα) Cic. 2. de Nat deor. Extrema ora & determinatio mundi.
Exitus & determinatio orationis Cõclusio dicitur. Cic. 1 de Inuẽt.
Detero, deteris, pen. corr. detriui, detritũ, pen. prod. (κατατρίβω, ἐκτρίβω) deterére, Valde terere. Colum. lib. 1. cap. 6, Area optima est silice constrata, quòd & celeriter frumenta deterantur. Sic detritum miltum, Apud eundem lib. 6. cap. 12,

¶ Deterere calces. Plaut. Merc. 2. 2,
Clementer quæso, calces deteris.
Manibus deterere tabellas. Propert. lib. 3. eleg. 23.
Vsu aliquid deteri. Quintil. lib. 2. cap. 4.
¶ Deterere, Destruere, corrumpere. Plin. Nimia cura deterit magis quàm emendat.
Deterere laudes alicuius, Imminuere. Horat. lib. 1. ode 6,
Laudes egregij Cæsaris & tuas
Culpa deterere ingeni.
¶ Famæ alienæ, pro detrahere. Sil. lib. 7.
Detrimentum (βλάβη) A deterendo: quòd ea quæ trita sunt, minoris pretij sint, vt ait Varro de ling. Lat. 4. Terent. Hecyra, 2. 1,
Satis scio peccando detrimenti nihil fieri potest.
Detrimentum & Emolumentum, repugnantia. Cic. 1. de Fin.
Incommodum & detrimentum. Cic. de Claris Orat. Nostro incommodo detrimentóque, si sic est necesse, doleamus.
Detrimentum accipere. Cæsar 5 belli Gallici, Quod detrimentum culpa & temeritate legati sit acceptum.
Prouidere nequid Resp. detrimenti accipiat. Cic. 5. Philipp.
Afferre detrimentum. In AFFERO.
Capere detrimentum. Cic. pro Milone, Videret nequid Respub. detrimenti caperet.
Facere detrimentum. Cicero 6. Verr. Idem significat quod accipere detrimentum.
Importata publicis rebus detrimenta. Cic. 2. de Orat. Huic opponis Adiumentum rebus publicis importata.
Inferre detrimentum In INFERO.
Iniungere detrimentum Reipub. In INIVNGO.
Detrimenta atque damna cum maximis iniuriis contumeliísque perferre. Cic. 5. Verr.
Resarcire detrimentum. Cæs. Cupiens eius diei detrimentum resarcire.
Sarcire detrimentum Cæs 1. de bell. Ciuil.
Non sine magno Resp. detrimento Cic. 6 Verr.
Detrimentosus, pen. prod. (ἐπιβλαβὴς) Adiect. Quod adfert detrimentũ. Cæsar 7. bel. Gall.
Deter siue deterus, deterior, deterrimus (χείρων) Cui aliquid deest, quasi detritum, ne bonum sit. Terent. Heaut. 3 1,
Deteriores omnes sumus licentia. Horat. 3. Carm. ode 5,
Nec vera virtus quum semel excidit,
Curat reponi deterioribus.
Deterius & Peius, inquit Nonius, his sensibus discernuntur: quòd sit Peius à malo quod in vsu est, & creberrimè frequentatur: Deterius verò à bono, vt minoris sit meriti quàm id quod placet. Virgil. 4. Georgicorum,
Deterior qui visus, eum ne prodigus obsit Dede neci.
Deteriores & repulsi. Cic. de Arusp. resp. Habent Hetrusci libri certa nomina, quæ in id genus ciuium cadere possunt. deteriores, repulsos (quod iam audietis) hos appellant, quorum & mẽtes & res sunt perditæ, longéque à communi salute disiunctæ.
Author haud deterior. Cic. 2. de Legib. At Theophrastus, author haud deterior, mea quidem sententia.
Ætas deterior, Senectus Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.
Causa deterior Cic pro Cecinna, Sic in iudiciis deterior causa sit eorum qui fugerint, quàm qui, &c.
Color. Virg. 3 Georg.
Deteriore conditione esse. Liu. 5. bel. Pun. Nunc deteriore conditione sumus, quàm apud patres nostros fuerunt captiui.
Concoctio. Cels. lib. 3. cap. 2, Atque in lógis quoque morbis etiam tales notas non habentibus scire licet increscere, si somnus incertus est, si deterior concoctio.
Facies. Ouid 12. Metam.
Deteriore iure esse. Cic. pro Cecinna, Iam principio ausus est dicere, non posse hæredem esse Cesenniæ Cecinnam, quòd is deteriore iure esset, quàm cæteri ciues, &c.
Deteriorem odorem vino adimere. Cato cap. 110.
Partes deteriores. Lucret. lib 2.
Deterior res, & Fructuosior, contraria. Cic. Att. lib. 14, Ruina rem non fecit deteriorem, haud scio an iam fructuosiorem.
Deteriore tempore absens auctionatur. Cic. pro Quinctio.
¶ Pertinaciter hærent, quæ deteriora sunt. Quint. lib. 1. cap. 1.
Vitiosius & deterius. Cic. 4. de Orat. Quicquid aut addideris, aut mutaueris, aut detraxeris, vitiosius & deterius futurum.
Deterius facere. Cic 5. Verr. Nisi hoc ita statuisses, inter tam manifesta, quicquid dixisses, te deterius esse facturum.
Corrigere & Deterius facere, contraria. Cic. 2. de Nat. deor.
Mutatus in deterius principatus. Tacit. lib. 4.
Ac ro deterius palles. Persius sat 3.
In deterius referre. Tacit. lib. 13, Nec defuere qui in deterius referrent.
Deterius scripta. Cic. 5. de Finib. De malis Græcis Latinè scripta deterius.
Veráque, aut in deterius credita, ab vno iudice facilius discernũtur. Tacit. lib. 3.
In deterius cuncta Romæ audita Martianum augebant. Tacit. libro 10.
Deterrimus homo Cic. 4. Verr. Sic Deterrimæ mulierculæ, Cicer. 5. Verr.
Mortalium deterrimus. Cic. de Arusp. resp.
Quod optimo dissimillimum sit, id esse deterrimum. Cic. de Opt. genere Orat.
Deterrima via. Cic. ad Att. lib. 9.
Deterreo, deterres, deterrui, deterritum, pen. corr. (ἀποτρέπω, ἀποφοβέω) deterrére, Idem quod terrere, vel terrore à sententia vel proposito auertere. Cic. 3 de Fin. Nisi eos per se fœditate sua turpitudo ipsa deterreat. Terent. Heaut. 1. 1, Rectum et faciam, non vt deterream.

Deterrere atque auocare à religione. Cic. de Arusp. resp. Qui his delectet, aut vtar omnino literis quæ animos nostros deterrêt atque auocant à religione.

Deterrere & Cohortari, contraria. Cic. 1. de Orat. Vereor ne maiorem vim ad deterrendum habuerit, quàm ad cohortandum.

Pudore deterreor, commemorare nefarias eius libidines. Cic. Verr. 2.

Sceleratos ciues timore ab impugnanda patria deterrere. Cicero Bruto, 15.

Liberalitatem deterrere. Cic. 2. Offic. Omnes enim immemorem beneficij oderunt, eámque iniuriam in deterrenda liberalitate sibi etiam fieri: eúmque qui faciat, communem hostem tenuiorum putát.

Ense pauidum deterrere. Ouid. 14. Metam.

Ab amore deterrere. Horat. 1 Serm. sat. 4,

-à turpi meretricis amore Quum deterreret.

A bello faciendo. Cic. pro Fonteio.

A studiis. Cic. 1. de Finib.

Ab industria. Cic. 1. de Finib.

Nulla re deterreri à proposito. Cic. Bruto, 11.

A scribendo. Cic de Opt. genere dicendi, Nec verò Aristotelem in philosophia deterruit à scribendo amplitudo Platonis.

De sententia. Cic. 2. de Diuinat. Num igitur eorum frequentia Stoici de sententia deterrentur?

De statu suo aliquem contumeliis. Brutus Cic. lib. 11. 11.

Deterrere ne. Terent. in Prologo Phorm. 3,

Maledictis deterrere ne scribat, parat.

Deterrere quin. Plaut. Amphit. 7,

Tamen quin loquar hæc vti facta sunt,

Nunquam vllo modo me potes deterrere.

Deterritus, pen. corr. {[illegible]} Particip. vt Deterritus pudore. Cic. ad Att. lib. 10.

Ab officio deterritus. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6, Nemo enim necessitudine & amicitia te deterritum ab officio dicet.

Detestor, detestaris, detestatus sum {[illegible]} detestári, Vehementer testari. Plaut. Menæch 17,

-summum Iouem

Deósque detestor, me neque isti malefecisse mulieri, &c.

¶ Detestari {[illegible]} pro abominari: vt Caput alicuius detestari hostili prece. Ouid. 15. Metam.

Tanquam auspicium malum detestari aliquem. Cic. in Vatinium, Si vitant, fugiunt, audire de te nolunt, quem aduentum tanquam auspicium malum detestantur, &c.

Exitum belli detestari. Cic. 8. Philipp. De proximo bello Ciuili non libet dicere. ignoro causam: detestor exitum.

¶ Iram Dei in caput alicuius, iureiurãdo imprecari. Plin. Iun. lib. 2. epist. vlt.

¶ A Rep. omen alicuius. Cic. in Pisonem.

¶ Detestari pro Vitare, & à sese propulsare, siue amoliri. Cic. in Catil. Nunc vt à me P. C. quandam propè iustam patriæ querimoniam detester ac deprecer, percipite quæso quæ dicam.

Inuidiam. Cic. 1. de Nat. deor. Id est amouere.

Auertere & detestari. Cic. 4. Philipp. O dij immortales auertite & detestamini quæso hoc omen.

Tellus detestanda. Sil. lib. 17.

¶ Detestari, est absenti denuntiare, Inquit Paulus in l. 39 §. 2. D. de verb. signif.

Detestabilis, pen. corr. {[illegible]} Idem quod abominabilis. Cic. 2. Philip. Non te exsecrandum Populo Rom. non detestabilem, non omnes tibi deos, omnes homines & esse inimicos, & futuros scias. Idem 3. Tuscul.

Quo detestabilior istorum immanitas qui lacerarunt omni scelere patriam. Cic. 1. Offic.

Inuidiosum, & detestabile. Cic. 2. Philipp. Metui verò & in odio esse, inuidiosum, detestabile, imbecillum, caducum.

Detestabile & pestiferum. Cic. de Senect.

Omni parte vitæ detestabilis homo Suet. in Neron. cap 5, Ex Antonia maiore patrẽ Neronis procreauit, omni parte vitæ detestabilẽ.

Omen detestabile auertat Deus. Cic. 11. Philipp.

Pestis detestabilis. Cicero 2. Offic. Nulla tam detestabilis pestis est, quæ non homini ab homine nascatur.

Scelus. Cic. de Amicit.

Vmbra. Senec. in Thyeste, 1.

Detestatio {[illegible]} Verbale. Plin. lib. 15 cap. 30, Laurus quidem manifesto abdicat ignes crepitu & quadam detestatione, interaneorum etiam vitia & neruorum ligno torquente.

Detestatio apud Iurisconsultos. Est (vt Vlpian. l. 40. D. De verborum significatione affirmat) denuntiatio facta cum testatione.

¶ Detestatio, authore Festo lib. 13, dicebatur, quum Deus iestis in deteriorem partẽ vocabatur. Inuenitur & apud Gell. Detestatio sacrorum, lib. 10. cap. 27.

¶ Detestatio, Testium abscissio. Vtitur Apuleius, vt scribit Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 7.

Detexo, detexis detexui, detextum {[illegible]} detéxere, Dissoluere.

¶ Detexere telam, pro Texẽdo ad finem perducere. Plaut. Pseud. 5.

Detexere aliquid viminibus. Virg. 2. ecloga,

Quin tu aliquid saltem, potius quorum indiget vsus,

Viminibus, mollíque paras detexere iunco? Id est, multum texere, finire, perficere. nã ea modò non minuentis est, sed augentis. Seruius.

¶ Exordiri, detexere, retexere. Cic. 2. de Orat. Et ad extremum ipsi se compungunt suis acuminibus, & multa quærendo reperiunt, non modò ea quæ iam non possint ipsi dissoluere, sed etiam quibus antè exorsa, vel potius detexta propè retexantur.

Ab exordio aliquid detexere. Author ad Heren. lib. 2.

Linum detextum. Vlpian. in l. Sicui lana. 68. D De legat. 3.

Detineo, detines, pen. corr. detinui, detentum {[illegible]} detinêre, Remorari, occupare. Terent. Eunuch. 2. 2, Detineo te fortasse. Idem Phorm 4. 1. Pol me detinuit morbus.

Detinere aliquem & demorari. Lentul. ad Senatum, lib 12 15.

Detinere aliquem lepôre. Cic. ad Att lib. 4. Item Detinere inani spe, Colum. lib. 8. cap. 5.

Aliquem de suo negotio. Plaut Pœnulo, 4.

Detineri in alienis negotiis. Cic. 2 de Inuent.

Animum studiis detineo. Ouid. 5. Trist. eleg. 8.

Compede detinere Horat. 1. Carm ode 33.

Curas detinui, Cohibui. Ouid. 4 de Ponto, eleg 10,

Detinui, dicam, curas, tempúsque fefelli.

Diem detinere sermone. Ouid. 1. Metam.

Feras cithara. Martial lib. 14,

De Pompeiano sæpe est electa theatro

Quæ duxit syluas, detinuitque feras.

Fugam inceptam, Ouid. 3. Amor. eleg. 15,

Dicitur inceptam detinuisse fugam.

Ius. Liu. 1. ab Vrbe, Vt non plus darent iuris, quàm detinerent. Id est, sibi retinerent.

Detinuere moræ. Ouid. epist 21.

Aliquem lenta mora. Martial. lib. 7.

Detinet me hóc negotium. Plaut. Persa, 15,

Itaque hic est quod me detinet negotium.

Maiore aliquo negotio detineri. Author ad Heren. lib. 4.

Detinent terras niues. Plin. lib. 18. cap. 7. Id est, occupant, neque liquescunt.

Carmina oculos detinent. Ouid. 2. Tristium,

Et mea sunt populo saltata poemata sæpe:

Sæpe oculos etiam detinuere tuos.

Detines me suspensum: Id est, me diutius in dubio tenes. Cic. ad Att. lib. 10. Virgilius per verbum teneo, idem dixit: vt in sexto,

Dicam equidem: nec te suspensum nate tenebo.

Vela detinere. Ouid. epist 12.

Detinere ventis. Plin. Iunior in epist.

Detondeo, detondes, detondi, detonsum {[illegible]} detondere, Prorsus tondere. Colum. lib. 7. cap 4, Et est modus optimus considerare tempestates, quibus ouis neque frigus, si lanam detraxeris: neque æstum, si nondum detonderis, sentiat. Verùm quum quæque detonsa erit, vngi debet tali medicamine.

Detondere capillos. Mart. lib. 8.

Detondere virgulta vineæ Colum. lib. 4. cap. 23, Nec dubium quin sit horum virgultorum natura talis, vt quãto maturius detonsa sint, plus materiæ: quanto serius, plus fructus afferat.

Buxum detonsum. Ouid. 6. Fastorum,

Non mihi detonso crines deprẽdere buxo,

Non vngues ferro subsecuisse licet.

Arboribus redeunt detonsæ frigore frondes. Ouid. 3 Fast.

Sicambria detonsa. Claud. 1. in Eutrop.

Detono, detonas, pen. corr. {[illegible]} detonâre. Quintil. lib. 12. cap. 9, Nam quum illa dicendi vitiosa iactatio inter plausores suos detonuit, resurgit vera & virtutis fortior fama.

Ira detonare. Valer. 4. Argonauticõn,

Illum temperata turbarum fraude furentem

Oebalides prima refugit dum detonat ira.

Detorno, detornas {[illegible]} detornâre. Idem quod tornare. Plin. lib. 13 cap. 9, Ex quo velites detornant anulos.

Detorqueo, detorques, detorsi, detortum, & rarò detorsum {[illegible]} detorquêre, Deflectere, siue idem quod torquere. Colum lib. 5. cap. 6, Sed hæc autumno tempore melius quàm vere disponitur, paulatimque ramuli eius manu detorquentur.

Detorsit à latere in dextram partem. Cic. de Vniuers.

Detorquere in læuam, pro Declinare ad læuam. Plin. lib. 18. cap. 8, Quum fugiant venantem, declinare ad dextram. Et paulo pòst, At si in læuam detorserit, deficientis argumentum esse.

Ceruicem ad oscula. Horat. 2. Carm. ode 12.

Cornua antennarum torquere, & Detorquere, contraria. Virgil. 5. Æneidos,

-vnà ardua torquent

Cornua, detorquentque, ferunt sua flamina classem.

¶ Imminutæ & detortæ corporis partes, quibus repugnant Aptæ & integræ. Cic. 3. de Finib. Aptas malit & integras omnes partes corporis, quam eodem vsu imminutas & detortas habere.

Cursus detorquere ad aliquem. Virg. 4. Æneid.

Labra dicentis ita detorqueantur. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Ab aliquo lumen detorquere. Ouid. 6. Metam.

Oculus detorquere ad vndas. Valer. 1. Argon.

Se aliò detorquere. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Viam detorquere ad amnem. Valer. 5. Argon.

Detorquere vulnus. Virg 9. Æneid.

¶ Detorquere, per translationem. Cic. 2. Offic. Nam & voluptates blãdissimæ dominæ, sæpe maiores partes animi à virtute detorquẽt.

Detorquere rectè facta. Plin. Iunior lib. 1. epist. 8, Atque ea demum rectè facta minus detorquemus & carpimus, quæ in obscuritate & silentio ponuntur.

Prauè detorta opinio. Colum. lib. 3 cap. 10, Atque hæc, & forsitan pluribus dicta sunt quàm exigebat ratio veritatis: minus tamen multis quàm postulabat prauè detorta & inueterata opinio rusticorum.

Flectere & detorquere voluntatem alicuius. Cic. pro Cælio.

Detorsus, Participium {[illegible]} Sueton. in Galba, cap. 10, Ac subinde Alexandrina nauis detorsa appulit arma onusta sine gubernatore, &c. Id est depulsa, seu deflexa à legitimo cursu quo destinata pergebat. Alij detecta legunt: alij decursa. nam & cursus de nauigatione dicitur. Plin. lib. 2. cap. 37 de stellis Castoribus: Geminæ autẽ salutares, & prosperi cursus prænuntiæ. Cursus, hoc est nauigationis. Virg. lib. 5. Æneidos, -ventisque vocatis

Prima petit maria, & pelago decurrit aperto.

Detraho, detrahis, detraxi, detractum ([illegible]) detrahere. Auferre, tollere. Terent. Eun. 4.4, Chæreáne tuã vestem detraxit tibi?
Detrahere amiculum. Cic. 3. de Nat. deor.
Addere, & Detrahere, contraria Cic. pro Cluent.
¶ Detrahere aliquid alteri, Vt auferre. Cic. 3. Offic. Detrahere igitur aliquid alteri, & hominem hominis incommodo suum augere commodum, &c. Idem 2. de Diuinat. Eidémque detraxisset Armeniam à Senatu datam.
Detrahere de digito. Terent. Heaut. 4.1,
Quum exponendam do illi, de digito annulum detraho.
Aliquid de aliquo quod sibi assumat. Cic. 3. de Finib.
Aliquem pedibus è tribunali. Suet. De claris rhet.
Naues ad terram. Hirt. lib. 4. de bel. African.
Torquem hosti. Cic. 1. de Fin. Et Detrahere erepta spolia. Cic. pro Rosc. Amer.
¶ Detrahere ([illegible]) alicui, Id est famam eius maledictis & obtrectationibus minuere. Ouid. 5. Trist. eleg. 15, ad vxorem,
Detrahat authori multum fortuna licebit, &c.
Sibi detrahere. Cic. 6. Verr. Et si quæritis vt egomet mihi detraham, illos ego accusatores puto fuisse, &c.
De absentibus. Cic. 1. Offic. Et pro Cecinna, De teste. Et pro Rab. De senatu.
De authoritate Senatus: cui opponitur, Ornare Senatum multis laudibus. Cic. pro Cluent.
De fama alicuius. Cic. Appio, lib. 3.8.
¶ Ad accusationem aliquem. Cic. pro Cluent. Vt hunc Oppianicũ aliud agentem, ac nihil eiusmodi cogitantem, ad hãc accusationem detraheret. Hoc est, pertraheret.
Alumnum mamma. Plin. lib. 11. cap. 40.
De amore aliquid. Cic. Appio, lib. 3.11, Nequid de summo meo erga te amore detractum esse videatur. Id est, ablatum aut imminutũ.
Auxilia siue legiones principi. Cæsar 6. bel. Gal. Hæc prius illi detrahenda auxilia existimauit. Ibidem, lib. 8.
Aliquem de cælo, Est de summa gloria eum deiicere. Cicero 2. Philipp.
Calamitatẽ alicui. Cic. Post reditum ad Quirites, Tum in studiis vestris tanta animorum declarata est voluntas, vt non solùm calamitatem mihi detraxisse, sed etiam dignitatem auxisse videamini.
De causa aliquid. Cic 6. Philipp. Celeritas detracta de causa est: boni tamen aliquid accessit ad causam.
De commodis suis. Cic. de Amicit. Multæque res sunt in quibus de suis commodis viri boni multa detrahant, detrahíque patiantur. vt his amici potius, quàm ipsi fruantur.
Crimen alicui. Lucan. lib. 8,
Hoc fuluis crimen meritæ bene detrahe terræ.
Detrahere & spoliare dignitatem alicuius. Cic. pro Cælio, Vt ad ea quæ accusatores deformandi huius causa, detrahendæ, spoliandæque dignitatis gratia dixerunt, primùm respondeam.
Animis terrorem detrahe nostris. Ouid. 2. Metam.
Detrahere fastidium dicuntur lupini. Plin. lib. 22. cap. 25. Iidem auiditatem cibi faciunt, fastidium detrahunt.
Fidem verbis alicuius. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Nido fœtus implumes. Virg. 3. Georgicorum,
Amissos queritur fœtus, quos durus arator
Obseruans, nido implumes detraxit.
Honorem debitum alicui. Cic. 6. Verr. Senatorem Pop. Rom. si nõ inuitauerunt, honorem debitum detraxerunt non homini, sed ordini, &c. Sic Detrahere laudem. Cic. pro lege Manil.
Ab iniuria aliquem. Cic. ad Qu. Metel. lib. 5.2, Quem quum comperissem omnem sui Tribunatus conatũ in meam perniciem parare atque meditari, egi cum Claudia vxore tua, & cum vestra sorore Mutia, vt eum ab illa iniuria detraherent.
In iudicium aliquem. Cic. pro Milone, Ne P. Clodius quum in iudicium detrahi non posset, vi oppressam ciuitatem teneret.
De suo iure. Cic. 3. Verr. Hoc si non vtor, non tibi iniuriam facio, sed de meo iure aliquid & commodo detraho.
Squalidam noxæ. Ouid epist. 7.
De pecunia aliquid. Cic. 5. Verr. Scribæ nomine de tota pecunia binæ quinquagesimæ detrahebantur.
De pondere, & paulo minoris æstimare. Cic. 4 de Finib. Saltem aliquid de pondere detraxisset, & paulo minoris æstimauisset ea quàm Peripatetici.
Aliquem ex possessione. Liu. 10. bel. Pun. Hæc accusans, quærénsque, ex diutina possessione Italiæ est detractus.
Detrahitur pretio, pro minuitur pretium. Colum. lib. 8 cap. 17, Macies indicat eum nõ esse libero mari captum, sed de custodia elatum: propter quod plurimum pretio detrahitur. Sic Plin. lib. 36. cap. 26, Metallis pretia detraherentur.
Aliquem ex prouincia suis sententiis. Cic. de Prouinciis Consul. At hi non modò illum inimicum ex Gallia sententiis suis non detrahebant, sed & propter rationem Gallici belli prouinciam extra ordinem decernebant.
Ex reditu. Colum. lib. 4. cap. 3, Minorem deinde filiam nuptui collocasse in dimidia parte reliqui agri: nec sic ex pristino reditu detraxisse.
Sacerdotem ab aris. Cic. de Arusp. resp.
Sãguinem. Colum. lib. 6. cap. 14, Et ex diuersa auricula sanguinem detrahemus.
Sanguis detractus venis. Lucret. lib 3.
Detractis de homine sensibus. Cic. 1 de Finib.
Detrahit solicitudines philosophia. Cic. 2. Tuscul. Efficit hoc philosophia, medetur animis, inanes solicitudines detrahit.
Detrahe menti spem fructus auidæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg 3.
Ea summa Cic. ad Attic. lib. 10. Sic Detrahere de viuo. Cic. pro L. Flacco, Dat de lucro, nihil detrahit de viuo, minus igitur lucri facit.
Detracta opinione probitatis. Cic. 2. Offic. Quo enim quis versutior & callidior est, hoc inuisior & suspectior, detracta opinione probitatis.

Detractio, Verbale ([illegible]) vt, Detractio alieni, hoc est ablatio & furtum rei alienæ. Cic. 3. Offic. Non igitur magis est contra naturam morbus, aut egestas, aut quid eiusmodi, quam detractio, aut appetitio alieni.
Detractio confecti cibi. Cic. de Vniuers. Nec verò desyderabat aut alimenta corporis, aut detractionem confecti & consumpti cibi. Id est, exonerationem alui.
Detractiones apud Plinium pro vacuationibus & inanitionibus prauorum humorum, lib. 16 cap 44.
Sustinere detractionem sanguinis. Cels. lib. 2. cap. 10, Facilius itaque illi detractionẽ sustinent: celeriúsque ea, si nimium est pinguis, affligitur.
Detractio sanguinis. Plin. lib 27. cap. 26. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Detractio molestiæ. Cic 1. de Finib.

Detractor, Verbale, Qui famæ alicuius derogare nititur. Sipontinus.

Detrecto, detrectas ([illegible]) detrectare, Vitare, subterfugere, tergiuersari, recusare, vt, Detrectare certamẽ, apud Tacitum, lib. 20. Virg. 3 Georgicorum.
Nec mihi displiceat maculis insignis & albo,
Aut iuga detrectans, interdúmque aspera cornu.
Militiam detrectare. Ouid. 13. Metam.
Officium suum. Quintil. lib. 2. cap. 1, Et Rhetorice, cui nomen vis eloquendi dedit, officia sua non detrectet.
Onus. Claud. 1. de Rapt. Proserp.
Prælia. Sil. lib. 7.
Principem, pro Recusare & non ferre. Suet. in Tiberio, cap. 25.
Taurus detrectat aratrum. Ouid. 3. de Ponto, eleg 7.
Detrectat administrare tutelam. Paulus in l. Ingratus. D. de iure patron.
¶ Detrectare, pro Detrahere. Sallust. in bel. Iugurth. Milites alius alium læti appellãt, acta edocent atque audiunt: quisque fortia ad cælum effert. Quippe res humanæ ita sese habent, in victoria, vel ignauis gloriari licet: aduersæ res etiam bonos detrectant. Id est etiam boni in aduersis vt male audiant, efficiunt.
Benefacta maligne detrectare. Ouid. 13. Metam. Liu. lib. 8. bel. Maced. Cæca inuidia est, nec quicquam aliud scit, quàm detrectare virtutes, corrumpere honores, ac præmia earum.
Ingeniũ magni liuor detrectat Homeri. Ouid. 2. de Remed. amor.
Laudes detrectare. Ouid 5. Metam.
¶ Detrectare, inquit Festus, est malè tractare.
¶ Detrectare, Diminuere. Macrob. lib. 5. Saturn cap. 11, In arboribus etiam & frugibus ad indolem vel detrectandam vel augendam, maior plerunque vis & potestas est aquarum & terrarum quæ alunt, quàm ipsius quod iacitur seminis.

Detrectatio, Verbale ([illegible]) Liu. 6. ab Vrbe, Iuniores Romam ad edictum sine detrectatione conuenere.
Detrectatio militiæ. Liu. 3. ab Vrbe.

Detrectator, Verbale masc. ([illegible]) Qui renuit. Liu. 4. bel. Maced. Cato ipse haud sanè detrectator laudum suarum, multos cæsos ait, numerum non scribit.

Detrimentum, Vide DETERO.

Detrudo, detrudis, pen. prod. detrusi, detrusum, pen. prod. ([illegible]) detrudere, Trudendo deiicere. Cicero pro Cecin. Potestne detrudi quisquam qui non attingitur? Liu. lib. 5, Iam impetu conabantur detrudere virum.
Deiicere & detrudere. Cic. pro Cecin. Decessi, vnius hominis telo perterritus, deiectus, detrusúsque sum.
Depellere & detrudere. Cic. 2. de Nat. deor. Atque is agitatione & motibus linguæ quum depulsum & quasi detrusum cibum accepit, depellit. De stomacho loquitur.
Ad id quod facere possit, aliquem detrudere. Cic. 1. de Orat.
Detrudi de saltu agróque communi. Cic pro Quinctio.
Colonos iure detrudere. Claud de bello Gildon.
Ex aliquo loco detruserunt aliquem niues, frigora, imbres. Vatinius Ciceroni, lib. 5.10.
In partem dextram aut læuam detrudere. Cicero de Vniuers. Id fit quũ speculorum læuitas hinc illíncque altitudinem assumpsit, & ita dextra detrusit in læuam partem oculorum, læuáque in dextram.
Corpus detrusum sub inania tartara. Ouid. 12. Metam.
Detrudunt naues scopulo. Virg. 1. Æneid.
Detrudere aliquem ad aliquem. Plaut. Aulul. 10,
Huccine detrusisti me ad senem parcissimum?
Detrudi in luctum. Cic ad Qu fra. lib. 1.4, Quoniam in tantum luctum & laborem detrusus es, quantum nemo vnquam.
Aliquem ad mendicitatem. Plaut. Menæch. 5.
Detrudi morti. Plin. Iun. de Viris illust.
Detrusit ad ea necessitas. Cic. 1. Offic. Sin aliquando necessitas nos ad ea detruserit, quæ nostri ingenij non erunt.
Detrudi se cõpingi in pistrinũ. Cic. 1. de Orat. A quibus omnibus vna penè repelli voce Oratorem à gubernaculis ciuitatum, excludi ab omni doctrina, rerúmque maiorum scientia, ac tantum in iudicia & conciunculas, tanquam in aliquod pistrinum, detrudi ac compingi videbam.
Detrudere in pœnam. Cic. pro Flac. Non putant satis conuersam esse Rempub. nisi in eandem impiorum pœnam optimè meritos ciues detruserint.
De sententia. Cic. ad Terentiam, lib 14, Quæ me ita confecerunt, vt ij voluerunt qui me de mea sententia detruserunt.
Aliquem regno. Virg 6 Æneidos,
-superisque Iouem detrudere regnis.
¶ Detrudere comitia in aduentum alicuius, pro differre. Cicero ad Qu. fratrem, libro 2.15. Idem ad Atticum, lib. 4, Quibus si non valuerit, putant fore aliquem qui comitia in aduentum Cæsaris detrudat.

Detrusus, detrusa, detrusum, Adiectiuum ex Partic. {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deor. Atque is agitatione & motibus linguæ, quū depulsum, & quasi detrusum cibum accipit, depellit. De stomacho loquitur.

Detrullo, detrullas {[illegible]} detrullare, De trulla in trullam deplere, quo vsus est Apitius, quod ipsum & diffundere vocatur Plinio, sicut in oleo decapulare. Hermolaus.

Detrunco, detruncas {[illegible]} detruncare, Decidere, secare: vt Detruncare arborem. Liu. 1. bel. Pun. Quum cædendum esset saxum, arboribus circa immanibus deiectis, detruncatisque, struem ingentem lignorum faciunt.

Detruncare alam regi apum. Plin. lib. 11. cap. 17.

Caput detruncat. Ouid. 8. Metam.

Detruncare corpora. Liu. 1. bel. Maced. Posteaquam gladio Hispaniensi detruncata corpora, brachiis abscissis, aut tota ceruice.

Manu prensum aliquem. Valer. 3. Argon.

Vitem, pro resecare. Colum. libro 4. capite 22, Tales vineas supra quartum pedem detruncant, nihil reformidantes eiusmodi resectionem.

Detruncatio, Verbale {[illegible]} vt Detruncatio ramorum. Plin. libro 24 cap 9. Et lib. 17. cap. 24, Nam detruncatio vt diximus quibus prodesse.

Detulit, pen. corr. præteritum à defero. Vide D E F E R O.

Detumeo, detumes, pen. corr. detumui, detumere, est tumorem amittere. Stat. 5. Thebaidos,

Detumuere animi maris, & clementior Auster

Vela vocat. Intelligit mare non amplius irasci, hoc est tranquillum esse.

Deturbo, deturbas, deturbare {[illegible]} Est (vt ait Valla lib. 5.) deorsum cum violentia deiicere. Virgil. 5. Æneidos,

-puppi deturbat ab alta. Plaut. Rud. 2, Cuius deturbauit vetus tectum & tegulas. Sic Deturbare ædificium, Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 14.

Deturbare aliquem equo transfixo. Liu. 5. bel. Maced.

Aliquem ædibus, pro eiicere. Plaut. Amphit. 15,

Tecto exclusum foribus, me deturbauit ædibus.

Deturbare, affligere, comminuere, dissipare statuam alicuius. Cic. in Pisonem, Illi autem statuam istius persimilem, quam stare celeberrimo in loco voluistis, ne suauissimi hominis memoria moreretur, deturbant, affligunt, comminuunt, dissipant.

Agmina deturbat gladio. Sil. lib. 7.

De fortunis omnibus aliquem. Cic. pro Quinctio.

Deturbare milites ex præsidiis & stationibus. Liu. 1. bel. Macedon. Partim breui circuitu quum in iugum collis euasissent, trepidos ex præsidiis stationibusque Macedonas deturbant.

In mare præcipitem puppi deturbat ab alta. Virgil. 5. Æneid.

De tribunali. Cæs. 3. bel. Ciuil.

Possessione, vel de possessione. Cic. pro Quinctio, Debueris, aut potueris P. Quinctium de possessione deturbare. Idem Cornificio, lib. 12. 25.

¶ De mente. Cic. in Pisonem, Sua quenque fraus, suū facinus, suum scelus, sua audacia, de sanitate ac mente deturbat.

Deturbari spe. Cic. Cornificio, lib. 12. 25.

Ea spe. Cic. Cn. Pompeio, lib. 5. 7, Sed hoc scito, tuos veteres hostes, nouos amicos vehementer litteris perculsos, atque ex magna spe deturbatos iacere.

Deturbauit illi verecundiam. Plaut. Mostel. 3,

Hæc verecundiam mihi, & virtutis modum deturbauit.

Deturgeo, deturges, detursi, deturgere, Contrarium est suo simplici. Plin. lib. 9. cap. 58, Quippe deturgente Nilo musculi reperiuntur inchoato opere genitalis aquæ, terræque. Aliqua exemplaria habent detegente.

Deturpo, deturpas {[illegible]} deturpare, à turpis nomine compositum. Suetonius in Caligula, cap. 35, Pulchros & comatos, quoties sibi occurrerent, occipitio raso deturpabat. Plin. lib. 15. cap. 16, Aquilonia quoque afflatu poma deturpantur rugis.

D E V

D E V A {[illegible]} fluuius Britanniæ Ptolemæo. Vulgò *Dee*.

D E V A D A E, Insula prope Apitamos populos in Arabia, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

D E V A N A {[illegible] Ptolemæo} vrbs Britanniæ insulæ: alio nomine Duana castra, vulgò *Doncastre*.

Deuasto, deuastas, deuastare {[illegible]} Deprædari, spoliare, profligare. Liu. 2. bel. Pun. Vbi satis quieti datum, præda ac populationibus magis quàm otio aut requie gaudentibus prefectus, Prætutianum Adrianúmque agrum, Marsos inde, Marrucinosque & Pelignos deuastat. Ibidem lib. 3, Ita sumus aliquoties hac æstate deuastati, vt, &c.

Agmina ferro deuastat. Ouid. 13. Metam.

D E V C A L I O N, huius Deucalionis, pen. prod. {[illegible]} Promethei filius, rex Thessaliæ, cum Pyrrha Epimethei filia matrimonio iunctus. Vide Ouid. 1. Metam. & T H E S S A L I A.

Deucalioneus, pen. prod. {[illegible]} Adiectiuum. vt Vndæ Deucalioneæ apud Ouid. lib. 7. Metam. Lucan. lib. 1,

Deucalioneos fudisset Aquarius imbres.

Deueho, deuehis, deuexi, deuectum {[illegible]} deuehere, Idem quod vehere, vel deorsum vehere, vel de vno loco in alium vehere. Plinius Iunior, lib. 5. epist. 6, Medios ille agros secat, nauium patiens, omnésque fruges deuehit in vrbem, hyeme duntaxat & vere.

Selestadio deuehimur Argentoratum Ello flumine. Tacit. libro 3. & lib. 18.

Ad astra deuehor. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Deuexit Tyberis commeatum. Liu. 4. ab Vrbe.

Deuehuntur Liparas. Liu. 5 ab Vrbe.

Merces deuehere trans æquora. Claud. 2. in Eutrop.

Deuehi quam mollissimè. Colum. lib. 1. cap. 2. Sic Deuehere in vltimas terras. Liu. 1. bel. Pun.

Deuectæ materiæ vitium. Colum. lib. 5. cap. 6, Atqui bonitati vini student, in summas arbores vitem promouent, et quæque materiæ se deuectæ in celsissimum quenque ramum extendunt, sic, &c.

Nare ac mox Tyberi deuectus. Tacit. lib. 3.

Rhescoporis Alexandriam deuectus. Tacit. lib. 2.

Ac simul vtrunque exercitum Rheno deuectum Frisia intulit. Tacitus lib. 4.

Deuectus, Participium {[illegible]} Cic. 1. Philipp. Atque ego celeriter Veliam deuectus Brutum vidi: quanto meo dolore, non dico.

Deuello, deuellis, deuelli vel deuulsi, deuulsum {[illegible]} deuellere, Idem quod euellere. Plin. lib. 21. cap. 11, E cæteris hyacinthus maximè durat & viola alba, & œnanthe: sed hæc ita, si deuulsa crebrò prohibeantur in semen abire.

Laceros deuellere crines. Claud. de Gigantomachia.

Deuelo, deuelas, pen. prod. deuelaui, deuelatum {[illegible]} deuelare, Velum auferre significat, & detegere: idémque ferè quod reuelare. Ouid. 6. Metamorphoseos,

Oráque deuelat miseræ pudibunda sororis. De Progne & Philomela.

D E V E L T V M, Plinio {[illegible] Ptolemæo} Oppidum Thraciæ mediterraneum, lacum habens eiusdem nominis. Vtriusque meminit Plin. lib. 4. cap. 11. Vulgò *Deuelto*.

Deueneror, pen. corr. deuenerаris, deueneratus sum {[illegible]} deuenerari, Idem quod venerari. Ouid. epist. 8,

Sæpe deos supplex, vt tu scelerate valeres,

Sum prece thuricremis deuenerata focis. Tibul. lib. 1. eleg. 5,

Ipse procuraui ne possent sæua nocere

Somnia, ter sancta deueneranda mola.

Deuenio, deuenis, pen. corr. deueni, pen. prod. deuentum {[illegible]} deuenire, Propriè est ex editiore loco in humiliorem venire. vt Deuenit in planum, Deueni in vallem. Virgilius 4. Æneidos,

Speluncam Dido, dux & Troianus eandem

Deueniunt.

Deuenire ad mare. Plaut. Pœnul. 9. Cæsar 2. bel. Gall. Ad legionem decimam deuenit.

In castra alicuius. Hirtius 5. bel. Afric. Interim nobiles homines ex suis oppidis profugere, in castra Cæsaris deuenire. Ouid. 8. Metam. Deuenit in Scythiam.

In victoris manus. Cic. Mario, lib. 7. 3, Discessi ab eo bello, in quo aut in acie cadendum fuit, aut in aliquas insidias incidendum, aut deueniendum in victoris manus.

Deuenit inter. Ouid. 2. de Remed. amoris,

Et cupidos inter deuenit amantes.

Sine præpositione. Virgil. 1. Æneidos, Deuenêre locos, &c.

¶ Deuenire in aliquem, vel incidere. Cic. in Pisonem, Deuenit, aut potius incidit in istum eodem deceptus supercilio Græcus, atque aduena.

In aliquā fortunam. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. Denique quoniam in eam fortunam deuénimus, vt etiam huic rei nobis seruiendum sit, noli committere vt quisquam te putet, &c.

In insidias. Plaut. Menæch. 4.

Ad iuris studium. Cic. pro Murena, Sic nónullos videmus qui Oratores euadere non potuerunt, eos ad iuris studium deuenire. Id est conferre se ad studium, &c.

Deuenit malum ad illum. Terent. Heaut. 4. 5,

Miseret me tantum deuenisse ad eum mali.

Deuenire ad maturitatem. Colum. lib. 2. cap. 12, Octo diebus deflorescit, ac deinde grandescit diebus quadraginta, quibus post florem ad maturitatem deuenit.

In medium certamen atque discrimen. Cic. 1. de Orat.

Ad Senatum, Idem significare videtur quod vulgo barbarè dicitur, *habere recursum*. Cic. 7. Verr. Quò enim fugient socii? quem implorabunt? quā spe denique, vt viuere velint, tenebuntur, si vos eos deseritis? Ad Senatum deuenient. qui de Verre supplicium sumat? non est vsitatum, &c.

Deuenit sermo in alienas manus. Cic. ad Atticum, libro 1. 6, Nolebam illum nostrum familiarem sermonem in alienas manus deuenire.

¶ Deuenire, Idem quod venire, vel ire: vt Deuenire domum. Plaut. Epid. 8,

Deueniam ad lenonem domum egomet solus.

Deuenustare {[illegible]} Idem quod Deturpare. Gell. libro 12. cap. 1, Tanquam pulchritudinis sibi insignia deuenustet.

Deuerbero, deuerberas, pen. corr. {[illegible]} deuerberare, Valde verberare. Terent. Phorm. 2. 2,

Quot me censes homines iam deuerberasse vsque ad necem

Hospites, tum etiam ciues?

Deuerbium, Vide D I V E R B I V M.

D E V E R R A, Dea ab antiquis putata est, de qua sic Augustinus ex Varrone lib. 6 de Ciuitate Dei: Mulieri, inquit, fœtæ post partum tres deos custodes Varro commemorat adhiberi, ne Syluanus deus per noctem ingrediatur, & vexet: Eorúmque custodum significandorum causa tres homines noctu circumire limina domus: & primò limen ferire securi, posteà pilo, tertiò deuerrere scopis, vt his datis culturæ signis, deus Syluanus prohibeatur intrare: quia neque arbores cæduntur ac putantur sine ferro, neque far conficitur sine pilo, neque fruges coaceruantur sine scopis. Ab his autem tribus rebus tres nūcupatos deos: Intercidonē, à securis intercisione: Pilumnum, à pilo: Deuerram, à scopis, quibus diis custodibus, contra vim dei Syluani fœta conseruantur. Hæc D. August. vbi suprà.

Deuergentia, deuergentiæ, f. gen. Inclinatio. Gell. lib. 14. cap. 1. Vide Declinatio mundi, in D E C L I N O.

Deuerro, deuerris, deuerri, deuersum {[illegible]} deuerrere, Probè verrere. Columel. lib. 7. cap. 4, Stabula verò frequenter euerrenda, & purganda, humórque omnis vrinæ deuerrendus.

Deuersus, Veteres dicebant, quasi deorsum versus. Festus.

Deuerto, pro diuerto frequentissimè apud Plautum legitur more veterum. Vide DIVERTO. Quintil. lib. 1, Atque inde alia non minus communia ac nota deuertunt.

In odium T. Iunij deuerterant. Tacit. lib. 17. Aliàs diuerterant.

Deuerti. Stat. 3 Thebaidos,

-haud aliter saltu deuertitur orbus

Pastor ab agresiom nocturna strage virtentum.

Deuestio, deuestis, deuestiui, deuestitum, pen. prod. {[illegible]} deuestire, Veste exuere. Apuleius lib. 3, Iam primum omnibus laciniis se deuestit. Feudalium autem placitorum conditoribus adimere significat, in princip. tit. 7. de nautic. fœnore.

Deueto, deuetas, pen. corr. {[illegible]} deuetare, pro Vetare. Quintil. 1. Declamat. Omnino summam calamitatem corporis occurrere delicatis vxoris oculis deuetaret. Alia exemplaria habent vetaret.

Deuexo, deuexas {[illegible]} Valde vexo. Lactant. lib. 4, Et quum corpora hominum occupant, animósque deuexant, adiurantur ab his, & nomine Dei veri fugantur.

Deuexatus, pen. prod. Cicero ad Plancum, lib. 10. epist. 3, Per tot annos Repub. deuexata.

Deuexus, Adiectiuum {[illegible]} Decliuis & deflexus. Columella lib. 1. cap. 2, Parte campestri, parte alia collibus vel ad Orientem, vel ad Meridiem molliter deuexis. Plin. Iunior, lib. 5. epist. 6.

Deuexus & planus. Plin. lib. 6 cap. 10.

Alpes deuexæ. Lucan. lib 2.

Amnis deuexus vsque ab Indis. Virgil. 4. Georg. de Nilo.

Arua. Ouid. 8. Metam.

Caput in dextrum humerum. Plin. lib. 28. cap. 6.

Dies deuexior. Claud. 8. Paneg.

Deuexus in viam lucus. Cic. 1. de Diuinat.

Lacus accliuis deuexo margine. Ouid. 9. Metam.

Montes. Valer. 3. Argon.

Mundus premitur deuexus in Austros. Virgil 1. Georg.

Ad terrámque fluit deuexo pondere ceruix. Virgil. 3. Georg.

Rupes. Claud. de Aponi balneis.

Deuexitas, pen. corr. huius deuexitatis {[illegible]} Decliuitas. Plinius Iunior, in epist. Inde non loci deuexitate, sed ipsa sui copia & quasi pondere impellitur. Plinius libro 17. cap. 22, Puluinaris à deuexitate labris.

Deuincio, deuincis, deuinxi, deuinctum {[illegible]} deuincire, Vehementer ligare & constringere.

Deuinctus & constrictus omnibus vinculis. Cic. de Lege Agraria, Quam præsidiis confirmaretis, coloniis occuparetis, omnibus vinculis deuinctam & constrictam teneretis.

Deuincire ad. Plaut. Pseud. 4,

Cras te, quasi Dircen olim (vt memorant) duo gnati Iouis

Ad taurum deuinxere, ita hodie te stringam ad carnarium.

Ad duas res deuinciri. Cic. pro Cæcina, Ad duas dissimiles res duo deuincta interdicta sunt.

Vrbem præsidiis. Cic. de Lege Agraria, Atellam, Cumas, Neapolin, Pompeios, Nuceriam suis præsidiis deuincient.

Vna cõplexione multa. Cic. in Orat. Non faciet Rempub. loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec aceruatim multa frequentans, vna complexione deuinciet.

Verba comprehensione. Cic. de Claris Orat.

Impediri, & regum dominatione deuinciri. Cic. de Claris Orat. Nec enim in constituentibus Rempubl. nec in bella gerentibus, nec in impeditis ac regum dominatione deuinctis, nasci cupiditas dicendi solet.

Fœderibus deuincitur fides cum hoste. Cic. 3 Offic. Id indicant fœdera, quibus etiam cum hoste deuincitur fides.

Deuincire se cupiditate. Terent. Heaut. 1 2,

Verum vbi animus semel se cupiditate deuinxit mala,

Necesse est Clitipho consilia consequi similia.

Humanum inter homines societatem. Cic. 1. Offic. Tum artibus, tum opera, tum facultatibus deuincire hominum inter homines societatem.

Se scelere. Cic. de Arusp. resp. Qui si sensit quo se scelere deuinxerit, non dubito quin sit miserrimus.

¶ Deuincire sibi aliquem, per translationem. Cicero pro Milone, Cn. Pompeium nouo reditu in gratiam quasi deuinctum arbitrabatur.

Alligare & deuincire. Cic. pro Cluentio, Vt cum nuptiis alligarum simul, & testamenti spe deuinctum posset habere in potestate.

Lenire imperitam multitudinem & præmiis deuincire. Cicero 3. Philipp. Muneribus, monumentis, congiariis, epulis multitudinem imperitam leniterat: suos præmiis aduersarios clementiæ specie deuinxerat.

Affinitate sese alicui. Cic. de Claris Orat. Nam & cum summo illo Oratore Seruio Galba, cuius C. filio filiam suam collocauerat, affinitate sese deuinxerat, &c.

Sibi aliquem beneficiis. Plaut. Asin. 7. Cic. ad Attic. lib. 16, Quod si feceris, me, quem voluntate & paterna necessitudine coniunctum semper habuisti, maximo beneficio deuinctum habebis.

Cautione, fœdere, execratione aliquem. Cic. pro Sextio, Hunc vir clarissimus, mihíque multis repugnantibus amicissimus Cn. Pompeius omni cautione, fœdere, execratione deuinxerat.

Copiis aliquem. Cic. pro Cælio, Illum filiumfamil. patre parco ac tenaci, habere tuis copiis deuinctum non potes.

Donis beneficiísque plurimis aliquem. Cic. 7 Verr.

Charitate homines deuincit sanguinis coniunctio & beneuolentia. Cic. 1. Offic.

Liberalitate aliquem. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Summo officio & summa obseruantia sibi in perpetuum aliquem. Cic. Memmio, lib. 13. 3.

Deuinciemini vterque ab vtrisque hoc beneficio. Terẽt. Heaut. 2. 4.

Mentem hominis voluntate libera spoliatam necessitate fati deuinciunt, qui introducunt causarum seriem sempiternam. Cicero de Fato.

Deuincire pignore animos Centurionum, dixit Cæsar.

Societate. Cic. 2. de Nat. deor. Hæc nos iuris, legum, vrbium, societate deuinxit. De eloquentia. Et lib. 2. Offic. Deuinciet firma societate.

Sermone & familiaritate deuincire. Cic. Q. fratri, lib. 1. 2, Primùm Dionysipolitas, qui erant inimicissimi mei, leniui: quorum principem Hermippum non solum sermone meo, sed etiam familiaritate deuinxi.

Studiis deuinciri. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 13, Præsertim in his studiis quibus vterque nostrum deuinctus est.

¶ Templum religione. Cic. pro Domo sua, Præscribere enim se arbitrabatur, vt sine studiis dissensionis sententiæ dicerentur. si sedem ipsam ac templum publici consilij religione Concordiæ deuinxisset.

Deuinctus, Participium {[illegible]} Cic. pro Plancio, Ita putauit Senatus, quum reo tribus edentur hæ quas is largitione deuinctas haberet, eosdem fore testes & iudices.

Deuinctus colla catenis. Sil. lib. 11.

Deuinctus fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus. Cic. in Bruto. Quod Cicero deuinctus, Quintil. lib. 11. cap. 3. deligatus dixit, de eodem verba faciens.

Tempora deuinctus lauru. Tibul. lib. 2. eleg. 5.

Amore deuinctus alicui. Stat. 9. Thebaid.

¶ Deuinctus metri necessitate. Plin. Iunior in epist.

Deuinctam consuetudine domum tenere. Cic. pro Archia.

Legibus, iure certo, firma pace deuinctæ nationes. Cic. de Prouinciis Consul. Domitæ sunt à Cæsare maximæ nationes, sed nondum legibus, nondum iure certo, nondum firma pace deuinctæ.

Deuinctus {[illegible]} Nomen ex particip. Hor. 1. Serm. sat. 5, -nanque Plotius, & Varius Sinuessæ, Virgiliúsque

Occurrunt: animæ, quales neque candidiores

Terra tulit, neque quis me sit deuinctior alter.

Deuinco, deuincis, deuici, penult. prod. deuictum {[illegible]} deuincere, Idem quod vincere, superare. Cic. de Senect. Qui Pœnos primus classe deuicerat. Cæsar 3. bel. Ciuil. Qui Galliam Germaniámque deuicerit.

Deuincere & capere vrbem aliquam. Cic. 2. de Lege Agraria, Quibus Consulibus Capua deuicta, atque capta est.

Deuincere bello, prælio, vt Cicero ad Brutum, 15. Et 2. de Natura deorum.

Deuictus, Participium {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deorum, Qui risus classe deuicta multas ipsi lacrymas, magnam Populo Rom. cladem attulit.

Deuictus animus. Terent. Hecyr. 1. 2.

Deuictus consuetudine & coniugio liberali. Terent. And. 3. 3.

Deuictus lumina somno. Catul. in Argon.

Vulnere amoris deuictus. Lucret. lib. 1.

Deuio, deuias, deuiare. Macrobius lib. 5. Saturn. cap. 15, In nonnullis paululum à grauitate Homerica deuiauit. Idem in Somnio Scipionis, lib. 1. cap. 21, Ad Septentrionalem verticem deuiare.

Deuirgino, deuirginas, pen. corr. deuirginaui, deuirginare. Paulus in l. præses. D. de offic. præs. Præses quum cognoscit de seruo corrupto, vel ancilla deuirginata, &c.

Deuirginari dicebantur qui ex ephebis excesserant {[illegible]} vt probat Nonius ex Varrone.

Deuirginatio, onis, Verbale. Scribonius Largus, Pueros vel virgines liberari post complexum & deuirginationem.

Deuito, deuitas, pen. prod. {[illegible]} deuitare, Declinare, euitare. Terent. Phorm. 1. 4, Quæ neque vti deuitem scio, neque quomodo me inde extraham. Idem Andr. 3. 5, Posthac incolumem sat scio fore me, nunc si deuito hoc malum. Sic Deuitare mortem. Cic. 2. Tuscul.

Subterfugere & deuitare. Cic. 2. Verr. Vt quoniam criminum vim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis deuitaret.

Dolorem deuitare. Cic. 2. Tuscul.

Incommodum Cic. 2. de Inuent.

Exiguum censum, turpémque repulsam deuitare animi, capitísque labore. Horat. 1. epist. 1.

Aliquem. Cic. ad Attic. lib. 9, Si nec hic, nec illic eum videro, deuitatum se à me putet.

Deuitare, Valde vitare. Festus.

Deuitatio, Verbale {[illegible]} Cic. ad Attic. lib. 16, Facilior enim & explorator deuitatio legionum fore videtur, quam piratarum qui apparere dicuntur.

Deuius {[illegible]} Adiectiuum, Qui longè à via habitat, inquit Budæus. Cic. 2. Philipp. Qui quum essent deuij, obuiam ei descenderunt, vt illum tanquam si esset Consul, salutarent.

Deuia & sylvestris gens. Liu. 4. bel. Maced. Lacetanos deuiam, & syluestrem gentem, quum insita feritas continebat in armis, tum conscientia, &c.

Deuium iter. Cic. 1. Tuscul. Et ad Attic. lib. 4.

Lustra. Ouid. 3 Metam.

Montani. Liu. 4 bel. Maced.

Oppidum. Cic. in Pisonem.

Rura. Ouid. 1. Metam.

Deuium scortum dixit Horatius, pro vulgari & nimis prostituto.

¶ Auis deuia, Id est bubo. Ouid. epist. 2.

¶ Deuium tibi non erit. Cic. Attico, lib. 2, Tu, si in Formiano non erimus (si nos amas) in Pompeianum venito. id & nobis erit periucundum, & tibi non sane deuium.

¶ Flexibile & deuium. Cic. de Amic. Quid potest esse tam flexibile, tam deuium, quàm animus eius, qui ad alterius non modò sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum conuertitur?

Consilio

Consiliis præceps & deuius. Cic. 5. Philipp. Dubitaret credo homo amentissimus, atque omnibus consilijs præceps & deuius, non solùm cum exercitu suo, sed etiam cum omni immanitate barbariæ bellum inferre nobis, &c.

Æqui deuius. Sil. lib. 1.

Pectora deuia errâs. Sil. lib. 8.

Deunx, deuncis, m. g. {[illegible]} Ponderis, siue mensuræ species, vndecim vncias continens, quasi dempta vncia ab asse.

¶ Deunx, Mensura vndecim cyathos capiens, vel cyathi vndecim. Sextarius enim Romanus in duodecim cyathos, velut as vel libra in duodecim vncias, diuidebatur. Martial. lib. 12,

Poto ego sextantes, tu potas Cinna deunces,
Et quereris, quòd non Cinna bibamus idem.

Deunces (ait Budæus libro 5. de Asse) vndenos cyathos intelligit, vt sextantes binos. Vide Sextarius Romanus, in S A A.

¶ Deunx, Vndecim vnciæ iugeri. Hoc est, iugerum integrum vna vncia, siue vna duodecima parte dempta. Iugerum enim diuidebatur, vt as, in vncias duodecim, hoc est in duodecim partes æquales, quæ vocabantur vnciæ. Colum. lib. 5. cap. 1, Partes duæ tertiæ & vna quarta, pedes viginti sex millia & quadringentos, hoc est deunx, in quo sunt scrupula 264.

Ex deunce & semuncia aliquem hæredem facere. Cicero pro Cæcinna.

Auidi deunces. Pers. satyr. 5.

Deuoco, deuocas, pen. corr. {[illegible]} deuocare, Deorsum vocare. vt Deuocare cælo Iouem. Plin. lib. 28. cap. 2.

Deuocare de prouincia ad gloriam Cic de Prouinc. Consul. Quare si quis hominem non diligunt, nihil est quòd eum de prouincia deuocent: ad gloriam deuocant, ad triumphum, &c.

Ad auxilium. Liu. 6. ab Vrbe.

In dubium suas fortunas. Cæsar 6 bel. Gal.

In suspicionem maleficij. Author ad Heren. lib. 2.

E cælo philosophiam, per translationem. Cic. 5. Tuscul. Socrates autem primus philosophiam deuocauit è cælo, & in vrbibus collocauit.

Refixa cælo deuocare sidera. Horat. Epod. 17.

¶ Deuocare, Prouocare. Liu. 1. Decad lib. 4, Quum ab saucijs hostibus suscitando comperisset castra Volscorum deserta esse, lætus à tumulo suos deuocat.

Deuolo, deuolas, pen. cor. {[illegible]} deuolare, Deorsum volare. Liu. 7. bel. Pun. Et Priuerni satis constat bouem locutum, vulturémque frequenti foro in tabernam deuolasse.

Deuolare deorsum. Plaut. Amphit. 17.

De cælo. Liu. 7. ab Vrbe.

In aliquem locum. Plin. lib. 10. cap. 2, Cornelius Valerianus Phœnicem deuolauisse in Ægyptum tradit.

Deuolat in terram liquidi color aureus ignis. Lucretius lib 6. de fulgure.

Qui fortunis alicuius inducti amicitiá eius secuti sunt, hi simulac fortuna dilapsa est, deuolant omnes. Author ad Heren. lib. 4. Id est, auolant, citò abeunt.

¶ Deuolare, pro festinare: vt Deuolare de tribunali. Liu. 2. ab Vrbe, Deuolant de tribunali, vt lictori auxilio essent.

Transfugere ab amicitia, & deuolare ad aliam. Cic. pro Quinctio, Fateretur se non belle dicere, non ad voluntatem loqui posse, non ab afflicta amicitia transfugere, atque ad florentem aliam deuolare.

In forum, in portum. Liu. 3 ab Vrbe. Plinius lib. 35 capite 10, At Protogenes victum se confessus, in portum deuolauit, hospitem quærens.

Deuoluo, deuoluis, deuolui, deuolutum, pen. prod. {[illegible]} deuoluere, Deorsum voluere: vt Deuoluere rogos, deuoluere trabes, deuoluere saxa, deorsum præcipitare. Hæc Valla lib. 5. Colum. lib. 1. cap. 5, Huic proxima fluens aqua è montibus oriunda, quæ per saxa præceps deuoluitur.

Corpora deuoluunt in humum. Ouid. 7. Metam. de peste.

Pensa deuoluere fusis. Virgil. 4 Georg.

Verba. Horat. 4. Carm. ode 2. de Pindaro,

Seu per audaces noua dithyrambos
Verba deuoluit.

Deuolui ex sublimi. Plin. lib 27. cap. 12, Datur & decoctum eius bibendum duplici mensura ad rupta, conuulsa, contusis, ex sublimi deuolutis.

Iumenta cum oneribus, ruinæ modo deuoluere. Liuius 2. belli Punici.

Deuolutus monte præcipiti torrens. Liu. 8 bel. Pun.

¶ Deuolui retro, per translationem. Liuius 1. ab Vrbe, Facesse hinc Tarquinios, aut Corinthum: deuoluere retro ad stirpem, fratri similior quàm patri. Imperatiui modi est.

Deuolui ad otium & inertiam. Colum. in Procem. lib. 1.

Deuolui ad spem inanem. Cicero 7. Philipp. Cui quum pridie frequentes assensi essetis, postridie ad spem estis inanem pacis deuoluti.

Deuoluta eò res est vt. Liu. 5. ab Vrbe, Et eò deuolui rem, vt aut Patricij, aut Patriciorum asseclæ habendi Tribuni plebis sint.

Deuoro, deuoras, pen. corr. {[illegible]} deuorare, noxæ significationis: pro Cibum non gustatum deglutire. Cato de Re rust. cap. 78, Bos si ægrotare cœperit, dato continuò ei vnum ouum gallinaceum, crudum, integrum facito deuoret.

¶ Deuorare, ad alia transfertur: vt Deuorare pecuniam, pro Consumere. Cicero 5. Verrina, Deuorare omnem pecuniam non dubitauit.

Comedere & deuorare. Cic Bruto, lib. 11. 21, Seguliū negligamus, qui res nouas quærit: non quo veterem comederit (nullam enim habuit) sed hanc ipsam recentem nouam deuorauit.

Exhaurire & deuorare. Cic. 13. Philipp. Qui suis rebus exhaustis, beneficia Cæsaris deuoratis, fortunas nostras concupierunt.

Spe & auaritia, bona & fortunas aliquorum deuorare. Cic. pro Domo sua, Nō enim arbitror, quum post meum discessum omnium locupletum fortunas, omnium prouinciarum fructus, & Tetrarcharum ac regum bona, spe & auaritia deuorasses, argēti & supellectilis meæ cupiditate cæcatum.

Deuorare dicta alicuius. Plaut. Asin. 12,

Auscultare, atque operam date, & mea dicta deuorate. Hoc est, Tanta cum attentione aduertite, vt dicta mea deuorare videamini.

Spe hæreditatem Cic ad Attic. lib. 1.

Hominum ineptias & stultitias. Cic. de Clar. Orat. Id est, patienter ferre & dissimulanter.

Lacrymas interfusus aborrat deuocat. Ouid. 4. Fast.

Libros. Multa & ardentissimo animo legere. Cic. ad Attic libro 7. epist. 3, Quid enim tibi faciam, qui illos libros deuorasti?

Spe lucrum, Hoc est tam ardenter affectare, vt iam consequutus esse videaris. Cic. pro Flacco. Sumpta metaphora à canibus voracibus, qui ostenso sibi frusto, malis increpant, & mandentium speciem præbent gestientes auiditate & gannientes.

¶ Deuorare, pro Absumere, eripere. Accius Æneadis, Patrio exemplo, & me dicabo atque animam deuorabo hostibus. Nonius, Deuotare melius legeretur.

Molestiam paucorum dierum, Patienter ferre & pati quæ paucis diebus duratura est, molestiam. Cic. 6 Philipp. Quapropter Quirites expectare legatorum reditum, & paucorum dierum molestiam deuorare.

Nomen alicuius: Id est oblivisci nominis. Plaut. in Trinum. 13. Tractum ab iis, qui aliquid in ore recentes, id imprudentes deuorant.

Orationem alicuius, Libenti animo & cum magna voluptate audire, vt videatur is eam quasi deuorare. Plautus Pœnulo, 16. Sic Deuorare verbum aliquod apud Ciceronem, pro Sextio, Verbum ipsum omnibus modis animi & corporis deuorabat.

Orationem alicuius, pro Non satis animaduertere: & vt vulgus dicit, *non satis gustare*, vt ait Badæus. Cicero in Bruto, siue de Claris Oratoribus, Itaque eius oratio nimia religione attenuata, doctis & attentè audientibus erat illustris: à multitudine autem & à foro, cui nata eloquentia est, deuorabatur. Id est non intellecta transmittebatur. Quæ significatio ducta est ab iis qui cibum non gustatum deglutiunt, quasi stupente palato.

Patrimonia deuorare. Catull. in Iulium Cæs.

Patrimonium comesum & deuoratum. Cic in Sallust.

Prædam spe & opinione. Cic. 3. Verr.

Tædium. Quintil. lib. 11. cap. 2.

Verbum. Vide paulo antè, Deuorare orationem.

Dolor vocem lacrymásque deuorat. Ouid. 13 Metam.

¶ Deuoratur vox. Plin. lib 11 cap. 51, In theatrorum orchestris, scobe aut arena superiecta deuoratur vox.

Deuoratus {[illegible]} Participium. Cic. in Pisonem, In quo tu accepta tamen & deuorata pecunia Vacnachorum, centum talenta euomere non poteras.

Deuoueo, deuoues, pen. corr. deuoui, deuotum, pen. prod. {[illegible]} deuouēre, Destinare. Cic. lib. 3. Off. Quid? Agamemnon quum deuouisset Dianæ quod in suo regno pulcherrimum natum esset illo anno, immolauit Iphigeniam.

Deuouere & constituere alicui hostiam. Cic. de Arusp. resp. Accedit etiam, quod expectatione omnium, fortissimo & clarissimo viro T. Annio deuota & constituta hostia esse videtur.

¶ Se amicitiæ alicuius, Id est dedere. Cæs. 3. bel. Gall. Neque adhuc hominum memoria repertus est quisquam, qui eo interfecto, cuius se amicitiæ deuouisset, mori recusaret.

¶ Se pro populo, Id est Morti sese addicere, vt morte sua populus siue Resp. seruetur. Cic. de Senect. Idem 2. de Finib. Liuius lib. 9, Equidem mortem pro patria præclarā esse fateor, & me vel deuouere pro Populo Romano legionibúsq; vel in medios me mittere hostes paratus sum. Plin. lib 22. cap. 5, Hic Decius postea se Consul, imperioso Collega, pro victoria deuouit.

Deuouendi seipsum, aut hostium vrbes exercitúsve, morem ac ritus & verba, vide apud Liu. 1. Decad. lib. 8. & Macrobium 3. Saturn. capite 9.

Se, fortunásque suas pro aliquorum incolumitate, otio, concordiáque deuouere. Cic. Post red. in Senatu.

Se & caput suum aliqua conditione. Cic. pro Domo sua.

Se pro ære alieno. Cic. 11. Philip. Videte etiam P. Decij auctionem clarissimi viri, qui maiorum suorum exempla persequens, pro alieno ære se deuouit.

Se aris superorum. Virgil. 12. Æneid.

¶ Deuouere aliquem, pro Diris imprecationibus malum alicui optare. Ouid. in Ibin,

Illum ego deuoueo quem mens intelligit Ibin. Ibīdem,
Deuoueo téque mósque modo.

Caput alicuius deuouere. Ouid. 13. Metam.

Deuotus, pen. prod. {[illegible]} Participium. vt Deuota sacris sica. Cic. in Catil.

Caput deuotum. Stat. 10. Thebaid.

Periuria. Catull. in Argon.

¶ Deuotus, Destinatus. Virgil. 1. Æneidos,

Præcipuè infelix pesti deuota futuræ. Varro, Tum deuoto tibi animo viuere.

Victima. Horat. 3. Carm. ode 23.

Pectora morti. Horat. 4. Carm. ode 14.

Sanguis. Horat. Epod 16.

¶ Deuoti, Qui in alterius amicitiam sese dediderunt. Cæsar 3. bel. Gallici, Atque in ea re omnium nostrorum intentis animis, alia ex parte oppidi Adcantuannus, qui summam imperij tenebat cum sexcentis deuotis, quos illi soldurios appellant. Quorum hæc est conditio, vt omnibus in vita commodis vnà cum his fruantur, quorum se amicitiæ dediderunt. Vide S O L D V R I I.

¶Deuotus, Deditus. Suetonius in Tiberio Cæsare, capite 67, Siquando, inquit, de moribus meis, deuotóque vobis animo dubitaueritis, &c.

Deuotus alicui, chens. Iuuenal. satyr. 9.

Deuotus & donatus studiis. Cic. 3. Tuscul.

¶Deuotus, Dirus & execrandus. Ouidius,

Viuite deuoto fœmina vírque toro. Horat. 3. Carm. ode 4,

Non me Philippis versa acies retro,

Deuota non extinxit arbor.

Domus. Ouid. epist. 9.

¶Deuoti, qui *professi* vulgò vocantur. Religiosus & deuotus olim in malam partem solùm, at hodie solùm in bonam. Alciat. in rubric. de verb. signif.

Deuoto, deuotas, Frequentatiuum {ἐκδίδομαι.} Cic. in Paradox. Quæ vis Coclitem contra omnes hostium copias, tenuit in ponte solum? quæ patrem Decium, quæ filiú deuotauit, ac immisit in armatas hostium copias? In antiquis codicibus sic legitur.

Deuotueus {καταναθεματίζων.} Quintil. lib. 4, Modus litis, propter quam deuoturus seipse non fuerit.

Deuotio. Verbale {εὐχή.} Cic. 3. de Natura deorum, Tu autem etiam Deciorum deuotionibus placandos deos esse censes. Idem pro Domo sua.

Vitæ deuotio. Cic. pro Rab. Posthu. In deuotione vitæ, & in ipso genere mortis imitatus est P. Decium filius.

¶Deuotio, Execratio {κατάρα.} Sueton. in Caligula, cap. 3. Lenis adeò & innoxius, vt Pisoni decreta sua rescindenti, non prius succensere in animum induxerit, quàm veneficiis quoque & deuotionibus impugnari se comperisset.

Deuotorius, Adiectiuum: vt Carmina deuotoria apud Liuium & Macrobium, quibus homines vrbésque deuouebantur.

Deuro, deuris, penult. prod. deussi, deustum {κατακαίω} deurere, Idem quod vrere. Liu. 9. bel. Maced. M. Æmylius alter Consul agros Ligurum, vicósque qui in campis aut vallibus erant, ipsis montes duos Ballistam Suismontiúmque tenentibus deussit depopulatusque est.

Deurere morsu dicitur serpens, vel afflatu, quum inflammat. Seneca lib. 1. de Clementia.

Mons deustus. Tacit. lib 4.

Pars Circi. Tacit. lib 4.

Deus, dei {θεός, δαίμων, ονις}

Deus dictus est, quòd ei nihil desit, vel quia omnia commoda hominibus dat: Siue à Græco δέος, quod significat metum, eo quòd hominibus metu sit. Sed magis cõstat id vocabulum ex Græco θεὸς esse dictum, aspiratione dempta, qui mos antiquis nostris frequens erat. Festus.

Nulla gens est, neque tam immansueta, neque tam fera, quæ non, etiam si ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendú sciat. Cic. 1. de Legib.

Quis est tam vecors, qui aut quum suspexit in cælum, deos esse non sentiat? Cic de Arusp. resp.

Cœnæ deûm Horat. 2. Serm satyr. 6.

Contemptor diûm. Virgil 8. Æneid.

Genitrix deûm. Cybele. Ouid 14. Metam.

Interpres deûm. Statius Theabr. 10.

Mater deûm. Cybele. Lucret. lib. 2.

Radiantis ora dei, Id est vultus Apollinis. Valer. 5. Argon.

Rector deûm Iupiter. Ouid. 1 Metam.

Regina deûm. Iuno. Virgil. 1. Æneid.

Regnator deûm. Iupiter. Virgil. 4. Æneid.

Rex deorum Iupiter. Horat. 4. Carm. ode 4.

Sator deorum atque hominum, Iupiter. Virgil. 1. Æneid.

Placidissimus deorum somnus. Ouid. 11. Metam.

Spretor deorum. Ouid 8 Metam.

Templa & simulacra deorum. Cic. 1. de Nat. deor.

¶Dis charus ipsis Horat. 1. Carm. ode 31.

¶Aduerso deo agere aliquid. Ouid. epist. 7,

· aduerso mouimus ista deo.

Aduersis diis & fato sinistro genitus. Iuuenal. satyr. 10.

Adumbrati dij. In ADVMBRO.

Æquorei dij. Ouid. 11. Metam.

Æterni. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.

Alienigenæ. In ALIENIGENA.

Aliger. Stat. 10 Thebaid. Sic vocat Somnum.

Alipes, Id est Mercurius. Ouid. 11. Metam.

Arcitenens, Apollo vel Cupido. Ouid. 1. Metam.

Armiger, Id est Mars Sil. lib. 17.

Deus asper alicui. Valer. 3. Argon.

Asperi. Seneca Hippol. 6.

Auersi. In AVERTO.

Auerruncus. In AVERRVNCO.

Auidus, Id est Pluto, quòd omnes ad se recipiat. Ouid. ad Liuiam.

Auspices. Virgil. 4. Æneid.

Bellicus, Mars. Seneca Agamemn. 6.

Beneuolentes. In BENEVOLENS.

Dij boni, boni quid porto, Exultantis vox. Terent. And. 2. 2. Cic. pro Milone, Di boni, quid potest agi senectius?

Cælestes, In CAELVM.

Cærulei, Id est dei æquoris. Ouid. 2. Metam.

Di mihi sint faciles. Ouid. 9 Metam.

Fatidicus, Apollo. Ouid. 1. Fast.

Ferales, Id est Infernales. Seneca Thyeste, 8.

Immortalis. Horat. in Arte.

Dij immortales, homini homo quid præstat, Admirantis exclamatio est. Terent. Eunuch. 2. 2. Cic. 2. de Finib. Quos dij immortales, iste, quum omnes artus ardere viderentur, cruciatus perferebat.

Indigena Ouid 6. Metam.

Inferni. In INFERI.

Inuerecundus, Bacchus apud Horatium, Epod 2.

Dis meis iratissimis. Plaut. Pœn. 6. Deus meus quum dicebant veteres, genium suum intelligebant. Terentius, Memini te alioqui me deo irato meo.

Latonigenæ, Apollo & Diana Seneca Agamemn. 5.

Magni. Horat. Epod. 15.

Dij magni, Admirantis est apud Catullum ad Caluum, 14.

Manes dij. Cic. in Vatinium. Idem 7. Verr. Iam illa præclara, non testium modò catervas, quum tua res ageretur, sed tum a diis manibus innocentium pœnas, sceleratorúmque furias in tuum iudicium esse venturas.

Maris dij. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Dij meliora, Modus optandi, imperfecto sermone: cui subauditur verbum afferant, vel dent. Cic. 8. Philip Ergo habet Antonius quod suis polliceatur. quid nos? nunquid tale habemus? dij meliora. Virgil. 3. Æneid. Dij meliora piis, erroremque hostibus illum.

Minuti. In MINVO.

Mortalis quidam deus sit Orator. Quintil. lib. 1. cap. An Oratori futuro necessaria sit plurium artium scientia.

Natiui. In NASCOR.

Nemorum dij Ouid. 7. Metam. Hi sunt, Fauni, Satyri, Panes, &c.

Noctiuagus, Id est Somnus. Stat. 10. Thebaid.

O dij Cic. Attico, lib 9.

Ogygius, Id est Apollo. Stat. 5. Thebaid.

Opifer, Æsculapius, apud Ouid. 15 Metam.

Opifex trisulci fulminis deus. Id est Iupiter. Seneca Hippol. 2.

Parui. Horat. 3. Carm. ode 23.

Patrij. Cic. 3. Verr.

Penates. Horat. 1. epist. 7.

Dij penetrales, Id est dij penates. Seneca Thebaide, 2.

Præpes, Cupido. Ouid. epist 8.

Princeps. Cic. in Somnio Scip. Nihil enim est illi principi Deo, qui omnem hunc mundũ regit, quod quidem in terris fiat acceptius, &c.

Princeps ille Deus, parens rerum, fabricatórque mundi. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Propitij. Seneca Agamemn. 6.

Rectos deos habere, Id est æquos & propitios. Horatius 4. Carminum, ode 4.

Sancti. Ouid. 3 Amor. eleg. 2.

Secundis diis agere aliquid. Virgil. 8. Æneid.

Summi Ouid. 6. Metam.

Superi. Horat. 2. epist. 1.

Syluestres. Claud. in Epithal. Palladij. Intelligit Faunos & Satyros, & hoc genus deos alios.

¶Deum suæ vitæ Lentulum vocat Cic. Post reditum ad Quirites, hoc est seruatorem, conseruatorem. P. Lentulus, inquit, Consul, parens, deus, salus nostræ vitæ, fortunæ, memoriæ, nominis, &c.

¶Per deos. Cic. 2. Offic. Quid enim est, per deos, optabilius sapientia? Idem 3. Philip. Hãc igitur occasionem oblatam tenete, per deos immortales, Patres conscripti, &c.

¶Adhibere deos. In ADHIBEO.

Appellare deum. In APPELLO.

Dij auerruncent. Cic. Attico, libro 9, Proponis quàm sit turpe me adesse, quum quid de illo detrahatur, nefas esse approbare. certè contrà igitur? dij, inquis, auerruncent.

Auertant omen dij. Cic. 3. Philipp. Quòd si iam (quod dij omen auertant) fatum extremum Reipublicæ venit, &c.

Diis equidem auspicibus reor, & Iunone secunda

Hunc cursum Iliacas vento tenuisse carinas. Virg. 4. Æneid. Vbi Seruius, Hoc dicit, Dij qui auspices sunt matrimonij, Æneam hunc venire fecerant. Nuptiæ enim captatis fiebant auguriis.

Vt deum, aliquem colere. Cic. de Senect.

Ad deum confugere. Cic 1. de Nat. deor.

Nihil est quod deus efficere non possit. Cic. 3. de Nat. deor.

Placatos deos pietas efficit & sanctitas. Cic. 2. Offic.

Ad deos euehi aliquem dicimus πρὸς θεοὺς ὑψοῦσθαι quem felicissimum esse, & quasi supra humanam conditionem positum significare volumus. Horat. 1. Carm. ode 1.

Dij faciant: Optantis est, significátq; id quod vtinam. Cic. in Verr.

Siquis deus id faciat, Id est si fortè, si quo casu id fiat. Horatius 1. Serm. satyr. 7.

Dij vestram fidem, Admirantis aduerbium cum exclamatione, inquit Donatus. Terent. And. 4. 3.

Genuit omnia deus. Cic. de Vniuers.

Hæc deus aliquis gubernabit. Cic. Attico, lib. 11.

Informare deus coniectura. In INFORMO.

Infringere deos precatu, Id est flectere precibus. Stat. 1. Achil.

Inserere deos minimis rebus. In INSERO.

Instigante deo numine. In INSTIGO.

Inuisus diis hominibúsque absolutus. In INVSTVS.

Inuocare omnes deos in auxilium. Quintil. in Proœm. lib. 4.

Iuuantibus diis. Cic. 3. Philip. His auctoribus & ducibus, diis iuuantibus, nobis vigilantibus, &c.

Moderantes cuncta dij. Ouid. 1. Metam.

Per deos obsecrare & obtestari aliquem. Horat. 1 epist. 7.

Per omnes deos orare aliquem. Horat. 1. Carm. ode 8.

Dei numini parent omnia. Cic. 1. de Diuinat.

Placare deos boue, vel quacunque re alia. Horat. 2. epist. 17.

Si diis placet, Ironia. Cic. 2. de Finib.

Plaudentibus diis & hominibus. Cic. Q. fratri, lib. 2. 8.

Deorum immortalium numine omnia regi, gubernarique perspeximus. Cic. de Arusp. resp.

Deum & parentem fortunæ & nominis sui aliquem statuere. Cic. pro Sextio. Video P. Lentulum, cuius ego patrem deum ac parentem statuo fortunæ ac nominis mei, fratris, rerúmque nostrarum in hoc misero squallore & sordibus.

Di mihi sint testes. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.

Teste deo credere. Ouid. epist. 6,

Vix mihi teste deo credita vita tua est.

Testari deos. Virg. 4. Æneid. Cic. Antequam iret in exil.

Vereri deos. Cic. de Senect.

Dij bene vertant. Terent. Eunuch. 2. 3. In omnibus quæ coeptè venerint, dici solet, ait Donatus.

In aliqua re videri alteri deum. Cicero 2. de Orat. Qui ordo tibi placet, inquit Catulus, & quæ dispositio argumentorum, in quo tu mihi semper deus videri soles.

¶ Deus quoniam omnes in se perfectiones habet, quoties volumus ostendere virum aliquem esse singularem & eximium, deum illum esse dicimus. vt Cic. lib. 2. de Orat. Quæ dispositio argumentorum, in qua tu mihi semper deus videri soles, Id est, singularis ac summus. Terent. in Adelph. Act. 4. scen. 1,

Laudarier te audit libenter: facio te apud illum deum:

Virtutes narro. Deum te facio, Id est, summis te laudibus effero. Socrates apud Platonem in Menone, ait hanc Laconum esse consuetudinem, vt quoties aliquem virum admirantur, dicant, θεῖος ἀνήρ: Id est, Diuinus vir hic est. Quintil. lib. 1. cap. An oratori futuro necessaria sit plurium artium scientia. Virum omni laude cumulatum, numerisque omnibus consummatum, vulgò mortalem deum dici solitum indicat. Nam & sapientes, inquit, formantes eum qui sit futurus consummatus vndique, & (vt dicunt) mortalis quidam deus, non modò cognitione cœlestium vel mortalium putant instituendum, &c. Qui verò sese ingenuè rebus egregiis accommodant, eos lib. 1. de Oratore Cicero quasi à Deo fictos vocat. Sunt autem, inquit, quidam ita naturæ muneribus in iisdem rebus habiles, ita ornati, vt non nati, sed ab aliquo Deo ficti videantur.

Deitas, quæ & Diuinitas dicitur (θεότης.) August. lib. 7. de Ciuitate Dei, Hanc diuinitatem, vel, vt sic dicam, deitatem: nam & hoc verbo vti iam nostros non piget, vt expressius è Græco transferant, quod illi θεότητα appellant, &c.

Deuteragonista, æ (δευτεραγωνιστὴς) Qui secundas partes agit, vel alteri subseruit, scenicus, qui secundas partes fabulæ agit. Budæus.

Deuteria, æ, penultima producta (δευτερίας) Genus vini quod vigorem suum perdidit. Fit autem huiusmodi ex maceratis aqua vinaceis post mustum acinis expressum. Latini loram vocant, & secundarium. De hoc Plin. lib. 14. cap. 10.

Deuterologi (δευτερολόγοι) Causidici dicuntur qui adiuuare accusatorem poterant, quos oportebat summissius agere, quàm eum quem sequebantur. Pædianus Subscriptores à Cicerone appellari ait. Huiusmodi sunt hodie, qui in causis illustribus perorandis solent adesse ei qui causam ipsam agit, & eum circunstare, gestuque & tacita admonitione se ab eo stare profiteri. Budæus.

Deuteropotmus (δευτερόποτμος) Ita dicebatur, cui iam quasi mortuo iusta celebrabantur, & qui deinde præter omnium opinionem saluus rediret, vt ex bello, vel peregrinatione.

Deuterurgon (δευτερουργὸν) Lenæ quoddam genus, quam posteriores etiam epigraphon dixere, sicut eius artifices deuterurgos vocarunt. Significauit vestem hanc in Bacchide Lysippus. Cuius verò generis fuerit hæc, parum compertum est. Ex Cælio Rhodig. lib. 16. cap. 10.

DEVTORIX (Δευτόριξ) Bætoritis filius magni apud Cheruscos nominis ductus inter cæteros captiuos Germanici Iunioris clarissimum præbuit triumphum. Author Strab. lib. Geogr. 7.

Deutoruga, deutorugæ (δευτορούγη) Genus vestis quoddam apud Athenienses, ex prouincia nomen habens, quemadmodum Sardonica, Sicula, Phrygia, ac aliæ multiplicis generis. Vide Alexan. Genial. dier. lib. 5. cap. 18.

D E X

DEXAMENAE, plurali numero (Δεξαμεναὶ) Ambraciæ regiuncula est, ita dicta à Dexameno Mesolæ filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius fuisse perhibetur. Author Stephanus.

DEXAMENE (Δεξαμένη) Vna ex nymphis marinis, à recipiendo dicta.

DEXICREON, ontis (Δεξικρέων) Nauclerus quidam negotiandi causa enauigarat in Cyprum, cui iamiam onus in naues imposituro Venerem iussisse ferunt, aquam tantùm in nauim imponeret, statimque solueret. Ille verò dicto audiens comportata in nauim aqua, profectus summa tranquillitate, sitientibus reliquis & mercatoribus & nautis, aqua singulis venundata multum inde argenti collegit, éaque eo statuam deæ posuit, quam ex suo nomine appellauit. Cælius Rhod. lib. 29. cap. 18.

DEXIMONTANI. Carmaniæ populi, dexteram ripam Granij amnis accolentes. Author Plin. lib. 6. cap. 23.

DEXIPPVS (Δέξιππος) Orator Atheniensis fuit, sub Valeriano, & Aureliano principibus. ¶ Fuit & alter hoc nomine medicus, patria Cous, discipulus Hippocratis. Author Suidas.

Dextans, dextantis, masc. gen. (δεκάουγκος) dicitur quia ei deest sextans, quemadmodum duodeuiginti & deuna. Hæc Festus. Colum. libro 5. capite 1, Pars dimidia & tertia vigintiquatuor millia, hoc est dextans, in quo sunt scrupula 240, Quo in loco dextantem à deunce separat: subdit enim postea deuncem valere scrupula 264. Est autem dextans, idem quod decem vnciæ. Diuidebatur autem iugerum, vt as, in duodecim vncias, hoc est duodecim partes æquales, vt ibidem planissimè docet Columella.

¶ Dextans, Decem cyathorum mensura. Vide Sextarius Romanus, in SEX.

Dextera, penul. corr. vel, Dextra, dextræ, manus altera (δεξιὰ, δεξιτερά.) Virg. 2. Æneidos,

-si Pergama dextra

Defendi possent, etiam hac defensa fuissent. Plin. lib. 11. cap. 43, Dextera procerior.

¶ Certe dextra. Vide CERTVS.

Crudelis. Ouid. epist. 10,

Dextera crudelis quæ me, fratrémque necauit.

Fabrilis. Ouid. 4. Metamorphoseos. De Vulcano.

Ferox. Claud. epigr. 34,

-dextra ferox in vulnere sæuit.

Fidissima. Valer. 5. Argon.

Funerea. Valer. 7. Argon.

Hostilis. Virg. 10. Æneidos,

Tantáne me tenuit viuendi nate voluptas,

Vt pro me hostili paterer succedere dextræ

Quem genui?

Impia. Ouid. epist. 7,

Non bene cœlestes impia dextra colit.

Inermis. Claud. 5. Paneg.

Lassa. Stat. 10. Thebaid.

Letifera. Ouid. 12. Metamorphoseos,

Certáque letifera direxit spicula dextra.

Inuicta bello. Virg. 6. Æneid.

Strenua. Ouid. de Medicamine faciei.

Studiosa. Ouid. epist. 21.

Supplex. Stat. 1. Achilleidos,

-vltro etiam veneratur supplice dextra.

Temeraria Lucan. lib. 8.

Terribilis. Ouid. 2. Metam.

Tremula. Ouid. 5. Fastorum,

-tremula deus vina rubentia dextra,

Accipit æquoreus pocula prima deus.

Venalis. Sil. lib. 5.

Viuax. Ouid. ad Pisonem,

Nunc quoque viuaci scrutaris pectora dextra, &c.

Vltrix. Senecæ Herc. fur. 11.

¶ Abluere sanguine dextram obsoletam. Seneca Agamem. 15.

Affectare dextram. Virgil. 3. Æn. Verùm vbi nulla datur dextram affectare potestas. Hoc est iniicere, scilicet sic vt posset nauem tenere. Seruius.

Afferre dextram ad omne facinus. Senecæ Med. 12.

Amplecti dextram. Seneca Herc. fur. 4,

-vnde illum mihi

Qui te tuámque dexteram amplectar.

Appetere dextram. Vide APPETO.

Assurgens dextra. Virg. 10. Æneidos,

Iámque assurgentis dextræ, plagámque ferentis

Æneæ subiit mucronem, ipsúmque morando Sustinuit.

Audendum dextra. Virg. 9. Æneidos,

-prior Hyrtacides sic ore locutus,

Euryale, audendum dextra, nunc ipsa vocat res.

Cedo dextram. Vide CEDO.

Dextram dextræ committere. Ouid. in epist. Sic apud Virgilium multis in locis Iungere dextras, pro Pacisci & ferire fœdus.

Compescere impiam dextram. Senecæ Herc. fur. 6.

Computare annos dextra. Vide COMPVTO.

Coniungere dextras. Virg. 1. Æneidos,

-auidi coniungere dextras Ardebant.

Victricem dextræ coniungere dextram. Ouid. 8. Metam.

Conserere. Stat. 1. Syl. 6,

Edunt vulnera conserúntque dextras.

Contingere. Ouid. 3. Amor. eleg. 7,

Qua perit aliquis, potes hanc contingere dextram?

Copulari. Vide COPVLO.

Dare alicui. Virg. 3. Æneidos,

Ipse pater dextram Anchises, haud multa moratus

Dat iuueni: atque animum præsenti pignore firmat. Dextra enim consecrata est Fidei. Seruius.

Dextram dare dicimus, non modò manum præbere, sed etiam auxilium præstare. Virg. 6. Æneid.

Min aliquem deducere dextra. Sil. lib. 12.

Dextram osculis figere. Tacit. lib. 15.

Imbuere rudem dextram cruore. Seneca Troad. 4.

Inhibere. Senecæ Herc. OEth. 12,

Parcite ò dires, inhibete dextras.

Intendere ad statuam. Vide INTENDO.

Dextras interiungere. Vide INTERIVNGO.

Dextræ iungere dextram: maiorum enim hæc fuerat salutatio: cuius rei αἴτιον, id est caussam Varro, Callimachum secutus, exposuit: asserens omnem eorum honorem, dexteram constitisse virtute: ob quam rem hac se venerabantur corporis parte. Hæc Seruius. Virg. 1. Æneidos,

-cur dextræ iungere dextram Non datur?

Iungere dextram ad fœdera. Valer. 6. Argon.

Iungere hospitio dextras. Virg. 3. Æneid.

Mouere prælia collata dextra. Ouid. 1. Fast.

Obarmare dextras. Horat. 4. Carm. ode 4.

Aliquid dextra obruere. Virg. 5. Æneid.

Opposui dextram passuræ vulnera fronti. Ouid. 12. Metam.

Precans dextra. Virg. 12. Æneidos,

Ille humilis, supplexque oculos dextrámque precantem

Protendens, Equidem merui, nec deprecor, inquit.

Prehendere dextram. Cicero 1. de Diuinatione, Quumque te mea patria vi pulsum esse dixisses, prehendisse eum dextram tuam, & bono animo te iussisse esse, &c.

Dextra refellere dicta alicuius. Virg. 12. Æneidos,

Perpetiar? dextra nec Drancis dicta refellam? Id est virtute. nam pro eius officio ipsam rem posuit, dextram scilicet pro virtute. Seruius.

Renouari dextras cupere. Tacit. lib. 2. Idē author (referente Alciato) ostendit lib. 18, dextras concordiæ signa vltro citróque destinari ab exercitibus solitas.

Reprimere dextram, pro continere. Virg. 12. Æneidos,

Æneas voluens oculos, dextrámque repressit.

Græcos. Hæc Baysius. Cic. 2. Philip. Diadema ostendis: gemitus toto foro. vnde diadema? Martial. lib. 8. Cui diadema dares marmore picta Nomas.

Generis diadema. Claud. de Nuptiis Honorij.

Regum diademata. Stat. 3. Sylu. 3.

Imponere diadema. Cic. 2. Philipp. Tu diadema imponebas cum plangore populi: ille cum plausu reiiciebat. Ibidem 3. Philip. Vt Collegæ diadema imponeret.

¶ Diadema (inquit Cælius lib. 14. cap. 6.) erat fascia candida, quæ regum capitibus obligabatur. Quod insigne regium inuenit primus, authore Plinio, Liber pater. Coronam lauream fascia præligatam quum quidam Cæsaris statuæ imposuisset, Tribuni Pleb. detrahi coronæ fasciam, & duci in vincula hominem iusserunt. Alexandrum Magnum legimus, quandoque sibi diadema detraxisse vulneri obligando quod in fronte acceperat Lysimachus. Quam rem protendisse illi regnū ferunt, quod & mox sit consequutus. Tradit Ammianus Marcellinus, inuidiæ Pompeio datō ab obtrectatoribus, quòd fascia obligatum crus circumferret vlceris causa, veluti nouarum rerum affectationis præsagiū id foret, vnde illud est Ciceronis de Pōpeio ad Att. lib. 2. epist. 3, Mihi caligæ eius & fasciæ cretatæ non placebant. In gente Turcarum reliquias etiamnū vnusquisque moris seruari palam est. Suetonius in Iulio cap. 79, Quum sacrificio Latinarum, reuertēre eo, inter immodicas ac nouas populi acclamationes, quidam è turba statuæ eius coronam lauream candida fascia præligatam imposuisset, & Tribuni plebis Epidius Marullus, Cæsetiúsque flauus, coronæ fasciam detrahi, hominémque duci in vincula iussissent: dolens seu parum prosperè motam regni mentionem, siue (vt ferebat) ereptam sibi gloriam recusandi, Tribunos grauiter increpitos potestate priuauit: neque ex eo infamiam affectati etiam regij nominis discutere valuit, quanquam & plebi regem se salutanti, Cæsarem se esse, non regem responderit: & Lupercalibus, pro Rostris à Cōsule Antonio admotum sæpius capiti suo diadema repulerit, atque in Capitolū Ioui Optimo Maximo miserit. Hactenus Suet. Ideo Tribuni fasciam coronæ laureæ, quam quidam imposuerat statuæ Cæsaris, detrahi iusserunt, quia videbatur significare regiam potestatem: quod nomen apud Romanos erat inuidiosissimum. Fascia enim cādida nihil aliud est, quàm diadema: quod regum insigne primus inuenit Liber pater, vt testatur Plin. lib. 7. cap. 56.

Diadematus, penult. prod. {διαδηματικός} Diademate ornatus: vt Diadematus Apollo. Plin. lib. 34. cap. 8. Item Apollinem diadematum.

DIADEMATVS, cognomen fuit L. Cæcilij Metelli, eam ob caussam ita appellatus, quòd frontem ex vlcere diu ligauerit fascia, quæ diadema Græcè dicitur. Author est in Coriolano Plutarchus. Hic fuit Metelli Macedonici, qui quatuor reliquit liberos, filius: & postea à deuictis Dalmatis est appellatus Dalmaticus. Epito. Liu. 62. & Eutropius lib. 4.

DIADAS {διάδας} Ciuitas Athenarum, ab Atheniensibus ædificata, quæ freto incumbit ad Canoum. Sic Strab. lib. 10.

Diadicasia {διαδικασία} Latinè altercatio, quę à continua oratione differt. Huius præcepta Quintil. lib. 6 posuit: Bonus, inquit, altercator vitio iracundiæ careat. Nullus enim rationi magis obstat affectus, & fert extra causam, & plerunque deformia conuicia facere ac mereri cogit, & ipsos nonnunquam iudices incitat. Budæus.

Diadochos {διάδοχος} Gemma beryllo similis. Plin. lib. 37. cap. 10. ¶ Apud Athenienses autē Diadochi dicebantur οἱ πεντακόσιοι, hoc est quingenti viri, quorum concilio de rebus publicis priuatisque statuebatur. Ita dicti quasi successores, ad differentiam Areopagitarum, quorum perpetuus erat magistratus.

DIADVELLA {διαδουέλλα} Mons est Æduatis proximus, in quo Rheni fluminis origo esse dicitur, teste Strab. lib 4.

Diadumenus {διαδούμενος} Quasi cinctus, diadematúsque: quo nomine dictus iuuenis quidā speciosus, quem Polycletus ex ære expressit. Plin. lib. 34. cap. 8, Polycletus Sicyonius Ageladis discipulus Diadumenum fecit molliter iuuenem, centum talentis nobilitatum.

Diadysis {διάδυσις} Frustratoria fugitatio, certamen rectum, legitimúmque detrectantis. Budæus Comm.

Diæresis, huius diæresis, penult. corr. f. g. {διαίρεσις} Latinè Diuisio. Cic. Att. lib. 6, Breue autem edictum est propter hanc meam διαίρεσιν, quòd duobus generibus edicendum putaui, &c.

¶ Diæresis, Figura est Grammaticis, quum vna syllaba diuiditur in duas: vt, Olli respondit rex Albai longai, pro Albę longæ: &, Aulai in medio libabant pocula Bacchi, pro aulæ: &, Diues pictai vestis & auri, pro pictæ. Donatus.

Diæta, diætæ, f. g. {δίαιτα, ὑπερῷον} Cœnaculum, quod & cœnatio siue cœnatiuncula dicitur. A cōuersatione & victu nomen habet. Apud Græcos enim διαιτᾶσθαι significat viuere & conuersari. Plin. Iun. in epist. Ex triclinio in diætam siue cœnatiunculam transitus. Scæuola de Legat. 3, Liberto meo ex domo mea quam libertis meis dedi, diæta in qua habitant. Varro, quòd in ea per diem edatur, dici existimat.

Diætæ hypocaustæ. Vlpian. in l. Ligna. §. lignis autem legatis. D. de legatis 3.

Diætula, diætulæ, penult. corr. Diminutiuum. Plin. Iunior lib. 5. ad Apollinarem, epist 6.

¶ Diæta, Viuendi modus ac lex. Cic. Att. lib. 4. ep. 3. Diæta curari incipio, chirurgiæ tædet. Sed hoc loco per metaphorā Cic. loquitur. De Clodio enim qui in se & suos imperiū fecerat, sed fuerat repulsus, sic ait: Ipse occidi potuit. sed ego diæta, &c. Ipse inquā Clodius. Sēsus est: Institui me tueri contra meos inimicos moderatione quadam: qua vtens, spero fore, vt huic malo dies quotidie magis medeatur, sicuti solet diæta non rectè se habentibus. Ferro vt res agatur, minimè volo. Ab ægrotantibus sumpta tralatio.

¶ Diæta in hortis habitationem significat amœnitatis & voluptatis causa extructam, l. 43. §. 1. D. de legat. 1. l. 13. §. vlt. D. de vsufruct. Meminit & Lamprid. in Heliogabalo, qui Zætas appellat more Græcorum, qui δια in ζα sæpe commutant, vt ζάβολος pro διάβολος apud Ecclesiasticos scriptores, & maximè Paulinum.

¶ Diæta, Iudicium, sed arbitrorum. Aristoteles enim ponit eandem differentiam inter diætam & dicasterion, quam Cicero ponit inter arbitrium & iudicium. Hinc Diæterion, locus in quo iudicant arbitri, & Diætetæ, pen. prod. ipsi arbitri. Vide infrà.

Diætarij {διαιτάριοι} vocabantur ministri diætæ seruientes, quorum meminit Vlpian. de fundo instructo. l. Quæsitum est.

Diętarij fures à Iurisconsultis dicuntur, qui in aliena cœnacula furandi gratia se dirigebant, quos Vlp. scribit plus quàm fures esse puniendos. Itaque aut ad tempus relegādos, aut in opus publicum dandos, aut fustibus cædendos. Tit. de extraord. crimin. l. Saccularij. Haloander legit Directarij. Cui lectioni fauet verbum Dirigunt.

Diætetа, æ {διαιτητής} Arbiter datus, vel cognitor. Sic vocabantur iudices, qui per singulas tribus lecti numero erant quatuor & quadraginta. Vide Pollux. lib 8. & Bud in annot. poster. & Comment.

Diætetica {διαιτητική} medicina dicitur quæ victu medetur, teste Celso lib. 1, In Proœmio, nempe quæ ex moderata victus ratione sanitatem tuetur: vulgus *regimen* vocat.

Diaglaucion, Genus collyrij, ex glaucio herba temperatum. Plinius lib. 27. cap 10.

Diaglyphice, es {διαγλυφική} Ars est statuaria ad impressuram spectans: anaglyphice verò, quum ita exculpsimus, vt promineant imagines. Ex Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 24.

Diagoge, es {διαγωγή} statio. Herodot. lib. 4. ¶ Est etiam institutū vitæ, & oblectamentum quo tædium vitatur, vt sunt ludicræ actiones. Arist. Ethic. 10. & Strabo lib. vlt.

Diogogica tributa {διαγωγικὰ τέλη} Vectigalia, quæ in traiiciendo penduntur, cuiusmodi sunt ad Rhenum hodie compluria. Strabo lib. 4.

DIAGONDAS, Nomen propriū viri. Cic. 2. de leg. Diagondas Thebanus nocturna omnia in media Græcia lege perpetua sustulit.

Diagonios {διαγώνιος} linea recta ab angulo parallelogrammi ad oppositū angulū, quæ dicebatur etiā diagonalis, vt dicit Vitru. lib. 9. c. 1, Ergo quoniam id nō explicatur numero in ea quadrato lōgo & lato pedes decem, quæ fuerit linea ab angulo ad angulum diagonios perducatur, vti diuidatur in duo trigona æqua magnitudine, singula areæ pedum quinquagenum, ad eius lineæ diagonalis longitudinem locus quadratus paribus lateribus describatur. Martianus angularē vocat, quia ab angulo ad angulum pertinet. Budæus.

DIAGORAS, penult. corr. {Διαγόρας} Milesius philosophus, & poeta Melicus, post Pindarum & Bacchilidem, quem Democritus ob physiognomiam, quum seruus esset, emit mille drachmis, vt disciplinis erudiret. Vocatus est ἄθεος, quòd nullos deos esse putaret. Sic præterea mysteria contempsit, vt etiam ea sectantes auerteret. Quare ab Atheniensibus pulsus est, qui talētum polliciti sunt iis qui eum interfecissent. Suidas. Cic. lib. 1. de Nat. deor. ¶ Diagoras item Rhodius gaudio exanimatus, de quo scriptum est apud Gell. cap. 15. lib. 3.

Diagramma, diagrammatis, neut. gen. {διάγραμμα} Geometrica figura, vel inscriptio libri. Vitruu. lib. 6. cap. 1, Vti in diagrammate musico medianæ vocis habeat sonitum. ¶ Est etiam diagramma perscriptio & breuiarium quoddam in publicis collationibus fieri solitum, vt ex censu tributa conferantur, vt author est Suidas. Cic. in Verrem scripturam vocat, hoc est rationem mancipum, id est eorum, qui aut pascua publica, aut decumas quæstus sui causa redimebant. Cælius lib. 10. cap. 20.

Diagrammata appellantur figuræ quales ab Aristotele identidem describuntur in organo. Vitruuius lib. 5. cap. 5, descriptionem vocat diagramma.

Ab vno diagrammate. Locutio prouerbialis. Vide A & Ab præpositiones.

Diagrammismus {διαγραμμισμός} Species fuit ludi tesserarij veteribus, in quo, vt inquit Eustathius, adhibebantur calculi sexagenta, tum albi, tum nigri. Meminit Philemon, vt testis est Cælius Rhod. lib. 20. capite 27.

Diagraphice, huius diagraphices, penult. corr. Plin. lib. 35. cap. 10, Et huius authoritate effectum est Sicyone primùm, deinde & in tota Græcia, vt pueri ingenui ante omnia diagraphicen, hoc est picturam in buxo docerentur, reciperetúrque ars ea in primum gradum liberalium. διαγραφή, Descriptio: Antiquatio & peremptio rei coeptæ, vel iam peractæ.

Diagrapharius {διαγραφάριος} Qui publica repetit, teste Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 20.

Diagrapheus {διαγραφεύς} Qui censu conscribendo præfectus est. Cæl. lib 10 cap. 20.

Dialectica, dialecticæ, siue Dialectice, dialectices, penultima correpta {διαλεκτική} ars bene disserendi, ἀπὸ τοῦ διαλέγομαι, quod est dissero & disputo. Cicero in Topicis, Iudicandi enim vias diligenter persecuti sunt, eam scientiam quam dialecticen appellant. Cicero 2. de Oratore.

Dialectica, veri & falsi quasi disceptatrix & iudex. Cicero 4. Academ.

Dialecticæ, quasi contracta & astricta eloquentia putanda est: sine qua etiam tu Brute, iudicasti te illam iustam eloquentiam, quam dialecticam dilatatam esse putant, consequi non posse. Cicero de Claris Orat. Hoc discrimen ab Aristotele & Zenone iactatum deridetur à Cicerone 2. Fin.

Dialectica infantiæ garrula disciplina. Author ad Herenn.

Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in iudicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat.

Similis pugno dialectica. Cic. 2. de Fin. Rhetoricam palmæ, Dialecticam pugno similem esse dicebat, quòd latius loquerentur Rhetores, Dialectici autem compressius. Idem in Orat.

Dialectica habet rationem ne cui falso assentiamur, néve vnquam captiosa probabilitate fallamur. Et paulo pòst de eadem, Nam sine hac arte quemuis arbitramur à verò abduci, fallíque posse. Cicero 3 de Finib.

Dialectica primo progressu festiuè tradit elementa loquendi, & ambiguorum intelligentiam, concludendíque rationem: sum paucis

additis venis ad Soritas, lubricum sanè & periculosum locum. Cic.4. Academ.

Dialectica, dialecticorum, plur.num.neut.gen. { τὰ διαλεκτικά } Cic. Att. lib.14, Accubans apud Vestorium hominem remotum à dialecticis, in arithmeticis satis exercitatum.

In dialecticis omnem curam consumere. Cic. de Claris Orat.

Dialecticè, aduerbium { διαλεκτικῶς } vt Dialecticè dicere. Cic. 1. Acad.

Dialecticè disputare. Idem 2. de Fin.

Probare dialecticè. Quintil. lib.2. cap.10.

Dialecticus, penult. corr. { διαλεκτικός } Substantiuum, Qui dialecticam tenet. Cic. in Orat. Disputandi ratio & loquendi Dialecticorum sit: Oratorum autem, dicendi & ornandi.

¶ Dialectici, Cornificio lib.2. ad Herennium in amphibologia non alij sunt quam Stoici, vt & alias sæpe apud Ciceronem: Nam quòd diligentissimè rationem disputandi callebant, nomē vsurpatum proprium suumque effecerant. Cornificius, Vehementer pertinet cognitionem amphibologiarum eam quæ à dialecticis profertur, &c. Turnebus.

Acumen dialecticorum. Cic.1. de Orat.

Mira merces dialecticorum. Cic.4. Acad.

Quid sit verum aut falsum, dialecticus iudicabit. Cic.4. Acad.

Ad dialecticum deferendæ sunt sortes ambiguæ. Cicero 2. de Diuinatione.

Dialecticus, Adiectiuum { διαλεκτικός } Quod ad dialecticam pertinet. vt

Captiones dialecticæ. Cic.2. de Fin.

Disputationes dialecticæ. Quintil. lib.5. cap.14.

¶ Dialecticus, est, vt interpretatur in Cratylo Plato, qui interrogare, & ad interrogata aptè respondere nouit. Budæus.

Dialeucon { διάλευκον } Croci satiui genus, in medio candidum, vnde & nomen accepit. Plin. lib.21. cap.6, Est, inquit, & per segetes satiui blandissimum: vulgo, quum sit medio candidum, dialeucon vocant.

Dialis, penult. prod. quasi Iouialis, Adiectiuum, διὸς ὢν δῖος, quod Iouem significat. vt dialis flamen. Liuius 5. ab Vrbe. Et libro 6, Apex dialis.

Flaminica Dialis. Tacitus libro 4, Sed lata lex, qua Flaminica Dialis sacrorum causa in potestate viri, cætera promiscuo fœminarum iure ageret.

Dialis & hoc diale, Vide DIAS.

Dialithon { διάλιθον } positum inter ornamenta muliebria Polluci lib. 7. cap.22. vbi Gualterus vertit Gemmam.

Diallage, penult. corr. { διαλλαγή } à nostris transfertur conciliatio. Figura est quum plura argumenta ad vnum effectum deducuntur. Author Quintil. lib. 9. cap.1, non procul à fine. Ibidem quoque cap.3. Figura tamen elocutionis hic nulla est.

Dialogus, dialogi, penult. corr. masc. gen. { διάλογος } Latinè disputatio. à διαλέγομαι, quod est disputo. Oratio est in qua disputantes introducuntur, quotquot authori libuerit. vt Dialogus Ciceronis de Amicitia. Cic. Att. lib.13, Feliciter velim, inquam, téque laudo. sed quando? Nihil ad me, inquit, de tempore: quoniam rem probo. At ego, inquam, censeo prius, quàm proficisceris, ita patri quoque morem gesseris. Faciam, inquit, vt censes. Hic dialogus sic conclusus est. Sed heus tu, &c.

¶ Includere in dialogos. Cic. ad Att. lib.13.

Dialogus, vt inquit Quint. sermo est ex interrogatione, & responsione compositus, de aliqua re, quæ vel Philosophiam, vel Reipub. partes attingeret, disceptans, cum apposita verborum, personarúmque expressione. Laert. in vit. Platonis.

Dialogismus { διαλογισμός } A Rufiniano refertur inter schemata διανοίας, quum scilicet quis secum rem aliquam volutans, tanquam cum altero colloquens, interrogat & respondet. Exemplum insigne est illud Eunuch. Terent. Quid igitur faciam? non eam ne nunc quidem, Quum accersor vltro? an potius ita me comparem, non perpeti meretricum contumelias? Exclusit, reuocat: redeam? non, si me obsecret.

Dialogista { διαλογιστής } Qui artem disserendi, eámque optimè callet. Sic enim in Audieno Vulcatius scribit: Non deerant qui illum Catilinam vocarent, quum ita se appellari gauderet: addebat, Se fuisse Sergium, si dialogistam occidisset. Antoninum philosophum significans. Ex Cæl. lib. Antiq.7. cap.30.

Dialutensis, & dialutense, et Dialutense genus purpuræ. Plin. lib.9. cap.37, Est longe optimum purpuris dialutense, id est vario soli genere pastum.

Dialysis, penult. corr. fœm. gen. { διάλυσις } Latinè dissolutio dicitur. Est etiam figura, de qua in DIALYTON.

Dialyton, penult. corr. { διάλυτον } Dici potest dissolutum. figura est contraria polysyntheto, carens coniunctionibus. vt Ferte citi flāmas, date tela, impellite remos. Donatus. Dicitur & Asyntheton.

Diamastigosis { διαμαστίγωσις } Solennitas fuit maxima apud Lacedæmonios, cuius cum alij meminere, tum Tertullianus in Apologetico, & in lib. ad Martyres: Nam, inquit, hodie apud Lacedæmonios solennitas maxima est Diamastigosis, id est flagellatio: in quo sacro ante aram nobiles quique adolescentes flagellis affliguntur, astantibus parentibus & propinquis, & vt perseuerent adhortantibus. De hac etiā Philostratus in vita Tyan. Apoll. & Nazianz. Greg. & Lucia. in Anacharsi.

Diameter, vel diametrus, diametri, penultima correpta, masculini generis { διάμετρος } Est recta linea per centrum inscripta, figurámque ex æquo secans. Latini dimetientem vocant. Nam Græcis διάμετρος παρὰ τὸ διαμετρεῖν, id est, à dimetiendo dicitur. Columella libro 5. capite 10, Esto area rotunda, cuius diametros habeat pedes septuaginta.

Diameter, Adiectiuum. Firmicus lib. 4. cap. 1, Si istum Lunæ cursum, Mars vel Saturnus quadrata, seu diametra radiatione respexerit. Sic alibi frequenter.

Diamoron { διάμορον } Medicamentum στοματικόν, id est ori gratum, quod mororum succum recipit. Author Galenus libro 1. de alimen. facult.

DIANA, penult. prod. { ἄρτεμις } à διὸς, quasi Iouiana, Iouis filia ex Latona, quæ & Luna: sic dicta, quòd quasi diem noctu efficiat. Vel quòd noctu sola luceat, quasi lucens vna. Quapropter & noctiluca in palatio colebatur, quòd ibi noctu templū eius luceret. Vel quasi Deuiana, quia venantes per syluas deuiare solent. Ab ea Dianus dicebatur locus ei consecratus. Eandem esse Lucinam dicunt & Iunonem. Iunonem, à iuuando: Lucinam, quòd partum in lucem prodat, quam in pariendo inuocant. Virgil. Casta faue Lucina, tuus iam regnat Apollo. Siue (vt Plinius sentit) quòd oculis præsit & luci. Siue à luco quem Romæ in Esquilijs habebat. Dicta est & Proserpina. Et Dictynna, de quo suo loco. Præterea Hecate dicta fuit, vel quòd cētum victimis placaretur, vel quòd centum annos errare faceret insepultos. Dicta est & Pergæa, à Perga Pamphiliæ oppido, in quo templum habuit insigne. Plures tamen Dianas fuisse Cic. lib. de Nat. deor scribit, Sed illa nominatissima est, quę eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata est. Hæc ob virginitatis amorem fertur hominum cōsortia fugisse, & vt à se libidinis periculum amoueret, venando syluas incolebat, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat & pharetram, succincta semper incedens, & cothurno induta. ob hanc causam syluarum & nemorum dea putabatur. Dicta & Fascelis, à fasce lignorum, vbi eius simulacrum abditum erat, quod occiso Thoante Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum est. Cic.2. de Nat. deor. Itaque vt apud Græcos Dianam, eámque Luciferam, sic apud nostros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant, quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venando, sed quòd in septem numeratur tanquam vagantibus. Diana dicta, quia noctu quasi diem efficeret. Adhibetur autem ad partus, quòd ij maturescunt aut septem nonnunquam, aut vt plerunque nouem lunæ cursibus, qui quia mensa spatia conficiunt, Menses nominantur. De eadem Idem in Arato, Vt quondam Orion manibus violasse Dianam Dicitur, &c.

Dianæ plures. Cic.3. de Nat. deor.

De simulacro Dianæ. Cic.6. Verr. Fuit apud Segestanos ex ære simulacrum Dianæ, tum summa atque antiquissima præditum religione, &c.

Alphemia Diana. Vide ALPHEMIA.

Amarusia Diana. Vide AMARVSIA.

Armata. Stat. 9. Thebaid.

Clara. Valer. 5. Argon.

Iaculatrix. Ouid. 5. Metam.

Incincta. Ouid. epist. 4,

Quid iuuat incinctæ studia exercere Dianæ?

Inferna, id est Hecate. Valer. 5. Argon.

Integra, hoc est incorrupta, casta. Horat. 3. Carm. ode 4,

Testis mearum centimanus Gyges

Sententiarum, notus & integræ

Tentator Orion Dianæ

Virginea domitus sagitta.

Limenetis Diana. Tacit. lib.4, Auditæ dehinc Lacedæmoniorum & Messeniorum legationes de iure templi Dianæ Limenetidis.

Lucifera. Id est Luna. Valer. 7. Argon.

Nocturna. Ouid. 15. Metamorphoseos,

Nec par, aut eadem nocturnæ forma Dianæ

Esse potest vnquam.

Omniuaga. Vide OMNIVAGVS.

Tria virginis ora Dianæ. Virgilius 4. Æneid. Alludit ad tria nomina Dianæ.

Syluarum potens. Horat. in Carm. sæcul.

Scythica. Ouid. 14. Metamorphoseos,

Quæque colunt Scythicæ stagnum nemorale Dianæ.

Succincta. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.

Torua. Ouid. 6. Metam.

Verecunda. Ouid. in Ibin.

Dianius, penult. corr. Adiect. Quod est Dianæ. Ouid. lib 5. Fastorum,

Exagitant & Lar, & turba Diania fures,

Peruigilántque Lares, peruigilántque canes. Turbam Dianiam appellat canes Dianæ dicatos, vtpote quibus vtitur Diana venatrix.

Dianaria, Herba quæ Græcè est artemisia, vt est apud Vegetium in mulomedicina.

DIANENSES, Hispaniæ citerioris populi, in conuentu Carthaginiensi, de quibus Plin. lib.3. cap. item 3.

Dianœa { διάνοια } Ratiocinatio, mens, siue intellectus, vel sensus, vel sententia.

DIANIVM { διάνιον } Vulgò *Denia*, Oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, in ora maris Balearici. Ptolem. inter Edetanorum oppida enumerat, lib.2. cap.6. ¶ Est & hoc nomine insula, quam Artemisiam vocant, contra Cosanum litus, in Corsica. Plin. lib.3. cap.6.

DIANIVA. Locus Dianæ sacratus. Festus.

Diaparthenia { διαπαρθένια } Munera, quæ sponsæ pro delibata virginitate dantur. Cæl. lib. 11. cap.60.

Diapasma, huius diapasmatis, penul. corr. n.g. { διάπασμα } Inspergimen quo ad sudores coercendos vtimur: cuiusmodi sunt quæ siccis odoribus constant. à verbo διαπάσσω, quod est inspergo. Plin. lib.21. cap.19, Diapasmata inde fiunt ad sudores coercendos. De rosis aridis & cupressis loquitur. Martialis lib.1. in Fescennium,

Quid quod olet grauius mistum diapasmate virus? Plinius lib. 13. cap.1, Siccis odoribus constant, quæ diapasmata vocantur.

Diapason, penult. corr. { διὰ πασῶν } Musicæ artis symphonia, constās ex quinque tonis & duobus semitoniis. id est ex diapente & diatessaron. Plin. lib.2. cap.22, Ab eo ad Iouem dimidium, & ab eo ad Saturnum dimidium, & inde sesquiplum ad Signiferum: ita septem tonos effici, quam Diapason harmoniam vocant, hoc est vniuersitatem concentus.

Diapenidion magnum, Medicamentum est asthmaticis, arthriticis, phthisicis, peripneumonicis & pleuriticis salutare. cuius compositionem vide apud Galenum lib.1. de Dynamidiis. ¶ Est & alterum

Diapenidion

Diapenidion minus, quod facit ad vulnera, quæ intrinsecus sunt, maturanda, de quo idem Gal. vbi suprà.

Diapensia, nonnullis Sanicula appellata, Quarta pentaphylli, seu quinquefolij species est, cui in cauliculorum summitatibus, & adnatorũ fastigiis capitula prodeunt subalbida, fac e fragis similia. Prouenit in riguis, & scrobiũ marginibus, cauliculis tenuibus, floribus aureis, è quibus subinde semẽ oritur. Pediculos de se mittit, & in singulis quina folia oblonga, mẽtæ ferè æmula, in ambitu tamen magis serrata. Radix illi subrubens apparet, quæ in plures radiculas diuiditur, elleboro nigro crassiores. Vide Mathiol. Senẽs. apud Diosc. lib. 4.

Diapente (διὰ πέντε) quasi de quinque: quia totidem voces refert.

DIAPHANES (διαφανής) Fluuius est Ciliciæ, ex in parte, qua Syriæ conterminia est: ita dictus ab aquæ perspicuitate. Vide Plin. lib. 5. cap. 27. ¶ Sic etiam lapis quidam vocatur, quòd transluceat, de quo Lucianus in Pseud.

Diaphanum (διαφανὲς) Latinè dicitur transparens. Iulian. ex Phœnicum & Iamblichi doctrina ait lumen esse purum actum: diaphanum verò actus eiusmodi vehiculum, & id quidem incorporeum, neque permixtum corporeis qualitatibus, quamuis per ea diffusum omnia. Vide Cæl. lib. 15. cap. 1.

Diaphora, pen. corr. Latinè differentia (διαφορὰ) Schema est Oratoribus, quum verbum iteratum aliam sententiam significat ac significauit primò dictum. Id est huiusmodi, In vniuersum mulierem quid potius dicam, an vetius quàm mulierẽ? Rutilius Lupus. At hæc ambiguitas figuram nullam facit.

Diaphoresis (διαφόρησις) Digestio dicitur Galen. & distractio. Alij migrationem interpretantur apud Cic. epist. lib. 16. Nõ desunt tamen, qui ibidem διαφώνησιν, hoc est declamationem malint legere.

Diaphoretica medicamenta (διαφορητικὰ φάρμακα) A Latinis vocantur discussiua, quum scilicet in vlceribus collectiones non ad pus & saniem perducãtur (quod Græci πέσσειν, id est maturare dicitur) sed disiiciuntur, vt sine suppuratione aliqua soluantur, & euanescant. Id enim Græci διαφορεῖν dicunt. Vide Cæl. Antiq. lect. lib. 17 cap. 18.

Diaphragma, huius diaphragmatis, n. g. (διάφραγμα) Omne mediũ: à verbo διαφράττω, quod est distinguo & separo Vnde a Galeno sumitur, pro parte illa corporis, partim membranosa, partim musculosa, quæ superiora viscera, nempe cor & pulmones, ab inferioribus distinguit ac separat: quæ à quibusdam septum transuersum appellata est, quum tamen situs eius obliquus sit maximè: vnde septum obliquum potius dici deberet. est autem præcipuum respirationis instrumentum. Cels. lib. 4. cap. 1.

Diaphrattontes (διαφράττοντες) Græcis membranæ dicuntur in corpore humano, quæ rectę ad iugulum vsque perferuntur. Intercipientes Latinè dixeris. Gal. lib. 5 de anatomic. administ.

Diapnoe (διαπνοὴ) Medicis est aëris attractio citra nostrum propositum, à naturali calore per superficiem. Vide Cælium Rhodig. libro 17. cap. 20.

Diaponi (διάπονοι) Cretici canes sunt, quorũ in venando gloria plurima. Noctes enim addunt labori, sæpéque feris assidẽtes dormiunt, mox orta luce depugnant. Ex Cæl. Rhodig. lib 17 cap. 28.

Diaporesis, pen. prod. (διαπόρησις) Latinè addubitatio dicitur. Figura est qua vtimur quum propter res aliquas volumus videri dubitare quo potissimum genere orationis vtamur. Quale est Cic. pro Cluentio Proœmium, Equidẽ quò me vertam Iudices nescio. negem fuisse illam rem, &c.

Diapsalma, atis (διάψαλμα) Cõmutatio rhythmi, aut vicissitudo canendi, vt quidam volunt. Alij pausationem spiritus interpretantur: alij alterius sensus exordiũ: alij rhythmi distinctionem: alij verò cuiusdam musicæ varietatis silentium. Author Hieronym. in epist. ad Marcell cuius initium, Quæ acceperis, &c. Meminit Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. 20.

DIARRVSA, Insula Chio finitima, cuius meminit Plin. in descriptione insularum ante Asiam, &c. lib. 5. cap. 31.

Diarium, huius diarij (ἐφημερὶς) Victus quotidianus, vel præmium laboris diurni. Martial. lib. 11. epigr. vlt. Sed Lupus vsuram, puerique diaria poscunt.

Vrbana diaria. Horat. 1. epist. 14.

¶ Diarium, dicitur Græcè ephemeris: vulgò registrum vocatur, nimirum liber quo res quotidianæ continentur. Vide COMMENTARIVA Hinc etiam à Galeno febris ephemera dicitur, Latini diariam febrem vocant, nempe quæ quolibet die semel aut bis apprehendit.

Diarrhœa (διάῤῥοια) Cic. Gallo, lib. 7. 27. In cœna augurali apud Lentulum tanta me διάῤῥοια arripuit, vt hodie primùm videatur cœpisse consistere.

Diarrytoo (διάῤῥυτον) Græcis significat aquosum, palustre: quo cognomine etiam Hipponem, Aphricæ Zeugitanæ oppidum, ab Hippone regio (quod oppidum est Numidiæ) distinxerunt: quos & Romani imitati, Hipponẽ dilutum vocauerũt. Author Plin. lib. 5. cap. 4.

Diarthrosis (διάρθρωσις) Dearticulatio, ossium structura dicitur, quorum motus euidens est. Huius tres species facit Galen. lib. de ossib. quem vide.

DIAS, Sophista Ephesius Philippi Macedonis tempore commemoratur à Philostrato.

DIAS, Diadis (δίας) Lyciæ oppidum, à Diade quodam conditum, à quo & nomen accepit. Author Stephan.

Diasatyrion (διασατυρίον) Compositio quædam medicorum ad excitandam venerem: ita dicta, quòd satyrion herbam recipiat, excitando veneris appetitui imprimis efficacem.

DIATIONAS (διάτιονας) Pannoniorum populi sunt, quorum imperiũ Bato tenuisse fertur, authore Strab. lib. 7.

Diasia (διάσια) Milichij Iouis sacra fuerunt, Athenis celebrata, vt Suidas & Lucianus in Charidemo docent. Meminit & Aristoph. dicta ἀπὸ τοῦ διαφεύγειν αὐτοὺς δι᾽ αὐτῶν τὰς ἄτας. Scribit Hesychius, Diasia celebritatem fuisse Athenis, quæ cum quadam tristitia agerentur. Alex. ab Alex. Diasia vocat, atque his in festis Athenienses extra vrbem non veras victimas, sed commodè effictas offerre solitos. Vide Genial. libro 3. cap. 12.

Diasphendone (διασφενδόνη) Supplicij genus, quod antiquis in vsu fuit, quum videlicet arborum duarum incuruatis cacuminibus, obligatum hominis corpus emittitur. Huius meminit Plutarch. & Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 5. Alij Disphendonem vocant. Vide infrà.

Diastema, atis (διάστημα) A Græcis dicitur pro spatio, intercapedine, seu interuallo. Vtitur hac voce Sidonius Apollinaris, qui tamen in hoc falsus est, quòd penult. syllabam corripuerit, quæ apud Græcos per η longam vocalem scribitur. Sic, inquit, Placidam Paphien serua te diastema quantum.

Diastematice vox (διαστηματικὴ φωνὴ) Interuallata vox est, hoc est, quam canendo suspendimus. In qua non tam sermonibus, quàm modulis inseruimus: éstque vox ipsa tardior, & per modulandas varietates quoddam faciens interuallum, non taciturnitatis, sed suspensæ ac tardæ potius cantilenæ. Huic opponitur συνεχὴς, quæ continua est. Ex Cæl. Antiq. lib. 9. cap. 5.

Diastole, penult. corrept. (διαστολὴ) distinctio. Figura quum vna dictio vel sententia ab alia distinguitur: vel quum breuis syllaba producitur.

Diastolen cordis & arteriarum vocat Galenus quum dilatantur cor & arteriæ in longum, latum & profundum: quemadmodum etiam systolen vocat, quum contrahuntur: quæ duo simul pulsum efficiunt.

Diastylus (διάστυλος) Quum trium columnarum crassitudinem intercolumnio interponere possumus. Vitruu.

Diasyrmos (διασυρμὸς) Eleuatio vel irrisio dicitur, vt apud Tullium 1. Verr. Est adhuc (id quod vos omnes admirari video) non Verres, sed Quintus Mutius.

DIARASNAS (διαράσνας) Montanorum populi in Sardinia, quam etiam frequenter populantur, qui antea Ioleoses nominabantur. Memoriæ enim proditum est, Iolaum plerosque adducentem Herculis filios, huc applicuisse, & cum insulæ accolis Barbaris cohabitasse, qui natione Thusci erant. Vide Strab. lib. Geograph. 5.

Diatessaron (διὰ τεσσάρων) de quatuor: quia quatuor voces habet. Est autem Diatessaron authore Macrobio, musicæ mensura, constans duobus tonis, & semitonio minore.

Diatettigon (διατεττίγων) Medicamentum est ad renum vitia valde vtile, de quo Paulus Ægineta, vt refert Cælius Rhodiginus libro 4. cap 19.

Diatheca, æ (διαθήκη) & Diatheca, orum, pro testamento ponitur, & pro hæreditate quæ testamento obuenit. Budæus Comm. Quum autem testamentum significat, pluraliter plerunque effertur. Martialis lib. 11,

-quantum diathrea valent, & quinque comati,
Tunc quum pauper erat, non sitiebat Aper.

Diathyron (διάθυρον) Obicem significat transuersarium ductilem, aut versatilem, id est, repagulum è materia compactum, quod & vehicula & equos à vestibulo ædium arcet, qualia multa Lutetiæ videntur. Vsus est hoc verbo Vitruuius. Vide Bud. in Annotat.

Diatoni lapides, Vide in FRONTANI.

Diatonicum (διατονικὸν) Vnum est ex melos generibus, quæ tria recensentur à Macrobio, Enharmonicum, Diatonicum, & Chromaticum. Sed ex iis, quod principe loco positum, nimis intrusa, nimísque recondita difficultate desertum exoleuit. Tertium molliere infra, infamiæ nota non caruit. Medium verò, Id est diatonicum, mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribit. Hæc Cælius Antiq. lection. libro 9. cap. 3.

Diatretum, diatreti, pen. prod. (διάτρητον) Foratile, pertusum, tornatile, auctorno factum significat: à verbo διατρέω. Sint igitur calices diatreti cælati, & tornatiles, quæ toreumata verbo Græco dicuntur Salustio, Ciceroni, Tranquillo. Martial. lib. 12. epigr. 67,

O quantum diatreta valent, & quinque comati:
Tunc quum pauper erat, non sitiebat Aper. Aliter tamen legitur ab interpretibus. Vlpianus ad legem Aquiliam, l. si seruus, Si calicem diatretum faciendum dederis, siquidem imperitia fregit, damni iniuria tenebitur.

DIATRETARIVS (διατρητάριος) Cælator, qui tornata opera perficit. Eius mentio fit in l. 1. de excus. artif. lib. 10. Cod. Vide & Cæl. Rhod. lib. 27 cap. 7.

Diatriba, æ (διατριβὴ) Conuersatio. Item Exercitium, exercitatio, studiũ. Vsurpatur & pro loco disputationis & exercitij, siue auditorio, à Gellio lib. 1. cap. 16. & lib. 10. cap. 5.

Diatrium pipereum (διὰ τριῶν πεπέρεων) Medicamentum est quod ex tribus generibus conficitur, additis aniso, thymo & gingibere, vt ostendit Gal. lib. 4. de sanit. tuend.

Diatritarii (διατριτάριοι) Medici quidam nuncupati sunt deridiculi causa, quoniam cibi abstinẽtiam initio morbi in diem tertium prorogabant. Proinde subsannans Galenus identidem Θεσσάλειον διάτριτον appellat Therapeutices octauo. Vide Cælium Rhodig. libro 22. cap. 9.

Diatrygium (διατρύγιον) Fructiferum nonnullis intelligitur apud Homerum. Alij loca inter vites, quæ seruntur, vel partem vbi maturuerint vuæ, hoc nomine significari putant. Vide Cæl. Antiq. lect. lib. 18 cap. 26.

Diaturei (διαιτουροὶ) Custodes nauis sunt, qui non pretio cõducti, sed solo victu nauem custodiebant. Vox est composita ἀπὸ τῆς διαίτης, id est victus, καὶ οὖρος, quod custodem notat. Alciatus in l. 1. D. naut. caup. stab.

Diatyposis (διατύπωσις) Formatio, descriptio, statutum. ¶ Est itẽ Rhetoribus schema, vbi rebus delectis, personarũ & formas ipsas, & habitus describimus & exprimimus. Author Roman. Aquil. de figuris.

Diaulium (διαύλιον) Dicebatur, quum in scena tacentibus omnibus, solus intus caneret tibicen. Cæl. Antiq. lect lib. 9. cap. 7.

Diaulodromi (διαυλοδρόμοι) Sunt qui cursum Circensem peragunt, Id est δίαυλον, qui quum ad metam peruenerant, flectentes cò rursus recurrebant vnde cursum inierant. Bud. in Annot.

Diaulonium {[illegible]} & n.plur. Diaulonia, locorum sunt angustiæ, & fauces, in quibus coturnices, aliæq; aues illaqueantur. Bud. in Annot.& Comm.

Diaulus {[illegible]} Spatium duorum stadiorum. Stadium enim, vt Hieronymo placet, pedes in lõgitudinem sexcentos habet, diaulus mille ducētos, milliariũ stadia octo, dolichus stadia duodecim. Vitruu. lib.5. In palæstris, inquit, peristylia quadrata, siue oblonga ita sunt facienda, vt duorum stadiorum habeāt ambulationis circuitum, quam Græci vocant [illegible]. ¶Item Diaulus vir erat, ex medico factus cadauerum funerator, de quo Martialis,

Chirurgus fuerat, nunc est vespillo Diaulus.

Diaxyla {[illegible]} Dicuntur Græcis quæ totius probiore sunt materia, solidiuréque, vel vt in medio lignea prorsum. Cæl. Rhodig. libro 25.cap.18.

D I B

Dibalo, dibalas, dibalare, Verbum antiquum. Varro lib.6. de Lingua Latina, Multa ab animalium vocibus translata in homines, partim quæ sunt aperta, partim obscura. Perspicua, vt Ennij, Animus cum pectore latrat. Cæcilij. Tātam rem dibalare, vt pro nihilo habuerit.

Dibaphus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum, bis tinctus. Dibapha Tyria, purpura bis tincta. Plin. lib 9. cap 39. Huic successit dibapha Tyria, quæ in libras denariis mille non poterat emi. Id est mille Iulijs, vel centum aureis solis. Paulo pòst, Dibapha tunc dicebatur, quæ bis tincta esset, veluti magnifico impendio.

Dibapho strumam vestire, Prouerbialiter dicitur de iis, qui scelera, turpitudinem, sordésque suas, honorum fastigio occultant, aut honestare nituntur. Struma enim, vt colligunt nonnulli, excrescentia quædam in tergo est, sicuti in pectore habeatur gibbus. Cic. 2. ad Attic. Deinde Vatinij strumam sacerdotij dibapho vestiant, &c. Id est veste purpurea, & bis tincta. Dibapha enim, vel dibaphus Græcis est purpura bis tincta, à [illegible] & [illegible]. Vtebantur autem purpura sacerdotes & magistratus. Vnde lepidissimè Cic. ad Cælium, Curtius, inquit, noster [illegible] cogitat: sed eum infector moratur.

DIBISTSCH {[illegible]} Oppidum Parapotamiæ regionis, quæ Tigri proxima est. Author Plin. lib. 6 cap. 27.

Dibolia {[illegible]} Tela sunt cuspidis duplicis, cuius erãt modi Cimbrorum iacula. Probat Cælius Rhodig. ex Plutarch. lib. Antiq. lect. 25. cap. 26.

DIBVTADES Sicyonius, primus fuit figulus Corinthi, qui ex creta docuit fingere, primúsque personas tegularum extremis imbricibus imposuit. Vide Plin. lib. 35. cap. 12.

D I C

DICE {[illegible]} dea iudiciorum præses dicitur: quæ dictio etiam ius significat. & ob id Græcè dicta, quia lites & contentiones dirimat: eius que deæ diaconi & ministri, [illegible], id est iudices dicuntur, quasi litium diremptores. Budæus.

Dica, dicæ, priore corr. {[illegible]} vt, Acte Acta, Calliope Calliopa, vt ait Donatus, & Latinè significat causam & iudicium. Budæus.

Dicas, vel dicam sortiri. Cic 4 Verr. Aduenit dies, quo die sese ex instituto ac lege Rupilia dicas sortiturum Syracusis iste edixerat. Id est sortitione causas cogniturum. Budæus.

Dicam grandem impingere alicui. Terent. Phorm. 2. 3. Id est graui actione agere. Est enim dica, actio qua contra aliquem in iudicio experimur.

Dicam scribere, Idem, nimirum formulam intendere, & certa lege agere apud iudicem. Plaut. Aulul. 26. Idem Poen. 12, Cras subscribam homini dicam. Terent. Phorm. 1. 2, Ego te cognatum dicam, & ubi scribam dicam. Cic. 4. Verr. Scribitur Heraclio dica.

Dicam scribere, à Iurisconsultis Dictare actionem dicitur, seu intendere. Item iudicium dictare, teste Budæo.

Dicacitas, Dicaculus, Vide DICO, dicis.

DICAEA {[illegible]} Vrbs Macedoniæ, in Thermaico sinu, à Dicæo Neptuni filio. Author Plin. lib. 4. cap. 10.

DICAEARCHIA, pen prod. {[illegible]} Vrbs quæ nunc Puteoli dicitur, teste Plin. lib. 3. cap. 5. & aliis: Sic dicta quòd ea ciuitas quondā iustissimè regebatur, vt Festus author est. Quidam Dicæarcheam scribunt, quidam Dicæarchæam propter Græcam [illegible]. Poetæ secũdam & tertiam syllabam contrahunt, aut si mauis, elidunt secundam, & Dicarchiam, vel Dicarcheam efferunt.

Vrbs Dicarchea. Sil. lib. 13.

Sinus Dicarchei. Stat. 2. Sylu. 2.

Portus Dicarchei. Stat. 3. Sylu. 5.

Profundum Dicarcheum, pro mari Dicarcheo. Stat. 2. Sylu. 2,

Celsa Dicarchei speculatrix villa profundi.

DICAEARCHVS, Siculus è Messana, Aristotelis auditor, Philosophus, Orator & Geometra: scripsit de Republica Spartiatarum, quẽ librum quotannis prælegere in loco publico cautum est, iuuenésque auditum conuenire. Huius Dicæarchi multis locis meminit Cicero. ¶Fuit item alter Lacedæmonius grammaticus Aristarchi auditor. Suidas.

Dicæodotes {[illegible]} Iuris dator, iustitiam exhibens. Qui rectus prouinciam mittitur, is vicem principis obtinet: sub eo est is qui [illegible] dicitur, id est iura reddens, & iurisdictionem habens. Hæc Bud. in Annotat.

DICAEVS, Apollo cultus & appellatus est, quòd quum Thebæ ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente conditum, in sinu eius celatum esset. Author Plin. lib 34 cap 8.

DICAEOGENES, pen. corr. poeta, scripsit Tragœdias & Dithyrambos. Author Suidas.

Dicæologia, pen. corr. {[illegible]} Iustificatio dicitur. Rutilius, Dicæologia, schema est, quod fieri solet, quum æquitatem causæ quàm maxime breui sententia complectimur. Hic eloquutionis schema nullum est.

Dicasis, Dicasit, Vide DICO.

Dicasticum {[illegible]} Dicebatur merces, quæ iudicibus dabatur pro opera iudicandis controuersiis impensa, hoc est, sportulæ iudiciales, sportularia pecunia. Bud. in Annot. poster.

Dicax, Vide DICO, dicas.

DICAEA {[illegible]} Thraciæ oppidum, in Bistonum gente, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

Dicelictæ {[illegible]} Dicebantur apud Laconas, qui Comicos lusus obibant. Fuit enim, inquit Cælius, quod scitu dignum est, apud Spartanos Comici lusus species, verùm studij nõ magni, frugalitatem in eo quoque affectante ciuitate. Dicendi prætereà erat formula, argumentum nõ aliud ferè, quàm pomorum furta. & id genus pleraque. Qui eiusmodi ludos obirent, ab Laconibus Dicelictæ nuncupabantur, velut Scenopæos dicas, & Mimetas, id est imitatores. Hæc ille lib. 6. cap. 17. Et Athen. lib. 13.

Dicella {[illegible]} Ensis genus vtrinque stringens. Nã, vt prodit Theon, macella est, quæ vno tātùm cædit mucrone. At dicella, quæ duobus. Ex Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 16.

Dichalcum {[illegible]} Quadrans oboli dicebatur apud Græcos, vt author est Alex. Genial. lib. 4. cap. 24. Meminit & Cæl. Antiquar. lect. lib. 10. cap. 2.

Dichasteres {[illegible]} Dicuntur quatuor dentes anteriores, qui in medi tullio constituti habentur, à diuisione nomen sortiti. Insequuntur hos duo [illegible] appellati, siue canini, quoniam in acutum producti caninos præferant dentes. Adiacent qui dicuntur gomphij, seu molares: quibus adnumerantur quos mylos nuncupant: post quos postremi sophronisteres, sic enim Cleanthes vocabat: Auicenna dẽses sensus, vel intellectus. Vide de his plura apud Cæl. Antiq. lect. lib. 4. cap. 1.

Dichoræus {[illegible]} Genus pedis, de quo sic Cic. in Orat. Insistit autem ambitus modis pluribus, è quibus vnum est secuta Asia maximè, qui Dichoræus vocatur, quum duo extremi choræi sunt, id est è singulis longis & breuibus.

Dichotomus {[illegible]} Apud nos idem est quod dimidiatus, siue per medium sectus, qualis septimo quoque die post plenum orbem Luna videtur. Cyrill & Ammon.

Dichus {[illegible]} Mensura est Attica capiens heminas sedecim, vt vult Aristoph. interpres. Alij Choa duodenas cotulas capere tradunt, vt iam Dichus vigintiquatuor cotularum esse debeat, idémq; cum bicongio, quod & Pho. volunt. Athen. lib. 10. de temulentia loquens, huius mensuræ meminit, quum ait Alexandrum illa prouocasse Proteam, & cætera quæ ibi videre poteris.

Dices {[illegible]} Vermes appellantur, qui sunt in virentibus lignis, ac humectis, sicut qui in aridis thripes, qui in visibus ices: curnuú ipes: leguminum troges: vestium [illegible]: & in chartis qui adnascuntur, vocantur silphæ. Author Cæl. Rhodig lib. 29. cap. 1.

Dicibulum, dicibuli. Dicibula puerilia pro nugis dicit Tertullianus aduersus Valentinianos. Satis meminerat Ptolemæus puerilium dicibulorum, in mari poma nasci, & in arbore pisces.

Dicis causa, Dicis gratia, loquendi formulæ, vetustæ & elegantes. Cic. 6. Verr. Attamen vt possit se dicere emisse, Artagatho imperat, vt aliquid illis, quorum argentum fuerat, nummorum dicis causa daret. Caius in l. sæpe. D. commodati. Sæpe etiam ad hoc commodãtur pecuniæ, vt dicis gratia numerationis loco intercedant. Vlp. D. de senatusc. Silania. l. 1. sub finem, Excusantur autem serui, qui auxilium tulerũt sine dolo malo. Nam si finxit se quis auxilium ferre, vel dicis gratia tulit, nihil hoc commentum ei proderit. quibus locis Haloandar & alij multi scribunt ditis. Aleiat. lib. 4. Dispunct. cap. 15, suspicatur legendũ dãtis. Lælius Taurellius, Antonius Augustinus, Petrus Victorius, & alij scribendum omnino censent dicis. sic enim habent Pandectæ Florentinæ, neque aliud existimant Dicis causa significare, quàm quod Iureconsulti perfunctoriè, aut defunctoriè, aut trãslatitiè appellant. hoc est, vt defungi suo munere videātur. [illegible]. Apud Ciceronẽ illa verba, vt possit se dicere emisse, præclarè eleganter hoc dicendi genus declarāt. Varro lib. 5. de Ling. Lat. recēsens dicta à verbo Dico, Hinc, ait, antiqua illa, dicitur in iure, & dicis causa, & addictus. Idem lib. eodẽ pene in extremo, de vetere vocabulo Inlicium disputans, Hoc nũc aliter fit atque olim, quòd Augur Cõsuli adest, tum quũ exercitus imperatur, ac præit quid eum dicere oporteat. Cõsul Auguri imperare solet vt inlicium vocet, non Accēso aut Præconi. Id inceptũ credo quõ non adesset Accensus: & nihil intererat, cui imperaret: & dicis causa fiebāt quædã, neque item facta, neque item dicta. Sic enim ex vetustissimo exẽplari hunc locum reposuit Victorius. Charis. lib. 1. videtur indicare dicis genitiuum casum esse. quũ enim doceret quædam nomina vnius tantùm casus esse, exẽpla protulit infitias, suppetias, pedum, sponte, dicis, ergò, nuquam, nihili, frugi. Huius loquẽdi formulæ originem ignorare se ingenuè fatetur Anton. Augustinus. at Cõnanus rem totã mihi videtur his verbis feliciter explicasse. [illegible], inquit, id est iustitia, aut iudicium, vel iudicialis actio. & [illegible], ius, vel iustũ: quod nomen Latinis pro eo quandoque ponitur, quod perfectũ est, & omnibus suis numeris absolutũ: velut quum Vlpianus scribit, Testamẽtum esse iustam defuncti sententiã, id est legum regulis congruentẽ, sic vt nullum solẽne iuris omissum sit aut neglectum. Eodẽ modo apud Caiũ dicis causa datur pecunia, vt cõtractus sit iustus, & ex legis præscripto. Cuius exemplũ sumi potest in omnibus imaginariis, quos appellamus, contractibus, vt olim in emācipationibus. Naturalis enim pater à fiduciario patre vnũ aut duos nummos accipiebat pretij loco, ad simulationem emptionis, quasi ab eo re vera, & nũmo illo filium suũ vendidisset, alienassétq; à se. Idq; ipsum obseruabatur in testamentis, quæ per æs & librã fiebāt, atque adeò in omnibus abalienationibus, quæ mancipatione fiebāt & nexu. Nullũ enim illi veteres contractum, præter emptionẽ, putabāt idoneũ esse, qui dominiũ transferre posset. quare in cęteris omnibus alienationibus, seu testamēto fierēt, seu cõtractu, pretiũ adhibebāt, quod speciẽ emptionis induceret, nõ vt verè pretiũ esset, fierétq; acceptiõis, hoc est eius qui venditoris gereret personã, sed dicis causa, quod vulgò dicitur ad iustificãdum actũ, & pro forma. Ideò siquis huiusmodi ficto emptori, aut fiduciario patri nũmos aliquot dederit, quos daret patri naturali ad solẽnia & iusta emācipationis peragẽda,

uum

non mutuasse ei, sed commodasse videbitur. nec enim vt eius fierêt, & in vsus suos consumeret dedit, sed vt vteretur tantùm ad emancipationem ex legum formulis perficiendam, & essent numerationis loco. quare nec hic in patrem fiduciariũ, nec fiduciarius pater in patrem naturalẽ dominium transtulit nummorum: quia fiduciario patri dedit ad cæremonias emãcipationis. quod verò cum patre naturali actum est de numeratione, totum illud fictè actum est & simulatè, sic vt veri solidíque iuris nihil habere possit. Hoc loquendi genere vsus est Tullius in Verrem, Vt aliquid illis quorum argẽtum fuerat, nummorum dicis causa daret. hoc est, vt iustè fecisse videretur: nec dono vel vi accepisse, quod vtrunque lex prohibebat, sed emisse putaretur. Vlpianus, locati: Siquis conduxerit nummo vno, conductio nulla est, quia & hoc donationis instar inducit. Et Sueton. in Iul. cap. 50, Bello ciuili super alias donationes amplissima prędia nummo addixit. In hisce contractibus nummus dicis causa datus dicetur, népe vt contractus iure initus esse videatur, nec contra legem factus quæ donationes prohibet. Quod transflatium est hodie apud nos, dum quidam fraudibus suis prætextũ quærunt, & obtento emptionis vim legum vitant. Hoc modo & Vlp. ad senatuscon. Sillan. Qui auxilium dicis causa tulit, hoc est leuiter & perfunctoriè. tantùm vt officio suo functus esse videatur, & senatusconsulti pœnam effugiat. Vtrunque enim in hoc exemplo dici potest, & perfunctoriè, & dicis causa: quia senatusconsulto illo fraudem capitalem committit seruus, si non pro virili dominum defenderit. At si amicus in amici periculo idem peccasset, non dicerem eum dicis causa defendisse, quum nulla eum lex teneat, quam elusisse dici possit, sed perfunctoriè, hoc est in speciem, & (vt Galli loquuntur) *per acquitum*. quod verbum omnibus iis conuenit, qui simulatam præstant operam, & fictum officium. quod etiã in solo officij nomine nonnunquam vsurpatur, vt apud Ouidium, Officium præstet nulla puella mihi. Hoc est, quod mea causa faciat, non faciat grauatè aut fictè, & tanquam necessitate officij adducta, sed libenter & vltrò. Hoc pacto est accipiendum quod ait Vlp. l. aut qui, quod vi aut clam. Neque quidem perfunctoriè aut obscurè dicere, aut denuntiare debet. Et Pap. ad illud s. c. Syllan. l. propter. ad finem, Hæredibus qui non defunctoriè debitum officium impleuerãt. At dicis causa dicitur factum, quod vitandi iudicij, & tegendi criminis gratia factum est. Itaque idem Græci aliud loquendi genus reperterunt, quod etiam ea comprehenderet, quæ non criminis, sed vituperationis, & malæ hominum æstimationis vitandæ gratia fit. *ἀφοσιώσεως ἕνεκα*, hoc est, ad verbum, pietatis & sanctitatis causa facere aliquid. Latini perfunctoriè, aut defunctoriè, & leui brachio dicunt, non verè, neque ex animo. Ac ne quis miretur dicis nomen in vsu fuisse Latinis, idem ab eodem verbo dicam finxerũt: vnde illa, dicam alicui impingere, aut scribere. illo Terentius vtitur, hoc Tullius non semel in orationibus contra Verrem. & item dicas sortiri. Hæc ex Conanio.

DICO, dicas, prima corr. (*ἀνατίθημι*) dicare, Tradere. Cic. ad Cæsarem, lib. 1, Balbum quanti faciam, quanquam mei totum dicauerim, ex ipso sciet. Ex Nonio.

Coniugio dicare aliquem alicui. Valer. 3. Argonauticõn,
Quem tibi coniugio tot dedignata dicaui
Nympha procos, &c.

Donum alicui dicatum atque promissum. Cic. 7. Verr.

Dicare aliquam operam alteri. Terent. Phorm. 1. 2, Ergo ausculta. D. hanc operam tibi dico. Vbi Donatus, Plus est dico quàm do. Dicatur perpetuo: Datur ad tempus.

Dicare se alicui. Cic. 3. de Orat. Non vidit eorum ipsorum, qui tum adolescentes Crasso se dicarant, horribiles miserósque casus.

Se alicui in clientelam. Cæs. 6. bel. Gall. Se Rhemis in clientelam dicabant.

Se alicui in seruitutem. Cæs. 6. bel. Gall. Plerique quũ aut ære alieno, aut magnitudine tributorum, aut iniuria potentiorum premuntur, sese in seruitutem dicant nobilibus.

Se in aliquam ciuitatem. Cic. pro Corn. Balbo, Peritus verò nostri iuris ac moris nemo vnquam qui hanc ciuitatem retinere vellet, in aliam ciuitatem se dicauit. Dicimus & dicare se ciuitati. Io. DICATIO.

Studium suum laudi alicuius. Cic. Curioni, lib. 2. 5, Hoc à te peto, vt subuenias huic meæ sollicitudini: vt huic meæ laudi, vel (vt verius dicam) propè saluti tuum studium dices.

Totum hunc tibi dicamus diem. Cic. 2. de Legib. Id est totũ hunc diem occupabimus in te audiendo.

¶ Aliquid Deo, pro consecrare, & dedicare. Plin. lib. 22. cap. 1. Cic. 1. Tusc. Dicati Apollini cygni. Plin. Iun. in Paneg.

Annos suos vitæ cælibi. Seneca Hippol. 2.

Dona. Stat. 4. Sylu. 6.

Proprium aliquid, hoc est, ad obsequium dare. Virg. 1. Æneid.

Templa dicata deis. Ouid. 1. Fast.

Vota dicare. Sil. lib. 7,
Iunoni pallam, conceptáque vota dicabant.

¶ Opus alicui rei. Plin. lib. 10. cap. 68. Idem lib. 12. cap. 22, Sanè enim dicamus & de iunco, quanuis alio herbis dicato volumine.

Nominatim alicui opus aliquod. Plin. in totius operis præfatione.

Dicare bibliothecam, Publicare. Plin. lib. 35. cap. 2. Et cap. 3, Suorũ clypeos in sacro vel publico priuatim dicare primus instituit.

Dicatio, Verbale, Ipse dicandi actus (*ἀνάθεσις*). Cic. pro Cornel. Balbo, Duarum ciuitatum ciuis esse nostro iure ciuili nemo potest. Non esse huius ciuitatis ciuis, qui se alij ciuitati dicarit, potest. Neque solùm dicatione (quod in calamitate clarissimis viris Q. Maximo, &c. vidimus accidisse) sed etiam postliminio potest ciuitatis fieri mutatio.

DICO, dicis, dixi, dictum (*λέγω, φημί, ἀγορεύω, ἐρῶ*) dicere, Notæ significationis. Terent. Eunuch. 5. 5, Dico, edico vobis nostrum esse illum herilem filium.

Dixti pro dixisti, frequens apud authores. Cic. ad Attic. lib. 4, Sed quibus sententiis dixti quod & ipsi probarent. Frequentius tamẽ apud Comicos, quàm vel Poetas vel Oratores reperitur. Atque hic locus Ciceronis mea sententia intelligendus est per iocum: quo dicendi more frequenter cum Attico ludit.

Dicit te accurare, Pro, dicit vt accures. Plaut. Menæch. 12,
At te accurare dicit. M. accurabitur.

¶ Dic dic quæso clarius, per emphasim & vehementiam quandam à Cicerone dicitur 3. Verr.

Dico factum. Terent. And. 3. 2,
Quasi tu dicas factum id consilio meo.

Dixi venturam. Terent. Heaut. 4. 4,
Aut quum venturam dixero, & constituero: quum is certè
Renunciarit. Plaut. Amph. 3, Qui tragœdiam dixi futuram hanc?

Dicitur is venturus nunc peregre. Plaut. Trucul.

¶ Dico tibi, an non? Terent. And. 4. 5. Quasi dicat, non putas me tibi loqui, & ad te pertinere quod dico?

Dicisne, an non? Interrogantis est & vrgentis. Plaut. Truc. 17. Terent. Eunuch. 1. 2, -dic mihi Hoc primum, potin' est hic tacere?

Dic mihi, aufugistine? Terent. Eunuch. 5. 2, Bone vir Dore salue, dic mihi aufugistine? Interrogantis cum ioco particula.

¶ Dicere, propriè est Oratorum, & eleganter, facundéque loquentium. Quintil. lib. 10. cap. 7, Nam mihi ne dicere quidem videtur, nisi qui disputatè, ornatè, copioséque dicit. Cic. 1. Officior. Vt non modò Græcarum literarum rudes, sed etiam docti aliquantum se arbitrentur adeptos & ad dicendum, & ad iudicãdum. Id est in Oratoria arte, & in Philosophia. Hæc Valla lib. 5.

Non idem loqui esse quod dicere, Vide LOQVOR.

Dicere apud iudices. Cic. 2. Offic. Multíque in nostra Repub. adolescentes & apud iudices, & apud Senatum dicendo laudem assequuti sunt.

Pro aliquo. Cic. de Clar. Orat. Hoc est, aliquem defendendo orationem habere.

Accuratè dicere. Quintil. lib. 4. cap. 1.

¶ Ab aliquo, Vide AB, in A præpositione.

Ad aliquid. Cic. 2. de Diuinat. Dicendum est mihi igitur ad ea quæ sunt a te dicta.

Aduersus aliquem. Plaut. Amphit. 8.

De ambitu causam. Cic. pro Sextio.

Ad iudicem. Cic. de Clar. Orat.

¶ Ad ætatem alicuius. Cic. 5. de Fin. Ita prorsus, inquã, & si ea quidem quæ adhuc dixisti, quanuis ad ætatẽ rectè isto modo dicerentur.

Æqui bonique partem aliquam. Terent. Phorm. 4. 3,
Nam sat scio, si tu aliquam partem æqui bonique dixeris.

Dic age Hortantis aduerbium est. Virg. 6. Æneid.

Dicere aliorsum. Plaut. Aulul. 9,
Atqui ego istuc Anthrax aliorsum dixeram,
Non isthuc quod tu insimulas dicere. Id est, alio animo dixeram, atque tu interpretaris.

Alternis dicere. Virgil. eclog. 3.

Dicis amicè. Plaut. Pseud. 7,
Bene atque amicè dicis.

Amores dicere dicitur fistula. Virg. eclog. 10,
Vestra meos olim si fistula dicat amores.

Dicam paulo amplius. Cic. 4. Verr.

Animo præsenti, Id est audacter, & sine vllo timore ac prompto animo. Terent. Eunuch. 4. 6.

Ex animo. Terent. Eunuch. 1. 2,
Vtinam istuc verbum ex animo ac verè diceres.

Anguste & exiliter. Cic. in Bruto.

Nimis antiquè & durè. Horat. 2. epist. 1.

Appositè ad persuadendum. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Aptè. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Argumenta alicui rei. Plaut. Mostell. 3.

Arma, Id est bella describere. Horat. -nunquam nisi potus ad arma Prosiluit dicenda.

Attenuatè presséque dicere, cui opponitur Sublatè ampléque dicere. Cic. in Bruto, Oratorum bonorum duo genera sunt: vnum attenuatè presséque, alterum sublatè ampléque dicentium. Sed cauẽdum est presso illi oratori inopia & ieiunitas, amplo autem inflatum & corruptum orationis genus.

Audactèr, & apertè. Cic. pro Rosc. Com.

Dicere bene Latinè. Cic. 2. de Finib. Sed tu istuc dixti bene Latinè, parum planè.

In aurem. Plin. lib. 7. cap. 53. Et lib. 28. cap. 10, Quinetiã siquis asino in aurem percussum à scorpione se dicat, transire malum protinus tradunt. Martial. lib. 1.

In aurem nescio quid puero, &c. Horat. 1. Serm. sat. 9.

Astrictius aut effusius. Plin. Iun. epist. 20. lib. 1, Optimus tamẽ modus est, quis negat? sed nõ minus non seruat modum qui infra rem, quàm qui supra: qui astrictius, quàm qui effusius dicit.

Carmina dicere. Virgil. 6. Æneid.

Carmen deductum. Virgil. eclog. 6.

Carmine aliquem. Virgil. 2. Georg.

Dicere causam, dicitur reus, quum accusationibus respondere cogitur. Plaut. Menæch. Apud Ædiles prælijs factis plurimis, pessimísque dixi causam. Cic. pro Rosc. Amerino, Ea nos hoc tempore vtimur qui causam dicimus. Cæs. 1. bel. Gall. Orgetorigem ex vinculis causam dicere coegerunt. Et sobdit, Die constituta causæ dictionis. Liu. de bel. Maced. Scipio iussus dicere causam, orationem magnificam de rebus ab se gestis exorsus est. Vide CAVSA.

Causam apud aliquem. Cic. 1. de Finib.

Causam contra aliquem apud iudices. Cic. 2. de Orat. Quod ego maximè potui iudicare in ea causa, quam ille contra me apud Centumuiros pro fratribus Cossis dixit.

Iniqua conditione causam. Cicero pro Cluentio. Infausto tamen illi iudices statuerunt, iniqua conditione reum causam dicere, quum aduersario eius ad ius accusationis summa vis potestatis accederet. Vide CONDITIO.

Causam pro aliquo, Defendere. Plaut. Bacchid. 8,
Sed tu qui pro tam corrupto dicis causam filio,
Eadémne erat hæc disciplina olim quum tu adolescens eras?
Non dico causam quin, Id est non renuo. Terent. Phorm. 2.1, Nó causam dico, quin quod meritus est ferat.
Dicere causam nescio quam. Terent. Hecy. 1.2,
Vbi illic est dies complures, accersi iubet:
Dixêre causam tunc nescio quam.
Dicere causam de incesto. Liu. ab Vrbe cond. Virgo Vestalis de incesto causam dixit.
Causam veneficij dicat adultera. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Circuncisè dicere, Vide CIRCVNCIDO.
Clanculum: Id est, sine arbitro, inscijs aliis. Plaut. Pœn. 14,
Vale, & hæc cura, clanculum vt sint dicta.
Clarè, Id est apertè rem eloqui. Plaut. Casin. 9. Quintiliano libro 2. cap. 11.
Clementer & moderatè, In CLEMENS.
Cœnam. Plaut. Sticho, 12,
-nanque ædepol cœna dicta est, locus liber datus est mihi.
Coloris loco aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Dictum breuiter & commodè. Cic. de Amicit. Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa breuiter & commodè dicta, memoriæ mandabam.
Commodè dicere, In COMMODVS.
In commune. Plin. lib. 23. cap. 1.
Compositè, In COMPONO.
Conatu magno nugas. Terent. Heaut. 4.2,
Ne ista hercle magno iam conatu magnas nugas dixerit.
Concinnè, In CONCINNVS.
Conditiones pacis. Liu. 9. bel. Pun.
Congruenter, In CONGRVO.
Consules dicere, Vide Consul in CONSILIVM.
Conuenienter, In CONVENIO.
Contortè, In CONTORQVEO.
Contra aliquem dicitur aduocatus dicere. Cic. pro Quinctio, Qui hoc iudicio partes accusatoris obtinet, contra me sit dicturus.
Contra aliquem ad populum. Cic. de Claris Orat. Quum quidem eo ipso anno contra Seruium Galbam ad populum summa contentione dixisset: quam etiam orationem scriptam reliquit.
Contumeliam. Terent. Phorm. 2.3,
Absenti tibi te indignas, séque dignas contumelias
Nunquam cessauit dicere hodie. Liuius 5 bel. Pun. Ea pronuntiata Campanis, atque ita spreta, vt vltro dicerent contumelias, minarentúrque.
Contumeliosè aliquid dicere, In CONTVMELIA.
Cótumeliosè & asperè dicere in aduersarios permissum est. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Credibiliter dicere de re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Decies dixi, In DECEM.
Delicias. Catul. epigr. 69,
Gellius audierat patruum obiurgare solere,
Siquis delicias diceret, aut faceret.
Dicta. Cic. 2. Phil. Sed materia facilis, in te & in tuos dicta dicere.
Dictatorem, pro Creare. Liuius, Nam neque id vitium nosti facile fuisse, quum Consul oriente noctis silentio, diceret Dictatorem. Idem, Quòd plebeius Dictator sit dictus, id vitium Auguribus visum. Hæc Budæus.
Diem alicui, Est certam diem reo cóstituere vt accusetur. Cic. pro Milone, Diem mihi (credo) dixerat, mulctá irrogarat. Liu. ab Vrbe cond. lib. 3, Accusatorem primum Virginium, & Appium reum deligunt. Quum diem Appio Virginius dixisset, Appius stipatus patritiis iuuenibus, in forum descendit. Idem de bello Maced. Scipioni Africano duo Q. Petilij diem dixerunt. Cic. ad Q. frat. lib. 1.2.
Diem capitis, vel rei capitalis, Est vadimonio capitali obstringere. Liu. 3. ab Vrbe, Virginius ex collegio vnus Cæsoni capitis diem dicit. Ibidem, Rei capitalis diem Posthumio dixerunt. Sueton. in Cæsare, cap. 12, Subornauit etiam qui Caio Rabirio perduellionis diem diceret. Budæus.
Diem creditæ pecuniæ dicere. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 10, Dies præterea reddendo beneficio non dicitur, sicut pecuniæ creditæ.
Diem iuris. Plaut. Menæch. 14,
Itast vbi dicitur dies, simul patronis dicitur.
Diem nuptijs, vel operi, quod & Præstituere dicitur, est Certam diem nuptijs constituere & assignare. Terent. And. Act. 1. scen. 1, Hic nuptiis dictus est dies.
Diem dicunt qua ad ripam Rhodani omnes conueniant. Cæsar 1. bel. Gall.
Non dicam dolo. Plaut. Menæch. 7.
Dotem & doti, filio vel filiæ omnia sua bona, Id est promittere in dotem, inquit Budæus. Terent. Heaut. 5.2. Cic. pro L. Flacco, Doti, inquit, Valeria pecuniam omnem suam dixerat. Ibidem, Nisi ostenderis illam in tutela Flacci non fuisse, si fuit, quæcunque sine hoc authore est dicta dos, nulla est. Hæc Budæus.
Effusius dicere, Vide paulo antè Astrictius dicere.
Egregiè dicere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Exiliter. Cic. in Bruto.
Facile. Seneca Thyestr. 8,
Nec facile dicam corpora, an flammæ gemant.
Facta alicuius, Id est historiam conscribere. Virg. eclog. 4.
Falsum, Mentiri. Plaut. Amphit. 4, Per Iouem iuro me esse, neque me falsum dicere.
Dicere bona fide Hoc est reuera, & certò. Plaut. Pœn. 5,
Ita me dij amabunt, vin' bona dicam fide,
Quod hic inter nos liceat?
Vt fortius dicere videantur indocti. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Grauiter & lentè. Plin. Iun. lib. 2. epist. 14.

In aliquem grauius. Terent. Adelph. 1.2,
Ipse sentiet posterius: nolo in illum grauius dicere.
Identidem, Vide ITEM.
Impetu dicere se, & viribus vti gloriantur. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Inclementer vel acerbè in aliquem. Verbis duris corripere aliquê: iniurijs afficere. Plaut. Amphit. 8. Cic. ad Att. lib. 11, Etsi multa, præsens in præsentem acerbè dixerat & fecerat.
Dicere inclementer literis, Vituperare. Plaut. Pseud. 3,
Cur inclementer dicis, &c. lepidis literis,
Lepidis tabellis, lepida conscriptis manu?
Inculte dicere, Vide Incultè, in INCOLO.
Inducias. Plaut. Curcul. 2, Inducias occœpi dicere.
Ex-industria. Quintil. lib. 1. cap. 5, Mastrugam quod Sardum est, illudens Cicero ex-industria dixit.
Apud populum industriè. Cic. pro Domo sua, Quis apud Populú Rom. de illius dignitate industrius, quis Senatui sæpius dixit?
Ineptè. Cic. in Bruto.
¶ Dicere de inofficioso, præcisa loquutio est, pro Dicere causam de inofficioso. Scæuol. l. 20. D. de inoffic. testam. Qui de inofficioso vult dicere, licet negetur filius, &c.
Iniustè alteri. Plaut. Pseud. 9,
Non soles respicere te quum dicas iniustè alteri.
Inter. Plin. lib. 12. cap. 3, Quæ ex his incolarum numero esse cœpere, dicentur inter frugiferas.
Inter nos dictum sit, Vide INTER.
Non inuenustè dicere. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Ioco, vel per iocum. Plaut. Amphit. 10,
Et quidem ioco illa dixeram dudum obi. Et paulo pòst,
-siquid dictum est per iocum,
Non æquum est id te serio prævertier.
Ius dicere, est magistratuum. Plaut. Epid. 2, -te volo
Percontari, operam da, opera reddetur tibi, ius dicis. Cic. 4. Verr. Audistis ob ius dicundum, Q. Varium dicere, procuratores suos isti centum & triginta millia nummûm dedisse. Idem de Prouinciis Consularibus, Emisti grandi pecunia vt tibi de pecuniis creditis ius in liberos populos, contra Senatusconsultum, & contra legem generi tui dicere liceret.
Alicui ius dicere. Cic. de Prou. Consul. Perseuerauit ius publicano non dicere.
Ius de pecunia credita. Liu. ab Vrbe Cond.
Anno antè Romæ ius dixerat. Cic. pro L. Flacco.
Dicere iura. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.
Laudes. Virgil. eclog. 6.
Legem, Est præscribere quid opus sit facto. Horat. lib. 1. epist. 2, Prudens emisti vitiosum, dicta tibi est lex. Aliquádo additur datiuus rei. Liu. lib. 3. Decad. 5, Legem censui censendo dicturos esse.
Legem fullonibus, & similibus. Plin. lib. 35. cap. 17, Quum lex Metella extet fullonibus dicta.
Fletibus legem dicere. Stat. 5 Sylu. 5.
Legem sibi dicere. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 18, Animum in potestate habent, & legem sibi, quam volunt dicunt, & quam dixerunt seruant. Ouid. 13 Metam.
Lentè dicere. Plin. Iun. lib. 2. epist. 14. ad Maximum.
Leuissimè dicere, In LEVIS.
Liberè dicere, In LIBER.
Liberius aut iocosius aliquid dicere. Horat. 1. Serm. sat. 4.
Liquido dicere, In LIQVOR.
De loco superiore, vel è loco superiore. Cic. 4. Verr. Primum ipse in Sicilia sæpe & palàm de loco superiore dixerat, & in sermone multis demonstrarat, licere nomen recipere absentis. De loco superiore dixit, pro eo quod est, de sella Prætoria, & pro tribunali sedens. Suprà enim dixerat, Palam de sella tribunali.
E superiore loco, significat Pro Rostris & ad populum loqui: vt ex inferiore loco est ad iudices loqui, qui ex locis editioribus sedebant.
Longum est dicere. Cic. 3. Verr. Iam verò in bonis Q. Opimij vendendis quas iste prædas, quàm apertè, quàm improbè fecerit, longum est dicere.
Luculentè dicere, In LVCVLENTVS.
Magis dicas, vel diceres, In MAGIS.
Magnificè dicere, In MAGNVS.
Magnificè, miserabiliter, inuidiosè, grauiter, dulciter, vrbanè dicere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Magnopere in aliquem, In MAGNVS.
Mala plurima dicit. Catul. ad Mulum. Id est conuitiatur.
Malè dicere, In MALVS.
Melius dicere, In MELIVS.
Membratim, cæsimque dicere, In MEMBRVM.
Mendacium, Mentiri. quanuis propriè differant Mentiri, & Mendacium dicere: vt declarant Nonius & Gellius. Plaut. Amph. 4, Si dixero mendacium, solens meo more fecero. Idem Bacchid. 9.
Modicè dicere, In MODVS.
Multam Antiqui tum dicebant, quum ad populum & in comitio multa disceptanda irrogabatur: quod ipsi certare multam dicebant. Liu. lib. 5, secundi bel. Pun. Excitatísque tandem duo Trib. pleb. Sp. & L. Carulij quum rem inuisam, infaméma; cernerent, ducentûm millium æris mulctam M. Posthumio dixerunt. Cuius certandæ quú dies aduenisset, conciliúmque tam frequés plebis adesset, vt multitudinê area Capitolij vix caperet: perorata causa, spes vna videbatur esse, si C. Seruilius Casca Tribunusplebis qui propinquus erat, cognatúsq; Posthumio, prius quàm ad suffragium tribus vocarentur, intercessisset. Idem paulo pòst, Hæc quum ab optimo quoque pro atrocitate rei acta essent, vímque eam contra Rempub. pernicioso exemplo factam Senatus decerneret, confestim Carulij Tribuniplebis omissa mulctæ certatione, rei capitalis diem Posthumio dixerunt: ac ni vades daret, prehendi à viatore, atque in carcerem duci iusserunt. His verbis apparet moris fuisse, vt Tribuniplebis multá dicerent: quæ postea

populi

populi suffragiis vel irrogaretur, vel abrogaretur, vel etiam remitteretur, quo tẽpore multa certari dicebatur: nõ enim Tribuni damnare multæ poterãt, sed tantùm rogare populum: apud quem quũ reus non iure multatum se contenderet, lis illa multatitia disceptabatur. Sic fit hodie, quum iudicũ edicta gestantes viatores, iubent, vel etiam quid fieri, multam dicentes, ni edicto pareatur. Cui si non paruerint ij ad quos ea res pertinet, diem tum ad iudices dicunt, à quibus edicta manarunt, quo die commissam esse multam pronuntiatione iudicum amplius audituri sint: Id est, se incurrisse pœnas, vt nunc dicimus. Cic.11. Philipp. Crassus Consul Pontifex maximus, Flacco collegæ Flamini Martiali multam dixit, si à sacris discessisset. quam multam Pop. Romanus remisit. Pontifici tamen Flaminem parêre iussit. Plin. Iunior, lib.4. epist. penult. Licinius nepos Prætor, acer & fortis, multam etiam dixit Senatori. egit ille in Senatu causam suam sic vt deprecaretur, remissa est multa. Budæus.

Multationem, siue multam pecoris. Plinius lib.18. cap.3, Multatio quoque non ouium boúmque impendio dicebatur. Varro apud Gellium, lib.11. cap.1, Sed quum eiusmodi multa pecoris armẽtíque à magistratibus dicta erat, adigebantur oues, bouésque.

Musam alicuius. Virgil. eclog.8,
Damonis musam dicemus, & Alphesibœi.

Neruosè dicere. In NERVVS.

Nihil dictum. In NIHIL.

Non dico In NON.

Non satis vno dicere verbo, sed facere. Catul. ad Ianuam, 62.

Nomen alicui, pro Imponere. Liu.1. ab Vrbe, Breui stirps quoque virilis ex nouo matrimonio fuit, cui Ascaniũ parentes dixere nomen.

Crudelem nomine dicere. Virg.4. Georg.

Nugas. Plaut. Casin. 24,
Nugas isthic dicere licet: vapulo hercle ego inuitus tamen.

Nummos vel pecuniam dicere, Id est promittere. Pompon. in Pictoribus, Nummos certos dicas. Dico quinquaginta millia. Sallust. lib.1. Histor. Quibus potuit pecunias dictas coegit. Ex Nonio.

Obnoxiè dicere. In OBNOXIVS.

Obscœnè. In OBSCOENVS.

Obtusè In OBTVSVS.

Odiosè. Cic. in Bruto.

Officiosè. In OFFICIOSVS.

Orationes dicere. Cic. in Bruto, Scribebat tamen orationes, quas alij dicerent.

Oratoriè & pulchrè. Vide Oratoriè, in ORO.

Ordine. Virgil.4. Georg.

A prima dic hospes origine nobis. Virgil.2. Æneid.

Dulci ore. Ouid.3. de Arte amandi.

Palam. Plaut. Aulul.9,
Me quidem hercle, dicam palàm, non diuides.

In vtranque partem. Cic.4. Academ. Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi vt in vtranque partem dicẽdo & audiendo eliciant, &c.

In vtránque partem, vel plures de re aliqua dici credibiliter potest. Quintil. lib.3. cap.11.

De peccatis alicuius. Terent. in Prologo Hecyr.
De illius peccatis plura dicet, quum dabit
Alias nouas, nisi finem maledictis facit. Item Eunuch.5.6.

Perelegantèr. In PERELEGANS.

Persuasibiliter. Quintil. lib.2. cap.15.

Dicis planè quod intelligam. Cic.2. de Finib.

In plenum. In PLENVS.

Plenius ac melius. Horat.1. epist.2,
Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid vtile, quid non,
Plenius ac melius Chrysippo, & Crantore dicit. De Homero.

Prælia. Horat.2. Carm. ode 12,
-tuque pedestribus
Dices historiis prælia Cæsaris Mecœnas melius.

Pressè, subtiliter, asperè dicere. Quintil. lib.2. cap.8.

Pretium muneri. Horat.4. Carm. ode 8.

De capite suo priore loco causam. Cic. pro Quinctio.

Probra alicui In PROBRVM.

Prologum. Terent. in Prologo Phorm.
Vetus si poeta non lacessisset prior,
Nullum inuenire prologum potuisset nouus
Quem diceret, nisi haberet cui malediceret.

Propriè. Seneca de Benef. lib.2. cap.27. Hic quater millies sestertium suum vidit: propriè dixi, nihil enim amplius quàm vidit.

Publicè, hoc est nomine publico ciuitatis ab legatis. Cic 7. Verr. Hoc nauarchi reliqui dicunt, hoc Netinorum fœderata ciuitas publicè dicit.

Purè ac solutè dicebat Cotta. Cic. in Bruto.

Putidè. Cic. in Bruto.

Quid, quóque flexu, quid lenius, concitatius, celerius, lenius dicendum, demonstrari, nisi in ipso opere, non potest. Quintil. libro 1. capite 8.

Dico quod videtur. Terent. Heaut.3.3. Plaut. Amphit.4, Dicito quiduis, non nocebo. Terent. Heaut.5.2, Ego dicam quod mihi in mentem: tu diiudica.

Repudium dicere. Tacit. lib.3, Quirinius post dictum repudium adhuc infensus, quáuis infami, ac nocenti miserationem addiderat.

Dicet tibi res ipsa. Plaut. Epid.14.

Rem ipsam dicere, Id est vt res ipsa se habet. Terent. And.5.3,
Rem potius ipsam dic, ac mitte malè loqui.

Sacramento dicere, dicebãtur milites, quum ad iusiurandum adigebantur Rempublicam se non deserturos. Liuius lib.5. bel. Punici, Siqui roboris satis ad ferenda arma habere viderentur, etiam si nondum militari ætate essent, milites fierent: Tribuni plebis, si eis videretur, ad populum ferrent, vt qui minores decem & septem annis sacramento dixissent, iis perinde stipendia procederent, ac si viginti

annorum, aut maiores, milites facti essent. Liu. lib.4. ab Vrbe, Hoc decreto Consul armatus, quum paucis appellantibus Tribunum, collum torsisset, metu cæteri sacramento dixere. Budæus.

Sacramentum. Horat.2. Carm. ode 17,
-non ego perfidum
Dixi sacramentum. Tacit. lib. 20, Dixit sacramentum, non vultu neque animo satis affirmans. Liu.4. bel. Pun.

Salsè. Quintil. lib.6. cap.3.

Saluere eos dicebat. Sueton. in Galba, cap.4.

Dicere salutem alicui. Cic. ad Attic. lib.5, Cicero meus modestissimus & suauissimus puer tibi salutem dicit.

De scripto. Cicero pro Plancio, Recitetúrque oratio, quæ propter eius magnitudinem dicta de scripto est. Vide DE, in De scripto dicere.

De seipso pauciora dicit, & parcius. Quintil. lib.4. cap.1.

De se, & de suo ingenio. Cic. de Amicitia, Sed nihil de me: de Scipione dicam libentius. Idem 1. Verr. Quamobrem nihil dico de meo ingenio, neque est quod possim dicere. neque si esset, dicerem.

Sedulò. Terent. Phorm.2.4,
Ego sedulò hunc dixisse credo.

Semel. Plin. lib.12. cap.9, Quod semel dixisse & in cæteris odoribus satis sit.

Sensim & cursim. Cic. 2. Philipp. Ille sensim dicebat, quod causæ prodesset: tu cursim dicis aliena.

Sententiam: quum quis (vt ineptè dicunt) *vocem suam dat, vel opinionem suam dicit*. Cic.6. Verr. Mos est Syracusis, vt siqua de re ad Senatum referatur, dicat sententiam qui velit, nominatim nemo rogatur. Idem, Vt quisque ætate & honore antecedebat, ita sententiam dixit ex ordine.

Liberè sententiam dicere. Cic 4 Philip.

Singulares sententias. Cic.4. Philip.

Dicere sententiam existimatur arbiter, qui ea mente quid pronuntiat, vt secundũ eam discedere eos à tota cõtrouersia velit, L.18. §.1. D. de recep. arbit.

Dicere sententiam, etiam de iudice dicitur. Vlpian. in l. si filiusfamilias. D. de iudiciis, Iudex tunc litem suam facere intelligitur, quum dolo malo in fraudem legis sententiam dixerit. Idem Vlpianus in l. iudex D. de re iudicata, Iudex posteaquàm semel dixit sententiam, iudex esse desinit. Paulo post, Quidam consulebant, an valeret sententia a minore vigintiquinque annis iudice data. sed æquissimum est tueri sententiam ab eo dictam, nisi minor decem & octo annis sit.

Pro sententia. Liu.1. bel. Maced. Et quando nemo vestrum qui in hoc concilium aduocati estis, pro sentẽtia quicquam dicere vult, aut audet, orationes Legatorum hesterno die pro sententiis dictas percenseamus. Dicere pro sententia, & Dicere sententiam, idem: vt Dicere testimonium, & Pro testimonio.

Dicis, si. Plaut. Trinum.17, -dicis, si facies modò.

Significanter, ornatéque. Quintil. lib.1. cap.7.

Dic sodes. Horat.1. epist.1.

Solutè & suauiter. Cic. in Bruto, Neque enim refert videre quid dicendum sit, nisi id queas solutè & suauiter dicere.

Concordi dicere sono. Ouid.5. Metam.

Sublatè dicere. Vide paulo antè Attenuatè pressèque dicere.

Ad summam. Cic. Attico, lib.7.

Ex-tempore. Cic. pro Archia, Quoties ego hunc vidi, quũ literam scripsisset nullam, magnum numerum optimorum versuum de his ipsis rebus quæ tum agerentur, dicere ex-tempore?

Dicere testes dicuntur. Cic. 3. Verr. Alij amentiam mirari, stultitiam alij, &c. cui comperendinatio quum tam multi testes dixissent, quicquam illorum veniret in mentem?

Testimonium & testimonia, Testificari & probare. Dicimus autem, Dicere testimonium in aliquem, Contra vel aduersus aliquem, de ambitu, de coniuratione. Cic. de Orat. Num igitur placet quum de eloquentia præcipias, aliquid etiam de testimoniis dicendis quasi in arte tradere? Idem ad Q. fratrem, lib.3.20, Quum testimonium secũdum fidem & religionem grauissimè dixissem. Idem pro Sylla, Qui testimonium de coniuratione dixi in alios. In Verrem, Qui priore actione ita testimonia grauiter, vehementérque dixeront, &c. In eundem, Idem absens & de istius scelere, improbitate, audacia testimonium dicat. Idem pro Cn. Plancio, Multi etiam communes inimici reorum omnium, qui ita semper testimonium de ambitu dicunt. Idem 3. de Natura deorum, Contra deos testimonium dicere. Liu. ab Vrbe cond. Quòd falsum aduersus se testimonium dixisset.

Pro testimonio dicere, Quod nunc dicimus *deponere*, inquit Budæus. Cic.7. Verr. Dixeris pro testimonio, de missione nautarum, de fame, &c.

Turpiter, aut impotenter aliquid. Quintil. lib.6. cap.3.

In transcursu. Vide IN.

Tute dicere possis. Lucret. lib.3. Id est, tu ipse.

Sub noctem dixere vale. Ouid.4. Metam.

Valere sibi dici iubebat. Sueton. in Galba, capite 4. Vide Vale in VALEO.

Dicis vera. Plaut. Pseud.5.

Verba amantia dixit. Ouid.6. Fast.

Consolantia verba dixerunt. Ouid.15. Metam.

Verba digna rubore dicere. Ouid.14. Fast.

Timidè verba excusantia dicit. Ouid.9. Metam.

Lugubria verba. Ouid. in Ibin.

Dixit nouissima verba. Virgil.4. Æneid.

Verba precantia dixit. Ouid.7. Metam.

Verè dicere. Cic.2. de Legib.

Verecundius de re aliqua dicere. Quintil. lib.4. cap.1.

Multa ad veritatem admirabilia. Cic.1. de Legib.

Dicere versus. Virgil. eclog.5.

Vitiosè. Quintil. lib.1. cap 5.

De vnaquaque earum, quas demonstrauimus, rerum dicat propriè & copiosè. Quintil.lib.1.cap 4.

Grata voce. Ouid.3.Amor.eleg.5.

Ad voluntatem alicuius. Cic.de Amicit. Semper auget assentatio, id quod is cuius ad voluntatem dicitur, vult esse magnum.

Vrbanè. Quintil. libro 6.capite 1. Cicero pro Vareno multa dixit vrbanè.

Dicam vt. Terent And.3 4, Domum modò ibo: vt apparentur dicam, atque huc renuntio.

Nihil dixit vt. Terentius Eunuch 4.5, Nihil dixit tum vt sequerère sese?

Dico vt res est Plaut. Merc.7. Hoc est, rem ipsam, vt est & vt se habet exprimo.

¶ Dicitur. Cic.3 de Nat.deor. Quartus is, quem heroicis temporibus Acantho Rhodi peperisse dicitur. De Solibus.

Vt dicitur. Cic. 3. de Orat. Quamuis sphæram in scenam (vt dicitur) attulerit Ennius, tamen in sphæra fornicis similitudo non potest inesse.

Nunquam audiui dici. Terent.Eunuch.4 4,

-norásne tum prius?

D O. Non, nec quis esset, vnquam audieram dicier.

¶ Dicerem pro Dicere possem. Terent. And.1.1,

Nec satis ad obiurgandum causæ, diceret,

Quid feci? quid commerui, aut peccaui pater?

¶ Dicere volui, Correctionis genus est, quum quis in loquendo falsus est, & verbum vnum pro altero protulit. Plaut. Milit.11,

-sorbet dormiens.

P A. Quid sorbet? S C. illud, stertit volui dicere:

Sed quia consimile est, quod stertat, quasi sorbeas.

¶ Dixi. Asconius, Moris fuit, quum satis visum esset fluxisse verborum, hanc sibi necessitatem finiendæ orationis imponere, vt dicerent ad vltimum Dixi: quòd etiam ab vtraque parte oratione consumpta, vt in consilium dimitterentur, Præco solebat pronuntiare Dixerunt. Hæc ille. Quintil.lib.11. Iudex, inquit, in priuatis, Præco in publicis dicere de causa iubet. Nam vt initio pronuntiabat Dicite, sic in extremo Dixerunt.

Dixi iram. Sic dicimus, quum quis malè intellexit verbum quod protulimus, vt illud denuo proferre liceat. Plaut. Truc. 6,

-comprime.

S. Spero meam quidem hercle, tu quem solitas comprimas.

Impudens per ridiculum vt rustico suadet stuprum.

A. Iram dixi.

At nesciebam id dicere illam: Id est intelligere quòd hæc ea vellet. Terent. Eunucho.

De prandio dixit, debetne dabo. Plaut. Poen.10.

Dixtin de fallacia? Terent. Heaut.3.3.

¶ Quod inter nos liceat dicere. Cic. Attico, lib.2.

¶ Dixi Phormio: veluti comminantis & terrorem incutientis: quasi quod dixit, subitò fieri velit. Terent. Phorm.2.3,

-nisi tu properes mulierem

Abducere, ego illam eiiciam. dixi Phormio.

P. Si tu illam attigeris, secus quàm dignum est liberam,

Dicam impingam tibi grandem. dixi Demipho. Vbi Donatus, Dixi, solent dicere perorata causa, & mirè comminationem & ferocitatem Demiphonis imitatus est Phormio simili verbo.

¶ Dixín ego in hoc esse vobis Atticam eloquentiam? Terentius Eunuch 5 9.

¶ Dices. Quid postea, si Romæ assiduò fui? Cic. pro Rosc. Amer.

Dicet aliquis. Cic. 3. Tusc. Dicet aliquis, Quid ergo tu Epicurum ex istis malis soluisti?

¶ Ne dixis istuc, genus est negandi quod quis dixerit, quasi quis dicat, Non ita est vt dicis. Plaut. Asin.15.

¶ Dicere, Nominare. Virgil.1. Æneidos,

Est locus, Hesperiam Graij cognomine dicunt.

¶ Nimiùt fortasse, auidúsque doloris dicor. Stat.5.Sylu.5.

Diceris. Martial.lib.1.epig 3,

Quum verus patriæ diceris esse pater. Id est, existimaris.

Dicor tibi frater ex liberis. Martial.lib.10.

Dic tu vtra potest quàm multa sint quæ respondeatis antè fieri oportere. Cic. pro Quinctio.

¶ Dicassis, pro Dicas, apud Comicos frequens. Plaut. Curc.20,

Haud in malè meditatùm malè dicassis.

Dicebo, futurum antiquum, pro Dicam. Næuius Pathicis, Primùm quod dicebo, rectè, secúndum quod dicebo, eò melius. Nonius.

Dice, pro Dic, etiam apud Comicos. Plaut. Rudent 4, Tu siquid opus est, dice. Varro 1. de Re rustica, capite 9, Tertium illud de modo dice.

¶ Deformia dictu vapulantibus sæpe dolore, vel metu accidunt. Quintil.lib.1 cap.3.

Dictu nihil facilius, De re difficili per ironiam. Terent. Phorm.2.1,

Verùm argentum deerat. G. sumeret—

A. Ex eónde. D. aliunde? nihil est dictu facilius. Hoc est, facillimè id quidem dicitur, sed difficilius multò fieret.

Dictu facilia. Plin.lib.3.cap.1.

Horrendum dictu. Virgil.8. Æneid.

Mirabile dictu. Virgil.1. Æneid.

Dictu pauca. Plin.lib 2.cap.7.

Prodigium dictu nefas. Virgil.3. Æneid.

Pudendum dictu. Quintil.lib.6 cap.4.

¶ Dicenda, tacendáque calles. Pers.satyr.4.

Cum pondere aliquo hæc dicenda sunt. Quintil.lib 6 cap.1.

Temporibus Augusti dicendis non defuere decora ingenia. Tacitus libro 1.

Acutissimum & subtilissimum dicendi genus. Cic.lib.2. de Orat.

Artificium dicendi. Cic. in Orat.

¶ Facultas dicendi. Quintil.lib.2.cap.15.

Forense, atque declamatoriú dicendi genus. Quintil.lib.2.cap.10.

Gloria dicendi. Cic. in Bruto.

Pressum, limatúmque genus dicendi, Quintil.lib.2.cap.8.

Incunabula dicendi. Quintil.lib.1.in Procœmio, Non inutiles fore libri videbantur quos ab ipsis dicendi velut incunabulis per omnes artes ad summam eius operis perducere destinabamus.

Magister dicendi. Quintil.lib.2.cap 8.

Officina dicendi. In O F F I C I N A.

Dicendi opus elaboratum. Cic. in Bruto. Id est facultas dicendi, ars dicendi, eloquentia.

Ornamenta dicendi. Cic. in Bruto, Cæsar ad hanc elegantiam verborum Latinorum, adiungit illa oratoria ornamenta dicendi.

Primordia dicendi Quintil.lib.1.cap 9.

Ratio dicendi. Id est modus. Quintil.lib.1.in Procem.

Rudimenta dicendi. Quintil.lib.1.cap.1.

Rudis dicendi. Tacit.lib.1.

Veniam dicendi ante alios exposcit. Tacit.lib.12.

Virtutes dicendi, & Processus dicendi. Cic. in Bruto, Nec verò tam de virtutibus dicendi tuis, quæ cum omnibus, tum certè mihi notissimæ sunt, quàm quòd gradus tuos, & quasi processus dicendi studeo cognoscere. Vide Virtus, Gradus, &c. Id est, tua initia, tuos progressus, tuæ eloquentiæ velut quandam educationem, vt Cornelius Tacitus in dialogo de Oratoribus quasi interpretatur.

Vis dicendi. Quintil.lib.1 cap.2.

Vis strictè, robustéque dicendi. Quintil.lib.5.cap.12.

¶ Dicondi, dicundo, dicundum, pro Dicendi, &c. apud antiquos. Plaut. Rud. 23, Imò etiam amplius: nam si non dat, dominum dicundum censeo.

Dictus, Participium {[illegible]} Constitutus, ordinatus, assignatus. Terent. And 1.1, Hic nuptiis dictus est dies.

Dictum istuc? Pro, Est'ne verum quod dicis? Plaut. Bacchid 4,

Imò vt eum credis, misera amans desyderat.

C. Dictum istuc? P. imò Chrysale, hem, non, &c.

Conuenire in dictum locum. Ouid 3 Fastorum,

Conueniunt nuptæ dictam Iunonis in ædem.

Dicto citius, Id est citius quàm dici potest. Virgil.1. Æneidos,

Sic ait: & dicto citius tumida æquora placat. Horat.2.Serm.sat 2,

Alter, vbi dicto citius curata sopori

Membra dedit vegetus, præscripta ad munia surgit. Liu.3.bel.Pun.

Dicto propè citius equum in viam Claudius egit.

Dicta est soror tua, Id est dictum est vulgo tuam esse sororem. Terent. Eunuch.1.2. Idem And.4 5,

Semper enim eius dicta est

Hæc atque habita est soror. Idem Heaut.2.3,

Quæ est dicta mater esse ei antehac, non fuit.

Honore dicto. Plinius libro 18 capite 8, Hæc sunt quæ retulisse fas sit, ac pleraque ex his non nisi honore dicto. Quod barbari dicunt, *Cum reuerentia.*

¶ Dictus, Dicatus, consecratus. Virgil.8 Æneidos,

-& gelida monstrat sub rupe Lupercal

Parrhasio dictum Panos de more Lycæi. Dictum (inquit Seruius) Dicatum côsecratum. Id est, ostêdit Lupercal Panos Lycæi dicatum de more Arcadico. Hæc ille.

Dictum est, pro Rumor erat. Terent. And 4 6,

In hac habitasse platea dictum est Chrysidem.

Dictum est, minantis particula, quemadmodum hæc quæ prius annotata est. Dixi Parmeno: quasi velit innuere facturum se statim quod dicit. Terent Eunucho, 5. 9, -era haud sic decet. P H. Dictum est.

Dictum ac factum, Prouerbium celeritatis, Id est cito, inquit Donatus. Terent. And.2.3,

-dictum ac factum inuenerit

Aliquam causam quamobrem eiiciat oppido.

Dictum ac factum reddidit. Hac figura significamus nihil esse prætermissum in negotio procurando. Terent. Heaut.4.5. Erasmus in Chiliad.

Dictum factum, Id est citò. Terent. Heaut.5.1,

Quid postquam hoc est factum? M. dictú factum, huc abiit, Clitipho.

Acutè, venustè, stultè, iracundè, timidè dicta. Quintilianus lib. 6 capite 3

Cum gratia & venere dictum. Quintil.lib.6.cap.3.

Crudeliter dictum. Quintil.lib.1.cap 5.

Frigidius dicta Quintil.lib.6 cap 3.

Inconstantissimè dicta. In I N C O N S T A N S.

Insolenter dictum. Quintil.lib.1.cap.5.

Minaciter dictum Quintil.lib.1.cap.5.

Obscurè dicta interpretari. Quintil.lib.3.cap 4.

Sanctè & moderatè dictum. In M O D U S.

Superbe dictum. Lucret.lib.5.

¶ Dictum sapienti sat est. Plaut. Persa,9. Terent. Phorm.3.3,

Pater adest hic. G. scio: sed quid tum? A. ah, dictum sapienti sat est.

Dicta puella. Nonius: Inter speratam, inquit, dictam, pactam & sponsam hoc interest, quòd virgo postquam petitur, sperata dicitur: dehinc promissa, dicta vel pacta. Virgil. Æneid.2,

-& coniunx quondam tua dicta relinquor. Reliqua exempla sunt apud Nonium.

Dictum, dicti, pro omni sermone intelligitur, sed specialem quoque significationem habet pro dicaci sermone {[illegible]} Terentius in Prologo Eunuchi,

Nullum est iam dictum, quod non dictum sit prius.

Ob dictum, Vide O B.

Absona dicta fortunis. Horat. in Arte.

Dicta blanda & benedica. Plaut. Cistel.7,

Pergo ilico, subagito blandis prius & benedicis dictis.

Dicta bona, pro salsis. Cic.2.de Orat. Dicere enim aiunt Ennium, flammam à sapiente facilius ore in ardente opprimi, quàm bona dicta teneat.

cta teneat. hæc, scilicet bona dicta quæ salsa sint. nam ea dicta appellantur iam proprio nomine.
Docta. Plaut. Asin. 10.
Facunda. Ouid. 13. Metamorphoseos,
-neque abest facundia gratia dictis.
Horrisona. Claud. 1. in Ruffin.
Irrita dicta factáque. Catull. ad Alphenum, 28.
Meliora. In MULTUS.
Mulsa. In MULSUM.
Procacia. Claud. 4. Paneg.
Ridiculum, Quod excitandi risus causa profertur. Plaut. Capt. 8,
Dico vnum ridiculum dictum de dictis melioribus.
Ridiculum dictum plerunque salsum est. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Terriloqua. Lucret. lib. 1.
Tumida. Valer. 3. Argon.
Veridica. Lucret. lib. 6.
Vernile. Tacit. lib. 18, Vernile dictum omnem inuidiam in eum vertit. Hoc est, scurrile & procax. Rhenan. in Castigat. in eundem Taciti librum.
¶ Tristia dicta abolere. Sil. lib. 7.
Accedere dictis. Stat. 1. Achil.
Conuitia addere obscœnis dictis. Ouid. 14. Metam.
Addere altera verba dictis. Ouid. 5. Fast.
Dictis affatur amorem. Virgil. 1. Æneid.
Aliquem aggredi dictis. Virgil. 4. Æneidos,
Talibus aggreditur Venerem Saturnia dictis.
Animum arrigere dictis. Virgil. 1. Æneid.
Audiens dicto. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Dictis auertere curas. Virgil. 4. Æneid.
Castigare aliquem dictis. Virgil. 5. Æneid.
Circumuestire dictis. In CIRCUMVESTIO.
Cohærent dicta inter se. In COHÆREO.
Componere dicta cum factis. In COMPONO.
Consequi omnia dictis. Ouid. 15. Metam.
Fidem dictis contradere. Lucret. lib. 1.
Per auras deferre dicta. Virgil. 4. Æneid.
Curas demere dictis. Virgil. 3. Æneid.
Aurea dicta depasci. Lucret. lib. 3,
Omnia nos itidem depascimur aurea dicta.
Detrahere fidem dictis. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Dicta dicere. In DICO.
Dicta dimittere in auras. Virgil. 4. Æneid.
Dicta dedit. Virgil. 6. Æneid. Et lib. 8.
Talia dicta dabat. Virgil. 5. Æneid.
Da lepôrem dictis. Lucret. lib. 1.
Docere dictis. Lucret. lib. 5.
Eliminare foras dicta. Horat. 1. epist. 5,
-ne fidos inter amicos
Sit, qui dicta foras eliminet.
Eludenda aduersariorum dicta. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Expedire dictis. Virgil. 3. Æneid.
Fictis dat cultum & pondera dictis. Valer. 1. Argon.
Figere dicta animis. Virgil. 10. Æneid.
Haurire dicta auribus. Ouid. 13. Metam.
Dicta iocosa iactare in aduersarios. In IACTO.
Dictis amaris aliquem incendere. Ouid. 3. Trist. eleg. 12.
Ingerere dicta in aliquem. In INGERO.
Ingerere dicta in dolium pertusum. Ibidem.
Lædere aliquem vel tenui dicto. Claud. 3. de raptu Proserp.
Migrare dicta. In MIGRO.
Miscere fortia placidis dictis. Ouid. 4. Metam.
Moueri dictis. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Dictis mœrentis pectora mulcet. Virgil. 1. Æneid.
Mutare dicta. In MUTO.
Memori pectore dicta notare. Ouid. 3. Fast.
Notari dicto. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Nunciare alicui non bona dicta. Catull. ad Furium & Aurel.
Dicto obediens, Qui dictis obsequitur & paret. Plaut. Persa, 10.
Obiicere cum dicto. In CUM.
Dictis onerare aliquem. Plaut. Merc. 24.
Optimè hercle perge, ego assistam hinc altrinsecus,
Quibus est dictis dignus vsque onerabimus ambo. Id est, corripiamus eum vt dignus est.
Prælustrare dicta. Stat. 4. Sylu. 3.
Dictis bonis petere. Plaut. Amphit. 3,
Verùm profecto hoc petere me precario
A vobis iussit, leniter, dictis bonis.
Sententia prætentanda dictis ambiguis. Ouid. 9. Metam.
Reddere dicta. Ouid. 8. Metam.
Refellere. Virgil. 4. Æneid.
Mutua dicta referre, est respondere. Ouid. 1. Metam.
Regere dictis animos. Virgil. 1. Æneid.
Reportare dicta alicuius. Claud. 1. de raptu Proserp.
Tristia dicta reportat. Virgil. 8. Æneid.
Reprobare vltima dicta. Ouid. 9. Metam.
Repugnare dictis alicuius. Ouid. 5. Metam.
Resoluere dicta. Quintil. lib. 5. cap. 13, Interim si resoluere ex parte diuersa dicta difficilius erit, nostra argumenta cum aduersariorum argumentis conferemus.
Facta arguebantur, dicta erant impune. Tacit. lib. 1.
Dicta parentis non sunt: Id est, hæc indigna sunt quæ à parente dicantur. Terent. Heaut. 5. 4.
¶ Dictum, idem quod prouerbium, siue adagium: quod facetis hominibus adscribitur, vt ait Donatus. Terent. Eunuch. 3. 1,
Tuum obsecro-ne hoc dictum erat? vetus credidi.
Dictum à promisso sic discernitur. Dictum accipimus, quod verbo tenus pronunciatum est, nudóque sermone finitur: Promissum autem potest referri & ad nudam promissionem, siue pollicitationem, vel ad sponsum, l. 19. §. 2. D de ædil. edict.

Dicteria, dicteriorum {[illegible]} Breuiter, acutè, salséque dicta. Varro, [illegible], Quam mobile neque orto psalticium attulit psalteriũ, quibus sonant in Græcia dicteria. Martial. lib. 6,
Omnibus arrides, dicteria dicis in omnes. Dicteria, quasi dicta non seria.
Dicto, dictas, dictare. Cic. 3. Offic. Dictabat se hortulos aliquos emere velle. Alij codices habent dictitabat.
Dictare {[illegible]} Dicere, vt si alter scribens excipiat, & manu stylóque notet, inquit Valla. Cic. ad Attic. lib. 2, Testatur se epistolam sua manu non scripsisse, sed recreãdæ voculæ causa ambulantem dictasse. Idem ad Q. fratrem, lib. 2. 6, Paruula lippitudine adductus sum, vt dictarem hanc epistulam: & non vt soleo, ad te ipse scriberem.
Grauiter ornatéque dictare. Vide Ornatè in ORNO.
Dictare actionem, à Iurisconsultis dicitur, quod à Terẽtio, dicam impingere vel dicere. Budæus. Vide DICA. Paulus in l. non distinguemus. §. illud. D. de recept. arbit. Sed hoc tale erit, quale si actionem velit dictare. hoc est, actionem instituere, formulam intendere, cum aliquo experiri apud iudicem.
Fugam lucis, & tædium pudor dictat. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Iudicium dictare. Paulus in l. si seruus. D. de noxal. act.
Alicui orationem. Cic. 4. de Finib. Tu idem qui illis, orationem dictauisses.
Dictare rationem, quod barbari *facere computum* dicunt. Plautus Amphit. 8.
Sententiam. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Testamentum alicui, Pro suo arbitrio disponere. Plin. Iunior lib. 1. epist. vlt. in fine.
Vota dictat sacerdos. Valer. 2. Argon.
Dicitur etiam, Ratio dictat, Quale est illud Plinianum in epistola quadam, O sylua, ô littus quàm multa componitis, quàm multa dictatis. Et illud Boethij, Ecce mihi laceræ dictant scribenda camœnæ. Verùm hic manifesta ratio subest. nam camœnæ, littus, ac solitudo tacitè nobis suggerunt quod scribamus: ita & ratio loquitur quod nos scribendum putemus: & ratio dictat quod in alterum effundamus. Hæc Valla in Raudensem. Plin. lib. 26. cap. 4, Igitur demõstratis atque priore libro herbarum reliquos effectus dicemus, adiiciemusque quas ratio dictauerit.
Ratio ita videtur dictare. Quintil. lib. 3. cap. 4.
Ipsis rebus dictantibus. Pomponius in l. 2. D. de origine iuris, Nouissimè sicut ad pauciores iuris constituendi via transisse, ipsis rebus dictantibus, videbatur: per partes euẽnit, vt esset necesse Reipublicæ per vnum consuli. Hactenus ille. Certè sicut dictari censentur ea, quæ nõ nostro affectu, sed alio præeunte verba scribimus: ita & quæ vicissitudo rerum, volente Deo, suggerit, ea excipimus, & volentes nolentes sequimur, quia natura dictat. Non prorsus absimile est illud Columellæ lib. 4. cap. 24, Modus itaque materiarum is erit, quem dictabit humi, atque ipsius stirpis lætitia.
¶ Dictare, pro Scribere. Zeno l. dictantibus. C. de testam. Dictantibus testamenta, vel aliam quamlibet vltimam voluntatem, legatum testatorem posse relinquere, minimè dubitandum est.
¶ Dictare, pro Edicere seu polliceri. Quint. lib. 11. cap. vlt. Aut cum sodalibus iocantur, aut nonnunquam ad librarios suos ita respiciũt, vt sportulam dictare videantur.
Dictata, dictatorum, neut. gen. plur. num. Quæ præceptor pueris describenda dictauit. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17, Meam in illum orationem pueri omnes tanquam dictata perdiscant.
Magistri dictata. Iuuenal. satyr. 5.
Dictata reddere. Cic. 1. de Nat. deor. Ista enim à vobis quasi dictata redduntur, quæ Epicurus oscitans hallucinatus est. Pers. satyr. 1,
Tén' cirratorum centum dictata fuisse
Pro nihilo pendas? Horat. 1. epist. 19,
Vt puerum sæuo credas dictata magistro Reddere.
¶ Nec in literis tantùm, sed in aliis quoque artibus dictata dicuntur, velut regulæ & præcepta. Iuuenal. satyr. 5,
Donec peragat dictata magistri Omnia. Id est, omnes gestus obsoniorum cum decoro incidendorum, quos à magistro didicerit. Sueton. in Cæsare, Vt disciplinam singulorum susciperent, ipsique dictata exercentibus darent. De gladiatorum legibus ac præceptis agit.
Dictito, dictitas, penult. corr. Leuiter dicto. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9, Quem post reditum dictitant fracto animo & demisso fuisse. Plin. lib. 19. cap. 1. Terent. in Prologo Heaut.
-tum quod maleuolus poeta dictitat,
Repente ad studium hunc se applicasse musicum.
Dictitare in sermonibus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epist. 9, Appius in sermonibus antea dictitabat, postea dixit etiam in Senatu palàm.
Dictitare causas. Cic. 2. de Orat. ka numero accepimus eorum qui causas dictitarunt.
Dictio, dictionis {[illegible]} Verbale, Enunciatio. Terent. Phorm. 2. 1, Seruum hominem causam orare leges non sinunt, neque testimonij dictio est. Id est, non licet ei testimonium dicere.
Causæ dictio. Val. Max. lib. 7. cap. 2.
Sententiæ dictio. Cic. 2. de Inuent.
¶ Dictio, pro vocabulo siue verbo accipitur. Valla lib. 5. cap. 10. Et Quintil. lib. 1. cap. 10. & lib. 9. cap. 1.
¶ Dictio, Oratoria & facunda oratio. vt Dictioni operam dare. Cic. 2. Tuscul.
¶ Dictio, pro Oratione. Cic. de Claris Orat. Malim mihi L. Crassi vnam pro M. Curio dictionem, quàm castellanos triumphos duos. Idem 1. de Orat. Ibidem, Edocenda deinde dictio est ex hac domestica exercitatione & vmbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in castra atque aciem forensem. Budæus.

Dictio popularis. Vide Popularis in POPVLVS.

Extemporales dictiones. Quintil. lib. 2 cap. 4.

¶ Dictionem, pro Actione causæ videtur posuisse Tacitus de Oratore, Iuuenis ille, qui foro & eloquentiæ parabatur, deducebatur ad eum Oratorem, qui principem locum in ciuitate haberet, hunc sectari, hunc prosequi, huius omnibus dictionibus interesse, vtque sic dixerim, pugnare in prælio discere. Vides vt dictiones vocet prælia, distinguens a fictis declamationibus.

¶ Dictio, pro Oraculo. Liuius 1. Decad. libro 8, Eodem anno Alexandriam in Ægypto proditū conditam: Alexandrúmque Epeiri regem ab exule Lucano interfectum sortes Dodonæi Iouis euentu affirmasse. Accito ab Tarentinis in Italiam data dictio erat, caueret Acherusiam aquam, Pandosiamque vrbem: ibi fatis eius terminum dari.

Dicax, dicacis, pen. prod. om. gen. {[illegible]} Qui sermone aliquem cum risu incessit & ridet. Cic. 2. de Orat. Quod est hominibus facetis & dicacibus difficillimum.

Homo dicax. Catull. ad Varum.

Facetus & dicax. Cic. pro Cælio. Et in Oratore, de Demosthene, Quo quidem mihi nihil videtur vrbanius, sed non tam dicax fuit quàm facetus.

Vrbanus & dicax. Quintil. lib. 6. cap. 4, Demosthenem vrbanum fuisse dicunt, dicacem negant.

Dicax in aliquem. Cic. 2. Philip. Populum in te dicacem etiam reddidisti.

In conuiuiis & sermonibus multi dicaces. Quintil. lib 6 cap. 3.

¶ Dicaces sunt, qui acuti sunt in dicendo, & acriter aduersarios figunt: Faceti verò, qui cum suauitate quadam orationis risum mouent. Dicacitas acrius ingenium postulat, quòd celeriter & ex tempore possit aduersarium mordere: Facetiæ autem, maius & vberius ingenium & artem requirunt.

Dicaculus, dicacula, dicaculum, penult. corr. {[illegible]} Diminutiuum. Plaut. Asin. 30, Satis dicacula es amatrix.

Dicacitas, pen. corr. {[illegible]} propriè significat sermonem cum risu aliquos incessentem, inquit Quintilianus libro 6. capite 4. Cicero libro 2. de Oratore, duo genera facetiarum nominat, cauillationem & dicacitatem.

Facetiæ & dicacitas Cic in Orat. Huic generi orationis aspergentur etiam sales, qui in dicendo mirum quantum valent, quorum duo genera sunt, vnum facetiarum, alterum dicacitatis.

Scurrilis, & scenica dicacitas. Quint. lib 6. cap. 3.

Scurrilis Oratori dicacitas magnopere fugienda est. Cicero 2. de Oratore.

Dictiosus, pro Dicace antiquè dictum probat Varro lib. 5. de Ling. Lat. quem vide.

Dictator, pen. prod {[illegible]} huius dictatoris, Is est qui dictat.

Dictator Romæ, is dicebatur qui Dictaturam gerebat: dictus quòd à Consule diceretur, siue crearetur noctis silentio: vel quòd aliis omnibus posset dictare, id est imperare ac præcipere. Dictator, inquit Varro libro 4. de Lingua Latina, dictus, quòd a Consule diceretur, cuius dicto audientes omnes essent. Liu. 1. Decad. libro 9, Noctis silentio (vt mos est) Fabius L. Papyrium Dictatorem dixit. Sex tantum menses fruebatur suo magistratu. Et quia summa potestas erat Dictatoris in populum, is quoque magister populi appellatus est, vt scribit Varro. Iuuenal. satyr. 8, Fumosos Equitum cum Dictatore magistros. Cic. 3. de Finib. Rectius magister populi (is enim est Dictator) quàm Sylla. Erat autem extraordinarius magistratus, cuius summa erat potestas habens ius animaduertendi in cuiuscunque ciuis Romani caput, nec ab eo prouocandi ius erat. Nec alio pacto creari solebat, quàm quum vis aliqua maior repente oborta, ingentem vrbi cladem minitari videretur.

Dictator, cuius in vrbe Roma summum ius, ac planè regia potestas fuit, lege lata, vt opinor, T. Lartio Flauo II. Q. Clœlio coss. sine prouocatione creatus, & de cōsularibus lectus. Porrò, quum de consularibus eum legi lex iuberet, sequebatur, vt de patriciis crearetur. consules enim tunc, & per annos deinde multos, patricii fuerunt: nec prius de patriciis legi dictator desiit, quam creari duo consules patricii desierunt. non enim consul patricius dictatorem quenquam de plebe dixisset. itaque qui primus de plebe dictator fuit, C. Marcius Rutilus, is a M. Popilio Lænate consule plebeio dictus est. ita communicata plebi dictatura, anno ab vrbe condita CCCIC. idque contra veterem consuetudinem, non tamen contra legem factū est. non enim lex dictatorem de plebe fieri vetuerat, sed de consularibus iusserat; at C. Marcius consularis. satisfecit igitur legi Popilius, quum consularem hominem dictatorem dixit, patriciis non satisfecit, quia consularem de plebe dixit. quum omnes antea de patriciis dici consueuissent. Eadem fortasse lege sancitum est, (legem certè, quæ hoc sanxerit, nominat Plutarchus in Fabio) ne dictator equo posset vti, idque vel ob eam caussam, quod, quum plus inesse roboris in pedestribus copiis putaretur, propterea in legione permanere, nec locum deserere deberet imperator; vel quod, quum ad alia omnia dictatoris esset singularis potestas, in hoc vno voluerunt eum populo inferiorem videri. senatus tamen petendi Fabio Maximo Verrucoso contra veterem legem concessit, vt equo vehi posset: datúmque id hominis virtuti, ac tempori, quum, cæsis ad Cannas Romanis, in vno Fabio, dictatore creato, melioris fortunæ spes reposita videretur. Dictatoræ spatium semestre fuisse, nec longius esse per leges potuisse, satis constat. duo tamen, propriam potentiam legibus ac libertati anteponentes, L. Sylla, & C. Cæsar, vterque patricius, perpetuā dictaturam armis inuasere. verū Sylla modestior. dictaturam etiam sponte deposuit, solusque, aut cum paucis comitibus in publico versari solitus est: cúmque à quodam ingenii satis liberi adolescente conuiciis acerbissimis vexatum historiæ produnt, Syllamque tum dixisse, Hic adolescens, ne quis vnquam posthac in deponēda dictatura me imitetur, efficiet. Cæsar etiam illud sæpe in ore habuit: Sylla nesciuit literas; quum eius inscitiam imprudentiámque in omittēda dictatura notaret. Ex Manutii libro de legibus Romanis.

D. I C T. Dictator. D I G. M. Dignus memoria.

Vitiosus dictator, Id est vitio creatus. Liu. Decad. 3. lib. 2.

Arrogare dictatorem. Vide A R R O G O.

Dictatrix, huius dictatricis, pen. prod. {[illegible]} Quæ dicit agenda, præcipit & imperat. Plaut. Pers. 11,

-tu hic eris dictatrix nobis.

Dictatorius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ad Dictatorem pertinet, seu quod est Dictatoris. Liuius 6. ab Vrbe, Postremò Dictatorium fulmen in se intētatum. Cic. pro Cluent. Dictatorius gladius.

Dictatorius iuuenis, pro Dictatore patre natus. Liu. 1. Decad. lib. 7.

Dictatio, huius dictationis, Actus ipse dictandi. Paulus in L. Lucius. D. de militari testam. Lucius Titius miles notario testamentum scribendum notis dictauit, & antè quàm literis perscriberetur, vita defunctus est. quæro, an hæc dictatio valere possit?

Dictatura, pen. prod. Ipsa Dictatoris dignitas. Cic. 2. Offic. Alter enim qui in illa Dictatura scriba fuerat, in hac fuit Quæstor vrbanus.

¶ Dictatura {[illegible]} Ipsa dictandi actio. Suet. in Iulio Cæsare, Syllam nescisse literas, qui Dictaturam deposuerit. Alludit tamen ad Dictatoris dignitatem.

Impetrusa Dictatura. Vide I M P E T R O.

Dictaturam solo æquare. Vide A E Q V O.

Dictaturam gerere. Cic. 2. Offic. Quod is paucos sibi dies ad Dictaturam gerendam addidisset.

Deponere Dictaturam. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Sumebantur Dictaturæ ad tempus. Tacit. lib. 1.

Dicibulum, dicibuli, Vide suprà suo loco.

Dicturio, dicturis, pen. corr. Dicere molior. Macrob. Sed perge Auiene, ne vltra te dicturientem retardem.

Dicondyli {[illegible]} Dicuntur digiti qui duplicem commissuram habent, cuiusmodi sunt omnes, dempto pollice, qui monocondylus est. Vide Alex. Genial. lib. 4. cap. vlt. & Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 3.

Dicopla, æ {[illegible]} Remigiū, scapha. Lucian. Vide Bayf. de re naual.

Dicrotum, pen. corr. {δίκροτον} Biremis dicitur. De dicroto, Iulius Pollux libro 1, Dicrota sunt naues, quæ duobus gubernaculis pariter à prora reguntur & puppi. Cic. ad Att. lib. 5. 98, [illegible] Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habebam, & aliud [illegible]. Idem lib. 16, Nam & ipse Domitius bona planè habet dicrota.

Dictamus, om. gen. vel dictamnum, dictami, neut. gen. pen. prod. {[illegible]} Herba qua lacertæ se refouent, quotiescunque cum serpentibus pugnam habuerint. Virgil. 12. Æneidos,

Dictamnum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Quo ex loco legendum putant Hermolaus & docti omnes dictamnum, interposita n litera: alioqui versus non staret. Cui orthographiæ adstipulari etiam videtur Theophrasti locus & Galeni, in quibus semper dictamnum legas. Vide Plinium lib. 8. cap. 27. Et lib 20. cap. 14. Cic. 2. de Natura deorum, Capras auditum est in Creta feras, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam quærere, quæ dictamnus vocaretur: quam quum gustauissent, sagittas excidere dicunt è corpore. Idem dicit Plinius libro 26. capite 14. Dicta est hæc herba etiam Artemidum, à Diana quam Græci Artemida vocant, quoniam vulneratæ capræ & ceruæ, eius herbæ pastu sanarentur. Vide Ruell. lib. 3. cap. 27.

Dictamus florens. Stat. 1. Sylu. 4.

-Idæa profert quam Creta sub vmbra

Dictami florentis opem.

Dictator, Dictatura, Vide D I C O, dicis.

D I C T E, Dictes {[illegible]} Mons est insulæ Cretæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 17. & Straboni lib. 10. Sic dictus a Dicte nympha quæ illic colebatur, vt ait Seruius.

Dictæus, Adiectiuum {[illegible]} Vnde Iupiter Dictæus dictus est, quòd in eo fuerit nutritus, vt tradit Seruius. Virgil. lib. Georg. 2,

Ante etiam sceptrum Dictæi regis, &c.

Antrum Dictæum. Virgil. 4. Georgicorum,

Dictæo cæli regem pauere sub antro. De apibus loquitur.

Arua Dictæa. Virgil. 3 Æneid.

Astra coronæ Dictææ. Claud. 3. Panegyrico,

Seu tibi Dictææ placuerunt astra coronæ.

Dicterium, Dictio, Dictito, Dicto, Dictum, Vide D I C O.

D I C T Y N N A {[illegible]} vt quidam putant, cognomen est Dianæ, proptereà quòd retia inuenerit, quæ Græcè dicuntur [illegible]. Scribit Diodorus libro 6, Dictynnam ex Ioue genitam, in Creta consuetudine Diuæ familiarissime esse vsam: quæ res caussam præbuit vt quidam Dictyonam, Dianam esse existimarent. Hoc item cognomine [illegible] deam appellant Cretenses, quod quum Minos ob amorem hanc insequeretur, illa fugiens in retia, capiendis demissa piscibus, se præcipitem dederit.

Dictynna Diana, quam esse Lunam putabant, dicta quòd fulgore suo noctu omnia ostendat. Festus.

Mite Dictynna. Id est Diana. Stat 9. Thebaid.

D I C T Y N N A {[illegible]} Cretæ insulæ vrbs: à qua mons Dictynnæus dictus est Straboni.

D I C T Y N N Æ V M {[illegible]} Dictynnæ templum in monte Cretæ, cui nomen est Tyrus: cuius meminit Strabo lib. 10.

D I C T Y N N Æ V M & P H A S A Æ V M, loca sunt prope Spartam, de templis puto eorum deorum dicta. Author Cæl. Rhod. lib 20 cap. 6.

Dictyota {[illegible]} Opera, quæ Latini reticulata vocant: ita dicta, quòd in hoc ædificii genere tessellæ, macularum, quæ in reti conspiciuntur, similitudinem referant. Plinius libro 36. capite 22, Dictyoton vocant reticulatam structuram, quam frequentissime Romæ struunt, rimis opportunam. Vbi tamen in vulgatis codicibus legitur Dictyotheton.

D I C T Y S Cretensis, peritus Phœnicum literarum, natus Merione filio Idomenei, scripsit bellum Troianum, in quo ipse militauit, Phœnicum lingua. Reuersus in patriam, moriens mandauit vt libri arca plumbea sepulcro eius inferretur occlusus. Anno deinde tertio Neronis principatus ob terræ motum reuulso sepulcro arca apparuit:

d. lataque

delatáq; ad Rutilium illius insulæ præsidem, & ab illo ad Neconem transmissa est. Librum Neco in Græcam linguam conuerti iussit, bibliothecæque dicauit, qui ad nostrum æuum peruenit conuersus in Latinum sermonem à quodam Septimio, vt eius indicat epistola: in qua dicit librum inuentum à pastoribus in sepulchro, & ad Praxim eius regionis dominum delatum, ab illo verò Neconi dono missum fuisse.

¶Dictys, vnus ex Centauris fuit, Pyrithoi manu interfectus, vt est videre apud Ouid. lib. 12. Metam.

¶Dictys piscator quidam qui Perseum educauit, de quo Stat. lib. 1, Fluctiuagus volucrem cumebat Persea Dictys.

Dicyrtos (δίκυρτος) Camelus est gibbi duplicis, densiore pilo, viribus præualidis, adeò vt duplicato onere incedat onusta. Hanc verò dici Bactrianam, quòd in Bactris nata primùm sit, ex Didymo refert Cælius lib. 7. cap. 18.

D I D

Didactron (δίδακτρον) Docentis præmium nuncupatur, sicut quod militi tribuitur epinicion, niceterion: quod medico, soterion, iatreon, & sic de cæteris. Vide Rhodig. lib. 13. cap. 30.

Didascalus, pen. corr. (διδάσκαλος) Latinè dicitur præceptor, magister, doctor. διδάσκω, doceo.

Didascalia, didascaliæ, pen. corr. Doctrina. Cælius Ciceroni, lib. 8. 3, Genere tamen, quod ad nos pertineat, & διδασκαλίαν quandam, vt versetur inter manus, habeat. Petit opus aliquod literarium sibi à Cicerone dedicari, celebre quidem illud, & quod propter doctrinam crebrò ab hominibus tractetur.

Didia lex (δίδιος νόμος) post Fanniam legem duodeuiginti annos secuta est: cuius ferendæ duplex ratio fuit: Prima, vt non solùm vrbs Romana, sed vniuersa Italia lege sumptuaria teneretur. Secunda, vt non modò qui conuiuia maiore sumptu fecissent, sed etiam qui ad ea vocati essent, atque omnino interfuissent, pœna legis tenerentur. Macrobius lib. 3 Saturn. cap. 17.

DIDIVS Cic. in Pison. T. Didius ex Macedonia triumphauit.

DIDO, Didonis, penult. prod. (Διδώ) vel per declinationem Græcam Dido Didus, in accusatiuo Didua, & per contractionem Dido. Elisa proprio nomine vocabatur, sed cognomento Dido dicta est, id est virago, quia virile aliquid fecit, se in ignem præcipitando, inquit Seruius. Beli fuit filia, & soror Pigmalionis. Virgilius, Vritur infelix Dido.

Regina Dido. Virg. 1. Æneid.
Phœnissa Dido. Virg. 1 Æneid.
Pulcherrima Dido. Virg. 4 Æneid.
Sidonia Dido. Virg. 1. Æneid.

Dido, didis, dididi, diditum, pen. corr. (διαδίδωμι) didere, Distribuere significat & digerere. Dictúmque videtur Dido quasi diuido, ablata media syllaba. Horat. 2. Serm. sat. 2,

Albuti senis exemplo dum munia didit. Didit, id est diuidit. Porphyrius.

Cibus in venas diditur Lucret. lib. 2.
Solatia didita per gentes. Lucret. lib 5. & lib. 4,
Nunc ea quæ dico rerum simulacra, feruntur
Vndique: & in cunctas iaciuntur didita partes.

Dididerunt, pen. corr. pro Diuiserunt posuit Lucret. lib. 6,
Primæ frugiferos fœtus mortalibus ægris
Dididerunt quondam præclaro nomine Athenæ.

Didome, es (διδύμη) Herba alio nomine Cynosorchis, siue testiculus canis dicta, a gemina radice nomen adepta, apud Hippocrat.

Didoron, pen. prod. (δίδωρον) Duorum palmorum. Plin. lib. 35. cap. 14, Genera eorum tria, Didoron, quo vtimur, longum sesquipedale, latum pede, alterum tetradoron.

Didrachmum, didrachmi, neut. gen. (δίδραχμον) Nummus est duas drachmas continens, & valet tantum quantum septem solidi nostri turonici, teste Budæo.

Diduco, diducis, diduxi, diductum (διαχωρίζω, διάγω) diducere, In diuersas partes & diuersa loca ducere, siue dirimere, diuidere, & distinguere. Cæsar 6 bel. Gall. Dimittendæ plures manus, diducendíque erant milites. Colum. lib. 6 cap. 2, Posthæc diductis malis, educito linguam. De bobus domandis.

Diducere & Contrahere, contraria. Cic. 4. Acad. Itaque & lumen mutari sæpe volumus, & situs earum rerum quas intuemur, & interualla aut contrahimus, aut diducimus, multáque facimus, &c.

Comprimere & Diducere digitos, similiter cōtraria. Cic. in Orat. Nam quum compresserat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse: quum autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat.

Diducere aciem in cornua. Liu. 5. ab Vrbe.

Assem in centum partes diducere. Horat. in Arte.

Diducere aquam in vias. Cato cap. 155, Quum pluere incipiet, familiam cum ferreis sarculis exire oportet, & incilia aperire, aquam diducere in vias.

Diducere argumenta in digitos. Quintil. lib. 12. cap. 2. Argumenta diducet in digitos, & propositionū ac partitionū captabit leporem.

Diducere complexus. Propert. lib. 2. eleg. 18.
Non ego complexus potui diducere nostros.

Tum verò in curas animū diducitur omnes. Virg. 5. Æneid. Græca figura: vt, Mentem læsus. Seruius.

Fauces immani diducit hiatu. Silius lib. 3. de serpente quodam.
Flumina in riuos diducuntur. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Humum continuam diduxit. Ouid. 2. Metam.
Matrimonium diductum. Sueton. in Othone, cap. 3.
Nubem diducere auris subitis. Cic. in Arato,
Ni parte ex Aquilonis opacam pellere nubem
Cœperit, & subitis auris diduxerit ara.

In contrarias partes diducere aliqua. Cic. 2. de Inuent. Atque hi quidem, & siqui eiusmodi ex proprio argumento cōmunes loci nascentur, in contrarias partes diducentur.

Rictum diducere. Iuuenal. sat. 10.
Risu diducere rictum auditoris. Horat. 1. Serm. sat. 10.
In studia Senatum diduxerat. Tacit. lib 20.
In species cursus hæc omnia diducuntur. Quintil. lib. 2. cap. 14.
Vestem diduxit ab ore. Ouid. 3. Metam.

Diductus, Particip. (διακεχωρισμένος) Cic. 3. de Orat. Riuis est diducta oratio, non fontibus.

Arua diducta à propinquis iugis. Silius lib. 1.
Diducta Britannia mundo. Claud. 8. Paneg.
Ciuitatem diductam incusabat. Tacit. lib 4.
Colores diducti. Cels. lib. 2. cap. 8. Quantóque magis mistos, neque inter se diductos colores habet, tanto deterius.
Cornua diducta. Liu. lib. 8. Decad. 3. Cornua exercitus intelligit.
Diuisionem in digitos diductam nonnunquam Cicero leuiter eludit. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Foribus palatij repente diductis. Tacit. lib. 12.
Militem diductum lasciuire prætendebat. Tacit. lib. 4.
Ordines diducti. Tacit. in vita Agricolæ.
Diductum in partes audientium studium. Plin. epist. 43.
Terræ diductæ, hoc est diuisæ, apertæque. Tacit. lib. 2.
Tunica diducta. Quintil. lib. 2. cap. 15.

DIDVRI (Διδοῦροι) Populi in confinio Albaniæ, prope Labicanos, quorum meminit Plin. lib. 6. cap 10.

DIDYMA, Diana à Pindaro cognominata in Pythiis, illo carmine, παρθένοι χρὴ διδύμα: quod & comment. obseruant. Didyma verò, vt reor, quia cum Apolline ex Latona genita. δίδυμοι, vt infrà dicetur, gemini appellantur.

DIDYMAE, pen. corr. Didymarum, Insulæ Africæ, quæ Ægypto adiacent, teste Ptolemæo lib 4. cap. 5.

DIDYMAON, pen. prod. armorum artifex eximius. De quo Virg. lib. 5. Æneidos,
Et clypeum efferri iussit, Didymaonis artes,
Neptuni sacro Danais de poste refixum.

DIDYME, Didymes, penult. corr. Insula in mari Siculo vna ex Æoliis. Pompon. lib. 2.

DIDYMEVS, pen. prod. (Διδυμεύς) Apollo dictus est, quòd geminam speciem sui numinis præferat, illuminando formandóque Lunam. Ex vno enim fonte lucis, gemino sydere spatia diei & noctis illustrat: vnde & Romani (vt inquit Macrobius 1. Saturn. cap. 17) Solem Didymei Apollinis appellatione venerantur. Dictum est & Didymeum templum Apollini dicatum apud Miletum, quod prius oraculum Brancidarum (vt author est Plinius) appellatum est. De hoc templo sic scribit Strab. lib. 4, Post Possidium Milesium est oraculum Apollini Didymeu sacrum apud Brancidas ad decem & octo stadia ascendenti. Id à Xerxe incensum est, quemadmodum cætera templa omnia, Ephesio excepto. Postea Milesij templum construxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remansit sine tecto, variis antiquarum artium donis sumptuosissimè honoratum.

Didymon xylon (δίδυμον ξύλον) a Græcis exponitur, pro eo quod Romani furcam vocant, veluti ex duobus modò lignis constaret: nā didymon, geminum dicunt. Vide Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 8.

DIDYMOS, tibicen quidam fuit, qui vt in Græcis relatum est monumentis, in adulterio deprehensus, ἐκ τῶν διδύμων ἐκρεμάσθη, id est ex nomine suspēsus est: quod significat ex testiculis. Galen. enim in libello Isagogico Didymos testes vocat. Vide Alex. Genial. lib. 4. cap. 1 & Cæl. Antiq. lib. 4 cap 7.

Didymus, pen. corr. (δίδυμος) Latinè geminus dicitur.

DIDYMVS, professione grammaticus, genere Alexandrinus, Cicerone & Antonio Consulibus natus, tempore Augusti Romæ profitebatur, cognomine Chalcenterus, ob studium infatigabile: sicuti à Demetrio Trœzenio, vt scribit Athenæus, dicebatur Bibliolathas, ex voluminum numerositate. Dicitur enim scripsisse libros ter mille quingentos. Macrobius libro 5. Saturn. cap. 18, vocat hunc grammaticorum omnium quique sint, quique fuerint, instructissimum. Chalcenterus autem dictus est ab intestinis æreis, velut praeduras. χαλκὸς æs seu ferrum, ἔντερα viscera, inde χαλκέντερος. Ex Hieronymo, Erasmo, Volaterrano, Cælio.

Didymus Alexandrinus, Præsul Cæsariensis, captus oculis a puero, & ob id elementorum quoque ignarus, tantum miraculum fecit omnibus præbuit, vt Dialecticam quoque & Geometriam, quæ vel maximè visu indiget, perfectè didicerit. Is plura opera & nobilia conscripsit, quorum nomina recenset Hieronymus, cuius tempore floruit. Excessit annum ætatis octogesimumtertium. Vide Hieronymum in catalogo scriptorum ecclesiasticorum, & lib. 11. Historiæ ecclesiasticæ, cap 7. & Tripartitæ, lib. 8. cap. 8.

D I E

Dieche (διήχη) Aristotelis interpretibus est, qua strepitus ad auditū prouehitur, quasi personiam dixeris, quòd veterinarii ac vehicularis soni. Author Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 4.

Diecula, Vide DIES.

Diegertica (διεγερτικά) Epithalamia veteribus dicta sunt, quæ matutino tempore canebantur, sicut quæ vespere in noctem mediam canebantur, κατακοιμητικά vocabantur. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 28. cap. 15.

Dielcystinda, æ (διελκυστίνδα) Ludus puerorum quū duæ inter se diuisæ partes, altera alteram manibus iunctis ad se retrahere contendit.

DIENSES, Populi Macedoniæ. Horum meminit Paul. de censib. In Macedonia, inquit, iuris Italici sunt Dienses, &c. Vide Plinium libro 4. capite 10.

Directus, Adiectiuum (σταυρωθείς) dicitur, inquit Nonius, crucifixus, quasi ad diem erectus. Varro Eudæmonibus, Apage in directum à domo nostra istam ad sanitatem. Plaut. Casin. 3, Abi directus tuam in prouinciam. Idem Capt. 11, Quin tu quiescis directum cor meū, ne suspende te. Idem Bacch. 12. Festus, Directam dicebāt per antiphrasin, volentes significare malum diem. Antiquum est.

Dies, diei, pen. prod. masc. & fœm. gen. in singulari: (ἡμέρα, ἦμαρ) In plurali verò tantùm masc. Asconius. Dies fœminino genere tempus dicitur: & ideo diecula, breue tẽpus & mora. Dies horarum XII, masc. gen. est: Vnde hodie aduerbium, quasi hoc die.

Dies nomen habet ab Ioue, quem Græci Δία vocant. tradit enim Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 15, Iouem esse lucis authorem. vnde & Lucetium Salij in carminibus canunt, & Cretenses Δία τὴν ἡμέραν vocant. ipsi quoque Romani Diespitrem appellãt, vt diei patrem. Idem quoque cap. 23. plurimis testimoniis confirmat eundem esse Iouem ac Solem, quo loco rem susissimè exequitur.

Dies masc. gen. Martial. lib. 1,

Quartus dies est, in schola poeturum

Dum fabulamur. Plin. lib. 9. cap. 59, Eadémque hora per aliquot dies cantionos piscator enauigat.

Dies fœm. gen. Virgilius,

Multa dies, variúsque labor mutabilis æui

Retulit in melius. Iuuenal. de Priamo loquens, Sat. 10,

Longa dies igitur quid contulit? Id est, quid ei longæuitas profuit? Hæc Budæus. Iurisconsulti Annua, bimu, trima, quadrimu die, pro anni tempore, biennij, triennij, quadriennij, vsurpant. Cic ad Lent. lib. 1. e. 6, Et ipsa die quæ debilitat cogitationes & inimicorum & proditorum. Confunditur tamen hæc differentia.

Dies fœm. gen. pro die horarum XII. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. e7, In quo primum erat, quòd antiquior dies intus fuisset adscripta literis, quàm in Cæsaris. Idem ad Att. lib. 2.

Genitiuus à dies, est diei, dij, dies, die. Diei. Plaut. Pseud. Diei iam multum est. Dij. Virg. 1. Æneid. Munera lætitiámque dij. Seruius legit dei, Bacchum intelligens, seu vinum. Admonet tamen à multis legi die, pro diei. Dies. Cic. pro Sextio, Equites non daturos illius diei pœnas. Liu. in quinta Decade, lib 4, Per mediam Bœotiam diei vnius expedito itinere Chalcidẽ ad classem contendit. Virg. 1. Georg. Libra dies, somníque pares vbi fecerit horas. Seruius legit die pro dies. Die. Sallustius in Iugurtha, Vix decima parte die.

Ablatiuus, Die, vel diu. Sallust. Diu noctúque labora.

¶ Dies alius naturalis, alius ciuilis.

Dies naturalis, Est tempus ex oriente sole ad solis occasum. Hunc aliqui artificialem dicunt, alij hemisphærialem. Cuius contrarium tempus est nox, id est vmbra terræ: videlicet ab occasu solis vsque ad ortum.

Dies ciuilis vocatur tempus quod fit vno cæli circumactu, id est inter vnum solis ortum & alium: quo & verus dies, id est lux & nox continetur: vt quum dicimus aliquem dies triginta tantùm vixisse noctes etiam comprehendimus. Non enim esse Seruio, pari est diei: sed diem dicimus à parte, quam constat esse meliorem. Vnde vsus obtinuit vt sine noctis commemoratione, dierum numerus exprimatur. Hæc ex probis authoribus. Plinius tamen his verbis rem explicat lib. 2. cap. 77, Ipsum diem, inquit, alij aliter obseruauere. Babylonij inter duos solis exortus: Athenienses inter duos occasus: Vmbri à meridie in meridiem: vulgus omne à luce ad tenebras: Sacerdotes Romani, & qui diem diffiniere ciuilem, item Ægyptij, & Hipparchus, à media nocte in mediam. Vide Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 3. & Gell. lib. 3. cap. 2.

Diem incipiunt Hebræi à vespere, quòd tenebræ ante creatam lucem fuerunt, vt est Genes. 1. cap. quod idem olim fecisse Gallos tradit Cæsar, & Germanos Cornel. Tacit.

Dies alius iudicat de alio. Plin. lib. 7. cap. 40, Ista nimirum bona, si cui inter illa, hora in gaudio fuit. Ita est profectò: alius de alio iudicat dies: & tamen supremus de omnibus, ideó q; nullis credendũ est.

Dies, Nonius, Quoties, inquit, per accusatiuum casum annos vel dies loquimur, iuges annos, vel dies significamus: quoties per ablatiuum, per interuallum, interiectis aliquibus annis vel diebus. Ita de qui optantes mulos annis dicunt, multos annos melius dicunt. Plaut. Trinum. Quia ruri dũ sum ego, vno sex dies. Me abs[...]e, &c. Vide plura apud Nonium.

Die crastini, pro Die crastino. Plaut. Mostel. 15, Hanc [...]m die crastini quum [...]terus esciuerat. Idem Menæch 24, Mane [...]me, die septimi [...]ount serui. Ita loquutus veteres docet M[...]obius 1. Saturn. ca[...]4. ita inquiens, Sed nec diecrastini a do[...]simo viro, siue veterum authoritate prolatum est, quibus mos er[...] modò diequinti, modò diequinte pro aduerbio copulatè dice[...] cuius indiciũ est, quòd syllaba secunda corripitur, quæ natur[...] roducitur, quum solùm dicitur die. Quòd autem diximus e[...] mam istius vocis syllabam tum per e, tum per i scribi, consue[...]d veteribus fuit, vt his literis plerunque in fine indifferente[...] terentur, sicut pristina & pristini, procliue & procliui. Gell. lib. 10. cap. 24.

Accessus & defe[...] dierum ac noctium. Vide ACCEDO.

Die decies. Pl[...] Milite, 11, [...] complebatur die. Sub. in.

Medio d[...] Tacit. lib. 12. Et lib. 17. Medio diei temulentus.

Per m[...]u diei nudus repertus est exercitũdo corpori. Tacit. li. 14.

Pa[...] melior diei acta. Virg 9 Æneid.

Ad diem. Vide Ad præpositionem.

Ad diem pecuniam soluere. Cic. Attico, lib. 16. 14.

Ad hanc diem. Vide AD præpositionem.

Ad multum diem. Vide MVLTVS.

Paucis diebus habebam certos homines, quibus darem literas, hoc est, ad paucos dies habiturus eram. Cic. Attic. lib. 5. epist. 17.

Ad serum vsque diem Vitelliani saxis. pilísque subeuntes ardebãt. Tacit. lib. 19.

Ante diem cadere vel mori. Virg. 4 Æneid.

De die, pro interdiu. Sueton. Lauabat de die. Curtius lib. 5, De die inibat conuiuia, quibus fœminæ intererant. Idem lib. 8.

In diem abire mulam. Terent. Phorm. 5. 2. Vide in V B E O. Abire in diem.

In hanc diem. Vide IN.

In diem determinate. Vide IN.

In dies. Vide IN.

In dies vitium crescit. Cic. Topic.

In paucos dies. Vide IN.

In eum diem. Vide IN.

In dies singulos. Vide IN.

In qua die. Vide IN.

In his diebus. Vide IN.

In diebus pauculis. Vide IN.

In diem pœnas præsentis fraudis dij reseruant. Cic. pro Cælio.

Incidere in diem. Vide INCIDO.

In diem viuere. Vide IN.

Inter paucos dies. Vide INTER.

Intra viginti dies. Vide INTRA.

Dies sine fæce. Martial. lib. 8. 14,

Hibernis obiecta Notis specularia puros

Admittunt soles, & sine fæce diem.

Dies noctésque, vel Dies & noctes. Plaut. Rud 10. Terent. Eunuch. 1. 2,

Dies noctésque me ames, me desyderes. Cicero pro Rosc. Amer. Dies noctésque parentum pœnas a consceleratissimis filiis repetant.

Noctes atque dies, Id est semper. Lucretius lib. 2. Et Virgilius 6. Æneid.

Diem noctémque, vel Diem ac noctem. Cic. pro Lege Agra. Qui paulo antè diem noctémque Tribunitium nomen horrebant. Idem 2. de Diuinat. Quasi verò quicquam intersit, mures diem ac noctem rodentes, scuta an cribra corroserint.

Diei multum iam est: Id est, multum diei iam præteriit. Plaut. Pseud. 20, Vides iam diei multum esse?

Tela lucida diei. Lucret. lib. 1,

Non radij solis, neque lucida tela diei.

¶ Dies curiæ. Cic. 1 de Orat. Tantáque esset in homine iucunditas, & tantus in iocando lepos, vt dies inter eos curiæ fuisse videretur conuiuium Tusculani. Etsi scio à doctissimis hominibus diem curiæ, diem senatus exponi propter grauitatem superioris orationis, quo profectò sermone non perinde vsi videntur esse homines illius seculi, tamen diem curiæ, diem quo curiales rem diuinam in curia sua faciebant, hilaritérque epulabantur, accipio: mœstus enim & tristis sermo inde exulabat, & inauspicatus infaustúsque habebatur, & à re diuina alienus. De sacris autem curialium & epulis vide apud Dionysium lib. 2. Hæc ex Turnebo, apud quem plura.

¶ Quinquennij die, pro Quinto anno. Paculus in l. Attilicinus. D. de Pactis dotalibus, Quum inter virum & vxorem pactum conuentum ante nuptias factum esset, vt quibus diebus dos data esset, iisdem diuortio facto redderetur: post quinquennium quàm nuptiæ factæ sunt, vxor viro dotem dedit. diuortio facto, quæro virum quinquennij die vtrum vxori dotem reddet, an statuto legibus tempore?

Annua, bima, trima, quadrima die, quinto anno promittere aliquid reddere. Alfenus in l. Aliud. D. de Pactis dotalibus, Aliud est si pater pro filia dotem promisit, vt annua, bima, trima, quadrima die, quinto anno à se redderetur, &c.

Almus dies. Virg. eclog. 8. Vide ALMVS.

Angusta dies. Stat. 1. Thebaid.

Annua dies. Vide ANNVVS.

Antiqua dies. Vide ANTIQVVS.

Anteacta dies. Lucret. lib. 1.

Aprica dies. Valer. 1. Argon. Vide APRICVS.

Atra dies, Id est infausta. Virg. 6. Æneid. Vide ATER.

Austrinus dies. Vide AVSTER.

Benignus dies. Stat. 5 Syl. 2.

Bonus, Felix. Horat. 3. Carm. ode 21.

Breuis. Virg. 1. Georg.

Cæco die emere aliquid. Vide CÆCVS.

Calidus. Claud. 2. Paneg.

Candida. Ouid. ad Pisonem.

Celeberrimus. Vide CELEBER.

Centesimus. Vide CENTESIMVS.

Certa. Vide CERTVS.

Clara. Virg. 5. Æneid.

Compitalitius. Vide COMPITVM.

Continuus. Claud. 3. Paneg. Vide CONTINEO.

Crastinus. Vide CRAS.

Criticus. Vide CRITICVS.

Cupitus dies, Optatus. Senec. Hippol. 7.

Damnosa dies. Horat. 3. Carm ode 6.

Exemptiles dies. Cic. 3. Verr.

Extremo iam die sua quisque in tentoria dilaberetur. Tacit. lib. 19.

Feriatus dies. Vide Feriatus in FERIAE.

Dies festæ licentiæ. Quintil. lib 6. cap. 3.

Festus, vel Festa dies. Horat. 3. Carm. ode 8. Ouid. 1. Fast. Tacitus libro 13.

Formosi dies. Ouid. epist. 21.

Fugaces. Lucan. lib. 2.

Geniales. Iuuenal. sat. 4.

Hilares. Iuuenal. sat. 15.

Hodiernus dies. Cic. pro M. Marcel. & pro Cluent.

Hostilis, Inimica, noxia. Stat. 2. Sylu. 1.

Immotus & serenus dies. Id est quietus à vẽto. Plin. Iun. lib. 2. epist. 17. ad Gallum.

Impetrabiles. Vide IMPETRO.

Incertus dies. Colum. lib. 11. cap. 2, Idibus Nouembris dies incertus, sæpius tamen placidus.

Infestæ. Lucret. lib. 3.

Innubis. Senec. Herc. OEth. 4.

Inquietus ventis dies. Plin. Iunior lib. 2. epist. 17. ad Gallum,

Instauratitiæ dies. Vide INSTAVRO.

Iucunda Valer. 7. Argon.

Iusti dies dicebantur triginta, quum exercitus esset imperatus, & vexillum

vexillum in arce positum. Festus.
Labens. Virg.4 Æneid.
Lætus. Virg.1. Æneid.
Laxa. Vide LAXVS.
Legitimi dies. Vide LEX.
Lepidus dies. Vide LEPIDVS.
Longa dies. Virg.2. Georg. Horat.1. epist.1,
Vt nox longa, quibus mentitur amica, diésque
Longa videtur opus debentibus.
Lucidus dies. Seneca Hippol.10. & 4.
Luculentus dies. Vide LVCVLENTVS.
Lustricus dies. Suet. in Nerone, cap.6, Eiusdem futuræ infelicitatis signū euidens die lustrico extitit. Id est quo lustrum fiebat.
Medios dies. Meridies. Ouid.3. Metam.
Medium diem pro plaga meridionali dixit Virgilius lib.3. Georgicorum.
Et stabula à ventis hyberno opponere soli,
Ad medium conuersa diem.
Mœstus dies. Seneca Troade,4.
Multo denique die. Vide MVLTVS.
Multo adhuc die, vallum ingressus. Tacit. lib.18.
Natalis dies. Ouid.1. de Arte.
Nefastus dies. Horat.2. Carm. ode 13.
Negotiosi dies. Tacit. lib.13, C. Cassius, si pro benignitate fortunæ diis grates agerentur, ne totum quidem annum supplicationibus sufficere disseruit, eóque oportere diuidi sacros, & negotiosos dies, quis diuina colerentur, & humana non impedirent.
Nitidus. Seneca Hippol.11.
Niualis. Horat.2. Serm. sat.6. Vide NIX.
Nuptialis. Senec. Medea,12.
Operarius. Vide OPERARIVS.
Otiosus. Vide OTIOSVS.
Pandicularis. Vide PANDICVLOR.
Parentalis. Ouid.2. Fast.
Dies pecuniarum. Columel. lib.1. cap.7, Sed nec dominus in vnaquaque re cui colonum obligauerit, tenax esse iuris sui debet, sicut in diebus pecuniarum, vt lignis & cæteris paruis accessionibus exigendis. *Comme ès termes des payemens.*
Perendinus. Vide PERENDINVS.
Perexiguus. Vide PEREXIGVVS.
Placidus. Ouid.11. Metam.
Postero Iduum die redeūtem à cœna Othonem, &c. Tacit. lib.17.
Præceps dies. Senec. Agamemn.6.
Præcipiti iam die, Liuius elegātissimè dixit lib.4. Decad.1. quo modo Curtius vocat præcipitem senectutem.
Præliares dies appellantur, quibus fas est hostem bello lacessere. Erāt enim quædam feriæ publicæ, quibus nefas fuit id facere. Festus.
Primus quæstionis dies contemptus. Tacit. lib 15.
Profesti dies. Horat.2. Serm. sat.3.
Proximis superioribus diebus. Cic.2 de Nat deor.
Pudibunda dies. Stat.5. Thebaid. Id est rubicunda, quòd qui pudore suffunduntur, erubescant.
Pulchra dies. Horat.1. Carm. ode 36. Et, Pulcher dies in ea significatione, apud eundem 4 Carm. ode 4.
Dura dies. Claud.2. de Raptu Proserp.1.
Purpureus dies. Senec. Herc. OEth.14.
Ratio dierum. Cic. ad Attic. lib.8.
Sacer dies. Horat.2. Carm. ode 12. Tacit. lib.13.
Sacrifici dies. Ouid.13 Metam.
Sæua dies animi. Stat.1. Thebaid.10, Lux conscientiæ atque furiarum. Sua enim facinora, conscientia arguente, semper cernebat. Lactantius.
Saluus & compositus dies. Plin. Iunior lib.2. epist.17. ad Gallum.
Senecta dies. Plin. lib.2. cap. vlt.
Sicci dies, Æstiui. Horat.3. Carm. ode 29,
-iam Procyon furit,
Et stella vesani leonis,
Sole dies referente siccos.
Solidus dies, Integer & perfectus. Stat.4 Sylu.3,
At nunc quæ solidum diem terebat,
Horarum via facta via duarum.
Partem solido demere de die. Horat.1. Carm. ode 1.
Stati dies. Tacit. li.20. Status porrò dies vocatur, qui iudicij causa est constitutus cum peregrino. Plaut. in Curcul.
Si status, condictus cum hoste intercedit dies. Festus.
Summa dies. Virg.2. Æneid.
Suprema dies. Horat.1. Carm. ode 13.
Tarda dies. Ouid.15 Metam.
Tepidi & insolati dies. Vide INSOLO, insulas.
Volucris dies. Horat.3. Carm. ode 28.
Abire diem. Cic. Famil. lib.12.
¶ Nubes abscondit diem puluere. Senec.2. Thebaid.
Absumere diem. Vide ABSVMO.
Absumere & decipere diem. Ouid.4. Trist. eleg.9.
Absumpta dies querelis. Silius lib.13.
Adimere diem. Vide ADIMO.
Adest dies. Vide ADSVM.
Admittere diem. Vide ADMITTO.
Dies affert, & hora potius, nisi prouisum est, magnas sæpe clades. Cic. in Tuscul.
Adscribere diem. Cic. Famil. lib.3.
Aduentare diem. Sallust.
Agere, vel Agitare diem. Vide AGO.
Agitare dies festos. Virg 2. Georg.
Amittere diem. Stat.8. Thebaid.
Aperire diem. Vide APERIO.

Proximus dies faciem victoriæ latius aperuit. Tacitus in vita Agricolæ, lib.19.
Appetebat iudicij dies. Vide APPETO.
Auferre diem. Cic. Si quis tibi item vnum alterúmve diem abstulerit.
Cedunt dies. Vide CEDO.
Celebrare dies. Vide CELEBRO.
Commutare diem. Cic. ad Qu. frat.
Componere diem. Vide COMPONO.
Condere diem in collibus. Horat.4. Carm. oda 5. Finire, explere. Acron.
Conficere diem. Vide CONFICIO.
Conserere diem nocti. Ouid.3. Amor. eleg.5.
Contactus religione dies. Vide CONTINGO.
Conterere diem verbis. Senec. Troad.8. Vide CONTERO.
Constituere in diem, & diem alicui rei. Vide CONSTITVO.
Consumere diem. Sermus Ciceronis, lib.4.15, Quum ab Epidauro Piræeum naui aduectus essem, ibi Marcellum Collegam nostrū conueni, eúmque diem ibi consumpsi, vt cum eo essem.
Consumere totum diem in vino. Quintil. lib.1, cap.2.
Consumpta dies epulis. Stat.2. Achil.
Crescit dies. Plin. Iunior lib.5. epist.17. ad Gallum. Horti proximā partem vmbra sua temperat: quæ vt dies crescit decrescítque, modò breuior, modò longior cadit.
Decedens dies. Virg.4. Georg.
Decrescente die. Vide DECRESCO.
Dedo tibi hunc diem. Vide DONO.
Deducere dies. Vide DEDVCO.
Degere diem. Terent. in Adelph.
Destinare diem. Cic.3. Offic.
Detinere diem sermone. Ouid.1. Metam.
Dicere diem alicui propter iniurias. Cic.1. Verr. Nuper Cn. Domitium scimus Decimo Syllano diem dixisse propter vnius hominis Egritomari paterni amici, atque hospitis iniurias. Vide DICO, dicis.
Dicere diem operi. Cic.3. Verr. Opus in acceptū retulit quadriennio postquam diem operi dixerat.
Differre diem. Cic. Verr.4.
Diffindere diem. Liuius lib 9. ab vrbe cond. Vlpian. l.2. D. Si quis cautionibus.
Discernere diem noctémque. Virg.3. Æneid.
Diem dispersit in vndas Phœbus. Valer.2. Argon.
Dare diem alicui. Cic. Att. lib.4, Vestorio dandi sunt dies. Idem 3. de Natur. deor. Sed quoniam aduesperascit, dabis nobis diem aliquē vt contra ista dicamus.
Liberum diem alicui dare. Senec. Thyeste,1.
Imbellem diem donare Lyæo. Silius lib.11.
Lucifer ducit diem. Virg 2 Æneid.
Ducere diem somno. Seneca Thyeste,5. Hoc est, totum diem dormire.
Optimi dies vitæ effluunt. Senec. Hippol.4.
Nubes eripiunt diem ex oculis. Virg.1. Æneid.
Eximere diem. Cic. Q. frat. lib.2.10, Cato concionatus est comitia haberi non siturum, si sibi cum populo dies agendi essent exempti. Vide EXIMO.
Exoritur dies. Lucan. lib.1.
Diem ex die expectare. Cic. Att. lib.7. epist. vlt. Tibi autem crebrò ad me scribenti de eius officio, nihil rescripsi, quòd diem ex die expectabam vt statuerem quid esset faciendum.
Expectata dies aderat. Virg.5. Æneid.
Supremum diem expleuit. Tacit. lib 3.
Extrahere diem. Cæsar, Catonem pristina consuetudine dicendo mora, dies extrahentem.
Nobilem diem facere. Seneca in Herc. OEth.11.
Festinata dies fatis, Id est mors præmatura. Lucan. lib.5.
Extremum diem finire. Seneca Herc. OEth.9.
Flexo in vesperam die, apud Tacitum lib.1. Huc pertinet solennis illa Liuij locutio, pro Cœpta nocte, Primis tenebris.
Fœdare diem nube. Claud.1. de Raptu Proserp.
Fuscare diem nube. Valer.1. Argon.
Honoratur dies. Claud.5. Paneg.
Illuxit dies Seneca Herc. OEth.1.
Lætissimus dies ciuitati illuxit. Cic. Bruto,15.
Impendere diem in re aliqua. Senec. Herc. furente,6,
In cuius ortu mundus impendit diem.
Impertire diem festum. Vide IMPARTIO.
Implere diem longis sermonibus. Ouid.7. Metam.
Incæstare diem. Stat.11. Thebaid.
Inclinat dies. Vide INCLINO.
Incurrere diem. Vide INCVRRO.
Induere diem. Tacit. lib.5. Qualem diem Tiberius induisset.
Indicere diem pugnæ. Vide INDICO.
Infanda dies. Virg.2. Æneid.
Inficere diem volumina nigri fumi. Ouid.13. Metam.
Insequens dies. Vide INSEQVOR.
Insolati dies. Vide INSOLO.
Instare diem. Cic.2. de Inuent.
Instaurare diem donis, vel ludis, vel voluptatibus. Virgilius 4. Æneidos.
Intercessit dies, vel nox. Vide INTERCEDO.
Intercisa dies. Claud.5. Paneg. Vide INTERCIDO.
Paucis interiectis diebus. Vide INTERIICIO.
Intermittere diem. Vide INTERMITTO.
Intercalares dies interponere mensibus. Vide INTERPONO.
Aliquot interpositis diebus. Vide INTERPONO.
Nimbi inuoluere diem. Virg.3. Æneid.
Lacerare diem. Vide LACERO.

Lapsis paucis pòst diebus. Vide LABOR.

Memoranda dies. Stat. 1. Sylu. 3.

Miseranda dies. Seneca Octau. 3.

Morari diem. Virg. 5. Æneid.

Obducere diem. Vide OBDVCO.

Obire diem aliquem. Vide OBEO.

Obrepit dies. Vide OBREPO.

Obrigit dies. Vide OBTINGIT.

Offert dies famem & pauperiem. Plautus Pseud. 10. Vide Ornatus in BONO.

Onerare diem commoditatibus. Vide ONERO.

Optata dies. Ouid. epist. 20.

Orta dies. Virg. 7. Æneid.

Pallet dies. Lucan. lib. 7.

Pandere diem discussa nube, dicitur sol. Senec. OEth. 13.

Sæuum pati diem. Valer. 8. Argon.

Permittere diem precibus alicuius. Stat. 4. Sylu. 1.

Poscere diem. Cic. Fam. 5.

Postulare diem in Siciliam inquirendi. Cicer. 2. Verr. Quum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam postulauissem.

Præcipitante in occasum die. Tacit. lib. 19. Legitur & præcipiti.

Præfinire diem. Cic. pro Rosc. Amer.

Premitur dies vicina nocte. Id est vesperascit. Senec. OEdip. 12.

Processit dies. Virg. 3. Æneid.

Producere diem in 4. Idus Feb. Cic. Q. fratr. lib. 2. 7, Dixit Marcellus à me rogatus: honestè discessimus: producta dies est in quartū Idus Februarij.

Proferre diem. Cic. ad Att. 13.

Protegere diem, est mori, apud Statium lib. 2. Thebaid. Et lib. 1, Oculos sibi eruere.

Prolatare diem. Sall. in Catil.

Promissa dies aderat. Virg. 9. Æneid.

Sol diem curru promit & celat. Horat. in Carm. secul.

Prorogare diem. Cic. Verr. 3.

Raptus à sole dies, Id est obscurus & tenebricosus. Statius 5. Thebaid.

Aurora diem reducit. Virg. 1. Georg.

Sol diem refert, condítque relatum. Virg. 1. Georg.

Reluxit dies cæco. Tacit. lib. 20.

Renatur dies. Senec. Herc. OEth. 7.

Reserata dies, Id est aperta. Nox enim diem claudit. Statius 5. Thebaid.

Laxam diem statuere. Cic. Attico, lib. 6, Diem statuo satis laxam: quam ante si soluerint, dicam me centesimas ducturum: si non soluerint, ex pactione.

Dies eorum est. Cic. Attico, lib. 8, Respondit, &c. alios non soluere, aliorum diem nondum esse.

Sumere diem. Cic. Famil. 7.

Surgens dies. Virg. 3. Georg.

Dies surgens in medium, Meridies. Lucanus lib. 4,

-donec decresceret vmbra

In medium surgente die. Hoc est, sole attollente se in medium cæli. Vsque ad meridiem, quo tempore breuiores sunt vmbræ.

Surripere diem. Vide SVRRIPIO.

Extremum diem fati sustinere. Ouid. 1. epist. 13.

Tenere diem questu. Senec. Herc. furente 9.

Tollere diem. Diem tollere, putat Budæus idem esse quod Diem eximere, seu extrahere. Vide Diem dicēdo eximere, in EXIMO. Cic. lib. 3. de legibus, Senatori missa tria sunt. vt adsit: nam grauitatem res habet, quum frequens ordo est. vt loco dicat: id est rogatus. vt modo: ne sit infinitus. Nam breuitas non modo Senatoris, sed etiam oratoris magna laus est in sententia. Nec est vnquam longa oratione vtendum, nisi aut spectāte Senatu (quod fit ambitione sæpissime) nullo magistratu adiuuante, tolli diem vtile est: aut quum tanta causa est, vt opus sit oratoris copia vel ad hortandum, vel ad docendum.

Truditur dies die. Horat. 2. Carm. 18.

Die vendere. Cato de Re rustic. Die lanam & agnos vendat. Die, Id est quo tempore bene ista vendi possunt. Non enim veretur Cato ne noctu id fiat, sed præcipit vt tempori vendat: vt certo idoneóq, tempore commodè potius vendantur quàm incommode & alieno tempore: ita plus quæstus erit, quam si vendat in vilitate. Hæc Turnebus.

Venire in diem, pro Nasci, siue in lucem prodire dixit Solinus capite 4.

Venit dies. Catul. in Epithalamio Iuliæ,

-neque fœmina pulchrior

Clarum ab Oceano diem Viderit venientem.

Vergens dies in noctem. Senec. Thyest. 9.

Vesperascente die, sitim haustu gelidæ aquæ sedauit. Tacit. lib. 18.

Videre diem. Cic. Fam. 14.

Violare diem flatu. Claud. 1. in Ruffin.

Vmbrare diem telis. Claud. 2. in Ruffin.

¶ Post reperta horologia, Romani diem in vigintiquatuor horas partiti sunt. Nam apud antiquissimos, horarum nomen incognitum ratione erat: quum in duodecim tabulis nusquam inueniantur horæ nominatæ.

Dies, Id est lucis partes ex Varrone: Mane, Ortus, Meridies, Occasus.

¶ Dies dictus, quòd diuini sit operis, siue ab Ioue, eius, vt putabāt, rectore, qui Græcè Δία appellatur: siue quòd aër diurnus dehiscat in candorem. Festus.

Dies atri dicebantur, quibus legiones educere, aut acies cum hostibus committere, vel quicquam Reip. agere, religio non sinit. Alex. ab Alex. Genial. dier. lib. 2. cap. 5.

Dies legitimi, vt Budæus author est, vocantur, quos nunc *dilationes ordinarias* appellant. Dies autem legitimi, secundum Asconium, dabantur viginti ad accusandum, totidémque defensori ad respondendum. ¶ Dierum iudicialium, id est certorū, meminit quoque Capitol. in M. Anton. Philos.

Diem actionis cedere dicitur, cùm id quod in pactum deductum est, cœpit deberi: etiamsi nondum agi possit, vt quod debetur, præstetur. Diem verò venire, est, quando res incipit perfectè deberi, obligatione, actionéque efficaciter, & verè orta. Vide ALCIAT.

Dies aut festi sunt, aut profesti, aut intercisi. Festi dijs dicati sunt. Profesti hominibus, ob administrandam rem priuatam, publicámque concessi. Intercisi deorum hominúmque communes sunt. Festis insunt sacrificia, ludi, epulæ, feriæ. Profestis, fasti, comitiales, comperendini, stati, præliares. Intercisi, in se, non in alia diuiduntur. Illorum enim dierum quibusdam horis fas est, quibusdam fas non est ius dicere. Fasti dies sunt, quibus licet fari Prætori tria verba, Do, dico, addico. His contrarij sunt nefasti. Comitiales sunt, quibus cum populo agi licet. Et fastis quidem lege agi potest, cum populo non potest: comitialibus vtrunque potest. Comperendini, quibus vadimonium licet dicere. Stati, qui iudicij causa cū peregrino instituuntur. Macrob. lib. Saturn. 1. cap. 16.

Diem actionis exisse, pro finitum esse tēpus actioni præscriptum. Paul. in l. Sciendum D. ex quib. caus. maior.

Diequarti, & Diequartè, pro Die quarto. Diequinti & Diequintè pro Die quinto. Dieprístini vel pristinè, pro Die pristino, quod nos conuersu compositionis ordine dicimus pridie. Diecrastini, pro Die crastino, & alia multa. Videntur autem veteres differentiam fecisse inter Diequarto, & Diequartè, vt illud pro præterito sit, quod nos Nudiusquartus dicimus, hoc de futuro. Vide Macrob. Saturn. lib. 1. & Gell. lib. 10. cap. 24. Sunt autem hæc omnia composita, & pro aduerbiis accipiuntur.

Diescit, Dies fit. Sicut noctescit, nox fit: quibus solum vtimur in tertiis personis absolutè, & impersonaliter.

Diecula, pen. corr. Diminutiuum (ἡμερίδιον) Breue tempus & mora, inquit Asconius. Plaut. Pseud. 7. Terent. And. 4. 2,

Ehom impudens, non satis habes quod tibi dieculam addo? Vbi Donatus, Dieculam, horam. & est ὑποκόρισμα, dieculam, id est tempusculum. & sumitur ab eo quod est hæc dies. Diecula, mora, & quasi parua dies. Cic. ad Atticum, lib. 5, Commemorat quid olim etiā mali C. Iulius fecerit, quum dieculam duxerit, nunquam Resp. plus.

Diespiter, pen. corr. (ἡμερο-πατήρ) dicitur Iupiter, Id est diei pater, vt ait Varro lib. 4. de Lingua Latina.

Diespiter igni corusco nubila diuidens. Horat. 1. Carm. ode 34.

Dialis, & hoc diale, pen. prod. Vnius diei. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 3. Tullius in Consulem qui vno tantùm die Cōsulatum peregit: Solēt, inquit, esse Flamines diales, modò Consules diales habemus.

Diurnus, Adiectiuum (ἡμερινός) Quod in die fit. Cic. de Senect. An censes (vt de meipso aliquid more senum glorier) me tantos labores diurnos, nocturnósque domi, militiæque suscepturum fuisse, &c.

Acta vrbis diurna. Tacit. lib. 13.

Aqua diurna & nocturna. Paulus in principio leg. Si prius. D. de aqua pluuia arcend.

Quies diurna & nocturna. Cic. 2. de Lege Agr. Versantur enim Quirites in animo meo multæ & graues cogitationes, quæ mihi nullam partem neque diurnæ neque nocturnæ quietis impartiunt.

Scriptura actorum diurna. Tacit. lib. 3, Non apud authores rerum, non diurna actorum scriptura reperio.

Diurna stella. Plaut. Menæch. 4. Inde vsque ad diurnam stellam crastinam potabimus.

Spacium diurnum & nocturnum. Cic. 1. de Inuent.

¶ Diurna dicuntur etiam quæ seruis in diem dantur demensa. Seneca epist. 81, Diurnum accipis, in centunculo dormis.

¶ Diurnum eidem substantiuum accipitur pro libro in quo singulorum dierum rationes describuntur. Suet. in Claud. cap. 40, Extat talis scriptura, in plerisque libris, at diurnis, titulísque operum.

Populi Romani diurna per prouincias, per exercitus curantium leguntur. Tacit. lib. 16.

Diesis (δίεσις) Perfusio, Percolatio. ¶ Est etiam verbum musicū: significat enim quū sonus primùm sensu percipi potest, principiúmque est musicis & elementum, vt punctum & monas Arithmeticis. Arist. 9. Metaph. Bud.

Dieteris, pen. prod. (διετηρίς) Tempus duorum annorum, sicut Trieteris, trium annorum, vel certè (vt eleganter docet Censorinus) quod tertio quoque anno recurrit. Nam apud veteres Trieteris constabat ex quinque & viginti mensibus, hoc est ex duobus annis, quorum alter duodecim habebat menses, alter tredecim. Sic etiam Penteteris dicitur tempus hoc duplicatum, hoc est quadriennij spacium: ita dictum, quòd quinto quoque anno recurrat.

DIETHVSA (Διέθουσα) Insula est Thraciæ adiacens, nō procul à Cheronesso, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

DIEVCHES, Medici nomen, Plinio lib. 20. cap. 5.

Diu, & Diutinus, & Diuturnus. Vide suo ordine in DIV.

Dius, pro Die. Plaut. Merc. 2. Non concedā, neque quiescam vsquam noctu, neque dius Prius, &c.

D I F

Diffamo, diffamas, pen. prod. (διαφημίζω) diffamare. Tacitus, A Nerone probroso carmine diffamatus, contumelias vltum ibat.

Adulterium diffamatum. Ouid. 4. Metam.

Diffarreatio, Sacrificij genus, quod apud antiquos inter virū & vxorē fiebat, quasi dissolutio: dicta diffarreatio, quia fiebat farreo libo adhibito. Huius contrarium est Confarreatio. Festus.

Differcio, differcis, differsi, differtum (πληρόω) differcio. à simplici farcire, Implere significat. Horat. 1. epist. 6, Differtum transire forum. Idem 1. Serm. sat. 5.

Odoribus differtum corpus conditur. Tacit. lib. 17. De Poppæa.

Differo, pen. corr. differs, distuli, pen. corr. dilatum (διαφέρω, διαδίδωμι, ἀναβάλλομαι, ὑπερτίθεμαι, διαφέρω) differre, In diuersas partes ferre.

ferre. Plautus Rud.10,
Nos cum scapha tempestas dextrouersum Differt.

Differre, pro Auferre, extrahere, & aliò transferre. Varro 1.de Re rust.cap.4. Cythisum seritur in terra bene subacta, tanquam semen brassicæ: inde differtur, & in sesquipedem ponitur. Columel.lib.11. cap.ult. Rutam Autumno semine satam, mense Martio differre oportet in apricum, & cinerem aggerare, runcarique donec conualescat. Differre, id est transplantare. Paulo pòst. Beta florenti Punico malo semine obruitur, & simul atque quinque foliorum est, ut brassica differtur æstate, si riguus est hortus.

Castra in plano sita, ut fluminis differebantur, hoc est iactabantur. Tacitus lib.21.

¶ Differre aliquem, Disturbare, & in diuersum ferre, inquit Donatus. Terent. And 2.4,
Orationem sperat inuenisse se qua differat te. Plautus Pseud.5, Iam ego te differam dictis meis.

Differri, & Differri doloribus, Idem. Plaut. Cistel.5,
Miser exanimor, feror, differor, distrahor, deripior. Terent. Adelph. 3.4, Miseram me, differor doloribus. Id est, diuellor, discrucior, dilaceror. Donatus.

Differri amore vel cupiditate, aut lætitia. Plautus Epid. 3. Et Mil. 16. Item in Trucul.15, Dij magni ut ego lætus sum, & lætitia differor.

Inuidia differri, Id est traduci. Propert. lib.1. eleg.15.

Differre famam aliquam alicui. Plaut. Trin.10,
·nolo ego mihi te
Tam prospicere, qui meam egestatem leues: sed ut inops
Infamísve sim, ne mihi hanc famam differant, me
Germanam meam sororem in concubinatum tibi sine dote
Dedisse magis, quàm in matrimonium.

Differre rumorem, pro Diuulgare, inquit Donatus. Terēt. in Prolog. Heaut. Nam quòd rumores distulerunt maleuoli, &c.

Variis rumoribus aliquid differre. Tacit. lib.1. Pars multo maxima imminentes dominos variis rumoribus differebant.

¶ Differre ulmos in versum, pro In ordinem mittere vel ponere. Virg. 4 Georgicorum,
Ille etiam seras in versum distulit ulmos. Hoc est, transtulit. Seruius.

¶ Differre, Distare: cui cōtrarium est Idem valere. Variè autem cōstruitur.

Differūt inter se, & Copulata sunt, cōtraria. Cic. 4. Tusc. Hæc quæ dico, cogitatione quidem inter se differunt, re vero copulata sunt.

Differre, & Idem esse, contraria. Cic. 1. de Inuen. Quare quū genera idē sit, fit aliud quoque parte quadā & specie, ut dicimus, differat.

Differre, & Similes esse, cōtraria. Cic. 2. de Orat. Itaque & illi Theopompus, Ephorus, Philistus, Naucratæ, multíque alij naturis differunt voluntate autem similes sunt inter sese.

Distare & differre. Cic. Topic. Quanquam ea enim vocabula prope idem valere videantur: tamen quia res differebant, nomina rerum distare voluerunt.

Interesse & differre. Cic. 3. de Orat. Mirabile est, quum plurimum in faciendo intersit inter doctum & rudem, quàm non multum differat in iudicando.

Differre à. Plaut. Trucul. 14. Cic. pro Cecinna, Qui hoc ab illo differt? Sic Differre plurimum à belluis, Cic. 2. de Finib.

Differt à cæteris rubore. Plin. in quadam epist. Sic Differre vestitu ab aliquo. Cic. 2 Philipp.

Differunt in candore. Plin. lib. 9 cap. 35.

Differunt inter se. Cic. 5. Verr. Ea res quam ego dico, & ea quam tu fecisti, inter se genere iniuriæ, non magnitudine pecuniæ differat. Idem 3. de Finib. Sed eorum definitiones paulùm oppidò inter se differunt. Cæsar 1. bel. Gal. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt.

Inter locum & locum multa plurimum differunt. Cic. de Fato, Inter locorum naturas quantum intersit videmus, alios esse salubres, alios esse pestilentes, in aliis pituitosos, & quasi redundantes, in aliis exsiccatos atque aridos, multáque sunt alia quæ inter locum & locum plurimum differant.

Nihil, aut non ferè multum differunt ætates vestræ. Cic. de Claris Orator.

Multum differre ab, &c. Vide MULTUS.

Differre nominibus. Cic. 1. Acad.

Paulum differre. Vide PAULUM.

Differunt paulum pedibus simiæ. Plin. lib 11. cap. 44.

Conchæ conchis differunt. Subaudi præpositionem à. Plinius lib. 9. cap. 35.

Res cum re differt. Cic. 2 de Inuent. Deinde quid res cū re differat, demonstrabitur, ut non idē videatur de utraque existimari oportere.

Titulo differre. Ouid. 1 de Ponto, eleg. 1, Rebus idem, titulo differt.

¶ Differre (ἀναβάλλειν) Prorogare, & spatium temporis extendere. Mart. lib. 10 44, Gaudia tu differs, at non & stamina differt Atropos.

Differre & procrastinare. Cic. pro Rosc. Amer. Primò rem differre quotidie ac procrastinare isti cœperunt.

Differre & reseruare. Cic. Qu. frat. lib. 2. 9, Sed cætera (ut scribis) præsenti sermoni reseruentur: hoc tamen non queo differre.

Ad aliquod tempus aliquid differre. Cic. in Vatinium, Tua fraus, tuum maleficium, tuum scelus illud est, te id quod promulgasses misericordiæ nomine, ad crudelitatis tempus distulisse.

In annum differre aliquid. Horat. 1 epist. 2,
Differt curandi tempus in annum.

Differre in posterum diem, in aliud tempus, in mensem. Cæsar 1. bel. Ciuil. Martial. lib. 7. Cic 4. Tusc. Et ad Luceium, lib. 5. 12.

Differre aliquem Martial. lib. 13. 55,
Musteus est, propera, charos nec differ amicos. De petasone.

Aliquem in aliud tempus differre. Cic. Luceio, 5. 12, Sin autem differs me in tempus aliud, coràm tecum loquar.

Differre in alium sermonem. Cic. de Uniuersit.

In posterum sermonem differre. Cic. Att. lib. 8. 105.

Distulit in seram commissa piacula mortem. Virg. lib. 11. Æneid.

In ultimum differre aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Animum differre, Id est iram & impetum. Stat. 5. Thebaidos,
-differte animos, festináque tela Ponite.

Bellum differre. Lucan. lib. 3.

Certamina differre. Ouid. 6. Metam.

Differre diem de die. Liu. 5. bel. Pun. Quū is diem de die differret.

Diem edicti differre. Cic. 3. Philipp. Diem edicti obire neglexit, & ante diem quartum Calendarum Decembris distulit.

In aduentum alicuius disputationem differre. Cicero Curioni, libro 2. 2, Quare omnem hanc disputationem in aduentum tuum differo.

Dolorem differre. Lucan. lib. 2, Nunc laniate comas, néve hunc differte dolorem.

Gaudia sua differre. Ouid. 6 Metam.

Differre honorem. Plin. in Paneg. Magnum est differre honorem, gloriam maius.

Iter differre. Claud. 4. Paneg.

Mandata differre. Propert. lib. 3. eleg. 16,
At si distulero nostro mandata timore, &c.

Mortem differre per multa secula, Id est viuere multa secula. Iuuenalis sat. 10.

Opus differre. Ouid. 1 Fast.

Paulisper differre. Vide PAULISPER.

Pœnam differre. Claud. de bel. Getico.

Differre se in horas venturas. Ouid. 1. de Remed. amoris,
Sed propera, nec te venturas differ in horas.

Differre sitim. Plin. lib. 1. epist. 22, Mirareris si interesses, qua patientia hanc ipsam valetudinem toleret, ut dolori resistat, ut sitim differat, ut incredibilem febrium ardorem immotus opertúsque transmittat.

Distulit ira sitim. Ouid 6. Metam.

Tempus in aliqua causa differre. Cic. 4. de Diuin. In hac mea causa tempus dilaturum putas?

Tempora differre. Ouid. 9. Metam.

Vadimonium differre cum aliquo. Cic. Att. lib. 2. 11. Magistratuum autem erat, nec nisi magnis ea causis fiebat, ut in luctu publico & ut iustitium indicebatur, & huiusmodi causis. Iuuen. sat. 3,
Si magna Asturij cecidit domus, horrida mater,
Pullati proceres, differt vadimonia Prætor. Hæc Budæus. Erat etiam litigatorum. Cic. pro Quintio, Deinde Romæ dies XXX. ferè Quintius commoratur: cum cæteris quæ habebat vadimonia differt.

Distulerunt vadimonia chartæ, per translationem. Martial. lib. 8,
Cum modò distulerant raucæ vadimonia chartæ. Alij legunt ceræ, id est, libelli forēses. Distulerunt vadimonia, id est peregerunt iudicia. Domitius.

¶ Differre, pro Discrepare. Horat. Epod. 5,
Post insepulta membra different lupi, &c.

¶ Differre, pro Diducere. Horat. Epod. ode 10,
Niger rudentes Eurus inuerso mari
Fractósque remos differat. Hoc est cessare faciat. Acron. Non malè tamen exposuerit, Huc illuc dissipet, dissipet, in diuersa ferat.

Aquilo differt nubila. Virg. 3. Georg. Id est dissipat. Seruius.

Differens, pen. corr. (διαφέρων) Particip. Cic. de Fato, Quoniam igitur, inquit, tantum natura a natura distat, quid mirum est has dissimilitudines ex differentibus causis esse factas?

Differens, & Congruens, contraria. Cic. 1. de Legib. Aristotelem & Theophrastum cum illis congruentes re, genere docendi paulùm differentes, secuti sunt.

Differens & Par, contraria. Cic. 1. de Legib. Etenim ratio, qua una præstamus belluis, &c. certè est communis, doctrina differēs, discendi quidem facultate par.

Differentia, huius differentiæ (διαφορά) Cic. 4. Acad. Quod videretur esse quædam in visis differentia.

Differētia & dissimilitudo in rebus. Cic. 5. de Finib. Ita fit ut quanta differentia est in principiis naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorúmque dissimilitudo.

¶ Differentia, pro dilatione. Quintil. lib. 7.

Differentia angusta. Plin. lib. 21. cap 5, Ita odor colórque duplex, & alius calycis, alius staminis, differentia angusta.

Dilatus, pen. prod. (ἀναβεβλημένος) Particip. Cic. 4. Verr. Quasi metueret ne Petilius priuato illo iudicio transacto, aut dilato, cum cæteris in consilium eruceretur.

Merces dilata officiis, Officia non statim compensata. Claud. 8. Paneg.

Pœna dilata in tempus mortis. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.

Vindicta dilata. Ouid. 13. Metam.

Pars laborum dilata. Ouid. 3. Metam.

Dilatio, Verbale (ἀναβολή) Prorogatio. Plin. lib. 18. cap. 2, Nec ulla segetum minus dilationem patitur.

Dilatio comitiorum. Cic. ad Att. lib. 2. 20. & pro Lege Manil.

Temporis dilatio. Cic. 3 Philip. Quæ est igitur expectatio, aut quæ minima dilatio temporis?

Pati dilationem. Vide PATIOR.

Petere dilationē. Plin. epist. 18, Scribis te perterritum somnio vereri, nequid aduersi in actione paterere. Hinc rogas ut dilationem petam, & pauculos dies.

Per dilationes bellum gerere, Id est pedetentim & per interualla. Liu. lib. 5.

Dilator, pen. prod. dilatoris (ἀναβολεύς) Verbale, masc. Horat. in Arte, de senibus,
Dilator, spe longus, iners, auidúsque futuri.

Dilatorius. ut Exceptiones dilatoriæ. Vlpian. in l. 2. D. de exceptionib. & Caius in l. 3. eod. tit.

Differitas (διαφορότης) pro differentia, apud antiquos. Lucret. lib. 4, Tantáque in his rebus distantia, differitásque est. Nonius.

Diffibulo, diffibulas, penult. corr. (ἀποπορπόω) diffibulare. Est fibulis

dissoluere. Stat. 6. Thebaidos,

Tandem expectatus volucri super agmina saltu

Emicat, & torto chlamydē diffibulat auro. De Parthenopæo Atalantes Mænaliæ filio, qui abiecta chlamyde ad cursus certamen se parabat.

Difficilis, & hoc difficile, pen. corr. (χαλεπὸς, ἀργαλέος, δυσχερὴς, δύσκολος, [illegible]) Terent. Heaut. 4. 2,

Nihil tam difficile, quin quærendo inuestigari possit. Idem And. 2. 3, Cui verba dare difficile est.

Nec graue, nec difficile. Cic. 2. de Inuent. Nec fuisse ei graue, nec difficile, eam causam excipere, quam aduersarij proferant.

Aditus difficiles. Ouid. 1. de Remed. Amor.

Difficillimus & carissimus amor ab meretrice auara. Terent. Eunuch. 5. 4.

Bilis difficilis. Horat. 1. Carm. ode 13.

Difficilis homo, Morosus, vel qui non facilè obsequitur roganti. Terent. Heaut. 3. 2,

Atque hunc difficilem inuitum seruaret senem. Cic. de Senect. Moderati enim, nec difficiles senes.

Difficilis & morosus. Cic. in Orat. Vt vsque eò difficiles ac morosi simus.

Ianua difficilis. Ouid. 8. Metam.

Labor difficilis. Ouid. 2 de Arte.

Scopulosus difficilísque locus. Cic. 2. Verr.

Difficiles nugæ. Martial. lib. 2.

Obitus difficilis, Id est mors difficilis. Virg. 4. Æneid.

Illepidus & difficilis in liberos parens. Cic. 3. de Nat. deorum,

Parentem habere auarum, illepidum, in liberos

Difficilem, qui te nec amet, nec studiat tui. Ex quodam poeta.

Arduæ & difficiles res. Cic. 2. de Inuent.

Contortæ res & difficiles. Cic. 1. de Orat.

Difficiles & obscuræ res. Cic. 1. Offic.

Difficilis & multum sæpe quæsita res. Cic. 3. de Legib.

Obscura res, & difficiles explicatus habēs. Cic. 3 de Nat. deorum, Hæc ferè dicere habui de natura deorum, non vt eam tollerem, sed vt intelligeretis quàm esset obscura, & quàm difficiles explicatus haberet.

Scopuli difficiles. Virg. 5. Æneidos.

Iámque adeò scopulos Sirenum aduecta subibat

Difficiles quondam.

Difficillimum Reip. tempus. Cic. 5. Philip. &, Difficillimum solutionis tempus, Cic. pro Cecinna.

Difficiles primùm terræ, collésque maligni. Virg. 2. Georg. Hoc est contumaces & duræ.

Difficilis transitus. Cæsar 6. bel. Gal. Erat inter Labienum atque hostem difficili transitu flumen, ripísque præruptis. Sic Difficilis locus, Sallust. in Iugurth. Cæsar 8. bel. Gal.

Via difficilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 12.

¶ Difficilem esse precibus alicuius. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.

Prouincia aditu difficilis. Tacit. lib. 17.

Difficilis collectu. Plin. lib. 12. cap. 19, Ipse frutex gignitur in planis, sed densissimis in vepribus rubísque, difficilis collectu.

Difficile dictu. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7, Quòd scire vis qua quisque in te fide sit, & voluntate, difficile dictu est.

Difficile est dicere. Cic. 4. Acad. Vt difficile sit de temeritate eorū, perinde vt causa postulat, dicere.

Difficile ad fidem est tam in antiqua re, quot pugnauerint, ceciderintve, exactu affirmare numero. Liu. 3. ab Vrbe.

Res difficilis ad credendum. Lucret. lib. 2.

Difficile ad eloquendum. Cic. 1. Offic. Difficilius est ad eloquendū, sed satis erit intelligi.

¶ Difficul antiqui dic[...] hoc pro difficile. Author est Nonius, qui adducit testimonium Varronis Bimargo, Quod verum sit, magnum, an paruum, facul an difficul.

Difficultas, difficultatis (χαλεπότης, δυσκολία, δυσχέρεια, δυσχερία.) Plaut. Epid. 5 Neque ob eam suspicionem difficultas euenitat.

Difficultas & dolor. Cic. Att. lib. 8, In vtraque enim re summa difficultas erit, summus animi dolor.

Difficultas & labor. Cic. pro Cluent. Prospicio quantum in agendo difficultatis, & quantum laboris sit habitura.

Difficultas & magnitudo rei. Cic. 1. de Orat. Quid enim aliud in maxima discentium multitudine, &c. esse causæ putet, nisi rei quandam incredibilem magnitudinem ac difficultatem?

Pericula & difficultates. Cic. Antequam iret in exilium, Si Quirites eundem in cæterorum periculis haberemus animum, quem in nostris difficultatibus, &c.

Domestica difficultas & turpitudo. Cic. 1. in Catil. Ad illa venio, quæ non ad priuatam ignominiā vitiorum tuorum, nō ad domesticam tuam difficultatem ac turpitudinem, sed ad summam Reipub. atque omnium nostrûm vitam, salutémque pertinent.

Difficultas in audiēdo. Plin. Paneg. Videmus vt prouinciarum desyderia, vt singularum etiam ciuitatum præsidia occurrat, nulla in audiendo difficultas, nulla in respondendo mora.

Difficultas maxima quòd. Plin. epist. 157, Vna, sed maxima difficultas, quod hæc æquare dicendo arduum.

Difficultas nulla à me erit vobis, &c. Terent. Hecyr. 4. 4.

Difficultas nummaria, & rei nummariæ, Id est paupertas, vt ait Asconius: & inopia. Cic 6. Verr. Num tanta difficultas eum rei nummariæ tenuerit. Idem 4. Verr. Et simul ostendit, se in summa difficultate esse nummaria. Vide NVMMVS.

Difficultas summa ob rem aliquam. Cæsar 4. bel. Gal. Erat ob has causas summa difficultas, quòd naues propter magnitudinem, nisi in alto constitui non poterant.

Difficultas annonæ, summáque inopia rei frumentariæ. Cic. pro Domo sua ad Pontif.

Difficultas corporis. Celsus lib. 1. cap. 2. ad finem, Nunquid sæpius horum aliquid eueniat, ac neque ideo corporis vlla difficultas subsequatur.

Difficultas spirandi. Celsus lib. 2. cap. 1. ad finem, Obesi plerunque acutis morbis & difficultate spirandi strangulantur, subitóque sæpe moriūtur. Quod in corpore tenuiore via euenit. Sic Pli. lib. 20. cap. 17.

Difficultas spiritus. Cels. lib 5. cap. 25, Siue autem capitis dolores, siue vlcera, siue lippitudo, siue dentes, siue spiritus difficultas, siue intestinorum tormenta, &c.

Difficultas vrinæ. Plin. lib 20. cap. 11. Difficultatibus vrinæ semen eius decoctum ex mulso potum medetur.

Nullis difficultatibus Pop Rom. Cic. 7. Verr. Quod tum recentibus suis officiis, integra re, nullis Pop. Rom. difficultatibus à maioribus nostris fœdere assequi potuerunt, id nunc nullo officio suo tot annis pòst, iure imperij nostri quotannis vsurpatum ac semper retentum, summa in difficultate nauium, à C. Verre pretio assequuti sunt.

¶ Absunt à nobis hæ difficultates. Vide ABSVM.

Affectata difficultas. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Afferre difficultatem magnam voluntati ac diligentiæ alicuius. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. Vide AFFERO.

Afferre summam rei difficultatem. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Afficere difficultate. Vide AFFICIO.

Affici atque affligi difficultatibus. Cic. pro Quintio, Tot tantísque difficultatibus affectus atque afflictus, &c.

Circumuentus difficultatibus. Vide CIRCVMVENIO.

Conflictatus multis per eos dies difficultatibus. Liuius libro 10. Decad. 4.

In difficultates aliquas delabi. Cic de Fato, Dum autem verbis vtitur suis, delabitur in eas difficultates.

Exorbere difficultatem. Cic. pro Murena, Præsto fuit multis, multorum stultitiam perpessus est, arrogantiam pertulit, difficultatem exorbuit.

Habere difficultatem. Cic. Att. lib. 13, De nomine tu videbis cum Caspio: sed si Plancus destinat, tum haberet difficultatem.

In magnam aliquam difficultatem incurrere. Cicero Sulpitio, libro 4. 2, Nihil enim constitui potest, quod non incurrat in magnam aliquam difficultatem. Vide INCVRRO.

Infringere difficultatem alicuius rei. Vide INFRINGO.

Perrumpere difficultatem. Vide PERRVMPO.

Pertimescere difficultatem alicuius rei. Cicero 1. de Orat. Vt enim quisque optimè dicit, ita maximè dicendi difficultatem variosque euentus orationis hominumque pertimescit.

Difficilè, Aduerb. (χαλεπῶς.) Plinius lib. 27. cap. 13. Cic. 2. de Inuent. Difficilè autem fieri, quòd quanquam laboris, sumptus, molestiæ, longinquitatis indiget, &c.

Difficillimè. Plin. lib. 16. cap. 33, Cupressus aduena, & difficillimè nascentium fuit.

Difficulter, difficilius, difficillimè, Aduerbium (δυσχερῶς.) Plinius lib. 11. cap. 53, Difficulter autem perficiuntur omnia in cibis acria, nimia, & auidè hausta, & in æstate quam hyeme difficilius.

Difficulter atque ægrè fiebat. Cæsar 1. bel. Ciul. Huc iam rem deduxerat, vt Equites, etsi difficulter atque ægrè fiebat, possent tamen atque auderent flumen transire.

Difficulter ambulare. Plin. lib. 10. cap. 19.

Haud difficulter persuadere Latinis. Liu. 1. ab Vrbe.

Difficiliter, pen. corr. (δυσχερῶς) non dici, docet Valla in Pogium: legitur tamen apud Columellam (ni mendosus sit locus) lib. 5. cap. 3, His igitur velut primordiis talis ratiocinij perceptis, non difficiliter mensuras inibimus agrorum.

Difficiliter internoscere aliquid. Cic. 4. Acad. Cur non etiam re valde verisimile? cur deinde non vt difficiliter à vero internoscatur? Et statim, Quomodo autem sumis, vt siquid, cui simile esse possit, sequatur vt etiam difficiliter internosci possit?

Diffido, diffidis, pen. prod. diffisus sum vel fui, diffisum (ἀπιστῶ) diffidere, Credulitatem deponere, siue desperare.

Diffidere sibi. Plautus Ruden. 2,

Valere, vt hostes vestri diffidant sibi.

Diffidere alicui. Sulpit. ad Ciceronē, lib. 4. 5, Plura me ad te de hac re scribere pudet, ne videar prudentiæ tuæ diffidere.

Defatigari, & diffidere in prohibendis malis. Brutus Cic. 16. 17, Te Cicero rogo atque hortor, ne defatigēre, neu diffidas semper in præsentibus malis prohibendis.

Dubitare, & sibi ipsi diffidere. Cic. 2. de Diuinat. Quæram omnia, dubitans plerunque, & mihi ipse diffidens.

Iacēre, & diffidere, Destitutum spe esse. Cic. pro Murena, Vidētisne illum tristem, demissum? iacet, diffidit, abiecit hastas.

Dictis alicuius diffidere. Lucret. lib. 1.

Diffidere ingenio. Cic. pro Rosc. Amer.

Memoriæ diffidere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Perpetuitati bonorum suorum diffidere. Cic. 2. de Finib. Qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquando amissis illis sit miser.

Diffidere rebus suis. Liu. 1. ab Vrbe.

Sententiæ alicui diffidere. Cic. 5. Tusc.

Sibi, ac suis diffidere fortunis. Cic. Antequam iret in exilium.

Diffidere de nobis. Author ad Heren.

De aliquo diffidere. Cic. Att. lib. 12, De Othone diffido fortasse, quia cupio.

Diffido posse. Cic. in Orat. Sed hanc eloquentiam, quæ cursu magno, sonitúque ferretur, quam suspicerent omnes, quam admirarentur, quam se assequi posse diffiderent. Idem Qu. frat. lib. 1. 1, Vt rem posse confici non diffiderem. Idem 4. Acad. Inuenire se posse quod cuperent diffisi sint.

Diffidere, cum participio. Cæsar bel. Gal. lib. 6, Diffidens Cæsarem de numero dierum fidem seruaturum, Id est ne Cæsar seruaret quod promiserat de suo reditu.

Diffisus, pen. pro. Particip. (ἀπιστήσας.) vt, Diffisus fidei alicuius. Cic. 2. Verr.

Ingenio

Ingenio sum diffisus. Cic. pro Murena, Fatebor enim Cato me quoque in adolescentia diffisum ingenio meo, quæsisse adiumenta doctrinæ.

Viribus diffisus. Lucan. lib. 4.

Diffidens, pen. prod. (ἀπιστῶν) Qui desperat. Plaut. Merc. 2.2,

Eundem ex confidente actutum diffidentem denuo. Idem Capt. 3.

Diffidens & desperans rebus suis. Cic. in Pisonem.

Diffidenter, Aduerbium (ἀπίστως.) Cic. pro Cluent. Altera tantummodo consuetudinis causa timide & diffidenter attingere. Liu. 2. bel. Maced. Miramini cur diffidenter Cleomedon legatus Philippi, vt pro rege arma caperemus, modò egerit.

Diffidentia, diffidentiæ (ἀπιστία) cui oppositum est Fidentia. Cic. 4. Tusc. Et fidentia, id est firma animi confisio, scientia quædam est & opinio grauis, non temere assentiens, metus quoque est diffidentia expectati & impendentis mali. Idem 1. de Inuent.

¶ Diffidationem vulgus vocat Denuntiationem eam hostibus factam, antequam committatur bellum, quæ non minus quàm trium dierum tempus complecti debeat. Vnde est tit. de Diffid.

Diffindo, diffindis, diffidi, pen. corr. diffissum (διασχίζω) diffindere, In diuersas partes findere. Virg. 9. Æneidos,

Et media aduersi liquefacto tempora plumbo

Diffidit, ac multa porrectum extendit arena. Horat. 3. Carm. ode 16,

-diffidit vrbium Portas vir Macedo.

Diffindere in lóngitudinem. Cic. de Vniuersit. Hanc igitur omnem coniunctionem duplicem, in longitudinem diffidit, mediæque accómodans mediam, quasi decussauit.

Diffindere diem. Gel. lib. 13. cap. 2. Liu. 9. ab Vrbe, C. Papyrius Iunium Bubulcum magistrum Equitum dixit, atque ei legem Curiatam de imperio ferenti, triste omen, diem diffidit. Quibus ex locis cóiicere facilè possumus diffindere diem id esse aut olim fuisse, quod nos etiam in exercitium continuare dicimus, vel remittere. Tria enim erant apud antiquos pronuntiandi genera: aut enim dies diffindebatur, id est res in posterum diem reiiciebatur: aut comperendinabatur, id est in tertium diem differebatur: aut iudex non liquere pronuntiabat. Vlpian. l. 2. Siquis cautionibus, Et ideo etiam Lex XII. TAB. si iudex, vel alter vter ex litigatoribus morbo sonnon impediatur, iubet diem iudicij esse diffissum. Budæus.

Diffindere medium. Cato cap. 41, Vitem sic inserito, præcidito quá inseres, eámque mediam diffindito per medullam.

Diffindit minutè humum. Colum. lib. 2. cap. 4. Quædam exéplaria legunt diffundit.

Diffissus ramus. Varro 1 de Re rust. cap 40.

Diffissum saxum. Cic. 1 de Diuinat.

Diffingo, diffingis, diffinxi, diffictum (ἀναπλάσσω) diffingere, Corrumpere & destruere quod fictum & formatum est. Horat. lib. 1. Carm. ode 35, -ô vtinam noua

Incude diffingas retusum in

Massagetas, Arabásque ferrum. Quidam hic interpretantur, In nouam formam fingere. Sic enim ait Acron, Diffingas, confusum reformes. Nã sicut fingere, formare dicitur: sic & diffingere, est quassatum reformare. Non retusum in Massagetas (ait Porphyrio) accipiendú, sed in Massagetas diffingas. Sensus enim est, vt ferrum quod retudimus in corporibus nostrorum bello ciuili, diffingas, id est refabrices aduersus barbaros. Retusum, ciuilibus bellis hebetatum. Idem Horat. 2. Serm. saty. 1,

Equidem nihil hinc diffingere possum. Id est non possum negare rem sic non se habere.

Diffingere, infectúmque reddere. Horat. 3. Carm. ode 29, -neque

Diffinget, infectúmque reddet,

Quod fugiens semel hora vexit. Id est confundet, immutabit, siue conuellet. Acron.

Diffinio, Diffinitio, Vide in DEFINIO.

Diffiteor, diffiteris, pen. prod. diffiteri (ἀπαρνέομαι) Negare. Cic. ad Senatum, lib. 10, Itaque nunquam diffitebor, multa me, vt ad effectum horum consiliorum peruenirem, & simulasse inuitum, & dissimulasse cum dolore. Ouid. 3. Amorum, eleg. 13,

Et pudor obscœnum diffiteatur opus. Et Quintil. lib. 6, Quid diffitendum?

Difflo, difflas, difflare (διαπνέω) Flatu prosternere, siue disturbare. Plaut. Milit. 3, Cuius tu legiones difflasti spiritu, quasi ventus folia.

Difflor, difflaris, Passiuum. Solinus cap. 13, Ara est in cacumine Iunoni dicata, cuius altaribus siqua de extis inferuntur, nec difflantur ventosis spiritibus, nec pluuiis diluuntur.

Odor difflatur, id est dissipatur, diffunditur. Virg. in Rosis, seu (vt alij malunt) Ausonius,

Forsan & vnus odor: sed celsior ille per auras

Difflatur, spirat proximus iste magis.

Diffluo, diffluis, diffluxi, diffluxú (διαῤῥέω) diffluére, In diuersas partes fluere. Plin. lib. 21. cap. 13, Qui edêre, abiiciunt se humi, refrigerationem quærentes: nam & sudore diffluunt. De melle venenato.

Humor diffluit. Lucret. lib. 3.

¶ Diffluere otio, siue luxuria, siue lascivia: veluti laxis habenis quadam luxuria lasciuire, luxuriari, prodigú esse. Cic. 1. Offic. Idem 3. de Orat. Illi autem in literis, atque etiam in his studiis, otio diffluentes, non modò nihil acquisierunt, sed ne relictum quidē & traditum & suum conseruauerunt.

Animus diffluit luxuria & lascivia. Terent. Heaut. 5. 1,

-vt eius animum, qui nunc luxuria & lascivia

Diffluit, retundam, redigam, vt quò se vortat, nesciat.

Dilapsa fluxerunt. Cic. pro Marcello. In vetustioribus exemplaribus legitur delapsa.

Diffluens, Participium (διαῤῥέων)

Diffluens ac solutum. Cic. in Orat. Aut si alicuius iocondati arripias dissipatam aliquam sententiam, eámque ordine verborum paulùm commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud quod fuerit antea diffluens ac solutum.

Diffringo, diffringis, diffregi, pen. prod. diffractum (καταγνύω) diffringere, In varias partes frangere. Plaut. Asin. 9, Crura hercle diffringentur.

Diffugio, diffugis, pen. prod. diffugi, pen. prod diffugitum (διαφεύγω) diffugere, Huc & illuc fugere. Cic. 3. Offic. Qui periculo mortis diffugissent. Cæsar 8. belli Gal. Is repentino malo perterriti diffugiunt ad sua præsidia.

Niues diffugêre. Horat. 4. Carm. ode 7.

Stellæ diffugiunt. Ouid. 2. Metam.

Terrores animi diffugiunt. Lucret. lib. 3.

Diffugere ex castris. Hirt. lib. 5. belli Africani. Idem significat quod fugere.

Diffugere domum. Liu. 8. bel. Pun. In proximas delapsi syluas, inde domos diffugerunt.

¶ Diffugere, pro Vitare. Cic. 5. Verr. Diffugerunt enim permulti, id quod ostendam.

¶ Diffugere, idem quod Refugere, & renuere. Varro 2. de Re rust. cap. 4. Nec tamen diffugio quin dicam quæ scio de suillo pecore. Alia exemplaria habent Defugio.

Diffugium, diffugij (διαφυγή.) Tacitus, Proximorum diffugia languentibus iam studiis.

Diffulmino, diffulminas, pen. corr. diffulminare. Silius lib. 5,

-furit, & diffulminat omnem

Obstantum turmam. Hoc est, dissipat instar fulminis.

Diffundo, diffundis, diffudi, diffusum, pen. prod. (διαχέω, διασπείρω) diffundere, Spargere. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ neque conglaciaret frigoribus, neque niue pruináque concresceret, nisi eadem se admisto calore liquefacta & dilapsa diffunderet.

Vndantique animam diffundit in arma cruore. Virg. lib. 10. ad finem. Hoc est effundit animam & vitam vna cum cruore.

Anima diffunditur. Lucret. lib. 3.

Animum alicuius diffundere, Est exhilarare aliquem. Ouid. 1 de Arte amandi,

Diffunditque animos omnibus ista dies.

Comas diffundere ventis. Virg. 1. Æneid.

Crimen paucorum diffundere in omnes. Ouid. 3. de Arte.

Flendo diffundere dolorem vel iram. Ouid. 9. Metam. Et epist. 8.

Iubar diffundere. Valer. 3. Argon.

Diffunditur morbus à capite. Plin. epist. 87, Vtque in corporibus, sic in imperio grauissimus est morbus qui à capite diffunditur.

Diffunditur oratio in immensum. Plin. in Paneg. Quo fit vt prope in immésum diffundatur oratio mea, & necdum de triennio loquor.

Vinum diffundere, E dolio in diuersos cados fundere. Ouid. 5. Fastorum,

Quæque puer quondam primis diffuderat annis,

Prompsit fumoso condita vina cado. Plin. lib. 14. cap. 14. Vide Vinum in dolio placens, in VINVM.

Terra diffundit viriditatem. Cic. de Senect. Deinde tepefactum vapore & complexu suo, diffundit & elicit herbescentem ex eo viriditatem.

Diffunditur & contrahitur virtus. Cic. de Amicitia, Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram & quasi ferream esse quádam volunt: quæ quidem est tum multis in rebus, tum in amicitia tenera atque tractabilis, vt et a bonis amici quasi diffundatur, & incommodis contrahatur. Hoc est, gaudio afficiamur, & tristitia.

Diffundere vim suam longè latéque. Cic. 1. de Diuinat.

Diffundere vitem in orbem. Colum. lib. 5. cap. 5, Atque ita totam vitem omni parte in orbem diffundi.

Vultum diffundere, Est lætum & hilarem exhibere se. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. Idem 14. Metam.

Diffunditur vastis ramis ficus in India. Plinius libro 12. cap. 5. Et apud Ciceronem, libro 1. de Oratore, Diffusa ramis patulis platanos.

Diffusa latè prædia. Vlpianus in l. 1. §. Si quis in villa. D. De s. c. Silaniano.

Diffundit se in latitudinem lactuca. Colum. lib. 11. cap. 3.

Diffunditur in maria interiora Atlanticus oceanus. Plin. lib. 3. in Proœm.

In ora virûm passim diffundere aliquid. Virg. 4. Æneid.

Diffusus, penultima producta, Participium, siue Nomen ex Participio (διακεχυμένος)

Color diffusus sanguine. Cic. 3. de Nat. deor.

Diffusi campi. Martial. lib. 5.

Comæ diffusæ. Ouid. epist. 5.

Diffusus error longè latéque. Cic. 2. de Finib.

Diffusum & dissipatum ius ciuile. Cic. 1 de Orat. Est enim heri nobis ille hoc Catulle pollicitus, se ius ciuile, quod nũc diffusum & dissipatum est, in certa genera coacturum.

Laus alicuius longè latéque diffusa. Vide LATVS.

Largè diffuso lumine ridet Æther. Lucret. lib. 3.

Sinus diffusa. Valer. 1. Argon. De Venere.

Diffusa & grauissima sus. Plin. lib. 16 cap. 6.

Diffusum vinum, hoc est transuasatum quod dicimus. Veteribus enim mos erat primùm in cuppas vinum per aliquod tempus relinquere, donec efferbuisset. deinde verò in cados & dolia diffundere. vnde diffusum vinum appellatur. Cic. 2. de Finib.

Vox diffusa per auras. Lucret. lib. 4.

Vultus diffusus. Stat. 4. Syl. 2.

Diffusiora consepta non solùm pluris ædificamus, sed etiam impensis maioribus tuemur. Colum. lib. 1. cap 4.

Diffusius meritum. Plin. in Paneg. Adiice quòd imperatoris nostri nó aliud amplius ac diffusius meritum est, quàm quòd insectati malos principes tutum est.

Diffusé, pen. prod. Aduerb. (διακεχυμένως.) Cic. 1. de Inuentione, Enumeratio est per quã res disperse & diffuse dictæ, vnó in locum coguntur.

Diffusio, Verbale (διάχυσις.) vt, Diffusio animi, pro Dilatatione. Senec. de Vita Beata.

Diffusa, diæresis, disiunctísque in locis sita. Paul. l. decreto. 24. D. de admin. tutor. Quotiésque vel diffusa negotia sint, aut dignitas, vel ætas, aut valetudo tutoris id postulet. Imper. l. testaméto. 11. C. de excus. tutor. Sed propter laté diffusum patrimonium, an tibi aliquos adiungi curatores oporteat.

D I G

Digamma (δίγαμμα) Indeclinabile, significat duplex gāma: quòd similitudinem habet duplicis gamma. est autem F. De hoc sic Donatus, Dauus vt rectè scribatur, Dauus scribendum est: quia nulla litera vocalis geminata vnam facit syllabam. Sed quia ambiguitas vitanda est nominatiui singularis & accusatiui pluralis, necessariò pro hac regula, digamma vtimur, DaFos, serFus, Fulgus, corFus. Priscianus lib. 1, F literam digamma Æolicum vocat. Vide Quintilianum lib. 1. cap. 4.

Digamma suum vocat Cicero, suum Formianum agrum, qui incipit ab F. litera, quæ Æolicum digamma vocatur. Locus est ad Atticum lib. 9.

Digamus, pen. corr. (δίγαμος) Qui duas duxit vxores. Hieronym. cōtra Iouian. Nō damno digamos. Sic Digama mulier dicitur, quæ duos habuit maritos.

DIGBA (Δίγβα) Oppidum. Plin. lib. 6. cap. 26, Est etiamnum oppidū Mesopotamiæ in ripa Tigris, circa confluentes, quod vocant Digbā.

Digero, digeris, pen. corr. digessi, digestum (διαλέγω, διανέμω) digerere, In diuersas partes gerere & distribuere. Plinius epist. 137. Hæc ab omni latere perspicitur, eadem aqua pariter suspensa & mersa. interdum iunctæ copulatæque, & continentis similes sunt: interdum discordantibus ventis digeruntur. nonnunquam destitutæ tranquillitate fluitant. Martial. lib. 12,

Et si calculus omnis huc & illuc
Diuersus, bicolórque digeratur.

Digeri & Coire, contraria. Celsus lib. 5. cap. 18, Fertur etiam ad digerenda quæ coeunt sub auribus Medo, &c.

Artus digerere. Lucan. lib. 18,

Corpora tum soluit tabes, & digerit artus. Sulpitius exponit, dissipat. Beroaldus, consumit: Alij, dissoluit.

¶ Digerere (διατάττειν) Ordinare, disponere, inquit Seruius. Virg. lib. 3. Æneidos,

Quæcunque in foliis descripsit carmina virgo,
Digerit in numerum. Sic Digerere in pastillos, Plin. lib. 12. cap. 27. Et lib. 2. cap. 7, Digerere in partes.

Digerere argumenta in digitos. Quintil. lib. 11. cap. 3, Manus sinistra nunquam sola rectè gestum facit: dextræ se frequēter accommodat, siue in digitos argumēta digerimus, siue auersa in sinistrum palmis abominamur, &c.

Digerere acta sua tempora. Liu. 2. ab Vrbe, Tanti errores implicant temporum, aliter apud alios ordinatis magistratibus, vt nec qui Consules secundum quosdam, nec quid quoque anno actum sit, in tanta vetustate non rerum modò, sed etiam authorū digerere possis.

Digerere crines. Columel. lib. 10,

-tu cinge comam, tu digere crines.

Ex copia digerere in genus quodque. Cic. 2. de Inuent. Numeros & modos & partes argumentādi confuse & permistè dispersimus: pòst discretè & electè in genus quodque causæ quid cuique conueniat, ex hac copia digeremus.

Digerendi in suos dies sydetū exortus & occasus. Plin. lib. 18. cap. 24. Digerere ius ciuile in genera. Cic. 1. de Orat. Et in Part.

Pœnam digerere in omnes. Ouid. 14. Metamorphoseos,

Quam metuit pœnam solus, digessit in omnes.

Rempub. digerere. Cic. pro Rabirio Posthumo, Demetrium & ex Repub. Athenis, quam optimè digesserat, & ex doctrina nobilem & clarum, &c.

Digerere tabulas. Cic. 3. Verr. Habeo & istius & patris eius accepti tabulas omnes, quas diligentissimè legi, atque digessi.

Tempora digerere. Ouid. 1. Fast.

¶ Digerere, Interpretari. Virg. 2. Æneidos,

-ita digerit omnia Calchas. Seruius.

¶ Digerere (διαφορεῖν) pro Resoluere, dissipare: quod coierat disgregare. Cels. lib. 2. cap. 17. ad finem, His omnibus cōmune est digerere id quod vel præcordia onerat, vel fauces strāgulat, vel in aliquo membro nocet.

Digerere abscedentia. Celsus lib. 5. cap. 18, Satísque omnia abscedentia digerit murex combustus & bene contritus, aceto subinde adiecto.

Digerere cibum. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Digeruntur cibus & potio in omnes membrorum partes. Celsus in Procœmio.

Digerunt cibum dentes lati & acuti. Plin. lib. 11. cap. 37. Digerunt, hoc est (vt ego quidem interpretor) diuidunt. Sic enim ait Cic. 2. de Nat. deor. Dentibus autem in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur & mollitur cibus. Eorum aduersi acuti morsu diuidunt escas, intimi autem conficiunt, qui genuini vocantur. Aduersos dentes appellat Cicero, quos Plinius primores.

Digerere mandata alicuius, per translationem. Cic. ad Qu. frat. lib. 2, Facias vt mea mandata digeras, persequare, conficias.

Corpus digerere. Cels. in Procœmio, Cognito igitur eo quod ex istis est, si corpus adstrictum est, digerendum esse: si profluuio laborat, continendum: si mistum vitium habet, occurrendum subinde vehementiori malo.

Hominem digerere. Cels. lib. 2. cap. 15. de gestatione, Ne aut imbecillum hominem omnia digerant, aut humili obsint.

Humorē digerere. Cels. lib. 2. cap. 17. de sudore. Hoc est resoluere.

Materiam digerere. Celsus lib. 2. cap. 14, de frictione, Et opus est quamplurimum materiæ digeri.

Sudorem digerere. Celsus lib. 2. cap. 9, ad finem, Calor concoctionem prohibet, somnum aufert, sudorem digerit, obnoxium morbis pestilentibus corpus efficit.

Sudore digeri. Cels. in Procœmio.

Digesta, Participium (διατεταγμένα) vt, Res artificiosè digestæ. Cic. 1. de Orat. Nulli fuerunt qui illa artificiosè digesta generatim componerent.

Capilli digesti. Ouid. 1. Amorum, eleg. 7,

Ergo ego digestos potui laniare capillos.

Nomina in codicem accepti & expensi digesta habere. Cicero pro Qu. Roscio Comœd.

Digestus, huius digestus, Verbale. Stat. lib. 3. Sylu. 3,

-iam creditur vni
Sanctarum digestus opum. Id est, cōmittitur dispositio & distributio.

Digestio, Verbale (διάταξις) Ordinatio. Plin. lib. 3. cap. 5, Itaque interiori in parte digestionem in literas easdem nos secuturos coloniarum mentione signata, quas ille in eo prodidit numero. Cicero 3. de Orat.

Digestione circulorum dignoscere tertius. Plin. lib. 18. cap. 25.

Digestio potius quàm declamatio. Cicero 5. Philipp. Ipse interea decem & septē dies, vt digestio potius, quàm declamatio videretur, de me in Tyburtino Scipionis declamitauit, sitim quærēs. Hæc enim causa esse solet declamandi.

Concoctio & digestio (πέψις, καὶ διαφόρησις.) Cels. in Procœmio, Siue hæc de causa concoctio incidat, siue de illa: & siue concoctio sit illa, siue tantum digestio.

Digeries (διάταξις) Digestio, dispositio. Macrob. Nec mirum si digeries morsum reprehensionis euasit.

DIGERI (Διγηροί) Thraciæ populi, Strymonem læuo latere accolentes, vt inquit Plin. lib. 4. cap. 11.

Digitus, digiti, pen. corr. (δάκτυλος) à digerendo deducitur, vt nonnulli putant, quòd natura miro ac decentissimo ordine digitos digesserit, hoc est disposuerit.

Digito non me attigeris. Id est ne minimū me attigeris. Plaut. Persa, 13. Terent. Eunuch. 4. 6,

Atqui si illam digito attigerit vno. Vbi Donatus, Moris comminantium est, ad exiguum reuocare commissa quæ se vlturos prædicent.

Argutiæ digitorum. Vide Argutiæ in ARGVO.

Auroræ digitos, pro elegantissimis ponit Claud. de Nuptiis Honorij,

Auroræ vincis digitos, humerósque Dianæ.

Gestus digitorum. Quint. lib. 1. cap. 10.

Parietum & digitorum pigmenta. Plin. lib. 33. in Procœm.

Vincula digitorum. Ouid. 9. Metamorphoseos,

Dixerat, & summo digitorum vincula collo
Iniecit. angebar ceu guttura forcipe pressus

Vincula digitorum frangere, Id est connexas manus dirimere. Stat. 6. Thebaid.

Digni digiti Bacchi. Ouid. 3. Metam.

Durati digiti. Ouid. 4. Metamorphoseos,

Duratos subito digitos in crine videres.

Exiles digiti. Ouid. 6. Metam.

Infamis digitus. Persius sat. 2.

Longi digiti. Catul. in amicam Formiani.

Digito medio porrecto, supremum contemptum significabant veteres. Martial. lib. 2,

-& digitum porrigito medium. Nam hunc digitum Martialis impudicum vocat, lib. 6. epigr. 70. ad Martianum, Ostendit digitum, sed impudicum. Persius infamem, sat. 2, Infami digito, & lustralibus antè saliuis. Erasmus in Chiliad.

Minimus digitus. Vide MINOR.

Minusculus digitus. Vide MINOR.

Molles digiti. Claud. 3. de Raptu Proserp.

Nudum digitum vocat Iuuenalis, qui non est indutus annulis, satyra 11.

Pingues digiti. Ouid. 3. de Arte,

Cui digiti pingues, & scabet vnguis erit.

Remissi digiti. Ouid. epist. 18.

Rubentes digiti. Ouid. 2. Metamorphoseos,

-digitósque ligat iunctura rubentes.

Teneri digiti. Catul. de Berecynthia, 2,

Quatiénsque terga tauri teneris caua digitis.

Teretes digiti. Ouid. 1. de Arte.

Digitum transuersum non excedere. Plaut. Aulul. 4.

Isthic adesto: si hercle tu ex isthoc loco
Digitum transuersum, aut vnguem latum excesseris, &c. Id est, minimo spatio.

¶ Admittere digitos. Vide ADMITTO.

Digito cælum attingere. Vide CAELVM, & ATTINGO.

Digito aliquem attingere, hoc est, minuta leuique iniuria aliquem afficere. Cic. lib. 5. Tuscul. Lælius si digito quem attigisset, pœnas dedisset. at Cinna collegæ sui Consulis Cn. Octauij præcidi caput iussit.

Digitis extremis attingere aliquod genus vitæ. Id est breuiter siue leuiter attingere: quod aliàs A limine salutare dicitur. Cic. pro M. Cælio.

Coeunt digiti. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Tum digiti coeunt, & quinos alligat vngues
Perpetuo cornu leuis vngula.

Computare digitis. Vide COMPVTO.

Concrepare digitis. Vide CONCREPO.

Condere digitos in oculos alicuius. Ouid. 13. Metam.

Digitum contrahere, aut remittere. Plin. lib. 11. cap. 26.

Demōstrare digito. Quint. lib. 6. cap. 3, Digito demonstrauit imaginem galli in scuto Mariano Cimbrico pictam.

Digerere argumenta in digitos. Vide DIGERO.

Dimetiri digitis. Vide DIMETIOR.

Digitum ab aliquare nō discedere, Prouerbialiter vsurpatū. Cic. 6. Verr. Oculos de isto nusquam deiicere, neque ab argento digitum discedere.

Digitum

Digitum nusquam à sententia. Cic. ad Atticum, lib. 7, Mihi certum est ab honestissima sententia digitum nusquam. Vide DISCEDO.

Digitos incidere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14,
Ergo egóne scribam, digitos incidere cunctor?

Inquinare digitum. Catul. ad Furium.

Insistere digitis. Vide INSISTO.

Digitum ad fontes intendere. Vide INTENDO.

Manus intentis digitis, Id est extentis. Claud. de bel. Getico.

Digiti cum voce loquuntur. Tibul. lib. 3. eleg. 4. Quando & voce & citharam canit citharistes.

Digito liuescunt in pedibus. Lucret. lib. 3.

Loqui digitis & nutu. Ouid. 2. Trist.

Micare digitis. Vide MICO.

In digitos mittere, pro Accuratè supputare. Vide Cælium lib. 23. capite 15.

Monstrari digito, Hoc est insignem esse. Horat. 4. Carm. ode 3.

Indice monstraret digito. Horat. 2. Serm. satyr. 8.

Notata charta digitis. Ouid. epist. 1.

Si tuos digitos noui. Cic. ad Attic. lib. 5. epist. vlt. Hoc est, si noui quàm sis peritus supputator.

Obiiciendi digiti intus. Cels. lib. 7. cap. 20.

Ostendere aliquem digitis. Ouid. 2. de Arte amandi.

Digitum tollere. Cic. 3. Verr. Itaque renunciat Rabonius illam decisionem tutoribus: accurrunt tamen ad tempus tutores, digitum tollit Iunius patruus. isti color immutatus est, vultus, oratio, mens denique excidit. Digitum tollit, id est significat sese redemptorem. Hoc ipse alibi Digito liceri vocat. In emptione enim antiquitus post licitationem digitus leuabatur, significans quicquam emptioni adiubescere. Martialis,
Iam mea res digitum sustulit hospitibus. Vnde manceps est appellatus, qui quidpiam conducens manum tollebat, se significans emptorem. Hoc erat apud Veteres micare, per digitorum leuationem distrahere. Budæus.

Digitum tollere, est etiam Fauere, suffragari. Horat. lib. 1. epist. 19,
Vulgus vtroque suum laudabat pollice ludum.

Ad digitos venire. Vide AD.

Vocare aliquem ad digiti sonum. Tibul. lib. 1. eleg. 2.

¶ Digitus, mensura, tam latus est, quàm sunt lata quatuor hordei grana. Est autem digitus decimasextapars pedis. Pes enim diuiditur in duodecim vncias, id est pollices duodecim, qui XVI. digitos faciunt.

¶ Digitus, Modulus aquarius: cuius diametros digitalis est. Iulius Frontinus de aquæ ductibus, Digitus rotundus habet diametri digitum vnum. Omnis autem modulus aquarius, colligitur aut dimetro, aut perimetro.

¶ Digitus, Numerus. Numerorũ enim alius dicitur digitus, alius articulus, alius cõpositus. Digitum appellant numerum omnem denario contentũ. Articulus est numerus omnis, quem possis in denas partiri partes æquales, nullo redundante, vt decem, viginti, triginta. Cõpositus numerus ex digito & articulo constat, vt quatuordecim, quindecim. Hæc Cæl. Antiq. lect. lib. 22. cap. 15.

In digito mori, Prouerbiali figura dici potest de iis quibus nullo ferè negotio mors infertur, tracto ab animalibus adagio, quorum genitalia, vel corporis partes aliæ opportunæ, digitis veneno lita contactæ, mortem inferunt. Cic. pro Scauro. Liberius patronũ non occidit, sed duobus digitulis gulam obliuit. Plinius, Sed antiquorũ curam & diligẽtiam quis possit satis venerari? quũ constet, omnium venenorum ocyssimum esse aconitum, & tactis quoque genitalibus fœminini sexus animalium, eodem die inferre mortem. Hoc fuit venenum, quo interemptas dormientes vxores à Calphurnio Bestia, M. Cæcilius accusator obiecit: hinc illa atrox peroratio eius, In digito eas mortuas. Vide Cæl. Antiq. lect. lib. 23. cap. 13.

Digitulus, pen. corr. {δακτύλιον} Diminutiuum, Paruus digitus. Plaut. Rud. 18. Terent. Eunuch. 2. 2,
—sine biduum hoc prætereat,
Qui mihi nunc vno digitulo fores aperis fortunatus.

Duobus digitulis concrepare. Hieronym. in epist. ad Rustic. monachum, Testudineo Grunnius incedebat ad loquendum gradu, & per interualla quędam, vix pauca verba carpebat: vt eum putares singultire, non proloqui. Et tamen quum mensa posita, librorum exposuisset struem, adducto supercilio, contractísque naribus, ac frõte rugata, duobus digitulis cõcrepabat, hoc signo ad audiendam discipulos prouocans. Tũ meras nugas fundere, & aduersus singulos declamare. Erasm. in adagio, Ad digiti crepitum, Qui arrogantius fastuosiúsque iubent quippiam, inquit, digituli crepitu significare dicuntur. Martial. lib. 3. epig. 40. in Zoilum, Digiti crepantis signa nouit eunuchus. Vide plura apud eundem.

Digitellus, siue Digitellum {ἀείζωον} Herba est, quæ alio nomine Sedum, siue Semperuiuum maius appellatur. Vide Plin. lib. 25. cap. 13.

Digitalis, & hoc digitale, pen. prod. om. gen. {δακτυλιαῖος} Quod est digitorum, aut vnius digiti. vt Digitalis crassitudo, Plin. lib. 12. cap. 20.

Digitalis gracilitas. Plin. lib. 14. cap. 3.

Digitalia, Substantiuum {δακτυλήθρα} Tegmenta digitorum dicuntur. Varro 1. de Re rust. cap. 55, Olea manu stricta, melior ea quæ digitis nudis legitur, quàm illa quæ cum digitalibus.

Digitatus, pen. prod. Adiectiuum {δακτυλωτός} Qui digitos habet. Plin. lib. 11. cap. 47, Auium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes.

Digladior, digladiaris {διαξιφίζομαι} digladiari, Dissentire & dissidere, ductum à gladiis. Cic. 4. Tusc. Digladientur illi per me licet, cui nihil est necesse, &c.

Digladiantur inter se. Cic. 3. de Legib. C. verò Gracchus ruinis & emissitiis, quas ipse se proiecisse in forum dicit, quibus digladiarentur inter se ciues, nónne, &c.

DIGLITO, appellatur Tigris fluuius, vbi tardior fluit, hoc est vsque ad Medorum fines. Author Plin. lib. 6. cap. 27.

Dignatio, Digne. Dignitas, Dignor, Vide DIGNUS.

Dignosco, dignoscis, dignoui, dignotum, pen. prod. {διαγινώσκω} dignoscere, Idem quod agnoscere vel cognoscere, aut discernere. Columella lib. 2. cap. 2, Dignoscere terrã sapore. Sic Plin. lib. 18. cap. 30.

Dignosci vix potest à mastiche vera. Plin. lib. 12. cap. 17.

Non qui ciuem dignoscere hoste. Horat. 1. epist.

Curuo rectum dignoscere. Horat. 2. epist. 2.

Dignus, Adiectiuum {ἄξιος, ἐπάξιος, ἀντάξιος} Qui meretur: vt Dignus præmio. Terent. Heaut. 1. 1,
Et me ignoras Clinia, ego te meum esse dici tantisper volo,
Dum quod te dignum est, facias.

Dignus, Genitiuo iunctum. Plaut. Trinum. Non ego sum dignus salutis. Nonius.

Dignus domino seruus. Plaut. Amphit. 8,
Abin' hinc à me, dignus domino seruus?

Non te dignum Cherea
Fecisti. nam si ego digna hac contumelia
Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamen. Terẽt. Eunuch. 5. 2.

Maximè dignus, Vide MAGNUS.

Dare munera digna aliquo. Virgil. 5. Æneid.

Amicitia dignus. Horat. in Arte.

Amore dignus. Valer. 8. Argon.

Munus dignum Apolline. Horat. 2. epist. 1.

Dignus argento, dignior auro. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8.

Res digna auribus. Catull. ad Catonem.

Cognitione & hospitio dignus. Cic. pro Archia, Omnes qui aliquid de ingeniis poterant iudicare, cognitione atque hospitio dignũ existimauerunt.

Vita digna diis. Lucret. lib. 3.

Expectatione aliorum dignum aliquid efficere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 7, Dum perducerem eò rem, vt dignum aliquid & Consulatu meo, & vestra expectatione efficerem.

Simplicitas digna fauore fuit. Ouid. epist. 2.

Digna homine nobili. Cic. 4. Acad. Sic, Dignissimum est authoritate & prudentia vestra, Iudices, in audiendo diligentiam non minus religioni tribuere quàm voluptati. Cic. 5. Verr.

Dignus imperij gloria. Cic. de Arusp. respon. Sed ne id viros optimos diutius delectet, legant hanc eius concionem, de qua loquor, in qua Pompeium ornat, an potius deformat? certè laudat, & vnũ esse in hac ciuitate dignum huius imperij gloria dicit, & significat se illi amicissimum esse.

Digna verba ioco. Ouid. 4. Fast.

Dignum laude virum Musa vetat mori. Horat. 4. Carm. ode 8.

Præclara voluntas atque omni laude digna. Cic. pro Domo sua.

Luce dignum aliquem non putare. Cic. in Pisonem, Quum hoc non recusaret, quin hi, à quibus dicebare Cõsul, te luce dignum non putarent, nisi nequior quàm Gabinius exstitisses.

Digna res miraculo. Plin. lib. 12. cap. 1, Saxea intus crepidinis corona musculos complexa parietes, extat tam digna miraculo, vt Licinius Mutianus prodendum posteris putarit.

Præbere se dignum maioribus suis. Cic. Thermo, lib. 2. 17. Qui si dignum se maioribus suis præbuerit (vt spero & opto) tua laus ex aliqua parte fuerit, &c. Idem lib. 2. de Finib. Et 2. de Orat. Item 3. Philipp.

Morte dignum facinus. Seneca Hippol. 12.

Dignissimus odio. Cic. 2. de Finib.

Dignus opprobriis. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Iuuenes patre digni. Horat. in Arte poet.

Dic aliquid dignum promissis. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Repub. dignus. Cic. 1. Philip. Ne vnus modò Cõsularis, quod tum accidit, dignus illo honore, dignus Repub. inueniretur.

Se dignum præstare. Horat. 1. epist. 7.

Dignus te filius. Cic. ad Lẽtulum, lib. 1. 7, Quem nos & quia tuus, & quia te dignus est filius, & quia nos diligit, sempérque dilexit, in primis amamus, charúmque habemus.

Suscipere curam & cogitationem dignam suæ virtutis. Balbus Ciceroni, lib. 8, in Epistolis ad Atticum, Obsecro te, Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissimam tuæ virtutis, vt Cæsarem & Pompeium perfidia hominum distractos, rursus in pristinam cõcordiam reducas.

Dignissimus longa vita. Ouid. 4. Metamorphoseos,
E quibus illa fuit longa dignissima vita.

¶ Dignus ad. Plaut. Milit. 13, Ad tuam formam illa vna digna est.

Dignus præ aliis vt, &c. Plaut. Milit. 16,
Quid enim non sim dignus præ te vt figam palum in parietem?

Dignus qui imperet. Cic. 3. de Legib. Qui modestè paret, videtur qui aliquando imperet, dignus esse.

Dignus cui aliquid committatur. Terent. And. 1. 4,
Sanè pol temulenta est mulier, & temeraria,
Nec satis digna cui committas primo partu mulierem.

Setius quàm dignum est, Id est quàm par est. Cic. 6. Philipp. Venit tempus Quirites serius omnino, quàm dignum Pop. Rom. fuit.

Dignius nihil est quod ametur. Terent. Eunuch. 5. 9,
Satis credo, nihil est Thaide tua dignius quod ametur.

¶ Digna forma. Plaut. Rud. 30,
—ædepol vna litera plus sum quàm medicus. R. tum tu
Mendicus es? G. tetigisti acu. R. videtur digna forma.

¶ Dignus amari. Virgil. eclog. 5.

Rependere digna. Stat. 11. Sylu.

Dignum est credere. Virg. 3. Georg.

Dignum memoratu. Plin. lib. 21. cap. 12. Sic Digna dictu, Plin. lib. 11. cap. 51.

¶ Dignus, Absolutè Interdum pro eo qui malo aut contumelia dignus est. Sallustius, Sed vbi imperium ad ignaros ciues aut minus bonos peruenit, nouum illud exemplum ab dignis & idoneis ad indignos & minus idoneos transfertur. Hic dignos supplicio & malo historicus intellexit. Eodem etiam modo vsurpatur in Antonij edicto, quod Cicero reprehendit & irridet. Hæc Turnebus.

¶Dignum, pro dignitate. Tacitus libro 15, Adiecisset eos, dignum Arsacidarum, simul & de legionibus Romanis statuerent. Neque enim arbitror (inquit Rhenanus) Græcam constructionem voluisse Tacitum referre: digne Arsacidis, hoc est, pro merito Arsacidarum.

Dignè, Aduerbium {ἀξίως} Id est honestè, vti honestum decet. Plautus Milit. 11, Quàm dignè ornata incedit, haud meretriciè.

Aliquem dignè deflere. Seneca. Herc. fur. 13.

Dignè laudare aliquid. Cic. de Senect. Nunquam igitur satis laudari dignè poterit Philosophia.

Dignè loqui de aliquo. Cic. Post red. in Senatu, Quis de tali ciue satis dignè vnquam loqueretur?

Peccare cruce dignus. Horat. 2. Serm. satyr. 7,
Peccat vter nostrum cruce dignior.

Dignitas, pen. corr. dignitatis {ἀξίωμα, ἀξίωσις, ἀξία, σεμνότης} Est existimatio quæ satis claret rebus gestis, magnificaque opinio. Cic. Attico, lib. 2. Dices fortasse dignitatis ἅλις tanquam δρυός. saluti, si me amas, consule. Quibus verbis allusit ad adagium Græcum, hoc est, satis gloriæ, magnificæque existimationis tibi comparasti: nunc habeto potius salutis rationem, quàm quid te deceat, tantopere videas. Idem 2. de Finib. Genus hoc scribendi etsi sit elegans, personæ tamen & dignitatis esse negent.

Dignitatem & Venustatem discerni voluit Cicero, vt Dignitas viris: Venustas fœminis sit attribuenda. De Offic. libro 1, Venustatem muliebrem dicere debemus, dignitatem virilem. Ex Nonio.

Dignitatum genera quatuor postremorum Imperatorum ætas fecit. Alij namque Perfectissimi, Clarissimi alij, superiores Spectabiles, supremi Illustres appellabantur. Perfectissimatus dignitas prima erat, ad quam cuiuis, nisi qui sordida conditione esset, aditus patebat, vt ex lib. C. 12. tit. 33. intelligitur. Clarissimatus autem dignitatem inferiorem spectabilitate fuisse Theod. l. 5. de prox. sacr. lib. 10. C. demõstrat. Itaque Clarissimi à Spectabilibus distinguũtur, l. voic. C. de annon. & cap. item & ab Illustribus, l. 1. C. vbi Senat. vel clar. Quicunque non illustri, inquit Constantinus, sed clarissima tantùm dignitate præditus, &c. Spectabiles porrò Magistratus erant, vt Proconsules, Augustales, Comites Orientis, vt constat ex l. 32. C. de appell. Illustribus autem eos inferiores fuisse Imperatores dicta l. 32. demonstrant, vbi appellari à Spectabilium sententiis ad Illustres personas iubent. Hac illustri nota maior nulla est: nam etsi Consules & Patricij superiores essent, nulla tamen iis nota dignitatis attribui solebat. Itaque Iustinianus eos hoc modo significat, Qui suprà Illustres sunt, vt videre est ex l. 26. C. de vsur. Illustres autem erant, qui sententiæ in Senatu dicendæ ius habebant, l. vlt. D. de Senat.

Dignitas est alicuius honesta & cultu, & honore, & verecundia digna authoritas. Author ad Heren. lib. 2.

Amplificatus dignitatis. Cic. Famil. 2.

Fautor dignitatis. Cic. Famil. 2.

Imago dignitatis. Cicero, Quicquid imago veteris meæ dignitatis, &c.

Reliquiæ dignitatis. Cic. 6. Famil.

Dignitas & amplitudo. Cic. Appio, lib. 3. 9.

Dignitas & Deformitas, contraria. Cic. Planco, lib. 10. 6.

¶Dignitas, Magistratuum administratio & honos. Cic. Thermo, lib. 13. epist. 54, Vt omnibus in rebus ei te commodes, quoad fides, dignitásque patietur.

Dignitatem tueri. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2.

¶Domus dignitas, pro magnificentia. Cicero pro Domo sua. Budæus.

¶Dignitas oris & vultus, Oris probitas, morúmque præstantia in facie eminens: virilis pulchritudo. Cic. lib. 1. Officiorum. In Oratore autem perfecto vtrunque coniunxit: Vultus verò (inquit) qui secundum vocem plurimum potest, quantam affert tum dignitatem, tum venustatem? Plinius in Paneg. Traian. 8, Iam firmitas, iam proceritas corporis, iam honor capitis, & dignitas oris, nonne longè latéque principem ostentant? Id est, Indoles morum in ore conspicua. Budæus.

Dignitas sermonis, est oratio cum aliqua grauitate & vocis remissione. Author ad Heren. lib. 3.

Sexus dignitas. Vlpianus de Senatoribus, Maior dignitas est in sexu virili.

Commendat dignitas periclitantem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Accedere ad dignitatem. Cicero, Quibus nihil, aut non multum ad dignitatem posset accedere.

Acquirere dignitatem. Vide ACQVIRO.

Adimere dignitatem. Vide ADIMO.

Adiungere dignitatem. Vide ADIVNGO.

Amplissimos gradus dignitatis adeptum esse. Cic. Plãco, lib. 10. 6, Crede igitur mihi Plance, omnes quos adhuc gradus dignitatis consecutus sis (es autem adeptus amplissimos) eos honorum vocabula habituros, non dignitatis insignia.

Afferre dignitatem. Cic. 1. Offic. Vt tranquillitas animi & securitas adsit, quæ affert tum constantiam, tum etiam dignitatem.

Afferre dignitatem ad aliquam rem. Cic. pro Murena, Qui potest dubitare, quin ad Consulatum adipiscendum multo plus afferat dignitatis rei militaris, quàm iuris ciuilis gloria?

Affert dignitatem fortuna. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Agere cum dignitate & venustate. Cic. 1. de Orat.

Amittere dignitatem. Vide AMITTO.

Amplificare dignitatem. Vide AMPLIFICO.

In sedem dignitatis atque honoris. Cic. pro Sylla, Quorum ego opera illum in locum atque in hanc celsissimam sedem dignitatis atque honoris multis meis ac magnis laboribus & periculis ascendissem.

Attingere dignitatem contumelia. Cicero, Sperare videor tantum abfuturam esse orationem meam à minima suspicione offensionis tuæ, vt vt potius obiurgem, quòd iniquum in discrimen adducis dignitatem tuam, quàm vt ego eam vlla contumelia coner attingere.

Augere dignitatem. Vide AVGEO.

Colligere dignitatem. Cic. ad Q. frat.

Conciliare dignitatem. Cæs. de bel. Aphr. lib. 5.

Consulere dignitati, vel seruire. Cic. Famil. 9.

Contineri dignitate. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Decerpere ex dignitate. Vide DECERPO.

Deesse dignitati. Cic. Famil. 10.

Defendere dignitatem ab inimicis. Vide DEFENDO.

Deformare dignitatem. Cic. pro Sylla.

Detrahere dignitatem. Cicero, Vt ad ea quæ accusatores deformandi huius causa, detrahendæ, spoliandæque dignitatis gratia dixerunt, &c.

Dignitatem deponere. Cic. Philipp. 1.

Dimouere de dignitatis gradu. Cic. Tuscul. 2.

Diminuere dignitatem. Cic. de Orat. Interitu talis auguris dignitatem nostri collegij diminutam dolebam.

Discedere à dignitate sapientis. Cic. 1. Offic. Et ea quæ videntur acerba, quæ multa & varia in hominum vita fortunaque versantur, ita ferre, vt nihil à statu naturæ discedas, nihil à dignitate sapientis, robusti animi est, magnæque constantiæ.

Esse dignitate. Cic. Famil. 10.

Fauere dignitati. Cic. Famil. 10.

Frangere dignitatem. Cic. Fam. 9.

Admirabilem dignitatem habere. Cic. pro Murena, Omnes enim artes, quæ nobis Populi Rom. studia conciliant, & admirabilem dignitatem, & pergratam vtilitatem debent habere. Summa dignitas est in iis qui militari laude antecellunt.

Infringere dignitatem alicuius. Vide INFRINGO.

Labefactare dignitatem. Cic. pro Rabirio Posth.

Læsa dignitas. Vide LÆDO.

In altissimo amplissimóque gradu dignitatis locatum esse. Cic. 1. Philipp.

Metiri omnia dignitate. Vide METIOR.

Obtinere dignitatem. Vide OBTINEO.

Oppugnare, vel impugnare dignitatem. Cic. Famil. 1.

Orbare dignitate. Vide ORBO.

Peruenire ad dignitatem. Cic. ad Attic. 1.

Pueri magna præditi dignitate. Cic. 2. de Inuent.

Reperire dignitatem. Cicero, Multíque præterea, qui cum ingenio sibi auctore dignitatem reperissent, &c.

Reddere dignitatem. Cic. Post red. in Senatu.

Restituere dignitatem. Cicero, Equestri ordini restituit non solùm dignitatem, &c.

Recipere dignitatem. Cic. Famil. 6.

Facti alicuius pulcherrimi splendorem verbis, dignitatémque retinere. Cic. pro Domo sua.

Seruare suam dignitatem. Cic. 2. de Orat. Parcebat enim aduersarij dignitati, in quo ipso seruabat suam.

Spoliare dignitate. Cicero, Quibuscum coniunctissimè vixerat, hos in tribunatu instituit spoliare omni dignitate.

Esse dignitati & honori parentibus. Cic. de Amicit. Vt si parentibus nati sunt humilibus, si propinquos habeant imbecilliores vel animo vel fortuna, eorum augeant opes, eísque honori sint & dignitati. Hoc est, quod vulgus dicit, *Faciunt parentibus honorem propter dignitatem.*

Suffragari dignitati. Plancus Ciceroni, Famil. 10.

Sustinere Reip. dignitatem. Cic. pro Domo sua.

Summum in aliquo magistratu gradum tenere & dignitatis & gratiæ. Cic. pro Plancio.

Tribuere alicui dignitatem. Cic. 5. Tuscul. Ergo etiam dignitas ei tribuẽda est. quod si ita est, laudabile sit necesse est. Bonum igitur omne laudabile.

Tueri dignitatem cõsularem. Cic. in Bruto, Pono satis in eo fuisse orationis atque ingenij, quo & magistratus personam, & consularem dignitatem tueretur. Id est, sustineret, conseruaret.

Violare dignitatem. Cic. Famil. 1.

¶Dignitas, pro pulchritudine. Agretius grammaticus, Pulchritudo formæ in viris, dignitas: vnde Cicero pro Cælio, Quis non possit huic ætati atque huic dignitati petulanter, etsi sine suspicione, at non sine argumento maledicere? Nomen dignitatis ex omnibus expulsum libris nusquam comparet, credo quod non satis huic loco conuenire videretur, quum dignitas hominibus deterioris seculi in hac notione ignoraretur. Monuit Turnebus.

Digno, dignas {ἀξιόω} dignare, Dignum putare. Pacuuius Iliona, Quis deos infernos, quibus cælesteis dignet decorare hostes? Nonius.

Dignor {ἀξιοῦμαι} Deponens, etiam in significatione actiua, Hoc est dignum puto siue iudico. Virgil. 1. Æneidos,
Tum Venus: Haud equidem tali me dignor honore.

Dignari aliquem venia. Ouid. 3. Trist. eleg. 14. ad finem,
Qualemcunque legas, venia dignare libellum.

Dignor, cum infinitiuo. Horat. lib. 1. epist. 20,
Non ego nobilium scriptorum auditor, & vltor
Grammaticas ambire tribus & pulpita dignor.

Dignari, Passiuum {ἀξιοῦσθαι} Dignum haberi, siue iudicari. Virgilius 3. Æneidos,
Coniugio Anchisa Veneris dignate superbo. Cic. OEconomico, Homo ex eo numero hominum, qui apud nos hoc nomine dignantur. Idem libro 3. de Oratore, Quæ tamen consimili laude dignentur.

Cultu & honore dignari. Cicero 2. de Inuent. Obseruantia, est per quam homines aliqua dignitate antecedentes cultu quodam & honore dignantur.

Dignatus honore. Sil. lib. 11,
Ipse deûm cultu, & sacro dignatus honore.

Dignandus {[illegible]} Cic 1. Acad. Quæ autem secundum naturam essent, ea sumenda, & quadam æstimatione dignanda docebat.

Dignatio, Verbale. Est quod Græci ἀξίωμα dicunt. Id est dignitas & amplitudo propter honores gestos aut magistratum, vel propter oris morúmque maiestatem. Vnde τὸ ἀξιωματικὸν Græci vocant, venerandam oris maiestatem. qualis in Pompeio fuit, quam Cicero dignitatem vocare solet. Plinius libro 35. capite 10, Polio Musæus & Hesiodus pertingi iubent dignationis gratia, gloriæque auidos Polium tractare, coloréque. Cicero Attico, libro 10. epist 9, Cælij quidem epistolam scriptam miserabiliter, non sine magno fletu legerût pueri nostri, etsi si meos quidem est fortior, eóque ipse vehementius commouet, nec quicquam nisi de dignatione laborat. Id est, nullius rei tantam rationem habendam nobis censet; idque agit, vt existimationem antea collectam tueamur. & ne quid agamus quod indignú sit rebus à nobis gestis. Hæc Budæus. De dignatione, Id est de dignitate, de honesto. Sueton. de Claris grammaticis, Seruius Nicanor primus ad famam dignationémque docendo peruênit. Liu. 2. ab Vrbe, Appius inter patres lectus haud ita multo pòst in principú dignationem peruênit.

Dignatio, pro dignitate. Suetonius in Domitiano, cap. 2, Expeditionem quoque in Galliam Germaniásque, neque necessariam & dissuadentibus paternis amicis inchoauit, tantúm ut fratri se, & opibus & dignatione adæquaret. Idem in Augusto, cap. 46.

In dignationem peruenire. Liu. Et Sueton. de Clar. gram.

¶ Dignatio, pro Reuerentia. Sueton. in Caligula, cap. 24, Reliquas sorores, nec cupiditate tanta, nec dignatione dilexit, vt quas sæpe exoletis suis prostrauerit.

Propria viri dignatio auait inuidiam, &c. Tacit. lib. 19.

Modicus dignationis. Tacit. lib. 3.

Assignant etiam principis dignationem adolescentulis. Tacit. de German.

Gliscit dignatio sacerdotum. Tacit. lib. 4.

Imponere alicui dignationem. Tacitus lib. 17, Vitellio tres patris Consulatus, Censuram, collegium Cæsaris, imponere iampridem Imperatoris dignationem.

Secundum dignationem inter se partiuntur. Tacit. de Germ.

Retenta dignatio Burro ope Senecæ. Tacit. lib. 13.

Veterem, ac olim partam dignationem subitæ felicitati submitteret. Tacit. lib. 13.

Digredior, digrederis, pen. corr. digressus sum {[illegible]} digredi, pen. corr. Discedere. Liu. 1. ab Vrbe, Priusquam inde digrederentur, roganti Metio ex fœdere icto. &c.

Congredi cum aliquo, & Digredi, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. Luna autem. &c. iisdem spatiis vagatur quibus sol: sed tum congrediens cum sole, tum digrediens, &c.

A primo carmine digredi. Catull. Argonaut.

Digredi ab aliquo. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 18, Etsi periniquo patiebar animo te a me digredi.

Digredi ad pedes. Liu. 9. bel. Pun. De Hispanis equitibus loquitur qui ex equis descenderant ad pugnam pedestrem. Sed hic legendum est, equitibus ad pedes degressis, non digressis. Degredi enim idem valet, quod descendere.

A causa parumper digredi. Cic. 1. de Claris Orat.

De causa digredi. Cic. de Inuent. Nobis autem non placet hanc partem in numero reponi, quòd de causa digredi, nisi per locú communem displicet.

Paululum digredi de cursu in reliqua oratione. Cic. in Partit.

Digredi in latus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Paulum digredi. Ouid. 9. Metamorphoseos,

Digredimur paulúm, rursúsque ad bella coimus.

¶ Digreditur oratio, per metaphoram. Cic. 6. Verr. Verùm vti Lilybæum vnde digressa est oratio, reuertatur. Idem 5. Verr.

Iracundia, longius digredi, quàm sapientis ratio postulat. Cic. de Arusp. resp. Hesterno die dolore me elatum & iracúdia longius propè digressum arbitrabantur, quàm sapientis hominis cogitata ratio postulasset.

Digredi, cum accusatiuo sine præpositione. Hirtius de bel. Aphric. Inde paruulam procliuitatem digressus, sinistra parte campi propter mare legiones educit.

Digrediens, Participium {[illegible]} Virgil. 3. Æneidos,

Hos ego digrediens lacrymis affabar obortis.

Digressus, Participium {[illegible]}

Digressa dicitur quæ diuortium cum marito fecit. Sueton. in Cæsare, cap. 43, Diremit nuptias Prætorij viri qui digressam à marito post biduum statim duxerat, quamuis sine probri suspicione.

Digressus, huius digressus {[illegible]} Discessus. Vtrunque coniunxit Cicero de Senect. Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum, non quòd æquo animo ferrem, sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore.

Accessus, & Digressus, contraria. Cic. 1. Tuscul. Tenuissimum lumen facit proximus accessus ad solem, digressus autem lógissimum.

Congressus & Digressus, contraria. Cicero ad Q. fratrem, lib. 1. 3, Deinde congressus nostri lamentationem pertimui: digressum verò non tulissem.

Digressus à proposito, apud Quintilianum.

Fundere dicta digressu supremo. Virgil. 8 Æneid.

A digressu alicuius proficisci aliquo. Cic. Attico, lib. 1. 3, Vt primú à tuo digressu Romam veni.

Digressio {[illegible]} Verbale, cui contrarium est Congressio. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 3, Minus acerbum, minus miserum fuit, quam fuisset tum congressio, tum vero digressio nostra.

Digressio à proposito {[illegible]} Cic. 3. de Orat.

A proposita oratione digressio. Cic. de Claris Orat.

D I I

Diiambus {[illegible]} Pes est ex duobus iambis cóstans: vt amœnitas.

Dii manes, per duas dictiones, ab antiquis creditæ sunt esse animæ hominum, quæ è corpore emigrauerant: vnde etiam vetusta sepulcrorum monumenta Diis manibus videmus esse inscripta. Seruius arbitratur Manes per antiphrasim, quasi minimè manos dictos. Sabinorum enim lingua Manum bonum dicebatur: vnde & Immanis. Numerantur etenim Manes inter numina omnium, vnde subinde inferiis erant placandi, ne nocerent. Vide plura in dictione MANES.

DIIOVIS, Iupiter appellatus est. Vide DIESPITER.

Diipolia {[illegible]} Celebritas fuit, quæ Athenis agebatur, ab Ioue Polieo dicta, cui Athenienses rem sacram faciebant in memoriam securis & bouis. Author Hesychius.

DIIRONOSANI {[illegible]} Nuncupantur à Comicis Lacedæmonij, Id est per simulationes & ironiam fallentes hospitem: quanquam scribit Herodotus à Laconibus ξένοι peculiariter barbaros intelligi. Vide Cæl. Antiq. lect. lib. 18. cap. 5.

Diis, Diuinis ac iugibus, inquit Nonius. Varro, Quàm mobilem Diuum lirans Sol, harmoge Quadam gubernans, motibus diis veget. Antiquum.

Diiudico, diiudicas, pen. corr. {[illegible]} diiudicare, Iudicare, vel diligenter iudicare. Terent. Heaut. 2. 1,

Pergín' isthuc prius diiudicare, quàm scis quid veri siet?

¶ Diiudicare inter. Cic. 1. Tuscul. Verum igitur inter has sententias diiudicare malumus, an ad propositum redire?

Diiudicare vtra voluptate, stante an mouente. Cic. 2. de Finib.

Diiudicare vera & falsa. Cic. 4. Acad.

Vera à falsis, verisimilia ab incredibilibus diiudicare & distinguere. Cic. in Partit.

Diiudicare vter vtri virtute anteferendus sit. Cæsar 5. bel. Gal.

Diiudicare controuersiam videtur id significare, quod *appunctare* barbarè dicimus. Cic 3. de Finibus, Attendes igitur et soles, cámque controuersiam diiudicabis. Idem ad Atticum, lib. 14, Nostras contentiones Resp. diiudicauit.

Diiudicare acri intentione. Plin. epist. 203, Omnis enim aduertit quod eminet & extat: sed acri intentione diiudicandum est, immodicum sit, an grande, altum an enorme.

Sorte diiudicari. Quintil. lib. 7. cap. 2.

¶ Diiudicare, pro Decernere. Cic. 3. in Catil. Atque illæ tamen omnes dissensiones, quarum nulla exitium Reip. quæsiuit, eiusmodi fuerunt et non reconciliatione concordiæ, sed internecione ciuium diiudicatæ sint. Budæus.

Diiudicatus, penult. prod. Participium {[illegible]} et, Diiudicata res. Cic. in Partit. Hisne verbis sit actio quæritur: quæ etiam si ante quam res in iudicium venit, aut concertata, aut diiudicata, aut conuicta non sunt, tamen in ipsis iudiciis permagnum sæpe habent pondus.

Relinquere negotia, diiudicata lite. Horat. 3. Carm. ode 5.

Diiudicatio, Verbale {[illegible]} Cic. 2. de Legib. Nam ista quidem magna diiudicatio est.

Diiungo, Vide DISIVNGO. {[illegible]} Cic. Attico, lib. 7, Redeamus domum, diiungere me ab illo volo.

Iumenta diiungere. Cic. 2. de Diuinat.

Diiugatio, huius diiugationis, Separatio. Arnobius lib. 2. aduersus gentes, Animarum a corporibus diiugatio.

D I L

Dilabidus, Vide DILABOR.

Dilabor, pen. prod. dilaberis, dilapsus sum {[illegible]} dilábi, Diffugere, discedere, siue labi. vt, Dilabi in agros vel oppida, Liu. 8 belli Maced. Et 8. ab Vrbe.

Dilabitur oratio. Cic. in Lælio, Iam enim à sapientum familiaritatibus ad vulgares amicitias nostra dilabitur oratio. Id est, descendit siue decurrit. Legitur & delabitur. Sic 1. Tuscul.

Malè dilabi. Cic. 2. Philipp.

Dilabi memoria. Cic. 13. Philipp. Sunt alij plures fortasse, sed meæ memoria dilabuntur. Id est excidunt.

Fortuna dilabitur. Author ad Heren. lib 4, Qui fortunæ alicuius inducti amicitiam eius secuti sunt, hi simulac fortuna dilapsa est, deuolant omnes.

Dilabuntur vectigalia negligentia. Liu. 3. bel. Maced.

Dilabitur vestis condita situ, & corrumpitur. Columel. libro 12. capite 3.

Dilabitur vetustate nauis putris. Liu. 5. bel. Maced.

Dilabuntur discordia res maximæ: hoc est pereunt, decrescunt, corrumpuntur. Sallust. in Catil. Concordia paruæ res crescunt, discordia maximæ dilabuntur.

Dilabens, pen. prod. Participium {[illegible]} Horat. 3. Carm. ode 29,

—nunc medio alueo
Cum pace dilabentis Hetruscum
In mare.

Dilapsus, Participium {[illegible]} vt, Dilapsus rapidè fluuius. Cic. 2. de Legib. Et 2. de Nat deor. Dilapsa aqua.

Amor cum forma dilapsus. Claud. 1 in Eutrop.

Curæ dilapsæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4,

At mihi dilapsis inter noua gaudia curis.

Glacies liquefacta & dilapsa. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ neque congłaciaret frigoribus, neque niue pruináque concresceret, nisi eadem se admisto calore liquefacta & dilapsa diffunderet.

Dilapsa multitudo. Liu. 3. ab Vrbe. Et lib. 9. bel. Maced.

Dilapsus ornatus mundi occidit. Cic. 4. Acad. Et ad Curium, lib. 7, Dilapsa res.

Dilabidus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum, Quod facilè diffluit.

Dilabida vestis, quæ facilè dilabitur. Plin. lib 8. cap. 55.

Dilacero, dilaceras, pen. corr. {[illegible]} dilacerâre, Idem quod lacerare. Per translationem significat Consumere, dilapidare & disperdere. Cicero pro Milone, Et annum integrum ad dilacerandam Remp. quæreret.

Artus dilacerare. Seneca Hercule OEtheo, 7.

Dilacerantur opes. Ouid. epist. 1.

Dilacerandus {[illegible]} Catull. in Argonauticis,
Pro quo dilaceranda feris dabor alitibúsque Præda.

Dilamino, dilaminas, pen. corr. dilaminare, In duas laminas diuidere. Ouid. de Nuce,
Poma cadunt mensis non interdicta secundis,
Et condit lectas parca colona nuces.
Has puer aut certo rectas dilaminat ictu,
Aut pronas digito bisve semélve petit. Sic enim legit Erasmus. Dilaminare autem dixit, pro in duas laminas diducere. Id fit, quoties solutis commissuris finditur nux in duas partes. Vnde paulo pòst laminam vocat putamen fissile. Lamina mollis adhuc tenero est in lacte quod intus est. Est quiddam in nuce, quod discriminat partes nuclei.

Dilanio, dilanias, pen. corr. {[illegible]} dilaniare, Idem quod simplex, vel in diuersas partes laniare. Cic. pro Milone, Nocturnis canibus dilaniandum reliquisti. Idem 2. Tuscul.
Comas dilaniare. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

Dilapido, dilapidas, penul. corr. {[illegible]} dilapidare, Propriè est lapidibus purgare. Cato cap. 46, Locum bipalio vertito, dilapidatóque. Hoc est, lapides aufert. Castigatiora exemplaria habent delapidato.
¶ Dilapidare {[illegible]} per translationem, pro Dispendere, vt ait Donatus. Dictum autem est à lapide, in quo præcones, qui auctione vendebant stabant: vnde prouerbium apud Ciceronem, De Lapide emptus. Terent. Phorm. 5. 8,
-conueniendus Phormio est
Prius quàm dilapidet nostras triginta minas. Cic. ad Augustum, 6, Publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat. Sic Columella lib. 10, Dilapidans hominum labores grandine Iupiter. Hoc est, dispendens: vel potius lapidans, & grandine velut lapidibus feriens & atterens. vt dilapidans hoc in loco idem sit, quod valde seu vehementer lapidans.

Dilapsus, Vide DILABOR.

Dilargior, dilargiris, pen. prod. dilargitus sum {[illegible]} dilargiri, Diuersis dare. Sueton. in Iulio Cæsare, cap. 28, Cætera item quæ cuique libuissent, dilargitus est, contradicente nullo. Cic. pro Lege Agraria, Nec L. Sylla, qui omnia sine vlla religione, quibus voluit, est dilargitus, agrum Campanum attingere ausus est.

Dilatio, Vide DIFFERO.

Dilato, dilatas, penult. prod. {[illegible]} dilatare, Latum facere. Plinius libro 33. capite 3, Nec aliud latius dilatatur, aut numerosius diuiditur.
Dilatare & Contrahere, contraria. Cic. 2. de Nat. deor.
Dilatare aciem. Liu. 2. bel. Maced. Et Plin. lib. 11. cap. 53.
Dilatante se cuneo, porrigitur agmen. Vide ACIES.
Gloriam dilatare. Cic. in Somnio Scipionis, Cernis profectò quantis in angustiis vestra se gloria dilatari velit.
Imperium dilatare. Cic. 1. Offic. Quorum rebus gestis quanquam imperium Lacedæmoniis dilatatum putamt, tamen ne minima quidem ex parte Lycurgi legibus & disciplinæ conferendi sunt.
Literas dilatare. Cic. de Claris Orat.
Manum dilatare. Cic. in Orat.
Minima dilatare. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 7, Omnes sua extollunt, omnes etiam minima quæ in alios contulêre, dilatant.
Orationem dilatare. Cic. pro Flacco, Sed non dilatabo orationem meam: etenim potest esse infinita, si mihi libeat totius gentis in testimoniis explicare vanitatem.
Ex verbo dilatare orationem, & In verbum contrahere, contraria. Cic. in Partition. Est itaque id genus totum situm in commutatione verborum: quæ simplicibus in verbis ita tractatur, vt aut ex verbo dilatetur, aut in verbum contrahatur oratio.
Rictus dilatare. Ouid. 6. Metam.
Fundi quodammodo, & quasi dilatari. Cic. 3. de Finib. Sed quanquam negant, nec virtutes, nec vitia crescere, & tamen vtrunque eorum fundi quodammodo & quasi dilatari putant.
Dilatata lex in cunctum ordinem, coangustari potest. Cicero 3. de Legibus.

Dilator. Dilatus, Vide DIFFERO.

Dilaudo, dilaudas {[illegible]} dilaudare, Variè laudare. Cic. Attico, libro 6, Et ego audebo legere vnquam aut attingere eos libros, quos tu dilaudas, si tale quid fecero?

Dilemma, dilemmatis, pen. corr. neut. gen. {[illegible]} Argumentum dicitur vtrinque vinciens, & constringens, confessionémque exprimens.

Diligens. Diligentia, Diligenter, Vide DILIGO.

Diligo, diligis, pen. corr. dilexi, dilectum {[illegible]} diligere, Minus est quam amare, teste Valla, lib. 5. Cic. ad Brut. Sic igitur facies, & me aut amabis, aut quo contentus sum, diliges. Idem ad Dolabel. lib. 9. 14, Quis erat, qui putaret ad eū amorem, quem erga te habebam, posse aliquid accedere? Tantum accessit, vt mihi nunc denique amare videar, antea dilexisse.
Diligere & charum habere. Cic. pro Corn. Balbo, Speróque Iudices, vt eos qui principes fuerunt conseruandæ salutis aut dignitatis meæ, diligitis & charos habetis: sic quæ, &c.
Colere & diligere aliquem. Cic. 3. de Legibus, Nec verò solùm vt obtemperent, obediántque magistratibus, sed etiam vt eos colant, diligántque præscribimus.
Ante omnes aliquem diligere. Ouid. 10. Metam.
Admodum diligere. Cic. Figulo, lib. 4. 13.
Vtrunque affectu pari diligere. Seneca Thebaid. 1.
Arctè familiaritérque aliquem diligere. Plin. Iunior lib. 2. epist. 13. ad Priscum.
Beneuolentiam alicuius mirificè diligere. Cic. Attico, lib. 11, Tuam quidem & in agendis nostris rebus, & in consiliis ineundis, mihíque dandis in ipsis literis quas mittis, beneuolentiam, diligentiam, prudentiam mirificè diligo.
Sodales fraterno more diligere. Ouid. 1. Trist. eleg. 5.
Omnes diligere ex æquo. Ouid. ad Pisonem.
Forum diligere. Ouid. 6. Fast.
Fidem alicuius complecti, officia obseruantiámque diligere. Cic. pro Corn. Balbo.
Mirificè ab aliquo diligi. Cic. 2. de Nat. deor.
Diligere se, Id est plus satis admirari, vel sibi adblandiri. Cic. pro Rosc. Comœdo, Usque adeóne te diligis, & magnificè circunspicis, vt pecuniam non ex tuis tabulis, sed aduersarii petas?
Stultè aliquem diligere. Horat. 2. epist. 1.
Valde diligere. Cic. Appio, lib. 3. 1.
Vnicè diligere. Cic. Licinio Crasso, lib. 5. 8.
¶ Diligitur nemo nisi cui fortuna secunda est. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.
¶ Diligere, Diuidere. Plaut. Curcul. 8,
-quidni nouerim?
Clypeatus elephantum vbi machæra diligit. Titinnius, Pernam totam diligit. Nonius.

Dilectus, Participium, siue Nomen ex participio {[illegible]}
Magno amore alicui dilectus. Virgil. 1. Æneid.
Suis officiis dilectus. Ouid. 9. Metam.
Mihi dilectus per multos annos. Virgil. 9. Æneid.
Sodales dilecti. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.
Premere dilectos visus, Hoc est, oculos. Stat. 2. Sylu. 1.
Dilectus auditum, & is, qui significatur amatus, à legendo dicti sunt. Festus.
Dilectissimus. Stat. 8. Thebaidos,
Augur Apollineis modò dilectissimus aris
Testor inane Chaos, &c.

Diligens, diligentis, Participium {[illegible]} Qui diligit.

Diligens, pen. corr. {[illegible]} Nomen, Studiosus: quòd eorum quæ amamus, sumus studiosi. Cic. de Amicitia. Idem 6. Verrina, Diodorus homo frugi ac diligens qui sua seruare vellet. Vulgo dicitur *Bon mesnager*.
Diligens & attentus in re hæreditaria. Cic. 3. Verr. Qui in re aduentitia atque hæreditaria tam diligens, tam attentus esset.
Studiosus ac diligens. Cic. 4. Acad. Homo & acutus, vt Pœnus, & valde studiosus ac diligens.
* In omni genere diligens. Cic. Attico, libro 12, Et medici assiduitas, & tota domus in omni genere diligens me rursus id suspicari vetat.
Diligens temperamenti. Plinius in Panegyr. Tam diligens temperamenti, vt nec Consulis officium princeps, nec principis Consul appeteret.
Manus diligens. Seneca in Medea, 7.
Quædam negligentia diligens. Cic. in Orat.
Diligentissimus rei familiaris. Sueton. de Claris grammat. Cic. 4. de Finib. Omnis enim est natura diligens sui. Et apud Plin. lib. 34. cap. 8, Diligentissimus artis.
Diligentissimus officij. Cicero pro Cluentio, Q. Pompeio Proconsuli contubernalis castissimo viro atque omnis officij diligentissimo.
Diligentissimus naturæ. Plin. lib. 13. cap. 4.
¶ Diligens, in malam partem, pro nimis curioso. Vide, Conferre ad aliquem sinistram negligentiam, in CONFERO.
Diligens ad. Cic. 1. in Catil. Quem tu videlicet, & ad custodiendum te diligentissimum, & ad suspicandum sagacissimum, & ad vindicandum fortissimum fore putasti.
Diligens & Negligens de suo, de alieno, &c. contraria. Plin. lib. 4. epist. 13. ad Corn. Tacitum, Nam qui fortasse de alieno negligentes, de suo certè diligentes erunt.
Diligens in tuendo. Plin. in Paneg. Idem tam parcus in ædificando, quam diligens in tuendo.

Diligentia {[illegible]} Studium, cura. Plaut. Rud. 19, Curate hæc sultis magna diligentia. Cic. 2. de Orat.
¶ Diligentia est, quum diligenter nostra custodimus & conseruamus: opponitúrque auaritiæ, & profusioni, vt ad Herennium libro 4, Non est ista diligentia, sed auaritia: ideò quod diligentia est accurata conseruatio suorum, auaritia, iniuriosa appetitio alienorum.
Assiduitas & diligentia. Cic. ad Atticum, lib. 2, Terentiæ pergrata est assiduitas tua & diligentia, in controuersia Muluiana.
Diligentia & industria. Cic. 2. de Orat. In quo tantum studiū fuisse, tantúsque labor dicitur, vt primùm impedimenta naturæ diligentia industriáque superaret.
Peruersitas diligentiæ. Quintil. lib. 1. cap. 6, Inhærent tamen quidam molestissima diligentiæ peruersitate, vt audacter potius dicant, quàm audacter.
Accuratissima diligentia. Vide ACCVRO.
Acris diligentia. Vide ACER, Adiectiuum.
Inanis diligentia. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Sinistra diligentia, Vide Conferre ad aliquem sinistram diligentiam, in CONFERO.
Nimium solicita diligentia. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Diligentia in Rempubl. Cic. pro Murena, Vos pro mea summa & vobis cognita in Rempubl. diligentia, moneo.
¶ Adhibere diligentiam. Vide ADHIBEO.
Adimere diligentiam. Vide ADIMO.
Adiungere diligentiam. Vide ADIVNGO.
Affectare diligentiam. Vide AFFECTO.
Asseruare diligentia. Vide ASSERVO.
Comparare diligentiam Vide COMPARO.
Conferre diligentiam ad aliquid. Cic. Planco, lib. 10. 2, Tamen tuæ dignitati ita fauemus, vt omne nostrum consilium, studiū, officium, operam, laborem, diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. Vide CONATVS.

Consequi diligentia aliquid. Vide CONSEQVOR.
Consumere diligentiam in re aliqua. Vide CONSVMO.
Excitanda animaduersio & diligentia, &c. Cic. 1. Offic.
Frigere. Cic. Famil. lib. 11, Mihi crede, Brute, homini non glorioso planè iam Brute frigeo, &c. Id est remisi de diligentia.
Habenda ratio & diligentia omni in re. Cic. de Amic.
Labi diligentia. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Rident diligentiam nostram. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Remittere de diligentia. Brut. Famil. lib. 11.
Magna cum cura atque diligentia scribere. Cic. 1. de Inuent.
Diligentia apud Iurisconsultos, est quæ culpæ è regione respõdet. l. si cum. D. de contrah. empt. Ea autem triplex est, infima, mediocris, & summa. Infimæ respondet è regione culpa lata: mediocri, culpa leuis: summæ, culpa leuissima. Vide l. contractus. D. de reg. iur. & l. 5. D. commod. cum similibus.
Diligenter, Aduerbium { [illegible] } Studiosè, cum cura & solicitudine. Terent. Eunuch. a. 1,
Fac ita vt iussi deducantur isti. P. faciam. PA. at diligenter. P. Fiet.
Asseruare aliquid diligentius. Catul. ad Coloniam, 17,
Asseruanda nigerrimis diligentius vuis.
Studiosè diligentérque curare. Cicero Planco, libro 10, Ego quæ te velle, quæque ad te pertinere arbitrabor, studiosè diligentérque curabo.
Diligenter exponere aliquid. Cic. 4. Verr. Et 1. Acad. Diligentissimè Græcis literis explicata.
Diligenter hic eram: Id est summo studio & cura consyderabam, & animaduertebam quæ agebas. Plaut. Milit. 3.
Diligentius paratiúsque venire. Cic. pro Sexto Rosc. Si hunc apud bonorũ emptores ipsos accusares, eíque iudicio Chrysogonus præesset, tamen diligentius paratiúsque venisses.
Dilochos { [illegible] } Dianæ vel Lunæ epitheton, vel quòd venatrix cũ sit, duplicem hastam ferat: vel à duplici nomine, suo, & Solis.
Dilogia { διλογία } Figura est, quũ ambiguum dictum duas res significat. Asconius in 1. Verr. Figura tamen eloquutionis hic nulla est.
Dilores, Vestes dicuntur, quæ duobus occtuntur loris: sic & pentelores, & monolores, quod ad inficiendi rationem referunt alij, dictionibus ex Græco & Latino conflatis. Vide Cælium Rhodig. libro 16. capite 10.
Dilorico, diloricas, pen. prod. { [illegible] } diloricare, Discindere, inquit Nonius. Cic. de Orat. lib. 2, Qui in causa perorãda non dubitauit excitare reum Consularem, & eius diloricare tunicam, & iudicibus cicatrices aduersas senis imperatoris ostendere? Alibi idem exemplum memorans, dixit, Tunicam à pectore discidit. Vt intelligamus idẽ esse diloricare & discindere: sed hoc magis propriè, illud autem metaphoricè dictum putauerim.
Diluceo, dilucas, pen. prod. diluxi { [illegible] } dilucere, Distinctè, siue perfectè lucere. Horat. lib. 1. epist. 4, Omnem crede diem tibi diluxisse supremum.
Dilucere res dicitur, per translationem, pro clara & aperta esse. Liu. 3. ab Vrbe, Dilucere res magis patribus atque coss.
Dilucidus, pen. corr. { [illegible] } Adiectiuum. Plin. lib. 9. cap. 39, Sic gignitur laudatus ille pallor saturitate fraudata, tantóque dilucidior, quanto magis vellera esuriunt.
Dilucida oratio. Cic. 3. de Finib. Nec enim in Torquati sermone quicquam implicatum, aut tortuosum fuit: nostráque, vt mihi videtur, dilucida oratio.
Dilucidè, Aduerbium { [illegible] } Id est clarè & perspicuè. Terentius Phorm. 2. 3, Dilucidè expediam quibus me oportuit iudicibus. Plin. lib. 18 cap. 28, Dilucidè atque perspicuè.
Dilucidè planéque dicere. Cic. in Orat.
Dilucidè diluere, Hoc est apertè & manifestè. Cic. 3. de Fin. Et 4. Verr. Dilucidè diluere crimina.
Dilucidius tractata quæstio. Vlp. in l. hinc quæritur. D. de peculio.
Dilucido, dilucidas, penul. corr. { [illegible] } dilucidare, Declarare. Author ad Heren. lib. 3, Nam quod in docendo rei dilucidandæ causa dolum appellauimus, id in dicendo honestius consilium appellabimus.
Dilucesco, dilucescis { [illegible] } dilucescere, Diem fieri incipere. pro quo antiqui diluculascere scripserũt. Cic. in Catilinam, ad Quirites, Prætoribus traduntur: ipsi comprehensi ad me, quum iam dilucesceret, deducuntur.
Discussa est illa caligo, diluxit, patet, videmus omnia. Cicero 12. Philipp.
Diluculum, diluculi, penult. corr. { [illegible] } A die: quòd tum dies lucescere incipiat. Plautus Amphit. 8, Primulo diluculo abijsti ad legiones.
Cum diluculo abire. Vide CVM.
Primo diluculo venire. Cic. pro Rosc. Amer. Et quum post horam primam noctis occisus esset, primo diluculo nuntius hic Ameriam venit.
Diluculò, Aduerbium { [illegible] } Id est summo mane, ante lucem. Cic. ad Atticum, lib. 16, Quum ante lucem de Sinuessano surrexissem, venissémque diluculò ad pontem Tirenum.
Diluculo, diluculas, pen. corr. diluculare { [illegible] } Est diluculum fieri. Gell. lib. 2. cap. 29, Die crastino vbi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges veniant. Antiquum est & obsoletum.
Diluculascit, Vide DILVCESCO.
Diludia, diludiorum, plur. nu. n. g. Horat. lib. 1. epist. 20,
Displicet iste locus, clamo, & diludia posco. Vbi Acron. Diludia, tempora sunt quæ gladiatoribus conceduntur, vt intra quinque dies pugnent. Porphyr. Diludia, intermissio ludorum vel dilatio.
Diluo, diluis, dilui, dilutum, pen. prod. { [illegible] } diluere, Lauare, purgare, abluere. Cæs. 2. bel. Ciuil. Super lateres coria inducuntur, ne canalibus aqua immissa lateres diluere posset.
Diluere aceto. Celsus lib. 5. cap. 20, Hunc oportet diluere aceto, sic vbi vulnus glutinandum est, illinere.
Color diluitur. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10,
Quin etiam stagno similis, pigræque paludi,
Cæruleus vix est diluiturque color.
Labores boum diluere ingenti pluuia. Virg. 1. Georg.
Pectora sudor diluerat. Valer. 3. Argon.
¶ Diluere est aquam vel alium liquorem miscere. Virgil. 1. Georgicorum,
Cuncta tibi Cererem pubes agrestis adoret:
Cui tu lacte fauos, & miti dilue Baccho. Id est, Cui tu liba de lacte, melle, & vino. Seru. Et Pers. sat. 5, Diluis helleborum dixit, pro eo quod est, medicamentis temperas. Plin. lib. 34. cap. 12.
Vnguenta lacrymis diluere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10,
Diluit & lacrymis mœrens vnguenta profusis.
Diluere aliquid in pastillos. Plin. lib. 25. cap. 12. ad finem.
¶ Diluere, per translationẽ, pro Expedire, declarare, explicare. Cic. pro Cluent. Quum ego vnaquaque de re dicam, & diluam.
Cura diluitur mero. Ouid. 1. de Arte,
Cura fugit, multo diluiturque mero. Id est aufertur & velut abstergitur.
Hora sera diluitur mero. Ouid. epist. 18.
Diluere crimen, pro Purgare & refellẽre. Cic. 7. Verr. Quo facilius crimen inimicorum diluere possim. Idem 2. de Nat. deor. Nam vt profluens amnis, aut vix, aut nullo modo, conclusa autem aqua facilè corrumpitur: sic orationis flumine reprehẽsoris vitia diluuntur.
Inferre crimina & Diluere, contraria Author ad Heren. Accusatoris officium est, inferre crimina: defensoris, diluere & propulsare.
Diluere, & falsa esse docere. Cic. pro Cælio, Quæ tu, quoniam mẽte nescio qua effrænata atque præcipiti in forum deferri iudiciúmq; voluisti, aut diluas oportet, & falsa esse doceas.
Infirmare & diluere. Cic. pro Rosc. Amer. Ego res tam leues qua ratione infirmem ac diluam, reperire non possum.
Facinus tantum quæ diluet ætas? Claud. 2. in Eutrop.
Extenuare & diluere molestias. Cic. 3. Tuscul. Quæ cogitatio vnà omnes molestias extenuat & diluit.
Peccata diluere. Ouid. 2. de Remed. amor.
Vitium ex animo diluere. Propert. lib. 3. ad Bacchum,
Tu vitium ex animo dilue Bacche meo.
¶ Diluere authoritatem, pro minuere. Seneca epist. 29, Hoc non existimo magni viri faciendum, diluitur eius authoritas, nec habet apud eos satis ponderis, quos posset minus obsolefacta corrigere.
¶ Diluor, Passiuum. Author ad Heren. Ex simplici parte reprehenduntur, si ex duplici conclusione alterutra pars diluitur.
Dilutus, penult. producta, Participium { [illegible] } Quod est mistum & temperatum. Vnde vinum aqua mistum, dicitur dilutum. Martialis libro 1,
-raram
Diluti bibis vnciam Falerni. Dilutus color dicitur, debilis, quum veluti aqua adhibita, minus est intensus. Gellius lib. 2. cap. 26, Luteus, color rufus est dilutior. Quidam legunt dilucidior.
Absynthia diluta. Lucret. lib. 4.
Dilutas querimur geminet quòd fistula guttas. Pers. sat. 3.
Labella diluta multis guttis. Catul. ad Iuuentium.
Mella Falerno diluta. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Dilutus rubor. Vide RVBVS.
Diluta potio. Cels. lib. 1. cap. 3, Post hæc omnibus fatigatis aptum est cibum sumere: eóque humido vti: aqua, vel certè diluta potione esse contentos.
Vnna diluta, Vide VRINA.
Dilutum, penul. prod. { [illegible] } Substantiuum. Id liquidum est in quo aliquid certo tempore infusum fuit: vt si in vas vini appositum absynthium fuerit, deinde post intersectum tempus abstractum, id vinum, absynthij dilutum dicetur. Plinius lib. 27. cap. 7 Bibitur & madefacti absynthij dilutum. Ita enim appellatur hoc genus.
Diluuio, diluuias { [illegible] } diluuiare, Diluuie & inundationibus cõmiscere & conturbare, inundare. Lucret. lib. 5,
Tantum suppeditant amnes, vltráque minantur
Omnia diluuiare ex alto gurgite ponti.
Diluuium { [illegible] } Quod variè diluit. Nam diluuium, diuersorum purgamentum fuit, omnia diluens, quando scilicet immodicis imbribus vel vastatur terra, vel obruitur: quæ & inundatio dicitur. Plin. epist. 170. ad Macrinum, lib. 8, Hic assiduæ tempestates, & crebra diluuia.
Crebra diluuia. Vide CREBER.
Tellurem diluuio miscere. Virgil. 12. Æneid. Id est, Aquæ superfusione vniuersa perturbare. Seruius.
¶ Diluuium pro vastitate, authore Seruio, apud Virg. 7. Æneidos,
Diluuio ex illo tot vasta per æquora vecti, &c. De Troiæ excidio loquitur.
Diluuies, diluuiei, pen. prod. f. g. { [illegible] } Idem. Lucret. lib. 5. Horat. lib. 4. Carm. ode 14,
-horridámque cultis
Diluuiem minitatur agris. Id est inundationem. Acron. Plin. lib. 9. cap 4.
Diluuialis, & hoc diluuiale, pen. prod. Solinus cap. 24, Quippe quas solas diluuialis irruptio quum vniuersa obduceret humidu situ, inaccessas reliquit.

D I M

Dimachæ { [illegible] } Equites quidam sunt ab Alexandro instituti, quos à duplici genere pugnæ sic appellabat. Hi enim ex equo pugnabant peritissime: vbi verò exigeret necessitas, & foret regiũ equitatui incepta, mox desilientes ex equis congrediebantur, vt pedites, ne omnino forent pugnæ expertes, & Lydium paterentur incommodum. Ex Cæl. lib. 21. cap. 31. Meminit & Alex. Gen. dier. lib. 6. cap. 22. Vsus est Q. Curtius, apud quem tamen hactenus Dimichæ mendosè lectum est.
Dimadeo, dimades, pen. corr. dimadẽre. Lucan. lib. 6, Dimaduere niues. Hoc est resolutæ sunt, aut dissolutæ.

Dimano, dimanas, pen. prod. (διαῤῥέω) dimanare. Defluere. Per translationem, pro peruenire, ponitur, & audiuntur est. Cicero pro Cælio, Equidem (vt ad me reuertar) ab his fontibus profluxi ad hominum famam: & meus hic forensis labor, vitæque ratio dimanauit ad existimationem hominum paulo latius commendatione & iudicio meorum.

DIMASOS (Δίμασος) Insula circa Rhodum, inquit Plin. lib. 5. cap. 31.

Dimeter, dimetri, pen. corr. Versus dimeter, duo metra, seu duas mensuras habens, hoc est pedes quatuor.

Dimetior, dimetiris, pen. prod. dimensus sum (διαμετρέω, ἀναμετρέω) dimetiri. Idem quod metiri. Vide DIMATEOR. Cic. de Senect. Mori videbamus in studio dimetiendi pene cæli atque terræ C. Gallum familiarem patris tui Scipio.

Dimetiri & describere. Cic. de Senect. Mirari se non modò diligentiam, sed etiam solertiam eius à quo essent illa dimensa & descripta.

Dimensam & exædificatam animo habere domum alicuius. Cic. ad Atticum. lib. 1. 4.

Dimetiri digitis præcata. Cic. in Parad.

Dimetiri & dinumerare syllabas. Cic. in Orat.

Dimetiens, Participium (διάμετρος.) vt, Dimetiens linea, Id est diameter Plin. lib. 2. cap. 23.

Dimensus. Participium (διαμεμετρημένος.) Cic. de Senect. Et ei Cyrum respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus. Quo in loco sumitur actiuè.

Omnia sint paribus numeris dimensa viarum. Virg. 2. Georg.

Orbis certis partibus dimensus. Virg. 1. Georg. Id est, authore Seruio, Annus diuisus in quatuor tempora. Hic passiuè sumitur.

Ratio dimensa. Cic. in Orat. Neque enim ipse versus ratione est cognitus, sed natura atque sensu, quem dimensa ratio docuit quid acciderit.

Dimensum, Idem quod Demensum. Spartianus in Adriano, Senatoribus, qui non vitio suo decoxerant, patrimonium pro liberorum modo Senatoriæ professionis expleuit, ita vt plerisque in idem vitæ suæ dimensum sine dilatione restituerit.

Dimensio, Verbale (διάστασις, διαμέτρησις.) Cic. 1. Tusc. Pusionem quendam Socrates interrogabat quædam Geometrica de dimensione quadrati.

Dimetor, pen. prod. dimetaris, dimetatus sum (διαμετρέω) dimetari. Cic. 2. de Nat. deor. de syderibus, Eorum enim cursus dimetati, maturitates temporum, & varietates, mutationésque cognouimus. Alij legunt, dimetiti.

Dimico, dimicas, pen. corr. dimicui, & dimicaui, dimicatum (ἀγωνίζομαι) dimicare, Pugnare, quod propriè fit re ipsa. Cæs. 7. bel. Gall. Ne contra suam voluntatem dimicare cogeretur. Ouid. Vitricus & gladiis & scuta dimicet hasta.

Hac tibi sit pugna dimicuisse satis. Ouid. 2. Amor. eleg. 13.

Dimicare acie, vel prælio. Liu. 1. ab Vrbe. Cic. 2. de Nat. deorum, Quum A. Posthumius Dictator cum Octauio Mamilio Tusculano prælio dimicaret.

Acie tota dimicare, Vide ACIES.

Mille modis acies tua dimicat. Ouid. ad Pisonem.

Dimicare cum causa. Cic. 2. de Finib. Sic vester sapiens magno aliquo emolumento commotus, cum causa, si opus fuerit, dimicabit.

De omnibus fortunis Reipub. dimicare. Cic. Att. lib. 8. 164.

Dimicare de imperio cum aliquo. Cic. 1. Offic. Cum Latinis, Sabinis, &c. de imperio dimicabatur.

De potentia sua dimicant homines hoc tempore periculo ciuitatis. Cic. Att. lib. 7. 113.

Dimicant inter se. Plin. lib. 8 cap. 7. Et lib. 7. in Procem.

Pro altero dimicare. Cic. 2. Philipp. An tu Narbonæ in mensas hospitum quum vomeres, Dolabella pro te in Hispania dimicaret?

Dimicare pro re aliqua. Plin. lib. 12. cap. 25, Contra defendere Romani, & dimicatum pro frutice est.

Pro legibus, pro libertate, pro patria dimicare conuenit. Cicero 4. Tuscul.

Dimicandum omni ratione vt incolumes conseruentur. Cicero 1. Verr.

Dimicare in iisdem lineis, dixit Tertullianus, pro in eodem gradu: quia sic interdum collato pede pugnabatur, vt lineæ ductæ pedē semper insistere oporteret, nec inde referri, hócque genere exercitationis vtebantur.

Dimicans, pen. corr. Participium (ἀγωνιζόμενος.) Cic. pro Sext. De capite, de fama, de ciuitate, de fortunis, de liberis dimicantes.

Dimicatio, Verbale (ἀγωνισμός.) Liu. 1. ab Vrbe, Et subeunda dimicatio toties quot superessent coniuratæ.

Discrimen & dimicatio fortunæ. Cic. pro Sylla, Si in extremo discrimine ac dimicatione fortunæ deseruerit.

Dimicatio capitis, famæ, &c. hoc est periculum, vt ait Budæus. Cic. pro Rabirio, Quod in tanta dimicatione capitis, famæ, fortunarúmque omnium fieri necesse est.

Fortunarum dimicatio. Cic. pro Planc.

Dimicatio prælij. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1, Nullas (vt opinor) insidias hostium, nullam prælij dimicationem, &c. pertimescimus.

Solers dimicatio. Plin. lib. 10. cap. 17.

Vitæ dimicatio. Cic. pro Planc. Nullas enim sibi ille neque contentiones, neque inimicitias, neque vitæ dimicationes, nec pro Republica, nec pro me defugiendas putauit.

Anceps dimicatio. Vide ANCEPS.

Periculosa dimicatio. Vide PERICVLOSVS.

Solers dimicatio. Plin. lib. 10. cap. 17.

Inter ipsam dimicationem. Hoc est in ipsa dimicatione, Inter dimicandum, tempore dimicationis. Ex Liuio.

Quærere dimicationem. Liu. de bel. Pun.

In aciem dimicationémque venire. Cic. in Orat.

Dimicatio cum. Plin. lib. 9. cap. 46, At cū caniculis atrox dimicatio.

Dimidius, Adiectiuum, siue dimidium substantiuum (ἥμισυς, ἥμισυ) A dimensione dicitur, teste Donato. Alij à medius deducunt, quasi per medium diuisus. Est autem dimidium, pars dimidiati altera. Gellius lib. 3. cap. 14, Dimidiatum, nisi ipsum quod diuisum est, dici haud conuenit: Dimidium verò est, non quod ipsum dimidiatum est, sed quæ ex dimidiato pars altera est. Plaut. Bacch. 23, Dimidium auri datur, accipias. Idem Pseud. 7, Bonus animus in mala re, dimidium est mali. Plin. lib. 2. cap. 59, Certè nisi sole aduerso non fiunt, nec vnquam nisi dimidia circuli forma. De arcu cælesti loquitur.

Dimidia pars. Plaut. Rud. 24,

Nunc demum istuc dicis, quoniam ius meum esse intelligis,
Dudum dimidiam petebas partem.

Ex parte dimidia hæres. Cic. Planco, lib. 13. 30.

Dimidius modius. Liu. 3. bel. Pun. Ad fidem deinde tam lætarum rerum effundi in vestibulo curiæ iussit annulos aureos: qui tantus aceruus fuit, vt metientibus dimidium super tres modios explesse sint quidam authores.

Dimidias clepsidras dixit Plinius in epistol. pro dimidiatis, teste Budæo.

Dimidium facti qui bene cœpit habet. Horat. 1. epist. 2.

Dimidio minoris constabit aliquid. Cic. Att. lib. 13. 284.

Pecuniæ dimidium alicui curare. Cic. Q. frat. lib. 2. 8.

Ad dimidias decoquere. Vide in præpositione AD.

Dimidium donare Lino, quàm credere totum,
Qui mauult, mauult perdere dimidium. Martial. lib. 1.

Soluere dimidium. Quintil. lib. 5 cap. 10, Lata lex est, vt argentarij dimidium ex eo, quod debebant soluerent, creditum suum totum exigerent.

¶ Dimidium quàm. Liu. lib. 5. bel. Maced. Vt vix dimidium militū, quàm quod acceperat, successori tradiderit.

Dimidio, ablatiuus: vt, Dimidio carius quàm æstimant aliquid emere. Cic. pro Domo sua.

Dimidio minus, & Dimidio minoris. Plaut. Asin. 9. Cic. ad Attic. lib. 13. Vide MINOR.

Minus dimidium, pro Dimidio minus. Cic. 3. Verr. Iurarent se curaturos, vt ex sua cuiusque parte ne minus dimidium ad A. Trebonium fratrem illum proscriptum perueniret. Budæus.

Dimidio plus & pluris. Cic. ad Attic. lib. 9. Idem 5. Verr. Addicitur medimnum M M. dimidio fere pluris quàm superiore anno.

Dimidio stultior. Cic. pro Flacco, Habebat enim Rhetor iste adolescētes quosdam locupletes, quos dimidio redderet stultiores quàm acceperat.

Dimidiatus, penul. prod. Adiectiuum (ἡμίτομος) Dicitur id quod in duas partes diuisum est: vt Dimidiata hora, dimidiatum pomum. Plautus Menæch. 4. Dies quidem iam ad vmbilicum est dimidiatus mortuus. Ennius, Sicuti si quis ferat vas vini dimidiatum. Dimidiatū mensem dixit Cic. in Tuscul. Quæst. Et Plin. lib. 16. cap. 39, Nisi intermestri luna atque dimidiata, ne tangas materiam.

Partes dimidiatæ. Cic. 5. Tuscul. Apparebat epigramma exesis posterioribus partibus versiculorum, dimidiatis ferè.

Dimidiatim, Aduerbium (ἡμισείως.) Plaut. Milit. 10. Sed percellunt, sed perducunt dimidiatim dum appetunt. Id est, sibi volunt dari dimidiam partem.

Diminuo, diminuis, diminui, diminutum, penult. prod. (μειόω, ἐλαττόω, ἀφαιρέω, ὑποτεμνίζω) diminuere, Idem quod minuere, vel in diuersas partes cōfringere & attenuare. Terent. Eunuch. 4. 7, Diminuam ego caput tuum hodie, nisi abis. Idem Adelph. 4. 2, Diminuetur tibi quidem iam cerebrum. Cæs. 3. bel. Ciuil. Longumque iter ex Hispania magnum numerum diminuerat.

Detrahere & diminuere de re aliqua. Cic. 2. de Inuent. Quantum enim de honestate & authoritate eius qui arguitur, detractum est, tantum de facultate totius est defensionis diminutum.

Auxilio diminui. Cic. de Arusp. resp. Moneat ne per optimatium discordiam, dissensionémque, patribus, principibúsque cædes, periculáque creentur, auxilióque diminuti deficiantur.

Ira diminuitur. Ouid. 2. Trist. eleg. 4.

Diminui si quā numinis ira potest.

Diminutum negotio. Author ad Heren. lib. 1, Veruntamen maturabimus, & quod nostro negotio diminutum fuerit, exæquabimus industria.

Diminuere de vel ex. Cæsar 1. belli Gall. Liu. 2. ab Vrbe, Quàm quod diminutum quicquam sit ex regia potestate.

De bonis alicuius diminuere. Cic. Q. frat. lib. 1. 2.

De præsidiis diminuere. Cic. pro Sylla, Sed vt ille iudicis, quantum de mea authoritate deripuisset, tantum se de huius præsidiis diminuturum sperauit.

Verbo vnius de tempore sermonis alterius diminuere. Cic. 3. de Orat. Sed eo te ne laudādi quidem causa interpellaui, nequid de hoc tam exiguo sermonis tempore verbo vno meo diminueretur.

Diminutus, penult. prod. Participium (μεμειωμένος.) Cicero 3. de Orat. Distributione partium ac separatione magnitudines sunt artium diminutæ.

Dignitas collegij interitu alicuius diminuta. Cicero de Claris Orator.

Prædia diminuta. Cic. pro Sylla.

Diminuta ex parte & infirmata sententia. Cic. pro Cecinna.

Diminutum de hæreditate intelligitur, si quid vsucaptum est, & ob id de hæreditate exiit. l. 25. D. de hæred. petition.

Diminutiuus, pen. prod. Adiectiuum. Charisius lib. 2, Sunt diminutiua, quæ ab absolutis nominibus, adiecta in nouissima parte aut litera aut syllaba, capiūt diminutionem, vt Paruus, paruulus. Vox est Grāmaticis frequens & familiaris.

Diminutiuè, Aduerbium. Charisius lib. 1, Pistrinum neutro dicitur, sed Lucilius fœmininè extulit, Media è pistrina. Nam & Terentius diminutiuè pistrillam dixit.

Diminutio, Verbale (μείωσις, ὑπαναίρεσις, ἐλάττωσις.) vt, Diminutio luminis. Cic. 1.

Cic.1.Tusc. Et Diminutio familiæ, Plin.lib.34.cap.13.

Accretio & Diminutio, contraria. Cic.1.Tuscul. Solem lunámque accretione & diminutione luminis quasi fastorum notantem & significantem dies.

Ciuium diminutio. Cic.3.in Catil.

Libertatis diminutio. Cic.2.de Lege Agrar.

Vectigalium diminutio. Cic.2.de Lege Agrar.

Diminutio capitis apud Iurisconsultos, Est prioris status mutatio, vt testatur Caius Tit. De cap. minutis.l.1. Cic.de Prouinc. Consul. Vide CAPVT. Antiqui tamē Oratores de capite diminuere, & de capite demere dicebant. Cic.in Verrem, Vnum hoc aliud Senatusc. reprehensum, secretúmque est, vt quibus ille de capite dempsisset, ne pecunias in ærarium referrent. Idem in Topicis. Cæs.1.bel.Ciuil. Relinquitur noua religio, vt eo neglecto sacramento, quo nunc tenerentur, respiciatur illud quod deditione ducis & capitis diminutione sublatum est.

Diminutio de. Cic. 2. Offic. Neque de bonis priuatorum publicè diminutio fiat.

Facta de imperio diminutio. Seruius Cic.lib.4.5.

Multari diminutione prouinciæ imperatorem, contumeliosum est. Cic.de Prouinc. Consul.

Dimitigo, Vide MANSVETO.

Dimitto, dimittis, dimisi, dimissum (ἀφίημι, ἀπολύω, μεθίημι, παρίημι) dimittere, Idem quod mittere. vt, Dimittere domum, Liu.8.bel.Maced. Virg.1.Æneidos,

-equidem per littora certos Dimittam.

Dimittere boues in pascua. Colum.lib.6.cap.26.

Dimittere literas in alias vrbes. Liu.8.bel.Maced.

Dimittere pueros circum amicos. Cic.pro Quintio, Næuius ipse pueros circum amicos dimittit.

¶Dimittere folia dicitur arbor, quum decidunt. Plinius libro 12.cap.1.

¶Dimittere, pro in diuersas partes mittere. Liu.lib.5.Decad.5, Per omnes ciuitates cohortes dimisit. Sueton.in Cæsare, cap.4, Nam comites seruósque cæteros in initio statim ad expediendas pecunias, quibus redimeretur, dimiserat.

¶Dimittere, pro Deorsum mittere. Plin.lib.11.cap.37, Alterum sinum in quem ex eo dimittit concoctione maturata.

Dimittere se in valles, vel agmen in æquum. Cæs.1.bel.Ciuil. Liu. 7.ab Vrbe, Postquam neque in æquum dimitti agmen vidit.

¶Dimittere, Permittere abire, Sinere. Terent.Eunuch.4.7. Iam dimitto exercitum? THRA. vbi vis. Sic apud Cæs.7.bel.Gall. Dimittere equitatum. Cic.1.Offic. Quum autem Pompilio videretur vnam dimittere legionem.

Dimittere & Retinere, contraria. Cic.4.Verr. Cum quæstu compendióque dimittit, partem retinet.

Æquos & placatos aliquos dimittere. Cic.in Orat.

Aliquem à se dimittere Cic.lib.1.de Orat.

Aliquem cum bona gratia dimittere. Cic.de Fato.

Aliquem cum pace dimittere. Vide PAX.

¶Dimittere, Permittere, in potestatem dare. M.Tullius de Repub. lib.1, Tum annui Consules, tum dimissi populo fasces. Nonius.

¶Aculeum dimittere. Vide ACVLEVS.

Dimittere amicitias. Cic.de Amicit. Est etiam quasi quædam calamitas in amicitiis dimittendis nonnunquam necessaria.

Dimittit animum in artes ignotas. Ouid.8.Metam.

Dimittere se ad aurem alicuius. Cic.4.Verr. Erat hominum conuentus maximus, summum silentium, summa expectatio, quonam esset eius cupiditas eruptura. crebro dimittebat se accensus ad aurem Timarchides. tum iste aliquando, Age, dic, inquit, &c.

Bellum dimittere. Stat.16.Thebaid.

Cœtum dimittere. Cic.1.in Catil.

Comitia dimittere. Cic.Att.lib.19.

Debitorem dimittere. Vide Debitor, in DEBEO.

Cur mea dicta negat duras dimittere in aures? Virg.4.Æneid.

Discedentem non sine magno dolore dimittere. Cicero Attico, lib.12.141.

¶Dimittere se in comparationem alterius, Comparare se alteri. Sueton.de Claris Rhet. Suscepit eas partes actáque ita compleuit, vt Planco silentium imponeret, non audenti in comparationem se dimittere. Vbi fortasse legendum demittere.

Dimittere e complexu suo. Cic.ad Q frat.lib.3, Quem ego ferus ac ferreus è complexu dimisi meo.

Concilium dimittere. Cic. 1. de Orat. Adolescentulus verò sic in initio accusationis exanimatus sum, vt hoc summum beneficium Q. Maximo debuerim, quòd continuò cōcilium dimiserit simulac me fractum ac debilitatum metu viderit.

Concilia instituta dimittere, vel habita rescindere. Cicero 2. de Legibus.

Dimittere & ablegare consilium. Cic.4.Verr. Causam sese, dimisso atque ablegato consilio defensurum negauit.

Dimittere ex consilio. Cæs.3.bel.Ciuil. His rebus adducti, nō prius Viridouicem reliquósque duces ex consilio dimittunt, quàm ab iis sit concessum arma vti capiant.

Contumeliosè dimittere. Vide CONTVMELIA.

Dimittere creditorem, Id est ei satisfacere, se ab eo liberare. Paulus in l.quoties. D.de pactis dota.

Curam dimittere. Cicero Attico, libro 14. 307. Ouidius 13. Metamorphos.

Dimittere curam ex animo. Liu.10.bel.Pun. Inter hæc me Syphacis quidem reconciliandi curam ex animo dimisisse.

Custodiam capitis alicuius dimittere. Cic.pro Plancio.

Debitorem dimittere, Id est liberare acceptilatione. Vlpian. in l. ambitiosa. D de decretis ab ordine faciendis, Ambitiosa decreta Decurionum rescindi debent: siue aliquem debitorem dimiserunt, siue largiti sint. Budæus.

Dimittere in discrimen. Liu.3.ab Vrbe, Dimissa iam in discrimen dignitas ea ætate, hísque honoribus actis.

Dimittit eum dolor. Cels. lib.4. cap.19, Harum ingens dolor esse consueuit, isque hominem sæpe debilitat, & quosdam non dimittit.

Dimittere facultatem rei gerendæ. Cæs.1.bel. Ciuil. Cæsar scalas parari, militésque armari iubet: nequam rei gerendæ facultatem dimittat.

Dimittit febris. Cels.lib.1.cap.7, Si febris non dimittit, eáque interdiu leuior est, noctu increscit, multus sudor oritur, cupiditas tussiendi est.

Dimittere filium de potestate. Caius in l.liberum. D.de adop.

De grauitate aliquid, aut multum de cupiditate dimittere. Cicero 13.Philipp.

Iudicium dimittere. Cic.4.Verr.

Ius suum retinere & Dimittere, contraria. Cic.pro Corn. Balbo, Hæc sunt enim fundamēta firmissima nostræ libertatis, sui quenque iuris & retinendi & dimittendi esse dominum.

In alicuius casus lacrymas dimittere. Ouid.1. Trist.eleg.7.

Libertatem non dimittere. Cic.pro Plancio.

Dimittere è manibus. Cæs.3. bel.Ciuil. Prius se cortice ex arboribus victuros, quàm Pompeium è manibus dimissuros.

E manibus nō dimittere aliquem authorem. Cic.in Orat. Quum esses Athenis, totum diligentissimè cognouisti: neque eum dimittis è manibus, & tamen nostra etiam lectitas.

Dimittere matrimonium, pro Soluere, vel rescindere, apud Suet. in C.Calig.cap.15.

Dimissa è matrimonio, pro Repudiata. Suet.in Tib.Cæsare, cap. 49, Qui dimissam eam è matrimonio post vicesimum annum veneni olim in se comparati arguebat.

Milites dimittere. Cic.7.Verr.

Moras dimittere. Valer.8.Argon.

Murmura venti dimittunt. Sil.lib.7.

Dimissa in populos notitia nominis, pro dispersa. Seneca epist.31, Fama non faciet, nec ostentatio, nec in populos dimissa nominis tui notitia.

Dimittere occasionem. Cæs.5.bel.Gall. Hortatúrque ne sui in perpetuum liberandi, atque vlciscendi Romanos pro his quas acceperint iniuriis, occasionem dimittant.

Dimitti osculo. Plin.in Panegyr. Gratum erat cunctis, quòd Senatum osculo exciperes, vt dimissus osculo fueras.

Dimittere patrimonium. Cic. pro Cecinna, Patrimonium vnius incommodo dimittitur, ius amitti nō potest sine magno incommodo ciuitatis.

Potestate aliquem dimittere, pro Manumittere. Caius in l.liberis. D. de adoption. Liberum arbitrium est ei, qui filium & ex eo nepotem in potestate habebit, filium quidem potestate dimittere, &c.

Remiges dimittere. Cic.7.Verr.

Dimittere reum, Est crimine soluere & vinculis. Plinius ad Traianum. Budæus.

Dimittere scholam, Cessare à docendis iuuenibus. Sueton.de Claris grammat. Dimissa repente schola, transiit ad Q.Septimij Philosophi sectam.

Dimittere Senatum, concionem, &c. Cic.de Amicit. Senatu dimisso, domum reductus ad vesperam est à Patribus Conscriptis. Idem ad Atticum, lib.1. Et Cæs.1.bel.Gall. Liuius 4. bel. Pun. Gracchus prælio in posterum diem pronuntiato, concionem dimisit.

Dimittere à se. Cicero ad Atticum, lib.8, Morem gessi, dimisi à me. Idem ad Quint.fratrem, lib.3, Dimitto autem à me, & vt à magistris ne abducam, & quod, &c. Cæsar 2.bel. Gall. His mandatis eum à se dimittit.

¶Dimitto, pro Relinquo, ad vltimas voluntates pertinet. Auth.de Eccles.tit.§.siquis vasa sanctarum.

Dimittere sanguinem è capite. Varro 2.de Re rust.cap.1, Si hoc genus rebus non proficitur, dimittitur sanguis maxime e capite.

Dimittere de summa, quod & remittere dicitur. Cic.5.Verr. Illum viris fortissimis iudicarunt P.C. dimittere de summa non potuisse: te mulieri decertimæ rectè remisisse Senatores iudicabunt?

Dimittere tempus, Idem quod dimittere occasionem, siue omittere. Cic.2.de Orat. Vidi statim indolem: neque dimisi tempus: & eum sum cohortatus, vt forum sibi ludum putaret esse ad dicendum.

Vsum aliquorum dimittere. Cic.Varroni, lib.9.1.

Dimittere vxorē, pro Repudiare. Sueton. in Tiberio Cæs.cap.10, Dubium, vxorisne tædio, quam neque criminari, aut dimittere auderet, neque vltra perferre posset, &c.

¶Eò rem dimittit Epicurus. Cic.4.Acad.

Commemoratio nominis nostri non dimittenda. Cic.pro Arch.

Dimissus, Participium ([illegible]) Cic.4.Acad. Philonem audierat, homo sanè in ista philosophia, quę nunc prope dimissa reuocatur, probatus & nobilis.

Arma dimissa. Lucan.lib.5,

Sed si solus eam dimissis degener armis, &c.

Lues cælo dimissa. Stat.11. Thebaid.

Dimissio, Verbale ([illegible]) Cicero 7. Verr. Præclara classis in speciem, sed inops & infirma, propter dimissionem propugnatorum atque remigum.

¶Dimissio pro amandatione. Cic.in Parad. Dimissiones libertorū ad fœnerandas, diripiendásque prouincias.

Dimissoriæ literæ ([illegible]) inquit Modestinus De verb.signif. sunt quæ vulgò *apostoli* dicuntur. Dimissoriæ autem dictæ sunt, quòd per eas causa ad eū qui appellatus est, dimittitur. Sic Marcellus De libellis dimissoriis.

Dimoueo, dimoues, pen.corr. dimoui, dimotum, penult.prod. ([illegible]) dimouēre: Idem significat quod remouere, vel loco suo mutare.

Dimouere & depellere, pro Submouere. Cic.pro Cecinna. Dimoueri enim & depelli de loco necesse est eum, qui deiiciatur. Budæus.

Aqua dimota. Ouid. epist. 17,
Nullâque vox vnquam nostras veniebat ad aures,
Præter dimotæ corpore murmur aquæ.

Dimouere bonum & malum discernere. Sallust. de Repub. ord. Primum id quæso considera, qualis sit de quo consuleas: ita bonis malisque dimotis, patenti via ad verum perges.

Causam dimouere in eum aliquam Cicero 2. de Inuent. Sin autem non in hominem certum, sed in eum aliquam causa dimouebitur. Hoc est, reiicietur.

Dimouere corpus. Cels. lib. 3. cap. 22, Si nauigationem aliqua res prohibet, lectica, vel alio modo corpus dimouendum est.

De suo cursu dimouere. Cic. pro Sextio, Qualis nuper Q. Catullus fuit, quem neque periculi tempestas, neque honoris aura potuit vnquam de cursu suo aut spe aut metu dimouere.

Dimouit, perfregitque custodias pœna Plin. in Paneg.

Dimota à centro suo tellus. Plin. lib. 36. cap. 10.

Dimouere de dignitatis gradu vel loco. Cicero 2. Tuscul. Idem in Paradox. Item, Loco, & certo de statu dimouere, Cicer. pro Cecinna.

Dimouere è, vel de possessionibus. Cic. pro Lege Agrar.

Intentionem dimouere in. Cic. 2. de Inuent. Remotio criminis est, quum eius intentio facti quod ab aduersario infertur, in aliam, aut in aliud dimouetur.

Labem à Republica dimouere. Cic. pro Domo sua, Hominis enim scelere & furore notatis, similis à Reipub. labes in posterum dimouebatur.

Dimouere molestiam ab aliquo. Cic. 1. Verr.

Moras vocis dimouere. Seneca Hippol. 4.

Obstanteis propinquos dimouere. Horat. 3. Carm. ode 5.

Dimoueri de sententia: Idem quod moueri & remoueri. Cic. pro Sextio, De ciuitate maluit, quàm de sententia dimoueri.

Dimouere suspicionem. Cic. Antequam iret in exilium, Sed illud queror, quòd non iam ad virtus perniciem, sed ad vniuersorū instruitur calamitatem: conqueri, commiserari, dicere, expurgare, suspicionem dimouere, tamen diluere non liceat, ore oppresso ceruicas esse præbendas.

Aurora polo dimouerat vmbram. Virg. 4. Æneid.

Terram dimouere incuruo aratro Virg. 2. Georg.

Dimotus, penult. prod. Participium ([illegible]) vt, Parietes dimoti. Tacit. lib. 5.

DIMVRI ([illegible]) Populi. Plin. lib. 6. cap. 20, Hinc deinde accolunt Indum aduersum euidenti demonstratione, Amatæ, Bolingæ, Gallitalutæ, Dimuri, &c.

Dimyxos ([illegible]) Lucerna duo habens ellychnia. μύξαι enim Græcis nares dicuntur, & canaliculi in lucerna narium modo eminentes, quibus ellychnia inseri solēt. Vnde & Polymixos lucernæ quoddam genus dicitur, ab ellychniorum multitudine.

D I N

DINAEA, Socrus Oppianici, ab eo interfecta. Cic. pro Cluent.

DINARETVM, Promontorium, inter quod & Acamanta, quod est ad occasum, Cyprus insula iacet. Vide Plin. lib. 5. cap. 31.

DINARCHVS, Corinthius, iussu Polypercontis iugulatus est. Author Plutarchus.

DINDARI ([illegible]) Liburniæ populi, in Naronensi colonia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 22.

DINDYMENA, penul. prod. & Dindyme, penult. corr. ([illegible]) dicitur Cybele: quòd in Dindymo Phrygiæ monte eius sacra fierent. Sipontinus.

DINDYMIS ([illegible]) Oppidum Milesiorum, postea dictum Cyzicum, quum ab initio Arconnesos, & Dolionis, & Dindymis vocitaretur. Hæc Plin. lib. 6. cap. vlt.

DINDYMVS, pen. corr. in sing. masc. gen. in plur. neut. ([illegible]) Mons in Phrygia, vbi colebatur Cybele magna mater deûm, quæ ab eo dicitur Dindymena. Virg. lib. 9. Æneid.

Vidianna Dindyma. Valer. 3. Argon.

DINIA, Oppidum Ebroduntiorum, qui sunt prouinciæ Narbonensis populi, teste Plin. lib. 3. cap. 4.

DINO, onis, Nobilis statuarius, Polycleti discipulus, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

DINOCHARES, pen. corr. ([illegible]) Architectus pluribus modis memorabili ingenio, quique Alexandriam vrbem est metatus, vt videre est apud Plin. lib. 5. cap. 10. Alio tamen loco, nimirum lib. 7. cap. 37, Dinocratem vocat.

DINOCRATES, pen. corr. Messenius, Romæ in conuiuio temulentus, muliebri saltauit habitu. postera die quum ab Achæorum imperio Messanam ad defectionem solicitare vellet, peteretque propterea præsidium à Tito Flaminio, De his, respondit Flaminius, videbimus. Tu verò miror vina tractare, saltare, & fœminam mentiri posse, quum res huiusmodi moliri audeas. Plutarchus in Philopœmene.

DINOMENES, nis ([illegible]) Statuarius insignis, cuius opera Protesilaum, & Pythodemum luctatorem enumerat Plin. lib. 34. cap. 8.

Dinos ([illegible]) Poculi genus: quanquam eodem nomine saltatio quædam etiam vocetur. Vide Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. eod.

Dinos ([illegible]) Id est vertigo. Affectio est, quum caput circumagi videtur: fitque ob inordinatam spiritus flatuosi motionem, qui vel in capite localem habet generationem, vel sursum ex infernis fertur partibus. Author Galen. in lib. Hipp. de vict. ration. comment. 4.

Dinosco, Vide DIGNOSCO.

Dinumero, dinumeras, pen. corr. ([illegible]) dinumerare, Idem significat quod numerare. vt, Dinumerare asterium. Plin. lib. 4. cap. 11. Dinumerare centurias, Cic. ad Attic. lib. 16. Dinumerare stellas, Cic. 1. Offic. Dinumerare horas, Plin. lib. 2. cap. 73. Alij scribunt Dirumero per secundam vocalem: vt Paulus in l. Iurisconsultus. D. de gradibus.

Hostes dinumerat. Ouid. 13 Metam.

Dinumerare & dimetiri syllabas. Cic. in Orat. De verbis enim componendis, & de syllabis propemodum dinumerandis & dimetiendis loquemur.

Tempora dinumerat. Virg. 6. Æneid.

¶ Dinumerare per nonam, pro Dissoluere, sæpissime accipitur. Cic. 7. Verr. Terent. Adelph. 5. 7, Iube nunc iam dinumeret Babylo illi viginti minas. Dinumeret, quasi multum numeret, inquit Donatus.

Dinumeratio, Verbale ([illegible]) Cic. 2. de Orat. Impromissum quoddam & dinumeratio, & alia correctio, & disputatio, &c.

DINVS Mugellanus, Iurisconsultus, Bononiæ ius ciuile professus est, circiter annum 1300. Commentarios in eam disciplinam complures scripsit, in quibus doctrinæ puritatem cumprimis secutus traditur. Hotomanus.

D I O

DIO, Viri proprium. Cic. 4. Verr. Dio Halesinus, Q. Metelli beneficio ciuis Romanus factus.

DIOBESI ([illegible]) Thraciæ populi, quos Nestus amnis præterfluit, vt inquit Plin. lib. 4. cap. 11.

Diobolaris, & hoc diobolare, penult. prod. ([illegible]) Diobolares meretrices, inquit Festus, quæ duobus obolis conducuntur. Plautus Pœnulo, 4,
Turba est nunc apud aram, ibi vis inter istas versarier
Prosedas, pistorum amicas, reliquias alicarias,
Miseras, cœno delibutas, seruilis, &c. seruulorum sordidorum scorta diobolaria? Diobolaria scorta dixit, tanti prostātia, quanti solidus noster est & sextans. Budæus in Asse lib. 5.

DIOCLESVS, Orsilochi filius, teste Homero, habitabat in Pheris loco insigni.

DIOCLES, pen. corr. Atheniensis, Comicus poeta, antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. ¶ Diocles nē medicus Caristius, Darij Histaspis tempore, reliquit & ipse commentarius. Suidas. ¶ Diocles item quidam fuit Centuripinus, qui ob Verris iniurias se suspendit. Author Cic. 4. Verr. ¶ Fuit præterea Diocles cognomine Popilius à Q. Verre spoliatus. Idem 6. Verr.

DIOCAESAREA ([illegible]) Cappadociæ oppidum Plinio libro 6. cap. 3.

DIOCHARES ([illegible]) Cæsaris libertus. Meminit Cic. 11. ad Attic.

DIODORVS, pen. prod. cognomento Chronus, Dialecticus ex Iasso Asiæ ciuitate fuit, vt Strabo est author, Platonis tempore, Euclidemque audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius vt famam obscurauit, ita & cognomen vsurpauit. Dialecticus etiā appellatus, quòd (vt ait Laertius) primus inuolutum & cornutum disserendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorās, quum olim inter epulas à Stilpone sermones quosdam dialecticos propositos extemplo nequiuisset exsoluere, ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuium deseruit, ac edito per otium super ea propositione libro, ex animi mœrore extinctus est. Author Diogenes Laertius. ¶ Diodotus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, vt in Bruto scribit ipse, Etiam (inquit) cum Stoico Diodoto: qui quum habitauisset apud me, mecúmque vixisset, nuper est domi meæ mortuus: à quo cum in alijs rebus, tum studiosissimè in dialectica exercebar, quæ quasi contracta & astricta eloquentia putāda est. &c. Vide eundem 1. de Nat. deor. ¶ Diodorus, Comicus poeta, cuius comœdias enumerat Athenæus.

Diodorus Alexandrinus, filius Pollionis Philosophi, eius qui composuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodoros præterea duos è Lydia Tiberij tempore Strabo commemorat, ambos Oratores. Diodorus Siculus scripsit historiam, quā Bibliothecam inscripsit, continet autem res Romanas & varias in libris XL. vt Suidas testatur, qui dicit eum floruisse sub Augusto. Diodorus Tarsensis, Præsul, cuius meminit Hieronymus.

Diodorus Thebanus tibicen fuit, qui quum hactenus tibia quatuor habuisset foramina, multis perforauit, obliquos spiritui meatus aperiens. Author Pollux lib. 4. cap. 10.

Diœcesis, huius diœcesis, pen. prod. fœm. gen. ([illegible]) Gubernatio, administratio, siue iurisdictio, à [illegible], guberno, tueor. Sunt autem diœceses Pontificum, in quas administrandi officij sui liberam habent potestatem, propter quod Diœcesani episcopi vocantur. Cicero Appio Pulchro, lib. 3. 8. Idem ad Atticum, lib. 5, Tu autem sæpe dare tabellarijs publicanorum poteris per magistros scripturæ, & portus & nostrarum diœcesium. Idem ad Thermum, lib. 13. 54, Deinde siquid habebit cum aliquo Hellespontio controuersiæ, vt in illam [illegible] reijcias.

Diœcetes, diœcetæ, pen. prod. ([illegible]) Qui procurationem & quasi dispensationem regiam suscepit. Cic. pro Rabirio Posth. At Diœcetes fuit regius, & quidem in custodia etiam fuit regia, & vita eius oblata pœnæ est. Ibidem, 17, Id autem facere non poterat nisi Diœcetes: hoc enim nomine vtitur, qui à rege esset constitutus.

DIOGENES, pen. corr. ([illegible]) Cynicus, Sinopeus, vt scribit Suidas, Huius vitam scripsit Diogenes Laertius. ¶ Fuerunt alij quatuor Diogenes, quorum vnus fuit Apolloniates Anaximenis auditor, temporibus Anaxagoræ. Alius Sicyonius, qui Peloponesiaca scripsit. Alius Stoicus ex Seleucia, qui Babylonius ob vicinitatem dictus fuit. Alius Tarsensis quæstionum poeticarū scriptor. Postremò fuit & Diogenes Laertius, qui de vita & morib9 Philosophorū opus præclarū scripsit.

DIOGENIANVS, penult. prod. ex Heraclea Grammaticus sub Adriano principe scripsit Dictionarium per ordinem literarum, multáque alia in arte grammatica. Suidas.

Diogma, tis ([illegible]) Mysticū quoddā sacrū & arcanū, quod in Thesmophorijs solę mulieres obibāt. Dictū forte quòd arcerēt inde viros.

DIOGNETVS, pen. prod. Scriptor fuit itinerum Alexandri, quem Plin. lib. 6. sa sequi testatur. Alter fuit Diognetus, Clitomachi pater illius Pœni, qui successit Carneadi. Tertius, pictor ætate Iulij Cæsaris, cuius meminit Capitolinus. [illegible] syncopa est pro [illegible]. Interpretatur autem à Ioue genitus, generosus, Ioui cognitus.

DIOMADA, pen. prod. Homero Iliad. 9, Phorbantis filia, quā Achilles è Lesbo abduxerat: & quacū post raptā Briseida dormire consueuerat.

DIOMEDEA, Insula in qua Diomedes sepultus est, excedens Italia. Fest.

DIOMEDES, penult. prod. { Διομήδης } Tydei filius, qui ad Troiam cum Ænea congressus Venerem adiuuantem Æneam percussit, vt scribit Horat. lib. 1. Carm. ode 6, Tyiden superis parem. Id quod ipse quoque Diomedes testatur 11. Æneidos,

-quum ferro cælestia corpora demens

Appetij, & Veneris violaui vulnere dextram. ¶ Diomedes, alter rex Thraciæ, qui dum equos suos humana carne aleret, ab Hercule equis ipsis ad deuorandum obiectus est. Ouid. in Ibin,

Vt qui Threicij quondam præsepia regis

Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.

Crudus Diomedes. Ouid. epist. 9.

Fortis Diomedes. Horat. 1. Serm. sat. 5.

Qui locus à forti Diomede est conditus olim.

Geticus Diomedes. Stat. 6. Thebaid.

Diomedis campi in Apulia appellantur, qui ei in diuisione regni, quam cum Dauno fecit, cesserunt. Festus.

¶ Fuit & Diomedes Grammaticus, multi ingenij vir.

DIOMEDEAE Insulæ { Διομήδειαι νῆσοι } duæ, quæ è Gargani regione sunt: quarum altera habitatores habet, altera est deserta, in qua apparere desiisse Diomedem quidam affirmant, & in cælum sublatum: & socios eius ob dolorem in aues conuersos: quæ ob id Diomedeæ vocitatæ sunt: has Iuba Cataractas vocat. Plin. lib. 10 cap. 44. Vide Virgilium 11. Æneid. & ibidem Seruium.

Arces Diomedeæ. Stat. 3 Sylu. 3.

Equi Diomedei. Claud. 2. de Raptu Proserp. in Præfatione. Vide etiam Virgilium & Seruium, 1. Æneid.

Diomedia { Διομήδεια } Sententia Iouis. ¶ Est & auis Diomedea, cuius Ælianus meminit.

DION Syracusanus, apud suos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracusis audiuit, dum ille apud Dionysium ageret: apud quem ipse quoque in honore fuit. Sed postea (quòd esset ei propinquus & familiaris) quum sæpe ad liberandas Syracusas, tum per se, tum per Platonem hortaretur, in suspicionem tyranno venit: quare in exilium actus, Athenas venit. quo tempore, Platoni ludorum præfecto, impensas de suo suppeditauit. Tandem a Platone (vt creditur) inductus, patriam tyrannide liberauit, exacto Dionysio, vt author est Plutarchus. ¶ Diō Cassius, patria Nicæus Historicus, scripsit Romanam historiam libris LXXX. præterea res gestas Traiani principis, vitā Arriani Philosophi. Author Suidas. ¶ Dion Prusieus, Sophista & Philosophus, cognomento Chrysostomus, prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerunque vixit, cuius fuit familiaris, eodemque curru dignatus. Scripsit pro Homero contra Platonem libros IIII, De virtutibus Alexandri Magni decem, Præterea an mundus esset interiturus, De comæ laudibus. De laudibus Herculis. Hæc Suidas. ¶ Fuit & Dion quidam Tragicus, cuius meminit Pollux lib. 2.

Dioncosis { διόγκωσις } Distentio, intumefactio. Methodici ita vocabant corporum distentionem, vel à coaceruatis excrementis factam, vel diffusis humoribus, ac velut inundatione, vnde & ῥύσις cadere dicebatur, cui opponitur σύγκωσις, apud Galen.

DIONE, penult. prod. { Διώνη } Mater Veneris. Vnde Dionæus dicitur. Virg. eclog. 9, Ecce Dionæi processit Cæsaris astrum.

Dionæus, Adiectiuum { Διωναῖος } Quod ad Venerem pertinet. vt Dionæi flores. Colum. lib. 10. 17.

Mater Dionæa. Virg. 3. Æneidos,

Sacra Dionææ matri, diuisque ferebam. Id est Veneri. Seruius.

Columbæ Dionææ. Stat. 3. Sylu. 5.

Columbulus Dionæus, Catul. in Iulium Cæsarem.

Fraus Dionæa. Claud. 1. de Raptu Proserp.

DIONYSA, Insula Æoliæ adiacens. Plin. lib. 4. c. 12 ¶ Est & altera Lycij Maris insula, prius Caretha dicta. Vide eundem Plin. lib. 5. cap. 31.

Dionysia, orum { Διονύσια } Festa erant Athenis, in honorem Dionysij instituta, quæ & Bacchanalia vocantur. Ea erant duplicia: altera vetustiora, quibus sacra fiebant in Acropoli (vbi antiquissimum erat Dionysij tēplum, quod in Limnis dicebatur) idque duodecimo die mensis, quem illi Anthesteriona vocabant: Altera recentiora, quæ & Astyca dicebantur, hoc est vrbica, quæ in noua vrbe celebrabantur, quæ sub Acropoli sita fuit.

Dionysias, Gemma est Plinio, mistis rubentibus maculis, libro 37. cap. 10. ¶ Est & insula, quam aliter Naxum vocant, à vinearum fertilitate sic dicta. Plin. lib. 4. cap. 12.

Dionysiaci dæmones quidam sunt asperi & immites, quos alij nuncuparunt Conalos. Vide Cæl. Antiq. lib. 2. cap. 7.

¶ Dionysiaci artifices dicuntur, authore Aristot. & Gellio lib. 20, homines scenici, in quibus sunt comœdi & tragœdi, id est fabularum actores, mimi, pantomimi, archimimi, ethologi, ethopœi, & omnes vno nomine hypocritæ, id est alienæ personæ simulatores dicti. Budæus in annotat.

Dionysiarchus { Διονυσίαρχος } Cic. 6. Verr. Dionysiarchum ad se Pardiorum, hoc est summum magistratum vocari iubet.

Dionysiarchus { Διονυσίαρχος } Magistratus apud Carthaginienses erat, in quo iua maiestatis & totius imperij fuit, cuiúsve ductu & auspicio respublica gerebatur. Alex. Genial. dier. lib. 4. cap. 23.

DIONYSIODAS { Διονυσιόδης } vt inquit Strabo, ex Tarso ciuitate oriundus poeta tragicus, ex his qui memorantur, fuit. Vide Strab. lib. 14.

DIONYSIOPOLIS, vel Dionysopolis, penultima corr. vt scribit Plinius libro 15. cap. 4. Vrbs est Thraciæ, authore eodem Plin. & Pomponio Mela. lib. 1.

DIONYSIOPOLITAE, Populi Dionysiopolim habitantes. Cicero 1. ad Q. frat. Dionysiopolitas, qui erant inimicissimi mei, lenui. &c.

Dionysisci { Διονυσίσκοι } Medicis ossea sunt eminentiæ, quæ prope tempora nascuntur. dicuntur autem Cornua, detorto à corrigeris animalibus nomine. Galen. lib. finit. medic.

DIONYSIUS { Διονύσιος } Siciliæ tyrannus, pater & filius, de quibus fusissimè Iustinus lib. 21. ¶ Dionysius Dialecticus e Bithynia cōmemoratus Strab. lib. 12. ¶ Dionysius Corinthus, vt Suidas scribit: vt alij, Afer, ex Bysanthe ciuitate temporibus Augusti, scripsit Geographiam versib. hexametris. ¶ Dionysius Alexandrinus Grammaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius bibliothecæ & epistolis præfuit: præceptorem habuit Chæremonem Philosophum. Cui scholæ Alexandrinæ olim successit. Author Suidas. ¶ Dionysius Milesius, Historicus, scripsit res Persicas, & quæ post Darium gesta sunt, aliáque à Suida commemorata. Philostratus hunc pluribus verbis inter Sophistas scribit: cum dicit Adriano principi, ob ingenium acceptum fuisse, à quo Satrapes factus, adscriptúsq; inter Equites. ¶ Dionysius Halicarnasseus. Augusti temporibus Romanam scripsit historiam, vt Suidas testatur: scripsit etiam de characteribus antiquorum Oratorum. Præterea de compositione Orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrica, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationē conuertit. Dionysius, Heraclionis filius, tyrannus, apud Heracleā & Antiochiā regnauit, vt author est Strab. lib. 16. ¶ Dionysius Areopagita, Præsul Atheniensis, Pauli discipulus, vt scribitur in Actis Apostolorum, solus Paulo concionante e Philosophis qui aderant, credidit. Hic quum esset in Ægypto, quò se disciplinæ causa contulerat, viderétque eclipsim nulla ratione, quum CHRISTVS passus est, vnà cum Apollophane sophista præceptore suo, dixit, Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina dissoluetur. Scripsit ad Timotheum Præsulem Ephesi, de Diuinis nominibus, lib. 12. de Hierarchia cælesti, De cælestibus ordinibus: præterea alia complura opuscula, vt author est Suidas ¶ Dionysius, Corinthiorū Præsul sub M. L. Antonini doctrina, sanctitatéque clarus, scripsit epistolas quasdam valde laudatas, vt author est Hieronymus ¶ Dionysius, Præsul Alexādrinus, Origenis discipulus, cuius operū meminit Hieronymus ¶ Dionysius dicitur Bacchus, quasi Iouis filius. Hinc Dionysia, Liberalia, Bacchanalia. ¶ Quinque Dionysios facit Cic. lib. 3. de Nat. deor.

DIONYSODORUS, Patria Melius, Geometricis scientia nobilis, cuius in sepulcro inuenta fertur epistola ad superos scripta, de qua latè Plin. lib. 2. cap. vlt. ¶ Fuit item Dionysodorus alter statuarius, Critiæ discipulus, cuius meminit etiam Plin. lib. 34. c. 8. ¶ Dionysodori quoque Colophonij, pictoris non ignobilis mentio fit ab eodem ipso Plin. lib. 35. cap. 11. ¶ Dionysodorus præterea quidam Syracusanus, de quo Cic. 4. Verr.

Dionysonymphas, adis, Herba magica, Callignete aliter dicta: Est autem hoc nomen adepta, quòd vino mirè conueniat. Plinius libro 24 cap. 17.

Diopetes, Vide DIIPETES.

Diopetes, de homine dicitur opportuno, quasi cælitus delapsus.

DIOPHANES, penult. corr. { Διοφάνης } Nomen viri Bithynici, de quo Columel. Diophanes, inquit, Bithynus Vticensem totum Dionysium Pœni Magonis interpretem, per multa diffusum volumina, sex epitomis circunscripsit. ¶ Diophanes item Mitylenæus, Rhetor fuit insignis, Gracchorum præceptor. Cic. in Bruto, Fuit Gracchus diligentia Corneliæ matris à puero doctus, & Græcis literis eruditus. Nam semper habuit exquisitos è Græcia magistros: in eis iam adolescens Diophanem Mitylenæum, Græciæ temporibus illis disertissimum.

Diopi { Δίοποι } Reges, siue duces vocantur, quod commonstrat Æschylus, sicut adiopi dicuntur, qui principe carent. Plutarchus autem in Romulo, Diopos regios, aut dispensatores accipit, aut villicos. Nā de Romulo & Remo, Præfectos, inquit, ac regios diopos contemnebant, & pecoris magistros: vel, vt ipse ait, ἀγελάρχας. Sed interpres diopos dici legatos putat, & perperam, vt Cælio videtur Antiq. lect. lib. 8. cap. 1. quem vide.

DIOPOLIS { Διόπολις } Ciuitas Emporiensibus vicina, quam murus, inquit Strab. diuidit, quosdam ex Indicetis inquilinus prope se habens, qui etsi per se suam agerent remp. communia tamen habere mœnia cum Græcis, tutelæ gratia, voluerunt. Hæc ille lib. 13.

Dioptice, es { διοπτική } Astrologiæ pars, Solis & Lunæ, cæterorúmque astrorum distantias per instrumenta inuestigans. Hanc vulgò *perspectiuam* vocant. Vide Rhodig. lib. 12. cap. 9.

Dioptra, dioptræ { διόπτρα } Instrumentum Geometricum, ab explorando perspiciendóque dictum. In qua significatione vtitur Pollux & Plin. lib. 2. cap. 69, Nam nisi in medio esset, æquales dies noctésq; haberi non posse deprehenderūt & dioptræ, quæ vel maxime id confirmant, cum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus, occasúsque cernatur, & solstitialis exortus per suam lineam, brumalísque occasus. Vitruuius autem lib. 8. cap. 6. accipit pro regula ad librandas aquas apta, quum ait, Libratur aqua dioptris.

DIORES, penultima prod. Proprium viri, quem Turnus interemit, apud Virg. lib. 12. Æneid. Idem lib. 5,

Regius egregia Priami de stirpe Diores.

DIORYCTUS { Διόρυκτος } Locus est Acarnaniæ, trium stadiorum longitudine, vbi Leucadis insula olim opera accolarum à continenti fuit abscissa, eadémque reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. Author Plin. lib. 4. cap. 1.

Diorthosis { διόρθωσις } Correctio. Propriè quando quis lapsabundus quippiam apprehendit, quo se erigere potest, aut quum semetipsum erigit. Budæus Comm.

Diorthotæ { διορθωταί } Athenis vocabantur, apud quos causa falsæ & ementitæ legationis dicebatur. Demosthenes.

Diorthoticum ius, dicitur quasi emendatiuum. quod in cōmerciis versatur. Budæus in Lius etode. D. de Iust. & iur.

Dioryx, penult. prod. quia per ω scribitur, huius diorygis, penult. corr. masc. gen. { διῶρυξ } Fossa est manu facta, teste Hermolao in 4. Plinij. Pomponius Mela lib. 3. in sinus Arabici descriptione, Vltra Arsinoen, & alia Berenicetum sylua quæ hebenum odoresque generat & manu factus amnis, ideóque referendus, quod ex Nili aluco dioryge abductus exita sinum. De huiusmodi alueis è Nilo & in Nilum ductis, passim lib. vlt. Strabo. Fiebant autem propter fertiles Nili aquas in agros deriuandas, interdum etiam vt commodior esset nauibus in pleraque loca transitus.

Dios encephalus { [illegible] } Opiparum quoddam eduliú, Iouis cerebrum vocabatur, vt testatur Pausan. apud Eust. Iliad. 9.

DIOS TECHOSIA, fõs miræ naturæ. Plin. lib. 2. cap. 103, In Andro insula templo Liberi patris fontem Nonis Ianuariis semper sapore vini fluere Mutianus ter COS. credit: Dios tecnosia vocatur.

DIOSCOLION { [illegible] } Locus vbi sistebatur mactandum pecus: vel in quo ij qui lustrabantur, pedem sinistrum collocabant.

DIOSCORIDAS, penult. corr. { [illegible] } Anazarbeus, Medicus, M. Antonij & Cleopatræ familiaris, scripsit libros XXIIII. [illegible], id est De simplicibus medicamentis. Suidas.

DIOSCORIDU, Insula. Plinius libro 6. cap. 28, Nec minus altera clara in Azanio mari Dioscoridu, distans à Syagro extimo promontorio CCLXXX. M. pass.

DIOSCORIUS, Miræus, Grammaticus, Præfectus Prætorij Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Author Suidas.

[illegible], id est Dioscuri, penult. prod. apud Græcos (inquit Cicero libro 3. de Natura deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquissimo, & Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Castor & Pollux. Tertij dicuntur à nonnullis Alco & Melampus, Emolus, Atrei filij, qui Pelope natus fuit.

DIOSCORON, Insula est in finibus Italiæ, è regione Lacinij promontorij. Plinius lib. 3. cap. 10.

DIOSCURIAS, Dioscuriadis, vel Dioscuriada, Dioscuriadæ, penul. corr. vrbs in Colchide nunc deserta, quondam adeò clara, vt nõnulli prodiderint, in eam trecentas nationes quæ dissimilibus linguis vterentur, descendisse, & postea à Romanis centum triginta interpretibus negotia ibi gesta fuisse. Plin. lib. 6. cap. 28. Et Strabo lib. 11.

DIOSHIERITÆ { [illegible] } Asiæ populi, Epheso finitimi, vbi & conuenita dicuntur, teste Plin. lib. 5. cap. 29.

DIOSHIERONITÆ { [illegible] } Cappadociæ populi numerantur à Plin. lib. 6. cap. vlt.

Diosmos { [illegible] } Aristotelis interpretibus appellatur, quâ odores perferuntur ad odoratum, ac si perolatiam vocaris, quòd sit odoris velut vehiculum. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. 4.

DIOSPAGE { [illegible] } Mesopotamiæ oppidum, in campestribus situm. Vide Plin. lib. 6. cap. 26.

Diosphyra, numero plur. { [illegible] } Fructus quoddam genus apud Galenum libro 2. de alimen. quasi Iouis ralis. A quibusdam dicuntur Diospyri.

DIOSPOLIS, penult. corr. Ægypti ciuitas, quæ Iouis ciuitas Hecatompylos quandoque dicta fuit. Vide THEBÆ. Vide etiam Plin. lib. 5. cap. 9.

Diospolites { [illegible] } Vna ex Ægypti præfecturis, quas nomos vocant, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 9.

Diospoliticon { [illegible] } Medicamentum est leuiter deiiciendæ aluo vtile, vtpote quum pari cum reliquis pondere nitrum immistum habet. Vide Galen. lib. 6. de sanit. tuend.

Diospyros { [illegible] } Herba, lithospermũ Dioscoridi & Plinio dicta, vt putat Hermolaus. Iouis flãmam interpretatur Theodorus, quum Iouis triticum debuisset, quando & plebecula Solis granum dicit. Vide Cæl. Rhodig. lib. 21. cap. 26.

Diota, huius diotæ, penult. prod. { [illegible] } Diotæ sunt vasa seu dolia fictilia, duas ansas habentia, ad seruanda vina accommoda. Horat. 1. Carm. od. 9,

Deprome quadrimum Sabina
O Thaliarche merum diota.

DIOTIMA, æ, penult. corr. Nomen mulieris proprium, quam, vt ex Luciano cõpertum est, sola illustrauit philosophia. Meminit Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 2.

DIOTIMUS, Nauarchos Atheniensium appulsus Neapolim, ex oraculo Parthenopę rem diuinam obiit, ac cursum peregit Lampadicã, quem mox quotannis celebrarũt Neapolitæ. Refert Cæl. ex Scalo Timæo lib. Antiq. lect. 11. cap. 57.

DIOTIMUS { [illegible] } Strombichi filius, historicus quidam fuit, qui legationes Atheniensium enarrans, è Cilicia per Cydnum in Choaspen flumen adnauigasse, quod præter Susa defluit, & quadragesimo demum die, ad Susa se peruenisse scribit. Author Strabo lib. 1.

DIOTREPHES { [illegible] } Sophista clarus fuit, ex Antiochia vrbe oriundus, quem Hybreas maximus Strabonis tempore orator, audiuit, et idem ipse testatur lib. 13.

Diox, genus piscis, frequens in Ponto. Festus.

DIOXIPPUS, nobilis athleta, cuius meminit Plin. lib. 35. c. 11. ¶ Alius eiusdem nominis poeta Comicus, cuius fabulas cõmemorat Suidas. ¶ Alius miles Alexãdri Magni, mira fortitudine prouocatus à Corrago milite item Macedone, claua eum cecidit. Author Ælianus.

D I P

Diphalangia, giæ { [illegible] } Ordo quidam instruendæ aciei. Latinis est acies.

DIPHILUS { [illegible] } Architectus fuit in perducendis ad finem operibus tardissimus, adeò et locum fecerit prouerbio, Diphilus Diphilo tardior. Cic. ad Q. frat. lib. 3, Apud herum rectè erat: in Manliano offendi Diphilum Diphilo tardiorem. Locus erit prouerbio, quoties volumus significare aliquem natura tardum, magnum suæ negligentiæ cumulum adiecisse.

Diphoreticus { [illegible] } Sudor ille medicis nuncupatur, qui fusius redundans, imbecilliores reddit, quòd [illegible] sit Græcis, quod digeri Celso Cornelio in cardiaci morbi mentione. Sic verò affectos diphorumenos vocant: Plinius nunc sudatores, nunc expauescentes. Ex Cæl. Rhodig. lib. 6. cap. 4.

Diphoros { [illegible] } Bis anno fructus gerens. Sic biferas ficus Latini dicunt. Diphoros syllogismos Dialectici vocant, in quibus eadem propositionibus est conclusio: vt, Si dies est, est dies est: autem dies, igitur dies est.

Diphris, gemma est Plin. lib. 37. cap. 10, duplex, candida ac nigra, mas ac fœmina, genitale vtriusque sexus distinguente linea.

Diphryx { [illegible] } quid sit, declarat Plin. lib. 34. cap. 13, his verbis, In ærariis officinis & smegma fit, iam liquato ære atque percocto, additis etiamnum carbonibus, &c. diphrygem vocant Græci ab eo quòd bis torreatur.

Diphthera, æ, Pellis Amaltheæ capræ, in qua res humanas scribere dicitur Iupiter. Item operculum libri. Est & pastoritiũ ex pellibus indumentum, quod quidam vocant Rhanonem: nonnulli etiam betam appellant. Scribit Herodot. Ionas [illegible] dicere [illegible], quòd aliquãdo ob penuriam papyri pellibus vterentur, tum caprinis, tum ouillis. Hinc est illud prouerbium, Diphtheram serò Iupiter inspexit. &, Antiquiora Diphthera. Vide Erasm. in Chiliad.

Diphthongus { [illegible] } cõglutinatio duarum vocalium in eadem syllaba, vim suam retinentium, vt æ, œ, &c.

Diplasiasmus { [illegible] } Duplicatio. Sic & Grammatici vocant figuram, vbi consonans in medio duplicatur, quod Iones factitant, & Poetæ.

Diplethrum { [illegible] } Spatium est ita præfinitum, vt ex quoque latere pedes ducentos & quadraginta efficiat. Sic enim duo plethra continebit, vnde & nomen habet. Vide plura apud Alex. Genial. dier. lib. 2. cap. 30, Strabo lib. 7, Diplethrum, inquit, stadij est pars tertia, vtimicum iugera duo. Hæc ille ex Polybio.

Diplois, idis { [illegible] } Vestis duplicis genus, vt ex ipso statim etymo apparet, quidpiam duplicato compositum significante. Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10.

Diploidion { [illegible] } Vestis genus mulieribus proprium, cuius meminit Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 10. Pollux item lib. 7. cap. 13.

Diploma, Vas duplex Plinio dicitur, cuius vsus nusquam est frequentior, quam apud pharmacopœos. Huius quoque meminit Paulus Ægineta in ouorum coctura, quæ præfocata dicuntur.

Diploma, penult. prod. diplomatis, penult. corr. neut. gen. { [illegible] } Est quas *patentes literas* appellamus: cuiusmodi sunt edicta & mandata principum regio signo sancta, & quas *bullas pontificias* vocant. Cic. ad Ampium Balbum, lib. 6. 12, Diploma statim nõ est datum. De literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quidpiam duplicatu compositum significans, aut complicatum, vt linteum, quod & [illegible] dicitur. Macrob. lib. 1. Saturn. 23, Consulunt hunc deum & absentes missis diplomatibus consignatis, rescribitque ordine ad ea quę consultatione abdita continentur. Diplomata appellat chartulas complicatas, & lino traiectas, obsignatásque: quo in loco, codicillos etiam Latinè ea vocat. Cic. in L. Pisonem, Mitto diplomata tota in prouincia passim data: mitto numerum nauium, summámq; prædæ. Id est edicta quibus naues exigendas mandabas, quum prouinciæ præesses. Inde fit vt diplomata vocati sint codicilli qui dabantur cursoribus, vt liceret eis vti equis & vehiculis publicis. Cic. Att. lib. 10, De diplomate admiraris, quasi nescio cuius te flagitij insimulatem, &c. Ex Budæo.

Diplomata esse videntur quæ euectiones vocantur, per totum titulum de Cursu publico, lib. 12. C. Latinè, vt arbitror, duplices tabellæ dicuntur. Venuleius in l. Continuus. §. Quum ita stipulatus sim. D. de Verborum obligationibus, Vt qui Ephesi daturum se spoponderit, neque diplomate diebus ac noctibus, & omni tempestate contempta iter continuare cogatur. Et paulo pòst, Quod si diplomate vsus, aut felici nauigatione maturius quàm quisque perueneriт Ephesum. Modestinus in l. eos qui. D. Ad legem Corneliam de falsis, Qui se pro milite gessit, vel illicitis insignibus est vsus, vel falso diplomate vias commeauit: pro admissi qualitate grauissimè puniendus est. Simile erat apud Persas [illegible], id est, vt Herodotus inquit lib. 8, cursus celerrimus equitum, quales in Gallia *postas* vocant. Hi Latinè Pegasitij dici possunt. Antiqui Veredarios vocauerunt. Bud.

Reuiuiscunt diplomata. Tacit. lib. 18. Vide Alciatum in annotationibus in Tacitum.

¶ Diploma etiam Græcis medicis vocatur duplex vas, quo nihil hodiéque myropolis familiarius est: nimirum quum vas quod pharmaca habeat, in aliud vas siue lebetẽ aqua plenum imponitur, quod ipsum fit penitus impositum. Vox est Galeno frequens. Vulgus *Balneum Mariæ* vocat.

Dipnitis, idis { [illegible] } Cœnatoria vestis Latinè verti potest. qua videlicet in cœnis vtebantur veteres. Dion in Adriano, Cornelius, inquit, Fronto peruesperi quandoque ab cœna domum repetens, officium cuidam præstiturus in veste dipnitide indicium est ingressus, ac iudices ita salutauit, vt non matutino vteretur verbo [illegible], id est aue: sed vespertino [illegible], quod salue interpretantur. In codicibus Latinis Senatoria vestis pro Cœnatoria legitur nonnunquam, sed mendosè, vt liquet.

Dipnologia { [illegible] } Cœnandi ratio Græcis dicitur, aut de cœnis sermo: sic gastronomia, ventris lex, vnde & gastronomi. Cælius Rhodig. lib. 27. cap. 54.

DIPOENUS, Scyllis frater, qui ambo, teste Plinio, in Creta insula geniti, Medis imperantibus, priúsque quàm Cyrus apud Persas regnare inciperet, Olympiade circiter quinquagesima secunda, primi omnium marmore sculpendo inclaruere. lib. 36. cap. 4.

DIPOLIS { [illegible] } Lemnus sic vocatur: habet enim in se Hephæstiam & Myrinam. Etymol.

Dipodium { [illegible] } Genus exlcrementi Critiæ memoratum apud Pollucem, lib. 7. cap. 22. quod is dicit esse quas [illegible] vocant.

Dipondium, & dipondius, dipondij, & Dupondius { [illegible] } à duobus ponderibus dicitur. Nam vt Varro docet, duos asses pendebat. Assis duos sextantes nostros valuit, id est denariolos quatuor. Dipondium igitur valebit octo denarios nostros. Quare Cicero pro Quinctio, dipondium pro pecuniola posuit, Si dupondius (inquit) tuus ageretur Sexte Nęui, si in paruula re captionis aliquid vererere, non statim ad Caium Aquilium, aut ad eorum aliquem qui consulantur, cucurrisses? Ex Budæo. In Oratione pro Quinctio legitur ex vetustissimo codice, Si de prædiis tuis ageretur Sexte Næui. Plinius libro 33. capite 3, Libralis, vnde etiam nunc libella dicitur, &

dupondius

dupondius appendebatur assis. Apud Senecam epistol. 18, dispondius legitur.

¶ Dupondium, Duorum pedum mensura. Veteres enim pedem pro asse siue podo habuerunt, quod in duodecim æquas partes diuidebatur, nimirum in duodecim vncias, siue pollices. Columel. lib. 6. cap. 19, Habet in longitudinem pedes nouem, & in latitudinem pars prior dupondium semissem, pars posterior quatuor pedes.

Dipondiarius, Adiectiuum { } Plin. lib. 34. cap. 2, Et aurichalci bonitatem imitatur in sestertiis dupondiariisque, Cyprio suo assibus contentis.

Dipondiarius orbiculus. Colum. lib. 4. cap. 30.

Dipsacon, Spina alba, quæ & aspalathus & diacheton vocatur, vt ait Plin. lib. 24. cap. 13. Latini lacabum vel labrum Veneris vocant: Profert autem carduum lanis purgandis idoneum. Ruellius lib. 1. cap. 20, Dipsacus nomen inuenit quasi siticulosi, quòd concauo alarum sinu rorem vel imbrem concipiat, quo velut ad abigendas sitis iniurias abutatur. Labri Venerei nomenclationem è cauato foliorum habitu contraxit, quæ se anfractuosa sinuant ambage, peluim vel lauacrum exprimentia, sempérque torulenti laticis aut pluuij fideliæ modo tenacia.

Dipsacos, Herba, quæ folia habet lactucæ, bullásque spinosas in dorsi medio, caulem duûm cubitorum, iisdem spinis horridum, genicula eius binis foliis amplectentibus, concauo alarum sinu, in quo subsistit ros salsus. In cacumine capitula sunt echinata spinis. Plin. lib. 27. cap. 9.

Dipsacum, ci { } Vocatur Medicis renum quædam affectio, quam matellæ intercutem nonnulli vocant: vrinæ profluuium alij. Sic dicta quòd maximam inducat sitim. Vide Galenum de loc. affect. libro 6.

DIPSAS, Nomen est lenæ, quam Ouidius suis carminibus insectatur, quòd puellam suam meretricia arte instrueret. Sic enim scribit,

Est quædam (quicunque volet cognoscere lenam,
Audiat) est quædam nomine Dipsas anus.

Dipsas, huius dipsadis, penult. corr. fœm. gen. { διψάς } Serpens, sic dicta quòd ij quos mordens apprehenderit, siti marcescunt vehementius, ad potúmque efferuescunt, ac inde incessanter haurientes dissiliunt mox. Cælius lib. 25. cap. vlt. Et Dioscorides libro 6. cap. 119, ex Hermolai versione, Dipsadis morsus comites sunt tumor quidam solutus, sitis contenta vehementes, nunquam explebilis, nunquam interquiescens. Ob id ipsa, dipsas, ab aliquibus prester, ab aliis causos vocata est. Lucan. lib. 9. 128,

-in mediis sitiebant dipsades vndis. Ibidem, 148, huius veneni vim multis versibus elegantissimè describit,

Signiferum iuuenem Tyrrheni sanguinis Aulum
Torta caput retro dipsas calcata momordit, &c. Meminit Plinius lib. 23. cap. 8.

Dipsetica { διψητικά } Dioscorides nuncupat quæ sitim augent, sicut Adipsa, quæ minuunt. & Acrepala, quæ ebrietatem prohibent. Refert Cæl. Antiq. lect. lib. 17. cap. 28.

DIPSIVM Argos. Achaiæ oppidum, aliàs Coryphasium, aliàs Inachium appellatum. Author Plin. lib. 4. cap. 5.

Dipsontes { } Id est sitientes, author Philostrato dicebantur, qui clepsydris auscultationibus interesse poterant, quibus Adrianum Tyrium ascriptum refert ab Herode Attico, tanquam rei maximè arcanæ. Item Pausaniam Cappadoca vnum ex iis fuisse scribit qui clepsydris participes forent. Ex Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 39.

DIPSON, Dipsontis, Fluuius est Ciliciæ, ex Tauro profluens. Lucan. libro 8,

-Tauróque videt Dipsonta cadentem, &c.

Diptota, penult. prod. { δίπτωτα } dicuntur nomina duos tantum casus habentia.

D I R

DIRA { } Strabo libro 16. Angustiæ Æthiopiam versus à promontorio fiunt, quod Dira nominatur, & oppidum eodem nomine, quæ loca ab Ichthiophagis habitantur. Hæc ille.

Diradio, diradias, penult. corr. diradiare, In radios componere. Colum. lib. 5. cap. 6, Validam ergo vitem in ramos diducere censent, & traducibus dispergere atque diradiare.

Diræ, dirarum. Vide DIRVS.

DIRCA, Oppidum à Syene & prius Arabiæ latere, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

DIRCÆVS { } Dicitur Aonius, siue Thebanus. Nam pars Bœotiæ in qua fons est Dircæus, Dircæa cognominata est. Et apud Virgilium Amphion Dircæus dictus est.

DIRCE { } Mulier Babylonia & formosa, quæ quoniam Palladi contumax fuerat, quum se lauaret, versa est in piscé. ¶ Alia fuit Dirce, vxor Lyci regis Thebanum, quam accepit repudiata Antiopa Zethi & Amphionis matre. Hi ad vlciscendam iniuriam matri factam, tauro indomito Dircen alligauerunt, eámque sic exstinxerūt, vt est apud Propert. lib. 3. Tu reddis pueris matrem, puerique trahendam
Vinxerunt Dircen sub trucis ora bouis.

Campus Dircæus. Stat. 6. Thebaid.

Cygnus Dircæus ab Horatio Pindarus nuncupatur, 4. Carminum, ode 2.

DIRCENNA, Fons est gelidissimus in Hispania Tarraconensi, non procul à Bilbili. Martial. lib. 1,

-auidam rigens
Dircenna placabit sitim.

Directarius, Directè. Directio, Directus, Vide DIRIGO.

Diremptio. Diremptus. Vide DIRIMO.

Direptio, Direptor, Direptus, Vide DIRIPIO.

Diribeo, diribes, penult. corr. diribere. Distribuere. Plin. lib. 36. cap. 15, En hic est ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, iura externis mittit. De populo Romano.

Diribere, & Dirimere, illud tabellarū, hoc suffragiorum videri proprium verbum fuisse: neutrum autem, satis fuisse manifestum. Dirimere

re tabellas significat, distribuere diribebantur autem iis, qui suffragium laturi essent. de quo sic in oratione in Pisonem, Hoc certè video, vos rogatores, vos diribitores, vos custodes fuisse tabellarum. & in ea post reditum in senatu: Quando illa dignitate rogatores, diribitores, custodésque vidistis? loquitur autē Cicero de lege pro ipsius reditu comitiis centuriatis lata. Nec dubito, quin legendum sit, Diribeantur, non Diripiantur, in ea in Pisonem, in eo loco: An expectas, dum de te XXXV. tabellæ diripiantur? Ita hoc verbum non in comitiis solùm, verumetiam in iudiciis vsurpatum patebit. nam hoc proximum exemplum satis planè iudicium, quod Pisoni Cicero minatur, significat. Plinius autem ad alias res transtulit hoc verbum. ait enim sic libro 36. capite 15, Hic est ille domitor orbis populus, qui gentes & regna diribet. Quòd autem in oratione pro Plancio vir diligēs & eruditus legendum putat, pro Direptio, Diribitio: rectius opinor fecisset, si Diremptio reponere maluisset. quū enim populus, aut iudices tabellas, voluntatis indices, in cistas deposuerant, tum vt intelligeretur, quæ tabellæ legem probarent, quæ reiicerent, aut quę reum absoluerent, quæ condemnarent, nimirum dinumerari, & separari necesse erat: id autem, Dirimere, eáq; actio Diremptio vocabatur. id ita esse, planè demonstrat Varro de Re rust. lib. 3, Comitiis, inquit, ædilitiis, quum ego atque Axius suffragiū tulissemus, Axius mihi, Dum diribuntur, inquit, suffragia, vis potius Villæ publicę vtamur vmbra, quàm priuati candidati tabella? sic enim scriptum est in veteribus libris, non, vt à quibusdam, huius verbi vim ignorantibus, nimis temerè est intrusum, Dirimentur. In epistola quoque 4. libri 3. ad Q. frat. Cato, inquit, diruptis tabellis de circulo se subduxit. vbi, Diremptis legi malim. perspicuè autem huius verbi sententiam demonstrat Lucanus lib. 5. in illo versu, Et non admissæ diremit suffragia plebis, pro dinumerat & discernit. Hæc ex obseruationibus P. Manut.

Diribitorium { } Locus erat Romæ, à M. Marcello ædificatus, in quo recensebatur exercitus, & stipendia militiæ numerabantur, à diribendo, id est distribuendo: & diribitores, distributores. Hęc Cæl. lib. 7. cap. 6. Plin. lib. 16. cap. 40, Quæ diribitorio superfuerat x a pedibus breuior.

Diribitorium, Locus in quo obuersantur ministri, inquit Cælius ibidem.

Diribitor, penult. corr. { } Minister, distributor. Apul. lib. 2. de Asino, Diribitores plusculi splendidè amicti, fercula copiosa scitulè subministrata. Cic. Post reditum in Senatu, Quando illa dignitate rogatores, diribitores, custodésque vidistis?

Diribitio, onis, Verbale. Cic. pro Plancio, Nihil iam est quod populo supplicetur. nihil quod diribitio, nihil quod supplicatio magistratuū, renunciatio suffragiorum expectetur, &c.

Dirigeo, diriges, penult. corr. dirigui { } dirigēre, Præ frigore aut timore, aut alio casu viribus destitui. Virg. lib. 8. Æneidos,
Diriguit visu in medio, calor ossa reliquit. Id est, dum me cerneret, obstupuit, inquit Seruius.

Hirsutæ diriguere comæ. Ouidius 3. Fastorum. Hoc est riguerunt, siue erectæ sunt.

Sanguis gelidus formidine diriguit. Virg. 3. Æneidos,
At sociis subita gelidus formidine sanguis Diriguit.

Dirigo, dirigis, penultima correpta, direxi, directum { } dirigere, Obliquum emendare. Plinius in Panegyr. Nam vita principis censura est, eáque perpetua: ad hanc dirigimur, ad hanc conuertimur: nec tam imperio nobis opus est, quàm exemplo.

Dirigere acies, pro Ordinare. Virg. 7. Æneid. Hirtius 5. bel. Afric. Interim Cæsar aciem dirigit simplicem propter paucitatem, sagittarios ante aciem constituit.

Acies diriguntur pari vtrinque spe. Tacit. lib. 2.

Aciem oculorum ad aliquem dirigere. Vida a ctus.

Affatus dirigere alicui. Claud. ad Olibrium, epigr. 25,
Quid reor, affatus quòd non mihi dirigis vllos.

Arcu dirigere tela. Horat. 4. Carm. ode 9.

Dirigere & perpendere. Cic. pro Murena, Hæc omnia ad rationē ciuitatis si dirigas, recta sunt. sin perpendere ad disciplinæ præcepta velis, reperiantur prauissima.

Dirigere artes suas ad voluptatē. Cic. 2. de Fin. Sic Dirigere solertiam ad cæli eiusque mores, Plin. lib. 17. cap. 2.

Cogitationes suas ad rem aliquam. Cic. 4. Acad.

Vitam suam ad normam rationis. Cic. pro Murena, Et primùm M. Catonis vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentissimè perpendenti momenta officiorum omnium, de officio meo respondebo.

Dirigere ramuli cacumen ad cælum. Varro 1. de Re rustica, cap. 40, Eius autem ramuli, quem inseret, cacumen vt directum sit ad cælum, curat.

Ad veritatem sæpissimè dirigit coniectura. Cic. 1. de Diuin.

Cursum suum dirigere aliquò. Cic. pro Sextio, Quid est igitur propositum his Reipub. gubernatoribus, quod intueri, & quò cursum suum dirigere debeant?

Huc dirigere cursum. Virg. 5. Æneid.

Direxit eam à media linea ad læuam. Cic. de Vniuers.

Frontem aciei dirigere. Quintil. lib. 2. cap. 13. Quid si enim percipias Imperatori, quoties aciem instruet, dirigat frontem, cornua vtrinque promoueat, equites pro cornibus locet?

Gressum dirigere. Virg. 1. Æneidos,
Perge modò, & quà te ducit via, dirige gressum.

Hastam in aliquem dirigere. Ouid. 8. Metam.

Hastile certo ictu dirigere. Virg. 12. Æneid.

Iaculum dirigere totis viribus. Seneca Hippol. 6.

Iter dirigere. Tibul.

Dirigere iter ad locum aliquem. Planc. Cic. lib. 10. 11. Sic Dirigere cursum ad littora, Cæsar 3. bel. Ciuil.

Nauis iter dirigere. Ouid. 1 Fast.

Iudicium ad aliquid dirigere. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Iudicium suum aliquò dirigere. Cic. in Orat.

Flectere & dirigere iudiciũ suũ. Brut. Cic. 16.19. Idem Cicero si desicerent aduersus alios iudiciũ suum, quod tanta firmitate ac magnitudine direxit in exturbando Antonio. &c.

Dirigere in manum. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 16.

Ad naturam legem hominum dirigustur. Cic. 2. de Leg.

Norma aliquorum quædam dirigere. Cic. 3. de Orat.

Vtilitate officium dirigere. Cic. 3. Offic. Sed tamen ad rationum vtilitate, vt putat, officium dirigit, magis quàm humanitate. Id est magis ad vtilitatem, quàm ad humanitatem refert.

Dirigere literas ad aliquem. Modestinus in l. Si procuratorem. D. De procuratoribus, Si procuratorem absentem dominus satisdatione releuare velit, literas suas ad aduersarium dirigere debebit.

Dirigere aliquem ad suam opinionem. M. Antonius ad Ciceronem, lib. 14. 310, Me deinde sine ad hanc opinionem iam nunc dirigere puerum.

Vatis opus dirigere. Ouid. 6 Fast.

Ad animi bona vel mala, omnis dirigenda oratio est. Cicero in Topicis.

In quincuncem dirigere ordine arborum. Cic. de Senect. Quum autem admiraretur Lysander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam atque puram, &c.

Dirigit huc puppim. Lucan. lib. 3.

Ad rationem dirigere aliquid. Cic. de Claris Orat. Nihil non ad rationem, & tanquam ad artem dirigebat.

Regiones lituo direxit Romulus. Cic. 1. de Diuin.

¶ Dirigere aliquid ad similitudinem alterius, Id est referre. Cic. 1. de Orat. Idem in Orat. Ipsius in mente insidebat species pulchritudinis eximia quædam, quam intuens, in eáque defixus, ad illius similitudinem, artem & manum dirigebat.

Dirigere se ad aliquid. Quintil. lib. 10. cap. 1, Et ad eu se quisque dirigebat effingenda, quæ poterat.

Dirigitur similitudo ad. Plinius lib. 37. cap. 8. Eius enim tota similitudo ad succum porri dirigitur.

Spicula dirigere dextra. Ouid. 12. Metam.

In medio freto vela dirigere. Ouid. 6. Fast.

Visus dirigere ad aliquem. Claud. 2. in Eutrop.

Dirigere omnia voluptate. Cic. 2. de Finibus. Non igitur potestis voluptate omnia dirigentes, aut tueri aut retinere virtutem.

Vulnera dirigere. Virg. 10 Æneidos.

Te quoque magnanimæ viderunt Ismare gentes
Vulnera dirigere. Vbi Seruius, Aut vulnus pro sagitta posuit: vt 2. Æneidos,

-insequitur infesto vulnere Pyrrhus: aut acerrimè repressa ineuitabiles sagittas, dicens eum vulnera, non tela dirigere.

Honestate dirigenda est vtilitas. Cic. 3. Offic.

¶ Dirigere apud Plautum inuenitur, pro discedere. Festus.

Dirigens, penult. corr. ([illegible]) Participium. Cic. 2. de Finibus.

Directus Participium ([illegible]) Cato cap. 18, Arbores ad stipitem primum directos pedes sedecim. Cicero de Nat. deor. de auditu loquens, Flexuosum iter habet, ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret. Idem pro Cecinna, Eius autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt.

Directa acies. Virg. 2. Georg. Vide ACIES.

Iudicium directum, quod vulgò *principale* vocamus: quo scilicet rectà agitur, & principaliter. Vlpianus in l. 3. §. ibidem. D. ad exhib.

Limes directus Stat. 2. Sylu. 2,

Quæ tibi Parthenopen directo limite ponti Ingerit.

Loci in vitia directi. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Membrana directa plumbo. Catul. ad Varum.

Iniquem directo contendere passu. Tibul. lib. 4. eleg. 1.

Directa oratio, quæ ambagibus caret. Liuius lib. 1. belli Pun. Hæc directa percontatio ac denuntiatio belli magis ex dignitate populi Romani visa est.

Sermo directus & Auersus, contraria. Quintilianus libro 2. cap. 13, Ad iudicem omni sermone directo, an aliquando auerso per aliquam figuram dicendum sit.

Viæ directæ. Lucret. lib. 4,

At simulacra viis directis omnia tendunt.

Ductæ & directæ viæ. Cic. 2. de Nat. deor. Succos ie quo alimur, permanat ad iecur per quasdam à medio intestino vsque ad portas iecoris (sic enim appellant) ductas & directas vias, quæ pertinent ad iecur, eique adhærent.

Directum, directi ([illegible]) Substantiuum. Cicero in Partit. Æquitatis autem vis est duplex, cuius altera directi, & veri & iusti, & (vt dicitur) æqui & boni ratione defenditur.

Directe, siue Directò, Aduerbium ([illegible]) Cic. in Partit. Alterum ad fidem directò spectat. Ibidem, 14, Vt quum semel dictum sit directè. Idem 4. Academ. Eóque directius gubernant quòd eam teneant?

Ferri directò deorsum, Cicero 1. de Natura deorum, Ait atomum, quum pondere & grauitate directò deorsum feratur, declinare paululum.

Directò aliquid optare, pro simpliciter, opponitur Sub cõditione. Seneca epist. 67, Illa bona directo optamus nobis: hæc, si necesse erit.

Directo libertatem accipere. Vlp. in l. Idem est D. de milit. testam. Sed perinde habendum esse, ac si eadem serno libertas simul & hæreditas directò data esset.

Directim, aliud Aduerb. Macrob. lib. 7. Saturn. c. 14, Id oculorum domesticum profluuium, si repererit in circũfuso nobis aere lucem, per eam directim pergit, quandiu corpus offendat.

Directio, Verbale ([illegible]) vt Directio ad veritatem. Quintilianus lib. 3 cap 7 in fine.

Rationis directio ad veritatem. Quintil. lib. 3. cap 6.

Directarij appellantur ij qui in aliena cœnacula se dirigunt furandi animo: plus quàm fures puniendi sunt. Vlp. l. Saccularij. D. De extraord. criminibus. Vide Diætarij fures.

DIRIMO, dirimis, penult. corr. diremi, penult. prod. ([illegible]) diremptum, dirimere, Ex di vel dis, & emo, emis compositum, significat separare siue diuidere: quum quis se medium opponit inter concertantes: siue aliud quidpiam quomodocunque componit, aut separat. Plaut. Amphit. 4,

Sed prælium id tandem diremit nox interuentu suo.

Prælium dirimere. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Dirimi atque distrahere. Cicero 3. de Natura deorum, Corpus autem immortale nullum esse, ne indiuiduum quidem, nec quod dirimi distrahive non possit.

Actionem dirimere. Plin. Actionem meam, vt prælia solet, nox diremit. Id est, interrupit, & in aliũ diem reserua eius cursum. Budæus.

Affinitatem Claudius diremit. Tacit. lib. 12.

Arma dirimere. Lucan. lib. 1,

-sic vbi sæua
Arma ducum dirimens miserando funere Crassus.

Dirimi auspicia dicuntur, quum rata esse nequeunt: Hoc est, irrita fiunt, dissoluuntur, discutiuntur, disturbantur. Plin lib. 8, Nã suricum occentu dirimi auspicia annales referto habemus. Budæus.

Bellum sanguine dirimi. Virg. 12 Æneid.

Certamina dirimere. Ouid. 5. Metamorphoseos,

Cedimus sylus, dirimant certamina Nymphæ.

Charitatem dirimere, & Dirimere veterem coniunctionem cum aliquo. Cic. de Amicitia. Idem ad Appium, libro 3. 10, Ego autem citius cum eo, qui tuas inimicitias suscepisset, veterem coniunctionem diremissem, quàm nouam conciliassem.

Dirimere colloquium. Cæsar 1. bel. Gall.

Coniunctionem ciuium dirimere. Cic. 3 Offic. Hoc enim spectant leges, hoc volunt, incolumem esse ciuium coniunctionem: quam qui dirimunt, eos morte, exilio, vinculis, damno coercent.

Connubium dirimere. Liu. Decad. 1. lib 4.

Consilium dirimere. Sallust. Quia nondum frequentes armati conuenerant, ea res consilium diremit.

Controuersiam dirimere: Est diiudicare, seu finem imponere controuersiæ. Ouid 6. Fast. Cic. 3 de Offic. Quo magis reprehendendos Calliphonem & Dinomachum iudico, qui se dirempturos controuersiam putauerunt, si cum honestate voluptatem tanquam cum homine pecudem copulauissent. Id est ad concordiam inter se contendentes philosophos adducturos. Sic Dirimere litem, inquit Cicero, Id est dissoluere & decidere. Budæus

Controuersia dirimit omnia. Cic. 2. de Leg.

Dirimere iras, & altercationes. Liu. 1. ab Vrbe.

Litem dirimere. Ouid 1. Metam.

Nox diremit. Cic. Q. frat. lib. 2. 15, Actum est eo die nihil, nox diremit.

Pacem alicuius dirimere. Cic. pro Cælio, Ideóne ego pacem Pyrrhi diremi, vt tu amorum turpissimorum quotidie fœdera ferires?

Prælia voce diremit. Virg. 5. Æneid.

Res dirimenda alicuius arbitrio. Ouid. 6. Fast.

Rem susceptam dirimere, pro interpellare, obturbare, dissoluere. Cic. 2. de Legibus, Quid enim maius est, si de iure quærimus, quàm posse à summis imperiis, & summis potestatibus comitiatus, & concilia vel instituta dimittere, vel habita rescindere? quid grauius, quàm rem susceptam dirimi, si vnus Augur ALIVM dixerit?

Dirimere etiam. Plaut. Amphit 16. 17.

Dirimere sententias. Plin. epist. 167, Quid lex? non apertè docet dirimi debere sententias occidentis & relegantis, quum ita discessionem fieri iubet?

Dirimere simultatea. Liu. 8. ab Vrbe.

Societatem humani generis dirimere. Cic 3. Officiorum, Hi dirimunt communem humani generis societatem. Hoc est dissoluunt, dissociant. Budæus.

Coire societatem cum aliquo, & Dirimere, contraria. Cic. 2. Philip. Vtinam Cn. Pompeij cum C. Cæsare societatem aut nunquam coisses, aut nunquam diremisses.

Societatem officiorum dirimere. Cicero pro Sylla, Non enim iam se vllo officio cum illo coniunctum arbitrabatur, quum ille tanto scelere commisso, omnium officiorum societatem diremisset.

¶ Suffragia dirimere. Varro de Re rustica, libro 3. capite 1. in ipso penè initio, Vis, inquit, dum diribentur suffragia, potius villæ publicæ vtamur vmbra, quàm priuati candidati tabella? Id est, dum ea summis suffragiorum colligit, constituitur quis plurima puncta tulerit. In vetustioribus tamen codicibus legitur diribentur. Hæc Budæus in Forensibus.

¶ Dirimere tempus, & Proferre diem, cognata sunt verba. Cic. de Diuinat. lib. 1, Quid enim habet auspex, cur pulmo incisus etiam in bonis extis dirimat tempus, & proferat diem? Id est in alium diem, id quod agendum instabat, reiiciat. Budæus. Vide DIRIBINDO.

¶ Dirimuntur oppida vnius diei itinere: Id est, distát inter se vnius diei itinere, siue absunt inter se. Plin. epist. 94. lib. 6.

Diremptus, Participium ([illegible]) Lucretius libro primo, Mura dirempta.

Dirempta mari gens. Plin. in Paneg. Qui diremptam mari gentem vt partem aliquam populi plebísque Romanæ aleret ac tueretur. Id est separatam, & disiunctam. Liu. 5. bel. Pun. Vnà profecti ambo duces, tarentúsque, Celtiberis prægredientibus, ad vrbem Amtorgin in conspectu hostium, dirimente amne, ponunt castra.

Diremptus, huius diremptus ([illegible]) Separatio. Cicero 1. Tusculan. Est enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur. Legitur & direptus.

Diremptio, Verbale ([illegible]) productio temporis vel magistratus in aliud tempus. Cic pro Plancio, Nihil iam est quod populo supplicetur, nihil quod diremptio, nihil quod supplicatio magistratuum, renuntiatio suffragiorum expectetur.

DIRIBEO,

DIRINA, Populi in secunda regione Italiæ à Plinio collocati libro 3. capite 11.

Diripio, diripis, pen. corr. diripui, direptum {διαρπάζω, ἄγω καὶ φέρω, σκυλεύω} diripere, Omnia in diuersas partes rapere, vt fit in vrbium expugnatione. Gellius, Nam quum oppidū Tholosanum in Italia Q. Cepio Consul diripuisset, multúmque auri in eius oppidi templis fuisset. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11, Domos nostras & patriam ipsam, vel diripiendam vel inflammandam reliquimus. Sic Diripere vrbes, diripere bona, diripere prædam. Cæsar 1 bel. Ciuil. Et lib. 7. bel. Gal. Cic. 1. Offic.

Diuexare omnia, & diripere. Cic. 11. Philipp. Alteri se Brutus obiecit, impetúmque furentis, atque omnia diuexare, & diripere cupiētis vitæ suæ periculo colligauit, à progressu arcuit, à reditu refrænauit.

Expilare & diripere socios & prouincias. Cic. pro Lege Manilia, Quum exiēt ad expilādos socios, diripiendásque prouincias, quos voluerunt, legatos eduxerint.

Diripere & vastare. Cic. Attico. lib. 5. 108, Ibi dies quinque morati, direpto & vastato Amano, discessimus.

Diripere aras, Deiicere, dissipare. Vergil. 11. Æneid. Seruius.

Dapes diripere. Virgil. 3. Æneid.

Domum diripere. Cic. Post red. in Senatu.

Equis diripi. Ouid. 5. Fastorum,

Hippolyte infelix velles coluisse Dionen,

Quum consternatis diripereris equis.

Opes diripiuntur. Ouid. 3. Trist. eleg. 10,

Diffugiunt alij, nullísque tuentibus agros

Incustoditæ diripiuntur opes.

Patrimonium dignitatis diripere. Cic. 3. de Orat. Tanquam ab aliquo nefario prædone diriperetur patrimonium dignitatis.

¶ Diripui tunicam. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

Diripere victoriam, pro Eripere. Valer. lib. 3. cap. De fortitudine.

A pectore vestem diripere. Ouid. 9. Metam.

¶ Ensem vagina diripere. Ouid. 10. Metam.

¶ Diripere aliquem è loco, pro Vi abstrahere. Cic. de Prouinciis Consul. Hos de prouinciis si non aliquando deducendi essent, diripiendos non putaretis?

¶ Diripere de authoritate alicuius, per trāslationem. Cic. pro Sylla, Sed vt ille Iudices, quantum de mea authoritate diripuisset, tantum se de huius præsidiis diminuturum sperauit.

Direptus, Participium {διηρπασμένος} Cic. 1. de Finib.

Domus direpta. Virgil. 2. Æneid.

Membra direpta manibus nefandis. Ouid. 3. Metam.

Direpta mœnia Lucan. lib. 6.

Opes direptæ. Claud. 1. in Eutrop.

Pellis direpta. Ouid. 3. Metam.

Direptio, Verbale {διαρπαγή} Cic. 2. Offic. Tantū sublatis legibus & iudiciis expilatio, direptióque sociorum, vt imbecillitate, &c. Sic in Catil. Direptio & vastatio sociorum.

Bonorum direptiones & naufragia. Cic. Figulo, lib. 4. 13, Versórque in eorum naufragiis & bonorum direptionibus.

Direptioni & incendiis relicta vrbs. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1.

Direptor, aliud Verbale {διαρπακτής} Cic. 3. Verr. O præclarum custodem ouium (vt aiunt) lupum, custósne vrbis, an direptor & vexator esset Antonius?

Prædator & direptor. Cic. 2. in Catil. Quos ego vtrosque Quirites, in eodem genere prædatorum, direptorúmque pono.

DIRIS, Mons est Mauritaniæ, quem propter altitudinem, Cæli columnam vocauerunt. Meminit Plin. lib. 5. cap. 1, vbi Dyris scribitur per y Græcum.

Dirumpo, dirumpis, dirupi, pen. prod. diruptum {διαῤῥήγνυμι} dirumpere, Frangere, scindere. Plaut. Curcul. Geminos in ventre videor habere filios: nihil metuo nisi medius dirumpar miser.

Dirumpere ludum, Impedire ne perficiatur. Plaut. Pœn. 2.

Plausu alicuius dirumpi. Cic. Cassio, lib. 12. 2, Itaque iam non studiosus ludorum, infitióque fratris sui plausu dirumpitur.

Se dirumpere. Cic. Mario, lib. 7. 1, Dirupi me penè in iudicio Galli Caninij familiaris tui.

Dirumpere societatem. Cic. 3. Offic. Et apud eundem in Amicit. Dirumpere amicitias.

Tabellas dirumpere. Cic. Q. fratri, lib. 3. 10, Is diruptis tabellis de circulo se subduxit.

Dirupi dolore, dixit Cicero ad Att. lib. 7. 131. Terent. Adelph. 3. 3, Collaudauit filium, mihi qui dedissem consilium, egit gratias.

D. Dirumpor. Cic. ad Attic. lib. 4. 86.

Diruptus, Participium {διεῤῥηγμένος} vt, Diruptus homo. Cic. 13. Philipp. Fraudator creditorum Trebellius, & homo diruptus, dirutúsque Quintus Cælius. Id est, tum herniosus, tum dissipato patrimonio expeculiatus, atque omni ære exhaustus. Lusit enim Cicero per paronomasiam dirupti, id est herniosi, & diruti. Budæus.

Diruptæ rupes, pro Abruptis. Liu. lib. 8. bel. Pun. Pars maxima inermes per inuia & rupes diruptas præcipitantes fugerant.

Diruncino, Vide DERVNCINO.

Diruncio, teste Festo, idem quod Deporgo. Verbum agriculturæ antiquum, à runca deductum, quod instrumentum est excidendis dumetis idoneum.

Diruncitur, Depargatur, Antiquum. Festus.

Diruo, diruis, pen. corr. dirui, dirutum, pen. corr. {καθαιρέω, κατασκάπτω, ἀνατρέπω} diruere, Deiicere significat & euertere atque destruere. Terent. Adelph. 5. 7, Hanc in orto maceriem iube dirui. Liu. lib. 1, Iam fragor tectorum, quæ diruebantur vltimis vrbis partibus, audiebatur. Plin. lib. 34. cap. 3, Diruere Corinthum.

Diruere, Ædificare, contraria. Cic. pro Domo sua, Euerso atque eiecto Senatu dirueris, ædificaris, &c.

Arcem diruere. Sil. lib. 5,

-Corithi nunc diruit arcem.

Fores diruere. Propert. lib. 4. eleg. 10.

Vrbes diruit. Ouid. 12. Metamorphoseos,

-& immeritas vrbes, Elínque, Pylúmque Diruit.

Dirutus, pen. corr. Participium {καθῃρημένος} Deiectus.

Dirutæ & desertæ vrbes. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1, Multas abs te esse liberatas vrbes, complures dirutas ac penè desertas.

Ære diruti. Cic. 7. Verr. Vide AES.

Regna diruta. Propert. lib. 2. eleg. 19.

Dirutum ære militem dicebant antiqui, cui stipendium ignominiæ causa non erat datum: quod æs diruebatur in fiscum, non in militis sacculum. Festus.

Dirus, Adiectiuum {δεινός, χαλεπός} Dei ira natus, inquit Festus. Sipontinus, Sunt qui à deo dirum deductum existimant, hoc est, crudele, infestum, & quasi deorum ira immissum. Virg. 3. Georgicorum,

-prius quàm

Dira per incautum serpant contagia vulgus.

Iniusta, nefaria, vitiosa, dira. Cic. 2. de Legib.

Aues diræ. Catul. 4. Paneg.

Aconita dira. Vide ACONITVM.

Excutere diros amores. Ouid. 10. Metam.

Cædes dira. Ouid. 15. Metam.

Caput dirum. Seneca Octauia, 5.

Cometæ diri, Id est infausti, & pessimi. Virgil. 1. Georg.

Contagia dira. Virgil. 3. Georg.

Cruciatus diri. Ouid 9. Metamorphoseos,

-diris cruciatibus ægram,

Inuisámque animam, natámque laboribus, aufer.

Cupido dira. Virgil. 6. Æneid.

Diræ deprecationes. Plin. lib. 28. cap. 2.

Detestatio dira nulla expiatur victima. Horat. Epod. ode 5.

Dextra dira. Stat. 5. Thebaid.

Dira execratio. Liu. 6. bel. Pun. Et lib. 8.

Dira viro facies. Ouid. 5. Fast.

Manus conscia diri facti. Ouid. 8. Metam.

Dira fames. Virgil. 3. Æneid.

Fata dira Seneca Hippol. 12.

Forma dira. Claud. 1. de Raptu Proserp.

Funus dirum. Virgil. 11. Æneidos,

-nec sospite dirum Optabis nato funus pater.

Diris funeribus iras deorum contrahere. Liu. lib. 10. ab Vrbe. De Decio.

Fucos dirus. Seneca Hippol. 4.

Diræ furiæ sunt. Virgil. 4. Æneid. Rursus lib. 8.

Gens dira. Virgil. 3. Æneidos,

-& dira bellum cum gente gerendum.

Grando dira. Horat. 1. Carm. ode 2.

Hydrops dirus. Horat. 2. Carm. ode 2,

Crescit indulgens sibi dirus Hydrops.

Dira illuuies. Virgil. 3. Æneid. Id est, sordes terra. Seruius.

Domus diri iudicis, Id est Paridis. Seneca Troade, 1.

Dira libido. Lucret. lib. 4,

Irritata tamen loca semine: fitque voluntas

Eicere id, quò se contendit dira libido.

Dira lues. Ouid. 7. Metamorphoseos,

Dira lues populis ira Iunonis iniquæ

Incidit exosa dictas à pellice terras.

Mens dira. Virgil. 2. Æneidos,

-quæ mens tam dira miserrime coniux

Impulit his cingi telis?

Dirus mœror. Plin. lib. 36. cap. 4.

Mors ante oculos dira vagatur. Seneca Octauia, 6.

Mugitus diri. Ouid. 7. Metamorphoseos,

-mugitus victima diros Ædidit.

Dira natura. Plin. lib. 12. cap. 19.

Naufragia dira. Seneca Octauia, 4.

Necessitas dira. Horat. 3. Carm. ode 24. pro morte necessitatem ponis.

Nefas dirum. Virgil. 4. Æneid.

Dira nubes. Plin. lib. 11. cap. 29.

Omen dirum mortalibus. Ouid. 5. Metamorphoseos,

Fœdáque fit volucris venturi nuntia luctus

Ignauus bubo, dirum mortalibus omen.

Dirum oppidum. Plinius libro 4. capite 11, Diomedis equorum stabulis dirum.

Dirum ostentum. Plin. lib. 10. cap. 12.

Pestis dira. Ouid. 11. Æneidos,

-hæc dira meo dum vulnere pestis

Pulsa cadat, patriam remeabo inglorius vrbem.

Pugna dira. Virgil. 10. Æneid.

Cruciari sanguine diræ serpentis. Ouid. 2. Metam.

Sanguinis dira sitis. Seneca Octauia, 4.

Spes dira. Seneca Hippol. 2,

Extingue flammas, néve te diræ spei

Præbe obsequentem.

Dirus spiritus. Seneca Octauia, 5,

En ipse diro spiritu sæui ducis

Polluitur æther.

Supplicia dira. Virgil. 6. Æneid.

Dirum tempus. Cic. 1. de Diuinatione, Quod ferme dirum in tempus cecinere Latini.

Tyrannus dirus. Claud. 3. de raptu Proserp.

Venena dira. Horat. Epod. ode 5.

Volucres diræ. Sil. lib. 13.

Vox dira. Virgil. 3. Æneidos,

-tum vox tetrum dira inter odorem.

¶ In dira & in vitiosa incurrere. Cic. 1. de Diuin. Itaque sinistra dum non exquirimus, in dira & in vitiosa incidimus.

fff

¶Dirus, pro magno aliquando accipitur. Virgil. 8. Æneidos,
Iam tum religio pauidos terrebat agrestes
Dira loci. Id est, magnus metus. Seruius.

¶Dirior, Comparatiuum. Cic. 2. de Diuinat. Quom enim tristissima exta sine capite fuerint, quibus nihil videtur esse dirius, &c.

Dirissimus, penult. corr. Superlatiuum. Nonius. Dirissimum, Seuerum. Varro Bimargo, Scena quem senem Latina vidit dirissimum?

Diræ, Dirarum, pro Furiis {[illegible]} Cic. 1. de Diuinat. Crasso quid acciderit videmus Dirarum obnuntiatione neglecta.

¶Diræ, Dirarum {[illegible]} Execrationes & imprecationes sunt, quæ in maleuolos effundebantur horrendæ, deos quosdam inauditos compellantes: quibus quicunque deuotus erat, credebatur maximo affici infortunio. Cic. 2. de Finib. ¶Sunt etiam Diræ inferorū Furiæ, quibus præcipuè hi, qui sceleris alicuius sibi sunt conscij, creduntur exagitari. De quibus ita Virgilius lib. 12. Æneidos,
Dicuntur geminæ pestes, cognomine Diræ,
Quas, & Tartaream nox intempesta Megæram
Vno, eodémque tulit partu. ¶Dicuntur autem in cælo Diræ: Furiæ in terris: Eumenides in inferis: vnde & tres esse dicuntur.

Compositas Diras imprecabatur. Tacit. lib. 5.

Diritas, pen. cor. diritatis {[illegible]} Crudelitas. Cic. in Vatinium, Quanquam sis omni diritate atque immanitate teterrimus.

Diritas & Comitas, contraria. Cicero de Senectute, Intelligi potest ex iis fratribus qui in Adelphis sunt quanta in altero diritas, in altero comitas. Sic legit Nonius. Est autem diritas, feritas quædam ingenij atque immanitas. Vnde Hannibal ab Horatio appositè dirus appellatus est.

Morum diritas. Sueton. in Tiber. cap. 21, Nec illud quidem ignoro, aliquos tradidisse Augustum palàm nec dissimulàre morum eius diritatem adeo improbasse, vt nonnunquam remissiores hilarioresq́ sermones superueniente eo abrumperet.

D I S

DIS, præpositio {[illegible]} quæ semper componitur, & modò diuersitatem significat, vt Dissideo. Modò diuisionem, vt Dissocio, disiungo. Modò valde, vt Discrucio, discupio. Modò variè, siue in diuersas partes, vt Dissemino, dispono. Quandoque malè, vt Dispetto. Componitúrque cum c, vt Discumbo. Cum f, vt Diffundo, vbi s mutatur in f, euphoniæ causa. Cum p, vt Dispuno. Cum q, vt Disquiro. Cum r, vt Disrumpo. Cum s, vt Dissimulo. Cum t, vt Disturbo. Cum i consonante, vt Disiungo.

DIS, Ditis {[illegible]} diuitiarum & inferorum deus, vt loquit Strabo. Græcè Pluton dicitur: quia terrenam omnem vim atque naturam Dio patri dedicatam putabant, quòd diuitiæ omnes è terris orantur, & in terras recidant. nam [illegible], Latinè diuitiæ. Cic. 2. de Natura deorum. Terrena autem vis omnis, atque natura, Diti patri dedicata est, qui diues vt apud Græcos [illegible], quia & recidant omnia in terras, & oriantur è terris. Quintil. lib. 1, à contrario interpretatur, quia minimè diues est. Non tamen id asserit.

Dominos Ditis, Id est Proserpina, apud Virgilium lib. 6. Æneid.
Atri ianua Ditis. Virgil. lib. 6.
Auari Ditis domus. Seneca Herc. fur. 9.
Auidi Ditis regna. Seneca Agamemn. 7.
Diti sacraria Ditis. Virgil. 12. Æneid.
Vmbrosi Ditis opaca regna. Seneca Medea, 10.
Durus Dis. Sil. lib. 13,
Duc prædicta sacris duro placamina Diti.
Horridus Dis. Seneca Hippol. 10. & 8.
Infernus Dis. Seneca Agamemn. 2.
Seuerus Dis. Claud. 1. de Raptu Proserp.

Dis, & hoc dite {[illegible]} Adiectiuum, pro Diuite ponitur. Terent. Adelphis, Dis quidem esses Demea, ac rem tuam constabilisses. Vbi Donatus, Ab eo quod est Dis ditis, dites facit: ab eo quod est diues diuitis, diuites. Vide DIVES.

Animi dites. Tibul. lib. 3. eleg. 8. de Baccho,
Ille facit dites animos deus, ille ferocem
Contudit, &c.
Epulæ dites. Stat. 5. Thebaid.
Glebæ dites, Id est frugiferæ. Sil. lib. 3.
Pectus dite. Lucret. lib. 1.
Promissis ditibus commoueri. Sil. lib. 3.
Regni ditis ferax Lydia. Seneca Hippol. 3.

¶Ditior, & ditissimus. Cic. 2. Offic. Mamerco homini ditissimo Ædilitatis præteritio, Consulatus repulsam attulit.

Æui humani ditissimus, Id est qui diutissimè vixit. Sil. lib. 3.
Agri ditissimus. Virgil. 1. Æneid.
Ditior mihi & affluentior videtur esse vera amicitia. Cicero de Amicitia.
Animi ditior. Stat. 3. Thebaid.
Midæ gazis, & Lydo ditior auro. Stat. 2. Sylu. 5.
Terra ditissima. Virgil. 2. Georg.

Dito, ditas {[illegible]} ditare, Diuitem facere. Liu. 1. bel. Pun. Castra militem ditauere.
Stirpe largifica ditantes omnia. Lucret. lib. 5.
Turba ditata spoliis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.
Vrbs triumphis ditata. Author ad Heren. lib. 4.

Ditesco, ditescis {[illegible]} ditéscere, Diuitem fieri. vt Præda ditescere. Lucret. lib. 5.
Horrea ditescunt. Claud. 2. Paneg.
Partu ditescere dulci. Lucret. lib. 4. De fœminis.

Discalceo, discalceas {[illegible]} discalceare, Calceum extrahere. Suetonius in Nerone, capite 51, Circa cultum habitúmque adeò pudendus, vt comam semper in gradus formatam, peregrinatione Achaica etiam pone verticem summiserit, ac plerunque synthesin indutus, ligato circum collum sudario prodierit in publicum sine cinctu & discalceatus.

Discapedino, discapedinas, pen. corr. {[illegible]} discapedinare, A capedine fit, significátque Refero, aperio. Apuleius Floridorum lib. 1, Hyagnis primus in canendo manus discapedinauit. Obsoletum & inusitatum verbum.

Discaueo, discaues, pen. cor. discaui, pen. prod. discautum {[illegible]} discauère, Idem significat quod cauere, vel diligenter cauere. Plautus Menæch. 7, Dictum facesse citatum, & discaueas malo. Minus est in vsu.

Discedo, discedis, pen. prod. discessi, discessum {[illegible]} discédere, Recedere. vt, Discedere Roma. Cic. 2. Verr. Plinius, Facessite hinc, atque à nobis discedite. Donatus, Discedere dicitur, qui facilè abit è medio.

Discedere cubitum. Cicero in Somnio Scipionis. Hoc est, ire dormitum.

A patria discedere. Ouid. 1. Trist. eleg. 3.

Ab aliquo discedere. Cic. Attico, lib. [illegible], Quod te quoque ipsum discedentem à nobis suspicari videbam.

Discedere ad. Virgil. 12. Æneidos,
Conuenit Euandri victos discedere ad vrbem.
Longè disced. Ouid. epist. 21. Vide LONGVS.
Procul hinc discedere. Ouid. 9. Metam.
Procul discessit in agros. Valer. 7. Argon.
Tardè discedere. Ouid. 4. Metam.

¶Non discedere ab aliquo. Cic. de Amicitia, Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolā, sumpta virili toga, vt quoad possem, & liceret, à senis latere nunquam discederem. Idem 4. Acad. Nunquam à Philone discessit, nisi postea quam ipse cœpit qui se audirent habere.

Discedere ab amicis, pro Violare amicitiam. Cic. de Amic. Præcipiendum est igitur bonis, vt si in eiusmodi amicitias ignari casu aliquo inciderint, ne existiment se ita alligatos, vt ab amicis in magnam aliquam rem peccantibus, non discedant.

¶Animus discedit. Cic. 1. Tuscul. Discessum animi à corpore intelligit.

Discedere ab armis. Cæsar 1. bel. Ciuil.

In auras discedere. Lucret. lib. 3. Hic de vi animæ loquitur.

Discedere cælum dicitur, quum hiatum facit. Cicero 1. de Diuinatione. Expositq; initio belli Marsici & deorum simulacra sudauisse, & sanguinem fluxisse, & discessisse cælum, & ex hoc occulto auditas esse voces. Budæus.

Discedere à consuetudine alicuius populi. Cic. 4. Verr. Propter cuius authoritatem & dignitatem Sthenius ab omnium oculorum consuetudine discederet. Idem pro Fonteio, Videte quò descendam Iudices, quàm longè videar à consuetudine mea & cautione ac diligentia discedere.

E conspectu discedere. Cicero ad Atticum, libro 12. 241, Et si ne discessissem quidem è conspectu tuo, nisi me planè nihil vlla res adiuuaret.

A contentione discedere. Cic. in Orat.

Discedere à defendendis hominibus, & subleuandis. Cic. 2. Verr.

Non discedere digitum à re aliqua. Cic. 6. Verr. Pueri autem Sisennæ, credo qui audiuissent quæ in illum testimonia essent dicta, oculos de isto nusquam deiicere, neque ab argento digitum discedere. Subaudi latum.

In duas factiones ciuitas discessit. Tacit. lib. 21.

A fide iustitiáque discedere. Cic. 3. Offic.

Ab aliquo dicendi genere discedere. Cic. 2. Offic.

A sperata alicuius rei gloria discedere. Cic. de Claris Orat. Quod ei potius periculum mihi adeundum, quàm à sperata dicendi gloria discedendum putaui.

A iudiciis causisque discedere. Cic. 2. de Orat.

Discedere à iure. Cic. ad Pætum, lib. 9. 16, Omnia sunt incerta quū à iure discessum est.

Discedat à corpore languor. Ouid. epist. 19.

Vno verbo discedere à libro. Cic. 2. Verr. Si ab isto libro quem tibi magister ludi nescio quis ex alienis orationibus compositum dedit, verbo vno discesseris.

Discedit memoria rei alicuius ex animo. Cic. in Somnio Scip. Ita nunquam ex animo meo discedit illius optimi atque inuictissimi viri memoria.

A mēte atque à se discedere. Cic. 5 de Diuinat. Ille autem Græcus, quid mirum si magnitudine timoris, vt plerunque fit, à constantia, atque à mente, atque à se discessit?

Discessit mos. Plin. lib. 11. cap. 23, In tantum à lorica gerenda discessere mores, vt oneri sint etiam vestes.

Discedamus à nobis. Cic. 4. Acad. Sed discedamus à nobismetipsis, de sapiente loquamur, &c. Id est de nobis loqui supersedeamus.

Discedere ab officio, Barbari dicunt *non facere suum debitum*. Cic. 1. Offic. Si constitueris te cuipiam aduocatum in rem præsentem esse venturum, atque interim ægrotare grauiter filius cœperit, non sit contra officium non facere quod dixeris: magísque ille cui promissum sit, ab officio discedat, si se destitutum queratur. Sic Cæsar 2. bel. Gall.

Discedere in alia omnia, pro Dissentire. Vide Ire in alia omnia, in EO, IS.

Discedere in aliquam opinionem. Cic. ad Ligarium, lib. 6. 14, In hanc opinionem discessi, vt mihi tua salus dubia non esset.

Discedunt in duas partes. Sallustius, In duas partes discedunt Numidæ, plures Adherbalem sequuntur.

Discedere pedem. Plaut. Asin. 12. Cic. pro Deiot. Negat vnquam se à te in Deiotari tetrarchia pedem discessisse.

De prouincia discedere. Cic. Cælio, lib. 2. 18, Quod etiam nunc vereor, ne antequam tu in prouinciam venisses, ego de prouincia discederem.

Quartana ab aliquo discedere dicitur. Cic. Attico, lib. 8. 150, Modò etiam audiui quartanam à te discessisse.

A te discedere,

A re discedere, Id est digredi. Cic. in Orat.

Discedere à vel de sententia. Cæsar. bel. Ciuil. Marcellus perterritus conuitiis, à sua sententia discessit. Cic. 4. de Finib. Quis enim potest ista quæ te, vt ais, delectant, breuibus & acutis nodatis, de sententia discedere? Legitur in vetusto exemplari, decedere.

A sese discedere. Cic. de Clar. Orat.

Signis discedere haud licitum. Sil. lib. 7.

Discedere superiorem, pro Vincere. Cic. 2. Tuscul. Qui autem restiterunt discedunt sæpissime superiores. Sic, Discedere inferiorem, Cicer. pro Quintio, At si in causa pari discedere inferior videretur. Hoc est, superatus videretur.

A vita discedere. Cic. 1. Tuscul.

Ex vita discedere. Cic. de Senect. Ita vixi, vt non frustra me natum existimem: & ex vita discedo tanquam ex hospitio, non tanquam è domo.

Discedit vsufructus à persona, Id est immutat personam. Modest. de Vsufructu l. Titio. Titio quum morietur, vsusfructus inutiliter legari intelligitur, in id tempus videlicet collatus, quo à persona discedere incipit.

Vxor à marito discedit. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. Illud mihi occurrit, quòd inter postulationem & nominis delationem, vxor a Dolabella discessit. Subaudi, per diuortium.

¶ Quum discessi à te, nemo mihi illo charior: Id est, te excepto, præter te vnum, nemo mihi est charior illo. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. Idem ad Atticum, lib. 1. 12. Amoris verò erga te mei, quum à fraterno amore, domesticóque discessi, tibi primas defero. Idem ad Appium Balbum. lib. d 12.

¶ Discedere, Diuidi, hiare, aperiri. Cic. 3. Offic. Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui quum terra discessisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatum descendit. Sisenna Histor. lib. 4. Armata dextra ducti, magísque in latitudinem discedunt. Nonius.

¶ Discedere, per metaphoram vsurpatum. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 16. Velim si qui Græci iam Romam ex Asia de ea causa venerunt, videas, & iis demonstres quid ego de ea re sentiam. Si possum discedere, ne causa optima in Senatu pereat, ego satisfaciam publicanis. quasi diceret, Si possum consequi, si hunc exitum res habere potest, ne Græci causa cadant. Idem verbum & Terentius vsurpauit eodem sensu: apud quem ita loquitur Geta seruus in Phormione, Act. 5. scen. 1. Modo vt hoc consilio possit discedi, vt istam ducat.

¶ Discedatur, Impersonale. Cic. 3. de Legib. Sed iam si placet, de prouinciis discedatur, in vrbémque redeatur.

Disceditur in eam sententiam. Liu. 8 bel. Pun. Si in meam sententiam discedatur. Idem 3 ab Vrbe, In hanc sententiam vt discederetur, iuniores patrum euocabant. Vide Discessio.

Discessum est. Liu. 2. ab Vrbe, Eo anno Hernici deuictis cum Volscis æquo Marte discessum est.

Discedens, penult. prod. Participium {[illegible]} vt, Hyems discedens. Ouid. 2. Fast.

Discessio, Verbale {[illegible]} Diuisio, separatio. Terent. And. 3. 3. Nempe incommoditas denique huc omnis redit.

¶ Discessio {[illegible]} erat in sententiis dicendis in Senatu, quum duabus dictis sententiis, is magistratus qui Senatum coegerat, Patres Conscriptos iubebat surgere, & in hanc aut in illam sententiam transire, his verbis, Qui hæc sentitis, ite in hanc partem: qui alia omnia, in illam. Quæ verba legitima erant, & solennia, magistratus discessionem fieri iubêtis: quod tum scilicet accidebat, quum in sententiam pedibus iret, & Senatusconsultum per discessionem fieri, non singulos sententiam verbis dicere oportebat. Plinius lib. 8. epist. 14. Idem libro 2. epist. 11. Erant in vtraque sententia multi, fortasse etiam plures in hac vel solutiore vel molliore. nam quidam ex illis quoque qui Cornuto videbantur assensi, hunc qui post ipsos censuerat, sequebantur: sed quum fieret discessio, qui sellis Consulum astiterant, in Cornuti sententiam ire cœperunt. Seneca de Vita beata, Nec est quod mihi discessionum more respondeas. Hæc pars maior est, &c.

Facere discessionem. Cic. Lentulo, lib. 1. 2. Intendere cœpit antè se oportere discessionem facere quàm Consulares.

Discessio facta in eius sententiam. Cic. ad Attic. lib. 12. 242. Idem 6. Verr. At verò quum iam non solùm discessio facta esset, sed etiam perscriptum, atque in tabulas relatum, Prætor appellatur.

Discessus, huius discessus {[illegible]} Abitus. Cic. 1. Tuscul. Vt nuper tuum post discessum &c.

Aduentus & Discessus, contraria. Plin. lib. 25. cap. 8. Cic. Attico, lib. 12. 260. Vt me leuarat tuus aduentus, sic discessus afflixit.

Digressus & discessus. Cic. de Senect. Sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore.

Solis accessus & discessus. Cic. 2. de Nat. deor.

Subitus discessus & præceps profectio. Cic. Attico, lib. 9. 181. Ego verò in præsentia subitum discessum, & præcipitem profectionem, tum tibi, tum ipsi Cn. inutilem & periculosam puto.

Discessus animi à corpore. Cic. 1. Tuscul.

Discessus cæli, Id est chasma, hiatus & subita velut disruptio. Cic. 2. de Diuinat. Ita te nec terræ fremitus, nec cæli discessus, nec lapideus aut sanguineus imber, nec traiectio stellæ, nec faces visæ terrebunt.

Discessus ab omnibus bonis. Cic. 1. Tuscul. Illud angit, vel potius excruciat, discessus ab omnibus his quæ sunt bona in vita.

Discessus latronis, vel potius despetata fuga. Cic. 5. Philipp.

Discessus è vita. Cic. 2. de Diuinat. O præclarum discessum (inquit) è vita.

Discessu à suis moueri. Cic. 5. de Finib. Qui etiam quum decreuerit esse moriendum, tamen discessu à suis, atque ipsa relinquendæ luce moueatur.

Discessurus, pen. prod. Participium {[illegible]} Plin. lib. 20. cap. 14. Sed discessuri ab hortensibus, &c. Hoc est, priusquam discedamus ab hortensium herbarum tractatione.

Discepto, disceptas {[illegible]} disceptâre, Disputare, contendere.

¶ Disceptare, Frequentatiuum est à Discipio, is, ire. Siquidem actionum remediis vnusquisque ius suum retinet, velut sæpe ab aliquo distinctum. Inde separari litiu pulchra metaphora dicuntur, hoc est dirimi, tolli è medio, tribuendo vnicuique quod suum est. Oldend.

Disceptare de. Cic. 1. Acad. Has ad omnia de quibus disceptabatur, adhibebant. Idem 4. Acad.

Iustè sapientérque aliquid disceptare. Cic. pro Milone.

Disceptando decertare. Cic. pro Plancio, Sed erat non iure, non legibus, non disceptando decertandum.

Disceptare inter aliquos. Liu. 4. bel. Maced. Respondetí legatis vtriusque partis placuit, missuros se in Africam qui inter populum Carthaginiensem & regem in re præsenti disceptarent.

Disceptare verbis de fœderum iure. Liuius, Hæc directa percunctatio ac denúciatio belli, magis è dignitate Pop. Rom. visa est, quam de fœderum iure verbis disceptare Sagunto excisa.

Disceptare conditionibus, aut armis. Cic. ad Atticum, libro 8. 159. Ego conditionibus, quod idem te intellexeram velle, illi armis disceptari maluerunt.

Æqua conditione disceptare. Cic. pro Cluentio.

Disceptare armis de controuersiis. Cæs. 3. bel. Ciuil. Idem 6 bel. Gal. Quoad sibi spes aliqua relinqueretur, iure potius disceptandi, quàm belli gerendi.

Disceptatur armis de iure publico. Cic. Planco, lib. 4. 14. Videbámque, quanto periculo de iure publico disceptaretur armis.

Æquo iure disceptare cum aliquo. Cic. 4. Verr. Heraclius eum aduocatis adit, & postulat vt sibi cum palæstritis, hoc est cum populo Syracusano æquo iure disceptare liceat.

Rei sunt omnes, quorum de re disceptatur. Cic. 2. de Orat.

In vno prælio omnis fortuna Reipubl. disceptat. Cicero Planco, lib. 10. 10.

¶ Disceptare, cum genitiuo Callistratus in l. capitalium. §. incendiarij. D. de pœnis, Vsque iactura adficitur est, damni disceptet, vel modicè vindicetur.

¶ Disceptare causam {[illegible]} pro Arbitrari. Pomponius in l. sed si compromissum. D. de receptis arbitris, Sed si compromissum sine die confectum est: necesse est arbitro omnimodo diem statuere, partibus consentientibus: & ita demum causam disceptare. Budæus.

Disceptare controuersias aliquorum, Componere & diiudicare. Cic. 4. Tuscul. Hoc est disceptando de controuersiis differere, aut controuersias disceptationibus soluere.

¶ Disceptare, pro Conuenire, quod & resortiri vocant. Plinius lib. 3. cap. 3. Tarracone disceptant populi XLIII. Idem lib. 5. capite 29, Disceptant eodem foro Othronienses, Halidienses, &c. Ex Budæo.

Disceptator, penult. prod. {[illegible]} Verbale, Qui litem & controuersiam dirimit & componit: iudex vel arbiter. Cicero in Partitionibus, Nam aut auscultator est modò qui audit: aut disceptator, id est rei sententiæque moderator. Idem 3 de Legibus, Iuris disceptator. Idem pro Cæcinna, Et persæpe disceptatore domestico diiudicatur.

¶ Disceptator, pro Arbitro. Vlpian in l. 3 §. tametsi. D de arbitris, Quoniam non debeant decipi qui eum quasi virum bonum disceptatorem inter se elegerunt. Budæus.

Disceptator & arbiter. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 27. Vt omnibus in rebus & quæ in aliquam controuersiam vocarentur, te arbitro: & quod commodo tuo fieri posset, te disceptatore vterentur.

Disceptatrix, penul. prod. {[illegible]} Verbale fœmininum. Cic. 4. Acad. Dialecticam inuentam esse dicitis, veri & falsi quasi disceptatricem & iudicem.

Disceptatio {[illegible]} Causa & lis. Cic. 2. de Diuin. Cum quibus omnia ferè nobis disceptatio contentióque est.

Iudiciorum disceptationes. Cic. 1. Offic. Contentio disceptationibus tribuatur iudiciorum, concionum, Senatus.

Iuris disceptatio. Cic. pro Milone.

Disceptatio & cognitio veritatis Cic. pro Flacco.

Forensis disceptationes iudiciorum aut deliberationum. Cic. 1. de Oratore.

Duo genera decertandi, vnum per disceptationem, alterum per vim. Cic. 1. Offic.

In disceptationem cadere. Vide CADO.

Constituere disceptationem. Vide CONSTITVO.

Causa in disceptatione versatur. Cic. pro Deiotaro.

Vinci disceptatione. Cic. 1. Offic. Ex quo fit vt neque disceptatione vinci se, nec vllo publico ac legitimo iure patiantur.

In disceptationem dicendi & controuersiam vocari. Cicero 2. de Orat. Nulla enim ferè res potest in dicendi disceptationem aut controuersiam vocari.

¶ Disceptatio, pro Arbitratu & cognitione. Vlpian. in l. quum ij. §. si eus. D. de transactionibus, Hæc omnia habent disceptationem Prætoris: & pro vtilitate alimentarij accipienda sunt. Budæus.

DISCERA {[illegible]} Natio in Cyrene, quam Corn. Balbus cum plerisque aliis duxit in triumpho. Author Plin. lib. 5. cap. item 5.

Discerno, discernis, discreui, discretum, pen. prod. {[illegible]} discérnere, Diuidere, separare. Plinius lib. 12. cap. 19, Est & alia fama, cum sole diuidi, ternásque partes fieri, deinde sorte cremia discerni.

Litem discernere. Virgil. 12. Æneidos,

Saxum antiquum, ingens campo qui fortè iacebat

Limes agro positus, litem vt discerneret aruis.

Tumultum veterem discreuit. Claud. 3 de raptu Proserp.

¶ Discernere, Distinctè cognoscere, distinguere. Terent. Adelph. Quid hoc (malum) infelicitatis? nequeo satis discernere. Cicero 4. Acad. Qua igitur ratione discerneres?

Alba & atra discernere. Cic. 5. Tuscul. Democritus luminibus amissis alba scilicet & atra discernere non poterat.

Discernere alium ab alio. Cic. pro Fonteio, Quid est igitur vbi elucere possit prudentia? vbi discerni stultus auditor & credulus ab religioso & sapienti iudice?

Diem & noctem discernere cælo. Virgil. 3. Æneid.

Fas atque nefas discernere. Horat. 1. Carm. ode 18.

Discernere vtra pars iustiorem habeat causam. Cæsar 1. bel. Gal.

Discernere stultum à sapiente. Cic. pro Fonteio. Item Discernere vera à falsis. Plin. lib. 37. cap. 12.

Articulatim verba discernere. Lucret. lib. 4. Id est explanaté.

Discretus, pen. prod. {[illegible]} Participium passiuum, vt apud Columellam Discreta semina, separata. Plin. lib. 2. cap. 8. Discretus atque digestus aduerso siderum verbere globus. Et libro 15. capite 30, Discretæ suis nominibus syluæ. Huius compositum protulit Plinius libro 7. capite 12, In discreta propè specie fuère. Id est, indifferenti.

Agre discretus saxo Stat. 5. Thebaid.

Mors discreta. Ouid. 11. Metam.

Ordo discretus. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Sedes discretæ Horat. 2. Carm. ode 13.

Diuisa tellus & discreta. Lucret. lib. 5.

Discretio {[illegible]} Cic. 1. de Legib. Multóque etiam magis parêt huic cælesti discretioni. In emendatioribus codicibus legitur non discretioni, sed descriptioni.

Discretè, penult. prod. Aduerbium {[illegible]} Distinctè. cuius contrarium est Confusè & permixtè. Cic. 1. de Inuent. In præsentia tantummodo numeros & modos & partes argumentandi confusè & permixtè dispersimus: pòst discretè & electè in genus quodque causæ, quid cuique conueniat, ex hac copia digeremus.

Discretim, Aduerbium similiter, Idem significans. Varro 1. de Re rustica, cap. 3, Quoniam discretim de his rebus dicendum est. Legitur & discretum.

Discrimen, pen. prod. {[illegible]} Separatio, differentia. Cic. 2. de Finib. Totumque discrimen summi boni, in ea rerum comparatione positum putat.

Nullo discrimine. Virgil. lib. 1. Æneidos,

Tros, Tyriúsque mihi nullo discrimine agetur. Cic. 4. Acad. Vera à falsis nullo discrimine separantur. Hoc sit, facile.

Discrimen atque delectus rerum. Cic. 4. Verr. Iste qui omnia iura pretio exæquasset, omniúmque rerum delectum atque discrimen pecunia sustulisset.

Ingeniorum discrimina. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Vocum discrimina. Virgil. 6. Æneidos,

Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Discrimen confusum. Liu. 1. ab Vrbe, Quum in tanta multitudine hominum, discrimine rectè ac perperam facti confuso, facinora clandestina fierent.

Ingens discrimen. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Obscurum discrimen. Horat. 2. Carm. ode 5,

-Gnidiúsque Gyges

Quem si puellarum insereres choro,

Mire sagaces falleret hospites

Discrimen obscurum solutis

Crinibus ambiguóque vultu.

¶ Custodite discrimina ordinum. Vide CVSTODIO.

Dabat discrimina sexus, Id est dignoscebatur sexu. Claudian. 2. de rapt. Proserp.

Remouere delectum ac discrimen. Cic. 4. de Finib. Officia autem tollebantur delectu omni & discrimine remoto.

In discrimine est res. Cic. 4. Acad. Erit igitur res in discrimine.

In discrimine est vtrum. Liu. 9. bel. Pun. In discrimine est nunc humanum omne genus, vtrum vos, an Carthaginienses principes orbis terrarum videat.

Tollere discrimen. Cic. 3. de Nat. deor.

¶ Discrimen, Diuisio crinium in capite. Sipontinus.

Compositum discrimen. Ouid. 3. de Arte amandi,

Compositum discrimen erat, discrimina lauda.

Multifidum discrimen. Claud. de Nuptiis Honorij,

-hæc morsu numerosi dentis eburno

Multifidum discrimen arat. Id est, capillos pectit.

¶ Discrimen, Certamen. Virgil. 5. Æneidos,

-post hos æquo discrimine Pristis

Centaurúsque locum tendunt superare priorem. Discrimine, id est interstitio. Seruius.

Ambiguum discrimen. Stat. 8. Thebaid.

Dubium discrimen. Claud. c. Paneg.

Discrimen surdum. Vide SVRDVS.

Mittere in discrimen, quasi in aleam, apud Tacitum, teste Budæo.

Maturare discrimen. Tacitus, Hæc res vtrunque ducem diuersis animi motibus ad maturandum summæ rei discrimen erexit.

In contentionem aut discrimen venire. Cic. pro Plancio, Etenim verebantur credo angustias, quasi res in contentionem aut in discrimen aliquod posset venire.

¶ Discrimen, Periculum. Virgil. 1. Æneidos,

Per varios casus, per tot discrimina rerum

Tendimus in Latium. Plin. epist. 139. Cæsar 6. bel. Gal. Videt imminere hostes, atque in summo rem esse discrimine.

Discriminum & periculorum comes. Cic. 2. de Nat. deor.

Maximum periculum & extremum penè discrimen. Cic. 6. Philip. Adducta est enim P. C. res in maximum periculum & extremum penè discrimen.

Lethale discrimen. Claud. 3. Paneg.

Adire discrimen. Vide ADEO.

In discrimen adducere. Cic. 3. Philip. Quapropter quoniam res in id discrimen adducta est, vtrum ille pœnas Reipub. luat, an nos seruiamus. Vide ADDVCO.

In capitis discrimen aliquem adducere. Cic. pro Deiotaro.

In propinquum discrimen adducere. Cic. Messioæ, lib. 5. 21, Videtur enim mihi res in propinquum adducta discrimen.

In fortunæ discrimen adduci. Cic. pro Murena.

Salutem in discrimen adducere. Cic. Ligario, lib. 6. 13.

Committere in discrimen. Vide COMMITTO.

Conferre in discrimen. Cic. Famil. 2.

Vir ad extrema Resp. discrimina delectus. Cic. pro Domo sua.

In extremo discrimine, ac dimicatione fortunæ desertum esse. Cic. pro Sylla.

Dare in discrimen aliquid. Tacit. lib. 2, Cæsar nisi pontibus, præsidijsq; impositis dare in discrimen legiones haud imperatorium ratus.

Habere discrimen in alicuius capite. Cic. Mario, lib. 6. 2. Et ille quum omnis Resp. in meo capite discrimen esset habitura, magnum quiddam spectauit.

Incidere in discrimen. Vide INCIDO.

Offerre se in discrimen pro re aliqua. Cic. pro Sextio, Qui audet & se, & salutem suam in discrimen offerre pro statu ciuitatis & pro communi libertate.

Pati discrimina. Valer. 8. Argon.

Tentare discrimen sui. Claud. 7. Paneg.

Venire in discrimen dicitur res. Cic. 5. Verr. Venerat res in iudicium atque discrimen.

In discrimen existimationis venire. Cic. 5. Verr.

Fortunæ alicuius veniunt in discrimen. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 13.

Versari in discrimine. Cic. Famil. lib. 16.

Vocare in discrimen. Cic. pro Rabirio.

¶ Discrimen, Alio significatu, nimirum quo in medio sincipite in diuersum coma discernitur. Ouidius,

Longa probat facies capitis discrimina puri. Purum autem caput dicitur pars capitis anterior ad discrimen nulla re ornata, nullóque nodo constricta, quum in aurum non sunt ea parte nodati crines, nec in reticulum collecti. Per translationem de terra in horto dixit Columella, his verbis, Inde vbi se puro discrimine pectit tellus, &c.

Discriminale, is, Acus est quæ crines diuidit ad concinnandum caput. Græcè [illegible]: vt apud Esaiam, Discriminalia, & periscelides, & murænulas, & olfactoriola.

Discrimino, discriminas, pen. corr. {[illegible]} discriminare, Diuidere. Cic. 12. Philip. Hetruriam discriminat Cassia. De via Cassia loquitur.

Ordo discriminat potestates. Claud. de bello Getico.

Ratio discriminat omnia. Lucret. lib. 2,

Sed ne fortè putes animalia sola teneri

Legibus his: quædam ratio discriminat omneis. Id est distinguit, separat, diuidit ab hoc catholico.

Discriminatus, pen. prod. {[illegible]} Participium. Liu. 1. bel. Pun. Vigiliarum somníque nec die nec nocte discriminata tempora.

Discriminatim, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Differenter. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 7, Eadem de causa sunt quæ non possunt viuere nisi in loco aquoso, aut etiam aqua: & id discriminatim: vt alia in lacubus, vt arundines in Reatino: alia in fluminibus, vt in Epiro arbores alni.

Discerniculum, discerniculi, penult. corr. Est (vt ait Varro libro 4. de Ling. Lat.) quo discernitur capillus. Nonius, Discerniculum, acus quæ capillos mulierum ante frontem diuidit: dictum à discernendo. Lucil. lib. 30, Euplocamo digitos, discerniculúmque capillo.

¶ Discerniculum, Differentia atque discrimen. Gell. lib. 17. cap. 15, Tum comperi duas species hellebori esse, discerniculo coloris insignes, candidi & nigri.

Discerpo, discerpis, discerpsi, discerptum {[illegible]} discerpere, Distrahere, discindere, dilaniare. Liu. 1. Decad. lib. 1, Fuisse tum quoque aliquos, qui discerptum regem patrum manibus taciti arguerent. Varro, Duabúsque admotis quadrigis, alligatum corpus, equis in diuersum iter concitatis discerpsere.

Discerpere ac dilacerare. Cic. 1. de Nat. deor.

Discerpere & distrahere. Cic. 1. Tuscul. Quod quum ita sit, certè nec secerni, nec diuidi, nec discerpi, nec distrahi potest, nec interire igitur.

In paruas parteis discerpitur aurum. Lucret. lib. 2.

Rem propositam in membra discerpere. Cic. in Topic. Atque etiam definitiones aliæ sunt partitionum, aliæ diuisionum. partitionum, quum res ea quæ proposita est, quasi in membra discerpitur.

Discerptus, Participium {[illegible]} aut Nomen ex participio. Cic. 3. de Orat. Quæ complecti tota nequeunt, hæc facilius diuulsa & quasi discerpta contrectant.

Membra discerpta. Horat. 2. Serm. satyr. 8.

Discessio, Discessus, Vide DISCEDO.

Disceus, Genus cometæ esse videtur Plinio, quum inquit lib. 2. cap. 25, Easdem breuiores & in mucronem fastigatas, xiphias vocauere, quæ sunt omnium pallidissimæ, & quodam gladij nitore, ac sine vllis radijs: quos disceus suo nomini similis, colore autem electro, raro è margine emittit.

Discidium, Vide DISCINDO.

Discindo, discindis, discidi, pen. corr. discissum {[illegible]} discindere, Idem quod scindere significat, aut minutim scindere. Terent. Adelph. 4. 2, Hem vide vt discidit labrum. Idem Eunuch. 4. 3, Vestem omnem miserè discidit.

Amictus discindere. Virgil. 12. Æneid.

Cælum discindere. Virgil. 9. Æneidos,

-vnde hæc tam clara repentè

Tempestas? video medium discindere cælum. Chasma dicit factum, id est subitam aeris disruptionem. Seruius.

Aliquid ferro discindere in partes. Lucret. lib. 3.

Æque discinditur in multas partes. animam intellige. Lucretius libro 3.

Discidisse

Discidisse cotem nouacula, refert Liuius Accium Nauium augurem, lib. 1. ab Vrbe. Item Cicero lib. 1. de Diuinat. Quod prodigij loco habitum est.

Discindere amicitias. Cic. de Amicitia, Tales igitur amicitiæ sunt remissione vsus leuandæ, & (vt Catonem dicere audiui) dissuendæ magis quàm discindendæ sunt.

Discissus {διεσχισμένος} Particip. vt Artus discissi. Virg. 3 Georg.

Muri discissi. Stat. 2. Sylu. 1, Hunc neque discissis cœpissent Pergama muris.

Discissum vulnus. Celsus lib. 5. cap 26. Aliquid in vulneris genere, figuráque est. Nam peius est quod etiam collisum, quàm quod tantum discissum est, adeò vt acuto quoque, quàm retuso telo vulnerari commodius sit.

Discidium, discidij, neut. gen. Diuisio, separatio. Solinus cap. 36, Atlanticus æstus in nostrum mare discidium orbis immittit.

Discingo, discingis, discinxi, discinctum {ἀπαζωννύω} discingere, Contrarium est suo simplici. Martial. lib 9,
Peltatam Scythico discinxit Amazone nodo.

Dolos ratione discingere. Sil. lib 7,
Discinxit ratione dolos, fraudesque resoluit.

Discingi. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 15, Mihi crede in sinu est, neque ego discingor. Id est in potestate mea est, vel in occulto est, neque est metus ne mihi excidat, & indicio meo prodeat.

Aliquem armis discingi. Sil. lib. 8.

¶ Discingere. Est officio, vel dignitate priuare. quemadmodũ Cingulum pro dignitate ponitur. Vide Cingulum in CINGO.

Discinctus, Participium {ἀπεζωσμένος.} Liu. 7. bel. Pun. Districtis gladiis discinctos destituit.

¶ Discinctos antiqui negligentes & desides appellabant. Pers. sat. 3, Non pudet ad morem discincti viuere Nattæ? Discincti (inquit Seruius) inhabiles sunt militiæ. omnes enim qui militant, cincti sunt. Vnde discincti, inefficaces & ignaui dicuntur. sicut econtrario præcinctos strenuos vocamus. Liu. 5. bel. Maced. Discinctus & inermis eques. Horat. 2. Serm. sat. 1,
Nugari cum illo, & discincti ludere, donec
Decoqueretur holus, soliti.

Nepos discinctus, Id est omni luxuria diffluẽs. Horat. Epod. ode 1.

Otia discincta. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.
Ipse ego segnis eram, discinctáque in otia natus.

Disciplina, Discipulus, Disciplinosus, Vide DISCO.

Discludo, discludis, pen. prod. disclusi, disclusum, pen. prod. {διείργω, διαχωρίζω, ἀποκλείω} discludere. Disiungere, separare. Cæsar 7. bel. Gal. Mons Gebenna Aruernos ab Heluetiis discludit. Idẽ 4. bel. Gallici, de ponte super Rhenum ab se constructo, Hæc vtraque insuper, bipedalibus trabibus immissis, quantum eorum tignorum iunctura distabat, binis vtrinque fibulis ab extrema parte distinebãtur. Quibus disclusis, atque in contrariam partem reuinctis, tanta erat operis firmitudo, &c. Fibulas vocat disclusas, quæ essent diuaricatæ, quomodo discluduntur diuaricantúrque brachia circini, vel quibus disclusis, id est tignis, vt disclusio illa ad tigna referatur, non ad fibulas, vt multi putant. Lucretius de confusa illa informique mole elementorum omnium loquens, quod Chaos appellant, è cuius partibus segregatis, mundum in hunc quem videmus ordinem dispositum multi putarunt Philosophi (quemadmodum & Ouidius locupletissimè scripsit lib. 1. Metam.) sic ait lib. 5,
Diffugere inde loci partes cœpere, paresque
Cum paribus iungi res: & discludere mundum,
Membráque diuidere, & magnas disponere partes
Omnigenis è principiis. &c. Virg 6. eclog. de mundi origine,
Tum durare solum, & discludere Nerea ponto
Cœperit & rerum paulatim sumere formas. In quem locum sic ait Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 4, Ferit aures nostras hoc verbum discludere, vt nouum.

Semotæ & disclusæ à mente partes. Cic. 1. Tuscul.

¶ Spatiis disclusus iniquis. Inclusus, & coarctatus. Virg. 4. Georg. Id est constrictus spatiis angustis, & breuitate carminis. Ex Seruio.

¶ Discludere, Semouere. Cic. 1. Tusc. Duas partes separare voluit, iram & cupiditatem, quas locis suis disclusit: iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locauit. Varr 3. de Re rust. cap. 17, Hi loculatas habent piscinas, vbi dispares disclusos habent pisces. Id est separatim & seorsum ab aliis clausos.

Disco, discis, didici, pen. corr. {μανθάνω, ἐκμανθάνω, διδάσκομαι} discere, Propriè est rem ignotam assequi, quod vel meditando fit, vel alio docente. Plautus Trucul. 16, Literas didicisti: quando scis, sine alios discere.

¶ Discere ab, vel ex, aut de. Terent. Adelph. 1. 2, Patrem esse disce, ab aliis qui verè sciunt. Idem Eunuch. 2. 1,
Vt sibi liceret discere id de me. Plin. epist. 9. lib. 3, Indicauimus Senatui nos ex Norbano didicisse publicam causam.

Animaduerti & didici ex tuis literis, te, &c. Cic. Appio, lib. 3. 5.

Per me discuntur amores. Ouid. 3. de Arte aman.

Citò discere. Cic. 3. de Orat. Quod eum negasti, qui non citò quid didicisset, vnquam omnino posse perdiscere.

Liquidò discere. Vide LIQVOR.

Seriò discere. Quint. lib. 2. cap. 2.

Discere auribus & oculis. Plin. epist. 14. lib. 8, ad Aristonem.

Discere & meminisse. Horat. 2. epist. 1,
Discit enim citius, meminitque libentius illud.

Didicisse fideliter artes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.

Causam discere. Cic. 2. de Orat. Virg. 6. Æneidos,
& veniendi discere causas. Id est cognoscere.

Generatim discere cultus terrarum. Virg. 2. Georg.

Dolorem discere. Virg. 12. Æneidos,
Disce tuum, ne me incuses, Iuturna dolorem.

Euentum formæ discere amere tuæ. Propert. lib. 3. eleg. 19.

Discere fidibus. Cic. de Senect.

Discite iustitiam moniti. Virg. 6. Æneid.

Literas discere apud aliquem. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 10, Nec cõmittam, vt si ego eum cõdemnaro, tu restituas, ne habeat Plancus Bursa, apud quem literas discat.

Pericula sua discere. Stat. 6. Thebaid.

Spes discere. Virg 3. Æneidos,
Audite ô proceres, ait, & spes discite vestras.

Venientum discere vultus. Virg. 6. Æneid.

Discens, Participium {μανθάνων.} vt, Mensura discentis. Quintil. libro 2. cap. 3.

Fractis discentem currere remis. Virg. 5. Æneid.

Fatigare discentem per ambages. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Disciplina, disciplinæ, pen. prod. {μάθησις, παιδεία, μαθητεία, ἀγωγή} dicitur in discipulo, sicut doctrina in magistro. Est enim propriè eruditio quam à præceptore discipulus accipit. Plautus Bacchid. 1, Tua disciplina nec mihi prodest, nec obt.

Disciplinæ & artes Græcorum. Cic. 1. Acad. Sin à Græcorum artibus & disciplinis abhorrerent, ne hæc quidem curaturos, quæ sine eruditione Græca intelligi non possunt.

Disciplina & scientia Magorum. Cic. 1. de Diuinat. Nec quisquam rex Persarum potest esse, qui non antè Magorum disciplinam scientiámque perceperit.

Disciplina intelligendi, & dicẽdi. Vide Vera & absoluta eloquentia, in ELOQVOR.

¶ Disciplina, pro Instituto. Plautus Asin. 5, Eadem nos disciplina vtimur.

Disciplina & consuetudo. Cic. pro Rabirio Perduel. reo, Adeóne ignarus es disciplinæ, consuetudinisque nostræ?

Institutio atque disciplina. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1, Hæc institutio, atque hæc disciplina, potest sustinere in rebus statuendis, decernendísque eam seueritatem, qua, &c.

Mores & disciplina. Cic. pro Flacco. Idem pro Deiotaro, Imitari potius Castor aui tui mores disciplinámque debebas.

¶ Disciplina, Bene viuendi, & bonorum morum obseruatio. vt apud Valerium caput de Militari disciplina: id est de obseruatione bonorum morum inter milites. Sic Domestica disciplina apud Suetonium in Cæsare. Cato cap. 1, Caueto ne alienã disciplinam temerè contemnas.

In militiæ disciplinam proficisci. Cic. pro Lege Manilia, Quis igitur hoc homine scientior vnquam aut fuit, aut esse debuit, qui è ludo atque pueritiæ disciplina, bello maximo, atque acerrimis hostibus ad patris exercitum atque in militiæ disciplinam profectus est?

Familiæ grauis & constans disciplina. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2.

Disciplina meretricia. Cic. 5. Verr. Terent. Heaut. 2. 5,
Nam disciplina est, eisdem munerarier
Ancillas primùm, ac dominas qui affectant viam.

Disciplina temporum. Cic. de Senect. Admirari satis nequeo vel hominis continentiam, vel temporum disciplinam. Id est, bonos mores, & eorum obseruationem.

¶ Disciplinam pro Secta Philosophorum ponit Cicero 5. Tuscul. Omnes ferè Philosophi omnium disciplinarum. Idem 1. de Nat. deor. Tres enim trium disciplinarum principes conuenistis. Idem 1. de Finib. In quibus quantum potuimus, nõ modò quid nobis probaretur, sed etiam quid à singulis Philosophiæ disciplinis diceretur, persecuti sumus.

Doctus ea disciplina Stoicorum. Cic. de Claris Orat.

¶ Disciplina, pro Bene viuendi exemplo. Plaut. Mostel 3, Disciplinæ aliis eram.

¶ Consultus vniuersæ disciplinæ. Vide CONSVLO.

Incorruptum genus disciplinæ. Vide INCORRVPTVS.

Contra disciplinam. Vide CONTRA.

Res quarum est disciplina, Id est literæ. Cic. 1. de Diuinat. Eadem in literis ratio est, reliquísque rebus, quarum est disciplina.

Disciplina dicendi. Cic. de Claris Orat.

Multarum artium disciplina. Cic. pro Flacco.

Disciplina iuris ciuilis homo omnium eruditissimus. Cicero 1. de Oratore.

Antiqua disciplina milites habuerat. Tacit. lib. 12.

Ingenuæ disciplinæ. Vide INGENVVS.

Iucundior disciplina. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Mollis disciplina. Vide MOLLIS.

Bene morata disciplina. Vide MOS.

Naualis disciplina. Cic. pro Lege Manilia, Non Rhodiorum, quorum vsque ad nostram memoriam disciplina Naualis & gloria remansit.

Seuera disciplina. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Vetustissima disciplina. Tacit. lib. 11.

¶ Abstrahere à disciplina. Vide ABSTRAHO.

Accipere disciplinam. Cic. 1. de Nat. deor. Inde Anaxagoras qui accepit ab Anaximene disciplinam, primus omnium, &c. Vide ACCIPIO.

Adhærescere ad aliquam disciplinam. Cic. 4. Acad.

Adiicere disciplinæ aliquid. Vide IOCCIO.

Capere disciplinam. Vide CAPIO.

Colere disciplinam. Cic. 1. de Claris Orat.

Dare disciplinam. Cic. 3. de Nat deor.

Deducere ad disciplinam. Vide DEDVCO.

Deprauari mala disciplina. Cic. 2. de Finib. Ferarum natura non est illa quidem deprauata mala disciplina, sed natura sua.

Seuera patris disciplina eductus. Tacit. lib. 5.

Ad ciuitatis disciplinam aliquem erudire. Cic. 5. Ver. Eos instituere atque erudire ad maiorum instituta atque ciuitatis disciplinam, non ad tuas turpitudines debuisti.

Bona disciplina exercitatus. Cic. in Orat.

Exolescit disciplina. Tacit. lib. 11, Ne vetustissima Italiæ disciplina per desidiam exolesceret.

Formare disciplinam. Quint. in Proœm. lib. 4, Contenti fore domestico vsu videbamur, vt tui meique filij disciplinam formare, satis putaremus.

Habere è disciplina. Cic. de Claris Orat. M. Piso quicquid habuit, habuit ex disciplina.

Increbuit disciplina. Vide INCREBRESCO.

Labante deinde paulatim disciplina. Vide LABOR.

Perdiscere disciplinam iuris. Vide PERDISCO.

Suescere disciplina & imperijs. Tacit. lib. 2, Diuisúsque exercitus, vt Tacfarinas lectos viros, & Romanum in modum armatos castris attineret: disciplina & imperijs suesceret.

Tenere disciplinam. Cic. pro Flacco. O morem præclarum, disciplinámque, quam à maioribus accepimus, siquidem teneremus.

In disciplinam tradere. Vide IN.

Per manus tradita disciplina militaris. Vide MANVS.

Studia & artes quæ sunt nobis Græciæ monimentis disciplinisque tradita. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.

Disciplinabilis, pen. corr. Adiectiuum (μαθητικός.) Autho. ad Heren. lib. 3, Aut si quando re cohortabimur aliquem, cuius rei aliquam disciplinabilem scientiam poterimus habere, &c. Alij legunt disciplinalem. Est autem disciplinabile, vt Turnebus explicat, quod præceptionibus & institutionibus artéque & ratione aliqua doctrináque continetur.

Disciplinatus, & Disciplinator. Tertullianus in lib. De fuga in persecutione.

Disciplinosus (εὐμαθής) dicitur, qui tam bonas quàm malas artes facilè discit. Cato, Ipse gladiator disciplinosus, &c. Sipontinus.

Discipulatus, huius discipulatus, pen. prod. masc. gen. Tertullianus lib. De præscriptionibus aduersus hæreticos. Quis enim integræ mentis credere potest aliquid eos ignorasse, quos magistros Dominus dedit, indiuiduos habitos in comitatu, in discipulatu, in conuictu?

Discipulus, huius discipuli, pen. corr. (μαθητής, φοιτητής) Qui discit. Cic. 2. Offic. Orator parum vehemens, dulcis tamen, vt Theophrasti discipulum possis agnoscere.

Discipuli coquorum. Plaut. Pseud. 13,
Quæso hercle prius quàm quicquam conuiuis dabis,
Gusta tute prius, & tuis discipulis dato.

Discendi discipulus. Cic. Papyrio, lib. 9. 16, Hirtium ego & Dolabellam dicendi discipulos habeo, cœnandi magistros.

Auditor & discipulus Platonis. Cic. 1. de Diuinat.

Melius instituti discipuli. Quint. lib. 2. cap. 3.

Melior magistro discipulus. Iuuenal. sat. 14.

Rudis discipulus & integer. Vide INTEGER.

Instruere discipulos lectione orationum. Vide INSTRVO.

Cathedræ discipulorum. Horat. 1. Serm. sat. 10.

Discipula, discipulæ, pen. corr. (μαθήτρια, μαθητρίς) Quæ discit. Plinius libro 10. cap. 29, Audit discipula intentione magna, & reddit. De Luscinia.

Discipulam cruci dedere. Plaut. Aulul. 4. Continuò hercle ego te dedam discipulam cruci.

Discobolus, pen. corr. Vide DISCVS.

Discolor pen. cor. discoloris, om. gen. (ποικιλόχροος) Qui est diuersi coloris. vt Discolor cutis. Plin. lib. 18 cap. 18. Vbi ex vetustissimo codice legitur Decolor. Ouid. Et volat admissis discolor agmen equis. Et Mart. lib. 14. Calculus hic gemino discolor hoste perit.

Dispar & discolor. Horat. lib. 1. epist. 19,
Vt matrona meretrici dispar erit atque
Discolor, infido scurræ distabit amicus. Hoc est quemadmodum matrona differt à meretrice, sic amicus ab infido scurra & adulatore.

Anhelitus discolor. Claud. de Rap. Proserp. De afflatu equorum Plutonis.

Discolor Indus Propert. lib. 4. eleg. 3.

Miles discolor. Ouid. 2. Trist.

Sanguis discolor. Lucan. lib. 10.

Discolor signum. Cic. 2. Verr. Hoc factũ esse in hac ciuitate, quum Senatorius ordo iudicaret, vt discoloribus signis, iuratorũ hominũ sententiæ notarentur. Id est tabellæ & ceræ non eiusdem coloris. Suprà autem dixerat, Nulla nota, nullus color, nullæ sordes videbantur his sententijs adlini posse. Bud.

Varius floret via discolor armis. Valer. 5. Argon.

Disconuenio, disconuenis, pen. corr. disconueni, pen. prod. disconuentum (διαφέρομαι) disconuenire, Dissidere, discordare. Horat. 1. epist. 1,
-& vitæ disconuenit ordine toto.

Disconuenit inter me & te. Horat. 1. epist. 14, Non eadem miramur, eo disconuenit inter Méque & te.

Discoquo, discoquis, pen. corr. discoxi, discoctum (ἑψέω) discoquere, Idem quòd coquere, vel valde decoquere. Plin. lib. 22. cap. 25, Nostri præcipiunt arietinum in aqua cum sale discoquere. Ibidem, Aluũ sistit in cibo, magísque discocta cælesti aqua.

Discors, discordis, om. gen. ([illegible]) Qui corde, hoc est animo dissidet, vt Secum ipsa discors. Liuius 2. ab Vrbe.

Non ambitione, non contentione discordes. Cic. 2. de Lege Agrar.

Venti discordes. Ouid 3. Amor. eleg. 7,
Quid tibi discordes addere in arma viros?

Sibi discordem esse Ouid. 5. Trist. eleg. 6.

Arma discordia. Virg. 2. Georgic. Id est, vt interpretatur Seruius, plena iurgio & rapinis,
O fortunatos nimium, sua si bona norint,
Agricolas: quibus ipsa procul discordibus armis
Fundit humo facilem victum iustissima tellus.

Dextræ discordes. Stat. 6. Thebaid.

Concordia discors. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Quúmque sit ignis aquæ pugnax, vapor humidus omnes
Res creat, & discors concordia fœtibus apta est.

Rerum concordia discors. Horat. 1. epist. 12,
Quid velit, & possit rerum concordia discors.

Gloria discors. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.

Modi discordes. Stat. 5. Syl. 5. modos musicos intellige.

Motus discordes. Stat. 10. Thebaid.

Discors mundus. Plin. lib. 30. cap. 1.

Pectora discordia. Lucan. lib. 10,
Inferni Remum suis discordia sensit Pectora.

Sententia discors. Silius lib. 13. Stat. 12. Thebaid.

Discordes medicorum sententiæ. Plin. lib. 23. cap. 1.

Symphonia discors. Horat. de Arte.

Venti discordes. Ouid. 2. Amor. eleg. 10,
Erras, vt à ventis discordibus acta phaselus.

Vesania discors. Horat. 1. Serm. sat. 3,
Extimui, ne vos ageret vesania discors.

¶Discordis, antiquitus dicebatur. Pompon. in satyra, Blanda, fallax, impotens, superba, discordis. Ex Prisciano lib. 6.

Discordo, discordas ([illegible]) discordâre, Dissidere, dissentire. Plaut. Merc. 5,
Neu discordarent si ambæ in vno essent loco.

Æternum discordare cum aliquo. Tacit. lib. 12, Illi metu ne hinc Romanus, inde Cherusci, cum queis æternùm discordant, &c.

Parcus discordat auaro. Horat. 2. epist. 2.

Discordant inter se. Terent. And. 3. 3. Cicero 1. de Finib. Sed intus etiam in animis inclusæ inter se dissident atque discordant.

Discordare aduersus aliquem. Quint. lib. 5. Et lib. 8, Discordare ab aliquo.

Animus à se ipse dissidens, secúmque discordans. Cicero 1. de Fin.

Discordantia corda. Silius lib. 16.

Discordia ([illegible]) Est ira acerbior intimo odio & corde concepta, inquit Cic. 4. Tuscul.

Dissensiones atque discordiæ. Cic. de Amicitia, Quanta vis amicitiæ concordiæque sit, ex dissensionibus atque discordijs percipi potest.

Mentis discordia. Ouid 9. Metamorphoseos,
Dixit, & incertæ tanta est discordia mentis.

¶Demens discordia. Virg. 6 Æneid.

Gliscens discordia. Tacit. lib 4.

Nutrix belli discordia. Claud. 1. in Ruffin.

Præceps discordia. Stat. 1. Thebaidos,
Haud secus in domitos præceps discordia fratres Asperat.

Tetra discordia. Horat. 1. Serm. sat 4.

¶Seditionem ac discordiam concitare. Cicero pro Murena. Vide CONCITO.

Contrahere amicitiam, & dissipare discordiam Cic. de Amic.

Exoritur trepidos inter discordia ciues. Virg. 12. Æneid.

Impendere discordiam. Cic. Si alter eorum in bellum Parthicum non eat, video magnas impendere discordias, &c.

Incessit discordia duobus regibus. Virg. 4 Georg.

Inducere discordiam. Cic. lib. 1 Offic.

Mitescunt discordiæ intestinæ. Vide MITIS.

Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordiæ, bella nascuntur. Cicero 1. de Finib.

Oriri discordiam. Cic. lib. 1. Offic.

Pasci discordia. Vide PASCOR.

Sedare discordiam. Cic. 1. Philipp.

Tollere discordiam. Cic. de Aruspic. responsis.

Tecum mihi discordia est. Horat. Epod. ode 4.

¶Discordia, Dea existimata à gentibus, quam Aristides ita describit: Discordia & seditio, inquit, supino est capite, labris liuentibus, oculis strabis putridis, tumefactis, lacrymis subinde fluentibus, manibus incontinentibus mobilibúsque, gladium totus ad pectus ferens, teruibus & obliquis innixa cruribus & pedibus, eam, ceu rete, caligo & tenebræ circumuoluunt: & reliqua, quæ idem scripsit. Illud quidem de hac ipsa dea notissimum, vt scilicet in conuiuio pomum iniecerit in nuptijs Pelei & Thetidis, quũ ad eas nuptias ipsa nõ vocata fuisset: in quo pomo id erat inscriptum ἡ καλὴ λαβέτω, id est pulchra capiat.

Discordabilis, & hoc discordabile, pen. corr. ([illegible]) Quod discordat & disconuenit. Plaut. Capt. 7, Me hic valere, & tu te audacter dicito Tyndare inter nos fuisse ingenio haud discordabili. Antiquum.

Discordialis, penult. prod. ([illegible]) Qui lites gignat & parit. Plin. lib. 37. cap. 10, Nam hyænæ pelli similem abominantur, discordialem domibus.

Discordiosus, pen. prod. ([illegible]) Iratus vel pronus ad discordias. Sallust. in Iugurtha, Nam vulgus, vti plerunque solet, & maxime Numidarum, ingenio mobili, seditiosum atque discordiosum erat, cupidum nouarum rerum, quieti & otio aduersum.

¶Discorditas, pro Discordia, Antiquum, Pacuuius Hermiona, Quantámque ex discorditate cladem inportem familiæ. Nonius.

Discrepo, discrepas, pen. corr. discrepui & discrepaui, discrepitum ([illegible]) discrepâre, Diuerso modo crepare, id est sonare & crepitum ac sonum emittere. Cicero lib. 1. Offic. Vt in fidibus aut tibijs, quamuis paululum discrepent, tamen id à sciente animaduerti solet.

Discrepare, per translationem, pro Dissidere, disconuenire. Cicero 4. Verr. Vt nonnunquam si quid discrepet, eximant vnum aliquem diem.

Discrepuit. Horat. de Arte Poetica,
Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.

A consilijs alicuius discrepare. Planc. Cic. lib. 10. 4, Non est ignotus mihi sensus tuus, neque si facultas optabilis mihi quidem tui præsentis esset, vnquam à tuis consilijs discreparem.

A meis rationibus discrepant tuæ. Cic. Rufo, lib. 5. 20.

Discrepat ab eo, quód. Cic. 1. Acad. Discrepabat etiam ab ijsdem, quod

quòd nullo modo arbitrabatur quicquam, &c.
Ab humanitate discrepare. Cic. 1. Offic.
Opinionum dissensione ab aliquo discrepare. Cic. Cælio, lib 8. ep. 13. Ex eo quidem suspicari fortasse suos animorum contentione, nō opinionum dissensione me ab eo discrepare. Id est dissimilitudinem sententiarum habere, discordem esse. Budæus.
Ab opinione populari discrepare. Cic. Paradox. In qua dicuntur ea quæ non multum discrepent ab opinione populari.
Discrepant facta cum dictis. Cic. 2. de Finib.
Medium primo, medio discrepat vltimum. Horat. de Arte.
Vox & ratio mea longè discrepat istis. Horat. 1. Serm. sat. 6.
De re aliqua discrepare. Cic. 4. Tuscul. Admouenda curatio, & talis quidem, quæ possit esse omnium etiam de cæteris rebus discrepantium Philosophorum.
Discrepare in re aliqua. Cic. 3. de Orat. Nihil sanè ad rē pertinet, si qua in re discrepauit ab Antonij diuisione nostra partitio. Idē 7. Ver.
Eadem dicit, nulla in re discrepat. Cic. 7. Verr.
Discrepat inter authores. Liu. 1. bel. Pun. Mirari magis adeò discrepare inter authores, quàm, &c. Ibidem, lib. 6, Æque & alia inter authores discrepant.
Inter se discrepare. Cic. 2. de Inuent. Ex contrariis autem legibus controuersia nascitur, quum inter se videntur duæ leges, aut plures discrepare.
Discrepant hæc iudicia inter eos. Cic. pro Cluent. Quare qui vobis in mentem venit hæc appellare iudicia, quæ à Pop. Rom. rescindi, ab iratis iudicibus repudiari, à magistratibus negligi, ab iis qui eandem potestatem adepti sunt commutari, inter Collegas discrepare videatis?
Sibi discrepare. Cic. 3. de Orat. Vt à multitudine & populo non modò cæterum atque conuentus, sed etiam ipsi sibi singuli discrepantes eiciantur.
Discrepans, pen. corr. Participiū (διαφωνῶν.) Cic. 2. de Legib. Interpretēque est mentis oratio verbis discrepans, sententiis congruens.
Discrepito, discrepitas, pen. corr. (διαφωνῆσμαι) discrepitāre, Frequentatiuum. Lucret. lib 2, -verūm positura discrepitant res.
Discrepitans, pen. corr. Participium. Lucret. lib. 3.
Discrepantia, discrepantiæ (διαφωνία.) Cicero 1. Offic. In actiones, omnémque vitam, nullam discrepantiam conferre debemus. Idem 3. de Finib.
Discretio, Discretus, Discrimen, Discrimino, Vide DISCERNO.
Discrucio, discrucias (ἀνιάω) A quo passiuum, Discrucior, discruciaris, discruciari (ἀνιαωμαι) Valde cruciari. Cic. 12. Philip. Vt ille Trebonium, etsi posset, etiam Brutum discruciatos necaret. Idem pro Rosc. Comœd. Quod enim ipse celeriter arripuit, id quum tardè percipi videt, discruciatur.
Discrucior animi, pro animo, more Græco. Plautus Aulul. 5. Terent. Adelph. 4. 4,
Discrucior animi: hoccine de improuiso mali mihi obiici, &c.
Discrucior animum etiam dicimus, & animo, teste Diomede.
Discubitorius, Vide DISCVMBO.
Discubo, discubas, pen. corr. discubui, discubitum, pen. corr. (κατακεῖσθαι) discubāre, Idem quod cubare. Cic. 2. de Inuent. Cœnati discubuerunt ibidem. Plautus Merc. 3,
Discubitum noctu vt imus, ecce, &c.
Discumbo, discumbis, discubui, discubitum, pen. corr. (ἀνακλίνεσθαι, κατακλίνεσθαι, ἀνακεῖσθαι) discúmbere, Idem quod accumbere. Gellius, Apud cœnam Fauorini Philosophi quum discubitum fuerat, cœptúsque apponi cibus, seruus assistens mensæ legere inceptabat. Cic. Attico, lib. 5. 88. Discubuimus omnes præter illam.
Mensis discumbere. Stat. 4. Syluæ.
Toris discumbere. Ouid. 8. Metamorphoseos,
Discubuere toris Theseus, comitésque.
Discumbitur, pen corr. Impersonale (ἀνακλίνονται.) Cic. 3. Verr. Matutè veniunt, discumbitur.
Super strato ostro discumbitur. Virg. 1. Æneid.
Discubitorius (ἀνακλιντικός) lectus apud Plinium, in quo vel super quo discumbebant aliqui cœnaturi, vt differret à tricliniari, & cubiculari lecto.
Discuneatus, pen. prod. (διασφηνωθείς) Adiectiuum à cuneus, Quasi immisso cuneo apertus ac patens: sicut ligna diducta sinu & hiatu adactis cunei. Plin. lib. 9. cap. 30, Conchæ se contrahunt, sed frustra discuneatæ.
Discupio, discupis, pen. corr. discupiui, discupitum, pen. prod. (ὑπερεπιθυμεῖν) discúpere, Valde cupere. Plaut. Trinum. 13, Lubet audire, nisi molestum est. s. quin discupio dicere. Cælius ad Ciceronē, lib. 8. 15, Peream si minima causa est properandi istò mihi, quòd te videre, & omnia intima conferre discupio. Catullus de poeto & præcone.
Discurro, discurris, discurri, discursum (διαθέω) discúrrere, In diuersas partes currere. Plinius libro 11. cap. 37, Ex hoc fonte duæ grandes venæ in priora & terga discurrunt. Liuius 1. Decad. lib. 1, Signo dato iuuentus Romana ad rapiendas virgines discurrit. De rapta Sabinarum.
A media in vtranque partem discurrens. Quintilianus libro 2. capite 4.
Ad aliquem locum discurrere. Virg. 12. Æneid.
In fluuium discurrere. Virg. 4. Georg. hic de Nilo loquitur.
In montibus discurrere. Ouid. 2. Fast.
Vndique discurrere. Tibul. lib. 3. eleg. 1,
Et vaga nunc certa discurrunt vndique pompa.
Equo discurrere. Valer. 6. Argon.
Fama discurrit. Curt. lib. 4. Fama, vt solet, strenuè totas vrbes discurrit. Strenuè id est celeriter.
Discursio (διαδρομή.) Quintilian. lib. 6, Manlius multum in agendo discursans.
Discursus, huius discursus (διαδρομή) Ipse discurrendi actus. Cæsar 8. bel. Gal. Magno clamore discursúque passim se fugæ mandant. Et apud Plinium, lib. 2. cap. 36, Discursus stellarum. Quintil. lib. 4, Discursus amicorum.
Totius diei discursus. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Lasciui discursus. Claud. 2. in Eutrop.
Vani discursus. Valer. 3. Argon.
Implere vallem latis discursibus. Ouid. 2. Fast.
Discursatio, onis. Lactan. de Opific. Dei, cap. 3, Auium per aerem libera discursatio.
Discursio, onis (διαδρομή) Verbale. Lactant. de Opific. Totos dies in huiusmodi discursione consumunt.
Discursitatio, onis. Senec. de breuitate vitæ cap. 3, Officiosa per vrbem discursitatio.
Discursim, Aduerbium. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1, Primis mensis post epulas iam remotis, & discursim variantibus poculis minutioribus, &c.
Discus, disci, masculin. gener. (δίσκος) Vas latum, vt Iulius Pollux inquit, ad portandas carnes aptum. Apul. Cœnarum reliquiis discus ornatus.
Discus, Rotunda moles saxea, vel plumbea, siue ferrea, cuius iactu iuuenes inter se certabant, fortior iudicandus, qui aut altius in sublime, aut longius in tractu vltra designatum spatium proiecisset. ita & missilibus contendebant. Horatius lib. 1. Carm. ode 8,
-sæpe disco,
Sæpe trans finem iaculo nobilis expedito.
Disci forma videtur esse plana, qualis spectantibus nobis, solis vel lunæ effigies apparet. Cic. 2. de Orat. Et hoc ipso tempore quum omnia gymnasia Philosophi teneant, tamen eorum auditores discum audire, quàm Philosophum malunt. Huiusmodi disco videntur hodie vti nostri mimi & histriones, qui quæstus gratia coram populo gesticulantur, dum orbem quid ad formam disci rotundum & æreum iaculantur in aerem: deinde virga excipiunt. Eos autem discobolos appellat Plinius libro 2. cap. 34, hoc est, disci iactores vel missores.
Indoctus disci. Horat. de Arte Poet.
Discobolus, pen. corr. (δισκοβόλος) Qui discum in sublime iaculabatur, Id est lapidem rotundum ac pertusum, vt inquit Ammonius. Quint. lib. 2. cap. 14, Quid tam distortum & elaboratum, quàm est ille discobolos Myronis? Plin. lib. 34. cap 8, Fecit & canem & discobolon, & Persea. De Artemone artifice æratio.
Discutio, discutis, pen corr. discussi, discussum (ἀποσείω, διασείω, διασκεδάζω) discútere, In diuersas partes quatere & deiicere, disturbare: vt Discutere latericium murum. Cæsar 2. bel. Ciuil. Liuius, Tribus arietibus aliquot partem muri discussit.
Caput discutere. Sil. lib. 6,
-magnóque fragore
Discussit trabs acta caput, &c.
Tempora vituli lactentis discussit malleus. Ouid. 5. Metamorph.
Lactentis vituli dextra libratus ab aure
Tempora discussit claro caua malleus ictu.
¶ Discutere, per translationem, pro Auferre, & tollere: vt Discutit ebrietatem porrus. Plin. lib. 20. cap 6. Et lib. 23. cap. 1, Discutere fastidium. Et lib. 28. cap. 7, Discutere metum. Item lib. 2. cap. 61, Discutere tristitiam.
Aduocationem aliquorum discutere. Cic. pro Domo sua, Quum eos qui conuentu virorum bonorum verba de salute mea fecerant, adesse iussisti, eorúmque aduocationem manibus, ferro, lapidibus discussisti.
Aera discutere. Lucret. lib. 6.
Discussa est illa caligo, quam paulo antè dixi: diluxit, patet, videmus omnia. Cic. 12. Philipp.
Captiones discutere. Cic. 4. Acad. Oportet igitur & ea quæ pro perspicuitate responderi possunt, in promptu habere, de quibus iam diximus, & esse armatos, vt occurrere possimus interrogationibus eorum, captionésque discutere.
Tristes cogitationes discutere. Celsus lib. 3. cap. 18, Quorundam enim vani metus leuandi sunt: &c. quorundam etiam intempestiuus risus & obiurgatione & minis prohibendus est: quorundam discutiendæ tristes cogitationes.
Cunctationem discutere. Asinius Pollio ad Cic. lib. 10. 33, Omnem enim cunctationem eius discussissem, præsertim adiutore Planco.
Discutienda sunt ea quæ obscurant. Cic. 3. de Orat.
Febrem discutere. Celsus lib. 3. cap. 15. Idem in Procemio, Protinus febrem somno & sudore discussit.
Horrorem febris discutere. Celsus lib. 3. cap. 15, Balineum neque ante febrem, neque post eam tentandum erit: nisi interdum iam horrore discusso.
Sæpe etiam languor & nausea discutitur, si integrum gallinaceum crudum ouum ieiunis faucibus inferas. Colum. lib. 6. cap. 4.
Malum discutere. Celsus lib. 1. cap. 8, Quos tamen ita mors sequitur, si id malum non est febre discussum.
Morbum discutere. Celsus libro 3. cap. 2, Per hæc enim sæpe instās grauis morbus discutitur.
Nubila vultu discutit Mercurius. Stat. 3. Thebaid.
Periculum discutere & comprimere cōsilio. Cic. pro Murena. Hoc quod conceptum Respub. periculum parturit, consilio discutiam & comprimam.
Discutiendæ tamen oratione huiusmodi scenæ. Quintilian. lib. 6. capite 2.
Somnum sibi discutere lympha pura. Propert. lib. 3. eleg. 10.
¶ Discutere interdum est Digerere, difflare, & quod Græci dicunt διαφορεῖν. Cels. lib. 5. cap. 11, Ad discutiēda verò ea, quæ in corporis parte aliqua coierunt, maximè possunt abrotonum helenium, &c. Vnde vis discussoria, qualis est abrotono, lilio, melli, &c. Tubercula enim aut discutiuntur, aut emittuntur. Discutiuntur interdum, id est dissoluuntur: discutiantúrque incipientia, ne suppurent.

¶ Discutio, verbum est medicinale. Tubercula enim aut discutiuntur aut emittuntur. Discutiuntur interdum, id est dissoluuntur: discutiuntúrque incipientia ne suppurent: quod fieri solet quum in aliquem locum incommodum humores ingruunt. Emittuntur autem suppurantia & iam concocta, aut naturæ sponte aut scalpello, vel cautere adhibito. quod fit quum humores ad locum opportunum erumpentes eliciuntur etiam medicamentis & euocantur: vt vlcera prorsus exanientur, id est saniem egerãt. Discutere aliquid, disiicere est & disturbare. Fabius lib.6.cap.2, Non autem commouere tantùm miserationem: sed etiam discutere, epilogi est proprium.

¶ Discussoria medicamenta dicuntur, quæ Græci diaphoretica vocant. exempla apud authores scatent.

¶ Discuti matrimonium, apud Paul. in. l. 2. D. de donat. inter vir. & vxor. pro disturbari & dissoluere.

Discussum, i, Substantiuum, Dicitur quod examinatum, aut iudicatum est: & actus ipse, discussio vocitatur: & discussor, qui discutit. Sipontinus.

Discussor, oris, pen. prod. ([illegible]) Inquisitor, & æstimator facultatũ hominum. Ægid. in tit. C. de discuss.

Discussus, Participium ([illegible]) vt, Discussa rerum caligo. Stat. lib. 2. Sylu. 5.

Fides discussa, Id est dissoluta. Lucan. lib. 1,

Morte tua discussa fides, bellúmque mouere

Permissum ducibus, &c.

Formidine discussa iungunt oscula. Valer. 4. Argon.

Nox discussa. Lucan. lib. 5.

Nubibus discussis purgatus nitet æther. Sil. lib. 12.

Plebs discussa. Stat. 5. Sylu. 3,

-vmbrámque senilem

Inuitet ripis discussa plebe supremis Vector.

Terrores discussi. Lucret. lib. 3,

Donec discussis redeant terroribus ad se.

Vmbræ discussæ. Virg. 12. Æneidos,

Vt primum discussæ vmbræ, & lux reddita menti est.

Discussorius, Adiectiuum ([illegible]) Quod discutit. Plinius libro 30. cap. 8, Et per se cinis inanium cochlearum ceræ mistus, discussoriam vim habet.

Discussio, onis, Verbale. Firmicus lib. 3. cap. 3, Mercurius faciet Imperatorum exactores, & qui annuas fiscariorum præstationes repetant, & qui discussiones rationales magnáque negotia tractare consueuerint.

Discertiones, diuisiones patrimoniorum inter consortes. Festus.

Disertus, Disertim, Vide DISSERO.

Disgargalis, Equus appellatur apud Xenophontem, qui est difficilis, quique ne tactum quidem aut titillationem pati queat, [illegible] Græcis dictum. Ex Cælio Rhod. lib. 21. cap. 24.

Disiicio, disiicis, pen. corr. disieci, pen. prod. disiectum ([illegible]) disiicere, In diuersas partes iacere. Virgil. 1. Æneid.

Disiecítque rates.

Dede, ac disiice, per me licebit. Cic. pro Cælio.

Agmina disiicere. Valer. 3. Argon.

Capillos disiicere. Ouid. 11. Metamorphoseos,

-& nondum totos ornata capillos,

Disiicit hos ipsos.

Disiectam Æneæ toto videt æquore classem. Virg. 1. Æneid.

Pondere nubes disiicere. Ouid. 10. Metam.

Nubila disiecit Iupiter. Ouid. 1. Metam.

Disiicere rem aliquam. Liu. 5. ab Vrbe, Ac primò tentata res est, si dispositis clientibus abstrahendo singulos à concionibus conciliísque, disiicere rem possent.

Disiectus, Participium ([illegible]) vt Disiecta acies, apud Tacitum libro 19.

Agmina disiecta. Virg. 12. Æneidos,

-& disiecta per agmina magna Voce vocat.

Agmina disiecta per agros. Valer. 3. Argon.

Comæ disiectæ. Ouid. epist. 12,

Disiectámque comas auersáque in ora iacentem Inuenit, &c.

Membra disiecta. Senec. Hipp. 12.

Disiecti milites. Pompeius ad L. Domitianum, lib. 8. ad Attic. 162.

Nos disiecta manu pares aduersariis esse non possumus.

Disiectæ nubes. Plin. lib. 2. cap. 49.

Res sparsæ, & vagè disiectæ. Author ad Heren. lib. 4, Postremò hoc ipsum est summum artificium, res varias & dispares in tot poematis & orationibus sparsas, & vagè disiectas, ita diligenter eligere, vt, &c.

Respublica disiecta eo tempore quo te custodem habebat. Sallust. in Ciceronem.

Tecta disiecta. Horat. 2. Carm. ode 19,

-tectáque Penthei

Disiecta non leui ruina.

Disiectus, disiectus, disiectui, Idem quod Disiectio, dissipatio. Lucret. libro 3,

Maior enim turbæ disiectus materiai

Consequitur leto, &c.

Disiecto, disiectas, disiectaui, disiectatum ([illegible]) disiectare, frequentatiuum, Lucret. lib. 5,

Sed quasi naufragiis magnis, vent isque coortis,

Disiectare solet magnum mare transtra, carinas,

Antennas, proram, &c.

Disiungo, disiungis, disiunxi, disiunctum ([illegible]) disiungere, Separare. Terent. Hecyr. 1. 2,

-atqui ea res multo maximè

Disiunxit illum ab illa. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Nam ab orationibus disiungo me ferè: referóque ad mansuetiores musas. Idem 1. Tusc. Quare hoc commentemur, mihi crede, disiungamúsque nos à corporibus, id est, consuescamus mori.

Disiungere & Coniungere, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. Quæ vita maximè disiuncta à cupiditate, & cum officio coniuncta.

Disiungere boues ab opere. Colum. lib. 2. cap. 3.

Ab amicitia alicuius disiungere alterum. Cic. 2. Philip. Opera mea Pompeium à Cæsaris amicitia esse disiunctam.

A familiaritate alterius aliquem disiũgere. Cic. 2. Philip. Ipse enim Pompeium à mea familiaritate disiunxit.

Honesta à commodis, non nomine, sed genere toto disiungunt Stoici. Cic. 1. de Nat. deor.

Interuallo locorum & temporum disiungi. Cic. Lentulo, lib. 1. 7, Quoniam interuallo locorum & temporum disiuncti sumus, per literas tecum quàm sæpissimè colloquar.

Disiungere à mamma agnos. Varr. 2. de Re rust. cap. 2, Ferè ad quatuor menses à mamma disiunguntur agni.

Natura & genere disiungi. Cic. 7. Verr.

Italis longè disiungimur oris. Virg. 1. Æneid.

Longis disiungimur oris. Valer. 2. Argon.

Disiugatus, pen. prod. Arnobius lib. 7. aduersus gentes, non procul ab initio, Qui sunt ab his longè natura & beatitudine disiugati.

Disiunctus, Participium ([illegible]) vt, Disiunctus Populus à Senatu. Cic. de Amic.

¶ Disiuncti in iure ciuili appellantur, qui re non etiam verbis coniuncti sunt. Et disiunctim relictum, quod duobus separatim & diuersis orationibus relictum est, in hunc modum, Titio hominem Stichum do lego, Seio Stichum lego. §. Si eadem res. Instit. de legat.

Disiunctus es freto ab Italis. Cic. 3. Verr.

Disiuncta coniungere. Cic. 2. de Finib.

Bos disiunctus. Horat. 1. epist. 14, -bouémque

Disiunctum curas, & strictis frondibus exples.

Disiuncta insula mari periculoso ab Sicilia. Cic. 6. Verr.

Longissimè disiuncta comprehendere. Cicero in Pisonem. Vide LONGVS.

Quod longissimè sit ab imperitorum intelligentia sensúque disiunctum in cæteris, id maximè excellit. Cic. 1. de Orat.

Disiunctus ([illegible]) Nomen ex participio: vt Disiũctissimi loci. Cic. pro lege Manil.

Terræ disiunctissimæ, pro Diremptæ, & non vicinæ. Cicero pro Marcello, Nec verò disiunctissimas terras citius passibus cuiusquam potuisse peragrari, quàm tuis, &c. Badæus.

Disiunctissimas terras lustrare. Plin. in Paneg.

Disiunctior à te sum. Cic. ad Att. lib. 13. 268. Et 4. Acad. Nihil est enim ab ea cogitatione, quam habemus de grauitate sapiẽtis, errore, leuitate, temeritate disiunctius.

Mores longissimè à scelere disiuncti. Cic. pro Cælio, Possum dicere mores M. Cælij longissimè à tanti sceleris atrocitate esse disiũctos.

Disiunctiuus, pen. prod. Adiectiuum. African. in l. Si ita quis stipuletur. D. de verb. oblig. Quam ex duabus disiunctiuis conditionibus altera defecerit. Vide SVB DISIVNCTIVVS.

Disiunctio, Verbale ([illegible]) Separatio: cui contrarium est Coniunctio. Cic. 4. Acad. Idem, Neque enim non potest mihi non molestissima esse disiunctio nostra in tanta rerum omnium varietate.

Disiunctio amicorum. Cic. pro Lege Agrar.

Sententiæ disiunctio. Cic. de Prouinc. Consul. Ita dissensi ab illo, vt in disiunctione sententiæ, coniuncti tamen amicitia maneremus.

Disiunctionem facere. Cic. de Amic. Nisi quædam admodum intolerabilis iniuria exarserit, vt neque rectum, neque honestum sit, neque fieri possit vt non statim alienatio, disiunctióque facienda sit.

De disiunctione Rhetorica, vide apud Cic. in Topicis.

Disiunctim, Aduerbium. Paulus l. 5. D. de condit. instit. Si hæredi plures conditiones coniunctim datæ sint, omnibus parendum est, quia vnius loco habentur: sed si disiunctim sint, cui libet.

Dispalo, dispalas, pen. prod. ([illegible]) dispalare, Est passim digredi, ex dis & palo. Palare verò vagari significat: à palis castrorum, hoc est sudibus, modò huc, modò illuc translatis. Sisenna lib. 3. Histor. Dispalati, ab signis digressi omnes, ac dissipati. Idem, Tanto passim dispalantur. Gel. lib. 1. cap. 11, Ea præcentione tranquilla & venerabili ad quãdam quasi militaris musicæ disciplinam vis & impetus militum, ne sparsi dispalatíque prorueren t, cohibebatur. Sallust. de Rep. ord. Hæc igitur multitudo primùm malis moribus imbuta, deinde in artes, vitásque dispalata, nullo modo inter se continens, parum mihi quidem idonea videtur ad capessendam Remp.

Dispalesco, dispalescis ([illegible]) dispalescere, Disseminari, diuulgari, omnibus notum fieri. Plaut. Bacch. 20,

Si plus perdundum sit, periisse suauius est,

Quàm illud flagitium vulgò dispalescere. Antiquum.

Dispando, dispandis, dispandi, dispassum ([illegible]) dispándere, Extendere. Plautus dispessis, per e secundam vocalem scripsit: Plinius autem dispãsam arborem dicit. Plaut. igitur in Milite sic habet,

Credo ego istuc extemplo tibi esse

Eundem actùtum extra portam dispessis manibus, patibulum

Quum habebis. Plinius verò lib. 9. cap. 4, In Gaditano oceano arbor, in tantum vastis dispansa ramis, vt ex ea, &c.

Dispansæ vestes. Lucret. lib. 1,

Denique fluctifrago suspensæ in littore vestes

Vuescunt, eædem dispansæ in sole serescunt.

Dispar, disparis, pen. corr. Adiectiuum ([illegible]) Dissimile. Cic. pro Fonteio, O fortunam longè disparem M. Fonteij, &c. Sic pro Plancio, Dispar causa.

Par & Dispar, contraria. Cic. pro Murena, Et quoniam ostendi Iudices, parem dignitatem ad Consulatus petitionem, disparem fortunam prouincialium negotiorum, &c.

Dispar & Idem, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. Quinque autem stellę eundem orbem tenentes, aliæ propius à terris, aliæ remotius, ab eisdẽ principiis, disparibus temporibus eadem spatia conficiunt.

Dispar & Similis, contraria. Cicero 2. de Diuinat. Etenim geminorum formas esse similes, vitam atque fortunam plerunque disparem.

Varium & dispar. Cicero 7. Verr. An hoc probabis, in æqua caussa populorum sine pretio variam ius & disparem conditionem fuisse?

Longè dispar. Vide LONGVS.

Ætatibus disparibus, non eadem officia tribuuntur. Cic. 1. Offic.

Dispares auenæ. Ouid. 8. Metamorphoseos,

Fistula disparibus paulatim surgit auenis.

Calami dispares. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Atque ita disparibus calamis compagine ceræ

Inter se iunctis nomen tenuisse puellæ.

Caussa tua est dispar. Ouid. epist. 13.

Certamen dispar. Ouid. 2. Amor. eleg. 5, Cur dispar certamen inis?

Dispares cicutæ, Inæquales. Virg. 2. ecloga,

Est mihi disparibus septem compacta cicutis

Fistula. Hoc est, Inæqualibus cannis compacta: nam & harmonia inæqualis est. Seruius.

Dispar color. Cic. 2. de Fin.

Forma dispar. Claud. 2. De Raptu Proserp.

Ingenio dispar. Ouid. in Ibin.

Dispares mores disparia studia sequuntur. Cic. de Amicit.

Dispares inter se motus. Cic. 1. Tuscul.

Rebus, & ordine dispar. Horat. 1. epist. 8,

Temperat Archilochi Musam pede mascula Sappho,

Temperat Alcæus, sed rebus & ordine dispar.

Par studiis, æuique modis, sed robore dispar. Stat. 1. Achil.

Dispar sui atque dissimile. Cic. de Senect.

Dispares viribus fratres Liu. 1. ab Vrbe.

¶ Dispar animorum dicitur, cui cum aliis non conuenit, aut qui non est animo æquè forti. Silius libro 8, quum numerasset quosdam qui Scipionem ad bellum sequebatur, addit etiam istos, Brutius haud dispar animorum. Id est, animo non minus magno & præsenti quàm quos iam recensuit.

Disparilis, & hoc disparile, penult. corr. (ἀνόμοιος) Idem quod dispar. Cic. 1. de Diuinat. Quæ omnia fiunt ex cæli varietate, & ex disparili aspiratione terrarum. Varro 1. de Re rust. cap. 11, Et pabulum disparile non vsquequaque idem fit.

Dispariliter, Aduerbium. Varro de Re rustica lib. 1. cap. 6, Hæc atque huiusmodi tria fastigia agri ad colendum dispariliter habent momentum.

Disparo, disparas, penult. corr. (διαζεύγνυμι) disparâre, Separare significat & seiungere. Plaut. Rud. 2, Is nos per gentes alium in alia disparat. Cic. 1. de Inuent. Disparatum est autem id quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur, hoc modo, Sapere & non sapere. Gell. lib. 12. cap. 12, Tot sententias in eandem rem, quasi aliud atque aliud diceret, disparauit. Quintil. lib. 5. cap. 10, Aliter disparata, vt dura non duris.

Dispartio, dispartis, dispartiui (διαμερίζω) quod & dispertio per e secundam vocalem dicitur. Vide suo loco. Plautus Aulularia, 9, Apud forum edixit mihi vt dispartirem obsonium hic bifariam. Idem Pseud. 7.

Dispartiri & diuidi à diis immortalibus somnia. Cic. 3. de Natura deorum, Iidem vultis à diis immortalibus hominibus dispartiri ac diuidi somnia.

Dispello, dispellis, dispuli, penult. corr. dispulsum (διωθέω) dispéllere, Huc atque illuc pellere, segregare, diducere. Liuius 4 ab Vrbe, Et equitem passim liberi fræms dispulissent equi. Cic. ad Att. lib. 7. 187, Idem quod pecudes quæ dispulsæ, sui generis sequuntur greges. Virgilius 1. Æneidos,

Teucrorúmque alios acer quos æquore turbo

Dispulerat, penitúsque alias aduexerat oras. Id est, disiecerat, siue segregauerat.

Dispellere & Compellere, contraria. Plautus Asina. 12, Qui husce amores nostros dispulsos compulit.

Vmbras dispellere. Virg. 5. Æneid.

Æquora dispellens æquora proras Pelias. Stat. 5. Thebaid.

Dispellere caliginem ab animo. Cic. 1. Tuscul. Eadémque ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit.

Dispendo, dispendis, dispendi, dispensum (διανέμω) dispéndere, Expendere, distribuere.

Dispendere curam. Colum. lib. 8. cap. 2, Pascendi autem modus est, ducentorum capitum, quæ pastoris vnius dispendant curam.

Dispendium, dispendij (ζημία) Quod incuria vel negligentia aut immoderate & inconsultè expendimus & insumimus. Plaut. Menæch. 11, Minore nusquam bene fit dispédio. Id est, minoribus sumptibus.

Dispendium (βλάβη) Damnú. Terent. Heeyr. 5. 1. Idem Eun. 5. 4, Quam amabat, eam confeci sine molestia,

Sine sumptu, sine dispendio. Colum. lib. 4. cap. 24, Quicquid ex his omittitur, magnum affert domino dispendium.

Plus dispendi. Lucret. lib. 1,

Et plus dispendi faciant, quàm vescitur ætas.

Dispendia famæ. Claud. 4. Paneg.

Moræ dispendia. Virg. 3. Æneidos,

Hic tibi nequa moræ fuerint dispendia tanti.

Reparare dispendia. Claud. 8. Paneg.

¶ Dispendium. pro via obliqua, & quæ per ambages eò ducit quò ire tendimus: dictum contraria Compendio, quod viam breuiorem significat. Lucanus in initio libri octaui,

Iam super Herculeas fauces, nemorosáque Tempe,

Æmoniæ deserta petens dispendia syluæ, &c.

Dispendiosus, penult. prod. (βλαβερός) Adiectiuum, Damnosum, quod affert damnum. Colum. lib. 2. cap. 21, Nam dispendiosa est cunctatio. primùm quod, &c.

Dispenso, dispensas (διανέμω, διοικέω) dispensare, Distribuere. Columel. lib. 3. cap. 13, Cælestes admittat imbres, eósque alendis seminibus dispenset, ac suis omnibus partibus ad educandam nouam prolem conspiret. Sic dispensare succú æqua portione, Idem lib. 4. cap. 24. *Proportionare* vulgus barbarorum vocat.

Dispensare atque disponere inuenta momento quodam atque iudicio. Cic. 1. de Orat. Deinde inuenta non solùm ordine, sed etiam momento quodam atque iudicio dispensare atque disponere.

Dispensare aliquid in varias partes. Seneca in Consolat. ad Marciā, Et in metus, & in dolores humanum pectus dispensandum.

Fata dispensare. Ouid. epist. 12,

Tunc, quæ dispensant mortalia fata sorores.

Oscula dispensat. Ouid. 6. Metamorphoseos,

-& ordine nullo

Oscula dispensat natos suprema per omnes.

Fortuna arbitriis tempus dispensat vbique. Ouid. ad Liuiam.

Dispensare res domesticas. Cicero ad Atticum. lib. 11. 209, Ex quo scire nihil potui de nostris domesticis rebus, de quibus acerbissimè afflictor: quòd qui eas dispensauit, neque adest istic, neque vbi terrarum sit, scio.

Dispensare & Omnia simul profundere, contraria. Plin. in Paneg.

Pietas dispensata. Stat. 5 Sylu. 2,

-pietásque per omnes

Dispensata domos.

¶ Dispensare, Dare potestatem obtinendi aut faciendi aliquid. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 10, Nunc in petulantiam & audaciam erumpet male dispensata libertas.

Dispensator. penult. prod. Verbale (διανεμητής, ἐπίτροπος, οἰκονόμος) Festus, Dispensatores dicti sunt, qui æs pensantes expendebant, non adnumerabant. Martial. lib. 6. 3,

Dispensatoris nobile cernis opus. Iuuenal. sat. 1,

Prælia quanta illic dispensatore videbis Armigero?

Dispensator Armeniaci belli. Plin. lib 7. cap. 39.

Dispensator ordinarius. Suet. in Sergio Galba, cap. 12, Et ordinario quidem dispensatori breuiarium rationum offerenti paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexisse.

¶ Dispensator, Idem qui actor, seruus qui domini rationes administrat, pecuniámque dispensat. vt Eros Ciceronis dispensator in lib. 15. ad Attic. Mercan. l. 35. D. de fideicom. libert. Harmenop. tit. mandat. Dispensator, ait, seruus est, qui fœnori dare consueuit pecuniam domini. Idem Theophilus in §. 5. Mandat. Instit. Paul. l. 51 D. de solut. Dispensatori, qui ignorante debitore remotus est ab actu, rectè soluitur.

Dispensatio, huius dispensationis (διανομή, οἰκονομία) Sueton. in Othone, cap. 5, Ante paucos dies seruo Cæsaris pro impetrata dispensatione, x. sestertiúm expresserat. Cic. ad Att. lib. 15. 318.

Curatio & dispensatio regia. Cic. pro Rab. Posth. Hæc vna ratio à rege proposita Posthumo est seruādæ pecuniæ, si curationem & quasi dispensationem regiam suscepisset.

Ærarij dispensatio. Cicero in Vatinium, Eripuerisne prouinciæ decernendæ potestatem, imperatoris deligendi iudicium, ærarij dispensationem.

Dispenno, dispennis, dispénnere, inquit Nonius, Est expandere. tractum à pennis & volatu auium. Plaut. Milite 22, Vbi lubet, dispennite hominem diuorsum, & distendite. Quædam exemplaria pro dispennite, legunt dispendite. Antiquum & inusitatum.

Disperdo, disperdis, disperdidi, disperditum, penult. corr. (ἐξαπόλλυμι, δαπανάω) disperdere: Idem quod perdere, siue consumere significat. Plaut. Trinum. 6, Pater præterea aliquantum animi caussa in delitias disperdidit. Idem Casina, 5, Imò age vt lubet, ede, bibe, disperde rem.

Disperdere ac dissipare possessiones. Cic. pro Lege Agrar. Videte nunc proximo capite, vt impurus helluo turbet Rempub. vt à maioribus nostris possessiones relictas disperdat & dissipet.

Disperdere, occidere, vastare. Vatinius Ciceroni, lib. 5 ep., Qui tot ingenuos, matresfamil. ciues Romanos occidit, arripuit, disperdidit, regiones vastauit?

Carmen disperdere. Virg. eclog. 3,

-non tu in triuiis indocte solebas

Stridenti miserum stipula disperdere carmen?

Color disperditur. Lucret. lib. 2.

Disperditus, penult. corr. Participium (ἐξαπολωλώς.) Plaut. Pœnul. 14, Di immortales meum herum seruatum volunt, & hunc lenonem disperditum.

Disperditio, Verbale (ἐξαπώλεια) Cicero 3. Philip. Cum exercitu Romam sit ad interitum nostrum, & ad disperditionem vrbis venire conatus.

Dispereo, disperis, penult. corr. disperiui & disperij, disperitum, penul. corr. (διαπόλλυμαι) disperire, Idem quod perire, aut disperdi, & corrumpi. Varro 1. de Re rust. cap. 11, Fructus solent disperire. Idem lib. 3 cap. 16, Prouidendum vehemēter ne propter æstum, aut propter frigus dispereant.

Fundum disperire patitur. Cic. 2. de Lege Agrar. Vosne fundum pulcherrimū Populi Romani, caput vestræ pecuniæ, pacis ornamentum, subsidium belli, fundamētum vectigalium, horreum legionum, solatium annonæ, disperire patiemini?

Labores dispereunt. Catul. ad Caluum, 14.

Dispeream, Iurantis vox. Martial lib. 2. 68,

Si non mentitis Classice, dispeream.

Dispeream ni. Horat. 1. Serm. sat. 9,

Hunc hominem si velles tradere, dispeream ni

Summosses omneis.

Disperij, Idem quod perij, vel actum est de me, vel interij. Terent. Heaut. 2. 4. Idem Adelph. 3. 3,

-disperij, Ctesiphonem audiui filium, &c.

Dispergo, dispergis, dispersi, dispersum (διασκεδάζω, σκεδάννυμι, διασπείρω) dispérgere, In diuersas partes spargere. Cicero 4. Academ. Cur mortifera tam multa perniciosa terra marique dispersit. Terent. Adelph. 5 2,

An tibi mauis cerebrum dispergi hic?

Interserere & dispergere in caussa exornationes. Author ad Herennium.

Variè dispergere. Author ad Herennium.

Corpus passim per agros dispergere. Cic.3.de Nat. deorum,
Puerum interea obtruncat: membráque particulatim diuidit,
Pérque agros passim dispergit corp', &c. Ex antiquo poeta, de Medea.

Ignis feruorem dispergit. Sil.lib.7.

Membratim partes rei gestę dispergere in causam. Cic.1.de Inuen. Membratim oportebit partes rei gestæ dispergere in causam, & ad vnamquanque confestim rationem accommodare.

Dispergere vitam in auras. Virg.12.Æneid.

Dispersus, Participium { [illegible] } Cicero pro Sextio, Quodam tempore homines, nondum neque naturali, neque ciuili iure descripto, fusi per agros ac dispersi vagarentur.

Multos ex fuga dispersos excipiunt. Cæsar 6.bel.Gall.

Dispersa & dissipata. Cic.1.de Orat. Omnia ferè quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quōdam fuerunt, vt in musicis numeri & voces & modi.

Dispersum atque infinitum. Cicero de Petitione Consul. Vt ea quæ in se dispersa atque infinita viderentur esse, ratione & distributione sub vno aspectu ponerentur.

Interiectus & dispersus. Author ad Herennium, In causa coniecturali, narratio accusatoris, suspiciones interiectas & dispersas habere debet, &c.

Agmina dispersa per agros. Sil.lib.16.

Longè latéque dispersum bellum. Cic.pro Lege Manilia, Ita tantum bellum, tam diuturnum, tam longe latéque dispersum.

Clamor dispersus. Lucret.lib 4,
Clamor in ætheris dispersus nubibus austri.

Collectio membrorum dispersa. Cic.pro Lege Manilia, Medea illa quondam profugisse dicitur, quam prædicant in fuga, fratris sui membra in his locis, quà se parent persequeretur, dissipauisse, vt eorum collectio dispersa, mœrorque patrius celeritatem retardaret.

Incultas dispersa comas. Claud.1.de Rapta Proserp.de Lachesi.

Dispersa fama per notos. Tibullus,
Scilicet ista fuit populi dispersa per auras
Fama, quòd admissus nuper amator erat.

Dispersa immittit syluis incendia pastor. Virg.10.Æneid.

¶ Tecta madent dispersa cerebro. Seneca Hercule fur.11. Hoc est, respersa.

Cogere dispersa. Cic.1.de Orat. Atque interea tamen dum hæc quæ dispersa sunt, coguntur, vel passim, licet carpentem & colligentem vndique, &c.

Dispersus, dispersus, dispersui { [illegible] } Verbale. Cicero Attic.lib.9.180, Quòd Consules laudas, ego quoque animum laudo, sed consilium reprehendo. dispersu enim illorum actio de pace sublata est, quam quidem ego meditabar. Legitur & discessu.

Disperse, siue dispersim, Aduerbium { [illegible] } Cicero 6. Verr. Nunc iam illa omitto, quæ dispersè à me multis locis dicentur, ac dicta sunt. Varro de Re rust.lib.1.cap.1, Qui Græcè scripserunt, dispersim alius de alia re, sunt plus quinquaginta.

Separatim ac dispersim. Varro lib.3. de Re rust. cap.2, Et alij quid separatim ac dispersim in libris reliquerunt.

Disperse & diffuse res dictæ. Cic.1.de Inuent. Enumeratio est, per quam res disperse & diffuse dictæ, vnum in locum coguntur.

Dispertio, dispertis, dispertiui, dispertitum, penult.prod. { [illegible] } dispertire, quod & Dispertior deponens dicitur: Ex dis & partior compositum: In diuersas partes diuidere: vt Dispertita cerebrum alicui. Plaut.Casina, 25.

Dispertire exercitum per oppida. Liuius 9. belli Punici. Plautus Amphitr.4.

Dispertire fortunas parricidis. Cic.8.Philip.

Dare & dispertire initia vitæ. Cic.7.Verr. A quibus initia vitæ atque victus, legum, morum, mansuetudinis, humanitatis exempla hominibus, & ciuitatibus data, ac dispertita esse dicuntur.

Dispertiuisti iniuria. Plaut. Aulul. Id est iniustè, inæqualiter.

Dispertiti in multas curas animi. Liuius, Tot in curas dispertiti eorum animi erant.

In genera dispertire. Cic.3.de Orat. Redeunt rursus ad coniecturam, eámque in quatuor genera dispertiunt.

In infinita dispertiri aliquid. Cic.2.de Legibus, Sæpe quod positū est in vna cognomina, id in infinita dispertiuntur.

In minima res aliquas dispertire. Cic.4.Acad.

Membra eorum generum dispertire. Cic.1.de Orat. Deinde eorum generum quasi quædam membra dispertiat, cum propriam cuiusque vim definitione declaret.

In membra quædam dispertire orationem. Cic. de Claris Orat. Et in membra quædam, quæ [illegible] Græci vocant, dispertiebat orationem libentius.

Pecuniam dispertire. Cic.pro Cluent. Illo absoluto, pecuniam illam aut iudicibus dispertiendam, aut ipsi esse reddendam.

Æquabiliter prædam dispertire. Cic.2.Offic. Ille autem qui archipirata dicitur, nisi æquabiliter prædam dispertiat, aut occiditur à sociis, aut relinquitur.

Tempora voluptatis laborísque dispertire. Cicero pro Murena, Neque verò Cretes, quorum nemo gustauit vnquam cubans, melius quàm Romani homines, qui tempora voluptatis laborísque dispertiunt.

Dispertire tyrones inter legiones. Hirtius 5.bel.Africani.

Dispertior, dispertitus, Passiuum. Lucret.lib.3,
Dispertitur enim per caulas corporis omnes, &c.

Dispertitus, penult.prod. { [illegible] } Participium. Cic.Att.lib.9.181, Ego verò in præsentia subitum discessum, & præciperem profectionem cum tibi, tum ipsi Cn. inutilem & periculosam puto, & satius censeo vos dispertitos & in speculis esse.

Genera herbarum dispertita. Lucret.lib.6.

Officium cum aliquo dispertitum. Cicero Metello, lib.5.2, Quod quum dicerem, illud adiunxi, mihi tecum ita dispertitum officium fuisse in Reipublicæ salute retinenda, &c.

Dispesco, dispescis, dispescui, dispescitum, penult.corr. { [illegible] } dispescere, Ex dis & pasco, propriè pecus à pastione deducere, vt docet Festus. Compescere autem, vnà pascere & in vno loco continere significat.

Dispescere, Separare & dirimere. Plin.lib.5.cap.9, Inde Aphricam ab Æthiopia dispescens.

Dispicio, dispicis, penult.corr. dispexi, dispectum { [illegible] } dispicere, Diligenter in omnem partem videre significat. Cic.2.de Fin. Simul atque ipse graui vulnere exanimari videret se, vt primùm dispexit, quæsiuit saluúsne esset clypeus.

¶ Dispicere, per translationem, Est vt ait Valla lib 5, Prouidere & circumspicere mente, tanquam in omnem partem lumina mentis intendere, omniáque discernere. Terent.Andr.3.5,
Sed paululum sine ad me vt redeam, iam aliquid dispiciam. Cic.ad Q.frat.lib.1.3, Ego quid sperem, non dispicio. Et lib.1. Tuscul. Tamen acie mentis dispicere cupiebant.

De conditione institoris dispicere. Vlpian. in l.1. in principio. D. de exercit.action.

Dispicere & sentire quid simus. Cicero 5. de Finibus, Quum autem dispicere cœperimus, & sentire quid simus, & quid animantibus cæteris differamus, tum ea sequi incipimus ad quæ nati sumus.

Verum dispicere imbecilli animi non possunt. Cicero 1. de Diuinatione.

Dispectus, huius dispectus, Verbale { [illegible] } pro Discretione, vel delectu. Seneca libro 2.de Ira, Quid si pueris, quod neglecto dispectu officiorum, ad lusus & ineptos æqualium iocos spectent, quis irascatur, &c.

¶ Dispectus, pro Consyderatione vel cōtemplatione. Seneca epist. 110, Quibus dispectum vtilitatis, timor in periculis excussit.

Dispicientia { [illegible] } Circumspectio & prouidentia & consyderatio diligens, atque discretio.

Disphendomena, supplicij genus est inhumanum, quo Dribices Persarum gens in delinquentes vtebantur. Nam proceris curuatis arboribus, & criminoso in deflexis cacuminibus alligato, illis repentè laxatis, laceratum corpus in diuersa distrahebant. Ex Alex. Genial. dier.lib.3.cap.5.

Displiceo, displices, penult. correp. displicui, displicitum, penult. corr. { [illegible] } displicère, Contrarium est suo simplici. Terentius Heaut.5.2,
prius quæso disce quid sit viuere:
Vbi scies, si displicebit vita, tu isthoc vtitor. Cic.ad Att.lib.2 33, Displiceo mihi, nec sine summo scribo dolore.

Placere & Displicere, contraria. Cic.pro domo sua, Nónne fieri poterat, vt populo de Cyprio rege placeret, de exulibus Byzantinis displiceret?

Arridere aliquid & Displicere, contraria. Cic. Att.lib 13.278. Irriderat illud tuum, quod valde mihi arriserat, vehementer displicere.

Displicens sui. Seneca De breuitate vitæ.

Displicentia, displicentiæ { [illegible] } Seneca de Tranquillitate vitæ. Hinc illud tædium & displicentia sui, & nusquam residentis animi volutatio.

Displicina displicinæ, penult.prod. Quæ displicet. Plaut.Cist.2.13. Confictum vocabulum more Plauti.

Displico, displicas, pen.corr. displicui & displicaui, displicitum & displicatum { [illegible] } displicāre. Contrarium est suo simplici plico.

Displicatas volucres, per translationem dixit Varro libro 3. de Re rust.cap.16, pro disgregatas & dispersas, de apibus loquens, Siquando, inquit, displicatæ sunt, cymbalis, & plausibus, numero, reducunt in locum vnum.

Displodo, displodis, penult. prod. displosi, displosum, penult. prod. { [illegible] } displódere, Sonitus edere. Varro 2. de Re rustica, capite 9, Pedibus magnis & altis qui ingredientes displodantur: digitis discretis.

Vesica displosa, alij diplosa legūt. Horat.1.Serm.sat.8 Hoc est, rupta percussione vel compressu manuum, quum sit plena venti, rupta. Ex Acrone & aliis interpretibus.

Vesicula displosa. Lucret.lib.6. Hoc est, disrupta.

Displuuium, & displuuiatum, figura vna est cauædij Vitruuio lib.6. cap. 3. quæ autem sit, ibidem declarat, quum ait, Displuuiata autem sunt, in quibus deliquiæ arcam sustinentes stillicidia reiiciunt. hæc hybernaculis maximas præstant vtilitates, quòd compluuia eorum erecta non obstant luminibus triclinorum.

Dispolio, dispolias { [illegible] } dispoliāre, Idem quod spoliare. Terent.Andr.4.5, tum ipsam dispoliare nō licet. Vide DESPOLIO: vtrunque enim legitur. Cicero 6. Verr. Vt etiam cum cæteris Siculis dispoliaretur.

Dispoliari honore. Cicero Antè quàm iret in exilium, Qui sunt assecuti summum gradum honoris, non dispoliabuntur honore.

Dispoliabulum, dispoliabuli, penult.corr. { [illegible] } Dictum videtur vt venabulum, vt mendicabulum, vt exorabulum, quæ tamen nec locum, nec instrumentum significant. Plaut.Bacchid.6,
Egóne vt hæc clusa gestem clanculum, vt cælem patrem
Pistoclere tua flagitia, aut damna, aut dispoliabula, &c. Id est, scortationes & nequitias.

Dispondeus { [illegible] } pes qui constat ex quatuor syllabis longis, vt oratores. Cic.in Orat.

Dispono, disponis, penult.prod. disposui, dispositum, penult.correp. { [illegible] } dispónere, Ordinare. Plin. lib.9. epist ad Fuscum, 213, Quæris quemadmodum in Tuscis diem æstate disponam. Euigilo, &c. Id est, Officia dies ordinem. Sic Disponere suo quidque ordine, Colum.lib.12.cap.2.

Describere & disponere cuique munus suum. Cicero de Petitione Cōsul. Fac vt planè iis hominibus, quos deuinctos tenes, descriptum ac dispositum suum cuique munus sit. Correctiora exemplaria legunt depositum munus.

Disponere atque dispensare, Vide DISPENSO.

Paulò significantius aliquid disponere. Quintil.lib.3.cap.6.

Disponere classem. Cæsar 3. bel. Ciuil. Insidias, Cæsar 8. bel. Gal. Præsidia, Idem 1.bel. Gal. Et Cicero 5. Philipp. Stationes, Cæsar 8. bel. Gal. Vigilias per vrbem, Liu 9.bel. Maced.

Disponere comas. Martial.lib.12.79.

Libros confusos disponere. Cic.3.de Orat.

Locis quosdam disponere. Pollio Ciceroni.lib.10.31.

In ordinem disponere aliquid. Seneca Hippol.12.

Disponere otium. Plinius libro 4 ad Pompeium Bassum, epist.88, Quum ex cõmunibus amicis cognoui te vt sapientia tua dignum est, & disponere otium, & ferre, habitare amœnissimè, &c.

Pocula disponere. Ouid.3.Fastorum,

Plenáque odorati disposuit pocula Bacchi.

Disposuit remedia hominis natura. Plin.lib.24.cap.1.

Signa disponere apud, & ad. Cic.3.Verr. Quæ signa nunc Verres vbi sunt? illa quæro, quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumniis, in sylua denique disposita sub diuo vidimus.

Disponere studia sua ad honorem. Cic.pro Mur. Sed nunc de studiis ad honorem dispositis, non de insita cuiusque virtute disputo.

Disponere tempus. Martial.lib.5.21,

Si disponere tempus otiosum,

Et veræ pariter vacare vitæ, &c.

Disponere tormenta in muris. Cæsar 1.bel.Ciuil.

Verba disponere, vt pictores varietatem colorum. Cic.in Orat.

Disposuit vias. Tibul.lib.2.eleg.3.

Vites disponere. Claud.2.in Eutrop.

Alicui aliquam rem disponere. Cic. Att.lib.4.77, Postea verò quàm Tyrannio mihi libros disposuit, &c.

Disponit qui nuntient. Plin.lib 4.ad Hispullam, epist.84, Disponit qui nuntient sibi quem assensum, &c.

Dispositus, penult.corr. {διατεθειμένος} Participium: vt Disposita myrto folia, concaua buxo, inordinata pomis. Plin.lib.16.cap.24.

Aptum & ratione dispositum aliquid habere. Cicero pro Roscio Amerino.

Dispositi in turmas. Stat.5. Thebaidos,

-magnásque in prælia mentes

Dispositu in turmas rursus.

Acies disposita. Tacit.lib.18, Vide ACIES.

Disposita in omnem fortunam consilia. Liu.lib.2.bel.Maced. Consilia in omnem fortunam iam disposita habebat.

Opus dispositum. Claud 4.Paneg.

Dispositus vir. Plin.Iun.epist 11.lib.2. ad Arrianum, Postero die dixit pro Mario, Salutus liberalis, vir subtilis, dispositus, acer, disertus. Hoc est, in orando singula suis locis aptans & distribuens.

Disposita hominum vita, pro bene constituta, & quæ non fluctuatur. Plin.epist.1.lib.3.

Dispositus, penult.corr. {παρασκευή} Verbale, pro dispositione. Tacit. lib.18, Dispositu, prouisúque rerum ciuilium peritus.

Dispositè, penult.corrcp. Aduerbium {διατεθειμένως} Idem quod commodè. Cicero 6. Verr. Non possum dispositè istum accusare, si cupiam, &c.

Dispositio, Verbale {διάθεσις} Colum.lib 12. cap.2, Quis enim dubitet nihil esse pulchrius in omni ratione vitæ dispositione atque ordine? Plinius lib.5.epist.6, Hanc dispositionem amœnitatémque tectorum latè longéque præcedit hyppodromus.

Dispositio apud Rhetores, est rerum inuentarum in ordinem distributio Cic.1.de Inuent. De hac multa Quintilianus.

Ordo & dispositio argumentorum. Cic. 2. de Orat. Qui ordo tibi placet, inquit Catulus, & quæ dispositio argumentorum, in qua tu mihi semper Deus videri soles.

Dispositor, penult.corr. Verbale {διαθέτης} Seneca lib.5. Nat. Quæst. Nimirum in hoc prouidentia, ac dispositor ille mundi Deus aera ventis exercendum dedit, &c.

Dispudet, penult.corr. dispuduit, dispuditum est {αἰσχύνομαι} dispudêre: Bis pudere, vel valde pudere, inquit Sipontinus ex aliorum sententia. Plautus Bacchid.8. Terentius Eunuch. Dispudet mihi sic data esse verba. Ouidius, Quos Veneris furti dispuduisse ferunt.

Dispuluero, dispuluceras, penult.corr. dispuluerare: Dissoluere, In puluerem redigere. Nænius Gymnastico, Saxa, syluas, lapidea, montes diffiicis dispuluerat. Nonius.

Dispumo, dispumas, penult prod. {ἀφρίζω} dispumare, Spumas eiicere, spumis purgare. Columel.lib 12.cap.19, Aut si non dulce mustum, ad tertias dispumetur. Legitur & despumo.

Dispungo, dispungis, dispunxi, dispunctum {διαστίζω} dispúngere: Expungere, delere, eradere.

Dispungere & recensere vitæ dies, Quasi puncto notare. Senec.de Breuit. vitæ, Dispunge & recense vitæ tuæ dies: paucos & rediculos resedisse apud te videbis.

Dispungere rationes, Est *computum* (vt nostri dicunt) *examinare*. Papinianus in l.Cognoscere. D.de Verborum significatione, Dispungere est conferre accepta & data. Idē de Statuliberis.l. Si statuliberá, Percontandas, inque examinandas rationes, & dispungendas atque excutiēdas. Et iterum de Reb.auth.iud.cum poss.l.vlt. Verum semel, an etiam sæpius recognitio & dispunctio concedenda sit creditoribus. Budæus.

Disputo, disputas, penult. corr. {διαλέγομαι} disputâre, Valde putum facere, inquit Varro. Est autem disputare, per translationem, Disceptare & disserere. Martial.lib 9 79,

Quod optimum sit disputat conuiuium

Facunda Prisci pagina. Cicero 7. Verr. Dicere omnes, & palàm disputare. Idem de Amicitia, Catonem induxi senem disputantem, quia nulla aptior videbatur persona, quæ de illa ætate loqueretur.

Argumentari, disserere, ac disputare Cicero 1. de Finibus, Sed & argumentandum, & accuratè disserendum, & rationibus conquisitis de voluptate & dolore disputandum putant.

Accurate & exquisitè disputare de aliquo crimine. Cic.in Bruto.

Acutè disputare. Cic.5.Tuscul. Acutè autem disputantis illud est, non quid quisque dicat, sed quid cuique dicendum sit videre.

Leniter disputare, Vide LENIS.

Lentius disputare, Vide LENTVS.

Disputare aliquid alicui. Plaut.Menæch.2.

Ad aliquid non inscitè disputare. Cicero 5. Tusculan. Itaque non inscitè Heracleotes Dionysius ad ea disputat, quæ apud Homerum Achilles queritur, &c.

De aliqua re disputare. Cic.13.Philipp. Eas dum recito, dúmque de singulis sententiis breuiter disputo.

Disputare de omni re in contrarias partes. Cic.1.de Orat.

In commune de iure omni disputandum semper. Quintilianus libro 7.cap.1.

In eam sententiam disputo. Cicero 1.de Orat. Neque hæc in eam sententiam disputo, vt homines adolescentes, siquid naturale fortè non habeant, omnino à dicendi studio deterream.

Disputare in alteram partem. Cic.7.Verr. Durum hoc fortasse videatur, neque ego vllam in partem disputo.

Per alicuius personam disputare. Cic.Volumnio.lib.7.33, Nisi extera quæ sunt à me in secundo libro de Oratore per Antonij personam disputata de ridiculis, ἔντεχνα & arguta apparebunt, vt sacramento contendas mea non esse.

Ratione & via disputare. Cicero in Oratore, Quicquid est igitur de quo ratione & via disputetur, id est ad vltimam sui generis formam speciémque redigendum. Ratione & via, quod Græci dicunt Methodo.

Disputare verbis in vtranque partem. Cæsar 1.bel.Ciuil.

Aliquid multis verbis disputare. Cic.Appio, lib 3.8, Idque arbitror me Synnadis pro tribunali multis verbis disputauisse.

Disputare pluribus verbis de re aliqua. Cic.5.Verr.

Circa hoc disputatum est. Quintil.lib.1.cap.5.

¶ Disputare rationem cum aliquo. Plaut.Aulul.15.

¶ Disputatur, Impersonale. Cic.2.de Finib. Perpetua oratione contrà disputatur.

Disputans, disputantis {διαλεγόμενος} Cicero 5. Tusculan. Acutè disputantis illud est, non quid quisque dicat, sed quid cuique dicendum sit videre.

Disputatio, Verbale {διάλεξις} vt Disputatio de re aliqua. Cicero 4. Academ.

Disputatio & dialogus de Oratore. Cicero Lentulo, libro 1. 9, Scripsi igitur Aristotelio more (quemadmodum quidem volui) tres libros in disputatione ac dialogo de Oratore. Vide DIALOGVS.

Copiosa disputatio, Vide COPIA.

Infinitæ, concertationúmque plenæ disputationes. Cic.1.de Orat.

Liberior in vtranque partem disputatio. Quintilianus libro 7. capite 3.

Litigiosa disputatio, Vide LIS.

Non ita longa disputatio, Vide NON.

Conferre disputationes. Vide CONFERO.

A capite ducere disputationem, Vide CAPVT.

Ingredi disputationem, Vide INGREDIOR.

Disputator, penult.prod. {διαλεκτικός} Aliud verbale: vt Disputator subtilis. Cic.1.Offic.

Disputatrix, penult.prod. {διαλεκτική} à Quintil.lib.2.cap.21, dialectice dicitur.

Virtus disputatrix. Quintil.lib.2.cap.20.

Disputabilis, & hoc disputabile, pen corr. {διαλεκτός} Seneca in epist. ad Lucilium. Res disputabilis in vtranque partem.

Disquamatus. Vide DESQVAMO.

Disquiro, disquiris, penult.prod. disquisiui, disquisitum, penult.prod. {ἐξετάζω} disquírere, Diligenter quærere & inuestigare. Horatius 2. Serm.sat.2, Verùm hic impransi mecum disquirite.

Disquisitio, Verbale {ἐξέτασις} Ipse disquirendi actus.

Disquisitio rursum est iudicium per opiniones, vt nunc loquimur, quum opinionem vel sententiam omnes rogátur. Cic.de Arusp.resp. Idem pro Sylla, Sed in magnis disquisitionibus repentinísque periculis vitam vniuscuiusque esse testem. Budæus.

Venire in disquisitionem. Liuius Decad.3.lib.6, Sed non quid ego fecerim, in disquisitionem venit, sed quid isti pati debuerint. Id est, non rogantur sententiæ de me.

Vocare in disquisitionem. Sueton.in Cæs.cap.15.

Ad disquisitionem. Suet.in Nerone, cap.2, Huius filius Prætor Cæsarem abeuntem Consulatu, quem aduersus auspicia legésq; gessisse existimabatur, ad disquisitionem Senatus vocauit.

Vitiosum est pro argumento sumere quod in disquisitione positum est. Author ad Herennium, lib 2.

Disraro, disraras, penult.prod. {διαραιόω} disrarâre, verbum rusticum. Significat castrare, & diuersis modis quod spissum est, ratum facere. Colum.lib.4.cap.32, Sed illud de integro refodi debet: hoc potest interradi & disrarari: quod opus rustici castrationem vocant.

Disrumpo, Vide DIRVMPO.

Dissauior, dissauiaris {καταφιλέω} dissauiari, Cum lætitia & voluptate multa osculari. Cic.ad Tironem, lib.16.27, Te, vt dixi, fero oculis: ego vos ad III. Calend. videbo, tuósque oculos, etiam si te veniens in medio foro videro, dissauiabor. Alij legunt dissuauiabor.

Disseco, dissecas, penult.corr. dissecui. dissectum {διατέμνω} dissecâre, In varias partes secare. Plin.lib.11. cap 37, Tertio capto Lacedæmonij pectus dissecuere causâ videndi. Sic lib.25.cap 5.

Dissemino, dissem inas, penult.corr. {διασπείρω, κατασπείρω} disseminare, Spargere, diuulgare. Cicero in Catilin. Latius opinione disseminatum est malum.

Disseminare. & spargere siue dispergere. Cicero pro Planc. Idem pro Archia, Ego verò omnia quæ gerebam, iam tum in agendo spargere me ac disseminare arbitrabar in orbis terræ memoriam sempiternam.

Dissentio, dissentis, dissensi, dissensum { [illegible] } dissentire, Discordare, diuersum ab alio sentire. Cic. de Amicit. Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longè dissentimus.

Longè dissentire, Vide LONGVS.

Manifestus dissentire. Tacit. lib. 2. Atroa, ac dissentire manifestus.

Liberius ab aliquo dissentire. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Non timidè ab aliquo dissentire. Quintil. lib. 3. cap. 8.

In eo plures dissenserunt. Quintil. lib. 3. cap. 3.

Dissentire in re aliqua ab altero. Cicero pro Lege Manil. Sed in hoc ipso ab eo vehementissimè dissentio. Idem 1. de Orat. Soléſque nonnunquam hac de re à me in disputationibus nostris dissentire.

A cæterorum more ac natura dissentire. Cic. pro Fonteio.

De veritate ab aliquo dissentire. Cic. 2. de Fin. Qui maledictis insectantur eos, à quibus de veritate dissentiunt.

A seipso dissentire. Cic. 4. Tuscul. Vitiositas autem est habitus aut affectio in tota vita inconstans, & à seipsa dissentiens.

Cum aliquo dissentire. Cic. 3. Officior. Idem pro Sylla, Qui ita diu ambitione & de suffragiis suis cum colonis dissenserunt.

Dissentit voluntas scriptoris cum scripto. Author ad Heren. lib. 1, Ex scripto & sententia nascitur controuersia, quum videtur scriptoris voluntas cum scripto ipso dissentire.

Inter se dissentiunt. Cic. 2 de Fin.

Dissentire, cum datiuo. Seneca epist. 20, Ne orationi vita dissentiat. Horat. 3. Carm. ode 5,

Dissentientis conditionibus fœdis.

Dissentiens, Participium { [illegible] } vt

Grauissimè dissentientes ciuium. Cic. 12. Philipp.

Dissensus, huius dissensus { [illegible] } Verbale, Idem quod dissensio.

Acerbus dissensus. Claud. de bel. Gildon.

Ciuilis dissensus. Claud. 4. Paneg.

Dissensu alitur rumor. Claud. 1. in Ruffin.

Vario dissensu scindunt vrbem. Stat. 10. Thebaid.

Dissensio, dissensionis { [illegible] } Discordia. Cic. de Amicitia, Ea dissensionibus atque ex discordiis percipi potest.

Dissidium & dissensio. Cicero pro Sylla. Vt hoc dissidio ac dissensione facta oppidum in sua potestate posset, & Pompeianus habere.

Tumultus atque dissensiones. Cic. de Lege Agrar.

Dissensio à superioribus. Cic. 1. Acad.

Commouere nouam dissensionem. Cic. de Lege Agrar.

Extinguere dissensionem. Cic. Famil. 2.

Dissensionem facere. Cic. de Lege Agrar. Non potestatum dissimilitudo, sed animorum disiunctio dissensionem facit.

Mollire dissensiones. Paterculus libro 2, Qui accensas plebis Viennensium dissensiones, coërcitione magis quàm pœna molliisset.

In magna sunt varietate & dissensione. Cic. 1. de Nat. deor.

Dissensio summa est inter magnos homines. Cic. 4. Acad.

Dissentaneus, Adiectiuum { [illegible] } Dissentiens, Non conueniens. Nigidius, Eum locum facit dissentaneum. Cic. in Partition. Aut consentanea, aut dissentanea.

Dissepio, dissepis, penultima producta, dissepsi, disseptum { [illegible] } dissepire, Quod septum erat dirimere & disiicere. Statius 10. Thebaidos,

absiliunt pontes, tectique trementis

Saxea frena labant, disseptóque aggere rursus

Vtitur, & truncas rupta in templa, domósque Præcipitat.

¶ Saxea dissepta domorum, id est septa, vel valde septa & clausa. Lucretius lib. 6.

Dissepimentum, dissepimenti { [illegible] } Membranula quæ est in medio nucis. Festus.

Dissereno, disserenas, penult. prod. { [illegible] } disserenâre, Serenum esse. Liuius 9. belli Macedon. Quum vndique disserenasset. Legitur & conserenasset. Plin. lib. 18. cap. 35, Si cacumina pura fient, disserenabit.

Dissero, disseris, disseui, dissitum, penult. correp. { [illegible] } disserere, Variè seminare & digerere. Columella libro 11. cap. 3, Panas vtroque tempore læui & subacta terra crebrissimè disseritur. Sic etiam capite præcedenti. Varro de Lingua Latina, Nam vt holitor disserit in areas sui cuiusque generis res, sic in oratione qui facit, disertus dicitur.

Dissero, disseris, disserui, disertum { [illegible] } disserere, Orationem contexere & disputare.

Aggredi de re aliqua disserere. Lucret. lib. 6,

Qua de disserere aggredior, firmare necesse est.

Commodè disserere, Vide COMMODVS.

Variè disserebat de magnitudine imperij. Tacit. lib. 1.

Disserere interdum ponitur absolutè. Cic. 1. de Finib. Sed & argumentandum & accuratè disserendum, & rationibus conquisitis de voluptate & dolore disputandum putant.

Disserere aliquid. Cic. 3. de Nat. deor. Idem Cassio, lib. 12. 7, Quòd autem & in Senatu pluribus verbis disserui, dixi in concione, in eo velim fidem meam liberes.

Disserere de re aliqua. Cicero pro Flacco, Sed de hoc teste, totóque Mithridatico disseruit & subtiliter & copiosè Q. Hortensius.

Disserere cum aliquo. Cic. 2. de Orat. Hæc ego cum ipsis Philosophis tum Athenis disserebam.

Disserere cum aliquo de re aliqua. Cic. 2. de Orator. Permulta de eloquentia cum Antonio disseruisse, & tanquam in schola propè ad Græcorum consuetudinem disputauisse.

In vtranque partem vel in contrarias partes disserere. Cicero Attico, libro 9. 172, In his ego me consultationibus exercens, & disserens in vtranque partem tum Græcè tum Latinè, & abduco parumper animum à molestiis. Idem 1. Tuscul. In vtranque partem multa disseruntur.

Disseritur inter eos. Cic. 2. de Fin. Ibidem, lib. 1. 29, An partus ancillæ sitne in fructu habendus, disseritur inter Principes ciuitatis P. Scæuolam, Marcúmque Manilium.

Disseruntur hæc inter eos. Cicero de Amicitia, Audite verò viri optimi ea quæ sæpissime inter me & Scipionem de amicitia disserebantur.

Disserto, dissertas, dissertare, Contendere. Plautus Menæch. 17, Dic mihi istuc Menæchme quid vos dissertatis? vt sciam. Gellius, Quum de antiquitate quorundam verborum dissertaremus. Hoc est, dissertationibus contenderemus.

Dissertatio Plinius lib. 10. cap. 68, Quapropter ingenium prædictorum, & reliqua subtexat dissertatio.

Dissertabundus, Qui disserit. Gellius, Eúmque in corona astantium, dissertabundum inuenimus.

Disertus, Adiectiuum { [illegible] } Qui probè disserit, elegantérque narrat, non qui disseritur. Varro de Lingua Latina, Nam vt holitor disserit in areas sui cuiusque generis res, sic in oratione qui facit, disertus dicitur. Cic. Att. lib. 10. 192, Celer tuus disertus est magis, quàm sapiens.

Disertos me cognosse nonnullos scripsi, eloquentem adhuc neminem: quòd eum statuebam disertum, qui posset satis acute atque dilucidè apud mediocres homines ex communi quadam hominum opinione dicere: eloquentem verò, qui mirabilius & magnificentius augere posset, atque ornare quæ vellet, omnésque omnium rerum quæ ad dicendum pertinerent fontes animo ac memoria contineret. Verba sunt Antonij apud Ciceronem lib. 1. de Oratore. Sensus est: Disertum eum statuebat, qui ex communi sensu ornatè posset & copiosè dicere: Eloquentem verò, qui non tantùm ornatè, sed etiam sapienter & doctè de omnibus rebus verba facere posset. Quas autem res eloquentem tenere oporteat, postea Crassus exponit, nimirum dialecticen, ethicen, physicen, historiam, poeticam, ius ciuile, antiquitatem, gentium mores, & alia id genus. Eloquens igitur harum artium fontes, capita, & principia, non codice, sed animo & memoria tenebit, vt quum opus fuerit, ea tempore & e vestigio depromat.

Disertum à docto distinguit Cic. in Oratore, Ita & doctis eloquentia popularis, & disertis elegans doctrina defuit. Doctos, Philosophos appellat, qui popularem eloquentiam neglexerunt: Disertos verò vocat Oratores, qui tantùm forensi eloquentia instructi, Philosophiam non attigerunt.

Disertus etiam dicitur, quicunque copiosè loquitur, etiamsi nullam habeat sententiam. Horat. lib. 1. epist. 5,

Fœcundi calices quem non fecêre disertum? Aristoteles libro De naturis animantium octauo, Psittacum loquaciorem fieri putat, si vinum biberit. Cic. pro Cælio, ad vinum disertos appellat, qui ad seriàs causas agendas inepti, inter pocula multa garriunt, vbi nihil opus.

¶ Disertus à disserendo dictus. Festus.

Ad vinum diserti. Cic. pro M. Cælio, Quàm volet in conuiuiis faceti, dicaces, nonnunquam etiam ad vinum diserti sint: alia fori vis est, &c. Vide AD præpositionem.

Disertus epilogus. Cic. Attico, lib. 4. 84.

Disertæ literæ. Cic. Appio, lib. 3. 11.

Diserta negligentia. Cic. 1. de Diuinat. Difficultas labórque discendi disertam negligentiam reddidit.

Leporum, ac facetiarum disertus puer. Catull. 10 Asin.

Oratio diserta & oratoria. Cic. 1. de Orat. Sic illam orationem disertam sibi & oratoriam videri, fortem & virilem non videri.

Vmbra diserta. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 2. Id est anima patris tui, oratoris eloquentissimi.

Disertissimus, penult. corr. { [illegible] } Catull. ad M. Tullium. Disertissime Romuli nepotum.

Disertissima epistola. Cic. Att. lib. 7. 122.

Disertè, Aduerbium, Facundè & eloquenter. { [illegible] } Cicero 1. de Oratore, Dicitque vt prudentibus disertè, stultis etiam verè dicere videaris.

¶ Disertè, pro Clarè, specialiter, expressè Liu. lib 31, Quum in Luctatij fœdere disertè additum esset, id ita ratum fore, si populus censuisset. Vide Alciatum [illegible] lib 2. cap. 17.

¶ Disertim, pro Disertè dixerunt antiqui, authore Festo.

Dissideo, dissides, penult. corr. dissedi, penult. prod. dissessum { [illegible] } dissidêre, Dissentire significat & discordare. Cicero de Amicitia, P. Sulpitio vtebare multum, quum is Tribunus plebis capitali odio à Q. Pompeio, qui tum erat Consul, dissideret. Idem de Claris Orat. Eundem Q. Cæpionem referrem, nisi nimis Equestri ordini deditus, à Senatu dissedisset.

Non consiliis solùm & studiis, sed armis etiam & castris dissidebamus. Cic. pro Marcello.

Dissidere animo & voluntate ab aliquo. Cic. 7 Verr.

Odio quodam atque dissidio dissidere ab aliquo. Cicero pro Cornelio Balbo.

Dissidere, cum datiuo. Horatius 2. Carm. ode 2, Dissidens plebi numero beatorum Eximit virtus.

A seipso dissidere, secúmque discordare. Cic. 1. de Fin.

A veri fide dissidere. Ouid. 3. Fastorum,

Hæc quoque, quam referam, nostras peruênit ad aures

Fama, nec à veri dissidet illa fide.

Multis rebus cum illo dissidet. Cic. 4. Acad.

Cum causa dissidere. Cic. 13. Philipp. Ex quo iudicare debetis, me non cum homine solere, sed cum causa dissidere.

Dissidere de re aliqua. Cic. 4. Acad. De qua qui dissident, de omni vitæ ratione dissident.

Dissidere in re aliqua à. Cic. ad Attic. lib. 7. 126, Non rectum me in tantis rebus à Pompeio dissidere.

Inter se dissident & discordant. Vide DISCORDO.

Leuiter inter se dissident. Cic. Att. lib. 1. 8

¶ Dissidere, ad inanimata translatum. Plinius libro 37. capite 4, Adamas dissidet cum magnete lapide in tantum, vt iuxta positus ferrum non patiatur abstrahi. Idem libro 24. capite 1, Quercus & olea tam pertinaci odio dissident, vt altera in alterius scrobe depactæ moriantur.

Diffidens, pen. corr. ([illegible]) Participium. vt

Opiniones diffidentes. Cic. 1. de Nat. deor. Quorum opiniones, quum tam variæ sint, tàmque inter se diffidentes, &c.

Diffidium ([illegible]) Segregatio, discordia, dissensio. Terentius Andr. 4. 2, Valeant qui inter nos diffidium volunt. Id est diuortium, inquit Donatus. Cicero 1. de Finib. Ex cupiditatibus odia, diffidia, discordiæ. Et ad Attic. lib. 1. 12, Non dissensione ac diffidio vestro.

Diuortia, atque affinitatum diffidia. Cic. pro Cluent. Itaque apud cæteros nonnunquam inter propinquos susceptis inimicitiis, sæpe fieri diuortia atque affinitatum diffidia vidimus.

Amicorum diffidia. Cic. de Amic. Danda opera est, ne qua amicorum diffidia fiant.

Animæ diffidium. Lucret. lib. 3. Id est separatio.

Materiæ diffidium. Lucret. lib. 1. Id est discordia.

Diffidium voluptatum venit. Plaut. Pseud. 3.

Desyderium diffidij. Cic. 2. Philipp. Ipse autem amore ardens, confirmabat, quòd desyderium tui diffidij ferre non posset.

Ciuile diffidium. Claud. de bello Gildon.

Crebra diffidia. Lucret. lib. 2.

Crudelissimum diffidium. Cic. pro Cælio, Magnum rursus odium video cum crudelissimo diffidio extitisse.

Flebile alicuius diffidium. Catul. de coma Berenices, 61.

Iusta diffidia. Vide IVSTVS.

Perniciale diffidium. Lucret. lib. 1,

Coniunctum est id, quod nanquam sine perniciali

Diffidio potis est seiungi, séque segregari. Id est separatione.

Dare diffidium. Propert. lib. 1. eleg. 12. Alij legunt discidium.

Nascuntur diffidia. Vide NASCOR.

Parere diffidium. Lucret. lib. 1.

¶ Diffidium, pro disiunctione corporum, quum diuersè duo amici abeunt. Cic. Att. lib. 4. 70, Eundémque te, qui primis temporibus erroris nostri, aut totius furoris particeps & falsi rumoris socius fuisses, acerbissimè diffidium nostrum tulisse. Budæus.

Diffidentia ([illegible]) Discordantia. Plin. lib. 19. cap. 4, Durante eadē illa rerum diffidentia.

Dissilio, dissilis, pen. corr. dissilui & dissilini, dissultum ([illegible]) dissilire, Loco moueri. Apul. Vestibulo ossa dissilierant.

¶ Dissilire, propriè in diuersas partes salire. Virg. 3. Æneidos,

Hæc loca vi quondam, & vasta conuulsa ruina

Dissiluisse ferunt. Hoc est disiuncta fuisse, & separata.

Ignis dissiluit. Sil. lib. 16.

Corpora dissiluere. Lucret. lib. 1.

Dissilit omne solum. Ouid. 2. Metam. Hoc est, finditur præ siccitate, & dehiscit.

¶ Dissilire, Crepare, frangi. Virgil 3. Georg. Æráque dissiliunt vulgo. Id est passim crepant. Nam tam nimio frigore quàm calore æra rumpuntur.

¶ Dissilire, Citò descendere. Virg. lib. 11. Æneid. de Camilla,

-portísque ab equo regina sub ipsis

Dissilit. Sed hic legitur desilit, & quidem rectius, vt apud Ouidium, Ingenti scopulo desiluisse ferunt.

Dissulto, dissultas, dissultare, Frequentatiuum. Plin. lib. 37. cap. 4, Incudibus hi deprehenduntur, ita respuentes ictum, vt ferrum vtrinque dissultet, incudésque etiam ipsæ dissiliant. Virg. 12. Æneidos,

-nec fulmine tanti

Dissultant crepitus.

Splendor aquæ radiatus lampade Solis Dissultat per tecta. Silius libro 7.

Concursare, coire, & dissultare vicissim. Lucret. lib. 3.

Dissimilis, & hoc dissimile, pen. corr ([illegible]) Idem quod absimilis. Terent. in Prol. And.

Non ita dissimili sunt argumento, sed tamen

Dissimili oratione sunt factæ ac stylo. Vide ORATIO.

Ætas dissimilis. Tacit. lib. 5.

Animantes extrinsecus dissimiles. Lucret. lib. 4.

Effigies formarum dissimiles. Lucret. lib. 4.

Figuræ dissimilis. Lucret. lib. 2.

Forma dissimilis. Tacit. lib. 2, Nam ætate, & forma haud dissimili in dominum erat.

Mens dissimilis. Ouid. epist. 19, Nos quoque dissimili certamina mente subimus.

Modus dissimilis. Lucret. lib. 2.

In dissimiles incidere naturas. Cic. 2. de Diuin. Eos qui nascuntur eodem tempore, posse in dissimiles incidere naturas propter cæli dissimilitudinem.

¶ Quid est tam dissimile, quàm Demosthenes & Lysias? Cicero de Claris Orat.

Nihil tam dissimile quàm Cotta Sulpitio. Cic. de Clar. Orat.

¶ Dissimilis, genitiuo iungitur aliquando. Cic. 4. Verr. Veruntamē fuit tum sui dissimilis: nostis os hominis.

Sui dissimilis. Iuuen. sat. 10.

Dissimilis, datiuo. Cicero 4. Academ. Dissimile proximo ei continenti.

Suo generi dissimilis. Seneca Thebaid. 1.

Non dissimile atque. Cic. ad Att. lib. 2. 18, Aut quiescendum, quod est non dissimile, atque ire in Solonium, aut Antium.

Dissimilia inter se. Varro 1. de Re rust. Cic. de Clar. Orat. Quum sint ipsi dissimillimi inter sese.

In re aliqua multum dissimiles. Horat. 1. epist. 10.

Dissimilis in illum, pro Illius, vel Illi. Tacit. lib. 2, Forma haud dissimili in dominum erat.

¶ Dissimilior, & dissimilimus, pen. corr. vt Dissimilior illarum. Cic. 4. Acad. Dissimillimi suorum, Cic. pro Cluent.

Dissimiliter, pen. corr. Aduerbium ([illegible]) Cic 4. Tuscul. Cæterísque dissimiliter morbi, ægrotationésque morborum nascuntur.

Dissimiliter atque si sub custodia mea sit. Paulus in l. 3. §. Nerua. D. de acquirend. possess.

Haud dissimiliter nauibus sine gubernaculo vagis. Liu. 7. bel. Pun. Dein decrescente certamine & clamore, impotentes iam regi, inter duas acies versari, velut incerti quorum essent, haud dissimiliter nauibus sine gubernaculo vagis.

Dissimilitudo, pen. prod. ([illegible]) Denominatiuum. Cic. 4. Acad. Tum similitudines, dissimilitudinésque. Sic Dissimilitudines studiorum. Cic. 5. Verr.

Varietas dissimilitudóque. Cic. 2. de Diuinat.

Naturæ morúmque dissimilitudines. Cic. 1. Offic. Innumerabiles aliæ dissimilitudines sunt naturæ morúmque, minimè tamen vituperandorum.

Dissimilitudines & varietates. Cic. 1. Offic. Vt enim in corporibus magnæ dissimilitudines sunt: alios enim videmus, &c. sic in animis existunt maiores etiam varietates.

Dissimilitudines ciborum. Cic. 2. de Diuinat. Idem de Fato, At enim quoniam in naturis hominum dissimilitudines sunt, vt alios dulcia, alios subamara delectent, &c.

Habere dissimilitudinem ab aliqua re. Cic. 2. de Orat. Hanc habet ab illis rebus dissimilitudinem.

Habere dissimilitudinem cum re aliqua. Cic. Cælio, lib. 2. 12, Genus institutorum & rationum mearum dissimilitudinem nonnullam habet cum illius administratione prouinciæ.

Dissimilares partes ([illegible]) A medicis appellantur partes corporis compositæ, quæ scilicet [illegible], hoc est, similares non sunt, sed ex his constituuntur, & in eas possunt resolui.

Dissimulo, dissimulas, pen. corr. ([illegible]) dissimulāre, Est fingere id non esse quod est. Plautus Milit. 14, Dissimulabo hos quasi non videam. Idem Pœn. 2, Et is omnes linguas scit, sed dissimulat sciens se scire. Sic Dissimulare ægritudinem animi. Liu. 1. ab Vrbe.

Dissimulare silentio acceptam iniuriam. Quintil. lib. 5. Cic. pro Sextio, Itáque non silentio Consulum dissimularentur, sed & voce & sententia comprobarentur.

Fingere, dissimulare, obtegere. Cic. Att. lib. 1. 13, Nihil mihi nunc scito tam deesse, quàm hominem eum quocum omnia quæ me cura aliqua afficiunt, vnà communicem, qui me amet, qui sapiat, quicum ego colloquar, nihil fingam, nihil dissimulem, nihil obtegam.

Obscurè ferre & dissimulare. Cic. pro Cluent. Neque id obscurè ferebat, nec dissimulare vllo modo poterat.

Dissimulare cum dolore. Plancus Cic. lib. 10. 8, Itaque nunquam diffitebor multa me, vt ad effectum horum cōsiliorum peruenirem, & simulasse inuitum, & dissimulasse cum dolore.

Capillos dissimulare. Ouid. 2. Metam.

Dedecus dissimulare. Ouid. 3 Amor. eleg. 6.

Facta dissimulanda. Ouid. epist. 9,

Factáque narrabas dissimulanda tibi.

Gaudia dissimulare. Ouid. 6 Metamorphoseos,

Dissimulare nequit crudelia gaudia Progne.

Aliquid eiusmodi esse vt dissimulari non queat, Id est dissimulando negari. Cic. pro Rosc. Amer. Tenuitas hominis eiusmodi est, vt dissimulari nequeat.

Aduersum illustres dissimulatum ad præsens, & mox redditum odium. Tacit. lib. 16.

¶ Dissimulare, pro conniuere, in l. diuus. D. de offic. præsid. Aliter dicit Paulus, Dissimulare de sua cōditione, in l. 4. Quib. ad libert. proclam. non lic.

Dissimulatus, pen. prod. Participium ([illegible]) vt, Amor dissimulatus & celatus. Terent. And. 1. 2.

Pietas dissimulata ira. Ouid. 6 Fastorum,

Dixit, & in litem studio certaminis issent,

Atque tua pietas dissimulata foret.

Virtus dissimulata. Ouid. 2. Fast.

Dissimulator, pen. prod. Verbale ([illegible]) Cic. 2. de Orat. Vt qui dissimulatores studiorū fuerint. Quintil. lib. 5. cap. 18, Quod non ideo vt pro vero accipiamus est positum: sed vt Antonij persona seruetur, qui dissimulator artis fuit.

Amoris veri dissimulator. Ouid. 5. Metam.

Dissimulatio, Verbale ([illegible]) Cic. 3. Offic. Ex omni vita simulatio, dissimulatióque tollenda est.

Integumenta dissimulationis. Cic. 2. de Orat. Libenter enim te cognitum iam artificem, aliquandóque euolutum illis integumentis dissimulationis tuæ, nudatum perspicio.

Vrbana dissimulatio. Cic. 2. de Orat. Vrbana etiam dissimulatio est quum alia dicuntur ac sentias, &c.

Abrumpitur dissimulatio. Vide ABRVMPO.

Veste seruili in dissimulationem sui compositus. Tacit. lib. 13.

Eximere dissimulationē. Tacit. lib. 13, Quia dissimulationem nox, & lasciuia exemerat.

¶ Dissimulatio pro Ironia. Cic. 4. Acad. Libenter vti solicitus est ea dissimulatione, quam Græci [illegible] vocant.

Dissimulantia ([illegible]) Idem quod dissimulatio. Cic. 2. de Orat. Socratem opinor in hac ironia dissimulantiáque longè lepōre & humanitate omnibus præstitisse.

Dissimulamentum, Idem. Apul. lib. 2. Florid. Musæ cum Minerua, dissimulamenti gratia, iudices adsistere.

Dissimulanter, Aduerbium. ([illegible]) Cic. de Claris Orat. Non apertè, nec eodem modo semper, sed variè dissimulantérque conclusis.

Facere aliquid dissimulanter. Cic. 2. de Orat. Id tamen dissimulanter facere, ne sibi ille aliquid proficere videatur, prudentia est.

Dissimulatim, pen. prod. ([illegible]) Aduerbium. apud Quintil. lib. 10. cap. 1, Sæpe præparat dissimulatim insidias Orator.

Dissimulabilis, penult. correp. ([illegible]) vnde Indissimulabilis apud Gellium libro 10. capite 22, Cum quadam dissimulabili veritate differuit.

Dissipium, Intestinum. Macrob. Intestina principalia tria: vnum dissipium vocatur, quod ventrem & cætera intestina discernit: alterum

medium, quod Græci μετόπωρον dicunt: tertium, quod veteres hiemem vocarunt. Ex Cæl. lib. 4. cap. 14.

Dissipo, dissipas, pen. corr. {[illegible]} dissipare. Dispergere, diruere. Columel. lib. 2. cap. 10, Sin autem proximæ messis occupandum erit sestibile defectis stramentis, quatuor & viginti uehes stercoris in iugerum disponemus, dissipabimúsque.

Dissipare bona. Marcell. in l. Lucius Tit. D. mandati vel contrà.

Disturbare aliqua, & aliud aliò dissipare. Cic. 1. de Diuin.

Eripere, auferre, dissipare. Cic. Post red. ad Quir. Mihi quod potuit vis & iniuria & sceleratorum hominum furor detrahere, eripuit, abstulit, dissipauit.

Dissipata connectere. Cic. in Orat. Facilius est enim apta dissoluere, quam dissipata connectere.

Dispersum ac dissipatum. Cic. 1. de Orat. Omnia ferè quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt, vt in musicis numeri & voces & modi.

¶ Dissipare, Disrumpere, & lacerare. Cic. Att. lib. 15. 326, Prorsus dissolutum offendi nauigium, vel potius dissipatum.

Dissipari, extingui, dissolui. Cic. 1. Tuscul.

Disturbare ac dissipare. Cic. 1. de Nat. deor. Idémque quocunque inuasit, cuncta disturbat ac dissipat.

¶ Disperdere ac dissipare possessiones. Cic. pro Lege Agrar.

¶ Libidines eum dissipant. Cic. 2. de Orat. At id non est nobilitatis, sed fac esse, nihil superest, libidines totum dissipauerunt.

Amplexus clamore dissipare. Stat. 3. Syluarum,

Sæuos vbi è puppi longo clamore magistre

Dissipat amplexus, atque oscula fida reuellit.

Membra dissipare. Ouid. 3. Trist. eleg. 9,

Atque ita diuelli, diuulsáque membra per agros

Dissipat, in multis inuenienda locis.

Sol dissipat ardorem in partes. Lucret. lib. 2.

Dissipata classis. Lentulus ad Cic. lib. 12. 14, Quandoquidem classis dissipata est aduentus nostri timore: milites, ducésque effugerunt.

Edaces curas dissipare. Horat. 2. Carm. ode 11.

Dissipare discordiam. Cic. de Amicit. Quæ in rerum natura totóque mundo constarent, quæque mouerentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam.

Fortunas dissipare. Cic. Figulo, lib. 4. 13.

Initio genus hominum in montibus ac syluis dissipatum. Cic. 1. de Oratore.

Dissipare ac perterrere hostes. Cæs. 6. bel. Gall. Et apud Liu. 7. bel. Pun. Dissipati fuga per agros.

Dissipare famam alicuius rei. Cic. 14. Philip. Sic Dissipare rumorem vel rumores, Idem 14. Philipp. Sic Dissipare sermonem, Idem 3. Verr. Et pro Flacco, Primùm quòd distributis partibus sermo est tota Asia dissipatus.

Effundere ac dissipare fructus suos. Cic. 2. de Lege Agrar.

Dissipare humorem, Est quod verbo alio dicitur, Digerere humorem. Cels. lib. 5. cap. 28.

Fusum ac dissipatum ius ciuile. Cic. 1. de Orat. Pollicitus se ius ciuile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa genera coacturum, & ad artem facilè redacturum.

Maledictum latè dissipatur. Cic. pro Planc. Nihil est autem tam volucre quàm maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur.

Nexus dissipare. Valer. 7. Argon.

Dissipare communis patrimonium. Cic. pro Flacco. Sic Dissipare pecuniam Cic. ad Q. frat. lib. 1. 3.

Rem familiarem dissipare. Cic. Marcello, lib. 4. 7.

Deturbare statuam, affligere, comminuere, dissipare. Cicero in Pisonem.

Dissipatus, penult. prod. Participium {[illegible]} vt, Hostes dissipati. Cic. Cælio, lib. 2. 9, Interea cum meis copiis omnibus vexaui Amanienses hostes sempiternos: multi occisi, capti, reliqui dissipati.

Exercitus dissipatus. Cic. Att. lib. 15. 4.

Depulsis ac dissipatis copiis hostium. Cic. pro Domo sua.

Homo fractus ac propè dissipatus. Cic. Post red. in Senatu, Vos decreuistis, vt cuncti ex omni Italia, qui Rempub. saluam vellent, ad me vnum hominem fractum & propè dissipatum restituendum & defendendum venirent.

Homines dissipatos vnum in locum congregare. Cic. pro Sextio.

Homo in cogitando tardus, in instruendo dissipatus. Cic. de Claris Orat.

Liberi dissipati. Cic. pro Sextio, Euersa domus est, fortunæ vexatæ, dissipati liberi, raptata coniunx, &c.

Dissipata, & inculta, & diffluens oratio. Cic. in Orat. hoc est, dissoluta, nullóque ornamento culta, sed quæ quasi malè præcincta mulier, diffluit. De oratione loquitur, quæ nõ est numerorũ similis.

Dissipatio, Verbale. vt, Dissipatio prædæ {[illegible]} Cicero 13 Philipp.

Interitus & dissipatio. Cicero 1. de Nat. deor. Idem facis in natura deorum, dum indiuiduorum corporum concretionem fugis, ne interitus & dissipatio consequatur, negas esse corpus deorum, sed tanquam corpus, &c.

Dissipabilis, & hoc dissipabile, penult. corr. {[illegible]} Quod dispergi aut separari facilè potest. Cicero 3. de Nat. deorum, Ignis verò & aer omni impulsu facillimè pellitur, naturáque cedens est maximè & dissipabilis.

Dissitus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Procul situs, remotus, distans. Apul. in Flor. Homines neque longulè dissita, neque proximè adsita possumus cernere.

Pars animæ per totum dissita corpus. Lucret. lib. 3. Id est distributa, distenta.

Dissocio, dissocias {[illegible]} dissociare, Dissoluere, & à societate disiungere ac separare. Cic. de Amic. Dispares enim mores dispa-ria studia sequuntur, quorum dissimilitudo dissociat amicitias.

Copias dissociat. Tacit. lib. 12.

Legionem à legione dissociant. Tacit. lib. 1.

Arctas dissociare partes. Lucret. lib. 3.

Tyronem à veterano dissociant. Tacit. lib. 1.

Dissociatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 35. cap. 15, Aquas respuit, perfusum mersúmve sicco simile est, tanta dissociatio deprehenditur. Idem lib. 7. cap. 13.

Dissociabilis, & hoc dissociabile, penult. corr. {[illegible]} Quod sociari, coniungique non potest, seu insociabile. Tacit. in Vita Agricolæ, Et quanquam primo statim beatissimi seculi ortu res olim dissociabiles miscuerit, principatum, & libertatem.

Oceanus dissociabilis. Horat. 1. Carm. oda 3.

Dissoluo, dissoluis, dissolui, dissolutum, pen. prod. {[illegible]} dissoluere, Discingere, religare. Plaut. Pœn. 3, Si amboritatem postea defugeris, vbi dissolutus tu sies, ego pendeam.

Coagmentare & Dissoluere, contraria. Cic. de Senect. Opus ipsa suum eadem quæ coagmentauit, natura dissoluit.

Conglutinare & Dissoluere, contraria. Cic. de Senect. Vt autem, vt ædificium idem destruit facillimè qui construxit: sic hominem eadem optimè quæ conglutinauit, natura dissoluit.

Facilius est apta dissoluere, quam dissipata connectere. Vide DISSIPO.

Contextum dissoluere. Lucret. lib. 1.

Acta alicuius dissoluere. Cic. 1. Philipp. In maximis verò rebus, id est legibus acta Cæsaris dissolui, ferendum non puto.

Dissoluere æs alienum. Cic. 2. Offic. Nunquam nec maius æs alienum fuit, nec melius, nec facilius dissolutum est. Et apud Terent. Phorm. 4. 3, Qui dissoluerem quæ debes?

Dissoluere alicui. Cic. 5. Verr. Sed frumento probato & accepto pecuniam publicam tenueris omnem, neque quicquam vlli dissolueris ciuitati.

Pecuniam ex Senatuscons. & ex lege dissoluere. Cic. 7. Verr.

Dissoluere amicitias, Idem quod dissociare. Cic. de Amic. Nam si vtilitas amicitias conglutinaret, eadem commutata dissolueret. Sic Dissoluere societatem. Cic. pro Rosc. Com.

Causam dissoluere. Lucret. lib. 4.

Dissoluere consilia & perdere. Cic. pro Lege Agrar.

Frigus dissoluere. Horat. 1 Carm. ode 9.

Glaciem dissoluere. Lucret. lib. 6.

Humanam consortionem dissoluere. Cic. 3. Offic. Vt eadem sit vtilitas vniuscuiusque & vniuersorum: quam si ad se quisque rapiet, dissoluetur omnis humana consortio.

Dissoluere interrogationem. Cic. 4. Acad. Quum eas dissoluere nõ possunt, desciscunt à veritate.

Leges dissoluere. Claud. 1. de raptu Proserp.

Membra dissoluuntur. Lucret. lib. 4.

Nubila dissoluit Phœbus. Claud. 7. Paneg.

Pectora dissoluenda. Tibul. lib. 1. eleg. 7.

Per partes dissolui. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Dissoluere periurium. Cic. 3. Offic. Fraus enim distringit, non dissoluit periurium.

Dissoluere pœnam. Cic. 2. Tusc. Ego verò illi maximam gratiam habeo, qui me ea pœna multauerit, quam sine mutuatione, & sine versura possem dissoluere.

Positura principiorum dissoluuntur. Lucret. lib. 2.

Puppes in medijs aquis dissolui. Ouid. 4. Trist. eleg. 7.

Ne temere in medijs dissoluantur aquis. Hic diæresis est.

Dissoluere religionem, pro eneruare vel infirmare. Liu. lib. 10. belli Maced. Lectus rerum summis, quum animaduertisset pleraque dissoluendarum religionum esse, &c.

Dissoluere scopas. Vide SCOPAE.

Dissoluere se, Explicare à negotiis. Terent. Heaut. 3. 1, Dissolui me ocyus operam vt tibi darem.

Seueritatem dissoluere. Cic. pro Murena, Misericordia commotus ne sis in dissoluenda seueritate.

Stamina dissoluenda. Tibul. lib. 1. eleg. 7.

Vota nouo munere dissoluere. Catul. de coma Berenices, 61.

¶ Dissoluere aliquem, Idem quod absoluere, paucis verbis & statim dicere quod volumus, non diu suspensum tenere. Plautus Mercat. 4, —obsecro dissolue iam

Me, nimis diu animi pendeo.

Dissolutus, pen. prod. {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio: vt, Dissolutis capillis. Plin. lib. 28. cap. 7. Cic. 2. de Fin. Quod dissolutum sit, id esse sine sensu.

Dissolutum & dissipatum. Vide DISSIPO.

Vinctum, & Dissolutum, contraria. Cic. in Orat. Alterum nimis est vinctum, vt de industria factum appareat: alterum nimis dissolutũ, vt peruulgatum ac vulgare videatur.

Non solùm arrogans, sed etiam omnino dissolutus. Cic. 1. Offic. Nam negligere quid de se quisque sentiat, nõ solùm arrogantis est, sed etiam omnino dissoluti.

Adolescens perditus ac dissolutus Cic. 4. Tuscul.

Mala consuetudine aliquid dissolutum. Cic. pro Cecinna, Quod est grauius, & cuius rei causa maximè iudicia constituta sunt, id iam mala consuetudine dissolutum est.

Dissoluta comitas. Quintil. lib. 2.

Consilia dissoluta atque perdita. Cic. 7. de Lege Agrar.

Dissoluta aliquorum consuetudo, licentiáque impudens. Cicero pro Flacco.

Dissolutus criminibus. Cic. pro Sylla, Iam enim faciam, criminibus omnibus ferè dissolutis, contrà atque, &c. Hoc est, purgatis.

Institutum aliquod negligentia dissolutum. Cic. 2. de Leg. Quod institutum perite a Numa, posteriorum Pontificum negligentia dissolutum est.

Iudicium dissolutum, perditum, nummarium. Cic. 5. Verr. Et quod

iudicium

iudicium Romæ tam dissolutum, tam perditum, tam nummarium fore putasti, quo ex iudicio re vlla salua seruare posset?

Dissolutum vel potius dissipatum nauigium, Id est infirmú, & minus bene compactum. Cic Att.lib.15.326.

Dissoluta negligentia. Vlp.in l.Si fideiuss.ff Mandati.

Dissoluti stomachi vtilissimè adiuuantur. Plin.lib.20.cap.7.

Dissoluta, pro Discussa. Quint.lib 6.cap 4, Eáque vrbanitate tota est inuidia criminis dissoluta. De iuuenibus Tarentinis, & Pyrrho rege loquitur.

¶Dissolutos etiam dicimus, qui moribus, legibúsque à se solutis, luxum citæ sequuntur, quos Græci asotos dicunt Cic.6 Verr. Negligentes ac dissoluti, si cupiatous esse, qui possumus? Idē 5.Verr. Tametsi omnium hominum dissolutissimus, crudelissimúsq; semper fuisti. Sic Dissolutus in re familiari. Cic.pro Quint.

Dissolutior liberalitas. Cic.ad Brut.3, Illúdque consyderes, ne tua liberalitas dissolutior videatur.

Dissolutè. Aduerbium (ἀνειμένως.) Cic pro Cecinna.

Dissolutè remittere. Cic. ad Brut. 4, Neque crudeliter quicquam eripui, neque dissolutè remisi.

Dissolutè vendere, cui Permagno vendere opponitur. Cic.5.Verr. Itáne dissolutè decumas vendidisti, vt quum, &c.

Dissolutè rem aliquam conficere. Cic.6.Philipp. Res enim ex Cal. Ianuar. agitata, paulo antè confecta est: minus quidem illa seuerè quam decuit, non tamen omnino dissolutè.

Clementer & Dissolutè factum, contraria. Cic.7.Verr. Non agam tam acerbè, non vtar ista accusatoria cósuetudine, siquid est factum clementer, vt dissolutè factum existimer.

Dissolutio (διάλυσις, ἐκλύσις, παράλυσις) Verbale, cuius contrarium est Coniunctio. Cic.in Partit. Constructióque verborum, tum coniunctionibus copuletur, tum dissolutionibus relaxetur.

Remissio animi & dissolutio. Cic. Metello.lib 5.2, Cognosce núc humanitatem meam, si humanitas appellanda est in acerbissima iniuria, remissio animi ac dissolutio.

Dissolutio criminum. Cic.pro Cluentio.

Iudiciorum dissolutiones. Cic 6.Verr. Commercium istarum rerum cum Græcis hominibus non fuisse, his qui post iudiciorum dissolutiones Ædiles facti sunt, fuisse.

Legum dissolutio. Cic.1.Philipp. Hæc vtrum tandem lex est, an legum omnium dissolutio?

Dissolutio naturæ, mors. Cic.1.de Legib. & 2.de Finibus, Quæro autem quid sit, quod cum dissolutione, id est morte, sensus omnis extinguitur.

Dissolutio stomachi. Plin.lib.20.cap.22. Et lib.9 cap.4.

Dissolubilis, & hoc dissolubile, pen.corr. (λυτός) Quod dissolui potest. Cic.1.de Nat deor. Et ibidem, lib.3, Mortale igitur omne animal & dissolubile.

Dissonus, Adiectiuum, pen.corr. (διάφωνος) Discordans: vt Dissonus clamor. Liu 4 ab Vrbe, Dictator autem parte altera subsidia & secundam aciem adortus, circumagentis se ad dissonos clamores ac subitos tumultus, hosti vndique obiecerat victorem peditem equitémq;. Idem 1.bel.Pun.

Ritu dissona Barbaries. Claud 8.Paneg.

Clamor dissonus. Stat 6. Thebaid.

Dissonus cæli cursus. Plin.lib. 36. cap.10. Item Dissonus crepitus apud eundem, lib.2.cap.12.

Dissonæ sermone gentes & moribus. Liu.1.ab Vrbe.

Sparsa ac dissona moles. Stat.1.Achil.

Murmura dissona. Claud. de mulabus Gallicis, epig.20.

Ora vulgi dissona. Lucan.lib.3.

Turba dissonis linguis. Claud.1.Paneg.

Dissono, dissonas, pen.cor. (διαφωνέω, ἀπᾴδω) dissonui, dissonitum, pen.cor. dissonâre, Discordare. Col lib.1.cap 1. An conuersa quæ maiores prodiderunt, huius temporis culturæ respondeant, an aliquo dissonent. Et Quint.lib 8, A quibus hæc quidem dissonantia sunt.

Dissuadeo, dissuades, pen.prod. dissuasi, dissuasum, pen.prod (ἀποτρέπω, ἀποσυμβουλεύω) dissuadêre. Contrarium est suo simplici. Plaut. Cistel.5, Modò quod suasit, dissuadet: quod dissuasit id ostentat. Id est dat spem potiundæ rei quam antè dissuaserat. Cicero 6 Verr. Voluit Romæ repetere Artagathus: Cn. Lentulus Marcellinus dissuasit.

Suadere & Dissuadere, contraria. Ouid.7.Metamorphoseos,

-pudor est, qui suadeat, illinc:

Hinc dissuadet amor.

Non modò non censere aliquid agendum, verumetiam dissuadere. Cic.3.Offic. Qui non modò non censuerit captiuos redimendos, verumetiam dissuaserit. De M Regulo.

Dissuadere de re aliqua. Cic.3.Offic. Cur igitur ad Senatum proficiscebatur, quum præsertim de captiuis dissuasurus esset?

Frustra bellum dissuaserat Augur. Ouid.12.Metam.

Legem dissuadere. Cic.2.de Lege Agrar.

Dissuasor, pen.prod. (ἀποσυμβουλευτής) Verbale, Qui dissuadet. Cic.de Claris Orat. Ipse etiam Piso & caussas egit, & multarum legum aut author aut dissuasor fuit.

Gladius dissuasor iusti. Lucan.lib.4.

Dissuasio, Verbale, f.g. (ἀποτροπή.) Cic.pro Cluent.

Dissuauior, Vide DISSAVIOR.

Dissulcus, Porcus dicitur, quum in ceruice setas diuidit. Festus.

Dissulto, Vide DISSILIO.

Dissuo, dissuis, dissui, dissutum, pen.prod. (διαλύω) dissuêre, Dissoluere.

Sinus dissutus. Ouid.1.Fastorum,

Altera dissuto pectus aperta sinu.

Dissuere amicitias, per translationem. Cic. de Amic. Tales igitur amicitiæ sunt remissione vsus leuandæ: & vt Catonem dicere audiui, dissuendæ magis, quàm discindendæ sunt. Idem 1.Offic. Vt amicitias quæ minus delectent, & minus probentur, magis decere censent sapientes sensim dissuere, quam repentè præcidere.

Dissupo, dissupas, Idem quod dissipo. Lucret.lib.2,

Sol etiam summo de vertice dissupat omnes

Ardorem in partes, &c. Vtitur & Cic.in Lælio, Ea cótrahere amicitiam, dissupare concordiam.

Distabescere (διατήκεσθαι) Idem quod tabescere. Cato cap.24, Hunc in fiscellam suspendito, siuito cum musto distabescat. De sale.

Distædet, distæduit, & distæsum est (ἐξαπορέομαι) Multum aut valde tædet. Plaut. Amphit.6,

-pol haud quòd tui me, neque domi distædeat. Terent. Phorm.5.9, Demipho te appello, nam me cum hoc ipso distædet loqui.

Distantia, Vide DISTO.

Distega & tristega in sanctis literis Bicamerata & tricamerata interpretatur Hieronymus aduersus Iouinianum primo. Sunt qui à contignationum numero ita dici opinentur. Distegum dimidium appellat Dioscorides quoque. Ex Cæl. Rhodig. lib.18.cap.10.

Distegia, distegiæ, Ædificium duas contignationes habens.

Distendo, distendis, distendi (διατείνω, ἐμπίμπλημι) distentum, & distensum, distendere, In diuersas partes tendere. Columel.lib.7. cap.5, Ouis toto ventre distenditur, contrahiturque. Plaut. Casina, 17, Vt ipsæ solæ venters distendant suos.

Brachia nexa distendere. Ouid.4.Metam.

Distendere hostium copias. Liu.3.ab Vrbe, Reliquo exercitu haud procul mœnibus Tusculi considunt, vt distenderēt hostium copias. Id est, distinerent, quod & habent alia exemplaria.

Rictum distendere. Quintil.lib.1.cap.11, Obseruandum erit etiam, vt recta sit facies dicētis, ne labra detorqueantur, ne immodicus hiatus rictum distendat.

¶Distendere, Implere. Virg.4.Georgicorum,

-& dulci distendunt nectare cellas. Seruius.

¶Distendere curas hominum. Liu. 7. bel. Pun. Consules diuersis itineribus profecti ab Vrbe, velut in duo pariter bella distenderant curas hominum, &c.

Distendit ea res Samnitium animos. Liu. Dec.1.lib.9. Id est in diuersas partes intendit. B.

Distentus (διατεταμένος) Participium, siue Nomen ex participio, Plenus. Plin. Distentus solitaria cœna.

Pabulo distentus. Quintil.lib 2.cap.10, Impleat se declamator aliquando, dum sciat, vt quadrupedes quum viridi pabulo distētæ sunt, sanguinis detractione curantur.

Capellæ distentæ lacte. Virg.eclog 7.

Pecudes distentæ. Lucan.lib.4.

Vbera distentum. Ouid.13 Metam.

Vber distentius. Horat.1.Serm sat.1.

Distentus, à Distineor, Vide DISTINEO.

Distensio. Verbale (διάτασις.) Cels.lib.2.cap.8, Si verò in tenuiore intestino morbus est, vomitus, singultus, neruorum distensio, delirium, mala sunt.

Sub distensionibus neruorum. Cels.lib.8.cap.14.

Excipi distensione neruorum Cels. lib.2.cap.6.

Distentus, huius distentus, Verbale, m.g. Idem quod Distensio. Plin. lib. 8.cap.38, Alia solertia in metu melibus: suffixa cutis distentu ictus hominum & morsus canum arcent.

Distento, distentas (διατείνω) distentâre, Frequentatiuum. Virg.9.eclog. Sic cytiso pastæ distentent vbera vaccæ.

Distentet spicis horrea plena Ceres. Tibul.lib.2.eleg 6.

Distermino, distermianas, pen.corr. (διορίζω) disterminare, Diuidere. Plin.lib.12.cap.21, Arabia Iudæam ab Ægypto disterminat. Idē lib. 4.cap.20, Disterminatis ab Asturia Vectonibus. Cic.in Arato, Quas interuallum binas disterminat vnum. Lucan.lib.2.

Distero, disteris, pen.corr. distriui, distritum, pen.prod. (καταπατέω) distérere, Crebrò vel multum terere. Cato de Re rust. cap.75, Libum hoc modo facito: Casei pondo ii. bene disterat in mortario: vbi bene distriuerit, farinæ siligineæ libram, &c.

Distichia (διστιχία) Oculorum affectus quidam est, quum alterius pilorum ordinis in genæ margine exortus sit præter naturam. Vide Gal. lib. Fnit. medic.

Distichon, distichi, pen.corr. (δίστιχον) geminus versus. δὶς, bis: στίχος, versum Græci dicunt. Martial.lib.13, Hæc licet hospitibus pro munere disticha mittas.

Distichum hordeum. Colom.lib.2. cap.9. Alterum quoque genus hordei est, quod alij distichon, galaticum nonnulli vocant, ponderis & candoris eximij, adeò vt tritico mistum, egregia cibaria familiæ præbeat. Vide Ruellium.

Distillo, distillas (ἀποστάζω, καταστάζω) distillâre, Paulatim fluere significat. Virg lib.3.Georg. -lentum distillat ab inguine virus. Colum. lib. 12. cap.41, Hoc autem erit quod distillauerit antè quam nimium calcetur vua.

Distillare lacrymam. Plin.lib.15.cap.19, Senescunt in arbore, atque distillant gummi modo lacrymam.

Aquæ distillant per pectus. Claud. 5.Paneg.

Distillent tempora nardo. Tibull.lib.2.eleg.2.

Distillatio, Verbale (κατάρρους) Fluxus humoris à capite. Plin.lib 20.cap. 6. Sanguinem verò excreantibus & phthisicis, distillationibus longis, vel succus, vel ex ipso cibus prodest.

Distillarius, rij, Concinnator, siue conditor distillationum. Senec. Iam libarij varias exclamationes, & botularium, & distillarium, & omnes popinarum institores, mercem suam quadam insignita modulatione vendentes.

Distineo, distines, pen.corr. distinui, distentum (διείργω) distinêre, Occupare est, & distringere, inquit Budæus. Cic.11.Philip. Nos alio bello distineri putat. Alij legunt detineri. Liu.lib.1. bel Pun. Oppidani ad omnia tuéda, atque obeunda, multimoda arte distineri cœpti sunt. Cic.lib.6.epist.104. & 127, Negotiis & occupationibus distineri. Et pro Plancio. Distineor occupationibus & dolore.

Distinere. Lucret.lib.5, Et mare, quod latè terrarum distinet oras. Id est occupat & tenet.

Pax distinetur. Cic.12.Philip. Nónne metuendum est, ne imperita

militũ multitudo per me pacẽ distineri putet? Id est impediri, tardari.

Distinere pacem. Liu. 1. ab Vrbe, Alium hinc, seu bello opus est, seu quiete, exilio quærant locum, nequid meam vobiscum pacem distineat.

Occupari & distineri. Cic. ad Attic. lib. 2. 9, Vereor ne putidum sit ad te scribere quàm sim occupatus: sed tamen ita distinebar, vt vix huic tantulum epistolæ tempus habuerim.

Distentus & opera & animo. Cic. Q. frat. lib. 3. 24.

Distentissimus pen. corr. { [illegible] } pro occupatissimo dixit Cic. lib. 3. de Nat. deor.

Distinguo, distinguis, distinxi, distinctum { [illegible] } distinguere, Diuidere, separare. Columel. lib. 1. cap. 6, Sed & lacubus distinguuntur granaria, vt separatim quæque legumina ponantur. Sic Martial. lib. 2,

Sed duo sunt quæ nos distinguunt millia passum.

Interuallis distingui. Cic. 3. de Orat. Distinctio & æqualium & sæpe variorum interuallorum percussio numerum conficit: quem in cadentibus guttis, quòd interuallis distinguuntur, notare possumus.

Distinguere atque diuidere. Cic. in Pisonem.

Distinguere ac separare. Cic. 6. Verr. Sed ea quo pacto distinguere ac separare possim, nescio.

Secernendo distinguere. Cic. in Topic.

Aer die ac nocte distinguitur. Cic. 2. de Nat. deor.

Apertius aliquid distinguere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Distinguere à, vel ab. Cic. 4. Acad. Qui distingues artificem ab inscio? Ibidem, Simili in errore versantur, quum conuicio ac vi veritatis coacti, perspicua à perceptis volunt distinguere.

Caput, Id est capillos distinguere acu. Claud. in Nupt. Honor.

Falsum distinguere vero. Horat. 1. epist. 10.

Distinguere historiam varietate locorum. Cic. 2. de Orat.

Numero aliquos distinguere. Cic. pro Cecinna, Vt seruos non numero distinguant, sed appellent vno familiæ nomine.

Distinguere grauiora opera lusibus iocisque, Hoc est variare, & quasi alternare, vt ait Budæus. Plin. epist. 174.

Distinguere & illustrare orationem. Vide ILLVSTRIS.

Distinguere gemmis pocula. Cic. 6. Verr. Exponit suas copias omnes, multum argentum, non pauca etiam pocula ex auro, quæ vt mos est regius, & maximè in Syria, gemmis erant distincta clarissimis.

Dissimili ex genere turbam aliquam distinguere. Cic. pro Murena, Quam turbam dissimillimo ex genere distinguebant homines perculsi Syllani temporis calamitate.

Diiudicare atque distinguere vera à falsis Cic. in Partit. Vera à falsis, verisimilia ab incredibilibus diiudicare & distinguere.

Vocem distinguere lingua, Est loqui, & articulatim verba enuntiare. Sil. lib. 1.

¶ Distinguere. Notulis quibusdam notare. Plin. lib. 8. cap. 18, Albis maculis rutilum colorem distinguentibus.

Colore vario distinguere aliquid. Ouid. de Nuce.

Distinguor, passiuè { [illegible] } Cic. 4. Acad. Quia nulla nota verum distinguebatur à falso.

Distinguuntur inter se caudis simiarum genera. Plin. lib. 8. cap. 54, Simiarum quoque genera hominis figuræ proxima, caudis inter se distinguuntur.

Distinctus, Participium { [illegible] } vt, Argumenta perspicua & distincta Quintil. lib. 5. cap. 14.

Herbæ distinctæ floribus. Ouid. 5. Metam.

Lepôre vario distincta omnia. Lucret. lib. 5.

Littora distincta tectis & vrbibus. Cic. 2. de Nat. deor.

Continuatio verborum articulis membrísque distincta. Cicero 3. de Orat.

Distincta & interpuncta interualla Cic. in Orat. Distincta alios & interpuncta interualla, moræ, respirationésque delectant.

Oratio composita & ornata & artificio quodam & expolitione distincta. Cic. 1. de Orat.

Sermo dilucidus ac distinctus. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Distincti interuallis soni. Cic. in Somn. Scip.

Via distincta castris & notata. Cic. de Prouinc. Consul. Vt via illa nostra quæ per Macedoniam est vsque ad Hellespontum militaris, non solùm excursionibus Barbarorum sit infecta, sed etiam castris Thraciis distincta ac notata.

Distinctus, huius distinctus { [illegible] } Tacit. lib. 5, Ore ac distinctu pennarum à cæteris auibus diuersum. De Phœnice. Stat. lib. 1. Syluar. 5.

Distinctè, Aduerbium { [illegible] } Separatim, diuisim: vt, Distinctè scribere. Cic. 2. Tusc. Plin. epist. 355, Ex ipsis etiam quos non vna (vt dicitur) pertica, sed distinctè, gradatímque tractauit. Cic. 1. de Inuent. Distinctiùs dicendum.

Distinctè, explicatè, abundanter, illuminatè & rebus & verbis dicere. Cic. 3. de Orat.

Distinctio, Verbale { [illegible] } Diuisio, separatio. Cic. 4. Acad. Quia nulla appareat in visis distinctio. Ibidem, Et earum tenuis & acuta distinctio.

Distinctio quæ vera, quæ falsa habet. Cic. 2. de Diuin. Quæ est tandem ista distinctio, quæ vera, quæ falsa habet?

Causarum distinctio ac dissimilitudo Cic. de Fato.

Lex est iustorum iniustorúmque distinctio. Cic. 2. de Leg.

Distinctio syderum. Cic. 2. de Nat. deor.

Distinctio veri à falso. Cic. 1. de Finib.

Facilis & expedita distinctio. Cic. 1. de Finib.

Distisum, & pertisum dicebant, quod nunc distæsum & pertæsum. Festus.

Disto, distas { [illegible] } distâre, Abesse. Plin. Quod cerneret quinque millia passuum distat ab Vrbe. Idẽ lib. 2. cap. 68. Vt CXV. M. passuum Arabicus sinus distet ab Ægyptio mari. Apud Liu. 1. ab Vrbe, Distantia loca.

Cursu longè distare. Virg. 3. Æneid.

Nimium distare foro carinæ. Horat. 1. epist. 7.

Laxè distare. Vide LAXVS.

Meta vtraque distare. Ouid. 3. Metam. de Sole.

Nihil distat. Vide NISVS.

Spatio pari distare vtrinque, Id est in medio esse vtrorumque. Ouid. 10. Metam. de Sole dixit.

¶ Distare, Differre. Cic. 4. Acad. Quum à veris falsa non distent? Idem 2. Offic. Quibus rebus exculta hominum vita tantum distat à victu & cultu bestiarum.

Mores distant a carmine nostro. Ouid. 5. Trist.

Ab re ipsa atque veritate distare. Cic. pro Rosc. Amer. Vides Eruci quantum distet argumentatio tua ab re ipsa atque a veritate.

Inter se distant. Cic. 5. Tusc. Syderáque videt innumerabilia cælo inhærentia cum eius ipsius motu congruere, certis infixa sedibus, septem alia suos quæque tenere cursus, multum inter se altitudine aut humilitate distantia.

Inter se distant, & diuersi sunt. Cic. 1. de Orat. Multum inter se distant istæ facultates, longéque sunt diuersæ atque seiunctæ.

Nihilum distare. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Stultitiáne erret, nihilum distabit an ira?

Paulum distare, cum datiuo. Horat. 4. Carm. ode 9,

Paulum sepultæ distat inertiæ

Celata virtus.

¶ Distare, pro Distingui. Plin. lib. 5. ad Aristonem, epist. 98, Non hi quidem Senatores, sed sanctitate morum non distat ordinibus.

Distans, Participium { [illegible] } vt Luci distantes. Cic. 2. Philipp.

Inter se distantes ternis pedibus. Vide SATVS.

Longè distantia Lucret. lib. 2.

Spatio æquali distantia. Ouid. 8. Metam.

Studia distantia, Id est diuersa. Ouid. 3. Trist. eleg. 12.

Tempus distans. Tacit. lib. 3, At enim haud multum distanti tempore Calphurnij Pisonem, Æmylij Lepidum amiserunt.

Distantia, distantiæ { [illegible] } Differentiam aliquando significat. Cic. de Amic. Nec ob aliam causam vllam boni improbis, improbi bonis amici esse non possunt, nisi quòd tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorúmque distantia. Lucretius libro 1. Interdum etiam longitudinem & spatium illud significat quo aliquis ab alio distat.

Distito, as { [illegible] } pen. corr. Frequentatiuum. Colum. lib. 7, Distitent inter se aliquanto spatio, ne in colluctatione alter alteri noceat.

Distorqueo, distorques, distorsi, distortum { [illegible] } distorquêre, Eiusdem ferè cum suo simplici significationis. Terent. Eunuch. 4. 4, Ah, illud vide, os vt sibi carnifex distorsit.

Oculos distorquens. Horat. 1. Serm. sat. 9.

Ora distorquere. Ouid. 3. de Arte amandi.

Distortus { [illegible] } Nomen ex participio. Cic. pro Murena, Solos sapientes, si distortissimi sint, formosos, si mendicissimi, diuites. Vide PVMILIVS.

Cura distorta. Horatius 1. Sermon. satyra 3. Et distortus vultus, Quint.

Distortio, Verbale { [illegible] } Cic. 4. Tusculan. & 5. de Finib. In quibus si peccetur distortione, & deprauatione, aut motu, statuve deformi, &c.

Distraho, distrahis, distraxi, distractum { [illegible] } distrahere, Diuidere, dilaniare. Liu. 1. ab Vrbe, Vt igitur paulo antè animum inter Fidenatem Romanámque rem ancipitem gessisti, ita iam corpus passim distrahendum dabis.

Diuellere ac distrahere. Cic. pro Plancio, Nemo erit, &c. qui à me mei seruatorem capitis diuellat ac distrahat. Et pro Sylla, Vt ab his membra diuelli ac distrahi posse diceres.

Lacerare atque distrahere. Cic. pro Quint. Si funus id habendum sit, quo non amici conueniunt ad exequias cohonestandas, sed bonorum emptores ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas.

¶ Distrahere cohærentia. Cic. 3. Offic. Itaque accepimus Socratem exectari solitum, eos qui primùm hæc natura cohærentia, opinione distraxissent.

Distrahere exercitus in diuersissimas regiones. Liu. 6. bel. Pun.

In partes minutas distrahi. Lucret. lib. 2.

Distrahere voces Cic. in Orat. Sed Græci viderint: nobis, ne si cupiamus quidem, distrahere voces conceditur.

Distrahere aliquem ab altero, Separare, & segregare, & ferè alienare. Terent. Phorm. 1. 4, Quid si eò meæ fortunæ redeunt, Phanium abs te vt distrahar, &c. Vbi Donatus, Vide verbum vim cohærentiæ ostendere. Idem Hecy. 3. 5, Quandoquidem illam à me distrahit necessitas. Sic Distrahi ab amicitia, Cicer. pro Domo sua. Terentius Phormione, 5. 2, Tum præterea horum amorem distrahi poterín' pati?

Excludere, distrahere, & segregare aliquem à Repub. Cicero 5. Philipp.

Distrahuntur animi in contrarias sententias. Cic. 1. Offic.

Distrahi à complexu suorum. Cic. pro Domo sua.

Filatim distrahi. Lucret. lib. 2. Id est per fila minuta discerpi.

Distrahere industriam hominis in plura studia. Cicero 1. de Oratore.

Distrahere societatem cum aliquo, Est renuntiare societati. Seneca epist. 66, Quum visum fuerit, distraham cum illo societatem: & nunc quum hæremus, non reimus æquis partibus socij?

¶ Distrahere, Vendere. Vlpian. de Transact. Si vni, pluribúsve fundus ad alimenta fuerit relictus, velintque eum distrahere, necesse est Prætorem de eius distractione & transactione arbitrari. Suetonius in Vesp. cap. 16, Coëmendo quædam tantùm vt pluris postea distraheret.

¶ Distrahere controuersias, Id est Componere, vel dirimere lites. Sueton. in Cæs. Cic. pro Cecinna.

¶ Distrahere rem aliquam, Differre. Cæsar 3. bel. Ciuil. Subiicitur etiam L. Metellus Trib. pleb. ab inimicis Cæsaris, qui hanc rem distraheret, reliquásque res quascunque agere instituerat, impediret.

¶ Distrahi

¶ Distrahit mediam Asiam Taurus mons. Hoc est separat. Plin. lib. 5. cap. 27.

¶ Distrahor, tum hoc mihi probabilius, tum illud videtur. Cicero 4. Academ.

Distractus, Participium ([illegible]) siue Nomen ex participio. Plin. de Viris illust.

Anima distracta in toto corpore, Id est diffusa per totum corpus. Lucret. lib. 3.

Distracta & extincta vis. Cic. pro Domo sua, Ex quo iudicare potestis quanta vis illa fuerit oriens & cógregata, quum hæc Cn. Pompeium terruerit, iam distracta & extincta.

Aliqui perfidia hominum distracti Balb. Cic. in Epist. ad Atticum, lib. 8. 168, Obsecro te Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissimam virtutis, vt Cæsarem & Pompeium perfidia hominum distractos, rursus in pristinam concordiam reducas.

Distractior. Lucret. lib 4.
Et eluuior iret se ac distractior intus.

Distractissimus, pen. corr. Superlatiuum, Per omne belli tempus nemo è nobis imbecillus fuit, cuius salus ac valetudo non ita sustentaretur Cæsaris cura, tanquam distractissimus ille tantorum onerum mole huic vni negotio vacaret animus.

Distractio, Verbale ([illegible]) Separatio, alienatio. Plautus Pseud. 3,
Harum mihi voluptatum omnium atque itidem tibi
Distractio, dissidium, vastities venit. Cic. 3. Offic. Nulla enim nobis cum tyrannis societas est, sed potius summa distractio est.

Distribuo, distribuis, distribui, distributum, pen. prod. ([illegible]) distribuere, Separatim disponere, & suum cuique tribuere. Terentius Adelphis, 3. 3, Id distributum sane est ex sententia.

Distribuere beneficia per gentes & populos, pro Inter gentes. Seneca de Benefic.

Concinnè distribuere, Vide CONCINNVS.

Distribuere causam, Hoc est partiri. Cic. pro Rosc. Amer. Meministis me ita distribuisse initio causam in crimen, cuius, &c.

Distribuere exercitú latius, & in plures ciuitates. Cæs. 3. bel. Gall. Ibidem lib. 5. Legionésque in plures ciuitates distribuere.

Distribuere in ministeria. Plin. epist. 249, Distribuamus illos in ea ministeria quæ non longè à pœna sint.

Distribuere partibus, Cicero 2. de Orat. Et in partes a te, Idem 1. Tusculan.

Distribuere in singulos. Cic. pro Cluent. ++. quadraginta millia nummûm in singulos iudices distributa.

Distribuere in numeros milites. Plin. epist. 146, Ipse enim dubito ob hæc maximè, quòd vt iam dixerant sacramento militari, nondum distributi in numeros erant.

Distribuere commode tempora peregrinationis. Cic. ad Atticum, libro 2. 16.

Distributus, pen. prod. ([illegible]) Participium. vt, Causarum diuisio in duas partes distributa. Author ad Heren. lib. 2.

Orbem terrarum imperiis distributis ardere bello. Cicero Seruio, libro 4. 1.

Ortæ leges & distributæ ab Atheniensibus in omnes terras. Cic. pro Flacco.

Distributè, pen. prod. Aduerbium ([illegible]) Cic. 2. Tuscul. Sed quia profitentur ipsi illi qui eos scribunt, se neque distinctè, neque distributè, neque eleganter, neque ornatè scribere. Idem 2. de Inuent. Sin distributius tractare quis volet, partiatur in animum & corpus, & extraneas res, licebit.

Distributor, pen. prod. ([illegible]) Verbale. Cic. in Pisonem, Hoc certe video quod indicant tabulæ publicæ, vos rogatores, vos distributores, vos custodes fuisse tabularum.

Distributio, Verbale, f. g. ([illegible]) Cic. pro Cluẽt. Itaque mihi certum est, hanc eandem distributioné, inuidiæ & criminum, &c. Idem lib. 5. de Fin. Distributio sensuum.

¶ Distributio apud Rhetores, dicitur figura quæ à Græcis [illegible] vocatur, quæ tamen rhetoricæ eloquutionis figura nulla est, sed argumentum à partibus.

Aberrare à distributione. Cic. de Petitione Cós. At ne videar aberrasse à distributione mea, qui hæc in hac populari parte petitionis disputem, hoc sequor.

Distringo, distringis, distrinxi, districtum ([illegible]) distringere, Valde stringere. Cic. 3. Offic. Fraus enim distringit, non dissoluit periurium.

Distringit cura rusticos. Vide CVRA.

¶ Distringi, Impediri, occupatum esse, & distineri negotiis. Plin. libro 5. ad Maximum, epist. 5, Quamuis agendis causis distringeretur. Idem epist. 10. lib. 1, Nam distringor officio, vt maximo, sic molestissimo.

Distringi iudicio. Neratius in l. ex iudicatum solui. D. iudic. solui, Neque enim æquum est aut iudicio distringi, aut ad inficiationem compelli eum, qui sine iudicio dare partem paratus est.

¶ Distringere, pro Pungere, seu leuiter ferire. Ouidius 10. Metam. Tusciusus exianti distrinxit arundine pectus.

Arundo distrinxit summum corpus. Ouid 8. Metam.

Carmine mordaci distringere aliquem. Ouid. 2. Trist.

¶ Distringere, Defricare, seu radendo sordes detergere. Martialis lib. 14. de strigilibus,
Pergamus has misit curuo distringere ferro.

Distringere & eradere. Colum. lib. 4. cap. 24, Iam verò muscus qui more compedis crura vitium deuincta comprimit situque & veterno macerat, ferro distringendus & eradendus est.

Distringere crustam panis, Gallicè dicimus, *Chapeler du pain*. Ex Budæo.

¶ Distringere, Decerpere. Colum. lib. vlt. Sereno cælo manibus distringi oliuam oportet. Sic Plin. lib. 19. cap 9, Semen eius quum est maturum, ab æquinoctio Autumni distringitur. Fortasse legendum destringitur per secundam vocalem in prima. Vide DESTRINGO.

Ramos distringere. Lucan. lib. 4.

¶ Distringere, pro Confringere, comminuere. Columella lib. 12. capite 8, Deinde exiguum aridi thymi & cunilæ aridæ super iac distringito.

¶ Distringere gladium, E vagina educere. Cic. 3. Offic. At ille vt ingressus est, confestim gladium distrinxit, iuraúitque se illum statim interfecturum.

Distringi seueritatem. Seneca lib. 2. de Ira, Hoc est, exeritur. ducta metaphora à gladio.

Distringere amaritudiné carminum. Plin. lib. 36. cap. 5, Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distrinxit in tantum, vt credatur aliquibus ad laqueum eos compulisse.

Distringens, Participium ([illegible]) Qui ex strigili, vel manibus sordes corporis & sudorem ipsum in balneo abstergit. Hic enim erat mos veterum. Plin. lib. 34 cap. 8. de Polycleto loquens, Fecit, inquit, & distringentem se, & nudum talo incessentem. Hoc est, sudorem abstergentem, quem Græci, vt idem author explicare videtur, [illegible] vocant. Idem eodem loco, de Dædalo, Dædalus & ipse inter fictores laudatus, pueros duos distringentes se fecit. Quibus in locis antiquissimus codex legit distringentes.

Districtus, Participium ([illegible]) Cic. de Arusp. resp. Suffragia districta tenentur à paucis.

Ensis districtus. Horat. 3. Carm. ode 14.

Districtos in Remp. gladios retudimus. Cic. 2. Catil.

Districtus, Coactus. Cic. ad Cælium, lib 2. 14, Districtus enim mihi videris esse, quòd & bonus ciuis & bonus amicus es: quasi dicat, nescis vtrum faueas Reipub. partibus, an amicorum tuorum, qui eam perturbant.

Ambitionis labore vita districta. Cicero 3. de Orat. Nam quandiu Crassi fuit ambitionis labore vita districta, tandiu priuatis magis officiis & ingenij laude floruit, quàm fructu amplitudinis, aut Reipub. dignitate.

Solicitudine districtus. Horat. 2. Serm. sat. 8.

Districtus & obligatus. Cic. 2. Verr.

¶ Districtus, Nomen ex participio. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 16, Sic enim habeto, nunquam me à causis & iudiciis districtiorem fuisse.

¶ Districtus, pro Non molli aut soluto. Tacit. lib. 4, Vt quis districtior accusator, velut sacrosanctus erat: leues, ignobiles, pœnis afficiebantur. Sic Districtam fœneratricem vocauit Valerius lib. 8. cap. 2, pro Seuera & nihil remittente.

Districtio ([illegible]) Difficultas, anxietas, impedita ratio. Paulus l. 16. D. de recept. arb. Quod sine vlla districtione ipsius interdum futurum est.

Districtus, à distringendo, sicut Territorium à terrẽdo nomen sumpsisse videri potest: quo nomine quidam significari putant quicquid vltra territorium suum ex aliena ditioni suæ ciues addunt, vel virtute bellica partum, vel quaqua alia ratione. Tametsi, Alciato teste, Districtus vocabulum apud antiquorum neminẽ reperiatur. Cæterùm notat Spiegel quatuor nomina apud iuris interpretes eiusdem esse intellectus, Territorium, Comitatus, Districtus, Diœcesis.

Districtè, Aduerbium ([illegible]) Cic. 2. Philipp. Non enim fortasse satis quæ districtius dicuntur, intelligis. Ex vetusto exemplari legendum distinctius.

Districtè minari. Plin. lib. 9. ad Sabinianum, epist. 2, Iungam tamen tanto plenius & effusius, quanto ipsum acrius seueriúsque corripui, districtè minatus, nunquam me postea rogaturum.

Districtè denegare. Vlp. in l. sed hæc. D. de procur. Sed hæc neque passim admittenda sunt, neque districtè deneganda, sed à Prætore causa cognita temperanda.

Distrunco, distruncas ([illegible]) distruncare, Idem quod truncare. Plautus Trucul. 2, Ego te hic agnum faciam, & medium distruncabo.

Distruo, distruis, distruxi, distructum ([illegible]) distruere, Seorsum vel separatim struere. Suetonius in Caligula, capite 41, Distructis ac instructis, pro loci dignitate, compluribus cellis. Alij legunt destructis.

Disturbo, disturbas ([illegible]) disturbare, Dissipando, diruendóque disiicere, inquit Valla lib. 5. Cic. pro Domo sua, Et iam se videre distrahi à complexu suorum, disturbari tecta, diripi fortunas.

Disturbare & deiicere. Author ad Herenn. lib. 1, Cum viris bonis impetum facit, ponres disturbat, cistas deiicit, &c.

Disturbare & diripere aliquid. Cic pro Domo sua, Quibus spectãtibus domus mea disturbaretur, diriperetur.

Disturbare ac dissipare euocta. Cic. 2. de Nat. deor.

¶ Ædes suas disturbare. Lucret. lib. 2.

Domum alicuius disturbare. Cic. 5. Philipp.

Auster freta disturbat. Seneca Hippol. ro.

Vt & armis disturbare iudicia. Cic. pro Sylla.

Disturbare ac peruertere legem aliquam concione. Cicero pro Lege Agrar.

Tollere ac disturbare iudicium ambitus. Cic. pro Sylla.

Sententiis & manibus disturbare locum aliquem. Cicero pro Domo sua, Quam porticum pro amore quem habetis in Rempub. & semper habuistis, non modò sententiis, sed si opus esset, manibus vestris disturbare cuperetis.

Multo disturbat sanguine pacem. Lucan. lib. 4.

Societatem vitæ disturbare. Cicero pro Roscio Amerino, In his operæ nostræ vitæ tia fides amicorum supponitur: quam qui lædit, oppugnat omnium commune præsidium. & quantum in ipso est, disturbat vitæ societatem.

¶ Disturbare, Impedire ne quid fiat. Cic. pro Bruto, lib. 11. 21, Disturbaui rem, totámque vobis integram reseruaui.

Disturbatus, Participium ([illegible]) vt, Disturbata porticus, Hoc est effracta & diruta.

Disturbatio, Verbale (διατάραξις) Cic. 3. Offic. Sed vtilitatis specie in Repub. sæpissime peccatur, vt in Corinthi disturbatione nostri.

Disulcus, Vide DISSVLCVS.

D I T

Ditesco, Vide DIS ditis.

DITHYRAMBVS (Διθύραμβος) Vir Thebaicus, à quo creditur genus illud versuum fuisse cognominatum, in honorem Bacchi factum. Cic. 3. de Orat. Vide Cæl. lib. 7. cap. 5.

Audaces dithyrambi. Horat. 4. Carm. ode 2, de Pindaro,
Seu per audaces noua Dithyrambos
Verba deuoluit.

Dithyrambicus, pen. corr. Adiectiuum (διθυραμβικός) vt, Poema dithyrambicum. Cic. de Optimo gen. Orat.

Dithyrambicus intellectus, Prouerbium de re obscura dici solitum, nec cuiuis peruia. Illorum enim peculiare fuit, verbis vti compositis, καὶ πολυπλόκοις, id est nodosis, implicitisque, sed & sumentibus. Vide Cæl. Antiq. lect. lib. 7. cap. 25.

Ditio, ditionis (δυναστεία) à ditior comparatiuo nominis dis ditis, quum pro diuite accipitur, significat imperium. Plaut. Milit. 23, Loquere: aureis meas profecto dedo in ditionem tuam.

Negat Seruius nominatiuum ditio in vsu esse, nisi in compositione.

Cadere sub imperium ditionémque alicuius. Cicero pro Fonteio, Vide CADO.

Concedere in ditionem. Vide CONCEDO.

Dedere in ditionem, Vide DEDO.

Ditione atque numine deorum geruntur res. Cic. 2. de Leg.

Alicuius nutu ac ditione gubernari. Cic. Antequam iret in exiliũ, Nunc ego te Iupiter optime maxime, cuius nutu ac ditione sola terrarum gubernantur, &c.

Magna ditione premere terram aliquam. Virg. 10. Æneidos,
-magna ditione iubebo
Carthago premat Ausoniam.

Omni ditione tenere terras, Id est omni potestate, hoc est pace, legibus, bello. Virg. 1. Æneid. Seruius.

Ditioni, iudicio, potestati aliquorũ permittere & condonare gentes, nationes, prouincias, regna. Cic. 2. de Lege Agrar.

Redigere in ditionem. Plin. lib. 9 cap. 35. Cic. de Prouinc. Consul. Bellandum esse duxit, sed totam Galliam in nostram ditionem esse redigendam. Vide REDIGO.

Redire in ditionem domini. Vide REDEO.

Coercere, opprimere, & in potestatem, & ditionem aliquam redigere. Cic. 2. de Lege Agrar. Populi Romani vectigalibus atque omnibus copiis ipsum Pop. Rom. coerceas? opprimas? redigas in istam Decemuiralem ditionem & potestatem?

Contra nutum ditionémque alicuius respirare si fas est. Cicero pro Quintio.

Subactus ditione Latia. Claud. 1. in Ruffin.

Terminus Romanæ ditionis. Claud. 3 Paneg.

Sub imperium ditionémque Pop. Rom. vrbes aliquas subiungere. Cic. 3. Verr.

In ditione ac potestate alicuius esse. Cic. pro Quintio.

Tenere regionem aliquam ditione. Virg. 1. Æneidos,
-genitor tum Belus opimam
Vastabat Cyprum, & victor ditione tenebat.

Accusare aliquem, & ipsum in sua potestate & ditione tenere. Cic. 3. Verr.

In ditionẽ venire. Pompon. in l. 2. §. Capta deinde Sardinia. D. de Origine iuris, Capta deinde Sardinia, mox Sicilia, item Hispania, deinde Narbonensi prouincia: totidem Prætores, quot prouinciæ in ditionem venerant, creati sunt.

Ditior, Ditissimus, Dito, Vide DIS ditis.

Ditis causa, Vide DICIS causa.

Ditrochæus (διτρόχαιος) Pes constans ex duobus trochæis, hoc est ex longa & breui, & iterum longa & breui, vt Cantilena. Author Diomedes.

DITTANI (Διττανοί) Populi Hispaniæ, ab Austro Celtiberis proximi, vt refert Strabo lib. 3.

D I V

Diu, dissyllabum, Aduerbium temporis (πάλαι, δηρόν, ἐπὶ πολλοῖς, διὰ μακροῦ, πολλῷ χρόνῳ) Longo tempore. Terent. Eunuch. 2. 3,
Vna hæc spes est, vbi vbi est, diu celari non potest.

Diu & Subitò, contraria. Brutus Cicer. lib. 11. 13, Copias, quas diu simulatione Reipub. comparabant, subitò ad patriæ periculum conuerterunt.

Hoc ipsum diu. Cic. pro Marcello, Quid enim est hoc ipsum diu, in quo est aliquid extremum?

Diu collecta impiorum vis & inueterata. Cic. pro Domo sua.

Diu me estis demorati. Plaut. Epid 8,
Sed nimis longum loquor, diu me estis demorati.

Diu aliquid perdiscere. Plin. in Panrg. Iam tunc præmonente fortuna vt diu penitus perdisceres quæ mox præcipere deberes.

Diu vitam dare. Plaut. Milit. 10,
Huic homini dignum est diuitias esse, diu vitam dare.

Diu est quòd miseram accersitum eum. Plaut. Merc. 19.

Diu ferre. Tacit. lib. 5, Aliáque in eundem dolorem mœsta & miseranda diu ferret.

Diu fit. Plaut. Curcul. 3, At iam bibes. s u. diu fit.

Haud diu est, quum dentes exciderunt. Plaut. Merc. 9,
Nam illi quidem haud sanè diu est quum dentes exciderunt.

Minus diu, Vide post MINOR.

Diu multum. Cic. pro Sylla, Hæc diu multum, & multo labore quæsita vna eripuit hora.

Diu multúmque. vel, Multum diúque. Cic de Senect. Quum multum diúque vixeris. Sic in Oratore, Diu multúmque dubitare.

Nimis sine nimium diu, Vide NIMIS.

Sæpe & diu ad pedes iacuit stratus. Cic. pro Quintio.

Satis diu & satis multos annos. Cic. pro Cluentio.

Non diu huc commigrauit. Terent. Adelph. 4. 5. Liu. 1. ab Vrbe, Nec diu pax Albana mansit.

¶ Diu, pro Die: vnde & Interdiu dicitur. Titinnius Fullonibus: Nec noctu, nec diu licet fullonibus quiescant. Plaut. Casin. Noctúq; & diu vt viro subdola sies. Nonius.

¶ Diu, pro Diuturno. Cicero de Senectute, Ille vult diu viuere, hic diu vixit.

¶ Diu, Vlpianus interpretatur non minus decennio, in l. 16. §. Aristo. D. de fideicomm. libert. Et ita in l. 3. §. si seruus. D. de acquir. possess. Hinc Diuturnum tempus, & Diuturnam possessionem ad decẽnium referri vulgó obtinuit, l. 1. § vlt. D. de aqu. & aqu. pluu. arcẽd.

Diurno, as, Diu viuo, teste Nonio. Est autem verbum à die deductum, sicut perennare ab anno. Neque optimum inter nos sinunt diurnare. Vide Gell. lib. 15. cap. 2.

Diutius, Comparatiuum à diu (διὰ μακροτέρου) Terent. Phorm. 4. 1, Postquam videt me eius mater esse hic diutius. Cic. 4 Acad. Didicit apud Philonem tandiu, vt constaret diutius didicisse neminem. Idem 6. Verr. Non obtundam diutius aures vestras.

Quantò diutius, tantò, &c. Terent. Heaut. 3. 1,
-& quanto diutius
Abest, magis cupio tantò, & magis desydero.

Multo diutius. Cic. de Claris Orat. Tamen multo diutius Athenæ iam erant, quàm est Roma ad hodiernum diem.

Tibine hæc diutius licere speras facere, me viuo patre? Terentius Heaut. 1. 2.

Diutius anno. Cic. Att. lib. 7, Ne diutius anno in prouincia essem.

Diutius enim iam in hoc desyderio esse nũ possum. Cic. de Amic.

Diutius quàm. Salust. in Catil. Neque illis, qui victoriam adepti forent, diutius ea vti licuisset, quàm defessis & exanguibus, qui plus possent, imperium atque libertatem extorquere.

Diutissimè. Superlatiuum (πλεῖστον χρόνον, διὰ μακροτάτου) Longissimo tempore. Cic. de Amic. Varro 2. de Re rust. cap. 6, Vtique vt quam diutissimè fructum ferre possit.

Torquere diutissimè. Cic. in Pisonem, Mitto aurum coronarium, quod te diutissimè torsit.

Diutinè. pen. corr. Aduerbium (δηρόν). Plaut. Rud. 27,
Ille qui consultè, doctè, atque astutè cauet,
Diutinè vti bene licet partum bene.

Diutulè, penul. corr. Aduerbium diminutiuum (ἐπ' ὀλίγον) Aliquandiu. Gellius, Quum diutule tacitus cogitando fuissem. Apul. in Florid. At non itidem maior meus Socrates, qui quum decorum adolescentem & diutulè tacentem conspicatus foret, &c.

Diutilè, pen. corr. Aduerbium. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 11, Quúmque diutile tacentem crebris hortatibus excitasse, &c. Et cap. 13, Sordidatum pallium meum in mari diutile laui. Sic alibi frequenter apud eundem.

Diutinus, pen. corr (δηρός) Adiectiuum, Id est continuus. Cic. ad Brut. lib. 11. 8, Tantus ardor occupauit animos hominum libertatis desyderio, tædióque diutinæ seruitutis. Sic Cæs. 2. bel. Ciuil. Diutinus labor. Liu. 5. bel. Pun. Diutinum bellum.

Diuturnus (χρόνιος, πολυχρόνιος, χρονιαῖος) Idem quod diutinus. Cic. de Senect. Quas quidem sic auidè arripui, quasi diuturnam sitim explere cupiens.

Nec simulatum quicquam potest esse diuturnum. Cic. 2. Offic.

Bellum diuturnum. Cic. pro Lege Manilia.

Delectatio diuturna. Cic. 3. de Orat. Quamuis claris sit coloribus picta vel poesis, vel oratio, non posse in delectatione esse diuturna.

Diuturnus error. Cic. 1. Offic. Quàm multa passus est Vlysses in illo errore diuturno, quum & mulieribus, &c.

Mala diuturna. Ouid 4. Trist. eleg. 5.

Diuturnus & desperatus morbus. Cicero pro Sylla, Ex magnis & diuturnis, & iam desperatis Reipub. morbis ista repente vis erupit.

Obseruatio diuturna. Cic. 2. de Diuinat.

Pace diuturna se exercere. Cic. de Prouinc. Consul.

Perpessio diuturna ac voluntaria rerũ arduarũ ac difficiliũ, honestatis & vtilitatis causa Definitio est Patientiæ Ciceroni 2. de Inuent.

Diuturna simulatio. Cic. Att. lib. 7, Quàm non est facilis virtus, quàm verò difficilis eius diuturna simulatio!

Diuturnior. Ouid. 4 Metamorphoseos,
Hic qui diligitur, vellem diuturnior esset. Idem. 6. Fast.

Diuturnius, diuturnissimum. Liu. 1. ab Vrbe, Quo diuturnius Seruij regnum esset.

Diuturnitas, pen. corr. diuturnitatis (χρονιότης) Cic. de Senect. Nec subito frangitur, sed diuturnitate extinguitur. Sic Diuturnitas belli, Cæsar 1. bel. Gall. Et Cic. 2. de Nat. deor. & 4. Academ. Diuturnitas temporum.

Celeritas & Diuturnitas, cõtraria. Cic. 1. de Fin. Quòd mors sensu careat, dolor in longinquitate leuis, in grauitate breuis soleat esse, vt eius magnitudinem celeritas, diuturnitatem alleuatio consoletur.

Dominationis & victoriæ diuturnitas. Cic. Att. lib. 7. 140.

Imperij diuturnitati modus statuendus. Cic. pro Lege Manil.

Memoriæ diuturnitas. Cic. 1. de Orat. Nihil est enim tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ stabile, quàm id in quo aliquid offenderis.

Pacis diuturnitas otium confirmauit. Cic. 1. de Orat.

Tẽporis diuturnitate non confirmaretur opinio, nec vnà cum seculis ætatibusq; hominum inueterare potuisset. Cic. 2. de Nat. deor.

Exarescere diuturnitate fictas atque nouas opiniones videmus. Cic. 2. de Nat. deor.

Diuturnitate non vanescere animi labes, nec manibus vllis elui potest. Cic. 2. de Legib.

Diuturnitas maximos luctus vetustate tollit. Cic. Titio, lib. 5. 16.

Diuagor, pen. corr. (περιπλανάω) Oberro, huc illuc vagor. Lactant. lib. 5, Vbi animus in multa dispersus huc atque illuc diuagatur.

Diuarico, diuaricas, penult. correp. (διΐστημι) diuaricare, sist, authore Nonio,

Nonio, distẽdere: dictum ab iis qui vitio naturæ ita sunt pedibus discretis, vt eos in diuersum habeant separatos. Cic. 6. Verr. In ea Sopatrum hominem tam domi nobilem, cum summo magistratu præditũ, diuaricari ac deligari iubet. Varro 2. de Re rust. cap. 5. de bubus, Nec cuius vngulæ diuaricent. Cato cap. 45, Si in scrobibus aut in sulcis seres, ternas taleas ponito, easque diuaricato.

Diuello, diuellis, diuelli, & diuulsi, diuulsum {[illegible]} diuéllere, Idẽ quod auellere. Sallust. Rapi virgines, pueros, diuelli liberos à complexu parentum.
Mordicus diuellere aliquid. Horat. 1. Serm. sat. 8.
Amplexu dulci diuelli. Virg. 8. Æneid.
Artus diuellere morsu. Ouid. 8 Metam.
Diuellere commoda ciuium. Cic. 2. Offic. Eaque est summa ratio & sapientia boni ciuis, commoda ciuium defendere, non diuellere, atque omnes æquitate eadem continere.
Corpus diuellere. Virg. 4. Æneid.
Diuelli dolore. Cic. pro Plancio. *Creuer de dueil.*
Diuellere conglutinationes. Cic. de Senect. Sic Dissolutam & diuulsam rem conglutinare, apud eundem 1. de Orat.
Diuulsus consensus. Cic. de Aruspicum responsis, Consensus ordinum est diuulsus.
Montes diuellere manibus. Lucret. lib. 1.
Nodos diuellere manibus. Virg. 2. Æneid.
Cura diuellit somnos. Horat. 1. epist. 10.
Nec diuelli nec distrahi potest a voluptate. Cic. 1. de Fin.
Non facilè diuelli à Polemonis & Peripateticorum finibus. Cic. 4. Academ.

Diuulsus, Participium {[illegible]} vt, Membra diuulsa. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. Vnda diuulsa remis. Ouid. 8. Metam.

Diuendo, diuendis, diuendi, diuenditum, pen. corr. {[illegible]} diuéndere, Huic & illi vendere. Liuius 1. ab Vrbe, Quum diuendita præda XL. talenta argenti aurique recepisset. Sic ibidem, lib. 3. Et 7. belli Maced.
Bona diuendere. Cic. 2. de Lege Agrar. Hic permittit sua lege Decemuiris, vt in quibus commodum sit tenebris, vt in qua velint solitudine, bona Populi Romani possint diuendere.

Diuerbero, diuerberas, penul. corr. {[illegible]} diuerberâre, Scindere. Virg. 5 Æneidos,
Primaque per cælum neruo stridente sagitta
Hyrtacidæ iuuenis volucres diuerberat auras. Seruius.
Ictu diuerberare aliquid. Lucret. lib. 1. Id est, verberare.
Ferro diuerberat vmbras. Virg. 6 Æneid.
Sol aerias diuerberat vndas. Lucret. lib. 2.

Diuerbium, diuerbij {[illegible]} vt inquit Seruius, est primus actus Comœdiæ. nã quælibet Comœdia diuiditur in Prologum, Protasin, Epitasin, & Catastrophen.
Diuerbia, Partes comœdiarum, vbi plures personæ versantur, à personarum varietate dicta. Liu. 7. ab Vrbe, Inde ad manum cantari histrionibus cœptum, diuerbiaque tantùm ipsorum voci relicta. Súc qui diuerbia, notabiles sententias vocari magis existiment. Nam de histrionibus loquitur, qui ad manum cætera cantabant: ea tantùm pronuntiabant, quæ volebant obseruari à populo. Ausonius Sectione 2, ad Nepotem, de studio puerili,
Ad noua vix memorem diuerbia coge senectam.

Diuerto, diuertis, diuerti, diuersum, diuértere {[illegible]} vel Diuertor, diuerteris, diuerti, Deponens, Deflectere. Apud comicos legitur & deuorto, siue diuorto.
Diuerterat ad Terentiam salutatum. Cic. ad Att. lib. 10. 207. Idem 5. Verr. Locúsque ei publicè, quò diuerteretur, datus est.
Ad alia diuertere. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Ad artes alias diuerti. Ouid. 2. de Arte.
Ad hospitem diuertere Cic. 1. de Diuinat. Quum duo quidam Arcades familiares vnà iter facerent, & Megaram venissent, alterum ad cauponam diuertisse, ad hospitem alterum. &c.
Diuerti ad aliquem in hospitium. Plaut. Pœn. 9,
Vt diuortatur ad me in hospitium optumum.
Diuertere apud. Liu. lib. 2. D. cad. 5. Domus eorum hospitibus patebant, apud quos ipsis diuerti mos esset.
Diuerti apud hospitem, Recipere se in hospitium. Plaut. Milit. 2,
Aduolat adolescens, atque in proximo diuertitur apud hospitem paternum. Columel. lib. 1. cap. 5, Hæc autem prætereuntium viatorum populationibus, & assiduis hospitiis diuertentiũ infestat rẽ familiarẽ.
Diuertere in tabernam. Cic. 2. de Inuent.
Diuertere in funus alicuius. Ouid 2. Amor. eleg. 6,
Alitis in raræ miserum diuertite funus. Inuitat aues ad funus psitaci mortui.
Diuerti huc ad Doripam. Plaut. Merc. 19.
Diuertor huc in tabernam tertiam. Plaut. Pseud. 9.
Diuertere in villam. Cic. 2. Offic. Et 2. de Orat. Tanquam in Pontinum diuerteris.
Diuertor domum. Terent. Phorm. 2. 1. Cic. pro Deiot. Quum, inquit, in castellum Luceium venisses, & domum regis hospitis tui diuertisses.
Massiliam diuertere. Cic. 13. Philipp. Nuntiem se Pompeij conueniendi causa diuertisse Massiliam, cumque cognouisse, &c.
Diuertere via, Id est discedere de via. Plin. in Paneg. Ingentes hostiarum greges per Capitolium iter magna sui parte velut intercepti, diuertere via cogebantur. Quintil. lib. 2, Et recto itinere lapsi plerunque diuertunt.
¶ Diuertere, A proposito discedere. Plin. lib. 2. cap. 7. Vide Egredi, pro Digredi, in [illegible].
Redeamus illuc vnde diuertimus. Cic. Cornif. lib. 12. 25.
¶ Diuertere, actiua significatione. Lucan. lib. 1,
-victor cedentibus instat,
Diuertitque acies. Id est auertit, abducit.
¶ Diuertunt mores virginis longè ac lupæ: Id est multum differunt inter se mores virginis & meretricis. Plaut. Epid. 9.

Diuersito, diuersitas, pen. corr. {[illegible]} Frequentatiuum à Diuerto pro deflecto. Gell. lib. 17. cap. 20, Nõ ad vocularum eius amœnitatem, nec ad verborum venustates diuersitandum.

Diuersor, diuersaris {[illegible]} modò diuerto, modò conuersor significat. Cic. 6. Verr. Apud quem diuersatus es. Idem 5. Tusc. Quum Athenis apud eum diuersaretur.
Diuersari lautè. Cic. 3. Verr. Rubrium, delicias suas in omnibus huiusmodi rebus adiutorem suum & conscium parum lautè diuersari dicit, ad Philodamum deduci iubet.
In domo aliqua diuersari. Cic. 3. Verr. Omnes ad eam domum in qua iste diuersabatur, profecti sunt.

Diuersor, diuersoris {[illegible]} Qui in hospitium diuertit, hospitandi gratia. Cic. 2. de Inuent. Caupo non multo pòst conclamauit hominem esse occisum, & cum quibusdam diuersoribus illum qui antè exierat, consequitur.

Diuersorium, diuersorij {[illegible]} Idem quod diuerticulum. Cic. de Senect. Commorandi enim natura diuersorium nobis, non habitandi dedit. Idem lib. 2. de Orat. Requiescam in Cæsaris sermone, quasi in aliquo peropportuno diuersorio.
Commoratio & diuersorium. Cic. Lepta, lib. 6. 19, Nam & villa & amœnitas illa, commorationis est, non diuersorij.
Diuersorium flagitiorũ, & officina nequitiæ. Cic. pro Rosc. Amer.
Sermonis diuersorium. Cic. 2 de Orat. Sed iam in Antoni qui hoc diuersorio sermonis tui libenter acquieturum te esse dixisti, &c.
Studiorum, non libidinum diuersorium. Cic. 2. Philip. Studiorum enim suorũ Marcus Varro voluit esse illud, non libidinũ diuersoriũ.
¶ Diuersorium, Villa & quasi hospitium, quò nos recipimus. Cic. Fabio Gallo, lib. 7. 24. Næ ego multo libentius emerem diuersorium Tarracinæ, ne semper hospiti molestus sim.

Diuersoriolum, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} Cic. ad Cornif. lib. 12. 20, Nisi quòd Sinuessanum diuersoriolum contempsisti.

Diuersorius, Adiectiuum {[illegible]} aut Taberna diuersoria. Plaut. Trucul. 14. Sueton. in Nerone, cap. 27, Dispositæ per littora & ripas diuersoriæ tabernæ.

Diuerticulum, pen. corr. {[illegible]} Est vbi iter de via flectitur. Et propriè diuerticula dicuntur in via domicilia, ad quæ de itinere diuertendum sit. Terent. Eunuch. 4. 2, Vbi ad ipsum veni diuerticulum, constiti. Hæc Donatus.
Diuerticula (inquit Seruius) sunt semitæ transuersæ quæ sunt à latere viæ militaris. Plinius libro 14. cap. 4, Decimi lapidis ab Vrbe diuerticulo.
Diuerticulum fluminis. Martian. in l. si quisquam. D. de diuers. præscrip. Si quisquam in fluminis publici diuerticulo pluribus annis piscatus sit, &c.
¶ Diuerticulum, pro Diuersorio. Liu. 1 ab Vrbe, Quum gladij abditi ex omnibus locis diuerticuli protraherentur, &c.
¶ Diuerticulum, etiam dicimus vnde nos à proposito recessimus. Iuuen. sat. 15, A diuerticulo repetatur fabula primo.
¶ Fraudis & insidiarum diuerticulum. Cic. pro Rosc. Com. Hoc quum sentit Saturius esse apertum, resistere, & repugnare contra veritatem non audet: aliud fraudis & insidiarum in eodem vestigio diuerticulum reperit.
Diuerticulum quærere peccatis, aut dolis. Plaut. Capt. 10. Apud Quintil. lib. 9, Diuerticula & anfractus, & suffugia quærere. Cic. in Partit. Ne diuerticula peccatis darentur. Idem in Pisonem, Quos tu Mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diuerticula, flexionésque quæsisti?

Diuersus, Adiectiuum {[illegible]} Qui deflexit de itinere. Cæsar 2. bel. Gall. Quum Numidas diuersos dissipatósque in omnes partes fugere vidissent.
Quo diuersus abit? Virg. 5. Æneid.
¶ Diuersus, pro Contrario, vel opposito, & aduerso ponitur: aut etiam dissimili & vario: vt sequentia declarant.
Quæ commodis, vtilitate, & prope natura diuersa sunt, voluntate coniungere difficile est. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.
Diuersus à. Cic. 4. Acad. Certa igitur cum illo qui à te totus diuersus est. Idem de Claris Orat. Hæc videntur esse à proposita ratione diuersa.
Inter se diuersi. Cic. in Somn. Scip. Cernis autem eandem terram, quasi quibusdam redimitam & circundatam cingulis: è quibus duos maximè inter se diuersos, & cæli verticibus ipsis ex vtraque parte subnixos, obriguisse pruina vides.
Longè diuersus ab aliis. Cic. Topic. Deinceps est locus Dialecticorum proprius ex consequentibus & antecedentibus & repugnantibus, qui etiam ab adiunctis longè diuersus est. Idem 5. Philipp. Longissimè diuersa ratio.
Diuersus quàm. Plin. lib. 19. cap. 8, Eruca diuersæ est, quàm lactuca naturæ.
Diuersus & dissimilis. Cic. 1. de Inuent. Hoc igitur vitandum est, ne cuius genus posueris, eius secum aliquam, sicuti diuersam & dissimilem partem ponas in eadem partitione.
Acies diuersa. Tacit. lib. 14, Stabat pro littore diuersa acies, Vide acies.
Animos diuersos ducere, Id est diuersa cogitare. Claud. 1. de raptu Proserp.
Cædes diuersæ. Virg. 12. Æneid.
Diuersa de causa, Id est prorsus alia & contraria. Varro, Itaque institutum diuersa de causa, vt ad alius Dei aram ex caprino genere hostia adduceretur, ad alius non sacrificaretur.
Curæ diuersæ vocant animum in contraria. Virg. 12. Æneid.
Fauor diuersus. Claud. 3. Paneg.
Diuersi, sub. homines. Cic. 2. Philipp. Sunt ea quidem innumerabilia, quæ à diuersis emebantur non insciente te.
Author in diuersum. Tacit. lib. 12, Mox nullo in diuersum authore, quæ offerebantur, sequuti sunt.

Affirere aliquem in diuersum. Tacit.lib.11, Cæterùm is terror milites hostésque in diuersum affecit.

In diuersum conciatati equi. Liu.1.ab Vrbe, Exinde duabus admotis quadrigis, in currus earum distentum illigat Mettium, deinde in diuersum equi concitati, lacerum in vtroque curru corpus, qua inhæserant vinculis membra portantes.

In diuersum curuari. Vide CVRVO.

In diuersum sterni. Vide ex.

Iter diuersum quisque sequimur. Ouid.2.de Ponto, eleg. 10.

Loca diuersa. Cic.de Clar.Orat. Confluxerunt enim & Athenas, & in hanc vrbem multi inquinatè loquentes ex diuersis locis.

Disiunctissima maximéque diuersa loca. Cic. pro Lege Manil. Vt quum duobus in locis disiunctissimis, maximéque diuersis, vno consilio, ab vtroque hostium copiis bellum terra, marique gereretur.

Diffugêre passim per diuersa loca. Virg.5.Æneid.

Loca diuersa petimus. Ouid.1. Trist.eleg.9.

Longinqua & diuersa loca. Cic. pro Lege Manil. Quòd ex locis tam longinquis, tam diuersis, tam breui tempore omnes vnà huic se dediderunt.

Partes diuersæ dicuntur quæ inter se decertant. Ouid.1.de Remed. amor. Suet.de Clar. grammat. Interrogatus ab à Varrone diuersæ partis aduocato, quidnam ageret, & quo artificio vteretur.

Diuersa pars prouinciæ. Plin. epist. 250, Quum diuersam partem prouinciæ circumirem, Nicomediæ vastissimum incendium, multas priuatorum domos, &c.

Varia & diuersa studia. Cic.1.de Orat. Cætera quæ collegisti ex variis & diuersis studiis, & artibus, tametsi ea omnia consequutus, tamē ab Oratoris proprio officio atque munere seiuncta esse arbitror.

¶ Diuersus, pro Eregione. Lucanus, Teláque diuersi prohibentes spargere fratres. Hoc est in altera acie. Budæus.

Ex diuerso cæli, Id est ex secreto montium, vt ait Seruius. Virgilius 3.Æneidos,

Rursum ex diuerso cæli, cæcísque latebris

Turba sonans variis prædam circumuolat alis.

¶ Diuersi interrogabantur. Id est seorsim. Apud Tacitum. Bud.

¶ Animi diuersus modo numen pauescere, modo minis, &c. Tacitus lib.20.

¶ Agere diuersos aliquos, Id est in diuersum agere & dissipare. Virgil.1.Æneidos,

Aut age diuersos, & disiice corpora ponto.

Conuehere ex diuerso, Vide CONVEHO.

Diuersum distrahi. Plaut. Merc.8.

¶ Diuersior, Comparatiuus. Plinius lib.12. cap.19, Pretia nulli diuersiora.

Populus diuersior nunquam confluxit. Claud. 1. Paneg.

Diuersitas, pen.corr. (ἀνομοιότης) diuersitatis, Contrarietas. Plin. epist.150, Sed tamen imitarer & sequerer quantum aut diuersitas ingeniorum, maximi & minimi, aut causæ similitudo pateretur.

Diuersitas & differentia. Plin. lib. 11. cap.37, Oculi in homine numerosissimæ diuersitatis & differentiæ. In antiquo exemplari legitur varietatis.

Diuortium (διάζευξις) Separatio omnium rerum dicitur. Cic. ad Cæl. libro 2.9, Quum venissem ad Amanum, qui mons mihi cum Bibulo communis est, diuisus aquarum diuortiis: Cassius noster, &c. Sic ad Atticum, lib.5 108, Inde ad Amanum contendi, qui Syriam à Cilicia aquarum diuidit. Aquarum diuortio (ait in eum locum Paulus Manutius) diuidi montes dicuntur, quum in eos imbres delapsi, quia consistere in summo iugo nō possunt, bifariam diuiduntur, & deorsum præcipitāt. Idem etiam in superiorem illum Ciceronis locum ex epist. Familiar. sic ait, Non dixit Cicero, diuisus fluuio, aut diuisus aquis, sed diuisus aquarū diuortiis. Diuortium autem aquarum ita fit: Cadunt in montē aquæ pluuiæ, ie mons quum sit procliuis, vtrinque defluant & decurrant necesse est. Ita fit, vt diuidantur, & earum quasi diuortium fiat. Itaque dixit de Orat. lib.3, Vt ex Apennino fluminum, sic ex communi sapiētium iugo sunt doctrinarum facta diuortia. Id est (vt interpretatur Strebæus) diductæ contrariæ sectæ. Liu 4. Decad.lib.8, de Cn.Manlio: Admouisse tamen exercitum, & prope ipsis iugis ad diuortia aquarum castra posuisse. Id est (ait Paulus) ad eum locum, vnde aquæ duas in partes diuisæ incipiunt defluere. A quo igitur loco ex Amano mōte Ciliciam versus aquæ delabebantur, ad eum vsque locum Cilicia pertinebat. & ex altera mōtis parte, eadem Syriæ, quam Bibulus regebat, erat ratio. Terminum enim habebat eum locum, vnde in eam ex Amano defluere aquæ incipiebant. Virg.9.Æneid. Obuersi equites sese ad diuortia nota. Id est ad viarum flexus.

Diuortia, atque affinitatum dissidia. Cic. pro Cluent. Itaque apud cæteros nonnullis inter propinquos susceptis inimicitiis sæpe fieri diuortia atque affinitatum dissidia videmus.

¶ Diuortium, vt ait Caius, De diuortiis, l. Diuortium, à diuersitate mentium dictum est: vel quia in diuersas partes eunt qui distrahunt matrimonium. Modestinus de verbor. significat. Diuortium inter virum & vxorem fieri dicitur. Repudium verò sponsæ remitti videtur, quod & in vxoris personam non absurdè cadit. Claudian. 2. in Eutropium,

Quæ gemitu quanto planxit diuortia luctu!

Diuortium facere. Plaut. Aulul.7.

Diuortium facere cum vxore, vel alia. Sueton. in Tito Vespasian. cap.4. Cic.2. Philipp. Idem, Cuius ex omni vita nihil est honestius quàm quòd cum mima fecit diuortium.

Facere diuortium doctrinarum. Cic. 3. de Orat. Hæc autem vt ex Apennino fluminum, sic ex communi sapientium iugo sunt doctrinarum facta diuortia.

¶ Diuortia itinerum. Tacitus in Vita Agricolæ. Lucan. lib.2. de Apennino,

Fontibus hic vastis immensos concipit amnes,

Fluminàque in gemini spargit diuortia ponti.

Arctissimo inter Europam, Asiámque diuortio Byzantium in extrema Europa posuere Græci. Tacit.lib.12.

Diuersè, Aduerbium (ἀλλοίως) In diuersas partes. Teren. And.1.5, Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diuersè trahunt.

Diuersum, pro diuersè. Plaut. Milit.22, Vbi lubet, dispendite hominem diuersum & distendite.

Diues, diuitis, pen.corr. omn.gen. (πλούσιος, πλουτῶν) quid significet, declarat Cicero his verbis in Parad. Quem intelligimus diuitem? aut hoc verbum in quo homine ponimus? Opinor in eo cui tanta possessio est, vt ad liberaliter viuendū facilè contentus sit. Varro de Ling. Lat. Diues, à diuo. qui, vt Deus nihil indigere videtur.

Copiosus & diues, cui opponitur inops & pauper. Cic. in Parad. Improbi autem & auari, quoniam incertas atque in casu positas possessiones habent, & plus semper appetunt, nec eorum quisquam adhuc inuentus est, cui quod haberet esset satis: non modò non copiosi ac diuites, sed etiam inopes ac pauperes existimandi sunt.

Ex pauperrimo diues factus. Cic. in Vatinium.

Diues, genitiuo iunctum. Plautus Amphit. 4, Diues operis, & laboris expers. Virgilius 2. Georgic. Diues opum variarum, & latonia fundit. Idem 9. Æneid. Diues pictai vestis, & auri. Sil.lib.3.

Pecoris diues. Virgil. eclog.2.

Rerum multarum diues. Horat.2.epist. 2.

Diues, ablatiuo. Cic.2.Offic. P.Crassus cum cognomine diues, tum copiis functus est Ædilitio maximo munere. Statius, Vt suos nostro diues & auro.

Auri congestu pondere diues. Ouid.epist.16.

Diues agris, ad antiquum morem dictum, teste Seruio. Virgilius 7. Æneidos, Ausonijsque olim ditissimus aruis. Horat. Diues antiquo sensu.

Diues agris, diues positis in fœnore nummis. Horat.1.Serm.sat.2.

Diues viris, Maioribus præpotens. Virg.10.Æneid.

Forma diuitior puella, Id est insignis forma prædita. Ouidius 6. Metamorph.

Pecore diues. Horat.Epod.16.

Tellure multa diues. Horat.Epod.15.

Diues triumphis terra. Virg 4.Æneidos,

-quos Africa terra triumphis

Diues alit. Id est bellicosa. Seruius.

¶ Ager diues frugum. Claud.de bello Gildon.

Animus hominis diues. Cic.in Parad.

Aurum diues. Tibull.lib.1.eleg.9.

Cultus diues. Ouid.epist.15.

Cultu diuite luxuriant Parthus. Claud.epigr.3.de Phœnice.

Dote diues filia. Ouid.epist.12.

Epistolam diuitem vocat Ouidius, quæ multa pollicetur & magna. epist.16,

Munera tanta quidem promittit epistola diues.

Fortuna diues. Propert.lib.2.eleg.2.

Ingenium diues, Id est fœcundum. Ouid.2. Tristium,

Diuitis ingenij est, ingentia Cæsaris acta Scribere.

Lingua diues. Horat. 2.epist.2,

-Latiúmque beabit diuite lingua.

Mensæ diuites. Horat.2.Serm.sat.4.

Munus diues. Ouid.1.Fastorum,

-pietas pro diuite grata est Munere.

Addidit externo, marmore diues opus. Ouid.1.de Arte.

Diues & præpotens regnum. Valer. lib.2, Diues & præpotens naturæ regnum scrutatus, initiam stylum, &c.

Spes diues, Id est quæ magna nobis promittit. Horat.1.epist.15.

¶ Diues pro homine diuite, substantiue cum apposito adiectiuo ponitur ab Ouid.lib.3. Amor.eleg 6,

Quid mihi fortunæ tantum? quid regna sine vsu?

Quid nisi possedit diues auarus opes?

¶ Diuitior, Comparatiuus. Plaut. Pseud.23, Nam hinc nunquam eris nummo diuitior. Cic.de Orat. lib. 4, Inde ille licentior & diuitior fluxit Dithyrambus. Martialis libro 1, Romanum propius, diuitiúsque forum.

Diuitioris secta. Lucret.lib.5,

Diuitioris enim sectam plerunque sequuntur.

Diuito, diuitas, penult.corr. (πλουτίζω) diuitare, Diuitem facere. Accius Astyanacte,

Nihil credo auguribus, qui aureis verbis diuitant

Alienas, suas vt auro locupletent domos. Turpilius Thrasyleone,

Dij me diuitant. Nonius.

Diuitiæ, diuitiarum, plur. tantum nu. (πλοῦτος, χρήματα) Cic.1.Offic. Expetuntur autem diuitiæ cum ad vsus vitæ necessarios, tum ad perfruendas voluptates.

Asiæ diuitiæ. Propert.lib.1.eleg.6.

Arabum diuitiæ, pro maximis dicuntur. Stat.5. Sylu.1.

¶ Grandes diuitiæ. Lucret.lib.5.

Improbæ diuitiæ. Horat.3.Carm.ode 24.

Luculentæ diuitiæ, Vide LVCVLENTVS.

Miseræ diuitiæ. Horat.2.Serm.sat.8.

Molles diuitiæ. Iuuen.sat.6.

Operosæ diuitiæ, Id est quæ curam multam & laborem exigunt. Horat.3.Carm.ode 1,

Cur valle permutem Sabina Diuitias operosiores?

Opportunæ diuitiæ vt vtare. Cic.de Amicitia.

Potentes diuitiæ Arabum. Stat.5.Sylu.1.

Pulchræ diuitiæ. Horat.2.Serm. sat.3.

Regales diuitiæ. Horat.1.epist.12.

Sepositæ diuitiæ. Stat.2.Sylu.2.

Non tibi sepositas infelix strangulat arca Diuitias.

¶ Abundare diuitiis, Vide ABVNDO.

Adoptare in diuitias, Vide ADOPTO.

Affluere diuitiis. Lucret.lib.6.

Angi diuitiis, Vide ANGO.
Augere diuitiis aliquem. Cic. 2. de Lege Agrar.
Diuitiis & honoribus auctus. Ouid 5. Trist.
Cogere diuitias, Id est accumulare. Iuuen. sat. 14.
Conduplicare diuitias. Lucret. lib. 3.
Congerere diuitias auro. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Crescunt diuitiæ. Iuuen. sat. 10.
Extructæ in altum diuitiæ. Horat. 2. Carm. ode 3.
Diuitias facere ex re aliqua. Plaut. Persa, 16.
Inclytum diuitiis templum, Vide INCLYTVS.
Incumbere repertis diuitiis. Virg. 6 Æneid.
Ministrare diuitias alicui. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5.
Diuitias arca strangulat. Vide STRANGVLO.
Suggerere diuitias alicui. Ouid. 15. Metam.
Superare Crassum diuitiis. Prouerbialiter vsurpatum. Cic. Attico lib. 1 3, Quod si assequor, supero Crassum diuitiis, atque omnium vicos & prata contemno.
In diuitiis esse, Vide IN.

DIVITIACVS, Heduus, hospes & laudator Ciceronis & Cottæ, naturæ rationẽ sibi notam esse profitebatur, & partim augurio, partim coniectura quæ essent futura dicebat. Meminit Cic. 1. de Diuinat.

Diuexo, diuexas (διαχράω) diuexare, Vehementer vexare.
Diuexare rem suam, Consumere. Plaut. Persa, 13.
Diuexare & diripere omnia. Cic. 11. Philipp. Alteri se Brutus obiecit, imperiúmque furentis, atque omnia diuexare & diripere cupientis, vitæ suæ periculo colligauit.
Diuexare agros ciuium. Cic. 13. Philipp.

Diuidia, Diuidicula, Vide DIVIDO.

Diuido, diuidis, penult. corr. diuisi, diuisum, penul. prod. (διαιρέω, διαμερίζω, διανέμω, μερίζω, τέμνω, ἀποδιαιρέω) diuidere, Separare. Cæsar 3. bel. Ciuilis, Cæsar copias suas diuisit, partémque legionum in castris Pompeij remanere iussit.
Diuidere in libros Suet. de Claris grãmaticis. Sic Cic. 2. de Legib. Diuidere æqualiter in duas partes. Et lib. 1. Academ. In naturam & mores diuidebantur.
Secare ac diuidere. Cic. 3. de Nat. deor. Omne animal secari ac diuidi potest.
Partiri ac diuidere. Cic. in Orat. Idem 1. de Finib. Tollit definitiones: nihil de diuidendo ac partiendo docet.
Diuidere aliquid in omnes prouincias. Cic. pro Sylla, Describi ab omnibus statim librariis, diuidi passim & peruulgari, atque edi Pop. Rom. imperaui: diuisi toti Italiæ, diuisi in omnes prouincias.
Diuidere inter se. Plaut. Pœnul. 11, Vt eo me priuent, & inter se diuidant.
Diuidere agros viritim. Cic. de Senectute, C. Flaminio Trib. pleb. quoad potuit, restitit, agrum Picenum & Gallicum viritim contra Senatus authoritatem diuidenti.
Animum diuidere nunc huc, nunc illuc. Virg. 4. Æneid.
Latè diuisum atque dispersum bellum, Vide LATVS.
Bona diuidit tripertitò. Cic. 5. Tuscul. De Aristotele.
Caput diuisum humeris. Silius lib. 4.
Dextras diuidere complexibus. Stat. 3. Thebaidos,
-non dextras miseris complexibus ausim
Diuidere, & tanti consortia rumpere fati.
Diuidere factum cum aliquo. Plaut. Stichu, 24,
Factum ego hoc tecum diuido, vide vtram tibi lubet etiam nunc capere, Cape prouinciam.
Horas diuidere, pro Assignare. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 16, Quam inuenies tam miseram, tam sordidam, vt illi satis sit vnum adulterorum par, nisi singulis diuisit horas, &c.
Diuidere infortunium. Plaut. Milit. 11,
Quæso tamen tu meam partem infortunij,
Si diuidetur me absente, accipito tamen.
Medium aliquem diuidere securi. Horat. 1. Serm. sat. 1.
Diuidere aliò mentem. Catullus,
Nos aliò mentes, aliò diuisimus aures. Valet, & animum aliis rebus intẽdimus & aduertimus, & aures aliis sermonibus præbuimus. Turnebus.
Mons regionem à regione diuidit. Cic. Attico, lib. 5. 108. Inde ad Amanum contendi, qui Syriam à Cilicia aquarum diuortio diuidit, qui mons erat hostium plenus sempiternorum.
Muros diuidere. Virg. lib. 2.
Diuidere nummos viris. Cic. ad Att. lib. 1. 13, Sextus pater eius nummos vobis diuidere solebat.
Diuidere nummos in viros. Plaut. Aulular. 5, Diuidere argenti dixit nummos in viros.
Oscula diuidere sodalibus. Horat. 1. Carm. ode 36,
Charis multa sodalibus,
Nulli plura tamen diuidit oscula
Quàm dulci Lamiæ.
Diuidere sententiam. Asconius, Quum aliquis in dicenda sententia duas pluresve res complectitur, si non omnes hæ res probantur, postulatur vt diuidat. id est, de singulis rebus referatur seorsum: quo pars vna, si visum fuerit, repudietur, altera recepta. Cic. pro Milone, Diuisa sententia est, postulãte nescio quo (nihil enim necesse est mea omnium flagitia proferre) sic reliqua authoritas Senatus empta intercessione sublata est. Plin. lib. 8. epist. 14. Vide SENTENTIA.
Subtilius & copiosius diuidere. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Tabulas diuidere passim, & peruulgare, atque edere populo. Cic. pro Sylla.
¶ Diuidere, pro pædicare. Vide paulo pòst, Diuisor.

Diuisus, penult. prod. Participium (διῃρημένος) Virgil. in epigr. Diuisum imperium cum Ioue Cæsar habet. Terent. Andr. 3. 1,
Non sat commode diuisa sunt temporibus tibi Daue hæc.
Malignè diuisus ager, Vide MALVS.
Corpus diuisum in membra. Senecæ Thyeste, 8. Intelligit omnia membra à corpore separata & decisa, vt corpus iam nullum restet.
Seorsum diuisa omnia. Lucret. lib. 4.

Diuisior, Comparatiuum. Lucret. lib. 4,
-atque foras eiectus largior eius,
Et diuisior inter se, ac distractior intus.

Diuisus, huius diuisus, pen. prod. (διανομή) Verbale. Liu. 3. bel. Maced. Vectigalia publica partim negligentia dilabebantur, partim prædæ ac diuisui principum quibusdam & magistratibus erant.

Diuisio, Verbale (διαίρεσις) Separatio. Cic. 4. Acad. Dum placet esse Carneadi genera visorum. In vna hanc diuisionem: alia visa esse quæ percipi possint, alia quæ percipi non possint.
Arguta diuisio, Vide ARGVTVS.
Quadripartita diuisio. Cic. 3. de Nat. deor. Quadripartita, inquit, fuit diuisio tua. Primùm, vt velles docere deos esse, &c.
Scrupulosè in partes secta diuisio. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Diuisor, pen. prod. diuisoris (διαιρέτης) Qui partitur & diuidit.
In furis ac diuisoris disciplina educatus. Cic. 5. Verr.
¶ Diuisor, Redemptor pecuniarum quæ tributim diuidebantur à candidatis ad suffragia corrumpenda. Sæpe enim eueniebat vt tributim pecuniæ diuiderentur à candidatis ad aucupanda suffragia egentium. Quam ob causam redemptores huiuscemodi operis perficiendi, quíque pretio corrumpenda plebis suffragia suscipiebant, diuisores vocabantur. Cic. 2. de Orat. Etiam interpretatio nominis habet acumen, quum ad ridiculum conuertas quamobrem ita quis vocetur: vt ego nuper Nummium diuisorem vt Neoptolemum ad Troiam, sic illum in campo Martio nomẽ inuenisse. Quibus verbis significat Nummium ob diuisionum ministerium, quas in campo factitabat, diuisorem cognomento dictum. Et ad Attic. lib. 1. 11, Consul autem ille deterioris histrionis similis suscepisse negotium dicitur, & diuisores habere. Hos diuisores, Plautus Curiæ magistros vocat: quia curiæ, etiam tribus appellabantur. Hæc Budæus in reliquis annot. in Pandectas, quo in loco plura de hac re videto. Cic. pro Plancio, Quũ tibi commodum est vnam tribum delige: tu doce id quod debes, per quem sequestrem, quo diuisore corrupta sit.
Diuisor, obscœnũ verbũ. Cic. Pæto, lib. 9. 22, Quid enim, non honestum verbum est diuisor? At inest obscœnum: cui respondet intercapedo. Beroaldus in Suet. diuisorem hic interpretatur pædiconem, & Diuidere, pædicare, tanquã in obscœno coitu præpostero, á libidine nates diuidantur. Hinc est illud Plauti in Aulul. Act. 2. scen. 1. Me quidem hercle, dicam palàm, non diuides. Ita enim loquitur Cõgrio coquus, intelligi simpliciter volens, quòd nollet dispartiri. Anthrax verò id verbum, diuides, accepit tanquam in obscœna significatione diceretur: vnde subiunxit,
Bellum & pudicum verò prostibulum populi:
Post si quis vellet te, haud non velles diuidi? vbi in duabus dictionibus, pòst, & diuidi, occulta subest obscœnitas.

Diuisura, diuisuræ, penul. prod. (τομή) Idem quod diuisio. Plin. lib. 12. cap. 26. Idem libro 14. cap. 3. Folio paruo & rotundo, sine diuisuris. Quas incisuras multis aliis locis appellat.

Diuidus, diuida, diuidum, Separatus. Accius Andromed. Nósque vt seorsum diuidos leto offerres. Nonius.

Diuiduus, Adiectiuum (διχότομος) Quod est separatũ & diuisum. Plin. lib. 2. cap. 18, Diuidua est in quadrato solis. Ibidem, cap. 67. Diuidua globus. Plaut. Rud. 31,
Diuiduum talentum faciam. Cic. de Vniuersit. Ex ea materia quæ indiuidua est, & quæ semper vnius modi, suique similis, & ex ea quæ corporibus diuidua gignitur, &c. Terent. Adelph. 2. 2, Potius quàm venias in periculũ Sannio, Seruésne an perdas, totum diuiduũ face.
Aqua diuidua. Ouid. 1. Fastorum,
Insula diuidua quam premit amnis aqua. Id est, quam ambit fluuius ab vtraque parte.
Coma diuidua, Id est discreta in summo vertice & vtrinque demissa. Ouid. 1. Amor. eleg. 5,
Candida diuidua colla tegente coma.
Crines diuidui. Stat. 8. Thebaid.
Munus diuiduum. Horat. 1. epist. 18,
Et mihi diuiduo finditur munere quadra.
Sulci diuidui. Claud. 5. Paneg.
Diuidua ferarum viscera, pro dissectis quibus carnarij in Africa vescuntur. Plin. lib. 5. cap. 1.

Diuidia, diuidiæ (ἀνχίρωα) Tædium & molestia, vt interpretatur Nonius. Plaut. Casina, 4. Idem Bacchid. 17,
Nimio illæc res est magnæ diuidiæ mihi, &c. Antiquum.

Diuidicula antiqui dicebant, quæ nunc sunt castella, ex quibus à riuo communi aquam quisque in suum fundum ducit. Festus.

Diuiduitas, pen. corr. Verb. Caius in l. Si is qui. D. Ad Leg. Falc. Hæc itaque legata quę diuiduitatẽ non recipiunt, tota ad legatariũ pertinẽt.

Diuiduè, Aduerbiũ, quod Gallicè sermone dicitur *Par la moytié*. Plaut. in Casina, Nam quod tibi ęgrè est, idem mihi est diuiduè.

Diuinitus, Diuino, Diuinus, Vide DIVS.
Diuisio, Diuisor, Vide DIVIDO.
Diuitiæ, Diuito, diuitas, Vide DIVES.
Dium, Vide DIVS.
Diunt, pro dant, apud Plautum & Lucretium. Vide DO, das.
Diuortium, Vide DIVERTO.
Diurno, as, Vide DIV.
Diurnus, Vide DIES.

Dius, Adiectiuum (δῖος) Aliquis ab Ioue genus ducens, inquit Festus, Generosus, ἀπὸ τοῦ Διός, Id est, à Ioue. Virg. lib. 11,
-quas ipsa decus sibi dia Camilla Delegit.
Otia dia. Lucret. lib. 5,
Per loca pastorum deserta, atque otia dia. Id est diuina.
Pabula dia. Lucret. lib. 5,
Multáque præterea nouitas tum florida mundi
Pabula dia tulit, miseris mortalibus ampla.
Sententia dia. Horat. 1. Serm. sat. 2.

¶ Dius {[illegible]} Homero Iouis amicus intelligitur, vt Eustathius author est. ¶ Dius item est, qui inter homines Iouis quadã imagine præcellit: nam & Clytemnestra, dia quoque dicitur, pulchritudinis ratione: sicuti ob magnitudinem, mare dium, & dia Carybdis. ¶ Dium mensem pro Nouembri accipiunt Græci: sic enim in Collectaneis rei rusticæ apud Græcos legitur, Democritus & Apuleius talem expectari hyemem aiunt oportere, cuius fuerit modi festus dies quem brumam vocant Romani. Est autem quarta & vicesima Dij mensis, qui est Nouember. Ex Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 24.

Dius fidius explicatur in antiquo lexico [illegible], per quem qui iurabant, sacramento sanctissimo se obligabant. Plautus,
Per dium fidium quæris, iurato mihi
Video necesse esse eloqui quicquid roges. Turnebus.

Dium, Substantiuum {[illegible]} Quod sub cælo est extra tectum, ab Ioue, inquit Festus. Inde sub dio agere, Horat. Carm. lib. 2. Cic. 3. Verr. Illa quæro quæ apud te nuper ad omnes columnas omnibus etiam inter columnia, in sylua denique disposita sub dio vidimus.

Morari sub dio. Horat. 2. Carm. ode 3. Hoc est sub cælo.

Sub dium rapere. Horat. 1. Carm. ode 18. Hoc est proferre in publicum. Porphyr.

Dium fulgur appellabant antiqui diurnum, quod putabant Iouis, vt nocturnum Summani. Festus.

DIVM {[illegible]} Cretæ oppidum, in mediterraneo situm, de quo Plin. lib. 4. cap. 12. ¶ Est & Dium Eubœæ oppidum, teste eodem Plin. ibidem.

Diuus, Adiectiuum {[illegible]} Seruius, Deos æternos dicimus: diuos verò qui ex hominibus fiunt. Cic. 2. de Nat. deor. Itaque & in nostro populo, & in cæteris deorum cultus, religionúmque sanctitates, existunt in dies maiores atque meliores: idq; euenit non temere, nec casu, sed quòd præsentiam sæpe diui sui declarant.

Effigies sacræ diuûm. Virg. 3 Æneid.
Interpres diuûm, Mercurius. Virg. 4. Æneid.
Numina diuûm. Virg. 2. Æneid.
Pater diuûm. Virg. 1. Æneid.
Pax diuûm. Virg. 3 Æneid.
Responsa diuûm. Virg. 6. Æneid.
Sacra diuûm. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Et qui nocturnus diuûm sacra legerit.
Æquorei diui. Valer. 1. Argon.
Benigni diui. Horat. 4. Carm. ode 2.
Imi diui, Infernales. Valer. 7. Argon.
Immortales diui. Lucret. lib. 5.
Manes diui. Lucret. lib. 3. 11.
Et nigras mactans pecudes, quas manibus diuis
Inferias mittunt.
Penates diui. Horat. 2. Serm. sat. 3.
¶ Auguriis agimur diuûm. Virg. 3. Æneid.
Carentes gelida morte diui. Horat. 2. Carm. ode 8.

Diuos, & eos qui cælestes semper habiti, colunto. Cicero 2. de Legibus.

Das epulis accumbere diuûm. Virgil. 1. Æneid. Hoc est, tu me deum facis.

Placant sanguine diuos. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Superare diuos is dicitur, quem ipsis etiam cælitibus feliciorem esse intelligi volumus. Catul. ad Lesbiam. 48.

¶ Armipotens diua, Minerua. Virg. 2. Æneid.
Armisona diua, Pallas. Sil. lib. 13.
Casta diua, Pallas. Stat. 10. Thebaid.
Creatrix diua, Venus. Virg. 6. Æneid.
Cythereis diua, Venus. Ouid. 8. Metam.
Potens Cypri diua, Venus. Horat. 1. Carm. ode 3.
Triformis diua, Hecate vel Diana. Valerius 4. Argonaut. Horat. 3. Carm. ode 22.
Diua virago, Id est Diana apud Senecam in Hippol. 1.
¶ Diuum, pro aere. Horat. 2. Carm. ode 3.
sub diuo moreris Victima nil miserantis Orci. Id est, sub aere, inquit Seruius. Alij legunt sub dio. Porphyr. exponit sub cælo. Plinius lib. 14. cap. 21, Campaniæ nobilissima exposita sub diuo in cadis verberari sole, luna, imbre, ventis, aptissimum videtur.

¶ Diui fratres, quorum in iure ciuili sæpissime fit mentio, fuerunt M. Ælius Antoninus, & Verus Cõmodus. M. enim Antoninus eximiæ doctrinæ, ac probitatis princeps, hunc Commodum fratrem suum ex adoptione Pij Antonini Principis, imperij consortem fecit: & primi omnium imperatorum bini regnare cœperunt anno salutis 163. quos deinde multi sunt imitati, adeò vt terni nonnunquam imperarent. Sed Marcus, Commodo non multo pòst mortuo, cum filio Commodo imperauit, homine pessimi ingenij, & omnibus incommodo. Hæc ex Iul. Capitol.

Diuipotes dei, quos, vt Varro scribit, Augurũ libri scriptos habent, sunt pro his quos Samothraces vocabant [illegible], vel vt Latini codices habent, Theædynatæ: hæc duo cælum & terra, anima & corpus, humidum & frigidum.

¶ Diuos, Iureconsulti appellant Imperatores qui post obitum in deos relati erant, ea [illegible] solennitate quam Herodian. lib. 3. describit: postquam & templa eis cõstitui, & sacerdotes ac sodales creari, & ludi fieri, omnésque diuini honores decerni solebant, vt ex Tacito, Tranquillo, Spartiano, Capitolino, & aliis id genus authoribus didicimus.

Diuinus, penul. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod est dei, vel quod ad deum pertinet. Terent. Eunuch. 3. 3.
Ait rem diuinam fecisse, & rem seriam
Velle agere mecum.

Diuinæ rei operam dare, & Diuinã rem facere, Est sacrificare diis. Cato cap. 14, dixit Diuina verba facere, pro Sacrificare, vel deos precari, quum inquit, Si de cælo villa tacta siet, de ea re verba diuina vti fiant procures. In aliis exemplaribus hæc duo vocabula desunt, diuina procures.

Diuinius, Comparatiuum. Cic. 1. de Diuinat. Quid hoc somnio dici diuinius potest? Ibidem, Itaque appropinquante morte multo est diuinior.

Homo diuina & incredibili fide. Cic. pro Mil.

O diuina Senatus frequentis in æde Bellonæ admurmuratio! Cic. 7. Verr.

Amor diuinus. Virg. 8. Æneid.

Diuini animi hominum. Cic. de Amicit. Apollinis oraculo sapientissimus est iudicatus, qui non tum hoc, tum illud, vt in plerisque, sed idem semper, animos hominum esse diuinos.

Aura diuina. Horat. 2. Serm. sat. 2. Animum dicit, vt interpretatur Acron.

Diuina quædam & inaudita authoritas atque virtus alicuius. Cic. post reditum ad Quirites.

Diuinum condimentum, quo vtuntur dij. Plaut. Pseud. 13,
Quid tu diuinis condimentis vtere,
Qui propagare vitam possis hominibus,
Qui ea culpes condimenta?

Consilium diuinum. Cic. pro Lege Manil.
Decor diuinus. Virg. 5. Æneid.

Diuinas domus, id est Imperatorias, Alciatus interpretatur in l. Ad instructiones. C. de sacros. eccles.

Fontes diuini. Propert. lib. 1. eleg. 17.
Diuinus homo, Ad laudem refertur. Virg. 5. Æneidos,
diuinique ossa parentis
Condidimus terræ. Idem ecloga 3. 8.
diuini opus Alcimedontis. Sic homo diuinus in dicendo. Cic. 1. de Orat.

Diuini lacus, Id est consecrati. Virg. 3. Æneid. Seruius.

Cælestis & diuina legio. Cicero 5. Philipp. Tum illas cælestes diuinásque legionésque Martiam & Quartam, &c.

Diuinus locus, Dijs consecratus. Plaut. Mostel. 15,
Tum consilia firmiora sunt de diuinis locis.
Diuina manus. Plaut. Bacchid. 20,
Quum Priami patriam Pergamum diuina mœnitum manu.
Diuina memoria. Cic. 4. Academ.
Mens diuinior. Horat. 1. Serm. sat. 4,
Ingenium cui sit, cui mens diuinior, atque os
Magna sonaturum, des nominis huius honorem.
Mens diuina. Virg. 4. Georg.
Motus diuinus. Ouid. 6. Metam.
Numen diuinum. Lucret. lib 6.
Odor diuinus. Virg. 1. Æneidos,
Ambrosiæque comæ diuinum vertice odorem Spirauere.
Ope diuina. Ouid. 3. Fastorum,
Et sua diuina furta fefellit ope. De Marte.
Os diuinum. Virg. 5. Æneid.
Poeta diuinus. Virg. 10. eclog.
Potentia diuina. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3,
Ludit in humanis diuina potentia rebus.
Diuinum rus. Virg. 1. Georgicorum,
Si re digna manet diuini gloria ruris.

Sors diuina. Cic. 3. Philipp. Qui sunt igitur reliqui, quos sors diuina delectet?

Voluptas diuina. Lucret. lib 3.
Vrna diuina. Horat. 1. Serm. sat. 9,
Confice: namque instat fatum mihi triste, Sabella
Quod puero cecinit, diuina mota anus vrna.
¶ Assisto diuinis. Horat. 1. Serm. sat. 6.

Res diuinas apud deum facere. Cic. 6. Verr. Res illũ diuinas apud eos deos in suo sacrario propè quotidie facere vidisti. Cato de Re rust. cap. 83. Sueton. in Augusto, cap. 1.

Habere aliquid in animis præsagiens atque diuinum. Cic. 1. de Diuinat. Aristoteles quidem eos etiam qui valetudinis vitio furerent, & melancholici dicerentur, censebat habere aliquid in animis præsagiens atque diuinum.

Diuinum esse in aliqua re agenda. Cic. Q. frat. lib. 2. 9, Idibus Ma. Senatus frequens diuinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda.

Diuinus, diuini, Substantiuum {[illegible]} Qui diuinat, & futura prædicit. Mart. lib. 3. 29. in Neuolum, Non sum diuinus, sed scio quid facias. Cicero de Fato, Hoc loco Chrysippus æstuans falli sperat Chaldæos, cæterósque diuinos. Budæus.

Auis diuina imbrium. Horat. 3. Carm. ode 27,
Antequam stantes repetat paludes
Imbrium diuina auis imminentum. Imbrium diuinam Cornicem dicit, imminentium imbrium præsciam: vt Virgilius,
Tum cornix plena pluuiam vocat improba voce. Acron.

Diuinipotens, penult. corr. {[illegible]} Qui in diuinis potestatem habet. Apul. Saga & diuinipotens cælum deponere.

Diuino, diuinas, penult. prod. {[illegible]} diuinare, Significat augurari. Proprium enim Dei est futura prædicere. de hominibus etiam dicitur. Terent. Hecyra, 4. 4, Plane hic diuinat: nã id est. Cic. 2. de Legib. Disciplina vestra quasi diuinarem, videatur prorsus posse.

Diuinare de aliqua re. Cic. Bruto 18. Sed ego à principio quum diuinare de belli diuturnitate possem, &c.

Diuinans & præsentiens. Cicero 1. de Diuinatione. Est profectò quiddam in barbaris gentibus præsentiens atque diuinans.

Futura diuinans animus. Ouid. 4. Trist. eleg. 7.
Animo diuinante timere aliquid. Ouid. 11. Metamorphoseos,
Hoc erat hoc animo quod diuinante timebam.

Diuinans, Nomen ex participio {[illegible]} Cic. 2. de Diuinat. Nam quum mihi quædam casu viderentur sic euenire, vt prædicta essent à diuinantibus, dixisti multa de casu, &c.

Diuinatus, penultima producta, Participium {[illegible]} Ouidius de Nuce,
Est etiam par sit numerus qui dicat, an impar

Vt diuinatas auferat Augur opes.

Diuinatio, Verbale {[illegible]} Cic. 1. de Diuin. Versari quandam inter homines diuinationem, quam Græci [illegible] appellant. id est præsensionem & scientiam rerum futurarum.

Diuinationem Chrysippus definit his verbis, Vim cognoscentem & videntem & explicantem signa, quæ à dijs hominibus portendantur. Officium autem esse eius, prænoscere dei erga homines mente qua sint, quidque significent, quemadmodumque ea procurentur atque expientur. Cic. 2. de Diuin.

¶Diuinatio videtur esse, quæ iudicij constitutionem præcedit. Cic. Qu. frat. lib. 3. 18, Postridie eius diei apud Catonem reus diuinatio in Gabinium futura inter, &c. Quint. lib. 3, Sicut diuinationes quæ fiunt de accusatore constituendo, & nonnunquam inter delatores vter præmium meruerit. Gell. lib. 2. cap. 4. Budæus.

Coniecturæ diuinationum. Cic. 1. de Diuinat.

Permotus nescio qua diuinatione. Vide PERMOTVS.

Diuinitas, penult. corr. { [illegible] } Plin. lib. 19. cap. 12, Opus ingens, occultúmque diuinitatis.

E a diuinitate animos haustos, aut acceptos, aut libatos habemus. Cic. 2. de Diuinat.

Theophrastus à diuinitate loquendi nomen inuênit. Cic. in Orat.

Aristoteles menti tribuit omnem diuinitatem. Cicero 1. de Natura deorum.

Diuinè, penult. prod. Aduerbium { [illegible] } Id est diuino quodam consilio & ingenio, siue à Deo profecto. Cic. ad Atticum lib. 10. 195. Et 2. de Diuinat. Satis est non modo plura, sed etiam pauciora diuinè præsensa & prædicta reperiri. Quint. lib. 2. cap. 10, Quę Tullius in Oratore diuinè, vt omnia, exequitur.

Diuinitus, penult. corr. { [illegible] } Aliud aduerbium. Cic. de Orat. Multa memini diuinitus a Platone disputata. Virg. 1. Georgicorum,

Haud equidem credo, quia sit diuinitus illis

Ingenium. Cic. 5. Verr. Atque in eam fraudem mihi videtur diuinitus incidisse.

Accidit diuinitus. Vide ACCIDO.

Diutinus, Diutissimè, Diutius, Diuturnus. Vide DIV.

Diuulgo, diuulgas { [illegible] } diuulgâre, Quasi commune omnibus facere. Cic. ad Appium Balbum, lib 6. 12, Quare visum est occultius agêdum, neque vllo modo diuulgandum. Sic Diuulgare consilium alicuius. Cæsar 1. belli Ciuil.

Diuulgare librum. Cic. ad Atticum, lib. 12. 554, Misi librum ad Muscam, vt eius librarijs daret. volo enim eum diuulgari. Et 558, Hirtij librum, vt facis, diuulga. Idem in Oratore, Hunc librum etiam si minus nostra commendatione, tuo tamen nomine diuulgari necesse est.

Sermonibus aliquid diuulgare. Cic. pro Fonteio, Vel maximè enim inimici hanc rem sermonibus diuulgare voluerunt.

Diuulgata vetus ad cælum gloria fertur. Lucret. lib 6.

Tempus ætatis ad omnes libidines diuulgatum. Cic. Post red. in Senatu, Cuius primum tempus ætatis palàm fuisset ad omnes libidines diuulgatum.

Diuulgatus { [illegible] } Nomen ex participio, vnde Diuulgatissimus & leuissimus magistratus. Cic. Furnio, lib. 10 26.

Diuulsus, Vide DIVELLO.

Diuus, Vide DIVVS.

D O

Do, pro Domus, per Apocopen, dixit Ennius. Diomedes lib. 2. Apocope est ablatio de fine dictionis, Proparalepsi vel Paragoge contraria, qua aut litera detrahitur, vel syllaba. Litera, vt Aspice num mage sit nostrum penetrabile telum. pro magis. Syllaba, vt in Do suam, pro domum. Ausonius in Monosyllabis,

Vnde Rudinus ait, Diuûm domus altitonum cæl.

Et cuius de more quod adstruit inde suam do.

Et quod nonnunquam præsumit, lætificum gau. Gau, id est gaudium: Cæl. cælum.

Do, das, dedi, datum {[illegible]} dare. Plaut. Asin. 10, Qui dant, eos derides.

Inter dare & dédere hoc interest, quòd Dare, est quod repetas: Dedere est ad perpetuum. Damus & amicis: Dedimus tantum hostibus.

Dare atque donare. Cic 6. Verr. Apud amicos multa deposita, multa alijs data atque donata.

Dare & impertire. Cic. pro Sexto Rosc. Amer. Commoda quibus vtimur, lucémque qua fruimur, spiritúmq; quem ducimus, ab eo nobis dari atque impertiri videmus.

Tantum boni a dijs immortalibus ablatum & datum. Cicero pro Lege Manil.

¶Da te mihi. Terent. Heaut. 4. 3. Idem Adelph. 5. 3, -tace

Non fiet. mitte iam isthæc, da te hodie mihi, exporge frontem. Vbi Donatus, Da te mihi, Accommoda te ipsum voluntati meæ. nam in animum transtulit quod est corporis, vt in Eunucho, Mihi sese dere, sermonem quærere. Si non vis, inquit, propter te, vel propter me mitis esto. Cic. Att. lib. 1. epist. 9, Dabimus hoc Pompeio. Id est Pompeij causa faciemus. Eidem, lib. vlt. epist. 9, Amabo te da mihi & hoc.

Tu Oppios Terentiæ dabis. Cic. Att. lib. 10. epist. 4, Hoc est, Tu Oppios Terentiæ conciliabis, vt illi præsto sint, siquid ei opus erit.

Da te homini. Cic. Cælio, lib. 2. 7.

Dabo te exornatum. Terent. Heaut. 5. 2,

-si viuo, adeò exornatum dabo,

Adeò depexum, vt dum viuat, meminerit semper mei.

Dare aliquid ad. Cicero 3. de Orat. Oculos autem natura nobis, vt equo & leoni setas, caudam, aures ad motus animorum declarandos dedit.

Dare aliquid alicui. Cic. 4. Academ. Quis enim tibi dederit aut deum omnia posse, aut ita facturum esse si possit? Sic Varro lib. 2. de Re rust. cap. 1. Id est concedet.

Ab altero alicui dare. Cic. Antonio, in epist. ad Attic. lib. 14. 311, Puero quoque hoc à me dabis si tibi videbitur.

Dare & concedere. Cic. 5. Verr. Sed do hoc vobis & concedo, esse multos, &c.

Da hoc illi mortuæ, da cæteris amicis ac familiaribus, qui tuo dolore mœrent: da patriæ, vt siqua in re opus sit, opera & consilio tuo vti possit. Cic. Sulpitio, lib. 4. 5.

¶Dare se ad docendum. Cic. in Bruto, 169, Ego autem iuris ciuilis studio multũ operæ dabam Q. Scæuolæ P. F. qui quanquam nemini se ad docendum dabat, tamen consulentibus respondendo studiosos audiendi docebat.

¶Dedi me protinam, id est confestim discessi. Plaut. Curcul. 7.

¶Dare, Dicere. Terent. Prol. Heaut. 10,

Nunc quam ob rẽ has partes didicerim, paucis dabo. Virg. 1. ecloga,

Sed tamen iste deus qui sit da Tityre nobis. Cic. 4. Acad. Sed da mihi nunc, satisne probas, imo verò, &c.

¶Dare ferias, pro Obseruare, in l. si in aliquam. D. de offic. Procons.

¶Dare, Facere. Terent. Adelph. 3. 4, -ò Æschine

Pol haud paternũ istud dedisti. Id est, non didicisti à patre talia facere. Donatus, Dedisti, deest facinus: & dedisti pro fecisti. Sed sic dicitur in re magna, vt

-dabit ille ruinas

Arboribus, stragémque satis.

¶Dare, simpliciter pronunciatum apud Iurisconsl. denotat dominij translationem. Instit. de actio. §. Sic itaque discretis. l. Vbi autem. §. fin. D. de verb oblig.

¶Dabo statuam faciendam. Plaut. Curcul. 8. Sic apud Ciceronem 4. Tusculan. Dare se philosophiæ excolendum. Et ad Attic. lib. 2. 16, Dare librum perferendum ad aliquem.

¶Do ferre, pro Do ferendum. Quintilianus lib 9. cap. 3. Virgil. 5. Æneidos,

-& argenti magnum dat ferre talentum. Græcum est, duo verba coniungere, vt paulo pòst, Donat habere viro. Seruius.

¶Datur hæc sexaginta minis. Plaut. Pers. 16. Mart. lib. 12. 73,

Amphora vigessis, modius datur ære quaterno.

¶Vt res dant sese. Id est, pro re, tempore, & loco, vt occurrunt res, vt sese offerunt. Terent. Hecyra, 3. 3,

-profectò hoc si est, vt puto

Omnibus nobis vt res dãt sese, ita magni atque humiles sumus. Liu. 8. bel. Pun. Pollicitus, prout res, ac tempus se daret, &c.

Vt se dederint initia. Cic. ad Attic. lib. 3. 65.

¶Do, pro Concedo, fateor. Cicero in Lucullo, siue lib. 4. Academ. quæstionum, Primùm Epicurus non dat. vos quibuscum res est, id quoque conceditis.

¶Quod datur accipio, Loquendi modus parœmiæ accõmodatus. Cic. 2. de Oratore, Si se dant, & vt ante dixi, sua sponte, quò impellimus, inclinant atque propendent, accipio quod datur: & ad id vnde aliquis flatus ostenditur, vela do. Idem 2. de Finib. Hoc etsi multis modis reprehendi potest, tamen accipio, quod dat: mihi enim satis est, ipsis non satis.

Do, Dico, Addico. Omnis Prætorum potestas quæ modò esset in iudicijs, tribus his verbis notabatur. Primum dandi iudicis significat potestatem, secundum iuris dicendi, & ferendæ sententiæ, tertium iudicati faciendi, & exequendi. Nam Addicere, inquit Festus, est proprè idem dicere, & approbare dicendo: alias Addicere, damnare est. Ad enim præpositio verbis adhibita additionis nota est, quod videre licet in his verbis adhibere, addere, adnectere, adscribere, adstipulari, quorum duo postrema idem significant quod alteri assentire. Sic Iudex quod dixerat, postea addicebat, id est idem quod dixerat in sententia, dicebat iterũ, & approbabat, vt exequutioni mandaretur, hoc est adiudicabat. Inde addicti vocabantur debitores, qui, quòd soluendo non essent, creditoribus suis dabantur in seruitutem. Hæc Connanus lib. 7. cap. 9.

¶Dare actionem dicitur Iudex, quando actorem ad intendendam actionem admittit. Dicitur & dare iudicium. Vlp. in l. prima. D. De his qui deiec. vel effud. Prætor ait, qui deiecerunt vel effuderunt in eum locum quò vulgo iter fiat, &c. quãtum ex ea re damnum datum factumve erit, in eum qui ibi habitauit, in duplum iudicium dabo. Cic. 4. Verr. Siquis eum pulsasset, edixit se iudicium iniuriarum non daturum: quicquid ab eo peteretur, iudicem de sua cohorte daturum. Ipsi autem nullius actionem rei sese daturum. Vide actionem dare in AGO.

Aciem dare, Vide ACIES.

Actum & factum dare. Quintil. lib. 2. cap. 13, Flexus ille, & vt sic dixerim, motus dat actum quandam & factum. De statuis & picturis.

Dare aditum. Colum. lib. 5. cap. 9. Alta fossa circundederis, ne aditus pecori detur. Vide Aditus in ADEO, adis.

Aditum dare oculis. Ouid. epist. 15.

Dare adiumentum. Plaut. Epid. 7, -nec mihi

Plus adiumenti das, quàm ille qui nunquam etiam natus est.

Adiutorem & comitem alicui dare. Cic. de Amicitia, Virtutum amicitia adiutrix à natura data est, non vitiorum comes.

Adiutorem ad rem aliquam. Terent. Phorm. 3. 3, Sed opus est mihi Phormionem ad hanc rem adiutorem dari.

In adoptionem aliquem dare. Quintil. lib. 3. cap. 6, Qui ex duobus legitimis alterum in adoptionem dederat, alterum abdicauerat.

In æquor se dare. Virg. 4. Georgicorum,

Hæc Proteus, & se iactu dedit æquor in altum.

Æs dare. Horat. de Arte, -si fractis enatat expes

Nauibus, ære dato, qui pingit?

Amplexus Virg. lib 8. Æneid. Optatos dedit amplexus.

Animam sub fasce dare, de apibus dicitur. Virg. 4. Georgicorum,

-vltróque animam sub fasce dedêre. Hoc est mortuæ sunt.

Animos dare. Virg. 9. Æneidos,

-dant discrimina parua,

Dant animos. Id est animosiores faciunt.

Animum suum alicui, Quod vulgus *Ponere suam affectionem* dicit. Plaut. Asin. 4. 10.

Dant enim animum ad loquendum liberè. Liu. 9. bel. Pun.

In luctus animum dare. Ouid. 2 Metam.

Dare animum mœrori. Cic. ad Att. lib. 3. 48.

Annos dare senatibus, Id est consumere venandi studus. Valer. lib. 3. Argonaut.

Ansam ad reprehendendum, pro Dare occasionem. Cic. de Amicitia, Quinetiam necesse erit cupere & optare vt quàm sæpissime peccet amicus, quo plures det sibi tanquam ansas ad reprehendendum.

Dare ansas sermonis. Cic. pro Sextio, Denique etiam sermonis ansas dabat, quibus reconditos eius sensus tenere possemus.

Dare in antecessum. Vt aliquid in solutum dari dicimus, ita eleganter dicimus dari in antecessum, quod quidem est dari & solui antequam deberi incipiat, aut peti possit, quod nos *ante manum dari* dicere consueuimus. Eo genere dicendi aliquoties Seneca vtitur & Iurisconsulti. Nos vno libro 4. loco contenti erimus, Ego, inquit, quòd cui debeam scio: alius post longam diem repono, alius in antecessum, aut prout occasio & rei facultas tulit. Id est, aliis etiam antequam debeam, soluo. Turnebus.

Dare aquam in aluum, pro Inicere. Celsus lib. 4. cap. 15. ad finem.

Dare aquam manibus. Plaut. Truccul. 9.

Arbitros. Cæsar 5. bel. Gall. Cic. 1. de Legib. Ego planè vellem me arbitrum inter antiquam Academiam & Zenonem datum.

Argentum ad nuptias. Terent. Heaut. 4. 5,
Argentum dabitur ei ad nuptias, aurum, atque vestem.

Controuersia dat aliud argumentum. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Augurium dare. Virg. 3. Æneidos,
Da pater augurium, atque animis illabere nostris. Augurium, modo oraculum: sed vsurpatiuè. Seruius.

Auribus alicuius. Hoc est assentari, blandiri. Trebonius Ciceroni, lib. 16. 17, Noli putare mi Cicero, me hoc auribus tuis dare.

Aures dare, Est audire & obsequi. Seneca Hippol. 4,
Amare discat, mutuos ignes ferat,
Det faciles aures.

Dare aures suas alicui. Cic. ad Attic. lib. 1. 3, Etenim quum multos dies aures meas Acutilio dedissem, cuius sermonis genus, &c.

In aurem dare, pro Infundere, instillare. Cels. lib. 6. cap. 7, Ad sonitum aurium intra seipsas, in aurem dandus radiculæ succus cum rosa, vel cum succo radicis ex cucumere agresti, vel castoreum ex aceto, & laureo oleo.

Pugnæ auspicium dare. Sil. lib. 17.

Dare rem authorem. Plaut. Trinum 4. Vide AVTHOR.

Auxilia. Liu. 8. bel. Maced. Auxilia Nicomedi dato, &c.

¶ Se in bella dare. Virg. 12. Æneidos,
O furor, & dudum agnoui, quum prima per artem
Fœdera turbasti, téque hæc in bella dedisti.

Bellum ipsa dedi. Stat. 12. Thebaid.

Beneficium, pro Facere rem gratam. Cic. ad Brutum, lib. 13. 13, Quo in munere ita se tractauit, vt accepisse ab eo beneficium viderer, non dedisse. Idem ad Rutilium, lib. 13 9.

Bibere: Quod aliqui impropriè propinare dicunt: quum propinare, propriè præbibere sit, vel prægustare. Terent. Andr. 3. 2,
Post deinde quod iussi, ei dare bibere. Vbi Donatus, Dare bibere, consuetudine magis, quàm ratione dixit, pro Dare ei potionem. Lucilius in sexto, Data bibere summo. Nam duo verba actiua nullam habent significationem sine nomine aut pronomine. vt si dicas, Dic facere. Cato de Re rust. cap. 89, Bis in die farciat, & meridie bibere dato. De gallinaceis & anseribus farciendis loquitur.

Boni multum alicui. Plaut. Menæch. 11.

Brachia dare ad. Ouid. 3. Metamorphoseos,
Ad vt intortos cupiens dare brachia funes,
Brachia non habuit.

Brachia collo dare. Virg. 6 Æneidos,
Ter conatus ibi collo dare brachia circũ. Hoc est, circundare collo.

¶ Caliginem. Liu. 7. bel. Macedon. Nebula matutina crescente die, leuata in nubes, caliginem dedit.

Campo se dare. Virg. 9. Æneidos,
-Teucrum mirantur inertia corda,
Non æquo dare se campo.

Cantus dare. Virg. 1. Æneidos,
Et cœtu cinxere polum, cantúsque dedere.

Ad carnuficem. Plaut. Capt. 19.

Casus Mithridati datus est occupandi Armeniam vl militis Romani ad cacidenda castellorum ardua. Tacit. lib. 11.

Dare sato casum. Liu. lib. 3. Decad. 5, Secunda fortuna in conditione honestæ pacis vtereturne potius, quàm spe vana euectus in casum irreuocabilem se daret.

Rem in casum dare, prælióque caperin statuit. Tacit. lib. 12.

In caueam dabo te. Plaut. Capt. 4.

Causam recusandi. Cic. 2. de Orat. Non committam vt si defugerim, ubi causam aliquam irreuocabilem dem recusandi.

Causam dicendi iustam & necessariam dare. Cic. de Arusp. resp.

Causam peccandi dare. Ouid. 2. Trist.

Cibum ouibus. Varr. 2. de Re rust. cap. 9. Ouid. 2. de Arte.

Cibo, pro In cibum. Plin. lib. 14. cap. 16, Et si prius quàm tota vua maturescat, incocta detur cibo gallinaceo generi, fastidium gignit vuas appetendi.

Ciuitatem alicui. Cic. 3. de Finib. Itaque mihi videris Latinè docere Philosophiam, & ei quasi ciuitatem dare: quæ quidem adhuc peregrinari Romæ videbatur. Hoc est ciuem facere.

Clamorem ad astra dare. Sil. lib. 6.

Clangorem dare dicuntur aues. Plin. lib. 18. cap. 35, Et quum terrestres volucres contra aquam clangores dabunt.

Claritatem alicui. Plin. lib. 13. cap. 22, Neen Cæsar claritatem ei dedit initio imperij.

Cœnam alicui. Plaut. Asinar. 11. Terent. Heaut. 3. 1,
-nam ei vnam cœnam atque eius comitibus Dedi.
Plaut. Menæch. 3. 15, Cereales cœnas dat, ita mensas extruit. Cicero ad Pætum, lib. 9. 20, Sed vide audaciam, etiam Hircio cœnam dedi sine pauone.

Ad cogitandum aliquid dare. Cic. ad Attic. lib 15. 325.

Cognitionem Consulibus dat lex. Cic. ad Att. lib. 16. 343.

Cognomen. Vide COGNOMAN.

Lacertis colla dare. Stat. 2. Achil.

Retro colla dare, pro Retro flectere. Ouid. 3. Metamorphoseos,
Læsáque colla dabat retro, plagámque sedere
Cedendo arcebat, nec longius ire sinebat.

Colloquium alicui. Liu. 2. belli Maced. Neque colloquium postea Philippo dedit.

Colorem dare alicui rei. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Deformibus colorem dare. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Se comitem alicui. Liu. 3. ab Vrbe, Iam caput fieri libertatem repetentium, si se plebs comitem Senatui det.

Commeatum militi. Liu. 3. ab Vrbe. Vide COMMEATVS.

Commeatum remeatúmve causa nemo dare potest, nisi Imperator. Marcell. l. Relegati. D. de pœnis.

Sororem in concubinatum. Plaut. Trinum. 20,
-ne mihi hanc famam differant, me
Germanam meam sororem in concubinatum tibi sine dote
Dedisse magis quàm in matrimonium.

Commoda alicui dare. Horat. 2. Serm. sat. 8,
-tibi di, quæcunque preceris
Commoda dent.

Connubia gentibus dare. Ouid. 3 Fastorum,
Externis dantur connubia gentibus.

Consilium, Consulere. Terent. Adelph 3 3. Idem Eunuch. 2. 3,
Diaci pulchrè, nunquam vidi melius consilium dari. Cic de Amicitia, Consilium verum dare gaudeamus liberé. Idem 4. Acad. Quid consilij datis?

Consilia pulcherrima dare. Virg. 5. Æneid.

Consilium de aliqua re. Terent. Adelph. 3. 4, Is quod mihi de hac re dederis consilium, id sequar.

Consilium vt aliquid fiat. Terent. Eunuch. 5. 9,
Illũ qui mihi dedit consiliũ vt facerẽ, an me qui ausus sim Incipere?

In conspectum: Hoc est, ante oculos ponere. Terent. Phorm. 2. 1,
-ipsum gestio dari
Mihi in conspectum. Vbi Donatus, Non dixit venire, vt filium: sed dari, vterum. Liuius 3. ab Vrbe, Insequens dies hostem in conspectum dedit.

Se in conspectum alicuius. Cicero 7. Verr. Et lib. 1. de Diuinat. ex Ennio.

Se in consuetudinem vel familiaritatem alterius. Cic. in Pisonem, Dedit se in consuetudinem, sic vt prorsus vnà viueret. Et Dare se in societatem, Liu. 6. ab Vrbe.

Copiam dare. Tacit. lib. 11, Neque data Senatus copia, intra cubiculum auditur.

Copiá dare, pro Sinere, permittere. Terẽt. Prol. Heaut. Virgilius, Affari extremum miseræ data copia matri. Et iterum, 1. Æneidos,
Postquam introgressi, & coràm data copia fandi.

Crepitum inter muros dare. Lucret. lib. 6,
Dant etiam sonitum patuli super æquora mundi,
Carbasus vt quondam magnis intenta theatris,
Dat crepitum malos inter iactata, trabesíque, &c.

In creditum dare pecuniã alicui. Iulianus in l. non omnis. & l. si cibi. D. si certum petatur.

Crimini, Vertere vitio. Plin. de Viris Illust. Cicero de Claris Orat. Quinetiam memini, quum in accusatione sua Q. Gallio crimini dedisset, sibi cũ venenum parasse. Idem 3. Verr. Sic 1. Vtt. Et 7. Verr.
Calamitatem crimini dare.

Crucibus. Plaut. Milit. 5,
Nisi quidem illa nos vult qui serui sumus,
Propter suum amorem omnes crucibus contubernales dari.

Curam. Cic. 3. de Legibus, Hæc detur cura Censoribus. Hoc est negotium hoc illis committatur.

Curatorem dare. Horat. 1. epist. 1,
Insanire putas solennia me, neque rides,
Nec medici credis, nec curatoris egere
A Prætore dati.

Cursum nauibus. Liu. 9. bel. Pun.

Cursum dare dicuntur venti. Virg. 3. Æneid. alluso ad nautas,
Sed tibi qui cursum venti, quæ fata dedere?

In custodiam vel custodias. Liuius 2. ab Vrbe, Sacerdos vincta in custodiam datur. Et apud Ciceronem 7. Verr. Et 3. Philipp.

Se in custodiam. Cic. in Catil.

¶ Damnum Afferre incommodum, nocere. Plaut. Cistel. 2. Terentius Andr. 1. 1,
Nam si illum obiurges, vitæ qui auxilium tulit,
Quid facies illi qui dederit damnum aut malum?

Da mihi de tuis summis delicijs. Plaut. Truccul. 19.

Decus. Plin. lib. 16. cap. 4. Liu. 7. belli Pun. Vos illi hodierno die primum fugam exercitus dedistis decus.

Defensionem, pro Permittere reo, vt se defendat. Suetonius in Claud. cap. 29, Consocerum suum, incerto crimine, nec data defensione occidit.

Defraudandum. Plautus Rud. 31, Iam te ratus nactum hominem quem defraudandum dares.

Dare se in delicias. Seneca epist. 115, Si disciplina ciuitatis laborauit, & se in delicias dedit, argumentum est luxuriæ orationis lasciuia.

Dare dexteras, Promittere. Plaut. Merc. 24. Virg. 4. Æneidos,
Nec te noster amor, nec te data dextera quondam,
Nec moritura tenet crudeli funere Dido?

Dextram dare misero, Auxiliari. Virg. 6. Æneidos,
Da dextram misero, & tecum me tolle per vndas.

Dare dextras & fidem. Liuius 1. ab Vrbe, Sed dare dextras, fidémque, haud impune adultero fore.

Dare debere, est facto suo dominium retrò transferre. Vide Alciat. in l. mutuum. D. si cert. pet.

Dare dicta, pro loqui. Liu. 2. belli Pun. Virg. 2. Æneid. Hæc vbi dicta dedit.

Dicta dulcia. Plaut. Truc. 4. Corda in felle sunt sita, atque acerbo aceto: linguæ dicta dulcia dato.

Diem. Cic. Att. lib. 1. 6, Tulliola tibi diem dat, sponsorem appellat. Eidem, lib. 4. 86, Vestorio dandi sunt dies.

Diem luculentum. Plaut. Epid. 8. Prò dij immortales, mihi hunc diem dedistis luculentum.

In discrimen legiones dare. Tacit. lib. 2, Cæsar nisi pontibus, præsidiisq; impositis dare in discrimen legiones haud imperatorium ratus, equitem vado tramittit.

Dare in diuitias filiam. Plaut. Trinum. 9,
Sine dote, ille illam in tantas diuitias dabit?

Dare documentum. Cic. pro Milone.

Documentum. Liu. 5. bel. Pun. Idem 5. Decade, lib. 5, Et documentum eloquentiæ dare voluit.

Dolorem alicui. Cic. ad Atticum, lib. 7. 132, Qui, vt aliud nihil, hoc tamen profecit, dedit illi dolorem.

Dolores ingentes dare. Horat. 2. Serm. sat. 3,
Iuppiter ingentes qui das adimísque dolores.

Se dolori. Plin. lib. 3. ad Nepotem, epist. 60, Deinde quum diu cohibitæ lacrymæ vincerent, prorumperéntque, egrediebatur, tunc sese dolori dabat.

Dominatum, & principatum dare alicui. Cic. 11. Philipp. Animaduerti P. C. dici iam à quibusdam exornari etiam nimium à me Brutum, nimium Cassium ornari: Cassio verò sententia mea dominatum & principatum dari.

Dare in eam domum. Terent. Eunuch. 2. 3, O fortunatum istum Eunuchum, qui quidem in hanc detur domum.

Dare dono. Virgil. 2. eclog. Plaut. Amphit. 6. Liuius 3. bel. Pun. Lætóque tutor promissis, equum eximiú dono dat. Sic 3. ab Vrbe.

Dotem. Terent. Phorm. 5. 8. Plautus, Est ager sub vrbe: hic vobis eum dabo dotem sorori.

Dubitationem alicui. Cæsar 1. bell. Gall. His Cæsar ita respondit, eò sibi minus dubitationis dari, quòd eas res, &c.

Duras alicui. Terent. Heaut. 2. 4. Imò vt patrem tuum vidi esse habitum, diu etiam duras dabit. Subaudi, pœnas.

¶Epulas oculis. Pascere oculos. Plaut. Pœnulo 18,
Oculis epulas dare, delubrum qui hodie ornatum eò visere venit.

Esui. Plin. lib. 29. cap. 17, Percussis esui dare decoctum.

Exceptionem alicui. Cic. 2. de Finib. Et tamen quid attinet luxuriosis vllam exceptionem dari, aut fingere aliquos, qui quum luxuriosè viuerent, à summo, &c.

Excidio ac ruinis opus aliquod. Liu. 1. ab Vrbe.

Da me excruciatum. Plaut. Milit. 9.

Exercitum ducendum. Liuius 7. bel. Pun. Vrbanum veterem exercitum Fuluius Consul C. Fuluio Flacco legato in Hetruriam dedit ducendum.

Exilium dare alicui. Tacit. lib. 15, Glitio Gallo atque Annio Pollioni infamatis magis, quàm conuictis, data exilia.

In exilium dare. Iulius Firmic. lib. 3. cap. 5, Sed & ego scio, multos in exilium datos, & bene & strenuè Rempublicam administrasse.

Exitio dare. Tacit. lib. 11, Ne indefensa cunctos exitio daretur.

Exitum belli. Liuius 10. bel. Punic. Vos lacessisse & vtipse fateris, & dij testes sunt qui & illius belli exitum secundum ius fásque dederunt, & huius dant & dabunt.

Casus dedit hunc exitum. Seneca Hippol. 2.

Expectationem, pro Mouere expectationem. Cicero ad Atticum, lib. 2. 27.

Experimentum insignis artificij, apud Suetonium in Nerone.

Exuuias ad hostes: Ab hostibus dispoliari. Plaut. Epid. 2,
Id modò videndum, vt materies supperat scutarius,
Si in singulis stipendiis, ad hostes exuuias dabit.

¶Fabulam. Cicero 1. Tuscul. Annis enim ferè CCCCX post Romam conditam Liuius fabulam dedit. Donat. in Prolog. Hecyr. Ita dicitur, data est fabula, vt data est cœna, datum est prandium. Et dari dicitur fabula, quum agitur; stare, quum placet.

Factum. Plaut. Casin. Ita fieri oportet. o. factum & curatum dabo.

Dare facere. Cic. 3. Offic. Arbitrum illum adegit, quid sibi dare facere oporteret ex fide bona.

Facultatem. Terent. And. 1. 4,
-di date facultatem obsecro
Huic pariundi.

Facultatem ad. Cic. Attico, lib. 6. 113, His ego duobus generibus facultatem ad se ære alieno liberandas aut leuandas dedi.

Data est mihi facultas, vt meo arbitratu facerem. Cicero 1. de Finibus.

Res dabit facultatem. Cic. ad Atticum lib. 11. 215, Sed si quid te dabit tibi facultatis, id me maximè consolari poterit.

Famæ aliquid dare. Horat. 2. Serm. sat. 2, Das aliquid famæ? hoc est, putas hoc ad famam pertinere? Acron.

Famæ dare, pro Spargere in vulgus. Tacit. lib. 1, Dabat & famæ, vt vocatus, electúsque potius à Repub. videretur.

Famam celeritatis. Plinius libro 35. cap. 11, Quamobrem arti daturus & celeritatis famam, absoluit vno die tabellam, &c.

Fato prosperiore dari. Ouid. 3. Fastorum,
Anna per hanc iuro, quam quondam audire solebas,
Tellurem fato prosperiore dari.

Sat fatis, Venerique datum est. Virg. 9. Æneid.

Fidem, Iurare, confirmare, spondere, inquit Donatus. Plautus Mil. 8. Terent. Eunuch. 5. 9, Do fidem ita futurum. Idem Hecyra, 1. 2,
-si mihi fidem
Das te taciturum, dicam. vn. ad ingenium redis:
Fidem do, loquere. Cic. de Senect. Non M. Attilium, qui ad suppliciú est profectus, vt fidem hosti datam conseruaret. Sic 2. de Finib.

Dare fidem & iusiurandum. Cæsar 1. bel. Gall. Hac oratione adducti, inter se fidem, & iusiurandum dant.

Dare fiduciam. Liu. 2. bel. Maced. Achæi portus & dant fiduciam postulantibus, & demunt.

Flammas. Ouid. 2. Metamorphoseos,
-spinosis ignis supponitur herbis,
Quæ neque dant flammas, &c.

Fluctibus dare se, pro Nauigare. Valer. 7. Argon.

Fœnore. Plaut. Curcul. 9, Sub veteribus, ibi sunt qui dant, quíque accipiunt fœnore.

Fœnori pecunias dare. Tacit. lib. 11, Et lege lata, sæuitiam creditorum coercuit, ne in mortem parentum pecunias filiis familiarum fœnori darent.

In fœnus. Varro 3. de Re rustica, cap. 5, Sexaginta millia quauis summa in fœnus des licebit.

Foras se dare. Lucret. lib. 1, Hac se turba foras dabit.

Foras vestem. Plaut. Menæch. 14,
Mulierem æquum est vestimentum muliebre
Dare foras, virum virile. Hoc est vicinis vel alienis vtendum dare.

Humanam formã alicui dare. Quintil. lib. 7. cap. 4. Sicut Epicurus qui humanam Deo formam, locúmque inter mundos dedit.

Data fortuna de improuiso. Terent. Phorm. 5. 7,
Tantam fortunam de improuiso esse his datam?

Frænos. Liuius 4. bel. Maced. Dare frænos impotenti naturæ & indomito animali. Significat laxare frænos. sequitur enim, Sperate ipsas modum licentiæ facturas, nisi vos faciatis. De mulieribus loquitur.

Fragorem dare. Ouid. 8. Metamorphoseos,
Sternitur incursu nemus, & propulsa fragorem
Sylua dat.

Fructum meliorem. Colum. lib. de Arboribus, cap. 16, Fructúmque meliorem dabunt.

Fugam, stragémque. Liuius 1. bel. Pun. Qui si valles occultiores insedissent, coorti in pugnam repentè ingentem fugam, stragémque dedissent.

Fugam dare nauigantibus dicuntur venti. Virg. 7. Æneid.

Fugæ & in fugam. Cic. Attico, lib. 7. 141. Et 6. Verr.

Se in fugam, Fugere. Et dare aliquem in fugam, pro Fugare, siue conuertere in fugam. Cæsar 5. bell. Gall. Celeriter hostes dat in fugã. Et lib. 4. Cic. in Verr. Dant sese in fugam istius præclari Imperatoris nocturni milites.

¶Gaudia pacta dare. Ouid. 3. de Arte,
Si bene promittunt, totidem promittite verbis,
Si dederint, & vos gaudia pacta date.

Gemitum dare. Virg. 2. Æneidos,
Insonuere cauæ, gemitúmque dedere cauernæ.

Gemitum dare pectore ab imo. Virg. 1. Æneid.

Se gemitui. Cic. 2. Tuscul.

Gemmas digitis dare. Ouid. 10. Metamorphoseos,
Dat digitis gemmas, dat longa monilia collo.

In carcerem militi ægeadum dari. Terentius Clemens in l. vlt. D. de custod. reor.

Dare aliquid gratiæ alicuius. Liuius 8. ab Vrbe, Postremò ne id se gratiæ dare Q. Fabij crederet, se iusiurandum dare paratos esse, non videri, &c.

Gustum, pro Specimen præbere. Senec. epist. 11, Dedit enim nobis gustum, ad quem respondebit.

Gyros dare. Virg. 3. Georg.

¶Habenas. Virg. 1. Æneidos,
-regémque dedit, qui fœdere certo
Et premere, & laxas sciret dare iussus habenas.

Dare habere. Virgil. lib. 9. Æneidos,
-ille suo moriens det habere nepoti.

Hilarem alicui, Hilariter cum aliquo versari. Plaut. Asin. 25,
Quin te ergo hilarem das mihi?

Dare se historiæ. Cic. Attico, lib. 2. 23.

Dare aliquid honori alicuius. Senec. de Benefic. lib. 6, Plato qui flumen naue transiret, nec ab illo quicquam portitor exegisset, hoc honori suo datum credens, dixit, &c.

Honores alicui dare. Horat. 1. Serm. sat. 3,
-qui stultus honores
Sæpe dat indignis, & famæ seruit ineptus.

Hospitium dare. Ouid. epist. 2,
Quæ tibi Demophoon longis erroribus acto
Threicios portus, hospitiúmque dedi.

Hostem dare. Tacit. in vita Agric. Quando dabitur hostis.

¶Iacturam. Plaut. Sticho, 14.

Immunitatem muneris alicuius. Cic. 4. Acad. Negas sine Deo posse quicquam, ecce tibi è transuerso Lampsacenus Strato, qui det isti Deo immunitatem magni quidem muneris.

Imperium sorte datum. Virg. 1. Æneidos,
Non illi imperium pelagi, sæuúmque tridentem:
Sed mihi sorte datum.

Impetum. Liu. 5. ab Vrbe, Subsidia in auersos, transuersósque impetum darent.

Impetum dare in. Tacit. lib. 2, Primus Cæsar cum Prætoriis cohortibus capto vallo dedit impetum in syluas.

Impressionem. Liu. 4. ab Vrbe, Hæc locutum, exequentémque dicta, redintegrato clamore secuti dant impressionem.

Improbè dare, & iniustè adimere. Vide IMPROBVS.

Impunitatem. Cic. 8. Philipp. Cæteris autem, si errorem suum

deposuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.

Incommodum. Cic. 5. de Finib. Non intelligunt idcirco ea esse propter se expetenda, quod nulla vtilitate obiecta delectentur animi, atque ipsa scientia etiam si incommoda datura sit, gaudeant.

Dare indicia. Cic. 5. de Finib. Videamus partes quarum est aspectus illustrior, quæ quo sunt excelsiores, eo dant clariora indicia naturæ.

Inducias. Liu. 1. ab Vrbe, Agri parte mulctatis, in centum annos induciæ datæ.

Indulgentiam suam illi, Indulgere se illi. Plin. epist. 243, Rogo ergo vt ipse apud te pro dignitate eius precibus meis faueas: cui & si quid mihi credis, indulgentiam tuam dabis.

Initium orandi conditoribus Vrbium, ac Legum latoribus dedit. Cic. Quintil. lib. 3 cap. 2.

Initium dicendi dedit natura, initium artis obseruatio. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Insidias alicui, Insidiari, decipere. Plaut. Aulul. 21. Idem Bacchid. 5, Ii nostræ naui lembus insidias dabat.

Iter. Liu. 8. bel. Pun. Sic apud Cæsarem 1. bel. Gall. Negat se more & exemplo Pop. Romani posse iter vlli per prouinciam dare.

Iucunditati se dare. Cic. 1. Offic.

Datus iudex in hanc causam, Id est constitutus. Plin. epist. 167, Rogamus tres omnino iudices in hanc causam datos esse, horum vni placuisse peteret libertos, alteri relegari, &c.

Iudicem dare rei iudicandæ, vel æstimandæ. Vlpian. in l. proinde. D. ad leg. Aquil.

Iudicium ex edicto in libertum dare. Cic. pro Flacco.

Iugulum. Cic. 2. Tusc. Sane si nudus es, da iugulum.

Dare iugulum alicui. Cic. pro Milone, Certè optabilius Miloni fuit dare iugulum P. Clodio, non semel ab illo, neque tum primum petitum.

Inuentum. Terent. And. 4. 1,

D. At iam hoc tibi inuentum dabo.

Ius alicui. Plin. epist. 248. Quum ius mihi dederis referēdi ad te de quibus dubito.

Ius aliquid faciendi de. Tacit. lib. 12, Ius statuendi etiam de procuratoribus dederat.

Iura & leges. Virg. 1. Æneid. de Didone.

-Remo cum fratre Quirinus Iura dabant.

Iura gentibus. Liu. 10. bel. Pun. Roma an Carthago iura gentibus daret, ante crastinam noctem scituros.

Iusiurandum, Iuramento promittere. Plaut. Amphit. 10. Terent. Adelph. 5. 1, -iusiurandum dabitur te esse

Indignum iniuria hac, indignis quum egu sim acceptus modis. Plin. de Vir. illust. Dato iureiurādo, vt si non impetrasset, ita demū rediret.

Iussa dare. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. Id est postquam iussa est dare, vel dedit id quod iussa est dare.

¶ Labem dare. Lucret. lib. 2,

Sic igitur magni quoque circum mœnia mundi

Expugnata dabunt labem, putresque ruinas Omnia.

Se labori. Cic. 7. Verr. Quum rosam viderat, tunc incipere ver arbitrabatur: dabat se labori atque itineribus.

Lacrymas dare. Virg. 4. Æneidos,

Num lacrymas victus dedit?

Siccis agenti oculis lacrymas dabit. Quintil. lib. 6 cap. 2.

Ad languorem. Plaut. Asin. 21. Terent. Heaut. 4. 6,

-vel me hæc deambulatio

Quàm non laboriosa ad languorem dedit.

Se in laqueum. Plaut. Casina, 3,

Mea præda est illa: proin tu te in laqueum ne duis.

Dat nemo largius, Nemo liberalior est. Terent. Eunuch. 5. 9,

Principio & habet quod det, & dat nemo largius. Vbi Donatus, Dat largius vt liberalis.

Laudem alicui rei. Plinius libro 36. cap. 16, Æthiopicis laus summa datur.

Laudi. Cic. 2. Tusc. Et pro Cluentio. Idem 1. Offic.

Laxamentum legi. Cic. pro Cluent. Ne legi quidem quicquam per Tribunum pleb. laxamenti datum est.

Leges. Virgilius 8. Æneid. Composuit, legésque dedit. Sic Cicero 3. de Legibus, Dare legem & disciplinam viuendi populis. Virgil. 4. Georg.

Dare legem ne. &c. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Et legem dederat, sua ne secreta viderent.

Loci leges dare. Virg. 4. Æneidos,

Cuique leges dedimus, connubia nostra Reppulit.

Do lego. Iabolenus De stat. liberis, l. Stichum, Titio do lego. Paul. ad l. Fa. m, l. prima, Eásque res quibusque dare legare vult. Non plus significat do lego, quàm si do solùm, vel lego dixisset.

Lepôrem dictis dare. Lucret. lib. 1,

Quo magis æternum da dictis Diua lepôrem.

Letum dare. Virg. 5 Æneid. Id est morti. Ouid. 3. Metam.

Libellos de re aliqua dare. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Libertatem dare, pro Manumittere, apud Claudianum lib. 2. in Eutrop.

Pueris licentiam ludendi. Cic. 1. Offic.

Linamentum dare in plagam, est vt vulgus chirurgorum dicit, *imponere carptum*, quod Græci [illegible] appellant. Celsus lib. 7. cap. 9.

Lintea ventis dare. Ouid. 7. Metamorphoseos,

Vt per me sospes, sine me det lintea ventis.

In literas dare aliquid, Vide LITERA.

Dare literas alicui per aliquem. Cicero Attico, libro 5. 103. Tu autem sæpe dare libellarios publicanorum poteris per magistros scripturæ, & portus, &c.

Dare literas alicui, pro reddere. Cic. Attico, lib 5 91, Ac binas quidem tuas Beneuēti accepi, quarum alteras Funisulanus multo mane mihi dedit, alteras scriba Tullius.

Literas alicui ad aliquem. Cic Cornificio. lib. 12. 19. Idem ad Atticum, lib. 7. 132, Vt ab vrbe discessi, nullū adhuc intermisi diem, quo aliquid ad te literarum darem.

Ad literas alterius, pro rescribere. Cic. ad Atticum, Ad quas ego eo ipso die dederam ex Trebulano L. Pontio.

Se literis. Cic. 1. Acad. Quamobrem da quæso et huic etiam generi literarum.

Locum. Plaut. Rud. 14. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16, Is quæris ex me num consueuissem Siculis locum gladiatoribus dare.

Dare locum, pro Cedere. Terent. Heaut. 53.

Dare locum & cedere. Cic. 2 de Nat. deor. Quacúque enim imus, quacunque mouemur, videtur quasi locum dare & cedere.

Locum proximum alicui rei, pro eam proximè describere. Plinius lib. 37. cap. 6.

Locum dubitationis. Cic pro Corn. Balbo, 11, Cuius igitur audita virtus dubitationis locum non daret? Sic Dare locum respondendi, Cic. 3 de Nat. deor.

Lotum dolis dare. Ouid. 2. Amor. eleg. 19.

Dat tibi nostra locum tituli fortuna. Ouid. 4. Trist. eleg. 3.

Locum & tempus cunctationis. Liu. 5. bel. Pun. Sed nullum neque locum neque tempus cunctationi, consilióve dedit Mutinis.

Lucem dare. Virg. 1. Æneidos,

At pius Æneas per noctem plurima voluens,

Vt primum lux alma data est, exire, locósque

Explorare nouos, &c.

Ludum desidiæ filio suo. Plaut. Bacch. 21,

-ego dare me ludum meo gnato

Institui, vt obsequium animo sumere possit: æquom puto.

Sed nimium nolo desidiæ et dare ludum.

Ad ludendum. Cic. 5 de Finib. Libentérque se cum his congregāt, dántque se ad ludendum.

Ludum amori dare. Horat. 3. Carm. ode 12,

Miserarum est, neque amori dare ludum,

Neque dulci mala vino lauere.

Lumen dare eloquentiæ, & præceptis. Quintil. lib. 3. cap. 1, Præcipuum verò lumen sicut eloquentiæ, ita præceptis quoque eius dedit vnicum apud nos specimen orandi, docendíque oratorias artes M. Tullius.

De se respondentibus dant venustissimos lusus. Quintil. libro 5. cap. 13.

¶ Dare magis. Vide MANIS.

Magistros rerum esse dedit. Id est magistros militum fecit. Virg. 9. Æneidos,

Quos pater Æneas, si quando aduersa vocarent,

Rectores iuuenum, & rerum dedit esse magistros.

Malum alicui. Plaut. Amphit. 8. Terent. And 2. 5, Renuntiabo, vt pro hoc malo mihi det malum. Idem Eunuch. 3. 3. Cic. 4. Verr. Cohors tota illa tua, quæ plus mali Siciliæ dedit, quam si centum cohortes fugitiuorum fuissent.

Mammam, Lactare. Terent. Adelph. 5. 9,

· & quidem tuo nepoti huius filio

Hodie primam mammam dedit hæc.

Dare mancipio, vel mancupio, Est enim ita dare, vt euictionē præstaturos nos spondeamus. Plaut. Persa, 15,

Mancipio neque promittet, neque quisquam dabit. Idem Milit. 3,

Me sibi habeto, & ego me illi mancupi dabo. Vide MANCIPIVM.

Mancipio vitam dare. Lucret. lib. 3,

Vitáque mancipio nulli datur: omnibus vsu.

Mandata, Præcipere, imperare, iubere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 132,

Qui tantis de rebus huic mandata dederit. Virg. 6. Æneid. Idem orans mandata dabat.

Aliquid in mandatis, Est aliquid faciendum vel dicendum cōmittere: quod & mandare dicitur. Plaut. Amph. 3.

Mandata alicui ad aliquem. Cic. Attico. lib. 8. 159.

De manu dare: cui opponitur Foris. Columel. lib. 7. cap 9, de suibus, Nam quidem cultus ager opimas reddit sues, quum est graminosus, & pluribus generibus pomorum consitus, vt per anni diuersa tempora, mala, pruna, pyrum, multiformes nuces, ac ficum præbeat: nec tamen propter hæc parcetur horreis: nam sæpe de manu dandum est, quum foris deficit pabulum: propter quod plurima glās vel cisternis in aquam, vel fumo tabulatis recōdenda est. Seipsum exponit Columella, quid intelligat per De manu dare, quum dixit ante, Nec tamen propter hæc parcetur horreis.

Manum alicui, Consentiendi signum & veluti confirmationis eorum quæ à nobis vel petuntur vel proferuntur. Plaut. Aulul. 6,

Da mihi optima fœmina manum. a. vbi ea est? Idem Asina. 13. Virg. 11. Æneidos,

-neque ipse manus feritate dedisset. Seruius.

Dare manus alicui, Fateri se victum. Plaut. Persa 13. Cic. Att. lib 2. 37, Aiebat illum primo sanè diu multa contra, ad extremum autem manus dedisse, & affirmasse nihil se contra eius voluntatem esse facturum. Eidē, lib. 16 333, Sapienter igitur quòd manus dedisti, quódque etiam vltro gratias egisti. Idem de Amicitia, Atque ad extremū det manus, vincíque se patiatur.

Manus fidei dare. Senec. Thyeste, 8,

Tantum ora seruat: & datas fidei manus.

Manus intus dare. Cels. lib. 7. cap. 19, Qua curatione partus emortuus ex vtero eximatur, ad cuius rei facultatem multum confert & magnitudo vuluæ, & vis neruorum eius, & corporis totius habitus, & mentis etiam robur, quum præsertim totus nonnunquam etiam duæ manus dari debeant.

In vota manus dare. Ouid. epist. 20,

Dóque libens victas in tua vota manus.

In manu. Cic. 1. Offic. Quanquam enim quod præsens tanquam in manu datur, iucundius est, tamen, &c.

Aliquid

Aliquid in manum. Terent. Phorm. 4. 3,
-eho dic quid velis dari
Tibi in manum, vt herus desistat litibus? Vbi Donatus, Dare ei in manum, qui separatim accipit, sine arbitro aut interprete: vt præuaricator aut iudex corruptus. Tacitus lib. 4, Datos in manum milites.

Aliquid in manus hominum, Est aliquid edere, quod in manus hominum perueniat. Plin. epist. 137.

Dare virginem alicui in manum. Terent. And. 1. 5. Vbi Donatus, Confirmatæ sunt legitimæ nuptiæ per in manum conuentionem.

Manu plena dare. Senec. de Benef.

Dare manibus aliorum, Est vmbris mortuorum in solatium mortis. Alioqui simpliciter Dare manibus, est diis inferis: quemadmodum dare leto. Liu. 1. Decad. lib. 1. Idem 4. ab Vrbe, Iam ego hanc mactatam victimam (si modò sancti quicquam in terris esse dij volunt) legatorum manibus dabo.

Materiam inuidiæ. Cic. 11. Philipp.

Materiam dolis dare. Ouid. 2. Amor. eleg. 19,
Mordeat ista tuas aliquando cura medullas,
Détque locum nostris, materiámque dolis.

In matrimonium. Liu. 7. bel. Maced. Cæsar 1. bel. Gall. Ei filiam suam in matrimonium dat.

Medicamentum super. Celsus lib. 7. cap. 7, Vbi tota exempta est, committendæ oræ, fibuláque his iniicienda, & super medicamentum glutinans dandum.

Dare in medium, Id est in commune. Gell. lib. 1.

Memoriæ. Gel. lib. 1. cap. 11, Creté ses quoque prælia ingredi solitos memoriæ datum est, præcinente ac præmoderãte cithara gressibus.

Mentem dare. Vide MENS.

Mercedem alicui. Plaut. Amphit. 8.

Dare merita. Cic. de Amic. Vt in dandis recipiendísque meritis, quod quisque minus per se posset, id acciperet ab alio, vicissímque redderet.

Modum alicui dare. Horat. 2. Serm. sat. 2,
-quò pertinet ergo
Proceros odisse lupos? quia scilicet illis
Maiorem natura modum dedit. Quintil. lib. 2. cap. 4, Nos suum cuique professioni modum demus.

Ad mortem. Plaut. Amphit. 8.

Morti aliquem dare. Ouid. in Ibin,
Quàm quos cum Rutulo morti Rhamnete dederunt, &c.

Mores suos alteri. Plin. lib. 10. cap. 50.

Motus incompositos dare. Virg. 1. Georg. Id est saltationem aptã religioni, nec ex vlla arte venientem. Seruius.

Munus magnificum. Plin. de Viris illust. Marcus Liuius Drusus genere & eloquentia magnus, sed ambitiosus & superbus, Ædilis, munus magnificentissimum dedit.

Muneri, apud Fabium lib. 1. cap. 17.

Murmura dare. Ouid. 2. Metam.

Mutuum, Mutuare. Terent. Heaut. 3. 3,
Huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuum. Cic. ad Atticum, libro 10. 203, Non reddit quæ dedi eius filio mutua, & vtitur excusatione temporis.

Mutuam pecuniam Cic. ad Atticum, lib. 11. 211, Cui magnam dedimus pecuniam mutuam.

¶ Natalia. Cic. 2. Philipp. Hodie non descendit Antonius. cur? dat natalia in hortis.

Neci dare. Virg. 3. Georg. Vide NEX.

Dare negotium. Terent. And. 3. 2,
Postremò id mihi da negotij. Cic. in Verrem, Dat amico suo cuidam negotium, qui tum magister erat eius societatis, vt diligenter caueret. Lentulus Russo, lib. 5. 20, Non habui, cui potius id negotij darem, quàm tibi.

Dare negotium & imperare. Cic. 6. Verr. Audistis sibi istum negotium dedisse atque imperauisse vt Centuripinis, &c.

Dare nequam. Plaut. Vin' tu illi dare nequam nunc. 'a n. Cupio. m i. Eo, me dato. Nequam veteres vsurpabãt pro nequitia & malo, quum etiam pro homine malo & improbo poneretur: vnde iocus Plautinus. Ludit enim hic ex ambiguo: quum dixisset, vin' illi dare malum & incommodare, vt qui respondet intellexit: quasi tamen de se improbo seruo loquutus, præter expectationẽ subiecit, Eo me, dato, qui nequam sum.

Corpus in neruũ ac supplicia. Liu. 6. ab Vrbe, An placeret fœnore circunuentam plebem, ni potius quàm sortem creditam soluat, corpus in neruum ac supplicia dare?

Nomen militiæ, & ad militiam, Est ad delectum sese exhibere. Plaut. Pseud. 19, Quid ego cesso Pseudulum facere, vt det nomen ad molariam coloniam? Liu. 5. ab Vrbe. Cic. in Philipp. Re & veritate nobis milites sine vlla recusatione, summo etiam cum studio nomina dant. Hoc est, seipsos scribendos offerunt, & curent nomina sua inscribenda. Budæus.

Dare nomen in coloniam aliquam. Liu. 4 Bell. Maced. Vt Latini qui in coloniam Romanam nomina dedissent, ciues Romani essent.

Nomen & tempora longa dare suo authori dicitur libellus. Ouid. 3. Trist. eleg. 3,
Quos ego confido, quamuis nocuere, daturos
Nomen & authori tempora longa suo. Hoc est famam diuturnã.

Nomen alicui rei. Plin. lib. 11. cap. 37, Postea Gallico vocabulo etiã legioni nomen dederat alauda. Liuius 1. ab Vrbe, Celebre ad posteros nomen flumini dedit. Horat. 1. epist. 17,
Fons etiam riuo dare nomen idoneus, &c.

Nomina data. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2,
Digna parente suo nominibúsque datis.

Nouitatẽ vetustis, nouis authoritatem. Plin. in Præfat. Res ardua, vetustis nouitatem dare, nouis authoritatem.

Nummos pro corpore dare. Horat. 1. Serm. sat. 9,
-fugiens hic decidit acrem
Prædonum in turbam: dedit hic pro corpore nummos.

In nuptias, Idem quod Dare in matrimonium. Terent. And. 5. 1,
Ah rogitas? perpulisti me vt homini adolescentulo
In alio occupato amore, abhorrenti ab re vxoria,
Filiam darem in seditionem atque incertas nuptias.

Nuptum filiam, Idem quod Dare in matrimonium. Plaut. Pers. 10. Terent. Adelph. 3. 2. Perit: pro virgine dari nuptum non potest. Idem And. 2. 1, Quid ais Byrria? datúrne illa hodie Pamphilo
Nuptum? a. sic est. Liu. 10. bel. Pun.

Datur nuptum ad virum. Plaut. Sticho, 8,
Hostis est vxor pater, inuita quæ ad virum nuptum datur.

¶ Obliuioni. Liu. 4. ab Vrbe, Aut in perpetuum arma bellúmque obliuioni danda, iugúmque accipiendum.

Obliuioni & negligentiæ. Liu. 5. ab Vrbe, Quæ auspicato agimus omnia ferè intra pomœrium, cui obliuioni, aut cui negligentiæ damus?

Obsides. Cæsar 1. bel. Gall. & lib. 2.

Obsidio datus alicui. Tacit. lib. 11, Multi ad Gotarzen inclinabant, quidam ad Meherdatem prolem Phrahatis obsidio nobis datum.

Obuiam dari. Terent. Adelph. 3. 2,
Nihil est quod malim, quàm illam totam familiam dari mihi obuiã.

Occasionem. Plaut. Capt. 4. Cic. ad Atticum, lib. 7. 136, Alterum Consulatum à Rep. ne data quidem occasione repulimus.

Omen dare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9,
Détque bonum voto lucidus omen apex.

Operam, Niti & laborare. Terent. And. 2. 1. Idem Eunuch. 2. 3,
-faciam sedulò, ac Dabo operam, adiunabo.

Operam alicui dare, Adiuuare, inseruire, operam suam impendere, authoribus Donato & Valla. Terent. Heaut. 3. 1,
-ibo, ac dicam vt dixeram,
Operam daturum me, hodie non posse his dare. Plaut. Aulular. Da mihi operam amabo. Sic Dare operam amico vnguẽta ementi, pro Iuuare in emendis vnguentis. Plaut. Cas. 5. Cic. pro A. Cecinna, Liceretur is quem Cesenniæ dare operam nemo mirabetur.

Da mihi paulum operæ. Terent. Eunuch. 2. 2,
Tum tu igitur paulum da mihi operæ, fac vt admittar ad illam.

Operam alicui rei. Plaut. Bacchid. 5,
Aurum hercle auferre volueras, ei rei operam dabam.

Dare operam ne. Plaut. Pers. 10. Idem Milite, 17,
Ne te abducerer operam dedi.

Operam ad. Plaut. Casina, 2,
Vos omnes opere magno oratos esse volo,
Benignè vt operam detis ad nostrum gregem.

Operam abortioni, Conari abortum facere. Plaut. Trucul. 4. Vide ABORTIO.

Operam amori & desidiæ. Plaut. Pseud. 4.
Experiar, quæ capiti, quæ ventri operã det, quæque suæ rei. Terent. Heaut. 1. 1,
Ego isthuc ætatis non amori operam dabam, &c.

Operam aurium, Idem quod auscultare significat. Plautus Bacchid. 20,
Vbi lubet recita, aurium operam tibi dabo.

Operam auscultando, Auscultare. Plaut. Amphit. 12, Iam ille hic deludetur probè, siquidem vos vultis auscultando operam dare. Sic Dare operam fabulæ, Plaut. Capt. 2.

Operam auspicio, Capere auspicium. Liu. 8. bel. Maced. Tertio die quum auspicio operam dedisset, dein immolasset, in quatuor diuisas copias educit.

Operam Platoni, & cæteris, pro Discipulum ei esse, inquit Valla in Raudẽsem. Cic. 4. Acad. Iam Clitomacho Philo vester operam multos annos dedit. Ibidem, Dedi Antiocho operam diligentius, vt causam eius totam cognoscerem.

Operam veteri domino, Seruire. Plaut. Capt. 7,
Vult te nouus herus operam dare tuo veteri domino.

Operam assiduam foro. Plaut. Asin. 9.

Operam furtiuis rebus, Id est furari. Plaut. Amphit. 6.
Ædepol ni illa furtiuis rebus ea sciat operam dare, Ego, &c.

Do id operam. Terent. And. 1. 1,
Et nunc id operam do, vt per falsas nuptias, &c. Ibidem, 2. 1,
Ah quanto satius est te id dare operam,
Qui istum amorem ex animo amoueas tuo, quàm, &c.

Operam in. Cic. 1. Tuscul. In quam exercitationem ita nos studiose operam dedimus, vt, &c.

Operam iræ, Irasci. Plaut. Pœnul. 12,
Domos abeamus nostras sultis nunc iam
Quando id, quod iræ operam dedimus, impetrauimus.

Operam laudabilem. Plaut. Persa. 17,
Ædepol dedisti virgo operam laudabilem.

Operam liberis Cic. 1. Offi. Liberis dare operam, re honestum est, nomine obscœnum. Hoc est liberis procreandis.

Operam malam alicui. Plaut. Capt. 12,
Sed mihi ægre est me huic dedisse operam malam,
Qui nunc propter me meáque verba vinctus est.

Operam mutuam. Gell. lib. 2. cap. 29, Roges veniant, operámque mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent.

Operam optimam. Plaut. Aulularia.

Operam promissam. Plaut. Asin. 7,
Iussit vel nos atticissem, vel nos vaurem suam
Defrandare, diati sese operam promissam dare.

Operam rei, Laborare in acquirendis bonis. Terent. Adelph. 1. 2,
-denique si conferendum exemplum est, non simarem vides
Rei dare operam, ruri esse parcum ac sobrium?

Dare operam Senatui aut clientibus. Plaut. Asin. 16, -ego censeo
Eum etiam hominem Senatui dare operam, aut clientibus.

Operam sermoni. Cic.2.de Legib. Sermoni reliquo demus operam sedentes.

Opream sermoni alicuius, pro Auscultare quid dicat. Plautus Epid.5,
Dissimulabam me harum sermoni operam dare.

Operam somno, Dormire. Plaut. Pseud.9. Liu.3.bel.Pun. Corpora curare, somnóque operam dare, &c.

Dare operam iuris ciuilis studio. Cic.de Claris Orat. Ego autem iuris ciuilis studio multum operæ dabam Q. Scæuolæ P. F. qui quanquam nemini se ad docendum dabat, tamen consulentibus respondendo, studiosos audiendi docebat.

Operam stylo, pro Scribere vel componere. Suetonius in Domitiano, cap.20, Nunquam tamen historiis carminibusve cognoscendis operam vllam, aut stylo vel necessario dedit.

Operam tonsoribus, apud Suetonium in Augusto cap. 79. pro Tonderi.

Operam virtuti. Cic.de Amicitia, Quod quum optimum maximúmque sit, si id volumus adipisci, virtuti opera danda est: sine qua neque amicitiam, neque vllam rem expetendam consequi possumus.

Operam vt. Plaut. Trucul.16,
Sed obsecro da mihi operam, vt Narrem quæ volo. Terent. Eunuch.1.1, Quàm si des operam vt cum ratione insanias. Cic.4.Verr. Dedit operam vt Halesinus ad se, &c.

Dabitur opera, Curabitur, Fiet diligenter. Plaut. Rud.4,
-paucis percontarier
Volo ex te. D. dabitur opera, atque in negotio.

Operas in portu. Cic.4.Verr. His pro rebus quòd portorium non esset datum, literas ad socios misisse L. Canuleium, qui in portu operas daret.

Operas in scriptura pro magistro. Cic.ad Silium, lib.13, Cum P. Terentio Hispone, qui operas in scriptura pro magistro dat, mihi summa familiaritas consuetudoque est.

Data opera, Id est de industria, consilio. Vlp. in l.1. §. Quid si vul nera i.D.de Senatusconsf.Silan. Nisi aut ipsi sibi vulnera ista fecerunt data opera, ne punirentur.

Data opportunitate. Cæsar 3.bel.Gall. Nisi æquo loco, aut opportunitate aliqua data, legato dimicandum non existimabat.

Optionem. Liu.6.bel.Pun. Nam quũ extra sortem Collegæ optionem dare prouinciæ iniquum fuerit, quanto, &c.

Orationem alicui. Plaut. Rud.24, -o. alienón' prius
Quàm tuo dabis orationem?

Dare orationem, Respondere. Plaut. Milit.8,
Neque eques, neque pedes, profectus quisquam tanta audacia est,
Qui æquè faciat confidenter, quàm mulieres faciunt,
Vt vtrobique orationem doctè dunt.

Oratorem, Mittere legatum. Plaut. Amphit.3,
Iustam rem & facilem esse oratum à vobis volo,
Nam iustè ab iustis sum orator datus.

Dare in ordinem. Vide ORDO.

Osculum, Osculari. Plaut. Epid.12. Ouid.10. Metamorphoseos,
Incumbénsque toro dedit oscula.

Oscula ex animo dare. Ouid.2. Amor. eleg 5.

Otium dare alicui rei. Tacit.lib.16, Segnes & pauidos supremis fatis secretum otium dare.

Se otio, Quiescere, cessare à laboribus. Plaut. Trinum.12,
Certum est otio me dare, satis partum habeo.

¶Pacem. Plaut. Amphit.4,
-pacem atque otium Date illis.

Pacem mortalibus dare. Silius lib.7.

Palmam dare. Ouid.2.de Arte,
Finis adest operi. palmam date grata iuuentus,
Sertáque odoratæ myrtea ferte comæ.

Danda palma docto oratori. Cic. 3. de Orat. Plin.lib.18.cap.9, Massurius palmam lupino adipi dedisse antiquos tradit. Id est pluris fecisse.

Do palmam huic consilio. Terent Heaut.4.3,
Huic equidem consilio palmam do, hic me magnificè effero. Id est consilium illud præualere cæteris.

Partes alicui, vulgus *Dare officium* dicit. Liu.4. bel.Pun. Quia custos corporis erat, partes datæ sunt, vt quum appropinquaret ianuæ reu, per causam aliquam, &c.

Ad partes populi dare. Cic.2. de Lege Agrar. Domitius quod per ceremonias populi fieri non poterat, ratione assequutus est, vt id quoad posset, quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret.

Se in partem aliquam. Cic.3 de Orat. Eloquentia varietate, copia quam se cunque in partem dedisset, omnium fuit facilè princeps.

Patronum alicui. Cic.3.de Orat.

Pausam conciliis dare. Hoc est quietem & cessationem congregationibus. Lucret.lib.2,
-pugnásque
Edere turmatim certantia, nec dare pausam
Conciliis, & dissidiis exercita crebris.

Pectus dare ensibus. Senec Hippol.5.

Pectora ferro dare. Virg.12.Æneid.

In sumptum pecunias. Terent. Adelph.3.3.

Se in pedes, Fugere. Plaut. Capt.4,
Si non est quod dem, méne vis dem ipse in pedes? Terent. Eun.5.2.

Perniciem alicui dare. Cic.3 de Nat.deor.
-atque tibi perniciem dabo,
Mihi mœrores, illi luctum, exitium illi, exilium mihi. Ex poeta.

Pignus. Cic. Attico, lib.8.153, Crebrò enim illius literæ ab aliis ad nos commeant. Sed me illorum sententiæ minus mouebant, minus multa dederant illi Reipub. pignora. Ouid.2.Metamorph. Senec. in Medea,7.

Pignus cum aliquo. Plaut. Bacchid.20,
-næ ego cum illo pignus haud ausim dare,
Tantas turbellas facio.

Da pignus, ni nunc peieres. Plaut. Pœnul.18. Idem Epid.14,
Ain' tu lubuit? a.tio, vel da pignus ni ea sit filia.

Pignori. Plaut. Mostel.13,
Quid ais? emit ædeis vicini hic proximas?
D. Non aio. T. quadraginta etiam dedit huic, quæ pignori?

Ad pistores. Plaut. Asinar.12,
Postea ad pistores dabo, vt ibi cruciere currens.

Plagas. Plaut. Asin 7,
Etiam de tergo ducentas plagas prægnantes dabo. Id est lubens sufferam plagas. Quemadmodum & dare pœnas quis dicitur, pro ferre supplicium.

Plangorem dare. Ouid.8. Metamorphoseos,
Quam vidit extinctos fratres Althæa referri,
Quæ plangore dato, mœstis clamoribus vrbem Implet.

Plausum, Applaudere, plausu quodam vel manuum vel pedum fauere. Plaut. Capt.20. Cic.de Senect. Quibus quum à cuncto consessu plausus esset multiplex datus. Horat.1.Carm.ode 20.

Plausum pennis dare. Virg.5.Æneid.

Poculum alicui. Cicero pro Cluentio, Qui vxori suæ Cluentiæ quum ipse poculum dedisset, subitò illa in media potione exclamauit, &c.

Pœnas, Puniri. Terent. Phorm.4.3. Virg 4.Æneidos,
-dabis improbe pœnas. Cic.5. Tuscul. Si digito quem attigisset, pœnas dedisset. Plin epist.16.

Pœnas incesti, aut temeritatis. Liu.2.ab Vrbe. Cic.ad Atticum, lib.9.181.

Dedit pœnas Populo Romano. Cic.12. Philipp. Itaque ipsi (ne dicam mihi) Populo Romano pœnas dederunt: me saluũ adhuc Resp. conseruauit.

Pœnas sanguine, pro Mori. Virg.2.Æneidos,
-nec soli pœnas dant sanguine
Teucri. Hoc est, moriuntur indignè. hoc enim propriè significat. Seruius.

Portiones. Plin.lib 12.cap.14. Idem lib.12.cap.15, Non dant ex myrrha portiones deo.

Potestatem, Est (inquit Valla lib.4.cap.18.) rem alterius arbitrio committere. Plaut. Pers.16. Terent. Phorm.5.6,
Aut vterque sibi potestatem eius habendæ dare. Idem in Prologo Heautont.35,
Adeste æquo animo, date potestatem mihi
Statariam agere vt liceat per silentium.

Potestatem, honorem, authoritatem, ornamentum. Cic.7. Verr.

Potestatem vt. Plaut. Capt.16,
-dij potestatem dabunt,
Vt beneficiam bene merenti nostro merito muneres.

In potestatem. Liu 8.ab Vrbe, Pactóque reditu promissum est regem aut viuum aut mortuum in potestatem daturos.

Potui dare. Celsus libro 1.cap.13, Illud scire oportet, omne huiusmodi medicamentum, quod potui datur, nõ semper ægris prodesse, semper sanis nocere.

Datur potui ad iecinorum vitia. Plin.lib 21.cap.20. Sic Columella lib.8 cap.5.

Potum arenti solo. Plin.lib.17.cap.26.

Præcipitem. Terent. Andr.3.4,
Vtinam mihi esset aliquid hic quò nunc me præcipitem darem.
Ibidem, 2.3. Præcipitem me in pistrinum dabit. Horat.1.Serm.sat.2,
Hic se præcipitem tecto dedit.

Præceps datus trucidabatur. Tacit.lib.1.

In præceps, Præcipitare. Liu.7.bel.Pun. Se, collegámque & propè totam Remp. in præceps dederat.

Præcepta dare. Virg.4. Georgicorum,
Nam sine vi non vlla dabit præcepta, neque illum orando flectes.

Præceptum, pro Præcipere. Liu.10.bel.Pun.

Præcepta ad rem aliquam. Cic.2.de Finib. Ad eas enim res ab Epicuro præcepta dantur.

Prælia dare. Virg.3.Georg.

In præmium. Liu.4.ab Vrbe, Proditori præter libertatem, duarum familiarum bona in præmium data.

Dare præsens, tanquam in manu. Cic.2.Offic. Quod præsens, tanquam in manu, datur, iucundius est.

Dare præstare. Scæuola de Statu liberis, l. Stichο: Iudex dare præstet filio & vxori meæ.

Prandium Plaut. Pœnulo, 20. Idem Amphit.8,
Domi daturus nemo est prandium aduenientibus.

Dare precibus alicuius, Facere quod quis à nobis petit. Plin.epist. 22, Dandum enim precibus tuoris, dandum filiæ lacrymis, dandũ etiam nobis amicis, &c.

Primas, secundas, tertias alicui rei. Cic.3.de Orat.

Principatum. Cic.2 Offic. Huic quoque ergo à maioribus nostris est in tota dignitate principatus datus. Vide PRINCEPS.

Principium. Terent. Eunuch.3 5,
Quàm venustè? quod dedit
Principium aduenient?

Principium alicui rei dare. Lucret.lib.2,
Nam dubio procul his rebus sua cuique voluntas
Principium dat.

Daturi progeniem vitiosiorem. Horat.3.Carm.ode 6.

Prolem dare. Virg.1.Æneidos,
-donec regina sacerdos
Marte grauis geminam partu dabit Ilia prolem.

Promissa, Spondere. Catullus Argon.59,
At nõ hæc quondã blanda promissa dedisti Voce mihi. Virg.lib.9,
Non hæc Euandro de te promissa parenti
Discedens dederam.

Prouincias

Prouincias magistratibus, aut iis qui magistratu abierût. Cic.1.de Finibus, Nam si omnes atomi declinabunt, &c. primùm erit hoc quasi prouincias atomis dare, quæ rectè, quæ obliquè ferantur.

Prouinciam alicui dare. Cic.6. Verr. Ferebas grauiter illam sibi ab isto prouinciam datam.

In publicum aliquid dare. Plin. epist. 156, Ideò nunc contra istum librum fauere orationi, quam nuper in publicum dedi.

Pugnam. Plaut. Pseud.7,
Dabo aliam pugnam claram & cômemorabilem. Terent. Eun.5.2,
Crede hoc meæ fidei, dabit hic aliquam pugnam denuo. Vbi Donatus, Dabit autem propriè pro inducere: vt, Magnam dabit ille ruinam.

Ad purgationes cloacarum. Plin. epist.149.

¶ In quæstionê dare seruos dicebatur dominus. Author ad Heren. Cic. pro Rosc. Amer. Quòd à nobis oppugnari video, ut in quæstionem dentur, suspiciosum est. Hoc est, torquerentur, & afficiantur suppliciis.

Quietem dare. Tacit. lib.20, Nec in longum quies militi data.

Quietem membris dare. Virgil 10. Æneidos,
-neque enim membris dat cura quietem.

Quieti se dare ex diurno labore. Vide paulo pòst, Se somno dare.

Quieti corpora. Liu.9 ab Vrbe, Curari cibo, corpora quieti dari.

¶ Rationem, Docere rationem & modum quo quid fieri possit. Plaut. Milit. 10.

Receptum facilem aut celerem. Cæs. 1.bel. Ciuil. Si prælium committeretur, propinquitas castrorum, celerem superatis ex fuga receptum dabat.

Recessum. Cæsar 5. belli Gallici, Recessúmque primis vltimi non dabant.

Recursum dare. Ouid. epist.6,
Abstrahor Hypsipyle, si deos modò fata recursum.

Reditum gloriosum alicui dare. Cic. in Parad. Reditum mihi gloriosum iniuria tua dedit, non exitum calamitosum.

Regem dare. Virgil.1 Æneidos,
-regémque dedit, qui fœdere certo, &c.

Remedium. Cæsar 1.bel. Ciuil. Præsenti malo aliis malis remedia dabantur.

Ad remum Liu 4. bel. Maced. Seruos ad remum, numero ex censu constituto, cum stipendio nostro dabamus.

Requiem nullam dare. Plin. in Paneg.

Responsum. Cic. ad Attic. lib 1.13. Virgil. eclog.1,
Hic mihi responsum primus dedit ille petenti.

Risus alicui dare. Horat. 2. Serm. satyr.5. Hoc est occasionem ridendi dare.

Oculis ruborem dare. Ouid.8. Metamorphoseos,
Sæpe suum feruens oculis dabat ira ruborem.

Dare in ruborem. Plaut. Capt.17,
At ego faciam vt pudeat, nam in ruborem te totum dabo.

Ruinam dare. Virgil.2. Æneidos,
-iam Deiphobi dedit ampla ruinam
Vulcano superante domus.

¶ Dare saltus. Ouid.2. Metam. de curru Phaetontis,
Sic oneri insueto vacuos dat in aere saltus.

Salutem alicui. Cic. pro Deiot. Sed maximè eorum incolumitates, quibus salutem dedisti.

Salutem aduenienti: Salutare aduenientem. Plaut. Epid.12.

Ad salutem communem aliquid dare. Cic.6. Verr.

Datur satietas. Cic.3. de Nat. deor. Quænam vnquam ob mortem Myrtili pœnis luendis dabitur satietas supplicij?

Sceptra dare. Virgil.4. Æneidos,
Infelix Dido nunc te fata impia tangunt.
Tum decuit, quum sceptra dabas.

Dare se alicui. Terent. Eunuch.5 9.

Dare se ad legendos libros, & Philosophiam pertractandum. Cic. 2. de Nat. deor.

Se facilem dare. Ouid. epist.15.

Se quoque dre populo mulier speciosa videndam. Ouid.3. de Arte.

Alicui ad docendum. Cic. de Claris Orat. Qui quanquam nemini se ad docendum dabat, tamen, &c. Sic Dare se in disciplinam alicuius Philosophi. Gel. lib.5 cap.10.

Senatum legatis, Est legatos in Senatum admittere, & postulata audire. Liu. lib.2. tertiæ Decad. Cic. ad Q. frat. lib.2.15, Eudem igitur die Tyriis est Senatus datus frequens.

Sententiam. Cic.1. de Legib. Quam igitur sententiam demus?

Sententiam, pro Permittere ius sententiæ dicendæ, vel ferre iudicem. Seneca epist.14. Initium omnium rerum sapiens, non exitú spectat. Initia in potestate nostra sunt, de euentu fortuna iudicat, cui de me sententiam non do.

Ad sepulturam. Cic.2. Philipp. Ad sepulturam corpus vitrici sui negant à me datum.

Sequestrum aut arbitrum Plaut. Rud.23,
Tu isthuc hodie non feres, nisi das sequestrum, aut arbitrum,
Cuius hæc res arbitratu fiat.

Dare sermonem alicui, pro Dare causam obloquendi. Cic. Varroni lib.9.3, Dabimus sermonem iis qui nesciunt, nobis, quocunque in loco simus, eundem cultum, eundem victum esse.

Se sermonibus vulgi. Cic. in Somnio Scipionis, Neque sermonibus vulgi dederis te, neque in præmiis humanis spem posueris rerum tuarum.

Se in sermonem. Cic. ad Att. lib.13.281. Quare da te in sermonem, & perseca & confice.

In sermonem aliorum familiariter. Cic. pro Lege Agraria, Quum familiariter me in eorum sermonem insinuarem ac darem, celabar, excludebar.

Seruandum. Terent. Eunuch.5.2.

Ad ditem in seruitutem. Terent. Phorm.4.3,

Nam mihi veniebat in mentem eius incommodum,
In seruitutem pauperem ad ditem dari.

Signum. Terent. Eunuch.4.7, Tu hosce instrue, hic ero post principia: inde omnibus signum dabo.

Signa dare. Virgil.1. Georgicorum,
Sol quoque & exoriens, & quum se condet in vndas,
Signa dabit.

Signum oculis. Plaut. Milit 4.

Signum tuba. Cæsar 7. bel. Gal. Eodem tempore clamore exaudito dat tuba signum suis Vercingetorix, atque ex oppido educit.

Signum, vel Dare signum receptui. Liu 4. bel. Pun. Ibidem, lib.3, Gracchus prius quàm se hostes ab repentino pauore colligerent, receptui signum dedit, ac suos intra muros recepit.

Signum vexillo. Cæsar 3. bel. Ciuil. Totíque exercitui imperauit, ne iniussu suo concurreret: se, quum id facere vellet, vexillo signum daturum.

Signum, Indicare, palàm facere, innuere. Cic.3. Verr. Quo tempore quidem signi satis dedit, siquid esset quod posset dicere, se tacere non posse.

Signum pudoris & ingenij dicitur puer. Cic.3. de Finibus, Addo etiam illud, multa iam mihi dare signa puerum & pudoris & ingenij.

Silentium, Silere. Terent. in Prologo Hecyræ,
Mea causa causam hanc accipite, & date silentium.

Solatia. Cic. ad Attic. lib.4.85, Verum omnia posse, disrumpûtur ij, qui me aliquid posse doluerunt, multa mihi dant solatia.

Se somno. Cic.2. Tuscul. Sic Dari somno, apud Plinium libro 8. cap.25, de crocodilo. Sic Dare se quieti, Cæsar 2. bel. Ciuil. Alius ex diuturno labore in ipsis operibus quieti se dedisset.

Sonitum, pro Facere. Virgil.12. Æneidos,
Sonitum dat stridula cornus.

Arma sonum dant. Virgil.3. Georgicorum,
-tum, siqua sonum procul arma dedere.

Aliquem sopori, pro Occidere, apud Plaut. in Amphit.4.

Membra sopori dare. Horat.2. Serm. satyr.8,
Alter, vbi dicto citius, curata sopori
Membra dedit, vegetus præscripta ad munia surgit.

Sortem dare. Horat.1. Serm. satyr.1,
Qui fit Mecœnas, vt nemo quam sibi sortem
Seu ratio dederit, seu sors obiecerit, illa
Contentus viuat?

Spatium & veniam dare. Ouid. epist.23,
Da spatium, veniámque, peto.

Spatium conglobandi se, respirandi, aut docendi aliquem: & ad se colligendum, & deliberandum. Liu.6. ab Vrbe. & lib.10. Cæs. 1. bel. Ciuil. Item Cic. pro Cecinna. Liu 4. bel. Maced. Columel. lib.11. capite 1.

Speciem hosti exercitus abeuntis dedit. Quintil. lib.2. cap.17.

Ludentis speciem dabit. Horat.2. epist.2.

Specimen dare. Virgil.2. Georgic. Id est dignam probationem. Seruius.

Specimen indolis clarum, Hoc est, futuræ probitatis signû ostendere. Plin. epist.31.

Specimen sui, Hoc est, optimam de se expectationem præbere. Liu.7. ab Vrbe. Et 9 bel. Pun. Dare virtutis specimen. Cic.1. Verr.

Spectandum. Plaut Asin.13.

Spem. Terent. Heaut.4.1,
Vrbis mortem simulare, re ipsa spem vitæ dare. Cicero pro Sylla, Qui negare noluit esse in eodem numero Syllam, quo plus spei Gallis daret.

Spem menti dare. Virgil.4. Æneidos,
His dictis incensum animum inflammauit amore,
Spémque dedit dubiæ menti, soluítque pudorem.

Spiramentum. Plin. lib.12. cap.3, Tentauere gentes transferre ad sese propter remedij præstantiam fictilibus in vasis dato per cauernas radicibus spiramento.

In splendorem bullas foriium. Plaut. Asin 9.

Dedere stadia x x c t, singulis scenis. Plin. lib.12. cap 14.

Stipendium duplex in pedites, & triplex in equites. Liuius 9. belli Maced.

In stipendium pecuniam. Cæsar 1. bel. Ciuil. Eam pecuniam publicam esse constitutam, datámque à Pompeio in stipendium.

Stragem, pro Facere. Liu.8 ab Vrbe, Per arma, per viros latè stragem dedere. Virgil.3. Georg.

Studium, pro Impendere. Quint. lib.12. cap.3, Nónne ad id instrui ab aliis qui plus studij in hoc dederunt, oportet?

Arti alicui studium, & incrementum dat vetustas, summam ratio & exercitatio. Quintil. lib.3 cap.2.

Studij plurimum in literis. Quintil. lib. 12. Et apud Colum. lib.1. cap.1, Studium agricolationi dare.

Studiis annos septem dedit. Horat.2. epist.2.

Suauium. Plaut. Asin. 16. Cicero ad Atticum, lib.16.336, Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis verbis suauium des.

Successus prosperos dare. Liu. in Præfat. ab Vrbe. Vide Otsus in o n o t o n.

Supplicium dare. Catull. ad Gellium.

Supplicium alicui de se, Puniri. Plaut. Asin.9,
Dabitur pol supplicium mihi de tergo vestro. 2 a. Væ te.
Tibi quidem suppliciû carnufex de nobis detur? Teréc. Heaut.1.1,
Interea vsque illi de me supplicium dabo. Idem Eunuch.1.1,
Et dabis ei vltro supplicium.

Supplicium necis paternæ. Martial. lib.1.

Ad suppliciû alicui alterum. Cic. pro Cluentio, Mulieri crudelissimæ seruum fidelissimum non in quæstionem tulit, sed planè ad supplicium dedit.

Suspicionem timoris. Cæsar 6. bel. Gal. Et quo facilius hostibus timoris det suspicionem, maiore strepitu, &c. Sic apud Suetonium in Tiberio, Dare suspicionem attentandæ proditionis.

Symbolam. Terent. And. 1.1.

¶ Tacitum, pro Comminere arcanum. Seneca epist. 84.

Tecta dare. Ouid. 2. de Arte.

Tempus, menses, diem alicui rei. Cic. ad Attic. lib 5.101, Erat mihi in animo certè proficisci ad exercitum, æstiuos menses reliquos rei familiari dare, hybernos iurisdictioni. Idem 11. Philip. Cæsar 1. bel. Ciuil. Ouid. 2. de Arte,

Cogis adulterium, dando tempúsque, locúmque.

Rarò dat se tempus. Plaut. Bacchid. 15.

Datur tempus. Terent. And. 3.3,

Hem, id te oro vt ante eamus, dum tempus datur.

In iram tempus dare. Ouid 1. Amor. eleg. 8,

Sed nunquam dederis spatiosum tempus in iram.

Tempora parua quieti dare. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Tempora dare ludiis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9,

Quid properasse iuuat? quid parua dedisse quieti Tempora?

Aliquid temporis ad ludum dare. Cic. pro Cælio, Postremò quum paruerit voluptatibus, dederit aliquid temporis ad ludum ætatis atque ad inanes hasce adolescentiæ cupiditates, reuocet se aliquàdo, &c.

Terga. Liu. 4. ab Vrbe, Datáque mox terga hostibus forent, ni, &c. Virgil. 4. Georg. -dum grauis aut hos,

Aut hos, versa fuga victor dare terga coegit. Sic Ouidius 13. Metamorphoseos.

Terga dare metu. Valer. 3. Argon. Metu, ob metum.

Ad terram, Prosternere. Sueton. in Augusto, cap. 96, Duo corui hinc & inde, infestanter, aqui e Prætorio eius supersedens afflixit, & ad terram dedit. Vide a D.

Tesseram. Liu. 9 ab Vrbe, Quod postquam Consuli nuntiatû est, extemplo tesseram dari iubet.

Aliquid testamento. Liu. 9. bel. Maced.

Testem alicui rei dare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8,

Fors me sermoni testem dedit.

Testes in aliquem. Cicero 6. Verr. Is accusatur, ficti testes in eum dantur.

Testem Iouem. Plaut. Capt. 7.

Testimonium. Cic. ad Attic. lib. 2.16, Sibi enim bene gestæ mihi conseruatæ Reipub. dat testimonium. Et apud eundem lib. 7.12x.

In timorem. Plaut. Pseud 14.

Tinnitus dare. Seneca Hippol. 6.

Se in tormenta. Cic. 5. Tuscul.

Transitum. Liu. 1. bel. Pun. Ne Pœno bellum Italiæ inferenti, per agros, vrbésque suas transitum darent.

Tribunali reliquam partem diei. Plin. in Paneg Reliqua pars diei tribunali dabatur: ibi verò quanta religio æquitatis, quanta legum reuerentia?

Corpora dant tumulo. Ouid. 5. Metam.

Turbas. Plaut. Bacchid. 5.

¶ Vadem. Cic. 2. de Finibus, Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico.

Vbera dare. Ouid. 14. Metamorphoseos,

Si qua tibi soror est, & quæ dedit vbera nutrix.

Vela dare. Ouid. epist. 6,

Tertia messis erat, quum tu dare vela coactus

Implesti lacrymis talia verba tuis.

Vela in altum. Liu. 4. bel. Pun. Virgil. 1. Æneidos,

-in altum Vela dabant læti.

Per vndas vela dare. Virgil. 5. Æneidos,

Quod superest, oro, liceat dare tuta per vndas

Vela tibi: liceat Laurentem attingere Tybrim.

Vela, per translationem. Cic. in Orat. Ingredientibus considerandum fuit quid ageremus: nunc quidem iam quocunque feremur, danda nimirum vela sunt.

Vela ad. Cicero 2. de Orat. Et ad id vnde aliquis flatus ostenditur, vela do.

Vela indignationi. Plin. epist. 119, Dedimus vela indignationi, dedimus iræ, dedimus dolori, & in amplissima causa, quasi magno mari, pluribus ventis sumus vecti. Id est, vsi sumus exaggeratione & totis viribus nixi, dum indignabamur nouercas & priuignos aliena inuadere.

Venenum alicui. Cic. pro Cluentio.

Veniam, Condonare, indulgere, inquit Donatus. Terent. And 5.3,

Æquum postulat, da veniam. Cic. de Amic. Est enim quatenus amicitiæ dari venia possit. Terent. Adelph. 5.8,

Age, quid si quid te maius oret? M. quasi hoc non sit maximum.

D. Age, da veniam. Vbi Donatus, Da veniam, præsta beneficium, concede quod petitur. Virgil. 4. Æneidos,

Extremam hanc oro veniam (miserere sororis)

Quam mihi quum dederis, cumulatam morte remittam.

Da mihi hanc veniam. Cic. pro Archia, Quæso à vobis vt in hac causa mihi detis hanc veniam, accommodatam huic reo, &c. Id est, indulgeatis, concedatísque mihi hoc, si fortè peccauero, vt interpretatur Valla lib. 4.

Veniam dare amori. Seneca Hippol. 2.

Veniam alicuius diei. Liu. 6. bel. Pun. Quod vbi sensit Asdrubal, mittit ad Neronem qui in posterum diem colloquium differret. &c. Quû data esset venia eius diei, eaxéplo Asdrubal eum equitatu, &c.

Veniam in anteactum dare. Vlpian. in l. 3. §. 3. D. de seruis fugit.

Scriptis veniam dare. Ouid. 3. de Ponto, eleg 9.

In reliquos data venia. Tacit. lib. 12.

Veniam dare, significat etiam precibus cedere. Sueton. in Tiberio, cap. 10, Neque aut matri suppliciter precanti, aut vitrico deseri se etiam in Senatu conquerenti, veniam dedit.

Vetustatem. Plaut. Milit. 10.

Verbera ponto dare. Ouid. epist. 17,

Aptior illa quidem placido dare verbera ponto.

Dare verberationem, pro Verberare: vt apud Lucretium, Dare sonitum, pro Sonare, Dare crepitum, pro Crepare. Cic. ad Tironem, epist. 1, Mirificam mihi verberationem cessationis epistola dedisti. Monuit Turnebus.

Verba dare alicui, pro Concedere alicui vt loquatur, apud Valerium 7. Argonaut. -sed nec prima pudor dat verba timenti.

Nouissima verba dare. Stat. 1. Achil.

In verba dare recuperatores. Cic. 5. Verr. Quærebant quæ in verba recuperatores daret: respondebat, si pateret aduersus edictum fecisse, quæ in iudicio dicturum esse dicebat.

Verba alicui, Decipere, circumuenire. Plaut. Aulul. 4. Terentius Eunuch 4.5. Idem And 1.3,

Si illum relinquo, eius vitæ timeo: sin opitulor, huius minas,

Cui verba dare difficile est. Donatus, Dare verba, Decipere est, quia qui rem expectat, & nihil præter verba inuenit, deceptus est. Cic. ad Attic. lib. 15.319. Vel verba mihi dari facilè patior in hoc, méque libenter præbeo credulum. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Dare verba & Decipere. Cic. 13 Philip. Scilicet verba dedimus: decepimus: ignorabat legio Martia quarta, nesciebant veterani quid ageretur.

Verba dare sine verbis. Quadrigarius apud Gellium, lib. 17. cap 2, Cominius quà ascenderat, descendit, atque verba Gallis dedit. Cominium, inquit Gellius, verba dedisse Gallis dicit, qui nihil quicquam cuiquam dixerat Neque enim eum Galli, qui Capitolium obsidebant, ascendentem aut descendentem viderant. Sed verba dedit, haud secus posuit, quàm si tu dicas, latuit atque obrepsit.

Viam. Plaut. Curcul. 7. Virgil. 10. Æneidos,

Et quancunque viam dederit fortuna sequatur.

Dare viam, per translationem, Idem quod dare rationem & modum quo quid possit fieri. Plaut. Epid. 5. Cic. 2. de Diuinat. Nullas dant vias nobis ad significationum scientiam.

In viam: pro Itineri se accingere. Cic. Terentiæ, lib. 14.12, In viam quòd te des hoc tempore, nihil est.

Victum. Plaut. Amphit. 4. Horat. 1. epist. 18,

-clamat, victum date.

In vineala. Liu. 2 bel Pun.

Dare vindicias secundum seruitutem: ab libertate in seruitutem contra libertatem: Locutiones veteribus, pro Decernere eum quo de agitur, tantisper seruum esse. Liu. lib. 3, Iudicem te ab libertate in seruitutem vindicias non dedisse. Asconius in Cornelianam, Quis fuerat ille ex Decemuiris, qui contra libertatem vindicias dederit?

Vir perpetua lege datur viori. Ouid. 6. Fastorum,

Non tetigisse virum, quamuis Iouis ille sacerdos,

Quamuis perpetua sit mihi lege datus.

Vires dare. Virgil. 5. Æneidos,

-his ego fretus.

Dum melior vires sanguis dabat, æmula necdum

Temporibus geminis canebat sparsa senectus.

Vitam alicui. Plaut. Milit. 10.

Vitam æternam dare. Virg. l. 2. Æneidos,

-hæc pro virginitate reponit?

Quò vitam dedit æternam? Hoc est immortalitatem.

Vitio, Vituperare, culpare, inquit Donat. Terent. in Prolog. And. Nunc quam rem vitio dent, quæso animum aduortite. Cicero 2. Offic. Ne Marco quidem Seio vitio datum est, quòd in caritate asse modium populo dedit.

Dare vnguentum in caput. Cels. lib. 3. cap. 18.

Voces dare. Ouid. 9. Metamorphoseos,

Linguáque vix tali icto dedit aere voces.

Alicui voluptatem. Plaut. Amphit. 8.

Atque ipsa de me scio cui voluptas parumper data est.

Voluptatibus se dare. Cic. de Senect. Quod ex eo audières, M. Curium & T. Coruncanum, optare solitos, vt id Samnitibus, ipsique Pyrrho persuaderetur, quo facilius vinci possent, quum se voluptatibus dedissent.

Vsum nominis dare. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Phœbe pater, si das vsum mihi nominis huius, &c.

Vsuram vnius horæ ad viuendum. Cic. in Catil. Ego si hoc optimum factu iudicarem, P. C. Catilinam morte multari, vnius vsuram horæ gladiatori isti ad viuendum non dedissem.

Vsuram lucis dare. Cic. 6. Verr. Ipsis piratis lucis vsuram tam diuturnam dedistis.

Vtendum aliquid dare. Plaut. Asin. 9, Scyphos, quos vtendos dedi Philodamo, retulítne? Idem Trinum. 17.

Vtilitatem alicui dare. Lucret. lib. 5.

Vulnera ferro dare. Ouid. 3. Metamorphoseos,

-fuerit ille, & maior duro

Vulnera das ferro, figítque in semine dentes.

Vxorem alicui. Terent. And. 1.1,

Cum dme summa filio vxorem vt daret. Idem Phorm. 2.2,

Illéne indotatam virginem atque ignobilem

Daret illi? Vbi Donatus, Filius familiæ non tam ducit vxorem, quàm à patre accipit: quippe quum patri committatur puella potius in huiusmodi conditionibus quam marito.

¶ Dare, pro Dicere. Virgil. Bucolicis,

Sed tamen iste deus qui sit, da, Tityre, nobis. Et lib. 6. Æneidos,

-túque, ô sanctissima vates,

Præscia venturi, da, non indebita posco. Nonius.

¶ Datum. Terent. Eunuch. 3.1,

Et istuc datû profectò, vt grata mihi sint quæ facio omnia. Vbi Donatus, Datum, fato, decretoque concessum: vt, Non dabitur regnis, esto, prohibere Latinis.

Datum r e t. Idus Iunij, Cic. Terentiæ, libro 14. Sic ad Tironem, libro 16.10, Datum pridie Idus Iunij. Et ad Q. fratrem, lib. 2.16, Accepi literas

cepi literas tuas datas Placentiæ.

Datum ire. Plaut. Pœnul. 7,
Siccine oportet ire amicos homini amanti operam datum?

Datuiri, Vetustè pro Datum iri. Vlpian. l. 38. §. 15. D. de verb. oblig. Si quis stipulatus à Mæuio fuerit fundum Titio datuiri.

Datur cernere. Plin. epist. 10, Quantum mihi tamen cernere datur, multa in Euphrate sic emicent, &c.

Si dabitur, pro Si licebit. Quintil. Item Virgil. 7. Æneid.

Duint, pro dent, vel dederint, Antiquum. Plaut. Amphit. 3. Terentius And. 4. 1,
At obi di dignum factis exitium duint.

Duit, pro det. Plaut. Aulul. 4,
Ne mihi ex insidiis verba imprudenti duit. Ibidem 7. Liu. 10. ab vrbe, Bellona si hodie nobis victoriam duis, &c. Antiquum.

Danunt, pro dant. Plaut. Curcul. 3,
Nam tibi amantes propinantes vinum danunt. Idem Capt. 13, Et duplam agninam danunt. Antiquum.

Datus, Participium, vt Data pecunia.

Reddere data. Ouid. 1. de Arte amandi.

Corripere data fraudando. Catul. ad Aufilenam.

Data opera, pro De industria, consultè. Vlpian. in l. sed & qui data. D. ex quib. causis maior.

Datum, dati, Substantiuum {Δῶρον.} Cic. de Amicit. Hoc quidem est nimis exiguè & exiliter ad calculos vocare amicitiam, vt par sit ratio acceptorum & datorum.

Datus, huius datus {Δόσις.} Plaut. Trinum. 17,
Is mille nummûm se aurum meo datu tibi ferre & gnato
Lesbonico aiebat meo.

Dato, datas {Δίδωμι} datâre, Frequentatiuum. Plaut. Mostel. 8,
Tu solus credo fœnore argentum datas. Antiquum. Plin. libro 25. cap. 5, Themison binas non amplius drachmas datauit, sequutores & quaternas dedere.

Dator, datoris {Δότης} Verbale. Virgil. 1. Æneidos,
Adsit lætitiæ Bacchus dator, & bona Iuno.

Datio, Verbale {Δόσις.} Varro 3. de Re rust. cap. 9, Si in farciendo nimio cibo fastidiunt, remittendum in datione, proportione: sic vt, &c. Cic. pro Lege Agraria, Cuius iudicium legúmque datio, captiosum agrorum ipsius virtute cognitio tollitur.

Datio iudicis. Paul. in l. 2. D. quæ sentent. sine appell. rescind.

Dato signi. Plin. lib. 7. cap. 56.

Datarius, Adiectiuum, Quod dandum est, aut quod datur. Plautus Pseud. 15, Ehò an non ipsius salutas? S. nulla est salus mihi dataria. Sumitur etiam nouè: sed non ineleganter, vt Sipontinus ait, pro eo qui in postulationibus ac literis manu Pontificum subscriptis, diem ac locum notat, quibus datæ sunt literæ.

Datatim, pen. prod. Aduerbium. Datatim ludere, Inuicem dãdo: quemadmodum qui pila lusitant, quæ vicissim mittitur & remittitur. Plaut. Curc. 7. ¶ Datatim ludere, vt hoc addam, erat pila ludere, propterea quòd dabatur: vnde quidam datores dicebantur in lusu pilæ, qui pilam dabant. alij autem factores, qui faciebant. id est qui feriebant & ludebãt, quíque in factiones erant diuisi, id est, vt dicimus, in partes. Inde illa translatio Ennij de muliere quæ sui copiam faciebat, quum etiam aliqui mulieres impudicæ dare dicerentur, vt ex Martiale notum est.

Datiuus, pen. prod. Adiectiuum. vt, Datiuus tutor. Datiui tutores dicebantur, authore Vlpiano in Instit. titul. 11, qui testamento dati erant. Datiuos tamen & testamentarios tutores separat Modestinus in l. 7. D. sem pup. sal. for. Quemadmodum datiuam tutelam à testamentaria & legitima Iustinianus separat in l. 40. C. de episc. & clericis. Datiuósque idem Imperator in l. vlt. C. de leg. tut. accipit, qui à iudice dantur.

Datiuus, datiui {Δοτική.} Quint. lib. 1, Nam quũ dico hasta percussi, non vtor ablatiui natura, nec si idem Græcè dicam, Datiui τῇ δοκῷ.

D O B

DOBERCENSES {Δοβηρεῖς} Macedoniæ populi apud Plinium lib. 4. capite 10.

D O C

Docana, num. plur. {Δόκανα, τά} Sepulcra quædam in Lacedæmonia sic appellata, in quibus Tindaridarum Castoris & Pollucis cineres fuerant conditi. Etym.

Doceo, doces, docui, doctum {Διδάσκω, ἐκδιδάσκω} docere, Cognomen dare. Deriuatur enim, authore Varrone lib. 5. de Lingua Lat. à Do, das: quod, vt ait Sipontinus, nihil aliud sit docere, quàm disciplinæ, aut alterius cuiuscunque rei cognitionem dare. Cic. de Senect. An ne eas quidem vires senectuti relinquimus, vt adolescẽtulos doceat, instituat, ad omne officij munus instruat? Idem 2. de Orat. Et docebo sos (vt aiunt) oratorem eum, quem quum Catullus, &c.

Erudire atque docere. Cic. 1. Offic. Neque solum viui atque præsentes studiosos discendi erudiunt atque docent.

Docere & explanare. Cic. 2. de Orat. Docilem autem non quum polliceor me demonstraturum, sed tum quum doceo & explano.

Docere & instituere. Cic. 3. de Orat. Quis enim de isto genere non docuit, non instituit, non etiam scriptum reliquit?

Docere, delectare, & permouere animos audientium. Cic. de Opt. genere Orat. Optimus est enim Orator, qui dicẽdo animos audientium & docet, & delectat, & permouet.

Docere & Dedocere, contraria Cic. 2. de Orat. Quum aut docendus is est, aut dedocendus, aut reprimendus, aut incitandus, &c.

Docere aliquem aliquid. Plaut. Pseud. 20,
Præceptor tuus qui te hanc fallaciam Docuit.

Docere aliquem literas. Plaut. Mostel. 3. Cic. in Pisonem, Quid nunc te asine literas doceam? non opus est verbis, sed fustibus.

Docere aliquem literas mercede. Cic. 2. Philipp. Iam inuideo magistro tuo, qui te tanta mercede, quantam iam proferam, nihil sapere docuit. Iuuenal. satyr. 7, -renta
Chrysogonus quanti doceat, vel Pollio quanti. Cic. 1. de Orat. Qui

quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, &c.

Docere aliquem fidibus. Cic. Pæto, lib. 9. 22.

Frustra docere. Virgil. 1 Æneidos,
Ni frustra augurium vani docuere parentes.

Iudices docere. Quintil. lib. 9. cap. 1, Docendi interim quoque iudices quid rogantibus respondere debeant.

Docere aliquem Latinè. Plin. epist. 124. Cic. 2. de Finib. An sum etiam nunc vel Græcè loqui, vel Latinè docendus?

Literis docere aliquid. Cic. Attico, lib. 16. 335, Docui literis, id nec opus esse, nec fieri posse.

Exemplo multa docere. Ouid. 1. de Remed. amor.

Docet te malè. Terent. Heaut. 4. 1,
Malè docet te mea facilitas multa. Id est, multorum malorum causa est tibi. Vide MALVS.

Docebo hæc omnia esse vera. Cic. 5. Verr.

Paucis docere. Virgil. 4 Æneidos,
-nunc qua ratione, quod instat,
Confieri possit, paucis (aduerte) docebo.

A peritis doceri. Cic. 3. Offic.

Serò docere. Cic. 7. Verr. Producam etiam Cossanos municipes illius ac necessarios, qui te nunc serò doceant.

¶ Docere, Absolutè. Virgilius, -docuit pòst exitus ingens.

¶ Docere, Commonere, siue commonefacere aliquem. Cic. Appio Pulchro, libro 3. 6, Ne literas quidem vllas accepi, quæ me docerent quid ageres, aut vbi te visurus essem. Idem de Lege Agrar.

Docere & commonefacere. Metellus Ciceroni, lib. 5. 4, Vt is vos doceret & commonefaceret.

Docere aliquem de. Cæsar lib. 1. bel. Ciuil. Qui de his rebus eum doceant.

De iniuriis alicuius docere aliquem. Cic. 6. Verr. Vti de eius iniuriis iudices docerent.

De magnis rebus docere. Lucret. lib. 4.

Collegium Pontificum de religione docere. Cic. pro Domo sua, Quid est enim aut tam arrogans, quàm de religione, de rebus diuinis, cæremoniis, sacris, Pontificum collegium docere conari?

¶ Non ignarus docendi Quintil. lib. 1. cap. 3.

Artem docendi tradere. Cic. pro Flacco.

Docens, docentis, Participium {Διδάσκων.} Ouid. 5. Fastorum,
Quo didicit culte lingua docente loqui.

Sanctitas docentis. Quintil. lib. 1. cap. 2, Teneriores animos ab iniuria sanctitas docentis custodiat.

Doctus, Participium {Διδαχθείς.} Cic. 3 Offic.

Ad legẽ doctus. Cic. pro Milone, Est enim hæc iudices nõ scripta, sed nata lex: &c. ad quam non docti, sed facti: non instituti, sed imbuti sumus.

Doctus de aliquo. Plaut. Persa, 15.

Doctus iter melius. Horat. in Arte poet. loquens de Neptuno.

Ex disciplina Stoicorum doctus Cic. de Clar. Orat.

Cantare doctus. Horat. 1. Serm. satyr. 10,
Nil præter Caluum & doctus cantare Catullum.

Fallere mentes doctus, & vnanimes odiis turbare sodales. Claud. 1. in Ruffin. Tibul. lib. 1. eleg. 9.

Doctus vincere, doctus ferire. Martial. lib. 5. epig 25.

Doctus ad malefaciendum, & ad malitiam. Plaut. Epid. 8,
Nimis es doctus ad malefaciendum. Terent. Hecyra, 2. 1,
In eodem omnes mihi videntur ludo doctæ ad malitiam.

Doctus {Διδακτός, ἐπιστήμων, πεπαιδευμένος} Nomen ex participio, vt Doctus homo. Cicero lib. 1. Offic. Nec me angoribus dedidi, quibus essem confectus, nisi his restitissem: nec rursus indignis docto homine voluptatibus. Idem pro Cælio, Adolescentes humanissimi & doctissimi.

Absolutè doctus. Vide ABSOLVO.

Scrupulosè & anxiè doctus. Vide Clanculò, Aduerbiũ, in CLAM. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 18. sub finem, Vir tam anxiè doctus.

Vir aliàs doctissimus. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 19.

Doctus & disertus. Cic. in Orat. Ita & doctis eloquentia popularis, & disertis elegans doctrina defuit.

Doctus & eruditus. Cicero 1. de Orat. Quid mihi nunc vos, inquit Crassus, tanquam alicui Græculo otioso & loquaci, & fortasse docto atque erudito quæstiunculam, de quo meo arbitratu loquar, ponitis?

Doctus & intelligens. Cic de Clar. Orat. In quo nunquam fuit populo cum doctis intelligentibúsque dissensio.

Doctus & prudens homo. Cic. in Orat. Qui vereretur reprehensionem doctorum atque prudentum. Hîc distinguuntur docti à prudentibus: licet idem aliquando sit, & prudens & doctus. Docti enim dicuntur, qui scientiam aliquam vel multas præceptionibus & vsu acquisierunt: prudentes verò propriè, qui naturali præstant intelligentia. Prudens, inquit Donatus in Eunucho, est, qui intelligentia sua aliquid sentit.

Doctus & perurbanus homo. Cic. 2. de Orat. C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere solebat, ea quæ scriberet, &c.

Rudis & Doctus, contraria. Cic. 1. Offic. Magnum adiumentum attulimus hominibus nostris, vt non modò Græcarum literarum rudes, sed etiam docti, aliquantum se arbitrentur adeptos & ad dicendum & ad iudicandum.

Doctus & Peritus differunt, quòd sit peritum plus quàm quod doctum. Cic. de Offic. lib 3. Itaque quum sint docti à peritis desistunt facilè sententia. Nonius.

Mediocriter doctus. Vide MEDIOCRIS.

Iandi doctissima Cymodocea. Virgil. 10. Æneid.

Doctus Græcè & Latinè Sueton. de Claris grammat. Fuisse dicitur ingenij magni, memoriæ singularis, nec minus Græcè quàm Latinè doctus.

Literis Græcis & Latinis doctus. Cic. de Claris Orat.

¶ Artes doctæ Ouid 9. Metam.

Dicta docta. Lucret. lib. 1.

Docti doli Plaut. Milit. 4. Idem Bacchid. 2. 2.
Is me scelus auro vsque attondit doctis indoctum dolis.
Nimis docta dolus, Vide NIMIS.
Facies docta. Ouid. 2. Amor. eleg. 17.
O facite oculos docta reuerte meus.
Humana & docta gens, cui contrarium est Immanis & barbara. Cic. 1. de Diuinat. Gentem quidem nullam video, neque tam humanam atque doctam, neque tam immanem, támque barbaram, quæ non significari futura, &c.
Manus docta Ouid. 1. de Arte amandi,
Sit coma, sit docta barba resecta manu.
Manus docta moderandis frænis. Seneca Hippol. 12.
Docta ora. Ouid. 2. Amor. eleg. 6,
Ora fuere mihi plus aue docta loqui.
Doctum pectus. Martial. lib. 9.
Suauis & doctus poeta. Cic. 1. de Natura deor. Simonidem arbitror (non enim poeta solùm suauis, verumetiam cæteroqui doctus sapiénsque traditur) quia, &c.
Pollex doctus. Ouid. 11. Metam.
Prece docta blandus. Horat. 2. epist. 1,
Cælestes implorat aquas docta prece blandus.
Vox docta. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.
¶ Doctus, cum genitiuo. Gell. lib. 13. cap. 12, Iuris ciuilis doctum.
Literarum Græcarum doctus. Cic. 1. Offic.
Docte sermonis vtriusque linguæ. Horat. 3. Carm. ode 8.
Doctissimus Grammaticæ artis. Plin. lib. 25. cap. 2.
Artis lanificæ doctissimus. Claud. 2. in Eutrop.
Doctè, Aduerbium {[illegible]} Hoc est scitè & eleganter. Plaut. Epid. 5,
Vbi erit empta, ut aliquò ex vrbe amoueas: nisi quid tua secus
Sententia est. P. imò doctè.
Doctè & diligenter. Plaut. Capt. 4.
Doctè & delicatè. Cic. 3. de Orat. Tum ad se ludibunda doctè & delicate detulit.
Doctè accurare rem aliquam. Plaut. Capt. 5.
Doctè & prætè facere. Cic. in Sallust.
Doctè atque astu filias quærit suas. Plaut. Pœnulo.
Doctè expedire fallaciam. Plaut. Capt. 2. Et Epid. 8.
Docendus, Participium {διδακτέος} Ouid. 4. Fastorum,
Plura recognosces, pauca docendus eris.
Docilis, & hoc docile, penult. corr. {εὐμαθὴς, εὐδιδακτος} Qui facilè docetur. Proprium est, inquit Cicero, & præcipuum Oratoris institutum, attentos & dociles auditores reddere aut facere.
Docilis est is, qui attentè vult audire. Author ad Heren.
Docilis, cum genitiuo. Horat. 4. Carm. ode 6,
Reddidi carmen docilis modorum
Vatis Horati. Sic 1. Serm. satyr. 2.
Fallendi docilis. Sil. lib. 3.
Saltandi docilis. Claud. 2. in Eutrop.
Docilis ad rem aliquam. Cic. ad Trebatium, lib. 7. ar, O medicum suauem, meque docilem ad hanc disciplinam. Plaut. Bacchid. 2,
Nimio es tu ad istas res discipulus docilior.
Ad rem accipiendam iudex fiat conciliatior, docilior & intentior. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Docilis luscinia Græco & Latino sermone. Plin. lib. 10. cap. 42.
Animi dociles. Horat. in Arte,
Percipiant animi dociles teneántque fideles.
Docile ingenium. Quintil. lib. 1.
Os docile. Ouid. 3. de Arte amandi.
Præbere se docilem. Cic. 2. Tuscul. Dehinc ad hanc eneruatam, muliebrémque sententiam satis docilem se Epicurus præbuit.
Docilitas, pen. corr. huius docilitatis {[illegible]} Aptitudo qua quis facilè docetur. Plin. lib. 8. cap. 1, de elephantis, Nam quod ad docilitatem attinet, regem adorant. Ibidem, capite 42. Cic. 5. de Finib. Et pro Sextio.
Doctrina, pen. prod. {διδαχή, δίδαγμα, διδασκαλία} Modò pro actu ipso docendi accipitur, modo pro disciplina. Cic. pro Archia poeta, Ego multos homines excellenti animo & virtute fuisse, & sine doctrina, naturæ ipsius habitu prope diuino, per seipsos & moderatos & graues extitisse fateor. etiam illud adiungo, sæpius ad laudem atque virtutem, naturam sine doctrina, quàm sine natura valuisse doctrinam.
Ars & doctrina liberalis. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4, Nam & si à prima ætate me omnis ars & doctrina liberalis, & maximè Philosophia delectauit, &c.
Disciplina & doctrina rerum & verborum. Cic. in Orat. Vide, Vera & absoluta eloquentia, in ELOQVOR.
Rerum honestarum doctrina. Cic. 1. Offic.
Instructior doctrina. Vide INSTRVO.
Ex doctrina nobilis & clarus. Vide NOBILIS.
Pretium doctrinæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10,
Doctrinæ pretium triste magister habet.
Ingenij & doctrinæ princeps Plato. Cic. Q. frat. lib. 1. 2.
Prudentiæ doctrinæque possessio. Cic. 3. de Orat. Quædam exemplarum legum professio.
Repertores doctrinarum, atque leporum. Lucret. lib. 3.
Studia doctrinæ nunquam intermittere. Cic. in Orat. Idem pro Rosc. Amer.
Studiosus doctrinarum omnium. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3.
Elegans doctrina. Cic. in Oratore. Vide Rhetorica duplex, in ANETOS.
Liberalis doctrina, Vide LIBERA.
Liberalis & digna homine nobili doctrina. Cic. 4. Acad.
Magistra doctrina rectè faciendi & bene dicendi. Cicero 3. de Oratore.
Doctrina non moderata nec mitis, & paulò asperior & durior, quàm aut veritas aut natura patiatur. Cic. pro Murena.
Serena doctrina. Lucret. lib. 2.
Subtilior doctrina. Cic. 2. de Orat.
¶ Doctrina & ingeniis abundare. Cic. 3. de Orat.
Abundans doctrina homo. Vide ABVNDO.
Doctrinam adhibere. Vide ADHIBEO.
Adiutus doctrina vel vsu. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Doctrina politos constituit. Lucret. lib. 3.
Græcis doctrinis erudiri. Cic. de Clar. Orat.
Malis studiis malísque doctrinis ciuitates euertere. Cic. 2 de Leg. Vetus illa Græcia longè prouidens quàm sensim pernicies illapsa ciuium animos, malis studiis malísque doctrinis repentè totas ciuitates euerteret.
Excolere doctrina animum, & eadem relaxare. Cic. pro Archia, An tu existimas aut suppetere nobis posse quod quotidie dicamus in tanta varietate rerum, nisi animos nostros excolamus? aut ferre animos tantam posse contentionem, nisi eos doctrina eadem relaxemus?
Propria naturæ bona fouere doctrina. Quintil. lib. 2 cap. 8.
Educatione doctrináque puerili liberaliter institui. Cicero 3. de Oratore.
A doctrina instructus mediocriter aliquis. Cic. de Clar. Orat.
Summatim percipi sine doctrina potest ius ciuile. Cicero 1. de Oratore.
Omni doctrina & virtute ornatissimus homo. Cic. 5. Verr.
Ratio atque doctrina præcipit. Cic. 2. de Orat. In quibus hoc præcipit ratio atque doctrina, vt vis eius rei quam definias, sic exprimatur, &c.
Adiumenta doctrinæ quærere. Cic. pro Murena.
Doctrinam exercitationémque puerilem redolere. Cicero 2. de Oratore.
Doctrina relinquit Naturæ cuiusque animæ vestigia prima. Lucretius lib. 3.
Tradere doctrinam aliquam. Cic. 1. de Orat.
Vsurpatio & renouatio doctrinæ. Cic. in Bruto, Maximè laudandus est, qui hoc tempore ipso, quū liceat, in hoc communi nostro, & quasi fatali malo consoletur se cum conscientia optimæ mentis, tum etiam vsurpatione & renouatione doctrinæ. Sensus est: Discit nunc etiam, & sic doctrinam vsurpat: & quæ olim didicerat, in memoriam reuocat, & sic doctrinam renouat.
Documentum, Experientiam significat {ὑπόδειγμα, ἐπίδειγμα} Plautus Capt. 12, Ego illis captiuis aliis documentum dabo. Sallustius, Quarum rerum ego maximè hæc documenta habeo. Plin. libro 7. cap. 23, Patientia corporis, vt est crebra sors calamitatum, innumera documenta peperit.
Homo omnium scelerum flagitiorúmque documentum. Cic. pro Domo sua.
Virtutis, antiquitatis, & prudentiæ documentum. Cic. pro Rab. Posthumo.
Capere documentum ex aliqua re. Cic. 11. Philipp. Ex quo nimirum documentum nos capere fortuna voluit, quid esset victis extimescendum.
Constituere documentum, Vide CONSTITVO.
Documentum dare. Liu. 1. ab Vrbe. Cic. pro Milone, Declaras enim quàm contemneres populares insanias, iam ab adolescentia documenta maxima.
Documento habere aliquem. Cic. pro Lege Agraria, Habeat metipsum sibi documento, quem Equestri ortum loco Consulem videt.
Documentum statuere, pro exemplo. Cic. ad Brut. 15, Et in posterum documentum statuerem, ne quis talem amentiam vellet imitari.
Esse documento reliquis. Cæsar 7. bel. Gall.
Doctor, Verbale {διδάσκαλος, καθηγητής} Qui docet. Plin. in Paneg. Quem honorem docendi magistris, quam dignitatem sapientiæ doctoribus habes.
Artifices dicendi & doctores, Græci. Cic. 1. de Orat.
Doctor & Discipulus, opposita. Cic. 1. de Diuinat. Sed à Stoicis vel principibus eius disciplinæ Posidonij doctos, discipulus Antipatri degenerauit Panætius.
Doctores & præceptores. Cic. 3. de Orat. Neque disiuncti doctores, sed iidem erant viuendi præceptores atque dicendi.
Authoritas doctoris summa. Cic. 1. Offic.
Doctore nullo aliquid facere. Plin. lib. 10. cap. 2.
Artis doctores. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Cynicæ institutionis doctor. Tacit. lib. 16, Maximè intentus Demetrio Cynicæ institutionis doctori.
Sapientiæ doctores, pro Philosophis. Tacit. lib. 14, Etiam sapientiæ doctoribus tempus impertiebat.
Doctores blandi. Horat. 1. Serm. satyr. 1.
Doctor rhetoricus, Doctor meus. Cic. 1. de Orat. De qua nihil rhetorici isti doctores in præceptis suis reliquissent. Idem 4. Academic, Cum Cleanthe doctore suo.
Pexus, pinguisque doctor. Quintil. lib. 1. cap. 5.
DOCIMIA {δοκιμία} Vicus est Phrygiæ, vbi Synadici lapidis lapicidifodina est: sic enim eum Romani appellant: indigenæ verò Docimiten & Docimeam. Vena in initio paruas glebas emittebat, sed postea propter maximos Romanorum sumptus, columnæ integræ & ingentes extrahuntur, & varietate alabastritæ lapidi proximè. Hæc Strab. libro 12.
DOCIMVS, C. Verris familiaris, teste Cic. 5. Verr.
DOCHI {Δόχοι} Africæ populi, vltra Critenses à Plinio collocati, de quibus Plin. lib. 6. cap. 30.
Dochimasia, dochimasiæ {δοκιμασία} Latinè experientia. Est etiam genus accusationis, aut postulationis, quam aliquem nec rectè nec ordine probatum esse contendebant, sed vel grana, vel sordibus, vel obreptione. qualis est accusatio Æschinis contra Timarchum. Budæus Comment.
Dochimus, pen. corr. {δόχμιος} Genus pedis apud Oratores quinque syllabarum. breuis longæ, longæ breuis, longæ, vt respublicæ: de quo Cic. in Orat.

DOCLEA, Liburniæ vrbs { Δόκλεα } Ptolemæo, hodie Antibaris.

Docus, huius doci, m.g. { δοκὸς } Latinè tignum vel trabes. Plin. lib. 2. cap. 26, Emicant & trabes simili modo, quas docos vocant.

DOCUSINI { Δοκουσινοὶ } Populi ad radices montium Harmeniorum habitantes, si Straboni credimus lib. Geograph. 11.

D O D

Dodecades { Δωδεκάδες } hoc est duodenaria sacrificia, à Græcis nuncupata, quæ ex duodecim animalibus fiebant. ¶ Fuit & festum apud Athenienses, quod & χόας, vt Hesychius notat, appellabant. Dicebatur & δωδεκαΐς, vt quidam putant, à duodecim mensibus.

Dodecaedrum, figura est solida, quæ duodecim pentagonis æqualibus, æquilateris & æquiangulis continetur. Euclid. 11. element. vnde in 13 element. probl. 5. sic ait, Dodecaedrum constituere, eadémque sphæra qua & antedictas figuras complecti, atque probare dodecaedri latus irrationalem esse lineam, quæ vocatur Residuum. Et in 15. element. probl. 5. in dato icosaedro dodecaedrum inscribere.

Dodecathei { Δωδεκαθεοὶ } Dij maiores dicuntur, qui sunt isti, Iupiter, Iuno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerua, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus, qui & dij maiorum gentium vocantur. Fauorin.

Dodecatheon, penult. corr. Herba, de qua Plin. lib. 25. cap. 4, Ab ea maxima authoritas herbæ est, quam dodecatheon vocant, omnium deorum maiestatem commendantes. Folia habet septem, lactucæ salis simillima, à lutea radice exeuntia.

Dodecatheos cœna, Duodecim deorum. Suetonius in Augusto, capite 70, Cœna quoque eius secretior in fabulis fuit, quæ vulgo δωδεκάθεος vocabatur.

DODONE, penult. prod. { Δωδώνη } Vrbs in Chaonia, Epiri regione, iuxta quam insigne nemus, vbi Iouis Dodonæi templum fuisse narratur, in quo oraculum omnium quæ apud Græcos sunt, vetustissimum. Vide historiam hanc apud Herodotum lib. 2.

Dodonem duarum vrbium nomen affert Philoxenus: quarum alteram Thessaliæ tribuunt, alteram Thesprotiis in Epiro. Sed vtranque vnam putat Stephanus, Oceani nymphæ, vel amni propinquo cognominem: siue (quod placet Eustathio) Iouis & Europæ filiæ Dodonæ. Nam Dodon & Dodone seu Dodona indifferenter enuntiatur: Homeri carminibus & Iouis oraculo clara, columbis (vt ferunt fabulæ) responsa reddentibus. Sed aliter historiæ fidem tradit Herodotus. Vide Parrhasium in Claudiano de Raptu Proserp. Virgilius 1. Georgicorum,

-& victum Dodona negaret. Lucan. lib. 6,
Nec quæsisse libet primis quid frugibus altis
Ore Iouis Dodona sonet.

Celsa Dodone. Claud. 6. Paneg.

Dodonæus, Adiectiuum { Δωδωναῖος } Virg. 3. Æneidos,

-dodonæósque lebetas.

Inde Prouerbium Ære Dodonæo loquacior. Vide Erasmum.

Agmina Dodonæa. Claudian. de bello Getico.

Quercus Dodonæa. Cicero Attico, libro 2. 19, Quid quæris? præter quercum Dodonæam nihil desyderamus, quo minus Epirum ipsum possidere videamur.

Dodonius, Adiectiuum { Δωδώνιος } Claudian. 1. de Raptu Proserpinæ,
Vnde datæ fruges populis, & glande relicta
Cesserit inuentis Dodonia quercus aristis.

Dodonis, huius Dodonidis, fœminini generis { Δωδωνίς } Valerius 1. Argonautico,

-Dodonida quercum Ingredior.

Dodonides { Δωδωνίδες } Nymphæ dicuntur, Liberi patris nutrices, à Dodona Epiri ciuitate. Vide Hyginum libro 2. & Commentarios in Aratum.

Dodrans, huius dodrantis, m.g. { τετράγωνος } Vnciæ nouem, quasi dempto quadrante, inquit Varro lib. 3 de Lingua Lat. Martial. lib. 8, Soluere dodrantem nuper tibi Quinte volebat.

¶ Dodrans, Nouem cyathorum mensura, hoc est terni sextarioli, siue terni semisextarij pintæ Parisiensis. Vide Sextarius Romanus, in SEX.

¶ Dodrans, Iugeri partes tresquartæ, hoc est, nouem vnciæ. Diuidebatur enim iugerum, vt as, in vncias duodecim. Colum. lib. 5. cap. 1, Partes tresquartæ, pedes vnum & viginti millia & sexcentos, hoc est dodrans.

Dodrans agri. Liuius 8. ab Vrbe, Bina in Latino iugera, ita vt dodrantem ex Priuernati complerēt, data: terna in Falerno, quadrantibus etiam pro longinquitate adiectis.

Dodrans ædificij. Cic. ad Attic. lib. 1. epistola cuius initium, Vereor ne putidum sit: Quintus frater, qui Argiletani ædificij reliquum dodrantem emit HS. DCCXXV, Tusculanum venditat: vt si possit, emat Pacilianam domum. Sanè vniuersa hæreditas nomine Assis significatur. Et quia dodrans nouem vnciarum est, factum vt nouem hæreditatis partes dodrante significentur. Ergo Argiletani ædificij hæres erat Quintus ex quadrante, quæ quarta pars est vt in libra siue asse, sic in hæreditate: reliquum dodrantem, hoc est reliquas nouem partes emit à cohæredibus.

Dodrans horæ. Plin. lib. 2. cap. 14, Lunam haud dubiū est lucere dodrantes semuncias horarum, ab secunda adijcientem vsque ad plenum orbem, detrahentémque in diminutionem. Cuius dicti sensus est, Lunam quum à coitu (quod interlunium dicitur) emergit, id quod fit secunda statim die, lucere primùm tres partes vnius horæ nocturnæ, & insuper quartam & vicesimam horæ partem, seu mauis, vndeuiginti vicesimas quartas horæ: à secunda deinceps ad plenilunium die quolibet tantundem incrementi lucendo adijcere: & rursus à plenilunio eadem ratione eodémque modo decrementi lucere minus minúsque quotidie vsque ad intermestrem lunam, quo tempore cum sole coit. Budæus.

¶ Dodrante minor. Colum. lib. 3. c. 19. Vide Assem Budæi. Plinius lib. 9. cap. 5.

¶ Dodrans operæ. Colum. lib. 2. cap. 4, Sed iugerum talis agri quatuor operis expeditur: nam commodè proscinditur duabus, vna iteratur, tertiatur dodrante: in liram statim redigitur quadrante operæ: Dodrantem operæ pro tribus partibus diei artificialis dicit, vt quadrantem pro quarta: hoc est pro nouem horis & pro tribus. Bud.

Dodrantalis, & hoc dodrantale, penult. prod. { τετραπάλαιστος } vt Dodrantalis altitudo. Colum. lib. 11. cap. 3. Et Dodrantalis stirps, Colum. lib. 5. cap. 6.

Sulcus dodrantalis. Plin. lib. 18. cap. 19.

Dodrus dodra, dodrum, Adiectiuum, Quod ex nouem rebus factū est. Ausonius epigr. 88. cui titulus est, De dodra potione,
Dodra ex dodrante est: sic collige ius, aqua, vinum,
Sal, oleum, panis, mel, piper, herba, nouem.

D O E

DOEDALSUS { Δοίδαλσος } Oppidū est ab Atheniensibus in Astaceno sinu conditum, postea à Lysimacho dirutum, & habitatores eius Nicomediā à Nicomedis conditore translati sunt. Author Strab. lib. 12.

D O G

Doga, dogæ { δοχὴ } Vasis cuiusdam nomen, cui simile vernacula lingua *botticulam* dictam habemus. Vopiscus in Aurelio, Facta erat ratio dogæ rapparum nauium & operum. Hæc Turnebus ex antiquo lexico.

Dogma, huius dogmatis, penult. corr. n.g. { δόγμα } Placitum & decretum. Dogmata sunt vniuscuiusque sectæ decreta. Cic. lib. 4. Tuscul. Quoniam id enim haberēt Academici decretum (sentitis enim iam hoc me dogma dicere) nihil posse percipi, &c. Idem 4. Acad. Sapientiæ verò quid futurum est, quæ neque de seipsa dubitare debet, neque de suis decretis, quæ Philosophi vocant dogmata. Græcè etiam Psephisma & Arestum dicitur, teste Budæo.

D O L

Dolabella, Dolabra, Vide DOLO, dolas.

DOLABELLA { Δολαβέλλας } Romanus ciuis, gener Ciceronis & amicus, post. a hostis.

Dolabelliana pyra, longissimi pediculi, ab institore Dolabella sic dicta. Plin. lib. 15. cap. 15.

Dolabrum, bri, n.g. { ξῦστρον } Instrumentum per quod ignis vel flāma in tigno recepta, quasi dolando abraditur, ne progrediatur. Oldend.

DOLATES, Populi Italiæ, in sexta regione, cognomine Salentini dicti, vt refert Plin. lib. 3. cap. 14.

Dolentia, Doleo, Vide DOLOR.

DOLICHE { Δολίχη } Insula antea Dulichium dicta, iacétque ad Oeniadas, & ad Acheloi ostium, teste Strab. lib. 10.

DORISCAE { Δωρίσκαι } Insulæ in Arabia, quarum meminit Plinius lib. 6. cap. 28.

DOLICHA { Δολίχη } Vulgò *Nicaro*, Insula est XVII M pass. à Naxo distans, tantundem ipsa in longitudinem patens cum oppidis duobus, tertio Amiso, quæ prius Icaros dicebatur: vnde nonnulli nomen mari inditum putant potius, quàm ab Icaro Dædali filio. Ea etiam Macris & Ichthyoessa aliquando vocata est. Plinius libro 4. capite 12.

DOLICHISTE, Insula est à regione Chimæræ Lycij montis, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

Dolichodromi { Δολιχοδρόμοι } Antiquis dicebantur, qui stades, vt quidam putant, stadium curriculo obibant. Budæus in Annotat.

Dolichus { Δόλιχος } Mensura est duodecim stadiorum, vel, vt Suidas tradit, vigintiquatuor. Iulius Pollux Dolichon in gymnicis certaminibus docet fuisse curriculum omniū maximum, in quo qui decertabant, dolichodromi dicebantur. ¶ Est præterea Dolichus, leguminis genus, caule tenerrimo: sed si perticam adiunctam habeat, in miram altitudinem ascendente, alioqui vitiosum, & infrugiferum. Alij cicerculam interpretantur, alij phaseolum. Vide Galenum lib. 1. de alim. facult.

DOLIONIA { Δολιονία } Regio est circa Cizicum Meletopolim versus, à qua Doliones populi dicti, de quibus passim Strab. vt lib. 12. & 14.

DOLIONES, Vide DINDYMIS.

Dolium, lij { πίθος, πιθάκνη } A dolo dolas deriuatur, quod antiquè habuit dolitum in supino. Significat amē vas grande, quo vinū reconditur. Terēt. Heaut. 3. 1, Relevi dolia omnia, omnes serias. Plaut. Casina. 3. Veteres dolia fictilia in cellis vinarijs adseruabāt, quæ si duas aures habuissent, dyotæ dicebātur. ita enim Iurisconsulti scribunt, in l. penult. D. de tritic. vino vel oleo legato, Vino legato cum vasis dolia legata non sunt: quia scilicet ea mente vinum in dolia cóndimus, vt ex his postea in amphoras vel cados diffundamus. Et hoc est vinum quod diffusum nominatur. Iuuen. sat. 5, Ille capillato diffusum Consule potat. Cic. de Claris Orat. Num igitur qui hoc sentiat, si is potare velit, de dolio sibi hauriendum putet? Seneca epistol. 36. Vinum enim fieri bonum quod recens, durum & asperum: non pati ætatem quod in dolio placuit.

¶ Dolium, vas cuiusuis materiæ & mensuræ, rei præterea cuiusuis capax. Iulianus l. 26. D. de instit. vel instr. legat. Dolia fictilia, item plumbea, quibus terra adgesta est, & in his viridiaria posita, ædium esse Labeo, Trebatius putāt. Et Proculus l. 15. D. De trit. & vin. dolia in vasis vinarijs non esse, ex Trebatij sententia fatetur.

Patentissimi oris dolium, Vide Patens in PATEO.

Caua dolia. Tibul. lib. 1. eleg. 3.

Calcare dolium, Vide CULEUS.

Curta dolia. Lucret. lib. 4.

Dolia fusa. Claud. epigr. 13,
Atque tuum vincant dolia fusa sitim.

Inane dolium. Horat. 3. Carm. ode 11.

¶ Abluere dolia. Colum.

Alligare dolia. Cato.

Commundare dolia. Colum.

Contrudere in dolia, Vide CONTRVDO.
Deacinata dolia, Vide DEACINATVS.
Elocre dolia. Columel.
De dolio sibi haurire. Cic. de Claris Orat.
Dulci vina promens dolio. Horat. 2.
Vincire dolia. Cato.
Doliare vinum, quod adhuc in dolio est, necdum diffusum. Vlp. l. 2. §. vlt. D. de peric. & commod. Si doliare vinum emeris, nec de tradendo eo conuenerit, &c.

Doliolum, penult. corr. Diminutiuum ([illegible]) Colum. lib. 12. cap. 43, Sacra Romanorum in eodem loco doliolis illic defossa fuerunt à flamine Quirinali. Liu. lib. 5.
¶ Doliola, locus in vrbe sic vocatus, quia inuadentibus Gallis Senonibus vrbem, sacra in eodem loco doliolis reposita fuerunt. Qua de causa in eodem loco ne despuere quidem alicui licebat. Ex Festo.

Doliarius ([illegible]) Qui dolia facit & componit. Plin. lib. 3. cap. 6, Ænaria insula, à statione nauium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecusa, non à Simiarum multitudine (vt aliqui existimauere) sed à figlinis doliariorum.

Doliarium, doliarij, substantiuum ([illegible]) Caius in l. Quod sæpe. §. Sed & si. D. de Contrahenda emptione & venditione, Sed & si ex doliario pars vini venierit (veluti metretæ centum) verissimum est (quod & constare videtur) antequam admetiatur, omne periculum ad venditorem pertinere. Id est apotheca vel hypogeo. Budæus.

Doliaris, & hoc doliare, penultima producta ([illegible]) Quod ad dolia pertinet.
Doliaris anus, Cuius venter tumet in modum dolij. Plaut. Pseud. 9.
Vinum doliare, Vide VINVM.

Dolo, dolas, dolaui, dolatum, & dolitum apud veteres ([illegible]) dolâre. Fabrorum verbum, quum materiæ complanatur asperitas. Varro in Agathone, Num nam cælatus in manu dextera scyphus, cælo dolitus, artem ostentat Mentoris? Hæc Nonius. Cic. 4. Acad. Non enim est è saxo sculptus, aut è robore dolatus. Plin. lib. 16. c. 39, Caueto ne per eorem trabes, aut doles. Colum. lib. 11. cap. 2, Materies si roborea est, ab vno fabro dolari ad vnguem per quadrata debet pedum XX. Et apud eundem libro 8. capite 3, Dolare perticam in quadrum.
Materiem dolare. Lucret. lib. 5.
Dolare opus aliquod. Cic. 2. de Oratore.
Cædere, dolare robur. Cic. 2. de Diuinat. Quis robur illud cecidit, dolauit, inscripsit?
¶ Dolare dolum. Plaut. Milit. 12, Hunc nos dolum dolamus.
Lombos fuste dolare. Horat. 1. Serm. sat. 5.
Falce dolatus. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Dolabra, dolabræ, penult. prod. fœm. gen. ([illegible]) Instrumentum quo dolantur ligna. Columel. lib. 3, Quæ falce amputari non possunt, acuta dolabra abradito. Liuius 9. ab Vrbe. Iuuenalis sat. 8. de Mario,
Si lentus pigra muniret castra dolabra.
Dolabra, inter instrumenta lanionum ponit Paulus in l. Cum de lanionis. D. De instruct. vel instrum. leg.

Dolabella ([illegible]) Diminut. à dolabra. Colum. lib. 4. cap. 14, Semper circa ceius dolabella dimouenda est terra.

DOLOMENE ([illegible]) Assyriæ regio, cuius meminit Strabo libro Geograph. 16.

DOLON ([illegible]) Troianus, Speculator missus in castra Græcorum, à Diomede & Vlysse interfectus est, qui & ipsi speculatum venerant. Author Seruius. De Dolone vide in dictione RHESVS.
Imbellis Dolon. Ouid. 13. Metam.

Dolon, dolonis, penult. prod. mascul. gen. ([illegible]) flagellum inquit Seruius in septimum Æneidos, intra cuius virgam latet pugio, siue secundum Varronem, ingens contus cum ferro breuissimo. Dolones autem à dolo dicti sunt, quòd decipiant ferro, quum speciem ligni præferant. Suetonius in Claudio, capite 13, Reperti & Equestris ordinis duo in publico cum dolone ac venatorio cultro, præstolantes, alter vt egressum theatro, alter vt sacrificantem apud Martis ædem adoriretur. Huiusmodi hodie visuntur. Virgil. 7. Æneid. Pila manu sæuósque gerunt in bella dolones. Alphenus in l. Si ex plagis. §. Tabernarius. D. ad Legem Aquiliam, Ille flagello quod in manu habebat, in quo dolon inerat, verberare tabernarium cœperat, &c. Budæus. Vide DOLVS.
¶ Dolones accipi videtur pro armamentis aut velis naualibus apud Liu. lib. 7. bel. Maced. Cæterùm posteaquam prætoriam nauem Polyxenidæ relictis socia vela dantem videre: sublatis raptim dolonibus (vt erat secundus petentibus Ephesum ventus) capessunt fugam. Pollux, Hermolaus & Baysius dicunt esse minimum velum nauis. Vide ACATIVM.
Dolones, inquit Donatus, tela quædam bellica, Vide DOLVS.

DOLONCI ([illegible]) Populi Thraciæ, ita dicti à Dolonco fratre Bithyni. Author Stephan.

Dolonia ([illegible]) A Grammaticis vocatur decimus liber rhapsodiarum Homeri, in quo de Dolone exploratore ab Vlysse interempto agitur. Eust. Iliad. κ.

DOLOPES, pen. corr. ([illegible]) Populi Thessaliæ, authore Lucano lib. 6. Plinius verò scribit esse populos Ætoliæ, lib. 4. cap. 2.
Dolopes, Pyrrhi socij, vt Myrmidones Achillis apud Troiam. Author Seruius enarrans illud Virgilij 2. Æneidos,
Myrmidonum Dolopumve, &c.
Superbæ Dolopum sedes. Virg. 2. Æneid.

Dolopeius, Adiect. ([illegible]) Valer. 2 Argonautico,
-vidisse putant Dolopeia busta. Id quod à poeta dicitur propter Dolopis Neptuni filij in Magnesia extincti sepulcrum.

Dolor, doloris, penult. prod. masc. gen. ([illegible]) Animi vel corporis cruciatus. Dolor (inquit Donatus) ex miseria descendit. Terent. Andr. 5. 1, Erit labore atque eius dolore gnato vt medicarer tuo. Cicero 2. Tusculan. Dolor autem motus

asper in corpore, à sensibus alienus. Ibidem, libro 4, Dolor, ægritudo crucians.
Ferox dolore. Ouid. 3. Metam.
Auidus doloris. Stat. 5. Sylu. 5.
Comes sociusque doloris alicuius. Stat. 2. Sylu. 1.
Irritamenta doloris. Tacit. lib. 3, Meditata ad memoriam virtutis carmina, & laudationes & lachrymas, vel doloris imitamenta.
Impatiens doloris. Ouid. 14. Metam.
Impetus doloris. Celsus lib. 2. cap. 14.
Ingenium grande doloris. Ouid. 6. Metamorphoseos,
-grande doloris
Ingenium, miserísque venit solertia rebus.
Medicamenta doloris, Vide MANICA.
Sæui monumenta doloris. Virg. 12. Æneid.
Morsus doloris ferre. Cic. 2. Tuscul.
Sensus doloris. Celsus libro 5. cap. 28, Finísque adurendi est, dum ex omni parte sensus doloris est.
¶ Animi dolor. Ouid. 10. Metam.
Summa difficultas & summus animi dolor. Cic. Att. lib. 8. 147, In vtraque enim re summa difficultas erit, summus animi dolor.
Articulorum dolores. Cic. Attic. lib. 1. 3.
Iniuriæ dolor. Cic. Att. lib. 9. 180, Tanto plus apud me valere beneficij gratiam, quàm iniuriæ dolorem volo.
Laterum dolor, Id est pleuritis. Horat. 1. Serm. sat. 9.
Dolor & luctus. Cic. pro Sextio, Cædem à vobis liberísque vestris, vastitatem, incendia, rapinas meo dolore luctúque depuli.
¶ Acer dolor, Vide ACER.
Acerbissimus animi sensus & dolor. Cic. pro Cluentio, Huic autem pro quo dicitur, nihil possit offensionis accedere sine acerbissimo animi sensu ac dolore.
Acris dolor. Virg. 11. Æneid.
Acutus lateris dolor. Celsus lib. 8. cap. 7.
Ægri dolores. Lucret. lib. 3.
Cæci dolores. Seneca Herc. OEth. 11.
Certus dolor, Id est constans. Horat. Epod. 15.
Consolabilis dolor. Cicero Sulpitio, libro 4. 3, Est omnino vix consolabilis dolor: tanta est omnium rerum amissio, & desperatio recuperandi.
Cruentus. Seneca Herc. OEth. 4.
Durus. Virg. 5. Æneid.
Ferus. Ouid. 2. de Arte.
Fœmineus. Ouid 9 Metam.
Furtiuus. Stat. 12. Thebaid.
Ignauus, Vide IGNAVVS.
Immensus. Seneca Thebaid. 2.
Immitis. Seneca Octau. 1.
Impatibilis, Vide IMPATIBILIS.
Incautus dolor. Claud. ad Hadrianum, epist. 1.
Incertus. Seneca Hippol. 4.
Indifferens, Vide INDIFFERENS.
Dolorem inflexibilem (opisthotonon vocant) leuat vrina capræ auribus infusa. Plin. lib. 28. cap. 12.
Ingens. Virg. 5. Æneid.
Ingenuus dolor. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 5.
Inopinus. Stat. 2. Thebaid.
Insanabilis. Quintil. in Procem. lib. 6.
Intestinus dolor. Sulpitius ad Ciceronem, Famil. li. 4. epist. 5, Quid est, quòd tantopere te commoueat tuus dolor intestinus? Dolebat autem Cicero de morte filiæ. Intestinus, id est domesticus. Sic enim dictum est, quomodo bellum intestinum, id est quod domi & in ciuitate nostra fit.
Intolerabilis. Celsus lib. 2. cap. 10.
Iustus. Ouid. epist. 15.
Lateralis dolor. Plin. lib. 21. cap. 21.
Lentus. Celsus lib. 3. cap. 2.
Longus. Celsus lib. 2. cap. 8.
Mollis. Ouid. 4. Trist. eleg. 3.
Mortiferus, Vide MORTIFER.
Mediocris. Celsus lib. 7. cap. 20.
Municipalis, Vide MVRVS.
Odiosus, Vide ODIVM.
Officiosus, Vide OFFICIVM.
Pertinax. Seneca Herc. OEth. 14.
Querulus. Ouid. 3. Trist. eleg. 8.
Rabidus. Stat. 6. Thebaid.
Solicitus. Ouid. 3. de Arte.
Subitus. Ouid. epist. 11.
Tacitus doloribus vri. Ouid. lib. 3. Fast.
Tener dolor. Claud. 2. de Raptu Proserp. Id est puellaris.
Totus in vultu dolor. Seneca Medea, 7.
Vetustus dolor. Celsus lib. 4. cap. 2.
Virilis dolor. Cic. Att. lib. 11. epist. 23, Videremur aliquid doloris virilis habuisse.
¶ Abijcere dolorem præceptis & monitis alicuius. Cicero Luceio, libro 5. 13.
Abolere dolorem & iram, Vide ABOLEO.
Abstergere dolorem, Vide ABSTERGO.
Abstrusus animi dolor, Vide ABSTRVDO.
Seiunctus corpore abest dolor. Lucret. lib. 2.
Accedit dolor. Cicero Attico, lib. 1. epist. cuius initium, Quæris ex me, Dolor accessit bonis viris.
Accidit alicui dolor. Cic. 6. Verr.
Accipere dolorem, Vide ACCIPIO.
Accipere magnum & incredibilem dolorem. Cicero pro Domo sua.
Adhibere dolorem, Vide ADHIBEO.

Adimere dolores. Vide ADIMO.

Ad dolorem adiungere. Sulpitius Cic lib. 4. 5, Hoc vno incommodo addito, quid ad dolorem adiungi potuit?

Afferre dolorem, Vide AFFERO. Celsus lib. 5. cap. 28.

Affici dolore. Lucret. lib. 3. Vide AFFICIO.

Furiis doloris agitari. Ouid. 6. Metam.

Amplificare dolorem, Vide AMPLIFICO.

Angi quodam præcipuo dolore. Cicero Sulpitio, libro 4. 3. Vide ANGO.

Ardere dolore. Cic. Attico, lib. 9. 173. Vide ARDEO.

Ardet dura dolor ossibus. Virg. 9. Æneid.

Ascitus dolor, Vide ASCISCO.

Assumere dolorem. Quintil. lib. 6. cap. 2, Nec agamus, rem quasi alienam, sed assumamus parumper illum dolorem.

Astricta dolore pectora. Ouid. 1. de Arte.

Attingi dolore, Vide ATTINGO.

Auertere dolorem. Virg. 4. Æneid.

Periculum doloris auferre. Cic. pro Cluentio, Illi in quem dicitur, damnatio omne ignominiæ periculum iam abstulerit, mors verò etiam doloris.

Augere alicui dolorem & facere. Cic. Att. lib. 11. 216.

Cecidit expulsus dolor. Seneca Herc. OEth. 13.

Capere dolorem. Lucanus lib. 5. Cic. pro Cælio. Vide CAPIO.

Capere dolorem ex aliquo. Terent. And. 4. 3,
Verùm ex eo nunc misera, quem cepit Dolorem.

Carere dolore, Vide CAREO.

Sensu doloris carere. Cic. Brutu 9. 2.

Castigare dolores. Lucan. lib 8. Vide CASTIGO.

Castigatus animi dolore, Vide CASTIGO.

Fractus cedet dolor. Seneca Herc. OEth. 7.

Clausit animam dolor. Lucan. lib. 8.

Collapsa dolore. Ouid. 7. Metam.

Commouere dolorem, Vide COMMOVEO.

Magnum & acerbum dolorem commouere. Cic. 6. Verr.

Compescere dolores vino. Tibul. lib. 1. eleg. 2.

Concitus dolor à læso amore. Ouid. 2. Trist.

Conflictari doloribus capitis. Celsus lib. 2. cap. 7.

Consolari dolorem. Cicero Sulpitio, lib. 4. 6, Nec eum dolorem, quem à Repub. capio, domus iam consolari potest.

Consuescere dolori, Vide CONSVESCO.

Continere tantum dolorem, Vide CONTINEO.

Contrahitur dolor morsiferus vel vino, vel cruditate, vel frigore, &c. Cels. lib. 4. cap. 2.

Corripi aliquo dolore. Vide CORRIPIO.

Crescit dolor. Celsus libro 4. cap. 3, Si verò etiam vehementius dolor creuit, admouendæ ceruicibus cucurbitulæ sunt.

Cruciare dolore. Celsus lib. 7. cap. 7, Sicut euenit in iis, quæ & tardè increscunt, & dolore non cruciant.

Cruciari dolore, Vide CRVX.

Deduci à dolore. Vide DEDVCO.

Demere dolorem. Lucret. lib. 2.

Dolorem depellere. Cic. Fam. 12.

Curas & dolores in sermone, & suauitate alicuius deponere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6.

Descendit dolor. Celsus lib. 4. cap 16, Renibus verò percussis, dolor ad inguina, testiculósque descendit.

Desinunt dolores. Celsus lib. 2. cap. 6. & cap. 7.

Dolorem detrahere. Cic. 1. de Finib.

Diffundere dolorem flendo. Ouid 9. Metam.

Dolor quosdam non dimittit. Celsus libro 4. capite 22, Coxarum ingens dolor esse consueuit: isque hominem sæpe debilitat, & quosdam non dimittit.

Discutere dolorem. Celsus lib 4. cap. 2, Sæpe enim dies vnus, aut alter totum dolorem hac ratione discutit. Paulo pòst, Si discussus ex toto dolor est.

Dolore disrumpi. Cic. ad Attic. 7.

Cum summo dolore diuelli ab aliquibus. Cic pro Domo sua.

Dare alicui dolorem. Cic. Att. lib. 6 132.

Dolere dolore alicuius. Virg. 1. Æneidos,
& nostro doluisti sæpe dolore.

Domare dolorem. Stat. 2. Sylu. 1.

Sæuus dolor viros duplicat. Sil. lib. 13.

Efficiút dolorem quasi morsu quodam recordationes. Cicero Attico, lib. 12. 241, Dum recordationes fugio, quæ quasi morsu quodam dolorem efficiunt, refugio à te monendo.

Dolorem emergere. Cic. ad Att. 9.

Eripere dolorem alicui. Cicero Attico, libro 9. 173, Quamobrem obsecro te mi Tite, eripe mihi hunc dolorem: aut minue saltem aut consolatione, aut consilio, aut quacunque re potes.

Euictus dolore. Virg. 4. Æneid.

Exarsit dolor ossibus. Virg. 5. Æneid.

Exaturare dolorem damnis. Stat. 6. Thebaid.

Exciderunt animo dolores. Virg. 1. Æneid.

Iras dolor excitat. Virg. 2. Æneid.

Excitare dolores. Celsus lib. 2. cap. 1, Aquilo tussim mouet, horrores excitat, item dolores lateris, & pectoris.

Excussit sensus mihi nimius ille impulsus dolor. Seneca Hercule OEth. 10.

Exercere dolorem ferro. Ouid. 12. Metamorphoseos,
Nec prius abstitimus ferro exercere dolorem,
Quàm data pars letho, partem fuga, nóxque remouit.

Exhaurire dolorem alicui. Cic. Titio, lib. 5. 16, Non facile exhauriri tibi istum dolorem posse vniuersum puto.

Exigit dolor. Celsus lib. 6. cap. 7, Dolor magnus exigit, vt sanguis quoque mittatur.

Exoritur dolor. Celsus libro 4. cap. 23, Quum in humeris, aliisve commissuris dolor aliquis exortus est.

Exulcerare dolorem, Vide EXVLCERO.

Mersus alte magnus exundat dolor. Seneca OEdip. 12.

Exuperat dolor. Lucret. lib. 2.

Exurgere supra dolores. Ouid. ad Liuiam,
Alta mane, supráque tuos exurge dolores:
Infragilémque animum quò potes vsque tene.

Grauior dolor exurgit. Seneca Medea, 1.

Facere dolorem. Cic. Octau. 1, Nulla enim remedia quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem quàm quæ sunt salutaria.

Facere capitis dolorem. Quintil. lib. 5. cap. 10, Nec si capitis dolorem facit, inutilis hominibus sol est.

Fatigant dolores. Celsus lib. 2. cap. 1, Præter hæc graciles, viscerum, & laterum dolores fatigant.

Ferre dolorem. Virg. 6. Æneid.

Præteritos finire dolores. Pers. sat. 5.

Finire dolores lateris. Cels. lib. 5. cap. 29.

Finire dolorem. Celsus lib. 2. cap. 7, Finiuntur dolores. Idem lib. 2. cap. 8. & lib. 4. cap. 8.

Fit item leuitas intestinorum, quæ lyenteria vocatur, coxæ dolores, morbi comitiales. Celsus lib. 2. cap. 1.

Flagrans dolor. Id est vehemens. Iuuenalis sat. 13,
Ponamus nimios gemitus: flagrantior æquo
Non debet dolor esse viri, nec vulnere maior.

Dolorem fouere. Cic. ad Attic. 12.

Dolorem frangere. Cic. Philipp. 12.

Frænere sudantes dolores. Sil. lib. 8.

Frendens dolor. Seneca Herc. fur. 9.

Furere dolore. Ouid. 12. Metam.

Geminare dolores. Ouid. 2. Amorum, eleg. 10.

Gignere dolorem alicui. Lucret. lib. 4.

Habere capitis dolorem. Quintil. lib. 2. cap. 17, An dolorem capitis habeat, qui hos se pati dicet.

Dolorem habere continuum. Cels. lib. 2. cap. 4.

Habere magnum dolorem. Cicero pro Murena, At habet magnum dolorem, vnde cum honore decesseris, eodem cum ignominia reuerti.

Requiem habere doloris. Ouid. 2. de Arte.

Imminuit se dolor. Ouid. epist. 11.

Immittere dolorem, Vide IMMITTO.

Dolore impediri. Cic. Fam. 4.

Imperare dolori, Vide IMPERO.

Impertire dolorem suum alicui, Vide IMPERTIO.

Dolorem incedere. Cæsar lib 3. de bel. Ciuil. Exercitui quidem omni tantus incessit ex incommodo dolor, &c. Id est inuasit.

Incensus dolore. Virg. 11. Æneid.

Inclusit lacrymas dolor. Stat. 12. Thebaid.

Increuit dolor. Ouid. 9. Metam.

Incursabit in te dolor meus, Vide INCVRSO.

Dolorem incutere. Cic. ad Att. 2.

Indipisci dolorem in cogitando, Vide INDIPISCOR.

Indulgere dolori. Ouid. ad Liuiam. Vide INDVLGEO.

Inferre dolorem, Vide INFERO.

Infixus animo hæret dolor, Vide INFIGO.

Inhibet dolorem pectoris, ac ventris pulegium. Plinius libro 20, capite 14.

Insidet pedibus dolor, Vide INSIDEO.

Intenditur dolor. Celsus lib. 4. cap. 8, Dolórque modò finitur, modò intenditur.

Intercludi dolore, Vide INTERCLVDO.

Inuasit dolor, Vide INVADO.

Inueterascit dolor. Celsus lib. 4. cap. 23, Omnes autem eiusmodi dolores, vbi inueterauerunt, vix citra adustionem finiuntur.

Inueteratus dolor, Vide INVETERO.

Inurere alicui dolorem. Cic. 11. Philip. Tertio verò generi non militum veteranorum, sed importunissimorum hostium cupio quàm acerbissimum dolorem inurere. Vide INVRO.

Irritare dolores dicitur hyeme. Celsus lib. 2. cap. 1.

Laborat dolore puerpera, Vide LABOR, laboris.

Lapsus dolor ad ima ossa. Virg. 3. Georg.

Lassatus malis dolor. Seneca Herc. OEth. 10.

Lenire dolorem. Celsus lib. 4. cap 12.

Lenire dolorem colloquiis. Claud. in Ruffin. 2.

Lenire dolores requie. Ouid. 13. Metam.

Leuare dolorem. Celsus lib. 2. cap. 7, Coléinque extendendo dolorem leuant. Vide LEVIS.

Leuare dolorem somno. Celsus lib. 5. cap. 25.

Dolore liberare. Cic. Fam. 6.

Summus dolor plures dies manere non potest, Vide MANEO.

Manet dolor. Celsus lib. 2. cap. 7. & 8.

Mersus in corde dolor. Stat. 5. Sylu. 1.

Minuere & mollire dolorem. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 5, Nullus est dolor, quem non longinquitas temporis minuat atque molliat.

Minuit vindicta dolorem. Ouid. 1. Amorum, eleg. 7.

Mitigare dolores. Quintil. lib. 6. cap. 1, Veros dolores mitigat tempus. Vide MITIGO.

Mitigantur vetustate dolores. Cic. Att. lib. 3. 55.

Mollire dolorem. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 5.

Mouere dolores. Ouid. 12. Metam. Celsus libro 7. cap. 12, Si verò dens dolores mouet, &c.

Mouere capitis dolores. Celsus lib. 2. cap. 1, Auster aures hebetat, sensus tardat: capitis dolores mouet.

Vinos mulcere dolores. Stat. 5. Sylu. 5.

Mulcere dolores alloquio. Sil. lib. 13.

Callum quoddam obducere dolori, Vide OBDVCO.

Obductus dolor. Virg. 10. Æneid.

Oblitus doloris Stat.12. Thebaid.

Obmutuit dolore. Ouid.13. Metam.

Dolor artibus obstat. Ouid. epist. 12.

Nunc vellem facunda forem, dolor artibus obstat,
Ingeniumque meis substitit omne malis.

Occurrit dolori per quietem eiusmodi catapotium. Celsus libro 5. cap. 25.

Opprimi doloribus, Vide OPPRIMO.

Oriuntur eo quoque tempore febres incertæ, lienis dolor, &c. Celsus lib. 2. cap. 1. Et iterum ibidem paulo pòst.

Subitus dolor capitis ortus est. Celsus lib. 2. cap. 8.

Non parère dolori suo, non iracundiæ seruire. Cicero de Prouinc. Consul.

Pascere dolorem. Seneca Herc. OEth. 4.

Omnis dolor minus medicinæ patet, qui sursum procedit. Celsus lib. 2. cap. 8, ad finem.

Pati dolorem corporis. Cic. 7. Verr.

Potentissime omnes dolores pellit pulegium. Plinius libro 20. capite 14.

Dolorem percipere, vel accipere. Cic. Fam. 14.

Pulsus tristi corde dolor. Virg. 6. Æneid.

Percitus dolore. Seneca Hippol. 12.

Percussit me dolor. Cicero in Bruto, Sed me cupidissimum audiendi primus dolor percussit. Cotta quum est expulsus.

Extremo dolore percussus. Valer. 7. Argon.

Perferre dolorem. Virg. 9. Æneid. Vide PERFERO.

Æternum perferre dolorem. Lucret. lib. 3.

Acerbitates, dolores, cruciatúsque perferre. Cic. 4. in Catil.

Perpeti dolorem, Vide PERPETIOR.

Peruenit dolor à temporibus ad oculos. Cels. lib. 6. cap. 6. Idem lib. 7. cap. 18, ad finem, Dolor ad inguina, atque ilia peruenit.

Plangere dolores. Seneca Herc. fur. 12.

Portare secum dolorem. Stat. 11. Thebaid.

Mutum premere dolorem. Stat. 11. Thebaid.

Premit altum corde dolorem. Virg. 1. Æneid.

Premi doloribus capitis vehementibus, & assiduis. Celsus libro 2. capite 8.

Priuatus doloribus. Lucret. lib. 3.

In vultus processit dolor, Id est apparet in vultu. Seneca Hercule OEth. 4.

Prolusit dolor per ista noster, Id est hæc tantùm sunt proludium, & specimen quoddam doloris, & furoris mei. Seneca Medea, 12.

Leniter pungere eos animi dolor. Vide LENIS.

Quiescit dolor. Celsus lib. 4. cap. 23, Si dolor non quiescit. Et paulo pòst. Vbi dolor, & febricula quierunt.

Rapiunt dolores. Celsus lib. 2. cap. 1, At si à prima hyeme Austri ad vltimum ver continuarunt, laterū dolores, & insania febricitantium quamcelerrime rapiunt. Id est tollunt, occidunt.

Recrudurit sopitus dolor, Id est sopitus. Curt. lib. 7. non procul ab initio.

Refricare oratione dolorem. Cic. 1. de Orat. Sic & eorum dolorem, qui lugebant suos, oratione refricabam.

Releuari dolore. Ouid. 9. Metam.

Remanet dolor. Cels. lib. 4. cap. 2. & 6.

Remittit se dolor. Celsus lib. 4. cap. vlt. Potest quidem aliquis esse securior his temporibus, quibus dolor se remisit.

Remiserunt dolores pedum. Cicero de Claris Oratoribus, Atque etiam ingenio, & sermone elegans, valetudine incommoda C. Sextius Caluinus fuit, qui etsi quum remiserant dolores pedum, non deerat in causis, tamen id non sæpe faciebat. Hoc est, quum minores erant, & remissiores facti.

Infandum renouare dolorem. Virg. 2. Æneid.

Resistere dolori. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6, Sed opprimor interdum & vix resisto dolori.

Reuertit dolor. Celsus lib. 7. cap. 20, Pre ea verò quæ suprà scripta sunt, leuatu malo, si quando aliàs dolor reuerterit, eadem erunt facienda.

Reuertitur dolor. Celsus lib. 2. cap 8, Si sine causa longus dolor capitis est, & ceruices ac scapulas transit, rursúsque in caput reuertitur, aut à capite ad ceruices, scapulásque peruenit, perniciosus est.

Antiquum condum saturata dolorem. Virg. 5. Æneid.

Scindere dolorem suum. Cic. Attic. lib. 3. 55, Nolo commemorare, quibus rebus sim spoliatus, non solùm quia non ignoras, sed etiam ne scindam ipse dolorem meum. Id est, augeam. Tractum à vulneribus, quæ scissa recrudescunt.

Sentire dolorem. Celsus lib. 6. cap. 7, Ergo vbi primùm dolorem aliquis sensit, abstinere & continere se debet.

Sepelire dolorem. Propert. lib. 1. eleg. 16.

Seruire dolori. Propert. lib. 1 eleg. 7.

Soluuntur dolores. Celsus lib 2. cap. 8, Humerorum dolores, qui ad scapulas, vel manus tendunt, vomitu atræ bilis soluuntur.

Soporatus dolor, Id est sopitus. Curtius libro 7. non procul ab initio.

Stabilire, & inhibere dolores. Vide INHIBEO.

Rapidus stimulans dolor. Silius lib. 6 & 7.

Subest dolor. Cels. lib. 2. cap. 15, Si nullus tumor, nulla durities, nullus dolor visceribus, aut capiti, aut præcordiis suberit.

Subsixt dolor. Cels. lib 2. cap. 7, Vel nullo dolore substante, somnus ereptus, continuatáque nocte & die vigilia.

Dolori succumbere. Cic. 2. de Fin.

Esse dolore. Cic. Fam. 6, Quanto fuerim dolore meministi.

Succurrere dolori alicuius. Propert. lib. 3 eleg. 17.

In recinoris dolore succedit febris. Celsus lib. 2. cap. 8.

Esse alicui dolori. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

In cursu dolor est, Id est in vigore Ouid. 13 Metam.

In dolore & mœrore esse. Cic. 12. Philipp.

Summouentur dolores. Cels. lib. 2. cap. 8, At dolores capitis, quibus oculorum caligo, & rubor cum quadam frontis prurigine accedunt, sanguinis profusione, vel fortuita, vel etiam petita summouentur.

Superat virtute dolores. Ouid. 8. Metam. De Meleagro.

Suppressus dolor. Lucan. lib. 6.

Suscipere dolorem. Cic. 1. de Finib.

Perpetuum dolorem sustinere. Cic. pro Domo sua.

Tabescere dolore. Terent. Adelph. 4. 3,

Nam & illi animū iam releuabis, quæ dolore, ac miseria Tabescit.

Tacent pectora dolore. Ouid. epist. 21.

Tangit dolor illum. Virg. 9. Æneidos,
-non solos tangit Atridas Iste dolor.

Suppressum tegere dolorem alta mente. Lucan. lib. 6.

Dolorem tenere, Id est comprimere. Cic. ad Att. 12.

Quisquis dolor deorsum tendit sanabilior est. Celsus lib. 2. cap. 8.

Tentari dolore. Lucret. lib. 2.

Tollitur dolor. Celsus lib. 8. cap. 11.

Trahit dolorem à renibus semen crethmi. Plin. lib. 26. cap. 8.

Transeunt dolores ad viscera. Celsus lib. 2. cap. 6.

In morem venit meus dolor, Id est assueui iam semper dolere. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 7.

Grauiores dolores veniunt. Celsus lib. 3 cap. 2.

Vetustus capitis dolor. Celsus lib 4. cap. 2.

Vincere graues dolores. Seneca Octau. 4.

Vicit dolor inuictum virum. Ouid. 13. Metam.

Dolorem vlcisci. Cæsar de bello Aphr.

Vrget dolor. Celsus lib. 4. cap. vlt.

Vrgeri graui dolore. Celsus lib 3. cap. 2.

Vrit dolor amantes. Ouid. 4. Metam.

Obductum vulgare dolorem. Virgil. 10. Æneid. Id est celatum, & diuturnitate iam cicatrice coopertū. Seruius. Obductus dolor est, quem tegit patientia dissimulantis. Donatus. Vulgare, in publicum proferre.

Dolor ad iugulum, sicut ex more vulnerato, venit. Celsus libro 5. cap. 26.

Doleo, doles, dolui, dolitum. penul. corr. { ἀλγέω, ἄχθομαι, ὀδυνάομαι } dolére, A dolore deriuatur, Hoc est dolore cruciari vel affici.

Dissimulare, & nō dolere. Cic. Octauio, 5, Quis huius vrbis nomini, ac sedibus vsque adeò est inimicus, vt ista dissimulare possit, aut non dolere?

Ingemere & dolere. Cic. in Vatinium, Quis tum non ingemuit: quis non doluit Reipub. casum?

Dolere & queri. Cic. pro Flacco, Non enim omnia quæ dolemus, eadem iure queri possumus.

Doleo me, dixit Plautus in Trucul. 10. Antiquum.

Dolet caput. Plaut. Amphit. 17.

Dolet mihi cor. Plaut. Mostel. 3.

Dolet à sole caput. Plin. lib. 24. cap. 5.

Dolent ab ictu aures. Plin. lib. 28. cap. 7.

¶ Dolere, Plus etiam est quàm Ægrè ferre. Plaut. Trinummo, 6. Terent. Phorm. 1. 3, Alius quia defit quod amant, ægrè est: tibi quia superest, dolet. Vbi Donatus, Laborauit vt ostenderet (dolet) plus esse quàm ægrè est.

Dolet mihi. Terentius Adelph. 2 4, Sed hoc mihi dolet, nos penè serò scisse, &c. Vbi Donatus, κατ' ἰδίωμα, Mihi dolet, pro doleo.

Dolet mihi quòd tu nunc stomacharis. Cic. ad Brutum, 17. 10.

Doleo ab animo, & ab oculis. Plaut. Cistel. 2.

De aliquo dolere, Id est dolere propter aduersam alicuius fortunām. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.

Sum miser, & de me quòd doluere nihil. Cic. Attic. lib. 6. 127.

De febricula alicuius dolere. Cic. Attic. lib. 12. 532.

Dolere ex aliquo. Cicero filius ad Tironem, lib. 16. 21, Quod igitur tum ex me doluisti, nunc, &c.

Doleo ex animo. Plaut. Capt. 16, Satis iam dolui ex animo.

Dolet animus. Plaut. Merc. 7.

Casum luctúmque alterius dolere. Cicero pro Sextio, Qui meum casum luctúmque doluerunt.

Dummodo doleant aliquid, doleant quidlibet. Cicero Attico, lib. 16. epist. 2.

Dolet hoc cordi meo. Plaut. Amph. 10.

Sua culpa dolere. Quintil. in Procem. lib. 6.

Damnis dolere. Claud. De piis fratribus, epigr. 42.

Dolet dictum imprudenti adolescenti. Id est quòd dixeris imprudenti. Terent. Eunucho. 3. 1.

Iniurias alterius & dolere & vlcisci. Cælius Ciceroni, lib 8 12, A te peto vt meas iniurias proinde doleas, vt me existimas & dolere, & vlcisci tuas solere.

Dolet interitum illius. Cicero 12. Philippica, Quis bonus non luget mortem Trebonij? quis non dolet interitum talis & ciuis & viri?

Laude aliena dolere. Cic. Licinio, lib 5 8, Sed quædam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam à me alienarūt, & me aliquando immutarunt tibi.

Leuius dolere. Ouid. in Ibin.

Dolent hæc re oculi mihi: Id est non libenter hæc video. Terentius Phorm. 5. 9.

Successu alicuius dolere. Ouid. 6. Metam.

Dolere vicem alterius. Cic. Cornificio, lib. 12. 13. Idem ad Terentiam, lib. 14. 16, Quanquam alia sunt quæ magis curemus, magísque doleamus.

Dolet vehementer. Terent. Adelph. 4. 5,

Vt me hoc delictum admisisse in me id mihi vehementer dolet.

Dolet illi illud quia. Plaut. Capt. 4,
-hunc illud dolet,
Quia nunc remissus est edendi exercitus.

Dicere quod doleat. Plaut. Cistel. 2.

Facilè fit illi quod doleas, Id est animus ce commouetur, & ad iram

prouoc

prouocatur. Terent.Eunuch.3.2.

¶Dolendum est. Horat.de Arte.

In tam graui vulnere dolendum est.Cic.Bruto,9.

Fines censere dolendi.Stat.5.Sylu.5.

Dolens (ἀλγῶν) Participium. Cic.2.de Finib. Nec haberent vlla ex parte aliquid aut dolẽs aut ægrum, Id est aut malum. Sallust.in Iugurth. Dictitare sese consulatum ex victis illis quasi spolia cepisse: alia præterea magnifica pro se,& illis dolentia.

Damna dolens aliena.Stat.5.Sylu.5.

Dolens, Nomen (ἀλγεινός.) Cic.in Parad. Soli igitur hoc contingit sapienti, vt nihil faciat inuitus, nihil dolens, nihil coactus.

Auriculæ collecta sorde dolentes.Horat.1.epist.2.

Plus nimio dolens.Horat.1.Carm.ode 33.

Lenire dolentem solando Virg.4.Æneid.

Doliturus, pen.prod.(ἀλγήσων.) Liuius 9.bel.Maced. Ignominiáne sua quenquam doliturum censeret?

Dolenter, Aduerbium (ἀλγεινῶς.) Plancus ad Cicer.lib.10.24, Sed quicquid tibi scribo, dolenter me hercule magis, quàm inimicè facio. Sic pro Domo sua.

Dolentius, Comparatiuum. Ouid.4.Metamorphoseos,

Nil illo fertur volucrum moderator equorum

Post Phaetonteos vidisse dolentius ignes. Et pro Sextio, At certe dolentius deplorandam.

Dolendus, Adiectiuum (ἀλγεινός.) Cic.ad Cornif.lib.12.23.

Pœna dolenda. Ouid.epist.5.

Dolito, dolitas, pen.corr.dolitâre, Frequentatiuũ. Cato de Re rust.cap. 157, Vno verbo omnia sana faciet, iritò quæ dolitabũt. De brassica.

Dolus, huius doli (δόλος, ἀπάτη, κακοτεχνία) A lædendo (inquit Donatus in Eunuchum) dictus, Id est a dolando, id est minuendo. nam & δόλος Græcè, læsio dicitur: & Dolones, tela quædam bellica: & dolare fabri, lignum est ascia cædere. Hæc Donatus. Est autẽ fraus siue machinatio quæ fit ad fallendum aliquem. Terent.And.3.3, Prius quàm harum scelera & lacrymæ confictæ dolis,&c. Ibidem,1.2,

Simul sceleratus Dauus,si quid consilij

Habet, vt consumat nunc, quum nihil obsint doli.

Malitiosus dolus. Author ad Heren.lib.4.

Veneni dolus.Catul.ad Furium,20.Id est venenum per dolum exhibitum, vt eo pereas.

Doli, machinæ, fallaciæ, præstigiæ. Cic.3.de Nat.deor. Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præstigiæque, num sine ratione esse putuntur?

Calumnia, fraus, dolus. Cic.pro Domo sua, Illud in primis neque calumnia, neque fraus, neque dolus adhibeatur.

Anceps dolus. Virg.5 Æneidos,

Vt quondam Creta fertur labyrinthus in alta,

Parietibus textum cæcis iter, ancipitémque

Mille viis habuisse dolum.

Blandi doli. Propert.lib.3.eleg.23.

Cauti doli.Seneca Herc.OEth.5.

Inanes doli. Virg.4.Georg.

Dolus malus. Cic.3.Offic. Nondum enim Aquilius Collega & familiaris meus protulerat de dolo malo formulas, in quibus ipsis quũ ex eo quæreretur quid esset dolus malus, respõdebat, quum esset aliud simulatum, aliud actum. Idem 3.de Nat.deor.

Dolus malus & Bona fides, contraria. Cic. Topic. Illi enim dolum malum, illi fidem bonam, illi æquum bonum,&c.

Taciti doli, Id est secreti. Valer.2.Argon.

Doli vocabulo, inquit Festus, nunc tantum in malis vtimur: antiqui autem etiam in bonis rebus vtebantur. Vnde adhuc dicimus sine dolo malo: nimirum quia solebat dici & bonus. Hactenus Fest. Terent.Eun.3.9, Iam tum erat suspicio dolo malo hæc fieri omnia. Vlpianus de dolo malo.l.1.in principio, Dolum malum Seruius quidem ita definit, machinationem quandam alterius decipiendi causa, quũ aliud agitur,& aliud simulatur. Et paulo pòst, Labeo sic definit, Dolum malum esse omnem calliditatem, fallaciam, machinationẽ, ad circumueniendum, fallendum, decipiendum alterum adhibitam. Labeonis definitio vera est. MALVM dolũ adiecit. Veteres enim bonum dolum dicebant, & pro solertia hoc nomen accipiebant, maximè si aduersus hostem latronemve quis machinetur.

Inter dolum & fraudem. Dolus fit alterum circumueniendi causa. Fraus verò propriè dicitur, etiamsi decipiendi consilium non adfuerit, sed is qui deceptus est à seipso, vel ex euentu fraudatus est. Dolum item quidam in faciendo. fraudem in verbis dicunt à φράζω, quod est loqui. Alciat.de verb.signif.

¶Adhibere dolum, Vide ADHIBEO.

Capere aliquem dolis. Virgil.1.Æneid.

Capi dolis, Vide CAPIO.

Carens successu doli. Ouid.epist.1.

Castigare dolos. Virgil.6.Æneid.

Certare dolis. Sil.lib.5.

Circunducere aliquem per dolos. Vide CIRCVNDVCO.

Commoliri dolum, aut machinã ad aliquem. Cic.3.de Nat.deorũ,

Neque quo pacto fallam, quid inde auferam,

Nec quem dolum ad eum aut machinam commoliar,&c. Ex Synephebis Cæcilij.

Comparare dolum, Vide COMPARO.

Confingere dolum, Vide CONFINGO.

Consuere dolos, Vide CONSVO.

Conuertere se ad dolus, Vide CONVERTO.

Decipi dolo, Vide DECIPIO.

Deficiunt artes, deficiúntque doli. Tibul.lib.1.eleg.4.

Deludere dolis. Terent.And.3.4,

Ego dudum nonnihil veritus sum Daue abs te, ne faceres idem

Quod vulgus seruorum solet, dolis vt me deluderes.

Detegere dolos. Seneca Thyeste,3.

Discingere dolos. Sil.lib.7,

Dissoluit ratione dolos, fraudésque resoluit.

Doli factum. Terent.And.3.2, Ne tu hoc posterius dicas,

Daui factum consilio, aut dolis.

Frangere dolos alicuius. Virgil.4.Georg.

Incessere aliquem dolis, Vide INCESSO.

Instructus dolis. Virg.2.Æneid.

Ludere dolis aliquem, Vide LVDVS.

Latens dolus. Stat.10.Thebaid.

Mouere dolum arte. Stat.11.Thebaid.

Nectere dolos. Seneca 1.Thebaid. Vide NECTO.

Operti doli. Valer.5.Argon.

Patent doli. Valer.1.Argon.

Struere dolum. Tacit.lib.1, Strueret dolum, cæteri testes adessent.

Sublatis dolis aperire aliquid, Id est referre sine dolis. Virgilius 12.Æneid.

Suspecti doli. Valer.1.Argon.

Tendere dolos. Horat.Epod.2.

Versare dolos in pectore. Virg.4.Æneid.

Vitare dolum. Lucret.lib.2.

Dolosus, pen.prod. Adiectiuum (δολερός, δόλιος, ἀπατηλός) Fraudulentus. Plautus Epid.8, Ego aliquam parabo dolosam fidicinam, nummo conducta quæ sit.

Amici dolosi ferre iugum pariter. Horat.1.Carm.ode 35.

Artes dolosæ. Ouid.15.Metam.

Consilia dolosa. Cic. pro Rab. Posthumo, Pulsus interea regno Ptolemæus dolosis consilijs (vt dixit Sibylla, sensit Posthumus) Romam venit.

Gens dolosa. Ouid.14.Metam.

Illecebræ dolosæ. Claud.2.Paneg.

Mulier dolosa. Horat.2.Serm.sat.5.

Dolosè, pen.prod. Aduerbium (δολερῶς.) Cic.3.Offic. Quum dicitur inter bonos bene agier: quicquam agi dolosè aut malitiosè potest?

D O M

DOMIC. COS. XIII. LVD. SAE. F. C. Domicius Consul tertiumdecimum ludos sæculares faciundum curauit. DOT. Dotem.

Doma, domatis, pen.corr.n.g.(δῶμα, τος) tectum Latinè.

Domabilis, Domator, Vide Domo, domas, in DOMVS.

DOMADA, Oppidum Hemnatarum Arabiæ populorum, cuius meminit Plin.lib.6.cap.28.

DOMANATICA (δομανιτική) Ponticæ prouinciæ regio satis ferax, per quam Amnias flumen illabitur. Vide Strab.lib.12.

DOMAZANES, Arabiæ populi, de quibus Plin. in descriptione sinus maris Rubri Troglodytici,&c.lib 6 cap.29.

Domesticatim, & Domesticus, Vide DOMVS.

Domicilium, Domicœnium, Dominor, Dominus, Vide DOMVS.

Domiporta (φερέοικος) hoc est cochlea: ita appellata ad similitudinẽ Græcorum, qui eam φερέοικον appellant, hoc est domum portantem. Cic.2.de Diuinat. Vt si quis medicus ægroto imperet, vt sumat terrigenam, tardigradam, domiportam, sanguine cassam, potius quàm hominum more cochleam.

DOMITII, plures fuerunt apud Romanos: Cn.Domitius, L.Domitius, Domitius Nero, Domitius Ænobarbus: de quibus apud Plinium, Liuium, & Plutarchum.

Domitor, Domitrix, Domitura, Domitus, Vide domo, domas, in DOMVS.

Domiducus, & Domitius deus, Vide in DOMVS.

Domo, domas, Vide DOMVS.

Domus (οἶκος, οἰκία, δόμος, δῶμα, δῶμα) huius domus vel domi, huic domui, hãc domum, ô domus, ab hac domo vel domu. Hæ domus, harum domorum, vel domuum, his domibus, has domos vel domus, ô domus, ab his domibus. A Græco venit (inquit Festus) δόμος.

¶Domus, Templum. Virgil.lib.6.Æneidos,

Ostia iámque domus patuere ingentia centum

Sponte sua. Vide Nonium.

¶Domus, Familia: continens pro contento. Virg.5.Æneid. Sergestúsque domus tenet à quo Sergia nomen. Terent.Adelph.4.7, Domus sumptuosa. Vbi Donatus, Domus, id est homines.

Vnus ex nostra domo. Cic.Appuleio,lib.13, Eum tibi igitur sic cõmendo, vt vnum ex nostra domo.

¶Domus, Gens vna tota. Virg.1.Æneid. Quum domus Assaraci. Volens intelligi Romanos, qui de Assaraco per Troianos originem ducunt.

¶Domus auium, pro nidis. Virg.2.Georgicorum,

Antiquásque domos auium cum stirpibus imis Eruit.

¶Pecorum domus. Stat.1.Thebaid.

Regiæ domus proles. Seneca Hippol.5.

Viscera magnatum domuum. Iuuen.sat.3.

¶Domus sedes, aræ, foci, dij penates. Cic. pro Domo sua. Idem pro Deiotaro.

¶Aeóa domus. Horat.1.Carm.ode 28.

Ætheria. Horat.2.Carm.ode 3.

Alta. Virgil.2.Georg.

Ambigua, Vide AMBIGVVS.

Ambitiosa. Ouid.1.Trist.eleg.8.

Amœna. Claud.2.Paneg.

Ampla. Cic.1.Offic.

Antiqua. Virg 2.Georg. Ardua. Stat.1.Sylu.1.

Attonitæ domus, Vide ATTONITVS.

Beata. Catull.epigr.56.

Casta. Horat.4.Carm.ode 5.

Confusa. Stat 1.Thebaid.

Conterminа domus nostræ domus. Ouid.1.Metam.

Delicata. Seneca Hippol.2.

Deuota. Ouid.epist.9.

Egregia.Horat.2.Serm.sat.3.
Elysia.Ouid.14.Metam.
Exilis.Horat.1.epist.6.
Ferina.Ouid.15.Metam.
Fatalis.Seneca Troade,6.
Ferrulis.Stat.4.Sylu.8.
Flauam domum vocat Stat.lib.10.Thebaid. Id est apiarium.
Frondifera.Lucret.lib.1.
Funesta.Seneca Hippol.12.
Honesta.Horat.2.epist.1.
Horrenda.Stat. Thebaid.lib.9.
Horrida,Impolita,& rustica.Iuuen.sat.10.
Humilis.Iuuenal.sat.11. Horat.3.Carm.ode 2.
Illustris.Tacit.lib.3.
Impia.Ouid.8.Metam.
Incustodita.Claud.3.de raptu Proserp.
Infamis domus.Seneca Hippol.2.
Inops.Ouid.8.Metam.
Littorea,Vide LITTVS.
Locuples.Horat.2.Serm.sat.6.
Magnifica,Vide MAGNVS.
Maritæ,Vide MARITVS.
Misera.Ouid.epist.23. Catull.epigramm.62.
Mœsta.Valer.1.Argonaut.
Multiplex domus,Id est quæ conclauia multa habet,& habitationibus aut secessibus accommodata loca. Seneca Hippol.4. Ouid.8. Metamorphoseos,
Destinat hunc Minos thalami remouere pudorem,
Multiplicíque domo cæcis includere tectis.
Natalis.Valer.3.Argon.
Natiua.Seneca Hippol.4.
Nigra.Stat.5.Syln.1.
Niualis domus Boreæ.Claud.3.de raptu Proserp.
Nobilis.Seneca Thebaid.5.
Opaca.Virg.3.Æneid.
Patriciæ.Claud 4.Paneg.
Domus patria.Virgilius,
Da patriam Tymbræe domum,da mœnia fessis. Hoc est,Da nobis vt aliquádo in patriam concedamus. Virgilianum hoc carmen 3.Æneid.sic legit Seruius, Da propriam Tymbræe domum,&c. Propriá (ait idem Seruius)Perpetuam : vt Propriámque dicabo. Et bene post experimentum malè conditæ ciuitatis,perpetuas postulat sedes. Domum,familiam:vt,domus tenet à quo Sergia nomé. Hactenus ille.
Perhospitalis.Cic.6.Verr.
Plebeia.Seneca Hippol.11. Stat.4.Syln.6.
Plena.Horat 4.Carm.ode 12.
Plutonia.Horat.2.Carm.ode 4.
Potens.Catull.epigramm.56. Horat.2.Carm.ode 35.
Polluta.Lucan.lib.2.
Præpotens.Seneca Octau.2.
Pudica.Quintil.lib.1.cap.10.
Puttor.Horat.2.Serm.sat 9.
Regalis.Ouid.1.Metam.
Regia.Seneca Agamemn.10.
Regnatrix.Tacit.lib.1. Rumosæ.Ouid.epist.5.
Sacra.Ouid.11.Metam.
Sancta.Iuuenal.sat.14.
Simplex.Stat.3.Syln.2.
Socratica.Horat.1.Carm.ode 29.Vide SOCRATES.
Splendida.Virg.1.Æneid.
Stellata,Id est cælum.Claud.3.de raptu Proserp.
Sterilis.Propert.lib.4.eleg.12.
Superæ.Ouid.2.Fast.
Tranquilla.Claud.3.de raptu Proserp.
Vacua.Claud 2.in Eutrop.
Vagæ.Horat 3.Carm.ode 24.
Vidua.Ouid.1.Fastorum,
Per totidem menses à sortte coniungis vxor,
Sustinet in vidua tristia signa domo.
Vndosa Eridani.Claud.4.Paneg.
¶Abdita domus in imis vallibus antri.Ouid.2.Metam.
Accipere in domo,Vide ACCIPIO.
Admittere in domum.Vide ADMITTO.
Solo æquata domus.Quintil lib.3.cap.7.
Affligere domum alicuius.Cic.pro Domo sua.
Carere domo,Vide CAREO.
Celebrare domos.Ouid.10.Metam.
Claudere nocte domum.Ouid.2.Amor.eleg 19.
Clausa domus pudori,Vide CLAVDO.
Complanare domum,Vide COMPLANO.
Commigrare in domum.Vide COMMIGRO.
Concidit domus,Seneca OEdib.3,
Tibi concita domus concidit vni.
Duas & magnas& nobiles domos cóiungere.Cic.pro Domo sua.
Coniungere domum,Vide CONIVNGO.
Domum consumere luxu & flagitiis.Claud.epigr.15.
Conuestita domus lucis,Vide CONVESTIO.
Conuulsa domus.Tacit.lib.12.
Conuulsa domus sedibus,Vide CONVELLO.
Defleta domus.Claud.Præfat.2.in Eutrop.
Demersa domus Horat.3.Carm.ode 16,
-concidit auguris
Argiui domus ob lucrum
Demersa excidio.
Deplorata domus.Ouid.3.Trist.eleg.5,
Et deploratæ limen adire domus.

D O M

Deserta domus.Valer.2.Argon.
Desolata domus.Claud.epist.ad Hadrianum,1.
Disturbare ac diripere domum alicuius.Cic.pro Domo sua.
Euersa domus.Ouid.epist.3.
Excindere domus.Virg.12.Æneid.
Florens domus felici sorte viget.Seneca Hippol.4.
Frequentare domus.Ouid.9.Metam.
Contignas habere domos.Ouid.4.Metam.
Inclinata domos.Virg.12.Æneid.
Instruere domum,Vide INSTRVO.
Opimè & opiparè instructa domus,Vide OPIMVS.
Labens domus.Virg.4.Æneidos, -miserere domus labentis.
Lapsa domus.Ouid.1.de Ponto,eleg.10.
Quum domus ingenti subitò mea lapsa ruina Concidit.
Madens cæde domus.Valer.2.Argon.
Migrare domo,Vide MIGRO.
Multiplicata domus,Vide MVLTVS.
De domo numerare. Paulus in l. lecta. D. si certum petat. Lucius Titius scripsi me accepisse à Publio Mæuio quindecim mutua, numerata mihi de domo. Idem est de hac clausula Ex arca. Nam illæ clausulæ adiici solitæ erant chirographis, quum creditor à se pecuniam numeraret. Quibus diuersum est numerare ex mensæ scriptura. quæ verba adiici solita erant quum pecunia ab argentario dabatur. Ex Donato in Phorm 5.
Nutantes domus.Lucan.lib.2.
Obire domos amicorum,Vide OBEO.
Obtexera domos,Vide OBTEXO.
Occidit vna domus.Ouid.1.Metam.
Orbare domos Stat.11. Thebaid.
Patefacere domum.Seneca Hippol.12.
Perfringere domus. Tacitus lib. 20. Initium ad perfringendarum domuum.
Perturbare domum.Seneca Thyeste,1.
Plorata domus.Stat.5.Sylu.3.
Prostrata domus.Seneca Herc.fur.13.
Quatere domus.Lucan.lib.6.
Quassata domus.Seneca Hippol.10.
Riget argento domus.Horat.4.Carm.ode 11.
Acribus custodiis domum & vias sepserat. Tacit.lib.1.
Silens domus.Seneca Hippol.2,
Adiit silentem nocte perpetua domum.
Solare domos,Id est desolatas reddere.Stat.5.Thebaid.
Struere domos.Horat.2.Carm.ode 18.
Subire domum.Ouid.1.Metam.
Clara domos satis hæc nobilitate sua est.Ouid.epist.16.
Turbare domos.Stat.5.Thebaidos,Dis visum turbare domos.
Vertere ex imo domum.Seneca Medea,12.
¶Ornanda est dignitas domo, non ex domo tota quærenda : nec domo dominus,sed domino domus honestanda est.Cic.1.Offic.
Domuum, Genitiuus pluralis. Plin.lib 8. cap.57, Quo in genere multi & hos incolas domuum posuere mures.
Domi, pro Domus genitiuus. Plaut. Trinum.14,
Non fugitiuus est bonus,commeminit domi.
¶Domus, genitiuus, Est ædificium quod ex tecto & parietibus constat. vt,Partem domus demolitus sum. Valla.
Domuis etiam in genitiuo habuit. Varro, Penetrauit in interiores partes domuis. Vide Gell. lib 4.cap.16.
¶Domi,genitiuus (οἴκοι) Locus est in quo quis manet. Terentius Adelph. 4. 2, Quid ais bone vir, est frater domi? Cicero 5. de Finibus,Sed tu etiam Chrysippe in foro,domi,in scholis desinis. Virgil. eclog 3.
Apparere domi,Vide APPAREO.
Continere se domi,Vide CONTINEO.
Res gestæ domi.Ouid.15.Metam.
Includere se domi,Vide INCLVDO.
Domi & Foris,contraria. Terens.Hecy.2.1,
Vt vos mihi domi eritis,proinde ego ero fama foris. Cic. 1.Offic.
Parua sunt arma foris,nisi est consilium domi.
Domi & in domo,eiusdem planè significationis sunt.Quintil.lib. 5.cap. 10, In domo furtum factum ab eo qui domi fuit. Quidam dicunt domi aduerbia esse, vt quum dicimus, sum domi : & similiter alios casus:vt Domum propero,seu Domo venio: sed nomen potius esse pronomina indicant, quæ cum hac voce iunguntur, quæ sunt mea,tua,sua,nostra,vestra,& aliena: vt Etiam domi meæ,&c. Quòd si quando hæc pronomina supprimantur,tamen subintelliguntur: vt Domi ero,id est meæ. Domi eritis,id est vestræ,&c. Terent.Adelph. 4.7, Erit vnà in domo.
Cuius domi fuit,pro In cuius domo. Cic.7.Verr.Hospes tuus cuius tu domi fueras,quem hospitem appellaras.
Domi istius.Cic.pro Quintio,Qui istius domi erat educatus.
Domi est animus. Id est,Cogito de domo,aut quid domi agatur. Plaut.Merc.12.
Domi opperiri aliquem. Terent. Eunuch.5.2,
Visne interea,dum is venit,
Domi opperiamur,potius quam hic ante ostium?
Domi ero si quid voles. Terent Heaut.4.8.
Domi nobilis. Sallust.in Catil. Ad hoc multi ex coloniis & municipiis domi nobiles erant.
Domi & militiæ, genitiui aduerbiales : Id est absolutè positi, pro eo quod est In pace & in bello:hoc est pacis & belli tempore. In his obseruandum est, vt ferè per coniunctionem QVE, vel AC,connectantur. Terent. Adelph. 3. 4, -vnà semper militiæ & domi fuimus. Cic.de Senect.An censes(vt de me ipso aliquid more senum glorier) me tantos labores diurnos nocturnósque domi, militiæque suscepturum fuisse,&c. Idem 5. Tuscul.Quorum virtus fuerat domi militiæque cognita.

Domi,

Domi, bellique. Plaut. Capt. 2, Domi, belliqúe duellatores optimi. Idem Asin. 11. Cic. 2. Offic. Præterea quibuscunque rebus vel belli vel domi poterunt, Remp. augeant.

Domi focique. Terent. Eunuch. 4. 7,
Domique focique fac vicissim vt memineris.

Domi apud. Terent. Eunuch. 4. 6, Vbi ea est? T. domi apud me. Cic. 7. Verr. Domi esse apud sese archipiratas dixit duos.

Domi nostræ. Cic. 5. Tusc. Diodorus Stoicus cæcus multos annos nostræ domi vixit.

Suæ. Cic. 3. Verr. Lactatur domi suæ vir optimus & homo honestissimus.

Alienæ. Cic. pro Domo sua, Quid tibi necesse fuit anili superstitione homo fanatice, sacrificium quod alienæ domi fieret, inuisere?

Domi id dicimus habere, quod in nobis situm est, nec necesse est ab aliis mutuo sumere. Translatum apparet ab ea cõsuetudine foris rogandæ supellectilis, quam domi desideres. Terent. Adelph. Act. 3. scen. 3, PHY. domi habet, vnde discat. Vnde, id est à quo. Cic. ad Varron. lib. 9. epist. 3. in fine, Sed quid ego nũc ad te, cuius domi nascũtur?

Domi id fieri dicitur, quod non aliunde petitur. Alcesimarchus adolescens amore captus apud Plautum in Cistellaria, Act. 2. scen. 1, Credo ego amorem primum apud homines carnuficinam cõmentum: Hanc de me coniecturam domi facio. Hoc est, proprio experimento comperio. Seneca de Benef. lib. 8, Domi (quod aiunt) versurã fit, & velut lusorium nomen statim transit.

¶ Domum {[illegible]} Aduerbium, authore Donato, apud Terent. in Hecy. 3. 2,
Quid? non sciunt ipsi viam, domum qua redeant?

Visam domum. Terent. Eunuch. 5. 9.

Domum me conuertam, transacta re. Terent. Adelph. 1. 4.

Adducere domum, Vide ADDVCO.

Domum abducta ad me. Terent. Adelph. 4. 4. Idem Eunuch. 1. 2, Et ea hodie venturum ad me constituit domum. Sic Ad se domum, Ibidem 3. 5, Illa ilico vbi me accepit, læta verò ad se abducit domum. Et, Ad nos domum, Ibidem, 4. 3

Ad se domum aliquid deferri iubere, Id est domum suam. Cic. pro Cluentio, Sestertia trecenta quadraginta millia deferri ad se domum iussit.

Domum abi. Terent. And. 5. 6, Tu Daue abi domum.

Deducere domum. Terent. Adelph. 4. 5, Et illam sine tua opera in cubiculum iri deductum domum?

Ad domum profecti, Vide AD.

Capessere se domum, Vide CAPESSO.

Concurrere domum, Vide CONCVRRO.

Conuertere se domum, Vide CONVERTO.

Recipere aliquem domum suam. Cic. pro Archia, Eum domum suam receperunt.

Domum alicuius ire. Cic. 3 Offic. Cum prima luce Pomponij domum venisse dicitur.

Domum reditio. Cæsar 1. belli Gallici, Vt domum reditionis spe sublata, paratiores ad omnia pericula subeunda essent. De Heluetiis loquitur.

Vado domum. Terent. Eunuch. 2. 3.

Domum ad aliquem ire. Cic. 2. Verr. Domum ad illũ vt venirent.

¶ Domo abire. Terent. Eun. 4. 3, Aliquid domo abeuntẽ abstulisse.

Domo accersita. Plaut. Stich. 13.

Accersitus domo huc sum, Vide ACCERSO.

Cedere domo, Vide CEDO.

Domo cœnare, pro Extra domum. Plaut. Sticho, 4. Hoc est, à domo, vel alibi à domo.

Exire domo. Cic. pro Flacco, Adiunxit illa, vt eos qui domo exire nolebant, testimonij denuntiatione terreret.

Domo exulare. Terent. Eunuch. 3. 5, Vbi nunc autem? peti): nam domo exulo.

Domi vel domo se tenere. Cic. pro Domo sua ad Pontif. Idẽ Post reditum in Senatu, Qui populum Rom. pro me tanquam pro fratre aut pro parente non solùm hortatus sit, verùm etiam obsecrarit, quum ipse propter metum dimicationis & sanguinis domo se teneret. Pro In domo.

¶ Domus, Accusatiuus pluralis. Liu. lib. 5 Decad. 5, Ludis relictis, domus magna pars hominum ad cõiugea liberósq; lætum nuntium portabant. Qu. Claudius lib. 1. Annal. referente Gellio, lib. 17. cap. 2, Domus inquit, suas quenque ire iubet, & sua omnia frunisci.

¶ Domu, Ablatiuus. Plaut. Milit. 4, Ait sese Athenas fugere cupere ex hac domu. Traianus lib. 10 ad Plin. epist. 591.

Domesticus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quicquid ad domum pertinet. Plin. Mus animal, atque domesticum.

Externum & Domesticum, contraria. Cic. 2. Offic. Externa libentius in tali re quàm domestica recordor.

Facta domestica. Horat. de Arte.

Domesticæ insidiæ. Cic. Metello, lib. 5. 2, Vt ego vrbem à domesticis insidiis & ab intestino scelere, tu Italiam & ab armatis hostibus & ab occulta coniuratione defenderes.

Luctus domesticus. Ouid. 13. Metam.

Occultum, intestinum, ac domesticum malum. Cic. 3. Verr.

Domesticus natiuúsque sensus. Cic. de Arusp. respons. Nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, nec denique hoc ipso huius gentis ac terræ domestico natiuóq; sensu Italos ipsos ac Latinos, sed pietate ac religione, &c. omnes gentes nationésque superauimus.

¶ Domestici, Qui ea eadem domo sunt, & nobiscum habitant.

Domestici & Alienigenæ, contraria. Cic. pro Fonteio.

Conuictor, densóque domesticus vsu. Ouidius 4. de Ponto, elegia 3.

Domesticum crimẽ & vernaculum. Cic. 5. Verr. Id est Romæ, non in prouincia patratum. Budæus.

Domestica crudelitas. Cic. pro Rosc. Amer.

Domestica exempla, apud eundem, lib. 2. de Nat. deor.

Domesticum lenocinium. Cic. 5. Verr.

Domesticus vsus & consuetudo. Cic. pro Rosc. Amer.

Regio domestica. Ouid. de Ponto.

¶ Domesticus, pro Priuato. Cic. Lucceio, lib. 5. 13, Ergo & domestica feremus, vt censes: & publica paulò etiam fortius quàm tu ipse qui præcipis.

Tabellarij domestici. Cicero Curioni, lib. 2. 6, Paucis enim diebus eram missurus domesticos tabellarios. Id est priuatim, & meo nomine. Hic enim refert ad publicos nuntios, qui erant (vt ita dicam) ordinarij.

Domestica furta vocantur, quę serui dominis, vel liberti patronis, vel mercenarij his apud quos degunt, subripiunt. l. respiciendum. D. de pen.

Domesticorũ schola, in l. 3. C. vbi Senator. & apud Nicephor. cap. 18. lib. 7. Domestici autem tam equites, quàm pedites fuere, vt ex Cassiodoro lib. 1. Variar. videre est. Suidas Domesticos interpretatur [illegible]. Luitprand. lib. 3. de reb. per Europam gestis cap. 7, Focam verò domesticum maiorem, hoc est, terrestris ducem exercitus fecit.

Domesticatim, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Per varias domos, siue per domesticos. Sueton. in Cæs. cap. 26, Quorum vt quàm maxima expectatio esset, ea quæ ad epulum pertinerent, quanuis macellariis oblocata, etiam domesticatim apparabat.

Domicœnium, huius domicœnij {[illegible]} Cœna domestica, siue quæ fit domi. Martial. lib. 5.
Si tristi domicœnio laboras,
Torani, potes esurire mecum. Idem lib. 12,
-sed ipse diuûm
Offensus genitor, trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

Domicilium {[illegible]} Habitationem significat longi temporis. Cic. 7. Verr. Sedem antiquam, diuinúmque domicilium nocturno latrocinio atque impetu compilauit.

Imperij & gloriæ domicilium. Cic. 1. de Orat.

Domicilium illustre ac nobile, Vide ILLVSTRIS.

Domicilium sermonum, aures. Cic. in Pisonem, Quæ familiaritatis licentia suorum improbissimorum sermonum domicilium in auribus eius impulsu vestro collocauerunt.

Superbiæ domicilium. Cic. 2. de Lege Agrar. Capuæ in domicilio superbiæ atque in sedibus luxuriæ collocati.

Sedes ac domicilium collocare. Cic. 3. Verr.

Comparare domicilium, Vide COMPARO.

Animus cælestis ex altissimo domicilio depressus, & quasi demersus in terram. Cic. de Senect.

Habere domicilium. Cic. pro Arch. poet.

Domiducus deus, vt in sexto de ciuitate Dei ex Varrone scribit August. quum domum ducẽda erat quæ nubebat, colebatur: quanuis & Domiduca eadem causa Iuno vocabatur.

Domitius, deus apud antiquos celebrabatur, vt esset in domo nuua nupta. Author August. in lib. de ciuit. Dei.

Domuitio, huius domuitionis {[illegible]} Dictio composita ex domo & itio, Reuersio ad domum. Apuleius, Denique nec larem requiro, nec domuitionem paro. Cic. lib. 1. de Diuinat. Sed Rhodiorum classi propinquum reditum ac domuitionem dari. Ex vetusto exemplari legendum, domum itionem, disiunctum. Nonius domuitionem legit, & exempla affert, quem vide.

Domo, domas, domui, domitum, penult. corr. {[illegible]} domare (inquit Sipont.) propriè est vi atque armis imperio suo subijcere, A Græco [illegible], einsdem significationis. Idem alio loco, Domo propriè significat mansuefacio, & quasi domesticum reddo. Per metaphoram tamen accipimus pro Vincere & superare. Plaut. Casin. 5, Sed quid ais? iam domuisti animum, potius vt quid vir velit fieri, &c. Plin. de Viris illust. Prætor Galliam domuit Consul Hispaniam, altero Consulatu Sardiniam.

Animum rigentem domare. Seneca Hippol. 4.

Armis domare aliquem. Sil. lib. 17.

Corda dura domare. Ouid. epist. 4.

Crimina domare. Claud. Epigram. 9.

Crines domare certo ordine. Stat. 1. Achill.

Dolorem domare. Stat. 2. Syl. 1.

Equum domare cursibus. Seneca Hippol. 4.

Fortunam domuit virtutibus. Claud. 5. Paneg.

Gentes domare armis. Claud. de laude Serenæ, 22.

Lumina domare somno. Stat. 2. Thebaid.

Conterere, compellere, domare nationes. Cicero de Prouinciis Consul.

Frangere & domare nationes. Cic. de Prouinc. Consul. Quas nationes nemo vnquam fuit qui frangi domaríque cuperet.

Mentem domat respectus honesti. Claud. 7. Paneg.

Obsequium Tigres domat. Ouid. 2. de Arte.

Seruitia virtute victoriáque domare. Cic. pro Sextio, Non est passus ille vir, qui sceleratissimos ciues, qui acerrimos hostes, qui maximas nationes, qui reges, qui gentes feras atque inauditas, qui prędonum infinitam domum, qui etiam seruitia virtute victoriáque domuisset, qui omnibus bellis terra maríque compressis, &c.

Spémque metúmque domare magno pectore. Stat. 2. Sylu. 2.

Spiritum auidum domare. Horat. 2. Carm. ode 2,
Latius regnes auidum domando
Spiritum, quàm si, &c.

Domare terram aratro, vel rastris. Colum. lib. 6. cap. 22. Virg. lib. 9. Id est colere.

Terrore domandus. Claud. in Epithalamio Palladij.

Ante domandum, Id est antea quàm domentur. Virgil. 3. Georg. de equis.

Domitus, penult. correp. {δεδαμασμένος} Participium, siue Nomen ex participio.
Subacti & bello domiti. Cic. pro Fonteio.
Manu Herculea domitus. Horat. 2. Carm. ode 12.
Amor domitus. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.
Domitæ & condocefactæ belluæ. Cic. 2. de Nat. deor.
Domiti boues. Plaut. Persa. 7,
Nam herus meus ad me iam misit domitos boues vt sibi mercarer.
Dente premunt domito Cybeleia fræna leones. Ouidius 10. Metamorph.
Domitæ gentes. Cic. de Prouinc. Consul. Atque hanc Macedoniam domitis iam gentibus finitimis, Barbariáque compressa, pacatam ipsam per se & quietam.
Hostis domitos. Ouid. ad Liuiam.
Domitas habere libidines. Cic. 1. de Orat. Sed authoritate nutúq; legum domitas habere libidines, coercere cupiditates, &c.
Domiti oculi, manus, & oratio. Plaut. Mil. 9, Hominem seruos suos domitos habere oportet oculos, & manus, orationémque.
Orbis domitus. Virg. 2. Georg.
Sagitta domitus Orion. Horat. 3. Carm. ode 4.
Ora domita frænis ligare. Seneca Hippol. 10.
Domitus orbis cultoribus. Virg. 2. Georg. Aspicis extremis domitum cultoribus orbem. Vbi Seruius, Inspice etiam extremum orbem cum suis cultoribus domitum.
Triumpho iusto domiti Parthi. Horat. 1. Carm. ode 12.
Bello domitæ Thebæ. Ouid. epist. 2.
Vrbes domitæ. Virg. 3. Georg.

Domitus, huius domitus, penult. correp. {δάμασις} Verbale. Cicero 2. de Natura deorum, Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum vectiones.

Domitor, pen. corr. domitoris, Verbale {δαμαστής} Qui domat: vt Regni domitor. Martial. lib. 9. Plinius in Paneg. Contemptor ambitionis, & infinitæ potestatis domitor, ac frænator animus, ipsa vetustate florescit. Ouidius de Trist. Quid tibi de tetrico referam domitore chimæræ?
Curarum domitor. Seneca Agamemn. 5.
Domitor equorum. Cic. 1. Offic. Domitor serpentium, Plin. lib. 25. cap. 2. Domitor armorum, Cic. pro Milone. Domitor Hispaniæ, Liu. 1. bel. Pun. Virg. 7. Æneid.
Ferarum domitor. Seneca Herc. OEtheo, 17.
Freti domitor Tiphys. Seneca, Medea, 1.
Gentium domitor. Seneca Octau. 8.
Malorum domitor. Seneca Herc. fur. 12.
Mundi domitor. Lucan lib. 7.
Orbis domitor. Seneca Herc. fur. 9.

Domitrix, pen. corr. {δαμάστειρα} huius domitricis, pen. prod. f. g. Verbale. Plin. lib. 36. cap. 16.
Equorum domitrix Epidaurus. Virg. 3. Georg.

Domator, penult. prod. domatoris {δαμαστήρ} Idem quod domitor. Tibullus lib. 4. eleg. 1, Te duce non aliàs conuersa tergo domator.

Domatio {δάμασις} Actus ipse domandi.

Domabilis, & hoc domabile, penul. corr. {δαμαστός} Qui domari potest. Horat. 4. Carm. ode 14, ad Augustum,
Te Cantaber non antè domabilis
Miratur. Ouid. 9. Metam. verba Iouis de Hercule, -nulláque domabile flamma.

Domiturus, penult. prod. {δαμάσων} Participium. Virgilius 4. Georgicorum,
Dulcia mella premes: nec tantum dulcia, quantum
Et liquida, & durum Bacchi domitura saporem. Claud. in Gigantomach. 3, O pubes domitura deos.

Domito, domitas, penult. corr. {δαμάζω} vt, Boues domitare. Virgil. 2. Georgic.
Domitare in puluere currus. Virg. 7. Æneid.
Furores domitare. Sil. lib. 7.
Populos domitare. Sil. lib. 3.

Domitura, pen. prod. {δάμασις} Plin. lib. 8. cap. 45, Domitura boum in trimatu, postea sera antè præmatura. Colum. lib. 6. cap. 2, Curandum ne in domitura, bos calce, aut cornu quenquam contingat.

Dominus, domini, penult. corr. {κύριος, δεσπότης, δυνάστης, αὐθέντης} Dicitur quasi qui domi præest, & domi imperat. Et dicitur is propriè qui domui præest, & qui domus imperium habet, cuíque omnis familia paret. Terent. Eunuch. 3. 2,
Apparet seruum hunc domini esse pauperis.
Dominus Iupiter. Ouid. & domino soluere vota Ioui.
Dominos, Cui seruitur, & cui populi subsunt. Virg. 1. Æneidos,
Romanos rerum dominos, gentémque togatam. Martial. lib. 1,
Deliciæ populi quæ fuerant domini.
Dominus ac rex aratorum. Cic. 5 Verr. Accipite nunc quid imperarit, & dissimulate vos, si potestis, vos intelligere, ipsum Prætorem, quod tota Sicilia perspexerit, redemptorem decumarum, atque adeo aratorum dominum ac regem fuisse.
Astrorum dominus Sol. Seneca Troade, 5.
Canum domini. Cic. 2. de Nat. deor. Canum verò tam fida custodia, támque amans dominorum adulatio.
Comitiorum dominus. Cic. 2. Verr. Interea comitia nostra, quorum iste se, vt cæterorum hoc anno comitiorum, dominum esse arbitrabatur, haberi cœpta sunt.
Senatus, dominus publici consilij. Cic. 3. de Legib.
Dominus epuli. Cic. in Vatinium, Quum ipse epuli dominus Q. Appius ablatus esset, &c.
Regni dominus. Seneca Hippol. 5.
Regni tristis dominus, Id est Pluto. Seneca Medea, 1.
Rerum domini. Virg. 1. Æneid.
Stygis dominus, Pluto. Seneca Herc. OEth. 4.
Iustitia summi rectoris ac domini numen. Cic. 4. de Fin.

In discordia dominorum, domus beata esse non potest. Cicero 1. de Finib.
Ancilla & dominus relatiua. Cic. 2. de Orat. Vt illud Nasicæ, qui quum ad Poetam Ennium venisset, eique ab ostio quærenti Ennium, ancilla dixisset, Domi non esse, Nasica sensit illam domini iussu dixisse, & illum intus esse.
Dominus & imperans. Cic. de Vniuersit. Deus autem & ortu & virtute antiquiorem genuit animum, eumque vt dominum atque imperantem obedienti præfecit corpori.
Dominus & moderator. Cicero 2. de Legib. Sit igitur hoc iam à principio persuasum ciuibus, dominos esse omnium rerum ac moderatores deos.
Victor & dominus. Cic. 6. Philipp. Sed quis vnquam tantis opibus, tantis rebus gestis fuit, qui se Pop. Rom. victoris dominiq; omnium gentium tutorem dicere auderet?
Dominus in suos. Cic. pro Rosc. Amer. Ne tandiu quidem dominus erit in suos, dum ex iis de patris morte quæritur.
¶Dominus simpliciter appellatur in lege ciuili is, qui quoquo tempore vsu cœpit. l. si finita. §. Iulian. D. de damn. infect.
¶Domini quoque appellatio ad eos extenditur, qui rei alicuius proprietatem habent, etiamsi vsusfructus alienus sit. Abusiuè tamen & filiusfamil. & cæteri liberi, qui in potestate sunt, & vsufructuarij domini dicuntur. Hæc ex Vlpiano. ¶Sunt etiam amantiũ verba dominus & domina, blanditiis apta. Ouid. Hæc tibi sub domino est Pyrrhe puella suo. Et iterum. Nã furor in dominam temeraria brachia mouit. ¶Sunt & coniugatorum interse. Ouid. lib. 3. Trist. de sua coniuge, Nuntiet huc aliquis dominam venisse resurgam.
Dominus, Qui in potestate habet. Cic. 3. Tusc. Qui ita sit affectus, eum dominum esse rerum suarum vetant a 12. tabulæ. Id est rerum administrationem habere.
Res Venereæ tanquam dominus agrestis & furiosus. Cic. de Senect. Bene Sophocles quum ex eo quidam iam confecto ætate quæreret vtereturne rebus Venereis, D.j meliora, inquit: libenter verò istinc tanquam à domino agresti & furioso profugi.
¶Acres domini. Lucret. lib. 5.
Bonus, assiduúsque dominus. Cic. de Senect. Semper enim boni, assiduíque domini referta cella vinaria.
Breuis dominus, Id est qui non diu rerum potitur. Horatius 2. Carm. ode 14.
Immites domini. Seneca Herc. fur. 7.
Iustus dominus alicuius rei. Vide IVSTVS.
Potens dominus. Virg. 6. Æneid.
Superbi domini. Virg. 12. Æneid.
Ignorare dominum nostrum. Cic. 4. Acad. Ita cogimur dissensione sapientum dominum nostrum ignorare.
Imponere dominum alicui. Cic. 13. Philipp. Etiámne in nostros liberos dominum & tyrannum comparabas?
Sui quenque iuris & retinendi & dimittendi esse dominum. Cic. pro Corn. Balbo.
Velle esse dominũ in alicuius bonis. Cic. pro Domo sua, Vna lusta illa rogatione sua eis bonis dominũ se in meis bonis esse voluisset.
¶Dominus, pro Marito. Virg. 4. Æneidos,
-connubia nostra
Reppulit, ac dominum Ænean in regna recepit.
¶Dominus, qui gladiatores seu munus gladiatoriũ emerendi fauoris causa dabat populo. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 19, Populi sensus maximè in theatro & spectaculis perspectus est. nam gladiatoribus quà dominus, quà aduocati sibilis conscissi.

Domina, huius dominæ {δέσποινα, κυρία} vt, Cupiditas honoris, dura domina. Cic. in Parad. Et in Pisonem. Item lib. 2. de Fin. Dominæ rerum omnium virtutes. Virg. 3. Æneid. Et cincti currum dominæ subiere leones. Hoc est Cybeles.
Herilis domina. Claud. 5. Paneg.
Vna quædam virtus omnium domina & regina virtutum. Cicero 3. Offic.

Dominicus, pen. corr. Adiectiuum {κυριακός} vt, Dominicus dies, qui antea dies solis dicebatur, quòd deo sacer sit.
Dominica fides. Paul. in l. cum de lanionis. §. dum de villico. D. de instruct. vel instrum. leg.
Dominicæ habitationes. Colum. lib. 9. cap. 1. Et Rationes dominicas pecuarias conficere, Varro 2. de Re rust. cap. 10.
Pecunia dominica. Vlpian. in l. seruus. D. de fideiussoribus, Si verò extra causam peculij fideiusserit: quod ex pecunia dominica soluerit, æquè vindicabitur: quod ex peculio, condici poterit.
¶Dominicæ res appellantur res Cæsarum, tit. Ne rei dominic. vel templ. C. Et sic Dominici coloni, in l. 7. C. de caus. fiscal. Imperatores enim Domini appellabantur, l. 3. D. de his quæ in testam. delent. Idq; sibi nomẽ primus vindicasse Caligula, diademate capiti imposito, dicitur, vt est à Sex. Aurel. traditum. Augustus certè, vt insolẽs nomen hoc semper reiecit, Tertulliano teste cap. 34. Apologet. Amplexus verò ac libens Domitia. cui hoc titulo Martial. sæpe assentatur.
¶Dominicum, pro Cœna dominica, seu cõmunione eucharistiæ. Cyprianus in tractatu de Eleemosyna, Locuples & diues dominicũ celebrare te credis, quæ corbanam omnino non respicis, quæ in dominicum sine sacrificio venis, quæ partem de sacrificio, quod pauper obtulit, sumis. Ex Erasmo in Cyprianum.

Dominulus, forma diminutiua apud Scæuolam iuxta Noricum textũ, in l. vxorem. §. testamento. 1. de leg. 3. D.

Dominor, pen. corr. dominaris {κυριεύω, δεσπόζω, αὐθεντέω, δυναστεύω, κρατέω} dominari, Imperium gerere, & præesse.
Florere & dominari. Cic. 1. de Orat. Hæc vna res in omni libero populo, maximéque in pacatis tranquillísque ciuitatibus præcipuè semper floruit, semperque dominata est.
Dominari & rerum potiri. Cic. 4. Acad. Cleanthes qui quasi maiorum est gentium Stoicus Zenonis auditor, solem dominari & rerum potiri putat.

Dominari

Dominari alicui regioni. Cic. pro Rabirio Posth. Dominatus est enim (inquit) Alexandriæ, imò verò in superbissimo dominatu fuit.
Victis dominari. Virgil. 1. Æneid.
Dominari in aliquem. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Sanctius his animal, mentisque capacius altæ
Deerat adhuc, & quod dominari in cætera posset. Cic. de Senect. Si vsque ad extremum spiritum dominatur in suos.
Dominari in re aliqua. Seruius Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 12, Casus & natura in bonis dominatur. Virgil. 2. Æneidos,
-incensa Danai dominantur in vrbe. Cic. pro Quinctio, Non vsque eo tamen vt in capite fortunisque hominum honestissimorum dominentur hi, qui, &c.
In affectibus dominari. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Potentia dominatur in ciuitate. Cic. pro Cecinna, Denique nimia ista quæ dominatur in ciuitate potentia, in hoc solo genere quiescit.
Vsus dicendi in omni pacata & libera ciuitate dominatur. Cic. 2. de Orat.
Consilium dominatur in corpore. Lucret. lib. 3.
Venus dominatur in mentes. Lucan. lib. 5.
Fortuna in Repub. dominatur. Cic. Q. frat. lib. 1. 1, Neque enim eiusmodi partes Reipub. geris, in qua fortuna dominetur, sed in qua plurimum ratio possit & diligentia.
Dominari inter aliquos. Cæsar 1. bel. Gall. Ouid. 3. Amor. eleg. 5,
Tu centum aut plures inter dominabere Nymphas.
Deus dominatur tota mente. Seneca Hippol. 2. Deum dicit amorem.
¶Dominor, aliquando passiuè capitur. Cic. lib. 1. Offic. O domus antiqua, heu quam dispari dominare domino.
Multos dominata per annos. Virgil. 2. Æneid.
Dominans, pen. corr. Participium {δυναστεύων.} Cic. 2. de Finib. Maximas verò virtutes iacere omnes necesse est voluptate dominante.
Fame dominante. Cic. pro Cluentio, Vt etiam bestiæ fame dominante plerunque ad eum locum, vbi pastæ aliquando sint, reuertantur.
Libidine dominante non est temperantiæ locus. Cic. de Senect.
Nullo dominante ruunt equi, Id est nullo regente eos. Seneca Hippol. 10.
Dominans ille in nobis deus. Cic. 1. Tuscul. Vetat enim dominans ille in nobis deus iniussu hinc nos suo demigrare.
Numina dominantia. Horat. in Arte poetica.
Dominantior, Comparatiuum {δυναστικώτερος.} Lucret. lib. 3,
Et magis est animus vitai claustra coercens,
Et dominantior ad vitam, quàm vis animai.
Dominatus, huius dominatus, pen. prod. {δυναστεία} Principatus. Cic. 4. de Finib. Idem 4. Tuscul. Dominatu regio Repub liberata.
Dominatus & principatus. Cic. 11. Philip. Cassio verò sententia mea dominatum & principatum dicari.
Potestas & dominatus. Cic. 2. de Nat. deor. Itaque necesse est illud in quo sit totius naturæ principatus, esse omnium optimum, omniumque rerum potestate dominatuque dignissimum.
Cupiditatis dominatus. Cic. in Parad. Quid quum cupiditatis dominatus excessit, & alius est dominus exortus ex conscientia peccatorum timor?
Copiæ, opes, maiestas, dominatus. Cic. 5. Tuscul. De Dionysio.
Impotens dominatus. Vide IMPOTANS.
Superbissimus dominatus. Cic. pro Rab. Posth.
¶Dominatu, in datiuo dici Gellius ex Cæsare author est. Sic enim ait, C. etiam Cæsar, grauis author linguæ Latinæ in Anticatone: Vnius, inquit, arrogantiæ, superbiæque, dominatuque. Hæc ille lib. 4. noct. Attic cap. 16.
Habere dominatum. Cicero in Parad. Iudex verò quantum habet dominatum!
Locari in dominatum, Vide LOCVS.
Occupare dominatum. Cic. 5. Tuscul. Duodequadraginta annos tyrannus Syracusanorum fuit Dionysius, quum v & a x natus annos dominatum occupauisset.
Terrenorum commodorum omnis est in homine dominatus. Cic. 2. de Nat. deor.
Nouo dominatu pulsum esse. Cic. pro Domo sua.
Crudeli dominatu ab aliquo teneri vrbs dicitur. Cic. 1. de Diuinat. Quæ erat vrbs in Thessalia, tum admodum nobilis, ab Alexandro autem tyranno crudeli dominatu tenebatur.
Dominator, pen. prod. {δυνάστης} Verbale: vt Dominator rerum deus. Cic. 2. de Nat. deor. Plin. lib. 36. cap. 15.
Freti sæuus dominator, Neptunus. Seneca Hippol. 12.
Potens dominator. Seneca Herc. fur 13.
Dominatrix, pen. prod. huius dominatricis {δεσπότις.} Cic. 1. de Inuentione, Cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas.
Dominatrix Cretæ freti. Seneca Hippol. 2.
Dominatio, Verbale, fœm. gen. {δυναστεία.} Cic. 5. Verr. Qua impudentia putatis eum in dominatione fuisse, qui in fuga tam improbus sit?
Contactus dominationis. Tacit. in vita Agricolæ, Oculos quoque à contactu dominationis inuiolatos habebamus.
Cupidines dominationis. Tacit. lib. 13, Quæ cunctis malis dominationis cupidinibus flagrans, &c.
Diuturnitas victoriæ & dominationis. Cic. Attico, lib. 7. 140.
Dominatio rationis in libidinem. Cic. 2. de Inuent. Temperantia est rationis in libidinem, atque in alios non rectos impetus animi firma & moderata dominatio.
Flagitia dominationis. Tacit. lib. 14, Cuncta eius dominationis flagitia in matrem transtulit.
Spes dominationis. Tacit. lib. 4, Et consiliis eiusdem ad spem dominationis vteretur.
Dominatio regnúmque iudiciorum. Cic. 1. Verr.
¶Aliena dominatio. Tacit in vita Agricolæ.
Crudelis, superba, ignominiosa, flagitiosa dominatio. Cicero 3. Philip. Nemo est tam stultus, qui non intelligat, si dormierimus hoc tempore, non modò crudelem, superbámque dominationem nobis, sed ignominiosam etiam & flagitiosam esse ferendam.
Impotentissima dominatio. Liu. lib. 4 Decad. 4, Si audire iuuat vera dominationis impotentissimæ crimina.
Nimia atque aspera dominatio. Pompon. in l. 2. §. & qui placuisset. D. de orig. iuris.
¶Adipisci dominationes. Tacit. lib. 4. Dum adipisceremur dominationes multa charitate.
Captare dominationem. Tacit. lib. 4, Quo facinore dominationē captauerit, expediam.
Nouam dominationem sibi comparare. Cic. 1. de Lege Agrar.
Comprobare dominationem. Liu. lib. 4. Decad. 4, Et ipsum velut comprobata dominatione firmiorem futurum, &c.
Dominationem sibi concupiuit. Tacit. lib. 20.
Fastiditus dominationibus. Tacit. lib. 13, Segnis & dominationibus aliis fastiditus.
Dominationem habere in aliquem. Author ad Heren. lib. 4, Non sunt omnia committenda fortunæ, ne magnam nimis in nos habeat dominationem.
Vita sub dominatione misera est. Asinius Pollio Ciceroni, libro 10. 31.
Dominationem quærere. Cic. ad Attic. 8.
¶Dominationem dici obseruaui, quum filiusfamiliâs ius patriæ potestatis exit, suíque dominij & iuris, patérque familiâs efficitur. Id quia rarum est, idoneum censui quod hic insererem. Festus, Regalia exta appellantur, quæ potentibus insperatum honorem pollicentur: priuatis & humilioribus hæreditates: filio familiæ dominationem. Ex Turnebo.
Dominium {δεσποτεία} Imperium & principatus. Varro 2. de Re rust. cap. 6, In mercando item (vt cæteræ pecudes) emptionibus, traditionibus, dominium mutant. Sueton. in Tiberio, cap. 59.
¶Dominium, Iurisconsultis ius est de re corporali perfectè (quod salua legum prohibitione fiat) disponendi. Alciatus in l. traditionibus. C. de pactis. Diuiditur autem dominium in directum & vtile, l. 3. §. fin. si ager vectig. Item in proprietatem & vsumfructum, l. qui vsumfruct. D. de verb. oblig. Sed & alias in iure inueniri dominij species indicat Alciatus in Pareig. quem vide.
Dominium à possessione differt. Dominium ius illud significat, quo rem facimus nostram, nobísque propriam: possessio, in detentione & occupatione rei spectatur. Illud in iure, quod habemus de ipsa liberè disponendi, positum est: hæc in vsu rei, & detentione magis versatur: ipsa quidem dominio prior & antiquior, si rerum originem aspicias, sed iuris ordine, authoritatéque posterior. Ex Connano, lib. 3. cap. 3.

D O N

DONACERA {Δονάκηρα} Phtiotidis mons, cuius meminit Plinius lib. 4 cap 8.
Donaria, Donatiuum, Vide DONVM.
Donatus {δεδωρημένος} Participium à Donor. vide Dono in DONVM.
DONATVS, Nomen viri Grammatici doctissimi. Hic fuit diui Hieronymi præceptor.
Donax {δόναξ} Calamus crassiore ligno, & tenui foramine, quem totum fungosa replet medulla, fruticosissimus, & non nisi in aquaticis natus, sagittarius aptissimus, longissima habet internodia: & dum calefactus est, facile flectitur. Ex Plinio, libro 6. cap. 36. ¶Est item Donax, piscis genus, cuius meminit Plin. lib. 32. cap. vlt.
Donec, Aduerbium {ἕως, μέχρις, ἄχρι, ...} Id est, quoad, vel quousque. Plaut. Amphit. 7,
Neque ita di me ament, credebam primò mihimet Sosiæ,
Donec Sosia ille egomet fecit sibi vti crederem.
Vsque donec. Plaut. Milit. 5. Terent. Adelph. 4. 6,
Certum obsidere est vsque donec redierit.
Vsque adeo donec. Plaut. Cistel. 7. Terent. And. 4. 1,
Nunquam destitit orare vsque adeò donec perpulit.
Donec effecero, siue perfecero. Terent. Phorm. 4. 2. Ibidem, 2. 3. Virgil. 1. Æneidos,
-donec regina sacerdos
Marte grauis geminam partu dabit Ilia prolem.
Donec peruentum est ad hæc tempora Liuius. Virgil. eclog. 6,
Cogere donec oues stabulis, numerúmque referre Iussit.
¶Donec, pro Quandiu. Ouidius, Donec eram sospes. Idem,
Donec eris felix, multos numerabis amicos.
Donicum {ἕως} Idem significat quod Donec, Quandiu, vel Quoad. Plaut. Capt. 6,
Ego me amitti, donicum ille huc redierit. Idem Trucul. 3. Cato cap. 149, Donicum pecuniam satisfecerit, aut delegarit, pecus & familia quæ illic erit, pignori sunto.
Dono, Donas, Vide DONVM.
Donum, huius doni {δῶρον, δωρεά.} Plin. lib. 34. cap. 10, Græci enim (ait) antiqui doron palmum vocabant: & ideo dona munera, quia manu darentur. Terent. Eunuch. 5. 9, Quod vis donum & præmium à me optato, id optatum feres. Vbi Donatus, Donum, præmium est: & munus, præmium: sed donum præmium diis datur: munus, præmium hominibus. Nam separatim, donum deorum est, præmium virorum est fortium, munus hominū. & donum munúsque tam ante factum quàm post factum datur: præmium, nō nisi post factum est. Donum, voluntatium: præmium debetur. Alij ergo [illegible] pronuntiant: primo donum: & sic præmium, quasi vnam partem orationis.
Donum est diuinum rationis & consilij. Cic. 3. de Nat. deor.
Musarum dona. Horat. 2. epist. 1.
Donum atque munus. Cic. pro Archia, Quare suo iure noster ille Ennius sanctos appellat poetas: quòd quasi deorum aliquo dono atque munere commendati nobis esse videantur. Idem pro Cluentio, Tantum donis datis muneribusque perfecerat, vt, &c.

Donum à munere quid differat. Vide MVNVS.
Agreste donum. Sil.lib.13.
Amplissima impreatorum dona. Vide AMPLVS.
Breue donum exigui temporis Seneca Hippol.6.
Cerealia dona, Id est panis. Sil.lib.7.
Diuia donis delubra. Ouid.2. Metam.
Ditia dona. Stat.10. Thebaid.
Dulcia dona. Claud.epig 40.
Exitiale donum. Virgil.2. Æneid.
Feralia dona. Ouid.9. Metam.
Grandia dona. Ouid epist.3.
Grauia dona auro. Virgil.3. Æneid.
Iugalia dona. Ouid.3. Metam. -donisque iugalibus arsit.
Lenæa dona, vinum. Stat.4. Sylu.6.
Leuiora dona. Ouid.13. Metam.
Nuptialia dona. Cic. pro Cluentio. Vide NVBO.
Prælarga dona Claud 4. Paneg.
Pretiosa dona. Seneca Medea, 10.
Prodiga dona. Stat.2. Sylu.1.
Donum regale intercuersum. Vide INTERVERTO.
Regia dona. Virgil.1. Æneid.
Rustica dona. Ouid 2. de Arte amandi.
Suspecta dona. Virgil.2. Æneid.
Tristia dona. Virgil 3. Æneid.
Vberiora dona. Ouid. epist.16.
Venerabile donum. Virgil.6. Æneid.
Vile donum. Claud. de Laude Serenæ, 22.
Votiua dona. Seneca Hippol.2.
¶Abnuere dona. Seneca Thyeste, 6.
Abstinere dono & pactione, Vide ABSTINEO.
Accedent tibi à me dona. Vide ACCEDO.
Accumulare donis aliquem. Virgilius 6. Æneid. Vide ACCVMVLO.
Addere dono. Vide ADDO.
Adolere altaria donis. Lucret.lib.4.
Afferre Reip. donum. Cic. 1. Philipp Non intermittebas quasi donum aliquod quotidie afferre Reipub.
Honore & donis celebrari. Virgilius 8. Æneidos. Proprium est deorum.
Votiuis donis templa colere. Seneca Hippol.2.
Conferre dona. Vide CONFERO.
Congesta dona vndique. Sil.lib.13.
Corrumpentia sensus dona Claud 6. Paneg.
Decimaria dona. Vide DAMNO.
Dare dona & munera. Cic. pro Cluentio. Tantum donis datis muneribúsque perfecerat, vt, &c.
Dono dare. Terent. Eunuch.4.6, Hanc tibi dono do. Ibidem, 1.2, Num solus dona dat?
Empta pax donis. Lucan.lib.10.
Exigere dona. Stat.10. Thebaid.
Expectata dona laborum. Valer.7. Argon.
Infecta dona facere. Vide INFECTVS.
Veneno illitum donum. Vide ILLINO.
Opulentum templum donis. Virgil.1. Æneid.
Honestis ornari donis. Horat.2. epist.2.
Peragere dona, Donare quod promiseras. Virgil.5. Æneidos, Post vbi confecti cursus, & dona peregit. Vide PERAGO.
Rependere dona alterius. Stat.9. Thebaid.
Sacrata dona templorum. Valer.7. Argon.
Supplicibus donis superare aliquem. Virgil.3. Æneidos,
Iunoni cane vota libens, dominámque potentem
Supplicibus supera donis.
Tribuere dona alicui. Ouid 9. Metam.
¶Donum honorarium, Id est quod datur patrono: ab honore dictum, quòd huiusmodi muneribus clientes patronos suos solebant honorare. Neque enim, vt hodie, ita olim patroni mercede conducti clientum negotia suscipiebant, quod illo tempore ignominiosissimum putabatur. Grati tamen clientis erat, acceptum à patrono beneficium munusculo aliquo remetiri, quod illi donú honorarium vocabant. Budæus.
Donum & Munus, ait Vlpianus, sic differunt, vt genus & species. Nam genus esse donum Labeo, à donando dictum munus speciem. Nam munus esse donú cum causa, vt puta, natalitium, nuptalitium, l.194 D. de verb. oblig.

Dono, donas {δωρέομαι, χαρίζομαι} donare, Munus dare. Plaut. Aulul.2, Ab eo donatur auro, vxore, & filio. Huius compositum est Condono, de quo suo loco.
Inferi & donari ab arte dicitur res aliqua Cic.1. de Orat.
Dono tibi hanc rem. Cæsar 7. bel. Gall. Prædam militibus donat. Sic 3. bel. Ciuil.
Dono te hac re, Dono te munere. Cic. pro Archia poeta, Itaque si ciuis Romanus Archias legibus non esset, vt ab aliquo Imperatore ciuitate donaretur, perficere non potuit? Suetonius in Vita Augusti, capite 51, Et ne enumerem quot & quos diuersarum partium venia & incolumitate donatos. Cornelius Nepos de Vita Attici, Auxit hoc beneficium alia quoque liberalitate: nam vniuersos frumento donauit.
Donare alicui multa largè & effusè. Hoc est, honorificè præmiari. Cic. pro Roscio Amerino, Non pauca suis adiutoribus largè effuséque donabat.
Circunspectius donare. Seneca de Benef. libro 3. capite 14, Hoc enim ipsum scio sunt qui nullam legem huic constituerunt, vt circunspectius donaremus, circunspectius eligeremus eos in quos merita conferuntur.
Donare aliquem æternitate. Plin.lib.2. cap.7.
Auro donari. Properti.lib.3. eleg 13.
Corona donari. Cic. Lucceio, lib.5.12.
Donare aliquem dono. Plaut. Stich.12. Sic Donare aliquem præmiis, apud Ciceronem pro Rosc. Amer. Et Donare militem donis, apud Liuium 4. bel. Pun.
Culpa grauis precibus donetur. Ouid.2. de Ponto, eleg.7.
Donare fugam alicui. Sil.lib.15.
Funera alicui donare. Sil.lib.15,
-& quot funera Pœnis
Donarunt praui suffragia tristia campi!
Donare aliquem gaudiis Plaut. Aulul.27.
Immortalitatem alicui donare. Cic. in Pisonem, Mihi Pop. Rom. vniuersus illa in concione non vnius diei gratulationem, sed æternitatem immortalitatémque donauit.
Inimicitias suas Reip. donare. Cic. Metello, libro 5.4. Tu tuas inimicitias, vt Reipub. donares, te vicisti: alienas vt contra Rempubl. confirmes, adduceris? Donares, id est permitteres.
Vtinam tibi istam mentem dij immortales donarent. Cic. 1. in Catil.
Connubia donare muneribus. Ouid. epist.12.
Munere promisso aliquem donare. Virgil.5 Æneid.
Dominam iubeo pretioso munere dones. Ouid 2. de Arte.
Hunc iuuenem egregium præstanti munere donat. Virg.5. Æneid.
Munera donare alicui. Cic.5. Tuscul.
Nomine donare. Lucret.lib.1,
Quòd patrio princeps donarat nomine regem.
Iuueni donare puellam. Catul. in Carm. Nupt.
Salute donare aliquem. Tibul.lib 3. eleg.1.
Sed primùm nympham larga donate salute.
¶Donare ad processus. Id est vt eo donatarius vtatur in pompa, vel quum in Principis est comitatu. Id enim significat processus in l. cum & Imperator. D. de donat. inter vir. & vxor. teste Alciato lib.3. de verb. signific. Vnde & alibi dicitur, l.1.C. de sent. pass. quum processisset, Imperator salutatus est. Propriè nanque dicimur procedere, qui pompa quadam procedit in publicum, veluti si sponsus procedat, aut sponsa: quod Virgil. dicit, Tandem progreditur.
Donare vacatione. Cic.2. de Nat. deor.
Dono rem bistuc dictum vt expers sis metu. Plaut. Asin.3.
¶Honoribus donandus infans. Stat.5. Thebaid.
Laurea donandus Apollinari. Horat.4. Carm. ode 2.

Donatus, pen. prod. Participium {δεδωρημένος, δωρητός} Cui aliquid dono datum est. Virgil.5. Æneidos,
Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit.
Æs alienum alicui ab aliquo donatum. Cicero Bruto, 6.4. Neque Dyrrhachini inficiantur, sed sibi donatum æs alienum à Cæsare dicunt.
Homo quasi diuino munere donatus Reip. Cic. de Arusp. resp.
Donati incolæ Lario. Plin.lib.3 cap.20.
Toro aliquo donata virgo. Claud. 7. Paneg.
Promisso donata est munere pubes. Sil.lib.16.
Diuinitus æterna donata salute. Lucret.lib.5.

Donatio, Verbale {δόσις} Donationem propriè dici existimat Vlpianus, quum quis ea mente dat, vt statim velit accipientis fieri, nec vllo casu ad se reuerti: & propter nullam aliam causam facit, quam vt liberalitatem & munificentiam exerceat. quod si sub conditione fiat, non est donatio. Cic. in Orat. Vt corona aurea donaretur: eáque donatio fieret in theatro, populo conuocato.
Bonorum donatio. Cic.4. Philipp. Quod non bonorum donatio, non agrorum assignatio, non illa infinita Pompeij hasta satiauit.
Donatio mortis causa, est, quum quis habere se mauult, quàm eum, cui donat: magísque eum, cui donat, quàm hæredem suum, l.1. D de donat.
Donatio honoris causa, est, quam vxor marito ad honorem ac dignitatem aliquam consequendam facit. Caius l.40 D. de donat. inter vir. Nuper ex indulgentia principis Antonini recepta est alia causa donationis, quam dicimus Honoris causa, vt ecce, si vxor viro Laticlauij petendi gratia donet, vel vt equestris ordinis fiat, vel ludorum gratia.
Donatio propter nuptias dicitur, quæ tum ante, tum post contractas nuptias à viro in mulierem conferuntur. Institut. §.3. de donat. & l.20. C. de donat. ante nupt.

Donarium, donarij {ἀνάθημα} Donum est, non locus vbi reponitur donum, inquit Valla lib.1. Contrarium tamen dicit Seruius. Sipontinus, Donaria, ipsa dona, quæ dijs offeruntur, & sacras mensas atque aras ornant. Macrobius, Ornamenta verò sunt clypei, coronæ, & huiusmodi donaria.
Donaria, abusiuè ipsa templa in quibus donaria offeruntur. Virg. 3. Georg. -ductos alta ad donaria currus. Gell. lib. 2. cap.10, Vbi reponi solerent signa vetera, quæ ex eo templo collapsa essent, & alia quædam religiosa donariis consecrata. Apuleius lib.2. Floridorum, Ibi donarium deæ perquàm opulentum, plurima auri & argenti ratio in lancibus, speculis, poculis, & huiusmodi vtensilibus. De Iunonis fano apud Samum loquitur.

Donatarius, Cui quid dono datur, præsenti vel absenti. l. etiam. l. absenti. D. de donat. l. nec ambigi. C. eod. tit.

Donatiuus, Adiectiuum, Qui donari potest. Paulus, Si duobus debitoribus mortis caussa donatiuus creditor, vni acceptum tulit, & conualuerit: eligere pin est vtri códitit. § pen. l. Senatus censuit. D. de mort. caus. donat. Haloander hanc vocem non agnoscit, sed pro ea Donatiuus exposuit.

Donatiuum, pen. prod. {ἐπίδοσις} Munus quod à principe vel imperatore donatur militibus: vt ob victoriam, aut adoptionem Cæsaris, aut auspicia imperij: dabatur & authoritatis in ipso tyrocinio, vt militantis. Sueton in Domitiano, cap.2, An duplum donatiuum militi donare. Idem in Nerone, cap.7, Populo congiarium, militi donatiuum proposuit. Plin. in Paneg. Nam mihi cogitanti eundem te collationes remisisse, donatiuum reddidisse, congiarium obtulisse, &c.

Pronunciare

Pronunciare donatiuum. Sueton. in Caligula, cap. 46, Pronūtiatóq; militi donatiuo, centenis viritim denariis, quasi omne exemplum liberalitatis supergressus: Abite (inquit) læti, abite locupletes.

Donaticæ coronæ {δωρητικοὶ στέφανοι} quibus victores in ludis donabantur: quæ postea magnificentiæ causa institutæ suos super modum aptatæ capitibus, quasi amplitudine sua quum lares ornantur. Festus.

Donus, doni {δῶνος} Ponderis genus quoddam est, libram vnam & duodecim vncias continens. Sic Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 6.

DONYSA, pen. prod. {Δόνουσα} insula Cycladarum vna, cuius meminit Virgil. 3. Æneid. -viridémque Donysam.

D O R

DORA {Δώρα} Fons inclitus Arabiæ, non procul à Daulote alio quoque fonte, de quo vide Plin. lib. 6. cap. 28.

DORACTA {Δώρακτα} Insulæ nomen in sinu Persico, cui Mazena quidam præfuit, à quo Mithropastes Satrapa, Darium fugiens hospitio acceptus est, nauigationis ducem postea sese illi præbens, quò in patriam, quod quærebat, remearet. Ita Strab. lib. 16.

Doratismus, doratismi {Δορατισμός} Dicitur à Græcis, vbi hastis res geritur in pugna. Vide Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 15.

Dorcas, dorcadis, pen. corr. fœm. gen. {Δορκάς} Latinè dama dicitur. Martial. lib. 13,
Delicium paruo donabis dorcada nato. Plin. lib. 28. cap. 8, Dorcadis pelle collo suspensa.

Dorella, Droda, siue Drodella, Semen est aurei coloris, quod plerique legitimum referre Myagrum falsò existimant. Siquidem folus rubiam nō æmulatur, sed syluestrem erucam, vt quæ laciniata spectentur; nec semen profert fœnogræco simile, sed papaueris modo exile. Author Matthiol. Senens. apud Dioscor. lib. 4.

DORCEVS, Dorcei, nomen canis apud Ouidium lib. 3. Metam.

DORES, Herodoto lib. 1, Populi sunt in Asia quos Crœsus subegit.

DORICA, Vide DORIS.

Dorides {Δορίδες} vt ex Ælio Dionysio refert Cælius, mensæ quædam coquinariæ sunt: sic dictæ ἀπὸ τοῦ δέρειν, quod significat polire: vnde etiam inflectitur δόρυ, quod nunc hasta significatur, nunc simpliciter omne lignum. Vide Rhodig. lib. 8. cap. 15.

DORII, & Dorienses, siue Dories {Δωριεῖς} Populi sunt Achaiæ: sic dicti à Doride, regione Græciæ, iuxta Maliacum sinum, cuius à tergo mons est Oeta. ¶ Sunt & eiusdem nominis populi in Asia, Caribus vicini ad Carpathium mare, à superioribus oriundi, quorum frequēs est mentio apud Herodotum lib. 1.

DORILAAE {Δορυλάειοι} Phrygiæ populi, in conuentu qui à Synnada accepit nomen, vt scribit Plin. lib. 5. cap. 29.

DORION {Δώριον} Messeniæ ciuitas, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 5. & lib. 5. cap. 29.

DORION {Δώριον} Oppidum est Peloponnesi, iuxta quod Thamyras citharœdus Musas ad cantus certamen prouocauit. Meminit huius oppidi Plin. lib. 4. cap. 5. Item Lucan. lib. 6,
-Pteolos & Dorion
Ita nobile Pteridum. ¶ Est & eiusdem nominis oppidum in Magnesia, apud eundem lib. 4. cap. 10. ¶ Tertium item in Ionia, minoris Asiæ regione, apud eundem lib. 5. cap. 29.

DORIPPE, Dorippes {Δωρίππη} Vxor fuit Anij, quem Apollo ex Rhœo Staphyli filia susceperat. Hæc tres genuit filias, Oeno, Spermo, Elaida, quibus id impetrauit Dionysius, vt quicquid tangerent in optimum statim verteretur, & vinum, ac oleum: vnde dictæ Cœnotropæ, quasi in nouas formas omnia vertentes. Cæl. Antiq. lect. lib. 7. capite 15.

DORIS, huius Doridis, pen. corr. fœm. gen. {Δωρίς} Regio est Græciæ iuxta Maliacum sinum, cuius à tergo mons est Oeta, à qua Dorij siue Dorienses, siue Dories appellati. Ab his etiam Dorica lingua. Cic. pro Flacco. Doris item vrbs eius regionis. Dorios Plato appellatos existimat à Dorico quodam, à quo exules restitui suos, quum prius Achiui nominarentur. Seruius verò à Doro Neptuni filio nominatos affirmat. Sunt etiam qui à Doride Nympha Oceani & Tethyos filia nomen putent sumpsisse: quam Nereo fratri vxorem dedit, & ex qua magnus nympharum numerus procreatus est. Quæ quoniam maris dea est, aliquādo pro mari à poetis vsurpatur. Virg. 10. ecloga,
Doris amara suam non intermisceat vndam.
Spumosæ Doridos antra vitrea. Stat. 3. Sylu. 2.
Amara Doris. Virgil. eclog. 10.
Cærula Doris. Ouid. 13. Metam.
Formosa Doris. Propert. lib. 1. eleg. 16.
Glauca Doris. Stat. 4. Sylu. 2.
¶ Doris Locrensis, vxor Dionysij Syracusani. Cic. 5. Tuscul.

Doricus, penult. corr. Adiectiuum {Δωρικός} vt, Dorica castra. Virgil. 2. Æneid.
Genus Doricum. Seneca Agamemn. 6.

Doris, doridis, pen. corr. {Δωρίς} Vestis muliebris Herodoto dicitur, quæ fibula partem alioqui hiantem subnecteret: eiusmodi nanque veterum mulierum gestamen erat. Sic autem dictam tradunt, quòd Doricum crederetur inuentum peplis fibulam addere in pectoris summo. Vide Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 18.

DORIS, nympha. Vide suprà in DORIS, regio.

Doris, doridis, Herba est anchusæ similis, lanuginosior tamen, & minus pinguis, tenuioribus foliis, & languidioribus. Radix oleum non fundit, sed rubentem succum: & in hoc ab anchusa distinguitur. Hæc Plin. lib. 22. cap. 20.

DORISEVM {Δωρίσειον} Promontorium in Attica, à Pyræo XLII. M. pass. distans, tradente Plin. lib. 4. cap. 7.

DORISSI {Δωρίσσοι} Arianæ regionis populi, de quibus Plin. libro 6. capite 23.

DORISCVS {Δωρίσκος} Thraciæ locus est. Plin. lib. 4. cap. 11, Doriscus cc. millium hominum capax, ita Xerxes ibi dinumerauit exercitum. Fuit igitur sabulum cuipiam adsimilis, quo conferto quantum militum esset dignosci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non suppetebat. Id quod pluribus lib. 7. Herodotus prosequitur.

DORIVS {Δώριος} Fluuius Hispaniæ, qui Lusitaniam à Gallecia separat. Ptolem. Hunc Plinius appellat Durium. Vide DVRIVS.

Dorius, Adiectiuum {Δώριος} Idem quod Doricus. vt Carmen Dorium. Horat. Epod. 9. ¶ Erat autem Dorium, cantilena ad virtutem incitans. Vnde prouerbium, A Dorio ad Phrygium. Vide Erasmum in Chiliadibus.

Dormio, dormis, dormiui, dormitum, pen. prod. {εὕδω, καθεύδω, κοιμάομαι, καταδαρθάνω, ὑπνόω} dormire. Cic. 2. de Diuinat. Contrahi autem animum Zeno & quasi labi putat, atque concidere, & ipsum esse dormire. Plaut. Trinum. 20, -dormibo Placidè in tabernaculo. Hic est futurum antiquum. quod & apud Catonem legitur, cap. 5, Et valebit rectius, & dormibit libentius.
Dormire sine omni cura. Plaut. Trinum. 9.
Altum dormire. Iuuenal. satyr. 1.
Ex lassitudine arctius dormire. Cic. 2. de Inuent.
Exiguum dormire. Plin. lib. 10. cap. vlt.
Dormire in dexteram aurem, fiducia alterius, Est securum & incurium esse. Plin. epist. penult. lib. 4.
Dormire otiosè in vtramuis aurem, Est animo otioso, securo, vacuoque esse. Terent. Heaut. 2. 3,
-ademptum tibi iam faxo omnem metum,
In aurem vtramuis otiosè vt dormias.
Cubili vacuo dormire. Ouid. 2. Amor. eleg. 10.
In medios dormire dies. Horat. 1. epist. 2.
Dormiit ad horam tertiam. Cic. Attico, lib. 10. 205.
Ad lucem dormire. Vide AD præpositionem.
In lucem dormire. Horat. 1. epist. 19.
Dormire totum mane. Vide MANE.
Tam multum dormiens. Cic. 2. de Diuinat. Nec tam multum dormiens vllo somno sum admonitus tantis præsertim de rebus.
Noctes longas dormire. Horat. 2. Carm. ode 15.
Nox vna perpetua dormienda. Catull. ad Lesbiam.
In vtrumuis dormire oculum. Plaut. Pseud. Sensum habet eundem cum eo, Dormire in vtramuis aurem.
Non dormire alicui, dicitur is qui nō inseruit ei, neque per omnia gerit morem. Cic. ad Fabium Gallum, lib. 7. 25, Captus (opinor) olim, Non omnibus dormio: Sic ego, Non omnibus, mi Galle, seruio. Plutarchus in libro cui titulum fecit ἐρωτικός, fabulam super hac re non illepidam narrat. Quum Galba quispiam (aliis Cabbas, aliis Calbas vocatur) conuiuio Mecœnatem excepisset, sensissétque iam è nutibus hominem inflammatum in vxorem suam, sensim demisit caput, perinde quasi dormiret. At quum interea famulus quispiam ad mensam accedens, vinum clàm tolleret, ibi iam vigil & oculatus: Infelix, inquit, an nesciebas me soli Mecœnati dormire? Vide Erasm. in prouerb. Non omnibus dormio. Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 16. Vide etiam PANNVNCHO.
Dormit Sol: quando non lucet. Plaut. Amphit. 4.
Proficisci ad dormiendum. Cic. 2. de Diuinat.
Ire dormitum. Horat. 1. Serm. satyr. 6.

Dormiens, Participium {εὕδων} Qui dormit. Significat etiam cessantem siue cessatorem. Terent. Adelph. 4. 5,
Quid credebas? dormienti hæc tibi confecturos deos?
¶ Dormiētes, pro cessatoribus, inertibus, & negligentibus sua agentibus. Hinc vulgatum illud, Vigilanti & non dormienti ius ciuile scriptum est. l. pupillus. in fin. D quæ in fraud. credit. Vigilātes autem accipimus, qui suarum rerum satagunt.

Dormitio, dormitionis, Verbale. Varro Sexag. O stulta nostri pectoris dormitio vigilabilis. Et alio loco idem, Quid mihi cum somno, si dormitio tollitur? Nonius.

Dormito, dormitas, penult. prod. {νυστάζω} dormitare, Leuiter dormio. Gallicè *Sommeiller*. Cic. ad Attic. lib. 2. 31, Cœnatu mihi & iam dormitanti pridie Calend. Maias epistola illa est reddita. Horat. in Arte poetica, -quandoque bonus dormitat Homerus. Hoc est negligenter scribit. Quandoque errat bonus poeta. Acron.
Dormitandum tibi non est. Hoc est, non cessandum, nō negligenter curandum & agendum. Plaut. Epid. 3.
Oscitans & dormitans sapientia. Cic. 2. de Orat.
¶ Dormitare videtur pro dormire accipi. Cic. 1. de Diuinat. Ad lucem denique arctè & grauiter dormitare cœpisse.

Dormiscere {ὑπνάζειν} Idem quod dormire. Plaut. Curcul. 7,
Caput deponit: quum dormiscit, et subduco anulum.

Dormitator, pen. prod. Verbale {ὑπνώδης} Qui solet dormire, & omnia negligentius agere. Plaut. Trinum. 13, -mira sunt
Ni illic homo est aut dormitor, aut sector zonarius. Turnebus pro fure accipit.

Dormitorius, Adiectiuum {κοιμητικός} vt Dormitorium cubiculum, vbi dormitur. Plin. lib. 2. epist. 17, Adhæret dormitorium membrum transitu interiacente. Idem lib. 5. epist. 101.
Carruca dormitoria. Vide Carruca, in CARRVS.

Dormitorium, Substantiuum {κοιμητήριον} Locus in quo dormimus. Plin. lib. 30. cap. 6, Post hæc iubent eum in pariete dormitorij eius tectóve includi.

Doron {δῶρον} Palmum significat, & munus. Plin. lib. 35 cap. 14, Græci antiquitus doron palmum vocabant: & ideò dona munera: quia manu darentur.

DORON {Δῶρον} Ciliciæ oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 27. ¶ Est item Doron, flumen Phœnices, authore eodem Plin. lib. 5. cap. 19.

Doronicus, doronici, Vulgus officinarum nominat radicem, quam in primis commendarunt Arabes, & præsertim Auicenna ad cordis affectus, contra venena & deleteria medicamenta. Plantam, cuius hæ sunt radices, hactenus non vidimus: quanquam affert Ruellius folia esse ferè acuo rumicis. Alij verò ea leucoio similia esse volunt. Doronicus Actuario Carnabadium dicitur. Affertur ex Alexandria Ægypti, & ex Gargano Apuliæ, sed viribus longè infirmior. Vide

Matthiol. Senens. in lib. 2. Dioscor.

Dorothece, dorothecês {δοροθήκη} Hastarum repositorium Iulio Polluci, quam Homerus Syringa vocat Iliad. 19. Alij etiam Dorodochen. Vide Rhod. lib. Antiq. lect. 21. cap. 18.

DOROTHEVS {Δωρόθεος} Pictor insignis fuit, Neronis principatu, qui Anadyomenen, quam tabulam Augustus dicauerat, carie consenescentem, renouauit, aut potius aliam pro ea sua manu substituit, vt refert Plin. lib. 35. cap. 10. ¶ Alius fuit Dorotheus medicus, de quo idem Plin. lib. 22. cap. 22.

Dorpia {δορπία} Primus dies celebritatis quæ Apaturias Athenis vocabatur & celebrabatur: sic dictus, quòd sodales ad vesperam in vnum coacti epularentur. Vide suprà in APATVRIA. & Suidam.

DORSENNVS Fabius, Poeta comicus, cuius testimonio & versibus vtitur Plin. lib. 14. cap. 13.

Dorsum, dorsi, n. g. & Dorsus, huius dorsus, secúdum Probum {νῶτον, μετάφρενον, ῥάχις} dicitur tota posterior corporis pars, quòd sit deuexa sit deorsum, vt loquit Festus. Plaut. Milite,

Timeo quod rerum gesserim, ita dorsus totus prurit.

Curuum dorsum. Seneca OEdipo, 5. De Delphinis.
Subire vnus dorso Horat. 1. Serm. satyr. 9. De armentis dicitur.
Educto surgit mare adorso. Lucan. lib. 2. De Apennino monte.
Pandum dorsum. Seneca Agamemn. 6. De delphinis.
Recurua dorsa campi. Claud. de Aponi balneis, 5.
Crepido longi dorsi. Stat. 1. Achil.
Duplici dentalia dorso. Vergil. 1. Georg.

¶ Dorsum in mari. Virgil. 1. Æneidos, Dorsum immane mari summo. Idem 10. Æneidos,

Namque inflicta vadis, dorso dum pendet iniquo. Significat duriorem arenam, vt ait Seruius, quæ remeantibus fluctibus & ventibus densatur, & in modum saxi indurescit: quod à nautis pulu oua dicitur.

¶ Dorsum, Promontorium. Plin. epist. 184, Hæc lacu propius, illa latius vtitur. hæc vnum sinum molli curuamine amplectitur: illa editissimo dorso duos dirimit. Dorso, id est promontorio in lacum prominente.

Dossum antiqui dicebant, quod nunc dorsum dicimus. Inde dossuaria iumenta à Varrone dicta, lib. 2. de Re rust. cap. 10, quæ dosso vehunt, Ad quam rem (inquit) habent iumenta dossuaria domini, alij equas, alij pro his quid aliud, quod onus dorso ferre possit. Ibidem, cap. 6.

Dorsualia, Budæo dicuntur, quæ igni opponuntur quum accumbimus.

Dorsualia {νωτιαῖα} Tegumenta, quibus equi & boues teguntur. Iulius Capitolinus, Processerunt centum albi boues, cornibus auro iugatis, & dorsualibus apricis discoloribus præfulgentes.

Dossuarius, Adiectiuum {νωτοφόρος} vt. Dossuaria animalia, quæ dorso aliquid portant. Varro 2. de Re rust. cap. 6, in fine, Greges fiunt ferè mercatorum, vt eorum qui è Brundisino aut Apulia asellis dossuariis comportant ad mare oleum, aut vinum, itémque frumentum, aut quid aliud.

Dorsuosus, pen. prod. Adiectiuum. Solin. cap. 40, Ita incertis motibus nunc in breuia rescinditur dorsuosa, nunc æstibus inundatur inquietis.

DORTICVM, Ptolemæo cap. 9. lib. 3, Mysiæ superioris ciuitas, iuxta Danubium amnem.

DORVS, Neptuni filius, qui regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti, authore Seruio apud Virgil. Æneid. 2. ¶ Meminit & Dori cuiusdam Diodorus lib. 6. à quo Dorienses dictos ait.

DORYCLVS {Δόρυκλος} filius nothus Priami, quem Aiax in bello Troiano interfecit, vt scribit Homer. lib. 11. Iliad. ¶ Doryclus alter frater Phinei regis Thraciæ, de quo Virgil. lib. 5. Æneidos,

Fit Beroe Ismarij coniux longæua Dorycli.

Dorycnium {δορύκνιον} Strychni genus Theophrasto, radice candida, longa, cubitali, cauáque, folio erucæ maiusculo, caule quadricubitali, capite gethyi maiore, pilosioréque, pilulæ platani nô absimili. Drachmæ pondere datur, vt sibi quis placeat, & pulcherrimum se existimet: duplicatum pondus maiorem insaniam creat, spectris vanis animo obuersantibus. Triplicatum perpetuas gignit furias, cui ponderi siquid adiiciatur, præsentem necem affert. Ab his effectibus a quibusdam solanum manicum appellatur. Dorycnium autem dictum putatur, quòd lancearum cuspides in prælio eo tingerentur. Meminit & Plin. lib. 21. cap. 31.

DORYLAS, pen. corr. {Δορύλας} ponitur ab Ouidio lib. 5. Metam. ditissimus agrestis opulentiæ. ¶ Est item Dorylas Centauri nomen apud Ouid. 12. Metam.

DORYLAEVM, Ptolemæo cap. 2. lib. 5, magna Phrygiæ ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 29, Dorylæum vocat, iuxta quam oritur Hermus amnis.

DORYLAVS, rei militaris peritissimus, magna familiaritate Methridati Euergetæ deuinctus, vt ait Strabo lib. 10. ¶ Fuit & alter Dorylaus legatus Deiotari regis ad Cæsarem. Cic pro Deiotaro.

DORYLAENSES, populi. Cic. pro Flacco.

DORYLVS, Vnus ex Centauris. Sipontinus.

Dorypetron {δορυπέτρον} Herba, quam alij Leontopodion vocant, cuius radix aluum sistit, purgátque bilem, in aquam mulsam addito pondere denariorum duûm. Nascitur in campestri & gracili solo. Plin. lib. 26. cap. 8.

Doryphorus, pen. corr. {δορυφόρος} Latinè spiculator vel satelles dicitur, portans lanceam. Plin. lib. 34. cap. 8, Cresilaus doryphoron & Amazonem vulneratam. De operibus ex ære loquitur. Cic. de Claris Orat. De horum laudibus tibi prorsus assentior: sed tamen non isto modo, vt Polycleti doryphorû sibi Lysippus aiebat, sic tu suasionem legis Seruiliæ tibi magistram fuisse. ¶ Est etiam viri proprium apud Quintilianum.

DOROTHEVS, Thermitanus, Agathini gener. Cic. 4. Verr.

Doryxeni {δορύξενοι} Dicuntur, qui belli occasione aliquorum hospites fiunt, cuiusmodi fuere Glaucus & Diomedes, quíque captiuis liberandis legati munere funguntur. Traditum enim memoriæ est, quû inter Megarenses & Corinthios de imperio certaretur, captiuos in bello tam leniter habuisse, vt illos velut hospites inuicem tractarent, & sine pretio dimissos, doryxenos appellarent. Vide Cælium lib. Antiq. lect. 11. cap. 10. Et Alex. Genial. lib. 4. cap. 10.

D O S

Dos, dotis, fœm. gen. {δὸς, προὶξ, φερνή} Ea dicitur quæ marito ab vxore datur. Terent. And. 5. 4,

-dos est Pamphile,
Decem talenta. P. accipio. Idem Adelph. 4. 7,
Vxor sine dote veniet: intus psaltria est.

Filia diues dote. Ouid. epist. 21.
Opes dotis. Ouid. epist. 12.
Fœminæ dos. Ouid. 9 Metam.
Oris dos. Ouid. 5. Metam. Intelligit donum eloquentiæ.
¶ Dotes dapsiles. Vide DAPS.
Grandis dos. Horat. 1. Serm. satyr. 4.
Magna dos. Horat. 3. Carm. ode 24.

Dos, dotes naturæ & fortunæ. Plin. epist. 3. lib. 3. ad Hispullam, Accedit enim adolescenti nostro cum cæteris naturæ fortunæque dotibus eximia corporis pulchritudo.

Dotem profectitiam intelligunt Iureconsulti, quæ à patre vel parente profecta est de bonis eius. Aduentitiam esse dotem Iulianus ait, siquis certam quantitatem patri donauerit vt hanc pro filia daret.

Dos summa. Terent. And. 1. 1,
Vnicam, gnatam suam cum dote summa filio vxorem vt daret.

Vacua dos. Ouid. 2. de Arte.

¶ In malis ciuilibus dotem accipere. Cic. 11. Philipp. His, quasi præter dotem quam in ciuilibus malis acceperant, agrum Campanum est largitus Antonius.

Populus in dotem accipere. Ouid. epist. 7.
Conficere dotem filiæ nubili. Vide CONFICIO.
Deferre dotem viro. Vide DEFERO.
Despondere dotem alicui. Propert. lib. 3. eleg. 19,
Hanc igitur dotem virgo desponderat hosti.

Doti dicere. Cic. pro Flacco, Doti inquit Valeria pecuniâ omnem suam dixerat.

Dicta dos. Cic. pro Flacco, Quæcunque sine hoc authore est dicta dos, nulla est.

Meruit dote virum. Vide MEREO.

Promittere dotis, & Doti dicere, idem est. Venuleius in l. si rem aliquam. §. vltimo. D. de nouationibus, Alioquin quid dicemus si vxor delegauerit creditori communem debitorem, isque ab eo stipulatus fuerit: aut mulier fundum iusserit doti promittere viro, vel nuptura ipsi dotem eum promisit? nam debitor ab vtroque liberabitur. Vide DICO.

¶ Dos significat etiam quicquid alicui datum est vel à natura, vel ab hominibus. Martial. lib. 13,
Nec poteris similæ dotes numerare, nec vsus.

Ingentes dotes. Ouid. 2 de Arte.

Dote verborum locupletare & ornare artem aliquam. Cicero 1. de Orat. Cuius artem quum indotatam esse atque incomitatam, & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornasti.

Dotes vineis præparandæ. Colum. lib. 4. cap. 30.
Raræ dotes. Ouid. 3. Trist. eleg. 7,
Et raras dotes, ingeniumque dedit.

Dos caduca dicitur, quæ confiscata est, l. si quis. §. 3. D. de iure fisci.

Dos est proprium patrimonium mulieris, l. 3. §. ergo etiam. D. de minoribus.

Dos aut profectitia dicitur, id est quam pater mulieris dedit: aut aduentitia, id est ea quæ à quouis alio data est. Mortua in matrimonio muliere, dos à patre profecta, ad patrem reuertitur, quintis in singulos liberos in infinitum relictis penes virum. Quòd si pater non sit, apud maritum remanet. Aduentitia autem dos semper penes maritum remanet, præterquam si is qui dedit, vt sibi redderetur stipulatus sunt. quæ dos specialiter receptitia dicitur. Hæc Vlpianus, titulo quinto eius libri qui inscriptus est, Tituli ex corpore Vlpiani.

Dos receptitia, specialiter dicitur, quam extraneus dans, vt ea sibi redderetur stipulatus fuit. Caius l. 31. §. 2. D de mort. caus. donat. Sed & dos, quam quis in mortem mulieris à marito stipulatur, capitur sanè mortis caussa: cuius generis dotes receptitiæ vocantur.

Dotes prædiorum, ex iussu videntur accessiones, quæ ex aliis prædiis ad vsum vnius fundi solebant venire, vt in exemplo quod est apud Vlpianum l. 9. §. 6. D. de vsufruct. Nam etsi vsusfructus fundi fuerit legatus, & sit ager vnde palo in fundum, cuius vsusfructus legatus est, solebat paterfam. vti, vel salice, vel arundine, puto fructuarium hactenus vti posse ne ex eo vendat. Hæc ex Connano, libro 6. capite 7.

Dotem manifestum est ex Græco esse: nam δοῦναι dicitur apud eos dare. Festus.

Dotalis, & hoc dotale, pen. prod. {προικῷος} vt, Dotalia bona, & Dotales fundi, hoc est ad dotem spectantes, & in quibus dos mulieris collocatur. vel quas vir accepit pro dote mulieris. Plaut. Milit. 16,

Nisi modò vnum hoc, hasce ædeis dicas dotales tuas. Idem Asin. 1,
Dotalem seruum Sauream vxor tua
Adduxit. Liu. 6. bel. Pun. Super dotem quam accepturus à socero es, hæc tibi à nobis dotalia dona accedent.

Agri dotales. Ouid. 5. Fast.
Dotalia prædia. Cic. ad Attic. lib. 15. 319.
Regnum dotale. Ouid. 6. Fast.
Tellus dotalis. Ouid. epist. 4.

Doto, dotas, dotâre {προικίζω} Vnde passiuum Dotor, à quo Participium Dotatus. Manil. lib vlt. Tertia Pleiades dotabit forma sorores. Sueton. in Vespas. cap. 14. Vitellij hostis sui filiam splendidissimè maritauit, dotauitque etiam & instruxit.

Olea

Olea dotatur lacryma. Plinius lib.12.cap.17, In Arabia & olea dotatur lacryma, qua medicamentum conficitur à Græcis enhæmon dictum, singulari effectu contrahendis vulnerum cicatricibus.

Dotanda toto mari. Claud. 7. Paneg.

Dotatus, Adiectiuum (ἐπίφερνος) Cic. Att. lib. 14. 309, Dotata Aquilia.

Dotatum etiam latius intelligimus eum, qui bonis quibusdã animi, corporis aut fortunæ præditus est. Manilius lib. vltimo,
Tertia Pleiades dotabit forma sorores.

Dotata coniux. Horat. 3. Carm. ode 24.

Crimine dotata. Ouid. epist. 6.

Triumphis dotata mulier. Claud. de laude Serenæ.

Dotata vlmus vite. Plinius libro 18. cap. 28, Vlmum vite dotatam habes.

Dotatissima. Ouid. 11. Metam. de filia Dædalionis,
Nata erat huic Chione, quæ dotatissima forma
Mille procis placuit, bis septem nubilis annis.

¶Dotata, cognominata est Megulia, Romana quædã fœmina. Nã quum priscis seculis apud Romanos decem millia æris dotes non excederent, postea corruptis moribus ad quadraginta millia supergressæ sunt, in tantum, vt Megulia, quòd quingenta æris millia dotem dederat, Dotatæ, vt diximus, nomen tulerit. Alex. Genial. dier. libro 4. cap. 8.

DOSCI (Δόσκοι) Populi sunt ad Mæotim, vt inquit Strabo libro 11. quem vide.

Dosis (δόσις) Latinè Largitio. Hac voce nostri hodie medici vtuntur pro proportione simplicium medicamentorum compositionem ingredientium.

DOSON (Δώσων) Cognominatus fuit Antiochus ex Macedonum regibus quidam, quòd multa promitteret, pauca impleret, quasi daturus. Vide Erasm. in Chiliad. & Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 11.

D O T

Dothien (δοθιήν) Abscessus cum tumore, qui ex crassis humoribus in carnosis plerunque locis fit: mitis, quũ in sola cute coierit: maleficus autem, nec facilè curabilis, quũ ex alto in summam cutem emergit. Vide Marcell. Virg. in Dioscor. lib. 2.

DOTION (Δώτιον) Magnesiæ ciuitas Plinio lib. 4. cap. 9.

DOTIUS campus (Δώτιον πεδίον) Thessaliæ locus est, in quo Athamanũ sedes à posteris locatas extitisse ferunt. Huius meminit Hesiod. & Strabo libro 9.

D R A

DR. vel DRV. Drusus.

Drabe, es (δράβη) Herba est cubiti altitudine, gracilibus virgulis, quarum latera vtrinque vestiunt folia, quæ planè Lepidij viderentur, nisi teneriora essent, candidioráque. In cacumine sambuci vmbellam gerit, in qua candidi flores emicant. Hanc nonnulli herbarum periti Orientale nasturtium: alij Babylonium vocauerunt. Vide Ruell. lib. 2. cap. 89.

DRABUS (Δράβος) Fluuius. Strabo lib. 7, Naupórto proximus est fluuius Corcoras, qui onera excipit: hic sanè Sauum intrat, Sauúsque in Drabum ingreditur, hic verò in Noaron penes Segestam. Hæc ille.

Dracæna (δράκαινα) Draconis fœmina dicitur.

Dracænides (δρακαινίδες) Dracunculi pisces, qui similes sunt graculo pisci. Hermol. in Plin. lib. 32. cap. 11.

DRACANUM (Δράκανον) Promontorium, distans à promontorio Samiorum, quod Canthetium vocant, stadiis octoginta, in quo inest Dianæ templum, quod de nomine promontorij Dracanum etiam dicitur. Strab. lib. 14.

DRACCUS, Achæorũ dux, L. Mummio Romanorum duce victus, de quo Liuius sic scribit lib. 51, Cum Achæis (inquit) qui in auxilium Bœotios & Chalcidenses habebant, Qu. Cæc. Metellus ad Thermopylas bello conflixit: quibus victis, dux eorum Critolaus, veneno sibi mortem consciuit. In cuius locum Draccus dux erectus, apud Isthmon, à L. Mummio victus est, &c.

Drachma, huius drachmæ (δραχμή) Octaua pars vnciæ: quæ sex obolos pendebat. Tres solidos nostros turonicos & dimidium valebat. Cic. 1. de Diuinat. Quibus diuitias pollicentur, ab his drachmas ipsi petunt. Dicta autem Drachma ἀπὸ τοῦ δράσσεσθαι, eo quòd sex obolis manum, id est τὴν δρᾶκα implebant, vt inquit Eusthatius.

Binæ drachmæ ponderis. Plin. lib. 11. cap. 37.

Drachma, non modò pondus denotat Romani, sed etiã nummum significat, eodem pondere percussum ab Athenienfibus. Plautus Trinum. 8, Trapezitæ mille drachmarum Olympicũm, quas de ratione debuisti, redditæ. Ex Budæo. Terent. And. 2. 6,
Vix inquit drachmis obsonatus est decem.

Drachmalis vsura, Græcis dicebatur, quam Latini centesimam appellant. Est enim drachma centesima pars minæ. Sic fit vt centesima vsura æquare sortem dicatur, quia centesimo mense drachma in minam euadit. Vt enim Romani ab assibus, sic Græci à drachmis vsuras denominaruut. Vide Bud. lib. de asse.

DRACO (Δράκων) antiquissimus Atheniensium legislator ante Solonem, cuius leges Solon ipse, præter quàm quæ de cæde erant constitutæ, abrogandas curauit, propter seueritatem. Nam vna omnibus pœna constituta erat, vt etiam qui desidiæ damnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur. Ob quam causam Demades dicere solebat, Draconem non atramento, sed sanguine leges scripsisse. Vide Gellium lib. 11. cap. 18.

DRACO, Mons Asiæ nobilissimus, Mastusiæ conterminus, & in Tmolũ desinens. Vide Plin. lib. 5. cap. 29.

Draco, huius draconis, m. g. (δράκων) Genus animalis venenosi. Solinus cap. 43. scribit veris draconibus ora parua esse, & ad morsus non dehiscentia, sed arctas fistulas, per quas trahunt spiritus, & linguas exerunt. Apud Indos & Æthiopes dracones sunt viginti cubitorum. Vide Plin. lib. 8. cap. 11. 12. & 13. Cicero 13. Philipp. An is non reddet qui domini patrimonium circumplexus, quasi thesaurum draco? &c. De Dracone vide Ælianum, Nicandrum, & Aristotelé, & Prouerb. in Chiliad. Serpens ni edat serpentem, draco nõ fiet. ¶Est & marinus siue piscis draco, cuius iidem Aristot. & Ælianus meminerunt. ¶Et sydus apud Proclum de Sphæra.

Aligeri dracones Valer. 7 Argon.

Iubatus draco. Author ad Herenn. lib. 4.

Insomnis draco. Ouid. 9 Metam.

Insopitus draco. Ouid. 7. Metam.

Sæui dracones. Valer. 1. Argon.

Squamosus draco. Virg. 4. Georg.

Terribilis specie torúsque draco. Cic. 2. de Diuinatione,
Vidimus immani specie tortúque draconem
Terribilem. Ex poeta.

Vastus draco. Ouid. 4. Metam.

Vigil draco. Valer. 5. Argon. Intelligit Colchicum illum.

Conuoluti in semet dracones. Vide CONVOLVO.

¶Dracones à Plinio lib. 17. cap. 23, dicuntur ex tortuositatum similitudine palmites emeriti, pluribúsque annis indurati.

¶Dracones, dicti ἀπὸ τοῦ δέρκειν, quod est videre. Clarissimam enim dicuntur habere oculorum aciem: qua ex caussa incubantes eos thesauris finxerunt antiqui. Ideóque Æsculapio attribuuntur, quòd vigilantissimi generis putantur, quæ res medicinæ maximè necessaria est. Festus.

DRACONIGENA, pen. cor. (δρακοντογενής) à poetis dicebatur vrbs Bœotiæ: quia à Cadmo cum quinque viris, ex dracone ipso interfecto natis constructa fuit. Dicitur & Thebæ. Ouid. 3. Fastorum,
Inque draconigenam nymphis comitantibus vrbem
Desilit, & natos eripit inde suos.

Draconites (δρακονίτης) siue Draconitias, Gemma est, quæ fit ex cerebro draconum, sed non nisi viuentibus abscisso gemmescit, inuidia animalis mori se sentiẽtis. Quapropter mos est amputare caput dormientibus. Est autem colore trãslucido, nec poliri potest, aut artem admittere. Plin. lib. 37. cap. 10.

DRACONON, Thraciæ insula, non longè à Cherroneso, de qua Plin. lib. 4. cap. 12.

Dracontium (δρακόντιον) Medicis affectus quidam est, de quo sic Gal. lib. introduct. seu medic. Dracontia varicibus similia sunt, magnum verò dolorem dum paululum prominentes mouentur, concitant. Oportet autem diuisis, vt varicibus, summam cutẽ detrahere, sicque præcidere.

Dracontium (δρακόντιον) Herba hortensis est, teste Dioscoride, folio hederæ, magno, & candidis notis insigni, caule recto, bicubitali, versicolore, maculis resperso purpureis, ita vt anguem planè referat. Officinæ *Serpentariam* & *Colubrinam* appellant. Plinius lib. 24 cap. 16. ¶Est etiam hoc nomine genus vitis apud Colum. lib. 3. cap. 2, quod vini generositate cum amminæis conferri possit. Vnam, inquit, vitem præcoquam, nobis ante hoc tempus incognitam, Græca consuetudine Dracontiam vocari comperimus, quæ fœcunditate, iucunditatéque, arcellacæ, basilicæque, & bituricæ comparari posset: generositate vini, amineæ.

Dracunculus, Medicis vlcus est, quod à parte propinqua ad ipsum neruum delationem habet: dictus quod neruus mouendo corpore in vlcus recedat, in eóque occultetur. Gal. lib. Finit. medic.

Dracunculus, pen. corr. (δρακόντιον) Herbæ genus. Plin. lib. 24. cap. 16, Dracunculus subtumidem radicem & draconis conuoluti modo habet: vnde ei & nomen. Vide & lib. 25. cap. 2. Vulgus pharmacopolarũ vocat *Iarum*. Alij *pudendum sacerdotis*. Lege Ruell. lib. 2. cap. 96.

Dragma, atis (δράγμα) Apud Græcos dicitur, quod nos capinam, aut manipulum dicimus, hoc est quantum vna manu comprehendere possumus.

Drama, huius dramatis, pen. corr. ocut. gen. (δρᾶμα) Res repræsentatio, Actus Comœdiarum vel Tragœdiarum, fabula. Vnde dramaticum opus vel poema in quo solæ personæ agunt, absque poetæ interlocutione.

Drama decertare ad coronas, Prouerbium ductum ab histrionibus, quibus non nisi dramate absoluto datur corona. Hoc rectè vtemur, vbi quis in primo haudquaquam deficiens puluere, nec veluti cantherius in fossa, patienter integrum eci cuiuspiam laborem subit, nec desinit prius, quàm vmbilico summam addiderit manum. Sic vsurpat Plutarchus, vt refert Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 19.

Dramaticus stylus dicitur, qui mistus non est, vbi poeta nusquam loquitur, vt sunt Comœdiæ & Tragœdiæ: Exegematicus, in quo solus poeta mistus, vbi permisceuè & poeta & persona. Dictus Dramaticus, quasi actiuus, à δράω facio. Vide Platon. 3. de Repub.

DRANCES (Δράγκης) Orator fuit Latini regis, infestissimus Turno Rutulorum regi, vt est videre apud Virg. lib. 11,
Tum Drances idem infensus, &c.

DRANGAE (Δράγγαι) Arianæ regionis populi, quorũ meminit Plin. lib. 6. cap. 23.

DRAPSANA, Prouincia in Asia maiori: de qua vide Ptolemæum lib. 6. cap. 19.

Drapetinda (δραπετίνδα) Puerilis ludus est, nõ dissimilis huic quam Myiodam vocant, quũ vnus ex pueris clausis oculis clamat, caue, caue, reliqui fugientes, sibi quisque ne capiatur, cauet. Vide Pollux. de Symposior. ludis.

DRATTANA (Δραττανή) Regio est Ariæ contermina, vsque in Charmaniam pertendens, de qua Strab. lib. 11.

Draucus, drauci, Qui alterius libidini obsequens, præposterè venere mares init, à verbo Græco δράω, id est ago. Qui verò ab his subagitari gaudent, Pathici appellantur, ἀπὸ τοῦ παθεῖν, hoc est à patiendo. Martial. lib. 1. ad Scæuonem suum de fellatore quodam,
Vnà lauamur, aspicit nihil sursum,
Sed spectat oculis deuorantibus draucos,
Nec otiosis mentulas videt labris. Id est auidissimè intuetur bene menculatos, & optat. Qui etiam turpiter obsecundat pædiconi, Cinædus vocatur.

DRAVUS (Δράος) Pannoniæ fluuius violẽtior, è Noricis ortum habens,

& in Danubium semper nauigabilis defluens. Author Plinius libro 3. cap. 25.

DRAVSI, Thraciæ fuere populi, qui, vt scribit Herodotus lib. 5. ad editum puerorum sedentes plorant, & quascunque necesse sit illi qui vitam ingressus est, perpeti humanas calamitates recensent. Fato functos magna lætitia sepeliunt. Vide Herodotum.

D R E

DRECANVM {δρέκανον} Locus quidam est Coum vrbem, Coo oppido, ab occidente distermiuans, cuius meminit Strab. lib. 14.

DREPANE, Insula est eadem cum Corcyra, quam Homerus etiam Scheriam, & Phæaciam vocat. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Drepanis, Auis, cuius meminit Plin. lib. 11. cap. 47.

DREPANVM, pen. corr. {δρέπανον} Ciuitas Siciliæ est non longè à monte Eryce trans Lilybæum. Virg. 3. Æneid.

Drepanitanus, pen. prod. Adiectiuum. Cicero Verr. 6. Apollonium Niconis filium Drepanitanum omni argento optimè facto spoliasti.

D R I

DRILON {Δρίλων} Ptolemæo, cap. 17. lib. 3. Dalmatiæ fluuius, qui à Scardo monte profluit, iuxta medium superioris Mysiæ. vulgò *Drino*. Vide Strabonem lib. 7.

DRIMACVS, Dux fugitiuorum, à Chiis vt deus cultus. Hic senex puero se iugulandum dedit: sepultus à Chiis, sacello erecto. Is somnis sæpe de fugitiuis Chios monuit. Herois propitij fanum quidam dixerunt. Athenæus.

DRIMATI {Δριμάτοι} Arabiæ populi, non longè à Mitis maioribus & minoribus distantes. Plin. lib. 6. cap. 28.

DRIMO {Δριμώ} Vna ex Alcyonei gigantis filiabus, quæ cum reliquis ea Palleges promontorio in mare dans se præcipitem, ab Amphitrite in auium genus est conuersa, vt Pausanias tradit, quem vide.

DRIMYPHAGIA {δριμυφαγία} Medicis dicitur, quum ciborum acrementa, siue, vt ait Palladius, acredines quæruntur, quibus obtundetur stomachus, atque ad vomitum fiat procliuior. Meminit Rhod. lib. 22. cap. 9. Vide Marcell. Virg. lib. 2. Comm. Dioscor.

DRINIVS {Δρίνιος} Illyrici fluuius, cuius meminit Plinius libro 4. capite vlt.

DRIOOONAS {Δριόωνας} Dij quidam fuere, à Lacedæmoniis olim culti, de quibus Hesychius.

Drion {Δρίον} Tumulus est in agro Sipontio, circa quem basilicæ monstrantur: vna quidem Calchantis in summo vertice, & cui petentes oracula nigrantem immolant arietem, & strata in pelle dormiunt. Altera Podalirij in infima montis radice posita. Author Strabo libro 6.

DRISON {Δρίσων} Ciuitas in Epiro: & item alia in Thracia, cuius meminit Demosthenes contra Timocratem.

D R O

Dromas, dromadis, pen. corr. {δρομάς} Id est camelus. Liu. 7. bel. Maced. Ante hunc equitatum falcatæ quadrigæ, & cameli, quos appellãt dromadas.

Dromades cameli inter dona erant, velocitatis eximiæ.

¶ Dromas nomen canis, apud Ouid. 3. Metam.

Dromas, adis {δρομάς} Piscis apud Aristot. Gaza vertit Cursorẽ. Plin. lib. 32. cap. vlt. Dromonem vocat, à pernicitate appellatum.

DROMEVS {Δρομεύς} Parasitus quidam fuit, à quo quũ quæsisset nescio quis, In vrbe, an apud Chalcidem lautius pararetur conuiuium, Gratius, respondit videri Chalcidensis cœnæ prooemium, ostreorum numero, & varietate. Refert Cæl. Rhodig. lib. 25. cap. 26.

DROMICHAETES {Δρομιχαίτης} Successorum Alexandri temporibus Getis imperitans, Lysimachum aduersus se belligerantem viuum ceperat: cui quũ suam, geticasque suæ eum monstrasset inopiam, similiterque contentos re sua homines, Ne talibus (inquit) mortalibus bellum infer, sed eis potius amicis vtere. His dictis donatum hospitaliter Lysimachum, & amicitia sibi deuinctum liberauit. Ex Strab. lib. 7.

Dromicus {δρομικός} Inter athletas dicitur, qui pedibus diu ac citissimè mouetur. Latinè Cursor verti potest. Author Cæl. ex Aristot. lib. antiq. lect. 13. cap. 30.

DROMISCOS {Δρομίσκος} Insula Mileto nunc iuncta, authore Plinio lib. 2. cap. 89.

Dromones {δρόμωνες} Nauigia sunt celerrima, quasi cursoria. Cassiodorus lib. variar. eorum meminit, vt opportunorem ad rem frumentariam conuehendam, & ab his dromonarios vocat, eorum nauicularios. Meminit & dromonum Procopius lib. 3. de bell. Goth. qui & ere à Belisario propugnacula addita ad arcendos hostes ait, quũ obsessis à Totila Romanis opem ferret. Iustin. in l. 2. C. de off. Præf. Præt. Afric. Milites, inquit, constituas, qui possint & ipsum traiectum seruare, & omnia, quæ in partibus Hispaniæ, vel Galliæ, siue Francorum aguntur, viro spectabili duci denuntiare. In quo traiectu etiam dromones quantos prouideris, ordinari facias.

Dromos {δρόμος} Latinè cursus dicitur: vnde Catadromus, Vide suo loco.

DROMOS Achilleos, Peninsula. Plin. lib. 4. cap. 12. Insula Achillis, tumulo eius viri clara. Et ab ea centum triginta quinque millia passuum peninsula, ad formam gladij in transuersum porrecta, exercitatione eiusdem cognominata Dromus Achilleos, cuius longitudinẽ octoginta millium passuum tradidit Agrippa.

Dropa, dropæ {δρώπη} posita Polluci lib. 5. cap. 16. inter ornamenta muliebria, & iterum lib. 7. cap. 22. ad finem, vbi Gualtherus inaures vertit.

Dropax, huius dropacis, pen. corr. m. g. {δρῶπαξ} vnguenti genus. Martial. lib. 10. epigram. 65. in Carmenionem,

Læuis dropace tu quotidiano:

Hirsutis ego cruribus, genisque. Est autem δρῶπαξ, vnguenti genus vim habens depilandi: quo nomine veteribus cuncta illa intelliguntur, quibus in balneo, aut alibi, antiquitas ad depilanda corpora vtebatur. quanquam simplicissimè dropax nihil aliud sit, quam picatio appellata, cõstans ex pice sicca paucissimo oleo liquata, vt Aëtius 3. cap. 190. & Paulus lib. 7. cap. 19 tradunt.

Dropacismus {δρωπακισμός} Medicis appellatur dropacis inspersio: quæ in medendi vsu rationem habet plerunque ad euocanda in corporum superficiem, quæ altius insinuata latitant, nocéntque. Vide Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 11.

Drosallis {Δροσαλλίς} Vitis species, sic dicta apud Bithynos, de qua ἀμπελικῇ quinto apud Græcos plura. Vide Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 16.

D R V

DRVANTIA, Fluuius. Plin. lib. 3. cap. 4. Vnde dictum multo Galliarum fertilissimus Rhodanus fluuius, ex Alpibus se rapiens per Lemanum lacum, segnémque deferens Ararim, nec minus seipso torrentem Isaram. & Druentiam.

DRVENTVM {Δρούεντον} Fluuius, & eiusdem nominis oppidum, de quibus meminit Strab. lib 5.

DRVGERI, Thraciæ populi, Hebrum accolentes, vt vult Plinius libro 4. cap. 12.

DRVIDÆ, siue Dryidæ, pen. corr. horum Druidarum {Δρυΐδαι} Gallorum magi. Vide Cæsarem, lib. 6. bel. Gal. Lucanus lib. 1,

Et vos barbaricos ritus, moremque sinistrum

Sacrorum Druidæ positis repetistis ab armis. Cic. lib. 1. de Diuinat. Siquidẽ & in Gallia Druidæ sunt, è quibus ipse Diuitiacum Heduũ cognoui, qui & naturæ rationem, quam Physiologiam Græci appellant, notam esse sibi profitebatur: & partim augurijs, partim coniectura, quæ essent futura, dicebat. Plin. lib. 30. cap. 1. Nam Tiberij principatus Druidas Gallorum sustulit.

Druides, horum Druidum, his Druidibus {Δρυΐδες} Idem qui & Druidæ. Cæsar bel. Gall. lib. 6. Sed de his duobus generibus alterum est Druidum, alterum Equitum. Paulo pòst, His autem omnibus Druidibus præest vnus, qui summam inter eos habet authoritatem. Ibidem, Druides à bello abesse consueuerunt. Nomen habere putantur à Græca dictione δρῦς, quæ quercum significat, sed & omne genus arboris. Plin. lib. 16. cap. vltimo, ad finem, Nihil habent Druidæ (ita suos appellant magos) visco & arbore in qua gignatur (si modo sit robur) sacratius. Iam per se roborum eligunt lucos, nec vlla *sacra* sine ea fronde conficiunt: vt inde appellati quoque interpretatione Græca possint Druidæ. Vide ibidem plura.

Drungus, drungi, Globus. Vegetius lib. 3. Scire dux debet cõtra quos drungos, hoc est globos hostium, quos equites oporteat ponere. Hactenus drunos mendose lectum est. Hæc vox hodiéque integra visitur apud Vopiscum in Probo, nisi quòd ita caeusa est, vt populi nomen esse videatur, quum tamen globum significet. Eius verba sunt, Triumphauit de Germanis & Blemmis, omnium gentium drungos vsque ad quingenarios homines ante triumphum duxit. Turnebus.

Drupæ, Oleæ sunt nondum edules & teneræ, neque olearum modò, sed alias quoque baccas ita vocamus. Hermolaus in Castig. Plin. lib. 15. cap. 1. & cap. 7. Item lib. 12. cap. 27.

Drusiani enses, Vide DRVSVS.

DRVSILLA, Tiberij Imperatoris mater fuit, cui, quum mortis esset Augustis mulieribus pro muliebri fastigio lictores præcedere, lictorem decerni minimè passus fuit filius, licet Augustus illam in familiam, noménque Augustæ testamento asciuisset. Alexand. Genial. libro 1. capite 27.

DRVSILLANVS, nomine Rotundus, seruus Claudij Imperatoris, dispensatórque Hispaniæ citerioris, quingenariam lancem ex argento habuit, cui fabricandæ officina prius exædificata fuerat: & comites eius, octo quinquagenaria librarum. Verba sunt Plinij lib. 33. cap. 11. vbi de lancibus immodicis agit.

DRVSOMAGVS {Δρουσόμαγος} Ptolemæo vrbs Rhetiæ. hodie Campidona. vulgò *Kempten*.

DRVSVS, Cognomen fuit Liuiorum. Hoc M. Liuius duce hostiũ Drauso cominus trucidato sibi asciuit, & ad posteros propagauit, vt Suetonius author est in Tiberio. ¶ Fuit hoc cognomine dictus M. Liuius, qui ob eximiam aduersus Gracchos operam patronus Senatus appellatus est vt scribit eodem in loco Sueton. & Cicero in Bruto. ¶ Fuit item Drusus illius filius, qui nobilissimus, sanctissimus & eloquentissimus à Paterculo dicitur. Hic Senatui iudicia, quæ lege Sempronia ad equites translata erant, restituere conatus est, quod beneficium quũ spreni à Senatu videret, ad plebem se contulit, & varias seditiones excitauit, propter quas tandem in atrio suæ domus rediens è foro, est occisus. Vell. lib. 2. Suet. in Tiberian. Cic. in Bruto. App. lib. 1. ¶ Fuit & Drusus filius Iuliæ sororis Augusti, qui à deuictis nonnullis Germaniæ populis appellatus est Germanicus. Ab hoc dicti sunt Drusiani enses, quòd petulantia insignis adeò homini & sanguinaria fuisse natura, vt scribit Dion, vt enses præacutos ab eo cognomine dicit. Quibus quũ angeretur Tiberius, Me, inquit, *superstite*, nihil efficies violentum, οὐδ' ὑβρίσεις: quòd si ausus fueris, οὐδὲ ζήσεις. Meminit Cælius Rhod. lib. 11. cap. 13.

D R Y

DRYADES, penult. corr. {Δρυάδες} nymphæ sunt (inquit Seruius) quæ inter arbores habitant. Hamadryades autem, nymphæ sunt quæ cum arboribus nascuntur, & pereunt.

Dryades puellæ. Virg. 1. Georg.

Procaces Dryades. Claud. in Epithal. Palladij. 46.

Semideæ Dryades. Ouid. epist. 4.

DRYAS, antis {Δρύας} Filius Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes sequutus, quum in pugna Parthenopæum lethali ictu vulnerasset, à Diana sagittis occisus est. Statius,

Horrendúmque Dryanta mouet. &c.

DRYANTIADES {Δρυαντιάδης} Dictus est Lycurgus Thraciæ rex, à patre Dryante. Ouid. in Ibin,

Vtque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti.

DRYMAE, Achiuorum colonia, teste Herodoto.

DRYMODIA, pen. prod. {δρυμώδη} prius dicebatur, quæ nunc Arcadia, deinde Pelasgis appellata est. Plin. lib. 4. cap. 6.

DRYOPAS, pen. corr. {δρύοπες} Populi sunt Epirotici, de quibus Plin. scribit in Præfatione lib. 4. ¶ Sunt & Dryopes, authore Seruio, populi iuxta Parnassum. Virg. 4. Æneidos,

Cretésque, Dryopésque fremunt, pictíque Agathyrsi.

Dryinas, aut vt quidam vocant Dryinos {δρυΐνας} Animal est in quercuú radicibus hærens, quod ad perniciem adeò potest, vt supergressu tantùm excidat pedum cutis, intumescántque insigniter crura tota. Id verò mirabilius, si quis mederi velit, manus itidem excoriantur. Quod si interimere adoriatur quispiam, pessimo inficitur odore, itémque odoratur aliud nihil. Dryinas autem appellatur à loco, vbi victitat ferè. Hæc ex Paul. Ægineta, lib. 3. [illegible], refert Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 28. Vide & Dioscoridem lib. 4.

Dryites, Gemma, è truncis arborum sic dicta, quæ & ligni modo ardet, vt author est Plin. lib. 37. cap. 11.

DRYLON, Vide DAILVM.

DRYMAEA {Δρυμαία} Regio, postea Daulis appellata, teste Plinio lib. 4. cap. 3. vbi de Locris agit.

DRYMVSA {δρύμουσα} Asiæ Insula, Samo & Lesbo finitima, vt refert Pli. lib. 5. cap. 31.

DRYNAEMATVM {[illegible]} Locus in Galatia, in quem duodecim tetrarcharum consilium (qui sunt viri treceni) de sanguine iudicaturi conueniebant. Strab. lib. 12.

Dryophonon, pro. corr. herba Plinio lib. 27. cap. 9. Vide Ruell. lib. 2. cap. 135.

Dryophytes, Genus ranarum apud Plinium lib. 32. cap. 7. Et cap. 10, Iecur ranæ dryophytis vel calamitæ in pellicula gruis alligatum. In corruptiores codices legunt, Iecur ranæ diopetis. Certè videtur certis locis tantus ranunculorum numerus, vt cum imbre delapsi, vel certè ex imbre prouenisse videri possint. Hos opinor hic diopetes vocari, quòd Græci [illegible] nominent quicquid est ex aere delapsum, quasi à Ioue demissum.

Dryopteris, pen. corr. filici similis, in arboribus nascitur tenui foliorum subdulciú mensura, radice hirsuta. Plin. lib. 27. cap. 9. Vide Ruellium lib. 3. cap. 155. Nonnulli eam esse putãt quæ vulgò *osmunda regalis* vocatur.

Dryos hyphear {δρυὸς ὑφέαρ} Genus visci est, copiosissimè in quercu nascens, vnde & nomẽ accepit. Est autem sui generis plantæ fruticosa, sesquipedalis, lẽta, semper virens, grauis odoris, buxi foliis, baccis exiguis, sine flore, tactum sequens, nunquam in terra nascens. Vide Plin. lib. 16. cap. vlt.

Drypetes {[illegible]} Oliuæ sunt maturæ, & adultæ: ita dictæ, quasi iã ex arbore decidentes. Cæl. Antiq. lect. lib. 7 cap. 11.

Drypselon {[illegible]} Cortex arboris aut radicis detractus. Item abusiuè folium herbæ decerptum.

DRYSVS, vir Troianus apud Homerum in Iliade.

DRYVSA {[illegible]} Insula, quam eandem esse cum Samo ex Aristotele tradit Plin. lib. 5. cap. 31.

D V A

Dua {δύο} pro Duo apud Veteres. Cic in Orat. Viden sepulchra dua duorum corporum. Ex Accio. Quintil. lib. 1. cap. De virtutibus & vitiis orationis, Dua pondo & trepondo vsque ad nostram ætatem ab omnibus dictum est, & rectè dici Messala confirmat.

Dualis, & hoc duale, pen. prod. {δυϊκόν} Seruius in illud 2. Æneidos, Conticuere omnes. Conticuere (inquit) pro conticuerunt. Nec est vt quidam dicunt, dualis numerus: qui apud Latinos nusquam penitus inuenitur. Vide Quintil. lib 1. cap de Solœcismo.

D V B

Dubenus, dubeni, mascul. genet. {[illegible]} Dominus antiquis dicebatur, Pacuuius, Tum dubenus seruos legatos pessimè verberat. Ex Festo.

Dubiat, pro Dubitat. Obsoletum. Festus.

DVBIS {Δοῦβις} Ptolemæo, Galliæ fluuius. Vulgò *Le doux*. Aliis dictus Aldnasdusius, aliis Alduabis, aliis Aldnasdalis. Hic Vesontionem Squanorum oppidum penè totũ cingit. Vide Cæsarem bel. Gal. lib. 1.

DVBITAPAS, Fictor egregius, qui vasa ex rubra creta primus effinxit.

Dubius, Adiectiuum {[illegible]} Qui quum duas vias habeat, vtram eligat nescit: vt ait Sipontinus. Liu. 4. ab Vrbe, Quum equites procul visi non sine terrore ab dubio quinam essent, mox cogniti, &c.

Dubium & controuersum. Cic. 2. de Diuinat. Tantum sat est intelligi id sumere istos pro certo, quod dubium controuersumque sit.

Dubium & incertum. Cic. 1. de Orat. Hæc autem omnia quæ tractarentur ab Oratoribus, dubia esse & incerta.

Dubiis opponuntur Certa & concessa. Cic. 2. de Diuinat. Vidésne igitur quæ dubia sint, ea sumi pro certis atque concessis? Lucret. lib. 4, Et dubium certo quæ res differre probarit.

Perspicuum & Dubium, contraria. Cicero 4. de Finib. Verum igitur tandem perspicuisne dubia aperiuntur, an dubiis perspicua tolluntur?

Facere aliquid dubium. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Dubio procul. Lucret. lib. 2.

In dubio ponere. Vide IN.

Num dubium est quin si in re ipsa nihil, &c. Cic. 4 de Finib.

Dubiúmne id est? Terent. Eunuch. 1. 2.

Ne hoc quidem tacebis Parmeno? P. oh, dubiúmne id est?

Haud, vel non dubium est quin. Terentius Andr. 3. 3. Idem Eunucho, 5. 6,

Non dubium est quin mihi magnum ex hac re sit malum. Cicer. 4. Verr. Dubium nemini est quin, &c. Idem Attico, lib. 7. 539.

Et nunc credo esse dubium quin tu id cómissurus non fueris, &c. Cic. 7. Verr.

Sine dubio. Terent. Eunuch. 5. 9 Cic. ad Qu. frat. lib. 2. epist. 2, Sine dubio res à Lentulo remota videtur esse.

De hac re mihi dubium non est. Cic. Attico, lib. 11. 214, De Pompeij exitu mihi dubium nunquam fuit.

Dubium est vt. Plin. in Paneg. An dubium est vt dare non posset imperator, qui reuerentiam amiserat?

In dubio esse. Terent. And. 1. 5,

Dum in dubio est animus, paulo momento huc illuc impellitur.

Nominis in dubio causa est, capitale vocamus

Ingenium solers, ingeniosa dea est. Ouid. 3. Fast.

Non est in dubio. Plin. lib. 35. cap. 5.

Venire in dubiú, quod & Venire in discrimen dicit Cic. Terent. Adelph. 3. 2,

Tua fama & gnatæ vita in dubium veniet. Vide VENIO.

In dubium venire de sorte, &c. Terent. Adelph. 1. 2,

Hei mihi, etiam de sorte nunc venio in dubium miser.

Res vocatur in dubium. Cic. 2. de Orat. In generum causis atque naturis omnia sita esse, quæ in dubium vocarentur.

Quæ constant, & Quæ dubia sunt, contraria. Cic. 1. de Inuent. Eorum igitur quæ constant, exempla ponemus: horum quæ dubia sunt, rationes afferemus.

Facere dubium aliqua re animum alicuius. Cic. pro Lege Manil. Quæ res est quæ cuiusquam animum in hac causa dubium facere possit?

¶ Feror dubius. Ouid. ad Pisonem.

¶ Affectus dubij. Ouid. 8. Metam.

Dubium argentum. Hoc est pecunia de cuius pondere vel bonitate dubitari potest. Plaut. Epid. 13.

Dubij variíque casus. Cic. pro Cluent. Respicite Iudices hominum fortunas, respicite dubios variósque casus.

Dubium cælum. Virg. 1. Georg.

Cœna dubia. Terent. Phorm. 2. 2,

Prior bibas, prior decumbas, cœna dubia apponitur. Horat. 2. Serm. sat. 2, Surgere de cœna dubia. Id est lauta, vt ait Acron. Dubiam cœnam, opiparam, variísque instructam ferculis appellat. Erasm.

Dubia fama. Ouid. 3. de Arte.

Dubia fortuna. Cic. 3. Verr. Terent. in Prologo Hecyræ,

Quia sciebam dubiam fortunam esse scenicam.

Lanugo dubia. Martial. lib. 2,

Quum tibi vernarent dubia lanugine malæ.

Lux dubia, id est crepusculum. Senec. Hippol. 1.

Dubius Mars. Virg. 2. Georg.

Mens dubia. Virg. 4. Æneidos,

Spémque dedit dubiæ menti, soluitque pudorem.

Mons dubius ascensu. Propert. lib. 4. eleg. 4,

Mons erat ascensu dubius, festóque remissus.

Opinio dubia. Cic. pro Domo sua, Res erat non in opinione dubia, sed in præsentia, atque ante oculos, proposito periculo.

Pauor dubius. Claud. Paneg. 5.

Dubia pericula. Lucret. lib. 4.

Dubius pes. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3.

Prælium dubiú. Liu. lib 5. Decad. 4, Aliquãdiu dubiú prælium fuit.

Rates dubiæ. Ouid. 2. de Arte,

Nec semper dubias adiuuat aura rates.

Res dubia. Plaut. Epid. 3,

Is amicus est qui in re dubia, re iuuat, vbi re est opus. Cic. ad Attic. lib. 10. 101, Quem dubiis rebus lædere noluisti.

Res apertas à dubiis secernere. Lucret. lib. 4.

Res dubiæ. Virg 6. Æneidos,

-tuque ô dubiis ne defice rebus.

Rumores dubij. Plin. epist. 190.

Salus dubia. Cic. ad Ligarium, lib. 6. 14, Hanc in opinionem discessi, vt mihi tua salus dubia non esset.

Sententia dubia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Non dubia spes. Vide NON.

Tempora dubia, & secunda. Horat. 4. Carm. ode 9.

Tempora Resp. dubia. Cic. pro Fonteio.

Timores dubij Stat. 5. Thebaid.

Via dubia. Ouid. epist. 17.

Vires dubiæ. Ouid. 7. Metam.

Voluntas dubia. Tacit. lib. 20.

Vrbes dubiæ. Lucan. lib. 2.

¶ Dubium nisui. Sallust. in Iugur. Quæ dubia nisui videbantur, potissimum tentare.

Nec sum animi dubius. Virg. 3. Georg.

Dubius præsidij. Senec. de Benef. Me tempestas occupauit, portus ac præsidij dubium.

Vitæ dubius. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.

Dubiè. Aduerbium {ἀμφιβόλως} Cic. 1. de Diuinat. Potest accidere vt aliquod signum dubiè datum, pro certo sit acceptum.

Nec dubiè. Liu. 2. ab Vrbe, Nec dubie ludibrio esse miserias suas.

Gaudere dubiè. Ouid. 10. Metam.

Non dubiè. Vide NON. Papin. in l. eam pater. § 1. D. de leg. 2.

Dubiosus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Gell. lib. 3. cap. 3. Idẽ lib. 5. cap. 10, Dubiosum hoc, inexplicabileque.

Dubito, dubitas, pen. corr. {[illegible]} dubitáre: à nomine dubius. Iuuen. sat. 8, -quis tam Perditus, vt dubitet Senecam præferre Neroni?

Dubitare & hæsitare. Cic. 4. Acad. Ne vinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt qua sobrij: dubitant, hæsitant, reuocant se interdum, &c.

Dubitas dicere? Plaut. Epid. 5. Id est ómnes? Cic. de Amic. Nec dubitare illum in omni sermone appellare sapientem. Idem de Senect. Non dubitauit dicere illa quæ versibus persequutus est Ennius. Cic. 4. Acad.

Dubitare de fide alicuius. Cicero, Tamen vsque eo timui, nequis de mea fide atque integritate dubitares, &c.

Dubitat de, vel quid. Cicero Appulcio, lib. 13 46, Nam de tua erga

me voluntate non dubitant. Idem 4. Acad. Tum verò dubitabit quid sit extremum,

De authore dubitari non potest. Quintil lib.7.cap.3.

De iudicando dubitare. Cic pro Sylla, Sed quoniam Cornelius ipse etiam nunc de iudicando dubitat, vt dicitis, informat ad hoc adumbratum iudicium, filium.

Ne dubita. Virg 3 Æneid.

Non dubito quin Terent. And.2.4. Cic.de Senect. Quod si acciderit, non dubitat quin breui Troia sit peritura.

Hæc dum dubitas, menses abierunt decem. Terent. Adelph.4.5.

Dubitare an & vtrum. Plaut. Capt.7. Cic.5.Verr. Infinitè dubitare vtrum sit vtilius, propter multos improbos vos parcere, an, &c.

Aliquid dubitare. Cic.3 Offic Hunc non turpe est dubitare Philosophos, quod ne rustici quidem dubitent?

¶Dubitare, pen Cogitare. Virg 9. Æneidos, -percipe porrò Quid dubitem, & quæ nunc animo sententia surgat. Id est cogitem. Omnis enim cogitatio in dubitatione est ante sententiam. Seruius. Cicero pro Rosc. Amer. Restat Iudices, vt hoc dubitemus, vter potius Sext. Roscium occiderit. Id est cogitemus, consyderemus

Dubitatur, pen. prod Impersonale {ἀμφισβητεῖται.} Plin lib.11.cap.17, De his vidi dubitari. Cic.4. Verr. Præsertim aliorum authoritate confirmatum dubitabimus?

Dubitans, pen. corr. Participium {ἀμφισβητῶν} Cic. pro Domo sua. Identidem se ipse reuocando dubitans, timens, hæsitans, omnia aliter ac vos in monimentis habetis, & pronunciarit & fecerit.

Dubitatus, pen. prod Participium {ἀμφισβητηθείς.} Ouid.2. Metamorph. Venit, & intrauit dubitati tecta parentis. Idem ad Liuiam, Dubitatus amor.

Dubitatio, Verbale {ἐνδοιασμός, ἀμφισβήτησις, διστασμός.} vt, Dubitatio de re aliqua Cic.1.Acad.

Dubitatio & hæsitatio. Cic.2.de Orat. Qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio tractúsque verborum?

Obscuritas atque dubitatio. Cic pro Cluent. In ea obscuritate ac dubitatione omnium, &c. placuit ex pectore Iudices pronuntiare.

Scrupulus & dubitatio. Cic. pro Cluent. Hic tum iniectus est hominibus scrupulus & quædam dubitatio, quidnam esset actum.

Sine dubitatione, lactucæ foliis similis. Plin. lib.27.cap.8.

Indigna homine dubitatio. Vide INDIGNVS.

¶Accidit dubitatio. Vide ACCIDO.

Addere dubitationem. Vide ADDO.

Adducere in dubitationem Cic. Appio, lib.3.5. Quod itinerum meorum ratio te nonnullam in dubitationem videtur adducere, visurúsne me sis in prouincia: ea res sic habet.

Afferre dubitationem. Cic. Marcello, lib.4.7, Sic enim intellexi nihil aliud esse quod dubitationem afferret ei, penes quem est potestas, &c.

Dubitationē afferre quin. Cic 2.de Nat.deor Ni forté tanta vbertas & varietas pomorum, eorúmque iucundus non gustatus solùm, sed odoratus etiam & aspectus dubitationem afferat quin hominibus solis ea natura donauerit.

Dare dubitationem. Cæsar bel. Gall. lib.1, His Cæsar ita respōdit, eò sibi minus dubitationis dari, quòd eas res, &c. Vide DO,

Dubitationem inijcere. Cic pro Cluent.

Dubitatione æstuare. Cic 4. Verr.

Eximere dubitationem. Quintil lib.2.cap.10.

Dubitationem habere. Cic.5.de Finib. Quod quanquam dubitationem non habet (est enim, &c.

Hic locus nihil habet dubitationis quin, &c. Cic.2. Offic.

Dubitationem relinquere. Cic. ad Trebonium, lib.15.epist.21. Nullam enim dubitationem apud me reliquisti quantum me amares.

Dubitatio nulla in re erat. Cic.5.de Finib.

Sine dubitatione accipere excusationem. Cicero filius ad Tironē, lib.16.21.

Tollere dubitationem. Quintil. lib.5.cap.9. Vide TOLLO.

Dubitationem omnem alicui tollere. Cic Attico, lib.11.536.

¶Dubitatio, color quidam Rhetoricus. Græcè διαπόρησις.

Dubitanter, Aduerbium {ἐνδοιαστικῶς.} Cic 2. de Inuent. Simul quærentes dubitanter vnumquodque dicemus. Asinius ad Ciceronem. lib.10. 31, Planè pericula non dubitanter adij

Dubitatim, Aliud aduerbium, Idem quod Dubitanter. Cæl. Annal. lib. 3, Imperator cōclamat de medio, vt velites à sinistro cornu remoueantur, & Gallis non dubitatim immittantur. Ex Nonio.

Dubitabilis, & dubitabile, pen. corr. {ἀμφίβολος.} Ouid.13. Metam. Atque ego, si virtus in me dubitabilis esset. Idem lib.1,

-nec erit dubitabile verum.

D V C

DVC. DVC. Ducum ductore, vel Ductorum ductor. DVL. Dulcissimos.

Ducatus. Vide DVCO.

Ducator {ἡγεμών} L.28. §. si nauis alteram. D. ad l. Aquil. quod verbum & in lexico B. Germani notatum reperitur, in quo ita est. Ducatores, ἀρχηγοί, στρατηγοί.

Ducenti ducentæ, ducenta, tantùm pluraliter {διακόσιοι.} Plin. lib 14. cap 4, Durántque adhuc vina ducētis ferè annis. Cic. ad Qu frat. lib. 2.5. Sanè frequentes fuimus omnino ad ducentos.

Ducenties, Aduerbium {διακοσιάκις.} Liu.8 bel. Macedon. Potius quadragies quàm ducenties quadragies litem æstimatam. Cic.2. Philip. Ego enim amplius ducenties acceptum hæreditatibus retuli. Martial. lib.5.

Ducenus, pen. prod. Adiectiuum {διακόσιοι} id est bis centum: vt Ducenipedes. Plin. lib 6 cap 26. Colum. lib 5 cap.2, Sic multiplicabis, cēties enim ducēni quadrageni fiunt viginti octo millia. Sic Duceni armati, Liu.2.bell. Punic. Et Ducena quinquagena millia capitum, 9 ab Vrbe.

Ducenarius, Adiectiuum {διακοσιαῖος.} vt, Ducenaria pondera. Plin. lib. 7.cap.20 Hoc est ducentarum librarum.

Ducenarius, dicebatur etiam qui duas centurias, id est ducentos milites ducebat in acie secūda, qui & primus hastatus appellabatur. Veget. lib.2.cap.8.

Ducenariorum iudicū decuria. Suet. in August. Cæsare, cap.32, Ad tres iudicum decurias quartam addidit ex inferiore censu, quæ ducenariorum vocaretur, iudicarétque de leuioribus summis. Quam appellationem non à causarum æstimatione, sed à censu potius ortam esse, opinantur nonnulli: vt fuerint ducenarij iudices, qui dimidium census equestris possidebant. Budæus.

Duco, ducis, duxi, ductum {ἄγω, καθηγέομαι, ἡγέομαι, ὁδηγέω, ἕλκω} ducere. Ducimus eum qui sponte sequitur. Terent. Andr.4.6. Duc me ad eam, quando huc veni vt videam. Cic.1. Tusc. Qui maximas copias duxit ad Troiam.

Ducuntur omnia dei nutu. Id est reguntur. Plaut. Merc.18.

Ducere se ad aliquem: pro Ire & proficisci. Plaut. Amphit.16, Nam iam ad regem rectà me ducam, rémque vt facta est, eloquar.

Ducere se ab ædibus: Exire domum, vel egredi. Plaut. Bacch.13.

Ducere se deorsum de arbore, Descendere de arbore. Plautus Aulul.24.

¶Ducere ad credendum. Cic.1. Tuscul. Ita me ad credendum tua ducit oratio.

Duci ad cognitionis cupiditatem. Cic. 1. Offic. Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & scientiæ cupiditatem.

Facillimè ad consentiendum homines ducuntur experimentis. Quintil. lib.3.cap 8.

Ad id responsum, quod elicièdum erit, per gradus ducet. Quintil. lib.5.cap.7.

Ad peiora iuuenes laude ducuntur. Quintil. lib.5.cap.12.

Per parua aliquem ducere. Quintil. lib.1.cap.10.

Per omnia aliquem ducere. Virg. l.6 Æneidos,

Ipsa deûm pœnas docuit, pérque omnia duxit.

Per singula duci. Stat.1. Syluar. eleg 2.

Æstas septima ducitur. Virg 4 Georg.

Ætatem ducere. Horat.2.epist.2,

Non tamen aduersis ætatem ducimus Austris.

Ætatem in literis. Cic.5 de Finib. Quo studio Aristophanem putamus ætatem in literis duxisse.

Deus ducit æuum per suos gradus. Senec. Hipp.4.

Ducere agmē, Ducem esse. Plin. lib.10.cap.44. Cic.2. Tusc. Quum æstu magno agmen ducebat, laborabat.

Aluum ducere Vide ALVVS.

Nostrus in longum ducis amores. Virg 9. eclog 12.

Anhelitum ex cursura. Plaut. Asin.7.

Animam, pro Viuere. Liu 6.ab Vrbe, In tenebris obnoxiam carnificis arbitrio ducere animam?

Animam ducere de cælo, Hoc est anhelitum seu spiritum trahere ex aere. Cic. in Orat. Ita viuunt, dum possunt, vt ducere animam de cælo non queant. De parricidarum supplicio loquitur, qui insuti culeo abijciebantur in aquam.

Anima ducitur spiritu. Cic.2.de Natur deorum, Accipiátque animam, eam quæ ducta sit spiritu, eandémque à pulmonibus respiret & reddat.

Animos in rem præsentem ducere. Quintilian. lib.6.cap.1. Vide ANIMVS.

Annum ducere. Virg.1. Georgicorum,

-vos ô clarissima mundi

Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,

Liber & alma Ceres. Id est quorum cursu tempora computantur. Nam per Lunam mensis: per Solem annus ostenditur. Seruius.

Aquam Cic ad Qu frat. lib.3.17, Aquámque quam ij ducebant nō longè à villa, bellè sane fluentem vidi.

Argentum. Virgil.7. Æneidos,

Aut leues ocreas lento ducunt argento. Hoc est flexili argento extenduni. Seruius.

Argumenta ex ipsis positionum vitiis ducimus. Quintilian. libro 2.cap.10.

Bellum cum aliquo. Virg 9 Æneidos,

Hi bellum assiduè ducunt cum gente Latina.

Beneuolentiam à personis ducimus. Quintil. lib.4.cap.1.

Ipse qui cælum, nebulásque ducit. Id est Iupiter. apud Senecam Hipp.3. Ducit, regit.

In carcerem. Cic.7. Verr. Quum de foro in Capitolium currum flectere incipiunt, illos duci in carcerem iubent. Sic Ducere in vincula, Cicero in Catil.

Declinatio per eosdem casus ducitur. Quintil. lib.1 cap.9.

Cicatricem. Colum. lib 3.cap.18. Liu.9.bel. Pun. Vbi primùm ducta cicatrix, patíque posse visa est iactationem.

Tempore ducetur longo fortasse cicatrix. Ouidius 1. de Ponto, elegia 4.

Colorem, pro Attrahere. Virg.9. ecloga,

Astrum quo segetes gauderent frugibus, & quo

Duceret apricis in collibus vua colorem. Iuuenal. sat.2,

Vuáque conspecta liuorem ducit ab vua.

Colore aureo pelles. Plin. lib 28.cap 9.

Commendationem ineuntis ætatis ab impietate & scelere ducere. Cic. pro Deiotaro.

Coniecturam modò huc, modò illuc ducere. Cic.2.de Diuinat. An ea quæ dixi & innumerabilia quæ collecta habent Stoici, quicquam significant, nisi acumen hominum ex similitudine aliqua coniecturā modò huc, modò illuc ducentium?

Coniectura ducitur ex hac re. Cic.2.de Inuent. Ex quibus coniectura quædam ducitur, si quemadmodum, &c.

In peius consilia ducuntur. Quintil. lib.2 cap 16.

In crimen ducere. Tacit. lib 5, Neu conuiuium fabularum simplicitas in crimen duceretur, postulauit.

Crinem ducere. Virg.5. Æneidos,

-crinémque volantia sydera ducunt.

Ex animo

Ex animo eicere, pro Abducere. Plaut. Casina, 1.
Diem ducit Lucifer, Id est adducit. Virg. 2. Æneid.
Diem somno ducere. Senec. Thyeste, 5. Id est transigere.
Effigiem ducere. Virg 8. eclog.
Vagina ducitur ensis. Silius lib 8. Hoc est educitur.
In errorem ducere. Ouid 8 Metamorphoseos,
· ducit in errorem variarum ambage viarum, &c.
Exequias. Plin. epist 60. Vide paulo post, Funus alicui.
Exercitum in Sabinos. Cæsar 1. bel. Gal. Cic. in Catil.
Exercitum in quæ vult, ducit. Quintil. lib. 1. cap. 16.
Exordium. Cic. 1. de Legib. A lege ducendum est iuris exordium.
Fidem ducere. Lucret. lib. 2,
· pergam connectere rem, quæ
Ex hoc apta fidem ducit.
Figuram ducere veri, Id est apparere tanquam res vera. Claud. 2. de Rap. Proserp. Loquitur de tela Proserpinæ.
Fossam. Liu 3. ab Vrbe, Clamore sublato ante se quenque ducere fossam & iacere vallum.
Fræna manu ducere. Ouid. 15. Metam. Hoc est reducere.
Frigus ab vmbra ducere. Ouid. 10. Metamorphoseos,
· & arborea frigus ducebat ab vmbra.
Funem ducere. Horat. 1. epist. 10.
Funus alicui. Plin. lib. 2. cap. 109. Idem lib. 8. cap. 42, Rex defuncto ei duxit exequias. Virg. 4. Georg.
Genus ab aliquo ducere. Ouid. 6. Metamorphoseos,
Et genus à magno ducentem forte Gradiuo.
Blandis ducitur hora dolis. Propert. lib. 3. eleg. 23.
Nos flendo ducimus horas. Virg 6 Æneid.
Horas extremas. Martial. lib. 4. 29,
Quom grauis extremas Vestinus duceret horas. Hoc est propinquum esse morti.
Ilia ducere. Horat. 1. epist. 1. Gallicè dicimus, *Hallester, & batre les flâs. comme vn cheual poussif, ou qui est hors d'haleine.*
Initium. Cic. ad Atticum, lib. 9. 180, Nec verò dubito quin exitiosum bellum impendeat, cuius initium ducetur à fame.
Initium ducere ex aliquo. Cic. 2. de Nat. deor. Ita ex quatuor temporum mutationibus, omnium quæ terra marique gignuntur, initia causæque ducuntur.
Initium rerum suarum alicunde ducere. Cic. 2. de Lege agrar. Hic quæro quam ob causam initium rerum ac legum suarũ hinc duxerit.
In ius. Terent. Eunuch. 4. 6,
Si vim faciet, in ius ducito hominem.
Laminam ducere. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Lateres ducere, pro Formare: vt opus ductile Apud Vitruuium lib. 2 cap. 3.
Lineam. Plin. lib. 35. cap. 10, Apelli fuit alioqui perpetua cõsuetudo, nunquam tam occupatam diem agendi, vt non lineam ducendo exerceret artem: quod ab eo in prouerbium venit.
Ducor libo fumante, Id est delector. Horat. 2. Serm. sat. 7.
Ducit duo lina acus. Cels. lib. 7. cap. 7.
Ducitur & digitis littera rara meis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.
Lucémque à Consule ducis Omnis honos. Stat. 4. Sylu eleg. 1.
Ludos, & inania honoris modo, rationis, atque abundantiæ duxit. Tacitus in Vita Agric.
In ludum ducere, & reducere. Terent. Phorm. 1. 2,
Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere.
Sectari in ludum ducere & reducere.
In matrimonium. Cic. pro Cluent. Sassiam in matrimonium ducere. Habiti matrem illam, &c.
Ducere & conflare mendaciũ. Cic. pro Rosc. Comœdo, Vnde hoc totum ductum & conflatum mendacium est.
Mucronem: pro Educere. Virgil. lib. 12,
Ille tamen clypeo obiecto, conuersus in hostem
Ibat, & auxilium ducto mucrone petebat.
In concubinæ locum mulierem aliquam ducere. Cic. 1. de Orat.
Muros, Id est struere & erigere. Virg. lib. 1. Æneid.
Noctem ducere ludo. Claud. in Epithal. Palladij, 46.
Noctem ducere querelis. Senec. Hippol. 43.
Noctem iucundis sermonibus. Plin. epist. 117.
Nomine ab authoris ducunt libamina nomen. Ouid. 3. Fast.
Nomen ex re aliqua. Cicero 1. Acad. Ex quo etiam nomen hoc duxerat.
Notam ducere. Horat. 4. Carm. ode 2.
Nubilum. Quintil. lib. 11. cap. 3, Sed in ipso vultu plurimum valent oculi per quos maxime animus emanat, vt citra motum quoque & hilaritate enitescant, & tristitia quoddam nubilum ducant. Id est obducant & obtendant.
Obliuia ducere pœnæ Valer. 4. Argon. Sic Horat. 2. Serm. sat. 6,
O rus quando ego te aspiciam? quandóque licebit
Nunc veterum libris, nunc somno & inertibus horis
Ducere sollicitæ iucunda obliuia vitæ. Id est obliuisci vitam solicitam & curas.
Opes ducere ab aliquo. Horat 4. Carm. ode 4.
Opinione duci. Cic. pro Murena, Non es ductus es, sed opinione.
Oracula ducere æquatis sortibus. Cic. 1. de Diuinat. Cuius generis oracula etiam habenda sunt non ea quæ æquatis sortibus ducuntur, sed illa quæ instinctu diuino afflatuque funduntur.
Orationem ducere ab eodem verbo. Cic. in Orat. Aut ab eodem verbo ducitur sæpius oratio.
Ordines & ordinem ducere, Vide o a n o. Cic. 1. Philip.
Prioris partis ducit ordinem. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Ordine ducere. Virg. 7. Æneidos,
Omnibus extemplo Teucris iubet ordine duci.
Rerum ordine ducar. Ouid. 13. Metam.
Authore ab illo ducis originem. Horat. 3. Carm. ode 17.
Ab Elide ducimus ortus. Ouid. 5. Metam.

Os exquisitis modis. Quintil. lib. 4. cap. 3. Vide os, oris.
Otia ducere. Ouid 1. de Ponto eleg. 6.
Parietem per vestibulum alicuius ducere. Cic. pro Milone, Qui parietem sic per vestibulum sororis instituit ducere, sic agere fundamenta, vt sororem non modò vestibulo priuaret, sed omni aditu & lumine.
In partes ducere, Id est in factiones. Tacit. libro 15, Accingeretur modò, nauaret operam, & militum acerrimos duceret in partes.
Pectus alicuius in contraria ducere. Ouid. 3. Amorum, eleg. 10.
Ducunt eum pedes rus. Plaut. Mercat. 19,
Nec podagricus, nec articularius est, quem rus ducunt pedes.
Prensa manu ducere. Iuuen. Sat. 12.
Piscem hamo ducere. Ouid. epist. 18.
Pocula ducere. Propert. lib. 2. eleg. 10,
Quinetiam multo duxisti pocula luxu.
Pompam ducere. Ouid. epist. 15.
Præmia ducere. Ouid. 10 Metam.
Principium à re aliqua. Cic. 3. de Finib. Ex quo intelligi debet principium ductum esse à se diligendi sui.
In probationem aliquid ducere. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Progeniem Troiano à sanguine duci Audierat. Virg. 1. Æneid.
Prouincias ducere. Tacit. lib. 3, Patrò si hi duxissent prouincias, cur Dialibus id vetitum?
Ducere pugnum, Cædere pugno. Paul. l. 4. D. de iniuriis, Si quũ seruo meo pugnum ducere vellem, in proximo te stantem inuitus percussero, iniuriarum non teneor.
Pulmones & cor extrinsecus spiritum ducunt. Cic. 2. de Natura deorum.
Quæstiones omnes ex persona petitoris ipsius duximus. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Ducere suam rationem. Cicero Attico, lib. 8. 159, Inde suscepto bello, quum pacis conditiones ad te afferri, à téque ad ea honorificè & largè respõderi viderem, duxi rationem meam, quam tibi facilè me probaturum pro tuo in me beneficio arbitrabar. Idem 3. Verr. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 5, Hanc autem nemo ducit rationem, sed omnia desyderantur ab eo tanquam nihil denegatum sit.
Non vllius rationem sui commodi ducit. Cic. pro Sext. Rosc.
Officij rationem ducere. Cicer. pro Sextio, Dignitati esse seruiendum, Reipub. consulendum, officij rationem in omni vita non commodi esse ducendam.
Rationem salutis. Cicero ad Marium, lib. 7. 3, Pudori tamen malui, famæque cedere, quam salutis meæ rationem ducere. Id est, habere.
Ducere rationem curandi. Cels. in Procem. lib. 1, Ex his enim similibusque sæpe noua curandi ratio ducenda est.
Remos ducere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6,
Nil tibi cum pelagi dicis fore naufragus vndis,
Et ducis remos, qua modò nauit aqua.
Retia ducere. Ouid. 13. Metamorphoseos,
Nam modò ducebam ducentia retia pisces.
Ruinam ducere. Senec. Herc. Oëtheo, 13. De quercu quadam cæsa ab Hercule.
Ducere sacra Virgilius,
· castæ ducebant sacra per vrbem,
Pilentis matres in mollibus. Ducere autem sacra, & ferre sacra dicuntur, qui res sacras, & quæ ad sacrum vtilia sunt, témque diuinam ferunt. Turnebus.
Senectam ducere. Virg. 10. Æneid.
Sententiam ducere in id quod velit, est orationis iudicialis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Sentinam ducere dicuntur in naui foramina, quæ aquã recipiunt, vnde sentina conficitur. Senec. de Ira, lib 2.
Sermonem à re quapiam. Cicero 2. Tuscul. Est igitur ambulantibus ad hũc modum sermo ille nobis institutus, & a tali quodam ductus exordio.
Sessum. Plaut. Pœn. 1.
Ducere similitudinem è re aliqua. Cic. in Orat.
In opaco situm ducere. Quintil. lib. 1. cap. 2. Excitanda mens, & attollenda semper est, quæ in huiusmodi secretis aut languescit, & quendam velut in opaco situm ducit, aut contrà tumescit inani persuasione.
Somnos, Dormire. Virg. 4. Æneidos,
Nate dea potes hoc sub casu ducere somnos?
Somnium ducere. Horat. 3. Carm. ode 17.
Soporem ducere. Tibull. lib. 1. eleg. 2.
Sortem ducere, pro Statuere, apud Virgilium libro 9. Æneid. Seruius.
Sortem, Sortes. Virg. 6. Æneidos,
· stat ductis sortibus vrna. Cic 2. de Diuinat. At enim idipsum habet aliquid diuini, quæ cuique hostia obtingat, tanquam in sortibus quæ cui ducatur.
In argumentum species libidinis frequenter ducitur. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Spiritum præficere at fauces, Respirare. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 8. Author ad Heren lib. 4, Itaque anhelans ex imis pulmonibus præcisa spiritus ducebant.
Spiritum, Attrahere: & per translationem, Viuere. Cicero 1. de Inuent. Nam hoc quidem, si spiritum ducit, viuit, &c. Idem ad Plancum, lib. 10 1.
Ducere spiritum naribus. Varro 1. de Re rust. cap. 3. Liuius lib. 4. Decad. 5.
Stamina ducere. Ouid 4. Metam.
Sub signum. Plaut. Casina, 16.
Sulcus. Plinius libro 17. cap. 22, Vltro citróque sulcos perpetuos ducito.
Suspiria. Martial. lib. 11,

Corripis, obseruas, quereris, suspiria ducis. Ouid. 1. Metamorph.
-alio tantam suspiria ducis Pectore.

Suspicionem. Cic. 2. de Inuent. Ex facto autem ipso suspiciones ducentur, si, &c.

Tempus. Cic. 3. Ver. Deinde ita tempus duceretur, vt à M. Glabrione Prætore, & à magna parte horum Iudicum, ad Prætorem alium Iudicésque alios veniremus.

Thure naribus ducere. Horat. 4. Carm. ode 1.

In transennam dolis, Decipere. Plaut. Persa, 4, 5,
Hoc ego hominem hodie in transennam doctis ducam dolis.

Triumphum. Plin. lib. 34. cap. 3, Primum inuexisse triumpho suo quem duxit Vrbis anno 567.

In triumpho. Plin. lib. 12. cap. 4, 5, Clarúmque dictu à Pompeio magno in triumpho arbores quoque duximus.

Turmas ducere. Virg. 5. Æneidos.

Vallum, Ducere fossam. Liu. 5. ab Vrbe, Vallum, fossámque, ingentis vtranque rem operis, per tantum spatij duxerunt.

E luto vasa ducere. Quintil. lib. 2. cap. 17. id est fingere.

Verbum aliquod in longius. Cic. de Claris Orat. Nec verò vllum aut durum, aut insolens, aut humile, aut in longius ductum, ac non propria verba rerum, sed pleraque translata, &c.

In longum ducere verba moram. Propert. lib. 1. eleg. 10.

Et cupio nonnullos ducere versus. Ouid. 5. Trist. eleg. 13.

Ducere viam, pro Sequi. Quintil. lib. 3. cap. 9, Sed non vna per hoc opus via ducitur.

Et quà te ducit via dirige gressum. Virg. 1. Æneid.

Ducere vitam & spiritum, Viuere. Cic. pro Lege Manilia, Quum vestros portus, atque eos portus quibus vitam & spiritum ducitis, in prædonum potestate fuisse sciatis. Virgil. 2. Æneidos,
Me si cælicolæ voluissent ducere vitam.

Vitam dulcem ducere. Lucret. lib. 2.

Vmbram ducere. Lucret. lib. 4. De nubibus loquitur.

Ad vmbilicum ducere. Horat. Epod. 14.

Longas in fletum ducere voces. Virg. 4. Æneid.

Voces ducere. Horat. in Arte.

Vtilitatem ex re aliqua. Cic. 5. de Finibus, Quid quum fictas fabulas, è quibus vtilitas nulla duci potest, cum voluptate legimus?

Ducere vultum, pro Contrahere rugas. Martial. lib. 1,
Qui ducis vultus, & non legis ista libenter,
Omnibus inuideas liuide, nemo tibi.

Viuos vultus de marmore: Hoc est exprimere viuos vultus in marmorea effigie. Virg. 6. Æneidos,
-viuos ducent de marmore vultus.

Vxorem, pro Accipere. Cic. 4. Acad. In vxore ducenda, in liberis procreandis. Terent. Eunuch. 5. 2,
Emoriar si non hanc vxorem duxero. Sic Ducere filiã, Plaut. Aulul. 2,
Vult hanc Megadorus indotatam ducere. Terent. Adelph. 4. 7.

Tibi ducitur vxor. Virg. eclog. 8.

Ducere vxorem, præcisè pro ducere vxorem domum. Veteribus autem mos fuit nuptam è patris domo noctu tædis prælatis velatam in mariti domum deduci. Pompon. l. Mulierem. D. de ritu nupt. Mulierem quæ abesset, duci à marito non posse. Deductione enim opus esse in mariti, non in vxoris domum, quasi in domicilium matrimonij. Ducere vxorem propriè dicitur paterfamilias: at filiusfam. non tam ducit vxorem, quàm à patre accipit: quippe quũ patri committatur puella potius in huiusmodi conditionibus, quam marito. Hæc Donatus in Phormion. Terent.

¶ Ducere, verbum, pertinet ad vsurarum rationem. Cic. Att. lib. 6. epist. 1, Magnam pecuniam conf. cerã vt soluerent centesimis sexennij ductis cum renouatione singulorum annorum. Eidem, ibidem, Sed centesimis ductis à proxima quidem syngrapha, nec perpetuis, sed renouatis quotannis numerabantur nummi. Ductis, id est supputatis & imputatis. Et paulo pòst, Nisi fortè id volumus a nobis efficere, vt fœnus quaternis centesimis ducant. Id est, dependant. Budæus.

¶ Duci authoritate, pro Excitari. Cic. 4. Acad. Vt qui audient, ratione potius quàm authoritate ducantur.

Duci cogitatione aliò. Cic. 3. de Orat. Vel quòd is qui audit, aliò ducitur cogitatione.

Duci coniectura ad suspicandum. Cic. de Claris Orat. Nihil sanè mihi legisse videor, tantummodo coniectura ducor ad suspicandum.

Duci despicatui. Cic. pro Flacco, Quid porrò in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quàm si quis despicatui ducitur, vt Mysorum vltimus esse dicatur?

Duci phaleratis dictis, Blando verborum lenocinio irretiri. Terẽt. Phorm. 3. 2,
Adeóne te esse incogitantem atque impudentem Phædria,
Vt phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratis?

In diuersa duci. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Errore duci. Cic. 1. Offic. Nec quenquam hoc errore duci oportet, vt siquid Socrates, &c.

Duci falso gaudio. Terent. And. 1. 2. Vbi Donatus, Ducere, est expectatione longi temporis malum prolatare: vel induci, vt feras in retia.

Duci gloria. Cic. 4. Verr. Et si quis earum statuarum honore ac gloria ducitur. Id est, Siquis quid facit vt gloriam consequatur. Sic Duci mercede & præmio. Cic. 2. Offic. Et ad Atticum, lib. 1. 11, Ductus odio properauerim in iudicium deducere.

Duci ineptiis ac fabulis. Cic. pro Cluentio.

Ira duci. Claud. 7. Paneg.

Laude duci. Cic. in Orat. Ergo eum censes, qui eloquentiæ laude ducatur, non esse earum rerum omnino rudem.

Ducor libo fumante, id est delector. Horat. 2. Serm. sat. 7.

In hostium loco & numero duci. Cic. 7. Verr. At nunc per me spoliati, naue à prædonibus abducta, ipsi in hostium numero locóque ducemini.

Duci naturà. Quintil. lib. 9. cap. 4. Vide ORGANVM.

Quæstu & lucro duci. Cic. 5. Tusc. Alij emendi aut vendendi quæstu & lucro ducerentur.

Ratione aliqua duci. Lucret. lib. 4.

Spe posteritatis fructúque duci. Cic. pro Rabirio Perduell. reo, Neque quisquam nostrûm in Reipub. periculis cum laude ac virtute versatur, quin spe posteritatis, fructúque ducatur.

Duci ventre, pro Delectari cibis pretiosis, ventris & gulæ causa: id est ventri & gulæ deditum esse. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Voluptate ad fidem ducitur. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Communi voluntate duci. Quintil. lib. 3. cap. 7.

¶ Ducere, Protrahere. Cic. ad Cæs. Iuniorem, lib. 1, Ne res duceretur fecimus, vt Hercules Antiarius in alium locum transferretur. Idem Bruto, 18, Omnino iam tempora (bellum enim ducitur) integram sibi causam reseruant.

Ducere bellum in hyemem. Cæs. 1. bel. Ciuil. Cic. ad Marium, lib. 7. 3, Dein quum ab ea sententia Pompeius valde abhorreret, suadere institui vt bellum duceret.

Ducere rem per altercationem. Liu. 4. ab Vrbe, Itaque quum res diu ducta per altercationem esset, coss. deos hominésque testantibus, &c.

Ducere diem ex die. Cæsar 1. bel. Gall. Diem ex die ducere Hedui, conferri, comportari, &c.

¶ Ducere aliquem, pro Eludere, moras nectendo. Cæsar 1. bel. Gal. Vbi se diutius duci intellexit Cæsar.

¶ Ducere, Bibere. Iuuenal. satyr. 6,
-de quo sextarius alter
Ducitur ante cibum. Hoc est, de quo œnophoro bibuntur duo sextarij ieiuno stomacho.

¶ Ducere, Existimare, iudicare, putare. Et tunc ex Græco deducitur, quod illi dicũt ἡγεῖν, teste Festo. Cic. de Amicit. Hanc esse in te sapientiam existimãt, vt omnia tua in te posita esse ducas, humanósq; casus virtute inferiores esse putes. Idem Lent. lib. 1. 6.

Animo, Cogitare apud se. Virg. lib. 6. Æneidos,
Sic equidem ducebam animo, rebárque futurum.

Ducere infra se omnia humana. Cic. 3. de Finib. Atque iste vir altus & excellẽs, magno animo verè fortis, infra se omnia humana ducẽs.

Ducere iórer. Plin. lib. 2. cap. 63, Inter crimina ingrati animi & hoc duxerim, quòd naturam eius ignoramus.

Inter prospera aliquid ducere. Tacit. lib. 4, Nam Germanici mortem inter prospera ducebat.

Nihil ducere in bonis præter virtutem. Cic. 3. de Finib.

Ducere damno. Plaut. Bacchid. 2. 2.

Gloriæ ducere alicui quidpiam. Cic. in Sallust. Neque te tui piget homo leuissime quum ea culpas, quæ in historiis gloriæ mihi ducis?

Ducere in gloria. Plin. lib. 31. cap. 6, Plerique in gloria ducunt, plurimis horis perpeti calorem earum.

Ducere honori. Sallust. in Iugurtha, Despiciens dextra Adherbalem adsedit, ne medius ex tribus (quod apud Numidas honori ducitur) Iugurthæ foret.

Ducere laudi. Terent. in Prol. Adelphorum,
Vos eritis iudices, laudíne an vitio duci factum oporteat.

Magnum ducere. Horat. 1. Serm. sat. 6,
-magnum hoc ego duco, quòd placui tibi.

Ducere minoris, Minoris existimare vel æstimare. Sallust. in Iugurtha, Priuatim præterea fidem suam interponit: quam ille non minoris, quàm publicam ducebat.

Dúcere officij. Suet. in Tiberio, cap. 11.

Ducere parui. Cic. 2. de Finib. Sed quia parui id duceret.

Ducere post honorem alterius sua necessaria. Sallust. in Iugurth. 2. Id est, Magis curare alterius honorem, quàm sua necessaria.

Ducere præ se neminem. Author ad Herennium, lib. 4.

Ducere pro falsis. Sallustius in Iugurtha. Vbi de magna virtute atque gloria bonorum memores, quæ sibi quisque facilia factu putat, æquo animo accipit, supra ea, veluti ficta pro falsis ducit.

Ducere aliquid pro nihilo. Cic. 5. Tuscul. Diuitias, honores, opes contemnere, eáque quæ his sunt contraria pro nihilo ducere.

¶ Ducere aliquid vxori probro: Hoc est, exprobrare vxori. Plaut. Amphit. 5,
-nemo id probro
Profecto ducet Alcumenæ.

¶ Ducere aliquem ex ære: Hoc est, vultum alicuius ære repræsentare. Plin. lib. 7. cap. 37, Idem hic imperator edixit, ne quis ipsum alius quàm Apelles pingeret, quàm Pyrgoteles sculperet, quàm Lysippus ex ære duceret.

¶ Ducere se, Vetus locutio fuit, pro Latẽter abire ac discedere. Terent. in Hecyr. Vxor, inquit, vbi me ad filiam ire sensit, se duxit foras. Plaut. Aulul. Ego me deorsum duco de arbore. Et Asinius in epist. ad Ciceronem, Balbus quæstor magno pondere auri, maiore argenti coacto de publicis exactionibus, ne stipendio quidem militibus reddito, duxit se è Gadibus. Ex P. Manut.

¶ Duce pro duc. Plaut. Mostel. 5, Lepida es, duce me amabo. Antiq.

Ducens, Participium, vt Pecunia ducens ad se cuncta. Horatius 4. Carm. ode 9.

Gemitus imo de pectore ducens. Virg. 2. Æneid.

Stella facem ducens, multa cum luce cucurrit. Virg. 2. Æneid.

Tempora ducens. Lucan. lib. 5.

Ductus, Participium (ἀχθείς.)

Sorte ductus, Qui sorte obtigit. Tacit. in Vita Agricolæ, Eò ad extremam inopiæ venere, vt infirmissimos suorum, mox sorte ductos, vescerentur.

Beneuolentia ductus. Cic. de Claris Orat. Mihi beneuolentia, credo, ductus tribuebat omnia.

Compendio ductus. Quintil. lib. 2. cap. 13, Itaque & stratum militari labore iter sæpe deserimus compendio ducti.

Ducta laus ab humili venit ad summum. Cic. 2. Tuscul.

In hãc persuasionẽ quadam ratione ducti, &c. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Sermo ductus è perconatione. Cic.de Clar.Orat. Omnísque ille sermo ductus è perconatione filij quid in Senatu esset actum.

Verbum à verbo ductum, Id est deductum. Cic.3 Tusc. Qui fortis est, idem est fidens: quoniam confidens, mala consuetudine loquendi in vitio ponitur, ductum verbum à confitendo: quod laudis est.

Ductæ & directæ viæ. Cic.2.de Nat.deor. Permanat ad iecur per quasdam à medio intestino, vsque ad portas iecoris (sic enim appellant) ductas & directas vias, quæ pertinent ad iecur, eíque adhærent.

Ductus, huius ductus (ἀγωγή) Ipsa ductio vel deductio rei alicuius. Vnde aquæ ductus dicuntur deductiones aquarum. Cic.2. Offic. Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum. Idem 2.de Legibus.

Ductus literarum. Plin.lib.8.cap 3. Quintil.lib.1. cap. 3, Quum iam verò ductus sequi cœperit. Id est, formas & tractus literarũ. Idẽ lib.10.cap.2, Literarum ductus vt scribendi fiat vsus, pueri sequuntur.

Ductus oris. Cic.5.de Finib. Quemadmodum quis ambulet, sedeat, qui ductus oris, qui vultus, &c.

Ductus macularum sectari. Plin lib 37.cap.10.

Rei credibilis ductus. Quintil.lib 4.cap.2, Est autem quidam etiã ductus rei credibilis, qualis in comœdiis etiam, & in mimis.

Æqualis ductus. Lucret.lib.4.

Applicare se ad ductum alterius. Vide APPLICO.

Per ductus velut sulcus ducatus stylus. Quintil.lib.1.cap.3.

Ductus misericordia, pro excitatus. l. & eleganter. §. Idem Labeo. D.de dolo.

Ductu alterius aliquid facere: Hoc est, alio suadente & ducente. Liu.4 ab Vrbe. Cic.de Arusp. resp. Quúsque suo ductu & imperio cruento illo atque funesto, supplicia, &c.

Ductio, ductionis, Verbale f.g. Vlpian.in l.Deinde. D.de liber.exhibend. item ducend. Hoc autem interdũtum pertinet ad ductionem: vt ducere quis possit eos, in quos habet ius ductionis.

Ductio alui. Cels.lib 4.cap.vltim. Alui ductione vti.

Aquæ ductio. Vlpian.l 3.D.De aqua quotidian. Si aquã ex flumine publico duxeris, & flumen recesserit, nõ potes subsequi flumen: quia ei loco seruitus imposita non sit, quamuis is locus meus sit. Sed si alluuione paulatim accesserit fundo tuo, subsequi potes: quia locus totus fluminis seruiat ductioni.

Ducto, ductas (ὀχεύω) ductâre. Quintil.lib.8.cap.3.ait, Ductare exercitum, mala consuetudine obscœnum intellectum habere.

Ductare aliquem frustra, pro Dare illi verba, aut verbis perducere ad fallaciam. Plaut.Menæch.15,

Nisi feres argentum, frustra me ductare non potes.

Ductare aliquem dolis Plaut.Capt.11.

Ductare aliquem maledictis. Plaut.Asin.5,

Nunc quia nihil habes, maledictis eam ductare postulas.

Ductare amicam & mulierem, pro Scorto potiri. Plaut.Asin.16. Terent.Phorm.3.2,

Vt phaleratis dictis ducat me, & meam ductet gratis.

Cornua ductare neruo. Valer.6. Argonaut. Significat arcu tẽdere.

¶ Ductare pro nihilo. Plaut.Persa,16,

Omen ego pro nihilo esse ducto quod fuit, quando fuit.

¶ Ductare restim. Terent.Adelph.4.7,

Tu inter eas restim ductans saltabis.

Duco, ducas, ducare, Gubernare. Varro, Ab eo quod sit ducaet, qui est dux aut ductor, qui ita inducit vt doceat. Hæc Calepinus corruptè. Ex Varronis de Lingua Latina lib 4.legendum, Ab eo quòd scit ducere, qui est dux, &c.

Ducatus, pen.prod. huius ducatus (ἡγεμονία) Onus & administratio. Suetonius in Nerone, cap.35. Priuignum Ruffinum Crispinum Poppæa natum impuberem adhuc, quia ferebatur ducatus & imperia ludere. Idem in Tib.Cæs.cap.19. Confidens (vt aiebat) ostento sibi à maioribus suis in omni ducatu expertissimo. Id est quoties pro imperio aliquid gerendum esset, vel quoties bellum suis auspiciis gererent.

Ducatum præbere sceleri, Ducem esse sceleris. Florus lib.3.cap.21.

Dux, ducis, com.gen. (ἀρχηγέτης, ἀγωγεύς, ἡγεμών, ποδηγός, ὁδηγός, ἀγωγός) Qui vel quæ ducit. Virg.1.Æneid. -dux fœmina facti. Cic.pro Corn. An ingenium? quum etiam ipse casus euentúsque rerum non duces, sed comites eius consiliorum fuerint. Ibidem, Videte ne vtilius vobis & honestius sit illis ducibus errare, quàm hoc magistro erudiri.

Dux & præfectus classis. Cic.7.Verr. Sed tunc inopes relicti à duce præfectóque classis, eundem necessariò cursum tenere cœperunt.

Armenti dux. Ouid.8.Metam.

Astrorum dux. Id est Sol. Seneca Thyeste,9.

Gregis dux, pro tauro, apud Ouid lib.1.de Arte.

Dux imperatoris. Cic.de Amicitia.

Ingenij dux. Ouid.2.de Ponto, eleg.3.

Fœmina dux malorum, & scelerum artifex. Senec.Hippol.4.

Scelerum duces. Lucan.lib 2.

Diuersarum sectarum duces. Quintil.lib.5.cap.13.

Superûm dux, Id est Iupiter. Stat.4.Sylu 2.

Vitæ dux diva voluptas. Lucret.lib.2. Sic Venerem vocat.

Dux rectè viuendi natura. Cic.de Amicitia.

Mors in claris viris & fœminis dux in cælum solet esse. Cicero 1. Tuscul. Mortem non interitum esse omnia tollentẽ atque delentem, sed quandam quasi migrationem commutationémque vitæ, quæ in claris viris & fœminis dux in cælum soleret esse.

¶ Dux ac princeps in illa multitudine sicariorum. Cic.pro Rosc. Amer.

Achilles dux Thessalis. Vide ACHILLES.

Tanta authoritate dux. Cic.Attico lib.7.127.

Dux & author. Tacit.lib 16, Noua cupientibus auferatur dux & author.

Author, dux & princeps. Cic.3.de Orat. Quem authorem publici consilij, & regendæ ciuitatis ducem, & sententiæ atque eloquentiæ principem in Senatu, in populo, in causis publicis esse volumus.

Dux & comes. Cic. pro Marcello. Idem de Amicitia, Nec se comitem illius furoris, sed ducem præbuit.

Dux & magister. Cic 5.Ver. Idẽ 1.de Fin. Magistra & duce natura.

Prætor, dux, & imperator. Cic.pro Flacco, An vestri Prætores, vestri duces, vestri imperatores?

Duces & signiferi. Cic.pro Plancio, Statuissémque eos solùm nominare, qui causæ nostræ duces & quasi signiferi fuissent. Idem pro Murena. Dux & signifer calamitosorum.

Clarus dux. Horat.3.Carm ode 14.

Improuidi & negligentes duces. Cic.Attico, lib.7.138.

Inuictus dux. Silius lib.7.

Magnanimi duces. Virg.4.Georg.

Magni duces. Horat.2.Carm.ode 1.

¶ Creare ducem, Vide CREO.

Rationem ducem habere, non superstitionem. Cicero 2.de Diuinat. Quando enim istu obseruans quieto & libero animo esse poteris, et ad rem gerendam non superstitionem habeas, sed rationem ducem?

Præbere se ducem bonis. Cic.Planco, lib.10.6, Deinde & Senatui bonísque omnibus authorem, principem, ducem præbeas.

Præficere duces populo. Cic.pro Domo sua, Cui populo duces Sextios, Lollios, Sergios præfeceras.

Naturam vitæ ducem sequere. Senec.Hippol.4.

Ductor, ductoris (ἡγεμών) Dux. Virg.2. Æneidos,

-fracti bello fatísque repulsi

Ductores Danaûm. Cicero 1. Tuscul. Quoties non modò ductores nostri, sed vniuersi etiam exercitus, ad non dubiam mortem concurrerunt?

Aquarum ductor Tybris. Stat.3.Sylu.5.

Classis ductor. Virg.6.Æneid.

Ductor deorum. Senec.Herc.furente,4.

Ductor ducum, Id est imperator exercitus. Senec. Agamemn. Sic vocat Agamemnonem.

Fluuiorum ductor. Stat.4. Thebaid.

Gregis indomiti ductor, pro tauro, apud Senecam Hippol.2.

Armipotens ductor. Silius lib.13.

Delecti ductores. Lucret.lib.1.

Fulmineus ductor, pro Hannibale. Sil.lib.17.

Ductarius, Adiectiuum, Qui ducit (ἀγωγός.) Vnde Ductarius funis, quo in trocleis vtimur, & qui per orbiculos trocleæ traiicitur. Apud Catonem & Vitruuium, lib.10.cap.2.& 3.& 5.

Ductilis, & hoc ductile, penult.corr. (ἀγώγιμος, ἐλατός) Quod facilè ducitur, attenuatúrque in laminas. Vnde æs ductile appellatur, quod malleis obsequitur, tenuatúrque in laminas. Plin.lib.34.cap.8.

Ductile flumen. Martial.lib.12.27,

-hoc riguæ ductile flumen aquæ.

Ductim, Aduerbium, Cum mora. Plaut.Curc.3, Immergere in me liquores tuos sino ductim.

Ductim opus facere in vinea. Colum.lib.4.cap.25, Maior autem pars operis in vineam ductim potius quàm cæsim facienda est. Id est ductu falcis potius quàm ictu.

Ductitius, a, um (ἐλατός.) Quintil.lib 6 Ferrum ductitium.

DVCONA (Δουκόνα.) Ptolemæo, Cadurcorum in Gallia vrbs Vulgò *Cahors.*

D V D

DVOTNI, Liburnorum olim populi, non Illyrico iuncti, authore Plinio lib.cap.21.

Dudum (πάλαι) Aduerbium, de paruo tempore dicitur, vnius horæ, duarum aut trium, authore Valla lib.2. Cic.Attico, lib.4.74, Dudum enim circumrodo quod deuorandum est.

Dixi dudum materiam aliam esse ioci, aliam seueritatis. Cicero 2. de Orat.

Quæ dudum ad me, & quæ etiam antè bis ad Tullium de me scripsisti. Cic.Attico, lib 11.130.

Dudum & Nunc, opponuntur. Cic.de Claris Orat. Vt dudum ad Demosthenem & Hyperidem, sic nunc ad Antonium Crassúmque peruenimus.

Dudum huc accersita sum. Plaut.Sticho,13.

Non dudum ante lucem. Plaut.Pœnulo,41. Quia iam non dudum ante lucem ad ædem Veneris venimus.

Quando? Dudum. Plaut. Persa,15.

Quàm dudum? Hoc est, quàm longo tempore, quanto temporis interuallo: & plerunque interrogantis est. Terent.And.5 1, -modò introij. s.quasi ego quàm dudum rogem. Plaut.Amphit.8,

-quàm dudum istuc factum est? a l.tentas? iampridem modò.

Rus mane dudum hinc ire me iussit pater, vt bubus, &c. Plautus Trucul.13.

Quasi dudum. Plaut.Amphit.8,

Sic salutas, atque appellas, quasi dudum non videris?

¶ Dudum, pro Antea. Plaut.Epid.13. / Terent.Phorm.2.4,

Incertior multo quàm dudum. Idem Eunucho.4.5,

Quis est? ehem Pythias, vah quanto nunc formosior

Videre mihi quàm dudum.

¶ Dudum, etiam de longinquo tempore dicitur. Terent.And.5.1,

-quam maximè abs te postulo, atque oro Chreme,

Vt beneficium verbis initum dudum, nunc re comprobes. Plaut. Mostel.4. Terent.And.3.4,

Ego dudum nonnihil veritus sum Daue abs te, ne faceres idem

Quod vulgus seruorum solet. Idem Eunuch.4.4,

-ita visus est Dudum, quia varia veste exornatus fuit. Cicer.de Claris Oratorib. Vt dudum de Lælorum & Muciorum familiis audiebamus.

D V E

Duella, Duæ sextulæ sunt: hoc est tertia pars vnciæ. Budæus.

DVELLONAM (...) Bellonam antiqui appellabant, teste Varrone lib. 4.de Lingua Latina.

Duellum, huius duelli (πόλεμος) inquit Festus, bellũ est, in quo à duo

bus partibus de victoria contendentibus dimicatur. Inde & Perduellis, qui pertinaciter retinet bellum. Plaut. Amphit. 4. Cic. in Orat. Quid verò licentius, quàm quòd hominum etiam nomina contrahebant, quo essent aptiora? nam vt duellum bellum, & duis bis, sic Duellium eum qui Pœnos classe deuicit, Bellium nominauerunt, quum superiores semper appellati essent Duellij. Liuius 6. bel. Maced. Quòd Populus Romanus ea tempore duellum iussisset esse cum rege Antiocho esse. Idem 2. bel. Punic. Hisce duellis datum donum duit Pop. Rom. Quiritium, quòd duellum Populo Romano cum Carthaginiensi est. Cic. 2. de Legib. Nam æs atque ferrum duelli instrumenta non sunt.

Thuscum duellum. Ouid. 6. Fast.

Lentum duellum. Horat. 1. epist. 2.

¶ Duellus, Vt ex duello bellum factū est, ita quoque bellus duellus ab antiquis dicebatur. Liuius apud Nonium, Lenti calido, duella rapula, rumice. Nam duella rapula quid aliud est quàm rapula bella?

Duellator, pen. prod. {[illegible]} Vt bele, pro bellatore. Plaut. Capt. 2, Valete iudices iustissimi: domi, bellisque duellatores optimi.

Duellicus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt, Ars duellica. Plaut. Epid. 10.

Proles duellica. Lucret. lib. 2.

DVELLIVS {[illegible]} siue Duillius, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit, Biliam virginem duxit vxorem, tantæ pudicitiæ, vt illo quoque seculo pro exēplo fuerit, quo impudicitia monstrū erat, non vitium. Is iam senex & trementi corpore, in quodā iurgio audiuit exprobari sibi os fœtidum: & tristis se domum contulit. Quùmque vxori questus esset, quare nunquam se monuisset, vt huic vitio mederetur. Fecissem, inquit illa, nisi putassem omnibus viris sic os olere. Laudanda in vtroque pudica & nobilis fœmina, & si ignorauerit vitium viri, & si patienter tulit: & quòd maritus infelicitatem corporis sui, non vxoris fastidio, sed maledicto sensit inimici. Hactenus Hieronymus lib. 1. aduersus Iouinianum. Plutarchus tamen hanc historiam refert ad Hieronem.

DVANNA {[illegible]} Vrbs Cadurcorum in Gallia Aquitanica, apud Ptolemæum lib. 2. cap 8.

D V I

Dulcensus, dicebatur cum altero, id est cum filio, census. Festus.

Duidens, Hostia ab antiquis appellata est, quam nos bidentem dicimus Festus.

Dultas, pen. corr. huius duitatis, pen. prod. est quam vulgò dualitatem, Græci [illegible] vocant. Iabolenus in l. 242 D de verb. signif. Viduam non solùm eam, quæ aliquando nupta fuisset, sed eam quoque quæ virum non habuisset, appellari ait Labeo: quia vidua sic dicta est, quasi vecors, vesanus, qui sine corde aut sanitate esset: similiter viduam esse dictam, sine duitate. Hic videtur Iabolenus duitatem appellare matrimonium, in quo sunt duo, vir & mulier.

D V L

Dulcacidus, a, um, Vox est Q. Sereni valde familiaris, pro eo quod mistum quendam saporem ex acido & dulci, cuiusmodi sunt quædā ex malorum Punicorum genere, significat.

Dulcis, & hoc dulce {[illegible]} Plautus Trucul 7. Nunc postquàm scio dulce atque amarum quid sit ex pecunia, &c.

Dulcia & Amara, cōtraria. Cic. 3. de Natura deorum, Omne enim animal sensus habet: sentit igitur & calida & frigida & dulcia & amara.

Dulcissime frater. Cic. 3. de Legib Nostra autem causa, quæ optime & dulcissime frater incidit in Tribunitiam potestatem, nihil habuit contentionis cum Tribunatu.

Languidè dulcis. Plin. lib. 13. cap. 4, Et in Arabia languidè dulces traduntur esse palmæ.

Agellus dulcis. Lucret. lib. 5.
Alloquia dulcia. Horat. Epod. 13.
Alumni dulces. Horat. 3. Carm. ode 23.
Amicus dulcis. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Amores dulces. Martial. lib. 1.
Amplexus dulcis. Virg. 8. Æneid.
Amplexus dulces. Valer. 4 Argon.
Animas dulces reddere. Virg. 3. Georg.
Dulcis aqua. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 3. Virg. 1. Æneid.
Arua dulcia. Virg. eclog. 2.
Aure dulcis. Virg 4. Georg.
Dulces aures deuorarunt tuam orationem. Plaut. Pœnul. 16,
Quam orationem hanc aures dulces deuorant.
Camœnæ dulces. Horat. 1. epist. 20.
Conditio dulcis Horat. 1. epist. 1.
Corona dulcis. Virg. 4. Georg.
Cultura dulcis. Horat. 1. epist. 19.
Cupidines dulces. Horat. 4. Carm. ode 1.
Curæ dulces Stat. 2 Sylu. 1.
Dolium dulce. Horat. Epod. 2.
Epistola dulcissima. Cic. Attico, lib. 15 327, Longiori epistolæ superiorique respondi: nunc breuiori, propioríque quid respondeam, nisi eam fuisse dulcissimam?
Epulæ dulces. Horat 3. Carm. ode 8.
Esca dulcis. Virg. 4 Georg.
Flumen dulce. Horat. 2. Carm. ode 6.
Fluuij dulces. Virg 3. Georg.
Fœtus dulces. Lucret. lib. 2.
Fortuna dulcis Horat. 1. Carm. ode 37.
Furta dulcia. Virg. 4. Georg.
Gaudia dulcia. Ouid 3. de Arte.
Gemitus dulces. Ouid 1 de Arte.
Ignis dulcior. Propert. lib 3. eleg 8.
Illecebræ dulces. Virg. 3. Georg.
Ingenium dulce. Martial. lib. 2.
Iuuenta dulcis. Horat. 1. Carm. ode 16.
Labor dulcis Ouid. 6. Fast.
Latebræ dulces. Horat. 1. epist. 17.
Lucellum dulce. Horat. 1. epist. 19.
Lyæus dulcis. Horat. Epod. 9.
Malum dulce, Amor. Senec Hippol. 2.
Puella dulce malum. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.
Mella dulcia. Claud. de bello Getico.
Merum dulce. Horat. 3 Carm. ode 13.
Munus dulce. Senec. Hippol. 5.
Musæ dulces. Virg. 2. Georg.
Mustum dulce. Virg. 1. Georg.
Nati dulces. Virg. 2. Georg.
Nefas dulce. Stat. 5. Thebaid.
Nomen dulce patris. Claud. 1. de Raptu Proserp.
Nouitas dulcis. Ouid. 4. Metam.
Oscula dulcia Virg. 1. Æneid.
Periculum dulce. Horat. 3. Carm. ode 25.
Poma dulcia. Horat 2. Serm sat. 5.
Reditus dulces. Horat. Epod. 16.
Salus dulcis. Ouid. 5. Trist. eleg. 8.
Sapor dulcis. Horat 3. Carm. ode 2.
Soles dulces. Valer. 4. Argon.
-dulcésque iterum mihi surgere soles Nunc reor.
Solatia dulcia. Lucret. lib. 5.
Somnos dulcis. Virg. 4. Æneid.
Sonus dulcis. Horat. 2. Carm. ode 13,
-siue per flores nouos
Fugiente dulcis murmurat riuo sonus.
Sopor dulcis. Horat. Epod. 5.
Strepitus dulcis. Horat. 4. Carm. ode 3.
Vinum dulce. Horat. 3. Carm. ode 12.
Vmbra dulcis. Virg. 1. Æneid.
Vndæ dulces. Virg. 2. Georg.
¶ Ambrosia dulci dulcius. Catul. ad Iuuentium, 94.
Aura nectare dulcior. Claud. de phœnice 3.
Melle dulcior. Ouid. 5. Trist. eleg. 5, -ô dulcior illo
Melle, quod in ceris Attica ponit apis.
Dulcior thymo Hyblæ. Virg. 7. eclog.
Magis dulcius. Vide MAGIS.
Dulcie, languidè dulcis. Plin. lib. 13. cap. 4, Et in Arabia languidè dulces traduntur esse palmæ.

Dulciculus, pen. corr. {[illegible]} Diminutiuum. Plaut. Pœn. 4, Huius colostra & dulciculus caseus, mastigia. Cicero 3. Tuscul. Demus scutellam dulciculæ potionis, aliquid videamus & cibi.

Dulcedo, pen. prod. dulcedinis {[illegible]} Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4,
Nescio qua natale solum dulcedine cunctos
Ducit, & immemores non sinit esse sui. Cic. 2. de Finib.

Viuendi dulcedo. Cic. Bruto, 16, Neque honores, neque vitas aliena dulcedinem viuendi minuere potuerit.

Iracundiæ dulcedo. Cic. Qu. frat. lib. 1 2. Si apud te plus authoritas mea, quàm tua siue natura paulo acrior, siue quædā dulcedo iracundiæ, siue dicendi sal facetiæque valuissent, &c.

Linguæ dulcedo. Ouid. 1. de Ponto eleg. 3.
Mellita cantus dulcedo. Apuleius lib. 5.
Mollissima dulcedine carminum memorabilis Hesiodus. Paterculus lib 1.

Orationis dulcedo. Cic. 3 de Orat. Nā & odor vrbanitatis, & mollitudo humanitatis, & murmur maris, & dulcedo orationis, sunt ducta à cæteris sensibus.

Intempesta somni dulcedo. Stat. 10 Thebaid.
Alma dulcedo. Lucret. lib. 2,
Aut aliquem fructum capiant dulcedinis almæ.

Honoris & pecuniæ dulcedine capi. Marius Ciceroni, lib. 11. 28, Itaque in victoria hominis necessarij, neque honoris, neque pecuniæ dulcedine sum captus.

Captus dulcedine pecuniæ. Vide CAPTVS.
Gloriæ dulcedine commoueri. Cic. pro Archia.
Dulcedine corrupteláque mores deprauati. Cic. 2. de Legib.
Interpellata dulcedo alicuius rei, Vide INTERPELLO.
Mouet maxima dulcedine sensum voluptas. Cic. 2. de Fin.

Dulcitas, pen. corr. huius dulcitatis {[illegible]} Idem. Accius Tereo, Suauem linguæ sonitum, ô dulcitas conspirium animæ. Nonius. Antiquum.

Dulcitudo, pen. prod. huius dulcitudinis {[illegible]} Idem. Cæcilius, Tanta hunc inuasit in corda dulcitudo. Hæc Nonius. Cic. 3. de Orat. Quineriā gustatus, qui est sensus ex omnibus maximè voluptarius, quique dulcedine præter cæteros sensus commouetur.

Dulciarius {[illegible]} vt, Dulciarius pistor, qui panes & mellita concinnat edulia. Lampeid. de Heliogabalo, Dulciarios & lactarios tales habuit, vt quæcunque coqui de diuersis edulibus exhibuissent, vel structores, vel pomarij, illi modò de dulciariis, modò de lactariis exhiberent. Iulius Firmicus lib. 8. cap. 11, tradit dulciarios, conditores, & his similes viros nasci sub sydere Spicæ, quæ in Virginis parte decima exoritur.

Dulcesco, dulcescis {[illegible]} dulcescere, Dulce fieri. Cic. de Senect. Primo vua est peracerba gustatu: deinde maturata dulcescit. Plin. lib. 3. cap. 18, Dulcescente mari.

Dulcè, Aduerb. {[illegible]} Plaut. Milite 5, Hercle astitit & dulcè & comœdicé. Cic. de Claris Orat. Tum historia quædam Græca scripta dulcissimé.

Loqui dulcé. Horat. 1. epist. 7.
Magis dulcé. Vide MAGIS.
Prosari dulcé. Stat. 1. Sylu. 2.

Ridens

Ridens dulcè. Catul. ad Lesbiam,
Qui sedens aduersus identidem te
Spectat, & audit dulce ridentem.

Dulciter, Aliud aduerbium, pen. corr. {γλυκέως.} Cic. 2. de Finib. Aut enim eam voluptatem tueretur, quam Aristippus, id est qua sensus dulciter ac iucundè mouetur.

Dulcifluus, dulciflua, dulcifluum {γλυκύρροος} Quod dulciter & suauiter fluit. Sipontinus.

Dulciloquus {μελίγηρυς} Dulciter loquens. Sipontinus.

Dulcioriloquus, à Næuio vsurpatum, vt nimis poeticum, & ab vsu remotius, explodendum censet Gellius lib. 19. cap. 7. quem vide.

Dulcisonus {γλυκύφωνος} Suauiter sonans. Sipontinus.

Dulco, dulcas, Dulce efficio. Sidonius Apollinaris ad Agricolam, Pareo libens, laudatur us vitæ tam dulcatæ solicitius ingrouitatem. Hinc Edulco, edulcas, quod est, ex acerbo aut amaro dulce & suaue reddo. Cn. Mattius, Quapropter edulcare conuenit vitam, curásque acerbas sentim gubernare.

DVLCIS PORTVS {γλυκὺς λιμὴν} quem intrat amnis Acheron, ex Acherusia palude profluens, compluráque suscipiens flumina, quibus sinus ipse dulcis efficitur. Verba sunt Strab. lib. 7.

Dulcis radix {γλυκύρριζα} fruticosa est, ramis binûm cubitorũ altitudine assurgentibus, foliis lentisci, densis, pinguibus, tactúque gummosis, flore hyacinthi, fructu pilularum platani magnitudinis, asperiore, qui siliquas lentium modo habet rufas, & paruas. Officinæ Græcum nomen corrumpentes, vel potius barbaros sequutæ *Liquiritiam* vocant. Vide Dioscor. lib. 3 capite 5. Meminit & Plinius lib. 22. capite 9. vbi inter aculeatas numerat, sed falsò, vt vsus quotidie comprobat.

DVLICHIVM {Δουλίχιον} (Inquit Seruius) Insula est, vbi mons est Ithacus, in quo fertur habitasse Vlysses, eóque & ipse Dulichius, & Dulichias habuisse rates dicitur. Hæc Seruius. Dulichium, inquit Vadianus, Melæ interpres, Vlyssi paruit, à quo ipse Dulichius cognominatus: Ithacensis a patria. Horatius,
Remigium vitiosum Ithacensis Vlyssi. Ouid. 14. Metamorphoseos,
Dulichiúmque, Saméque, & Neritos ardua saxis.

Dulichius, Adiectiuum. Virgil. 6. ecloga, Dulichias vexasse rates. Hoc est Ithacenses. Seruius.

Dulocratia {Δουλοκρατία} Latinè seruorum dominatus & imperium, quam sanxisse videtur C. Imperator, permissa passim seruis licentia dominos accusandi, siquid vellent, vnde ingens illata orbi terrarum calamitas. Cæl. meminit Antiq. lect. lib. 7. cap. vlt.

DVLOPOLIS {Δουλόπολις} Oppidum circa Indum fluuium, alio nomine Acanthus dictum, de quo Plin. lib. 5. cap. 27. ¶ Fuit item oppidum in Libya, in qua id iuris fuit, vt qui seruus ad eam aufugisset, omni nexu solueretur. Alex. Genial. lib. 3. cap. 20.

D V M

Dum {ἕως, ἕως ὅτε} Aduerbium temporis, varia significat.
Dum, Quando. Virgil. 1 Æneidos,
Multa quoque & bello passus dum conderet vrbem.
¶ Dum, Vsque dum, vel donec: & iungitur his ferè verbis, moror, opperior, expecto. Liuius, Paucos moratus dies dum socij venirent. Terent. Heaut. 3. 2,
At nunc quid expectat Syre? an dum hinc denuo
Abeat. Cic. ad Atticum, lib. 7. 12, Expecta amabo te dum Atticum conueniam. Eidem, Ego in Arcano opperior dum ista cognosco. Eidem, Quòd si totum tibi persuadere nõ possum, saltem dum quid de Hispanis agamus scitur, expecta.
Tantisper dum. Terent. Adelph. 1. 1,
Malo coactus qui suum officium facit,
Dum id rescitum iri credit, tantisper cauet. Idem Heaut. 1. 1,
Ego te meum dici tantisper volo, dum quod te dignum est facis.
¶ Dum, pro Modò, siue dummodo. Terent. Eunuch. 4. 6,
Vsqueadeo ego illius ferre possum ineptias & magnifica verba,
Verba dum sint. Idem Heaut. 3. 1,
-decretum est pati
Dum illum modò habeam mecum. Sallustius, Neque id quibus artibus assequeretur, dum sibi regnum pararet, pensi quicquam habebat. Terent. Hecyr. 4. 4,
Dum ne reducam, turbent porrò quàm velint. Cic. 5. de Finib. Dum res maneant, verba fingant arbitratu suo.
¶ Dum, aliquando παρέλκον est. est enim productio & adiectio syllabæ: vt Ehodum ad me, Adesdum. Hæc Donatus. Terent. Hecyra, 5. 4, Manedum sodes. Vbi Donatus, DVM abundat, inquit.
Tam diu dum. Cic. 6. Verr. Vsus est hoc Cupidine tam diu, dum forum diis immortalibus, Populóque Romano habuit ornatum.
¶ Dum, Quandiu. Terent. Heaut. 2. 2,
-nosti mores mulierum,
Dum moliuntur, dum comuntur, annus est. Idem Aod. 2. 6,
Dum licitum est ei, dúmque ætas tulit, amauit. Cic. 3. de Finib. Sed tamẽ iam infici debet his artibus, quas si, dum est tener, combiberit, ad maiora veniet paratior.
Dum quæro, dum studeo, dum sum fidelis. Terent. Heaut. 3. 1,
Somnum hercle ego hac nocte oculis non vidi meis,
Dum id quæro, tibi qui filium restituerem. Idem And. 5. 3,
Dum studeo obsequi tibi, penè illusi vitam filiæ. Idem Phorm. 1. 2,
Seni fidelis dum sum, scapulas perdidi.
Dum exeo. Terent. Andria, Ne expectetis dum exeat. Sic Virgilius 9. ecloga,
Tityre dum redeo (breuis est via) pasce capellas. Idem 2. Æneid.
¶ Dum interea, pro Interea dum. Plautus Amphit. 17. Terentius Eunucho, 2. 2,
Dum hæc loquimur, interea loci ad macellum vbi venimus,
Concurrunt læti mi obuiam cupedinarij.
¶ Dum, pro Tone quum Terent. Heaut. 5. 5,
-dum incipis, grauia sunt,
Dúmque ignores: vbi cognoris, facilia.
¶ Dum, pro Tandiu, vel tantisper dum, aut quãdiu. Cic. pro Rosc. Amerino, Dum præsidia vlla fuerunt, in Syllæ præsidiis fuit. Ibidem, Dum hominum genus erit. Terent. Andria,
Dum tempus ad eam rem tulit. Id est quandiu.
¶ Neque dum, pro Et nondum. Celsus, Pertinet autem ad tem quàm calidissimum esse imum ventrem, neque dum inflammationem cepisse.
¶ Nihil dum, Id est nihil adhuc. Cic. Planco, lib. 12. 12, Interim ad me venit Munatius noster, vt cõsueuerat, & ego ei literas tuas dedi: nihil dum enim sciebat. Idem ad Cassium, lib. 12. 7.
¶ Vix dum, Hoc est Vix adhuc. Cic. ad Cassium, lib. 12. 4. Vix dum triginta dies in Syria fuisses. Vide VIX.
¶ Dum, Postquam. Martial. lib. 1, Audieris dum grande sophos. Id est postquam audieris.
¶ Dum, pro Quoad. Colum. lib. 2. cap. 11, Paulum aqua maceratur, dum inlentescat. Idem lib. 3. cap. 3.
¶ Dum, pro Vsque eo. Catullus in Carmine nuptiali, siue Epithalamio,
Sic virgo dum intacta manet, dum chara suis est. Quo in loco nõnulli legunt, tum chara, &c. sed ij arguuntur authoritate Quintiliani hunc locum, etiam ipso versu citato, sic exponentis libro 9. cap. 3, Prius dum, significat quoad: sequens, vsque eo.
¶ Dummodo. Liu. 1. ab Vrbe. Iuuenal. satyr. 8 ad finem,
Malo pater tibi sit Thersites, dummodo tu sis
Æacidæ similis, Vulcaniaque arma capessas. Cic. 3 Offic. Quid? qui omnia recta & honesta negligunt, dummodo potẽtiam consequantur, nõne idem faciunt, &c.
Dummodo ne quid hæc ambitiosa festinatio imminuat eius gloriæ. Cic. Famil. lib. 10. epist. 25.
¶ Dum ne. Cic. Cn. Magno, in epist. ad Atticum, lib. 8. 15, Ego sicui adhuc videor segnior fuisse, dum ne tibi videar, non laboro. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. Interpellent me, quominus honoratus sim, dum ne interpellent quominus Respublica à me commodè administrari possit.
¶ Dum nupta erit. His verbis propriè nuptiæ intelliguntur. l. bonos. §. hoc sermone. D de verb. signif.

DVMANA, Asiæ oppidum a Syene, & prius Arabiæ latere, cuius meminit Plin. lib. 6. cap 29.

DVMNA, Insula in Britannia, Scandiæ proxima, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 16.

Dumus, huius dumi, m. g. {ἀκανθών} Dicitur omnis spina. Cic. 5. Tusc. Animaduerti columellam non multum è dumis eminentem, in qua inerat sphæræ figura, & cylindri.
Amantes ardua dumi. Virgil. 3. Georg.
Aspera rura dumis. Virgil. 4. Æneid.
Horrida dumis sylua. Virgil. 9. Æneid.
Excelsi dumi. Virgil. in Culice, Excelsísque super dumis.
Rubentes dumi. Claud. de locusta.
Silentes dumi. Virgil. Æneid. 9,
-dumísque silentibus errat.
Solidus dumus. Ouid. 12. Metamorphoseos,
-solidoque reuellere dumo, &c.
Spissi dumi. Sil. lib. 10.
Syluestres dumi. Virgil. Æneid. 8,
Hinc ad Tarpeiam sedem, & Capitolia ducit
Aurea nunc, olim syluestribus horrida dumis.
Creare dumos dicitur terra. Quintil. lib. 5. cap. 11, Terra neglecta sentes, atque dumos, exculta fructus creat.

Dumosus, pen. prod. Adiectiuum {ἀκανθώδης} Spinosus, vepribus plenus: vel, vt ait Festus, Frondosus. Admonet Festus Pomp. leg. Dusmosum locum apud Liuium, pro dumoso. antiqui enim interserebant s literam, & dicebant cosmittere, pro committere, & casmœnæ pro camœnæ. Colum. lib. 4. cap. 33, Nisi si dumosi, glareosiq; montes. Virgil. 1. ecloga,
Non ego vos posthac viridi proiectus in antro
Dumosa pendẽre procul de rupe videbo. Vbi Seruius, Dumosa id est rigida, spinosa.
Arua dumosa. Virgil. 2. Georg.
Aura dumosa. Sil. lib. 7.
Inuia dumosa. Sil. lib. 4.
Rupes dumosa. Virgil. eclog. 1.

Dumetum, huius dumeti, pen. prod. {ἀκανθών} Locus dumis & spinis consitus. Cic. 5. Tusculan. Septum vndique & vestitum vepribus & dumetis.
Densa dumeta. Sil. lib. 3,
Ceu pernix quum densa vagis latratibus implet
Venator dumeta Lacon.
Paruis dumetis vulsa fraga. Seneca Hippol. 4.
Confraga dumeta. Lucan. lib. 6.
Horrida dumeta. Seneca Herc. OEthæo, 2.
Pinguia dumeta. Virgil. 2. Georg.
¶ Dumeta Stoicorum, per translationem. Cic. 4. Acad. Quum sit enim campus in quo exultare possit oratio, cur eam tantas in angustias & Stoicorum dumeta compellimus?
Dumecta, antiqui (inquit Festus) quasi dumiceta appellabant, quæ nos dumeta.

D V N

DVNIVM {Δούνιον} Ptolemæo authore, vrbs insulæ Britanniæ: alio nomine Durkinga. Vulgò *Dorcester*.

Duntaxat. Aduerbium {μόνον} Idem quod solum. Cic. pro Deiot. Quod ipsum etsi non iniquum est, in tuo duntaxat periculo. Plin. libro 10. cap. 29, Rostrum quoque anniculis in ebur transfigurarat, duntaxat maribus. Cic. ad Brutum, Consules duos bonos amisimus, sed duntaxat bonos. Idem pro Quinctio.

Non duntaxat, pro Non solum. Liu. lib. 46, Nec animum uobis duntaxat fidelem ac bonum præstitit, sed omnibus interfuit bellis quæ gessistis. Paulus C. lib. 5 de testament. tutel. Quum tutor non rebus duntaxat, sed etiam moribus præponatur.

Duntaxat, pro Non magis. Papin. l. 95. §. 2. D. de solut. Nam si reus duntaxat fuit obligatus, fideiussor liberabitur. Id est, non plenius quàm fideiussor, duntaxat ut fideiussor.

D V O

Duo, duæ, duo, plur. num. {[illegible], vel [illegible] Atticè} Aliquando accusatiuus masculinorũ similis est nominatiuo: profertúrque in o more Græco. Horat. 2. Serm. satyr. 7, -duo si discordia vexat inertes. Cic. Appio, lib. 3. 4, Duo enim duarum ætatum plurimi facio eadem ratione, Cn. Pompeium filiæ tuæ socerum, & M. Brutum generum tuum.

Duodecies, Aduerbium {[illegible]} Cic. in Sallust. Ne causam diceret, sestertio duodecies cum Cæsare paciscitur. Liu. 8 bel. Maced.

Duodecies H S. Cic. 4. Verr.

Duodecim, pen. corr. {[illegible]} Cic. 2. de Legib. Discebamus enim pueri duodecim, & carmen necessarium. Compendium est loquendi, quo significabantur leges duodecim tabularum.

Duodecima hora ædificare, Adagium in eos torqueri solitum, qui quum iam ad vitæ peruenerint vmbilicum, de futuro tamen, quod fallacissimum est, multa sibi pergunt polliceri, adeò vt & struendis ædificiis inuigilent. Porrò quod ad horas attinet, vt tollatur, siquis inest apud inceltiores nodus, Duodecima intelligitur diei vltima. Cæterùm huic prouerbio locum dedit M. Crassus, qui Parthicis inhians opibus, quum exercitũ per Galatiam duceret, Deiotarum regem extrema iam senectute cõfectum, nouam ædificare vrbem comperit. Quod quum mirari satis nequiret, scommate in illum ita lusit, Quid hoc, inquit, rei est, duodecima iam tibi tantùm non instat hora, & nouam nihilominus vrbem ædificare pergis? Plura Cal. Rhod. lib. 12. cap. 9.

Duodeni, pen. prod. Adiectiuum plur. num. {[illegible]} Idem quod duodecim. Cic. pro Lege Agraria, Duodena iugera. Apud Liu. 1 ab Vrbe, Duodeni pedes. Plin. lib. 2. cap. 8.

Astra duodena. Virgil. 1. Georg.

Signa duodena Ouid. 13 Metam.

Duodeuiginti {[illegible]} Pro octodecim. Hanc dicendi consuetudinem (inquit Festus) à Græcis trasisse videmur, qui sic enuntiant [illegible]. Cic. 4. Acad. Amplius duodeuiginti partibus confirmant maiorem. Liu. 4. bel. Pun.

Duodeuigesimani milites, Romæ quondam sic dicti, à legionum numero. Vide Alex. Genial. lib 6 cap. 22.

Duodeuiceni, penult. prod. duodeuicenorum: vt Duodeuiceni denarij. Liu. 1. bel. Pun. Id est octodecim.

Duodeuicesimus, pen. corr. Plin. lib. 35. cap. 8, Duo enim de vicesima olympia interiit Candaules. Idem lib. 2. cap. 73, Bis anno absumi vmbras, sole duodeuicesimam Tauri partem obtinente.

Duodetricies. Cic 5. Verr. Ita in frumentum imperatum H S. duodetricies in annos singulos Verri decernebatur.

Duodetriginta. Varro 1. de Re rust. cap. 1. Quòd res dispersas comprehendit libris duodetriginta. Cæsar 5 bel. Gal.

Duodequadrageni pedes. Plin. lib 36 cap 2.

Duodequadraginta annis. Cic. 5. Tuscul.

Duodequadragesimus annus. Liu. 2. ab Vrbe.

Duodequinquagesimus annus. Cic. de Claris Orat. Et apud Plinium lib. 4. cap. 22, Duodequinquaginta.

Duodenonaginta. Plin. lib. 3. cap. 16.

Duodeoctoginta. Plin. lib. 3. cap. 5.

Duonum, veteres pro bono dixerunt, sicut duellum pro bello. Festus, Simul duona eorum portat ad naues.

D V P

Dupla, duplæ, fœm. gen. Substantiuum. hinc

Duplam stipulari, hoc est, vt pretium emptori in duplo reddatur, si res fuerit euicta. Quæ stipulatio olim fuit frequentissima, ad reprimendam vẽditorum temeritatem. l. 4. §. si is qui. D. de verb. oblig. Sic & Vlpianus dixit, Duplari pœnam, in l. qui tabulas. in princip. D. de furt.

Dupla appellatione interdum quadruplum cõtinetur. l. inter eos. §. quod diximus. D. de furt.

Duplaris, & hoc duplare, pen. prod. Macrob. in Somnio Scipionis, lib. 1. cap. 6, Timæus Platonis, fabricatorem mundanæ animæ Deum, partes eius ex pari & impari, id est duplari & triplari numero, intersesuisse memorauit: ita vt à duplari vsque ad octo, à triplari vsque ad vigintiseptem staret alternatio numeri.

Duplaris numerus dicitur, in quo minor bis numeratur. Duplariæ autem, siue duplares actiones dicũtur à Iurisconsultis quæ in duplum dabantur: sicut quadruplariæ, quæ in quadruplum. Duplares milites in veteri militia dicebãtur, qui torque aureo ob virtutem donati, duplam annonam accipiebant amplius quam cæteri, quemadmodũ simplarij, qui annonam simplam accipiebant, præter eam quæ in singula militum capita distribuebatur. ita dicti, quòd duplam & simplam annonam extra ordinem accipiebant. Veget. lib. 2, Torquati, inquit, duplares, & torquati simplares erant, quibus torquis aureus solidus virtutis præmium fuit, quem qui meruisset, præter laudem interdum duas consequebatur annonas: duplares duas, simplares vnam.

Duplex, duplicis, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Cui duæ sunt partes. Virgil. 1. Æneidos, -& duplicem gemmis auróque coronam. Idem 3. Georgic. At duplex agitur per lumbos spina. Vbi Seruius, Aut re vera duplex, aut lata: vt 1. Georgicorum,

-duplici aptantur dentalia dorso.

Duplex, pro duobus aliquando accipitur. Virgil. 1. Æneidos,

-& duplices tendens ad sydera palmas.

Amictus duplex. Virgil. 5. Æneid.

Duplex argentum. Plaut. Menæch. 18, Ego pol tibi reddam duplex.

Causa duplex iræ. Ouid. 6. Fast.

Duplex comœdia. Terent. in prol. Heaut.

-integram comœdiam

Hodie sum acturus, Heautontimorumenon:

Duplex quæ ex argumento facta est simplici.

Duplices cursus. Cic. 1. Tuscul. Itaque dicebat duas esse vias, duplicésque cursus animorum è corpore excedentium.

Duplex damnum. Plaut. Casin. 16. De coquis.

Modus in singulis pedibus orationis aut sesquiplex, aut duplex, aut par. Cic. in Orat.

Duplex ordo. Plin. lib. 11. cap. 40.

Panno duplici velatus. Horat. 1. epist. 18.

Duplex pes primus fœminæ cancrorum, simplex mari. Plin. lib. 9. capite 31.

Duplex stipendium. Liu. 4. bel. Maced.

Duplex quàm. Colum. lib. 1. cap. 8, Duplicia quàm numerus seruorum exigit, refecta & reposita custodiat. Scilicet ferramenta.

Duplex pretium quàm cæteris. Plin. lib. 19. cap. 13.

Duplici spe vti. Terent. Phorm. 4. 2,

Commodius esse arbitror duplici spe vtier.

Duplicibus spoliis affectus. Plaut. Bacchid.

Duplicia iudicia olim dicebantur, quum duo consilia ad vnum cogebantur hastam, vnúmque tribunal, sicut quadruplicia, quæ ex quatuor iudicum consiliis & decuriis, quæ in Iulia basilica sedebant, coacta erant. Quintil. lib. 12, Succurret etiam, inquit, si apud aliquos iudices agatur, vt in secunda assertione, aut in centumuiralibus iudiciis duplicibus parte victa. De quadruplicibus memini lib. 12.

Duplicia iudicia sunt Iurisconsultis, Familiæ erciscundæ, Cõmuni diuidundo, Finium regundorum: quia par vtriusque litigatoris in his conditio est, nec quisquam præcipuè reus vel actor intelligitur, sed vnusquisque tam rei, quàm actoris partes sustinet. Instit. de iudic. §. tertia diuisio. in fin.

Duplices, Substantiuum, num. plur. masc. gen. Pugillarium, siue tabellarum genus est, in quibus literæ scribi solebãt, quæ & diplomata Græca voce dicuntur. Nam [illegible] Græci duplum dicunt. Suetonius, In diplomatibus, libellisque & epistolis signandis, initio Sphinge vsus est, mox imagine magni Alexandri, nouissimè sua. Huiusmodi tabellæ aliquando triplices erant, in quibus res amatoriæ scribi solebant. Martialis,

Tunc triplices nostros non vilia dona putabis,

Quum se venturam scribet amica tibi.

Aliquando quincuplices. Idem Martialis,

Cæde iuuencorum domini calet area felix,

Quincuplici cera quum datur altus honor. Ita Sipontinus.

Duplicitas, penult. corr. duplicitãtis, pen. prod. fœm. gen. Lactantius de Opific. Dei, cap. 8, Deus aures duas esse voluit: quarum duplicitas incredibile est quantam pulchritudinem præ se ferat. Ibidem, cap. 10, de Nasi foramine, Id velut pariete per mediũ ducto interseptum, atque diuisit, fecitque ipsa duplicitate pulcherrimum.

Dupliciter, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Duobus modis. Plaut. Milit. 6. Cic. ad Pætum, libro 9. 20, Dupliciter delectatus sum tuis literis, & quòd, &c.

Dupliciter & bipartitò, cui contrarium est Simpliciter & singulari modo. Author ad Heren. lib. 1, Vt ostẽderet id quod oportuisset simpliciter & singulari modo docere, illos distribuisse dupliciter & bipartitò.

Carere culpa dupliciter. Cicero Pæto, lib. 9. 16, Nihil esse sapientis præstare, nisi culpam: qua mihi videor dupliciter carere, & quòd ea senserim quæ rectissima fuerunt: & quia quum viderem, &c.

Duplicarius. Liu. 2. ab Vrbe, Adhoc centuriones, duplicariósque qui reliquerãt ordines, virgis cæsos securi percussit. In veteribus exemplaribus legitur duplicarios. Dicebantur autem duplicarij milites, quibus duplex stipendium dabatur. Vide Varronem lib. 4. de Ling. Latina.

Duplio, duplionis, Verbum duodecim tabularum, quo duplex vel pecuniæ vel capitis multa iniungitur alicui: quemadmodum talionis, talis pœnæ dicebatur condemnatio cuius aliquis alium affecerat. Plinius libro 18. capite 3, Noxámve duplionémve Prætoris arbitratu decerni.

Duplionem antiqui dicebant, quod nos duplum. Venit autem à Græco [illegible]. Festus.

Duplus, Adiectiuum {[illegible]} Bis tantum. vt Dupla pars. Cicero de Vniuers. Deinde quartam quæ secundæ dupla esset. Plaut. Pœn. 20, a 6. Duplum pro furto mihi opus est. Sic Plin. lib. 2. cap. 22.

Dupla agnina. Plaut. Capt. 13,

-qui concinnant liberis orbas oues,

Qui locant cædundos agnos, & duplam agninam danunt. Id est qui sub nomine agninæ carnis, ouillam quoque vendunt: & ita duplam, hoc est duplicatam & duorum generum agninam præbent, mentientes totam agninam esse.

Duplo & triplo interuallo dispares septem orbes mouentur. Cic. de Vniuers.

Duplus, idem valet quod bis tantum. Euclid. 13. Element. prob 2, Octaedrum constituere, eáque sphæra qua pyramidem complecti, atque probare illius sphæræ diametrum potentia duplam esse lateris ipsius octaedri.

Duplum, dupli, Substantiuum {[illegible]} vt, Cõdemnari dupli, ea forma dictum qua Condemnari capitis. Cato de Re rust. in Præfat. Maiores enim nostri sic habuere, & ita in legibus posuere, furem dupli condemnari, fœneratorem quadrupli. Id est vt bis tantum reddat quantum furatus est. Sic Pœna dupli, apud Ciceronem 3. Offic.

Duplo maior. Plin. lib. 21. cap. 16.

Ire in duplum. Cic. pro Flacco, Frater meus pro sua æquitate prudentiáque decreuit, vt si iudicatum negaret, in duplum iret.

Reddere duplum. Plin. lib. 33. cap. 1.

Duplico, duplicas, penul. corr. {[illegible]} duplicare: vt Duplicare numerum. Cic. 1. de Nat. deor.

Duplicare, Augere. Virgil. 2. ecloga,
Et sol crescentes decedens duplicat vmbras. Vbi Seruius, Variauit: nam suprà dixerat,
Maióresque cadunt altis de montibus vmbræ. Duplicat autem, auget. Hactenus Seruius. Sic Duplicare opinionem de se. Cic. ad Tironem, lib. 16. Et Duplicare imperium. Plin. lib. 12. cap. 37.
Geminare & duplicare. Cic. in Partit. Et geminata atque duplicata, vel etiam sæpius iterata ponuntur.
Acies duplicata. Sil. lib. 15.
Duplicare aliquem dolore. Virgilius,
-duplicátque virum transfixa dolore. Magnus enim dolor nos duplicat & curuat. Turnebus.
Bellum duplicare. Tacit. lib. 20, Audita interim per Gallias, Germaniásque mora Vitelli, duplicauerat bellum.
Exercitum duplicare. Cic. Attico, lib. 5. 106, Eapedim ad mutandum locum paruo exercitu, &c. quem nos Deiotari aduentu cum suis omnibus copiis duplicaturi eramus.
Materiam duplicare. Quintil. lib. 2. cap. 4, Comparatio, quanquam versatur in ratione simili, tamen & duplicat materiam, &c.
Solicitudines duplicare. Lucceius Ciceroni, lib. 5. 14, Non intelliges duplicari solicitudines, quas eleuare tua te prudentia postulat?
Duplicare verba. Liuius libro 7. bel. Pun. Sinuessæ natum ambiguo inter marem & fœminam sexu infantem, quos Androgynos vulgus, vt pleraque faciliore ad duplicanda verba Græco sermone appellat. Id est componenda.
Duplicare & iterare verba. Cic. In Oratore.
Duplicare vires suas. Liu. 8. ab Vrbe.
Vota duplicare. Virgil. 8. Æneid.

Duplicatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. pro Domo sua, Ad id nec propositum vllum fuit: & si fuisset, duplicata gloria discessissem.
Imago duplicata noctis. Ouid. 11. Metam.
Iterata & duplicata verba. Cic. in Partit.

Duplicatò, Aduerbium {[illegible]} Plin. lib. 2. cap 17, Rursus Saturni & Iouis duplicatò digrediuntur.

Duplicatio, Verbale {[illegible]} Seneca Natur. quæst. Horum duplicatio proxima à terris calefacit. Paul. in l. quod ait. D. de noxa. acti. Certè non tantùm duplicationis, sed & condictionis rationem habendam Iulianus putat.

Duplo, duplas, duplare. Paul. in l. vt tantum. D. de seruo corrupt. In hac actione extra rem, duplum est. Id enim quod damni datum est, duplatur.

Dupondii, dupondiorum. Iustin. in epistula ad Antecessores, Cuius auditores non volumus vetere tam friuolo, quam ridiculo nomine dupondios appellari, sed Iustinianos nouos nuncupari. Hæc ille, deducta scilicet appellatione à dupondio, quasi duobus assibus æstimarentur.

Dupondius, Vide DIPONDIVS.

D V R

DVRA, duræ {[illegible] Stephano} oppidum Mesopotamiæ, cuius incolæ dicuntur Dureni.

Durabilis, Duramen, Duramentum, Duracini, Duratrix, & Duratus, Vide DVRVS.

Durata {[illegible]} pen. corr. plurali numero ligna dicuntur apud Græcos, vnde adiectiua sunt Durateus & Durius, quibus vsi sunt etiam Latini authores. Lucret. de equo Troiano, lib. 1,
Nec clàm durateus Troianis Pergama partus
Inflammasset equus nocturno Graiugenarum.
Nox duria, Id est nox illa qua durius seu durateus equus à Troianis exceptus fuit, & in vrbem admissus. Valer. 2. Argon. Sic exponit Ægidius Maserius.

Dureta, Hispanica vox est, qua illi significare solent vas illud amplum in balneis, in quo sedentes lauamur: Latini solium vocant. Sueton. in Augusto, At quoties neruorum causa marinis, albulísque calidis vtendum esset, contentus hoc erat, vt insideos ligneo solio (quod ipse Hispanico verbo Duretam appellabat) manus ac pedes alternis iactaret.

DVRIA, siue Durias {[illegible]} Fluuius est in latere occidentali Hispaniæ, per Vettones, & Vacceos in Oceanum influens, teste Strabone lib. 3. Ptolem. lib. 2. cap. 6, Dorium appellat. Plinius item lib. 3. cap. 16, Durias duos commemorat ex Apennino ortos, & in Padum influentes. Item alium in finibus Germaniæ, Sueuos à Carnuntis dirimentem, de quo vide eundem lib. 4. cap. 12.

Duricordium, Vide DVRVS.

Duricorium, & Duricoria, Vide DVRVS.

DVRINE {[illegible]} Oppidum in sinu Persico, quod Alexandri Magni tẽpore interiit, & ex quo idem Alexander colonos deduxit in Characem vrbem à se primùm ædificatam. Vide Plin. lib. 6. cap. 27.

DVRIS Samius, Historici nomen, qui cum plura alia, tum de pyramidibus Ægyptiis perscripsit, citatúrque sæpissime à Plinio, vt videre est lib. 36. cap 12. lib. 8. cap. 46, & aliis plerisque in locis.

DVRIVS L. Valla, Medicus, qui repentina morte, dum mulsi potionem hauriret, extinctus est, authore Plinio lib. 7. cap. 53.

DVRIVS {[illegible] Ptolemæo} Hispaniæ fluuius circa Numantiam per Vacceos fluens, qui Gallæciam separat à Lusitania. Hermolaus Turium legi oportere contendit apud Plinium lib. 3. cap. 3. Ex Sallustio, Phoca grammatico, & cæteris. Ptolemæo Durius dicitur, & Silio lib. 1, Hic certant Pactole tibi, Duriúsque, Tagusque. Durius Oliuarius in Melam dicit nunc vocari *Guada Lauiar*, & *Duero*.

Duro, duras, Vide DVRVS.

DVROCOTTORVM {[illegible]} Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptolemæo. Vulgò *Reims*. Strabo lib. 4, Duricortoram vocat.

Durus, dura, durum {[illegible]} Quod est solidum ac firmum. Virgil. 4. Æneidos,
-sed duris genuit te cautibus horrens Caucasus.

Durus, ferreus & inhumanus. Cic. 7. Verr. Quis tam fuit illo tempore durus, & ferreus, quis tam inhumanus, præter vnum C., &c.
Durus ad studia. Cic. pro Archia poeta, Nam & Cimbricas res adolescens attigit, & ipsi illi C. Mario, qui durior ad hæc studia videbatur, iucundus fuit.
Durus & oratione & moribus. Cic. 4. de Finib.
Vt vita, sic oratione durus, incultus, horridus. Cicero de Claris Oratoribus.
¶ Acheron durus. Vide ACHERON.
Agrestes duri. Virgil. 1. Georg.
Dura alnus. Plin. lib. 16. cap. 9. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Amica dura. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.
Amne duros. Virgil. 3. Georg.
Duro animo es, Id est, non potes vinci. Terent. Heaut. 4. 1,
-vt præter spem euenit! quàm timui malè
Ne nunc animo ita esses duro, vt olim in tollenda, Chreme!
Annona dura. Cic. pro Domo sua, Iam penè belli depulsu meo commutatam annonam esse dicebant: quæ quia rursus in meo reditu facta erat durior, &c.
Arator durus. Virgil. 4. Georg.
Arua dura. Virgil. 1. Georg.
Casus durus. Virgil. 2. Æneid.
Catena dura. Ouid. epist. 10.
Cautes duræ. Ouid. 4. Metam.
Claustra durissima. Claud. 5. Paneg.
Conditio durior. Cic. pro Rabirio Posth. Prouidete, ne duriorem vobis conditionem statuatis, ordiníque vestro, quàm ferre possit.
Duriores legum conditiones. Cic. pro Cluentio.
Corda dura. Ouid. epist. 4.
Cotes duræ. Virgil. 4. Georg.
Crinis durus sanguine, Id est concretus. Stat. 11. Thebaid.
Cubile durum. Virgil. 9. Æneid.
Curæ duræ. Virgil. 4. Æneid.
Cutis dura. Ouid. 8. Metam.
Dolores duri. Virgil. 5. Æneid.
Dura domina cupiditas. Cic. in Parad.
Fames dura. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Fata dura. Seneca Troade, 12.
Duriore fortuna conflictari. Cic. ad Attic. lib. 10. 195.
Durum frigus. Plaut. Menæch. 21. Lucret. lib. 5.
Gens dura. Virgil. 6. Æneid.
Glebæ duræ. Virgil. 7. Æneid.
Durus homo, Rudis, & immitis, ac moribus difficilibus. Durus item homo, qui pudore non mouetur, nec flectitur precibus vllis. translato à corpore ad animum nomine. Terent. Adelph. 1. 1. Cic. 2. Offic. Duri enim hominis, vel potius vix hominis videtur, periculum capitis inferre multis.
Homo vehemens atque durus. Cic. pro Cælio.
Hyems dura. Virgil. 4. Georg.
O dura messorum ilia! Horat. Epod. 3.
Imperium durum. Tacit. lib. 12, Mòxque vulgus duro imperio habitum probra, ac verbera intentabat.
Imperia dura exercere. Virgil. 2. Georg.
Durum ingenium atque inexorabile. Terent. Phorm. 3. 2,
Adeòne ingenio te esse duro atque inexorabili,
Vt neque misericordia, neque precibus molliri queas?
Iter durum. Virgil. 6. Æneid.
Iussa dura. Ouid. 7. Metam.
Labor durus. Virgil. 4. Georg.
Lacerti duri. Claud. de Nupt. Honorij.
Dura lex, Quæ non facilè fertur. Plaut. Merc. 20,
Ecastor lege dura viuunt mulieres,
Multóque iniquiore miseræ quàm viri. Cic. 1. de Orat.
Mala dura. Horat. 2. Carm. ode 13.
Messor durus. Ouid. 14. Metam.
Ministeria dura. Ouid. 11. Metam.
Mora dura. Virgil. 3. Georg.
Natura dura rerum. Horat. 1. Serm. satyr. 10.
Durum nomen & Molle nomen, contraria. Cic. 1. Offic. Quid ad hanc mansuetudinem addi potest, cum quicum bellum geras, iam molli nomine appellari? Quanquam id nomen durius iam effecit vetustas.
Duri oculi. Plaut. Menæch. 20,
Dic mihi hoc etiam, solent tibi vnquam oculi duri fieri?
Opus durum. Lucret. lib. 5.
Durum os. Plin. lib. 11. cap. 37, Labra à quibus brocci, labeones dicti, & os probum duriúsve, animal generantibus.
Os durum, Id est impudens. Ouid. 5. Metam. Ab os, oris.
Duri oris vir. Liu. 2. bel. Pun.
Duræ partes. Terent. Eunuch. 2. 3, Duras fratris partes prædicas.
Pater durus. Ouid. 7. Metam.
Pauperies dura. Horat. 4. Carm. ode 9.
Pericla dura. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Durus pictor in coloribus. Plin. lib. 35. cap. 11.
Duræ pœnæ. Terent. Heaut. 1. 4,
Imò vt patrem vidi esse habitũ, diu etiam duras dabit. Sub. pœnas.
Poeta durissimus. Cic. Attico, lib. 14. 318.
Præcordia dura. Ouid. 7. Metam.
Prælia dura. Horat. 3. Carm. ode 10.
Dura prouincia. Terent. Phorm. 1. 2,
-ò Geta, prouinciam Cepisti duram.
Quies dura. Virgil. 10 Æneid. de morte,
Olli dura quies oculos, & ferreus vrget Somnus.
Dura est hæc res in pectore & corde. Plaut. in Menæch. 17.
Sapor Bacchi durus. Virgil. 4. Georg.
Senex durus ac penè agrestis. Cic. pro Cælio. Idem in Oratore,

Quis tamen se tam durum agrestémque præberet qui hanc mihi non daret veniam?

Durior iudicis sententia. Liu. 6. bel. Pun.

Dura seruitus. Plaut. Amphit. 4. Cic. in Parad.

Seruitium durius. Tacit. lib. 11, Atque interim Gotarzes pœnitentia concessi regni, & reuocante nobilitate, cui in pace durius seruitium est, contrahit copias.

Sorores duræ, Id est parcæ. Sil. lib. 13.

Sortes duræ. Ouid. 13 Metam.

Strata dura. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

Studia dura. Claud. 7. Paneg.

Dura tempora. Cic. pro Corn. Balbo, Duris enim quondam temporibus Reipub. nostræ, &c.

Durissima Reip. tempora. Cic. pro Domo sua.

Valetudo dura. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Durum verbum, cui Molle opponitur. Cic. 1. de Nat. deor. Atqui siue beatitas, siue beatitudo dicenda sit (vtrúmque omnino durum, sed vsu mollienda nobis verba sunt) verum, &c.

Durum vinum est asperum, & adhuc insuaue, neque poriu tempestiuum maturúmque. Ei opponitur vinum molle, quod maturú est potui, mitémque adeptum est saporem. Virgilius,

Tunc agni pingues, tunc sunt mollissima vina. Sic Græci, vt Theophrastus & Athenæus, σκληρὸν & μαλακὸν οἶνον dicunt. Turnebus.

Vis dura. Virgil. 4. Georg.

Dura vita, Ingrata, & molestiis atque ærumnis oppleta. Terent. Adelph. 5. 4, -nam ego vitam duram, quam vixi vsque adhuc

Propè iam excurso spatio, mitto.

Vngue duro saucius. Claud. in Epithal. Palladij.

Vultus durus. Ouid. epist. 15.

¶ Dura viarum, Id est viæ duræ. Claud. 7. Paneg.

¶ Tolerare dura. Seneca Hippol. 4.

Præbere se durum miseræ & afflictæ fortunæ alicuius. Antonius Ciceroni, in epistolis ad Atticum, lib. 14 310. Huic opponit Facilem se præbere.

Asperior & durior: cui contrarium est Moderatus & mitis. Cicero pro Murena, Doctrina non moderata nec mitis, sed vt mihi videtur paulò asperior & durior, quàm aut veritas aut natura patiatur.

Durior códitio, pro Difficilior, vt siquis deteriorem habeat patronum. l. generaliter. § fin. D de fideicom. libert. Sic durior aduersarius in l. 1. C. de alienat. iud. mut. caus. fact.

Ferro durior. Propert. lib. 1. eleg. 12.

Duriusculus, pen. corr. Diminutiuum. Plin. in Præfat. Ille enim, vt scis, permutatis prioribus syllabis duriusculum se fecit. Id est, paulò duriorem. De Catullo poeta loquitur.

Durè, siue duriter, pen. corr. {σκληρῶς} Aduerbia. Terent. And. 1. 1,

Primùm hæc pudicè vitam, parcè ac duriter agebat. Vbi Donatus, Duriter contra rationem regulæ. debuit enim dicere durè, ab eo quod est durus. Et tamen est differentia. Est enim duriter, hoc sensu laboris: durè autem, crudeliter. illud ad laborem, hoc ad sæuitiam relatum est. Sed durè in alterum, duriter in nos aliquid facimus. Adelph. 1. 1,

Vxorem nunquam habui: ille contrà, hæc omnia,

Ruri agere vitam, semper parce ac duriter se habere.

Accipere aliquid durius. Cic. Attico, lib. 1. 1, Durius accipere hoc mihi visus est quàm vellem.

Aduertere durius. Tacit. lib. 3, Fecerant curam, ne princeps antiquæ parsimoniæ durius aduerteret.

Differere durius. Cic. ad Brutum, epist. 3, Equidem nihil differui durius, quum nominatim de C. Antonio decernerem.

Durè fecisti. Plin. Iunior, lib. 1. epist. 15, ad Erutium. Interpres exponit inurbanè: promiserat enim ad cœnam, nec venerat.

Incedere durius. Ouid. 1. de Remed. amor.

Duriter factum. Terent. Adelph. 4. 5,

-factum à vobis duriter

Immisericorditérque: atque etiam si est pater

Dicendum magis apertè, illiberaliter. Vbi Donatus, Non durè & crudeliter dixit Terentius, sed quasi dura mente, id est instabili.

Verba duriter translata. Author ad Heren. lib. 4.

Duritas, pen. corr. {[illegible]} duritatis, Idem quod duritia. Cic. in Orat. Alij duritatem & seueritatem quandam verbis, & orationis quasi mœstitiam sequuntur.

Duritia, duritiæ {σκληρότης} Firmitas & soliditas. Plin. lib. 9. cap. 36, Tanta duritia aculeo est. Idem lib. 13. cap. 9, Lignum tantæ grandis firmæque duritiæ. De pomo Persico. Plaut. Mostel. 3,

Victitabam volupe parsimonia & duritia.

Duritia, Asperitas & crudelitas. Terent. Heaut. 3. 1, Cic. in Partit. Et fortitudinem audacia imitatur, & patientiam duritia immanis.

Imperij duritia. Tacit. lib. 17.

Adamantina duritia. Plin. lib. 37. cap. 11, Chalazias grandinum & colorem & figuram habet, adamantinæ duritiæ.

Arenacea duritia. Vide A R E N A.

Lapidea duritia. Vide L A P I S.

Duritia vitilis. Cic. 5. Tuscul.

Superare ferrum duritia. Ouid. epist. 2.

Durities, huius duritiei, penult. prod. {[illegible]} Idem significat quod duritia. Plinius lib. 13. cap. 15, Duritie & maturitate incorrupta spissari.

Animi durities. Cic. pro Domo sua, An ego tantam aut animi duritiem habere, aut oculorum impudentiam possim, vt, &c.

Saxi duritie. Lucret. lib. 4.

¶ Creare duritiem. Cels. lib. 2. cap. 14, Sic mollitur eo detracto quod duritiem creabat.

Deponere duritiem. Ouid. epist. 4.

Induere duritiem contra sensum. Vide S N D V O.

In duritiem lapidescere. Vide L A P I S.

Ponere duritiem, Id est mollescere. Ouid. 1. Metam.

Duritudo, pro Duritia, Antiquum. Cato in Veturium, Qui illius, inquit, impudentiam norat, & duritudinem. Ex Nonio. Vide & Gellium, lib. 17. cap. 2.

Durabilis, & hoc durabile, penult. corr. {[illegible]} Quod diu durat. Ouid. epist. 4,

Quod caret alterna requie, durabile non est. Plinius lib. 16. cap. 43, Durabilia ac sectilia quæ modicè humida.

Duramen, penult. prod. & Duramentum {[illegible]} Brachium vitis. Columella libro 4. capite 21, Sed vt caput trunci, pedali ferè spatio sit inferius iugo quaternis brachiis, quæ duramenta quidam vocant, diuidatur in totidem partes. Ibidem, capite 22, Considerandum erit cuius lógitudinis sint duramina, quæ excedant prædictam mensuram. Plin. lib. 17. cap. 23, Relicto semper duramento.

Duramentum etiam pro Confirmatione & firmitate. Seneca de Tranquillitate vitæ, Dices tenera esse virtutum principia, tempore ipsis duramentum & robur accedere. Vaite. lib. 2. cap. 2.

Duracini, pen. corr. acini dicuntur qui durum & firmum corticem habent. Plinius libro 14. capite 1, Vua non alibi gratior callo, vt inde possit inuenisse nomen duracini, durus acinus. Ni mauis legere duracinæ, vt ad vuam referatur. Suetonius ex epist. Augusti, capite 76, Dum lectica ex regia domum redeo, panis vnciam cum paucis acinis vuæ duracinæ comedi. Sic autem duracina vua, vt ficus duricoria dicitur. Ex Budæo.

Duracina persica dicuntur, quorum corpus ligno adhæret, auellique nequit. Plin. lib. 15. cap. 12.

Duricordium, duricordij, vsurpat Tertullianus lib. 5. ad Marcionem, pro duritie cordis.

Duricoria dicuntur, quæ sunt duri corij: vnde ficus duricoriæ, quæ habent durum corticem, quarum meminit Plin. lib. 15. cap. 17.

Duro, duras {[illegible]} duráre, Durum facere & firmum. Colum. lib. 6. cap. 37, ad finem, Annicula mula rectè à matre repellitur, & amota montibus aut feris locis pascitur, vt vngulas duret, sitque postea longis itineribus habilis. Cæsar 6. bel. Gal. Hoc se labore durant adolescentes.

Durare & Mollire, contraria. Cels. lib. 2. cap. 14, Qui dixit frictione si vehemens sit, durari corpus: si lenis, molliri.

Durare ad. Plaut. Trinum. 6,

Ego ad hoc genus hominum duraui.

Ad plagas durari. Quintil. lib. 1. cap. 3, Is etiam ad plagas, vt pessima quæque mancipia durabitur.

Durari in grana. Plin. lib. 12. cap. 19, Radicem cinnamomi vidimus in palatij templo, ex qua guttæ editæ omnibus annis in grana durabantur.

Animum durare. Id est obfirmare. Ouid. ad Liuiam.

Mentem durat. Tacit. libro 3, Quod reus postquam sibi exitiabile intelligit, an adhuc experietur dubitans, hortantibus filiis durat mentem.

Vitia durantur. Quintil. libro 1. capite 1, Multa linguæ vitia, nisi primis eximuntur annis, inemendabili in posterum prauitate durantur.

¶ Durare, Tolerare, patienter ferre. Virgil. 1. Æneidos,

Durate, & vosmet rebus seruate secundis. Hoc est duri estote ad sustinendos labores. Seruius.

Durare, cum accusatiuo, apud Poetas. Horat. lib. 1. Carm. ode 14,

-vix durare carinæ

Possunt imperiosius

Æquor. Id est sustinere vim æquoris. Porphyrius.

Laborem durare. Virgil. 8. Æneidos,

-patiar quemuis durare laborem. Hoc est sustinere. Seruius.

Durare cur, pro Patienter ferre, accipi videtur. Plaut. Pseud. 5,

Crucior. P. cor dura. C. non possum.

¶ Durare, pro Confirmare. Quintil. lib. 1, Multa, inquit, linguæ vitia, nisi primis eximuntur annis, inemendabili in posterum prauitate durantur, Id est confirmantur.

¶ Durare {[illegible]} Persistere, perseuerare. Hoc verbum (inquit Donatus) perferendis malis conuenit. Terent. Adelph. 4. 2,

Non hercle hic quidem durare quisquam, si sic fit, potest.

Durare non quo. Plaut. Curcul. 4,

Sed enim nequeo durare, quin ego herum accusem meum.

¶ Durare, pro Viuere. Plin. lib. 11. cap. 54, Durasse & vltra vndecimum plerosque certum est. Et Quintil. lib. 3, Sic vltra Socratem vsque durauit.

¶ Pertinacissimè durare. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Æternum durabit. Stat. 12. Thebaid.

In æternum durare. Quintil. lib. 5. cap. 11, Neque enim durassent hæc in æternum, nisi vera omnibus viderentur.

In longum durare, Hoc est diu. Patercul. lib. 2, Prima occupat fugam Cleopatra. Antonius fugientis reginæ quàm pugnantis militis sui comes esse maluit: & imperator, qui in desertores sæuire debuerat, desertor exercitus sui factus est. Illis etiam detracto capite, in longum fortissimè pugnandi durauit constantia: & desperata victoria, in mortem dimicabatur.

In longum æuum durare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.

Durare alicui. Plaut. Asin. 5.

Amicitiæ vsque ad senectutem firmissimæ durant. Quintil. lib. 2. capite 2.

Durauit hic illi animus vsque ad extremum. Plin. epist. 11. lib. 5.

Durare per annos. Virgil. 2. Georgicorum,

-cui non certauerit vlla

Aut tantum fluere, aut totidem durare per annos.

In extremum durare. Ouid. epist. 7.

Horam durare Horat. 1. epist. 2.

Sub Ioue durare. Ouid. 2. Fast.

Ira manet, duratque dolor. Valer. 3. Argon.

In longum durare. Stat. 4. Sylu. 7.

In longas moras durare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6.

Durat in occasum. Plin.lib.2. cap. 31, Semel in meridie conspecti, in Bosphoro penduntur, qui à matutino tempore durauerunt in occasum. Sic apud eundem lib.18 cap.34.

Senectā turpi durare. Valer 6 Argon.

In seras durant sermonibus vmbras. Id est colloquantur vsque ad multam noctem. Valer. 2. Argon.

Durante ibi antiquorum memoria. Suetonius de Claris Grammaticis, Legerat in prouincia quosdam veteres libellos apud Grammatistam, durante adhuc ibi antiquorum memoria, necdum omnino abolita.

Duratus, pen.prod. Participium {[illegible]} Plin. in Panegyr. Quum Danubius ripas gelu iungit, duratusque glacie ingentia tergo bella transportat, &c.

Bellis durati. Liu.lib.2.Decad.5, Ipsi à pueris eruditi artibus militiæ, tot subacti atque durati bellis.

Duratus malis, laboribus, vsu armorum. Liu.7.ab Vrbe. Et 8.bel. Maced. Et Colum. in Procem.lib.1.

Mens durata malis. Lucan.lib.5.

Frigore duratus Pontus. Ouid.4 de Ponto, eleg.9.

Duratrix, pen.prod. huius duratricis, pen.prod. Verbale f.g. Plin.lib.14. cap.1, Additque acinis eandem quam in doliis amphorisve duratricem illam firmitatem austeritas picis infusa pediculo.

Duresco, durescis, durui {[illegible]} durescere, Durum fieri. Cic.2.de Nat.deor. Itaque & aquilonibus, reliquisque frigoribus adiectis durescit humor. Ouid.2 Metamorphoseos,

Oráque durueranc, siguúmque exangue sedebat.

Coire & durescere. Plin.lib.11.cap.38, Sanguis taurorum celerrimè coit atque durescit, ideo pestifer potu maximé.

In lectione alicuius durescere. Quintil.lib.2.cap.5. Nequis eos antiquitatis nimiae admirator in Gracchorum, Catonisque, & aliorum similium lectione durescere velit.

Situ durescit campus. Virgil.1.Georg.

Limus durescit igni. Virgil.eclog.6.

D V S

Dusaritis, Myrrhæ species, de qua Plin.lib.12.cap 16.

Dusii, Gallis Dæmones quidam dicuntur, Augustino teste, qui improbi sæpe extiterint mulieribus, earúmque appetiuerint, ac peregerint concubitos, Syluanorum, Faunorúmque illorum more, quos Incubos vocant. Vide Cæl. Rhodig.lib.2.cap.6.

Dusmosus, Vide DVMVS.

D V V

Duumuir, duumuiri, pen.corr. {[illegible]} Alciatus, In Latinis municipiis Duumuiri primi in albo describebantur: hi carceribus præerant, publica locabant, fascibus vtebantur. Liu.2.ab Vrbe. Cic ad Attic.lib.14.319. Cæs.1. bel. Ciuil. Vlp.10 l. siquis vxori. § si fugitiuum. D.de furtis, Si fugitiuum meum quis quasi suum à Duumuiro, vel ab aliis, qui potestatem habent de carcere vel de custodia dimittendi, acceperit, an is furti teneatur.

Duorumuirorum iudicium. Cic. in Orat. Planéque Duorumuirorum iudicium, aut Triumuirorum capitalium, aut Decemuirorum litibus iudicandis dicit nunquam.

Duumuiri nauales, apud Liuium.

Duumuiralis, & hoc duumuirale, pen.prod. {[illegible]} Quod ad illud munus Duumuiratus pertinet: vt, Consularis, Triumphalis. Vlpianus in l.1. D. de Albo scribendo. Qui Duumuiratum gesserunt (si hic honor præcellat) & inter Duumuirales antiquissimus quisque prior.

Duumuiratus, huius Duumuiratus, pen.prod. {[illegible]} Ipsa Duumuirorum dignitas. Plin. in epist.lib.4, ad Sempronium, Hunc agonem Trebonius in Duumuiratu suo tollendum curauit. Paulus in l. honores. D.de decurionibus, Is qui non sit Decurio, Duumuiratu vel aliis honoribus ciuilibus fungi non potest.

Duumuirales, Senatores coloniarum, qui Duumuiris in consilio esse solebant, vt ex lege quadam operis faciundi, quam Neapoli esse aiūt, intelligitur, HOC OPVS OMNE FACIVNDVM ARBITRATV DVOVIR. Et Duumuiratium, qui in consilio esse solent Puteolis, dum ni minus viginti adsient, quum ea res consuletur.

Dux, Vide DVCO.

D Y

DYSARES, siue Dyasares {[illegible]} Deus est, quem Arabes summum habent, & vt maximum venerantur. Alex. Genial.lib.6.cap.4.

DYMAE, Ciuitas vna est ex decem Achaici conuentus, quæ sunt Patræ, Dymæ, Phara, Tritæa, Leontia, Ægira, Pellena, Ceraunia, & Carinia. Quorum suffragiis quæstor vnus, & duo viri eligebatur Alex. Genial.dier.lib 3.cap.28.

DYME {[illegible]} Colonia in Achaia. Plin.lib.4.cap 5, Vltra Patras oppidū Olenum, colonia Dymæ, loca Buprasium, &c. Meminit & Strabo libro 8.

DYMON {[illegible]} Vnus ex diis Laribus, quos simul atque in lucem editus fuisset homo, illius peruigilem custodiam agere opinabantur Ægyptij, quatuórque fuisse putant, quorum nomina sunt Dymon, Tyche, Eros, & Anachis. Alex Genial.lib 6.cap 4.

DYNAMENE, es {[illegible]} Nympha marina, Nereī & Doridis filia: ita dicta ab eo, quód in mari plurimum polleat. Hesiodus in Theogonia,

[illegible]

Dynastes, dynastæ, m.g. {[illegible]} Quicunque magistratus, qui potestate fungitur in ciuitate, veluti hi qui sunt in imperio, optimas, primas, præfectus. Cic.11.Philipp. Idem si cæteri reges, tetrarchæ, dynastæque fecissent, &c. Idem Att.lib.2.14. Si erit iste nebulo cum his dynastis in gratia. Et apud Hirtium lib.4.bel.Alex. ¶ Erat & Dynastes summus Paphlagonum magistratus, qualis Romæ Dictator fuit. Vide Alex.Genial.dier.lib.4.cap.23.

Dynos {[illegible]} Vasis vinarij genus quoddam, quo Dyonisius libasse aliquando fertur. Vide Alex.Genial.lib.3.cap.10.

Dyota, dyotæ, pen.prod. g.f. {[illegible]} vinarium vas est, vt exponant Horatij interpretes, habens duas ansas, tanquam duas aures, vnde nomen accepit. Græcis enim [illegible] duo significant, [illegible] verò aures. Horat.lib.1.Carm.ode 9,

-atque benignius
Deprome quadrimum Sabina
Thaliarche merum dyota.

DYRIODORIS, Fluuius ad portas Caucasias fluēs, cuius meminit Plin. lib.6.cap.11.

DYRIS {[illegible]} Mons. Strabo lib.17. Extra columnarum fretum procedenti ad sinistram, mons est in Lybia, quem Græci Atlantem vocant, Barbari verò *Dyrim*.

DYRRHACHIVM {[illegible]} Macedoniæ nobilis ciuitas & portus, authore Pomponio Mela. Dyrrhachium sibi delegit exilio Cicero, vt scribit Epist.lib.14.1. & epist.3. & ad Terentiam. Dyrrhachium, vulgò *Durazo* Italis, vel *Duraz*.

Dyrrhachinus, pen.prod. {[illegible]} incola Dyrrhachij. Cic. ad Attic. lib. 3. epist. 64, Et quòd meï studiosos habeo Dyrrhachinos, ad eos perrexi.

Dysbulia {[illegible]} Latinè Consultatio praua, quam Atheniensium veluti propriam Aristophanes, cæterique Comici celebrant. Proinde etiam Eupolis,

[illegible]. Quibus innuit esse quidem Athenienses felices, verùm non sapere multum, vel dispicere. Factum id Neptuni indignatione fabulantur: at regessisse Mineruam, vt malè consulta, nihilominus feliciter cederent. Ex Cæl. Antiq. lect.lib.18.cap.25.

Dyscheria {[illegible]} Molestia, difficultas. Item Dyscheriæ dicuntur argutationes, & antilogiæ, negotium differentibus exhibentes. Aristot.lib.3.10 & 12.metaphys.

Dyschrestia {[illegible]} Non modò vsus intractabilitatem, aut in vsu atque tractatione offensionem significat, sed etiam versuræ faciendæ molestiam & difficultatem. Cic. ad Atticum, Mirifica enim [illegible] est, propter metum armorum. Dictio à verbo [illegible] deriuata. Ex Budæo.

Dyscoeli vocantur, quibus difficulter aluus it.

Dyscolus, dyscoli, pen.corr. {[illegible]} Prauus, asper, difficilis.

Dysderi {[illegible]} Genus est phalangij, apud Nicandrum: dictum, vt videtur, quòd noxium sit contendentibus, ac irritantibus. Vide Cæl.Rhod. lib.21.cap.23.

Dysenteria, pen.corr. {[illegible]} dici potest intestinorum exulceratio, vel difficultas. [illegible] Græcis difficultatem indeclinabiliter significat [illegible], intestinum. Latinè tormina, authore Cels.lib 4.cap.15.dicuntur. Cic. Gallo, lib.7.27. Sanè [illegible] pertimueram.

Ad dysenteriam bibita cum absynthio. Plin.lib.22.cap.25.

Datur in vino austero ad dysenteriam. Plin.lib.27.cap.10.

In dysenteria leon efficacior in tribus aquis cocta. Plinius libro 22.cap.25.

Dysenterias emendat pota & infusa. Plin.lib.26.cap.8.

Dysenteriæ & vomicis estur portulaca ex aceto, vel bibitur cum cumino. Plin.lib.20.cap.20.

Infestari dysenteria. Plin lib.22.cap.22.

Dysenteriæ infunditur aloe. Plinius libro 27. cap. 4. Sic libro 28. capite 9.

Elatine cum lini semine cocta, sorbitionis vsu dysenteria liberat. Plin.lib 27 cap.9.

Dysenteriæ medetur stœbe infusa. Plin.lib.22.cap.11.

Aroi succus aluum sistit & dysenterias. Plin.lib 26.cap.8.

Sanant epinyctidas & dysenteriam cum suis nucleis. Plinius lib. 23.cap.1.

Si vrat dysenteria. Plin.lib 28 cap.9.

Dysentericus, pen.corr. {[illegible]} Qui torminibus vexatur. Plinius lib.20.cap.4.

Vituli quoque ius vulgariter datum, inter auxilia dysentericorum tradunt. Plin.lib.28.cap.14.

Auxiliatur dysentericis semen cucumeris. Plin.lib.20.cap.2.

Dysentericos curant poto vino. Plin.lib.20.cap.21.

Datur & dysentericis denarij pondere in vino. Plinius libro 23. cap.9.

Senectus anguium dysentericis & tenasmis in stanneo vase decoquitur cum rosaceo. Plin.lib.30.cap.7.

Multi super omnia laudant ad deploratos dysentericos quinquefolium. Plin.lib.26.cap.8.

Dysentericos emendat in vino austero bis die potus. Plinius libro 24.cap.10.

Dysenterici exulcerari. Plin.lib.22.cap.22.

Fit & dysentericis remedium singolare, ouo effuso in fictili nouo, &c. Plin.lib.29.cap.3.

Dysentericis etiam illinitur, vel ipsa glans. Plin.lib.24.cap. 3.

Dysentericis imponitur lini semen cu aceto Plin.lib.20.cap.22.

Decoctum eorum veteres dysentericos iuuat, & potione & potu. Plin.lib.23 cap.1.

Dysentericos liberat semen hippolapathi in vino potum. Plin.lib. 20.cap.21.

Medetur dysentericis beta iniecta. Plin.lib.20.cap.8.

Corticis melle decocti vsus in medicina ad dysentericos præcipuus habetur. Plin.lib.12.cap.8.

Prodest dysentericis beta syluestris. Plin.lib.20.cap.8.

Dysentericos recreant femina pecudum decocta cum lini semine aqua pota. Plin.lib.30.cap.7.

Reuocantur dysenterici à morte. Plin.lib.23 cap.6.

Sanat & dysentericos in vino rubro tusa. Plin.lib.26 cap.8.

Eadem sorbetur à dysentericis in vino austero. Plinius libro 24. capite 15.

Quinque ouorum lutea in vini hemina cruda sorbentur dysentericis. Plin.lib.29.cap.3.

Sanguis caprinus decoctus cum medulla dysentericis subuenit. Plin.lib.28.cap.14.

Valet ad dysentericos fimum,&c. Plin.lib.28.cap.8.

Dysentericis vrticibus deri ex aqua mulsa radicem staphilini iubet Cleophantus. Plin lib.20.cap.5.

Dysentericis vtile est semen bunij. Plin.lib.20.cap.4.

Dysopia {[illegible]} Vitiosus pudor, immodica verecundia, vehemens oris confusio. ¶ Dicitur etiam difficultas aliquid certò comprehendendi, occurrente semper addubitatione, vt euenit in rebus diuinis. Bud.Comm.

Dysparacoloutheton {[illegible]} Obscurum, quod facilè quis essequi nequit. Fabius ponit inter genera causarum.

Dyspathia {[illegible]} Doloris impatientia interpretatur, quæ & prudentes dedecet, & ab apathia diuersa est. Vide de his Cæl. Rhodig. lib.24 cap.2.

Dyspepsia est ægra difficilísque ventriculi concoctio, quam Plin. cruditatem appellat, [illegible] eoquo.

Dysphilus, pen. corr. {[illegible]} Amicus parum sincerus. Iuuenalis satyra 3,

Non est Romano cuiquam locus hic, vbi regnat

Protogenes aliquis, vel dysphilus. Quo nomeo in loco castigatiora exemplaria habent Diphilus: & ita omnino legendum iudico. Videtur enim ibi Iuuenalis notare Græculum quempiam nomine Diphilum.

Dysphimia {[illegible]} Infamia, maledicentia. Suet. in Augusti vita, Nihil in hoc quidem dimittans, quàm dysphimiam nominis.

Dysphoricus, pen.corr. Firmicus lib.8.cap.12. in fine, Dysphorici, ac miseri, infeliciter moriuntur. Cæl.lib.10.cap.vlt.ad finem, Firmicus, dysphoricí infelices intelliguntur: & dysphora, dicuntur difficilia.

Dyspnœa, Spirandi difficultas {[illegible]} Plinius lib.23 cap.1, Nec singultientibus, nec si cum febre dyspnœe sit. Celsus lib.4.cap.4. Est etiam circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. Sed hæc dum modica est, neque ex toto strangulat, [illegible] appellatur. Cum, &c.

Dyspnœas lenit oleum balsaminum. Plin.lib.23.cap.4.

Dyspnœæ medetur centaurium minus. Plin.lib.26.cap.7.

Dyspnoicus, pen.corr. {[illegible]} Qui dyspnœa laborat. Plin.lib.24. cap.6, Ammoniacum prodest dyspnoicis, pleureticis, &c.

DYSPONTIVM {[illegible]} Ciuitas Pisanæ regionis, ea in parte, qua ex Elide itur Olympiam. Iacet autem plano in campo, deletáque est omnino, & incolæ magna ex parte Epidamnú, id est Dyrrhachium & Apolloniam commigrarunt. Ex Strabo.lib.8.

Dysrhigi {[illegible]} Medicis vocantur qui inalgescunt perpetuò: veteres Rhigolibios appellabant. Testis Cælius Rhodiginus, libro 25 cap.2.

Dystocia {[illegible]} Græcis pariendi molesta difficultas, vel parientis causatione, vel infantis, aut [illegible], crassi nimis aut prætenuis. Oblædit aer extimus quoque, caloris vi, aut frigoris. Ita Cælio Rhodig. libro 4.cap.23.

Dystrapeli {[illegible]} A Græcis vocantur qui in ira vel affectione aliqua immobiles perseuerant, nec vlla vi ab instituto queunt reuelli. Hæc Cæl. Rhodig lib.19.cap 25.

Dysuria, pen.corr. {[illegible]} Vrinæ difficultas. Vnde Dysurica. Cic. Gallo, libro 7.27, Epicurum tuum Stoici malè accipiunt, quia dicat [illegible] sibi molesta esse: quorum alterum, morbum edacitatis esse putant, alterum etiam turpioris intemperantiæ.

Dysuriacus, pen.corr. Qui dysuria laborat. Firmic.lib.4.cap.8, Dysentericos, pleureticos, hydropicos, dysuriacos.

DYTEVTVS {[illegible]} Adiatorigis filius in Ægypto regnauit, dignitatem hanc à Cæsare Augusto ob virtutem assequutus. Nam Cæsar Adiatorigem cum vxore ac filiis in triumphum ducens, illum cum filio maiore statuit interimere. Maior verò hic erat: sed quum secundus ex fratribus, militibus qui eum ducebant se maiorem affirmaret, diu inter ambos contentio fuit, quousque parentes Dyteuto persuasere, vt iuniori cederet, quum ipse ætate esset prouectior, maiorē de matre ac reliquo fratre curam habiturum. Itaque alter cum patre interemptus est, alter verò seruatus, qui dignitatem hanc à Cæsare est consequutus. Ex Strab.lib.12.

E

E LITERA, secunda vocalis, quinta in ordine alphabeti, quæ loco i aliquando fuit. Quintil. lib. 5. cap.6, Quid, non e quoque, i loco fuit? vt Menerua, & Leber, & Magester, & Deiouе, & Veioue, pro Diioui, Veioui? Hactenus Quintil. Pierius in suis in Vergilium Castigationibus idem admonet, in marmoribus antiquis sæpissime e pro i legi, vt Vergilius, Verginia, Deaou. & IOVS OPT. MAX. pro IOVI.

E. Est. E. Ennius, vel Edilis. E. B. Eius bona. E. D. Eius domus. E. E. Eius ætas. E. F. vel E. FIL. Eius filius. E. F. Eius fecit. E. Eius. E. H. Eius hæres. E. L. E dua lee. E. N. Etiam nunc.

E & Ex, Præpositiones sunt, quæ & separantur, & componuntur. Separatæ modo tēporales sunt, vt, Ex illo celebratus honos: hoc est, post illud tempus: modo locales, vt, E cælo. Compositæ quandoque priuationem indicant, vt Elinguis. Exanguis: quandoque vehementiam vel perfectionem, vt, Eludo. Exoro: quandoque extrà, vt Educo, Excludo. Componitur autem E cum B vt Ebibo, D. vt Educo, G vt Egredior, I. vt Eicio, L. vt Eludo, M. vt Emitto, N. vt Enitor, R. vt Erigo, V. vt Euehо. Ex verò componitur cum C. vt Excudio. C. vt Excurro, A. vt Exeo, F. vt Efficio, O. vt Exolco, P. vt Expello, Q. vt Exquiro, S. vt Exsequor, T. vt Extendo, V. vt Exuro. Verùm quando post Ex sequitur F. mutatur X in F. vt Effundo: quū verò sequitur S. abiicitur S. vt Exequor & Exiceo: in aliis integra manet.

¶E præpositio {[illegible]} ablatiuo casui seruit. vt E seruo libertus. Terent. And.1.1.

Abiit é. Terent. Phorm.5 9,

Eu mortem obiit, è medio abiit.

Aspicere é. Plinius epist.105, Placuit egredi in littus, & è proximo aspicere, ecquid iam mare admitteret.

Audiui è prædonibus. Terent. Eunuch.1.2.

Candicans è rufo. Plin.lib.22.cap.13.

Dedit é. Plaut. Trinum.13,

-è manibus

Dedit mihi ipse in manus.

Fabrefactum è ferro. Plaut. Rud.30, Nam hoc quidem pol è rubigine, non è ferro fabrefactum est.

Fugere è conspectu. Terent. Hecy 5.2.

Grauida è Pamphilo est. Terent. And.1.3.

E fontibus abditis & conditis haurire artium studia. Cicero 1. de Oratore.

Languere è via. Cic. 1. Philipp. Qui quum mihi non notus esset, quùmque è via languerem, & mihimet displicerem, &c.

Laborare è dolore. Terent. And.1.5, Quid agit? M. rogas? laborat è dolore.

Laborat è renibus. Cic.2. Tuscul.

E meo animo, Id est mea sententia, vt mihi videtur. Plautus Aulularia,16

Peperit è Pamphilo. Terent. And.3.2.

Petere é. Terent. Eunuch.3.1,

E flamma te petere cibum posse arbitror.

Scire é. Plaut. Mostel.9,

-è me, ne quidem

Metuas, nihil sciet.

E contraria parte. Cic.4. Acad. Vide E regione.

¶E-contrario. Plin.lib.10.cap.38, Multæ aues è-contrario semper in volatu silent. Cic. Ante quàm iret in cœlium.

E diuerso. Plin. lib. 12. cap.21, E diuerso Arabica glans viridis ac tenuior.

E diuerso, pen E-contrario. Plinius lib.4.cap.4, E-diuerso irrumpentia.

E facili, pro facilé. Plin.lib.30.cap.3, E facili cadere cœ cogit. Alia exemplaria habent ex facili.

E-longinquo. Plin.lib.12 cap.22. Vide in LONGVS.

¶E-Marsis. Cic. in Brut. Atque etiam apud socios & Latinos oratores habiti sunt Q. Vectius Vectianus è Marsis, quem ipse cognoui, &c. Sic videtur posse dici, Pettus è Campania.

E natura, Secundum naturam. Cic. de Fin. Hunc statum corporis maximè expetit quod est è natura maximé.

E-re nata. Terent. Adelph.3.1,

E-re nata melius fieri haud potuit, quàm factum est, hera.

E-regione, Ex-aduerso. Cic.4 Acad. Nónne etiam dicitis, esse è-regione nobis è contraria parte terræ, qui aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia? Idem 1. de Fin. Si omnia deorsum è regione ferrentur, & vt dixi ad lineam, nunquam fore vt atomus altera alteram posset attingere. Budæus.

E regione & in conspectu, apud Hircium lib.6. bel. Hispaniensis.

E-regione, cum genitiuo. Cic.2. de Diuin. Videtis è constantissimo motu lunæ, quādo illa è-regione solis facta incurrat in vmbram terræ, quæ est meta noctis, vt eam obscurari necesse est. Budæus.

E Repub. Id est, pro Repub vtilitate, vel in commodum Reipub. Plin. epist.109, Prolata lege de Senatu habendo, iurare coegit è Repub. esse quod censuisset. Sallust. in Catil. Certè scio quæ studio dixerit, è Repub. dixisse. Liu. Faceret quod è Repub. fidéque sua duceret. Cic.3 Philipp. Duobus aut tribus Senatusconsultis è Repub. benè factis reliquas res ad lucrum prædámq; reuocarit. Idem 10. Philipp. Id Q. Cæpionem, Brutum Proconsulem bene & è Repub. & ex sua maiorúmque suorum dignitate consuetudinéque Reipub. bene gerendæ fecisse.

E sublimi iacere. Plin.lib.10.cap.3.

Tollere è vita amicitiam Cic. de Amic. Solem enim è mundo tollere videntur, qui amicitiam è vita tollunt.

Surrexit è lecto. Terent. Adelph.4 1.

¶E-libello sermonem habere. Sueton. in August. cap.84, Sermones quoque cum singulis, atque etiam cum Liuia sua grauiores, non nisi in scriptis & è libello habebat, ne plus minúsve loqueretur ex tempore.

E-vestigio, pro Confestim, properanter. Plinius epist 90. lib.6, Aut profectum è-vestigio subsequi. Cæs.4. bel. Gall. Seruius Ciceroni, libro 4.12.

Repentè è-vestigio. Cic. 2. Verrina, Sed repentè è-vestigio ex homine, &c.

Vicinus è proximo. Plaut. Aulul.9.

Ea, vel eadem, Ea re, Vide IS, EA, ID.

Eale, Fera est in Æthiopia nascens, magnitudine equi fluuiatilis, cauda elephanti, colore nigra & fulua, maxillas habens apri. & maiora cubitalibus

cubitalibus cornua, mobilia, quæ alterna in pugna sistit, variátque infesta aut obliqua, vtcunque ratio monstrauit. Hæc Plinius libro 8. cap. 21.

Earinus, Vide EO is. ea Græco venit, quod est [illegible], teste Festo.

EANES {[illegible]} Viri proprium, quem Patroclum intercemisse ferunt, ob idque domo profugum ad Peleum in Thessalia venisse, à quo & sacellum Eaneum, & Eanidem fontem ostendunt nominatum. Strabo lib. 9.

Eanon, Vestimenti genus, quod quidam idem putant cum peplo. Sunt qui discernant ita, vt nullis distinctos varietatibus eanos intelligant, peplos verò accipiant variegatos. Cæl. lib. 16 cap. 10.

EANTHA, Nomen proprium historici Cyziceni, qui fuit eadem ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

Eantis, tidis {[illegible]} Vna ex Athenarum tribubus, quæ quum fortiter contra Mardonium & Persas pugnasset, hoc proprium ab Atheniensibus tulit, vt soli illius tribules Sphragitidis nymphis sacrum victoriæ facerent quotannis impensa publica. Hæc Alex. Genial. dier. libro 1. cap. 27.

EANVS. A vtceribus dictus est, qui postea Ianus, qui ineunti anno credebatur præsidere. Sæpe enim antiqui secundam vocalem pro tertia vsurpauerunt, vt dictum est suprà.

EANVS, pen. prod. Deus qui euntibus præerat, vel deus anni. Cuius imaginem quum Phœnices vellent exprimere, draconem finxerunt, in orbem redactum, caudámque suam deuorantem, vt appareat mundum in se resolui. Macrob. 1. Saturn. cap. 9.

Eapse, Ea ipsa. Festus.

EARINVS {[illegible]} pen. corr. Adolescentis formosi nomen apud Martialem, à vere dictum, quod Græci [illegible] appellant.

Earites {[illegible]} Lapis est, alio nomine hæmatites dictus. Eariten autem appellari scribit Rhodiginus, quòd [illegible] apud Nicandrum, sanguinem significet, quoniam vera plurimum exundet. Hæc ille libro 3. cap. 11.

EASO, onis, Promontorium Pyrenæi montis. Item oppidum Vasconiũ. Vtriusque author Ptolem. lib. 2. cap 6.

EASO, Ciuitas Hispaniæ Tarraconẽsis, Ptolemæo. Vulgò *S. Sebastianus*.

Eatenus, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Tandiu vel vsque ad id. Plaut. Mostel. 3,

-ad legionem

Quum itur, adminiculũ eis danunt tum iã aliquẽ cognatũm suũm:
Eatenus abeunt à fabris.

Eatenus quoad {[illegible]} Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1, Quorum siquis fortè esset sordidior, ferres eatenus quoad per se negligeret eas leges quibus est astrictus. Idem 1. de Legib.

Eatenus qua. Columel. lib. 11. cap. 9, Caules lactucæ ab imo depurgatos, eatenus qua tenera folia videbuntur. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Eatenus quatenus. Caius de Institoria actione, Eatenus dabitur in eum actio, quatenus ea re locupletior factus est. Idem in l. 1. D. quod cum eo. Eatenus introduxit actionem, quatenus in rem eius versum fuerit.

Eatenus vt {[illegible]} Cic. de Opt. gen. Orat. Verba persequens eatenus vt ea non abhorreant à more nostro. Colum. lib. 4. cap. 1, Si eatenus progreditur, vt dicat qua quidque ratione faciendum.

Eatenus nequid, pro Solum. Suet. in Tiberio, cap. 33, Ac primo eatenus interueniebat, nequid perperam fieret.

E B B

Ebenus {[illegible]} Vide HEBENVS.

Ebeo, as, ebeare, Beatitudine priuare. Huius passiuum est Ebeor, à quo ebeati dicuntur, qui felicitate aliqua ceciderunt. Sipont.

E B I

Ebibo, ebibis, ebibi, pen. corr. ebibitum {[illegible]} ebibere, Exhaurire. Plin. lib. 5. cap. 15, Asphaltiteo lacum dirum natura petit, à quo postremo ebibitur. Terentius Heautont. 2. 3, Quid comedent? quid ebibent?

Ebibere imperium heri sui. Plaut. Amphit. 7.

Ebibere sanguinem alicui, Hoc est exugere. Plaut. Curcul. 3,

Subsilite obsecro, & mittite isthanc foras,
Quæ mihi misero amanti ebibit sanguinem.

Vbera ebibere. Ouid. 6. Metamorphoseos,

Vberáque ebiberant auidi lactantia nati.

Ebiscus, siue althea. Malua est agrestis, facultate digerendi, laxandi, phlegmonem leuandi, mitigandi, concoquendi difficilia concocta tubercula. De hac vide Galen. lib. 6. Simplic. medic.

E B L

Eblandior, eblandiris, pen. prod. {[illegible]} eblandiri, Blanditiis elicere, & impetrare. Cic. Att. lib. vlt. 343, Nunc mi Capito (scio enim quantum semper apud eos quibuscum sis, posse soleas) eo plus apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, elabora, vel potius eblandire, effice vt Plancus, quem spero optimum esse, sit etiam melior opera tua. Plin. lib. 9. cap. 8. de Arione, Eblanditus vt prius caneret cithara.

Eblandiri suffragia, Precibus, & blanditiis emere & aucupari. Cic. pro Cn. Plancio, In quo primum illud debes putare, comitiis præsertim ædilitiis, studium esse populi, non iudicium. Eblandita illa, non enucleata esse suffragia. Sic apud Plin. lib. 16. cap. 27, Cælo fœcunditatem omnem eblandito.

Eblandiri solitudines ruris, dicuntur in passiua significatione. Colum. lib 8 cap. 11, Sed ne hæc tamen aliena est agricolæ captantis vndique voluptates acquirere, quibus solitudines ruris eblandiantur.

Eblanditæ preces, Blandis precibus impetrata testimonia. Plinius in Paneg. Volo ego qui prouinciam rexerit, non tantum codicillos amicorum, nec vrbana coniuratione eblanditas preces: sed decreta coloniarum, decreta ciuitatum alleget.

Eblandita alicui aspectu rosa. Plin. lib. 25. cap. 2. Nuper cuiusdam militantis in Prætorio mater vidit in quiete, vt radicem syluestris rosæ, quam cynosrhodon vocant, eblanditam sibi aspectu pridie in fruteto, mitteret filio bibendam. Sed hic omnino legendum est blanditam: & ita habent codices emendati.

EBLITAE, Montes in Arabia, in gente Omanorum, non procul ab Ichthyophagis, de quibus Plinius libro 6. cap. 28, in descriptione Arabiæ.

E B O

EBODA, Oppidum Helmodenorum in Arabia, cuius meminit Plin. libro 6. cap. 8.

EBORA, Oppidum veteris Latij, quod item Liberalitas Iulia dicebatur, authore Plin. lib. 5. cap. 22.

EBORA, Vrbs Hispaniæ apud Melam, libro 3. Nomen retinet, teste Oliuar.

EBORACVM {[illegible]} Britanniæ ciuitas Ptolemæo. Vulgò *York*.

Eborarius, Vide EBVR.

EBOSIA, pen. prod. Insulæ nomen. Stat. lib. 1. Syluar. 6,

Quod camis pia germinat Damascus,
Et quas præcoquit Ebusia cannas,
Largis gratuitum cadit rapinis.

Quo tamen loco sunt qui legant Ebosia, videlicet vt sit gentile nomen, ab Ebosus. Sic enim Græci proferunt eam, quæ Plinio Ebusus dicitur, lib. 3. cap. 5.

Ebosus, Vide EBVSVS.

E B R

Ebrius, Adiectiuum {[illegible]} Qui nimio potu alienatus est mente. Cicero Papirio Pæto, lib. 9. 17, Habuisti enim in tua potestate, ex quo vel ex sobrio, vel certe ex ebrio scire posses.

Insanis & ebriis multa falsa videntur. Cic 2. de Diuin.

Fortuna dulci ebrius. Horat. 1. Carm. ode 37.

Amnis ebrius. Claud. 5. Panegyr.

Mella ferant syluæ, iam profluat ebrius amnis,
Mutatis in vina vadis.

Anus ebria. Ouid. 2. Fast.

Ebria cœna, pro Opipara, & quæ nimiis deliciis veluti ad ebrietatem conuiuas inuitet. Plautus Casina, Facite cœnam mihi, vt ebria sit lepidè, nitidéque volo. nihil moror barbarico ritu.

Conuiua ebrius. Ouid. 5. Fast.

Gradus ebrius. Seneca Medea, 2.

Ocelli ebrij. Catul. de Acme & Septimio, 42,

Et dulcis pueri ebrios ocellos
Ille purpureo ore suauiata, &c.

Turba ebria. Propert. lib 4. eleg. 4.

Verba ebria. Tibul. lib. 3 eleg. 7.

Vestigia ebria trahere. Propert. lib. 2. eleg. 2.

Ebriolus, pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Curcul. 4,

Quid ais propudium? tun' etiam cum nocturnis oculis odiũ me vocas?
Ebriola, persolæ nugæ. Ibidem. 7, Tristes atque ebrioli incedunt.

Ebriosus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui sæpe fit ebrius. Plin. lib. 30. cap. 15, Ebriosis oua noctuæ per triduum data in vino, tædium eius adducunt. Cic. in Catil. Et 3. Offic.

Inter Ebrium & Ebriosum hoc interest, quòd Ebrius actum præsentem designet: Ebriosus habitũ & procliuitatem. Potest enim quis esse ebrius, qui natura tamen & consuetudine ab hoc vitio mamè abhorreat: & contrà ebriosus quis esse potest etiam tunc, quum nihil gustauerit. Seneca epist. 84.

Ebriosior. Catul. ad puerum suum, epigr. 24,

Vt lex Posthumiæ iubet magistræ
Ebriosa acina ebriosioris.

Ebriositas, pen. corr. {[illegible]} Cic. 4. Tuscul. Vt inter ebrietatem & ebriositatem interest.

Ebrietas, pen. corr. ebrietatis {[illegible]} Plin. lib. 30. cap. 15, Ebrietatem arcet pecudum assus pulmo præsumptus.

Ebrietas turpissima, quæ labefacere & minuere hominum mentes solet. Gell. lib. 15. cap. 2.

Arcanum demens detegit ebrietas. Virgil. de Venere & Baccho.

Soluitur ebrietas. Cels. lib. 2. cap. 6.

Ebrietas geminata libidine regnat. Ouid 12. Metam.

Ebrietatis incommoda vide apud Horatium lib. 1. epist. 5. & Plin. lib. 14. cap. 22.

Ebriulo, as, pen. cor {[illegible]} Ebrium facio. Laberius Chære, Ebriolati mentem hilarem accipiunt. Nonius.

Ebriacus {[illegible]} Idem quod Ebrius. Plaut. Aulul. Homo ebriacus somno sanari solet: Ex Nonio Marcello.

EBRODVNTII, Alpini populi, à Galba Imperatore Narbonensi prouinciæ adiecti, teste Plinio lib 3. cap. 4.

EBRON, Mons Palæstinorum, haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.

EBRVS, Vide HEBRVS.

E B V

EBVDES, Insulæ sunt quinque numero in Oceano Britannico, angusto freto diuisæ, quarum incolæ (vt scribit Solinus) lacte solùm & piscibus vitam agunt. A Plinio Hæbudes dicuntur. A Stephano [illegible] diphthongo non aspirare.

Ebulides, Grosphus Centuripinus, ab Apronio decumano indignissimè affectus. Author Cic. 5 Verr.

Ebullio, ebullis {[illegible]} ebullire, Efferuescere, dictum à bullis, vt ait Nonius, quas emittit aqua dum feruet. Cato cap. 105, Vbi ebullibit vinum, ignem subducito.

Ebullire, per translationem. Cicero 5. de Finibus, Dixerit hoc quidem Epicurus, semper beatum esse sapientem, quod quidem solet ebullire nonnunquam. Id est vt veritatis inscitiam dicere. Idem 3. Tusculan. Qui si virtute ebullire volent & sapientias. Id est cum ostentatione & pompa efflare, & quasi pleno ore detonare, vel crepare.

Ebullitio, Verbale {[illegible]} Feruor.

Ebullo, ebullas {[illegible]} ebullare, Erumpere, crepare. A bulla, quæ æstiuo tempore in aqua pluuia subinde eleuatur in formam rotun-

dam, ac statim euanescit. Persius satyra 2, —ô si
Ebullet patrui præclarum funus. Id est ad bullæ similitudinem exeat, & erumpat. Taxat autem immanem cupiditatem sui temporis, & auaritiam.

Ebulum, siue Ebulus, ebuli, pen. corr. (χαμαιάκτη) Herba est producẽs baccas rubras & velut sanguineas in similitudinem sambuci. Vnde Virg. eclog. 10, Sanguineis ebuli baccis. Colum. lib. 2. cap. 2. Plin. lib. 25. cap. 10, Ebuli quoque (quẽ nemo ignorat) fumo fugãtur serpẽtes.

Ebur, siue Ebor, eboris, penult. corr. neut. gen. (ἐλέφας) elephanti dens: quasi e barro, id est elephanto productus, teste Seruio. Cic. 4. Acad. Non enim est è saxo sculptus, aut ebore dolatus. Plin. lib. 8 cap. 3, de elephantinis dentibus, Hoc solum, inquit, ebur est.

Ebur, pro vasis, aut aliis rebus ex ebore dolatis. Horatius libro 2. Carm. ode 18,
Non ebur, neque aureum
Mea renidet in domo lacunar. Cic. 4. Verr. Omne ebur ex ædibus sacris, &c. sustulerit.

Ebur, pro Elephanto. Iuuen. sat. 12,
—mora nulla per Histrum
Pacuuium, quin illud ebur ducatur ad aras. Contrà Virg. Æneid. 6. sub finem, elephantum dixit pro ebore. Vide Elephantus in ELEPHAS.

Ebur atramento candefacere, Est geminæ formæ cultum atque ornatum externum inducere, quo decus illud natiuum obscuretur magis quàm illustretur. Proinde lena Plautina puellæ natiuâ forma præditæ, tamen cerussam ad oblinendas malas postulanti, Vna, inquit, opera ebur atramento candefacere postules. Propterea quod omne lenocinium rebus natura pulchris, dehonestamentum affert, non venustatem. Hæc Erasmus in Chiliad. Plauti locus est in Mostell. 4.

Pulcherrimum ex ebore signum Mineruæ. Cic. de Clar. Orat.
Asperum signis ebur. Seneca Hippol. 8.
Assyrium ebur. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.
Candens ebur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.
Conspicuum ebur. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.
Ebur curule. Horat. lib. 1. epist. 6 hoc est, sella curulis, eburnea nõnisi summis magistratibus concessa.
Indicum ebur. Horat. 1. Carm. ode 31.
Nitidum ebur. Ouid. 2. Metam.
Niueum ebur. Ouid. 10. Metam.
Phidiacum ebur. Iuuenal. sat. 8,
—Phidiacum viuebat ebur. Id est statuæ eburneæ sculptæ à Phidia tanto successu, vt viuere viderentur.
Regale ebur. Seneca Hippol. 9.
Sectile deliciis India misit ebur. Ouid. De medicamine faciei, 2.
Splendidum ebur. Seneca Thyeste, 5.
Ebur ex inanimo corpore extractum, haud satis castum donum deo. Cic. 2. de Legib.
Fulgentia ebore & auro tecta. Cic. in Parad.
Læue incuruat ebur vel ille fingit. Sidonius in Panegyrico Narbonensi.
Lucet ebur. Virg. 10. Æneid.

Eburneus, Adiectiuum (ἐλεφάντινος) Quod ex ebore est. Plin. lib. 36. cap. 5, Iouem fecit eburneum in Metelli æde, quà campus petitur. Et lib. 28. cap. 4, Eburnea costa. Et apud Liu. lib. 5. ab Vrbe, Eburneis sellis sedere.
Eburneum etiam dicitur instar eboris album. Ouid. 3. Metam.
Impubésque genas, & eburnea colla, &c.
Ceruix eborea. Ouid. epist. 19.
Signum eburneum. Cic. 6. Verr. Nego vllam gemmam, aut margaritam fuisse, aut quicquam ex auro aut ebore factum, signum vllũ æneum, marmoreum, eburneum. &c. quin quæsierit, inspexerit, quod placitum sit abstulerit.

Eburneolus, pen. corr. Diminutiuum. Cic. 3. de Orat. Quem seruum sibi habuit ille ad manum, cum eburneola solitus est habere fistula.

Eburnus, Aliud adiectiuum. Tibullus, Hanc primum veniens plectro modulatus eburno. Lucan. lib. 2, Legionæque faces, gradibúsque accliuis eburnis.
Decus eburnum. Claud. 1. de raptu Proserp.
Eburnus ensis, pro Vagina eburnea. Virg. 11. Æneidos,
—atque ensem collo suspendit eburnum. Seruius.
Digiti eburni. Propert. lib. 2. eleg. 1. Id est candidi.
Morsus eburnus numerosi dentis. Claud. in Nupt. Honorij,
—largos hæc nectaris imbres
Irrigat, hæc morsu numerosi dentis eburno
Multifidum discrimen arat. Pectinem eburneum intelligit.
Sceptrum eburnum. Ouid. 1. Metam.
Templum eburnum. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Eboreus (ἐλεφάντινος) Adiectiuum ab Ebore. Quintil. lib. 6. cap. 4, Quum in triumpho Cæsaris eborea oppida essent translata. Plinius libro 7. cap. 53.
Codices eborei. Vlp. in l. Librorum. §. 1 D. de leg. 3.

Eburatus, penul. prod. (ἐλεφαντωμένος) Adiectiuum, Quod ebore tectum est. Plaut. Sticho, 6, Lectos eburatos, auratos.

Eborarius, Eboris artifex. Eborarij autem inter artifices numerantur, qui à Principibus vacationem munerum obtinent. l. 1. C. de excus. artif. lib. 10.

EBURA (Ἔβουρα) Lusitaniæ vrbs Ptolemæo: hodie Ebora. Dicitur Plinio lib. 4. cap. 21. Eburo.

EBVRINI, Lucanorum populi in Italia, quorum meminit Plinius lib. 3. cap. 11.

EBVRONES (Ἐβούρωνες) Populi inter Belgas, gente, nomine, & numero Germani appellati, Condrusis, Menapiis, Aduaticis, Treueris (quorum clientes erant) & syluæ Arduennæ finitimi: nũc Leodienses dicti apud Gallos. Plin. libro 4. cap. 18, populos Galliæ Lugdunensis ait quondam Aulercos appellatos, nunc verò Eburones.

EBVROVICES, Populi sunt inter Celtas, Aulercis, Lexouiis, & Venelis, reliquisque maritimis ciuitatibus vicini. Marlianus in Cæsarem. Vide Plin. lib. 4. cap. 18.

EBVRVM (Ἔβουρον) Ptolemæo vrbs Germaniæ, vulgò *Olmuntz*, Morauiæ regia.

EBVSVS (Ἔβυσος) Vulgò *Iuiza*. Insula est in mari Balearico, altera Pityusarum, nullum animal nocẽs gignens. Plin. libro 3. cap. 5, Ebusi terra fugat serpentes, Colubrariæ parit. ideò inuisa omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Habet hæc insula oppidum eiusdem nominis, à Phœnicibus (vt putant) conditum, aut certè à Pœnis, qui à Phœnicibus originem duxerũt. Silius lib. 3, Iamque Ebusus Phœnissa mouet, iámque Artabrus arma. Nunc *Aiuissa* vulgò vocatur, vt scribit Oliuar in Melam.

Ebusitanus, Adiectiuum. Plin. lib. 3. cap. 5. Vide etiam Melam lib. 2. cap. vlt. ad finem.

Ebutia lex, quæ de ambitu lata est, non modò illi qui de nouo creando magistratu ad populum ferret, sed nec ipsius collegæ & affini curationem potestatémve demandari graui documento sanciuit. Meminit legis huius Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 17.

EBVTIVS, Nobilis Romanus, de quo sic Cic. in Orat. pro Flacco, M. Ebutius constantissimus & prudentissimus homo. Hinc Ebutia lex, Vide EBVTIA.

E C A

ECAMEDA, fuit magnanimi Arsinoi filia, forma deabus æquanda, quã à cæteris Græcis electam, Nestor quòd cõsilio reliquos antecelleret, sibi donatam è Tenedo ad Græcorum castra deportauit, cui illa decorè & iucundè ministrabat, teste Homero Iliad. 11.

Ecardia, siue Ecardiste, Gemma est, quæ nigri cordis speciem ostendit: quanquã aliud genus eius viridi colore similitudinem cordis præ se ferat. Sipont.

Ecastor (νὴ τὸν Κάστορα) Aduerbium iurandi. Donatus. Ecastor, Per Castorem & Pollucem. ornatiora sunt iurandi, apta fœminis. Plaut. Amph. 6, Ecastor te experior quanti facias vxorem tuam. Terent. And. 3. 2. Per ecastor scitus puer natus est Pamphilo.

Ecatonphoneuma (ἑκατομφόνευμα) Sacrũ appellabatur, apud Athenas Marti sacrificari solitum. Siquis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum, quod sacrificatum est à duobus Cretensibus, & vno Locro, sicut Sosicrates scribit. Sed postea hoc Atheniensibus displicuit, cœperúntque porcũ afferre castratum, quem orfreodem vocabãt, quasi sine renibus. Hæc Fulgentius ad Chalcidium.

E C B

Ecbasis, pen. corr. huius ecbaseos (ἔκβασις) Digressio à proposito. Virgil. lib. 10. Æneidos,
Forte ratis celsi coniuncta crepidine saxi
Expositos stabat scalis, &c. Vbi Seruius, Descriptio per ecbasin facta, non enim à superioribus pendet, sed antedictis adiungitur: vt Insula Sicanium iuxta latus. Has autem digressiones esse raras & aptas conuenit: sicut etiam Horat. docet in Arte poetica, dicens,
Purpureus late qui splendeat vnus & alter
Assuitur pannus. Elenchus est dialecticis aliena miscere, sed tanquam metaplasmus quidam voluptati conceditur.

ECBATANA, orum. plur. pen. corr. (Ἐκβάτανα) Metropolis est Mediæ vel vt quidam existimant, regionis magnæ nomen. Strabo lib. 11, Media in duas partes diuisa, quarum alteram, maiorem vocant: cuius metropolis fuit Ecbatana ciuitas, & Medici imperij caput: nunc etiam Parthi regia vtuntur.

Ecbolas, adis, pen. corr. (ἐκβολάς) Vuæ genus in Ægypto prouenient, eiiciendo fœtui idoneum, παρὰ τὸ ἐκβάλλειν, quod expellere & eiicere significat. Plin. lib. 14. cap. 18, Ægyptus & ecbolada habet, abortus facientem: De vuis loquens.

Ecbolia, ecboliorum, siue ecbolima, mæ, aut, ecbolæ, dis (ἐκβόλια) n. Medicamenta quibus medici vtuntur abigendis infantibus in vtero enectis, quæ & phthoria dicuntur. Verba sunt crebra apud Dioscoridem. Latinè eiectoria & eiectrices medicinæ dici possunt. Plin. lib 14. cap. 18, Ægyptus & ecbolimam habet abortus facientem. Vbi in quibusdam libris Ecbolada legitur: vtrobique rectè. Budæus.

E C C

Ecce, Aduerbium demonstrandi (ἰδού, ἠνί, ἠνίδε) repentinum aliquid, insperatumve significans & ferè sequitur AVTEM. Cic. 2. de Fin. Ecce miserum hominem. Terent. Adelph. 4. 7,
—fero alia flagitia ad te ingentia
Boni illius adolescentis. M. ecce autem. Vbi Donatus, Ecce dicitur quum repentè triste aliquid rebus interuenit lætis, aut certè quũ aliud agitur, aliud emergit nouum. vt Virg. 2. Æneidos,
Ecce trahebatur passis Priameia virgo
Crinibus. Terent. Phorm. 2. 2,
Ecce autem similia omnia, omnes congruunt. Vbi Donatus, Ecce autem, vox est apta his quæ noua & improuisa animo accidunt.
Ecce autem noua turba atque rixa, &c. Cic. 6. Verr.
Ecce autem repentè ebrio Cleomene, esurientibus cæteris, nunciatur piratarum naues esse in portu Edissæ. Cic. 7. Verr.
¶ Ecce, dicitur & de re non repentina neque noua. Plin. lib. 36 cap. 27. Adeò in rebus damnatis quoque ac iam nullis, sunt aliqua remedia, vt in carbone ecce & cinere. Id est vt vides in carbone.
¶ Ecce, interdum risus & contemptionis gratia ponitur. Cic. in Orat. Ecce autem aliqui se Thucydidios esse profitentur, nouũ quoddam imperitorum & inauditum genus.
¶ Ecce, nunc nominatiuo, nunc datiuo iungitur: aliàs etiam accusatiuo, quanquam refragetur Valla lib. 2. cap. 15.
Ecce Antonius. Cic. ad Attic. lib. 14 388, Verunitamen ecce autem Antonius accepta grãdi pecunia, &c. Eidem, lib. 7. 141, Ecce postridie ad Cassium literæ Capua à Lucretio familiari eius.
Ecce tibi, frequentissimam apud Ciceronẽ. vt in Orat. pro Cluent. Ecce tibi eiusmodi sortitio, vt in primis Bulbo, &c. Idem ad Attic. lib 2. 30, Quũ hæc maximè scriberem, ecce tibi Sebosus. Idẽ 4. Acad.

Ecce

Ecce alterum, ecce me. Terent. Eunuch. 2.3,
. ecce autem alterum
Nescio quid de amore loquitur. Sed Valla contendit legendum hic esse alter, non alterum. Terent. Adelph. 5.9,
Ecce me, quid id faciam vobis. Sic apud Plautum in Menæch. 9, Prandi in naui: inde huc sum egressus: te conoeoi, ecce rem.

Eccubi { ἐ πού } per duplex cc. & pen. corr. componitur ex Ecce & vbi, idémque significat quod Nuncubi. Calepinus.

Eccum, eccam, eccos, eccas. Eccum, id est ecce hic, subintellige virum de quo agebamus. Eccam, Ecce hic, subintellige fœminam de qua mentio erat. Valla lib. 2. cap. 15.
Eccum ipsum. Plaut. Amph. 10, Et eccum ipsum video, &c. Terent. Eunuch. 5.3,
-virum bonum eccum Parmenonem incedere Video.
Eccum Iuppiter. Plaut. Amph. 3.
Eccum adest. Terent. Eunuch. 4.7, Vbi centurio est Sanga, & manipulus furum? P. eccum adest.
Atque eccum. Plaut. Sticho, 9, Atque eccum tibi lupum in sermone. Terent. Andr. 5.5.
Sed eccum. Terent. Eunuch. 2.3,
Sed eccum Parmenonem. salue. Ibidem 4.5, Sed eccam ipsam.
Eccam. locum signat vbi ea cecidit. Plaut. Cistel. 10.
Eccos. Plaut. Menæch. 6. Terent. Heaut. 2.3, Sed video, eccos quos volebam. Pro, ecce hic quos volebam.

Ecillum, antiquum verbum contractum, pro ecce illum. Plaut. Persa 6, Ecillum domi, & hanc, &c.

Ecistam. Plautus Curcul. 14, Certè ecistam video. Pro ecce istam, Antiquè.

Eccere, Aduerbium { τῶν τῆς δήμητρας } iuratoos, ac si dicatur per Cererem. Plaut. Amphit. 7.3, Eccere, iam tu autem facis, vt tuis nulla apud se sit fides. Alijs placet duas esse dictiones, quasi dicas ecce re, id est re vera. Terentius Phorm. 5.2.

Ecclesia, Latinè dicitur cœtus & congregatio. ἐκκλησία.

Ecclesiastes, ecclesiastæ, Concionator, ἐκκλησιαστής.

Eccope { ἐκκοπή } Diuisio est caluæ, qua os offensum refractum est, teste Galen. lib. Fioit. medic.

Eccum, Vide ECCE.

Eccyclema, atis { ἐκκύκλημα } Pegmatis erat species in scena, subiectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur. Ex Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 8.

E C D

Ecdici, penult. corr. { ἔκδικοι } sunt quos Iurisconsulti defensores appellant, qui in municipijs Tribunorum plebis instar erant, & plebem ab iniuria optimatium tuebátur. Vnde tractatus est apud Iustinianú lib. 1. C. De defensoribus ciuitatum, & in nouellis constitutionibus xv. Cicero ad Thermum, libro 13.57, Dicebat mihi Euthydemus, quum Ephesi essem, se curaturum vt ecdici Milasij Romam mitterentur. Id factum non est. Legatos audio missos esse: sed malo ecdicos, vt aliquid confici possit. Quare peto à te, vt & eos & Alabandenses iubeas ecdicos Romam mittere. Ecdicorum autem munus erat iudicio experiri contra eos qui aurum vel argentú & pecuniam Reip. deberent. Ecdicus verti potest, Defensor, vltor, vindex, syndicus.

ECDIPPA, Oppidum in Phœnice, iuxta Ptolemaidem Claudij Cæsaris coloniam, quæ quondam Ace vocata est. Author Plinius libro 5, capite 19.

E C E

ECEBOLIVS { ἐκηβόλιος } Constantinopolitanus quidam sophista fuit, qui quũ ethnicus esset, metu tamen Imperatoris Constantij simulauit se Christianum: deinde Iuliani tempore, truculentius gentilis apparuit. Rursus verò Iouiniano imperante, qui se Christianum profitebatur, ad Ecclesiam reuersus est, atque ante fores templi prostratus magna voce clamauit, Calcate me salem insipidum. Ad hunc modum leuis & mobilis Ecebolius & ante & post Iulianum fuit. Vide Socrat. hist. Eccles. lib. 3. cap. 13.

ECESTENSES, Siciliæ populi, inter stipendiarios à Plinio commemorati lib. 3. cap. 8.

E C H

ECHARAE { ἐχῖναι } Ciuitas in Græcia, cuius meminit Strabo libro 8. illámque Telecium inhabitasse scribit.

Echebœum { ἐχέβοιον } Lorum illud latum dicitur, quo lignum quod inter bouem vtrunque ad iugum vsque protensum est, iugo adnectitur. Cæl. Rhog. lib. 26. cap. 5.

ECHECRATES { ἐχεκράτης } Vir Thessalus, qui quum Phœbadis amore ob retitus, illam stuprasset, in causa fuit vt cum primò virgunculæ vaticinandi apud Delphos pontificium gererent, sancitum postea fuerit, vt quinquagenaria mulier, virgineo tamen cultu, futura de tripode panderet. Author Cæl. Rhodig. lib 8. cap. 26.

ECHEMON { ἐχέμων } Priami filius à Diomede occisus. Homer. Iliad. 5.

Echemythia { ἐχεμυθία } Latinè taciturnitas dicitur, & auscultatio. Vnde echemythos à Græcis dictos putat Budæus auscultatores & censendi immunitaté habentes in Senatu. Idem alio loco interpretatur echemythos cunctatores, & sermonis homines parcissimos, qui aures duas habere se, vnicam linguam in causis etiam publicis meminerint. Vide Gellium lib. 1. cap. 9.

Echeneis, huius echeneis, penult. prod. fœm. gen. { ἐχενηΐς } Latinè remora dicitur. Plin. lib. 9. cap. 25, Est paruus admodum piscis, assuetus petris, echeneis appellatus. hoc carinis adhærente, naues tardius ire creduntur: inde nomine imposito: quam ob causam amatorijs quoque veneficijs infamis est, & iudiciorum ac litium mora, &c. Lucanus lib 6.
Non puppim retinens Euro tendente rudentes
In medijs echeneis aquis. ἐχενηΐς. quidam scribunt ἐχενηΐς. Nomen habet ab ἔχω teneo, & ναῦς nauis.

ECHENEVS, per quatuor syllabas, & penult. prod. { ἐχένηος } omnium Phæacum generosissimus, teste Homero lib. 7. Odyss.

ECHEMVS. Tegeates quidam fuit, qui primus palæstram in Olympicis certaminibus vicisse dicitur, vt scribit Cæl. Rhod. lib. 13 cap. 17.

ECHEPHRON, nois { ἐχέφρων } Vnus ex filijs Nestoris, quos septem habuisse ferunt, Antilochum, Pisistratum, Trasimenem, Echephronem, Stratium, Persem, Aretum. Vide Homer. & eius interpretes.

Echetle, es { ἐχέτλη } Rectum illud lignum est, quod inter arandum manu continet arator, totúmque aratrum permouet: vbi verò insigitur, dicitur alya. Ex Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 5.

Echetlion, In nauigio locus est, in quo pisces colligunt piscatores: dici & viuarium potest, quod ζωγρεῖον nuncupatur Græcis. Author Cæl. lect. Antiq. lib. 26. cap. 5.

ECHETVS { ἔχετος } Regis cuiusdam nomen apud Homerum 10 Odyss. mortalibus infestissimi. Meminit Cæl. Rhod. lib. 25. & cap. 22.

Echidna { ἔχιδνα } Latinè hydra, ea potissimum quæ ab Hercule interfecta est. Ouid. 3. Fastorum,
Sanguine Centauri Lernææ sanguis echidnæ
Mistus ad auxilium tempora nulla dabat.
Virus echidnæ. Ouid. 4. Metam.
Tumidæ echidnæ. Ouid. 10. Metam.

ECHIONA, Nympha. dimidia sui parte puella speciosa, in quascunque partes oculos flectens: reliqua verò dimidia, quà serpens immanis erat, in cauerna diuersans, & cruda mandens. Hæc cum Typhone mixta peperit Orthum canem, Cerberum, & Hydram. Author Hesiod. in Theogon.

ECHINADES, pen. corr. { ἐχινάδες } insulæ sunt in Epiro, contra Ambracium sinum natæ Acheloi impetu, arenáque limo conuectis, sicut para Ægypti Nili cœno. Lege Plin. lib. 2, quibus locis maria creuerint. & Thucydidem lib. 2. vbi de Acheloo. Ouid. lib. Metamor. 8. inuoluens fabulæ verum occulant, & ex Naiadibus factas insulas tradidit, quoniam hæ terræ fluuio aggestæ fuerunt.

Echinometræ { ἐχινομήτραι } Echinorum genus, quorum spinæ longissimæ, calyces minimi, nec omnibus ijdem, rufus & vitreus color. Plin. lib. 9. cap. 31

ECHINON, Thraciæ vrbs est ad Pegaseum sinum. Pomponi. Mela, lib. 2. in descriptione Thraciæ.

Echinophora, Genus concharum. Plinius libro 32. cap. 11.

Echinopus, echinopodis, Herba quædam aculeata Dioscoridi, quod sciam, non memorata. Plinius libro 11, Ceras ex omnium arborum satorúmque floribus confingunt, excepta rumice & echinopode. In edito Chenopode scriptum est, sed corruptè. Echinopodis mētio est in veteri disticho,
ὡς δ' ἐχινόποδες, καὶ αἱ τρηχεῖαι ἄκανθαι
φύονται ... Turnebus.

Echinus, in bobus venter propriè dicitur, quanuis & de ceruo item pronuntiari nonnulli putent. Cæterum triplicem haberi ventrem tradunt, quorum primus, qui & supremus, dicatur cecryphalus, quia cibum occulit: sequens echinus est, διὰ τὸ ἐχινώδης εἶναι τὴν τραχύτητα, vel ob asperitatem: tertium appellant apocriticum. Ex Cæl. Rhodig. Antiq. lib. 4. cap. 5.

Echini, { ἐχῖνοι } Ornamenta circa carpum manus, ex Polluce lib. 5. cap. 16. ita vt non admodum dissimilia intelligas brachialibus & armillis, de quibus etiam suprà diximus.

Echinus, huius echini, penult. prod. { ἐχῖνος } tegmen spinosum quo seruantur castaneæ. ἐχῖνος enim hirtum significat. Vnde castaneæ echinatæ. Plin. lib. 15. cap. 23, Nuces vocamus & castaneas, quanquam accommodatiores glandium generi: armatum his echinato calyce vallum est.
Ab huius tegminis similitudine, echinus dictus est piscis quidam ex cancrorum genere, teste Sipontino. Plin. lib. 9. cap. 31, Ex eodem genere sunt echini, quibus spinæ pro pedibus. Ingredi est his in orbem volui, itaque detritis sæpe aculeis inueniuntur. Martial. lib. 13,
Iste licet digitos testudine pungat acuta,
Cortice deposito mollis echinus erit.
Marinus echinus. Horat. Epod. 5.
¶ Echinus apud Græcos terrestre animal, cui apud nos herecio nomen, ab hærendo deductum: & æquè hirsutus est atque marinus echinus.
Echinus parturiens cunctatur, vel echinus partum procrastinat. Prouerbium in eos qui in perniciem suam moratú causas innectunt: cuiusmodi sunt illi versuram facientes, &c. Echini enim terrestres, id est erinacei, existimantur aculeos, catulorum suorum partum morari solere, ac deinde aculeatioribus factis catulos ægerrimè eniti. Hæc Budæus.
¶ Echinus, genus vasis ærei est in quo calices lauantur: Alij ampullam dicunt esse vitream. Turnebus putat vas esse aquarium rotundum, lagenæ simile, aut ampullæ, vt guttum vinarium, vt Varro de Lingua Latina docet. Nomen autem habere videtur à rotunditate echini se in pilam colligentis. Horat. 1. Serm. sat 6,
Pocula cum cyatho duo sustinet, astat echinus
Vilis, cum patera guttus, campana supellex. ¶ Athenis etiam Echini nomine intelligebatur scrinium forense, in quod dicta testium & totius litis acta conijciebantur: vnde in Echinum conijcere dicebant, pro eo quod est, acta in iudicio proferre. ¶ Echinus quoque inter placentas recensetur apud Athenæum, vt refert Cæl. lib. 9. cap. 16.

Echinatus, adiectiuum { ἐχινώδης. } vt Echinata castanea. Plin. lib. 27. cap 9, In cacumine capitula sunt echinata spinis.
Folia echinata. Plin. lib 22 cap. 9.

ECHINVS, Oppidum in ora Phthiotidis, ad Maliacum sinú, circa quod Sperchius in mare influit. De hoc Cic. in Arato,
Dicitur excelsis errans in collibus amena,
Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echinus. Recensetur etiam à Ptolemæo lib. 3 cap. 13. ¶ Est item Echinus Stephano oppidum Acarnaniæ, non procul ab ostio Acheloi, quod Echinadibus insulis nomen fecisse putatur. Meminit huius oppidi Plin. lib. 4. cap. 2.
¶ Echinus, Herba, de qua sic Galenus libro 6. Simpl. Echini herbæ

fructus acerbus est, ac proinde repellentis & exiccatoriæ facultatis. Vruntur ea ad oculorum fluxiones, & aurium.

ECHINVSSA, Insula Eubœæ vicina, quæ postea Cimolus dicta est, referente Plin.lib.4.cap.12.

ECHION { Ἐχίων } Pictor insignis. Plinius libro 35 cap.7, Quatuor coloribus solis immortalia illa opera fecere, ex albis Melino, ex silaceis Attico, ex rubeis sinopide Pontica, ex nigris atramento, Apelles, Echion, Melanthius, Nicomachus clarissimi pictores, cum tabulæ eorum singulæ oppidorum venirent opibus. ¶ Fuit & alter Echion statuarius, qui centesima septima Olympiade floruit, teste eodem Plin. lib.34.cap.8.

Echion { ἔχιον } Alij doriada, nonnulli alcibiadion vocant. Spinosa herba est, quæ non modò à serpente commorsis cum vino pota auxiliatur: sed præsumentes quoque ex ictu nihil molestum pati facit. Hæc Paolus lib.7. Vide & Dioscorid lib 4.cap.25.

Echion, siue Echium, Medicamentum quoddam oculorum. Plin.lib. 29.cap 6, Viperam viuam in fictili nouo comburere, addito fœniculi succo ad cyathum vnum, & thuris manna vna, atque ita suffusiones oculorum & caligines inungere, vtilissimum est. medicamentum id, echion vocatur.

ECHION, penultima producta { Ἐχίων } vnus fuit è sociis Cadmi, primi regis Thebarum, & pater Penthei regis: qui ab eo dicitur Echionides & Echionius, id est Thebanus, vt notat Seruius. Virgilius 12.Æneidos,

Nomen Echionium, matrísque genus Peridiæ.

Inuicta cursu Echion. Ouid 8.Metam.

Arces Echioniæ. Ouid.5. Trist eleg.6.

Plebs Echionia. Stat.1. Thebaid.

Thebæ Echioniæ. Horat.4.Carm.ode 4.

Echite, es { ἐχίτη } Herba est similis scammonio, de cuius natura consule Plin.lib.24.cap.15.

Echites { ἐχίτης } Gemma est. colore viridi, subobscuro, quandam viperæ similitudinem referens. Plin.lib.37 cap 11.

Echo, echus. fœm.gen. Est vocis vel soni repercussio. ἠχὴ, sonus, & ἠχέω, resono. Plin.lib.36.cap.15, Eadem in vrbe, iuxta portam quæ Thracia vocatur, turres VII. acceptas voces numerosiore repercussu multiplicant: noménque huic miraculo, Echo est à Græcis datum. Idem lib.2. cap. 44. Montium verò flexus, crebrique vertices, & confracta cubito, aut confracta in humeros iuga, concaui vallium sinus, scindunt inæqualiter inde resultantem aera. quæ causa etiam voces multis in locis reciprocas facit. Ouid.lib 3 Metamorphoseos,

Planxerunt Dryades, plangentibus assonat echo. Hoc est, ad voces plangentium resonat. Ausonius in pictorem deæ Echus,

Vane quid affectas faciem mihi ponere pictor,
Ignotámque oculis sollicitare deam?
Aeris & linguæ sum filia, mater inanis,
Indicij vocem quæ sine mente gero.
Extremos pereunte modos à fine reducens,
Ludificata sequor verba aliena meis.
Auribus in vestris habito penetrabilis Echo.
Et si vis similem pingere, pinge sonum. Martial.lib.2. epigramm. 86.ad Classicum,

Quòd nec carmine glorior supino,
Nec retro lego Sotaden cinædum,
Nusquam Græcula quod recantat Echo, &c. Innuit epigrammatarius poeta versiculos ita factos, vt in extremis responsationes ponantur ex Echus persona, sententiam explentes, illius morem tuentes vltima regerendi. Tales sunt Gauradæ Græci poetæ antiqui in hanc sententiam,

Echo amica mea, audi aliquid. Quid?
Amo puellam. etiámne me ipsa amat? Amat.
At facultas potiundi non datur. Datur.
Ipsa igitur ei dicas quòd amo. Amo.
Ecei mercedem promitte. Mitte.
Quid reliquum, nisi vt voti fiam compos? Compos. Tale est illud Iambicum Alciati, cui interroganti respondet Echo,
Echo, vnde sit hic iste, nescio. Scio.
Dic igitur, ánne vatis est Stoæ? Stoæ.
Erras. id Erato fecit, haud Stoa. Stoa.
Echo, in poetas ista non cadunt. Cadunt.
Prorso atque vorso hic ore num valet? Valet.
Ergo poetis præstat omnibus. Omnibus.
An Varro nostro tempore ædepol est? Pol est.
Codex hic igitur omnia in te habet. Habet.
Resonabilis Echo. Ouid.3.Metam. de Narcisso,
Nec prior ipsa loqui didicit, resonabilis Echo. Verbum de verbo expressit. Nam Echo dici potest resonantia.

Reparabilis Echo. Persius sat.1. Id est, quæ repercussu seu reuerberatione reparatur & resarcitur. Vel, quæ repetit voces.

Turbida Echo. Ausonius Sectioo.3 in Inuitatione ad Paulum.

ECHO, item porticus Olympiæ fuit, quam heptaphonon appellabant, quoniam septies eadem vox ibi reddebatur. In hanc sententiam ait Lucretius,

Sex etiam ac septem loca vidi reddere voces
Vnam cum faceres, ita colles collibus ipsi
Verba repulsantes iterabant verba referre. Echo verò à Latinis dicitur imago. Valer.Flacc.lib.3 Argonauticôn,
Rursus Hylan, & rursus Hylan per longa reclamat
Auia, responsant syluæ, & vaga certat imago. Horatius,
Quem deum, cuius recinit iocosa
Nomen imago. Vbi Porphyr. imaginem interpretatur vocis reflexionem: itaque dictam vult, quasi imitaginem.

Ecchymosis { ἐκχύμωσις } Affectus est, qui plurimum vnà cum contusione, ruptionéque incidit, vt vult Galen. lib. 4. Method. medend. Idem quoque libro 6. in Aphorism. Hippocrat. ecchymosin eandem ferè esse cum inflammatione innuit, differentiam tamen quandam assignat, vt per te videre poteris.

E C L

Eclatismata { ἐκλατίσματα } Muliebres erant saltationes, de quibus vide Cæl.Rhod.lib.5.cap.4.

Electa, orum, neut.gen. authore Budæo lib.3. de Asse, sunt adnotata, & ἐκλογαὶ adnotationes, & ἐκλεγόμενα ea quæ legêdo adnotamus Plin. Iunior lib.3.epist.5. de Plinio auunculo, Perire omne tempus arbitrabatur quod studiis non impartiretur. Hac intentione tot ista volumina peregit, electorúmque commentarios CLX. mihi reliquit, opisthographos quidem, & minutissimè scriptos. Quo in loco non electorum, quæ Latina dictio est, sed eclectorum legendum esse contendit Budæus. Idem in Cômentariis linguæ Græcæ, Eclectici sunt Philosophi quidã sui arbitrij, & flosculos legentes Philosophiæ sectarum. Eclegómena sunt, quæ adnotantur & reguntur. vnde eclecta apud Plinium Iuniorẽ, in epistola in qua de auunculo suo loquitur. Eclectorum enim legi debet. non electorum.

Eclígma, ecligmatis, siue eclegma { ἔκλειγμα } vulgus medicorum electuarium vocat. Plin. lib. 20. cap. 22. Ad phthisim vtilissimè semine fiunt ecligmata. Idem lib.21, de thymo. Ab eo nomen habet, quod linctu, non voratu absumatur. παρὰ τὸ ἐκλείχειν, hoc est à delingendo.

Eclipsis { ἔκλειψις } Latinè defectio. est enim defectus quidam necessariæ dictionis, quam desyderat præcisa sententia: vt Hæc secum. Deest loquebatur. Terent. Adelph.a 1, Ego istam omnibus inuitis. Idem Andria, Verbum vnum caue de nuptiis. Deest dicas.

Eclipsis lunæ: Hoc est. defectus lunæ, nempe dum sol per interpositionem terræ ita lunæ opponitur, vt luna ipsa lumine suo proprio carere videatur. Plin.lib.2 cap.12.

Eclipses in plurali. Author ad Herenn. libro 3, Solis exortus, cursus, occasus nemo admiratur, propterea quòd quotidie fiunt. at eclipses solis mirantur, quia rarò accidunt: & solis eclipses magis mirantur quàm lunæ, propterea quòd hæ crebriores sunt.

Eclipticus, penult. corr. Adiectiuum { ἐκλειπτικός } Plin.lib.2.cap.16, Contineri stellas in occasu vespertino proximas esse terræ & latitudine & altitudine, exortúsque matutinos in initio cuiusque fieri: stationes in mediis latitudinum articulis, quæ vocant ecliptica.

Ecloga, penul.corr. { ἐκλογή } Latinè dicitur electio, delectus, explanatio, annotatio. Dicitur & sermocinatio seu colloquium. Vnde Eclogæ Virgilij, Vide AECLOGARIVS.

Eclogarius, eclogarij Cicero ad Atticum, lib.16, De gloria misi tibi: custodies igitur, vt soles: sed notentur eclogarij, quos, &c. Eclogarios Cicero homines eruditos appellat, authore Turnebo, qui olim quicquid ferè legebant librorum, ex iis excerpebant breuiariú quoddam. Sic eclogæ reperiuntur è Diodoro è Polybio, è Ctesia, è Theophrasto, è Strabone. Vnde & poematia imitata eclogæ vocantur, vt Bucolica Maronis è Theocrito: ac proinde etiam sine imitatione poemata, quòd imitatorum breuitatem & similitudinem habeant. Sed & loci insignes ἐκλογαί vocantur, quòd excerpi notarique potissimum soleant. Alij eclogarios interpretantur colloquutores, sermocinatores Vide AECLOGA.

Eclygmata { ἐκλείγματα } dicuntur, quum aliquid in ore tenentes paulatim distillando sorbemus. Plin. E semine lini fiunt eclygmata.

E C N

Ecnephias { ἐκνεφίας } Procellæ genus est, teste Plinio lib.2. cap.48, quę ex scissæ nubis discessione erumpit, hoc est sine pluuiis. Nam quæ cum imbribus nubes frangunt, exhydriæ vocantur.

E C O

Econ, Vide ECON.

AECONIA, Ciuitas in Græcia. ad sinum Maliacum: de qua sic Plinius lib. 4.cap.7, Postea Maliacus sinus ab incolis dictus, in quo oppida Halcyone. Econia, Phalarum. Hæc ille in descriptione Græcię & Atticæ.

Econtrario { ἐξ ἐναντίας } Vide A præpositionem.

E C P

AECPHANTVS { Ἔκφαντος } Syracusius Philosophiam professus, qui Deum mentem & animum esse existimauit, vt Origenes scribit.

Ecphrasis { ἔκφρασις } Est mera putáque enarratio, ἀπὸ τοῦ ἐκφράζειν, quod est exprimere, clarè & euidenter explicare. Hesychius λόγον ἐναργῆ, hoc est sermonem euidentem interpretatur.

Ecphrasis autẽ, vt Cælio placet, à narratione differt, quòd hæc nudam habeat rerum expositionem, illa tantùm non etiam oculis audientiú subiiciat. Præterea Narratio vniuersim inquitit: ficuti, in Athenienses à Lacedæmoniis esse bellatum. Ecphrasis autem, per partes, vt, quo genere belli, quibúsque machinarum tormentis. Hæc ille Antiq.lect.lib.13 cap.19.

Ecphyades { ἐκφυάδες } dicuntur intestinorum appendices. Vide suprà in APOPHYADAS.

Ecpiesma, atis. penult.corr. { ἐκπίεσμα } Medicis est calox in multas partes diffractio simul vbi intrusæ ossis partes in imum decubuerint, ac membrana iam iunixu suo premant. Galen.lib.finit.medic.

Ecplexis { ἔκπληξις } Latinè consternatio, Est emotio mentis, quæ ex repentina aliqua perturbatione extrinsecus aduenit. Vide Galen.lib. finit.medic.

E C Q

Ecquænam, Vide AECQVIS.

Ecquando { ἤ ποτε } Id est Et quando. Cic. pro Lege agrar. Quæro à populari Tribunoplebis ecquando nisi per XXXV. tribus creati sint. Idem 7 Verr.

Ecquis, ecqua, ecquod, & ecquid { ἤ τις } pro Et quis, T in C mutato, vt expeditior esset pronunciatio. Significat autẽ num aliquis. Terent. Eunuch.5 9, O populares, ecquis viuit me hodie fortunatior? Cic.4. Verr. Ecquam castimariam vnquã vlla in prouincia, &c. Cælius Ciceroni, lib.9.25, Ecquem autem, &c.

Ecqua

Ecquo de homine. Cic. 4. Verr.

Ecqua. Cic. in Verrem, Vt videant & inuestigent ecqua virgo sit, an mulier. &c. Idem Att. lib. 7. 18, Quòd quæris ecquæ spes pacificationis sit, &c. Idem pro Lege Manilia, Ecquam putatis ciuitatem pacatam fuisse quæ locuples sit?

Ecquod. Cic. 5. Verr. Ecquod iudicium Romæ tam dissolutum, &c. Sic Liu. 1. ab Vrbe, A plerisque rogitantibus dimissi, ecquod fœminis quoque asylum aperuissent.

Ecquid. Terent. Heaut. 3. 3,
Quid tu, ecquid de illo quod dudum tecum egi?

Ecquid te pudet? Terent. Andr. 5. 5. Cic. ad Atticum, lib. 2. 13, Voco, quæro, ecquid literarum? negant. Idem 1. in Catil. Quid est Catilina? ecquid attendis? ecquid animaduertis horum silentium? patiuntur: tacent.

Ecquid, pro Aliquantúmne. Terent. Eunucho, 3. 2,
-ecquid nos amas
De fidicina istac? Hoc est, Quantum nos amas, &c.

Ecquid fit pro eo quod dicunt, quicquid fit. Plaut. Casin. 8.

Ecquisnam, ecquænam, ecquodnam, & ecquidnam { [illegible] } Cic. in Topicis, Ecquidnam honestū sit. Ecquid æquum te vera, an hæc tantum opinione sint. Idem in Vatinium, Ecquisnam tibi dixerit? Idem 10. Philipp. Ecquodnam principium putatis libertatis capessendæ? Idem 4. de Finibus. Ecquænam fieri possit accessio? Catul. ad Veranium & Fabullum, 25, Ecquidnam in tabulis patet lucelli Expensum?

E C R

ECRECTICA { [illegible] } Regio est non procul à Suanibus populis in Themiscyrena regione, vt refert Plin. lib. 6. cap. 4.

Ecrysis { [illegible] } Effluxio, Quo nomine Aristoteles lib. 7. de nat. animalium, eas conceptus corruptiones vocari scribit, quæ intra septimum diem fiunt: abortiones vsque ad quadragesimum vocitari. Ex Bud. in Annot. in Pand.

E C S

Ecstasis, huius ecstasis, penult. corr. { [illegible] } Est affectus eorum qui mente sunt emota, vt inquit Lactantius libro 1. cap. 4: quos Plinius mente commotos appellat, lib. 23. cap. 1, id est fanaticos. Est igitur ecstasis, perculsio, stupor, mentis emotio, mētis raptus. Ecstaticus, pen. corr. qui mente facilè commouetur, attonitus, fanaticus, numine afflatus.

E C T

Ectacti { [illegible] } Græcis dicuntur milites, velut extra ordinem adiecti, vt cornicines sunt, ac signiferi, fabri, & id genus alij. Meminit in collectaneis Suidas.

Ectasis, huius ectasis, fœm. gen. { [illegible] } Productio, qua syllaba naturaliter correpta producitur. vt Italiam fato profugus: quum Italiam prima correpta dicere debeamus. Donatus.

Ecthlipsis, fœm. g. { [illegible] } est consonantium cum vocalibus asperè concurrentibus difficilis ac dura collisio: vt Littora: multum ille & terris iactatus & alto.

ECTINI, Populi, inter Alpinas gentes à Plinio commemorati libro 3. capite 20.

Ectrapelos, penult. corr. { [illegible] } quasi horrens & auersans communem & vsitatum naturæ modum. Plin. lib. 7. cap. 16.

Ectropium, siue Ectropia, ectropiæ { [illegible] } dicitur diuisio palpebrarum, quum scilicet inferior palpebra non satis sursum attollitur, sed pendens hiat, nec cum superiore committitur. Lagophthalmos verò quum superior palpebra non descendit. Cælius libro 16. capite 1.

Ectypa, penult. corr. ectyporum { [illegible] } dicuntur opera quæ ex ipsis typis formata sunt. Plin. lib. 37. cap. 10. Hæc sunt gēmæ quæ ad ectypas sculpturas aptantur. Idem lib. 35 cap 12.

Eculeus, Stipes erat cui velut equo imponebantur rei, ac variè torquebantur, cruciabātur, & distendebantur. Id è Prudentio apparet: quum enim in D. Romani martyrio scripsisset, -sufferat
Euiscerandum corpus eculeo eminus
Pendere, & vocis, vinculisque crescere subiicit,
Iubet amouri noxialémque stipitem. Alij tormenti genus esse putant in equi formam, in quem coniiciebantur rei. Cic. libro 5. Tusc. Hæc etiam in eculeum coniiciuntur, quo vita non aspirat beata. Et hoc modo Equuleus scribunt.

E D A

Edacitas, Edax, Vide EDO es.

E D D

EDDANA { [illegible] } Vrbs est ad Euphratem, à Phœnicibus habitata: ita dicta ab Eddano duce. Stephan.

E D E

Edeatræ, Qui præsunt regiis epulis: dicti [illegible]. Festus.

Edecimata, electa. Festus.

EDENATES, Alpini populi, quos cum pluribus aliis à Romanis deuictos scribit Plin. lib. 3. cap. 20.

Edentare, Id est dentes excutere, & rumpere { [illegible] } Plautus Rud. 16,
Nimis velim homini improbissimo malas edentauerint.

Edentans, penult. prod. Participium. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 3, Sunt alia scommata minus aspera, quasi edentatæ belluæ morsus.

Edentulus, penult. corr. { [illegible] } Qui sine dentibus est. Plaut. Casina, 12, Propter operam illius impendi edentuli.

Vinum edentulum, hoc est vetus, & cui omnis mordacitas asperitásque præ vetustate abierit, saporéque sit amœnissimo. Plaut. in Pœnulo, Act. 3. scen. 3,
Vbi tu Leucadio, Lesbio, Thasio, Coo,
Vetustate vino edentulo ætatem irriges.

Edera, Vide HEDERA.

EDEPSVS { [illegible] } Ciuitas Straboni, in qua terræ motu illo vniuersæ Græciæ, aquæ calidæ triduò retentæ rursus effluxerunt. Vide eum lib. Geograph. 1.

EDESSA, Arabiæ ciuitas, antea Antiochia dicta, vt scribit Plinius libro 5. capite 24.

EDESSA { [illegible] } Ciuitas est Mesopotamiæ, siue, vt Plin. mauult, Syriæ Cœles, olim Rhages dicta, teste Hieronymo de traditionib' Hebraicis. In hac Agabarus toparchus regnauit, cuius extat ad Christum epistola, & Christi ad eundem responsio, vt videre est apud Euseb. histor. eccles. lib. 1. Hæc olim etiā Bambyce dicta est. Strabo, Trans Euphratem est Bambyce, quam & Edessam & Hieropolim vocant, in qua Atergatim Syriam deam colunt.

EDESSAEI { [illegible] } Dicti sunt Edessæ ciues.

EDETANIA, Hispaniæ citerioris regio. Plin. lib. 3. cap. 3, Regio Edetania amœno prætendente se stagno ad Celtiberos recedens.

E D I

Edico, edicis, penult. prod. edixi, edictum { [illegible] } edicere, iubere, decernere, edicto vetare: & propriè est magistratuum. Cic. ad Brutum, lib. 11. 6, Quum Tribuni plebis edixissent, Senatus adesset ad XIII. Calend. Ianuar. haberéntque, &c. Liuius 3. ab Vrbe, Concioni deinde edicto addidit fidem, quo edixit nequis ciuem Rom. vinctum aut clausum teneret.

¶ Edicere, pro Denuntiare. Terent. Hecyr. 4. 1, Ibo intrò, atque edicam seruis, ne quoquam efferri sinant. Idem Eunuch. 5. 5, Dico, edico vobis nostrum esse illum herilem filium. Ibidem 5. 9.

Proscribere & edicere diem. Cic. 3. Verr. Iste verò procrastinatio locare incipit non proscripta neque edicta die, &c.

Comitia edicere ad Calend. Febr. Cic. Q. frat. lib. 2. 6, Nam comitia sine mora futura videntur: edicta sunt ad XII. Calend. Febr.

Concilium edicere. Gell. lib. 15. cap. 27, Is qui non vniuersum populum, sed partem aliquam adesse iubet, non comitia, sed concilium edicere debet. Alij scribunt consilium.

Iustitium edicere. Cic. de Arusp. resp. Qui in concione ausus est dicere, iustitium edici oportere, iurisdictionem intermitti, &c.

Legem edicere. Cic. 3. de Legib. Suade igitur si placet, istam ipsam legem, vt ego, vt & tu rogas, possim edicere.

Edicere sociis conuentum. Liu. 6. bel. Pun. Sic Edicere Senatum, apud Suetonium.

Edixit sociis conuentum Tarraconem. Liu. 3. ab Vrbe.

Edicere diem ad conueniendum in Hetruriam. Liu. 1. bel. Maced.

Edicere militibus prædam. Liu. 8. ab Vrbe, Addebat alacritatem quòd Dictator prædam omnem militibus edixerat.

¶ Edicere, pro Prædicere, & præmonere. Creati Prætores priusquam ius dicerent, vt cuique notum esset quemadmodum anno suo ius dicturi essent, solebant in albo edicta constituere, atque proponere, quæ ab edicendo, id est antè denuntiando ac prædicendo dicta sunt: quasi tanto antè populo denunciarent, quæ essent in iura dicendo obseruaturi. Id autem inito magistratu, habita concione, & iurati in leges, faciebant. Cic. lib. 2. de Finibus, Quid enim mereris velis iam quum magistratum inieris, & in concionem ascenderis (est enim tibi edicendum, quæ sis obseruaturus in iure dicēdo: & fortassis etiam si tibi erit visum, aliquid de maioribus tuis, & de teipso dices more maiorum) quid merearis igitur, vt te dicas in eo magistratu omnia voluptatis causa facturum esse?

Edici, Passiuum { [illegible] } Cic. 6. Philipp. Tumultum esse decerni, iustitium edici, saga sumi dicit placere.

Edictus, Participium { [illegible] } vt Edicto mercatu vendere. Plin. lib. 15. cap. 19.

Edicto, edictas { [illegible] } edictare. Plaut. Epid. 3. 2. Idem Amphitr. 8, Tute edictas facta tua. Hoc est dicis, narras, recenses.

Edictum, edicti { [illegible] } Iussum principis, vel magistratus. Cic. pro Quinctio.

Edicta & decreta. Cic. 3. Verr. Non hi qui decretis, edictísque tuis, in te concitati, infestíque sunt.

Edictum aliud est perpetuum, aliud temporale. Perpetuū est, quod iurisdictionis perpetuæ causa proponi dicitur, in l. 7. D. de iurisdict. omnium iud. nimirum edictū illud, quod Prætores magistratum ingressi proponebant, quo ciuibus denuntiabant, quemadmodum anno suo ius dicturi essent. Temporale verò est, quod certi negotij obortis causa proponitur, vt illud Verris, vt Calend. Decemb. adsit Sthenius Syracusis. item, Nequis frumentum ex area tolleret, &c. vt illud quod citatorium ac peremptorium Iureconsulti appellant in l. 68, & aliquot insequentibus. D. de iud. De superiore sic loquitur Asconius in Cornelianæ argumento, Aliam, inquit, legem Cornelius, etsi nemo repugnare ausus est, multi tamen inuiti tulit, vt Prætores ex edictis suis perpetuis ius dicerent: quæ res cum gratiam ambitiosis Prætoribus, qui variè ius dicere assueuerant, sustulit. Huius etiam meminit Cic. in prima Verr. Verùm edictum perpetuum etiam alia significatione dicitur, quod vnum ac simplex in omnes annos, atque in perpetuum compositum est. Nam Prætores olim arbitratu suo edicta, quæ leges erant annuæ, scribebant, ad eorum honori tribuebatur, vt in annum suum ius constituerent. Itaque quo edicto superioris anni Prætor vsus fuerat, insequens ferè non vtebatur: alioqui eius edictum Translatitium dicebatur. Sed postea diminuta cum illa Populi Romani magistratuum quoque potestate, cōstitutum est vt edictum vnum componeretur, ex quo edicto omnes in posterum tempus Prætores perpetuò ius dicerent, quod idcirco perpetuum est appellatum. Huius rei authorē fuisse D. Adrianum Iustinian. in l. 2. C. de veter. iur. enucl. testatur. Edicti verò scriptorem C. Saluium Iulianum. Eutrop. lib. 9, Post enim Didius Iulianus Rempublicam inuasit, vir nobilis & peritissimus, nepos Saluij Iuliani, qui sub D. Adriano perpetuum composuit edictum.

Edicta principum dicuntur, quibus non ad certam aliquam controuersiam, de qua consultus sit, respondet, sed generaliter de re

quapiam, quasi nouam aliquam legem constituit, vt l. Hac edictali. C. de incest. nupt.

Edicta erant, quæ Prætores antequam ius dicerent solebant proponere, vt scirent ciues quod ius de quaque re quisque dicturus esset, seque præmunirent, l. 2. §. 5. D. de orig. iur.

Immite & minax edictum. Ouid. 2. Trist.

Inimicum edictum. Cic. pro Lege Manilia, Neque me impedire cuiusquam Quirites inimicum edictum, quominus fretus vobis, vestrum ius, beneficiumque defendam.

Peculiare edictum, Vide PECVLIARIS.

Translatitium edictum, Vide Translatitium, in TRANSFERO.

Edictum circumducere, Decretum irritum facere & abolere. Quo verbo Vlpian. vsus est in l. Et post edictum. De iudiciis.

¶Edicto audiens, Vide AVDIO.

Componere edictum. Cic. 3. Offic.

Conscribere edictum. Cic. 3 Offic.

Edicto Prætoris, de saltu agroque communi & seruis communibus decernitur. Cic. pro Quinctio.

Dare edicta tertis. Claud. 8. Paneg.

Habere edictum. Cic. 9. Philipp.

Iacere edicta in populum. Tacit. lib. 19, Quòd edicta in populum pro Vespasiano magnifica, probrosa aduersus Vitellium iecerat.

Ex edicto Prætoris possidere bona alicuius. Cicero pro Quinctio.

Sancire aliquid edicto. Cic. pro Flacco, Flaccus sanxit edicto ne ex Asia exportari liceret.

Vetare edicto. Horat. 1. epist. 1.

¶Edictum, etiam priuati hominis dicitur. Terent. Heaut. 4. 1,
Primum hoc te oro, nequid credas me aduersus edictum tuum
Facere esse ausum.

Edictales, Hoc nomine decorabantur qui annum vnum in legum studio versati, alterum etiam adiungebant: ducta scilicet appellatione ab edicto, cui cognoscendo tum operam nauabant. Imper. in epist. ad Antecessor. §. 3. In secundo autem anno, per quem ex edicto eis nomen antea positum, & à nobis probatur, &c.

Edictalis bonorum possessio, quæ edicto defertur, l. 30. §. 1. D. de acquir. hæred. l. 1. §. 1. D. Si tabul. testam.

Edictio, Verbale (διάταξις.) Plaut. Capt. 13, Basilicas edictiones atque imperiosas habet.

Basilicæ edictiones, Vide BASILICVS.

AEDIL. CVR. vel AE. Ædilis curulis. AEDIL. P. Ædilis plebis.

Edim, Vide Comedim, in COMEDO.

Edisco, ediscis, edidici, pen. corr. (ἐκμανθάνω) ediscere, Memoria complecti. Cic. 2. Tuscul. Ita sunt deinde dulcia, vt non legantur modò, sed etiam ediscantur.

Artes contenta paternas Edidicisse fuit. Ouid. 2. Metam.

Lauri ediscunt. Virg. ecloga 6,
Audiit Eurotas, iussitque ediscere lauros.

Linguas ediscere. Ouid. 2. de Arte Amandi,
Cura sit & linguas edidicisse duas.

Vsum ediscere. Ouid. 7. Metam.

Vultus aliquos ediscere. Valer. 1. Argonaut.
Nec potuit similes, volucrive ediscere vultus. Id est, non potuit dignoscere filiorum formas.

Inter lusum locos ex poetis maximè ediscere licet. Quintilianus lib. 1. cap. 1.

Ediscendus ad verbum libellus. Cic. 4. Acad.

EDISSA. Cic. Verr. 7, Edissa potius in Sicilia.

Edissero, edisseris, penult. corr. edisserui, edissertum (διεξίημι, ἐκδιηγέομαι, ἐξηγέομαι) edisserere, Ordine exprimere, explanare, declarare. Cic. de Claris Orat. Quis in docendo, edisserendóque subtilior? Liuius 4. bel. Maced. Plaut. Capt. 17,
Iam animaduorte: hæc mihi quæ dicam, edissere. Pacuuius,
Edissere fabulam hanc. Cic. 2. de Legibus.

Vera edissere. Virg. 2. Æneidos,
-mihique hæc edisserere vera roganti.

Edisserto, edissertas, edissertâre, Frequentatiuum (ἐξηγεῖσθαι.) Plautus Amphit. 7, Ordine omne vt quicquid actum est, dum apud hostes sedimus, Edissertauit.

Editio, Edititius, Editus, Vide EDO.

E diuerso (ἐξ ἐναντίας) Vide E præpositionem. Plinius libro 6. cap. 4. Et lib. 13. cap. 4.

E D O

Edo, es, est, vel Edo, edis, prima cor. edi, esum vel estum (ἔδω, ἐσθίω, τρώγω) esse vel edere, Comedere. Virg. 4. Æneidos,
-est mollis flamma medullas. Cic. ad Attic. lib. 13. 598, Itaque & edit & bibit ἀδεῶς, & iucunde, opipare sanè & apparatè.

Edi, præteritum. Cic. 5. Toscul. Nec esuriens Ptolemæus ederat.

Edere de patella. Cic. 2. de Finibus, Reperiemus asotos primum ita non religiosos vt edant de patella. deinde, &c.

Aude edere. Ouid. 3. de Arte amandi.

Agellos edit pecus. Horat. 1. epist. 15.

¶Edim, Futurum antiquum pro Edam. Pompon. Prostibulo, Ego quæro quod edim, has quærere qui pascant, certum est. Nonius.

Obliuia non edunt laudem. Silius lib. 13. Hoc est, laus non datur obliuioni.

Edere pugnos, per translationem, pro Percuti pugnis. Plautus Amphit. 4.

¶Esse, pro Comedere. Valer. Maxim. lib. 4. cap. 3. in fine, Diogenes Syracusis, quum olera ei lauanti Aristippus dixisset, Si Dionysio adulari velles, ista non esses: Imò, inquit, si tu ista esse velles, Dionysium non adulareris.

¶Essetur, pro Comederetur, antiquum. Varro, Libum, quod vt libaretur, priusquam essetur, erat coctum. Ait libi partem primùm solitos veteres libare, reliquum deinde comesse, atque ea eo à libatione nomen adeptum esse. Turnebus.

Vbi esuri sumus? pro Vbi pransuri vel cœnaturi? Plaut. Menæch. 4. Et Pœnulo 7, Edere de alieno.

Furit ardor edendi. Ouid. 8. Metam.

Rabies edendi. Virg. 9. Æneid.

Edendus, Participium (ἐδέσιμος.) Cic. de Amic. Multos modios salis simul edendos esse vt amicitiæ munus expletum sit.

Edor, ederis, penult. corr. estur. Præteritum esus (ἐσθίομαι) Plin. lib. 20. cap. 9, Et in Ægypto, propter amaritudinem non estur. De brassica loquitur. Columel. lib. 5 cap. 10.

Estur, impersonale (ἐσθίεται.) Plaut. Mostel. 4,
Iam ista quidem absumpta res erit, quando dies noctésque estur, bibitur. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.

Esito, esitas, penult. corr. (συχνῶς ἐσθίω) esitare, Frequentatiuum à supino esum. Cato cap. 157, Lotium conseruato eius qui brassicam esitauerat. Gellius lib. 4 cap. 11, Pythagoram Philosophum non esitauisse ex animalibus. Ibidem, Videtur autem de cyamo non esitato causa erroris fuisse. Plin. lib. 20. cap. 9.

Edax, edacis, penult. prod. omn. gen. (ἀδηφάγος, πολυφάγος, γαστρίμαργος) Vorax, & consumptor. vt Edax hospes. Cic. pro Flacco. Terent. Phorm. 5. 2, Alere nolunt hominem edacem. Idem in Prologo Eunuchi, Edax parasitus.

Edacer multi cibi. Colum. lib. 6. cap. 2.

Curæ edaces. Horat. 2. Carm. ode 11.

Ignis edax. Ouid. 4. Fast.

Imber edax. Horat. 3. Carm. ode 30.

Liuor edax. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. Martial. lib. 11. 34.

Luctus edax, insciúsque malis comes addita morbis. Sil. lib. 13.

Parasiti edaces. Horat. 2. epist. 1.

Tempus edax rerum. Ouid. 15. Metam.

Turdi edaces. Horat. Epod. 2.

Vetustas edax. Ouid. 15. Metam.

Virus edax. Ouid. 5 Fast.

Vultur edax. Ouid. 2. Trist.

Estrix, estricis. penult. prod. fœm. gen. (ἐδέστρια) Ea est quæ deuorat cibos. Plaut. Casina 17, Ego noui ambas illas estrices, cubant vbi comesse possunt.

Edacitas, penult. corr. edacitatis, fœm. gen. (ἀδηφαγία) Voracitas, consumptio. Cicero ad Quintum fratrem, libro 3. 24, Edacitatem pueri pertimesco.

Esurio, esuris, penult. corr. esuriui, esuritum, penult. prod. (πεινάω) esurire, Cupio edere. Plaut. Curcul. 8,
Qui homo maturè quæsiuit pecuniam,
Nisi eam maturè parsit, maturè esurit. Martialis libro 7, Vbi esurio.

Esuribo, pro Esuriam. Pomponius Auguer, Imo mane non esuribis diutias, quare roga. Næuius Mortis & vitæ iudicio, Ita vobis otiosus sum: mihi algebo, & mihi esuribo.

Facilè esurire. Cassius Ciceroni, lib. 8. 17, Vestras copias non noui: nostri valde depugnare, & facilè algere & esurire consuerunt.

¶Esurior, Passiuum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11,
Nil ibi quod nobis esuriatur, erit.

Esuriens, Participium (πεινῶν.) Ouid. lib. 2. de Remed. amoris, Non facilè esuriens posita retinebere mensa.

Esuriens domious, pro Auaro. Horat. 2. Serm. sat. 3,
-neque illinc
Audeat esuriens domious contingere granum.

Esuriturus, penult. prod. (πεινάσων.) Terent. Heaut. 4. 2,
Modò liceat viuere, est spes. Cl. quæ? S. nos esurituros satis.

Esuriales feriæ (πεινητικαὶ ἑορταί) Quibus ab edendo feriatur. Plautus Capt. 8.

Esurio, esurionis (πεινητής) Qui esurit, Plaut. Persa, 4.
O saturio opportunè aduenisti mihi.
S. Mendacium ædepol dicis, atque haud te decet:
Nam esurio venio, non aduenio saturio. Antiqua verba.

Esuritor, penul. prod. Verbale (πεινητής.) Martial. lib. 3, Romam petebat esuritor Tuttius. Hoc est, Qui sæpe esurit.

Esuries, esuriei, penult. prod. fœm. gen. (πεῖνα) pro fame etiam apud antiquos famebatur.

Esuritio, Verbale (πείνησις.) Idem. Martial. lib. 5. 159, Quam solet esuritionem. Gell. lib. 16. cap. 3.

Corpus aridum sole, frigore, esuritione. Catul. epigr. 20.

Pater esuritionum, Valde famelicus. Catul. epigr. 18,
Aureli pater esuritionum
Non harum modò, sed quot aut fuerunt,
Aut sunt, aut aliis erunt in annis.

Esuritionem depellere. Gell. lib. 16. cap. 3.

Esurigo, penult. prod. esuriginis, fœm gen. (πείνησις.) Idem. Varro, Vbi lubet, ire licet accubitum, accedo strennuosus, simulans quòd esurigo findebat costas. Nonius.

Esus, huius esus (ἐδωδή) Plin. lib. 20. cap. 7, Stomachos dissolutos vtilissimè adiuuant, vt ne eo esu alluantur. Hoc est comestione. Quædam exemplaria legunt, Stomachi dissoluti vtilissimè adiuuantur, in eo vsu, &c.

Edulis, & hoc edile, penultima producta (ἐδώδιμος) pluraliter edilia: vel Edulis, per quintam vocalem, dicuntur omnia quæ ad esum pertinent. Gellius libro 17. capite 11, Quod ea salutis vsu foret, vt edulia quidem omnia defenderet ab arteria, depelleretque in stomachum & pulmonem.

Capreæ edules. Horat. 2. Serm. sat. 4,
Vinea summittit capreas non semper eduleis.

Edulium (ἔδεσμα) (inquit Valla in Raudensem) est quicquid edimus, aut quicquid ad prandium cœnámque edendi gratia nobis apponitur & sumimus. Vlpian. in fine l. Solet. D. De offic. Proconsul. Ea quæ edulium excedunt vsum. Nonius, Edulium ab edendo, dicitur prægustatiua comestio.

Edo, edonis, penult. prod. (φάγος.) Nonius, Edones & phagones, ab edacitate:

edaeitatis:vnű Latinum, & aliud Græcum. Varro, Edones Romam, vt turba, intêdet annona, sed propter phagones ficedulam pinguem aut turdum nisi volantem non video.

E Do, edis, prima prod. edidi, editum, penult. corr {ἐκδίδωμι} édere, Est emittere, & quasi extra dare. Plin. lib. 10. cap. 52, Fœminam edunt quæ rotundiora gignuntur oua.

Edidit centum vasa hæc viris. Sueton. de Claris Grammat.

Edere & exponere. Cic. 3. de Legib. Apud eosdem qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint.

Peruulgare atque edere tabular. &c. Cic. pro Sylla, Non occultaui, non continui domi: sed describi ab omnibus statim librarijs, diuidi passim & peruulgari atque edi Pop. Romano imperaui. Subaudi, tabulas.

Audacter & licenter edere. Catul. in Camerium.

Edere, apud Iurisconsultos, quod nunc *per scriptum dare*, vel *per declarationem* dicunt. Budæus.

Edit quisque quod potest: Id est profert & agit. Plaut. Amphit. 4.

Natus, & in lucem editus. Cic. 1. de Legib. Quoniam vim rerum optimarum mens humana côtineat, cuius muneris colendi efficiendique causa nati, & in lucem editi sumus.

Edere actionem, Est copiam describendi facere, vel in libello complecti & dare, vel dictare: item aduersarium nostrum ad album producere, & demonstrare quid dictaturi sumus, vel id dicendo quo vti velimus. l. 1. D de edend.

Edere animam, pro Mori. Cic. pro Sextio, At si tum P. Sextius, Iudices, in templo Castoris animam quam vix retinuit, edidisset: non dubito quin, &c.

Annales. Cic ad Attic. lib. 2. 31, Vt annales suos emêdam & edam.

Annos. Ouidius,

Dum licet, & seros etiam nunc editis annos.

Authorem alicuius doctrinæ. hoc est Proferre, & in medium afferre. Liu. 1. ab Vrbe, Authorem doctrinæ eius quia non extat alius, falso Samium Pythagoram edunt.

Cædê. Liu. 5. ab Vrbe, Insequuti victores ingentê ediderût cædem.

Cantus edere, & Cantare, Idem. Cic. 2. de Diuinat.

Certamen cruentum. Liuius 1. bel. Pun. Sæpe & contemptus hostis cruentum certamen edidit.

Clamorem. Cic. 2. de Diuinat. Et Liu. 6 bel. Pun.

Corpus edere super equum. Tibul lib 4. eleg 1,

Ipse tamen velox celerem super edere corpus Audet equum.

Edere diem, Iureconsultis, est vel dictare, vel tradere libellum, vel codicem proferre, l. 6 § 6 D. de edend.

Aliquid dignum hominum auribus efficere, atque edere. Cic. 1. de Oratore.

Exemplum. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2, Quoniam Smyrnæ duos Mysos insuisses in culeum, simile in superiore parte prouinciæ edere exemplû seueritatis tuæ, & idcirco Teuxim elicere omni ratione voluisse.

Exempla fœda in socios per fœdam auaritiam. Liu. 9. bel. Pun. Et Cæsar 1. bel. Gall.

Exempla auaritiæ. Liu. 5. bel. Pun. Quum multa iræ, multa inuidiæ auaritiæque fœda exempla ederentur.

Facinora. Liu. 3. bel. Pun. Idem 10. ab Vrbe.

Fœtus dicitur ager. Cic. 2. de Orat. Subacto mihi ingenio est opus, vt agro non semel arato, sed nouato & iterato, quo meliores fœtus possit & grandiores edere. Liu. 8. bel. Pun. Et insuetos fœtus animalia edere. Virgil. 4. Georg.

Frondem edere dicitur arbor. Colum. lib. 5. cap. 6.

Fructum edere dicuntur arbores & animalia. Colum. de Arboribus, cap. 21. Cic. 2. de Nat. deor.

Funera. Liu. 9. ab Vrbe, Sic fortuna exercuit opes, vt insignes vtrôque clades, & clara ipsorum ducum ederet funera.

Gemitus doloribus edere. Lucret. lib. 4.

Gladiatores edere. Tacit. lib. 13, Ne designatis quidem Quæstoribus edendi gladiatores necessitas esset.

Edere herbas dicuntur campi. Colum. lib. 2. cap 4.

Hinnitus edere. Ouid. 2. Metam.

Ignem. Liu. de bel. Macedon. Editus ab Hannibale ex composito ignis est.

Indicium. Cic. pro P. Sylla, Sed tamen abs te Torquate quæro, quum indicatus tuus inimicus esset, & esset eius rei frequês Senatus, & recens memoria testis, tibi meo familiari & contubernali prius etiam edituri fuerint indicium scribæ mei si voluisses, quàm in codicem retulissent?

Edere iudicium, est profiteri & enûtiare qua actione vsuri simus. Iulian. l. 22. § 4. D. rem rat. haber. Si procurator iudicium de hæreditate ediderit, deinde dominus fundum petierit. &c.

Edere leges. Cic. 2. de Legib. Leges autem à me edentur non perfectæ: nam esset infinitum.

Librum. Cic. 4. Acad. Nec se tenuit quin contra suum doctorem librum etiam ederet.

In aliquê libros edere. Quintil. lib. 3. cap. 7, Et editi in côpetitores, in L. Pisonem, & Clodium, & Curionem libri, vituperationem continent.

Luci. Cic. 2. de Diuinat. ex antiquo poeta,

Qui luci ediderat genitor Saturnius, idem Abdidit, &c.

Ludibrium. Liu. 10. bel. Pun. Huc quoque ludibrium fortuna an casus ediderit, et cum patre suo Consule ceperim arma, &c.

Ludos. Sueton. in Iulio Cæsare, cap. 39, Edidit spectacula varij generis, munus gladiatorium, ludos etiam regionatim vrbe tota.

Proprio sumptu ludos edere. Tacit. lib. 1.

Mandata alicui, *Exponere suam commissionem*, et vocât, vel *suum onus*, Liu. 5. bel. Maced. Idem 5. ab Vrbe, Quibus postquam mandata ediderunt, in concilio Gallorum datur responsum.

Motus edere. Lucret. lib. 3.

Munus gladiatorium. Liu. 8. bel. Pun. Scipio Carthaginem ad vota soluenda diis, munusque gladiatorium, quod mortis causa patris patrisque parauerat, edendum rediit.

Murmur edere. Ouid. 14 Metam.

Nefas edere. Stat 8. Thebaid.

Edere nomen, pro Imponere. Liu. 1. ab Vrbe, Domicilióque ibi comparato, L. Tarquinium Priscum edidere nomen.

Est etiam edere nomen, Proferre vel efferre nomen suû vt describatur, & veluti suum nomê profiteri in actis, quem manu missuri sumus: id quod fiebat ante cognitionem Consulis. Quinetiam Edere nomina, hodie dicere possumus eos qui prouocatores apud acta curiæ præsentari dicuntur. Hæc Budæus. Cic. 4. Verr. Quibus ego testimonium denuntiaui, quorum nomina edidit Metello.

Nomê alterius alicui edere & inurere. Cic. pro Domo sua, Meum nomen operis ediderat, imperiis inuretur.

Operam annuam. Liu. 5 ab Vrbe, Ait si ad calculos eum Resp. vocet, non meritò dicat, Annua æra habes, annuam operam ede?

Opera virorum fortium. Liu. 3. ab Vrbe, Castigati fortium statim virorum opera edebant: tantúmque hos pudor, quantum aliorû laudes excitabant.

Edere operas, dicitur libertus, pro Dare, præstare, præbere operas. Vlp. l. 9. D. de oper. libert. Proprietas earum & in edentis persona, & in eius cui eduntur, consistit. Iauolen. l. 21. D. eod. tit. Operæ loco edi debent, vbi patronus moratur, sumptu & vectura patroni.

Quasi oracula sapientiæ edere. Cic. 2. de Finib. In alio verò libro in quo breuiter comprehensis grauissimis sententiis, quasi oracula edidisse sapientiæ dicitur.

Ordinem. Liu. 7 bel. Pun. Q. Cælius triplicê rei gestæ ordinê edit.

Ouum dicitur gallina. Plinius lib. 10. cap. 41. Gallinæ inhorrescunt edito ouo.

Edere partum dicuntur fœminæ. Cic. 2. de Nat. deor. Quum in terra partum ediderint, obruere oua.

Partu edere. Tacit. lib. 2, Vbi Agrippina nouissimo partu Iuliam ediderit.

Planctus edere. Iuuenal. satyr. 10.

Ploratum virginalem ore, Muliebriter lugere. Cic. 2. Tuscul. Hoc est ita effingere, vel talem vocem emittere, vt virginalis ploratus videatur, non viri.

Postulata. Cic. 4. Verr. Hoc commoti dolore, postulata Côsulibus, quæ non postulata, sed in istum crimina viderentur esse, ediderunt. Per translationem.

Prælium, siue pugnam. Liu. 1. bel. Maced. Cic. ad Attic. lib. 1. 11, Dij immortales quas ego pugnas, & quantas strages edidi.

Prælia & pugnas edere. Lucret. lib. 2.

Pugnæ aliquid edere. Plaut. Capt. 11.

Puerperium edere. Plin. lib 7. cap. 11.

Questus edere. Ouid. 4. Metam.

Edere rationes, Quod vulgus dicit *Facere côputum cum aliquo*. Cic. ad Attic. lib. 7. 123, Sed ego mihi ab illo non rationes expectabam, quas tibi edidit.

Edere, & Reddere rationes multum differût, ait Pomponius, Nec is qui edere iussus sit, reliquum reddere deberet: nam & argentarius edere rationem videtur, etiam si quod reliquum sit apud eum non soluat, l. 89. D. de verb. signif.

Rationem alicuius rei alicui edere. Cic. Attico, lib. 5. 100, Ego præterea rationem Philogeni permutationis eius, quam tecû feci, edidi.

Responsum oraculo. Liu. 9. bel. Pun.

Risus. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 12, Memini etiam miros risus nos edere, &c.

Ruinas. Cic. 1. de Legib. Nam si inuaserit in hæc quæ satis sciitè nobis instructa & composita videntur, miras ruinas edet.

Edere scelus, Hoc est committere & patrare. Cic. 13. Philipp. Postea quod scelus, quod facinus parricida non édidit? Idem pro Sextio, Tamen illi sceleri quod in me illorum immanitas edidit, haud scio an hoc rectè proximum esse dicam.

Scriptum. Cic. 6. Verr. Ede mihi scriptum, quid argenti in prouincia Sicilia pararis. Et subdit, Nec scriptû habeo, nec possum edere. Quod vulgus barbarorum dicit, *Producere scripturas*.

Signum. Liuius ab Vrbe, Edito è speculis signo.

Sonos. Ouidius in Ibin, de bubone,

Funereóque graues edidit ore sonos.

Spicas edere dicitur culmus. Colum. lib. 2. cap. 16.

Spiritum extremum, pro Mori. Cic. 12. Philipp. Cuius in complexu libenter extremum vitæ spiritum ediderim.

Strages. Liu. 7. bel. Pun. Et Cic. 3. de Legib.

Strepitum. Columel. lib. 12. cap. 21. Sic Edere stridorem dicuntur locustæ, Plin. lib. 11. cap 29.

Recitare & edere tabellas. Cic. pro Cluentio, Nam tabellæ quæstionis plures proferuntur, quæ recitatæ, vobísque editæ sunt.

Tactus edere. Lucret. lib. 2,

Sed varius formæ variantes edere tactus.

Edere testes, Hoc est proferre, & vt dicit Cicero, producere. Liu. 3. ab Vrbe, Iámque editis testibus, quum tribus vocari, & populum inire suffragium oporteret.

Trepidationem. Liu. 2. bel. Pun. Ibi vrgentes inter se, cedentibus extremis ab aqua, trepidationem aliquantum edebant.

Verba edere. Tibul. lib. 3. eleg. 4,

Edidit hæc tristi dulcia verba modo.

Verba. Cic. pro Quinctio, Iudicium quin acciperet in ea ipsa verba quæ Nævius edebat, non recusasse.

Victoriam edere. Tacit. in vita Agricolæ, Et extremo metu corpora defixere in his vestigiis, in quibus pulchram, & spectabilem victoriam ederetis.

Edere vitam. Cic. 5. de Finibus, Nec ad hospitem antè diuertisse, quàm Pythagoræ ipsum illum locum vbi vitam ediderat, sedémque viderim.

Voces. Cic. 2. Tuscul. Quas hic voces apud Sophoclem in Trachiniis edit?

Vrinam, pro Meiere. Plin. lib. 28. cap. 4.

Vulnera edere. Stat. 1. Sylu. 6.

¶ Edi tribus ab accusatore. Cic. pro Plancio, Non intelligo quamobrem Senatus hoc suo in genere tribus edi voluerit ab accusatore, neque eandem editionem transtulerit in cæteras causas.

Editum est. Cic. 1. de Orat. Peruulgari artem suam noluerunt deinda postea quàm est editum, &c.

Editus, pen. corr. Participium: vt Editus Ioui satu. Cic. 1. Offic.

Edita in vulgus. Liu. 6. ab Vrbe. Cæsar 3. bel. Ciuil. Quæ opinio erat edita in vulgus, antè quàm Cæsar ad insequendum facultatem haberet.

Hæc ex oraculo Apollinis Pythij edita tibi puta, nihil potest esse verius. Cic. Bruto, 2.

In lucem editus, Id est natus, Cic. 2. Tuscul. Ibidem, lib. 3, Nunc autem simul atque editi in lucem & suscepti sumus, &c.

Indicium expositum atque editum. Cic. 3. in Catil. Post autem aliquanto toto iam indicio exposito atque edito surrexit.

Iudices editi. Cic. pro Plancio. Hunc iudicibus editis, qui testes iidem esse possent, absolutum putarem.

Facinora edita. Liu. lib. 9. Decad. 4, Nec omnia, in quæ coniurauerunt, edita facinora habent.

Editus, pen. corr. {ἐκδοτος} Nomen ex participio, Altus. Liu. 8. bel. Pun. Tumulo editissimo communierunt.

Editi atque asperi colles. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Editum in altitudinem cacumen. Liu. 8. bel. Pun.

Editior viribus homo, Superior. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Ara edita. Seneca Octauia, 7.

Locus præcelsus atque editus. Cic 6. Verr.

Immensum editus. Tacit. lib. 21. Nam duos colles immensum editos claudebant muri per artem obliqui.

Editus, huius editus, pen. corr. vt Editus boum, pro excremento & stercore. Vlp. in l. ligni. §. in quibusdam. D. de legat. 3.

Edititius, Adiectiuum {ἐκδοτικός} Iudex edititius, quem vna pars elegit. Author Seruius in illud Virgil. 13. ecloga, Nec quenquam fugio. Cic. pro Plancio, Neque enim quicquam aliud in hac lege, nisi edititios iudices es secutus.

Editio, Verbale {ἔκδοσις} pro emissione. vt Editio librorum.

Præcipitare editionem libri. Quintil. Tryphoni, Vsus deinde Horatij consilio, qui in arte poetica suadet, ne præcipitetur editio.

Honor editionis. Quintil. in procem. lib. 1.

Editio Consulum & magistratuum. Liuius 4. ab Vrbe. Cic. pro Plancio, Quid enim potest dicere, cur ista editio non summam habeat acerbitatem, remota ratione illa, quam in decernendo secuti sumus?

¶ Editio, pro Natiuitate, ortu. Vlpian. l. 2. §. 1. D. de Decur. Si conceptus sit à plebeio, mox ante editionem pater eius Decurionatum adeptus, ante editionem amiserit, &c.

Editor, pen. corr. editoris. Lucan. lib. 2,

-delabitur inde

Vulturnúsque celer, nocturnæque editor auræ Sarnus.

Edoceo, edoces, pen. cor. edocui, edoctum {ἐκδιδάσκω} edocēre, Idem quod docere, aut diligenter docere. Plaut. Trinum. 6,

Pol ego istam volo me rationem edoceas.

Edocere vt res se habet. Plaut. Trinum. 11.

Quem Minerua omnis artes edocuit. Sallust. in Cic.

Cælestia edocere aliquem. Stat. 3. Thebaidos,

-non te cælestia frustra

Edocuit, lauróque sua dignatus Apollo est.

Imperitos edocere. Cic. Post red. in Senatu, Qui causam eam imprudentibus commendant, imperitos edocuerit.

Edocere omnia ordine. Liu. 4. bel. Pun.

Ratio edocet. Cic. 3. Tuscul. Edocuit tamen ratio, vt mihi quidem videtur, &c.

Senatum edocet de itinere hostium. Sallust. in Catil.

Edoctus omnia per legatos. Sallust. in Catil.

Edoctæ militiam legiones. Liu. 6. ab Vrbe.

Edoctus belli artes sub magistro. Liu. 5. bel. Pun.

Edolo, edolas, pen. corr. {ἐκπελεκάω} edolāre, Idem significat quod dolare. Nonius, Edolare, fabrorum est verum verbum, quum materiarum complanatur asperitas. Vsi sunt eo verbo laudandi scriptores vetustatis etiam ad alias fabricas rerum. Varro Bimargo, Quum tot comœdias sine vllo fecerimus, ego vnum librum non edolem, vt ait Ennius? Hactenus Nonius. Cic. ad Atticum, lib. 13. 295, Quod in manibus habebam abieci, quod iusseras edolaui. Hoc est, rude opus quasi dolabra poliui.

EDOM, Esau dictus est, ob coctionem rufæ lentis, cuius edulio primogenita perdidit. Hebræi nanque, vt Iosephus lib. 2. scribit, Edom, rubrum dicunt. Vnde & regio in qua regnabat Esau, Edom dicta est, quam Græci, deflexo nonnihil nomine, Idumæam, Ἰδουμαίαν denominauerunt. Hæc nunc regio, inquit Hieronymus, Gebalena dicitur, quæ est in finibus Eleutheropoleos, vbi habitabant antè Chorrhæi, qui interpretantur liberi: vnde & ipsa vrbs postea sortita vocabulum est. Nunc vicinis Palæstinæ est conditionis impositio nomine.

Edomo, edomas, pen. corr. edomui, edomitum {ἐκδαμάζω} edomāre, Idem quod domare significat: nisi quòd præpositio aliquid fortasse addit. Cic. pro Sylla, Improbi ac perditi ciues, edomiti atque victi. Idem de Fato, Scribūt vitiosam naturam ab eo sic edomitā & compressam esse doctrina, vt, &c. Plin. lib. 17. cap. 19, Omni interim tempore edomari meditatione curuandi.

Nefas edomare. Horat. 4. Carm. ode 5,

Mos, & lex maculosum edomuit nefas.

Alpes edomitæ. Claud. 2. in Ruff.

Equi edomiti. Claud. 4. Paneg.

Pastinaca edomita, Id est satiua. Colum. lib. 9 cap. 4, Tum agrestis pastinaca, & eiusdem generis edomita, quam Græci Staphylinon vocant.

EDONVS, Mons est prope Pangæum in finibus Thessaliæ.

EDON, huius Edonis, penult. prod. quia per ω scribitur, & masc. gen. {Ἠδών} Mons est Thraciæ, teste Seruio in 12. Æneid. Hic Edonus quoque dicitur Plinio lib. 4 cap. 11.

EDONI, siue Edonij, Thraciæ populi, vel certè Macedoniæ quæ proxima est Thraciæ. Solinus cap. 14, Qui Edonij olim populi, quęque Mygdonia erat terra, aut Pierium solum, vel Emathium, nunc omnia vniformi vocabulo Macedonica res est. & portiones quę specialiter ante se iungebantur, Macedonum nomini contributæ, factæ sunt corpus vnum. Hermolaus in 4. lib. Plin. cap. 11, de montibus Thraciæ loquitur, Edonus, à quo Edoni quoque populi, & Edonis ibi regio. Plin. lib. 4 cap. 11, Edonos facit Thraciæ populos. Edones verò inter Scythas connumerat.

EDONIAS, Vide EDONIS.

EDONIS, pen. prod. huius Edonidis, fœm. gen. Æolidis vrbs. Plin. lib. 5. cap. 30, Rursus in litore Antandros, Edonis prius vocata. In quem locum sic ait Hermolaus: Testis est Aristoteles Antandron prius dictam a Thracibus colonis Edonida.

¶ Edonis, huius, Edonidis, Thraciæ regio, Vide EDONI.

Edonis, penult. prod. huius Edonidis {Ἠδωνίς, vel Ἠδωνίς} Patronymicum fœm. gen. quo interdum vtimur pro possessiuo. Hinc Edonides dicuntur Mænades, seu Bacchi sacerdotes, quæ furore diuino agitatæ mysteria Bacchi celebrabant, passis capillis moxa furentium huc illuc cursitantes. Propert. lib. 1,

Nec minus assiduis Edonis fessa choreis. Ouid. 11. Metamorph.

Protinus in syluis matres Edonidas omnes,

Quæ videre nefas, torta radice ligauit. Hoc est in arbores conuertit ob necem Orphei. Lucan. tamen corripuit lib. 1,

-nam qualis vertice Pindi

Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo,

Talis & attonitam rapitur matrona per vrbem. Sed hic putat Seruius systolen esse.

Edonius {Ἠδώνιος} Adiectiuum, cuius secundam syllabam corripi plerique putant, citantes illud Ouidianum ex lib. 1. de Remed. amoris,

Ibsi, vt Edonio referens trieterica Baccho

Ire solet fusis barbara turba comis. Sed hic multi codices habent Æmonio, non Edonio. Adde quòd Seruius cōtenderet legendum Edono, vt apud Virgilium, Edoni Boreæ: & Statiū, Edonas hyemes.

EDONVS, pen. prod. {Ἠδωνός} Mons Thraciæ. Vide EDON.

Edonus, pen. prod. Adiectiuum {Ἠδωνός.} Virgil. 12. Æneidos,

Ac velut Edoni Boreæ quum spiritus alto

Insonat Ægæo, &c. Seruius, Edoni, id est Thracij. Nam Edon mons est Thraciæ. Sanè sciendum hoc loco errasse Donatum, qui dicit Edonij esse legendum, vt do breuis sit, secundum Lucanū qui dicit, Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo. Nanque certum est systolen fecisse Lucanum. vnde Edoni legendum est, vt sit, hic Edonus, huius Edoni. Statius & Virgilium & artem sequutus ait, Tristius Edonas hyemes, lentumque niualem: non, Edonias. Hactenus ille.

Hyemes Edoniæ. Claud. 1. Paneg.

Edor, ab antiquis appellatum fuit far, quod postea Ador vocaretur, teste Festo. Dictum ab edendo, eo quod populus Romanus trecentos propemodum annos ex omni frumēti genere, solo farre vsus fuerit, vt ex Verrij sententia refert Plin. lib. 18. cap. 7.

Edormio, edormis, edormiui, edormitum, pen. corr. {ἐξυπνίζομαι} edormire, Dormiendo absoluere, vel potius dormire ad satietatem. Cic. 4. Acad. Quùmque edormiuerunt, illa visa quàm leuia fuerunt, intelligunt. De dormientium somniis.

Edormire vinum siue crapulam, Est dormiendo perficere. & excoquere. Cic. 2. Philip. Edormi crapulam inquam & exhala. Gell. lib. 6.

Dicitur & tempus edormiri. Seneca epist. 100.

Edormisco, edormiscis {ἐκκαθεύδω} edormiscere, Idem quod dormire.

Edormiscere somnum. Plaut. Amphit. 8. -paulisper mane

Dum edormiscat vnum somnum, quæ nę vigilans somniat.

Edormiscere crapulam: Id est somno & dormitione crapulam concoquere. optima enim concoctio, inquiunt medici, per somnum fieri solet: scilicet in id vnum opus conspirantibus & consentientibus omnibus quatuor facultatibus. Plaut. Rud. 14.

Edormiscere vitium, Idem. Terent. Adelph. 5. 2,

-quid ego nunc agam?

Nisi dum hæ silescunt turbæ, interea in angulum

Aliquò abeam, atque edormiscam hoc villi?

EDOSA, Oppidum in sinu maris Troglodytici, ex Africæ latere, dicente Plinio in descriptione sinus maris Rubri Troglodytici, & Æthiopici, Ex Africæ latere tradita sunt eodem nomine Tacompsos altera, siue pars prioris, Magora, Sea, Edosa, Pelenaria, &c. Hæc ille lib. 6. cap. 29.

E D R

EDROS, Ptolemæo lib. 2. cap. 2, Insula est iuxta Orientalem plagam Hyberniæ, Andros Plinio lib. 4. cap. 16 dicta.

EDRON {Ἔδρων} Portus ad Padum fluuium. Plin. lib. 3. cap. 16, de Athesi & Togisono fluminibus loquens, Pars eorum, inquit, & proximum portū facit Brūdulum, sicut Edronem. Meduaci duo, ac fossa Clodia.

E D V

Educo, educas, pen. corr. {τρέφω, παιδεύω} educare, Nutrire, vel potius nutriendo augere & prouehere: vt mox patebit in Educere. Martial. lib. 13, Hos Amiternos ager felicibus educat hortis. Liu. 2. ab Vrbe, Pauperes satis stipendij pendere si liberos educent. Cic. 3. de Finib. Quis autem honesta in familia institutus, & educatus ingenue, non, &c. Terent. Adel. 3. 4. -vna à pueris paruoli Sumus educati. Varro de liberis educandis, Educit enim obstetrix, educat nutrix, instituit pædagogus. Ouid. 6. Fast.

Inter alere & educare. Plaut. Menæch. 1,

Hic homo conuiuas non alit, sed educat.

Aer educat. Ouid. 8. Metamorphoseos,

Nec mora, quod pontus, quod terra, quod educat aer,

Poscit, & appositis queritur ieiunia mensis.

Educare

Educare mammis fœtum. Plin.lib.9.cap.15.

Oratorem educare. Quintil. in Procem. lib. 1, Nec aliter quàm si mihi tradatur educandus orator, studia eius formare ab infantia incipiam.

Terra malos homines non educat. Iuuenal. satyr.15.

Vuas educare. Ouid.1.de Ponto, eleg.4.

In sermone alicuius educatus. Cic. de Claris Orat. Legimus epistolas Corneliæ matris Gracchorum: apparet filios non tam in gremio educatos, quam in sermone matris.

Educatus ad turpitudinem. Cic.5.Verr. Atque ab Apronio Iudices homine in dedecore nato, ad turpitudinem educato.

Susceptus & educatus. Cic.7.Verr. Qui à parentibus spe nostri imperij nostræque æquitatis, suscepti educatíque sunt.

Ingenuè educatus, Vide INGENVVS.

Liberaliter educatur, Vide LIBERALITER.

Liberè educatus, Vide LIBER.

Eloquentiæ nutrimentis epidictici generis educata. Cic. in Orat.

Educati inter aliquos. Quintil.lib.1. De pueris.

Educator, pen. prod. Verbale masc. gen. {[illegible]} Cic. pro Plancio, Quis est nostrum liberaliter educatus, cui non educatores, &c.

Educatrix, pen. prod. Verbale fœm. gen. {[illegible]} Colum.lib.8. cap.11. Et Cic.1.de Legib.

Educatio {[illegible]} Nutritio. Cic.3.de Finib. Atque etiam in bestiis vis naturæ inspici potest: quarum in fœtu & educatione laborem quum cernimus, naturæ ipsius vocem videmur audire.

Corporum fortissimorum educatio. Quintil.lib.1.cap.2.

Mollis illa educatio quam indulgentiam vocamus, neruos omnes & mentis & corporis frangit. Quintil.lib.1.cap.2.

Institutus liberaliter educatione doctrináque puerili. Cicero 3. de Oratore.

Educatio & disciplina. Cic.3.de Legib. Repetam à te istum de educatione & de disciplina locum.

Educatio & perfectio rerum quas gignit terra. Cic. 5. de Finib. de stirpibus loquens, Earum etiam rerum quas terra gignit, educatio quædam & perfectio est.

Educatus, huius educatus, Idem quod Educatio. Tertullian. in lib. De resurrectione carnis, non ita procul à fine, Decessuro concubitu, & fœtu, & educatu.

Educo, educis, pen. prod. eduxi, eductum {[illegible]} educere, Extrahere, quasi extra ducere, emittere.

Educere è custodia. Cic.1. Tuscul.

Pios eduximus annos, Id est viximus. Propert.lib.2.eleg.10.

Colores educere. Catul.59.epig.

Educere cirotam vini. Plaut. Amphit.4.

Educere in aciem copias, vel in expeditionem exercitum. Liu. 5. bel.Pun. Cic.1.de Diuinat.

Educere gladium è vagina. Cic.2 de Inuent.

Educere aliquem in ius. Cic.5. Verr. Quum in ius ipsum eduxi, expressi vt conficere tabulas se negaret.

Lacus emissus & eductus. Cic.1.de Diuinat.

Legiones educere. Plaut. Amphit.4. Cæsar 1.bel.Ciuil.

Leto educere aliquem, Id est liberare morte. Valer.7.Argon.

Educere naues ex portu. Cæsar 2 bel.Ciuil.

Noctem educere ludo. Valer.2.Argon. Hoc est traducere.

Oculos educere. Seneca Thebaid.1.

Ex angustiis Oratorem educere. Cic.3.de Orat. Quantam copiam Crasse complexus es, quantísque ex angustiis Oratorem educere ausus es, & in maiorum suorum regno collocare.

Educere aliquem rus. Cic. ad Q. frat.lib.3.19.

Somnos educere. Sil.lib.11,

Ille sub hyberno somnos educere cælo

Lactator, tectis multa consumere noctes.

Telum educere ex corpore. Virgil.10 Æneid.

Sortiri tribus, & educere quas velis. Cic.2. de Lege Agraria.

¶Educere, Verbum est forense apud Ciceronem 5. Verr. Aditum est ad Metellum: eductus est Apronius: eduxit vir primarius C.Gallus Senator à L. Metello, vt ex edicto suo iudicium daret in Apronium quòd per vim ac metum abstulisset. Budæus.

¶Educere, Erigere. Virgil.6. Æneidos,

-arámque sepulcri

Congerere arboribus, cæloque educere certant.

Sub astra educere. Virgil.2. Æneid.

Molem educere cælo. Virgil.1. Æneid.

Dorsum eductum. Lucan.lib.2,

Longior educto qua surgit in aere dorso.

Turrim educere. Virgil.12. Æneid.

¶Educere {[illegible]} Nutrire, educare. Terent. Adelph.1.2, Eduxit mater pro sua. Ibidem,4.6, Educta ita vti téque illaque dignum est. Idem Heautont.1.2. Et in Andr.5.4.

¶Educare & Educere, inquit Nonius, hanc habent distantiam. Educere est extra trahere: Educare, enutrire vel prouehere. Varro de liber. educand. Educit enim obstetrix, educat nutrix, instituit pædagogus, docet magister. Hæc ille.

Procreare & educere. Cic.2.de Orat. Neque enim boni est neque liberalis parentis quem procrearit & eduxerit, eum non & vestire & ornare.

Fœtum educere, pro Educare. Claud. in Præfat.6.Paneg. Virgil.4. Georgic.

Educere fœtum, pro Parere. Plin.lib.10.cap.54, Æstate vndeuicesimo die educunt fœtum.

Eductus, Participium {[illegible]} vt,

In contubernio eductus. Tacit.lib.1, Iam infans in castris genitus, in contubernio legionum eductus.

Disciplina eductus. Tacit.lib.5, Cassius plebei Romæ generis, veterum antiqui, honoratíque, & seuera patriæ disciplina eductos, facilitate sæpius commendabatur.

EDVR, Vide HADVR.

Edulco, edulcas {[illegible]} edulcâre, Dulce facere. Mattius,

Quapropter edulcare conuenit vitam,

Curásque acerbas sensibus gubernasse. Ex Nonio.

Edulis, Edulium, Vide Edilis, in ADORES.

Eduro, eduras, penult. prod. {[illegible]} edurâre, Valde durum facere, & quasi ad laborem assuefacere. Colum lib.11.cap.1, Quare docendus, & à pueritia rusticis operibus edurandus futurus villicus. Hoc loco nunc legitur educandus.

Edurare, Neutrum {[illegible]} pro Perdurare. Seneca de Breuitate vitæ, Aiunt animalibus tantum indulsisse naturam, vt quina aut dena secula edurent.

Edurè, Aduerbium, Valdè durè {[illegible]} Ouid.3. de Arte amandi,

Nec tamen edurè, quod petit ille, nega.

Edurum, Non durum, quasi extra durum. Virgil. lib.2. Georgicorum,

Plantis eduræ coryli nascuntur. Quædam vetera exemplaria legût, Plantis & duræ. Vtranque lectionem Seruius agnoscit. Plin. lib.11. cap.3, In pergulis verò seruntur escariæ appellatæ, eduræ acinis: albæ, nigræque.

Edurus, Valde durus. Virgil.4. Georgicorum,

Edurámque pyrum, & spinos iam pruna ferentas. Hoc est nimium duram, validam. Seruius.

EDVCA, Edusæ, deæ nomen apud veteres, cui cum cibo & potu infantem initiabant, illi & Potinæ sacrum facere moris erat. Meminit Alex.lib.1.cap.25. Meminit & Nonius.

EDYIA {[illegible]} apud Hesiodum in Theogonia, Nymphæ nomen est, Oceani & Tethyos filiæ.

Ex, Plurale ab Ea pronomine.

E. a. Esse.

EETION, Eetionis {[illegible]} Pater fuit Andromaches, & socer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, teste Homero lib.12. Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus. Ouid.12. Metamorphoseos, Eetioneus impleuit sanguine Thebas.

EETIONEA, Eetioneæ {[illegible]} Alterum ex Pyræi promontoriis. Stephanus.

E F F

Effarcio, effarcis, effarsi, effartum {[illegible]} effarcire, Farciendo maxime implere. Cæsar 7. bel. Gall. Ea autem quæ diximus interualla, grandibus in fronte saxis effarciuntur.

Effari {[illegible]} propriè est eloqui. Liu.1.ab Vrbe, Fœdus, multísque id verbis, quæ longo effata carmine nō operæ est referre, peragit. Virgil.8 Æneidos, Nec plura effatus. Cic. pro Domo sua, Neque verbum vllum solenne potuit effari. Idem 3. de Orat. Effari dicitur Latinè.

Effari aliquid. Virgil.4 Æneidos, -non ipsi effata sorori.

Apertè effari aliquid. Seneca Hippol.7. & 8.

Ordinem gestæ rei alicuius effari. Seneca Hippol.10.

Ore effata. Virgil.2. Æneidos,

-sic ore effata recepit

Ad sese, & sacra longæuum in sede locauit.

Secum multa effatus. Seneca Hippol.10.

Honestè aliquid effari. Cic. in Sallust. Vt ita dicam, siqua honestè effari possum.

¶Effari templum. Cic. ad Attic.lib.13.291, Ecce tibi orat Lepidus, vt veniam (opinor Augures nihil habere) ad templum effandum Saturni [illegible]. Varro de ling. Lat.lib.5, Effata dicuntur, quod Augures finem auspiciorum cælestium extra Vrbem agris sunt effati. Hinc effari templa dicuntur, quum ab Auguribus effantur qui in his fines sunt. Et fana nominata, quòd Pontifices in sacrando fati sint finem. Et Liu. Decad. 1.lib.10, in pugna ad Luceriam facta Iouis Statoris ædem scribit votam, vt Romulus antè vouerat: sed fanum tantum, id est locus templo effatus iam sacratus fuerat.

Effari precationes dicitur sacerdos sacris operans: cui chorus respondet Amen. Ex Gellio & Macrobio.

Effari & effata, a fando, quod ipsum ex Græco [illegible], inquit Festus.

Effata, pen. prod. {[illegible]} sunt vltimæ precationes augurum, quas post fines auspiciorum extra vrbem sunt effati: vt Varro & Seruius autumant. Cic.2. de Legib. Alterū quod interpretetur fatidicorum & vatum effata incognita.

Ager effatus. Seruius in illud 6. Æneidos,

-sic effatus vestigia pressit. Propriè (inquit) effata sunt augurum preces. Vnde ager post pomœria, vbi captabantur auguria, dicebatur effatus. Vide etiam Gell.lib 13.cap.14.

Effati fines vrbis. Gell.lib.13.cap.14.

Templa effata. Cic.2.de Legib. Vrbémque & agros, & templa liberata & effata habento.

¶Effata, Elocuta. Festus.

¶Effatum, pen. prod. Enūtiatio dialecticis. Cic.4. Acad. Nēpe fundamentum dialecticæ est quicquid enuntietur (id autem appellant [illegible], quod est quasi effatum) aut verum esse, aut falsum.

Effabilis, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum, vt Dictu effabilis. Virgil.3. Æneidos, Nec visu facilis, nec dictu effabilis vlli. De Polyphemo.

Effascino, effascinas, pen. corr. {[illegible]} effascinâre, Idem quod fascinare. Solinus, Quædam in terra Aphrica hominū familiæ sunt, voce atque lingua effascinantes: quæ si impensius fortè laudauerint pulchras arbores, segetes lætiores, infantes amœniores, egregios equos, pecudes pastu atque cultu optimas, emoriuntur repentè. Plin. lib.7.cap.2, Esse eiusdem generis in Triballis & Illyriis adiicit Isigonus, qui visu quoque effascinent, interimántque quos diutius intueantur, iratis præcipuè oculis: quod eorum malum facilius sentire puberes. Et paulo antè, In eadem Aphrica familias quasdam effascinantium Isigonus & Nymphodorus tradūt, quarum laudatione intereāt probata, arescant arbores, emoriantur infantes. Idem, Fœminas quidem omnes vbique visu nocere, quæ duplices pupillas habeant. Cicero quoque apud nos author est.

Effascinatio, Verbale {[illegible]} Plin.lib.37.cap.10.

Effata, Vide [illegible].

Effaxillo, as, ab Axilla fit, & significat exero: quòd exerto brachio axilla ostendatur. Festus.

Effectio, Effector, Effectrix, Effectus, Vide EFFICIO.

Efferatus, Vide Effero, efferas, in [illegible].

Effero, penult.corr. effers, extuli, elatum {[illegible]} efferre, Extra ferre. Terent. Adelph.2.4, Nanquid nam effertur foras?

Efferre immunditias ex piscina. Cato capite 2. Et apud Plautum Amphit.7, Sed vide efferantur ex naui.

Efferre ex acie saucios. Cic.2. Tuscul.

Efferre pedem domo, vel porta. Cic. de Fato. Et ad Atticum, lib. 7.122. Sic Plaut. Bacchid.8.

Efferre pedem aliquò, Ire. Plaut. Capt.7.

Efferri pedibus. Vide a præpositionem. Plin.lib.7.cap.7. Hoc est, ad sepulturam ferri.

Efferre de custodia. Colum.lib.8.cap.17, Macies indicat eum non esse libero mari captum, sed de custodia elatum.

Gressum efferre arua Seneca Medea,11. Hoc est exire.

Verecundiam secum efferre. Cic. Trebatio, lib. 7.18, Iam ista tua culpa est, qua verecundiam tuam extuleris, & non hic nobiscum reliqueris.

¶Efferre, Prouehere, extollere. Liu.7.bel.Pun. Virgil.8.Æneidos,

Vt belli signum Laurenti Turnus ab arce
Extulit. Nonius Ostendit interpretatur.

Sublime pennis elatus. Liu.1.bel.Pun. Eos ipsos quos cernant, legatos non pennis sublime elatos, Alpes transgressos.

Caput efferre altius. Virgil.1 Georg.

Efferre caput vndis. Colum.lib.10.

Efferre clamorem. Plaut. Amphit.4, Clamorem vtrinque efferunt.

Effert se alueo Nilus. Plin. in Paneg. Hæc inopina siccitatis vsque ad iniuriam sterilitatis exaruit: quia piger Nilus cunctanter sese alueo extulerat.

Ora efferre. Virgil.5.Æneidos,

Nec mora, continuò vastis cum viribus effert
Ora Dares, magnóque virûm se murmure tollit.

Patriam demersam efferre. Cic. pro Sylla, Reipub. præcipitáti subueni, patriam demersam extuli.

¶Efferre cadauer. Sipontinus, Effero, plerunque extra fero significat. Hinc tractum quidam existimant vt efferri cadauer dicatur, dum celebratur funus, vel dum sepelitur, quasi extra domum ferri. sed falsum est. Efferri enim dicitur, quasi prouehi & extolli: quoniam cum pompa ferri solebat, humeris clarorum virorum pheretro suppositis, quod nunc quoque fieri videmus. Sipontinus. Plautus Asina. 12. Terent. And.1.1, Effertur, imus. Liu.2 ab Vrbe, Nihil aliud ad eum nuntium à proposito auersus, quàm vt cadauer efferri iuberet. Cic. pro Flacco, Quum efferretur magna frequentia. Idem Attico, lib. 15.331, Cn. Lucullus familiaris noster matrem efferebat. Idem 2.de Legib. Ante lucem enim iussit efferri. Id est ad sepulturam.

Efferri funere, & cum funere, hoc est cum pompa exequiarum. Cic. ad Attic.lib.14.306. Idem 2.de Orat. Quum casu in eadem causa cum funere efferretur anus Iunia.

¶Efferre aliquem ad summum imperium per omnes honorum gradus. Cic.1.10 Catil.

Quæ res extulit eum? vna commendatio huius. Cic. pro Roscio Comœdo.

Fortuna efferre aliquem dicitur. Cic. pro Corn. Balbo, Quos aut fortuna extulit, aut ipsorum illustrauit labor & industria.

Ad gloriam aliquem efferre. Cic. de Arusp. respon. Si me tantis laboribus pro communi salute perfunctum, efferret aliquando ad gloriam in refutandis maledictis hominum improborum animi quidam dolor, quis non ignosceret?

¶Efferre laudibus, vel summis laudibus in cælum. Cic.2.de Finib. Item 4. Academic. Quum tantis laudibus philosophiam extuleris. Idem 3.de Legib. Plinius libro 20. cap. 3, Diocles magnis laudibus extulit.

Virtus aliquem efferre ad laudem dicitur. Cic. Antequ. iret in exil. Nam me quem paulo antè fortuna erexerat ad gloriã, virtus extulit ad laudem, &c.

Verbis aliquem efferre. Cic. 3. de Orat. Nemo extulit eum verbis, qui ita dixisset, &c.

Efferre sese, quod vulgus *se elevare* dicit, hoc est. sese vel verbis, vel factis extollere. Cicero 1. Offic. Priuatum autem oportet æquo & pari cum ciuibus iure viuere, neque summissum & abiectum, neque se efferentem. Sic Efferre se insolentius. Cic.4. Tuscul.

Efferre se cupiditate gloriæ, & cupiditatibus. Cic. de Lege Agrar. Et in Sallust. Terent. Heaut.4.3, Hic me magnificè effero. Vide MAGNVS.

Animos insolentia dominatus efferre. Cic. pro Domo sua.

Gloriando se & prædicatione efferre. Cic. in Parad. An quisquã in potiundis voluptatibus gloriando se & prædicatione effert?

Efferre sese sermonibus & verbis. Cic.3.de Finib.

Studio in aliqua re efferri. Cic. Attico, lib.1.5, Nam in eo genere sic efferimur, vt, &c.

¶Efferre se, Commoueri, irasci. Cic. ad Rufum, lib.5.epist.20, Te certe in pecunia exacta ita efferre ex meis rationibus relatis non oportuit. Sensus est: In pecunia à te exacta non æquum fuit, ex eo quòd ego meas rationes retulerim, vt ita te efferres: ita mecum insolenter & iracundè ageres.

Efferri iracundia, odio, dolore, Hoc est, valde commoueri, & velut extra se ferri. Cicero 5. de Finibus. Et pro Sextio. Item de Arusp. respons.

Læsi dolent, irati efferuntur. Cic. pro Cælio.

Cupiditatibus infinitis efferri. Cic. in Sallust.

Incredibili gaudio sum elatus. Cic. Planco, lib.10.12.

Efferre se lætitia. Cicero 5.de Finib. Idem pro Deiotaro, At hac lætitia Deiotarum elatum.

Hæc me lætius extulerunt. Cic. Cælio, lib.2.9.

Studio videndi aliquem efferri. Cic. de Senect.

¶Efferre, pro Portare. Liu.5.bel.Pun. Ne scuta quidem secum extulerant.

Efferre in humeros. Cic.1.de Orat. Reprehendebat igitur Galbam Rutilius, quòd is C. Sulpitij Galbi propinqui sui Q. pupillum filium ipse penè in humeros suos extulisset.

Efferre in terram de naue. Liu.9.bel.Pun.

¶Efferre. Diuulgare, palàm facere. Terent. Adelph.4.4,

Nunc quid faciam? dicam fratris esse hanc? quod minimè est opus
Vsquam efferri.

Ineptias alicuius efferre. Cic.2.de Orat. Dicam equidem quoniam institui, petámque à vobis (inquit) ne has meas ineptias efferatis. Id est, proferatis.

Efferre foras peccatum alicuius. Terent. Phorm 5.8,

Vides tuum peccatum esse elatum foras:
Neque iam id celare posse te vxorem tuam.

¶Efferre, Subdere. Lucil.lib.26, Depugnabunt pro te ipsi, & morientur, ac se vlterò offerent. Nonius.

¶Efferre malum aliquod, pro Superare & vincere. Cicero 4. Tuscul.

¶Efferre dicitur ager, Id est producere. Cic.5. Verr.

Ager qui multos annus quieuit, vberiores efferre fruges solet. Cic. de Claris Orat.

¶Efferre, pro Proferre & loqui, vt Non indecenter aliquid efferre. Quintil.lib.1. cap.5, in cæteris, quæ vtroque modo non indecenter efferri, qui Græcam figuram sequi mallet, nõ Latinè quidem, sed citra reprehensionem loquetur.

¶Efferri in amorẽ. Plin.lib.37. cap.1, His initiis cœpit authoritas, In tantum amorem elata, vt, &c.

Efferens, pen. corr. efferentis, Participium {[illegible]} Plin.lib.26.cap.14, Per se onothera efferentia sese vlcera sanat. Hoc est, vlcera quæ vocant Græci phlegmonode. nempe ob inflãmationem & humorum copiam turgentia.

Elatus, pen. prod Participium {[illegible]}

Elatus è conspectu. Liu.7.ab Vrbe, Coruus è conspectu elatus, Orientem petit.

Elatis verbis intensa oratio. Cic. in Orat.

Elatus & inflatus. Cic. 1. de Lege agraria, Quibus illi rebus elati & inflati fortasse non continuo, &c.

Elatus arrogantia, superbia, insolentia. Cæsar 3. bel.Ciuil. Liu.4. ab Vrbe. Cic.2.Philipp.

Leuitate elatus. Cic. 5. Tuscul. Quid elatus ille leuitate, inaníque lætitia exultans & temerè gestiens, nonne, &c.

Elatè, Aduerbium {[illegible]} vt, Elatè dicere, hoc est grauiter, & quod Virgilius vocat Alto cothurno. Cic. in Orat. Ita fit vt Demosthenes certè possit summissè dicere, elatè Lysias fortasse non possit.

Elatio, Verbale {[illegible]} vt, Elatio animi, pro nimia lætitia. Cic. 4. Tuscul. Quum autem inaniter & effusè animus exultat, tum illa lætitia gestiens, vel nimia dici potest: quam ita definiunt, sine ratione animi elationem. Idem 1. Offic. Et 3. de Finib.

Elatio atque altitudo orationis alicuius. Cic. de Claris Orat. Hoc est, graue & grande genus dicendi.

Elatio & magnitudo animi. Cic.1. Offic.

Elatio & Submissio, contraria. Cic. in Topic.

Gestientis animi elatio voluptuaria. Cic.3.de Finib.

Effero, efferas, Vide [illegible].

Efferueo, efferura, siue Efferuo, efferuis, efferui, & efferbui {[illegible]} efferuère, & effèruere, Vehementer feruere. Virgil.1. Georg.

-quoties Cyclopum efferuere in agros
Vidimus vndantem ruptis fornacibus Ætnam? Ibidem, lib 4.

Efferuesco, efferuescis {[illegible]} efferuescere, Idem. Colum.lib.12. Ne in condiendo, cum medicamento efferuescat & diffluat. Id est, ne ebulliendo circumfundatur. Cic.2.de Nat.deor. In his aquis quæ efferuescunt subditis ignibus.

Efferuescere, per translationem, pro Ebullire & impetu quodam atque æstu maximo feruere. Cic. pro Plancio, Si campus atque illæ vndæ comitiorum vt mare profundum & immensum, sic efferuescũt quodam quasi æstu.

Efferuescere atque erumpere aliquò. Cic. de Prouinc. Consul. Totúmque Pontum armatum efferuescentem in Asiam atque erumpentem, ægrè repulsum & ceruicibus interclusum suis sustinerent.

Efferuescere in dicendo, stomacho & iracundia. Cicero de Claris Orat. Celeriter sanè verba voluens, nec hebes in causis, vel dicam plus etiam quàm non hebes, sed efferuescens in dicendo, stomacho sæpe iracundiáque vehementius.

¶ Gratulatio efferuescit. Cic. Varroni, lib.9.2, Latendum tantisper ibidem, dum efferuescit hæc gratulatio. Id est, refrigescit. Budæus.

Mens iracunda facile efferuescit in ira. Lucret.lib.3.

Vis efferuescit. Cic. pro Cælio, Nimium efferbuisse videtur huius vel in suscipiendis vel in gerendis inimicitiis vis, ferocitas, pertinacia.

Efferuescens, Participium {[illegible]} Sil.lib.3,

Quíque atro rapidas efferuescente veneno
Dipsadas immensis horrent Garamantes arenis.

Efferuescentia verba. Cic.2. de Orat.

Efferus, Adiectiuum, penult.corr. {[illegible]} Valde ferus & crudelis: vt

Corda effera. Valer.2.Argon.

Facinus efferum. Seneca Thebaid.1.

Ira effera. Valer.5. Argon.

Iuuentus effera sæuit. Virgil.8.Æneid.

Laniatu effero dispersa membra. Seneca Hippol.12.

Motu effero recursare huc & huc. Seneca Medea,6.

Pectus efferum. Seneca Hippol.2.

Virtus

Virtus effera. Valer. 2. Argon.
Vis animi effera. Virg. 10 Æneid.

Effero, efferas, pen. corr. {ἀγριόω} efferare, Crudelem instar feræ facere. Plinius lib. 10. cap. 63, Fœminæ sues ita tantum efferantur, vt hominem lacerent. Liu. 5 ab Vrbe. Item 5. ab Vrbe, Adhoc promissa barba & capilli efferauerant speciem oris. Senec. Thebaid. 1.
Efferare animos assuetudine mali. Liu. 5. bel. Pun.
Immanitate efferatus. Cic. 1. de Natura deorum, siquidem arbitror multas esse gentes sic immanitate efferatas, vt apud eas nulla suspicio deorum sit.
Efferatis militia animis. Liu. 1. ab Vrbe.
Efferatus odio itáque. Liu. 5. ab Vrbe.
Efferatis & immania. Cic. 4. Tusc.
Efferari dicitur terra, Id est vastari. Cic. 2. de Nat. deor. Quid iam de hominum genere dicam, qui quasi cultores terræ constituti non patiuntur eam nec immanitate beluarum efferari, nec stirpium asperitate vastari?
Voces efferatæ. Senec. Herc. furent. 6.

Efferatus, pen. prod. {ἀγριωθείς} Nomen ex participio. Liu. 4. bel. Maced. Linguam tantum Græcorum habens, sicut speciem hominum, moribus, ritibusq; efferatioribus, quàm vlli barbari, imò quàm capacissimæ belluæ viuunt.

Efficax, Vide AFFICIO.

Efficio, efficis, pen. corr. effeci, pen. prod. effectũ {ἀπεργάζομαι, διαπράττω} efficere, Perfectionem denotat. Terent. And. 5. 1, Dum efficias id quod cupis. Sic in Eunuch. 5. 9,
Si hoc efficio, postulo, &c. Cic. 1. de Nat. deor. Vt innumerabiles natura mundos effectura sit, efficiat, effecerit.
Efficere, vulgò *Perducere ad effectum.* Cic. 2. de Orat. Qui hoc primus in nostros mores induxit, qui maximè auxit, qui solus effecit. Idem Att. lib. 13. 261.
Vt enim non efficias quod vis: tamen mors vt malum non sit, efficis. Cic. in Tuscul.
Constare & effici. Cic. 1. Offic. Quibus ex rebus conflatur & efficitur id quod quærimus honestum.
Quantum efficere & consequi possumus. Cic. Quinto fratri, lib. 1. 1, Caueamus quantum efficere & consequi possumus, et nequod in nobis insigne vitium fuisse dicatur.
Dignum aliquid hominum auribus efficere atque edere, Vide AUDIO.
Effingere atque efficere. Cic. 1. de Nat. deor. Hinc quodcunque in solum venit (vt dicitur) effinges atque efficis.
Elaborari & effici. Cic. Papirio Pæto, lib. 9. 16, Quicquid elaborari aut effici potuerit ad istorum beneuolentiam conciliandam & colligendam, summo studio me consecuturum esse.
Omnino efficies quod cupis. Catull. ad Victium, 93.
Instituere & efficere aliquid. Id est incipere & perficere. Cic Attico, libro 16. 337, Quæ quidem nec institui nec effici potest sine tua ope.
Maius opus institutum quàm effici potuerit. Cic. in Orat.
¶ Efficere admirationes in aliquibus, Vide ADMIRANA.
Efficere argentum alicui. Plaut. Bacchid. 4,
Inde ego hodie aliquam machinabor machinam,
Vnde ego hodie aurum efficiam amanti herili filio.
Clades efficere. Lucret. lib. 5,
Quidve superbia, spurcitia, ac petulantia, quantas
Efficiunt clades?
Efficere clamores. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 17, Clamores efficiam, si eum mecum habuero otiosum.
Efficere columnam nouam ab integro. Cic. 3. Verr.
Epistolam efficere ad aliquem. Cic. Attico, lib. 13. 282, Heri etiam effeci epistolam ad Cæsarem.
Facinora magna Plaut. Pseud. 8.
Illa mirabilia facinora effecit. Cic. 2 Philipp.
Iussa alicuius efficere. Ouid. epist. 14.
Paupertatem ferendo efficere leuem. Ouid. 8. Metam.
Mandata alicuius. Cicero ad Atticum, lib. 1. 9. Tu mandata effice quæ recepisti.
Efficere morbos varios dicitur aqua. Hirtius 4. bel. Alex.
Munus colere & efficere. Cic. 1. de Legib. Cuius muneris colendi efficiendique causa, omnis & in lucem editi sumus.
Nuptias alicui efficere. Terent. And. 3. 4.
Officium suum. Plaut. Trucul. 16
Opus. Cæsar 4. bel. Gal. Omni opere effecto.
Opus suum efficere. Cic. in Topic.
Per se efficere. Quintil. lib. 2. cap 19, At in solo fœcundo plus cultor, quàm ipsa per se bonitas soli efficiet.
Pollicita. Terent. Phorm. 4. 1,
-neque defetiscar vnquam ego experirier,
Donec tibi id quod pollicitus sum, effecero.
Efficere propositum. Cicero in Parad. Neque dilatat argumentum, sed minutis interrogatiunculis & quasi punctis quod proposuit efficit.
Efficere & concludere rationem. Cic. 1. de Finib. Non quomodo efficiatur concludaturque ratio tradit.
Re efficere quod sentias. Cic. Plancio, lib. 4. 14.
Sapientia efficit sapientes sola per se: beatos efficiat necne sola per se, quæstio est. Cicero in Topic. vbi testimonia sunt plurima huius verbi.
Efficere quod satis sit in, &c. Cic. Attico lib. 6. 115, Nec id satis efficitur in vsuram menstruam.
Senatum frequentem efficere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 5, Neque adhuc frequentem Senatum efficere potuit.
Similitudinem panis. Cæs. 3. bel. Ciuil. Id similitudinem panis efficiebat: eius erat magna copia. Hoc est, erat instar panis: eo vtebantur vice panis.

In studiis aliquid efficere. Quintil. lib. 2. cap. 6, In quo quidem non id est æstimandum, cuius quisque sit ætatis, sed quantum in studiis iam effecerit.
Venti effecerunt sonum in arundine. Ouid 1. Metam.
Summam, numerum, longitudinem, & similia. Plin. lib. 4. cap. 12, Quæ summa efficit XXII. XXXVI. M. Idem lib. 13 cap. 4, Quaterni cubitorum longitudinem efficiunt. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. Et Liu. 1. ab Vrbe, Legiones decem effectæ.
Viam ac ordinem efficere. Quintil. lib. 2. cap. 17, Ars est potestas viam, ac ordinem efficiens.
Vicem, pro Æque prodesse & loco alienius esse. Plinius lib. 13. cap. 4, Nuclei palmarum cremati in fictili nouo, cinere loto, spodij vicem efficiunt.
Votum efficere alicui, Id est facere quod optarat. Lucan. lib. 7.
¶ Efficere vt. Cic. 2. de Fin. Quũ efficere nõ possis, vt cuiquam, &c. Plaut Pseud. 3.
Eniti & efficere, vt amici animum excites. Cic. de Amic. Non est igitur amici talem esse in eum, qualis ille in se est. sed potius eniti & efficere, & animi iacentem animum excitet, &c.
Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice vt, &c. Cic. Capitoni in epistolis ad Atticum, lib. 16. 343.
¶ Efficitur, Impersonale. Cic 4. Acad. Rationes omnes descripserit eas, quibus efficitur multis partibus solem maiorem esse quàm terram, &c. Id est argumentis probatur.
Effectum est vt. Cic. 1. Offic. Quibus rebus effectum est, vt infinita pecuniæ cupiditas esset.
¶ Effexis. pro effeceris: Antiquum. Plaut. Casin. 15,
Effexis hoc, ego soleas tibi dabo, & annulum in digito aureum.

Efficiens, Participium, siue Nomen ex participio {ποιητικός} Cic. in Topic. Causa autem efficiens sit, vt, &c.
Causa & ratio efficiens magnos viros. Cic. 1. Offic.
Res efficientes voluptatum Cic. 2 de Finib. Si ea quæ sunt in luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu, docerentque qui essent fines cupiditatum, nihil haberemus.
Res efficientes, Id est causæ. Cic. in Topic. Proximus est locus rerum efficientium, quæ causæ appellantur. deinde rerum effectarum ab efficientibus causis.
Virtus efficiens est voluptatis. Cic. 3. Offic.
Virtus efficiens vtilitatis. Cic. 3. Offic.

Efficientia, efficientiæ. {ἐνέργεια} et
Efficientia solis. Cic. 2. de Nat. deor. Aspexissentque solem, eiúsque cum magnitudinem, pulchritudinémque, tum etiam efficientiam cognouissent, quòd is diem efficeret toto cælo luce diffusa.
Naturalis efficientia. Cic. de Fato, Sed interest inter causas fortuito antegressas, & inter causas cohibentes in se efficientiam naturalem.

Efficienter, Aduerbium {ἐνεργητικῶς} Cic. de Fato, Non sic causa intelligi debet, vt quod cuique antecedat, idem causa sit: sed quod cuique efficienter antecedat.

Effectus, Participium {ἀπειργασμένος} vt
Iter effectum iam est. Ouid. 6 Metam.
Res maxima effecta. Virg. 11. Æneid.
Effectos syllogismos vocat Plinius lib. 2. ad Nepotem, epist. 3, bene formatos, Syllogismi circumscripti & effecti: quod stylo quoque assequi magnum est. Vide SYLLOGISMVS.
Vrbs effecta ex latere & cæmento. Cic. 2. de Diuinat.
Dare effecta. Claud 7. Paneg.
Hæc effecta dabo. Id est efficiam.
Effectum dabo. Terent. Eunuch. 1. 2.
Effectum aliquid reddere. Terent And. 4. 2,
n. hoc ego tibi profectò effectum reddam.

Effectus, huius effectus {ἀποτέλεσμα} Plinius in Paneg. Perge modo Cæsar: & vim effectúmque censuræ tuum propositum, tui actus obtinebunt.
Non curet effectu quod voluere duo. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.
Adducere aliquid ad effectum, Vide ADDVCO.
Ad effectum vires dare alicui, Id est iuuare vt perficiat quod animo conceperat. Propert. lib. 3. eleg 9.
¶ Effectu. Ablatiuus, in libris Iurisconsultorum significat facto ipso, re ipsa, vt ipsa, l. Is qui. D. de leg. præst. Quia effectu, inquit, fratris aufert partem dimidiam. & in l. 5 §. 1. D. Quod cum eo. Effectu enim quodammodo hæres est.

Effectum, huius effecti. Quintil. lib. 7 cap. 4. De finitione, Ex antecedentibus, consequentibus, adiunctis, repugnantibus, caussis, effectis, similibus. Ibidem: Cicero initia, caussas, effecta, &c.

Effector, Verbale m. g. {ποιητής} Cic. 2. de Diuinat. Magna stultitia est earum rerum deos facere effectores.
Conditor & effector alicuius rei. Cic 1. Tusc.
Effector, ac magister dicendi præstantissimus stylus. Cicero 1. de Oratore.

Effectrix, Verbale fœm. {ποιήτρια} Cic. 1. de Finib. Amicitiæ non modò fautrices fidelissimæ, sed etiam effectrices sunt voluptatum tam amicis quàm sibi.

Effectio, Verbale {ποίησις} Cic. 3 de Fin. Effectio artis. Ibidem, Sic recta effectio, κατόρθωσιν enim ita appello.

Efficax, pen. corr. huius efficacis, om. gen. {ἀνυστικός, δραστήριος, ἐνεργής} dicitur quod ad aliquid agendum vim habet, & maximè conducit. Plin. lib 24. cap 15, Efficacibus exemplis non maria plus temerata conferre mercatori, quàm sedulum ruris larem.
Efficax ad. Plin in Paneg Verum sit efficacius ad rectè viuendum bene institui, aut feliciter nasci.
Efficaces ad muliebre ingenium preces. Liuius 1. ab Vrbe, Accedebant blanditiæ virorum factum purgantium cupiditate atque amore: quæ maximè ad muliebre ingenium efficaces preces sunt.

Efficax aduersus serpentes. Plin. lib. 24. cap. 15, Aduersus serpentes, ac priuatim aspides, ex aceto pota efficax.

Efficax contra. Plinius lib. 13. cap. 21, Contra sagittarum ictus efficacissimum tradunt.

Efficacissima auxilia. Plin. lib. 20 cap. 11, Radix quoque miscetur radici mamithri inter efficacissima auxilia.

Parum efficax homo. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 11, Nosti Marcellum quàm tardus & parum efficax sit: itémque Seruius quàm cunctator.

Efficax vir, pro robusto & valido. Horat. Epod. 3,
Nec munus humeris efficacis Herculis
Inarsit æstuosius. Efficacem vocat Herculem quia facilè efficere & implere potuit quicquid voluit.

Efficacia, efficaciæ (ἐνέργεια.) Plin. lib. 11. cap. 5, Quos efficaciæ, industriæque tantæ paremus neruos?

Efficacitas, pen. corr. (ἐνέργεια) Idem. Cic. 4. Tuscul. Itémque viribus corporis & neruis, & efficacitati similes, similibúsque verbis animi vires nominantur.

Ars & efficacitas. Cic. de Petit. Consul. Qui tantum habet audaciæ, tantum nequitiæ, tantum denique in libidine artis & efficacitatis, vt, &c.

Efficaciter, pen. corr. Aduerbium (ἐνεργῶς.) Plinius lib. 28. cap. 11, Capitis vlcera manantia, vesica tauri efficaciter sanat. Idem lib. 20. cap. 20. Sic lib. 28. cap. 6, Id efficacissimè contingit.

Effigies, effigiei, pen. prod. fœm. gen. (ἀπεικόνισμα, ἐκτύπωμα, ἀπεικασία) Figura ad viuam alicuius similitudinem, vel ad veritatis imaginem efficta, tam in picturis, quàm in sculpturis: inquit Valla lib. 5. Plin. lib. 10. cap. 44, Vnde origo fabulæ, Diomedis socios in earum effigies mutatos.

Perfectæ eloquentiæ effigies. Cic. in Oratore, Perfectæ eloquentiæ speciem animo videmus, effigiem auribus quærimus.

Effigies hominis & imago. Cic. 1. de Nat. deor.

Effigies & simulacrum alicuius. Cic. 4. Verr.

Antiquitatis effigies in XII. tabulis. Cic. 1. de Orat.

Effigies humanitatis & probitatis patris filius. Cic. 2. de Finib.

Effigies ingenij. Liu. 1. ab Vrbe, Tulisse donum Apollini dicitur, per ambages effigiem ingenij sui.

Effigies lupi. Plin. lib. 8. cap. 19.

Numinum effigies. Tacit. lib. 1, Quum se templis & effigie numinum per flamines, & sacerdotes coli vellet.

¶ Cerea effigies. Horat. 1. Serm. sat. 8.

Dissimiles effigies formarum. Lucret. lib. 4.

Indiscretæ effigies. Vide INDISCRETVS.

Mirabiles fama effigies, Vide MIRON.

Muta effigies. Quintil. lib. 6. cap. 1, Quæ enim est actoris infantia, qui mutam illam effigiem magis, quam orationem pro se putet locuturam?

Sacræ effigies diuûm. Virg. 3. Æneid.

Torua effigies. Stat. 4. Sylu. 6.

Vasta effigies. Valer. 5. Argon.

Veneranda effigies. Valer. 5. Argon.

¶ Honora effigie cælatus clypeus. Sil. lib. 8.

Complecti effigiem alicuius in auro. Ouid. 1. Trist. eleg. 6.

Conformata effigies caminis. Stat. 1. Sylu. 1.

Effigiem ducere. Virg. 8. ecloga, -térque hæc altaria circum.

Effigiem duco. Vide DVCO.

Eminens effigies virtutis. Cic. 3. Tuscul. Consectatúrque nullam eminentem effigiem virtutis, sed adumbratam imaginem gloriæ.

Habere effigiem thuris. Plin. lib. 25. cap 7, Humor lactis videtur effluere: siccatus quum coit, thuris effigiem habet.

Effigiem diei in se ostendere. Plin. lib. 2. cap. 25.

Consiliorum relinquere ac virtutum nostrarum effigiem nónne multo malle debemus summis ingenijs expressam & politam? Cic. pro Archia.

¶ Ad effigiem Macedonicæ chlamydis. Plin. lib. 5. cap. 10.

Ad effigiem iusti imperij. Cicero Quinto fratri, lib. 1, Cyrus ille à Xenophonte non ad historiæ fidem scriptus, sed ad effigiem iusti imperij.

In effigiem pelagi exundabat lacus. Id est in modum pelagi. Silius libro 5.

Effigie columnæ. Plin. lib. 2. cap. 11, Namque quum sint tres vmbrarum figuræ, constetque si par lumini sit materia, quæ iactat vmbram, columnæ effigie iaci, nec, &c.

Effigia, effigiæ (εἰκών) Idem. Plaut. Rud. 11,
Pro dij immortales, Veneris effigia hæc quidem est. Afranius Vopisco, Cuius te suscitat imago? cuius effigia cognatus patre?

Effingo, effingis, effinxi, effictum (ἀπεικάζω, διατυπόω, ἐκμάσσω) effingere, Ad alterius formam fingere, & quodam modo fingendo repræsentare, vt ait Valla lib. 5. Cic. 1. Tusc. Quæ porro tam immensa magnitudo, quæ illa tam multa possit effingere?

Effingere & efficere. Cic. 2. de Nat. deor. Hinc quodcunque in solum venit (vt dicitur) effingis atque efficis.

Effingere ex. Plin. epist. 93. lib. 4. Cic. 4. Acad. Visum igitur impressum effictumque ex eo vnde esset.

Animo effingere aliquid. Cic. 2. de Orat. Itaque iis qui hanc partem ingenij exercerent, locos esse capiendos, & ea quæ memoria tenere vellent, effingenda animo, atque his locis collocanda.

Casus aliquos effingere in auro. Virg. 6. Æneid.

Sui dissimilia effingere natura non potest. Cic. 3. de Nat. deor.

Figuras varias effingere. Lucan. lib. 5.

Exprimere & effingere verbis, corporis cuiuspiã formam. Author ad Heren. lib. 4.

Effingere mores. Cic. 2. de Legib. Tum speciem ita formauit oris, vt in eo penitus reconditos mores effingeret.

Mores oratoris effingit oratio. Cic. 2. de Orat.

Formas & mores ab aliquibus effingere. Cic. 2. de Diuinat. Quis enim non videt & formas & mores, & plerósque status ac motus effingere à parentibus liberos?

Effingit senem signum illud. Plin. epist. 50, Hoc tamē signum (ego quoque intelligo, est enim nudum: nec aut vitia siqua sunt, celat: aut laudes parum ostentat) effingit senem stantem: ossa, &c.

Verba effingere imitando conabitur. Quintil. lib 1. cap. 1.

Effingere vim alicuius docti hominis. Quintil. lib. 10. cap. 1, Nam mihi videtur M. Tullius, quum se totum ad imitationē Græcorum contulisset, effinxisse vim Demosthenis, copiam Platonis, iucunditatem Isocratis.

Effictus, Participium (ἀπεικασθείς.) Cic. pro Rosc. Amer. Etenim hæc conficta arbitror à poetis esse, vt effictos nostros mores in alienis personis, expressámque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.

Effictio, Verbale (διατύπωσις.) Author ad Herennium, lib. 4, Effictio est, quum exprimitur & effingitur verbis, corporis cuiuspiã forma, quoad satis sit ad intelligendum.

Effilatum, vt ait Sipontinus, dicimus quod extra vestimentum filo contextum est, quod erectum quoque à quibusdam dicitur.

Effio, penult. prod. effis, effieri, penult. corr. (γίνομαι.) Plaut. Persa, 12,
Vt sunt quorum opera hæc mihi facilia factu facta sunt,
Quæ volui effieri.

Efflagito, efflagitas, penult. corr. (ἐξαιτῶ) efflagitâre, est Vehementer, & plus quàm postulare, inquit Valla lib. 5. Virg. 12. Æneidos,
Ille simul fugiens, Rutulos simul increpat omnes,
Nomine quémque vocans: notúmque efflagitat ensem.

Ab aliquo aliquid efflagitare. Cic. 3. Verr. Accidit quum iste à Cn. Dolabella efflagitasset vt se ad regem Nicomedem, regémque Sadalam mitteret.

Auxilium ab alienis efflagitare. Cic. Anteq. iret in exil. Auxilium ab alienis efflagitabitis, quum ciues vestros deseratis?

Efflagitare continuo. Cic. ad Qu. frat. lib 2. epist. 9, Epistolam hanc conuicio efflagitarunt codicilli tui. Quint. Tryphons.

Requirere & efflagitare misericordiam alicuius. Cicero pro Milone, Eorúmque nos magis miseret, qui nostram misericordiam non requirunt, quàm qui illam efflagitant.

Efflagitatus, Participium (ἐξαιτηθείς.) Cic. 2. Verr. Iudiciorum desyderio Tribunitia potestas efflagitata est.

Efflagitatus, huius efflagitatus, pen. prod. (ἐξαίτησις) pro vehementi postulatione. Cic. 7. Verr. In iudicio, coactu atque efflagitatu meo producere ad ignotos, &c.

Efflagitatio, Verbale (ἐξαίτησις.) Cic. ad Brutum, 16, Quia neminem magis decet Remp. amare, libertatísq; defensorem esse, vel ingenio, vel rebus gestis, vel studio atque efflagitatione omnium.

Efflagitatio ad coeundam societatem. Cic. Rufo, lib. 5. 19.

Insulsa efflagitatio, Vide INSVLSVS.

Effleo, effles, effleui, effletum, pen. prod. (ἐκκλαίω) efflēre, vt Efflere oculos, pro flendo consumere. Quintilianus Declamatione sexta, Audita mea calamitate rari vxor exempli, & prorsus talis filij mater, effleuit oculos. Nam cæca fuerat facta præ nimio fletu.

Effligo, effligis, pen. prod. efflixi, efflictum (καταστρέφω) effligere, Idem significat quod affligere. Plaut. Asin 14,
Quam tu propediem (nisi quidē illa antè occupassit te) effliges scio.
Idem Cistel. 5.

Efflictim (καταστρεφῶς) Aduerbium, pro valde & vehementer, inquit Nonius. Plaut. Amphit. 6,
Sic efflictim amare perinde et hic te efflictim deperit. Idem Casin. 2.

Efflo, efflas (ἐκφυσάω) efflâte, Extra spirare, emittere. Plin. lib 34. cap. 13, Leuissimè hæc efflatur, & ocyus, euolátque è fornacibus. Varro 1. de Re rust. Præterea quòd ab sole toto die illustratur, salubrior est, quòd & bestiolæ siquæ prope nascuntur, aut inferuntur, aut efflantur, aut aritudine enò pereunt.

Efflare animam, Mori. Cic. pro Milone, Quem pridie hora tertia animam efflantem reliquisset.

Efflare colorem, Id est deperdere colorem. Lucret lib 2.

Efflare nimbos in sublime. Plin. lib 9. cap. 6. ad finem, Ora balenæ habent in frontibus: ideóque summa aqua natantes, in sublime nimbos efflant.

Efflauit extremum halitum, Id est Mortuus est. Cic. 2. Tuscul. Ex quodam poeta.

Vitam efflauit anhelo pectore. Silius lib. 17.

Efflauit animam spes. Plaut. Trucul. 18. Per translationem.

Efflans, Particip. (ἐκφυσῶν.) Cic. 1. de Diuinat. Abiicit efflantem, & laceratum affligit in vnda. Ex quodam poeta.

Effloresco, efflorescis, efflorui (ἐξανθέω) efflorescere, Flores producere: & per translationem pro crescere videtur accipi, & abundare, aut produci. Cicero de Amicit. de vtilitate, Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus secutus sis. Idem 5. Tusculan. Hinc illa cognitio virtutis existit, efflorescunt genera partésque virtutum. Idem pro Cælio, Efflorescere ingenij laudibus.

Efflorescere & redundare. Cicero 1. de Orat. Etenim ex rerum cognitione efflorescat & redundet oportet oratio. A floribus foras erumpentibus sumpta est metaphora: sed aliud tamen valet quàm vulgò creditur. Nam oratio ex rerum cognitione efflorescit, quæ è rerum cognitione & copia emanat & exsistit, & tanquam flos exoritur & enascitur, vt & in Partitionum perorationa, Expositæ sunt tibi omnes oratoriæ partitiones, quæ quidem è media illa nostra Academia effloruerunt: Id est exierunt & emanarunt.

Effluo, effluis, effluxi, effluxum (ἐκρέω) effluere, Extra fluere, effundi. Cato cap. 111, Si habebit aquam, vinum effluet, aqua manebit. De vasis hederaceis loquitur.

Influere & Effluere, contraria. Cic. de Vniuers. Itémque in eo influente atque effluente animo diuino ambitus illigabant.

Effluxit de. Varro 1. de Re rust. cap. 61, Eius conditio, cum expressa oleu,

oleа, quod statim effluxerit de ea, decoquuntur duæ partes. Vbi nunc sic legunt: Eius conditio, quum expressa effluxit, quod statim de ea decoquuntur duæ partes, & refrigeratum conditur in vasa.

Ex animo effluere. Cic. 2. de Orat. Vt intelligere possemus, nihil ex illius animo, quod semel esset infusum, vnquam efflucre potuisse.

Ex disciplina aliquorum dicuntur effluere multa, & ad aures aliorum permanare. Cic. pro Domo sua.

Abundare & effluere: quibus opponitur Deesse. Cic. 1. de Diuinat. Quorum vtrunque perstringere aciem mentis solet, siue deest naturæ quippiam, siue abundat atque effluit.

Desyderio alicuius effluere. Ouid. 2. de remed. amoris,

Parce queri: melius sic te vlciscère tacendo,
Dum desyderiis effluat illa tuis.

¶ Ætas effluit. Cic. de Senect. Præterita enim ætas quamuis longa quum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset stultam senectutem.

Effluit æstas. Cic. ad Atticum, lib. 12. 257.

Effluit genitura morbo, Id est extra fluit, siue sua sponte & nobis nolentibus fluit. De seminis genitalis incontinentia loquitur. Plin. lib. 10. cap. 8.

Mens effluit. Cic. de Claris Orat. Huic minimè mirum est ex tempore dicenti solitam effluere mentem.

Effluunt vires lassitudine. Liu. 7 ab Vrbe.

Effluit vita cum sanguine. Cic. 2. Tusc. Num tu ingemuisse Epaminondam putas, quum vnà cum sanguine vitam effluere sentiret?

Effluunt præteritæ voluptates. Cic. 1. de Fin.

¶ Effluere, per translationem, pro Vulgabitur, & palàm omnibus fieri: quod de iis dicitur qui nihil secreti continere possunt. Terent. Eunuch. 1. 2. Verunque hoc falsum est, effluet.

¶ Præterit, & effluxit. Cic. de Senect. Sed mihi ne diuturnum quidem quicquam videtur, in quo est aliquid extremum. quum enim id aduenit, tam illud quod præterit, effluxit.

¶ Effluere aliquid alicui dicitur, quod ipse oblitus est & memoria excidit. Cic. 6 Verr. Nullo modo possum omnia illius facta aut memoria consequi, aut oratione complecti. Genera ipsa cupio breuiter attingere: vt hoc modo me commonuit Pisonis annulus, quod totum effluxerat.

Dicta animo effluxerunt. Catul. ad Ortalum, 60.

Effluens, entis ([Greek illegible]) Participium. Cic. de Vniuersitat. Itémque in eo influente atque effluente animo diuino, ambitus illigabant.

Effluentia, huius effluentiæ ([Greek illegible]) Plin. lib. 26. cap. 10, Illita quoque radix genitalibus, inhibet non solùm Venerem, sed effluentiam geniture, hoc est seminis in somno effusionem.

Effluuium, effluuij ([Greek illegible]) Plin. lib. 7. cap. 51, Profundi humoris è corpore effluuium.

¶ Effluuium lacus, quo exundat, & se exonerat. Tacit. lib. 12, Quin & conuiuium effluuio lacus appositum magna formidine cunctos affecit: quia vis aquarum erumpens proxima trahebat, &c.

Effoco, effocas, pen. prod. ([Greek illegible]) effocâre, Idem quod suffocare. Senec. de Breuit. vitæ, cap. 1, Aspice illos ad quorum felicitatem concurritur, bonis suis effocantur.

Effodio, effodis, pen. corr. effodi, pen. prod. effossum ([Greek illegible]) effodere, Extra fodere, siue fossam facere, vel aliquid terra exerere. Martial. lib. 13,

Gaudet in effossis habitare cuniculus antris. Plin. lib. 9. cap. 51, Mus marinus in terra scrobe effossa. parit oua, & rursus obruit terra.

Effodere è terra, pro Extrahere. Cic. 2. Offic. Argentum effoderetur penitus abditum. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Effodiuntur opes irritamenta malorum.

Effodere ex terra. Plaut. Pseud. 6.

Effodere alicui oculos, pro Confodere, & excauare. Plaut. Trinum. 8. Terent. Eunuch. 4. 6, Oculi ilico effodientur. Cæsar 7. bel. Gal. Et Cic. 3. de Nat. deorum.

Thesaurum effodere. Pompon. in l. Thesaurus. D. ad exhibend.

Effodit illius memoria pectus meú. Cic. pro Marcello. Id est grauissimum dolorem mihi infligit, quasi pectore penetrato, aperto, & vulnerato.

Effossus, Participium ([Greek illegible]) vt, Oculi effossi. Senec. OEdip. 12. Catul. in Siconium, 103. Et Aurum effossum, Silius, lib. 1.

Effœmino, effœminas, pen. corr. ([Greek illegible]) effœminare, In mollitiem muliebrem atque lasciuiam conuertere: cuius passiuum est Effœminor. Cic. 2. de Nat. deor. Effœminarunt autem eum, Iunonique tribuerunt, quòd nihil eo mollius. Hoc est, aerem fecerunt velut fœminam, Iunonem appellantes. Idem 2. Tuscul. Cogitationibus mollissimis effœminamur. Cæsar 1. bel. Gal. Remollescere homines atque effœminari ea re arbitrantur.

Fortitudinis quædam præcepta sunt, ac penè leges, quæ effœminari virum vetant in dolore. Cic. 1. de Finib.

Effœminatus, pen. prod. Participium ([Greek illegible]) vt, Homo effœminatus. Cic. pro Milone.

Impurus, impudicus, effœminatus. Cic. 3. Philip. Cum autè omnia seruitus misera, tum verò intolerabile est seruire impuro, impudico, effœminato, nonquam ne in metu quidem sobrio.

Effœminatú & molle. Cic. 1. Offic. Quibus in rebus maximè sunt fugienda, nequid effœminatum aut molle, & nequid durum aut rusticum sit. Idem 4. Tuscul. Nam videndum est in vtrisque nequid humile, summissum, molle, effœminatum, fractum, abiectúmque faciamus.

Effœminatæ artes. Plin. in Paneg. Idè ergo populus ille scenici aliquando imperatoris spectator & applausor, nunc in pantomimis quoque aduersatur, & damnat effœminatas artes.

Effœminata opinio ac leuis. Cic. 2. Tusc.

Effœminatæ voces. Plin. in Paneg. Et quis iam locus miseræ adulationis manebat, quum laudes imperatorum ludis etiam & comessationibus celebrarentur, saltarenturque, atque in omne ludibrium effœminatis vocibus, modis, gestibus frangerentur? sed, &c.

Vox effœminata nefariis stupris. Cic. pro Plancio, Fetialis illa vox nefariis stupris, religiosis altaribus effœminata, secum, & illos Consules facere acerbissimè personabat.

Effœminatè, Aduerbium ([Greek illegible]) Cic. 1. Offic. Cauéque nequid indecorè, effœminatéve faciat.

Effœminatio, effœminationis, Verbale. Firmicus libro 7. cap. 16, Omnium libidinum impuritates, cum extrema corporis effœminatione decernunt.

Effœtus, effœta, effœtum ([Greek illegible]) Quod fœtum emisit. Colum. lib. 7. cap. 12, Primus effœtæ partus summouendus est, quoniam tyrunculus nec rectè nutrit.

¶ Effœtus, Id est, emissus. Columel. lib. 8 cap. 5, de gallinis, Postero die quum grex fuerit effœtus, hoc modo deponitur. Hoc est, quum totus pullorum grex fuerit exclusus.

¶ Effœta gallina, Quæ amplius non parit, quasi frequenti partu delassata. Plin. lib. 10. cap. 53. Columel. lib. 7. cap. 3, Effœtus senectute grex. Sic lib. 6. cap. 24. Ita quoque viribus effœtam senectutem dixit Virgilius: hoc est tardam, & declinantem.

¶ Effœtus, Fœtu destitutus, eneruatus, exhaustus, & lassatus à similitudine mulierum, quas partus debiles reddit.

Ætas effœta. Lucret. lib. 2.

Effœtus ager, & effœtum solum. Virgil. lib. 1. Georg. Effœtos cinerem immundum iactare per agros. Vbi Seruius. Effœtos, Continua fertilitate lassatos: sicut etiam frequenti partu effœta dicitur mulier. Columel. in Præfat. Quòd existiment vbertate nimia prioris æui defatigatum & effœtum solum, nequire pristina benignitate præbere mortalibus alimenta.

Effœtum corpus. Cic. de Senect. Libidinosa etenim & intemperans adolescentia effœtum corpus tradit senectuti. Hoc est laxum & debile, ac libidinibus confectum. Ouid. 7. Metam.

Senectus effœta. Virg. lib. 8. Æneid.

Tellus effœta. Lucret. lib. 2.

Tellus calore effœta. Lucret. lib. 6.

Vinitor effœtus. Virg. 2. Georg.

Vires effœtæ. Virg. 5. Æneidos,

-sed enim gelidus tardante senecta
Sanguis habet, frigentque effœtæ in corpore vires.

Effœtæ, id est exhaustæ. & est translatio à mulieribus quas frequens partus debiles reddit. Seruius.

Effœtè, Aduerbium ([Greek illegible]) Martial. lib. 2.

Effœtè, grauiter, citò, nequiter, euge beate.

Effor, Vide AFFARI.

Efforo, efforas, pen. corr. ([Greek illegible]) efforâre, Idem quod perforare. Columel. lib. 9. cap. 1, Erit fissilis stipes, compluribus locis per latus efforatus.

Effractarius, Effractor, Effractura, Effractus, Vide EFFRINGO.

Effrænatus, pen. prod. ([Greek illegible]) dicitur qui cohiberi, & pro arbitrio nostro agi non potest, quasi fræno carens, vel fræno reluctans, aut frænum non metuens. Cic. 3. de Finib. Quis vnquam fuit aut auaritia tam ardéti, aut tam effrænatis cupiditatibus, vt eandem illam rem, &c.

Effrænatus & furiosus. Cic. 2. in Catil. Quò te iampridem tua ista cupiditas effrænata ac furiosa rapiebat.

Languens & Effrænatus, contraria. Cicero 2. de Orat. Eiusdem & languentis populi incitatio, & effrænati moderatio. De munere Oratoris.

Effrænatus animus. Cic. 7. Verr.

Effrænata audacia, vel cupido. Cic. in Catil. Et pro Cluent.

Indomitæ & effrænatæ cupiditates. Cic. 3. Verr.

Proiecta & effrænata cupiditas. Cic. pro Domo sua, At videre hominis intolerabilem audaciam, cum proiecta quadam & effrænata cupiditate.

Effrænatus & præceps furor alicuius. Cic. de Arusp. resp. Pisonis, cuius ego de effrænato & præcipiti furore quid dicam?

Effrænata & indomita libido. Cic. pro Cluent. O libidinem effrænatam & indomitam!

Effrænata Scytharum rabies. Firmicus lib. 1. cap. vltim.

Violentia hominis effrænata. Cic. 13. Philip.

Effrænatus fertur, aut libidine, aut iracundia. Cic. 3. Tuscul.

Homines secundis rebus effrænatos, & sibi præfidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere, vt perspicerent rerum humanarum imbecillitatem, varietatémque fortunæ. Cicero 1. Offic.

Effrænatè, pen. prod. ([Greek illegible]) Aduerb. Cic. 14. Philip. Idem 4. Tusc. An propter infinitum odium tyranni effrænatius in Aruntem inuaserit. Hoc est petulantius.

Temerè & effrænatè incitari ad potiendú. Cic. de Senect. Nullam capitaliorem pestem quàm voluptatem corporis hominibus dicebat à natura datam, cuius voluptatis auidæ libidines temerè & effrænatè ad potiondum incitarentur.

Effrænatio, Verbale ([Greek illegible]) Cic. 5. Philip. Quæ effrænatio impotentis animi?

Effrænus, pen. prod. Adiectiuum ([Greek illegible]) Cui frænum detractum est. Liu. 4. ab Vrbe, Effræno equo in medios ignes infertur.

Amor effrænus. Ouid. 6. Metam.

Gens effræna. Virgil. 3. Georgic. Id est fæua, rectorem recusans. Seruius.

Impetus effrænus. Senec. Agam. 12.

Iuuenta effræna. Stat. 1. Achil.

Licentia effræna. Claud. de bello Getico.

Mors effræna. Id est violenta. Senec. Hippol. 2.

Effræno nimbos æquare profatu. Stat. 5. Sylu. Profatum effrænú intelligit orationem solutam & rhetoricam.

Effrico, effricas, pen. corr. ([Greek illegible]) effricâre, pro Fricando excutere. Senec. epist. 96. At illis, aut hebetibus & obtusis aut mala consuetudine obsessis, diu rubigo animorum effricanda est.

Effringo, effringis, effregi, pen. prod. effractum (διαῤῥήγνυμι) effringere, Idem quod frangere, vel vi quadam & maximo impetu concutere & disrumpere. Terent. Adelph. 1.2,
Fores effregit, atque in ædes irruit alienas. Cic. 6. Verr.
Animam effringers. Seneca Herc. Oeth. 11,
Vtinam liceret stipite ingesto impiam
Effringere animam.
Corpus effringere. Seneca Theb. 2.
Effringere thesaurum. Plin. lib. 34. cap. 7.
Effringere dicuntur agricolæ, quum excitatæ grandiores glebæ franguntur. Author Varro. Imò vero Offringere, vtque per quartã vocalem. Vide Varronem lib. 1. cap. 29.

Effractus, Participium (διαῤῥαγείς.) Cic. pro Murena, Iámque vrbem sibi Mithridates Asiæ ianuam fore putauisset, qua effracta & reuulsa, tota pateret prouincia.
Effractus fame, per translationem dictum, pro consumptus. Plaut. Capt. 8, Neque ieiuniosiorem, neque magis effractum fame vidi.
Cerebrum effractum. Virg. 5. Æneid.
Cista effracta. Horat. 1. epist. 18.
Vrbs effracta. Stat. 9. Theb.

Effractor, Verbale (τοιχωρύχος.) Paulus in l. 3. D de Officio præfecti vigilum, Cognoscit præfectus vigilum de incendiariis, effractoribus, furibus, &c. Idem in l. Finali. D. de effractoribus. In effractores variè animaduertitur. Vlpian. eodem tit. l. 1. Sed enim diuus Marcus effractorem equitem Romanum qui effracto perforatóque pariete pecuniam abstulerat, quinquennio abstinere iussit prouincia Africa vnde erat, & Vrbe, & Italia.

Effractarius (διαῤῥήκτης) Qui effringit. Senec. epist. 69, Vile videtur quicquid patet: aperta effractarius præterit.

Effractura, effracturæ, penult. prod. Ipse effringendi actus. Paulus in l. 3. D. De offi. præf. vig. Effracturæ fiunt plerunque in insulis horreísque, vbi homines pretiosissimam partem fortunarum suarum reponunt.

Effugio, effugis, pen. corr. effugi, pen. prod. (ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀλύσκω, ἀλεείνω) effugitum, effugere, eiusdem cum suo simplici significationis.
Longè effugere. Lucret. lib. 3.
Nunquam hodie effugies. Virg. 3. eclog. 3.
Nihil te effugiet, atque omne quod erit in re, occurret atque incidet, si modò rerum vsum percalluerís. Cic. 2. de Orat.
Effugere ex vrbe. Plaut. Trinum. 10. Et apud Cæsarem, 8. bel. Gall. Effugere ex agris.
Effugit eex e manibus. Cic. pro Lege Manil.
Effugere de prælio. Cic. 2. Philip.
Per manus infestas effugere. Ouid. 6. Fast.
Effugere mari. Cic. 7. Verr. Neque mari effugere vllo modo.
Effugit fors ex sitella, quum nomen alicuius in sitella, vel cistella positum, coniectum, perit & euanescit. Plaut. Casin. 8.
Effugere patria. Plaut. Merc. 12,
Clam patrem patria hac effugiam, aut aliquid capiam consilij.
Effugit memoria. Plaut. Bacch. 1,
Vbi me effugerit memoria, ibi tu facito vt subuenias soror.
Voluptas effugit. Stat. 1. Sylu. 6.
¶ Effugere, pro Vitare ponitur, vel (vt ait Donatus) in totum fugere.
Oculorum aciem effugere. Vide ACIES 2.
Amorem alicuius effugere. Ouid. 3. Metam.
Effugere calumniam Cic. pro Cluent.
Effugere catenas, aut vincula Horat. 2. Serm. sat. 7.
Crimen aliquod effugere. Ouid. 7 Metam.
Crimen inconstantiæ. Cic. 5. de Finib. Et crimen ineptiarum, Cic. 3. de Orat.
Maximos cruciatus præcipiti via effugit. Quint. in Procem. lib. 6.
Diem aliquem. Cic. 4. Verr. Sperabat Heraclius, si illum effugisset, ante alteram, &c.
Dolores intolerabiles effugere. Cic. Qu. frat. lib. 1. 4.
Incursum alius effugere. Lucret. lib. 3.
Infamiam crudelitatis. Cic. pro Lege Agr.
Maculam aliquam. Terent. Adelph. 5. 8.
Maledictum omne effugere. Cic. pro Flacco.
Manus, Cic. in Somnio. Nuptias, Terent. And. 2. 1.
Mortem non effugiunt. Virg. 11. Æneid.
Offensionem. Cic. 3. Verr. In quibus non dubito quin offensionem negligentiæ vitare atque effugere non possim.
Peccata effugere. Ouid. 2. de Arte.
Pericula effugere. Lucan. lib. 1.
Periculum. Cæsar 4. bel. Gal.
Plagam Cic. Attico, lib. 7. rat. Pœnas, lib. 3. de Nat. deor.
Scelus aliquod effugere. Ouid. 10. Metam.
Speciem alicuius effugere. Cic. de Claris Orat.
Vincula effugere. Horat. 2. Serm. sat. 3,
Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus.
Visus alicuius effugere. Ouid. 3. Fast.
Vituperationem. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334.

Effugiens, Participium (ἐκφεύγων.) vt, Anima effugiens. Lucanus lib. 3.

Effugiendus (ἐκφευκτέος.) Ouid. 2. de Arte, Hac nobis Minos effugiendus ope. Verba sunt Dedali.

Effugium (καταφυγή, ἀποφυγή) idem quod Refugium, vt Mali vnicum effugium. Senec. Hippol. 2.
Assequi effugium. Cic. 7. Verr. Eum ciuem Romanum esse diceret: apud te Prætorem si non effugium, ne moram quidem mortis, mentione atque vsurpatione ciuitatis assequi potuerit?
Habere effugium. Cic. 2. de Nat. deor. Alias esse cornibus armatas, alias habere effugia pennarum.
Insidere effugia. Tacit. lib. 3, Qui effugia insederant. Id est loca per quæ effugere poterant.
Patet effugium. Liuius 4. bell. Pun. Vt, si effugium patuisset in publicũ, impleturæ vrbem tumultu fuerint. Id est locus vel via fugæ.
Præcludere effugium alicui. Lucret. lib. 1. Id est iter quo effugere possunt.

Effulcio, effulcis, effulciui, effultum (ὑποστηρίζω) effulcire, Idem quod fulcire: nisi quid addat præpositio. Virgilius 7. Æneidos, de Latino.
Centum lanigeras mactabat rite bidentes:
Atque harum effultus tergo, stratísque iacebat Velleribus,
Atria effulta montibus. Id est marmore exciso è montibus. Stat. 1. Thebaid.
Fulmine effulta metallis. Stat. 3. Sylu. 1.

Effulgeo, effulges, effulsi, effulsum (ἐκλάμπω) effulgere, Idem quod vehementer fulgere. Liu. 8. bel. Pun. Nisi ex vehementi sole, qualis inter graues imbre nubes effulget, &c. Et apud Virg. 9. Æneid. Effulsit oculis lux. Et lib. 8,
-instructo Marte videres
Feruere Leucaten, auróque effulgere fluctus.
Ex hoc effulsit illud. Plin. lib. 4. cap. 1, Omnis Græciæ fabulositas, sicut & literarum claritas, ex hoc primum sinu effulsit.
Ostro effulgens Lælius. Silius lib. 16.

Effundo, effundis, effudi, effusum, pen. prod. (ἐκχέω, ἐγχέω, συγχέω) effundere, Fundendo in terram spargere. Plautus Asin. 5,
Effundis cibum: aues assuescunt.
Redundare & effundi dicitur mare. Cic. 2. de Natura deorum, Eadémque ratione mare quum supra terram sit, medium tamen terræ locum expetens, conglobatur vndique æquabiliter, neque redundat vnquam, neque effunditur.
Effunditur amnis in Atlanticum oceanum. Plin. lib. 3. cap. 1.
Fletus effundere. Virg. 2. Æneid.
Lacrymas effundere. Cic. pro Plancio, Nunc timeo ne nihil tibi præter lacrymas queam reddere, quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudisti.
Effundere sanguinem pro Rep. Cic. pro Milone.
¶ Effundere se dicitur ciuitas. Cicero ad Brutum, Timore quodam perculsa ciuitas tota ad se se cum coniugibus & liberis effundebat.
Copiam oratorum effudit ætas. Cic. de Claris Orat. Hæc enim ætas effudit hanc copiam.
Effudit sese in publicum maxima frequentia mulierum. Liu. 4. bel. Macedonici, Aliquanto maior frequentia mulierum postero die sese in publicum effudit.
Effudit omnes studium certaminis. Liu. 10. bel. Pun. Ita tum à paucis prælio accenso, omnia vtrinque postremo equitum certaminis studium effudit.
Celerius se effundere. Quint. lib. 1. cap. 3, Vt quæ summo solo sparsa sunt semina, celerius se effundunt.
Effuderunt omnibus portis ad opem ferendam. Liuius 8. bel. Maced. Et 6 bel. Pun.
Effuderant se ex omni prouincia legationes ad famam aduentus eius. Liuius 5. bel. Pun.
¶ Effundi ad luxuriam. Liuius 4. bel. Maced. Sine qua lege quum per tot annos matronæ optimis moribus vixerint: quod tandem, ne abrogata ea effundantur ad luxuriam, periculum est?
Effundere se in aliqua libidine, & Continere, contraria. Cicero in Parad. An temperantem qui se in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit?
Effundere atque consumere aliquid per luxuriam. Cic. pro Rosc. Amer. Et ibidem, Effusus sumptus.
In questus, lacrymas, vota effundi. Tacitus libro 1, Ac patres, quibus vnus metus, si intelligere viderentur, in questus, lacrymas, vota effundi, ad deos, ad effigiem Augusti, ad genua ipsius manus tendere.
¶ Effundere ærarium. Cicero 3. Tuscul. Idem pro Lege Agrar. Spoliemus orbem terrarum, vendamus vectigalia, effundamus ærarium.
Animam effundere. Virg. 1. Æneidos,
-mene Iliacis occumbere campis
Non potuisse? tuáque animam hanc effundere dextra?
Crines effundere vertice. Lucan. lib. 1.
Autumnus effundit fruges. Horat. 4. Carm. ode 7.
Furorem vinolentũ in aliquem effundere. Cic. Cornific. lib. 12. 25. Sic sum in Antonium inuectus, vt ille non ferret, omnémque suum vinolentum furorem in me vnum effunderet.
Herbas effundũt inimicissimas frugibus segetes fœcundæ & vberes. Cicero in Orat.
Effundere honores in mortuum. Cic. ad Brutum.
Effundere primum impetum feruido ingenio & cæca ira. Liu. 8. bel. Maced. Si primum impetum, quem feruido ingenio & cæca ira effundunt, sustinuerimus, &c.
Effundere iram in aliquem. Liu. 9. bel. Maced. Infensus omnibus in Maronitas iram effundit.
Ira effundi. Valer. 7. Argon.
Minas effundere. Lucan. lib. 5.
Odium. Cic. Lentul. lib. 1. 9, Sed quum inclusum illud odium multarum in me iniuriarum, quod ego effudisse me arbitrabar, residuum tamen, &c.
Effundere patrimonium, Prodigere, consumere. Terent. Adelph. 5. 9. Cic. 2. Offic. Multi enim patrimonia effuderunt inconsultè largiendo. Idem 3. Philip.
Pauorem. Liu. 10 ab Vrbe, Incompositísque aduersus equestrem procellam subitum pauorem effundit.
Querelas effundere. Lucan. lib. 2.
Questus effundere pectore. Virg. 5. Æneid.
Rabiem. Silius lib. 12.
Remedia Reipub. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24, Qui omnia remedia Reipub. effuderunt.

Extremum spiritum. Cic. 14. Philipp. Qui extremum spiritum in victoria effudistis.

Verba effundere. Ouid. 1. Trist. eleg. 3.

Dolor effudit verba. Seneca Medea, 7.

Effundere vim telorum ingentem in inimicos. Liu. 7. bel. Pun.

Vires effudit in ventum. Virg. 5. Æneidos,

Entellus vires in ventum effudit.

Vitam effundere. Ouid. epist. 7.

Effundere vocem in turbam. Cic. pro Flacco, A iudicibus oratio auertitur, vox in coronam, turbámque effunditur.

¶ Effundere quæ tacueramus. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334, Dij immortales, quàm valde ille reditu, vel potius reuersione mea lætatus, effudit illa omnia quæ tacuerat: vt recordarer illud tuum.

¶ Effunditur stomachus in vomitiones. Plin. lib. 23. cap. 1. De iis quibus stomachi facultas, quam retentricem vocamus, est corrupta aut imbecilla, vel iis qui facilè nauseant.

¶ Effundere ac profligare peditatum. Sallust. Effuso ac profligato peditatu paulatim retrocedere ceperunt.

Effusus, penult. prod. Participium { ἐκκεχυμένος } Plinius libro 9. cap. 29.

Effusus Tyberis super ripas. Liu. 1. ab Vrbe.

Agris effusa iuuentus. Virg. 7. Æneid.

Effusa velut ad spectaculum triumphi multitudo omnis. Liuius 10. bel. Pun. Plin. lib. 8. cap. 40.

Effusi in fugam. Liuius 2. bel. Macedon. Pars in fugam effusi sunt, pars, &c.

In amorem alicuius effusus. Tacit. lib. 1, Dum Mecœnati obtemperat effuso in amorem Bathylli.

In lachrymas effusus. Tacit. lib. 4, Effusum in lachrymas Senatum victo gemitu, simul oratione continua erexit.

In luxum, & epulas, & nocturnos cœtus effusi. Tacit. lib. 20.

Ad preces, lachrymásque effusus. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Effusi in Venerem Numidæ. Liu. 9. bel. Pun.

Nos contra effusi lachrymis. Virg. 8. Æneid.

Effusus in aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 4. 79, In nos verò suauissimè hercule est effusus.

¶ Aquæ effusæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.

Crines effusa sacerdos. Virg. 4. Æneid.

In verbis effusior cultus. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Ruunt effusi carcere currus. Virg. 5. Æneid.

Effusus cursus. Liu. 8. bel. Pun. Attalus inermis atque incompositus, cursu effuso mare ac naues petit.

Effusa fuga. Liu. 7. ab Vrbe. Et lib. 1.

Fuga effusior, minor cædes. Liu. 3. ab Vrbe.

Effusis ac dissipatis fructibus. Cic. 2. de Lege Agrar.

Grandine effusa præcipitant nimbi. Virg. 10. Æneid.

Effusissimis habenis inuadere hostem. Liu. 7. bel. Maced.

Imber effusus nubibus. Virg. 4. Georg.

Italia effusa. Cic. pro Deiotaro.

Iubæ effusæ per colla. Sil. lib. 16.

Effusa lætitia. Liu. 5. bel. Maced. Exceptus ingenti fauore multitudinis, cum plausibus, clamoribúsque, & quibus aliis lætitia effusa vulgi significatur.

Licentia effusa. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Effusæ opes. Plin. lib. 7. cap. 25.

Risus effusus. Claud. 3. de Raptu Proserpinæ,

Protinus effuso lætam se fingere risu.

Effuso sinu. Liu. 1. bel. Pun. Et quum is iterum sinu effuso bellum dare dixisset, accipere se omnes responderunt.

Effusus, penult. prod. { ἄσωτος } Nomen ex Participio. Cic. pro Cælio, Quis in largitione effusior? Id est, magis prodigus.

Effusè, penult. prod. Aduerbium { ἐκκεχυμένως } Abundanter, aut prodigaliter. Cic. pro Cælio, Si vidua liberè, proterua petulanter, diues effusè, libidinosa meretricio more viueret.

Effusè inuehentem sese hostem absterruit. Liu. in bel. Pun.

Effusè aliquam diligere. Plin. epist. 150.

Largè effuséque donare. Cic. pro Rosc. Amer. Non pauca suis adiutoribus largè effuséque donabat.

Effusè exultat animus. Cic. 4. Tuscul.

Effusè fugere. Liu. 3. ab Vrbe.

Effusè petulans. Cic. in Pisonem.

Effusè vastare agrum nobilissimæ fertilitatis. Liu. 7. bel. Pun.

Effusio, Verbale { ἔκχυσις } vt Effusio aquæ. Cic. 2. de Nat. deor.

Effusiones hominum ex oppidis. Cic. in Pisonem.

¶ Effusio animi, cui Contractio opponitur. Cic. 4. Tuscul. Eodem enim vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio.

¶ Effusio, Prodigalitas. Cic. pro Rosc. Amer. In hac vita iudices, quos sumptus quotidianos, quas effusiones fieri putatis?

Effusio pecuniarum. Cic. ad Attic. lib. 2. 32.

Effusio in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 7. 123. Illud probè iudicas, neque satis pro meis officiis, pro ipsius in alios effusione illum in me liberalem fuisse. Id est liberalitate.

Inducta effusio. Liu. lib. 4. Decad. 5, Nôdum hac effusione inducta bestiis omnium gentium Circum complendi.

Liberalitatem effusio imitatur. Cic. in Partit.

Effusores, qui patrimonium peculiúmve temerè & largè expendunt, dissipantque. Verbum fuit admodum familiare diuo Cæsari Imperatori Augusto Frid. tertio. Ex Speg.

Effutio, effutis, penult. prod. effutiui, effutitum { φλυαρέω } effutire, Imprudenter & impræmeditate loqui, nulla habita temporis, verborum, aut personarum ratione. Terent. Phorm. 5. 1,

Eo perperam olim dixi, ne vos fortè imprudentes foris

Effutiretis. Vbi Donatus, Effutiretis, Eloqueremini, euacuaretis, exinaniretis: ab eo quod est effundere. Translatum est à vase, futili nomine: quod patulo ore, fundo acuto instabile, nihil prorsus continet. Vnde futilis dicitur eiusmodi, vt nihil intra se contineat, & semper inanis sit. Horat. in Arte Poetica,

Effutire leues indigna tragœdia versus.

Effutire aliquid extempore. Cic. 5. Tuscul.

Temerè de re aliqua effutire. Cic. 1. de Nat. deor. Certè ita temerè de mundo effutiunt, &c.

Multa effutire. Lucret. lib. 5.

Effutire (inquit Nonius) Est cum mendacio dicere. Cic. 5. Tusc. Nec hæc sic agit, vt ex tempore quasi effutire videatur. Lucretius, Multa licet simili ratione effutiat ore. Nonius.

Effutiens, entis, Participium { φλυαρῶν. } Cic. 1. de Nat. deor. Quam bellum erat Vellei confiteri potius nescire quod nescires, quàm ista effutientem nauseare, atque ipsum sibi displicere.

Effutitus, penult. prod. Participium { πεφλυαρημένος. } Cic. 2. de Diuinat. Quorum partim ficta apertè, partim effutita temerè, nunquam ne mediocri quidem cuiquam, non modò prudenti probata sunt.

E　　G

EN. Eger.

EGELASTA, æ { Ἠγέλαστα } Oppidum est citerioris Hispaniæ, natiui salis fodinis nobilitatum. Plin. lib. 31. cap. 7, In Hispania quoque citeriore Egelastæ cæditur sal glebis penè translucentibus, cui iampridem palma inter omnia salis genera à plerisque medicis præbetur.

Egelestani, Hispaniæ citerioris populi, in conuentu Carthaginiensi, inter stipendiariorum celeberrimos à Plin. numerati, lib. 3. cap. 3.

Egelidor, penult. corr. egelidaris { χλιαίνομαι } egelidári. Gelu dissolui. Sidonius, Egelidarentur fibræ glaciales.

Egelidus, penult. corr. Adiectiuum { χλιαρός } Quod non est calidum neque frigidum, Tepidum. Seruius pro valde frigido exposuit. Virgilius 8. Æneid. Vt procul egelido secretum flumine vidit.

Aqua egelida. Suet. de Aug. cap. 82, Vngebatur sæpius, sudabat ad flammam: deinde perfundebatur egelida aqua vel sole multo tepefacta.

Notus egelidus. Ouidius,

Et gelidum Borean, egelidúmque Notum.

Tepores egelidi. Catullus ad seipsum, de aduentu veris, 43.

Ver egelidum. Colum. lib. 10. 27,

Nunc ver egelidum, nunc est mollissimus annus.

Vinum egelidum. Celsus lib. 3. cap. 22, Tum & vinum, si tussis non est, potui frigidum dandum: si æstas est, egelidum.

Egeo, eges, egui { ἐνδέω, δέομαι } egêre, Aliqua re opus habere. Et tam genitiuo quàm ablatiuo iungitur. Cic. 2. de Finibus, Qui consumpto patrimonio egeant.

Æris egere. Horat. 1. epist. 6.

Authoritate egere. Cic. de Claris Orat. C. Macer authoritate semper eguit.

Egere auxilij. Cæsar 6. bel. Gall.

Auxilio alicuius egere. Cic. Caninio, lib. 2. 16, Quiduis se perpeti malle, quàm videri eguisse auxilio meo.

Egeo consilij & consilio. Cic. Attic. lib. 7. 140, Egeo consilij: quod optimum factu videbitur, facies. Vide CONSILIVM.

Consolatione egere. Cic. Titio, lib. 5. 16.

Eorum qui copiis egent, infinita est multitudo. Cic. 1. Offic.

Eget humanitate. Plin. epist. 114. lib. 5, Cui tanto maior humanitas exhibenda est, quanto illa magis eget: homo probus, officiosus, literatus.

Non eget interpretatione. Plin. epist. 115. lib. 6, Ita hoc sæpe referebat, præcipere solitum suscipiendas esse causas, aut amicorum, aut destitutas, & ad exemplum pertinentes. Cur amicorum, non eget interpretatione.

Literis de philosophia, non egere. Cic. 2. de Diuinat. Magnificum illud etiam, Romanísque hominibus gloriosum, vt Græcis de philosophia literis non egeant.

Mentis egere. Ouid. 2. Trist.

Moderamine egere. Ouid. 2. Metam.

Monitoris egere. Horat. 1. epist. 19.

Oculis ad cernendum egere. Cic. 2. de Nat. deor. Quum oculis ad cernendum non egeremus, vt qui tanquam inuoluti quiescerent.

Officio egerere. Ouid. 5. Fastorum.

Ope egere. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Eget pudoris. Plaut. Amph. 8,

Saltem tute si pudoris egeas, sumas mutuum.

Egeo rationis. Martial. lib. 6,

Bella velint Martémque ferum, rationis egentes.

Rationis egere res dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ non modò vt fierent, ratione eguerunt, sed intelligi qualia sint sine summa ratione non possunt.

Egere rebus omnibus. Cicero ad Atticum, lib. 11. Etsi egeo rebus omnibus.

Eget ille Senatu, Equitibus Romanis, populo, vrbe, ærario, vectigalibus, cuncta Italia, prouinciis omnibus, exteris nationibus. Cic. 2. in Catilin.

Tempore egere. Cicero Q. frat. lib. 3. 21, Incredibile est mi frater, quàm egeam tempore.

Egeo tui abeuntis. Plaut. Asin. 12,

Cur me retentas? Pu. quia tui amans abeuntis egeo.

Voce egere. Ouid. 6. Fast.

¶ Eget foris. Plaut. Mil. 10, Quum apud te exemplum experiundi habeas, non eges foris. Id est non est quod quæras foris.

Indignè egere. Cic. Antequam iret in exil. Quondam amicorum multorum præsidio munitus, nunc partim ab inuidis, partim ab inimicis circumuentus eget indignè.

¶ Egere, Egenum & inopem esse. Cicero ad Brutum, Siquidem etiam Themistocli liberi eguerunt. Id est ad extremam paupertatem redacti fuerunt. Budæus.

¶ Egêtur acriter. Plaut. Pseud. 5,

Quid agitur Callidore? c. amatur, atque egêtur acriter.

Egens, egentis, om. gen. { ἐνδεής, ἄπορος } Dicitur inquit Festus, velut exgens, cui ne gens quidè sit reliqua. Est enim propriè egens, cui desunt

necessaria ad victandum. Terent. Phorm. 2.3, Egens relicta est misera: ignoratur parens. Cic. de Amicit. Quocirca & absentes adsunt, & egentes abundant, & imbecilli valent.

Egens æquè est is qui non satis habet, & is cui nihil satis potest esse. Author ad Herenn. lib. 4.

Egentes, inanésque discederent. Cic. 4. Verr.

Egens, egentior, egentissimus. Cic ad Atticum, lib. 6. 111, Nihil illo regno spoliatius, nihil rege egentius. Ad eundem, lib 9. 175, Egestates tot egentissimorum hominum.

Egentissimus in sua re est, insolens in aliena. Cic. pro Rosc. Amer.

Serui & egentes. Cic. Attico, lib. 14. 306, Seruique & egentes in tecta nostra cum facibus immissi.

Animo egens. Catull. epigr. 58.

Artis egens. Stat. 6. Thebaid.

Coloris egens tellus. Ouid 5. Fastorum,

Prima per immensas sparsi nouus semina terras,
Huius egens tellus antè coloris erat.

Egens consilij. Plaut. Bacchid 15,
-nequior nihil est,
Quàm egens consilij seruus, nisi habet pectus multipotens.

Animus delictorum egens. Horat. 4. Carm. ode 8.

Fortuna egens homo. Cic. pro Flac. Quid ergo vnus Asclepiades, fortuna egens, vita turpis, existimatione damnatus, &c.

Fructu amoris egens. Propert. lib. 3. eleg. 20.

Frugis egens. Ouid. 11. Metam.

Lucis egens aer. Ouid. 1. Metam.

Egens opum. Plaut. Rud. 7,
Nunc tibi amplectimur genua egentes opum.

Egens rebus omnibus. Cic. Domitio, lib. 7. 22, Necquid tibi pollicerer, ipse egens rebus omnibus, &c. reperiebam.

Egenus, penult. prod. Adiectiuum, Pauper. Liuius 9. ab Vrbe, Omnium egena corpora humi prostrauerunt.

Lucis egenus. Lucret. lib. 3.

Rerum cunctarum egenus. Sil. lib. 8.

Decoris & frontis egenum corpus. Sil. lib. 6,
Nulla viro species decorisque, & frontis egenum Corpus.

Egenæ res. Plaut. Pœnulo, 3.1,
Sæpe ego res multas tibi mandaui Milphio,
Dubias, egenas, inopiosas consilij. Idem Capt. 7,
Neque me vnquam deseruisti neque factis, neque fide,
Rebus in dubiis, egenis. Virg 8. Æneidos,
-& te quoque dignum
Finge deo, rebúsque veni non asper egenis.

In rebus egenis supplex. Virg. 6. Æneid.

Egestas, egestatis, penult. prod. { ἀπορία, ἀχρηματία } Indigentia. Virg. 1. Georgicorum,
-labor omnia vincit
Improbus, & duris vrgens in rebus egestas. Cæsar 6. belli Gallici. Cic. 4. de Finib.

Inopia atque egestas. Cic. 2. in Catil.

Egestas ac mendicitas. Cicero in Parad. Itaque istam paupertatem, vel potius egestatem ac mendicitatem suam nunquam obscurè tulisti.

Animi egestas. Cicero in Pisonem, Non capiunt angustiæ pectoris tui, non recipit leuitas ista, non egestas animi, non infirmitas ingenij sustinet, non insolentia rerum secundarum tantam personam, tam grauem, tam seueram.

Copiarum egestas. Tacitus lib. 20, Nihil æquè exercitus nostros, quàm egestas copiarum fatigabat.

Linguæ egestas. Lucret. lib. 1.

Egestas patrij sermonis. Plinius epist. 83, In deterius quidem accidit hoc: primum imbecillitate ingenij mei: deinde inopia, ac potius egestate patrij sermonis.

¶ Aeris egestas. Lucret. lib. 3. Vide ACAR.

Crudelis egestas. Valer. 4 Argon.

Dira egestas. Iuuen. sat. 15.

Feralis egestas. Claud. ad Adrianum, 1.

Grauis egestas. Lucanus,
Non sibi, sed grauis est domino quæ seruit egestas.

Infelix egestas. Claud. 1. in Ruf.

Ingeniosa egestas rerum. Claud. 3. de Raptu Proserpinæ.

Mortalis egestas. Virg. 3. Georg.

Obsita pannis egestas. Lactant. in Phœnice, non procul ab initio,
Luctus acerbus abest, & egestas obsita pannis.

Proclius sceleri egestas. Silius lib. 13.

Sordida egestas. Virg. in Ætna,
Non est diuitiis tam sordida rebus egestas.

Tristis egestas. Seneca Thyeste, 3.

Turpis egestas. Virg. 6 Æneid.

¶ Afferre egestatem, Vide AFFERO.

Amittere egestatem, Vide AMITTO.

Copiæ cum egestate confligunt. Cic. 2. in Catil.

Vitam in egestate degere. Cic. pro Rosc. Amer.

Esse in egestate. Cicero 1. de Inuent. Si propter inopiam in egestate estis, pecuniam non habetis, &c.

Sustentare egestatem. Cic. Post. red. in Senatu, Egestatem & luxuriam domestico lenocinio sustentauit.

Terras enim dubiam mentem rationis egestas. Lucret. lib. 5.

Vrgens egestas. Virg. 1. Georg.

EGERIA, inquit Festus, Nympha fuit, cui sacrificabant prægnantes, quòd eam putabant facilè fœtum vtero egerere. Vide AARIA.

Egermino, egerminas, penult. corr. { ἐκβλαστάνω } egerminâre, Idem quod germinasse. Columella libro 4. capite 5, Bipedaneis scrobibus malleolus deponitur: qui quum egerminauerit, ad vnam materiam reuocato. Idem libro 4. cap. 17, Quæ infra trunci caput egerminauerint.

Egero, egeris, penult. corr. egessi, egestum { ἐκκομίζω, ἐκφέρω } egerere, Extra gerere, siue portare. Colum. lib 2, Autum primum habetur stercus quod ex columbariis egeritur. Cato cap. 37. Et Plinius libro 2. capite 106.

Egerit aquam fons. Plin. epist. 101. lib. 5. Idem epist. 273, Idem lacus in flumen egeritur.

Dapes egerere. Ouid. 6. Metamorphoseos,
Et modò si posset, reserato pectore diras
Egerere inde dapes, emersaque viscera gestit.

Dies egeritur querelis & questu. Valerius 8. Argonaut. Hoc est, transfigitur, exigitur.

Dolor egeritur. Ouid. 4. Trist. eleg 3.

Gaza egeritur. Lucan. lib. 3,
Tunc Orientis opes, captorúmque vltima regum
Quæ Pompeianis prælata est gaza triumphis,
Egeritur.

Iras egerere. Stat 4. Sylu. eleg. 4,
-fractas vbi Vesbius egerit iras
Æmula Trinacriis voluens incendia flammis.

Egerere prædam ex hostium tectis. Liu. 6. ab Vrbe.

Puerperia egerere. Plin. lib. 7. cap. 11.

Egerere sermones, pro Disponere. Senec. epist. 67, Multi nobis sermones fuerunt, quos subinde egeram, & ad te permittam.

¶ Egerere, pro Educere ex aliquo loco, l. 25. L. 52. §. si solphatariæ. D. De furt.

Egestus, Participium { ἐκκομισθείς } Columel. lib 2. cap. 2, Sed & si velis scrobibus egestam humum recondere, &c.

Tellus egesta scrobibus. Ouid. 7. Metam.

Egestus, Verbale { ἐκφορά } Seneca lib. 3. de Natur. quæst. Quemadmodum corpora nostra ad egestum venter exhaurit, &c.

Egestio, Verbale { ἐκφόρησις } Plin. epist. 159. Hoc tunc votum Senatus, hoc præcipuum gaudium populi, hæc liberalitatis materia gratissima, si Pallantis facultates adiuuare publicarum opum egestione contingeret.

Egeries, egeriei, fœm. gen. Solinus cap. 53. Quum in fugam vertitur, proluuie citi ventris fimum egerit per longitudinem trium iugerum: cuius ardor quicquid attigerit, adurit: ita egerie noxia summouet insequentes. De Bonaso animali.

EGESINVS, Philosophus, Euandri auditor, cuius meminit Cic. Acad. quæst lib. 2. & 4.

EGESTA { Ἔγεστα } ciuitas in Sicilia quam Æneas condidit, & ab Acestis matre Egesta eam nominauit. Plinius libro 31. capite 6. Hæc nunc Segesta dicitur, præposita ei litera s, ne obscæno appellaretur nomine.

EGESTA { Ἔγεστα } filia Hippotæ Troiani, quã, ne marinæ belluæ ob periuria Laomedontis secundum Apollinis responsa traderetur, pater impositam nauiculæ misit quò fors tulisset. quæ tandem ad Siciliam delata, à Crimiso fluuio in canem conuerso compressa, Acesten edidit, Vide Seruium in 5. Æneid.

Egestas, Vide EGEO.

EGETTA, Ciuitas in Sicilia, cuius meminit Cic. 5. Verr.

EGILIVS, Viri proprium, de quo Cicero 2. de Oratore, Egilius homo festiuus.

EGINIVM { Αἰγίνιον } Tymphæorum oppidum, Ethiciæ confine atque Triccæ. Author Strab. lib. Geograph 7.

EGNATIA { Ἐγνατία } Ptolemæo, Apulorum vrbs Ionio pelago, hodie *Anaznatium*, teste Oliuario in Melam.

EGNATIA nympha in Apulia celebrabatur, à qua & loci nomen, vbi dicã cultam fuisse proditum est, in cuius ara lignis superpositis extructisque, ignem sua sponte excitari accendíque ab antiquis existimabatur. Plin. lib. 2. miraculi meminit, non autem nymphæ. Vide Hesiod. in Theogon. & Alex. ab Alex. lib. 4 cap. 17.

EGNATIVS. Cicero pro Cluentio, Cn. Egnatius à Censoribus Senatu motus.

EGNATIVS Mecennius, Romanus quidam fuit, qui vxorem, quòd vinum bibisset è dolio, interfecit, cumque cædis postularetur, à Romulo est absolutus. Author Plin. lib. 14. cap. 19.

EGNATVLEIVS Lucius, de quo Cic. Philip. 3, L. Egnatuleius Quæstor, cum quarta legione ab Antonio ad Octauium defecit.

Ego, mei vel mis, mihi, me, à me. Pronomen { ἐγώ, ἐγών } Tractũ à Græcis ἐγώ.

Ego, in principio narrationis. Terentius Andr. 1.1, Ego postquam te emi à paruulo, &c. Cic. ad Lentulum, lib. 1, Ego omni officio ac potius, &c. Semper grauis est inceptio orationis (inquit Donatus) quæ exordium sumit a pronomine ego.

Ego sum Æschinus, aperite. Terent. Adelph. 4 4.

Dico ego mihi insidias fieri. Terent. Eun. 3 3.

Sed quid ego? cur me excrucio? Terent. Andr. 5. 3.

Nunc ego & illam scelestam esse, &c. Terent. Eun. 1. 2.

Volo ego adesse hic aduocatos nobis, &c. Terent. Eun. 4. 6.

Et quidem ego. Terent. And. 5 6.

Quis igitur eum ab illis abstraxit, nisi ego? Terent. Andr. 3. 2.

Imò ego te obsecro. Terent. Eun. 3. 5.

Ego verò. Cic. ad Attic. lib. 12. 215, Quòd te excusas: ego verò & tuas causas nosco & mea interesse puto, te istic esse. Ibidem, Quòd rogat, vt in bonam partem accipiam, siqua sint in tuis literis quæ me mordeant: ego verò in optimam Subaudi, partem.

Ego verò maneo. Terent. Eun. 5. 2.

Ego verò istuc ego. Per ironiam dictum. Terent. And. 1. 2.

Ego, tu, Discretiuè. Terent. And. 5. 6,
-more hominum euenit, vt quod sim nactus mali,
Prius rescisceres tu, quàm ego quod tibi euenit boni.

¶ Ego faxim, & ego faciam, ratio est loquẽdi seculi prisci, pro Fiet, eueniet. Plautus,
Si erit, ego faciam, vt pugnam inspectes non bonam. Et in Aulularia,

Ego faxim muli pretio qui superent equos,
Sient vtiliores gellicis canterius. Turnebus.

¶Ego, pro Quod ad me attinet. Sallustius in Procemio Catilin. Sed multi mortales dediti ventri atque somno, indocti, incultique, vitam sicuti peregrinantes transegère. Quibus profectò contra naturam corpus voluptati, anima oneri fuit. Eorum ego vitam mortémq; iuxtà æstimo. Quasi dicat, Hæc est mea sententia.

¶Ego ille, Vide ille.

Ego sum ille Consul, cui, &c. Cic. 4. in Catil.

¶Ego idem dixi. Cic. 1. in Catil. Dixi ego idem in Senatu, cædem te optimatum contulisse in ante diem v. Calend. Nouemb.

Idem ego. Cic. pro Sylla, Atque idem ego neque P. Syllam supplicem ferre, &c. potui.

¶Egomet, penult. corr. Plautus Mercatore, 22, Egomet mihi comes, calator, &c. Idem Mostell. 6, Egomet inquam vidi. Terentius Adelph. 4.3, Egomet narrabo quæ mihi dixti. Cicero 7. Verr. Eam nauem nuper egomet vidi Veliæ.

Vidi egomet. Virg. 3. Æneid.

Egomet iam hic ero. Plaut. Sticho, 3.

Egomet mecum cogitare, &c. Plaut. Aulul. 13.

Egomet, memet verberaui. Plaut. Amph. 7.

Egomet sum hic: animus domi est. Plaut. Aulul. 7.

Egomet, pro Solus. Plaut. Amphit. 10, Ibo egomet, comitem mihi pudicitiam duxero.

Egomet, Alter. Plaut. Pœnul. 5, Si nequeo facere vt abeas, egomet abire volo.

Egomet mihi. Cic. 7. Verr. Statui egomet mihi tum modum orationi meæ. Abundat met.

Egomet quoque eius causa in funus prodeo. Terent. And. 1.1.

¶Egóne? Terent. Eun. 5.8,

-quid cœptas Thraso?

T. Egóne? vt Thaidi me dedam, &c.

Egóne debacchatus sum in te, an tu in me? Terent. Adelph. 2.32.

Egóne quid velim? Terent. Eun. 1.2, Nunquid vis aliud? PH. egóne quid velim?

Egóne illam? quæ me? quæ illum? Terent. Eun. 1.1.

Egone istuc dixi vnquam? N. ita. Plaut. Bacchid. 18.

Egone feram? Plaut. Curcul. 2.

Egóne, egóne? Conduplicatum aliquid habet venustatis in interrogando. Plaut. Pœnulo, 5.19,

-meum est istuc magis officium, quàm tuum.

A. Egóne, egóne? si istuc lepide faxis, &c.

¶Mihi pulchra satis est. Plaut. Sticho, 14.

Mihi sum. Plaut. Mostel. 8,

-mihi molestus ne sis.

TR. Vide vt fastidit simia. D. mihi sum, sic sum.

Mihi tu dederis pallam? Admirantis, & negatiue simul. Plautus Menæch. 15,

Mihi tu dederis pallam & spinter? nunquam factum reperies.

Mihi esurio, non tibi. Plaut. Capt. 13,

Esurire mihi videre. E. mihi quidem esurio, non tibi.

Mihine? Terent. And. 5.2,

Quid istic tibi negotij est? C. mihíne? E. ita.

C. Mihíne? S. tibi ergo. Ibidem 3.2,

Quid credas? quasi non tibi renuntiata sint hæc sic fore.

S. Mihine quisquam?

¶Mihimet, penult. corr. Plaut. Amph. 7,

Neque, ita me dij ament, credebam primo mihimet Sosiæ.

¶Me viuo. Plaut. Sticho,

Vóln e ego patiar cum mendicis nuptas me viuo viris?

¶Me vide. Plaut. Trinum. 12,

Nihil de signo quod vereare, me vide.

Me miserem, Blandimentum mulierum, cum exclamatione quadam. Terent. And. 4.5. Et in Adelph. 3.2.

Me miseram! quidnam est quòd sic video timidum & properantem Getam?

Mene quæris? S. verum. Terent. Adelph. 4.2.

Mi, Mihi, Nos, Vide suis locis.

EGOVARRI {Ἐγουάῤῥιοι} Hispaniæ populi, in conuentu Lucensi, dicente Plin. lib. 5. cap. 20, Et deinde conuentus Lucensis à flumine Nauilubione, Cibarci, Egouarri, cognomine Namarini, Iadoni, &c.

EGRA {Ἔγρα Stephano} Oppidum Arabiæ, ad sinum Elaniticum.

Egredior, egrederis, penult. corr. egressus sum {ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι} egredi, penult. corr. Ab ex, & gradior compositum, & significat exire. Terent. Andr. 5.2. Vnde egreditur?

Egreditur ab ea, id est de domo eius. Terent. And. 1.3.

Egredi ex castris. Cæsar 1. bel. Ciuil.

E portu egredi. Cic. Att. lib. 6.119.

Ex prouincia egredi. Cic. Senatui, lib. 15.2, Erat enim magna suspicio, Parthos, si ex Syria egredi, atque irrumpere in meam prouinciam conarentur, &c.

Extra fines & terminos egredi. Cic. pro Quinctio. Ibidem, Extra cancellos egredi.

Extra præscriptum egredi. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Egreditur subitò. Terent. Eun. 4.2.

Egredi pedem è villa. Cic. ad Attic. lib. 13.273, Quo facilius sustentare nos possemus, pedem e villa adhuc egressi non sumus.

Egredi vrbem alicui. Liu. 1. ab Vrbe. Et 3. bel. Pun.

Domo egressus ad bellum. Cicero pro Ligario, Domo est egressus non modo nullum ad bellum, sed ne ad minimam quidem suspicionem belli.

Porta egressos. Cic. 1. Tuscul.

Tectis egredi. Ouid. 11. Metam.

Vrbe egredi. Cic. 2. in Catil. Ipsum egredientem vrbe prosequuti sumus.

¶Egredi suo officio. Terent. Phorm. 4.5,

Dicat eam dare nos Phormioni nuptum. Et paulo post,
Nos nostro officio nihil egressos esse.

A proposito egredi. Cic. de Claris Orat. Vt egrederetur à proposito ornandi causa, vt delectaret animos, vt permoueret, vt augeret rem, vt miserationibus, vt communibus locis vteretur. Egrederetur, Id est digrederetur: quo verbo Cicero frequenter vtitur.

Terminos egredi. Tacit. lib. 20, Tanquam terminos ætatis, & concessa filio egrederetur.

Egrediens, tis {ἐκβαίνων} Participium. Cic. de Arusp. resp. Quum egredientem insequi cœpissem. Et 2. Catil. Ipsum egredientem vrbe prosecuti sumus.

Egressus, Participium {ἐκβεβηκώς} vt Rates egressæ. Ouid. 2. Trist. eleg. 9. Sexum egressa. Tacitus lib. 16. Et Quintil. lib. 5, Iuuenes nondum sibolam egressi.

Via egressa. Propert. lib. 1. eleg. 19.

Virtus egressa modum. Stat. 10. Thebaid.

Egressus, huius egressus, Verbale {ἔκβασις} Cicero in Pisonem, Itaque credo, si minus frequentia sua vestrum egressum ornando atque celebrando.

Egressus, pro Egressione, seu digressione, aut parecbasi. Tacit. lib. 4, Annales nostros cum scriptura eorum contenderit (id est contulerit) qui veteres populi Romani res composuere. Ingentia illi bella, expugnationes vrbium, fusos captósque reges, aut discordias Consulum aduersus Tribunos, agrarias frumentariasque leges, plebis & optimatium certamina libero egressu memorabant. Nobis in arcto & inglorius labor. Quint. lib. 4. cap. 3, Parecbasin Græci vocant, Latini egressum, vel egressionem.

Dare egressus. Ouid. 2. de Arte.

Tentare egressus. Seneca Agamemn. 10.

Rarus egressu Cæsar, domo, aut hortis clausus, ad ludicra Circi veniebat. Tacit. lib. 15.

Egressio, Idem quod egressus.

Egregius, Adiectiuum {ἔξοχος, ἐπίσημος, διαπρεπής} Excellens: quasi ex toto grege electus, inquit Festus cū Donato in Hecyra 1.1, Vt, Egregius iuuenis, Plin. epist. 246.

In bellica laude egregius. Cic. de Claris Orat.

In procuratione ciuitatis egregius. Cic. 1. de Orat.

Linguæ egregius. Sil. lib. 5. De Coruino.

¶Animæ egregiæ. Virg. 11. Æneid.

Auctor egregius. Virg. 10. Æneid.

Egregius color, integra valetudo. Cic. 2. de Finib.

Corpus egregium. Horat. 1. Serm. sat. 6.

Decus egregium. Sil. lib. 4.

Domus egregia. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Egregia continentia. Cic. 3. de Finib.

Facies egregia. Lucret. lib. 5.

Egregium facinus audere. Liu. 8. ab Vrbe.

Egregia forma, Id est formosa & elegans. Terent. And. 1.1.

Gens egregia. Virg. 1. Æneid.

Egregia & præclara indoles ad dicendum. Cicero 1. de Oratore, In vobis egregiam quandam ac præclaram indolem ad dicendum esse cognoui.

Iuuenis egregia forma. Virg. 7. Æneid.

Labor egregius. Seneca Troade, 1.2.

Laudem egregiam referre. Virg. 4. Æneid.

Memoria egregia. Tacit. lib. 4.

Egregiam operam dare alicui. Cic. ad Attic. lib. 5.90.

Opus magnum & egregium. Cic. 1. de Nat. deor.

Os egregium. Virg. 4. Æneid.

Pax egregia. Claud. in Nupt. Honorij, 67.

Progenies egregia. Virg. 7. Æneid.

Egregij saporis oleum. Colum. lib. 5. cap. 8.

Virtutes egregiæ. Catul. in Argonaut. 59.

¶Egregius, Comparatiuum. Hoc est præclarius & elegantius, siue magis egregium. Lucret. lib. 4,

Nam nihil egregius quàm res secernere opertas A dubiis. Sed antiquum est.

Egregiè, Aduerbium {ἐξόχως} Excellenter. Plin. in Paneg. 61, Egregiè Cæsar, quòd lachrymas parentum vectigales esse non pateris. Quasi dicat, Pauci sic facerent.

¶Egregiè. Terent. And. 1.1,

Horum ille nihil egregiè præter cætera studebat. Vbi Donatus, Hic egregiè, valde, nimis significat. Non est ergo ad laudem positum, hæc inquit, vt cætera similiter studebat.

¶Egregiè chara. Terentius Andr. 1.5. Cicero ad Cassium, libro 15.14, Sed tamen quòd ab eo egregiè diligi sensi multo amicior ei sum factus.

Egregiè cordatus homo. Cic. 1. de Orat.

Seruus egregiè fidelis. Cic. Q. frat. lib. 11.26.

Egregiè fortis & bonus Imperator. Cic. 2. de Orat.

In vulgus egregiè gratus. Cicero Attico, libro 2.37, Quod egregiè non modo iis qui vtuntur opera, sed etiam in vulgus gratum sentimus.

Animi natura mobilis egregiè. Lucret. lib. 3.

Egregiè subtilis scriptor atque elegans. Cic. de Claris Orat.

Funus egregiè factum. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Egregiè facta ferramenta. Cic. 6. Verr.

Res gestæ egregiè. Persius sat. 6.

Egregiè instructa & armata classis. Liu. 6. bell. Pun.

Egregiè loqui Græcè. Cicero 2. de Finibus, Quum vterque Græcè egregiè loquatur.

Egregiè munitum oppidum. Cæsar 2. bel. Gall.

Egregiè ad miseriam natus. Terent. Heaut. 3.1.

Pingere egregiè. Cic. de Claris Orat. Præsertim quum pauci pingere egregiè possint, aut fingere.

Placere egregiè alicui. Cic. Attico, lib. 14.318, Dolabellam valde pla-

cere tibi video, mihi quidem egregiè.

Egressus, Vide AGRADIOS.

Egretus, & Adgretus, an Iestus, ex Græco sunt ducta, à surgendo & proficiscendo: Vnde & Nyctegresia, quasi Noctisurgium.

NOVITVRI, Alpinorum populi enumerantur à Plin. lib. 3. cap. 20.

Egula, egulæ. Genus sulphuris, lanis suffitu mollitiem candorémque inducens. Plin. lib. 35. cap. 15. Tertio quoque generi vnus tantum est vsus ad suffiendas lanas, quoniam candorem tantum mollitiémque confert. Egula vocatur hoc genus.

Egurgito, tas, penult. corr. { ἀναρύτω } significat exhaurio. Plautus in Epid. Atque egurgitem domo prorsus.

E H E

Ehem { ἆ } interiectio est eius qui commonitus fit noua re aliqua. Terentius Adelph. 3. 3.

Ehem, Demea, haud aspexeram te: quid agitur? Idem Eun. 1. 2.

Quis hic loquitur? ehem, tune eras hic mi Phædria?

Eheu { ἰὼ } Lamentantis, & lachrymantis interiectio. Terentius Heauton. 1. 1.

Quæso quid de te tantum meruisti? M. eheu.

C. Ne lachruma: atque istuc quicquid est, fac me vt sciam.

Eheu conditionem huius temporis Cic. Antequam iret in exil.

Eheu quid volui misero mihi. Virg. ecloga 2.

Eho, interiectio vocantis & quærentis responsum, perinde ac si diceremus, O dic, vel ô dic mihi, Græcè ὢ εἰπὲ vel ὢ εἰπέ μοι. subauditur enim verbum dic, vel veni, vel aliud simile, vt Ehodum ad me, Id est veni ad me. Terent. Hecyra, 2. 2.

-quæ res te facere id prohibet?

Eho, nunquidnam accusat virum?

Eho, Conturbatæ mentis interiectio. Terent. And. 5. 4.

-D. enactus legibus

Eam vxorem duces. M. ehem obsecro, an non ciuis est? Terentius Heaut. 3. 3.

Nónne accedam ad illos? C. eho quæso vna accedundi via est.

Eho, Interiectio vel principium animaduersionem in se poscentis, aut repentè cernentis. Terent. Andr. 4. 5.

Eho Mysis, puer hic vnde est? quísve huc attulit?

Eho. Admirantis. Terent. And. 3. 1.

Eho an tute intellexti hoc assimulari? Ibidem 5. 4.

-propero ad filiam. eho mecum Crito. Hic admiratio est intentionis ad id quod dicturi sumus.

Interrogantis. Terent. Heaut. 3. 2.

Eho quæso, laudas qui heros fallunt?

Intentionem audientis exposcens. Terent. And. 4. 1.

Eho, dic mihi, si omnes coniectum hunc in nuptias

Inimici vellent, quod, nisi hoc consilium, darent?

Eho, Vocantis. Plaut. Mostell. 10.

Eho, istum puer circunduce hasce ædeis, & conclauia.

Eho tu impudens. Terent. And. 4. 2. Et in Eunucho, 4. 4. Eho tu num ego te?

Eho, tu Glycerium hinc ciuem esse ais? Terent. And. 5. 4.

Eho tu, eho tu, Conuocantis, cum quadam celeritate. Plautus Merc. 4. 75.

Ehodum similiter interiectio vocantis & simul quærentis vt respondeatur vel aliquid aliud fiat, Græcè ὢ εἰπέ μοι, vel δεῦρο μοι. Terentius Andr. 1. 2.

Daue? o. hem, quid est? S. ehodum ad me. Id est, O veni ad me.

Ehodum bone vir. Terent. And. 3. 5.

Ehodum dic mihi. Terentius Andr. 2. 1. Hîc dic mihi, exprimitur, quod intelligitur superioribus exemplis.

E I

EI. M. vel ATMO. Eiusmodi.

Ei, datiuus ab is, ea, id, aliquando habet qualitatis vim. Terentius in Andria, Eine ego vt aduorser? hoc est, tali, tam bono. In metro plerunque monosyllaba dictio est, sicut cui & huic: licet quandoque etiam duarum syllabarum reperiatur, vbi e modò corripitur, modò producitur. Iuuenal. -iuuenes hortantur vt illam Ier viam pergant, & eidem incumbere sectæ. Lucretius, Scilicet & fluuius, qui visus maximus ei.

Eia { εἶα } Aduerbium est correctionem aliquando significans. Terentius Eunucho, 5. 9.

-peristi. n. eia, haud sic decet. Idem Hecyra, 2. 2.

Nunc video in illarum potestate esse te. P. eia verò.

Eia, ne. Terent. Phorm 3. 1.

-eia, ne parum leno sies.

Nunquid hic confecit?

Eia, vt. Terent. Heaut. 5. 5.

-non possum pater.

CH. Eia, vt elegans est.

Eia, Reprehendentis. Plaut. Mercatore.

Pergin' tu autem eia superbe inuehere?

Eia, Hortantis. Plaut. Epid. 5. -eia verò age dic.

Eia autem? Repetentis. Plaut. Amph. 1. 1.

Inimicos ausa sum semper obtuerier.

A. Eia autem inimicos?

Eia, eia. Plaut. Persa. 6.

-at pol mulii esse ita seiunt.

P. Eia. S. eia.

Eia. In principio epistulæ positum. Plin. epist. 94. Eia tu, quum proximè res agentur, &c.

Eia age rumpe moras, quo te spectabimus vsque? Virg. 4. Æneid.

Eiaculor, penult. corr. eiacularis { ἐξακοντίζω } eiaculari, deponens, vel Eiaculo, eiaculas, actiuum, Idem quod lóge vel eminus iaculari. Plin. lib. 37. cap. 9. Species & colores arcus cœlestis in proximos parietes eiaculatur. Gell. lib. 16. cap. 19. Se in salum eiaculauerat.

In altum eiaculatus. Ouid. 6. Metam.

Repentinas eiaculatus aquas. Ouid. 1. Fast.

Fistula aquas eiaculatur. Ouid. 4. Metam.

Eiectamentum, Eiectio, Eiectitius, Eiecto, Vide EIICIO.

Eiero, eieras, penult. corr. { ἐξόμνυμι } eierare, Quod recusare iudicem barbarè dicitur. Cicero 2. de Oratore, Placet etiam mihi illud Scipionis illius qui T. Gracchum perculit, quum & M. Flaccus multis probris obiectis P. Mutium iudicem tulisset, Eiero, inquit, iniquus est. quum esset admurmuratum, Ah, inquit, P. C. non ego mihi illum iniquum eiero, verùm omnibus. Quo loco non desunt qui legant detero. Vide ATVRO.

Eiicio, eiicis, penult. corr. eieci, penult. prod. eiectum { ἐκβάλλω, ἐξωθέω } eiicere, Propriè est excludere, & quasi extra iacere.

Eiicere, & excludere. Cic Terentiæ, lib. 14. 3. Eiicere nos magnum fuit, excludere facile est.

Expellere, exterminare, eiicere. Cic. pro Milone, Hæc tanta virtus ex hac vrbe expelletur, exterminabitur, eiicietur?

Retinere & Eiicere, contraria. Cic. pro Milone, Memoriam Milonis retinebitis, ipsum eiicietis, & erit dignior locus, &c.

Eiicere foras. Terent. Adelph. 1. 2. Lucret. lib. 4.

Eiicere foras ædibus. Plaut. Asin. 4.

¶ Eiectus hinc. Terent. Eun. 2. 2.

-hoc nunc dices,

Eiectos hinc nos. omnium rerum heus vicissitudo est.

Eiicere è vel ex Senatu. Cic. de Senectute, Inuitus quidem feci, vt fortissimi viri T. Flaminij fratrem C. Flaminium è Senatu eiicerem. Idem pro Cluentio, Eiectus ex Senatu à Censoribus.

Eiicere aliquem à suis dijs penatibus. Cic. pro Quinctio.

Eiicere in exilium. Cic. in Parad.

Arenæ in littus eiectæ. Ouid. 11. Metam.

Extrudere & eiicere in viam. Cic. 2. de Orat. Atqui inquit Iulius, non nimium liberale hospitium meum dices: nam te in viam, simul ac perpaululum gustaris, extrudam & eiiciam.

¶ Eiicere nauem in terram. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Ratis eiecta. Ouid. epist. 7.

Eiicere se in agros. Liu. 6. ab Vrbe. Cic. 7. Verr. Iam sese in terram è naui eiecerat.

Eiicere sese ex oppido vel syluis. Liu. 8. bel. Pun. Frequentes ex oppido sese eiecerant.

Se eiicere, suósque secum educere. Cic. 2. in Catil.

Eiectus è mari. Plaut. Rud. 7.

Eiectus apud Andream naui fracta. Id est naufragium passus est. Terent. And. 5. 4.

¶ Eiicere animum patris de aliquo. Terent. Heaut. 5. 2.

Eiicere ex animo amorem insitum. Cic. pro Rosc. Amer.

Eiicere animi mollitiem. Terent. Eun. 2. 1.

Eiicienda hercle hæc mollities animi, nimis me indulgeo.

Eiicere ex animis memoriam alicuius. Liu. 8. bel. Pun.

Eiiciam ex eis crepitum polentarium. Plaut. Curcul. 7.

¶ Eiicere dicitur mulier, subaudi partum. Vlpian. in l. Si seruus seruum §. Si mulier pugno. D. Ad legem Aquiliam, Si mulier pugno, vel equa ictu à te percussa eiecerit: Brutus ait Aquilia teneri quasi ruperit [illegible]. Vnde vulua eiectitia.

¶ Turpius eiicitur, quàm non admittitur hospes. Ouidius 3. Trist. elegia 7.

¶ Eiectum, extensum Nonio. Virg. lib. 10.

-eiectóque incumbit ceruus armo.

¶ Eicit, pro Eiicit. Eicit autem dysyllabum est, vt Reice apud Virg. Mroal.

Tityre pascentes à flumine reice capellas. Lucret. lib. 3.

Nec radicitus è vita se tollit, & eicit. Idem lib. 4.

Eicit enim sulci recta regione, viáque Vomere, &c.

Eiecto, eiectas { ἐκβάλλω } eiectare, Frequent. Plautus Merc. 4. Ne hic te opprimeret imprudentem, atque eiectaret.

Arenas eiectare. Ouid. 5. Metam.

Cruorem manantem ex ore eiectare. Sil. lib. 10.

Fauilla eiectata. Ouid. 2. Metam.

Eiectio, Verb. { ἐκβολή } Cic. ad Attic. lib. 2. 33. Sed mortem & eiectionem, quasi maiora timemus, quæ multo sunt minora.

Eiectitius, Adiectiuum { ἐκβόλιμος } vt Vulua eiectitia. Plin. lib. 11. cap. 37. Vulua eiecto partu melior quàm edito. eiectitia vocatur illa, hæc porcaria.

Eiectamentum, pro excremento, vel re eiecta { ἐκβρασμα } Tacitus de moribus Germ. Diu quinetiam inter cætera eiectamenta maris iacebat. De succino loquitur.

Eiectus, eiectus, eiectui. Lucret. lib. 4.

Aluor, atque foras eiectus largior eius,

Et diuisior inter se, ac distractior intus.

Eiecta, Absolutè apud Iurisconsultos dicuntur, quæ vel leuandæ nauis gratia mari committuntur, donec fors ea saluata restituat: vel quæ incendij caussa sub dium eminuntur, priori domino, qui ea abiecit restituenda, vt qui animo ea possidere interim non desiit, vt vulgatis legibus sub titulo ad leg. Rhod. de iact. & de acquir. rer. domin. constat.

Eicosaedrum, figura est solida, quæ triangulis viginti æqualibus & æquilateris continetur Euclid. 2. Element.

Einateres { εἰνάτερες } apud Græcos dicuntur duorum fratrum vxores, quod vno versu ait Modestinus. Idem Homerus significat, [illegible] l. 4. §. 4. D. de grad. affinit.

EION, Eionis { ἠιὼν } Locus est in Taurica Chersoneso, cuius meminit Plin. lib. 6 cap 6. ¶ Stephano item Eion oppidú est Macedoniæ iuxta Pieriam, quæ alio nomine Amphipolis dicitur.

EIONAS { ἠιόνας } Vicus quidam erat, quem eiectis incolis Mycenæi nauium receptaculum instituere: quo deinde vastato, ne fanum quidem ipsa manet. Hæc Strabo lib. 8.

EIONAVS { Ἠιονεύς } vnus è Græcorú princip. qui ad Troiam profecti sunt, ab Hectore

ab Hectore interfectus, teste Homero. ¶Alter fuit eiusdem nominis Thrax, & pater Rhœsi regis, qui noctu à Diomede & Vlysse interfectus est, eodem Homero teste, libro Iliad. 10.

Eiulo, eiulas, pen. corr. {[illegible]} eiulare. Est voce sublata flere: quod magis mulierũ est proprium. Plaut. Aulul. a5, Quinam homo hic ante ædes nostras, eiulans conqueritur mœrens? Cicero 2. Tuscul. Ipsum enim Herculem viderat in OEta magnitudine dolorum eiulantem.

Eiulatio, Verbale {[illegible]} Ploratus rationis expers. Plautus Capt. 5,

2. Eiulatione haud opus est, oculis multa misera cuditis.

Lugubris eiulatio. Cic. 2. de Legib. Vide LVGEO.

Virilis eiulatio. Horat. Epod. 10.

Eiulatus, huius eiulatus, pen. prod. Idem {[illegible]} Cic. de Arusp. resp. Non sunt illi eiulatus & gemitus Philoctetæ, &c. Idem 2. Tuscul. Ingemiscere nonnunquam viro concessum est, idque raro: eiulatus verò ne mulieri quidem.

Huna eiulatum quem gemis, cuncti gemunt. Seneca Hercule OEthro, 74.

Eiuncidus, pen. corr. Adiectiuum, Debilis, gracilis, languidus, & valde tenecus. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 31, Eiuncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile.

Mulier eiuncida. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 10, Audij te dicere, quum in Liburniam venisses, te vidisse matresfamiliâs eorum, afferre ligna, & simul pueros quos alerent, alias singulos, alias binos, quæ ostenderent fœtas nostras quæ in conopeis iacent dies aliquot, esse eiuncidas ac contemnendas. Sic enim legunt docti.

Vitis eiuncida. Plin. lib 17. cap. 22, Aliàs festinatione pariendi gracilis & eiuncida, ni cohibeatur castigatione tali, in fœtum abeat tota. Vbi vulgò legitur emuncida. Est autem vitis eiuncida, gracilis, languida, debilis, macra.

Eiuro, eiuras, pen. prod. {[illegible]} eiurare, Est quod vulgò dicitur *renuntiare*. Plin. Iun. lib. 1. epist. pen. Et quasi eiurato magistratu priuatum me facerem.

¶Eiurare, pro eo quod *recusare iudicem* barbarè dicitur, vel tanquam iureiurando testari se recusare. Cic. 5. Verr. Negotiatores putát esse turpe id forum sibi iniquum eiurare, vbi negotientur: Prætor prouinciam suam totam sibi iniquam eiurat.

Imperium eiurare. Tacit. lib. 19, Præuenerat rumor, eiurari ab eo imperium.

Magistratum eiurare. Tacit. lib 12. Id est deponere.

¶Eiurare bonam copiam, est iurare sibi copiam non esse æris alieni dissoluendi. Cic. lib. 9. epist. ad Pætum. Tu autem quod mihi bonã copiam eiures, nihil est. Tum enim quũ rem habebas, quæstiunculis te faciebam attentiorem. Vnde apud Varronem, lib. 6. de Ling. Lat. Restituendum verbum putauerim, quod vnius literæ ademptione omnem sensus gratiam perdidit. Sic enim ait, Liber qui operas suas in seruitute pro pecunia quam debeat dat, dum solueret, nexus vocatur. Hoc C. Papilio rogante, Sylla Dictatore sublatum, ne fieret, & omnes qui bonam copiam iurarent, ne essent nexus dissoluti. Quod multo planius erit, si eiurarent, legas, vt sit sensus, Si iureiurãdo negarent sibi facultatem dari eo se ære liberandi.

Eiuratio, Verbale {[illegible]} Festo Pompeio significat id quod desyderetur non posse præstari. Plautus, Eiurauit militiam.

¶Eiuratio, pro *resignatione*, apud Valer. lib. 2. cap 2. de L. Quintio Cincinnato, Ignominiosa Consulũ eiuratione. Paulo antè dixerat, Consulatum deponere coegit.

Eiusmodi, pen. corr. {[illegible]} Nomen indeclinabile, compositum ex (eius) genitiuo (is) pronominis, & (modi) genitiuo nominis MODVS. Terent. And. a.1,

Nam qui cum ingeniis conflictatur eiusmodi, &c. Cic. 1. Academ. Nihil enim eiusmodi celare possumus.

Genus belli est eiusmodi quod maximè vestros animos excitare atque inflammare debet. Cic. pro Lege Manilia.

Eiusdem modi: cui opponitur Dissimilis. Cic. 4. Acad. Alios dissimiles, alios eiusdem modi mundos esse.

Eius generis. Plinius lib. 12. cap. 1, Ceu verò non alia eius generis esset in Cypro.

E L A

Elabor, pen. prod. elaberis, elapsus sum {[illegible]} elábi, Effugere. Virg. 2 Æneidos,

Ecce autem elapsus Pyrrhi de cæde Polites. Plancus ad Cicer. lib. 10. 13, Magno cum dolore parricidarum elapsus sum iis.

Elabi & abire. Cic. 1. de Diuinat. Nam quum dormienti ei sol ad pedes visus esset, ter eum scribit frustra appetiuisse manibus, quum se conuoluros sol elaberetur & abiret.

Excidere casu aliquo & elabi. Cicero 1. in Catilin. Idem pro Domo sua, Ex isto ore, religionis verbum excidere aut elabi potest, &c.

Cum vinclis elapsus. Stat. 6. Thebaid.

Pugnam, aut vincula elapsi. Tacit. lib. 1.

Custodias Vitellij elapsum. Tacit. lib 19.

Elabi, de, vel è, siue ex manibus. Cic ad Att. lib. 1. 12. Et lib. 10. 195, Elapsus è soceri manibus ac ferro. Idem pro Murena.

Elapsus ex prælio. Cæs. 5. bel. Gall.

Elabi inter tela & gladios alicuius. Liu. 2. ab Vrbe. Et libro 8. bel. Pun. Elabi inter tumultum.

Sinuoso tractu elabi. Virg 1. Georg.

¶E memoria elabi. Author ad Heren. lib. 3.

¶Elabi ex criminibus. Cic. 4. Verr. Idem 3. Verr. Idcirco te ex hoc crimine elapsum esse arbitrabare?

Elabi suspicione. Cic. 3. Verr. Satis te elapsurum omni suspicione arbitrabare, si quibus pecuniam credebas, iis expensum non ferres?

Ex confessione inscitiæ suæ non potuit vrbanius elabi. Quintil. lib. 2 cap. 11.

¶Elabitur mos & disciplina de manibus. Cic. pro Flacco, O morem præclarum, disciplinámque quam à maioribus accepimus, siquidem teneremus: sed nescio quo pacto de manibus elabitur.

¶Elabitur assensio. Cic. 1. Tusc. Sed nescio quo modo dum lego, assentior: quum posui librum, & mecum ipse de immortalitate animorum cœpi cogitare, assensio illa omnis elabitur.

Elapsus {[illegible]} Participium. Cic. 2. de Nat. deor. Quod quum ex vetero elapsum cecidit.

Elapsa ex oculis hominum anguis. Liu. 6 bel. Pun.

Elapsi corporibus animi. Cic. in Somnio Scip. Nam eorum animi qui se corporis voluptatibus dediderunt, &c. corporibus elapsi circũ terram ipsam volutantur.

Elapsa est spes. Plaut. Capt. 12.

Elapsa verba reprehendere. Ouid. epist. 11.

Imperfecta tibi elapsa est, ingratáque vita. Lucret. lib. 3.

Elaboro, elaboras, pen. prod. {[illegible]} elaborâre, Summo labore & diligentia eniti, conari. Cic. Nihil mihi ita elaborandum est, quàm vt consilia nemo intelligat.

Elaborare & elucubrare. Cic. de Claris Orat. Deinceps inde multæ quas non minus diligenter elaboratas etiam quàm elucubratas afferebamus.

Elaborare & efficere. Cic. Pæto, lib. 9. 16, Sed tamen quicquid elaborari aut effici potuerit ad istorum beneuolentiam conciliandum & colligendum, summo studio me consequutum esse, &c.

Eniti & elaborare. Cic. Capitoni in Epist. ad Attic. lib. 16. 343, Apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, elabora, vel potius eblãdire, effice, vt Plancus quem spero optimum esse, sit etiam melior opera tua.

Elaborare ad iudicium alterius. Cic. 1. de Fin. Sed neque tam docti tunc erant, ad quorum iudicium elaboraret.

Extempore elaborare. Cic. de Petit. Consul. Tamen ex tempore elaborare eius causa cui debent & volunt, facilè possunt.

De industria, non ex insidiis, sed apertè ac palàm elaborare. Cic. in Orat.

Elaborare in. Cic. 1. Offic. Ad quas igitur res aptissimi erimus, in his potissimum elaborabimus.

Elaborare in disciplinis, & illis studere. Cicero 1. Verrina, Si optimis à pueritia disciplinis atque artibus studuisses, & in his elaborasses, &c.

Elaborare in aliquid. Quintil. lib 1. cap. 8.

In literis elaborare. Cic. de Senect.

Desudare & elaborare in re aliqua. Cic. de Senect. Hæ sunt exercitationes ingenij, hæc curricula mentis, in his desudans atque elaborans, corporis vires non magnopere desydero.

Contentione & dimicatione in aliqua re elaborare. Cic. Curioni, libro 2. 5.

In re aliqua separatim elaborare. Cic. 1 de Orat.

¶Elaborare aliquid, pro Artificio excolere. Plin. lib. 34. cap. 3. Sic Elaborata ars apud eundem lib. 25. cap. 12.

Elaborare saporem dicuntur epulæ. Horat. 3. Carm. ode 1.

Instituere & elaborare orationem. Cic. pro Cælio, Oratio & bonis artibus instituta, & cura & vigiliis elaborata.

Ornare & elaborare versus. Cic. in Orat. Omnes apud hunc ornati elaboratique sunt versus.

Elaborari dicitur locus, qui ædificiis ornatur. Plin. epist. 27.

Elaborare vt prosia alicui. Cic. 2. de Orat. Non tam vt prosim causis, elaborare soleo, quàm vt nequid obsim.

Elaboratus, pen. prod. {[illegible]} Participium. Cic. de Claris Orat. Hæc est à Græcis elaborata dicendi via atque copia.

Elaboratus amor. Horat. Epod. 14. de Anacreonte,

Qui persæpe caua testudine fleuit amorem
Non elaboratum ad pedem.

Concinnitas elaborata. Cic. in Orat. Ne elaborata concinnitas, & quoddam aucupium delectationis manifestò deprehensum appareat.

Curriculum industriæ alicuius elaboratum. Cic. 7. Philipp. Omne enim curriculum industriæ nostræ in foro, in curia, in amicorum periculis propulsandis elaboratum est.

Elaborato à parentibus imperio contentus. Iustinus lib. 1. de Nino iuniore. Id est magnis laboribus quæsito & parto.

Elaboratum munus. Cic. ad Attic. lib. 13. 263.

Elaboratum industria. Cicero pro Lege Manilia, Statueréмque nihil huc nisi perfectum ingenio, elaboratum industria, afferri oportere.

Elaboratio, onis, Verbale {[illegible]} Author ad Heren. Aliquid sine elaboratione & operæ consumptione inuenire.

ELAEOVAS {[illegible]} Straboni fluuius est, per Antiochiæ campum, qui Pagris subiacet, fluens. Vide lib. 16.

Elacata, elacatæ, vel vt apud Festum legitur, elacatena, Genus salsamenti, quod appellatur vulgò *malandrea*. Columel. lib. 8. cap. 17, Tum scombri charchariique, & elacatæ ventriculo: & ne per singula enumerem salsamentorum omnium purgamenta, &c.

ELACATAEVM {[illegible]} Mons Thessaliæ, Iouis Elacatæi templum habens. Stephan.

Elactesco, elactescis, elactéscere {[illegible]} hoc est in albedinem lactis conuerti, & lacteum colorem præ se ferre. Plin. lib. 20. cap. 21, Mirum, aquam radice ea addita addensari sub dio, atque elactescere. Ex vetusto codice legitur lactescere.

ELAEA {[illegible]} Vrbs est Asiæ in Æolia, Pergameorũ nauale, quę Cidænis nominata fuit, postea à Menestheo. ¶Est & alia vrbs Elea Italiæ, quæ e simplici scribitur. vnde dicuntur Eletæ vel Elitæ: illi verò, Elæatæ ¶Est & Elæa Phœnicum vrbs inter Tyrum & Sidonem, tanquam amicorum ¶Præterea Elæa naualis Bubyniæ iuxta Mysiam ¶Postremò & locus quidam Æthiopiæ, & hoc nomine tres insulæ. Stephan. de vrbibus.

Elæomeli {[illegible]} Olei species, è quodam arboris truncо manans in Syriæ Palmyris, melle crassior, sapore dulci. Eius naturam

& vires vide apud Dioscorid. lib. 1. cap. 22.

Elæon {[illegible]} Latini oleum vocant: vnde componitur Elæomeli: de quo sic Plin. lib. 23. cap. 4. Elæomeli, quod in Syria ex ipsis oleis manare diximus, sapore melleo, non sine nausea, aluum emollit.

Elæones {[illegible]} Curator olei coemendo. Arcad. l. vlt. D. de muneribus & honor. Cura quoque emendi frumenti, olei. Nam horum specierum curatores, quos [illegible] & [illegible] appellant, creari moris est.

Elæothesium, Latinè vnctorium, & sumitur pro loco vbi vnctures corpora vngere solebant post lauationem.

ELAIS. Vna ex tribus filiabus Anij, Apollinis & Rhoeo filij, quæ quicquid tangebant, in triticum, vinum ac oleum statim vertebant. Author Cæl. Antiq. lect. lib. 7. cap. 15.

ELAINUS {[illegible]} Montis nomen, prope Phigaliam Arcadiæ vrbem, stadijs plus minus triginta, in quo Cereri sacrum antrum, quam [illegible] cognominant, id est nigram palliatámve. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. 31.

ELAITICA præfectura {[illegible]} Vna est ex Ægypti præfecturis, ad dextram Canopicæ fossæ, à fratre primi Ptolemæi appellata: non ab heroe, vt quidam volunt, è quibus est Artemidorus. Verba sunt Strab. lib. 17.

ELAITICUS sinus {[illegible]} Cui ex aduerso Lesbiorum insula consurgit. Strabo lib. 13. Post Cumam, inquit, sunt Adæ, deinde post stadia 40. promontorium nomine Hydra, quod ad aduersum promontorium Hermæum, Elaiticum sinum efficit. Vide & libr. 12. vbi de eo fit mentio.

ELAMITÆ, pen. prod. {[illegible]} Dicti sunt Persarum principes, ab Elam filio Sem, vt ait Iosephus. ¶ Sunt item Elamitæ, populi ad sinum Arabicum, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

ELANA {[illegible]} Vrbs est in altero recessu Arabici sinus, qui apud Gazam est, nomine Elaniticus. Vide Strab. lib. 16.

Elangueo, elangues, elangui {[illegible]} elanguêre, Languere consicio & quodammodo contabescere. Plinius de Viris illustrib. Quúmque vrbem capere posset, in Campaniam diuertit, cuius delicijs elanguit. Valer. 4. Argonaut. Hæsit vtrque polo, dubiisque elanguit alis.

Elanguit cura hominum. Liuius 3. bel. Punic. Hoc est, segnis & vana fuit.

Differendo deinde elanguit res. Liu. 5. ab Vrbe.

Elanguesco, elanguescis {[illegible]} elanguescere, Valde infirmum fieri. Liu. 1. ab Vrbe, Vt elanguescendum aliena ignauia esset. Gell. lib. 2, In quibus eorum omnis vigor animi, corporisque elanguescit, & quod Sallustius ait, effœminatur.

Dictis elanguescere. Stat. 11. Thebaid.

Cornua elanguescent, & iam casura. Sil. lib. 4.

ELANITICUS sinus in Arabia, cui Læanitæ populi, qui ipsum incolūt, nomē dedere. Quidam Ælaniticum scribunt. Vide plura apud Plin. lib. 6. cap. 28.

Elape, Genus serpentis Plin. lib. 32. cap. 5, Salsamentorum cibus prodest à serpente percussis, & contra bestiarum ictus, mero subinde hausto, ita vt sub vesperam cibus comitiona reddatur. Peculiariter à Chalcide, Ceraste, aut quos Cepas vocant, aut Elape, Dipsade percussis.

Elaphantozographi {[illegible]} A Plutarcho in Periclis vita, vocantur pictores qui ebore pingunt.

ELAPHEBOLIA {[illegible]} Festa celebrabantur mense Februario ab Atheniensibus, in quibus cerui Dianæ elapheboliæ sacrificabantur, vnde & mensis ipse Elaphebolion dictus. Vide ELAPHEBOLION.

Elaphebolion {[illegible]} Mensis nomen est apud Græcos, qui nostro Decembri fere respondet: ita dictus, à ceruorum venatione, qui ex consuetudine Dianæ eo mense offerebantur. Gaza tamen Februarium vertit.

ELAPHITES. Insulæ sunt numero tres, XII. M. pass. à Melita (à qua Melitei canes Callimacho dicuntur) distantes, Chioque ac Samo finitimæ. Author Plin. lib. 3. cap. vlt. & lib. 5. cap. 31.

Elaphoboscon {[illegible]} Herba de qua Plin. lib. 22. cap. 22. Hanc herbam monstrauere cerui, vt ait idem lib. 25. cap. 8. Officinæ & herbarij, *gratiam Dei* vocant.

ELAPHONNESUS {[illegible]} Insula Asiæ. Plin. lib. 5. cap. vlt. Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, vnde Cyzicenum marmor: eadem Neuris & Proconnesus dicta. Sequuntur Ophiusa, Acanthus, &c.

Elaphus {[illegible]} Placentæ genus est, in elaphebolijs confici solitum ex sesamo & farinæ flore. Vide Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 16.

ELAPHUSA {[illegible]} Insula est ante Corcyram, non procul ab his duabus quæ Paxæ vocantur, ad Leucadiam sita. Author Plinius libro 4. cap. 12.

Elapido, elapidas, penul. corr. {[illegible]} elapidare, Lapidibus purgare terram, vel lapides amouere. Plin. lib. 17. cap. 47, At in Syracusano agro aduena cultor elapidato luto sole perdidit fruges. Budæus legit, elapidato solo lutoso.

Elapinasta {[illegible]} Iupiter colebatur à Græcis, hoc est conuiualis vel dapalis. [illegible] enim magnificum & splendidum conuiuij apparatum significat, vt est apud Athenæum, Eustathium & alios.

Elargior, elargiris, pen. prod. elargitus sum {[illegible]} elargiri, Idem quod largiri, nisi quod compositio aliquid addit vehementiæ. Liuius 3. ab Vrbe, Possessorea & magna pars patrum Tribunitijs se iactare actionibus, principem ciuitatis, elargiendo de alieno, populare fieri querentes.

Elargiri patriæ, charisque propinquis. Pers. sat. 3.

Elassesco, elassescis, elassescere, Latum fieri {[illegible]} Plin. lib. 16. cap. 25, In arboribus tamen nimia germinatio elassescit.

Elatè, Vide EFFERO, effers.

Elate, elates, fœm. gen. {[illegible]} Genus palmæ. Plin. lib. 23. cap. 5, Palma, siue elate, siue spathe, medicinæ confert germina, folia, corticem.

ELATEA, Ciuitas in Locris, non procul ab Opunte, vt scribit Plin. lib. 4. cap. 7.

Elaterium {[illegible]} Plin. lib. 20. cap. 1. Cucumim syluestrem esse diximus multo infra magnitudinem sativi. Ex eo fit medicamentum quod vocatur elaterium, succo expresso e semine. Succus est capiessus ex eo agresti cucumere, qui vulgò cucumer asininus dicitur.

ELATIA {[illegible]} Ciuitas non longe ab Opunte, cuius murum terræ motu euersæ magna ex parte discessum esse scribit Strabo lib. 1.

Elatine, elatines, penult. prod. fœm. gen. Herba, quæ folia helxinæ habet, pusilla, pilosa, rotunda, sesquipedalibus ramulis quinis senisve: à radice statim foliosis: nascitur in segetibus: acerba gustu. Plin. libro 27. cap. 9.

Elatio, onis, Vide EFFERO.

Elatites, pen. prod. lapis. Plin. lib. 36. cap. 20.

ELATIUM, Ciuitas. Plin. in descriptione Hierapolis lib. 5. cap. 26. Vltra Palmyram quoque ex solitudinibus vt aliquid obtinet Hemesa, item Elatium, dimidio propior Petræ quam Damascus.

ELATRIA {[illegible]} Ciuitas non longè à Cichyro. Strab. lib. 7.

Elatro, elatras, penult. corr. {[illegible]} elatrâre, compositum à latrare. Horat. 1. epist. 19, Sic mihi prima fides, & verè quod placet, vt non Acriter elatrem. Id est omni rabie vociferem ac defendam. Porphyr.

ELATUM, Flumen in Arcadia, quod mulieribus conceptus repræsentare creditur, vt author est Plin. lib. 31. cap. 2.

Elatus, Vide EFFERO.

Elatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Excelsus, eminens, ab effero, effers. huic Depressus opponitur. Colum. lib. 2. cap. 4, Modò in elatiora, modò in depressiora cliui obliquum agi sulcum oportebit. Interdum etiam per translationem pro superbo ponitur.

ELATUS, Mons nobilis in Zacyntho insula inter Achaiam & Cephaleniam, quem montem circa Arginussam ceruos non excedere, auribus etiam in monte fissis, scribit Plin. lib. 9. cap. pen. Vide & libro 4. cap. 12.

Elaudo, as, élaudâre, Plus quàm nominare. Festus.

Elauo, elauas, pen. corr. & antiquè elaui in tertia coniugatione, elaui, elotum, penult. prod. {[illegible]} elauâre, siue eláuere: Idem quod lauare. vel perfectè lauare significat. Columella libro 12. cap. 50, Sed quum fuerit oliua elota, reliqua, sicut suprà præcepimus, fieri debebunt.

Elauare se bonis. Est se denudare, spoliare, exhaurire: ita vt sese quispiam lauisse videatur. Plaut. Asin. 4. Translatio ducta est à balneis, in quibus luxu lauandi nonnulli nequiores rem profligabant, & edibant. Comesum, expotum, exutum, elotum in balneis. Inde beluo, inquit Verrius, qui intemperanter bona sua consumit, ab eluendo, quæ vox aspiratur, vt auiditas magna exprobretur.

E L B

ELBIA, M. Annei Senecæ Cordubensis vxor fuit, cui liberos peperit in Hispania, L. Anneum Senecam, Iunium Anneum Gallionem, & Anneum Melam. Vide Sipont.

ELCEBUS {[illegible]} Ptol. Galliæ vrbs. Vulgò hodie *Schelestad*.

ELBAMARII, Mesopotamiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 26.

ELBOANA {[illegible]} Ptolemæo Hispaniæ vrbs, Donia alio nomine. Vulgò *Duenna*.

E L E

ELEA {[illegible]} Strab. lib. 6. ciuitas est Lucaniæ, à Phocæensibus condita, Parmenidis & Zenonis Pythagoricorum patria, qui ab ea Eleatæ dicuntur. Romani primum Heliam, deinde Veliam vocauere.

ELEA {[illegible]} Diana cognominata fuit, cuius templum situm est circa Helos, Alorium siue paludem, Arcadiæ subiectum. Nam Arcades eius sacerdotium gerebant. Author Strab. lib. 8.

ELEATÆ, Populi Lucaniæ, Eleam vrbem incolentes, quæ & Elia, & postremo Velia dicta est. Vide ELEA & VELIA.

Eleatici, Philosophi. Cic. 2. Academ. Eleatici philosophi à Parmenide & Zenone nominati, qui idem & Megarici.

Eleatri {[illegible]} Vocatores dicuntur regij, vt scribit Pamphilus, & repetit Athenæus, addito etiam verbi etymo, ab Eleis, quo mensa significatur coquinaria. Dipnocletoras vocat Artemidorus. Sed non Eleatri quoque nūcupati, cibario præfecti ministerio: quod genus honestum censebatur, quando Ptolemæum Sotera fuisse Alexandri Eleatrum, tradidit Chares. Hosce tamen Edeatras pronuntiat Sex. Pōpeius. Vide Cæl. Rhodig. lib. 25. cap. 24.

ELEAZARUS {[illegible]} Vir proprium, qui, vt Iosephus se vidisse testatur, inspectāte Vespasiano & filiis, annulo ad nares maniaci adacto, cum è vestigio liberauit. Ex Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 12.

Elecebræ argentariæ, dictæ sunt ab antiquis meretrices, teste Festo, ab eliciendo argento. Locus est apud Plaut. in Menæch. vbi nunc legitur, Illecebræ argentariæ.

Electarium, Medicamentum est aduersus venenum cantharidum vtilissimum, cuius descriptionem & vsum, vide apud Matthiol. in lib. 6. Dioscorid. cap. 1.

Electè, Electio, onis, Elector, oris, Vide ELIGO.

Electo, electas, Vide ALLECTO.

ELECTRA {[illegible]} Hesiodo nympha est, Oceani & Tethyos filia, vxorque Atlantis: cuius filia quædam etiam Electra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit. Virg. lib. 8. Æneid. Dardanus Iliacæ primus pater vrbis & Author, &c. ¶ Electra, fuit etiam Orestis soror, filia Agamemnonis, quæ ex ibem ad multam ætatis vitam egit: vide etiam ab Helena apud Euripidem, [illegible], hoc est annosa virgo, per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quasi [illegible], hoc est, sine thalamo: quanquam alijs magis placet à flauo colore, electrúmque referente ita fuisse appellatam.

ELECTRYON {[illegible]} Amphitryonis frater, & filius Alcæi, vt testis est Hesiod. in Aspide.

Electrius, Adiectiuum {[illegible]} vt, Tellus Electria, Id est Samos: fortita nomen ab Electra Dardani matre, filia Atlantis. Valer. 2. Argon.

ELECTRIDES {[illegible] Steph.} Maris Adriatici insulæ, sic à Græcis appellatæ, quod electrum in illis prouenire putarunt, vanitatis Græcæ certissimo documento, vt scribit Plinius lib. 37. cap. 2. Ouid. lib. 2. Metamorphoseos,

Inde

Inde fluunt lacrymæ, stillatáque sole rigescunt
De ramis electra nouis. &c.

Electrum, electri {[illegible]} Gemma nigri coloris, quæ vulgò *ambra* dicitur, quanquam & croceum & album inueniatur. Dictum electrú, quòd apud veteres Græcos sol Elector dicebatur. Sipontinus ex Plinio fere, lib. 37. cap. 2.

Electrum, Metalli genus mistum, nempe quoties in auro quinta argenti portio commista est. Hoc autem, modò naturale est, modò cura fit: quòd si quintam portionem excedat, incudibus non resistit. Plin. lib. 33. cap. 4.

Electrum lacrymosum. Virgil. in Ciri, non ita procul à fine,
Corallo fragili, & lacrymoso electro.

Electra pinguia. Virg. 8. eclog. Pinguia, quia sunt rhesinacea.

Stillata electra. Ouid. lib. 2. Metam.

Eledon, eledonis, Polypi genus Hesiodo, sic dictum [illegible], quòd ipse se rodat: ita vt a. in nomine, perinde ac vacans legatur. Author Cæl. Antiq. lect. lib. 13. cap. 32.

Electus, Vide ELIGO.

Eleemosyna, eleemosynæ, penult. corr. {[illegible]} Misericordia. ab [illegible], quod miserationem significat.

Elegans, Vide ELIGO.

ELEGIA, Armeniæ ciuitas, quam præterfluit Euphrates, occurrente illi apud eam Tauro monte, nec resistente, vt tradit Plinius libro 5. cap. 24.

Elegia, Arundo vocatur obliqua, non in excelsitaté nascens, sed iuxta terram fruticis modo se spargens, suauissima in teneritate animalibus. Verba sunt Plin. lib. 16. cap. 36.

Elegia, elegiæ, pen. prod. {[illegible]} quum vt Græca dictio ponitur, vltimam longam habet: quum vero vt Latina, corripit eandem: cuius rei rationem grammatici docent. Dicitur autem elegia, quasi miserabilis vel misera. Romani autem id genus carminum quod cum lamentatione adcanitur mortuis, næniam nuncupauerunt. Vnde tractum, vt epitaphia quoque defunctorum, elegis versibus conscribantur. Ouid. 3. Amor. eleg. 8,

Flebilis indignos elegia solue capillos: &c.　Idem.
Blanda pharetratos elegia cantat amores.　Stat. lib. 1. Sylu. 2,
Quas inter mubum petulans elegia propinquat.

Elegiacus, Adiectiuum. vt, Elegiacum carmen. & Elegiographus, elegiarum scriptor, qui scilicet poemata conscribit alternis versibus, hexametris & pentametris, quo in genere poematis primam apud Græcos palmam meruit est Callimachus apud Latinos, Ouidius.

Elegia, elegiorum {[illegible]} pro Carminibus elegis. Plautus Mercat. 7, Occentent noctu ad ostium, mea impleantur carbonibus elegiorum fores.

Elegidion, elegidij, n. g. {[illegible]} Diminutiuum. Pers. sat. 1,
　　　non si qua elegidia crudi
　Dictarunt proceres.

Elegus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt, Elegus versus: Flebilis. Horat. 1. Carm. ode 33, ad Tibullum,
　Albi ne doleas plus nimio memor
　Immitis Glyceræ, neu miserabiles
　Decantes elegos.

Vela elegorum. Ouid. 2. Fastorum,
　Nunc primum velis elegi maioribus itis.

Exigui elegi. Horat. in Arte.

Imbelles elegi genialis musa Valete. Ouid. 3. Amor. eleg. 14.

Leues elegi. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.

¶ Componere elegos. Ouid. 3. Amor. eleg. 14.

Miserabiles elegos decantare. Horat. 1. Carm. ode 33.

Emittere elegos. Horat. in Arte,
　Quis tamen exiguos elegos emiserit author,
　Grammatici certant, &c.

Resumere elegos. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

ELEI, pen. prod. {[illegible]} Populi ab Elide dicti in Peloponneso clarissimi, propter delubrum Iouis Olympij, ludósque Olympicos, quorum præfecturam Elei habuerunt. Vnde Elei equi, & Eleus carcer sæpe leguntur. Lucan. lib. 1.　Vide Strab. lib. 8.

Eleleis, idis {[illegible]} Mulier bacchans, quæ Thyas & Mænas dicitur. Ouid. epist. 4,
　Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleleides actæ,
　　Quæque sub Idæo tympana colle mouent.

Eleleus, pen. corr. trium syllabarum {[illegible]} Vnum è Bacchi nominibus, ab [illegible] adhortantis interiectione seu acclamatione, qua in Orgiis atque in bellis vti solebant. Sanè [illegible] clamo in bello dicitur. Ouid. 4. Metam. in Catalogo nominum Bacchi, Nyctelíusque, Eleleusq́; parens, & Iacchus, & Euan.　Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 17, hoc nomen tribuit etiam Apollini.

Elelisphacos {[illegible]} Herba est notissima, Latini saluiam vocant. Vide in SALVIA.

Elementum, elementi {[illegible]} principium omnium rerum. Ab elementis res omnes sumunt incrementum, & in ea resoluuntur. Cic. 1. Acad. de aqua, igni, aere, & terra loquens, Ergo illa initia, & vt è Græco vertam, elementa dicuntur.

Elementa sunt quatuor, ignis, aer, aqua, terra. Plin. lib. 15. cap. 27. Et dicuntur elemēta, vt quibusdam placet, ab alendo. Alij, quasi elenamenta dici volunt, eo quòd ex ipsis cætera originem sumant, initia videlicet & fundamenta creaturarum. Alij, elementa per i literam, quasi fabricamenta, ex eo quod est elimo, elimas, quod ex eis fabricata sint omnia.

¶ Elementa literarum notæ, eo quòd sint principia orationis. nam ex literis syllabæ, ex syllabis dictiones, ex dictionibus orationes cōficiuntur. Inde Elementa puerorum. Cic. 1. de Orat.

Molestiæ elementorum. Quintil. lib. 2. cap. 3, Mediocritas præceptoris ad suscipiendas elementorum molestias minus superba.

Primæ rudibus elementa. Stat. 2. Achil.

Acuta elementa, Vide ACVO.

Grandia elementa. Ouid. 1. Metam.

Prima elementa. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Prima literarum elementa. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Tractare prima elementa. Quintil. in Proœm. lib. 1.

¶ Irarum elementa mearum. Sil. lib. 3.

Elementa loquendi. Cic. 4. Acad.

Rationis elementa inire. Lucret. lib. 2.

Vitiorum elementa. Iuuen. sat. 14.

Elementarius {[illegible]} Quod ad elementum pertinet.

Elemētariæ literæ: pro Literis alphabeti. Iulius Capitolinus, Puer literis elementariis & calculo imbutus.

Elementarius senex, qui adhuc in primis elementis instituitur. Seneca epist. 36, Turpis & ridicula res est elementarius senex.

Elæmporia {[illegible]} Olei coemendi cura. Arcad. l. vlt. § 2. D. de muner. & honor. Elæmporia, & opsiatura, apud Alexandrinos patrimonij munus existimatur.

Elenchus, elenchi, m. g. {[illegible]} Vnionis genus. Plin. lib. 9. cap. 35, Et procerioribus sua gratia est, elenchos appellant fastigiata longitudine, alabastrorum figura in pleniorem orbem desinentes. Hos digitis suspendere, & binos ac ternos auribus, fœminarum gloria est. Iuuenalis sat. 6,
　　turpe putat nil
　Quum virides gemmas collo circundedit, & quum
　Auribus extentis magnos commisit elenchos.

¶ Elenchus Græcè idem ferè quod [illegible], id est vt in epistolis ad Atticum scribit Cicero, quasi comprehensio: sed Latinè index, [illegible], quod significat arguere ac patefacere: id quod solent indices, ab indicando nominati. Hæc vna reperitur in principio primi libri Plinij, vbi sic legitur ex vetustis exemplaribus, statim post Præfationem, C. Plinij Secundi historiarum mundi elenchos librorum omnium. Hæc Hermolaus.

Elencticus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuū. vnde Elenctici libri. Quintil. lib. 2. cap. 6, Sed alij sunt tibi sermones ad coarguendos qui cōtra disputant, compositi, quos [illegible] vocant. alij ad præcipiendum, qui [illegible] appellantur.

Elenium, Herba, de qua sic Galen. Elenij herbæ radix maximè est vtilis, non primo statim occursu excalfaciens, ac proinde dicenda est non calida exactè & sicca, ceu piper, cum acrum, tum candidum, sed cum excrementitio humore. Hæc ille libro 6. de Simplic. medic. facult.

Eleo, eles, eleui, eletum. pen. prod. {[illegible]} elere, Maculare. Lucil. lib. 6, Si hic vestimenta eleuit luto, ab eo risum magnum ad cachinnum impudens subiecit. Nonius.

ELEON {[illegible]} Bœotiæ oppidum in ora infrà Thebas, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 7. ¶ Est & aliud oppidum hoc nomine in Macedonia, haud longe distans a sinu Thermaico, de quo idem Plin. libro 4. cap. 10.

Eleoselinum {[illegible]} in humētibus & palustribus locis nascitur, caule & foliis satiuo apio maioribus, latioribúsque: à nonnullis Paludapium nominatum. Ex Mathiol. Senens. apud Dioscor.

Elepha. Poculi species apud Damaxenum, referente Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. eod.

Elephantia, elephantiæ, siue Elephantiasis, huius elephantiasis, f. g. {[illegible]} est ceu lepræ quoddam genus, elephantorum cuti simile. Origo morbi ex atra bili non quidem omni, sed extorrida. Hæc Hermolaus in Plinium. Plin. lib. 20. cap. 10, Eadem in aceto decocta, contra elephantiam proficit. Idem lib. 26. cap. 1, Diximus elephantiasin ante Pomp. Magni ætatem non accidisse in Italia, & ipsam à facie sæpius incipientem: in nare prima veluti lenticula, mox inualescēte per totum corpus, maculosa, variis coloribus, & inæquali cute, alibi crassa, alibi tenui, dura ceu scabie aspera, ad postremum verò nigrescente, & ad ossa carnes apprimente intumescentibus digitis in pedibus manibúsque. Ægypti peculiare hoc malum. Vide Cels. lib. 3. cap. 25.

Elephantia alba. Plin. lib. 25. cap. 5, Medetur ita comitialibus morbis, vertigini, melancholicis, insanientibus, lymphaticis, elephantiæ albæ, lepris, &c.

Elephantiacus, penul. corr. Adiectiuum. Firmicus lib. 8. cap. [illegible], Vicesima tertia pars Arietis si in horoscopo fuerit inuēta, strumaticum faciet, exulceratu macularum labe possessum, vel certè elephantiaca contagione maculatum.

Elephanticus, penul. corr. Qui elephantia laborat. Firmic. lib. 8. cap. 28, Sexta pars Capricorni si in horoscopo fuerit inuēta, homines faciet qui tandem miserabiliter elephantici moriantur.

ELEPHANTINA, Insula Nili supra Syenen, oppidum habens eiusdem nominis, & puteum ad Nili ripam ex eodē saxo, in quo Nili incrementa solent incidi. Vide Strab. lib. 17.

Elephantini, Libri triginta quinque numero erant, in quibus tribuū & tribulium conscribantur nomina. Scribit tamen in Tacito Flauius Vopiscus, in libris hoc genus solita perscribi senatusconsulta quæ ad principem pertinerent. In Vlpia verò bibliotheca seruabantur hi. Ex amplitudinis autem ratione ab Elephante hoc nomen sortiti sunt, teste Cæl. Rhodig. lib. 21. cap. 12.

ELEPHANTIS, Nili insula est. Plin. lib. 5. cap. 9, Elephantis insula infra nouissimum cataracten, nauigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopicæ conueniunt naues. nanque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas ventum est. ¶ Est & Elephantis, viri poetæ nomē, cuius meminit Martial. lib. 12. ad Sabellum,
　Nec molles Elephantidos libelli.

Elephantiltes {[illegible]} Aristoteli elephantorum moderator, quē Plutarchus elephantarchen vocat, teste Cælio Rhodigino libro 13. capite 18.

ELEPHANTOPHAGI {[illegible]} Asiæ populi, elephantorum venationem exercentes, de qua & quo pacto fiat vide Strab. lib. 16.

ELEPHAS, Arabiæ mōs in mare expositus prope Daphnum portum, & fluuialem regionem, quæ Apollinis dicitur. Vide Strab. lib. 16.

Elephas, pen. corr. elephantis, m. g. & Elephantus, elephanti {[illegible]} Maximum animalium terrestrium, inquit Plinius lib. 8. cap. 1. Cic. 5. Philipp.

Elephanti belluarum nulla prudentior. Cic. 1. de Nat. deor.

Elephantorum acutissimi sensus. Cic. 2. de Nat. deor.

Anguimani elephanti. Lucretius libro 2. Sic dicti, quòd manum siue proboscidem flectunt ac contorquent vt angues propria corpora.

Getulus elephas. Lucan. lib. 6.

Indicus elephas. Martian. Capella lib. 9, Elephantes Indicos organica permulsos detineri voce compertum.

Libycus elephas. Lucan. lib. 6.

Nigrantes elephanti. Sidonius in Burgo Pontij Leontij.

Elephantes in ordinem constituere, Vide CONSTITVO.

Vires elephantis desyderare. Cic. de Senect. Ne nunc quidem vires desydero adolescentis, &c. non plus quàm adolescens tauri aut elephantis.

Manus etiam data elephanti Cic. 2. de Nat. deor. Manum vocat proboscidem, seu rostrum oblongum, quo vtitur vice manus.

Elephanti corio circumtegi, Prouerbialis figura pro nihil sentire. Nam cum elephanti corium durissimum sit & crassissimum, proinde fit vt elephanti minus sentiant. Plautus, Herus meus elephanti corio circumtectus est, non suo. Id est herus meus nihil sentit. Turnebus.

¶Elephantus, quandoque pro Ebore, siue elephanti dente ponitur. Virg. 3. Georgicorum,

In foribus pugnam ex auro solidóque elephanto. Idem 3. Æneid. Vide AVRVM.

Elephantus candens, Id est Ebur. Virg. 6. Æneidos,

Sunt geminæ Somni portæ, quarum altera fertur
Cornea: qua veris facilis datur exitus vmbris.
Altera candenti perfecta nitens elephanto.

Elephantinus, penultima prod. Possessiuum {[illegible]} vt, Pellis elephantina.

Elephantinum emplastrum describit Cels. lib. 5. cap. 19. Sic autem dicitur, eodem teste, quòd sit percandidum.

ELETI {[illegible]} Thraciæ populi. Plinio lib. 4. cap. 11.

Eleuo, eleuas, penult. corrip. {[illegible]} eleuare, In altum tollere. Plautus.

Capedum lapidem hunc, atque eleua.

¶ Eleuare {[illegible]} Minuere, extenuare, & res gestas verbis deprimere. Vilem item, leuemque aliquem verbis demonstrare. Liu. lib. 3. ab Vrbe, Maior, si vana nostra p. c. authoritas ad plebē est, vos eleuatis eam. Idem lib. 28, Qu. Fabius res gestas in Hispania eleuabat. Cic. de Amic. Est enim varius & multiplex vsus amicitiæ, multæq; causæ suspicionum offensionumque dantur: quas tum euitare, tum eleuare, tum ferre sapientis est. Valer. lib. 8. tit. 15, Quoniā ipsis voluminibus nomina sua diligenter adijciunt, vt quod professione eleuant, vsurpatione memoriæ cōsequantur. Eleuant, Id est aspernandum dicunt. Hæc Budæus.

Lepôre eleuare id quod est ab alio obiectum. Cic. 2. de Orat. Erat autem tanta grauitas in Domitio, tanta authoritas, vt quod esset ab eo obiectum, lepôre magis eleuandum, quàm contentione frangendum videretur.

Aduersarium eleuare. Cic. 2. de Orat. Quòd frangit aduersarium, quòd impedit, quòd eleuat, quòd deterret, quòd refutat, &c.

Eleuare ægritudinem. Cic. 3. Tuscul. Nihil est enim quod eam abtundat, eleuetque ægritudinem, quàm, &c.

Authoritatem eleuare. Liu. lib. 7. Decad. 4, Cuius authoritatē perpetuo tenore vitæ partam, toga candida eleuabat.

Famam eleuare. Tacit. lib. 4, Simul eleuat famam aduersæ pugnæ.

Eleuare verbis famam vrbis captæ. Liu. 6. bel. Pun.

Eleuare ignominiam. Liu. 4. ab Vrbe, Itaque triumphus negatus: cæterùm ob Sempronianæ cladis eleuatam ignominiam, vt ouans vrbem intraret, concessum est.

Index, indiciumque eleuabatur. Liu. lib. 6. Decad. 3.

Inuidiam eleuare. Quintil. lib. 5. cap. 13, Nonnunquam eleuandæ inuidiæ gratia, quæ asperius dicta sunt, eluduntur.

Multitudinis noxam eleuabat. Tacit. lib. 5.

Sæuitiam eleuare. pro minuere. Tacit. lib. 4, Et præsentem sæuitiā melioris olim fortunæ recordatione eleuabant.

Solicitudines eleuare. Lucceius Cic. lib. 5. 14, Non intelliges duplicari solicitudines, quas eleuare tua te prudentia postulat?

Testimonia eleuare. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Eleuatio, onis {[illegible]} Quintil. lib. 9. Et illæ eleuationes, videlicet, O dij boni.

Eleus, dictus est Bacchus à Græcis, quasi pius pater, quòd libertatem hominibus præstet. Græci [illegible] misericordem dicunt.

Eleus habitus. Plin. lib. 34. cap. 8, In mentione statuarum est & vna non prætereunda, licet authoris incerti, iuxta rostra Herculis tunicati, eleo habitu Romæ, torua facie, sentiturque suprema in tunica.

Eleus, Adiectiuum {[illegible]} ab Elide, Vide ELIS.

ELEVS, untis, siue potius Eleûs {[illegible]} Stephano, Oppidū est in Thracia Chersoneso, non procul à Mastusia promontorio. Author Plin. lib. 4. cap. 11. Eleuntij, huius incolæ dicuntur, siue Elæusij, [illegible].

ELEVSA, siue potius Elæusa {[illegible]} Insula est Ciliciæ adiacens, non procul à Cypro, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

ELEVSIN, eleusinis, Vicus in Ægypto sic vocatus, vbi Grammaticam etiam docuit Callimachus. Suidas in eius vita, [illegible].

Eleusinia {[illegible]} Sacra apud Athenienses in honorem Cereris nobilissima fuere, de quibus, Augustino teste 7. De ciuit. Varro nihil interpretatur, nisi quod attinet ad frumentum, quod Ceres inuenit, & ad Proserpinam, quam rapiente Orco perdidit. Vide plura apud eundem Augustinum lib. eod. 7. De ciuit. Dei.

ELEVSINVS sinus {[illegible]} Strabo lib. 8, Ante hanc ripam & Saronicus & Eleusinus sinus iacet, vnus & idem quodāmodo, Hermionico sanè contiguus.

ELEVSIS, & Eleusin {[illegible]} Ciuitas in Attica prouincia, non longè ab Athenis, in qua regnauit Eleusius, quem Ceres docuit omnem agriculturam: & in ea mystica Cereris celebrabātur, à qua tota prouincia Eleusina dicta est. Ex Strabone lib. 9.

Attica Eleusis. Seneca Herc. Oetæ. 5.

Cerealis Eleusis. Ouid. epist. 4.

Eleusinus, Adiectiuum, pen. prod. {[illegible]} vt, Mater Eleusina, Ceres. Virgil. 1. Georg.

ELEVTHERAE {[illegible]} Oppidum Bœotiæ, inter Megaram & Thebas, ex qua Myron ille bucula tantopere nobilitatus, ortum traxisse fertur. Author Plin. lib. 4. cap. 7. & lib. 34. cap. 8.

Eleutherius {[illegible]} Latine dicitur liberalis, ingenuus, seruans, liberatórq;. Eleutheria libertas. Item Eleutheria, eleutheriorum, libertatis solennia. Plaut. Persa. Basilicè agitis eleutheria.

¶Eleutherius Iupiter {[illegible]} quem apud Latinos tum Liberatorem, tum Liberalem, & Libertatis authorem interpretatum legimus, ideo vocatus est, quod Athenienses a Medis liberauit. Hic tamen & Syracusis cultus fuit, & à Tarentinis, & à Platæensibus, & in Caria. Hyperides oratur aliunde dictum existimat. Sic enim inquit, O viri Iudices, hæc quidem Iouis appellatio facta est, vt Eleutherius vocetur, propterea quòd [illegible], id est liberti, porticum construxere propinquam. Et certè Plato in Thrage. Athenis Eleutherij Iouis porticum fuisse ostēdit, quum ibi Socratem & Demodocum colloquentes inducit. Templi vero, imò etiam porticus mentio est in œconomico Xenophontis.

ELEVTHERNA, Cretæ insulæ oppidum, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

ELEVTHEROCILICES {[illegible]} Asiæ populi. Cic. 5. ad Atticum, Eleutherocilices populi in Amano, ne regibus quidem vnquam paruerant. Idem 5. Famil.

ELEVTHEROS {[illegible]} Flumen est iuxta Orthosiam vrbem, quæ est in radice Libani montis. Plin. lib. 9. cap. 10, Testudines in Phœnicio mari certò veniunt, statuto tempore anni in amnem Eleutherum effusa multitudine.

ELEVTHO {[illegible]} Dea est parturientibus assistere solita, vt Pindaro placet in Olymp. vbi eam & Parcas Apollo iubet adesse Euadne parturienti. De eadem Eleutho meminit & Phurnutus, & Hesychius his verbis, Eleutho vna est Ilithyiarum, & Cereris cognomen apud Tarentinos & Syracusanos.

E L I

ELICE, Oppidum in sinu Corinthio, quod à mari vnà cum Bura altero quoque oppido, haustum refert. Plin. lib. 2. cap. 92.

ELICES, Vide HELICES.

Elicio, elicis, penult. corr. elicui, elicitum, pen. corr. vel elexi, electum, Antiquè {[illegible]} Elicere, est educere, extrahere. Plaut. Bacch. 6,

Vt eum ex luculento cœno propere hinc eliciat foras.

Domo aliquem elicere. Horat. 2. Carm. ode 11,

Quis deuium scortum eliciet domo
Lyden?

Elicere aluum. Plin. lib. 19. cap. 5, Sapor autem asper, & medicamenti instar ad eliciendas aluos.

Inferorum animas elicere. Cic. in Vatinium.

Aquas pluuias elicere. Ouid. in Ibin. Hoc est, à Deo impetrare.

Chelio elicere. Stat. 1. Achil.

Eliciunt cælo te Iuppiter. Ouid 3. Fast.

Ex terræ cauernis ferrum elicere Cic. 2. de Nat. deor.

Elicere ferrum terræ cauernis. Vide in AVDO.

Fauorem elicere. Tacit. lib. 15, Comitante Antonia Claudij Cæsaris filia, ad eliciendum vulgi fauorem.

Suscitare & elicere fontem. Plin. epist. 95. lib. 4, Nam nescio quod libramentum abditum & cæcum, quod quum exinanitum est, suscitat & elicit fontem: quum repletur, moratur, & strangulat.

Elicere ignem conflictu & ictu lapidum. Cic. 2. de Nat. deor.

Iras elicere. Sil. lib. 7,

Nequicquam nostras demens, ait, elicis iras.

Elicere lacrymas. Plaut. Trinum. 6. Ouid. ad Liuiam,

Denique laudari sacrato Cæsaris ore
Emeruit, lacrymas eliciúque deo.

Literas ab aliquo elicere. Cic. Att. lib. 9. 171. Et lib. 7. 131, Tuas volo elicere literas, maximéque consilium.

Manes sepulcbris elicit. Tibul. lib. 1. eleg. 2.

Sanguinem elicere. Cic. 2. Tuscul. Iphigenia Aulide duci se immolandum iubet, vt hostium sanguis eliciatur suo.

Elicere sudorem. Plin. lib. 25. cap. 11.

¶Conquirere & elicere blanditiis. Cicero ad Quint. fratrem. libro 2. 2, Conquiri verò & elici blanditiis (vt tu scribis) ad iudicium necesse non fuit.

Elicere multa ab aliquo & cognoscere, &c. Cic. Att. lib. 2. 37, Multa ab ipso Publio elici, multa cognosci, &c.

Elicere & tanquam exprimere aliquid. Cic. 4. Acad. Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi vt in vtranque partem dicendo & audiendo eliciant & tanquam exprimant aliquid, quod aut verum sit, aut ad id quamproximè accedat.

In quaque re quod probabile videri possit, eliciēdū. Cic. 1. de Orat.

Elicere arcana alicuius. Liu. 10. bel. Maced.

Elicere causam immutatæ alicuius voluntatis. Cic. ad Att. lib. 1. 7.

Præsensionum causas elicere. Cic. 1 de Diuin.

Opportunitatem elicere. Cic. 1. de Inuent.

Elicere ex mentibus diuinis prodigia. Liu. 1. ab Vrbe.

Elicere sententiam alicuius. Cic. ad Attic. lib. 7. 121, Tamen dabūt operam vt eliciant sententiam meam.

Neruorum elicere sonos. Cic. 2. de Nat. deor. Itaque ad pingendū, fingendum, ad scalpendum, ad neruorum eliciendos sonos, ad tibiarum, apta manus est admonitione digitorum.

Suspicionem elicere ex re aliqua. Cic.2.de Inuent.
Elicere verbum ex aliquo. Cic.1.de Orat. Verbum ex eo nunquam elicere potui de vi ac ratione dicendi.
Elicere verum. Plaut. Persa,4,
-simulabo quasi non videam: ita eliciam Verum.
Elicere vlulatum. Cic.2. Tuscul.
Vocem elicere. Cic. pro Cælio, Nónne ipsam domum metuet, ne quam vocem eliciat?
Vocem è latebris & faucibus elicere. Cic.2. Tusc.
¶ Elicere, & inuitare, vt. Plinius epist. 195, Qui elicis & inuitas, vt quàm plurima communicare tecum velim.
Propositis præmiis elicere optimum quenque. Cic. pro Cornelio Balbo. Idem 5. Tusc. Nos vellem præmio elicere possemus, qui vobis aliquid attulisset, &c.
Elicere ad colloquium. Liuius 5. ab Vrbe, Ad colloquium vatem elicuit.
Aliquem ad disputandum elicere. Cic.2. de Orat. Quem ego toties omni ratione tentans, ad disputandum elicere non potuissem.
Elicere præmio, siue præmiis. Cic. pro Corn. Balbo, Potéstne igitur nostra maiestas à Gaditanis benignè conseruari, si ad eam retinendam Gaditanos præmiis elicere non possumus?
Elicere ad pugnam. Liu.4. bel. Maced. Id est pertrahere, siue adducere. Cæs.3 bel. Ciuil.
Elicere in. Cæs.5 bel. Gall. Idem lib 8, Eodémque equites postero die mittunt, qui primùm nostros elicerent in insidias, deinde circumuentos aggrederentur.
Elicitæ gaudio lacrymæ. Paterculus lib.2.
¶ Voce mea voces eliciente Dei. Ouid.1. Fast.
¶ Artibus est stimulis eliciendus amor. Ouid.2. de Arte.
Elicienda est responsio. Cic.1. de Inuent.

Electo, electas ([illegible]) electare, Idem quod elicere, vt ait Fest. Plaut. Asin.7, Quæ illæc prædæ est, ibo aduorsum, atque electabo quicquid est. Magis in vsu est illecto.

Elix, elicis, pen. corr. m.g. ([illegible]) Sulcus aquarius qui in segetibus fit. Colum. lib.2. cap 8, Sed quamuis tempestiue sementis confecta erit, cauebitur tamen vt patentes liras, crebrósque sulcos aquarios, quos nonnulli elices vocat, faciamus, &c. Festus, Elices sulci sunt aquarij, per quos aqua collecta educitur è liris.

Elicius, Adiectiuum ([illegible]) vt, Iupiter Elicius ab eliciendis & euocandis fulminibus. Ouid.3. Fastorum,
Eliciunt cælo te Iuppiter: vnde minores
Nunc quoque te celebrant, Eliciúmque vocant.

Elichrysum ([illegible]) Herba est caule constans recto, æquali, ac ligneoso, cubitalem longitudinem non excedente: foliis per interualla emergentibus, abrotoni æmulis: comantibus in cacumine floribus, aureo colore fulgentibus, & in orbē vmbellæ modo cohærentibus, corymbacea facie, veluti myriophylli vel agerati: qui exiccati aureū colorem diutius retinēt. Hæc Mathiol. ex Dioscor. Elichrysi meminit & Plin. lib.21. cap.15. Et Galen. lib.6. Simplic. medicam.

ELICO, Heluetius quidam fuit, de quo Plin. Produnt Alpibus coercitas, & tum inexsuperabili munimento Gallias, hanc primùm habuisse causam superfundendi se Italiæ, quod Elico ex Heluetiis ciuis earum, fabrilem ob artem Romæ cōmoratus, ficum siccam & vuam, oleíque ac vini præmissa remeans secum tulisset. Hæc ille libro 12. capite 1.

Elido, elidis, pen. prod. elisi, elisum ([illegible]) elidere, Ex e præpositione, & lædo lædis compositum, Effringere, dissipare. Plaut. Pœnul.6, Hercle tuum iam elidam caput. Liuius 1. bel. Pun. Caput pecudis saxo elisit.
Eliduntur fœtus sues. Colum. lib.7 cap.9, Quum sint pariter inclusæ, super alias aliæ cubant, & fœtus elidunt.
Fauces elidere. Ouid.12. Metamorphoseos,
-quæ presso subdita mento
Elidunt fauces: & respiramen, iterque
Eripiunt animæ.
Herbas elidere, Id est comminuere & tundere. Varro 1. de Re rust. capite 47.
Elidere ignem è silice. Plin. lib.11. cap.37, Cæteris ossibus leonis est tanta duritia, vt ignis elidatur, velut e silice.
Elidere claua leonem. Sueton. in Nerone, cap.53, Præparatúmque leonem aiunt, quem vel claua, vel brachiorū nexibus in amphitheatri arena spectante populo nudus elideret.
Ignis elisit nubes. Stat.5. Thebaidos,
Vt rec. elisit nubes Ioue tortus ab alto
Ignis, & ingentes patuere in lumine nautæ, &c.
Elidere pactum. Paulus in l. si vnus. § pactus. D. de pactis.
Elidere naues constratas. Cæs.3. bel. Ciuil.
Elidere omnes neruos virtutis. Cic.2. Tusc.
Elidere alicui oculos. Plaut. Rud.16. Id est extrahere.
Pontum elidere. Lucan. lib 6.
Sibilum elidere. Cels. lib.4. cap.4, His communia sunt, quòd propter angustias per quas spiritus exit, sibilum elidit.
Elidere sonum. Plin lib.11. cap.51, Elephas circa nares, ore ipso sine nutamento similem elidit sonum.
Spiritum elidere. Cels. libro 4. cap.4, Opus est deinde fomentis humidis: nam sicca spiritum elidunt.
Elidere spumam, Colligere. Virg 3. Æneidos,
Ter spumam elisam, & rorantia vidimus astra. Seruius interpretatur exclusam.
Stirpes ægritudinis elidere. Cic. 3. Tuscul. Atqui stirpes sunt ægritudinis quam multæ, quàm amaræ, quæ ipso trunco euerso, omnes elidendæ sunt.
Victum hostem elidere. Curt. lib 9, Stipitem intentans, elisuráque eo victum, nisi prohibitus esset à rege. Hoc est hostem superatum.
Viuacémque animam missis elidere syluis. Ouid.12. Metam.
¶ Elidi & exanimari. Suet. in Cæsare, cap.39.
Elidi ægritudinibus. Cic.5. Tuscul.
¶ Elidere, Deiicere. Cic.2. de Republ. vt scribit Nonius, Vt auriga inductus è curru trahitur, opteritur, eliditur, laniatur.

Elisus, pen. prod. Participium ([illegible]) vt,
Aer elisus. Ouid.1. Metamorphoseos,
-te eliso percussis aere pennis.
Artus elisi. Ouid.14. Metam.
Guttura elisa. Lucan. lib 2,
Hic laqueo fauces elisáque guttura fregit.
Ignes elisi. Ouid.6. Metamorphoseos,
Exiliántque cauis elisi nubibus ignes.
Nubes elisa. Seneca Agamemn.6,
Et nube dirum fulmen elisa micat.
Venter elisus. Lucan. lib.3.

Eligo, eligis, penult. corr. elegi, electum ([illegible]) eligere, Est è multis quorum fiat optio, aliquid assumere. Cic. 4. Academ. Quam potissimum sententiam & disciplinam melius eliges?
Optionem alicui facere vt eligat vtrum velit. Cic.1. Verr. Quoties ille tibi potestatem optionémque facturus sit, vt eligas vtrum velis.
A multis eligere commodissimum quodque. Cicero 2. de Inuent. Quòd si in cæteris quoque studiis à multis eligere homines cōmodissimum quodque, quàm sese vni alicui certo vellent addicere, minus in arrogantiam offenderent, &c.
Eligere de. Varro de Re rust. De asinis quenque amplissimum & formosissimum quem possunt eligunt.
De tribus eligere quem velis. Cic.11. Philipp.
Elegit ex multis Isocratis libris triginta fortasse versus Hieronymus Peripateticus. Cic. in Orat.
Eligere ad munus aliquod. Cic.4. Tusc. Nunquam profectò scholis essent excitati, neque ad illud munus electi.
Eligere in. Cic. Populus elegit sibi in principem Octauium.
In vsus locum eligere. Virg.4. Georgicorum,
-atque ipsis contractum in vsus Eligitur locus.
Stultè eligere. Ouid. epist. 15,
Nec piger, aut vnquam stultè elegisse videbor.
Opus eligere. Ouid.3. de Ponto, eleg.9,
Pugnandi tempora mecum
Eligit Atrides. Idem 13. Metam.
Leuius malum eligendum. Cic. Octauio, E duobus autem malis quum maius fugiendum sit, leuius est eligendum.

Electus, Participium ([illegible]) Plin. lib.15. cap.29.
Conquisiti atque electi coloni, Vide CONQVIRO.
Feræ electæ. Ouid.15. Metam.
Ex orationibus, vel historiis electi loci. Quintil. lib.1. cap.7.

Electus, Nomen ex participio ([illegible]) vt, Electis verbis dictatæ res. Cic.1. de Fin.
Scripta electissima. Catul. epigr.34.
Electissimis verbis ornari. Cic.3. de Fin.
Electissimi viri ciuitatis. Cic. pro Quintio.

Electus, electus, electui, Verbale, m.g. ([illegible]) Ouid. epist.2,
In necis electu parua futura mora est.

Elector, electoris, Verbale masc. ([illegible]) Qui eligit. Author ad Herenn. lib 4, Postremò in eo vim artificij consumant, vt ipsi ab aliis potius eligendi, quàm aliorum boni electores existimentur.

Electio, electionis, Verbale, f.g. ([illegible]) Cic. in Orat. Id autem est iudicium electióque verborum. Idem 4. de Finib.

Electè ([illegible]) Aduerbium. Cic. de Inuent. Electè digerere.

Elegans, pen. corr. elegantis ([illegible]) Quidam participium ab eligo esse volunt: vtcunque tamen sit, elegans significat cultum, ornatum, politum, vt.
Elegans oratio. Cic.1. de Fin.
Magis elegans, Vide MAGIS.
Mundus & elegans. Cic.2. de Finib.
Elegans & parcus, contraria, Vide Parcus, in PARCO.
Pueri ex elegantissimis familiis lecti. Cic. pro Rosc. Amer.
Facetum, elegans, Oratorium. Cic.2. de Orat.
Artes elegantes & ingenuæ. Cic.3 de Fin.
Eloquentia elegantior. Quintil. lib.1. cap.1.
Iocandi genus elegans, vrbanum, ingeniosum, facetū. Cic.1. Offic.
Elegans homo (inquit Gell. lib.11. cap.2,) non dicebatur cū laude, sed id ferè verbum ad ætatem M. Catonis, vitij, nō laudis fuit. est nanque hoc animaduertere, cum in quibusdā aliis, tum in libro Catonis qui inscriptus est Carmen de moribus, ex quo libro verba hæc sunt, Auaritiam omnia vitia habere putabant: sumptuosus, cupidus, elegās, vitiosus, irritus qui habebatur, is laudabatur. Ex quibus verbis apparet, elegantē dictum antiquis, non ab ingenij elegantia, sed qui nimis lætu, amœnóq; cultu, victúq; esset. Postea elegās reprehēdi quidē desiit: sed laude nulla dignabatur, nisi cuius elegantia erat moderatissima. Sic M. Tullius L. Crasso & Q. Scæuolæ nō merā elegantiā, sed multa parsimonia mistā laudi dedit. Crassus (inquit) erat parcissimus elegantiū, Scæuola parcorum elegantissimus. Hactenus Gel. Colum. lib 7. cap.8, Tum etiā casei, lactísq; abundantiam non solùm agrestes saturat, sed etiā elegantium mensas iucūdis & numerosis dapibus exornat. Cic.6. Verr. Vide ne ille non solùm tēperantia, sed etiā intelligentia te atque istos qui se elegātes dici volunt, vicerit.
Ingenium iucundum & elegans. Quintil. lib.5. cap.13.
Faceta & elegans ironia. Cic. de Claris Orat.
Lingua elegans. Catul. epig.40.
Polita, vrbana & elegans oratio. Cic. de Claris Orat.
Elegantem regem narras. Terent. Eunuch.3.1, -hui
Regem elegantem narras. Vbi Donatus, Elegantem, qui ipse sciat eligere aut ipse sit eligendus.
Egregiè subtilis scriptor atque elegans. Cic. de Claris Orat. Acuti sunt, elegantes faceti, breues.
Elegans formarum spectator. Terent. Eunuch.3.5.

Quum ipsum me noris quàm elegans formarū spectator siem? Vbi Donatus, Elegans spectator est, qui fit cunctanus & fastidiosi iudicij, cui non quid placet facilè.

Elegans in cibo. Cic. in Orat.

In dicendo elegans. Cic. de Claris Orat.

Elegans in omni iudicio. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24, Planè enim intelligo te non modò studio, sed etiā amore vsum, quæ te delectarint, hominem (vt ego semper iudicaui) in omni iudicio elegantissimum: quæ me digna putaris coemisse.

¶ Elegantius, Comparatiuum. Catul. epig. 13,

Seu quid suauius, elegantiúsve est.

Elegantia {[illegible]} Cultus & ornatus, dicta quòd sit selecta & separata à vulgari opinione. Plin. lib. 26. cap. 14, Cicatrices cum elegantia ad colorem reducit ladanum.

Materia crispioris elegantiæ. Plin. lib. 13. cap. 9.

Elegantia & munditia. Cicero in Orat. Fucati verò medicamenta candoris & ruboris omnia repellentur, elegantia modò & munditia remanebit.

Hominis elegantia. Cic. Attico, lib. 1. 5, Quæ tibi eius loci, & nostri studij & tuæ elegantiæ esse videbuntur.

Morum elegantia. Tacit. lib. 19.

Linguæ subtilitas & elegantia. Cic. 2. de Orat.

Elegantia tinctus. Vide Tinctus, in TINGO.

Elegantia differendi, Elegantia sermonis. Cic. 2. de Fin. Et ad Atticum, lib. 7. 123.

Loquendi elegantia. Cic. de Claris Orat.

¶ Accurata & diligens elegantia. Cic. in Bruto, Latinè loquēdi accurata, & sine molestia diligens elegantia. Sine molestia dicit: nam molesti esse solent nimis diligentes, vt qui manum de tabula (quod aiunt) tollere nesciant.

Esculea elegantia. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Politior elegātia. Cic. 3. de Fin. Agricultura, quæ abhorret ab omni politiore elegantia.

Cum summa elegantia atque integritate viuere. Cic. pro Syl.

Elegantia apud Rhetores, est quæ facit vt vnumquodque purè & apertè dici videatur. Hæc distribuitur in Latinitatem & explanationem. Author ad Heren. lib. 4.

Eleganter, Aduerbium {[illegible]} Hoc est polítè & propriè: vt Eleganter disputare. Cic. 4. Acad. Idem 2. de Fin. Hoc ipsum elegantius poni, meliúsque potuit. Et ad Brutum 15. Tibi is exponet qui & optimè omnia nouit, & elegantissimè expedire, & deferre ad te potest.

Eleganter acta vita. Liu. 5. bel. Maced. Zeno ex principibus vnus, magnæ cum ob eleganter actam vitam authoritatis, tum quòd, &c.

Elegāter acceptus, hoc est lautè & oppiparè. Cic. ad Att. lib. 13. 598, Libertis lautis, seruísque nihil defuit, nā lautiores eleganter accepti.

Eleganter copiosèque colligere. Cic. Luceio, lib. 5. 13, Ad consolandum autem cum illa valent, quæ eleganter, copiosèque collegisti.

Accuratè elegantérque dicere. Cic. de Claris Orat.

Latinè loqui elegantissimè omnium. Cic. de Claris Orat. Audio illum omnium ferè Oratorū Latinè loqui elegantissimè. De Cæsare.

Neque distinctè, neque distributè, neque eleganter, neque ornatè scribere. Cic. 2. Tuscul.

ELEI {[illegible]} Populi sunt circa Astaboram & Astapam fluuios incolentes, qui etiam Rhizophagi dicuntur, propterea quòd ea adiacēta palude caulis radicibus massulas cōficiunt, & ad solem coctis vescuntur. Author Strabo lib. 16.

Elimino, eliminas, penult. corr. {[illegible]} eliminare, Eiicere, & veluti extra limen trudere. Ennius Medea, Eaule antiqua herilis, fida custos corporis, quòd sic extra ædes eliminatur. Accius Phœnicis, Egredere, exi, effer te, elimina vrbe. Varro Serano, Occipitum Amno deo ostendo, ex oraculo elimino mihi. Nonius.

Dicta foras eliminare. Horat. 1. epist. 5,

-ne fidos inter amicos

Sit, qui dicta foras eliminet.

Eliminare gradus, de qua locutione Fabius, lib. 8. cap. 3.

Elimo, elimas, pen. prod. {[illegible]} elimare, De aliqua re limare. Plinius lib. 34. cap. 18. Alij elimatam scobem in fictili crudo coquunt in camis, donec percoquatur figulinum. Ouid. 4. Metam.

Elimare, per translationem. Cic. ad Attic. lib. 16. 334. Velim [illegible] elimes ad me, oportuisse te id facere. Idem 4. Acad. Rationes latiore specie non ad tenue elimatæ.

Commodius aliquid elimare. Quintil. lib. 2. cap 8.

ELIMIOTAE {[illegible]} Populi Macedonibus vicini, & ab illorum parte stantes, vt refert Strab. lib 9.

Elimos, Tibiæ genus ex buxo fieri solitæ, quam inuentam à Phrygibus author est Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 7.

Elinguis, & hoc elingue {[illegible]} Qui sine lingua est.

Elinguis, Qui mutus est, & loqui non potest, etiam si linguam habeat. Cic. pro Flacco. Conuicit, & elinguem reddidit. Idem de Clar. Orat. Præsertim quum Fannius nunquam sit habitus elinguis.

Elinguis curia. Plin. epist. 167, Iidem prospeximus curiam, sed curiam trepidam, & elinguem.

Elinguare, Verbum {[illegible]} Linguam amputare. Plaut. Aulul. 7, Si hercle ego te non elinguandam dedero vsque ab radicibus, &c.

Eliquo, eliquas, pen. corr. {[illegible]} eliquare, Liquidum facere: quod idē colliquare dicitur, vt quum aurum, aut argentum dissoluitur.

¶ Eliquare, pro Ad liquidum purgare. Seneca lib 3. Natur. quæst. Est in Chersoneso Rhodiorum fons, qui post aliquantum interuallū temporis fœda quædam turbidus ex intimo fundat, donec liberatus eliquatúsque est. Colum. lib 12. cap. 12, Deinde quum sæpius eam in alia vasa transfuderint, & eliquauerint.

Vinum a fæcibus eliquatum diffundere. Columella libro 12. capite 17.

Eliquesco, eliquescis {[illegible]} eliquescere, Liquidum fieri, siue liquefieri. Varro 1. de Re rust. cap. 55, Alia ad cibum eliguntur: alia vt eliquescat, ac non solùm corpus intus vngat, sed etiam extrinsecus. De olea loquitur.

Eliquamen, pen. prod. {[illegible]} Quod eliquatum est ex re aliqua, vt carne aut piscibus: id autem vulgus vocat *salmuriam* vel *muriam*. Columel. lib. 9. cap. 14, Abstineátque ferè ab omnibus redolentibus esculentis, vt sunt salsamenta, & rerum omnia eliquamina, &c.

ELIS {[illegible]} Vrbs in Peloponneso. Cic. 1. de Diuin. Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Ianidarum vnam, alteram Clutidarum, aruspicinæ nobilitate præstantes.

¶ Elis, Achaiæ vrbs, vbi curule certamē exercebatur in honorem Iouis Olympici. De Elide scribit Plin. in descriptione Achaiæ, libro 4. cap. 5.

Resupina Elis Stat. lib. 4.

Elim, Messeniáque arua colebas. Ouid. 2. Metam.

Elidis amnem, Alpheus. Virg. 3. Æneidos,

-Alpheum fama est huc Elidis amnem,

Occultas egisse vias subter mare.

Eleus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Virg. 3. Georgicorum,

Hic vel ad Elei metas, & maxima campi

Sudabit spatia, & spumas aget ore cruentas.

Labores Elei. Stat 4. Sylu.

Eliades equæ {[illegible]} Virg. 1. Georgicorum,

-Eliadum palmas

Epiros equarum. Epirus creat equas optimas, quæ apud Elidem palmas merentur in Iouis Olympici curuli certamine. Seruius.

ELISA, pen. prod. {[illegible]} Nomen fuit Didonis. Nam Dido lingua Phœnicum virago interpretatur. Quum enim Iarbas Libyæ rex eam vellet vxorem ducere, illa verò negaret, Carthagini bellum intulit. cuius timore quum cogeretur à ciuibus, petijt vt antè placaret manes mariti: & exædificata pyra se in ignem præcipitauit: ob quam rem Dido, id est virago dicta est, quæ virile aliquid fecit. Hactenus Seruius in illud 4. Æneid. Non Libyæ, non antè Tyro despectus Iarbas. Virgil. 4. Æneidos,

-nec me meminisse pigebit Elisæ

Dum memor, &c.

Eliseus, pen. prod. Adiectiuum. Sil. lib. 6.

At noua Elisei iurato fœdera patres

Consultant mandara duci. Id est, Carthaginiēsas, ab Elisa Didone.

ELEASO, siue Elissa {[illegible]} Fluuius est in Peloponneso, in Elidis & Pisæ terminis labens, de quo Strabo lib. 8.

Elix, Vide SALCIO.

Elixa, A liquore dicta. Festus.

Elixo, as {[illegible]} Aqua coquo. Laur. Valla. Quod in prandio carnes quasdam parum elixasset.

Elixus, Adiectiuum {[illegible]} Dicitur quod aqua coctum est. Plautus Mostel. 15,

Nam elixus esse quàm assus soleo suauior. Idem Pœn. 4,

-assum apud te eccum. AG. at ego elixum volo. Nonius Marcellus, Elixum, quicquid aqua mollitur vel decoquitur. nam elixam aquam veteres esse dixerunt. Vnde & lixæ dicti, qui militibus aquam ad castra vel ad tentoria solent ferre. Varro, In pauimento non audes facere lacunam: at in humum calceos facis elixos. Id est madefactos calceos.

Elixus balneator. Martial. lib 3.

Herba elixa. Ouid. 4 Fastorum,

Candidus elixæ miscetur caseus herbæ.

Elixum sorbum. Colum. lib. 8. cap. 17.

Vernea elixus. Iuuen. sat. 3.

Miscere elixa assis. Horat. 2. Serm. sat. 2,

-at simul assis

Miscueris elixa, simul conchylia turdis.

E L L

Elleborine, teste Plinio lib. 7. cap. 9, herba est exiguis folijs, quæ alio nomine Epipactis dicitur.

Elleborium, Vini factitij genus, de quo vide Plin. lib. 14. cap. 16.

Elleborum. Vide HELLEBORVM.

Ellebotum, Iulius Pollux lib. 5. cap. 16. & rursus libro 2. cap 22, inter fœminea ornamenta reponit.

Ellobia {[illegible]} Genus inaurium, inquit Iul. Pollux, à fibris aurium, quas Græci [illegible] vocant. Vide Pollucem lib. 5. cap. 16.

Ellum, Aduerbium demonstrandi apud Comicos, inquit Donatus, pro ecce illum. Plaut. Curcul. 6,

-parasitum tuum

Video currentem: ellum vsque in platea vltima. Terent. And. 5. 2,

Nescio quis senex modò venit: ellum, confidens, catus. Vide Vallam.

Ellychnium, ellychnij {[illegible]} Dicitur funiculus ille papyraceus siue sparteus canabinúsve, aut stupeus, qui stans in oleo perurit. Plinius libro 23. cap. 4, Ellychnia ex vua fiunt, claritatis præcipuæ. Idem lib. 35. cap. 15. de sulphure loquens, Quarto autem ad ellychnia maximè conficienda.

E L M

Elminthes {[illegible]} Vermes ex genere lumbricorum. Sunt autem in duplici differentia, teretes & lati, vt docet Galen. lib. vlt. Meth. cap. vlt. Nominatiuus singularis est Elmus.

ELMON, Thessaliæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 54, In Thessalia autem Orchomenus antea dictus Minyeus, & oppidum Almon, ab alijs Elmon, Atrax, &c.

E L O

Eloco, elocas, penult. corr. {[illegible]} elocare, Loco mouere, siue sedibus pellere. Cicero pro Flacco, de Iudæorum gente loquens, Quàm chara dijs immortalibus esset, docuit, quòd est victa, quod elocata, quòd seruata.

¶ Elocare sese curandum. Plin lib. 26. cap. 1, Siquidem certum est Manlium Cornutum ex Prætoris legatum Aquitanicæ prouinciæ, H-S. CC. elocasse in eo morbo curandum sese.

Elocare

Elocare fundum: Hoc est fundum alteri committere & locare. Cicero 5. Vert. Xenon ad se pertinere negabat: fundum elocatum esse dicebat.

Elocare boues. Hoc est alteri locare, vt inde lucrum accipiamus, quemadmodum de equis fieri solet. Columel.lib. 1.cap.7, Et maximè vexant serui, qui boues elocant, eosdémque & cætera pecora malè pascunt.

Elocare funus. Plinius lib. 21. cap.3, Asses ergo contulit populus, & funus elocauit. Hoc est funus faciẽdum alicui dedit, nempe pompas funebres.

Elocutio, Elocutrix, Vide ELOQVOR.

Elogium, elogij (ἐγκώμιον) Testificatio de aliquo, honoris vel vituperationis causa.

Vituperationis: vt Quintilian.lib. 7.cap.5, Si exhæredatum à se filium pater testatus fuerit elogio, propterea quòd is meretricem amaret. Modestinus in l. desertorem. D. de re militari, Desertorem auditum, ad suum ducem cum elogio Præses mittet. Id est cum vituperatione.

Honoris causa. Cic.2. de Finib. Non elogia monumentorum id significãt, velut hoc ad portam, Vno ore cui plurimæ cõsentiunt gentes, populi primarium fuisse virum. Et iterum, 1. Tuscul. Quid ipsa sepulchrorum monumenta, quid elogia significant, nisi nos futura etiam cogitare? Idem in L. Pisonem. Valla lib.4.

Elogium, Simplex suæ sententiæ testificatio. Cic. de Senect. Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat velle suam mortem dolore amicorum lamentísque vacare. Idem Valla lib.4.

¶ Elogia, pro testamentis morientium, l.20. C. de iure delib. Cic. 1. Tuscul. l.33 & l.35. C. de inoff. testam.

¶ Elogia etiam pro notoriis, & indiciis criminum, quæ vulgò *notoria & informationes* dicimus, l.6. & l.11. D. de custod. reor. Trãquill. in Calig. cap.27, Custodiarum seriem recognoscens nullius inspectu elogio, stans tantummodo intra porticum mediam à caluo ad Caluum duci imperauit. Elogium quoque, edicto subiectam clausulam appellat Vlp. in l.38. §. iumentorum. D. de ædilit. edic.

¶ Elogium, pro causæ adiectione. Afric. l.14. §.2. D. de lib. & posth. Non enim videri quasi filium exhæredatum esse, cui elogium pater, quum filiũ exhæredaret, proposuisset, id est exhæredationis causam.

ELONA (Ἐλώνη) Perrhæborum vrbs, quæ in Lemonem nomen permutauit, hodie dicitur Lacens. Vide Strab.lib. Geograph.9.

Elongo, elongas ([illegible]) elongãre. Idem quod prolongare, & protrahere, ac differre. Plinius, Quo maximè tempore dies elongantur.

ELONGOSINA, Locus in regione Armeniæ, ex quo Tigris fluuius oritur, vt author est Plin.lib.6.cap.27.

Elops (ἔλλοψ) Piscis apud antiquos nobilissimus habitus. Vnus omnium squamis ad os versis contra aquam nando meat. A nonnullis Acipenser dictus. Plin.lib.9 cap.17. ¶ Est & Centauri nomen proprium, apud Ouid. 12. Metam.

Eloquor, pen. corr. eloqueris ([illegible]) eloqui, Dicere, efferre. Plaut. Amphit.3,

-argumentum huius eloquar tragœdiæ. Cic.3. Offic. de venditore & emptore, Vterque si ad eloquendum venerit, non plus quàm semel eloquetur.

Eloquere vno verbo. Plaut. Trucul.16.

Perge eloqui. Terent. Phorm.4 3.

Quod verum eloquar. Terent. in Prol. Heaut.

Cum hero pauca eloquar. Plaut. Milit.30.

Ipse eloquar nomen meum. Plaut. Amphit.3.

Expedire verbo, & eloqui. Terent. Phormione,

-atque id, si potes, verbo expedi.

Faciam. Eloquere.

Vnum elocũtus. Cæs.2. bel. Ciuil. Ille vnum elocũtus, vt memoria tenerent milites ea, quæ pridie sibi confirmassent, sequi sese iubet.

Monstrum eloqui. Seneca Herc. OEt.6.

Verba simillima veris eloquor. Ouid. epist.21.

¶ Eloqui, pro Loqui. Virg. Eloquar, an sileam?

¶ Eloqui, quod ad oratores spectat, Est, vt ait Cicero, aptè, ornatè, & eleganter dicere. Vnde idem Cic.1. de Orat. Disertos me cognosse nonnullos, eloquentem adhuc neminem.

Eloqui & exprimere. Cic. Q. frat. lib.3.21. Tu qui in isto eloquendi & exprimendi genere superasti, à me petis?

Compositè, ornatè, copiosè eloqui. Cic.1. de Orat.

Copiosè eloqui, modò prudenter: melius est, quàm vel acutissimè sine eloquentia cogitare. Cic.1. Offic.

Dignè eloqui. Seneca Thyeste, 8.

Per continuationes eloqui res aliquas. Author ad Herennium, libro 4.

Eloqui politè. Cic.1. Tusc. Fieri autem potest vt rectè quis sentiat: & id quod sentit, politè eloqui non possit.

Præclarè eloqui cogitata. Cic. de Claris Orat.

Domina rerum eloquendi vis quàm est præclara, quámque diuina. Cic.2. de Nat. deor.

Vis eloquendi. Quintil. lib.2. cap.1.

Vis eloquendi maxima soli oratori tribuitur. Cic. in Orat.

Eloquens, pen. corr. ([illegible]) Nomen ex participio, Qui in dicendi ratione perfectus est. Cic. pro Cæcin. L. Crassus homo longè eloquentissimus. Idem in Orat. Erit igitur eloquẽs is, qui in foro causísque ciuilibus ita dicet, vt probet, vt delectet, vt flectat.

Paucitas eloquentium. Cic. 1. de Orat. Quamobrem mirari desinamus, quæ causa sit eloquentium paucitatis, quum ex iis rebus vniuersis eloquentia constet, quibus in singulis elaborare permagnũ est.

Eloquens, suauis & ornatus. Cic. 1. de Orat. Si item Aristoteles, si Theophrastus, si Carneades in rebus iis de quibus disputauerũt, eloquentes & in dicendo suaues atque ornati fuerunt, &c.

Eloquens is est qui & humilia subtiliter, & magna grauiter, & mediocria temperate potest dicere. Cic. in Orat.

Eloquens etiam is erit, qui ad id quodcunque decebit, poterit accommodare orationem. Cic. in Orat.

Eloquens & muta res. Author ad Heren.lib.4.

Eloquentia, eloquentiæ (λογιότης, ἀγχίνοια) Benè & rectè eloquẽdi scientia. Terent. Phorm.4.3,

-eia sudabis satis,

Si cum illo inceptas homine: ea eloquentia est. Idem Eunucho.5.9.

Eloquentia nihil aliud est, nisi copiosè loquens sapientia. Cicero in Partit.

Eloquentia & Infantia, opponuntur. Cic. in Topic. Possitne eloquentia commutatione aliqua conuerti in infantiam.

Prudentiam cum eloquentia iungebat Aristoteles. Cic.1. Tusc.

Arma, & tympana eloquentiæ dare. Quintil.lib.5.cap.12, Nos qui Oratorem studemus effingere, non arma, sed tympana eloquentiæ demus?

Consultus eloquentiæ, Vide CONSVLTVS.

Effectus eloquentiæ est audientium approbatio. Cic.2. Tusc.

Imago eloquentiæ. Quintil.lib.2.cap.12.

Lumen eloquentiæ Tullius. Quintil.lib.3.cap.2.

Ornamentum eloquentiæ. Quintil.lib.1.cap.8.

¶ Adulta eloquentia, Vide ADOLEO.

Alumna eloquentia, Vide ALVMNVS.

Artificiosa eloquentia. Quintil.lib.2.cap.19.

Attica eloquentia. Quintil. in Procem. lib.6.

Pacis est comes otiíque socia, & iã bene constitutæ ciuitatis, quasi alumna quædam eloquentia. Cic. de Claris Orat.

Forensis eloquentia, Vide Rhetorica duplex, in ORATOR.

Libidinosa eloquentia. Quintil.lib.5 cap.12.

Eloquentia lucrosa & sanguinans. Tacit. de Orat. Nam lucrosæ huius & sanguinantis eloquentiæ vsus recens & malis moribus natus, atque (vt tu dicebas) in locum teli repertus.

Mediocris eloquentia. Quintil.lib.1 cap.4.

Paterna eloquentia. Quintil.lib.1.cap.1.

Pauper eloquentia, Vide PAVPER.

Popularis eloquentia. Vide Rhetorica duplex, in ORATOR.

¶ Abundans sonantibus verbis, vberibúsque sententiis eloquentia. Cic.1. Tusc.

Fontes eloquentiæ aperire. Quintil.lib.6.cap.1.

Vires augere eloquentiæ. Quintil. in Procem.lib.1.

Coacta eloquentia. Quintil.lib.4.cap.4.

Coalescit eloquentia. Quintil.lib.2.cap.9, Ita eloquentia coalescere nequit, nisi sociata tradentis, accipientísque concordia.

Ex verbis & sententiis constat eloquentia. Cic. de Opt.gen.Orat.

Consummata eloquentia. Quintil. in Procem.lib.1.

Vera & absoluta eloquentia. Cic. in Orat. Quò fit, vt veram illam & absolutam eloquentiam nemo consequatur, quòd alia intelligendi, alia dicendi disciplina est: & ab aliis rerum, ab aliis verborum doctrina quæritur. Multis in locis intelligẽdi scientiam Cicero Philosophiam appellat: quoniam sine Philosophia nemo quicquam rectè intelligit. Appellat etiam doctrinam rerum: quoniam nõ tam verba, quàm res ipsas Philosophus considerare debet: &, vt apud Platonem Socrates docet, si res intelligatur de verbis, non admodũ solliciti esse debemus. Rhetoricam verò, doctrinã verborum appellat: quoniam id vnum præcipuè Rhetores spectant, vt ornatis atque figuratis verbis vtantur. Quòd siquis rerum perfectam intelligentiam cum verborum doctrina coniungeret, is perfectus esset orator: sed talis nemo vnquam extitit.

Corrumpunt eloquentiam. Quintil.lib.2.cap.10.

Effingere eloquentiam. Quintil.lib.1.cap.2.

Expulsa eloquentia ciuitate Lacedæmoniorum. Quintilian. libro 2. cap.16.

Facere eloquentiam alicui. Quintil.lib.6.cap.2, Ita nonnunquam indoctis quoque eloquentiam faciat.

Formare eloquentiam. Quintil.lib.2.cap.10.

Inchoare eloquentiam, Vide Orationẽ inflectere, in INFLECTO.

Locupletare eloquentiam, Vide in LOCVS.

Foro & multitudini nata eloquentia est. Cic. de Claris Orat.

Obmutuit eloquentia. Cic. in Bruto. Vide Fasces submittere, in FASCIS.

Occultare eloquentiam. Quintil.lib.4. cap.1.

Persuadere eloquentia aliquid alicui. Cic. in Orat.

Vt hominis decus, ingenium: sic ingenij ipsius lumen, est eloquentia. Cic. de Claris Orat.

Temere eloquentiam ac gratiam alicuius. Quintil.lib.4.cap.1.

Locuples, & speciosa vult esse eloquentia. Quintil.lib.6.cap.14.

Eloquium ([illegible]) Sermonem aliquando significat, aliquando facundiam. Plautus,

Dulci ac blando eloquio amicam solatus. Apul. Platonis eloquio monitus, non nobis solis natos esse.

Potentis eloquij vitius. Stat.4. Sylu.4.

Nitor eloquij. Ouid.1. de Ponto, eleg.2,

Nunc tibi & eloquij nitor ille domesticus adsit.

Cultum eloquium. Auson. Section.2. in Epicedio in patrem,

Sermone impromptus Latio, verùm Attica lingua

Suffecit culti vocibus eloquij.

Fertile eloquium. Claud. ad Olbrium, 25.

Insolitum eloquium. Horat. in Arte.

Liquidum eloquium. Auson. Section.3, Ad amicum, vt quamprimum ad se veniat,

Sic tibi sint Musæ faciles, meditatio prompta

Et memor, & liquidi mel fluat eloquij.

Melleo delibutus eloquio iam tertiũ Nestor ætatis. Auson. in Gratiarum action. pro Consulatu.

Vernans eloquium. Sidon. ad Claudian. lib.4, Vernantis eloquij flore mellito.

Vocale eloquium, pro carmine grandi & sonoro. Iuuenalis satyra 7,

-nectit quicunque canoris
Eloquium vocale modis, laurúmque momordit.

Decus pectum eloquio Sil. lib. 3.

Vincere aliquem eloquio. Ouid. 13 Metam.

Elocutio {[illegible]} Sermonis expressio. Plaut. Milit. 14.

Elocutio est idoneorum verborum & sententiarum ad inuentionem accommodatio. Cic. 1. de Inuent.

Tenera cutis elocutionis. Quintil. lib. 5. cap. 12, Et illam vim strictè robustéque dicendi, tenera quadam elocutionis cute operimus.

Inanis & penè puerilis elocutio. Cic. 1. de Orat. Ex rerum cognitione efflorescat & redundet oportet oratio: quæ nisi subest, res ab Oratore percepta & cognita, inanem quandam habet elocutionem, & penè puerilem.

Elocutio ad commodum Oratoris accommodata, tres in se res debet habere, elegantiam, compositionem, dignitatem. Author ad Heren. lib. 4.

Circumscribere elocutione rem simplicem. Author ad Heren. lib. 4, Circuitio, est oratio rem simplicem assumpta circumscribens elocutione.

Dare aliquid elocutioni. Quintil. in Procem. libri 1, Quatuor elocutioni in cuius partem memoria, ac pronuntiatio veniunt, dabuntur.

Elocutoria {[illegible]} Vide ELOCVTRIX.

Elocutrix, pen. prod. {[illegible]} elocutricis, Verbale, f. g. Quintil. lib. 2. cap. 15, Nam oratoria sic efferetur, vt elocutoria: oratrix, vt elocutrix. De Rhetorice loquitur.

ELORINI, Populi Siciliæ, vt author est Cic. 5. Verr.

ELORVS, pen. prod. {[illegible]} Siciliæ vrbs, ab Eloro amne qui campis superfunditur, sicut Nilus, dicta: proxime Pachynum. Meminit Plin. lib. 3. cap. 8. Et lib. 32. cap. 2, Silius, Sidonios Drepane, atque vada clamosus Elorus. Ouid. in Fast. Hinc Camarinam adit, Thapsónque & Eloria Tempe. quanquam mendosè legitur Oloria, quasi ab oloribus. Author Hermolaus in Plinium.

Elos {[illegible]} Vitiú tuniculæ oculi, quæ dicitur rhagoides, erosione proueniés, aut scissura ceratoidis: sic cognominatum [illegible], id est clauus, si subdurescat calli imagine. Plura Cæl. lib. 12. cap. 5.

Elotæ {[illegible] siue Elotæ [illegible]} Sic publica appellabant mancipia Lacedæmonij, id est publicos ministros, vt sunt apparitores, lictores, qui apud Thessalos dicuntur Penestæ.

Elotus, Vide ELAVO.

E L P

ELPIAE {[illegible]} Ciuitas, quam Rhodij apud Daunos condiderant, teste Strab. lib. 14.

ELPENOR, pen. prod. huius Elpenoris, pen. corr. {[illegible]} Vnus è socijs Vlyssis, quem Circe mutauit in porcum. Homerus tamen in Odyssea scribit, quòd de scalis cadens interfectus sit. Iuuen. sat. 15,

-aut tenui percussum verbere Circes,
Et cum remigibus grunnisse Elpenora porcis.

Miser Elpenor. Ouid. 3. Trist. eleg. 4,
At miser Elpenor tecto delapsus ab alto.

ELPIS {[illegible]} Samius natione, vt inquit Plinius, in Africam delatus naue, iuxta litus conspecto leone hiatu minaci arborem fuga petit. Neque profugienti quum potuisset, fera institerat, & procumbens ad arborem hiatu quo terruerat, miserationem quærebat. Os morsu auidiore inhæserat dentibus, cruciabátque inedia, &c. Degressus tádem euellit præbenti, tradúntque quandiu nauis ea in litore steterit retulisse gratiam venatus aggerendo. Hæc Plin. lib. 8. cap. 16.

ELPIS, Nomé proprium Boethij vxoris: de qua hoc extat epitaphium:

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patria coniugis egit amor.
Quo sine mœsta dies, nox anxia, flebilis hora:
Quúmque viro solùm spiritus vnus erat.
Lux mea non clausa est tali remanente marito:
Maiorísque animæ parte superstes ero.
Porticibúsque sacris, iam nunc peregrina quiesco,
Iudicis æterni testificata thronum.
Néve manus bustum violet, ne forté iugalis
Hæc iterum cupiat iungere membra cinis.

E L V

Eluceo, eluces, penul. prod. eluxi {[illegible]} elucêre, Lucidum esse: & per translationem, Manifestum, & apparens. Cic. 1. de Diuinat. Vt illa certia pars rationis & mentis eluceat. Virgilius,

-eluceant aliæ, & fulgore coruscant.

Elucere & Occultari, cótraria. Cic. pro Rosc. Amer. Tenuitas hominis eiusmodi est, vt dissimulari nó queat: atque eo magis eluceat, quo magis occultatur.

In causis atque in foro elucere. Cic. 2. de Orat. Nemo enim studet eloquentiæ nostrorum hominum, nisi vt in causis atque in foro eluceat.

Amicitia magis elucet inter æquales. Cic. de Amic.

Ex animo elucebit omnium cóstantia omnísque moderatio. Cic. 1. Officior.

Elucet eruditio in ipsa pictura. Plin. lib. 35. cap. 11.

Elucet animi excellentia magnitudóque in despiciendis opibus. Cic. 1. Offic.

In Republica honos elucet. Cic. Planco, lib. 10. 10.

Ignis eluxit. Tibull. lib. 4. eleg. 1,
Lætior eluxit structos super ignis aceruos.

Elucet ingenium in eo. Cic. pro Cælio.

Elucet lumen tuum. Cic. ad Cassium, lib. 12, Nunc autem opto vt ab istis Orientis partibus virtutis tuæ lumen eluceat.

Sanctitas, & prudentia, & dignitas illius quasi lumen aliquod extinctis cæteris elucet. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3.

Significatio virtutis elucet. Cic. de Amicit.

Spes in pueris elucet. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Elucet circulus. Cic. in Somnio Scip.

Elucens, tis, Participium {[illegible]} Cic. in Somnio Scip. Inter flammas circulus elucens splendidissimo candore.

Elucesco, is {[illegible]} elucescere, significat magis lucidum fieri. Hieronym. Quod vt clarius elucescat, sumamus exemplum ab his corporalibus sensibus.

Elucificare, Antiquú verbú à luce. Id est luce priuare. Laberius, -sic ego Fulgentis splendore pecuniæ volo
Elucificare exitum ætatis meæ. Hæc verba Laberij leguntur apud Gell. lib. 16. cap. 17.

Eluctor, eluctaris, eluctari {[illegible]} Quasi luctando superiorem esse, & vincere. Plin. lib. 34. cap. 11, Tenuissima est in ipso furnaciú ore, qua flammæ eluctantur. Id est, vi quodammodo exeunt, & quasi luctando. Virg. 2. Georgicorum,

-aqua eluctabitur omnis. Id est, cum mora egredietur, inquit Seruius. Liu. 4 bel. Pun. Tenentibúsque quum tot ac tam validæ eluctando manus essent, sese eripuerunt.

Locorum difficultates eluctatus. Tacit. in Vita Agricolæ.

Eluctari per multa impedimenta. Seneca lib. 6. Controuers.

Niues eluctari. Tacit. lib. 19, Et via quieto agmine niues eluctantibus, patuit, quantum discriminis adeundum foret.

Vox eluctata furorem est. Stat. 1. Achil.

¶Eluctaui, pro eluctatus sum. Plaut. Trinum. Cum hisce ærumnis eluctaui. Nonius.

Eluctantia verba. Id est impedita & coacta. Tacitus de Tiberio, lib. 4, Quin aliàs compositus, & velut eluctátium verborum, solutius promptiúsque eloquebatur, quoties subueniret.

Eluctatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Lucan. lib. 2,

Tandem Tyrrhenas via eluctatus in vndas, &c.

Tandem eluctatus obstantia, in vastam altitudinem subitò destitutus cadit. Senec. lib. 4. Natur. Quæstion.

Elucubro, elucubras, pen. corr. {[illegible]} elucubrâre, & Elucubror, elucubraris, elucubrâri, Deponens, Vigilare, & aliquid ad lucernam scribere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 137, Nihil habeo quod ad te scribam, quin etiam eam epistolam quam eram elucubratus, ad te non dedi. Colum. lib. 10. cap. 1, Quare quicquid est istud quod elucubrauimus, propriam, &c.

Elucubratus, a, um. Cicero de Clar. Orat. Deinceps inde multæ, quas non minus diligenter elaboratas etiam, quàm elucubratas afferebamus.

Elucum, pen. prod. Veteres languidum, vel hallucinatorem, aut nugarum amatorem, siue hallonem, hoc est hesterno vino languétem vocauerunt. Author Varro de Ling. Lat. lib. 5.

Eludo, eludis, elusi, elusum, pen. prod. {[illegible]} eludere. Eludere, inquit Donatus, propriè gladiatorum est, quum vicerint. Eludere, est finem ludo imponere. Terent. Eunuch. 1. 1, Perijt, eludet. vbi te victum senserit. Cic. 1 in Catil. Quandiu nos etiam furor iste tuus eludet? Idem 4. Acad. Sed & vos ab illo irridemini, & ipsi illum vicissim eluditis.

Leuiter aliquid eludere. Quintilianus libro 4. capite 5, Cuius tamen diuisionem in digitos dideductam nonnunquam Cicero leuiter eludit.

Venustè eludere. Quintil. lib. 5. cap. 13, Quod factum, venustè temporibus nostris elusit Vibius Crispus.

Facetius eludi ab aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. Nósque ab isto nebulone facetius eludemur.

Aliquem eludere. Cic. de Opt. gen. Orat. Quasi rudibus eius eludit oratio.

Eludere, & omni ratione iactare aliquem. Cic. 1. Verr. Te verò Cæcili quemadmodum sit elusurus, quàm omni ratione iactaturus, videre iam videor.

Animos consilijs eludere. Claud. in Gigantomachia, 8.

Asperius dicta eluduntur. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Magnas accusatoris minas, magnámque iudicij expectationem ad nostrum arbitrium libidinémque eludere. Cic. 1. Verr.

Seges eludit messem fallacibus herbis. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

Elusit militem annulum & annulo. Plaut. Curcul. 14.

Elusi militem in alea. Plaut. Curcul. 14.

Ratione aliqua quempiam eludere. Ouid. 3. de Arte,
Qua vafer eludi possit ratione maritus. Idem Horat. 2. epist. 2.

Rempublicam in suis cogitatis & furoribus eludere. Cicero pro Milone.

¶Eludere, per translationem fluctus dicitur, quando reciprocus in littore videtur lusitare alterno accessu recessúque, vt gladiatores, qui gladios armáque sua ventilant. Cic. in Topic. Litus definiebat Aquilius, quà fluctus eluderet. Ex Turnebo.

Eludens, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. 2. de Diuinat. Quæ est ars coniectoris, eludentis ingenio.

Elusus, pen. prod. {[illegible]} Aliud Participium. Cic. 2. Philipp. Nihil queror de Dolabella, qui tum est impulsus, elusus, inductus.

Imagine alicuius rei elusus. Ouid. 6. Metamorphoseos,
Mæonis elusam designat imagine tauri Europam.

Elugeo, eluges, penult. prod. eluxi, eluctum {[illegible]} elugêre, Luctum deponere. Liuius 4. bel. Maced. Quid aliud in luctu quàm purpuram, atque aurum deponunt? quid aliud quum eluxerunt, sumunt?

Elugere, Lugendo deflere. Cic. ad Pepirium, lib. 9. cap. 20, Patriam eluxi iam & grauius & diutius, quàm vlla mater vnicum filium.

Elugeri. Vlpianus in Liberorum. D. de iis qui notantur infamia. Prætor ad id tempus se retulit, quo vir elugeretur: qui solet elugeri propter turbationem sanguinis.

Elumbus, & hic & hæc Elumbis, & hoc elumbe {[illegible]} Qui euulsum habet lumbum, inquit Festus: qui præ lumbi debilitate sese erigere non potest.

ELVI

ELVI ([illegible]) Aquitaniæ populi, inter Garumnam & Ligerim adiacentes, de quibus Strabo lib. 4.

ELVINA, dicta est Ceres, ab Eluio oppido, vel ab Eluide fluuio, in quo colebatur. Iuuen. sat. 3.

Me quoque ad Eluinam Cererem, vestrámque Dianam.

Eluo, eluis, elui, elutum, penult. prod. ([illegible]) eluere, Lauare, seu lauando purgare, siue exhaurire. Cato cap. 86, Lauétque bene, corticémque deterat bene, eluátque. Columel. Semel atque iterum eluantur.

Eluere ex aqua. Celsus lib. 7. cap. 21, Deinde eluendum id ea aqua, quæ vel salem adiectum, vel nitrum habeat.

Corpus eluere. Ouid. 11. Metam.

Eluere maculam vestium. Plin. lib. 20. cap. 83. Aquæ è radice coctæ maculas vestium eluere dicuntur.

Sanguinem profusum eluere. Cic. 12. Philipp. Vt Centurionum legionis Martiæ Brundusij profusus sanguis eluatur, num elui prædicatio crudelitatis poterit?

¶ Eluere etiam sordes & animi labes, per translationem. Cicero in Sallust. Et 2. de Legibus, Animi labes, nec diuturnitate vanescere, nec amnibus ullis elui potest.

Crimen eluere. Ouid. 11 Metamorphoseos,

Subde caput, corpúsque simul, simul elue crimen.

Curas eluere. Horat. 4. Carm. ode 12,

Nardi paruus onyx eliciet cadum,
Qui nunc Sulpitiis accubat horreis,
Spes donare nouas largus, amaráque
Curarum eluere efficax.

Labem pudoris eluere. Seneca Hippol. 8.

Eluere maculas furtorum suorum, sanguine sociorum. Cic. 7. Verr. Errabas Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum & flagitiorum tuorum, sociorum innocentium sanguine eluere arbitrabare.

Elutus, penult. prod. Participium ([illegible]) siue Nomen ex participio. vt Eluta & siccata vinacia. Colum. lib. 6. cap. 33. Et Eluta alica, Plin. lib. 22. cap. 24.

Elutius, Comparatiuum. Horat. 2 Serm. sat. 4,

-irriguo nihil est elutius horto.

Eluuies, eluuiei, pen. prod. vel Eluuio, eluuionis, fœm. gen. ([illegible]) Propriè dicitur quod expurgatur, præsertim aquarum fluxu: quamuis & alterius humoris dici possit immunditiei. Cic. in Somnio Scip. Propter eluuiones, exustionésque terrarum. Idem 2. Officiorum, Collectis cæteris causis eluuionis, pestilentiæ, vastitatis. Eluuionem vocat aquarum diluuium.

¶ Eluuies, pro voragine, seu terra vi imbrium exhausta. Sic enim exponit Erasmus. Curtius libro 6, Torrentésque & eluuies iter morabantur.

¶ Eluuies, siue eluuio, per translationem, pro morbo pestifero omnia corrumpente, ac si diceres cloacam. Cicero pro Domo sua, Idcirco tu ad illam labem, atque eluuiem ciuitatis sine summa vi peruenire potuisti?

¶ Eluuiem Plinius accipit pro egestione sordium ex vrbe, qualis est quæ fit per cloacas publicas, lib. 2. cap. 82, Quod in certa notatur oppidis: quæ minus quatiuntur crebris ad eluuiem cuniculis cauata.

Voragines & Eluuies simul iunxit Liu. lib. 8, pro fossis vi imbrium excauatis, Ab altera parte voragines eluuiésque praeruptæ sunt.

Elurus, Vide AELVRVS.

ELVSABERIS, apud Melam lib. 3. c. 2, ciuitas est præcipua Auscorum. Vulgò dicitur *Aux*.

ELVSATES, Aquitaniæ populi, Plinio lib. 4. cap. 19.

Elusco, eluscas ([illegible]) eluscare, Luscum facere. Apud Vlp. l. 5. titulo, Ad Legem Aquiliam, scribitur Aquilia cum teneri, qui eluscauerit discipulum in disciplina.

Eluscatus, penult. prod. Participium. Vlpian. in l. Si quis. D. Ad exhibend. Si quis hominem debilitatum exhibeat, vel eluscatum, &c.

Elutia, orum, teste Plin. lib. 34. cap. 16, dicuntur metalla auraria, in quibus aqua immissa eluens sordibus metallum ostendit.

Eluto, as, are, pro Exprimere, probat Calep. ex 3. Georgic. vbi legitur, Aqua elutabitur omnis. Legi enim non potest Eluctabitur, propter versum.

Elutrio, elutrias ([illegible]) elutriare, Est de vase in vas transferre: quod quidem & transfusare dicitur Latinè, sed rarius. Fortasse à lurca, quæ est culei est, vnde Lurcones apud Festum, capacis gulæ homines. Plin. lib. 14 cap. 17. Sufferuefacta decies, mox elutriatis, atque ita iouceratis. Idem lib. 9. cap. 38, Decimo fermè die liquata cortina vellus elutriatum mergitur in experimentum.

Eluuies, Eluuio, Vide ELVO.

Elutus. Vide ELVO.

Eluxatus, penult. prod. ([illegible]) Idem significat quod simplex. Plinius libro 20. cap. 9, Sic etiam fistulas eluxatas & tumores reuocari, quæque discussit opus sit.

Eluxuriari ([illegible]) Idem quod Luxuriari: ad arbores translatum. Colum. de Arboribus, cap 3, Quod si pingui agro validas vites deposuerit, pampinis magis eluxuriabuntur: & qualemcunque fructum tulerint, ad maturitatem non perducent.

Elxine, Vide HELXINE.

E L Y

Elyma ([illegible]) nuncupatur, cui inhæreat iugum, sicut Pollux scribit. Hesiodi vero interpres, Gyes (inquit) est, quod alio modo aratri gonation vocatur. Elyma est, quod gyæ infigitur adaptatúrque, in quod temonem immittunt, qui hynnis dicitur, cuius summum appellatur nympha. Author Cæl. lib. 26. cap. 5.

ELYMAIS, Plinio lib. 6. cap. 25, regio Persidi vicina.

ELYMAEI ([illegible]) Indiæ populi versus Austrum incolentes, teste Plin. lib. 7. cap. vlt.

Elymæi lepores, Polluci vocantur, vulpibus non ferè minores, & nigricantes, corpore oblongo, albicante macula, prope summam caudam longiore. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 26. cap. 30.

Elymos, Tibiæ species, quę ex buxo & lauro fiebat, vt scribit Alexand. Genial. dier. lib 4. cap. 17.

Elymus ([illegible]) Galeno authore, ex leguminum genere est, milio specie similis, facultate certè pauci nutrimenti, & exiccatoria. Sillic quoque nonnihil ventris fluxus, veu ipsum etiam milium. Si verò foris illinatur, exiccat, atque refrigerat. Hæc ille, lib 6. de Simp. medic. facult.

ELYSIVM ([illegible]) secúdum poetas, est locus inferorum, voluptatibus plenus: vbi dicuntur esse animæ bonorum. Virg. 5. Æneidos,

-sed amœna piorum
Concilia, Elysiúmque colo. Idem, lib 6,
-per amplum Mittitur Elysium.

Elysius, Adiectiuum, ei,

Elysij campi. Virg. 1. Georgicorum,
Quamuis Elysios miretur Græcia campos.
Colle sub Elysio nigra nemus ilice frondet. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Domus Elysiæ. Ouid. 14 Metam.
Vallis Elysia. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

Elytron ([illegible]) Crusta dicitur pennas superueniens, quasi vagina inclusas, vt in scarabeis: vnde in elytra vocantur, quę detectas habent pennas, velut apes. Ex Cæl. lib. Antiq. lect. 18. cap. 40.

E M A

Emacio, emacias ([illegible]) emaciâre, Macie conficere. Colum. lib. 2. capite 14. Sed ex iis quæ retuli seminibus, idem Saserna putat aliis stercorari, & iuuari agros, aliis rursus perui & emaciari. Ibidẽ, cap. 10, Emaciatæ vineæ. Et lib 4. cap. 24, Quæ nec spem vindemiæ destituant, emaciant stirpem suam.

Emacitas, Vide AMO.

Emacror, penult. corr. emacraris ([illegible]) emacrâri. Macrum fieri, & macie confici. Plin. lib. 18. cap. 10, Terram emaciari hoc satu existimantes.

Emaculo, emaculas, penult. corr. ([illegible]) emaculâre. Maculam auferre. Plinius libro 21. capite 19, Nigras vitiligines emaculat. De narcisso.

Emancipo, emancipas, penult. corr. ([illegible]) emancipâre, siue emancupare, Manumittere & liberare: propriè de filiis: vt Manumittere de seruis etiam si hoc non sit perpetuum. Cic. pro Domo sua ad Pontifices, Id autem scire & videre omnes, non vt ille filius instituatur, sed vt e patriciis exeat, et Tribunus plebis fieri possit, idcirco adoptari? neque id obscurè: nam adoptatum emancipari statim, ne sit eius filius qui adoptarit. Plin. epist. 67, Hunc Regulus emancipauit, vt hæres matris existeret.

Emancipare agrum. Est alienare è mãcipio, id est dominio & possessione sua emittere, & alteri possidendum tradere. Plin. in epist. lib. 7, Nam pro quingentis millibus nummûm, quę in alimenta ingenuorum, ingenuarúmque promiseram, agrum ex meis longè pluris actori publico emancipaui: eundémq; vectigali imposito recepi. Plinius emancipare, non pro vendere posuit, sed pro alienare, quum enim vellet vectigal publicè donare in alimẽta puerorum: Id est *rentam constituere* (vt verbis vulgi loquar) fundum suum imaginaria venditione Reipublicæ donauit, & subinde vectigalem recepit. Suet. in Othone, Cuidam etiam de patre fiorum cum vicino iurganti adhibitus arbiter, totum agrum redemit, emãcipauítque. Id est suum iam factum mancipio tradidit illi. Ex Budæo.

Emancupo me tibi, Id est me tuæ potestati trado Plaut. Bacchid. 2, Nunc mulier tibi me emancupo, tuus sum, tibi do operam.

¶ Emancipare in. Cic. 1. de Fin. Quam eam seueritatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Syllano emancipauerat, vt. &c.

¶ Emancipati (inquit Festus) duobus modis intelliguntur: aut ij qui ex patris iure exierunt, aut ij qui aliorum fiunt dominij: quorum vtrunque fit emancipatione.

Emancipatus, pen. prod. ([illegible]) Id est deditus. Cic. de Senect. Ita senectus honesta est, si seipsam defendit, si ius suum retinet, si nemini emancipata est, si vsque ad extremum spiritum dominatur in suos. Alij legunt mancipata. Apul. lib. 10, Et assumpto statim nequissimo & ad omne facinus emancipato quodam dotali seruulo, perfidiæ suæ consilia communicat.

Miles emancipatus fœminæ Horat. Epod. 9.

Emancipatio, emancipationis, Verbale. Theophilus, Emancipatio, inquit, id est actus, tres emancipationes, & tres manumissiones, vel vnam emancipationem, & vnam manumissionem complectens. §. 5. Quib. mod. ius patr. Iustit.

Emanco, emancas, emancâre, pro Manus præcidere, mancum facere. Labienus apud Senecam libro Controuers. 6, Cedo lora, gaudeo me non omnes emancasse.

Emaneo, es, penult. corr. ([illegible]) emansi, emansum, emanẽre, Extra manere. Et est militum diu extra castra manentium. Modestinus in l. Desertorẽ. §. 2. D. De re militari, Is qui in exploratione emanet hostibus insistentibus, aut qui à fossa tunc recedit: capite tũc puniendus est.

Emansio, onis, Verbale ab Emaneo. Emansio verò minus est delictum desertione: sicut fugitiui deteriores sunt erronibus. Spieg.

Emansor, emansoris, masc. gen. ([illegible]) Est miles qui diu vagatus, ad castra reuertitur. Modestinus in l. Desertorem. §. Emansor. D. De re militari.

Emano, emanas, penult. prod. ([illegible]) emanâre, Emitti atque exire. Colum. lib. 5, Et sale cum adipe defricatur, dum sanies vis emanat. Lucret. lib. 3.

Emanare perpetim. Vide PERPETIM.

Fons emanat. Cic. 2. de Diuinat.

Ex fonte emanare. Cic. 1. de Inuent.

Ex genitibus emanant partes. Cic. 1. de Orat.

¶ Emanare saniem. Plin. lib. 23 cap. 3

Mala istinc emanant. boni autem hinc quod expectes, nihil est. Cic. Attico, lib. 7. 139

¶Emanare res aliqua dicitur, quum rescitur, & spargitur in vulgus. Cic. ad Attic. lib. 3. 52. Sed ita compressetam, vt nunquam emanaturam putarem. Idem 1. de Legibus, Sed quod metuat, ne emanet id est ne malum habeat.

Emanauit fama. Cic. 3. Verr.

Emanare in vulgus gratia & potentia alicuius. Suetonius in Nerone, capite 6.

Exit & emanat in vulgus oratio. Cic. pro Rosc. Amer.

Sermo emanat. Cic. in Bruto, Vereri te arbitror, ne per nos hic sermo tuus emanet.

Emanare indiciis. Liu. 3. ab Vrbe.

Emanuel, Hebraica dictio, quam si interpreteris, nobis sonat, Nobiscum deus. Alij scribunt Emmanuel.

Emarcum, teste Colum. lib. 3. c. 2, est genus vuæ, à Gallis sic appellatæ.

Emargino, emarginas, penult. corr. {[illegible]} emarginàre, Crustas & pusulillos, & oras vlcerum adimere, vt ait Hermolaus. Plinius lib. 28. cap. 9, Item equarum, præter quam virginum, erodit, & emarginat vlcera.

Emasculo, as {[illegible]} Castro, & virilitatem aufero. Seruius ait, apud quosdam populos sacerdotes solitos se quibusdam herbis emasculare, vt venerem arcerent, & coire non possent.

EMATH. Nomen fuit duarum Syriæ vrbium, quarum maior Antiochia, minor appellatur Epiphania: vnde etiam hodie proficiscentibus in Mesopotamiam, prima mansio, Emas dicitur, corrupto quidem vocabulo, sed pristini nominis vestigia retinente. ¶Hemath verò, in principio aspiratum, regio Allophylorum est.

EMATHIA {[illegible]} (inquit Seruius) Thessalia est, ab Emathio rege dicta. Virg. 1. Georgicorum,

Nec fuit indignum superis, bis sanguine nostro
Emathiam, & latos Æmi pinguescere campos. Pharsalia alio nomine dicitur.

Emathius, Adiect. {[illegible]} vt Emathij campi. Lucan. lib. 1.

Ematuresco, ematurescis, ematurui {[illegible]} ematurescere, Maturum fieri. Plin. lib. 25. cap. 4, Nonnúquam antè candidum fuisset, si non ematuruit, improbatúrque. Gell. lib. 2. cap. 29, Dominus postea segetum illarum filium adolescentem vocat, & Vidésne, inquit, hæc ematuruisse?

¶Ematurescere, pro Relinquere acerbitatem. Ouid. 2. Tristium,
Atque ea sic lapsa est, vt surgere, si modò læsi
Ematuruerit Cæsaris ira, queat.

Emax, Vide EMO.

E M B

Embamma, embammatis, penult. corr. n. g. {[illegible]} Códimentum quod ad condienda obsonia fit, Intinctus ad excitandam orexim. Colum. lib. 12. cap. 55, Hoc sinapi ad embammata non solum idoneo, sed etiam specioso vteris. [illegible] enim intingere est. Vlpian. de Tritico, vino, & oleo legato, l. Si quis, Embamma, aceti numero fuit. Plin. lib. 20. cap. 14.

Embata {[illegible]} Græcis tragica sunt calciamenta, sicut Embades comica, vt scribit Cælius ex Ammonio lib. 5. cap. 23.

Embatæ, legẽdum Epibades naues, & Epibatæ milites. Vide suo loco.

Embateutic... ius {[illegible]} Alciat. lib. Parerg. 1. cap. 36. id interpretatur, quod & quandam detentationem respicit, & est possidendæ facultatem, tametsi proprietas vera ad alium pertineat. quale est ius superficiarij, vel eius qui fundum vectigalé possideat, [illegible], quod est ingredi, & intrò pedem ferre. Vlp. l. 3. §. 4. D. De reb. eor. qui sub Si ius [illegible] vel [illegible] habeat pupillus, videamus an distrahi hoc a tutoribus possit. Hæc Alciatus.

Emblema, penult. prod. emblematis, neut. gen. {[illegible]} Vermiculatum opus tessellis insitum aptum atque consertum. Inde illud Ciceronis in Bruto, de Marci Calidij oratione, Nullũ nisi loco positum, & tanquam in vermiculato emblemate, vt ait Lucilius, structum verbũ videres. Et lib. 3. de Oratore, de collocatione verborum loquens, ex Lucilio,

Quàm lepidè lexis compostæ, vt tesserulæ omnes,
Arte pauimento atque emblemate vermiculato. Lexis (inquit) id est dictiones in oratione tam lepidè compositæ, quàm in pauimentis vermiculato opere factis tesserulæ. Budæus. Vermiculatum enim dicebatur, minutissima & elegantissima varietate cælatum, translatione ducta a vermiculis, qui lignum erodentes, effigies & species ingenti varietate notant.

Emblemata etiam in vasis argenteis, aureisq; & Corinthiis ornamenta erant apud antiquos exemptilia, quum libitum erat. Cicero in Verrem, act. 6. Vasa autem ad Verrem deferuntur: Cybiratæ fratres vocantur: pauca improbant: quæ probarant, iis crustæ aut emblemata detrahuntur. sic Haluntini excussis deliciis cum argento puro domum reuenerunt. Quod vnquam iudices huiusmodi euerriculum vlla in prouincia fuit? Et paulo post, Tum illa ex thuribulis & patellis quæ vellerat, ita scitè in aureis poculis illigabat, ita aptè in scyphis aureis includebat, vt ea ad illa se nata esse diceres. Hæc Budæus. Plin. lib. 33. cap. 12, Vlysses & Diomedes erant in phialæ emblemate, Palladium surripiẽtes. Cic. 6. Verr. Quum inspiciendũ poposcisses, auulso emblemate remisisse. Varro 3. de Re rust. cap. 2.

Exornare dictiones quibusdam locis velut emblematis. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Illigare & includere emblemata in aureis poculis. Cic. 6. Verr.

Auellere vel detrahere emblemata. Cic. 6. Verr.

¶Emblema, Insertum quid & insitum significat, iniunctúmq;: ideò factum, vt emblema pro ornatu temperario & exemplis ponatur. Inde Fabius lib. 2, de locis communibus loquẽs, cap. 4, Vt quoties esset occasio, extemporales eorum dictiones his velut emblematis exornarentur. Budæus.

Embænetica, embænetica, penult. corr. Ars nauicularia. [illegible], in nauim ascẽdere. [illegible], de naui exire. Cælius ad Cic. lib. 8. Fam. epist. 1, Ego qui sciram Q. Põpeium Baulis embæneticam facere, & vsque eò, vt ego misereret eius esuriei, nõ sum commotus. Id est, artem nauiculariam exercere. Alij legunt, schœnobaticam, id est artẽ funambulorum, quæ per auxesim, & cum contemptu potest accipi pro qualibet vili opera. Turnebus legit empeneticam. Vide suo loco.

Embola {[illegible]} Latinè incursio, eruptio. In l. Iubemus. C. de sacros. eccles. pro expeditione sumitur: Iubemus nullam nauem ante felicem embolam, vel publicarum specierum transuectionem, publicis vtilitatibus subtractam excusari posse. Hoc autem in l. sequenti sic extulit, Quum ad felicissimam expeditionem nostri numinis debeant solita nobis ministeria exhiberi.

Embolicus, Adiectiuum: vt Embolicæ species, de quibus apud Vopiscum in Aureliano his verbis, Aurelianus vitri, chartæ, lini, stuppæ, atque embolicas species æternas constituit. Sunt autem hæ species, vt Turnebus interpretatur, quibus onerariæ naues quotannis Romam mittebãtur ex Ægypto annuo vectigali. Ambolicas in editis legitur, quas in anabolicas quidam conuertunt, & orientales intelligunt: sed hęc Turnebi lectio mihi magis probatur, præsertim quum de embole in Codice multis mentio sit.

Embolismus, embolismi {[illegible]} dicitur intercalatio [illegible] atque etiam [illegible], Latinè intercalaris & insititius seu interiectitius dicitur. Intercalare enim, interserere est, si Macrobio credimus: & mensis Februarius intercalaris ab hoc dicitur, quòd ei dies vnus interseritur.

Embolium, embolij {[illegible]} ab in & iacio: quasi argumentum & ingressus quidam scenicus, quale sub Domitiano repræsentatum est, si Martiali credimus, lib. 1.

Iunctam Pasiphaen Dictæo, credite, tauro
Vidimus: accepit fabula prisca fidem. Cic. ad Attic. Embolium nonum cogito. Idem pro Sextio, Cur ille ipse maximè ludius non solùm spectator, sed actor & acroama, qui omnia sororis embolia nouit, qui in cœtum mulierum pro psaltria adducitur, nec tuos ludos aspexit, in isto ardenti tribunatu suo? Ergo saltatores & psaltrias introduci solitas in scenam Polybius, Athenæúsque testãtur, & alia ridiculorum genera: idq; à Lucio maximè Anitio factum fuisse ludis capto cum liberis Illyriorum rege Gẽtio. Dicitur & stabilitas ipsa Græcis emboloo. Et rostra quoque nauium appellantur embola. Sed & acies in rhombi modum instructæ nominantur embola: sicut & pars arietis extrema machinæ metalli qua ingruit. Ipsa quoque fibulæ rotarum, axibus firmandis immitti solita, quam rustici clauiculam appellant, Græcè nomen habet embolium. Hæc ex Hermolao.

Embregmata {[illegible]} Medicis dicuntur inspersiones, hoc est quæcunque fronti aut temporibus ratione medica consperguntur. Embrochas per imperitiam nõnulli vocãt, vt scribit Cæl. lib. 3. cap. 23.

Embryon, embryi, neut. gen. {[illegible]} Imperfectus partus dicitur. Nuper genitus infans, vel crudus & indigestus, inquit Suidas.

E M E

Emedullo, emedullas {[illegible]} emedullàre, Medullam extrahere. Plinius de Limonio, lib. 22. cap. 22, Item grauecolentiam alarum emendat radicis emedullatæ vncia in vini falerni heminis tribus decocta.

Emedullare, per translationem, Declarare. Plautus, Narra istã rem nobis omnem, atque emedulla. Ex Perotto.

Emem, pen eundem, dicebant antiqui, teste Festo.

Emendico, emendicas, pen. prod. {[illegible]} emendicàre, More mendicantium aliquid petere. Sueton. in Cæsare, In Hispania a Procõsule & a sociis pecunias accepit emendicatas in auxilium æris alieni.

Emendicatus, penult. prod. Participium {[illegible]} In l. Singuli. C. de Accusationibus, Singuli vniuersique iudices cognoscant in publicis criminibus non oportere emendicatis suffragiis decretorum, aut relationibus a publicis personis destinandis credere. Et in l. Scrinius, de Palatinis sacrarum largitionum.

Honos emendicatus. In lege prima. C. Vbi quis de curiali vel cohortali, Penitúsque emendicati honoris præscriptione submota à iudice, &c.

Emendo, emendas {[illegible]} emendàre, Corrigere, & velut extra mendam ponere. Plin. epist. 26. lib. 6, Quis autem hic est qui emendet publicos mores? Cic. ad Attic lib. 2. 31. Ita cursus remittit, vt me roget, vt annales suos emendem & edam.

Corrigi & emendari. Cic. 3. de Legib. Vt enim cupiditatibus principum & vitiis infici solet tota ciuitas, sic corrigi & emendari continentia.

Studiis animũ emẽdare Platonis Incipiã. Propert. lib. 3. eleg. 2e,

Emendare antiquitatem. Cic. in Orat. Atque etiam à quibusdam serò iam emendatur antiquitas, qui hæc reprehendunt.

Consilium aliquod emendare. Cic. pro Murena, Ego tuum consilium Cato propter singularem animi mei de tua virtute iudicium, vituperare non audeo, nonnulla in re forsitan, conformare & leuiter emendare possum.

Consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendare. Cic. de Claris Orat.

Arte fortunam emendaturus. Horat. 2. Serm. sat. 8.

Vrbes iudiciis emendare. Quintil. in Proœm. lib. 1.

¶Emendare, Auferre, curare. Plin. lib. 24. cap. 10, Succus hederæ, tædia narium grauecolentiámque emendat, præcipuè albæ satiuæ. Martial. lib. 12,

Emendare cupis vitium deforme: docebo,
Lesbia nec surgas censeo, nec sedeas.

Agenoreos penates emendare. Stat. 11. Thebaidos,
-quid enim septena mouere
Castra, & Agenoreos opus emendare penates?

Alopecias emendat cinis è radice asphodeli. Plin. lib. 22. cap. 22.

Alumn etiam emendat flos hederæ, in vino austero bis die potus. Plin. lib. 24. cap. 10.

Dolores capitis emendantur cõtrito nasturtio. Plin. lib. 20. cap. 13.

Epiphoras, & siqua in oculis vitia sunt, emẽdat. Plin. lib. 25. cap. 12.

Hursutes

Furfures emendant pityusæ faba in aceto decocta. Plinius libro 24 capite 6.

Grauitas aurium emendatur nasturtio trito, imposito auribus. Plin.lib.20 cap.13.

Scabiem palpebrarum emēdat fici succus lacteus. Plin.lib 23.cap.7.

Res Italas legibus emendare. Horat.2.epist.1.

Succos emendare. Ouid.de Medica. faciei.

Emendatus, penult.prod. Participium { ἐπανορθωθείς. } Cicero de Amicitia, His ergo finibus vtendū arbitror, vt quum emendati mores amicorum sint, tum sit inter eos omnium rerum, consiliorum, & voluntatum sine vlla exceptione communitas.

Correcta & emendata. Cic.1.Acad. Certè enim rectissima quæque sunt correcta & emendata maximè.

Emendata & Latina loquutio. Cic.de Claris Orat.

Sapiens & emendatus. Horat.2.epist.17.

Velocitas emendata. Quintil.lib.1.cap 8.

Vir emendatus. Plinius Iunior libro 3.epist 3.Ad Coreliam, Vir est emendatus & grauis.

Emendatè, Aduerbium { ἐπανορθωτικῶς. } Cic.de Opt.gen.Orat. Perficiendum est vt purè & emendatè loquerer, quod est Latinè.

Emendator, penult.prod. { ἐπανορθωτής } Verbale. Cic.pro Corn.Balbo, O præclarum interpretem iuris, authorem antiquitatis, correctorem atque emendatorem nostræ ciuitatis.

Emendator & corrector. Cic.2.Philipp. Iam enim quoniam criminibus eius satis respondi, de ipso emendatore & correctore nostro quædam dicenda sunt.

Emendator sermonis. Cic.de Claris Orat.

Emendatrix, penult.prod. Verbale.f.gen. { ἐπανορθώτρια. } Cic. 1.de Legibus, Quoniam vitiorum emendatricem legem esse oportet. Sic 4. Tuscul. Emendatrix vitæ poetica.

Emendatio, Aliud Verbale { ἐπανόρθωσις. } Cic.4.de Finib. Hæc videlicet est correctio philosophiæ veteris, & emendatio.

Seueritas emendationis. Quintil.lib.2.cap.4.

Accipere auribus emendationem Quintil.lib.2.cap.6.

Obstare emendationi. Quintil.lib.1.cap.2.

Emensus, Vide EMETIOR.

Ementior, ementiris, penult.prod. ementitus sum { ψεύδομαι } ementiri, Apertè & palàm dicere, vel effingere quod non est. Cic.pro Domo sua, Quid desperatius, qui ne ementiendo quidem potuerit authorem adumbrare meliorem? Ouid.5.Metamorphoseos,

-quæ se genitum septemplice Nilo

Ementitus erat.

Ementiri & fingere. Cicero pro Roscio Amerino. Ego hæc omnia Chrysogonum fecisse dico, vt ementiretur, vt malū ciuem Roscium fuisse fingeret.

Ementiri atque criminari aliquid. Cic.4.Verr. Eum autem inimicissimi Sthenij domum suam statim mutāt, vt animum eius in Sthenium inflammarent, ementiendo aliquid & criminando.

In aliquos ementiri. Cic.in Partitionibus, Alij ementiti sunt in eos quos oderant.

Ementiri auspicia. Cic.1.de Diuinat.

Emētiri authoritatem alicuius ordinis. Cic.pro Domo sua, Satisne tibi videtur à Senatu iudicatum, me non modò non ementitum esse authoritatem eius ordinis, sed etiam, &c.

Genus suum ementiri. Cic pro Corn. Balbo, Non enim furatus est ciuitatem, non genus suum ementitus.

Legationem ementiri. Cic.de Opt.gen.Orat. Itaque causa fuit Æschini, quoniam ipse à Demosthene esset capitis accusatus, quòd legationem ementitus esset.

Ementiri stirpem. Liu 9 ab Vrbe.

Ementiens, Participium { ψευδόμενος. } Cic.2.de Diuin. Videmus hæc signa nonnunquam ferè ementientia.

Ementitus, penult.prod. Participium { ἐψευσμένος. } vt Ementita opinio. Cic.3.Tuscul.

Emercor, emercaris, emercatus sum { ὠνοῦμαι } emercari. Tacit.lib.12, Missis corruptionibus cauendam ad fidem hostes emercari.

Emereo, emeres, penult.cor. emerui, & emeritus sum. emeritum { ἀξιοῦμαι } emerere, Idem quod merere significat. Plaut.Aulul.2.6,

-quid ego emerui adolescens mali, &c.

Emereor, emereris { [illegible] } Idem penè quod mereor: præteritum eius emeritus. Cicero Attico, libro 6. 113, Annuæ enim mihi operæ ad 111. Calend.Sextil.emerentur. Vnde milites emeriti stipendia, qui militia perfuncti sunt, nominantur, inquit Valla lib.5.

Generosos honores emerere. Propert.lib 4.eleg.12,

Et tamen emerui generosos vestis honores.

Iudicium hominum emereri. Quintil.in Procem.lib.1, Altior sollicitudo, quale iudicium hominum emererer, accessit.

Emerita ætas. Vide ÆTAS.

Emeritos musis, & Phœbo tradidit annos. Hoc est iam effœtos. Martial.lib.7.

Emeritæ apes. Plin.lib.11 cap.12.

Aratrum emeritum. Ouid.1.Fastorum,

Rusticus emeritum palo suspendit aratrum.

Emerita arma: Id est victricia, & finem bellis imponentia. Plin. in Paneg. Ouid.4. Trist.eleg.7.

Miles vt emeritis non est satis vtilis armis.

Emeritos boues Virgilius per translationem appellat, pro defessis & opere ac labore solutis.

Canes emeriti. Stat.3.Sylu.1.12.

Currus emeriti. Seneca Thyeste, 9,

Iubet emeritos soluere currus.

Emeritus cursus, apud Ouid Fast.3, pro iusto & completo.

Equi emeriti { [illegible] } Ouid.4.Fastorum,

Dempserat emeritis iam iuga Phœbus equis.

Honor emeritus. Ouid.5.Fastorum,

Ritè deo templūmque datum nomēnque bisulcus;

Emeritus voti debita soluit honos.

Iugales emeriti. Claud.2.de Raptu Proserp.

Emeritus miles, Qui iam à militia absolutus est. Lucan.lib.1.

Militia emerita. Sueton. in Caligula, cap. 44, Commoda emeritæ militiæ ad sexcentorum milium summam rescidit.

Mors emerita. Lucan.lib.3,

Telíque multorum leto casura suorum,

Emerita iam morte tenet.

Nomen emeritum. Claud.de Torpedine. Id est meritum.

Emeriti senes { ἀφεῖται γέροντες } vocantur, qui solent habere alios qui pro se laborent: Ij dicuntur pro alio opus agere. Valla lib.5.

¶ Emereri, pro finiri Cic.Attic.lib.6.epist.2. Annuæ mihi operæ ad 111. Calend.Sextil.emerentur, hoc est, Annua prouinciæ administratio mihi terminatur. Vide paulo pòst, Tempus emeritum.

Emeritum stipendium, passiuè dicitur quod peractū est, quum iam milites missionem vt veterani impetrauerunt, inquit Budæus. Plaut. Mostel.3, Vnum vbi emeritum est stipendium. Liuius 9.bel.Maced.9. Ebutio emerita stipendia essent, ne inuitus militaret.

Emerita stipendia libidinis. Cic.de Senect. At illa quanti sunt, animum, tanquā emeritis stipendijs libidinis, ambitionis, contentionis, inimicitiarum, cupiditatum omnium, secum esse, secúmque (vt dicitur) viuere.

Tempus emeritum. Cic. Attic.lib.6.116. Etsi annuum tempus propè iam emeritum habebamus (dies enim XXXIII. erāt reliqui) sollicitudine, &c Hoc est absolutū & finitum, confectum, terminatum. Loquitur de annua prouinciæ administratione. Vide Emereri, pro finire.

¶ Emerita, sunt commoda veteranorum. Modestinus in l. Desertorem §. Si plures. D. De re militari, Et si expleto tēpore militiæ redeat: vt veteranus restituetur, & emerita accipiet. Et §. præcedenti, Qui militiæ tempus in desertione impleuit, emerito priuatur. Budæus.

EMMELAPAS Ephorus, Phrynidis musici duas ex nouem fidibus ascia abscidit, insusurrans μὴ καταίσχυνε τὴν μουσικήν, Id est ne musicam depraues. Refert. Cæl.lib.9.cap.1.

Emergo, emergis, emersi, emersum, emergere { ἀναδύομαι } Extra mergere, & quasi ex loco vbi submersus fueram, vel delitueram, exire, & in lucem prodire. Liu.1.ab Vrbe, Primùm profunda emersus palude. Cic.3. de Finibus, Si non longè absunt à summo, vt iam iámque possint emergere. Terentius Eunucho, 3.5, Quid gestiam, aut quid lætus sim, quò pergam, vnde emergam. Vbi Donatus, Propriè dixit Vnde emergam: vt ex lustris atque inhonestis locis, vtpote meretricis domo.

Delitescere & Emergere se, contraria. Cic.de Arusp.resp. Iam ista serpens, quæ hic delitescit, tum se emergit, & fertur illuc, &c.

Mergere & Emergere, contraria. Cic.2. de Nat. deor. Legi etiam scriptum esse auem quandam quæ platanea nominaretur, eam sibi cibum quærere aduolantem ad eas aues quę in mari mergerentur, quæ quum emersissent, piscémque cepissent, vsque eò premere earum capita mordicus, &c.

Obtitescere & Emergere, contraria. Cic.de Vniuers. Quæ si iis temporibus à nostro aspectu obtitescant, rursúsque emersi errorem incutiant rationis expertibus, &c.

Respirare & emergere à fluctibus seruitutis. Cic. de Aruspicum resp. Idem postea quàm respirare vos à metu cædis, emergere authoritatem vestram à fluctibus illis seruitutis, reuiuiscere memoriam ac desyderium mei vidit, &c.

Emergunt à septenis partibus illæ stellæ. Plin.lib.2.cap.14.

Ab aliquo loco emergere. Cicero 1.de Diuinatione, Quum ille in agro Nolano immolaret ante Prætorium, ab infima ara subitò anguis emergeret.

Emergere de. Liu. Quum tandem de paludibus emersisset?

E flumine emergere. Cic.2.de Diuinat.

¶ Emergere è patrio regno. Cic.pro Lege Manilia, Ita regnat vt se non Ponto, neque Cappadociæ latebris occultare velit, sed emergere è patrio regno, atque in vestris vectigalibus, hoc est in Asiæ luce versari.

Ex alto emergere. Cic.4.de Finib.

Emergere ex iudicio peculatus. Cic.3.Verr.

Emergere ex malis. Terent.And.3.3,

Dehinc facilè ex illis sese emersurum malis.

Emergere ex mendicitate. Cicero in Vatinium, Qui in eo magistratu non modò emerseris ex mendicitate, sed etiam diuitias tuis iam tuis tectis.

Emergere ex aliquo negotio. Cic.ad Attic.lib.5.97.

Emergere ex paternis probris ac vitiis. Cic.4.Verr.

Emergere incommoda valetudine. Cic.ad Attic.lib.5.95.

Emergere ex vrbe aliqua. Cic.ad Attic.lib.2.27, Emerseram, commodè ex Antio in Appiam ad Tres tabernas, ipsis Cerealibus, quum in me incurrit Roma veniens Curio meus.

Emergere extra terram. Plinius libro 19.cap.5.

Emergere super. Colum.lib.11.cap.3, Nam si super terram emerserit, dura & fungosa fiet.

Altè emergere. Cicero 2. de Nat.deor. Vt sese ostendens emergit scorpius altè. Ex quodam poeta.

Tenebris pulsis emergere. Claud.de bel.Getico, 64.

Æs alienum emersit post multum tempus. Vlpian. in l.2.D.de condict.indebit. Dicitur de ære quod latebat & ignotum erat.

¶ Amor emergit. Cic.Att.lib.9.181, Nunc emergit amor, nunc desyderium ferre non possum, nunc mihi nihil libri, nihil literæ, nihil doctrina prodest.

Animus per tanta negocia emergit. Claud.Paneg.8.

Aqua emergit. Vlpian.in l.1.§.caput.D.De aqua cotid.& æstiu.

Bellum emergit. Cic.6.Verr. Quum tam multa ex illo mari bella emerserint, tam multa porrò in Pontum inuecta sint, &c.

Ciuitates emergunt. Cic.Attic.lib.6.113, Hac autem re incredibile est quantum ciuitates emerserint.

Creditores emergunt. Id est innotescunt, apparent, quum antè latuerint. Vlpian. in fine legis Procuratoris. D. de tribut. action.

Debitum aliud si emerserit. Vlpianus in principio l. Illud. D. de tribut. act.

Falcidia emergit. Vlp. in principio l. 2. D. de condit. indebit.

Emergere vtero infans dicitur. Plin. lib. 11. cap. 51.

Emersit è mari insula. Plin. lib. 2. cap. 87.

Lux emersit Olympo. Valer. 5. Argonaut.

Emersit è vadis oratio. Cic. pro Cælio, Sed quoniam emersisse iam è vadis, & scopulos prætervecta videtur oratio mea, perfacilis mihi reliquus cursus ostenditur.

Emersit sentus. Plin. lib. 2. cap. 81, Desinunt autem tremores, quum ventus emersit.

Emersit hoc vno modo depressa veritas. Cic. pro Cluent. Hoc vno modo iudices, sæpe multorum improbitate depressa veritas emergit, & innocentiæ defensio interclusa respirat.

¶ Emergere, & se ad frugem bonam recipere. Cicero pro Cælio, Equidem multos & vidi in hac ciuitate, &c. qui totá adolescentiam voluptatibus dedissent, emersisse aliquando: & se ad frugem bonam, vt dicitur recepisse, grauésque & illustres fuisse.

Ad summas emergere opes, rerúmque potiri. Lucret. lib. 2.

¶ Emergere se ex malis, Actiuum. Cornel. Nep. in vita Attici. Tale est illud Cic. de Arusp. resp. Tum se emergit, & fertur illuc.

¶ Emergi, Impersonale. Terent. Adelph. 3. 2, Tot res repentè circumuallant, vnde emergi nó potest. Vbi Donatus, Vnde emergi non potest: Quum impressus est hostium, sic dicitur. vt Sallust. Pressi vndique multitudine. Cic. Qui semper premútur, & nunquá emergunt. Et emergi nouè, nam emergo dicitur, non emergor. Sed ideo est vsus, quia extra compositionem & mergo & mergor dicitur.

Emersus, Participium (ἀναδυθείς.) Cic. 2. de Diuin. Tibi autem de me cum sollicitudine cogitanti subitò sum visus emersus è flumine.

Emersus ab admiratione animus, Id est qui se recepit. Liu. lib. 8.

Nox emersa. Ouid. 3. Metamorphoseon,

Tertia nox emersa suos vbi mouerat ortus.

E cœno emersus homo. Cic. in Vatinium.

Ex diuturnis tenebris lustrorum ac stuprorum emersus homo. Cicero pro Sextio.

Emersus, huius emersus, Verbale. Plinius libro 18. cap. 25. Exortus necasúsque bini modis intelliguntur. Aut cum aduentu Solis occultantur stellæ & conspici desinunt, aut eiusdem abscessu proferunt se. Emersum hoc melius quàm exortum consuetudo dixisset: & illud occultationem potius quàm occasum.

Emersurus, penult. prod. Participium (ἀναδυσόμενος.) vt Emersura virtus ex omni sæuitia fortunæ. Liu. 5. bel. Pun.

EMERITA Augusta (αὐγοῦστα ἠμερίτα) Vrbs Hispaniæ Lusitaniæ. Strabo Augustam Emeritam vocat. Est hæc vrbs cocco celebris, quod est rubrum granum, cuius succo vellera tinguntur, Tyrio splendori neutiquam cedentia, vt Plinius scribit lib. 9. cap. 41. Nunc vulgò vocatur *Merida la grande*. Testis Oliuar. in Melam.

Emeritus, Vide EMEREO.

Emetior, emetiris, penult. prod. emensus sum (διαμετρέω) emetiri, Idem quod metiri significat.

Laborem diuersum emetiri. Sil. lib. 4.

Emetiri iter, per translationem. Liu. 5. bel. Pun. Virg. 8. Æneid.

Emetiri iter vehiculis. Plin. lib. 7. cap. 20.

Emetiri vno die ingens spatium. Liu. 1. bel. Maced.

Oculis spatium emensus. Virg. 10. Æneid.

Voluntatem emetiri. Cic. de Claris Orat. Ego autem voluntatem tibi profectò emetiar, sed rem ipsam nondum posse videor, &c. Id est cumulatè præstabo.

Emensus, Participium (διαμετρησάμενος.) vt Labores emensus aulæ. Claudianus in Epithalamio Palladij.

Emensus est sol ardua. Plin. lib. 18. cap. 28. Emendati codices habent, per ardua emensus.

Emensus, Passiuè. Liu. 1. bel. Pun. Postquam multo maiorem partem itineris emensam cernant, &c. Virg. 1. Georgicorum,

-emenso quum iam decedet Olympo. De sole loquitur. Hoc est percurso & perlustrato cælo, quum iam descendit ad occasum. Hæc Seruius.

Emeto, emetis, penult. corr. emessui, emessum (ἐξαμάω) emétere, Idem quod metere. Horat. lib. 2. epist. 2,

-emetit Orcus
Grandia cum paruis non exorabilis auro. Alij tamen sic legunt,
Quid vici prosunt, aut horrea, quidue Calabris
Saltibus adiecti Lucani, si metit Orcus
Grandia cum paruis non exorabilis auro? Emetit Acron interpretatur amputat.

EMBVM, Oppidum, cuius meminit Plinius lib. 6. cap. 29. in descriptione sinus maris rubri, Troglodytic i, & Æthiopes.

E M I

Emico, emicas, penult. corr. emicui & emicaui, emicatum (ἐκλάμπω) emicáre, Effulgere, resplendere. Plaut. Ex oculis quasi radij emicant solis.

Emicant & sacra, nonnisi quum decidunt visæ. Id est repentè existunt & lucentes apparent. Plin. lib. 2. cap. 26.

Emicare de. Plin. lib. 11. cap. 37. Cecinnæ Volaterrano dracones emicuisse de extis læto prodigio traditur.

Emicare ex vna radice. Plinius libro 27. cap. 8, Crategonon spicæ tritici simile est, multis calamis ex vna radice emicantibus, multorúmque geniculorum.

Emicare ex incendio flamma dicitur. Seneca lib. 2. de Benef. cap. 27.

Ignis emicuit. Claud. l. 7. Paneg.

Sanguis emicat per mille foramina. Stat. 11. Thebaid.

Sol emicuit super terras. Valer. 4. Argonaut.

¶ Emicare in iugum, pro Attollere sese & erigere. Columel. lib. 4. cap. 10. Plaut. Aulul. 19,

Continuò meum cor cœpit artem facere ludicram, atque in pectus emicare. Hoc est velut subsultare.

Emicat Euryalus. Virg. 5. Æneid. Et lib. 6. Æneidos,

-iuuenum manus emicat ardens
Littus in Hesperium.

Ante oculos emicuit. Valer. 7. Argonaut.

In fata alicuius emicare. Valer. 6. Argonaut.

Emicat in partem sanguis, vnde icimur ictu. Lucret. lib. 4.

In prælia victor emicat. Silius lib. 16.

Eurythus euadit iuuenis, atque in prælia victor
Emicat, & galeæ fert donum insigne coruscæ.

¶ Emicare, pro Excellere. Plin. lib. 35. cap. 11, Post eum emicuit longè ante omnes Euphranor Isthmius. Legitur & Eminuit.

Præ omnibus emicat Nisus. Virg. 5. Æneid.

Emigro, emigras, penult. corr. (ἀπομεταναστεύω) emigrâre, Idem quod migrare significat, authore Valla: vt Emigrare domo. Cicero 4. Verr. Plaut. Mostel. 7,

-pedem
Nemo intrò tetulit, semel vt emigrauimus.

Emigrare finibus suis. Plin. lib. 6. cap. 27.

Emigrare è vita. Cic. 2. de Legib.

¶ Emigrare, Iureconsultis dicuntur, qui ante finitum conductionis tempus habitationem derelinquunt, l. 28. §. 2. D. locat. Sic & Emigratio, in l. 28. D. de damn. infect.

¶ Emigrare, pro Eiicere. Titinnius Velitérna, Quot pestes senio & iurgia sesemet diebus emigrarunt. Ex Turnebo.

Emigrans, Particip. (ἀπανιστάμενος.) vt Emigrans populus. Stat. 4. Sylu. 10.

Emineo, emines, penult. corr. eminui (ἐξέχω, ὑπερανέχω, ὑπερέχω) eminêre, Quasi extra alios, hoc est præ aliis manere. is enim eminere dicitur, qui cæteris altior est. Plin. lib. 16. cap. 31, Æsculus quantum corpore eminet, tantum radice descendit. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Eminere & apparere. Cic. pro Rosc. Amer. Quò studiosius ab ipsis opprimitur & absconditur, eò magis eminet & apparet.

Extare & eminere. Cic. 3. de Orat. Quo magis id erit illuminatum, extare atque eminere videatur.

Eminet illius audacia, & proiecta est. Cic. pro Cluent. Illi quorum eminet audacia atque proiecta est, à consiliis malitiæ deseruntur.

Eminere extra terram. Plin. lib. 17. cap. 21.

Eminere supra terram. Iulian. in l. Si gemina. D. arbor. furt. cæsar. Si gemina arbor sit, & supra terram iunctura eius emineat, vna arbor videtur esse.

Eminet ante oculos quod petis ecce tuos. Ouid. 3. Fast.

Eminere foras. Cic. in Somn. Scip. Idque ocyus faciet, si iam tum quum erit inclusus in corpore, eminebit foras: & ea quæ extra erunt contemplans, quàm maximè se à corpore abstrahet.

Eminere in re aliqua. Quintil. lib. 2. cap. 3, Nemo sic in maioribus eminet, vt eum minora deficiant.

Leuiter eminere, Vide LEVIS.

Magnopere eminere, Vide MAGNVS.

Inter omnes in omni genere dicendi vnus eminet Demosthenes. Cic. in Orat.

Eminere quatuor digitos transuersos. Plin. lib. 17. cap. 18.

Eminet animus maximè in contemnendis doloribus. Cic. 2. Tusc.

Eminebat ex ore crudelitas. Cic. 7. Verr.

Arbor in aruis eminet. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Eminet ferrum per costas. Liu. 8. ab Vrbe.

Eminere hasta in ambas partes dicitur, quæ per medium traiecta est corpus. Ouid. 5. Metam.

Eminens è mari globus terræ. Cic. 1. Tusc. Cæsar 7. bel. Gal. Ita vt non amplius quatuor digitis ex terra eminerent.

Indignatio eminet. Curt. lib. 4.

Eminet ira in suos maior. Liu. 2. ab Vrbe.

Eminebat etiam in voce, sceleris quod parabat atrocitas. Curtius libro 8.

Virtutibus eminet oratio. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Eminet aliquis, qui cæteris excellit. Liuius 2. ab Vrbe, Necdum à singulis, quia nemo magnopere eminebat in nouo populo, peruenerant factiones.

Emineo, cum accusatiuo, actiuè. Curtius lib. 4, Iámque paululum moles aquá eminebat, & simul aggeris latitudo crescebat, &c. Id est excedebat, siue super aquam eminebat extabátque.

Eminens, penult. corr. (ἐξέχων) Participium, siue Nomen ex participio.

Eminés animus in futura, pro imminent. Seneca de Tranquil. vitæ.

Expressum & eminens. Cicero 1. de Natura deorum, Illud video pugnare te, species vt quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, nihil solidi, nihil expressi, nihil eminentis, sitque pura, leuis, perlucida.

Incisum, eminens, lacunosum. Cicero 2. de Natura deorum, Quid enim pulchrius ea figura, quæ sola omnes alias figuras complexa continet? quæque nihil asperitatis habere, nihil offensionis potest, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunosum?

Eminens effigies virtutis. Cic. 3. Tuscul.

Forma eminens. Seneca Octau. 4.

Eminens ingenium. Quintil. lib. 6.

Leuiter eminentes genæ. Cic. 2. de Nat. deor.

Oculi eminentes. Cic. in Verrinum.

Eminens statura. Colum. lib. 3. cap. 8.

Obscurare, & Eminens esse, contraria. Cicero 3. de Oratore, Discutienda sunt ea quæ obscurant, & ea quæ sunt eminentia & prompta sumenda.

Eminentiores trabes. Cæsar 2. bel. Ciuil. Has trabes paulo lógiores atque eminentiores, quàm extremi parietum erant, efferebant.

Eminentissimus titulus dignitatis, qui Præfectis Prætorio tribuitur, & magistris militum, & patriciis. §. Ad istum. Epist. de Iustin. Cod. cóf. Vnde Eminentissimas Præfecturas legimus in l. 6. de exact. tribut. lib. 10. C.

Eminentissimus in eloquentia. Quintil. in Proœm. lib. 4.

Authores eminentissimi. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Eminentia, eminentiæ { [illegible] } Cicero 1 de Nat. deorum, Nam si tantummodo ad cogitationem valent, nec habēt ullam soliditatem, nec eminentiam, &c.

Eminentiæ in pictura. Cic. 4. Acad. Quàm multa vident pictores in umbris, & in eminentia, quæ non videmus?

Eminulus, pen. corr. { [illegible] } Adiect. Diminutiuum, Parum eminens. Varro 2. de Re rust. cap. 5, Vt habeat inferiorem partem frequentibus pilis subcrispem, compactis cruribus: potius breuioribus quàm longis, rectis genibus & eminulis, distātibus inter se. Ibidem, de canibus, cap. 9, Spina neque eminula, neque curua.

Eminor, pen. corr. eminaris { [illegible] } eminári, Idem quod minari. Plaut. Capt. 13,

Eminor, interminórque nequis obstiterit obuiam.

Eminatio, Verbale { [illegible] } Plaut. Capt. 13,

Quæ illæc eminatio est?

Eminus, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } E longinquo, inquit Valla. cui opponitur Cominus. Cicero de Senect. Nec enim excursione, nec saltu, nec eminus hastis, aut cominus gladiis vtebatur. Cæsar 1. bel. Ciuil. Sic quotidie vtrinque eminus fundis, sagittis, reliquísque telis pugnabatur.

Emiror, pen. prod. emireris, emiratus sum { [illegible] } emirári, Valde mirari. Horat. 1. Carm. ode 5,   -& aspera

Nigris æquora ventis

Emirabitur insolens.

EMISCHABALES, Fons Arabiæ, de quo Plin. lib. 6 cap. 28, Agacturi in montibus, oppido 10. M. pass. in quo fons Emischabales, quod significat Camelorum oppidum.

EMISENI, Populi in Emisena regione Syriæ. Paul. de censib. Imperator noster Antonius ciuitatem Emisenorum coloniam iuris Italici fecit. Ex Nebriss.

Emissarius, **Emissitius**, Vide EMITTO.

Emitto, emittis, emisi, pen. prod. emissum { [illegible] } emittere, Extra mittere. Vnde Emitti à deo. Cic. 1. Tuscul.

Emittat ad me Publ' qui obsignēt: iurebo, &c. Cic. ad Att. lib. 2. 17.

Emittere de manibus. Cic. pro Cælio. & 7. Verr. Liu. 2. bel. Pun.

Emitti è carcere. Cic. pro Plancio.

Emitti è custodia, & leuari vinculis. Cic. 1. Tusc.

Emittere è manibus. Liu. 8. belli Pun. E manibus suis in Italiam emisisti.

Ex vinculis emitti. Cic. 1. Tuscul.

Emiserunt noctu per vallum. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Emittere in hostem equites. Liu. 4 bel. Pun.

Actionem equidem solam in hoc tempus emiseram. Quintil. lib. 7 cap. 3. Hoc est edideram, inuulgaram.

Emittere aculeos in hominem. Cic. pro Cælio. Sed vestræ sapientiæ iudices est, non abduci à reo: nec quos aculeos habeat seueritas grauitásque vestra, quum eos accusator erexerit in rem, in vitia, in mores, in tempora, emittere in hominem & in reum.

Ardor se emittit. Cic. 2 de Diuinat. Si autem nubium conflictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen.

Aliquid dignum suo nomine emittere, Id est edere. Cicero Volumnio, libro 7, Vt etiam siquando aliquid dignum nostro nomine emisimus.

Emittere fulmina & iacula. Cic 2. de Diuinat.

In auras iaculum emittere. Virg 9. Æneidos,

Ecquis erit mecum ô iuuenes, qui primus in hostem?

En, ait: & iaculum intorquens emittit in auras.

Lacrymas emittere. Ouid. 11. Metam.

Libellos emittere, hoc est edere, publicare. Vide Libellus, in LIBER.

Maledictum emittere. Cic. pro Plancio, Nihil est autem tam volucre quàm maledictum, nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur.

Emittere manum, est cautionēm propria manu facere. Modestinus in l. Quidam quasi. D. De probat. & præsumpt. Quærebatur, an cum eo de hæreditate fratris propter emissam ab eis manum possint quasi cum filio agere.

Emittere oculos. Plaut. Merc. 27,

Gradus grandit, emittit oculos, circunfert se.

Emittere oua dicitur gallina. Plin. lib. 11. cap. 24.

Rudentes puppe emittere. Stat. 2 Achill.

Emittere arcu sagittas, aut tela. Plin. lib. 9. cap. 8. Cicero de Arusp. respon. *Descocher vne flesche.*

Emittere venis sanguinem. Plin. lib. 25. cap. 5.

Emittere saturitatem. Plin. lib. 10. cap. 33. Id est Purgare ventrem.

Emittere vocē. Liu. 1. ab Vrbe, Seu ira, seu odio, seu superbia insita ingenio, nullam eum vocem emisisse.

Emittere vocem cum querimonia. Cic. 4. Verr.

¶ Emittere manu aliquem, pro Manumittere, & in libertatem asserere. Plaut. Aulul. 27,

Volo me emitti manu.   2. egóne emittam manu?

Emissus, Participium { [illegible] } vt, Agmen emissum. Virgilius 4. Georgicorum,

Hinc vbi iam emissum caueis ad sydera cæli

Nare per æstatem liquidam suspexeris agmen.

Euocatus atque emissus. Cic. 1. Tusc. Sed tāquam à magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic à deo euocatus atque emissus exierit.

Ex vrbe emissus. Cic. 1. in Catil. Vt abire non emissus ex vrbe, sed immissus in vrbem esse videatur.

Facetè dictum emissum hærere debet. Cic. 2. de Orat.

Viridum emissa dies. Stat. 2. Sylu.

Hyems emissa. Virg. 1. Æneidos,

-emissámque hyemem sensit Neptunus. Id est tempestatem.

Lacus emissus. Cic. Attico, lib. 4.

Ortus solis emissus. Claud 7. Paneg.

Ratio simulatque emissa est, adhærescit. Cic. 2. de Orat.

Tela emissa. Lucan. lib. 3,

In puppim cedere rates, emissáque tela   Aëre texerunt.

In lucem Stygiis emissa tenebris   Pallida Tisyphone. Virgil. 4. Georgic.

Venti emissi. Ouid. 11. Metam.

Verbum emissum. Horat. 1. epist. 19,

Et semel emissum volat irreuocabile verbum.

Emissa cælo vox. Liu. 5. ab Vrbe.

Emissio, Verbale { [illegible] } pro iaculatione & vibratione: vt Emissiones tormētorum. Cic. 2. Tusc. Vt enim balistæ lapidum, & reliqua tormenta telorum eo grauiores emissiones habent, quo sunt contenta atque adducta vehementius.

Emissarius, emissarij, Qui paratus est emitti & inuehi in aliquem: Calumniator & vexator, summissus & subornatus ab inimicis. Cicero Mario, lib. 7. 2, Persuaserátque nonnullis inuidis meis se in me emissarium semper fore.

Emissarios Domitiani vocat Suetonius in Domitiano, cap. 11, quorum opera ad delationes abutebatur.

Emissarius, vt Asconius docet, furtorum conciliator, atque internuntius, quæ à magistratibus cōmittuntur. Cic. 5. Verr. In eundem, Act. 4, Pere Næuius Turpio quidam istius excursor, & emissarius, homo omnium ex illo conuentu quadruplatorum deterrimus.

Emissarius equus, aries, & huiusmodi. Qui emissus fit in solitudinem, vel qui ad generandam sobolem emittitur. Hæc Valla in Rauden. Plaut. Milit. 15,   -abi sis hinc: nam tu quidem

Æquè fuisti scitus emissarius,

Qui consectare, qui mares, quæ fœminæ.

Emissarius palmes. Plin. lib. 17. cap. 23, Ex his emissi palmites proximo anno imis inferantur scamnis, ac per singulos annos ad superiora scandāt, relictis semper duramētis in singulis tabulatis, & emissario vno qui subeat vsquequo placuerit.

Emissarium, emissarij { [illegible] } Locus per quē aqua è laco aut stagno emittitur, inquit Sipontinus. Sueton. in Claud. Cæsare, cap. 20, Item emissarium Fucini lacus, portúmque Hostiensem. Cic. ad Tironem, lib. 16. 18, Helluo nequissimus H S. M. dabat nullo aprico horto, nullo emissario, nulla maceria, nulla casa.

Emissitius, Adiect. { [illegible] } Quod emittitur. Cic. 3. de Legib. C. verò Gracchus ruinis & emissitiis, quas ipse se proiecisse in forum dixit, &c.

Emissitij oculi, Qui huc & illuc aspectant, & veluti sese iaculantur. Plaut. Aulul. 4,

Circunspectatrix cum oculis emissitiis.

EMMAVS, huius Emmaus, f. g. { [illegible] } Ptolemæo Iudææ vrbs, eidem alio nomine Nicopolis, vbi cognitus Christus in fractione panis. Plin. lib. 5. cap. 14, Hiericuntem palmetis consitam, fontibus irriguam Emmaum. Vide Iosephum lib. 12. Antiquit. cap. 10.

Emmelia { [illegible] } Saltationis species, quam pacatam vocat Plato lib. 3. de leg. [illegible]. Duo, inquit, saltationis honestæ genera: vnum quidem bellicum, quod Pyrrhichen: alterum pacatum, quod Emmeliam appellauerunt. Vide Bud. in Annot. in Pandect.

Emmota, Medicamenta quædam sunt, in quorum venit vsum quandoque quod lis nuncupatur, cerote permixta. Horum meminit Galen. lib. 2. ad Glauconem, à quo & Pyulca nominantur. Vide & Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 23.

E M O

Emo, emis, emi, emptum { [illegible] } emere, Pecuniis, vel gratia aut præmio, vel alio quouis modo aliquid sibi comparare. Cic. pro Cecinna, Suum esse, séque sibi emisse.

Emere (inquit Festus) quod nunc est mercari, antiqui accipiebant pro Sumere siue accipere.

Emere de. Cic. ad Qu. frat. lib 2. 10, Emerat de Cosconio & Pomponio bestiarios. Et ad Atticum, lib. 13. 2&6.

Bene emere. Cic. Attico, lib. 1. 8, Quod ea emptione & nos bene emisse iudicati sumus.

Malè emere, Id est nimio emere. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 4, Mihi maximè placet, ea quæ malè empta sunt, reddi.

Carè emere. Horat. 2. epist. 1.

Emere tam salubriter, vt pœnitentiæ locus non relinquatur. Plin. lib. 1. epist. vlt. Rogo cures quanti æquum est emat: ita enim delectabit emisse. ego tibi debiturus, si prædiolum istud quod commendatur istis dotibus, tam salubriter emerit, vt pœnitentiæ locū non relinquat. Id est tam iusto pretio.

Emere argento sibi aliquem. Plaut. Asin. 2.

Emere alteri quidpiam, Id est pro altero, siue ad commodum alterius. Nerat. in l. Si fundum. D. Mandat. Idem Nerat. in l. Si procurator. D. de acquir. rer. domin.

Propè dimidio carius emere aliquid quàm æstimatur. Cicero pro Domo sua.

Emere bona fide. Plaut. Mostel. 8.

Emere magno. Cic. 5. Verr. Ouid. 2. de Arte,

Atque emitur magno nil, nisi posse loqui.

Minimo emit, Vide MINOR.

Emere pondere. Plin. lib. 12. cap. 7, Piper pondere emitur, vt aurum & argentum.

Precibus emere. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 1, Nulla res grauius constat, quàm quæ precibus empta est.

Emere pretio alicuius. Terent. in Prol. Hecyræ,   -mihíq; vt discere Nouas expediat posthac pretio emptas meo. Vbi Donatus, Pretio meo, æstimatione à me facta quantum ædilis daret.

Potestas virtute emitur. Claud. 6. Paneg.

Emere tanti, quanti, &c. Cic. 3. Offic. Emit homo cupidus & locuples tanti quanti Pythius voluit.

Quanto minoris emere. Vlpian. duobus locis in l. Iulianus. D. de actio. empti.

Emere aliquem donis. Liu. 6. bel. Maced.

Emere aliquem vita. Virg. 9. Æneid.

Emere aliquid in publicum, Id est ea lege vt publicum fiat. Liuius lib. 4. Decad. Laneásque & tabernas coniunctas in publicum emit: basilicamque faciendam curauit.

¶ Munere custodem emere. Ouid. 3 de Arte aman.

Citharas emere Horat. 1. Serm. sat. 3.

Gaudia emere. Stat. lib. 9. Thebaidos,
Geritum diadema peto, quo gaudia tanti Empta mihi?

Generum sibi emere. Virg. 1. Georg.

Emere talento inimicum. Plaut. Trinum 14,
-nam ego talentum mutuum
Quod dederam, talento inimicum mihi emi, amicum vendidi.

Emere litigium Plaut. Amphit. 14.
Noui te hominem molestum, quiue emas litigium.

Metum emere. Lucan. lib. 3,
-nanque afferunt vrbes
Sola fames, emiturque metus.

Mortem emere. Propert. lib. 3. eleg. 16,
Talis mors pretio vel sit emenda metu.

Emere pretio spem. Terent. Adelph. 2. 2.

Ad sententias emendas dedisse pecuniam. Cic. pro Cluent.

Emptus, Participium ([illegible]) vt, Pax empta donis ingentibus. Lucan. lib. 10.

Decus perenne ingenti clade emptum. Claud. de piis fratribus, & statuis eorum, 41.

Emptum, constupratúmque iudicium. Vide CONSTVPRO.

Fœdera empta multis cladibus. Claud. 7. Paneg.

Pulmenta laboribus empta. Horat. 1. epist. 9.

Sperne voluptates, nocet empta dolore voluptas. Horat. 1. epist. 2.

Ex empto aut vendito fieri aliquid contra fidem. Cic. 3. de Natura deorum, Reliqua quæ ex empto aut vendito, aut conducto, aut locato contra fidem fiunt.

Emptus de lapide, Olim dicebatur seruus non frugi bonæ, sed qui noxæ deditus sit, ideóque venditus. Columel. Vel de lapide noamm posse comparari putat. Lapis autem locus eminens erat, & tanquam suggestus, vnde præco prædicabat atque vendebat. Inde emptos de lapide tribunos vt seruos venales dixit contumeliosè Cicero. & Plautus, In eo ipso astas lapide, vbi præco prædicat. Turnebus.

Emptum & Paratum hoc differunt apud Iurisconsultos, quòd in empto paratum inest: in parato non continuò emptum continetur. l. 47. §. 1. D. de leg. & fideic. lib. 32. Paratum ergo generis nomen est: Emptum speciei.

Emptio, Verbale ([illegible]) Cicero ad Att. lib. 12. 233, Quid Cæsari etiam habet conditiones: aut emptiones ob hastam, &c.

Emptio, est contractus iurisgentium de quantitate cum corpore commutanda, sola inter se pactione contrahentes obligans. l. 2. D. de obl. & act.

Emptionis verbo lex duodecim tabularum omnem alienationem complexa est, ait Pompon. l. 29 § 1. D. de stat. liber. Itaque animaduertere est Varronem in libris de Re rustica, acquisitionem omnem emptionis verbo comprehendere.

Mancupi emptio. Vide MANCEPS.

Abire ab emptione. Vide ABEO.

Emptione facta. Cic. pro Cecinna.

Emptito, emptitas, pen. corr. emptitare, Idem quod emere. Plinius lib. 33. cap. 1, Ita enim (vt opinor) commercia victus gratia inuenta alios coriis boum, alios ferro, captiuisque rebus emptitasse tradit. Colum. libro 8. cap. 10.

Empsitare quidam legunt apud Plautum Casina, 7, Non ego istud verbum empsitem titiuillitio esse in solicitudine emendi.

Emptorio, empturis, pen. corr. ([illegible]) empturire. Varro in Prœm. lib. 2, Propterea quòd te empturientem in campos macros addacunt crebrò pedes.

Emptor, Verbale ([illegible]) Qui emit. Cic. 3. Offic. Nequid omnino quod venditor norit, emptor ignoret.

Emptorem hiantem inducere dicitur res. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Dedecorum pretiosus emptor. Horat. 3. Carm. ode 6. Id est incestuũ, vt ait Acron. Qui dedecora, id est adulteria magno pretio emit, inquit Porphyrio.

Emptrix, emptricis, pen. prod. Aliud verbale. Modest. in l. Herennius. D. De coict. & dupl. postul. Quum emptrix non prouocauerit. Paulo pòst: Nihil proponi, cur emptrici aduersus venditorem actio non competat.

Emptionalis, & hoc emptionale, pen. prod. ([illegible]) Qui frequens est in emptionibus & proscriptionibus bonorum. Cælius ad Ciceronem, lib. 7. 30, Quod quidem si inter vos senes emptionales venale proscripserit. Quo in loco antiquissima exemplaria legunt coemptionales.

Emptitius, Adiect. ([illegible]) Qui emptus est. cui Gratuitus opponitur. Varro 3. de Re rust. cap. 1, Hic apram glans quum pascit emptitia, facit pinguem: illic gratuita, eadem. Ibidem, cap. 17.

Emptitius miles, Mercenarius, inquit Sipontinus: quem Festus empticium appellat.

Emax, huius emacis, pen. prod. ([illegible]) Qui libenter, & sæpius emit, vel qui emendi est cupidissimus. Cicero in Paradox. Non esse cupidũ, pecunia est: non esse emacem, vectigal est.

Domina emax. Ouid. 1. de Arte,
Institor ad dominam veniet discinctus emacem.

Emacitas, pen. corr. emacitatis ([illegible]) Facilitas & inclinatio voluntaria emendi. Colum. lib. 4. 3, Quosdam emacitas in armentis, quosdam exercet in comparandis mancipiis cura: de tuendis nulla cura tangit. Plin. epist. 51, Etsi [illegible], vsque ad emacitatis reprehensionem.

Emodulor, pen. corr. emodularis, emodulatus sum ([illegible]) emodulari, Idem quod modulari. Ouid. 1. Amor. eleg. 1,
Musa per vndenos emodulanda pedes.

EMODVS ([illegible]) Mons qui circa finem Indiæ in duos ramos diuiditur. Alteri Ottorocoras nomen est: alteri Semanthinus. Vide Ptolem. lib. 6 cap. 15.

Emolior, emoliris, pen. prod. emolitus sum ([illegible]) emoliri, Excitare, expellere. Cels. lib. 4. cap. 6, de pleuritide, Interdum sicca tussis est, quæ nihil emolitur. Columel. lib. 8. cap. 5, Dum eas amaritudo cogat, per nares emoliri pituitæ nauseam.

Emoliri fretum. Senec. Agamem. 6. Id est commouere.

Emollio, emollis, emolliui, emollitum, pen. prod. ([illegible]) emollire, Idem quod mollire, & fricatione aut subactione molle reddere. Liu. 7. bell. Maced. Humor arcus, fundasque, & iaculorum amenta emollierat.

Emollire aluum, Laxare & lenire. Plin. lib. 20. cap. 9, Aluum leniter emollit lapsana.

¶ Emollire hominem. Liu. 7. bel. Pun. Idem 8. bell. Maced. Degener & emollitus amœnitate Asiæ hostis.

Artibus mores emollire. Ouid. 5. de Ponto, eleg. 9.

Pax emollit ferociam. Tacit. in Vita Agricolæ, Plus tamen ferociæ Britanniæ præferunt, vt quos nondum longa pax emollierit.

Emollidus, pen. corr. Adiect. ([illegible]) Idem quod mollis. Liu. 4. bel. Maced. Labor & æstus emollida & fluida corpora Gallorum & minimè patientia sitis, quum decedere pugna coegisset, &c. Vetustiora exemplaria legunt mollia.

Emolumentum ([illegible]) Vtilitas quam ex opera & labore, & (vt ita dicam) molimine nostro assequimur. Plaut. Trin. 20,
Et si sine dote duxeris, ubi sit emolumentum honoris, mihi
Quod obiectant fiet.

Detrimentum & Emolumentum, contraria. Cic. 1. de Finib. Plúsque in ipsa iniuria detrimenti est, quàm in his rebus emolumenti quæ pariuntur iniuria.

Fructus atque emolumentum. Cic. 5. Verr.

Dicere aliquid ob emolumentum suum. Cic. pro Fonteio.

Facere emolumentum. Paterculus lib. 2, Anni eius æstiua vsque in mensem Decembrem producta, immanis emolumentum fecere victoriæ.

Boni nullo emolumento impelluntur in fraudem. Cic. pro Milone.

Largiri aliquid emolumenti Lucret. lib. 5,
-quid enim immortalibus, atque beatis
Gratia nostra queat largirier emolumenti?

Proponere emolumentum alicui. Cic. pro Fonteio.

Laus suscepta sine emolumento ac præmio. Cic. 2. de Orat.

Emolumento esse alicui. Cic. 1. de Orat.

Emoneo, emones, pen. corr. emonui, emonitũ, pen. corr. ([illegible]) emonere. Idem quod monere. Plaut. Asin. 14,
Hunc politare, illam expilare iam emoue.

Emorior, emoriris, pen. prod. vel emoreris, pen. corr. emortuus sum, ([illegible]) emori: omnino planéque mori. Terent. Heaut. 5. 1, Emori cupio. Cic. 3. Offic. Vt esset iniunctum militibus nostris aut vincere aut emori.

Amor emoritur. Ouid. 2. de Remed. amoris,
Pérque gradus molles emoriatur amor.

Emortuum auxilium ad rem. Plaut. Epid. 3.

Quorum laus emori non potest. Cic. in Paradox.

Emoritur membrum. Celsus libro 5. cap. 26. in cap. de curatione gangrenæ.

¶ Emoriri, penult. corr. Terent. Eunuch. 3. 1,
Risu omnes qui aderant, emoriri. Vbi Donatus, Emoriri, vitiosè dictum ab imperito milite.

Emortualis, & hoc emortuale, pen. prod. ([illegible]) vt Emortualis dies, in quo quis mortuus est, sicut Natalis, in quo natus. Plaut. Pseud. 20.

Emotus, Vide AMOVEO.

Emoueo, emoues, pen. corr. emoui, emotũ, pen. prod. ([illegible]) emouere, Ex loco mouere. Liu. 6. ab Vrbe, Tum perciens ira Camillus, lictorem qui plebem de medio emoueret, misit. Sic Emouere è foro multitudinem. Liu. 5. bel. Pun.

Emouere herbas. Columel. lib. 8. cap. 3.

Emouit ex pectore meo phronesim. Plaut. Trucul. 3.

¶ Emouere, pro exercere, seu in apertum producere. Ouidius 3. Fastorum,
Dum loquimur, totum iam sol emouerat orbem. Id est tota sua rotunditate apparebat.

Emotus, pen. prod. Participium ([illegible]) vt, Axis à cardine emotus. Stat. 1. Thebaid.

Curæ emotæ. Virg. 6 Æneidos.
His dictis curæ emotæ: pulsúsque parumper
Corde dolor tristi.

Postes cardine emoti. Virg. 2. Æneid.

Emotis deinde curia legatis. Liu. 10. bel. Pun.

Emotum solum. Columel. lib. 3. cap. 18.

E M P

EMP. Empta.

EMPANDA, Paganorum dea fuit, teste Festo, ita dicta quòd patentibus pagis, non clausis vrbibus præesset.

EMPEDOCLES, pen. cor. ([illegible]) Philosophus & poeta Agrigentinus de rerum natura versibus scripsit, vt apud Romanos Lucretius. Discipulus fuit Pythagoræ, & inuentor Rhetoricæ. Is noctu à sociis clàm discedens, in ardentem caminum montis Ætnæ se demisit, vt deus immortalis haberetur: sed ferreæ eius crepidæ ex camino per flammam eiectæ, rem patefecerunt. Horat. in Arte Poet. Vide Gell. lib. 4. cap. 11. & Cælium lib. 11. cap. 18.

Empedocles Physicus, idémque poeta optimus. Cicero 1. de Orat. Idem quatuor elementis omnia constare ait. Cic. 4. Acad.

Empedocles animum esse censet, cordi suffusum sanguinem. Cic. 1. Tuscul. De eodem vide 1. de Nat. deor.

Empedocleus, Adiectiuum ([illegible]) Cicero Qu. frat. lib. 2. 13, Quũ veneris.

veneris, virum te putabo: si Sallustij Empedoclea legeris, hominem non putabo.

Empenetica, Esuritionis ars. Cælius Ciceroni, Ego, qui scirem Qu. Pompeium Baulis empeneticam facere, &c. Embæneticam alij legunt, cui vocabulo nullus est nec in Latina, nec in Græca lingua locus, etsi Græcam referat originem, sed deriuatione falsa. Non enim huiusmodi nomina a verbis orta formantur à præsenti: & alioqui hoc sententiæ parum conuenit. Proinde Turnebus empeneticam lego, vt eum dicat esurientem esuritionis artem Baulis facere, & vsque eò vt esuriei eius misereatur. Vt enim Græcè dicitur ἀπεινῆν pro πεινῆν, Attico more, & ἐμπινεῖν pro πινεῖν, & ἐμφαγεῖν pro φαγεῖν, quidni etiam dicatur ἐμπεινῆν pro πεινῆν, præsertim quum etiam in verbo quæsita sit artis fortasse è vicinitate vocis, quòd non faciat embæneticam, sed empeneticam. Vide suprà AMBAENETICA.

Empetron, pen. corr. {ἔμπετρον} Herba quam nostri calcifragam vocant: nascitur in montibus maritimis, ferè in saxo: quo propius mari fuit, minus salsa est. Plin. lib. 27. cap. 9. Ea, inquit Ruellius lib. 3. cap. 85, facilè putaretur esse quæ medijs saxis erúpit, officinis Parisiēsibus *saluta vita* dicta: primò quòd è medijs saxis emicet, & frangere saxa videatur: partim quòd calculos mirè frangat.

Emphasis, pen. corr. {ἔμφασις} Figura est Grammaticalis, qua maius aliquid intelligitur.

Emphracta, Nonnulli dici putauerunt naues tectas, citantes illud Vlpiani ex l. 1. D. de exercitor. act. Quædam enim naues oneraria, quædam, vt ipsi dicunt, emphractæ sunt. Quo tamen in loco castigatiora exempla [illegible], aut certè [illegible], non emphracta legendum docent. Naues autem tectas, siue constratas, Græco vocabulo κατάφρακτοι vocari, suo loco ostendimus.

Emphyllismus {ἐμφυλλισμός} Inoculationis species est, quū inter lignum & corticem [illegible] inseritur. ἐμφυλλίζειν enim id agere est. Ex Cæl. Rhod. lib. 6. cap. vlt.

Emphyteusis {ἐμφύτευσις} Latinè insitionem significat, siue plantationem, à verbo Græco ἐμφυτεύω, quod est insero, vel cōsero. Vnde fundum in emphyteusim dare, frequens est apud Iurisconsultos, pro eo quod est, ea conditione alicui tradere fundum, vt accipiens eum reddat meliorem, & ex sterili fertilem efficiat. Ab initio sterilia tantùm & inculta hoc contractus genere concedebantur. Hinc emphyteutes, siue emphyteuta dicitur, qui fundum agrumve ea lege à domino accipit, vt eum conserat, melioremque efficiat. Ex Cælio Rhod. lib. 7. cap. vlt.

Emphyteusis, Contractus est à Zenone Imperat. primùm nominatus, quo ager ea lege fruendus datur, vt quandiu merces soluatur, nunquam ad dominum reuertatur, l. 1. C. de iur. emphyt. vbi Zeno ait, Ius emphyteuticarium neque conductionis, neque alienationis esse titulis adijciendum: sed hoc ius tertium esse, ab vtriusque memoratorum contractuum societate separatum, conceptionémque ac definitionem habere propriam.

Emphyteuticum agrum possidere. Macer in l. penult. in princip. D. Qui satisdare rogantur.

Emphyteuticarios. Lib. 6. Pandectarum iuris titulus est, Si ager vectigalis, vel emphyteuticarius petatur. Vide Iustinian. lib. 3. Instit. titul. De locatione & conduct.

Empirice, pen. corr. {ἐμπειρική} Vna ex tribus sectis medicinæ, quæ experientia tantum nitebatur. Plin. lib. 29. cap. 1, Alia factio ab experimentis se cognominans empiricen, cœpit in Sicilia.

Empiricus, Adiect. {ἐμπειρικός} Celsus in Præfatione, Qui se empiricos ab experientia nominant. Cic. 4. Acad.

Emplastrum, emplastri {ἔμπλαστρον, ἔμπλαστρος} Latinè fictum vel formatum: Quod ex diuersis rebus confingi & conformari consueuit, quod nunc vulgò vnguentū dicitur. Id verò quod vulgò emplastrum dicitur, à doctis cataplasma vocatur. Plin. lib. 21. cap. 4. Vide Celsum lib. 5. cap. 17.

Emplastrum in arboribus quomodo fiat, & quid sit, vide Plin. lib. 17. cap. 16.

Emplastro {ἐμπλαστρόω} verbum, cuius passiuum vsurpauit Columel. lib. 11. cap. 2, Possunt, inquit, si iam librum remittunt, inseri oleæ, vel emplastrari, cæteræque pomiferæ arbores eodem emplastrationis genere inseri.

Emplastraturus, Participium, quo Columella vsus est lib. 5. cap. 11, Delibrato, inquit, item alteram arborem, quam emplastraturus es.

Emplastratio, Verbale {ἐμπλαστρισμός} In arboribus dicitur quum cortex eximitur inoculationis gratia, vt aptari queat cortex par ex altera arbore, vt ait Plin. lib. 17. cap. 16. Columel. lib. de Arbor. cap. 26. Et lib. 5. cap. 11, Tertium, quum gemmam cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit, quam vocant agricolæ emplastrationem, vel, vt quidam, inoculationem.

Emplecton {ἔμπλεκτον} Structuræ genus, tantummodo frontibus politis. Reliqua fortuitò collocant. Author Plin. lib. 36. cap. 23.

Emplocia {ἐμπλόκια} Celebritas fuit apud Athenienses, in qua mulieres plexis capillis procedere solebant. Author Hesychius.

EMPOLAEVS {ἐμπολαῖος} Mercurius dictus & cultus est, quòd in auctionibus & mercimonijs præsit. ἐμπολεύς enim mercator, & ἐμπολαῖος mercatorius & negotiator vocatur. Cauponatorem sunt qui vertant, vt apud Plutarchum in eo qui inscribitur, An principē oporteat maximè philosophum disserere. Empolæi præterea meminit Phurnutus & Hesychius.

EMPORIAE {Ἐμπορίαι} vrbs Hispaniæ Tarraconensis Ptolemæo. Vulgò *Castellon Dempurias*. Alij *Ampurias* pronunciant.

Phocaicæ Emporiæ. Silius lib. 3.

Emponema {ἐμπόνημα} Græcis, quæ melioratio nostris dicitur. Et est ius quod emphyteuta acquirit. Primùm enim sic cœpit contractus emphyteuticus, vt sterilia tantùm concederentur, in meliorem statum plantationibus reddēda. Extat vox apud Iustinianum in l. vlt. C. de iur. emphyteut.

Emporium, emporij {ἐμπόριον} Locus in quo res vænales exponuntur, ab ἐμπορεύομαι, luctor, negotior. Plaut. Amphit. 13, Apud emporium, atque in macello, in palæstra, atque in foro. Cic. Attico, lib. 5. 89, Quū per emporium Puteolanorum iter facerem.

Emporeticus, pen. corr. Adiectiuum {ἐμπορητικός} vt, Emporetica charta, Id est mercatoria. Plin. lib. 13. cap. 12.

EMPORICVS sinus {ἐμπορικὸς κόλπος} in Libya ad Austrum iacet, & habitationes mercatorias habet ex palma confectas. Vide Strab. lib. 17.

EMPOSITANI, Populi sunt, quos ex loci natura & cæli climate imbelles & barbaros esse tradit Alex. lib. Genial. dier. 4. cap. 13. Degunt autem, vt idem author est, in ora minoris Syrtis, iuxta Aphros Numidásque, in agro vbere & fertili solo.

EMPORIVM {Ἐμπόριον} Oppidum est à Massiliensibus ædificatum, à Pyrenæis montibus stad. M. CCC. interuallo, & Hispaniæ finibus ad Galliam distans: à quo Emporicoses populi dicti sunt, vt videre est apud Strab. lib. 3.

Emprosthotonus {ἐμπροσθότονος} Affectus est spinæ, quū scilicet illa obriguit, & inflexibilis facta est, atque ita in anteriorem partem incuruatur, vt omnino erigi non possit. Huic affectui similes sunt tetanus & opisthotonus: in hoc tamen differunt, quòd emprosthotonos dicatur, quum in anteriorem partem spina sit inflexa: opisthotonos, quum ea in partem posteriorem est incuruata: tetanus autem, quum recta obriguit, ita vt neque in anteriorē neque in posteriorem partem flecti queat. Calep.

Emptio, Emptitius, Emptito, Emptor, Empturio, Emptus, Vide EMO.

EMPVSA, penult. product. {ἔμπουσα} vt ait Dæmonodes, phantasma quod sese infelicibus ingerat, multifariámque demutet formam, ac se meridie plurimum ostentet, quum inferis parentatur. Sunt qui easdē Empusas cum Hecate statuant: id quod ἐν ταγηνισταῖς Aristophanes significat. Nominis ratio est, vt Eustathio placet, quia vno incedant pede. Verùm nec desunt qui alterum interpretentur habere æneum pedem, & inde appellatam Empusam. Cælius lib. 6. cap. 38.

Empyi {ἔμπυοι} A medicis dicuntur, qui abscessu thoracis laborantes pus excreant, quorum affectus etiam empyema appellatur: nos purulentam excreationem dicere possumus. Qui verò hunc morbū patitur, empyicus dicitur. Meminit Cælius lib. 30. cap. 24. & lib. 21. cap. 24.

Empyrium cælum {ἐμπύριος οὐρανός} Appellatur à Theologis (nā Philosophi cæli huius nusquam meminerunt) vndecimum cælum, primum mobile ambitu suo complectens, Dei & beatorum sedes: ita dictum, quasi igneum, non quòd reuera tale sit, sed quòd puritate sua reliquis cælis, vt ignis cæteris elementis, antecellat. Calep.

E M V

Emucidus, pen. corr. Adiectiuum, vt Vitis emucida. Plin. lib. 17. cap. 22, Simili modo & secundo anno reciditur, viréisque concipit, & iterata se pascit suffecturas oneri, quum aliàs festinatione pariendi gracilescat, ac emucida (ni cohibeatur castigatione tali) in fœtum exeat tota.

Emugio, emugis, pen. prod. emugiui, emugitum {ἐκμυκάομαι} emugire, Propriè est boum. Et per translationem, Cum mugitu proferre & enunciare. Quintil. lib. 2. cap. 12, Nam & clamāt vbique, & omnia leuata (vt ipsi vocant) manu emugiunt.

Emulgeo, emulges, emulsi vel emulxi, emulsum vel emulctum {ἐξαμέλγω} emulgēre, Idem quod mulgere. Columel. lib. 7. cap. 3, Sed priusquam hoc fiat, exiguum emulgendum est, quod pastores colostram vocant.

Emulor, Vide AEMVLOR.

Emundare {ἐκκαθαρίζειν} Idem quod simplex. Colum. lib. 3. cap. 15, Seratur ergo prius in emundata pastinatione.

Emungo, emungis, emunxi, emunctum {ἀπομύσσω} emúngere, Idem quod mungere. Plin. lib. 35. cap. 11.

Emungere alicui oculos, per translationem dictum. Plautus Cas. 2.

¶ Emungere aliquē, Despoliare. Plaut. Epid. 10. Terēt. Phorm. 4. 4, -Ǝ. emunxi argētu senes. Hoc est abstuli illis suas pecunias. Metaphora sumpta ab iis quibus nares emunguntur. Nonius in hunc locum emungere, sine labore tollere interpretatur.

Cubito se emungere, Prouerbialis tropus in hominem sordidi quæstus, & conditionis abiectæ. Vide Chiliadas Erasmi. Author ad Herenn. lib. 4, Tocares relinquitur in suspicione, vt si salsamentarij filio dicas, Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat.

Emunctus, Participium {ἀπομεμυγμένος} vt, Emunctæ naris homo. Id est, facetus & elegans, apud Horat. de Lucilio inquit Donatus in Phorm. Terentij. Emunctæ naris homo, (inquit Erasmus in Chiliadibus) acri, exactóque iudicio, quasi purgatis naribus, mucóque emunctis. Horat. 1. Serm.

Emunctus Simo, metaphoricè, pro spoliato. Horat. de Arte,
Vt nihil intersit, Dauúsne loquatur, an audax
Pythias, emuncto lucrata Simone talentum.

Emunctio, Verbale, fœm. gen. {ἀπόμυξις} Quintil. lib. 11. cap. 3, de nariū gestu loquens, Quum emunctio etiam frequentior non sine causa reprehendatur.

Emunio, emunis, pen. prod. emuniui, emunitum, pen. prod. {ἐχυρόω} emunire, Idem quod munire significat: vt Emunire in modum arcis. Liuius 4. bell. Pun. Tacitus in Vita Agricolæ, Corpore ipsa, ac manus, syluis, ac paludibus emuniendis verbera inter, ac contumelias conterunt.

Emunire cties ab iniucta pecore. Columel. lib. 5. cap. 6.

Emusco, emuscas {ἀποβρύω} emuscāre, Purgare & muscum adimere, quod propriè de arboribus dicitur. Columel. lib. 11. cap. 2, Iisdem diebus, vbi prægelidum & pluuium cælum est, oleæ putantur & emuscantur.

Emussitatum, pen. prod. Ad amussim factum. Festus.

Emutio, emutis, pen. prod. emutiui, emutitum, pen. prod. {ἀφωνέω} emutire, Tanquam mutus signum facere, vel strepitum. Plautus Merc. 22, - Etiam emutito? omnia
Commonstrabo.

Emuto, emutas, pen. prod. { ἐξαμείβω } emutàre, Idem quod immutare. Quintil. lib. 8. cap. 5, Quidam emmatis in peruersum dictis de figuris, idam vitium consequuntur.

E M Y

Emydes { ἐμύδες } Græcis testudinum genus dicitur, quod in aqua dulci viuit, quarũ sanguine instillato crebros capitis dolores sedari, item strumas, author est Plin. lib. 32. cap. 4. apud quem plura.

E N

En { ἰδοὺ, ἠνίδε, ἠνίδ', ἰδὲ } Aduerbium demonstrantis, quod interdum nominatiuo, aliquando accusatiuo iungitur. Terent. Heaut. 1. 2,

-vt quiuis facile possit credere,

Nunquam illa viua ducturum vxorem domum.

En dicit. Virgil. 1. Æneidos,

Et Priamus, suos hic etiã sua præmia laudi. Cic. 3. Verr. En cui tuos liberos committas.

En crimen, en causa, cur regem fugitiuus, dominum seruus accuset. Cic. pro Deiotaro.

En hoc illud est quod antè dixi, mulier abundat audacia, &c. Cic. pro Cluentio.

En hic ille est. Cic. Cæsari, lib. 13. 16, En hic ille est de illis maximè qui ridere atque obiurgare me solitus est, quòd, &c.

Accusatiuo. Plaut. Amphit. 1. 5,

En tectum, en tegulas, en obductas fores, en ludificatum herum, &c.

En, inquit Donatus, vim habet indignationis post enarratam iniuriam. Terent. Phorm. 2. 3,

En vnquam cuiquam contumeliosus

Audistis factam iniuriam, quàm hæc est mihi?

En cur cæteri reges stabilem esse suam fortunam arbitrentur. Cic. pro Sextio.

En vt pultat propudium. Plaut. Bacch. 1. 2.

¶En, pro enim apud veteres, ab eo quod est is. Festus.

¶ἘΝ πλάτει dictum, accipiendum interpretantur Græci, referente Erasmo, quũ paululum vltra præscriptum significant esse concedendum, præsertim in his quæ sunt humanitatis: Veluti si quis polliceatur solutionem ad diem Augusti decimum, reddat postridie. Extat in pandectis hoc vocabulum apud Iulian. l. eatum autem. D. de solut. & liber. Item apud Vlpianum, l. Quo enim. D. rem rat. hab. & l. pen. de probat.

ENAGORA, Insula in Asia, 8. M. pass. contra Chimæram, vt tradit Plinius lib. 5. cap. 31.

ENALVS { Ἔναλος } Lesbius adolescens, qui quũ seruandæ puellæ cuiusdam gratia se in mare abiecisset, opera delphinum seruatus, vnà cum illa ad continentem transuectus est. Author Plutarch. in Symposio septem sapientum.

Enargia, enargiæ, pen. prod propter diphthongum { ἐνάργεια. } Quintil. lib. 8 cap. 3, Itaque ἐνάργειαν, cuius in præceptis narrationis feci mentionem, quia plus est euidentia, vel vt alij dicunt, repræsentatio, quam perspicuitas: & illud quidem patet. hæc se quodammodo ostendit: inter ornamẽta ponamus. Idem lib. 6. cap. 2, Insequitur ἐνάργεια, quæ à Cicerone illustratio & euidentia nominatur: quæ non tam dicere videtur, quam ostendere: & affectus non aliter quàm si rebus ipsis intersimus, sequentur. Corruptè legitur in quibusdam exemplaribus hoc loco, energia per e: quemadmodum & apud Ciceronem in Academicis quæstionibus, lib. 4, Propterea quòd nihil esset clarius ἐναργείας, vt Græci, nos si placet, perspicuitatem aut euidentiam nominemus. Budæus.

Enarro, enarras { ἐξηγέομαι } enarràre, Idem quod narrare. Terent. Adelph. 3. 3.

-omnem rem modò seni

Quo pacto se haberet, enarrauimus ordine. Plin. lib. 17. cap. 5, Plus dat visa significatione, quàm possit vlla copia enarrari. Cicero pro Marcello, Nulla dicendi aut scribendi tanta vis tantáque copia, quæ non dicam exornare, sed enarrare C. Cæsar res tuas gestas possit.

Enarratu difficile. Plin. lib 2 cap. 93.

Enarratio, Verbale { ἐξήγησις } Authorum enarratio. Quintil. lib. 1 cap. 9.

Exigitur à Grammaticis Poetarum enarratio. Quintil. lib. 1. cap 4.

Diligens enarratio. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Vsque ad superuacuũ laborẽ occupata enarratio. Quint. li. 1. cap. 8.

Enarrabilis, & hoc enarrabile, penult. corr. { ἐξηγητὸς } Quod enarrari potest. Quintil. lib 6. cap. 4, Motu animi quodam nescio an enarrabili, iudicator.

Enarthrosis { ἐνάρθρωσις } Diarthroseus, quæ est ossium structura, species est, definitúrque Galeno, quum excipiens cauum altum admodũ est, capútque, quod in id inseritur, oblongum. Vide eum lib De ossib.

Enascor, enasceris, penult. corr. enatus sum { ἀναφύομαι } enasci, Idem quod nasci. Varro de Re rust. cap. 41, Simili de causa oleæ semen quũ sit nucleus, quod ex eo tardius enascebatur colis quàm ex taleis: ideo, &c. Idem lib. 2 de Re rust. cap 9 Enatis duobus dẽtibus, dextra & sinistra, &c. De canibus. Plin. lib. 11. cap. 37.

Enatus, pen. prod. Participium { ἀναφυείς. } Cic. Att. lib. 11. 110, Ex multis meis miserrimis curis est vna enata.

Enato, enatas, pen. corr. { ἐκνήχομαι } enatàre, compositum ab ex & nato, natas, Est ita natare, vt iam ad eum locum in quem prætendimus, deueniamus. Hirtius lib. 4, Sèque per molem in mare præcipitauerunt, & octingentorum passuum spatio ad oppidum enatauerunt. Cic. 5. Tusc. Reliqui habere se videntur angustius: enatant tamen Epicurus, Hieronymus, &c. Hoc est euadunt, sese explicant.

Enauigare { ἐκπλεῖν } Nauigio transire. Plin. lib. 6. cap. 17, Proditur Alexandrum magnum nullo die minus stadia DC. nauigasse in Indo, nec potuisse ante menses quinque enauigare.

¶Enauigare, Nauigio vel aliter euadere. Cic. 4. Tuscul. E quibus tanquam e scrupolosis cotibus enauigauit oratio.

Enauigare etiam Nauigio peruenire. Suet. in Tiber.

Enauigandus, Participium { ἐκπλευστέος. } Horat. 2. Carm. ode 14, Enauiganda vnda.

Enauigatus, pen. prod. Particip. { ἐκπλευσθείς. } Plin. lib. 9. cap. 3, Sinus duodecim dierum & noctium remigio enauigatus Ptolemæo regi.

Enauo, enauas, pen. prod. { ἀπεργάζομαι } enauàre, Idem quod nauare. Tacit. lib 19, Et præmia enauatæ operæ petebant. Est autem elegans vocabulum enauatus, ab enauando. Vbi e consummationem significat, vt in verbo euinco.

E N C

Encænia { ἐγκαίνια } cum æ diphthongo, Innouatio. August. Encænia festiuitas erat dedicationis templi. Græcè enim καινὸν dicitur nouum. Quandocúque enim nouũ aliquid fuerit dedicatũ, encænia vocatur.

Encanthis { ἐγκανθὶς } Morbus oculorum, quum in maiori ipsorum oculo tuberculum enascitur, quod genas parum patitur diduci. Nomen habet a situ. Nam Græci oculorum angulos, κανθοὺς appellant. Cæl. Rhod. lib. 6 cap. 7.

Encardia { ἐγκαρδία } Gemma est, à cordis effigie sic dicta. Eius tria enumerantur genera. primum in quo nigra effigies cordis eminet: Secundum viridi colore cordis effigiem et præferens: Tertium, nigrum cor ostendens, reliqua sui parte candidum. Author Plinius lib. 37. cap. 10.

Encarpus, encarpi { ἔγκαρπος. } vide Vitruuiũ lib. 4. cap. 1. Encarpus, ait Philandre, Græcis fructuosum significat: apud Vitruuium autem ornamentum est, hoc est florum frondiúmque & pomorum implexus atque coortatur, coronario luxu foliis floribus & fructibus intercursantibus: cuiusmodi sunt quæ serta & corollas triumphales nostri vocant, Itali *ghirlandas & festones* à festiuitate appellant.

Encaustice, encaustices, pen. cor. f. g. { ἐγκαυστική } Genus picturæ, quod adhibito igni fingitur. Apuleius, Encausticen oppidò exercens, se & duos filios sustentabat.

Encaustes, encaustæ, m. g. { ἐγκαύστης } Qui ita pingit. Vitruuius, Quod faceret ab encauste didicerat.

Encaustus. Adiect. { ἔγκαυστος } Opus ita pictum. Martial lib. 4,

Encaustus Phaëthon tabula tibi pictus in hac est.

Encaustum, encausti { ἔγκαυστον } Materia inusta ad picturam apta. Plin. lib 36 cap. 25. Figlinum opus encausto pinxit.

Encausticus, pen. corr. Adiect. { ἐγκαυστικός. } vt, Encaustica pictura. Plin. lib. 35 cap. 11. Sed aliquanto vetustiores encausticæ picturæ extitère.

Encaure, encaures. Plin. lib 35. cap. 11, Lysippus quoque Æginæ picturæ suæ inscripsit encausen: quod profectò non fecisset, nisi encaustica inuenta. Alia exemplaria habent enecausen.

ENCELADVS, pen. corr. { Ἐγκέλαδος } Gigas, Terræ filius fulmine ictus à Ioue, & sub Ætna monte sepultus. Virgil. lib. 3 Æneidos,

Fama est, Enceladi semiustum fulmine corpus, &c.

Ferox Enceladus Senec. Herc. OEtæo, 9.

Iaculator audax Enceladus. Horat. 3. Carm. ode 4,

-euulsisque truncis

Enceladus iaculator audax.

Encentris, idis { ἐγκεντρὶς } Dicitur inhærens calcaneo stimulus, quo excitari equos nouimus, authore Eustathio. Erant & furæ furibus encentrides, quibus per parietes arrepebant, velut factitasse Cœrebus dicitur apud Pausaniam. Hæc Cæl. lib. 21. cap 24.

ENCHELEAE { Ἐγχελέαι Stephano } Oppidum in Illyride, iuxta quod Cadmus & eiusdem vxor in serpentes versi sunt. Lucan. lib. 3,

-& nomine prisco

Encheleæ versi testantes funera Cadmi. Meminit huius oppidi & Plin. lib. 3. cap. 22.

Enchiridion, enchiridij, n. gen. { ἐγχειρίδιον } A manu dictum, quasi promptuarium, & quod ad manum semper haberi debeat, ceu in ensis capulus: quem ita Græci nominant: cuius inscriptionis cum alijs tum Gellius quoque meminit postremo libro Noctium. Hermol.

Enchiridion vocari partem illam remi, quam nautæ manu comprehendunt, Iulius Pollux tradit. Hermolaus.

Enchorion { ἐγχώριον } Græci dicunt indigenam, hoc est in eo ipso loco in quo agit, genitum: vnde enchoriæ aues, dicuntur nostrates, quibus opponuntur exoticæ, seu peregrinæ. Calep.

Enchorda { ἔγχορδα } Organa Græcis vocantur, quæ neruis intenduntur, sicut quæ spiritu inflantur, vt tibiæ. ἐμπνευστὰ dici valent. Ex Cæl. lib 9. cap. 6.

Enchrides { ἐγχρίδες } qui & Tageniæ vocantur, in generibus panis recensentur, quæ dum in sartagine coquerentur, infundebatur castrum, oleum, mel, sesama. Author Cæl. Rhod. lib. 18 cap 7.

Enchrista { ἔγχριστα } Medicamenta sunt apud Celsum, quæ illinũtur.

Enchusa { ἔγχουσα } Herba est similis anchusæ (vnde & pseudanchusa nominatur) sed lanuginosior & minus pinguis, tenuioribus foliis, & languidioribus: radix non fundit oleum, sed rubẽtem succum, qua nota ab anchusa discernitur. Author Plin. lib. 22. cap. 20.

Enchytum, Placentæ species quædam, cuius mentio est apud Athenæum. Hæc placenta suum quoddam operimentum habet, quod dicitur χυτὸν. nam χυτρίς, vt ait Hesych. λέγεται παρὰ τὸ ἐπιδέχεσθαι τὸν ἐγχεόμενον μελίκρατον. Veteres libri encytum habent sine aspiratione, quũ eam dictionibus Græcis sæpe Latini detrahant. qui tamẽ aspirãt, probabiliores sunt, sequuntúrque originem Græcam. Enchytum autem dicitur, quòd infunderetur, quum esset aliquantò liquidius. Nam infundebatur in calicẽ pertusum in vnguine positum. Hæc Turneb.

Enclastridia { ἐγκλαστρίδια } Genus ornamenti muliebris, à Comicis vsurpatum, vt tradit Pollux lib. 5. cap. 16.

Enclisis, f. g. { ἔγκλισις } Latinè dicitur inclinatio. Vide encliticæ particulæ, quæ in quamuis partem inclinantur.

Encnisma, atis, { ἔγκνισμα } Sacrificij gen' fuit apud Argiuos, quod defunctis exhibebatur. Nam quũ aliquis cognatorum aut familiarũ defunctus fuisset, statim post luctum Apollini sacrificabant. Post verò trigesimũ diem Mercurio: mortuorũ enim corpora vt à Tellure, sic animas à Mercurio suscipi putabant. Apollinis autem sacerdoti hordeum dantes carnem pro eodem accipiebant, ignémq; quasi pollutũ extinguentes, & rursus accendentes, carnem coquebant: quod sacrum Encnisma appellabant. Plutarchus author in Problem.

Encolpiæ { ἐγκολπίαι } vt ait Aristoteles, venti sunt qui è mari vaniunt per sinus. Nam κόλπον Græci sinum vocant.

Encombom

Encombomata {[illegible]} teste Nonio, Vestes sunt puellares, quemadmodum & Parnasides. Varro de liberis educand. Vt puellæ habent potius in vestitu chlamydas, encombomata, ac parnasidas, quàm togas. Perottus Encimibota scribit. Alij Enchimibomata. Est autem encomboma genus suppari, aut cincti fœminei, Varrone descriptore, aut seruilis etiam. De encombomate consule Etymologici authorem, & Pollucem lib. 4. cap. 18.

Encomiastes {[illegible]} Dicitur laudator, qui alterius celebrat encomium.

Encomiastice {[illegible]} Cantilenæ species. In veterum siquidem monumentis adnotatum est, apud heroas cantilenæ species fuisse quinque: sophronisticen, cuiusmodi Clytemnestræ accinebat cantor: encomiasticen, qua præstantium virorum præcinebantur laudes, ab Achille celebratam: threneticen, id est lugubrem: orchematicen, id est saltatoriã: & denique pæanicen: de quibus plura apud Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 26.

Encomium, encomij {[illegible]} Laus vel præconium alicuius, & propriè quod ex multis eius virtutibus compingitur. Nam quæ vnam tantùm singularémque spectant virtutem, vt siquis Aristidem iustum prædicet, Græci [illegible] potius appellant. Solent autem encomia cani, vel dici victoribus (quæ inde etiam epinicia dicebantur) in quibus occasione recentis meriti repeti solet quicquid illi in vita laude dignum gessissent. Vide Cæl. lib. 7. cap. 5.

Encotyle, encotyles {[illegible]} Lusus nomen est, quo victi victorum genua manuum excipientes cauitate, gestabant. Cæl. meminit lib. Antiq. lect. 27. cap. 27.

ENCRATITAE, Hæretici quidam apud Hieronymũ: sic dicti à carnis abstinentia. Author Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 7.

Encrinomenos {[illegible]} Vocatur qui athletis adnumeratur, Id est qui in eorum numerum recipitur: vnde & [illegible] dicitur. Plinius, Alcamenes Phidiæ discipulus, & marmorea fecit, & æreum pentathlum, qui vocatur encrinomenos. Sic Turnebus.

Encritos {[illegible]} A Græcis appellatur qui in ordinem numerúmque redactus est, hoc est vilis & vulgaris, vt inquit Priscianus. Contrà verò, numero exemptum eccritum, [illegible], id est eximium & præcipuum appellant. Budæus.

Encryphias {[illegible]} Dicitur panis subcineritius, [illegible] quod dum coquitur, sub cineribus abscondatur. Cæl. Rhodig. lib. 28. cap. 7.

Encycleræ, Machinæ ligneæ genus, subiectus rotis, de qua Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 29.

Encyclios, com. gen. {[illegible]} Circularis Latinè dici potest. Vnde encyclios pædia, vel doctrina encyclios, Id est orbis omnium disciplinarum. Vitruuius lib. 6. in Præfatione, Itaque, ait, ego maximas infinitásque ago atque habeo gratias, quòd Atheniensium legem probantes, me arte erudiendum curauerunt, & ea, quæ non potest esse probata sine literatura, encyclioque doctrinarum omnium disciplina. Id est, eruditione circu ari, hoc est, omnibus numeris perfectissima. Siquidem constat ex Geometrarum disputatione, omnium figurarum circulum esse perfectissimum, vtpote omnibus aliis capaciorem, & qui neque initium neque finem aliquem ostendat. Vnde & apud Ægyptios, veluti testatur Horus in lib. De sacris Ægyptiorũ notis, æternitatis est symbolum. Tum etiam Geometræ omnium figurarum rationem in circuli natura inclusam docent. Propterea narios illa capacissimus omnium disciplinarum, cuius vel ingressum, vel exitum vix deprehendas, veteres Græci [illegible], id est circularem eruditionem vocauerunt. [illegible] enim circulus, & [illegible] circularis, [illegible] eruditio.

Encyclopædia, encyclopædiæ, penul. prod. {[illegible]} Fabius lib. 1, Vt efficiatur orbis ille doctrinæ, quem Græci encyclopædiam vocant. Inde illud Vitruuij lib. 1. cap. 1, Quum autem animaduerterint omnes disciplinas inter se coniunctionem rerum & communicationem habere, fieri posse facilè credent. Encyclios enim disciplina, vt corpus, vnum ex his membris est composita.

Encyclon {[illegible]} Vestis quædam muliebris circularis, apud Ælianum lib. 7. De varia historia & apud Pollucem lib. 7. cap. 22. & ante hos apud Aristophanem in Thesmoph. & ab eo apud Clementem lib. 2. cap. 12. Pædagog.

Encyclias, Commentationes {[illegible]} Aristoteles in Ethicis eas intelligo quas Gellius exotericas, hoc est exoticas vocat, Martianus cyclicas: cuiusmodi & problematum sunt libri, & quæ populares à Cicerone ac Themistio quæstiones appellantur, quòd de rebus omnibus tanquam in circulo passim quæreretur.

E N D

Endelechia, Vide ENTELECHIA.

Endemi {[illegible]} Morbi Græcis dicuntur qui in certis grassantur regionibus: epidemi verò, qui temporibus quibusdam plures eodem infestant loco. Author Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 14.

Endeploro, endeploras, pen. prod. Antiqui dixerunt, teste Festo, pro Imploro, quod est cum questu inclamo, & cum fletu rogo, quod est propriè vapulantis.

ENDARA {[illegible]} Indiæ locus, Strab. lib. 16. ¶ Fuit etiã Endera, quædam interius Gymnetarum hominum habitatio, qui arcu & arundineis sagittis præustis vtuntur. Plura apud eundem.

ENDIRVDINI, Liburniæ populi, quos à Græcis nomen habentes, sua iam ætate concidisse scribit Plin. lib. 3. cap. 22.

Endiadys, pen. corr. figura. Virgil. 1. Æneidos,

-molémque & montes insuper altos. Id est, molem montium. Et est figura Endiadys, vt vna res in duas diuidatur, metri causa, interposita coniunctione: vt alibi,

-pateris libamus & auro. Id est, pateris aureis. Hæc Seruius. Sic in impressis codicibus: quum legendum sit Hendiadys, [illegible], Id est vnum per duo. Cuius legitur contraria figura apud Donatum in Terentium, Andr. 1. 4. [illegible], Id est duo per vnum.

Endo, Præpositio apud antiquos, pro In. Cic. 2. de Legib. ex XII. Tabulis, Et ollos quos endo cælo merita vocauerint, id est in cælum.

Endoitium, Initium. Endoplorato, pro implorato. Endoprocinctu, pro in procinctu. Festus.

Endromis, pen. corr. endromidis, fœm. gen. {[illegible]} Vestis genus ita dictum, quòd ea vesti antiqui [illegible], id est in cursu & palæstra vterentur: quam pinguem, hirsutámque, & villi longioris fuisse constat ex Martiale lib. 4,

Sordida, sed gelido non aspernanda Decembri
Dona, peregrinam mittimus endromidem, &c. Iuuenalis taxat mulieres Romanas, quæ endromide purpurea vterentur, in sexta,
Endromidas Tyrias & fœmineum ceroma
Quis nescit? Baysius.

ENDYMION {[illegible]} Quidam pastor, quem quum Luna adamaret, vt semel dormientem posset osculari, sopiuit eum in Latmio monte Cariæ per aliquot annos. vnde natum prouerbium Endymionis somnum dormire. de quo videto Erasmum in Chiliadibus.

Endymion, multa ad Lunæ motum pertinentia primus deprehendit, vt tradit Plin. lib. 2. cap. 9. & ob id amore eius captus fama traditur. Ouid. lib. 3. de Arte amandi,

Latmius Endymion non est tibi Luna rubori. Endymionis meminit & Cicero 1. Tuscul.

Endymiones, Varronis satyra quædam fuit hoc nomine, qua inscriptione somniculosos & veternosos homines reprehendebat. Eam inscriptionem apud Nonium ferè in Eudæmones degenerasse animaduerti. Tæc Turnebus.

E N E

Eneco, enecas, pen. corr. enecui & enecaui, enectum & enecatum {[illegible]} enecáre, Interficere, suffocare, & neci dare. Plaut. Amphit. Puer ambas angues enecat. Columella lib. 11. cap. 3, Ne herbis enecetur ruta.

Enectus, Participium {[illegible]} Non iam mortuus, quàm propemodum mortuus. Valla libro 6. capite 58. vt Enectus fame. Cic. 2. de Diuinat.

Plenus & Enectus, contraria. Cic. 2. de Diuinat. Nonnullas etiam valetudinis significationes, vt hoc ipsum pleni enectíque simus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicunt. Subaudi, medici.

Inopia enectus. Cic. 1. de Diuinat. Ea parte animi, quæ voluptate alitur, nec inopia enecta, nec satietate affluenti.

Enecta fame & siti prouincia. Cic. ad Att. lib. 6. ... Liuius, Fame, frigore, illuuie, squalore enecti, contusi, ac debilitati.

Siti enectus. Cic. 1. Tusc. Mento summo aquã attingens siti enectus Tantalus.

Enectus, Mortuus. Plin. libro 7. cap. 9, Auspicatius enecta parente gignuntur.

ENANTHIVS, deus vel dæmon fuit Phœnicum. Lampridius in vita Heliogabali, Pallia, inquit, deo Enanthio fudisse, vel (vt Giraldus Gregorius legendum putat) Euenthio. Huius dei Sachoniathon in historia Phœnicum meminit, & Philon Byblius, vt docet Eusebius in præpar. Euangel.

Enæorema {[illegible]} A medicis vocatur illud quod in vrina circa mediam matulæ partem innatat, quemadmodum quod in summa matulæ parte cernitur, nubes siue nebula dicitur: quod verò in fundo subsidit, hypostasis. Nomen accepit à verbo [illegible], quòd ad medium matulæ sublatum, ibi quodammodo maneat suspensum. Calepinus.

Energia, pen. prod. {[illegible]} Latinè dicitur actus, actio, & efficacia.

Energumenus, pen. corr. dicitur ab immundo spiritu vexatus, siue à dæmone obsessus, vt nõnulli existimant, ab [illegible], quod detinere significat ac impedire. quanquam & lunatici eo intelliguntur nomine, velut in eos agat luna, id est [illegible]. Valla ab [illegible] verbo ducit, quod agor significat & agitor. Raudensis ab arguo: sed ridiculè. Cælius lib. 2. cap. 13.

Eneruo, eneruas {[illegible]} eneruáre, Debilitare, & veluti neruos auferre, & contundere. Cic. de Senect. Sed tamen vt vos videtis, non planè me eneruauit, non afflixit senectus.

Animos eneruare. Ouid. 2. de Remed. amor.
Animus amore eneruatus. Paterculus lib. 2.
Manus eneruare. Claud 7. Paneg.
Vires eneruare. Horat. Epod. 8.

Eneruatus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt,
Eneruata oratio. Cic. in Orat.
Eneruati & exangues homines. Cic. pro Sextio.
Languidus & eneruatus Philosophus. Cic. 1. de Orat.
Mollis & eneruata ratio & oratio alicuius. Cic 4. Tuscul.
Eneruata & muliebris sententia. Cic. 2. Tuscul.

Eneruus, & hic & hæc Eneruis & hoc enerue {[illegible]} Sine viribus. Plin. in Paneg. Visum est spectaculum inde non eneruc, nec fluxum, nec quod animos virorum molliret & frangeret. Apul. lib. 2. Asini aurei, Puer in mollitiem decorus insurgit: inque flexibus tortuosis eneruam & exossam saltationem explicat. Quintil. lib. 9. capite 4, Effœminata & eneruis compositio.

Vita eneruis. Valer. Max. lib. 6 cap. 4.

Enete {[illegible]} [illegible], hoc est ab immittendo, fibula est qua Iunonem se ornasse tradit Homerus lib. 14. Iliad.

E N G

ENGADDVM, In tribu Iudæ, vt scribit Hieronymus, vocatur vsque hodie vicus prægrandis Iudæorum, iuxta mare mortuum, vbi opobalsamum prouenit, quas vineas Engaddi Solomon in Cantico nominat. Idem alibi, Engaddum ager est terræ Iudææ, olĩ tam vineis quàm balsamis florens. Plinius Engadda oppidum esse scribit, palmetorum nemoribus nobile, vt videre est lib. 5. cap. 17.

Engastrimythi {[illegible]} Vates quidam Græcis dicuntur, quasi ventriloqui, id est, qui dæmonis afflatu aliquid præsagirent. Plutarchus in commentatione quæ est, Cur oracula defecerint: Fatuum, inquit, ac omnino puerile censendum est, arbitrari deum ipsum, perinde ac engastrimythos, olim Euryclcas, nunc verò Pythonas nuncupatos, insinuantem se prophetarum corporibus, ora illorum eloqui,

Hactenus Plutarchus. Eustathius etiam Pamphylius librum de engastrimytho concinnauit aduersus Origenem.

Englisoma, englisomatis, penul. corr. {[illegible]} Pertusio est ossis, quum pars affecta in profundum descendit, ac supra illusum os cottur. Galen. lib. Finit. medic.

Englisomata, Medicis vocantur inter fracturas cranei vehementissimas, quæ parte sui media, meningi, id est panniculo innituntur. Vide Cæl. Rhod. lib. 3. cap. 13.

ENGONASI, pen. prod. {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deorum.
Id autem caput
Attingens defessa velut mœrentis imago Vertitur.
Quam quidem Græci
Engonasin vocitant, genibus quia nixa feratur. De Niso sidere. Ea poeta. Vide Hyginum lib. 2. & lib. 3.

ENGOSIAVS {[illegible]} Populi, ad quorum agros descendit Rhodanus, Allobrogibus finitimi. Vide Strab. lib. 4.

ENGVINI, Latinæ conditionis populi in Sicilia, apud Plinium libro 3. cap. 8.

E N H

Enhæmum {[illegible]} Medicamentum quoddam est, quod, vt ex Hippocrate 4. Therapeut. inquit Galenus, [illegible]. Nã & primo Problematum Aristoteles, supprimi ab eo sanguinem scribit, ac materiæ inutilis confluuium reprimere. Ita enim effici vt vulnus simul & inflammatione careat, & vnitati sit opportunum. Vide Cælium Antiquat. lect. libro 3. capite 12. Vide & Plinium libro 12. capite 17.

ENHIPPVS {[illegible]} Argiuorum rex fuit, felicitatis miræ, cuius clypeum, qui apud Græcos insigniter rem gessisset, accipiebat, vt per vrbem incedens honestaretur. Mentio regis & scuti est apud Papinium hisce versibus, -celsam subeuntibus arcem
In gradibus summi delapsum culmine templi
Arcados Enhippi spoliam cadit, æreus orbis.

ENHYDRA {[illegible]} Oppidum in Tyro, olim Insula, non procul à Carthagine, vt author est Plin. lib. 5. cap. 19.

Enhydriæ {[illegible]} Flatus ab Aristotele dicuntur, qui cum aqua tumultuose profusa, inhorrentes & fragosi feruntur. Vide Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 19.

Enhydris, pen. corr. huius enhydridis {[illegible]} Coluber in aqua viuens, vnde nomen accepit, inquit Plinius lib. 32. cap. 7.

Enhydrus, Genitiuum habet enhydri, Idem. Solin. cap. 45. Quod enhydrus conspiratus, alterum Ichneumonum genus, penetrat belluam.

Enhydros {[illegible]} Lapillus absolutæ rotunditatis, & cum candore læuitatem habens, liquorem intus continens ad motum fluctuantem, vt albumen in ouis. Author Plin. lib. 37. cap. 11.

E N I

ENIANDOS, Ciliciæ oppidum, quod antea Epiphania vocabatur, authore Plinio lib. 5. cap. 27.

ENICONIAE {[illegible]} Castellum est habitale in insula Corsica, cuius meminit Strabo lib. 5.

Enim {[illegible]} causalis coniunctio, fermè secundo loco ponitur. Cic. 1. de Nat. deor. Quatuor enim naturas, ex quibus omnia constare censet, diuinas esse vult.

Enim, copulatiua. Cic. de Senect. Nec enim vnquam sum assensus illi veteri laudatóque prouerbio, quod monet maturè fieri senem, si diu velis esse senex.

Attendite enim diligenter. Cic. 4. Verr.

¶Enim, affirmatiua, primo loco posita. Plaut. Trinum. 17. Enim me nominat. Idem Persa. 6.
Enim non ibis nunc vicissim nisi scio.

At enim. Terent. Eunuch. 2. 3.
At enim isthæc in me cudetur faba. Cic. 3. Verr.

Enim certè. Cic. de Senect. Moriendum enim certè est, & id incertum an eo ipso die.

Certè enim scio. Terent. And. 3. 2.

Nihil enim. Terent. Adelph. 4. 5.
Quid istas censes? nihil enim: Commenta mater est, &c.

Profectò enim. Cicero Attico, libro 4. 86. Profectò enim aliquid egissem.

Enim profectò. Cic. 1. de Nat. deor. Terra enim profectò quoniam mundi pars est, pars est etiam Dei.

Quoque enim. Liu. 7. bel. Pun. M. Valerius Leuinus (ei quoque enim in annum prorogatum imperium est) classem quæ ad Siciliam erat, nauium LXX. obtineret.

Verum enim. Terent. Adelph. 2. 1.
Verùm enim quando bene promeruit, fiat, suum ius postulat. Cic. 3. de Orat.

Imò enim quàm maximè abs te postulo atque oro Chreme, &c. Terent. And. 5. 1.

Enimuero, pen. prod. {[illegible]} Id est certè, in principio positum. Cic. 5. Verr. Enimuero est ridere ac mirari. Idem 3. Verr. Enimuero ferendum hoc non est. Terent. Heaut. 5. 5.
Enimuero Chremes nimis grauiter, &c.

Enimuero inquit. Cic. 2. de Orat.

¶Enimuero, pro E aduerso. Liu. Decad. 3. lib. 6. Blattius de proditione Dasium appellabat. Enimuero ille, vt in manifesta re, exclamat: sub oculis Hannibalis secum de proditione agi.

Enimuero, postpositum, in responsione indignanti accommodè, & ferociter respondenti. Interdum sine indignatione, & in affirmatione. Plaut. Amphit. 8. -tun' te abiisse hinc negas?
AM. Nego enimuero. Cic. 7. Verr. Illi enimuero se ostendunt quod vellet esse facturos. Idem 6. Verr. Ille enimuero negat.

Imò enimuero. Terent. Eunuch. 2. 3.
P. Incommodè hercle. CH. Imò enimuero infeliciter.

Nunc enimuero occidi: eunt ad te hostes Tyndare Plaut. Capt. 11.

ENINGIA {[illegible]} Insula est in sinu Codano, non longè à Scandinauia altera insula: ambæ magnitudinis incompertæ. Author Plin. lib. 4. cap. 13.

ENIOCHI, vel Heniochi, pen. corr. {[illegible]} Ptolemæo cap. 9. lib. 5. populi Sarmatiæ iuxta Pontum non longè ab Achæis. Plinius lib. 6. capite 5. à Telchio & Amphito, Castoris ac Pollucis aurigis, Heniochorum gentem feram, ortam dicit. Strabo verò libro 11. Tradunt (inquit) Laconas habitasse Heniochiam, quorum duces Rhecas & Amphistratus fuerunt, Castoris & Pollucis aurigæ, vnde [illegible] (vt par est) ex iis quidem sunt nominati.
Eniochósque truces iampridem infensus Anausis. Valerius Flac. 6. Argon.

Eniochus, siue Heniochus, Latinè dici potest tenens habenas.

ENIOPEVS {[illegible]} Hectoris auriga fuit, à Diomede lancea confixus. Author Homer. 8. Iliad.

ENIPEVS, penult. prod. {[illegible]} Fluuius Thessaliæ, iuxta quem fuit prælium inter Cæsarem & Pompeium. Lucan. lib. 7.
Sanguine Romano quam turbidus ibit Enipeus. ¶Est & alter huius nominis fluuius in Elide, in Alpheum illabens, qui recentiore nomine Barnichius dicitur, teste Strab. lib. 8.

Altus Enipeus, Id est profundus. Virgil. 4. Georg.
Virginibus dilectus Enipeus. Claud. de bello Getico.
Magnus Enipeus. Valer. 5. Argon.
Pulcher Enipeus. Claud. 6. Paneg.
Segnior Enipeus. Valer. lib. 1. Argon.
Thessalicus Enipeus. Propert. lib. 3. eleg. 19.
Tumidus Enipeus. Valer. 1. Argon.

ENIPI, Natio in Cyrene, à Corn. Balbo deuicta. & in triumpho cum plerisque aliis oppidis & gentibus, ducta, vt refert Plinius libro 5. capite 5.

ENISPE, Oppidum Arcadiæ, Plin. lib. 4. cap. 6.

Enisus, Vide ANEVOS.

Eniteo, enites, pen. corr. enitui {[illegible]} enitêre, Resplendere, & nitidum ac politum & ornatum esse. Tibullus,
Et quantum facilea enituere deæ.

Acumen quoddam singulare enitet in aliquo. Cic. 2. de Orat. In quibus hoc nõ maximè enituit quod obi omnes dant, acumen quoddam singulare.

Decus enites ore. Virgil. 4. Æneid.

Fruges enitent. Cicero 3. Tuscul. Fruges tamen ipsæ suapte natura enitent.

Opus enitere dicitur. Cic. 2. de Inuent. Ac si par in nobis huius artis atque in illo picturæ scientia fuisset, fortassis magis hic suo in genere opus nostrum quàm ille in sua pictura nobilis eniteret.

Oratio enitet. Cic. de Claris Oratoribus, At Crassi magis enitebat oratio.

Enitere, Celebrem esse. Cic. ad Attic. lib. 2. 16. Fuit enim mihi commodum, quod in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerat ille tuus ciuis Demosthenes. Liuius 1. ab Vrbe, In eo bello & virtus & fortuna enituit Tullij.

Enitent Athenæ cunctis gẽtibus. Cic. pro Flacco, Quum illæ non solùm in Græcia, sed prope cunctis gentibus enitebant.

Virtus alicuius enitet in re aliqua. Cic. pro Murena, Quo quidem in bello virtus enituit egregia M. Catonis proaui tui.

Enitere & Obsolescere, contraria. Cic. 1. de Inuent. Quare mihi videntur postea cætera studia recta atque honesta per otium concelebrata ab optimis, enituisse: hoc verò a plerisque eorum desertum obsoleuisse.

Enitesco, enitescis {[illegible]} Idem. Quintil. lib. 2. cap. 5. Tum nostter hic cultus clarius enitescet.

Enitor, penul. prod. eniteris, pen. corr. anisus & enixus sum {[illegible]} eniti, Idem quod niti. Cic. ad Attic. lib. 9. 188. Tu nunc omni amore enitere, vt nos cura tua & prouidentia iuues. Terent. And. 3. 4. Corrigere mihi natum porrò enitere.

Eniti & contendere. Cic. 3. Offic. Qui stadium (inquit) currit, eniti & contendere debet quammaximè possit vt vincat.

Eniti, contendere, vel potius perficere. Cicero Dolabellæ, lib. 9. 13. Quod vt enitare contendásque, vel potius vt perficias (posse enim te, mihi persuasi) vehementer te etiam atque etiam rogo.

Eniti & efficere. Cic. de Amic. Non est igitur amici, talem esse in eum, qualis ille in se est, sed potius eniti & efficere, vt amici iacentem animum excitet.

Facere & eniti. Cic. 2. Philip. Nihil prætermisi, quantum facere, enitíque potui, quin, &c.

Eniti in re aliqua. Cic. 1. de Orat.

Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice vt, &c. Cic. Capitoni, in epist. ad Attic. lib. 16. 343.

Illud pugna & enitere, ne quid temporis nobis prorogetur. Cic. Appio, lib. 3. 10.

Aggerem eniti. Tacit. lib. 2. Pars obiectum aggerem eniteretur.

In æquum eniti. Tacit. lib. 2. Non vltra dubitatum, quàm dũ Romanæ cohortes in æquum eniterentur.

Omni ope atque opera eniti. Cic. Attico, lib. 14. 313.

Remis eniti. Valer. 4. Argon.

Viribus eniti. Virgil. 2. Georg.

Quantum viribus eniti, consilio prouidere, authoritate mouere potuero. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4.

¶Enitor, Cum difficultate aliquò ascendere. Plin. lib. 18. cap. 28. Sol ipse ad Aquilonem scandens, ac per ardua enisus, ab ea meta incipit flecti, &c.

Ad Consulatus & honores eniti, Id est ascendere. Paterculus libro 2. sub finem, Rarò eminentes viri non magnis adiutoribus ad gubernandam fortunam suam vsi sunt: vt duo Scipiones duobus Læliis, quos per omnia æquauerunt sibi: vt D. Augustus, M. Agrippa, & Statilio Tauro, quibus nouitas familiæ haud obstitit, quominus ad multiplices Consulatus triumphósque, & complura eniterentur sacerdotia.

¶Enici

¶Eniti {[illegible]} Parere. Plaut. Amphit. Geminos Alcmena enititur. Plin. lib. 28. cap. 8. Et Quintil. lib. 5, Quæ quũ anno vidua fuisset, enixa est.

Eniti partum, Eniti puerum. Liu. 10. bel. Maced. Varro 2. de Re rust. cap. 10.

Eniti oua dicitur gallina. Colum. lib. 8. cap. 11.

Enisus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. Q. fratri, lib. 3. 26, Angit vnus Milo, sed velim finem afferat Consulatus: in quo enitar non minus quàm sum enisus in nostro.

Enixus {[illegible]} Aliud participium, siue Nomen ex participio.

Partus enixa. Liu. lib. 10. Decad. 4, Et apud eum plures enixa partus. Et Tacitus libro 3, Concordem sibi coniugem, & sex partus enixam.

Enixæ dicuntur fœminæ, nitendi, hoc est conandi & dolendi labore perfunctæ nixis, quæ religionum genera parientibus præsunt. Sed elegantior intellectus, vt ex hoc dictæ esse credatur enixæ, quòd vinculis quibusdam periculi, quibus implicarentur, fuerint exolutæ. Hæc Nonius. Idem alio loco, Enixa, partu leuata dicitur. Virgil. Æneid. 1, Triginta capitum fœtus enixa iacebit. Idem alio loco, Enixas nõ in partu solum possumus dicere, sed etiam omni labore exercitas, authore Virgilio lib. 3. Æneidos,

Stirpis Achilleæ fastus, iuuenémque superbum
Seruitio enixæ tulimus.

Sus enixa fœtus. Virgil. 3. Æneid.

Enixior opera. Plin. lib. 9. cap. 8, Sed enixioris operæ quàm in vulua dies præmium confecti sibi, operiantur in posterum. Id est, maioris & laboriosioris.

Enixus, huius enixus, m. g. Ipse enitendi seu pariendi actus. Plin. lib. 10. cap. 63, Equæ post vnum annum ab enixu vtiliter admittuntur.

Enixè, Aduerbium {[illegible]} Cum conatu. Cic. pro Sextio, Meam causam Senatus palàm, Equester ordo acerrimè, cũcta Italia publicè, omnes boni propriè enixéque susceperant.

Enixè iuuare aliquem. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Enixè obstare plebi. Liu. 4. ab Vrbe.

Eo enixius ad bellum adiuuerunt. Liu. 9. bel. Pun.

Enixim, pro enixè {[illegible]} Sisenna lib. 4. Histor. Ego illos malus & audaces semper enixim contra fortunas atque honores huius ordinis omnia fecisse ac dixisse censeo.

E N N

ENNA {Ἔννα} Ciuitas Siciliæ editiore loco & vndique præcipiti sita, & à Syracusanis (Stephano teste) condita. Cic. 6. Verr. Vetus est opinio, Iudices, quæ constat ex antiquissimis Græcorum literis atque monumentis, insulam Siciliam totam esse Cereri & Liberæ consecratam. Hoc cum cæteræ gentes sic arbitrantur, tum ipsis Siculis tam persuasum est, vt animis eorum insitum atque innatum esse videatur. nam & natas esse in his terris deas, & fruges in ea terra primùm repertas arbitrantur: & raptam esse Liberam, quam eandem Proserpinam vocant, ex Ennensium nemore: qui locus quòd in media est insula situs, vmbilicus Siciliæ nominatur. Hactenus Cicero. Habuit igitur iuxta Ennam, augustissimum templum Ceres, à quo Ennæa dicta. Silius lib. 1, Diua Ennæa. Ennææ Cereris simulacrũ tale fuit, vt homines quum viderẽt, aut ipsam videre se Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factam esse, sed cælo delapsam arbitrarentur. Author in 7. Actione contra Verrem Cicero. Enna vulgò hodie *Anna*.

Ennam, antiqui dixerunt, pro Eniámne, teste Festo.

ENNEACRVNOS {[illegible]} Nomen fontis apud Athenas. à Pisistrato condita, & à numero fistularum dicti, quos Græci [illegible] appellant, nostri verò Salientes.

Enneapharmacum, penult. corr. vnde Enneapharmacum emplastrum ad pus mouendum. Cels. lib. 5. cap. 19, Alterum, inquit, ad idem Enneapharmacum nominatur, quod magis purgat. Constat ex nouem rebus, cera, melle, seuo, resina, myrrha, rosa, medulla vel ceruina, vel vitulina, vel bubula, œsypo, butyro.

Enneaphthongos {[illegible]} Quod nouem edit voces, vt, Enneaphthongos chelys apud Martialem. Pro eodem etiam [illegible] dicunt Græci.

Enneaphyllon {[illegible]} Herba est, quæ longa folia nouena habet, causticæ naturæ. Imponitur lana circundata, ne vrat latius: continuò enim pustulas excitat, lumborum doloribus & coxendicum vtilissima. Plin. lib. 27. cap. 9.

Enneas {[illegible]} Numerus est nouenarius, sicut Decas denarius. Calepinus.

Enneatirus, penult. corr. Adiectiuum. vnde Enneatici anni. Vide ANDROGAS.

Enneaterides {[illegible]} Celebritates fuere apud Delphos numero tres, quarum vnam [illegible] vocabant, quæ in imitatione pugnæ videbatur, quam Apollo aduersus Pythonem habuisse dicitur: alteram Heroidem: tertiam Charilam appellabant: de quibus omnibus lege Plutarch. in Problem. vbi eas exponit.

ENNIVS {[illegible]} poeta, quem Rudiæ genuere vetustæ, vt ait Silius. Rudiæ, ciuitas est Calabriæ sed Eusebius Tarentinum eum facit, dicitque à Catone Quæstore Romam translatum, in Auentino habitasse, ac vnius ancillæ ministerio contentum fuisse. Sequutus est M. Fuluium nobiliorem ad bellum Ætolicum, cuius filium erudiit. Ab hoc & Cato senex dicitur Græcas literas didicisse. Scripsit plurima, inter quæ Annales: Bellum Punicum secũdum hexametris, quæ sanè non extant. ex iis nonnulla Macrobius, quæ Virgilius ab eo est mutuatus, manifestat. Nam dicere solebat, se aurum ex Ennij sterquilinio colligere. Elogium eius sepulchri scribit Cicero in 1. Tusculan. quæstionum.

Aspicite ô ciues, senis Ennij imaginis formam.
Hic vestrûm panxit maxima facta patrum.

Vixit annos LXX. Cic. de Senect. De eius sepulcro Cicero pro Archia. Charus fuit Africano superiori noster Ennius: Itaque etiam in sepulcro Scipionum putatur is esse constitutus.

Ennius natus est post Romam conditam anno quadringentesimo decimo. Cic. de Claris Orat. Idem fuit Liuio Andronico æqualis, Ibidem.

Ennius ingenio maximus, arte rudis. Ouid. 2. Trist.

Sapiens Ennius. Horat. 2. epist. 1.

Ab Homero locos quosdam transtulit Ennius. Cic. 1. de Finib.

Ennius somniauit sibi visum adesse Homerũ poetam. Cic. 4. Acad. Idem in Somnio Scip.

¶Ennius alter fuit Grãmaticus, qui duos libros de literis ac syllabis & metris conscripsit, vt author est Tranquillus.

ENNOSIGAEVS {[illegible]} Neptuni epitheton apud poetas, quasi terram concutiens. Iuuenal. satyr. 10. de Xerxe loquens,

Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigæum.

E N O

Eno, enas {[illegible]} enâre, Extra nare, & nando aliquò peruenire. Liu. 3. bel. Maced. Multæ naues eiectæ, multæ ita haustæ mari, vt nemo in terram enauerit.

Enare ad Arctos. Virgil. 6. Æneid. de Dædalo,

Insuetum per iter gelidas enauit ad Arctos.

Enare è concha Cic. 3. de Finib. At illa quæ in concha patula pinna dicitur, isque qui enat è concha, qui, &c.

Enare in aeris auras. Lucret. lib. 3. De anima. Valer. 5. Argon.
-tantúmque fretis enauimus orbem.

Enodo, enodas, pen. prod. {[illegible]} enodâre, Nodis exoluere, inquit Nonius.

Enodari dicuntur arbores, quum nodi earũ amputantur. Cato cap. 33. Colum. lib. 5. cap. 6, Quæ vitium à positione bene prouenerit, eius summæ virgæ falce debent enodari.

¶Enodare {[illegible]} Explicare, authore Nonio. Cic. 3. de Natura deorum, In enodandis autem nominibus, quod miserorum sit elaboratis. Turpilius Demetrio, Ab initio vt res sit gesta, enoda mihi.

Enodare & explicare. Accius Eurysace.

Voluntatem contrariæ legis enodare. Author ad Heren. libro 2, Deinde cõtrariæ legis enodabimus voluntatem, & eam trahemus ad nostræ causæ commodum.

Enodatus, penult. prod. {[illegible]} Nomen ex participio. Cic. 2. de Inuent. Præcepta magna conquisita cura perspicuè conscripsit, atque enodata diligenter exposuit.

Enodatio, Verbale {[illegible]} Explicatio. Cic. in Topic. Ea est insita & antè percepta cuiusque formæ cognitio enodationis indigens.

Explicatio, & enodatio. Cic. 3. de Nat. deor. Quid vos delectat illa explicatio fabularum, & enodatio nominum?

Enodatè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Cic. 3. de Finibus, Hæc igitur nobis explicanda sunt: sed si enodatius, vos ignoscetis. Idem 1. de Inuent. Sus diligenter & enodatè narrando.

Enodis, & hoc enode, pen. prod. {[illegible]} Quod sine nodo est. Plin. lib. 12. cap. 14, Quibus credi potest, matrem quoque teretem & enodi fruticare trunco.

Trunci enodes. Virgil. 2. Georg.

¶Enode etiam dicitur quod sine difficultate est. Plin. epist. tes, lib. 5, Recitabat [illegible] eruditam sanè, luculentámque materiam (scriptæ legis erat) fluentibus, & teneris, & enodibus, sublimibus etiam, vt poposcit locus.

ENONA {[illegible]} Ptolemæo vrbs Dalmatiæ. Hodie Nona.

ENOPE {[illegible]} Stephano vrbs Peloponnesi, in tractu Messeniaco, iuxta Pylum, sub ditione Agamemnonis, teste Homero lib. 9. Iliad.

Enoplia, saltatio inuenta fertur in Creta: nonnulli à Laconibus ad res bellicas facilè obeundas, vt armati leui flexu & saltu, nunc se contrahendo, nunc in altum exiliendo, nunc declinando, tela & plagas vitarent, disciplinámque ediscerent. Tranquillus Troiam dixit. idque à Romulo institutum, vt cum armis saltarẽt milites, saltatione, quam bellicrepam nuncupauit. Author Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 19.

Enorchis {[illegible]} Gemma est candida, quæ diuisa fragmẽtis, testium effigiem repræsentat. Author Plin. lib. 37. cap. 10.

Enormis, & hoc enorme {[illegible]} Magnum, sine mensura, quæ norma à quibusdam dicitur. Plin. epist. 203, Sed acri intentione diiudicandum est, immodicum sit an grande, altum an enorme. Plin. lib. 17. cap. 12, Eædem enormes cerasis, lauris.

Colossi enormes. Stat. 1. Sylu. 3.

Enorme etiam quod non est ad certam regulam directum. Tacit. lib. 15, Remedia ante vt velocitate mali & obnoxia vrbe arctis itineribus húcque & illuc flexis atque enormibus vicis.

Enormiter, pen. cor. Aduerbium {[illegible]} Plin. lib. 37. cap. 6, Simili modo si ex alio colore in se admiscias aliquid enormiter.

Enos, Hebraica dictio, Latino interpretamento non aliud ferè significat quàm hominem verum, quem non alium intelligunt, nisi qui Deum scienter cognoscat & piè colat. Reliquos à pecoribus nihil admodum diuersos opinantur, quoniam velut bestiæ ad terram proni, ventri obediant & Veneri. Hæc Cælius libro Antiquat. lect. 2. capite 20.

ENOSIS {[illegible]} Insula in Sardinia. Plin. lib. 3. cap. 7. in descriptione Sardiniæ, Habet & à Gorditano promontorio duas insulas, quæ vocantur Herculis, à Sulcensi Enosim, à Caralitano Ficariam.

Enotesco, enotescis, enotui {[illegible]} enotéscere, Notum fieri. Plin. epist. 34, Enotuerunt quidam tui versus, & inuito te claustra tua refregerunt. Sueton. in Othone, cap. 3, Qui tamen sic quoque hoc distícho enotuit,

Cur Otho mentito sit quæritis exul honore?
Vxoris mœchus cœperat esse suæ.

Ibidem, cap. 10, Interfuit huic bello pater meus Suetonius Lenis tertiædecimæ legionis tribunus, Augusti clauius: is mox referre crebro solebat rem vsque adeò enotuisse, Othonem etiam priuatum vsque adeò detestatum Ciuilia bella, vt memorante quodam inter epulas de Cassij Brutíque exitu, cohorruerit. Tacit. lib. 19, Quod vbi enotuit.

Enoto, enotas, enotâre, Idem quod memoriæ causâ notare. Plinius

Iunior, lib.1.epist.6. ad Cornel. Tacitum, Ad retia sedebam: erat in proximo nõ venabulum aut lancea, sed stylus & pugillares: meditabar aliquid, enotabámque, vt si manus vacuas, plenas tamen ceras reportarem.

Enotion {ἐνώτιον} Latinè inauris. Hoc in mundo muliebri posuit Pollux lib.5.cap.16.

ENOTOCHAETAE {ἐνωτοκοῖται} Populi sunt qui aures ad talos vsque dependentes habeant, vt sopre eis indormiant. adeò fortes, vt arbores euellant, & neruum frangant. Author Strabo lib.15.

Enouo, enouas {ἀνανεόω} Idem quod nouo. Cic. Academ.1, Enouare aliquid ne obsolescat. Id est, exercere ne in desuetudinem & obliuionem abeat.

E N S

Ens, entis {τὸ ὄν} Vide SVM. Quintil. lib.2, Et hæc interpretatio non minus dura est, quàm illa Plauti essentia atque entia.

Ensis, huius ensis, masc. gen. {ξίφος} Idem quod mucro, spatha, gladius. Virgilius,

Et curuæ rigidum falces conflantur in ensem. Cic.2. de Nat.deor.
Ausáque funestum prima est fabricarier ensem.

Acutus ensis, Vide ACVO.
Crudus ensis. Vide CRVDVS.
Alacres enses. Claud. in Eutrop. 2.
Bellator ensis. Sil. lib.13,
Bellatorem alacer per pectora transfigit ensem.
Cæcus ensis. Stat. 9. Thebaidos,
-cæcum rotat irreuocabilis ensem, &c.
Dirus. Seneca Octauia, 6.
Falcatus. Ouid.1. Metam.
Fatifer. Virgil.8. Æneid.
Habiles breuibus mucronibus enses. Sil. lib.8.
Hosticus Horat.1. Serm. satyr.9.
Impius. Ouid.7. Metam.
Inimicus. Virgil.2. Æneid.
Lethalis Ouid.13. Metam.
Nefandus. Virgil.2. Æneid.
Nitidus. Ouid.10. Metam.
Nudus, Vide NVDVS.
Periurus. Stat.4. Sylu.6.
Plenus rubiginis. Sil. lib.7.
Feri. Ouid.13. Metam.
Ferreus. Lucret. lib.3.
Fidus Virgil.6 Æneid.
Pugnax. Ouid 5. Trist. eleg.8.
Quietus. Stat.1. Sylu.1.
Rigidus. Virgil.1. Georg.
Scaber. Lucan. lib.1.
Sceleratus. Ouid 15. Metam.
Validus Virgil.10 Æneid.
Violentus. Ouid. epist.11.
Vncus. Valer.6. Argonaut.
Vulnificus. Stat.4. Thebaid.
¶ Abdere ensem lateri. Virgil.2. Æneid.
Abscondere ensem in vulnere. Seneca Thyest.,8.
Accincti enses lateri. Stat.1. Thebaid.
Accommodare ensem lateri. Sil. lib.5.
Acuere ensem in aliquem. Ouid.15. Metam. Vide ACVO.
Adigere ensem in pectus, Vide ADIGO.
Agitatus hinc illinc ensis. Seneca Thyeste,7.
Aptare ensem. Virgil.12. Æneidos,
-simul aptat habendo
Ensémque, clypeúmque, & rubræ cornua cristæ.
Auellere ensem dextra alicuius, Id est auferre è dextra. Statius 3. Thebaid.
Cinctum ense latus. Ouid.3. Amor. eleg.7.
Clausus ensis. Lucan. lib.5.
Condere ensem in pectore alicuius. Virgil.9. Æneid.
Conficere bellum ense. Sil. lib.11.
Cruentatus ensis. Stat.5. Thebaid.
Pudendo ense debellati. Stat.5. Thebaid. Id est infami cæde.
Detegit ensem vagina. Sil. lib.13,
Tum strictum properè vagina detegit ensem.
Deripere ensem vagina. Ouid.10. Metam.
Districtus ensis. Horat.2. Carm. ode 1.
Dare terga ensibus, Est fugere enses, aut fugiendo tergum præbere ictibus. Ouid ad Liuiam. De Druso.
Ducere ensem, Educere. Seneca OEdipo,12.
Eductus ensis vagina. Sil. lib.13.
Erat per artus ensis exactus mens. Seneca Herc. OEtheo,7.
In enses ire Seneca Herc. OEtheo,4.
Iturus ensis in pectus. Ouid. epist.3.
Eripere ensem vagina. Virgil.10. Æneid.
Exerti enses. Ouid.3. Fastorum,
Ensibus exertis bellica læta dea est.
Exigere ensem per medium aliquem. Virgil.10. Æneid.
Exuere ensem humero. Virgil.9. Æneid.
Exuere ensem vagina. Stat.9. Thebaid.
Ferire aliquem ense. Virgil.6. Æneid.
Fidere ensi. Sil. lib.2.
Gestati scapulis enses. Claud. Paneg.2.
Hæsurus iugulo ensis. Ouid.1. Trist. eleg.2.
Imbuere ensem. Stat.12. Thebaid. Subauditur, sanguine.
Imbuti enses scelere. Lucan. lib.5.
Impellere ensem. Claud.1. de raptu Proserp.
Infecti cædibus enses. Stat.5. Thebaid.
Infecti iugulis ciuilibus enses. Claud. in nupt. Honorij.
Inserere ensem alicui. Stat.5. Thebaid.
Iugulari ense. Ouid.13. Metam.
Liberare ensem vagina. Ouid.6. Metam.
Madens ense, Id est cæde madens. Stat 3. Thebaid.
Obliquare ensem in latus. Ouid.12. Metam. Id est obliquo ictu latus ferire.
Sæuo ense peremptus. Seneca Troade,4.
Polluti enses sanguine. Lucan. lib.2.
Prostratus iacet adacto ense. Sil. lib.17.
Quiescit ensis vagina. Stat.4. Sylu.5.
Receptus ensis pectore Seneca Thyeste,8.
Recidendum vulnus ense. Ouid.1. Metam.
Recludere ensem. Virgil 4. Æneid.
Referre ensem vaginæ, Id est recondere. Sil. lib.7.
Reprimere ensem Stat.11. Thebaid.
Retegere ensem, Euaginare. Lucan. lib.9.
Rotare ensem. Stat 9. Thebaidos,
At ferus Hippomedon quanquam iam sentit inane
Auxilium, & fretam rapto pro corpore pugnam,
It tamen, & cæcum rotat irreuocabilis ensem.
Fulmineum rotare ensem. Virgil 9. Æneid.
Placidi seruabant legibus enses. Claud.1. Paneg.
Spumant cruore ensis. Virgil.4. Æneid.
Vetitos enses stringere Claud. de bello Gildon.
Stricti enses. Virgil.12. Æneid.
Succiditur seges ense. Sil lib.15.
Tectus ensis vagina Horat.2. Serm. satyr.8.
Transfigere ensem per pectora alicuius. Sil. lib.13.
Transmissus ensis per latus, stridet. Seneca Herc. OEtheo,9.
Transterebrare aliquem ense. Sil. lib.15.

Ensiculus, pen. corr. Diminutiuum {ξιφίδιον.} Plaut. Rud.24,
In eo ensiculo literarum quid est?

Ensifer, pen. corr. ensiferi {ξιφήρης.} Ouid.2. de Arte,
Ensifer Orion aspiciendus erit. Idem 4 Fast.

E N T

ENTELLA {Ἔντελλα} Siciliæ vrbs à Campanis habitata, Charthaginiensium primi belli Punici tempore socia. Steph. Vulgo *Castro vetrano*.

Entelechia, pen. prod. {ἐντελέχεια} Perfectio, energia, vis ex se mouens. Gaza agitationem vertit. Hermolaus continuatam quandam & perennem motionem interpretatur. Sunt autem qui ἐνδελέχεια scribi volũt, sed per ε scriptum pluribus arridet, vt est videre apud Budæum in Asse, qui dici putat quasi τὸ ἐντελὲς ἔχειν, id est perfecti corporis cõprehensionem. Lucianus ludens quodam in loco, suo more, ait eam quæ prius dicta fuit ἐνδελέχεια, ἐντελέχειαν dici cœpisse. Cic.1. Tuscul.

ENTELLINI {Ἐντελλῖνοι} Siciliæ populi, & Latinæ conditionis, apud Plin. lib 3 cap 8.

Enterione, enteriones {ἐντεριώνη} Lignorum quorundam medulla, quæ tibiis faciendis, aut id genus aliis, eximi plerunque solet. Author Cælius lib.4. cap.14.

Enterocela, vel enterocele, pen. prod. {ἐντεροκήλη} dicitur quum intestinum cæcum dilabitur in scrotum: Epiplocele, quum omentum: Hydrocele, quum in alterum è testibus humor confluit. Omnésque has species nostri vocant herniás, vt inquit Cels. lib.6. cap.18. Ramices vero qui sequũtur, Porocela quum ex abscessu aliquo circa scrotum, materia subdurui: Sarcocela, quum in ipso scroto concreuit caro: Cirsocela, quum venæ intumuerunt tunicis testium integris, vel in ipso scroto, vel quum bubonocela dicitur in inguine. Est tamen vbi Plinius enterocelam dixerit ramicem, vt in medicinis cupressi. Hæc Hermolaus. Plin. lib.26. cap.8, Symphyti radix illita, enterocelas cohibet.

Enterocelicus, pen. corr. {ἐντεροκηλικός} Qui enterocela laborat. Plinius libro 26. capite 8, Enterocelicis datur ex aqua, & illinitur vesicæ vitiis.

Enteron {ἔντερον} Latinè intestinum. Hinc quidam Exenterare, pro Euiscerare, & intestina detrahere deduci putant. Vide suo loco.

Entheos, pen. corr. Adiectiuum {ἔνθεος} Id est, numine diuino plenus: spiritu Dei instinctus. Seneca Medea,6,
Incerta qualis entheos cursus tulit, &c. Stat.1. Sylu.2,
Hic thyrsos, hic plectra ferit, hic enthea lauro
Tempora. Minos ciuinem premit ille corona.
Enthea tecta Sibyllæ fatidicæ. Stat. lib.5. Sylu. non procul à fine.
Vates enthei. Firmic. lib 8. cap.20. in principio. & cap.21.

Entheastici {ἐνθεαστικοί} Deo pleni, diuinitúsque inspirati vocantur. Quo nomine meritò ac verè vocitari possunt vates nostri, id est prophetæ, qui aduentum lucis æternæ in mundum prædixerunt. Ægineta lib 3, de mania & melancholia loquens, Sunt qui videantur, inquit, à maioribus quibusdam potestatibus regi, & futura prædicere, instar eorum qui numine afflati dicuntur, quos etiam peculiari nomine entheasticos appellant.

Entheatus, a, um, Diuino numine afflatus: vt Entheata vatum pectora, apud Martial. lib.6.

Entheca {ἐνθῆκαι} Imposita instrumenta, siue dotes prædiorum. Pap. l.2. §.1. de instrum. vel instruct. Dotes prædiorũ, quæ Græcè vocabulo ἐνθήκας appellantur, quum non instructa legantur, legatario non præstantur. Vlpian. l.68. §.3. D. de leg. & fideic. Prædia cum iis enthecis, quæ in ea possessione sunt relictis, &c.

Enthemata {ἐνθέματα} A medicis vocantur, quæ vulneribus recentibus imponuntur ad reprimendum sanguinem, & humorum affluxum. In insitionibus item enthemata vocantur surculi qui in fissuram trunci inseruntur. Ex Cal. lib.7 cap. vlt.

Enthronistica, pro Inthronistica ponendum apud Iustinianum in Const. de sanctiss. episcop §. si quis autem episcoporum. Sunt autem cathedralia, vt nunc vulgò dicuntur, à Græco ἐνθρονίζειν, quod est in sedem ponere. Barbari dicunt *installare*. Ex Spieg.

Enthusiasmus {ἐνθουσιασμός} Id est fanatica percussio, seu afflatio numinis: medicis affectus est, velut quum quidam mente in sacris faciendis capiuntur, si qua viderint: aut si tympana, vel tibias, vel signa audierint.

audierint. Vide Galen. lib. de fect. med.

Enthymema, pen. prod. enthymematis, neut. gen. { ἐνθύμημα } commentum vel commentationem Quintil. lib. 5. cap. 10. interpretatur, quòd mentis actus omnis atque sententia, enthymema nominetur. Cicero in Topicis, Ea hoc illa rhetorum sunt ex contrariis conclusa, quæ ipsi enthymemata appellant. ¶ Enthymema dialecticis est syllogismus imperfectus, quod rhetoribus attribuunt tanquam syllogismis plenis vtatur dialecticus, enthymematis orator: at Demosthenes & Cicero plenis syllogismis, Aristoteles ac Plato enthymematis vtuntur.

Curtum enthymema. Iuuen. sat. 6,
Non habeat matrona, tibi quæ iuncta recumbit,
Dicendi genus, aut curtum sermone rotato
Torquet enthymema. Curtum enetatur, quòd à nonnullis dicatur syllogismus imperfectus. Quintilianus libro 5. capite vltimo, Enthymema ab aliis oratorius syllogismus, ab aliis dicitur pars syllogismi. Vide cætera.

ENTOCHVS { Ἔντοχος } Statuarius nobilis, cuius opera recenset Plin. lib. 36. cap. 5.

Entoma { ἔντομα } A Græcis appellantur quæ nos vocamus insecta, cuiusmodi sunt muscæ, crabrones, apes, & eiusmodi, ratione nominis, inde, vt opinor, ducta, quòd pleraque ex his circa medium sui incisa sint, adeò vt posterior pars tenui admodũ discrimine adhæreat priori. Calepinus.

Entomon { ἔντομον } Vnum ellebori genus, quod nigrum vocant, purgans per inferna. Quidam Polyrrhizon nuncupat. Vide de hoc apud Plin. lib. 25. cap. 15.

ENTRIBAE { Ἐντρίβαι } Populi Thraciæ, à Stephano commemorati.

Entropha { ἔντροφα } quasi dicas inutrica. Nam & hæc muliebribus ornamentis annumerat Pollux lib. 5. cap. 16.

Entropides, Genus calceamentorum ex Lexico. Entropon autem pona. Pollux in mundo muliebri, vbi Gualtherus vertit Velum.

E N V

Enubo, enubis, penult. prod. enupsi, enuptum { ἐκγαμίζω } enûbere, est nubere, vel paulo plus. Liu. 10. ab Vrbe, Virginiam Auli filiam patritiam, Plebeio nuptam L. Volumnio COS. matronæ, quòd e Patribus enupsisset, sacris arcuerunt.

Enuptio, Verbale { ἐκγάμησις } vt Enuptio gentis, pro iure nuptiarum extra gentem. Liu. lib. 9. Decad. 4, Vt Hispalæ Feceniæ datio, diminutio, gentis enuptio, tutoris optio ita esset, quasi ei vir testamento dedisset.

Enucleo, enucleas { ἐκπυρηνίζω, ἐξ πυρῆνος } enucleâre, Propriè est aperire, & nucleum à putamine extrahere.

¶ Enucleare, per translationem, pro Declarare & explanare. Cicero de Orat. Et ex omni parte causæ septũ, acre, acutum, enucleatum, in vnaquaque re commorans. Enucleatum, quod apertè & dilucidè causam explicat. Idem in Partitionibus, Nec quicquam in amplificatione nimis enucleandum est.

Enucleatus, penult. prod. Participium { ἐξακριβωθείς } vt enucleata suffragia. Cic. pro Plancio, Eblandita illa non enucleata esse suffragia. Id est, non magna acrimonia mentis & iudicij facta, non ex animo exprompta & explicata.

Enucleatè, Aduerbium { ἐξακριβωμένως } Purgatè (inquit Nonius) exquisitè, & sine asperitate aut duritia: ab eo quod nucibus separatis, id est testis, nucleorum vtilis vsus habeatur. Cicero de Claris Orator. Nihil subtiliter dici, nihil pressè, nihil enucleatè, quin fieri aliquid possit limatius.

Enucleatè & politè dicere. Cic. de Claris Orat.

Eleganter enucleatéque dicere. Cic. in Orat. Enucleatè, id est purè & dilucidè, apertè.

Enucleatè aliquid perscribere. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 19, Præterea de aqua dein nihil prætermisi quadam epistola, quin enucleatè ad te perscriberem.

Enudo, enudas, penult. prod. { ἀπογυμνόω } enudâre, Idem quod nudare. Et per translationem exponere, ac veluti intellectui aperire: hoc est interpretari. Cic. 1. de Legib. Et rerum plurimarum obscuritas, nec satis* intelligentias enudauit.

Enula { ἑλένιον } Gingiuæ ioniæ vocantur, sicut extimæ, Vla. Author Cælius Rhod. lib. 4. cap. 1.

¶ Enula campana, Herba est, eadẽ quæ Elenium. Vide ALANSVM.

Enumero, enumeras, penult. corr. { ἐξαριθμέω } enumerâre, Idem quod multas res simul numerare, & recensere. Cic. 4. Verr. Dixi iam antea me non omnia istius, quæ in hoc genere essent, enumeraturum.

Enumerare per singula. Colum. lib. 8. cap. 17, Et ne per singula enumerem salsamentorum omnium purgamenta.

Enumerare, Aliter. Terent. Adelph. 5. 5,
Iámne enumerasti quod ad te rediturum putes?

Quæ ne singula enumerem, totam tibi domum commendo. Cic. Seruio, lib. 13. 20.

Fando enumerare plurima. Virg. 4. Æneid.

Dicere atque enumerare causas omnes. Cic. pro Rosc. Amer.

Magnitudinem multitudinémque beneficiorum enumerare, aut consequi posse. Cic. Post red. ad Quir.

Pretium enumerare. Cic. pro Rosc. Amer.

Enumerat miles vulnera, pastor oues. Propert. lib. 2. eleg. 1.

Enumeratio, Verbale { ἐξαρίθμησις } Cic. 3. de Legibus, Sed est iniqua in omni re accusanda prætermissis bonis malorum enumeratio, vitiorúmque selectio.

Enumeratio apud Oratores, est in qua pluribus rebus expositis, & cæteris infirmatis, vna reliqua necessariò confirmatur. Cic. 1. de Inuentione, Enumeratio est per quam res disperse & diffusè dictæ, vnum in locum coguntur, & reminiscendi causa vnum sub aspectum subiiciuntur.

Rerum ordine collata enumeratio. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Versari in enumeratione aliquorum. Cic. de Claris Oratoribus, Quam multi enim iam Oratores commemorati sunt, & quandiu in eorum enumeratione versamur?

Enunquam, Ecquando? Antiquum. Festus.

Enuntio, enuntias { ἐκφέρω, ἀποφαίνω } enuntiâre, Pronuntiare, declarare. Cic. 2. de Finibus, Breuiter enuntiatæ sententiæ. Idem 3. de Orat. Videns profectò genus hoc totum, quum inflexo commutatóque verbo res eadem enuntiatur, ornatius.

Orationem enuntiare. Author ad Herennium, lib. 3.

Enuntiare verbis. Cic. 1. Acad.

¶ Enuntiare, Significare. Cic. Attico, lib. 1. 14, Et amans tui visus est, & talis qualem esse eum tuæ mihi literæ enuntiarant.

¶ Enuntiare, Diuulgare, exponere. Plancus ad coss. Tribun. pleb. lib. 10. 8, Nõ enim præteritam culpam videri volo redemisse, sed optimæ mentis cogitata iam pridem maturo tempore enuntiare.

Enuntiare consilia amicorum aduersariis: Hoc est retegere. Cicero pro Rosc. Amer.

Enuntiare mysteria dicendi. Cic. 1. de Orat.

Enuntiare commissa. Cic. 2. Tuscul.

Enuntiare apud homines, quod tacitum erat. Cic. 1. de Orat.

Distortum enuntiandi genus. Cic. de Fato.

Enuntiatus, penult. prod. Participium { ἀποφανθείς } vt Sermo rectus & secundum naturam enuntiatus. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Per indicium enunciata res. Cæsar 1. bel. Gall.

Enuntiatum, penult. prod. { ἀπόφανσις } Substantiuum, neutri generis, Est ratio verum aut falsum significans. Cicero de Fato, Nec si omne enuntiatum, aut verum aut falsum est, sequitur illico causas esse immutabiles.

Enuntiatiuus, penult. prod. Adiectiuum { ἀποφαντικός } Seneca epist. 118. Sequuntur deinde motus animorum, enũtiatiui corporum. Ibidem, Aliquid est enuntiatiuum de corpore, quod alij effatum dicunt, alij enuntiatum, alij edictum.

Enuntiatio, Verbale { ἀπόφανσις } Idem quod enuntiatum. Cic. de Fato, Explicanda vis est, ratióque enuntiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant, quæ de re futura, quum aliquid dicunt, déque eo quod possit fieri aut non possit, quam vim habeant, obscura quæstio est.

Propria & dilucida, & breuiter comprehensa verbis enuntiatio. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Enuntiatrix, penult. prod. enuntiatricis, fœm. gen. { ἀποφαντική } Verbale. Quintilianus libro 2. capite 15, Ars inuentrix, & iudicatrix, & enuntiatrix.

Enutrio, enutris, penult. prod. enutriui, enutritum, penult. prod. { ἐκτρέφω } enutrire, Idem quod nutrire. Plin. lib. 12. cap. 1, Tantum postea honoris increuit, vt mero infuso enutriatur. De platano. Colum. lib. 3. cap. 5, Deinde sata non ita enutriunt, vt antè conualescant, ac prosiliant, quàm retorrescant.

ENYALIVS { Ἐνυάλιος } Vnum est ex Martis cognominibus, teste Macrobio libro 1. Saturn. cap. 19. qui Enyalius dicitur, quasi Ἐνυοῦς υἱός, hoc est Bellonæ filius. Accipitur & pro bellicoso.

ENYO, huius Enyus, penult. prod. { Ἐνυώ } Nomen quo Bellona dea belli, Martis soror, vocitata est. Martialis lib. 6, Quum dubitaret adhuc belli Ciuilis Enyo. Ibidem lib. 1,
-ne te decipiat ratibus nauialis Enyo.
Martia Enyo. Stat. 5. Thebaid.

E O

EO. Eorum.

Eo, Ablatiuus casus pronominis Is, ea, id, Multis modis enuntiatur, vt in sequentibus videre est.

Eò { εἰς τοῦτο } pro Intantum, interprete Donato. Terent. Phorm. 1. 3,
Neu me cupidum eò impulisset, quod mihi principium est mali.
Liuius in Præfat. Quæ ab exiguis profecta initiis, eò creuit, vt iam magnitudine laboret sua.

Eò insolentiæ furorísque processit. Plin. in Paneg.

¶ Eò { διὰ τοῦτο } Propterea. Terent. Hecyra 2. 1,
s. Enim lassam oppidò tum aiebant: eò ad eam non admissa sum.
Idem Eun. 4. 4. Plaut. Trucul. 5,
-ie nunc dicitur venturus peregrè,
Eò nunc commenta est dolum, peperisse simulat sese, vt, &c.

Eò mirabilius quòd, vel quia. Cicero ad Marium, lib. 7. 5. Idem 4. Acad. Eò fuit mirabilius quòd ab eo non expectabatur, &c. Liu. 2. ab Vrbe, Imò eò impensius, quia de agro plebis aduersum patrum voluntatem senserat agi, &c.

Eò vt, id est ideò, vel ob id. Cic. Tironi, lib. 16. 5, Marionem ad te eò misi, vt aut tecum ad me quamprimum veniret. Idem Seruilio, lib. 13. 70, Hæc ad te eò pluribus scripsi, vt intelligeres, &c.

Non eò quin. Plaut. Asin. 15,
Ea res me malè habet, at non eò quin tibi non cupiam quæ velis.

Non eò dico quin. Plaut. Trinum. 6,
Non eò hoc dico, quin quæ tu vis ego velim & faciam lubens.

Non eò dico quò, vel quòd. Terent. Heaut. 3. 2,
Neque eò nunc dico quòd quidquam illum senserim. Cicero pro Quintio, Non eò dico, quò mihi veniat in dubium.

Eò dico, ne putes, &c. Plaut. Aulul. 7,
Eò dico, ne me thesaurum reperisse censeas.

Eò fit, quia. Terent. Heaut. 3. 1. Cic. 5. de Finibus,
Eò separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi, &c.

Eò fit, vt. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Eò secius. Sueton. de Claris gramm. Nec eò secius plurimos docuit: fuitque familiarissimus Ouidio poetæ.

¶ Eóne, pro Ideóne. Terent. Eun. 3. 1,
-quæso inquam Strato,
Eóne es ferox, quia habes imperium in beluas?

¶ Eò, pro Tanto. Plaut. Aulul. 13,
Atque eò fuerunt cariora, æs non erat. Idem Pœn. 14,
Tu autem siquid mi adiuuas, eò facilius facere potest.

Quantò, eò. Cn. Magnus Domitio in Epistolis ad Atticum, libro 8. 162, Quantò enim magis appropinquare aduersarius cœpit, eò

tibi celerius agendum erat.

Eò magis quòd. Cic. de Amicit. Meministi enim profectò (vt opinor) Attice, & eò magis quòd P. Sulpitio tecbare multum.

Et eò magis. Cic. Att. lib. 19. Ille cuofidebat, & eò magis, quòd, &c.

Eóque magis quód Cic. de Amicit. Quonam pacto mortem Africani feras, eóque magis, quòd, &c. Id ex præfertim.

Atque eò etiam magis. Cicero 4. Verr. Idémque hoc amicis eius & defensoribus videbatur, atque eò etiam magis quod iste, &c.

Eò minus scilicet. Cicero Attico, lib. 11 e 13, Alij capti, alij interclusi non ceniunt in dubium de voluntate, eò minus scilicet, quum se expedierint.

Et eò minus. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10, De Dionysio tuo adhuc nihil extrico, & eò minus quòd me frigus Dalmaticum, quod illinc eiren, etiam hic refrigerauit.

Eò, quó. Cic. 2. Tuscul. Balistæ lapidum & reliqua tormenta telorum eò grauiores emissiones habent, quò sunt contenta atque adducta vehementius.

Eó plus. Cic. Capitoni in Epistolis ad Atticum, lib. 16. 343, Nunc mi Capito, eò plus apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, &c.

Plus eó. Terent. Hecyra, 3. 4. Idem Heauton. 1. 1.

Aut quid quæris? tennos sexaginta natus es,

Aut plus eò, vt coniicio.

¶ Eò. Ad eum locum. Terent. Adelph. 2. 3,

Nisi eò ad mercatum venio, damnum maximum est.

Eò, pen In eum statum. Cicero, Eò redactæ res erant, vt nulla amplius spes esset.

Vsque eò, quò opus erit, &c. Author ad Herenn. lib. 5.

Eò loci, pro In eo statu. Cic. pro Sextio, Res erat & causa nostra eò loci, vt ergere oculos, & viuere videretur, &c.

Eò loci, In eo [illegible]o, vel in loco. Vlpianus de Iudiciis, l. Sed etsi, Si ea res quæ per fideicommissum relicta est, eò loci sit, dicendum est non debere præscribi. Plinius libro 11. capite 37, In Oriente quidem & viris auro gestare eò loci decus existimatur. Vlpianus de Iudiciis, l. Hæres, Defendere se eò loci debebit. Id est in eodem loco.

Res eò recidit. Quintil. lib. 2. cap 10.

¶ Eò pertinet, vel spectat et. Cic. ad Trebatium, lib. 5. 10, Hoc eò pertinet, et nihil existiment tam esse difficile, quod, &c. Idem ad Q. Valerium. lib. 13 4.

¶ Eodem, penult. prod. pro Ad eundem locum. Cæsar 6. bel. Gal. In syluas paludésque confugiunt, suáque eodem conferunt.

¶ Eodem loci: Id est in ipso loco. Plin. in Paneg. Quippe inter aras & altaria, eodémque loci, quem deus ille tam manifestus ac præsens, quàm cælum ac sydera insedit. Sueton. in Calig. cap. 53, Pronuntiatio quoque & eox, vt neque eodem loci præ ardore consisteret, & exaudiretur à procul stantibus.

Eodem loci, pro Eodem statu. Cic. Attico, lib. 1. 6, Res eodem loci est quo reliquisti.

¶ Eodem pertinentia. Liuius 1. ab Vrbe, Hæc atque alia eodem pertinentia.

¶ Eousque (ἐπὶ τοσοῦτον) creuit donec, &c. Valer. Maxim. lib. 1. cap. 7. vbi de Cyro, Ne tam vitem eousque creuisse, donec cunctas dominationis suæ partes inumbraret.

Eousque dum. Colum. lib. 6. cap. 6, Tum concitatè agitur pecus eousque dum anhelet.

Eousque vt. Hirtius libro 5, Cæsar brachiis perfectis, promotisque eousque vt ea oppido ebiici non posset, &c.

EO, is, iui, itum, ire (εἶμι, ἴημι, πορεύομαι, ...) Notæ significationis.

Eo, is, ire dicitur eques, vel qui sella gestatur, aut lectica vehitur. Paulus in l. Qui sella, & l. Inter actum. D. de Seruitut. rustic. præd.

Ire, Redire, contraria. Martial. lib. 6,

Et Capitolinas itque reditque vias.

Ire aduorsum patriè, magnificè, amicè, Vide PATRICUS.

Altius ibunt, qui ad summa nitentur. Quintil. in Procem. lib. 1.

Celeriter isti & redisti. Cic. 2. Philipp.

Dissimulanter hoc illuc ire. Ouid. epist. 19.

Ire leniter. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

Magnificè ire aduorsum, Vide MAGNIFICUS.

Melius ire, Vide Melius in BONUS.

Modestius ire Ouid. 1. epist. 10,

Si tam certus eres hinc ire, modestius isses.

Passim atque ordinatim ire. Brutus Cic lib. 11. 13. Vide ORDO.

¶ Ire grandibus gradibus. Plaut. Epid. 2.

Ire itineribus alicuius. Cicero ad Quintum fratrem, libro 3. 19. Quare neque ego impediri Ciceronis iter, atque illum disciplinam volo. & ipse puer magis illo clamatorio genere duci & delectari videtur. In quo quoniam ipsi quoque fuimus, patiamur illú ire nostris itineribus. eodem enim peruenturum esse confidimus.

Nauibus instructis ire. Virg. 2. Æneidos,

Et iam Argiua phalanx instructis nauibus ibat.

Ire nauigio. Cic. ad Attic. lib. 10. 198, Nauigio esse re iturum trans mare, credere non possum.

Ordine belli ire. Lucan. lib. 2,

-hoc ordine belli Ibour.

Ire pedibus. Plaut. Sticho, 5,

-nam pedibus ire non queo.

Rectis sensibus ire. Cic. 13. Philipp. Si me rectis sensibus euntem dij immortales, vt spero, adiuuerint.

At nos hinc alij sitientes ibimus Afros. Virg. 1. eclog. 13.

¶ Ire domum. Plaut. Rud. 1, Adolescens quidam ciuis huius Atticus, eam vidit ire è ludo fidicinio domum.

¶ Ire inficias, Negare. Plaut. Menæch. 9. Terent. Adelph. 3. 2,

-hoc reliquum est,

Si inficias ibit, testis mecum est anulus quem amiserat. Quintil. lib. 7. cap. 1, Neque inficies eo quædam esse, quæ demonstrari possint.

Italiam ire. Virgil. 3. Æneidos,

Ibitis Italiam, portúsque intrare licebit.

Ire obuiam. Plaut. Mostel. 5,

Num non vis me obuiam hisce ire anime mi? Cicero ad Atticum, libro 2. 169.

Vias ignotas ire. Valer. 4. Argonaut.

Viam longam ire. Virg. 4. Æneid.

¶ Ire cum onere. Plaut. Amphit. 4,

Lassus sum hercle è naui vt vectus huc sum, etiam

Nunc nauseo, vix incedo inanis, ne ire posse cum onere existimes.

¶ Ire ad arma contra aliquem. Cic. 3. Verr. Miramur ad arma contra istum hominem Lampsacenos isse?

Ire ad cœnam. Terent. Eun. 3. 2,

Eamus ergo ad cœnam, quid stas?

Ad opus ire. Ouid. 4. Fastorum,

Semustámque facem vigilata nocte viator

Ponet, & ad solitum rusticus ibit opus.

Ad saga ire. Cic. 6. Philipp.

Ibam ad te. Terent. And. 3 4.

Ire ad tonsorem. Plaut. Asin. 8.

¶ Ire in aciem, pro Militare. Quintilianus libro 9. capite 2, Qui aliquando fortiter fecerat, & alio bello petierat vt militia careret ex lege, quòd quinquagenarius esset, aduersante filio ire in aciem coactus deseruit.

In aciem ire, aliter. Tacit. lib. 18, Ire in aciem, excitare partium fortunam furore quodam & instinctu flagrabant.

¶ Ire in alia omnia, pro Dissentire. Cicero libro 1. epist. Fam. epist. 2, De tribus legatis, frequentes ierunt in alia omnia, Id est frequentiore seu plurimi dissenserunt. Neque solùm, ire in alia omnia, sed & discedere, & transire, eodem sensu veteres dicebant. Cic. lib. 10. epist. Fam. epist. 12, Eo autem die magna mihi fuit pro tua dignitate contentio cum Seruilio. qui quum gratia effecisset, vt sua sententia prima pronuntiaretur, frequens eum senatus reliquit, & in alia omnia discessit: meæque sententiæ, quæ secunda pronunciata erat, quum frequens assentiretur senatus, &c. Hircius ad finem libri 8. de bello Gallico, Sententiísque dictis discessionem faciente Marcello, senatus frequens in alia omnia transiit. Sunt autem verba, quibus, quum discessio facienda esset, minister publicus præibat, quum ita diceret, Qui hæc sentitis, ite in hanc partem: qui alia omnia, in illam. Et in alia omnia potius, quàm in contrarias, dicebat ominis causa. Festus Pomp. in dictione QUIS. Inde factum, vt Ire in alia omnia, idem significet quod Contra sentire. Vide Erasm. in Adag. Pedibus in sententiam discedere.

Ire in aliquem, pro Irruere. Ouid. 5. Fast.

Ire in articulum dicitur seges. Plin. lib. 18. cap. 17, Si in articulum seges ire inceperit.

Ire in auras. Ouid. epist. 10,

Spiritus infelix peregrinas ibit in auras.

Ire in bona alterius iubet Prætor, in principio l. 2. D. Quib. ex caus. in poss. eat.

Ire in colloquium ad Celtiberos. Liu. 4. bel. Maced.

Ire in consilium iudices dicuntur, quum inter capita conferunt, aut in interiore consilio instrumenta litis percensere aggrediútur, quum *processus esse super burellum* dicitur, id est in medium positus. Cicero pro Cluentio, In consilium ituri iudices triginta duo, sententiis decem & sex absolutio confici poterat. Budæus.

In corpus ire. Quintil. lib. 2. cap. 10. Themata iuuenibus pertractare permittemus, vt expatientur, & gaudeant materia, & quasi in corpus eant.

Ire in creditum. Africanus in l. tutor. §. quum haberes. D. ad Senatusc. Velleian.

In crucem. Plaut. Asin. 16,

Ire domum, ru. da suauium etiam prius quàm abis. c. i in crucem.

Ire in duplum. Cic. pro Flacco, Frater meus pro sua æquitate prudentiáque decreuit: vt si iudicatum negaret, in duplum iret.

In exemplum ire. Tacitus libro tertio, Neque interfectus in exemplum ibit.

Ire in exilium. Cic. ad Attic. lib. 10, Vnum illud firmissimè asseuerabat, si damnati restituerentur, in exilium se iturum.

Ire in fastidium, pro Incipere haberi fastidio. Seneca de Benef. libro 1.

In hominem ire. Cic. Attic. lib. 2. 22, Equidem antequam legi tuas literas, in hominem ire cupiebam.

Dolo ire in hostem. Stat. 10. Thebaid.

Ire in ius ad aliquem. Plin. de Viris illust. Deciú Prætorem transeunte ipso, sedentem iussit assurgere, eíque vestem scidit, sellam concidit, nequis ad eum in ius iret.

In lacrymas ire. Stat. 12. Thebaidos,

Ibant in lacrymas, veluti quum vere reuerso

Bistoniæ tepuere niues.

In litem ire. Ouid. 6. Fastorum,

Dixit, & in litem studio certaminis isset.

I in malam rem. Plaut. Pœnulo, 14.

Ire in matrimonium sine dote dicitur puella. Plaut. Trinum. 11,

-nanque hercle honestè fieri ferme

Non potest vt eam perpetiar ire in matrimonium sine dote.

In melius ire. Tacit. lib. 12, Crebróque vulgabat ire in melius valetudinem principis, quo miles bona in spe ageret.

Ire in neruum. Terent. Phorm. 4. 4,

-nam si cæteros

Quum argentum repetent, nostra causa scilicet

In neruum potius ibit.

Ire in opus alienum. Plaut. Milite, 12,

Stultitia magna atque insipientia, non fallacia hæc sit,

Me ire in opus alienum, aut tibi meam operam polliciari.

Ire in orbem, Vide ORBIS.

In ora alicuius ire. Valer. 7. Argonaut.

Vix animos, dextrámque tenens, quin ipsa loquentis
Iret in ora dea: tanta pudor æstuat ira.
In pœnas ire. Ouid. 6. Metamorphoseos,
Ibimus in pœnas, & qua vocat ira, sequemur.
Ire in possessionem. Cic. 3 Verr. Dicebat iste, nisi cum muliere decideretur, in possessionem se ire iussurum.
Ire in regna. Ouid. 2. de Remed. amoris,
In mea Thersites regna licebit, eat.
In risum non ibimus. Quintil. lib. 6. cap. 4.
In scelus ire. Ouid. 6 Fastorum,
-& furiis in scelus isse pudet.
Ibit in secula nomen tuú, id est memoria tui erit sempiterna. Plin. in Paneg. Ibit in secula, fuisse principem, cui florétu & incolumi, nunquam nisi modici honores, sæpius nulli decernerentur.
Ire in sententiam alicuius, vel Pedibus ire in sententiam, Est alterius sententiæ, non verbo, sed corpore accedere. Liuius 7. ab Vrbe, Qui hoc sentitis, in dexteram partem pedibus transite. quæ maior pars erit, eo stabitur consilio. deinde frequentes omnes in dexteram partem pedibus transierunt. Cic. 11. Philipp. Dixit tamen, si quis eorum qui post se rogati essent, grauiorem sententiam dixisset, in eam se iturum. Nos hodie id *idem dicere* vocamus. Hæc ratio inuenta est, quòd nonnunquam est plus satis longum audire singulos dum plurimi sunt: vel duo capita sententiarum sunt: vt res expeditiores fiant. Aliquando ne pedibus quidem præ multitudine in sententiam ire possumus: ideóque manu sententiam significamus. Quod Quintilianus intelligit, vbi ait, Manibus, pedibúsque imus in sententiam necessitatis. Vide Gell. lib. 3. cap. 18. Et Erasmum in Chiliad. in prouerbio, Pedibus in sententiam discedere.
Ire in somnum. Plinius libro 26. capite 8, Datus & in somnum euntibus.
Ire in subsidium. Cic. ad Attic. lib. 8. 161. Item Ire subsidio, Cæsar 7. bel. Gall.
Ire in suffragium. Plinius lib. 18. cap. 6, Quum in suffragium tribus oporteret ire.
In thalamos ire. Lucanus lib. 8,
O vtinam in thalamos inuisi Cæsaris issem.
Ire in vigiliam. Plaut. Pseud. 20,
Noctu in vigiliam quando ibat miles, tum tu ibas simul?
¶ Ire per. Liuius libro 2. Decad. 5, Neminem eorum per Italiam ire liciturum.
Ire per amnes. Ouid. 14. Metamorphoseos,
-satis est inamabile regnum
Aspexisse semel, Stygios semel isse per amneis.
Ire per annos fratris. Ouid. ad Liuiam,
Pérque annos diuturnus eas fratrísque tuósque.
Verba per attentam aurem ire. Horat. 2. Serm. sat. 1,
Verba per attentam non ibunt Cæsaris aurem.
Ibit per gladios (hei mihi) noster amor. Ouid. epist. 16.
Per medium ire. Quintil. lib. 4. cap. 2, Tanquam necesse sit lógam, aut breuem esse expositionem: nec liceat ire per medium.
Ire longius per moras. Ouid. 2. de Arte amandi,
Belláque per turpes longius isse moras.
Per singulas causarum iudicialium partes ire. Quintilianus lib. 7. capite 2.
Per omnes & personas & affectus Comœdiam ire. Quintilianus lib. 1. cap. 8.
Per omnes rerum species artes eunt. Quintil. lib. 2. cap. 5.
¶ Sub amplexus ire alicuius. Ouid. epist. 16.
Sub furtum ire. Horat. 2. Serm. sat. 7.
¶ Comitem alicui ire in. Lucanus lib. 9.
Ire comitem marito. Ouid. 3. de Arte amandi,
Respice Phyllaciden, & quæ comes isse marito Fertur.
Ibis nuntius. Virg. 2. Æneidos,
-& nuntius ibis
Pelidæ genitori.
¶ Ire accersitum. Terent. Eun. 5. 2. Idem Heauton. 2. 3,
Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæsitum scelus.
Ire consultum malè alicuem, pro Incommodare alicui. Plautus Bacchid. 11,
Occiperes tute amare, & me ires consultum malè?
Eunt depressum, pro Deprimunt. Plaut. Cistel. 2,
Suas pellices esse aiũt, eunt depressum, quia nos sumus Libertinæ.
Ire datum operam amico, pro Iuuare amicum. Plaut. Pœn. 7,
Siccine oportet ire amicos homini amanti operam datum?
Ire dormitum. Plaut. Curcul. 4. Sic Ire cubitum, Cicero pro Roscio Amerino.
Ire habitum honorem alicui, pro Honorare. Plaut. Cistel. 2,
-tu atque hæc, soror
Si mea esses, qui mihi magis potueritis ire honorẽ habitum. Nescio.
Ire opitulatum, Opitulari. Plautus Milite, 10, Mihíque amanti ire opitulatum.
Ire oppugnatum, Oppugnare. Plaut. Bacchid. 23,
-vt istuc delictum
Desistas tantopere ire oppugnatum.
Ire perditum, pro Perdere. Liuius 2. bel. Maced. Neu pertinacia sua gentem vniuersam perditum iret.
¶ It dies, pro Præterit, & elabitur. Plaut. Pseud. 5. 13,
It dies: ego mihi cesso: i præ puere.
It dies nostro omine. Plaut. Casin. 10,
-pulchre præoptat viros,
Nostro omine it dies: iam, victi vicimus.
Fluuius it. Virg. 8. Æneidos,
-Euphrates ibat iam mollior vndis.
It lucrum ad me. Plaut. Pœn. 9,
Bonam dedistis mihi operam. L. it ad me lucrum.
Luna it per cælum obtusis cornibus. Virg. 1. Georgicorum,
Pura, nec obtusis per cælum cornibus ibit.
Eunt præcipites mores: Hoc est in malum declinant. Liuius 1. ab Vrbe, Labente deinde paulatim disciplina, velut desidentes primo mores sequatur animo: deinde vt magis magísque lapsi sint: tum ire cœperint præcipites, donec, &c.
Puppis it per fluctus. Stat. 2. Achilleidos,
Iámque per Ægeos ibat Laertia fluctus Puppis.
¶ It res, pro Succedit. Cicero Attico, lib. 14, Dolabellæ & prima illa actio, & hæc contra Antonium concio, mihi profecisse permultum videtur, prorsus ibat res. Ibidem, 313, Incipit res melius ire quam putaram.
Semina eunt æqualiter in agros. Ouid. 3. Amor. eleg. 9,
Semináque in latos ierant æqualiter agros.
¶ Quocunque ferunt pedes, ire. Horat. Epod. 16.
¶ I tu hinc quo dignus es, quàm penè tua me perdidit proteruitas. Terent Heaut. 4. 6.
Eo hinc. Plaut. Amphit. 6, Mihi necesse est ire hinc.
¶ I præ, pro Præi. Plaut. Curcul. 10. Terent. And. 1. 1,
Eamus iam nunc intro. SI. I præ, sequar.
Ibo quò profectus sum. Plaut. Aulul. 5,
Nunc quò profectus sum, ibo: pòst idem domum
Me rursum quantum potero, tantum recipiam.
I sanè. Plaut. Epid. 2,
-abi à me in malam rem maximam
Cum isthac conditione. S. I sanè siquid festinas magis.
¶ Ire, cum infinitiuo. Stat. lib. 4. Syluarum, Forsitan Ausonias ibis frænare cohortes.
Eamus visere. Terent. Phorm. 1. 2,
Voltisne eamus visere?
I nunc. Iuuen. sat. 12,
I nunc, & ventis animam committe.
Ire melius est. Plaut. Milit. 20.
-abi, iam patiar quicquid est.
Bene vale igitur. PA. ire melius est.
¶ Ire, pro Venire aliquando ponitur. Terentius Adelph. Quæso vt vnà mecum ad matrem virginis eas.
¶ Itur, Impersonale. Terent. And. 1. 5,
-eu quoniam nemini obtrudi potest,
Itur ad me. Virgilius, -sic itur ad astra.
Æternas itur in vsque moras. Claud. ad Probinum.
Illuc publicè itur. Vlpian. in l. 2. D. Ne quid in loc. public.
Ibitur. Plaut. Trucul. 13. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 5, Ibatur in eam sententiam: quum Clodius rogatus diem dicendo eximere cœpit.
Eatur. Seneca Medea, 7. Idem Thyeste, 5.
Iretur, Papinianus in l. Pupillus. D. De fideiuss. tuto. Iudice defuncto, prius quàm ad eum iretur.
Iri. Terent. And 1. 2,
Qui postquam audierat non datum iri filio vxorem suo. Cicero ad Atticum, lib. 2. 16, Item antè non esse itum obuiam, ne tum quidem quum iri maximè debuit.
Debitum iri. Scæuola in l. Respiciendum. D. Si certum petatur, Respiciendum enim est, an (quantum in natura hominum sit) possit sciri eam debitum iri.
Viæ eundæ & vitandæ. Claud. 2. in Eutrop.
Itum est. Ouid. lib. 1. Metamorphoseos,
Nec tantùm segetes, alimentáque debita diues
Poscebatur humus: sed itum est in viscera terræ. Celsus in l. Nam satis est. fundi nomine itum esse. D. Quemadmodum seruit. amit. Vlpianus quoque in l. 1. §. 1. D. Si à parent. quis manu. fuerit.
Iens { ἐπιδημῶν } Qui huc & illuc proficiscitur: quem peregrinum vocant. Plaut. Milit. 10, Deûm virtute eundem hospitio accipere, apud me est comitas.
Oculi euntes. Stat. lib. 5. Thebaidos,
Prosequimur visu, Donec lassauit euntes Lux oculos.
Incidere eunti & in euntem, Vide INCIDO.
¶ Iens, euntis, Participium. Cic. Attico, lib. 4. epist. 9, Neapoli apud Lætum ante diem IIII. Calend. Maij, iens in Pompeianum bene mane hæc scripsi.
Iturus, penult. prod. {πορευσόμενος} Participium. Cic. 3. Verr. De te in consilium iturum putasti.
Itus, itus, itui, Verbale { βάδισμα. } Cic. Att. lib. 15. 324, Quis porrò noster itus, reditus, vultus, incessus inter istos? Suet. in Tiberio, cap. 38.
Itio, itionis, Verbale { βάδισις } Terent. Phorm. 5. 9, Hæccine erãnt itiones crebræ, & mansiones diutinæ Lemni?
Obuiam itio. Cic. Attico, lib. 11. 224, De obuiam itione ita faciam vt suades.
Dare itionem domum. Cic. 2. de Diuinat. Fugientibus miserabilem respectum incendiorum fore, sed Rhodiorum classi propinquum reditum, ac domum itionem dari.
Ito, itas { φοιτάω } itare, Frequentatiuum, Frequenter ire. Sueton. de Claris Rhetoribus, Maiores nostri quæ liberos suos discere, & quos in ludos itare vellent, instituerant.

E O D

EODDAAE { ἐώδαι } Partes quædam Caucasi montis à Barbaris vocantur, vt author est Strabo lib. 11.
EODANDA, Ichthyophagũ insula deserta in Arabia, teste Plinio lib. 6. capite 28.

E O N

Eone, eones, Arbor. Plin. lib 13. cap. 22, Alexander Cornelius arborem eonem appellauit, ex qua facta esset Argo, similem robori viscum ferenti, quæ nec aqua, nec igni posset corrumpi, sicut nec viscum, nulli alij cognitam, quod equidem sciam. Hæc ille, quem vide.

E O S

EOS, Montis nomen in sinu maris rubri, Azaritis populis Arabiæ finiti-

mus, authore Plinio libro 6. cap. 19.

EOS, priore syllaba prod. quia per η scribitur (ἠώς) Aurora. Ouid. 3. Fastorum,
Tres vbi luciferos veniens præmiserit Eos. Idem 4. Fastorum,
Proxima victricem quum Romam inspexerit Eos. Scribitur etiam per υ psylo & tunc priorem syllabam corripit: adspiratúrque à nonnullis.

EOVS, penult. prod. (ἠῷος) Oriens dicitur: ab ἠώς, quod est mane & aurora. Capitur etiam adiectiuè pro orientalis, primámq; habet indifferentem, quia interdum per η scribitur, interdum per υ psylon, vt Fluctus Eous. Virg. 3. Æneidos,
Portus ab Eoo fluctu curuatus in arcum. Lucanus,
Tradimus Hesperias gentes, aperimus Eoas. Id est orientales. Propertius lib. 2,
Siue illam Hesperiis, siue illam ostendet Eois:
Vret & Eoos, vret & Hesperios.
Cælum Eoum. Ouid. 3. Metam.
Equi Eoi. Virg. 2. Æneidos,
Confligunt Zephyrúsque Notúsque, & lætus Eois
Eurus equis. Seruius: Nam Eurus ab Oriente flat.
Gelu Eoum. Propert. lib. 1. eleg. 15,
Frigidáque Eoo me dolet aura gelu.
Mare Eoum Tibul. lib. 2. eleg. 2.
Opes Eoæ. Ouid. 1. de Arte amandi.
Orbis Eous. Ouid. 3. Fast.
Partes Eoæ. Ouid. 1. Fast.

Eous, penult. prod. Substantiuum (Ἠῷος) Vnus ex equis Solis: quasi lucifer ac orientalis: quòd mane assurgens orbem illuminet. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Interea volucres Pyrois, Eous, &c.
Eous, Pro Lucifero. Virg. 1. Georgicorum,
Aut quum sole nouo terras irrorat Eous. De quo etiam Cinna in Smyrna sic ait,
Te matutinus flentem conspexit Eous,
Et flentem paulò vidit pòst Hesperus idem.

Eousque. Vide eo aduerbium.

E P A

EPACRIA (ἐπακρία) Attici agri oppidum, vnum ex his quæ à Cecrope in ciuitatis formam sunt redacta. Author Stephanus.

Epacta, verti potest intercalatio, ἐπακταὶ ἡμέραι, intercalati dies. ἐπάγω, intercalo & extrinsecus addo. Quidam astrologi sic definiunt: Epacta est numerus triginta non excedens, proueniens ex superabundantia anni solaris, ad annum lunarem communem. Officium Epactæ est ostendere ætatem Lunæ: nulla autem ætas Lunæ est maior quam triginta dierum, non debet igitur Epacta maior esse.

Epactra (ἐπακτρα) Dicuntur piscatoria nauigia: nam & piscatores nuncupantur epacteres quandoque. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 18.

Epageritæ, Populi in regionis Colchicæ tractu, à tergo Pityus oppidi opulentissimi ab Heniochis direpti. Author Plin. lib. 6. cap. 5.

Epago, onis (ἐπάγων) A Græcis vocatur artemon nauis, siue trochlea, qua funes ductarij, & cætera nauis armamenta explicantur, quáque maiora onera ex portu in nauem attolluntur. Vitruuius Ergatas videtur appellare.

Epagoge, epagoges, pen. prod. (ἐπαγωγή) Figura est Rufiano quæ fit ex rerum similium collatione vel argumentorum, vbi tamen Rhetoricæ elocutionis nulla est figura.

Epagogia (ἐπαγώγια) Apud Græcos fertè admodum nuncupantur præputia, ducto inde, vt Cælius putat, vocabulo, quia vti fuerit collibitum inducuntur, retróque agantur. Vide eum lib. 4. cap. 6.

EPANASE (ἐπανασε) Insula vna ex Cycladibus, quæ notiore nomine Andros appellatur, teste Plinio lib. 4. cap. 12.

EPAMINONDAS (ἐπαμεινώνδας) Thebanorum dux præstantissimus, cum quo (inquit Trogus lib. 6) Thebanorum gloria & nata est & extincta. Tandem apud Mantineam cum Lacedæmoniis congressus, vicit, & cecidit, vt scribit Cicero in epistola ad Luceium. De Epaminonda Plutarchus in Parallelis.

Epanadiplosis, penultima producta (ἐπαναδίπλωσις) Figura, quum idem verbum in eadem sententia, & primum est, & extremum. vt, Antè nouis rubeant, quàm prata coloribus antè. Rufianus. Epanalepsis est alius.

Epanalepsis, est eorundem verborum simul positorum, eiusdémque sententiæ post multa interiecta, cum aliqua periodi conclusione facta repetitio vt,
Huc pater ô Lenæe, tuis hic omnia plena
Muneribus, &c.
Huc pater ô Lenæe veni.

Epanaphora, penult. corr. (ἐπαναφορά) Figura est, quum ab eodem verbo plures inchoatæ sententiæ incipiunt. vt,
Hic gelidi fontes, hic mollia prata Lycori:
Hic nemus, hic ipso tecum consumerer æuo. Rufianus.

EPANNALEA (ἐπαγγελία) Dicitur, quum quis accusatur quòd præter leges concionetur, aut rempublicam capessat. Author Cæl. Rhod. lib. 8 cap. 4.

Epanodos, penultima correpta (ἐπάνοδος) Figura est quum duabus pluribusue, pluribúsve propositis, ad singularem enarrationem recurritur: vt,
-diuellimur inde
Iphitus & Pelias mecum: quorum Iphitus æuo
Iam grauior. Rufianus.

EPAPHRODITVS (ἐπαφρόδιτος) Grammaticus fuit, patria Cheronæus, Archiæ grammatici alumnus & discipulus, quem Modestus Ægypti præses sibi emerat, & filium suum Petelinum eidem in disciplinam tradidit, quem ille Romæ instituit sub Nerone: mortuus est hydropisi. Reliqua vide apud Suidam.

EPAPHVS, pen. corr. (ἔπαφος) filius Iouis ex Io vel Iside. Ouid. 1. Metam. quum fabulam Ius enarrasset, de Epapho hæc subiungit,
Hinc Epaphus magni genitus de semine tandem
Creditur esse Iouis, pérque vrbes iuncta parenti
Templa tenet.

Eparchia (ἐπαρχία) A Græcis dicitur, quam Latini Prouinciam, siue Præfecturã appellant: vnde & Eparchus, Prouinciæ præses, & Eparchiotes, Prouincialis.

Eparmata (ἐπάρματα) Hippocrati dicuntur tumores, secundum aures præter naturam in ægrotantibus exorti. Author Galen. in 6. Hippoc. de morb. vulgar.

Epastus, Participium passiuum ab epascor, epásceris, Idem quod pastus. Ouid. in Halieuticis.
Vt Scarus epastas solus qui ruminat herbas.

Epatarius, Epaticus, Vide HEPAR.

Epaulia dona (ἐπαύλια δῶρα) Dicebantur, quæ Græcorum more postriduano nuptiarum die sponsæ pater, pompæ cuiusdam imagine quadam sponso proferebat, ducto inde vocabulo, quòd in sponsi aulam tunc primùm diuertisset sponsa. Erant autem hæc munera aurea pleraque, smegmata, pectines, alabastri, sandalia, thecæ, myrabptra. Sunt tamen qui epaulia, diem ipsum post nuptias secundum appellari opinentur. Ex Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 18.

E P E

Epeclia (ἐπεκλια) vt ex Appione ac Diodoro refert Cælius, tragemata vocantur, quæ post cœnam dari consueuerunt. Vide lect. Antiq. lib. 27. cap 17.

EPEI (ἐπειοί) Populi in occidentali ora Peloponnesi, alio nomine Elij dicti, teste Plinio libro 4. capite 5. cuius sententiæ etiam Stephanus subscribit. Homerus tamen in Catalogo nauiũ, Epeorum vrbem diuersam facit ab Elide, quam videtur Epeorum tum subiicere. Vide Strabonem lib. 8.

Epelancte, es, Piscis modicus est, in Sequanæ ostio frequens Rothomagum vsque, squamis argenti modo nitescentibus, cuius si in propinqua astra, putes violis te circunfusum. Ex Cælio Rhodig. libro 28 cap. 7.

Epenthesis, penult. corr. (ἐπένθεσις) Est appositio quædam literæ vel syllabæ ad mediam dictionem, vt productior fiat vel quantitate, vel vna syllaba, literæ vel syllabæ, vt relliquias pro reliquias: induperator, pro imperator. Hanc autem alij epenthesin, alij parenthesin vocant.

EPETINI (ἐπετῖνοι) Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam iura petunt, vt refert Plin. lib. 3. cap. 22.

EPAVS, trisyllabum, penult prod. (ἐπειός) Endymionis filius, & Pæonis frater, à quo Epæa ciuitas in Græcia. Hic Troiani equi faber fuit. Virg. 2. Æneidos,
- & ipse doli fabricator Epeus.

Ephaptis, ephaptidis (ἐφαπτίς) Clementi Alexandrino lib. Pædag. 2. cap. 10, inter vestes muliebres ponitur. Est autem (vt nónullis placet) læna pretiosior.

E P H

Epharmiotæ, Cretensibus serui dicti sunt, sicut Lacedæmoniis Elotes, peculiari illo nomine nunquã alius quàm seruis attributo. Vide Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20.

Ephebus, ephebi, penult. prod. (ἔφηβος) Qui ad pubertatis annos peruenit, quasi ἐπὶ ἥβῃ: Hoc est, super pubertatem, siue qui excessit pubertatem. Terent. And. 1. 1,
Nam is postquam excessit ex ephebis Sosia. Idem Eun. 5. 2.
-quis fuit igitur? P. iste Chærea. T. Qui Chæreas? P. iste ephebus frater Phædriæ. Hæc citat Cic. 2. de Orat. Idem pro Flacco. Et 1. de Nat. deor.
Animus ephebis ætate exiit, dixit Plaut. in Merc. 3,
Principio atque animus ephebis ætate exiit.
Greges ephebûrum. Cicero 1. de Nat. deor. Athenis quum essem, è gregibus epheborum vix singuli reperiebantur.
Amans ephebus. Horat. 2. epist. 2.

Ephebia, ephebiæ (ἐφηβία) Pubertas, id est prima ætas adolescentiæ.

Ephebium (ἐφηβεῖον) Pars est palæstræ in qua ephebi exercebantur. Vitruuius, In duplici porticu collocentur hæc membra: ephebium medio, hoc autem est exhedra amplissima.

EPHEBICVM (ἐφηβικόν) Locus in theatro constructus, vbi iuuenes ludos spectarent, nullisq; alij vsui deseruiens, teste Alexand. ab Alex. lib. 5. cap. 16.

Ephecticus, penult. corr. Ephectici dicebantur Academici, quòd nihil certò neque pronuntiare neque constituere de re aliqua volebant, more aliorum philosophorum: sed sententiam suam animo continebant, sempérque se melius consulturos dicebant: vnde & Sceptici alio nomine vocati sunt. Budæus cunctatores & hæsitatores dici posse autumat, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν, quod assensionem retinere significat, authore Cicerone. Vide SCEPTICA.

Ephedra (ἐφέδρα) Dioscoridi, Herba est aliis nominibus Caucon & Anabasis appellata. Nascitur ventoso ferè tractu, scandens arbores, & ex ramis propendens, folio nullo, cirrhis numerosis, qui sunt iunci geniculati. Hæc Plin. lib. 26. cap 13. Hac mulierculæ vtuntur ad vasa lignea emundanda, pectinúmq; opifices ad buxi scabritiem expoliendam. Vulgò *Prelam* vocant.

Ephegesis (ἐφήγησις) Causæ vel iudicij genus, quum accusabatur is cui regione aliqua interdictum erat, vt exuli aut homicidæ. Ex Calepino.

Ephelcis, ephelcidis, penult. corr. (ἐφελκίς) Medicinam professis crustula dicitur, quam extrahit plerunque tussis vehementior: sed & in vlceribus ephelcida intelligit Galenus. Vide Cælium Rhodig libro 13. cap. 8.

Ephelis, penult. prod. (ἐφηλίς) Tuberculum, seu asperedo cutis in facie, ex ardore solis progenita. Calep.

Ephelmator apud Firmicum libro 8. capite 15. Vide PARAMISMANTVS.

Ephemera, siue Ephemeros (ἐφήμερος) Febris est vnius diei, quam & Latini diariam appellant, eo quod diei vnius (quantum in ipsa est) spatio

spatio terminatur. De hac vide Galen. in lib. 2. Aphorism. Hippocr.

Ephemeris, penul. corr. huius ephemeridis, f.g. {ἐφημερίς.} Vide COMMENTARIVS. Iuuen. sat. 6.

In cuius manibus ceu pinguia succina tritas
Cernis ephemeridas. Propertius lib. 3. eleg. 23, Duræ ephemerides. Cic. pro Quintio, Discedens in memoriam redit Quintius, quo die Roma in Galliam profectus sit: ad ephemeridem reuertitur, inuenitur dies profectionis.

Ephemeris mathematica. Plin. lib. 29 cap. 1, Ad syderum motus ex ephemeride mathematica cibos dando, horásque obseruando.

Ephemeron, pen. corr. Animal ortum apud Hippanin fluuium apud Bosphorum, authore Aristot. lib. 5. Animalium. Vide Erasm. in prouerb. Ephemeri vita.

¶ Ephemeron, Genus herbæ, folis habens lilij, sed minora, caulem parem, florem cæruleum, semen superuacuum. Plinius libro 25. capite 13.

EPHESTIADES, pen. corr. Insulæ quæ à Latinis Vulcaniæ & Æoliæ dicuntur: quod Æolus Iliacis temporibus illic regnarit.

EPHESTII {ἐφέστιοι} A Græcis dij appellantur, qui à nobis Penates & Lares, quòd aris & focis præsidere putarentur. Appellatione enim τῆς ἑστίας, Græci focum seu larem intelligunt.

Ephestria {ἐφέστρια} Thebis festa fuerunt ab Tiresiam constituta, in quibus ipsius simulacrum virilibus vestimentis exuebatur, & muliebribus induebatur: móxque illis ademptis, iterum virilia imponebant, alludentes ad ipsius Tiresiæ fabulam, de qua poetæ & Græci & Latini adeò multa. Dicta verò sunt Ephestria, ἀπὸ τῆς ἐφεστρίδος, Id est à superiore veste, qua induebantur.

Ephestris, idis {ἐφεστρίς} Vestis quæ super arma indui solet. Baysius putat eandem fuisse ei, quam Romani paludamentum appellarunt.

EPHESVS, pen. corr. f.g. {Ἔφεσος} Ioniæ vrbs, Insignis quondam famæ, & Dianæ spectatissimo templo, tum & clarorum virorum, quorum genitrix fuit, dignitate: ab Androcho Codri Atheniensium regis filio condita, ut ex Pherecide scribit Strabo. Iustinus lib. 2, ab Amazonibus conditam scribit. quod ipsum & Plin. lib. 5. cap. 29 confirmat. Eius alumnus Heraclitus fuit cognomento Scotinus hoc ipso commẽdabilis, quòd quum Hermodorum virum probatissimum in exilium ob iustitiæ & virtutis amorem actum vidisset, omnes Ephesios dignos esse dixit qui strangularentur, vt scribit Strab. Cic. Attico, lib. 5. 200.

Ephesinus, pen. prod. Adiectiuum. et, Ephesina muliae. Cic. 3 Philipp.

Ephesius, Adiectiuum {ἐφέσιος.} Cic. 1. de Diuinat. Qua nocte templum Ephesiæ Dianæ deflagrauit.

EPHESIVM, Arx olim Massiliensium dicta, teste Alex. Genial. dier. libro 6. cap. 11.

EPHIALTES {Ἐφιάλτης} & OEtus, Neptuni filij (inquit Seruius) nouem digitis singulis crescebant mensibus, qua freti altitudine cælum voluerunt euertere: sed cõfixi sunt sagittis Apollinis & Dianæ. De quibus Virgil. 1. Georg. Vide ALOEVS. ¶ Fuit præterea Ephialtes quidam, qui in pauperrimo tenuissimóque cultu semper vixit, omnium tamen optimus atque iustissimus. Vidẽdus Alexander Alexandrinus lib. 3 cap. 15.

Ephialtes, huius ephialtæ, m. g. {ἐφιάλτης} Incubus, quasi dicas Insultor. Macrobius in Somn. Scip. lib. 1. cap 3, Phantasma, hoc est visum: quum inter vigiliam & adultam quietem, in quadam (vt aiunt) prima somni nebula adhuc vigilare se existimans, qui dormire vix cœpit, aspicere videtur irruentes in se, vel passim vagantes formas, à natura seu magnitudine seu specie discrepantes, variásque tempestates rerum vel lætas, vel turbulentas. In hoc genere est Ephialtes, quẽ publica persuasio quiescentes opinatur inuadere, & põdere suo pressos ac sentiẽtes grauare. Hæc Macrob. Dioscor. lib. 3. cap. De Pæonia, Ex Pæoniæ granis quæ nigro colore sunt, nocturnis præfocationibus, quas Ephialtas vocãt, numero quindecim pota subueniant. sic enim vertit Marcellus. Hermolaus verò sic: Ex Pæoniæ granis quæ sunt nigra, Faunorũ in quiete ludibrus atque suppressionibus medentur. Idem in Corollario, Pæoniam, inquit, & Ephialtim vocabant antiqui, vtpote contra suppressiones Incuborum Faunorúmque nocturnas valentem. Laudata multum, inquit Marcellus Virgilius, antiquis ob varias & multas vtilitates Pæonia est. & inter cætera cõtra phantasmata quæ Græci Ephialtas vocant: qui Ephialtem hunc vel ab huius nominis homine dictum putans, vel ab eo quòd credat aliquis inuadi se tunc ab aliquo. id enim ἐφάλλεσθαι, inuadere & insilire alteri est. Themison tamen à soffocando Pnigalionem nominauit. Fit hoc malum in continua crapula, & stomachi cruditate: accidítque in eo constitutis, difficilis motus torpidus in somno sensus: suffocationis in meatu obuersatio: & veluti ingruentis alicuius mali occupatio: sequitúrq; clamoris & vocis frustratio, aut incertus & indiscretus sermo. Quidam eos qui in se irruerunt, audire etiam se credunt, & ab eis venerem exigere, mox illos fugere. Hæc Marcellus. Augustinus de ciuitate Dei lib. 15. cap. 23, Et quoniam creberrima fama est, multíque se expertos, vel ab eis qui experti essent, de quorum fide dubitãdum non est, audisse cõfirmant, Syluanos & Faunos, quos vulgò Incubos vocant, improbos sæpe extitisse mulieribus, & earum appetisse ac peregisse concubitum: & quosdam dæmones, quos Dusios Galli nuncupant, hanc assiduè immunditiam & tentare & efficere, plures taléisque asseuerant, vt hoc negare impudentiæ videatur: non hic aliquid audeo diffinire, &c. Ephialten Plinius vocat Faunorũ ludibria. Sic enim ait lib. 25. cap. 4. Hæc medetur & Faunorum in quiete ludibrus. de Pæonia loquitur. Cæl. lib. 27. cap. 14, Apud Dioscoridẽ Syluæ medicinalis libro tertio in Pæoniæ medicinis inuenio ἐφιαλτῶν πνιγμούς, id est Incuborum suffocationes. Apud Græcos ita finiri Ephialten reperias, Redundantem in caput euaporationem ex voracitate ac cruditate. Ephialten vulgus Gallicum vocat *Chauchemare*, Picardi *Canquemare*. Vide FAVNVS.

Ephippium, ephippij {ἐφίππιον} Ornamentum equorum est: propriè tegmina seu stragula significans, quibus equi sternuntur, vel sellæ equis ad insidendum impositæ. Horat. in epist. ad villicum,

Optat ephippia bos piger, optat arare caballus. Gellius libro 5. capite 5, Equitatum frænis, ephippiis, monilibus, phaleris præfulgentem.

Ephippiarij equi, quibus sellæ imponuntur, propter molliorem vecturam. Calep.

Ephippiati {ἐφίππια ἔχοντες} qui ephippia habent in equis. Cæsar de Sueuis, lib. 4. bel. Gal. Nec eorum moribus turpius aut inertius habetur, quàm ephippiis vti: itaque ad quemuis numerum ephippiatorum, quamuis pauci, adire audent.

Ephippos {ἔφιππος} Latinè equestris, Veneris cognomentum, quod ab Ænea filio peperisse videtur, qui diuturna fessus nauigatione demum inscenderit equum, atque ea effigie cult matrẽ instituerit. Vide Cæl. Rhodig. lib. 29. cap. 18.

Ephodi, pen. corr. Firmic. lib. 6. cap. 32. titulus est, Generales cuiusque genituræ ephodi, Id est ingressiones, initia, & institutiones.

EPHORVS, penult. correp. {Ἔφορος} Historicus fuit Cumæus, Isocratis auditor, & condiscipulus Theopompi: cuius vitam & scripta vide apud Suidam.

EPHORI {ἔφοροι} magistratus Lacedæmoniorum. Erant enim ephori tales apud Lacedæmonios, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui à Theopompo sic oppositi regibus sunt, vt apud Romanos Consulibus Tribuni. Vt enim à Cõsulibus ad Tribunos prouocare quisque poterat: sic Lacedæmonij à Regibus ad Ephoros. Satis constat ab Ephoris Reges electos, alios fugisse, alios interemptos. Olim pro ministris regum fuerunt, paulatim deinde omnem potentiam in se transferentes, ad id licentiæ peruenerunt, vt sensim à rege magistratum proprium constituerint, nomine Ephoriam. Cic. 3. de Legib. De eorum numero fuit Lysander quidam, vt testatur idem Cic. 2. Offic. Ac propter hoc iniuriæ genus Lacedæmonij Lysandrũ Ephorum expulerunt.

Ephthopolium {ἑφθοπωλεῖον} Locus dicitur, in quo asi percocti distribuuntur: & qui ea in se fouent quæstu, ephthopolæ nuncupantur. Author Cæl. lib. 18. cap. 7.

Ephydor {ἐφύδωρ} Dicebatur apparitor, qui clepsydræ æqualitatem custodiret, vt scribit Cæl. Rhodig. lib. 18 cap. 39. Meminit & Bud. in Annotat.

Ephydron {ἔφυδρον} Herba, quæ & Equisetum, & Hippuris, & Anabasis appellatur. Vulgus *Prelem* vocat. Vide HIPPVRIS.

EPHYRA, pen. corr. {Ἐφύρα} Nympha Oceani & Tethyos filia. De qua Virgil. lib. 4. Georg. meminit.

¶ Ephyra etiam, siue Ephyre, pen. cor. vrbs Achaiæ, quæ postea Corinthus dicta est, in qua pulcherrima & artificiosissima ex ære fiebãt vasa. Ouid. 2. Metamorphoseos,

-quærit Bœotia Dircen,
Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas vndas. ¶ Fuit & alia eiusdẽ nominis vrbs in Epiro: aliáque rursus in finibus Thessaliæ: item aliæ nonnullæ, quas vide apud Stephanum.

¶ Ephyre, insula est in sinu Argolico, cuius meminit Plinius libro 4. cap. 12.

Ephyreias, Ephyreiadis, pen. corr. {ἐφυρηιάς} Quæ est ex Ephyra. Claud. de bello Getico,

Scilicet Argolicas, Ephyreiadésque puellas
Cœperat & pulchrus iam fastidire Lacænas.

Ephyræus, pen. prod. {ἐφυραῖος} Adiectiuum quatuor syllabarũ. Lucan. lib. 6, Insedit castris: Ephyræáque mœnia seruat.

Ephyreius {ἐφυρήιος} Adiectiuum quinque syllabarum. Virgil. 2. Georg. Illusásque auro vestes, Ephyreiáque æra.

EPHYRI {Ἔφυροι} Plin. lib. 4. cap. 2, Ætolorũ populi Athamanes, Tymphæi, Ephyri, &c.

EPHYRES, Vrbs Laconiæ, teste Herodoto.

E P I

EP. vel EP. Epistola. EP. M. Epistolas misit.

EPEA, æ {Ἐπεία} Oppidum Achaiæ Straboni. Inde

Epij populi, quibuscum bellum gessit Nestor adhuc iuuenis: postea Helij dicti sunt.

Epialos, pen. corr. {ἠπίαλος} Genus febris est ex pituita quidem frigida, sed vitrea, putrefactáque: nomen ei dedit placidi pellacia pondi subdola, quam Græci vocant ἀπὸ ἠπιότητος. Hermolaus.

Epibades, pen. corr. {ἐπιβάδες} Naues. Vlp. in L. 1. §. Igitur præposito. D. de exercitoria actione, Quædam enim naues onerariæ, quædam (et ipsi dicunt) ἐπιβάδες sunt. Baysius, Epibades, dictæ vt opinor, quasi epibatides, ad epibatas solùm, id est vectores traiiciendus. Et fortasse legendum apud Iurisconsultum epibatides. Sed lectoris esto iudicium. Vide Actuariæ naues, in NAVIS.

Epibatæ, pen. corr. {ἐπιβάται} Milites classiarij dicuntur. hoc est milites in nauibus merentes. Hirtius 4. bel. Alexandrini, Capta est vna hostium quadriremis, degressa est altera, deinde omnibus epibatis nudatæ. Idem bel. Afric. lib. 5, Ibíque Getulis remigibus, epibatísq; complet. Apud Græcos epibatæ pro vectoribus etiam accipiuntur, id est αὐτὸ τὸ ἐχόμενον.

Epibathra, æ {ἐπίβαθρα} Scalæ nauticæ, quibus in nauim ascenditur. Ex Calep.

Epibatigæ {ἐπιβατηγοί} Naues eædem quæ vectoriæ, Id est vectorum ductrices: iuncto nomine ex ἐπιβάτης, id est vector, & ἄγω, duco. Vlp. L. 1. §. 4. D. de exercit. actio. Quædam enim naues onerariæ, quædam, vt ipsi dicunt, ἐπιβατηγοὶ sunt, & plerosque mandare scio ne vectores recipiant, & sic vt certa regione, & certo mari negotietur.

EPIBATERIOS {ἐπιβατήριος} Apollinis cognomentum, cui templum in Troezene dicauit Diomedes, quod in reditu ab Ilio euasisset tempestatem, qua Græcorũ afflictæ sunt naues. Ex Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 24.

Epiblema {ἐπίβλημα} Vestimentum exterius, amiculum, stragulum torale, apud Galenum, περὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον τὸ ἱμάτιον, authore Budæo in Commentariis Linguæ Græcæ. Quãquam aliud significare videatur apud D. Matthæum capite 9. Hoc autem genus vestimenti inter muliebria ponit Pollux lib. 7. cap. 13. vbi Paludamentum vertit Gualtherus.

Epicataphoram, vocant cælestium partium supernam portam: quippe linea nuncupant quædam pigra in cælo, deiectáque, quia nulla cum horoscopo societate iungantur. Verba sunt Cælij Rhodigini libro 11. cap. 2.

Epicauma, atis ([illegible]) Oculi vlcus crustosum, sordidum & impurum, humore fœdo iugiter effluente: ita dictum à quadam adustionis similitudine. Huius meminit Galen. lib. Eust. medic.

Epicedium ([illegible]) gen. n. Carmen funebre, Nænia vel monodia. Seruius in Virg. 5. eclog. Epicedion est, quod dicitur cadauere nondú sepulto: Epitaphion autem, post completam sepulturam dicitur. Inde Statij epicedia in patrem & filium lib. 5. Syluar.

Epicephalium, epicephalij, n. g. Tributum in singula capita imperatum. Cic. ad Attic. lib. 5. epist. 16. Audiuimus nihil aliud, nisi imperata [illegible] soluere non posse. Idem Fam. lib. 3. epist. 8. exactionem capitum vocat: Principes, inquit, ciuitatum à me postularunt, ut in vēditionem tributorum, & illam acerbissimam exactioné capitum atque ostiorum, inducerentur sumptus minime necessarij. Similis erat columnarij exactio, hoc est tributi in singulas ædium columnas imperati. Vide suo loco.

EPICRATES ([illegible]) Vir Cyrænensis, qui ob singularem suam in populum Atheniensem liberalitatem, amplissimis etiam ab illo honoribus est affectus. Vide Demosth. in orat. aduers. Leptin.

EPICHARIS ([illegible]) Mulier libertina fuit, quam in coniuratione Pisoniana, iussu Neronis per omnia fœda exempla cruciatam, non verbera, non ignes, non torquentium ira peruincere potuit, ut se consciam fateretur. De hac Alexander Genial. dier. libro 1. capite eltim.

EPICHARMVS ([illegible]) Siculus poeta Comicus & Philosophus, Pythagoræ auditor, scripsit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi sententiam de morte refert Cic. lib. 1. Tuscul. quæst. Emori nolo, sed me esse mortuum nihil æstimo. Horat. 2. epist. 1. Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi.

Epicherema, pen. prod. ([illegible]) epicherematis, n. g. quid significet, docet Quintil. lib. 5. cap. 10. his verbis, Epicherema Valgius aggressionem vocat: Celsus autem iudicat non nostram administrationem, sed ipsam rem, quam aggredimur, id est argumentum quo aliquid probaturi sumus, etiam si nondum verbis explanatum, iam tamen mente cóceptum, epicherema dici. Quidam epicherema rationem appellauerunt. Cic. melius ratiocinationem: quanquam & ille nomen duxisse magis à syllogismo videtur. nam & statum syllogisticum, ratiocinatiuum appellat, exemplisque vtitur Philosophorum. Et quoniam est quædam inter syllogismum & epicherema vicinitas, potest videri hoc nomine rectè abusus. Ibidem, cap. 14.

Epichrista ([illegible]) Apud Galenum in eundem fere vsum accipiuntur quo circúlitiones, quas Dioscorides [illegible] appellat, à circunlinendo, quod est expolire. Nam & in pictura circunlitionem vocat ipse, quum operibus iam perfectis, manus quædam salutaris admouetur extima, qua illa ipsa penperante lambenteque penicillo circunlegat, atque renitet. Hermolaus.

Epichysis ([illegible]) Vasis genus est, teste Varrone lib. 4. de Ling. Lat. è Græcia primum aduectum, nomen habens [illegible], hoc est ab infundendo. Vnde nonnulli etiam infundibulum hoc nomine appellant. Huius fit mentio ab Athenæo.

Epicichlides ([illegible]) Genus carminis, quod in Homerum refertur authorem à quibusdam: sic dictum, quoniam quum id pueris præcineret, turdis donabatur, quos Græcorum quidam cichlas appellant. Ex Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 2.

EPICNEMIDII ([illegible]) Græciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 7. qui loco de Græcia & Attica, Locris, inquit, deinde Epicnemidij cognominantur, olim Leleges appellati, per quos amnis Cephissus defertur in mare.

Epicœnum ([illegible]) Latinè promiscuú dicitur. Sunt nomina apud Grammaticos, in quibus obscurior dictio est altero: sæpe genere vtrunque sexum cóf udit: eius: appellantque huiusmodi voces, promiscui generis. Græci [illegible] vocant: et passer, miluus, quæ sub masculino: aquila, mustela quæ sub fœminino vtrunque genus comprehendunt. Quintil. lib. 1. cap. 4. Nec illum diligentem putabo qui promiscua, quæ Epicœna dicuntur, ostenderit: in quibus sexus vterque per alterum apparet.

Epicomia ([illegible]) Laudationes dicebātur, quæ in comessationibus post victoriam concinebantur. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 13.

Epicopanon ([illegible]) Mensa coquinaria Polluci est: quod verbō extare in Menandri Messenia idem asseuerat. Quin & apud Iurisconsultum Vlpianum D. de supellect. leg. id verbum reperias notione quam præstruximus. Hæc Cæl. Antiq. lect. lib. 7. cap. 12.

Epicopi ([illegible]) Dicuntur remis appositi & gubernaculis, velut epibatæ Attici sunt, in nauibus depugnantes. Quanquā & qui aliena iter naui faciunt, sic dicantur quoque, quos Homerus item emporos vocat. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 25.

Epicopus, pen. prod. Adiectiuum. Qui est in procinctu nauigationis. Cic. ad Attic. lib. 14. ep. 4. Quinto nonas conscendens ab hortis Cluuianis in Phaselum epicopum, has dedi literas. Alij legunt Episcopium. Epicopum: remigabilem, vt ita dicā: id est qui iam in eo erat, vt remis impelleretur.

Epicrasis ([illegible]) Verbum est medicorum scholis frequens. Dicunt autem eo nomine auxa [illegible], qua sensim quod malum est, educitur, reponiturque item quod bonum. Author Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 18.

EPICRATES ([illegible]) Atheniensium princeps, teste Cic. lib. 16. Famil. ¶ Fuit præterea Epicrates B... diuus, à C. Verre bonis euersus, vt idem Cicero probat in 4. Verr.

¶ Epicrates, pen. cor. V. en potest, Omnia tenens: quo nomine Cicero ad Atticum, libro 2. epist. 3. videtur Pompeium significare: siquidem eo tempore princeps erat in Republica Pompeius. Vide Cn. Pompeius, in POMPEII.

Epicrocum, Genus vestimenti, croceo colore infectum, tenue & pellucidum. Author Festus.

Epicrotos ([illegible]) Terra dicitur pauita & complanata, vbi incubet testudo. Author Cæl. Antiq. lib. 10. cap. 3.

EPICTETES, pen. prod. ([illegible]) Philosophus Stoicus, qui ex Hierapoli Phrygiæ vrbe originem ducens, Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari seruiuit, atque ad Marci eiusque Antonini tēpora peruenit. Domitiano autem imperante eius dominatu offensus, Roma Hierapolim migrauit, ratus verum esse quod est tragicum, patriam esse cuiusque vbi quis rectè ageret. Tāta verò apud omnes homines eius erat admiratio extitit, vt Lucianus Syrus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarum milibus, ob eius authoritaté, emisse tradat. Hic enchiridion scripsit, opus vtile, quod Angelus Politianus nuper Latinum fecit.

EPICTETOS ([illegible]) Latinè Post quæsita, Ætoliæ pars. Bifariam enim diuisa erat: nam & Antiquam, & Epictetoo dicebant. Antiquam ab Achelo eiusque ad Calydonis litus longè intra mediterranea pertinentem, planam & fructuosam, vbi Stratus est ac Trachinium, optimam tellurem habens. Epicteton, seu Post quæsitam, Locris affinem, eiusque Naupactum & Eupalium, asperam sanè sterilémque tenus Oetæ, Athamanibus, & deinceps montibus atque gentibus, iam in arcton vergentibus. Ex Strab. lib. 10.

EPICVRIVS ([illegible]) Apollo dictus est, Bassæque (qui locus est in Cotylio monte prope Phigaliam in Arcadia) celebratus, vbi & templú extructum habebat, nato inde cognomine, quod in pestiléti morbo tulisset opem. Ita Cæl. Rhodig. lib. 19. cap. 2.

EPICVRVS, penult. prod. ([illegible]) Atheniensis annos natus quatuordecim, Philosophari cœpit in hortis, vt est author Demetrius Magnesius: summum bonum non vt Aristippus in voluptate corporis, sed in doloris vacuitate ponebat. Dialecticam damnabat, quando Philosophia simplicibus ac proprijs rerum vocabulis comprehendi posset. Deos & prouidentiam & officium in vita tollebat. Metrodorum Lampsacenum vnicum in vita comitem & familiarissimum habuit. Auditor fuit Xenocratis. Author Diogenes Laert. Cicero 2. Officior.

Epicuri de grege porcus. Horat. 1. epist. 4.
Doctus Epicurus. Propert. lib. 3. eleg. 21.
Obscænus Epicurus. Vide OSCECO.

Epicureus, penul. prod. Adiectiuum ([illegible]) Voluptarius. Cicero 1. de Nat. deor. Idem 2. de Diuinat. Dolen tantam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facultatem dedisse. Epicureus, subaudi hominibus. Sidonius in epithalamio Polemij, Ast Epicureus eliminat vndique citus.

Epicurius, penultima correpta, Adiectiuum ([illegible]) Author Priapeorum,
Veredas Epicurios citari. Phaleucium est.

Epicus, penul. corr. Adiectiuum ([illegible]) Cic. de Opt. gen. Orat. Itaque licet dicere & Ennium summum epicum poetam, sicut ita videtur, & Pacuuium tragicum, & Cæcilium fortasse comicum.

Epicum poema. Cic. de Opt. gen. Orat. Poematis enim tragici, comici, epici, melici etiā, ac dithyrambici, quod magis est tractatum à Latinis, suum quodque est diuersum à reliquis.

Epicus, Adiectiuum est ab epos. Hinc Epicus versus dicitur, qui & heroicus, & hexameter, & pythius, ac bucolius, & ab Ennio longus. Author Diomedes. Vide etiam Cæl. lib. 17. cap. 20.

EPIDAMNVS ([illegible]) Ciuitas Siciliæ ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eū coloniam deducentes, vt ait Plin. lib. 3. cap. 23. Dyrrhachium dici maluerunt propter inauspicatum nomen Epidamni: tāquam à damno dicatur Epidamnum. Ad hoc allusit Plautus in Menæchmis, quum ait: Ne mihi damnum in Epidamno duas, tanquam nomen inditum sit Epidamno, quòd illuc nemo sine damno diuertatur. De hac Lucretius libro 10. Ad campos Epidamnia tuos. Appianus sic habet: Epidamnus in vrbem cōdidit, quæ ab ipso nomen assumpsit. Huius ex filia nepos Dyrrhachus portum vrbi adiecit quod Dyrrhachium appellatur. Hæc nunc Segesta dicitur, quam Æneas condidisse fertur, præposito ibi Egesto, qui eam Egestam nominauit. Sed præposita est ei litera S, ne obscœno appellaretur nomine.

EPIDAPHNE ([illegible]) Vrbs insignis Syriæ, ad Orontem fluuium, vna earū quæ Tetrapolim efficiunt, alio nomine Antiochia appellata, ab Antiocho Seleuci, Nicanoris patre: Epidaphne verò dicta, à Daphne vicino suburbano, quod lucum habebat amœnissimum 80. stadiorum, & phanum Apollinis cum Dianæ delubro. Iul. Capitol. Verùm posteaquam in Syriam venit, in delicijs apud Antiochiam & Daphnem vixit. Ammian. Apud Daphnem amœnum illud & ambitiosum Antiochiæ suburbanum.

EPIDAVRVM, siue Epidaurus ([illegible]) Achaiæ vrbs supra Corinthū sita. Plinius lib. 4. cap. 5. In Saronico Epidaurum oppidum, Æsculapij delubro celebre. Vetustas ei dicauit anguem, quòd multa huic animali remedia insint, et scribit Plin. lib. 29. cap. 4. Atqui anguis Æsculapius Epidauro Romam aduectus est. De quo Valerius in miraculis lib. 1. scribit. Epidaurus hodie, vulgò *Ragusa*: ab alijs vocatur *Limena*. Hoc etiam nomine dicta fuit insula iuxta Dalmatiam, in Illyrico mari sita, de qua Lucanus lib. 2. Illyris Ionias vergens Epidaurus in vndas. ¶ Fuit autem serpentum ferax, vnde ab Horatio serpentes Epidaurij dicuntur.

Domitrix Epidaurus equorum. Virg. 3. Georg.

Epidaurius, Adiectiuum ([illegible]) et, Ruta Epidauria. Statius 4. Thebaid.

Tellus Epidauria. Ouid. 7. Metam.
Litora Epidauria. Ouid. 15. Metam.

Epidemetici, de quibus titulus est apud Iustinianum, sunt hospitiorum metatores in vrbe, hoc est qui in ædium ianuarum faciūt inscriptiones, quibus significatur quis in ea domo sit hospitaturus. *[illegible]* idem valet quod ad ciuitatem in tem præsentem venio. Vulgus *furrerios* vocat. Hac Alciatus in tres posteriores libros Codicis. Meminit & Cæl. lib. 7. cap. 14.

Epidemia,

Epidemia, est accessus ad ciuitatem aliquam obseruari plerúque solitus. Hæc Bud.in Pand. ¶ Epidemiam vocant medici morbú populariter vagantem, siue populariter sparsum.

Epidermis, dis ([illegible]) Cuticula est exterior in corpore nostro, alteriusve animalis, è vera cute velut efflorescens, adeò tenuis, vt vel atterendo, vel scalpendo facilè possit lacerari. Nomen inde habet, quòd [illegible], hoc est super veram cutem sita sit.

Epidicon ([illegible]) vocant Græci quod etiamnum sub iudice vertitur: hinc eleganter [illegible] dicamus, quæ incerta sit ac dubia. Sic & puella nuncupatur [illegible], vbi ambigi contingit cui nubat potissimum. Cæl.lib.Antiq.lect.23.cap.16.

Epidicticon, pen.corr. ([illegible]) dicitur Demonstratiuum. Cic. in Orat. Dulce igitur orationis genus, & solutum & effluens, sententiis argutum, verbis sonans est in illo epidictico genere.

Epididymis, idis ([illegible]) Latinè supergeminalis: est pars quædã animalis gemini, hoc est testis capiti superimposita, id quod nomen ipsum præ se fert, ex qua multæ fistulæ seroso quodam humore plenæ ad testem permeant. Author Galen.lib.1.de Semine.

Epidipnides, pen.corr. ([illegible]) Hoc est, epulæ quæ in extrema cœna vel prandio adferuntur. Martial.lib.11, Hinc seras epidipnidas parabit. Phaleucium est. Nominatiuus, [illegible].

EPIDIRES, Oppidum, Berenice aliter dictum, & hoc cognomine ab aliis duobus oppidis, Berenice altera, & Berenice Panchryso distinctum, de quo sic Plin. Iuba, qui videtur diligentissimè prosecutus hæc, omisit in hoc tractu Berenicem alteram, quæ Panchrysos cognominata est: & tertiam, quæ Epidires, insignem loco. Est enim sita in ceruice longè procurrente, vbi fauces rubri maris 4. Mill. CCCCC. pass. ab Arabia distant. Hæc ille lib. 6.cap.29.

EPIGENES C. Authoris nomen apud Plinium, in cuius commentariis arbores aliquando locutas reperire est. Vide eum lib.17.cap.25.

EPIOSUS, vt refert Cælius, Vir quidam fuit, quem quú in Sarni fluenta esset præcipitatus, mox cum cornibus extitisse proditum annalibus est, ac momento euanuisse: sed & numinis vice cultum. Vide eum lib. Antiq.lect.3.cap.23.

Epidromides, pen.corr. ([illegible]) Plagarum funiculi discurrentes appellantur, quibus retia panduntur contracta, & contrahuntur expansa. Author Pollux qui epidromos tamen & peridromos vocat, vt & Plin.lib.19.cap.1, Vidimus plagas tantæ tenuitatis, vt annulum hominis cum epidromis transirent. Budæus.

Epidromos, penult.corr. ([illegible]) Velum in naui quod retrorsum panditur, authore Polluce. Caro cap.13. Vide ACATIUM. Sic interpretatur etiam Baysius. ¶ Turnebus epidromum intelligendũ putat funem quo lectus subtendatur, in quo seruus cubet: nam lecti subtensi stratis opponuntur.

EPIUS, Maximus deorũ interpres apud Ægyptios. Huic deo attribuebant accipitris caput, aliáque permulta superstitiosa, vt meminit Zoroaster, & pluribus ostendit Eusebius.

Epigamia, epigamiæ ([illegible]) Connubium, affinitas cum aliis gentibus.

Epigastrion ([illegible]) A rei anatomicæ peritis vocatur extima totius ventris pars, totúmque illud quod intestina tegit ex cute, adipe, musculis octo, & peritonæo compactum: totum illud spatium comprehendens quod est à cartilagine mucronata, nothísque costis, vsque ad ilia, atque ad ipsum vsque os pubis. Corn.Celsus lib.4. cap.1. abdomen appellat.

EPIGENES ([illegible]) Nomen Philosophi Byzantini. ¶ Itẽ poetæ cuiusdam comici, cuius fabulæ recensentur à Suida.

Epiglossis, huius epiglossis, f.g siue epiglottis, epiglottidis, pen.corr. ([illegible]) Minor lingua à Plinio dicitur lib.11.cap.37, Tonsillæ (inquit) in homine, in sue glandulæ. Quod inter eas vuæ nomine vltimo dependet palato, homini tantum est. Sub ea minor lingua epiglossis appellata, nulli oua generantium. Opera eius gemina, duabus interposita fistulis. Interior earum, appellatur arteria, ad pulmonem atque cor pertinens. Hanc operit in epulando: ne spiritu ac voce illac meante, si potus cibúsve in alienum deerrauerit tramitem, torqueat. Altera exterior appellatur sanè gula, qua cibus atque potus deuoratur. Cæterùm epiglottida vulgus ligulam vocat, quæ est cartilago laryngis seu trachiæ arteriæ meatum operiens: ne dum cibus assumitur, per œsophagum quidquam in pulmones deerret. De epiglottide habet multa apud Macrob.lib.7. Saturn.cap.15.

EPIGONI, pen.corr. ([illegible]) dicti sunt authores secundi belli Thebani, quasi fœtus illorum qui primum confecerãt bellum. Græcè enim [illegible] fœtus appellatur, & qui pòst gignitur. Inde Euripides tragicus tragœdiam hoc argumento compositam, Epigonon inscripsit, quæ agi exposcebat voce magna sectiorum & sonora. Ob hoc dixit Cic.lib.1. Offic. Qui voce freti sunt, Epigonos, Medúmque: qui gestu, Menalippam, Clytæmnestram. ¶ Epigoni etiam dicti sunt successores Macedonum veteranorum, qui sub Alexandro magno ex Asiaticis fœminis sobolem susceperant, quæ soboles, vt historici memorant, nomẽ habuit Epigonorum, qui in castris nati, in armis educati, à paruula ætate periculis exercitati, laboribus durati, prorsus inuicti extiterunt.

Epigramma, epigrammatis, pen.corr.n.g ([illegible]) Latinè dicitur inscriptio, vel superscriptio. Cic.pro Archia, Quod epigramma in eum fecisset tantummodo alternis versibus longiusculis. Idem ad Attic.libro 1.ep.11, Epigrammatis tuis quæ in Amalthea posuisti, contenti erimus.

Pernobile epigramma Græcum. Cicero 6. Verr. Tum epigramma Græcum pernobile incisum habuit in basi.

Nobile epigramma. Quintil.lib.1.cap.5, Qua de re Catulli nobile epigramma est.

EPICRANE, Fontis nomen in Bœotia, non procul à Dirce altero quoque fonte, vt refert Plinius libro 4. capite 7. in descriptione Græciæ.

Epigraphe, pen.corr. ([illegible]) Titulus, inscriptio: item census, Id est dinumeratio ciuium, & lustrum.

EPII, Populi sunt qui Elidentes postea dicti sunt, authore Tortelio.

Epilepsia, epilepsiæ, pen.corr. ([illegible]) veluti quædam corporis totius conuulsio: vnde nomen epilepsiæ à comprehensis & illigatis sensibus affecto cerebro, aut eius ventriculis. Hermolaus. Vulgus vocat *morbum S. Ioannis*, qui & *caducus* appellatur. Scribon.Larg. Sanat morbo comitiali correptos, quos epilepticos Græci vocant. Firmic.lib. 7.cap.17. frequenter vtitur.

Epilepticus, penult.corr. ([illegible]) Comitialis dicitur, authore Hermolao.

Epilimma, inquit Festus, Genus vilissimi vnguenti.

Epilogismus ([illegible]) Ratio est, quæ id quod ab intelligentiá diuertit, in firmam certámque notitiam adducit. Galenus libro finit. medic.

Epilogus, penult.correp. ([illegible]) Conclusio, Peroratio, & nouissima pars orationis. Cic. 4. de Finibus, Patronúsne causæ in epilogo pro reo dicens, negaret esse malum exilium, publicationem bonorum, &c.

Conclusiones apud Græcos [illegible] nominantur. Author ad Herenn.lib.3.

Epilogus, Peroratio dicitur. Cic.de Claris Orat.

Leniores epilogi. Quintil.lib.6.cap.1.

In epilogo misericordiam mouet Orator. Cic.2.de Orat.

EPIMACHUS ([illegible]) pen.corr. Nomen viri proprium.

EPIMARANITÆ, Populi in Arabia, fluminis Canis propinqui, authore Plin.lib.6.cap.28.

EPIMEDES, Vnus ex Idæis dactylis, qui iidem & Curetes erant, quos quinque commemorat Cælius, Herculem videlicet, Peonæum, Epimedem, Iasium, & Idam. Vide lib. Antiq.lect.13.cap.17.

Epimedion ([illegible]) Caulis est non magnus, hederæ foliis denis duodenísve, neque florem neque fructum ferens, radice tenui, nigra, graui odore. Romani Vindictam appellant. Dioscorides libro 4.cap.19.

Epimelas, Gemma candida est, nigricante supernè colore. Author Plin.lib.37.cap.10.

Epimelis ([illegible]) Mespili genus est, mali magnitudine, folio tantùm minore, pomum ferens rotundum, esculentúmque, fundo in latitudinem resimo, astringentis naturæ, & tardè maturescens. Galenus [illegible] vocari testatur, à tribus granis siue ossibus quæ in se continet.

Epimelitæ ([illegible]) Curatores. Vlpian.l.46.§.1.D.de administ.tut. Sempronij bona Resp.iussu Præsidis possedit, quorum bonorum magistratus Resp. tres curatores constituerunt, qui apud Græcos [illegible] vocantur.

EPIMENIDES ([illegible]) Cretensis tempore Pythagoræ, vt Apuleius scribit 2. Floridorum, missus à patre Agisarcho in agrum ad custodiendum pecus, in quodam antro obdormiuit annos LXXV. Tandem à somno excitatus, quum videret omnia mutata, domum reuersus à fratre omnia didicit. Quamobrem pro deo est habitus. Idem Atheniensibus pestilentia laborantibus dixit ciuitatem purgari expiatíque oportere. Itaque quum rogatus eò venisset, iussit oues albas atque nigras apud Areopagum immolari. Reuertẽs deinde domum, oblatam ab eis pecuniam renuit. Meminit huius Plato 10 1. & 3. de Leg. Suidas nem de ipsius somno mentionem facit, indéq; manasse prouerbium.

Epimenidium ([illegible]) bulbi genus est, cuius meminit Plin. lib. 19. cap. 5, vbi de bulbis inter alia hæc refert, Duo genera medica: masculus albis foliis, fœmina nigris: & tertium genus est cibis gratum: epimenidium vocatur, angustius folio, ac minus aspero. Iuuen. sat.7. de causidicis. Quod vocis pretium? siccus petasunculus, & vas Pelamydum, aut veteres Aphrorum epimenidia bulbi. Contraxit vocabulum exclusa litera propter metrum.

Epimetatica, Dicebantur inscriptiones foribus inpingi solitæ, quibus innotescebat cuinam destinata foret domus, seu inter miles, seu hospes quoque. Metata enim partes sunt domus, militibus (vti assolet) in vrbe, vel alibi gratia hospitij assignatæ à mensoribus. Author Cæl. Rhodig.lib.25.cap.20.

EPIMETHEUS, quadrisyllabum, pen.prod. ([illegible]) quia per e scribitur, filius Iapeti, & frater Promethei, pater Pyrrhæ.

Epimone, pen.corr. propter o micron ([illegible]) Latinè dicitur perseuerantia: figura quãdo ad maiorem certitudinem in eadem dictione perseueratur. vt Virgilius,

Sic sic iuuat ire sub vmbras.　　Hæc etiam Epizeuxis vocatur.

Epimythium ([illegible]) est quod fabulæ additur: vt quum apologi rationem & sententiam authores mythologici attexunt: vt sunt apud Æsopum appendices fabularum, quasi affabulationes. Budæus.

EPINA ([illegible]) Vna est ex octo ciuitatibus Pisanæ regionis, iuxta Olympiam, & per quam Parthenias excurrit amnis, vbi ad Phyrxæam descenderis. Hæc Strab. lib.8.

Epinicium, epinicij ([illegible]) Celebritas pro parta victoria. Epinicia celebrantur apud nos quum supplicationes decernũtur, obsecrationésq; solenner, & quum canticum palmatum & laureatum ob partam victoriam canitur. Budæus.

Epinicia, Lucianus pro epulo posuit, victoriæ causa dato. Sueton. in Nerone, cap.43, Affirmauit se lætum inter lætos cantaturum epinicia, quæ iam nunc sibi componi oporteret. Budæus.

Epinyctis, epinyctidis, penult.correp.fœm.gen. ([illegible]) Pustula est modicè liuescens, & plena sanguinis, vt ait Pollux, in obiis & pedibus ferè, noctu maximè infestans, à quo nomen. Hermolaus. Plinius lib. 20. cap. 6, Illius folus sanantur & ambusta & epinyctides: ita vocatur vlcus aciem hebetans & in angulo oculi perpetuo humore manans.

Epinyctis, Commentarius est rerum nocturnarum, quod nocturnum dici potest vt diurnum. Budæus.

Epiodium, siue Epicedium ([illegible]) Canticum quod dicitur cadauere nondum sepulto.

Epipactis {[illegible]} Herba ab aliis Elleborine dicta, exiguis foliis, iecinoris vitiis vtilis, & contra venena pota. Hæc Dioscor.lib.4.cap. 104. De hac etiam Plin.lib.13 cap 20.

Epipetros {[illegible]} Herba est, Acinus aliter dicta, quæ nunquã floret, & sponte prouenit, authore Plin.lib.21.cap.15.

EPIPHANENSES {[illegible]} Populi Asiæ in Cœle Syria regione, de quibus Plin.lib.5.cap.23.

EPIPHANES {[illegible]} Cognomen Antiochi regis, qui Antiochiam Syriæ vrbem condidit, quæ etiam à cognomine eius Epiphania appellata est. Dictus Epiphanes, quasi illustris, à rerum gestarum claritate.

EPIPHANIA, Oppidum. Plin.lib.5.cap 24. In descriptione Euphratis, Oppida alluuntur Epiphania & Antiochia, quæ ad Euphratem vocantur.

Epiphania, pen prod. propter ει diphthongum {[illegible]} Latinè dicitur apparitio seu manifestatio. Inde apud Christianos natalitia festa, epiphania dici consueuerunt, quòd in his (vt ait Gregorius Nazianzenus) deus homo apparuerit.

Epiphonema, pen prod. epiphonematis, n.g {[illegible]} Genus sententiæ, Fabius acclamationem appellat. ea est rei narratæ vel probatæ summa acclamatio. Narratæ, vt apud Virgilium, Tãtæ molis erat Romanam condere gentem. Probatæ, apud M. Tullium pro Ligario, Quorum igitur impunitas Cæsar tuæ clementiæ laus est, eorum te ipsorum ad crudelitatem acuet oratio? Neque tamen quoduis epiphonema continuò sententia est, etiam si plerunque est: verùm quicquid in clausula argutè additum ferit aurẽ, epiphonema dici potest: quod genus propium est epigrammatis. Vnde apud Martialem sæpenumero carmen epiphonemate clauditur. Hæc Erasmus. Martialis, Das nihil, & dicis, Candide [illegible].

Epiphora, epiphoræ, pen.corr. {[illegible]} oculorum, quem vulgò lacrymatã vocant, quum descensus humoris cuiusdam mordacis oculos malè angit. Plin.lib.20.cap.2, Caro peponum, epiphoris oculorum aut doloribus imponitur. Cic. Tironi; lib. 16.23, Veruntamen Balbus ad me scripsit tanta se epiphora oppressum, vt loqui non posset. Plin.lib 20.cap.5, Epiphora dicitur & de aliis membris, [illegible] hoc est, ab inferendo dicta. Idem lib.20.cap.13, Testium verò epiphoris cum ramis lauræ teneris, &c. Est igitur epiphora, non peculiaris morbi oculorum nomen, sed omniũ humorum ad quascunque corporis partes impetuosior impressio, & influxus: & propterea loci ad quos eiusmodi fluxiones impressionem faciunt, aliquando adijci solent.

Epiphoremata {[illegible]} Dicuntur omnia quæ mensis secundis inferri erant solita. Antiquitus siquidem priusquam ingrederentur cœnã, suæ vnicuique apponebatur pœno super mẽsam: posterius verò multa inferebãtur variáque: vnde & epiphoremata dici cœpta. Hinc Philyllius, Amygdala, caridia, epiphoremata. Hæc Cæl.Rhodig.lib 27 cap.17.

Epiphyllides {[illegible]} Botriunculi sunt maioribus incumbẽtes, qui & botrydia nuncupantur. Callistratus tamen ab aliis sequestratos intelligere maluit. Appellantur autem sic, quia foliis obteguntur. Hinc facetissimè loquaces incessens poetas Aristophanes, [illegible] inquit, sunt, ac [illegible]. Alij quæ adnascuntur palmitum cacuminibus in superna foliorum parte, hoc nomine accipiunt. Vide Cæl. Rhodig. lib.7.cap.6.

Epiphysis {[illegible]} Hoc est, adnata appendix, Galeno dicitur, vbi os cum osse ad vnionem coit. differtque ab apophysi, quæ est totius ossis pars. Vide eum lib. De ossib.

Epiploocele, pen.prod. {[illegible]} Est intestinorum, siue omenti, quod Græci epiploon vocant, descensus. nostri cõmuni nomine herniam appellarunt. Vide ENTEROCELE.

Epiploomphalon {[illegible]} Omenti est in vmbilicum decursus, vt videre est apud Gal.lib. Finit. medic.

EPIPOLAE {[illegible]} Præruptus est locus Syracusas contingens, cuius meminit historia sexta Thucydides, & Stephanus non omisit, nec T. Liuius lib.5. Punici bel.2. Vide de hoc plura apud Cæl.Rhodig.lib.14 cap 6.

Epirhedium {[illegible]} Vehiculi genus. Quintil.lib.1, Quum sit [illegible] præpositio Græca, rheda Gallicum: nec Græcus tamen, nec Gallus vtitur composito: Romani suum ex alieno vtroque fecerunt. Iuuenalis sat.8,

Trités que trahunt epirhedia collo Segnipedes. Vide Quintil.libro 1.cap.10.

EPIRVOPIA, Insula est contra Hermionium agrum, non longè ab Argolico sinu in Asia, cuius meminit Plin.lib.4 cap.12.

EPIRVS, pen.prod. {[illegible]} Regio quæ Molossia dicta est: & à Chaone Heleni fratre Chaonia, nũc verò Albania vocatur. Terminatur Epirus à Septentrione Macedonia, ab Oriente Achaia, ab Occidẽte Ionio mari. Cic. Att.lib. 3.41, Vt quũ ex Italia profecti essemus, siue per Epirum iter esset faciendum, tuo tuorúmque præsidio vteremur.

Herbida Epirus. Ouid 8. Metamorphoseos,

Misit aprum, quanto maiores herbida tauros

Non habet Epirus, sed habent Sicula arua minores.

Epirota, huius epirotæ, pen.prod. quia per ω scribitur {[illegible]}. Plinius 5. Decad.lib 2, Marcius & Atilius ad Gitanas Epiri oppidum decem millia ab mari quum ascenderent, consilio Epirotarum habito cum magno omnium assensu auditi sunt. Idem lib. 5, Vt liberi Epirotæ sicut Macedones essent.

Epiroticus, pen.corr. Adiectiuum {[illegible]}. Cic. Att.lib.12.260, Nisi te Epiroticæ literæ impediant, quas ego non interpello.

Epirotici boues, qui in Epiro inueniuntur, vel qui ex Epiro sunt. Varro 2. de Re rust.cap.5. Plin.lib.4.cap.10, Epiroticam gentem dixit in solis occasum recedere.

Epirotica mala dicuntur (inquit Sipontinus) orbiculata, à figura orbis in rotunditatem circumacti.

Episcenium {[illegible]} Pars scenæ superior. Vitruuius de scena, Præterea, inquit, supra eam episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti varios picturis fuerat ornatus. Hæc ille.

EPIS, Plin. lib.6. cap. 29. in descriptione sinus maris rubri, &c. ¶ Fuit quondam & Epis, oppidum citra Meroen, antequam Bion scriberet, deletum. Vide plura apud eundem.

Epischidion {[illegible]} Apud Vitruuium accipitur pro cuneo quo ligna finduntur. Nam [illegible], Græcis est findere.

Episcirosis {[illegible]} Quoddam sacrificandi genus, cuius meminit Strabo lib.9.

Episcopus, episcopi, pen.corr. {[illegible]} Superintendens, custos, speculator dicitur, & qui summum arbitratum habet. Episcopus, inquit Sipontinus, non significat Pontificem, vt nunc vulgò existimatur, sed vt Arcadius Digest. de Muner. & honor. scribit, Ij propriè dicuntur episcopi, qui præsunt pani & cæteris venalibus rebus, quæ ciuitatum populis ob quotidianum victum necessaria sunt.

Episcopus oræ Campanæ fuit Cicero, ipso teste, in 7.lib.Epist. ad Atticum, epist.10, Vult enim (inquit) me Pompeius esse, quem tota hæc Campana & maritima ora habeat episcopum, ad quẽ delectus & negotij summa referatur.

Episcopius, Adiectiuum {[illegible]} Id est exploratorius. vt. Nauis episcopia. Cicero ad Atticum, libro 14. 3[illegible], Quinto Non. conscendens ab hortis Cluuianis in phaselum episcopium. Id est, nauem exploratoriam.

Episcopium {[illegible]} Episcopi habitatio dicitur, sicut Prætorium appellatur vbi Prætor ius reddit. Calep.

EPISCOPIA Diana dicta, cuius templum legimus fuisse in Elide, quod Aristarchium diceretur. Id quum expilasset Sambicus, excruciabiliter per annũ in quæstionibus habitus interijt, nata inde parœmia, Sambico grauiora pati. Ex Cæl.Rhodig.lib.18.cap 3.

Episcynium {[illegible]} Latinè supercilium. Hoc verbo vsus est Septimius Florens, quum ait, Cẽsoris intentio episcynio disperso. Monuit Turnebus.

EPISIBRIVM, Oppidum in Europa, inter Bætim fluuium & oram Oceani in mediterraneo situm, de quo Plin.lib.3.cap.1.

Episiti {[illegible]} Parasiti quibusdam dicuntur, nimirum quia cibi modo gratia subseruiunt, laborántve: nam & episitia vocamus, quæ in alimoniam dantur. Ex Cæl.lib.12.cap.5.

Epispastica {[illegible]} Medicamenta, quæ pertinent ad vlcus purgandum, púsque extrahendum: dicta à verbo Græco [illegible], quod idem est, quod attraho.

Epistalma, atis {[illegible]} Id est commissio principis per mandati subscriptionem facta. Alciat. in l.pactum. C.de pact.

Epistates, penul.corr. {[illegible]} dicitur procurator ac præpositus rei faciendæ. Budæus in lib.de Asse.

Epistata villica, quæ præest villæ & familiæ rusticariæ. Cato cap. 58, Familiæ cibaria: vbi opus faciẽt, per hyemem tritici modios quaternos: per æstatem modios quaternos semis: villico, villicæ epistatæ, opilioni modios ternos. Budæus tamen sic interpungit: villico, villicæ, epistatæ, opilioni, &c. Epistates verò, eodem authore, curatorem operis significat.

Epistathmi {[illegible]} Appellantur ij qui supersunt in comitatu principis, aut legati ducisve exercitus: & Epistathmia hoc munus appellatur. Hodie *Mareschalli hospitiorum* lingua nostra vocitantur: qui eorum ministerio vtuntur, quos designatores mansionarios Latinè appellare possumus, & cretarios designatores, à creta qua vtuntur. Cic.ad Atticum, in grandi illa epistola libri decimitertij, in fine. Hospitium siue epistathmiam odiosam mihi duxi, non molestam. Budæus in Annot.

Epistola, huius epistolæ, pen. corr. {[illegible]} Græcum vocabulum est, [illegible], quod est mittere, quia ad absentes mittitur. Cicero Q. fratri, libro 1.1, Illud quod est epistolæ proprium, vt is ad quem scribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat prætermittendum esse non puto.

Ab epistolis. Vide A vel AB præpositiones.

Epistola ad aliquem. Cic. 2. Offic. Extant epistolæ & Philippi ad Alexandrum, &c.

Epistolarum diligentia, vel negligentia. Cic.ad Attic.8.

Epistolarum fasciculus. Cic.ad Attic.2.

Epistolarum frequentia. Cic.ad Attic.4.

Aduentoria epistola. Vide Aduentorius, in ADVENIO.

Anxia præcipiti venisset epistola penna. Iuuen.sat.4.

Crudelis epistola. Ouid.epist.21.

Diues epistola. Ouid.epist.16. Vide DIVES.

Epistola inanis. Cicero, Nec eum epistola inani volui ad te venire Metrodorum.

Insignes amoris notis epistolæ, Vide INSIGNIS.

Intempestiua epistola, Vide INTEMPESTIVVS.

Interior epistola, Vide INTVS.

Licentior epistola, Vide LICET.

Longior epistola. Ouid.19.epist.48.

Loquax epistola, Vide LOQVOR.

Minuscula epistola, Vide MINOR.

Ponderosa epistola. Cicero Att.lib.2.16, Da ponderosam aliquam epistolam, plenam omnium non modò actorum, sed etiam opinionum tuarum.

Pusilla epistola. Cic. Att.lib.6.172.

Epistolæ quotidianæ. Cic.ad Attic.8.

Epistola recens. Cic.ad Attic.8.

Secretæ, & familiares epistolæ. Quintil.lib.1.cap.1, Quare semper & vbique eum præcipuè in epistolis secretis, & familiaribus delectabit, ne hoc quidem reliquisse.

Subtiles epistolæ. Cic. Att.lib.5.101, Habes epistolam plenam festinationis & pulueris, cæteræ subtiliores erunt. Hoc est, scriptæ diligentius.

Verbosa & grandia epistola. Iuuenal.sat.10.

¶ Epistolam accipere. Cic.Fam.2. & 11.

Epistolam afferre. Cic.Fam.11.

Mandare

Mandato aliquo claudere epistolam. Ouid.epist.13.
Epistolam committere. Cic.ad Attic.1.& 4.
Complicare epistolam Vide COMPLICO.
Concerpere epistolam. Vide CONCERPO.
Concludere epistolam. Vide CONCLVDO.
Continere epistola. Vide CONTINEO.
Epistolam dictare. Cic.ad Attic.5.& 8.
Epistolam dare. Cic.Famil.7.
Epistolam efficere. Cic.ad Attic.13, Heri effeci epistolam ad Cæsarem, Id est vberrimè scripsi.
Epistolam elicere. Cic.ad Attic.9.
Epistolam elucubrare. Cic.ad Attic.7.
Epistolam exarare. Cic.ad Attic.15.
Epistolam expectare, vel requirere. Cic.ad Attic.2.
Longiorem epistolam facere. Cic.Attic.lib.6.116.
Impingere epistolam alicui. Vide IMPINGO.
Inscripta epistola alieni. Vide INSCRIBO.
Epistola lacessere. Cic.Famil.12.
Epistolam mittere. Cic.ad Attic.2.
Valde me momorderunt epistolæ tuæ de Attica nostra: eædem tamen sanauerunt. Cic.Attico, lib.13.169. Scripseras Atticam ægrotare, sed putare inualetudinem non fore diuturnam.
Epistola narrat, Vide NARRO.
Epistolam obsignare. Cic.ad Attic.5.
Epistola obruendere. Cic.ad Attic.8.
Epistolæ persoluere, Id est respondere. Cic. ad Attic. Persolui primæ epistolæ, venio ad secundam.
Epistolam reddere. Cic.Famil.3.& 11.
Epistolæ rescribere. Cic.ad Attic.2.
Ei nunc epistolæ literis his respondeo. Cic.Attico, lib.1.15.
Epistolam scribere. Cic.ad Attic.9.
Epistolam soluere, Id est aperire. Cic.ad Attic.15.
Epistolas quotidianis verbis texere solemus. Cic.Pæto, lib.9. 21.
Tradit epistolam tabellarius alicui. Cicero 2.Philip. Confestim ad eam, cuius causa venerat, deducitur, eique epistolam tradidit. Id est reddidit, subaudi, tabellarius.
Tradere sermonem epistolis in posteros. Quintil.lib.1.cap.1, Nam Gracchorum eloquentiæ multum contulisse accepimus Corneliam matrem, cuius doctissimus sermo in posteros quoque est epistolis traditus.
Epistolam venire. Cic.ad Attic.2.
¶Epistola, pro Cautione. Scæuola l.vlt. D. de constit.pecun. l. Titius Seiorum debitor decessit: Hi persuaserunt P. Mæuio quòd hæreditas ad eum pertineret, & fecerunt vt epistolam in eos exponat, debitorem se esse quasi hæredem patrus sui confitentem: qui & addidit epistolæ suæ, quòd in rationea suas, &c.
¶Epistola, Iureconsultis est rescriptum Principis, ad relationem magistratus alicuius, de re quapiam dubia emissum, ait Theoph. §.5. de iur.natur. in Instit.
Epistolium, epistolij, Diminutiuum {ἐπιστόλιον.} vt, Conscriptum lacrymis epistolium. Catull.ad Mallium, 63.
Epistolaris, penul.prod. Adiectiuum {ἐπιστολικός.} vt, Epistolaris charta. Martial.lib.14.
¶Epistolares Principis dicuntur, qui acta in sacro auditorio excipiunt, vt apparet ex l.36.C. de appellat. Habebant enim Imperatores scrinium sacratum epistolarum, vt ca l. 3. de temp. appellat. & alias liquet.
Epistomium, epistomij {ἐπιστόμιον} Æramentum quo ora salientium obturantur & laxantur quum opus est, dum manu ducitur versubulum illud pertusum, quod admittit vel arcet aquam, prout hoc aut illo modo versatur. epistomium enim Græcum est, quasi oris obturaculum dicat. Hoc ad hauriendum quotidianum vsum vinum in hypogeis vtimur, *fontem* appellantes. Alij *cannulam* vocant: sunt qui *spinam*. Vitruuius libro 10. cap.13, de hydraulicis organis loquens, Singulis autem canalibus singula epistomia inclusa sunt, manubriis ferreis collocata, quæ manubria quum torquentur, ex area patefaciunt nares in canales. Idem paulo pòst, Motione verò vectium vehementiore, spiritus frequens compressus epistomiorum aperturis influit, & replet anima canales. Epistomium accepit pro eo obturaculo quod in musicis organis spiritum continet & laxat vt opus est. Seneca ad Lucilium, lib. 13. epist. 2, Nisi aquam argentea epistomia effuderint: & adhuc plebeias fistulas eloquor. Varro libro 3. de Re rust.cap.5, Quum & aqua calida & frigida ex orbe ligneo mensáque quam dixi in primis cadiis esse, epistomiis versis ad vnumquenque actum, sic vt influat in conuiuium. Aliqua exemplaria habent, epistomiis versis ad vnunquenque factum, sic vt fluat in conuiuam. Epitonia enim sunt epistomiorum vertibula, seu verticilla.
Epistrophe {ἐπιστροφή} Rutiliana figura est αὐτοῦ, quum eadem in verba plures desinunt sententiæ.
Epistropheus {ἐπιστροφεύς} A rei anatomicæ peritis dicitur prima ex septem colli vertebris, summum vt latissima ita & tenuissima, duplicem habens concauitatem, capitis conuexitatem, siue processus recipientem, cuius articulationis beneficio, caput ad latera circumagitur. A quo vsu vertebra hæc Epistropheus appellatur, à verbo Græco ἐπιστρέφω, quod inter cætera significat conuerto, circumago. Cælius Rhod.lib.4.cap.2.
EPISTROPHVS {ἐπίστροφος} Nobilis fuit Phocensis, Iphiti Naubolidæ filius, qui vna cum fratre Schedio Phocensibus præfuit in bello Troiano. Author Homer. in catalog.nauium.
Epistylium {ἐπιστύλιον} Columnella quædam quæ super aliam columnam maiorem collocatur in ædificiis. vel vt alij volunt, capitellum dicitur. Varro 3. de Re rust.cap.5, In limine, in lateribus dextra & sinistra porticus sunt primoribus columnis lapideis intermediis arbusculis humilibus ordinatæ. quũ à summa maceria ad epistylium recta porticus fit rete cannabino, & ab epistylio ad stylobatem hæ sunt auibus omne genus oppletæ. De epistyliis apud Vitruuium multa.

Episynalœphe, episynalœphes {ἐπισυναλοιφή} Figura est dictionis, eadem cum synæresi, quas duæ syllabæ iisdem literis remanentibus, in vnam conglutinantur: vt Æripedem ceruam, apud Virgilium, pro Aeripedem. Huic opponitur Diæresis, qua vna syllaba in duas resoluitur, vt Syluæ trisyllabum apud Horatium, pro dissyllabo Syluæ. Inter Episynalœphen & Synalœphen hoc interest, quòd Synalœphe propriè fiat in diuersis dictionibus, prima sequentis dictionis vocali vltimam præcedentis absumente, vt Conticuere Italiam. Episynalœphe verò, nonnisi in eadem fit dictione, nulla litera pereunte, sed duabus tantùm in vnam coalescentibus.
EPITALIVM {ἐπιτάλιον} Masticiæ locus vocatur, quem Alphei vadum Homerus in Catalogo nauium appellauit. Vide Strab.lib.8.
Epitaphium {ἐπιτάφιον} propriè dicitur inscriptio quæ fit supra sepulcrum in laudem defuncti. Virgilius,

Et tumulum facite, & tumulo superaddite carmen,
Daphnis ego in syluis, hinc vsque ad sydera notus. Cic. 5. Tuscul.

Quid verò in epitaphio, quomodo idem?
Epitasis, pen.corr. {ἐπίτασις} in Comœdia, vehementissimus actus, qui catastrophen præcedit, in quo omnia quasi feruent & æstuant inter spem & metum. Apud Grammaticos etiam pro exaggeratione sumitur.
EPITERPVM {[illegible]} Oppidulum est prope Rauennam: quod quum muros à paludibus vexetur, modicis sursum zaugaonibus mari vicinum est. Author Strabo lib.5.
Epithalamium {ἐπιθαλάμιον} dicitur sacer hymnus, qui in nuptiis canitur, quasi iuxta thalamum.
Epithemata {ἐπιθέματα} Medicamenta sunt, quæ parti affectæ foris adhibentur, panniculo aut linteo illita: ita dicta à verbo Græco ἐπιτίθημι, quod est imponere.
Epithesis {ἐπίθεσις} Præter vulgatas illas apud Græcos significationes, quibus pro impositione siue aggressione sumitur, apud Iurisconsultos etiam vsurpatur pro inscriptione quadam appositione, in contumeliam fraudémve alicuius facta. Vlp.l. lex Cornelia. D.de iniur. & famos.libel. Eadẽ pœna ex Senatusconsulto tenetur is qui epithesin, aliúdve quid, siue scripturam in aliorum notam produxerit.
Epitheton, pen. corr. {ἐπίθετον} Est nomen adiectiuum cum substantiuo. vt Dira Celæno, & Dia Camilla.
Epithymodipni {ἐπιθυμοδειπνοι} Græcis vocantur, qui rerum multarum curis districti, nihilominus cœnæ cupiditate vocatoribus non negant, etiam si ad præscriptum adesse queant minus. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 27. cap. 24.
Epithymia, epithymiæ {ἐπιθυμία} Latinè dicitur concupiscentia, desiderium: à verbo ἐπιθυμέω, quod est concupisco.
Epithymon, pen.corr. {ἐπίθυμον} hoc est thymi cuscuta. Cuscuta enim si ramos thymi apprehenderit, sese ita circunligat, vt etiam ab ipsa eadem radice thymi nutrimentũ accipiat. & floreat quemadmodum thymus. quod idem in saluia & satureia efficit. Plin.lib.26.cap.8, Epithymon qui est flos è thymo satureiæ simili.
Epitimia, epitimiæ {ἐπιτιμία} Modest.in l.scire. D de tut. & curat. Sed & siquis à parentibus prohibitus fuerit tutor esse: neque creari hunc oportet. Et si creatus sit, nec recusauerit: prohibetur eum esse tutorem, manente epitimia. Alciatus lib.2. Parerg. cap. 29, Accipitur ἐπιτιμία inter cætera pro μὴ ἀτιμία, i μὴ non: ἀτιμία ignominia, infamia, dedecus. Voluit igitur filium quidem submoueri, sed tamen non ideo notari infamia aliqua, vel dedecore, quo suspecti remotíque tutores afficiuntur. Non enim talis fuit mens parẽtum, vt filio suo vellent vllam notam inurere. Remouebitur igitur manente epitimia, id est, illabefacta nominis honorísque sui fama. Cælius lib 30. cap.18, legit manente epitimio, id est mandato patris mordaci iurgatione que. Epitimion enim Græci quandoque pro obiurgatione capiunt.
Epitogium {ἐπιτόγιον} Genus pallij quod super togam ferebatur. Sipontinus.
Epitogium. Quintil.libro 1.cap. De virtutibus & vitiis orationis, Iunguntur autem aut ex duobus Latinis integris, vt superfui, subterfugi: quanquam ex integris an composita sint, quæritur: aut ex integro & corrupto, vt Maleuolus: aut ex corrupto & integro, vt Noctiuagus: aut duobus corruptis, vt Pedissequus: aut ex nostro & peregrino, vt Biclinium: aut contrà, vt Epitogium, & Anticato: aut ex duobus peregrinis, vt Epiredium. Nam quũ sit præpositio ἐπὶ Græca, rheda Gallicum: nec Græcus tamen, nec Gallus vtitur composito: Romani suum ex alieno vtroque fecerunt.
Epitome, epitomes, pen.corr. fœm.gen. & Epitoma, epitomæ {ἐπιτομή} Breuiarium Latinè dicitur. & compendium, siue opus concisum. Nec vnquam dicitur neutro genere, Epitomata Plur. nisi ab indoctis: teste Budæo. Cic. Attic.lib.12.235, Cõturbor enim epitome Bruti Fanniana. in Bruti epitoma Fannianorum scripsi, quod erat in extremo. Idem Attic.lib.13, Epitomen Bruti Cælianorum velim mihi mittas.
Epitonia {ἐπιτόνια} ab ἐπιτείνειν, id est intendi, Sunt instrumenta quibus funes intenduntur: Qualia plerisque in Germaniæ locis cernuntur, rota instructa, & puteis applumbata eo ordine, vt terni & quaterni simul aquam eodem ex puteo haurire possint, funiculo per totam demisso. Vlp.l.18.§.5. D. de act.empt. Castella plumbea, putea, opercula puteorum, epitonia fistulis applumbata, aut quæ terra continentur, quamuis non sint affixa, ædium esse constat.
Epitoxis, huius epitoxidos, fœm.gen. Nux ballistæ. Vitruuius lib. 10. cap.15 & 17.
Epitragi {ἐπιτράγοι} Vermes vitibus infesti: ita dicti quòd hircorum more vitium frondes prærodant.
Epitragia, Venus culta & celebrata fuit, teste Plutarcho in parallelis, hac ratione. Nam quum respondisset Apollo Delphicus Theseo, nauigatione in Cretam ducem sibi seligeret Venerem, se ei ad mare capram deæ immolaret, è vestigio in marem ea est deformata. Meminit Cæl.Rhod.lib.29.cap.18.
Epitrapezia {ἐπιτραπέζια} Dicitur generaliter mensis apta, quæ sunt vascula & potoria, & escaria.
Epitritus, pen.corr. {ἐπίτριτος} Pes ex quatuor syllabis constans, quòd

supra tres syllabas lõgas breuem vnam habeat. Eius quatuor genera sunt. Primus epitritus est, qui primam syllabam breuem habet, cæteras longas: secundus, qui secundam: tertius, qui tertiam: quartus, qui quartam. Sipontinus.

¶Epitritus etiam proportio dicitur, cõtinens aliquem numerum, & eius partem tertiam, vt quatuor epitriti proportionem habeant ad tria, duodecim ad nouem, quadraginta ad triginta. Cæl. Rhod. lib. 18 cap. vlt.

Epitrochasmus {ἐπιτροχασμὸς} Figura est sententiarum, teste Aquila, qua plura inter se distantia velociter percurrimus, eo consilio vt aduersarium perturbemus: à verbo ἐπιτροχάζω, quod est velociter percurro.

Epitrope, epitropes {ἐπιτροπή} Schema est διανοίας, teste Rutilio, quum rei alicui vehementer confidentes, Iudici permittimus, vt quemadmodum illi visum fuerit constituat, eique nos parituros pollicemur. Rufinianus epitropen esse ait, quum alicui figuratè permittimus, vt faciat quod velit, quum tamen id minime sentiamus: profertque exemplum ex 4. Æneidos,

I, sequere Italiam ventis, pete regna per vndas. Ibi enim Dido quamuis liberum Æneæ profectionis arbitrium permittere videatur, tamen ipsa maximè dehortatur, difficultatem ei & pericula ob oculos ponens. Latinè Concessionem vocare possumus.

EPITVS {ἔπιτος} Mons in sinu Thermaico, cuius meminit Plin. lib. 4. capite 10.

EPIVS, Poeta, qui primus Latinorum heroica attigit, adeò victu tenui fuisse fertur, vt in Auentino domuncula, & vnius ancillæ ministerio contentus fuerit. Author Alex. Genial. dier. lib. 3 cap. 10.

Epitydes, Patronymicum, id est Epity filius, nomine Periphas, de quo Homer. lib. Iliad. ρ'. Virgilius,

Custodem ad sese comitémque impubis Iuli
Epitydem vocat, &c.

Epityrum, epityri {ἐπίτυρον} Vocabulum est cibi (inquit Varro libro 3. de Lingua Latina) quo frequentius Sicilia quàm Italia vsa est, ab ἐπὶ, καὶ τυρός, caseus. Verùm huic etymologiæ reclamat authoritas Catonis cap. 119. quin & Columellæ lib. 12. cap. 47. Videtur enim appellari epityrum à confracta oliua, quæ Græcè dicitur [illegible]. Plautus Milit. 3.

-bene, & ego me illi mancupi dabo,
Si vnum epityrum edam apud illum esuriens insane.

Modum cõficiendi epityri docet Cato cap. 11. Columella quoque lib. 12. cap. 47.

EPIVM, Arcadiæ oppidum numeratur à Plinio lib. 4. cap. 6.

Epixenum {ἐπίξηνον} Stipes est, super quem carnes concidere consueuerunt coqui: vnde extat Aristophanium illud,

[illegible] Quo significatur, Si vera non dixero, abscindatur caput mihi. Hæc Cælius Rhodiginus libro 18. capite 5.

EPIZELVS, Atheniensis, qui (vt tradit Herodotus) in pugna Marathonia dum præliabatur, visum monstrum, quod ante se conspiciebat, occidere nisus, luminibus captus perpetuò mansit. Vide Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 20.

EPIZEPHYRII {ἐπιζεφύριοι} Populi in extrema ora Italiæ, quæ olim magna Græcia dicta est, à Locris, qui Crissæum incolunt sinum, originem trahentes. Dicti Epizephyrij, quòd supra Zephyrum promontorium habitarent. Vide Strab. lib. 6.

Epizeuxis {ἐπίζευξις} Combinatio, figura, quum dictio in versu absque medio aliarum combinatur. Virgil. 9. Æneidos,

Me me adsum qui feci. Et apud Terentium in Andria,
O Mysis, Mysis.

Epizygis, Foramen in quod nua ballistæ inseritur. Vitruuius libro 10. cap. 15. & 17.

E P O

Epobelia {ἐπωβελία} Verbum est satis frequens apud Oratores, ex hoc dictum, quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur, quum seni essent oboli in drachma. Erat autem mulcta, quam dependebant actores, qui perperam aliquem in iudicium vocassent, iam essent calumniati. Vide Bud. lib. de Asse.

Epoche, epoches {ἐποχή} Academicorum doctrina, quasi dicas suspensam sententiam, nihilque definientem. quod est, nulla de re pronunciare, nec asseuerare certò. Author Galenus libro De opt. docend. genere.

Epodes, Pisces sunt, de quibus meminit Ouid. in lib. de Ponto, vt testis est Plin. lib. 32. cap. vlt.

Epodos, pen. prod. masc. gen. {ἐπῳδός} ab Epi, id est Post, & Ode, odes. quia liber ille ab Horatio post Odas scriptus est. Post enim quatuor libros Odarum, adiecit librum hunc quintum, quem ob id inscripsit Epodôn. Alij interpretantur genus esse carminis, quum singulis versibus singulæ clausulæ subijciuntur. cuiusmodi sunt apud Horatium. ¶Epodium, ἐπῳδιον, quod odæ accinitur: & ἐφύμνιον, quod hymno accinitur. Vulgò *versiculum* vocant. Budæus. Ausonius epistola secunda ad Paulum,

Dactylicos, elegos, choriambum carmen, epodos,
Socci & cothurni musicam
Carpentis impone tuis. Sidon. In Panegyr. ad Felicem fratrem,
Sermonúmque sales, nouúmque epodon. Carmen est hendecasyllabum. ¶Epodi, inquit Diomedes Grammaticus libro tertio, dicuntur versus quolibet modo scripti, & sequentes clausulas habentes particularem: quales sunt Epodi Horatij, in quibus singulis versibus singulæ clausulæ accinuntur. vt ode 15.

Nox erat, & cælo fulgebat Luna sereno
Inter minora sydera. Et ode 16,
Altera iam teritur bellis ciuilibus ætas,
Suis & ipsa Roma viribus ruit. & quæcunque sunt similes. Dicti autem Epodi [illegible] à partibus versuum, quæ legitimis & integris versibus accinuntur. Hæc Diomedes. ¶Epodos cur hic liber vocetur, ait Muretus in Horatium, non equidem satis intelligo. ac vidi veterem librum, in quo hic quintus Odarum liber inscribebatur.

Quæ ad hanc inscriptionem confirmandam afferuntur à Grammaticis, leuia sanè sunt, & huiusmodi vt nullo negotio refelli possint. De hoc vide Bernardinum Lauredanum in suis ad Ciceronem de Lege agraria commentariis, Mureto subscribentem.

Epolonos dicebant antiqui, quos nunc epulones dicimus. Datum autem est his nomen, quòd epulas indicendi Ioui, cæterísque dijs potestatem haberent. Author Festus.

EPOMEVS {ἐπωμεύς} Collis in medio Pithecusæ insulæ situs, qui per quosdam terræ motus incendia euomuisse traditur, & terram intermediam in pelagus ignes non paucos eiectasse. Vide Strab. lib. 5.

Epomis, epomidis, penult. corr. {ἐπωμίς} Dicitur musculus superiorem humeri partem occupans, vt ostendit Galenus lib. De dissect. venar. ¶Est item vestimenti species, authore Fauorino in Lexico. Vide & Pollucem lib. 7. cap. 13.

EPONA {ἐπόνα} dea quædam olim fuit, equorum curam habens. Sic enim Plutarchus in Parallelis. Prudentius,

Nemo Cloacinæ, aut Eponæ super astra deabus. Iuuenalis,
Solam Eponam, & facies olida ad præsepia pictas. Sic enim legendum contendit Turnebus, non vt hactenus.

EPOPE, Epopes, pen. prod. {ἐπωπὴ Stephano} Corinthiorum arx, quæ & Acrocorinthus dicitur. Epope dicta à verbo Græco ἐποπτεύειν, hoc est inspicere. Illinc enim fertur Sisyphus Iouem cõspexisse Æginam rapientem.

EPOPEVS, Piscator quidam fuit, qui quum à Delphinorum Pompilorúmque, quos sacros pisces esse dicebant, captura abstinere nollet, ab irruente ceto deuoratus periit. Ex Cælio lib. 12. cap. 12.

Epops {ἔποψ} Auicula sordidissima est, eáque cristata, vnde & [illegible] à Græcis appellatur. Latini, à sono quem edit, confictо nomine Vpupam vocant.

Epoptæ {ἐπόπται} in sacris dicebantur mystæ, qui totum iam annum initiati, ad spectanda sacra admittebantur. A verbo ἐποπτεύειν, quod est spectare siue inspicere: vnde & sacrorum inspectionem, ἐποπτείαν Græci appellant.

EPOREDIA {ἐπορεδία Ptolemæo} Salassiorum oppidum in Gallia Transpadana: olim ex Sibyllinorum librorũ oraculo à Romanis cõditum, & Eporediis (eo nomine Galli præstantes equorum domitores sua lingua appellabant) nominatum, vt non obscurè innuit Plin. lib. 4. cap. 17. Hodie *Iuurea*.

Epos, neut. gen. {ἔπος} Latinè dicitur verbum, versus, poema. Martialis libro 12,

Scribebamus epos, cœpisti scribere: cessi. Horat. 1. Serm. satyr. 10,
-forte epos acer
Vt nemo, Varius ducit. Persius robustum carmen dixit. ¶Epos, vt scribit Diomedes, Græcè dicitur carmen hexametron, diuinarum rerum & heroicarum humanarúmque comprehensio. Vide Cælium libro 7. capite 4.

Epoto, epotas, penul. prod. {ἐκπίνω} epotâre, Potando exhaurire. Martialis libro 2,

Quæque Tyron toties epotauere lacernæ. Plin. lib. 28. cap. 14.

Epotare medicamentum. Liu. 8. ab Vrbe. Cic. pro Cluentio, Epoto poculo.

Epotus, pen. prod. Participium {ἐκποθείς.} vt Aqua epota. Ouid. 2. de Remed. amor.

Venenum epotum. Cic. pro Cluentio.

Epotus equus, pro sanguine equi epoto. Martial. lib. 1. Vide Plin. lib. 18. cap. 10.

E P S

Epsethia {ἑψητία} Polluci ima dicitur in pane crusta, sicut superiorem attaragum vocat, vt refert Cæl. Antiq. lect. lib. 16. cap. 12.

E P V

Epulæ, pen. corr. epularum, tantùm pluraliter dicitur {εὐωχία, θοίνη} Cibi ministerio hominum & in nostrum vsum comparati. Cicero 1. de Finib. Nec libidinum, nec epularum, &c. Idem Philip. 3, Vino, & epulis retentus, & alea est: si epulæ potius quàm popinæ nominandæ sunt. Ex Valla.

¶Epulæ, epularum, pro ipso conuiuio etiam accipiuntur, & lautis mensis quæ in conuiuium offerri consueuerunt. Vnde amplissimæ epulæ apud Cæsarem lib. 6. bel. Gal. Cic. pro L. Planco, Sepulcrum L. Catilinæ floribus ornatum, hominum audacissimorum atque domesticorum hostium conuentu, epulísque celebratum est. Virgil. 6. Æneidos, -epulæque ante ora paratæ.
Regifico luxu.

Carmina in epulis cantitata à singulis conuiuis de clarorum virorum laudibus. Cic. de Clar. Orat.

Libationes, epulæque ludorum. Cic. de Arusp. resp. Tui sacerdotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum publicorum.

Cogitationum bonarum epulæ. Cic. 2. de Diuinat.

Discendi epulæ. Cic. in Topic. Translatio est. Pascitur enim non minus animus doctrina, quàm corpus cibo.

Regum epulæ. Horat. 2. Serm. satyr. 2.
Epulæ carnifices. Vide CARNIFEX.
Dulces. Horat. 3. Carm. ode 8.
Geniales. Claud. 2. de raptu Proserp.
Lautiores. Stat. 1. Sylu. 6.
Liberales. Tacit. lib. 15.
Nocturnæ. Lucret. lib. 2.
Regales. Ouid. 6. Metam.
Sacræ. Virgil. 7. Æneid.
Solennes. Tacit. lib. 10.
Tristes, Id est insipidæ. Sil. lib. 3.
¶Accipere epulis apparatis. Vide ACCIPIO.
Accumbere epulis. Vide ACCVMBO.
Adhibere fides ac tibias veterum Romanorum epulis moris fuit. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Adhibere aliquem epulis. Vide ADHIBEO.

Adire

Adire epulas, Id est ad conuiuium. Ouid.1.Amor.eleg.4.
Apponere in epulis. Vide APPONO.
Largius epulas celebrare. Vide LARGIOR.
Primas epulis decerpere noctes. Pers.satyr.5.
Distinguere epulas. Sil.lib.7.
Dare epulas alieni. Virgil.4.Æneid.
Dare ad epulas. Cic.5.de Finib.
Dare leges epulis. Ouid.5.Trist.
Effusi in luxum, & epulas, & nocturnos coetus. Tacit.lib.10.
Mensæ conquisitissimis epulis extruebantur. Cic.5.Tuscul.
Instaurare epulas. Virgil.7.Æneid. Vide INSTAVRO.
Instituere epulas. Sil.lib.15.
Instruere epulas. Vide INSTRVO.
Instructæ epulæ. Seneca Agamemn.10.
Ad epulas inuitare. Vide INVITO.
Grauibus marcere epulis. Claud.in Eutrop.2.
Onerare mensas epulis. Virgil.2.Georg.
Paratæ epulæ luxu regifico. Virgil.6 Æneid.
Ponere epulas. Ouid.4.Fast.
Profusæ epulæ. Cic.pro Murena.
Recipere aliquem ad epulas. Cic.in Topic.
Rimari epulis, pro Pasci epulis, authore Seruio apud Virgilium lib.6.Æneid.
Mens saturata bonarum cogitationum epulis. Cic.1.de Diuinat.
Struere epulas. Tacit.lib.15.
¶ Epulæ, etiam bestiarum cibus quotidianus dicitur. Virgilius 4. Æneidos, -epulásque draconi Quæ dabat.
Tinearum epulæ. Horat.2.Serm.satyr.3,
-cui stragula vestis,
Blattarum ac tinearum epulæ, putrescat in arca.
¶ Epulam, in singulari numero veteres dicere, teste Festo Pompeio.

Epulum, epuli, penult. corr. {[illegible]} significat solenniores cibos: & propriè publicum conuiuium in propatulo numerosis ciuibus exhibitum, siue in dedicatione templi, siue in triumpho, siue in funere, siue ludorum causa, quale imperatores exhibebant apud Romanos, & quale factum esse constat à pluribus qui testamento legauerunt epulum quotannis ad sepulcrum rosis & variis respersum odoribus, pro hæreditatum facultatibus exhibendum. Ex Valla lib.4. Iuuenalis satyra 3, Vnde epulum possis centum dare Pythagoreis. Gellius lib.11, Solenni die Ioui epulum libaretur. Cic.pro Murena, Is quum epulum Q.Max. Africani patrui sui nomine populo Romano daret, rogatus est, &c.
Funebre epulum. Cic.in Vatin. Ita enim illud epulum est funebre, vt munus sit funeris, epulæ quidem ipsæ dignitatis.
Accumbere in epulo. Cic.in Vatin. Qua mente feceris vt in epulo Q.Arij familiaris mei cum toga pulla accumberes.
Dare epulum populo. Horat.2.Serm.satyr.3.

Epulo, pen.corr. epulonis {[illegible]} Vide Bibo, bibonis, in BIBO.
Epulones etiam dicebantur tres, quos Pontifices propter sacrificiorum multitudinem esse voluerút, vt ludorum epulare sacrificium facerent, authore Cicerone lib.3.de Orat. Et Liu.3.bel.Maced. Cic. de Arusp. resp. Patres Conscripti, vósque Pontifices, ad quos epulones Iouis Opt. Max. siquid est prætermissum aut commissum, afferunt, &c.

Epulor, penul.corr. epularis {[illegible]} epulári, Lautè & splendidè edere, aut conuiuari. Liu. lib. 25. Vulgo apertis ianuis in propatulo epulati sunt. Cic.2.de Finib. Quum in voluptate sine qua epulentur.
Hilarè epulatus. Tacit.lib.12.
Ad ipsas excubias epulari. Claud.de nupt.Honorij.
Modicè epulari. Cic. de Senect. Epulabar igitur cum sodalibus omnino modicè, sed erat tamen quidam feruor ætatis.
Saliarem in modum epulari. Cic.Attico, lib.5 96. Vide Saliaris, in SALIO.
Res exquisitissimæ ad epulandum. Cic.4 de Finib. Negat enim tenuissimo victo, id est contemptissimis escis & potionibus maiorem voluptatem percipi, quàm rebus exquisitissimis ad epulandum.
Adimere ius epulandi, Vide ADIMO.
Auibus ferísque epulandum aliquem trahere. Seneca Thyeste, 8.

Epulandus {[illegible]} Participium: vt Corpora epulanda. Ouid.15. Metam.

Epularorius, a, um, Quod aptum est vt in epulis comedatur. Sipont.

Epulatus, pen.prod. {[illegible]} Aliud participium. Cic.2. Tuscul. Post epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse.
Gens epulata nouem dies. Virgil.5.Æneid.

Epulatio, Verbale {[illegible]} Colum.lib.12.cap.3, Quæ ad mensam quotidianam atque epulationem pertinerent.
Epulatio, Idem quod epulum. Lucilius Satyr.lib.14,
Id epulo cibus, atque epulatio Iouis omnipotentis.

Epularis, & hoc epulare, pen. prod. {[illegible]} Quod ad epulas pertinet, vt Epulare sacrificium. Cicero 3. de Orat. Item epularis sermo, Qui fit in conuiuio. Apuleius, Iam illatis luminibus epularis sermo percrebuit.
Accubatio epularis. Cic. de Senectute, Bene enim maiores accubationem amicorum, quia vitæ coniunctionem haberet, conuiuium nominarunt.
Epularis dies dicitur, quo epulum præbetur. Sueton. in Domit. Et Epularis apparatus, vel cœna epularis. Budæus.
Epulares etiam vocabátur qui in sacris epulabantur. Varro, Dum epulares nocte epularentur.

Epulis, epulidis {[illegible]} Dicitur quoties iuxta dentes caro excreuit. Paulus Ægineta paruum abscessum esse ait circa gingiuas, qui nisi discutiatur, suppuratur.

Epulotica {[illegible]} Medicamenta appellantur quæ cicatricem inducunt. Nam [illegible] Græcis est, ad cicatricem perducere. Galenus. Vide & Cæl.lib.3 cap.14.

EPYAXA, Syennesis Cilicum regis vxor, quam in harmamaxa fe-

disse scribit primo [illegible] Xenophon. Vide plura apud eum, & Cæl.Rhod.lib.18.cap.3.

E Q

E Q. Equester ordo, vel Equestris ordinis. E Q. AVR. Eques auratus. E Q. M. SP. POM. Equitum magister Sp. Pomp. E Q. P. Equalis, vel Equestris persona, vel Equus publicus. E Q. R. Eques Romanus.

Equapium, Nonnulli appellauerunt herbam, quam quidam olus atrum nominant, existimantes ita transferri posse Græcam vocem [illegible], quam nomenclaturam apud idoneum scriptorem non facilè reperias: neque [illegible] tam equinum, quàm magnum, aut prægrande apium sonat. Nam [illegible] & [illegible] in compositione sæpe vocabulorum significata introdunt, amplitudinémque & magnitudinem demonstrant. Meminit Gal.de alim.facult.

Equa. Equaria, Equarius, Eques, Equester, Vide EQVVS.

Equiceruus, Animal in Oriente, habens cornua & iubas per collum descendentes vsque ad scapulas, & barbam sub mento, vngulas & corpus ad cerui quantitatem. Vtitur hac voce Aristotelis interpres libris de animalibus.

Equidem, pen. corr. {[illegible]} Coniunctio affirmatiua pro Certé. Cic. de Senect. Equidem non video cur quid ipse sentiam de morte, non audeam dicere vobis. Idem Q.fratri, lib.3.17. Nam mihi vno die tres sunt redditæ, equidem vt videbantur, eodem abs te datæ tempore. Idem Attico, lib.13.182.
Quid ego aruspicum responsa commemorem? possum equidem innumerabilia. Cic.2.de Diuinat.
Quod demiror equidem. Cic. Attico, lib.14.312.
Equidem certè idem sum, qui semper fui. Plaut. Amphit.4.
Certè equidem audieram, &c. Virgil.9.eclog.
Equidem ecastor vigilo. Plaut. Amphit.8.
Equidem ecastor vigilo, & vigilans, id quod factum est fabulor.
Equidem hercle opus hoc facto existimo. Plaut. Merc.15.
Quid cogitem? equidem hercle opus hoc facto existimo.
Equidem pol in eam partem accipióque & volo. Terent. Eun.5.2.
Equidé ego, & ego equidem. Sallust. ad Cæsarem, de Repub. ord.
Idem in Iugurtha, Ego equidem regnum vobis trado firmum, si boni eritis: si mali, imbecillum.
Adhuc equidem valde me pœnitet. Cic. Attico, lib.3.43.
Sic equidem diligentius, sæpiúsque ista loquemur inter nos. Cic.5. de Finib.
Equidem cum verbo secundæ personæ. Pers.satyr.5,
Non equidem hoc dubites amborum fœdere certo
Consentire dies.
Equidem, cum tertia persona coniunctum. Pers.satyr.1,
-per me equidem sint omnia protinus alba.

Equirine, Iusiurandum per Quirinum. Festus.

Equisetis, Herba est in prato aquis inuisa, & fœnisecis haud placens, à similitudine equinæ setæ sic dicta. Vide Plin.lib.18 cap 28.

Equus, Medicis oculorum affectus quidam est, quum nullo tempore manere possint requieti, sed in modum intremiscentium subinde nictant. Author Galen.comment.primo in Prognost. Hippocr.

Equus, equi {[illegible]} Animal notum.
Fabula de ceruo & equo. Horat.1.Carm.ode 10.
Acer equo. Virgil.5.Æneidos,
-sic acer equo turbata petiuit Castra.
Aptus equis. Horat.1.epist.7.
Virtus paterna est in equis. Horat.4.Carm.oda 4,
Fortes creantur fortibus, & bonis.
Est in iuuencis, est in equis patrum
Virtus: nec imbellem feroces
Progenerant aquilæ columbam.
Agitator equorum. Ouid.3. Amor.eleg.2,
O quicunque faues felix agitator equorum.
Anfractus leuioris equi. Valer. 6. Argon. Id est discursus nunc in hanc partem, nunc in illam.
Generosi equi argumenta. Virgil.3.Georg.
Diues equûm. Virgil 9. Æneid.
Domitor equorum. Virgil.7.Æneid.
Moderamen equorum. Ouid.2.Metam.
Proles duellica equorum. Lucret.lib.2.
Fortis equi vis. Lucret.lib.3.
Cui gratior vsus equorum. Virgil.3.Georg.
Solis equi. Ouid.2.Metamorphoseos,
Interea volucres Pyrois, Eous, & Æthon
Solis equi, quartúsque Phlegon.
Equi solis quadriiuges. Ouid.3. Amor.eleg. 2,
Quadriiuges æquo carcere misit equos.
Solis equi radiantes. Ouid.8.epist.
Quum tamen altus equis Titan radiantibus instat.
¶ Acer equos. Ouid.3.Metam. Virgil.4.Æneidos,
-mediis in vallibus acri Gaudet equo.
Æmonij equi. Ouid 2.de Arte amandi,
Æmonios dum vigil optat equos.
Ætherei equi. Ouid.3.de Arte amandi,
Virginis æthereis quum caput ardet equis.
Alatus equus, Id est celer. Sil.lib.6. Ouid.3.Fastorum,
Phœbus, & alatis æthera carpet equis.
Albus equus. Ouid 8 Metam.
Ales equus. Ouid.2.Amor.eleg 11,
Victor Abantiades alite fertur equo.
Alipedes equi. Virgil.12. Æneidos,
Alipedúmque fugam cursu tentauit equorum.
Anheli equi. Ouid.15.Metam. Virgil.1.Georgicorum,
Nósque vbi primò equis Oriens afflauit anhelis. Id est cursu anhelantibus. Seruius.
Arduus equus. Virgil.2.Æneidos,

Arduus armatos mediis in mœnibus astans
Fundit equus.
Asper equus.Ouid.1.Amor.eleg.2,
Asper equus duris contunditur ora lupatis.
Assidui equi.Ouid.6.Metamorphoseos,Assiduis pulsatus equis.
Attriti equi.Propert.lib.3.eleg.5,
Solis & attritis luxerit orbis equis.
Attoniti equi Ouid.23.epist.
-cecidit miserabilis ille
Præceps attonitis per freta raptus equis.
Bellator equus.Ouid.15 Metamorphoseos,
Pressus humo bellator equus,crabronis origo est.
Bipedes equi marini.Valer.1.Argonaut.cùm,
Orion bipedum flatu mare tollit equorum.
Bipedes equi Protei.Virgil.4.Georg.
Cærulei equi Thetidis.Stat.1.Achil.
Cæspitatores equi.Vide CAESPES.
Cornipedes equi.Ouid.1.de Arte amandi. Virgil.7.Æneid.
Curules equi.Vide CVRVLIS.
Discordes equi.Sil.lib.16.
Diuidui equi.Ouid.2.de Arte amandi,
In furias agitantur equæ,spatióque remotos
Per loca diuiduos Amne sequuntur equos.
Durus oris equus.Ouid.2.Amor.eleg.9,
Vt rapit in præceps dominum spumantia frustra
Fræna retentantem durior oris equus.
Eoi equi.Virgil.2.Æneid. Vide EOS.
Feri equi.Horat.1.Serm.satyr.5.
Fugax equus.Ouid.4.epist.
Generosissimus equus.Quintil.lib.5.cap.12.
Ignipedes equi.Ouid.2.Metamorphoseos,
Tunc ferus ignipedum vires expertus equorum
Non metuisse necem.
Impiger.Horat.4 Carm.ode 3.
Iolanis equus.Vide INSIDIS.
Insignis equus.Virgil.10.Æneid.
Insignis phaleris equus.Virgil.5.Æneid.
Intractatus & nouus.Cic.de Amic.Atqui in ipso equo(cuius modò mentionem feci) si nulla res impediat, nemo est qui non eo, quo consueuit,libentius vtatur,quàm intractato & nouo.
Lacertosus equus.Vide LACERTVS.
Luciferi equi.Ouid.epist.12.
Magnanimi equi.Virgil.3.Æneid.
Muti equi.Claud.1.in Ruff.
Nobiles equi.Ouid.3.Amor.eleg.2.
Numidici equi.Vide NVMIDIA.
Optimus equus.Quintil.lib.5 cap.12.
Pauidi equi.Vide PAVIDVS.
Pennatus equus.Vide PENNA.
Equus quammaximè pernix.Vide PERNIX.
Equus primus in certamine.Horat.de Arte poetica.
Publici equi.Plin.lib.33. Vide ORDO.
Puluerei equi,Id est puluerulenti.Valer.4.Argonauticôn,
-ludo voluens quum turma superbo
Pulueream cxultat equis.
Purpurei solis equi.Ouid.20.epist.
-quum iam prope luce peracta
Demere purpureis sol iuga vellet equis.
Rapidi equi.Ouid.9.epist.
Sitque socer rapidis qui tonat altus equis.
Recentes equi.Ouid.2.Metamorphoseos,
-& qua via mane recentes
Excipiuntur equi.
Regalis equus.Claud.4.Paneg.
Equi rosei.Ouid.1.Amor.eleg.8,
-nigri non illa parentem
Memnonis in roseis sobris vidit equis.
Semianimes equi.Virgil.11.Æneidos,
-permisti cæde virorum
Semianimes voluuntur equi.
Strigosus equus.Vide Strigosus,in STRIGILIS.
Supinus equus.Horat.2.Serm.satyr.7,
-aut agitaunt equum lasciua supinum.
Equus tenax.Ouid.3.Amor.eleg.4,
Vidi ego nuper equum contra sua fræna tenacem
Ore reluctanti fulminis ire modo.
Tener equus.Vide paulo pòst,Vetulus equus.
Trepidi equi.Ouid.15.epist.
-qui trepidos à dape vertat equos.
Veloces equi Ouid.8 Metamorphoseos,
-nec fortibus illi
Profuit armentis,nec equis velocibus esse.
Velocissimus equus.Quintil.lib.5.cap.12.
Venator equus.Claud.de nupt.Honorij.
Vetulus equus,cui opponitur Tener equus.Cic.de Amic.Vt equis vetulis teneros anteponere solemus.
Victus equus.Virgil.3 Georg.
Virides equi Neptuni.Claud.6.Paneg.
Volucres equi.Ouid.2.Metamorphoseos,
-arbitrio volucrum raptatur equorum.
Volucer equus,Id est pegasus qui fingitur alatus. Ouid.6.Metam.
-te sensit equum crinita colubris
Mater equi volucris.
Vtiles bello equi.Ouid.14.Metamorphoseos,
Rex fuit vtilium bello studiosus equorum.
¶ Asia equis abundat.Ouid.15.epistola,
Nec minor est Asiæ quàm vestræ copia terræ,
Illa viris diues,diues abundat equis.
Equum accendere stimulis.Vide ACCENDO.
Addere equos.Virgil.3.Æneidos,
Addit equos,additque duces.
Admittere equum.Vide ADMITTO.
Admouere equum.Vide ADMOVEO.
Adornati venatui equi. Tacit.lib.12, Per quietem monet sacerdotes,vt templum iuxta,equos venatui adornatos sistant.
Aduehere equo.Vide ADVEHO.
Aduectus equo.Cic.1.de Diuinat.
Agere siue agitare equum.Vide AGO.
Agitare spumantem equum.Virgil.6.Æneidos,
Seu spumantis equi foderet calcaribus armos.
Anhelantes equi.Seneca OEtheo,9.
Appendere equos.Sil.lib.16,
-nisúsque appendere primos
Panchates animosus equos.
Ardentes equi.Vide ARDEO.
Bello equi armantur.Virgil.3.Æneidos,
Bello armantur equi,bellum hæc armenta minantur.
In equum ascendere. Cic.de Senect. Quum ingressus iter pedibus sit in equum omnino non ascenderat quum equo, ex equo non descendere. Vide ASCENDO.
Aspirare equis.Vide ASPIRO.
Assistere equos.Stat.3.Thebaid.
Attribuere alicui equum.Vide ATTRIBVO.
Cadere de,vel ex equo.Vide CADO.
Calcari equo.Claud.in Ruff. -calcabitur asper
Phasis equo,pontémque pati cogetur Araxes.
Candentes equi.Claud.2.Paneg.
Verbere cogere equum anhelum.Claud.4.Paneg.
Comere equos.Stat.4.Thebaid.
Concitare equum.Vide CONCITO.
Acres equos concutere.Virgil.8.Æneid.
Conscendere equum.Ouid.14.Metam.Vide CONSCENDO.
Consternantur equi.Ouid.2.Metam.
Equi macie corrupti.Vide CORRVMPO.
Corruit equus.Sil.lib.17.
Curare equos.Virgil.8.Æneid.
Decidere equo,vel ex equo.Vide DECIDO.
Eludere instantem equum.Sil.lib.6,
-alatoni Regulus arte regendi
Instantem elusisset equo.
Recentes equi vix enituntur.Ouid.2.Metam.
Exercere equos campis.Claud.de bello Getico.
Exhortari equos.Ouid 5.Metam.
Furentes equos exhortari.Virgil.12.Æneid.
Equos perissos exhortari.Ouid.12.Metam.
Expatiantur equi.Ouid.2.Metam.
Expedire tela, & equos.Liu.lib.2.Decad.4, Quum tela equósque expedissent.
Expeditus in equo.Cic.pro Milone, Obuiam fit ei Clodius expeditus in equo.
Externati equi.Ouid.in Ibin.
Ferocitate exultantes equi.Cic.1.Offic.Vt equos propter crebras contentiones præliorum ferocitate exultantes domitoribus tradere soleant.
Ferus equis auriga.Virgil.1.Georg.
Trinacriis equis ferri.Virgil.5.Æneid.
Fingit equum tenera docilem ceruice magister
Ire viam,quam monstrat eques.Horat.1.epist.13.
Flectere equum serenos.Horat.3.Carm.ode 7.
Frænare equum auro,Id est lupatis aureis,aut fræno aureo.Claud.de Phœnice,3.
Frænati equi.Virgil.5.Æneid.
Fremens equus.Virgil.1.Georg.
Fundere equum.Virgil.1.Georgicorum,
-cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percussa tridenti
Gaudere equis.Horat.de Arte poet.
Ad cursum gignuntur equi.Quintil.lib.1.cap.1.
Malè habitus equus.Gellius lib.4.cap.vlt. Id est macer, & malè curatus.
Hærere equo & in equo.Horat.3.Carm.ode 24,
-nescit equo rudis Hærere ingenuus puer.
Hortari terribiles equos.Ouid.5.Metam.
Immittere equum ad.Vide IMMITTO.
Imperitare equis.Horat.1.Carm.ode 15.
Incitare equos.Vide INCITO.
Indomitus equus.Horat.2.Serm.satyr.2.
Inobsequentes equi.Seneca.Hippol.10.
Insidere equo.Vide INSIDEO.
Insilire in equum.Vide INSILIO.
Equus instratus ornatu regio.Vide INSTERNO.
Interiungere equos.Vide INTERIVNGO.
Inuehi equo.Virgil.3.Georg. Vide INVEHO.
Inuehi Sidonio equo.Virgil.5.Æneidos,
-pulcher Iulus Sidonio est inuectus equo.
Inuectus quattuor equis.Virgil.6.Æneid.
Iungere equos.Virgil.2.Georg.
Iungere equos curru,& ad currum.Virgil.5.Æneid. Et 2.Georg.
Primus Erichthonius currus & quattuor ausus
Iungere equos. Vide IVNGO.
Labans equus.Valer.6.Argon.
Lucentes equi solis.Stat.1.Thebaid.

Mercari equos Horat.1.Serm.sat.2.

Equo merere. Plin.lib.33.cap.1, Vnde mos bullæ durauit, vt eorum qui equo meruissent filij, insigne id haberent, cæteri lorum. Vide MEREO.

Equos obliquare. Stat.11. Thebaidos,
-ille pauentes
Obliquans equos.

Ouantes equi. Claud.2.de Raptu Proserp.
-hæc fatus ouantes
Exhortatur equos, & tartara mitius intrat.

Soluti per campum pascuntur equi. Virg.6.Æneid. Vide PASCO.

Equus patens vulneri. Vide PATEO.

Præteragere equum locum aliquem. Horat.1.epist.15,
Mutandus locus est, & diuersoria nota
Præteragendus equus.

Plaudere equum, Vide PLAVDO.

Præuertere equos. Stat.8. Thebaidos,
Fallit Atys, præuertit equos, currúque citatus Desiliit.

Proculcare aliquem equo. Stat.8. Thebaid.

Vis equorum prorumpit. Lucret.lib.2.

Prospectare equo. Stat.1. Achilleidos, -iam iámque latentes
Erecto prospectat equo.

Prouehi equo. Virg.7. Æneidos,
Quum prouectus equo longæui regis ad aures Nuntius.

Ex equis pugnare. Cic.2.de Nat.deor.

Religati equi. Virg.9 Æneidos,
-& religatos rite videbat
Carpere gramen equos.

Residere equo. Sil.lib.12, -sæpe citato
Dum residet sub casside equo.

Retentare equos. Ouid.2.de Arte amandi,
-vt in cursu modo det fluitantia rector
Lora, modò admissos arte retentet equos.

Rubentes equi Phœbi. Claud.in Gigantomachia,2.

Ruens equus. Sil.lib.7, -fusúsque ruentis
Vulnere equi.

In equo sedere. Cicero 7. Verr. Vt eum nemo in equo sedentem videret.

Senescens equus. Horat.lib.1.epist.2,
Solue senescentem maturè sanus equum.

Spumans equus. Sil.lib.13.

Stans equus. Lucret.lib.4,
Stantis equi corpus transuersum ferre videtur Vis.

Sustinere equos. Cic.4. Academ. Ego enim vt agitator callidus, priùs quàm ad finem veniam, equos sustinebo, eóque magis si locus is quo ferentur equi, præceps erit.

Tollere aliquem in equum. Cic.pro Deiot. Deiotarum quum plures in equum sustulissent, quòd hærere in eo posset, admirari solebamus.

Tonantes equi. Horat.1.Carm.ode 34,
Plerunque per purum tonantes Egit equos.

Transmittere equis fluuium. Cic. Att.lib.16.333, Duo sinus fuerût, quos tramitti oportet, Pæstanus & Vibonensis, vtruoque pedibus, equis transmisimus.

Turbati equi. Virg.9.Æneidos, -conterritus ipse
Turbatis Messapus equis.

Phaethontis equi auroram vehunt. Virg.5.Æneidos,
Expectata dies aderat, nonámque serena
Auroram Phaethontis equi iam luce vehebant.

Vehi in equo. Cic.1.de Diuinat. Quod equus, in quo vehebar, mecum vna demersus rursus apparuerit.

Equo vehi, inquit Festus, flamini diali non licebat, ne si longiùs digrederetur, sacra negligerentur.

Vertere equum. Virg.11. Æneidos,
-versique Latini
Reiiciunt parmas, & equos ad mœnia vertunt. Ouid.1. de Arte amandi,66, -currúque retorto
Auroram versis Phœbus adisset equis. Horat.1.Carm.ode 19,
Et versis animosum equis Parthum dicere.

Vincentes equi. Horat.1.Serm.sat.24.

Citatis volare equis. Claud.7.Paneg.

Volans equus. Stat.2.Sylu.8.

¶ Equus, Stella. Cic.2.de Nat.deorum,
Huic equus ille iubam quatiens fulgore micanti
Summum contingit caput aluo, stelláque iungens Vna. Ex Arato.

¶ Equus Troianus, Prouerb. Cic.pro Murena, Intus intus, inquã, est equus Troianus, à quo nunquam me Consule dormientes opprimemini. De Catilina.

Equis & quadrigis: Id est omni conatu. Cic. ad Qu.frat.lib.2.16, Sic ego qui in isto homine colendo tam indormiui diu, te me hercule, sæpe excitante, cursu corrigam tarditatem, tum equis, tum verò (quoniam scribis poema ab eo nostrum probari) quadrigis poeticis.

Velis, equísque, vt dicitur. Cicero 2. de Offic. Cum his velísque (vt dicitur) si honestatem tueri ac retinere sententia est, decertandum est.

¶ Equus, Machina bellica. Plin.lib.7.cap.56, Equum qui nũc aries appellatur, in muralibus machinis Epeum ad Troiam. Subaudi, inuenisse dicunt.

Equa, equæ. f.g. (ἡ ἵππος.) Plin.lib.11 cap 49. Non ostentabat hermaphroditas subiuges carpento suo equas.

Equa, teste Prisciano lib.7.cap. De datiuo & ablatiuo plurali primæ declinationis, equâbus facit in datiuo & ablatiuo plurali. Idem tradit Valla lib.1.cap.2. Frequenter tamen legimus equis genere fœminino, pro equabus. Varro de Re rustica lib.2.cap.1, In Lusitania ad oceanum in ea regione vbi est oppidum Olysippo monte Tagro, quædam è vento concipiunt certo tẽpore equæ. Sed ex his equis qui nati pulli, non plus triennium viuunt. Colum.lib.6.cap.37, Sic nutritus admissarius equas diligere condiscit. Interdum etiam, quamuis materno lacte sit educatus, potest à tenero conuersatus equis, familiariter earum consuetudinem appetere. De asino admissario loquitur, qui equas init mulorum generandorum gratia. Paulo pòst, Nec tamen teneræ fœminæ committetur. nam nisi prius ea marem cognouit, adsilientem admissarium calcibus proturbat, & iniuria depulsum etiam cæteris equis reddit inimicum. Papinianus D. De vsuris & fructibus & causis. l. Equis per fideicommissum relictis, Post moram fœtus quoque præstabitur, vt fructus: sed fœtus fœtus seruandus, vt causa, sicut partus mulieris. Vlpianus D. De extraordinariis cognitionibus. l. De vsu aquæ, Item de equis alienis à sciente possessis, fœtúque earum.

Doctus equæ pullus. Lucret.lib.3.

Sonus equæ. Ouid.2. Metamorphoseos,
Mox nec verba quidem, nec equæ sonus ille videtur.

Armentalis equa. Vide Armentalis, in ARMENTVM.

Apta quadrigis equa. Horat.2.Carm.ode 16.

Nobiles equæ. Ouid.2. Metamorphoseos,
-herbosóque pascua Nelei,
Nobiliúmque greges custos seruabat equarum.

Potniades equæ. Ouid.in Ibin,
Potniadum morsus subeas, vt Glaucus equarum.

Trima equa. Horat.3.Carm.ode 11,
-latis equa trima campis,
Ludit exultim, metuítque tangi.

Equa equam non amat. Ouid.9. Metamorphoseos,
Nec vaccam vaccæ, nec equas amor vrit equarum.

Equas vento Zephyro concipere. Virg.3.Georg.

Equila, Idem quod Equa. Antiquum. Varr. Lege Mænia, Nemo est tam negligẽs, quin summa diligentia eligat asinum, qui suam saliat equilam. Nonius.

Eques, equitis, pen.corr.com.gen. (ἱππεύς, ἱπποβάτης, ἱππότης, ἱππεύτης.) Qui insidet equo. Plaut. Milit.8,
-iam faxo hic erit:
Neque eques, neque pedes præfectus quisquam tãta audacia est, &c.

Eques. tria genera loquẽdi Latini scriptores vsurpant, eques, equestris ordinis, equestri loco natus. quæ vtrum idem significent, an verò differant, & quatenus differant, considerandum. Eques & equestris ordinis, idem sunt. nam & eques quicunque est, & dicitur, idẽ equestris ordinis, & est, & dicitur: & contrà. quod si eques patre natus est qui nunquam senator fuerit, is equestri loco natus dicitur. sin patre natus est senatore, eques quidem, sed non equestri loco natus. qui porrò, quum eques fuisset, in senatum est allectus, eques non amplius dicitur, sed assumpto nobilioris ordinis nomine, senator. ornamenta tamen retinet equestria, anulum aureum, & equum publicum. itaque M. Cicero, quum equite Romano natus esset, nunquam, postea quàm in senatum peruenit, eques appellatur, sed senator. atque ipse suis in scriptis, quum de ordine senatorio loquitur, nostrum appellat, quũ de equestri, non item. is igitur non eques, neque equestris ordinis, sed senator, & senatorij ordinis iure dicebatur. Ac mihi venit in mentem, quod in quadam epistola scripsit M. Cælius ad Ciceronem: Nostri, inquit, equites, nisi acutius vidissent. nostri, ob eam caussam dixit, quia vterque patre equite Romano natus erat. Potest igitur esse eques equestri loco natus, & eques nõ equestri loco natus. itémque potest esse senator equestri loco natus, & senator non equestri loco natus. cuius verò pater eques fuit, is, si senator factus est, desinit appellari eques, & equestris ordinis: eadem tamẽ retinet insignia, nisi si ea, ignominiæ caussa, notatus à Cẽsoribus amisit. Ex obseruationibus P. Manutij.

Eques, Qui equestrem habet ordinem. Martial.lib.8,
Vescitur omnis eques tecum populúsque, patrésque.

Acies equitum. Tacit.lib.20.

Exercitus equitum. Virg.11. Æneid.

Equitum virtute nomen Romanum victoriam cum laude possidet commodatam. Cic. Antequam iret in exilium.

Turmæ equitum. Horat.2.epist.1.

¶ Aliarius eques. Tacit.lib.12. Vide ALA.

Egregij equites. Iuuenal.sat.10.

Infrænati equites, Vide INFRAENATVS.

Loricati equites, Vide LORICA.

Eques ipso melior Bellerophonte. Horat.3.Carm.ode 12.

Numerosus eques. Claud.in Eutrop.15.

¶ Equitum aciem in collem erigere. Tacit.lib.20.

Inducere equites in pugnam. Vide INDVCO.

Locare equites pro cornibus. Quintil.lib.2.cap.13.

¶ Equites etiam iudices vocabantur, quia iudicum decuriæ ex Equestri ordine deligebantur. Suet. in Cæsare. Ludis Decius Laberius Eques Romanus mimum suum egit: donatúsque quingentis sestertiis & annulo aureo, sessum in quatuordecim ex scena per orchestrã transiit. Budæus.

Decus equitum. Horat.3.Carm.ode 16.

Equites ordini Senatorio dignitate proximi. Cic. pro Cluent.

Quem tu si ex censu spectas, Eques Romanus est. Cic. pro Rosc. Comœdo.

Celsus eques. Stat.1.Sylu.4.

Magnus eques. Horat.Epod.4.

Seuerus eques. Ouid.3.Amor.eleg.7.

¶ Eques, pro ipso equo aliquando ponitur. Virg.3.Georgicorum,
Impositi dorso, atque equitem docuere sub armis
Insultare solo, & gressus glomerare superbos. Vide Gell.lib.18.cap.5. & Macrob.lib.6.cap.vltimo.

Equester, equestris, & hoc equestre (ἱππικός) Quod pertinet ad equitẽ. Sipontinus, Equestrem ordinem medium fuisse constat inter patricios & plebem. Principio equites iudicésque iidem habebantur, &

gestãdi annuli aurei ius eis erat. Postea M. Cic. in Cõsulatu suo Equestre nomen stabiliuit, Senatum et conciliatos, celebrans se ex eo ordine prouectum esse. Ab illo tempore planè hoc tertium corpus in Rep. factum est, cœpitque adiici Senatui, Pop. Rom. Equestrec ordo. Cicero ad Brutum, lib. 11. 16, Equestris ordinis princeps. Idem pro Cluent.

Equestre æs, inquit Festus, quod equiti dabatur.

Agmen equestre. Ouid. epist. 9.

Census equestre. Cic. Q. frat. lib. 1. 2, Ecce supra caput homo leuis ac sordidus, sed tamen equestri censu Catienus.

Copiæ equestres. Cic. 2. de Finib.

Cursus equestres ducere. Virg. 5. Æneid.

Disciplina equestris. Cic. 6. Verr.

Equestri ortus loco Cic. 1. de Lege Agrar.

Pes equestris, Id est equinus. Stat. Thebaid. 2.

Populi equestres. Stat. 3. Sylu. 3.

Prælium equestre. Cæsar 3 bell. Gall.

Pugna equestris. Cic. 7. Verr.

Splendor equestris. Cic. pro Plancio.

Statua equestris. Cic. 6. Philipp. Aspicite à sinistra illam equestrem statuam inauratam.

Turma equestris. Claud. de bello Getico.

EQVESTRIS {[illegible]} Ptolemæo, Sequanorum ciuitas in Gallia: vulgò *Neufchastel.*

Equestria {[illegible]} quatuordecim ordines, in quibus equites sedebant, vocat Seneca de Benef. Equestria omnium Equitum Rom. sunt. Item, Habeo in Equestribus locum: non vt vendam: non vt locem, nõ vt habitem, sed tantum vt spectem.

¶Equestria item pro locis theatralibus equitũ, & modificatis verbis, pro equitibus vsurpauit Petronius, quũ scripsit, Nũquam tamen nisi in equestribus sedeo. Id est, nunquam est mihi res nisi cum iis qui sedent in quatuordecim ordinibus. Sic Turnebus.

Equito, equitas, pen. corr. {[illegible]} equitare, Equo vti. Horat. 2. Serm. sat. 3,

Ludere par impar, equitare in arundine longa. Cic. 2. Tusc. Apud quos autem venandi & equitandi laus viget, qui, &c.

¶Equitare & homo vtens equo, & equus sub homine gradiens, dicebatur. Lucilius nanque vir apprime linguæ Latinæ sciens, equum & currere & equitare dixit his versibus,

Queis hunc currere equum nos atque equitare videmus,

His equitat curritque: oculis equitare videmus,

Ergo oculis equitat. Hæc ex Gellio lib. 18. cap. 5. & Macrob. libro 6. cap. vltimo.

In orbem equitare, Id est in circulum. Ouid. 12. Metam.

In equuleis equitare. Cicero 6. Verr. Iactabit se & in his equitabit equuleis.

Equitare, antiqui dicebant equum publicum merere. Fest. Pomp.

¶Equitare, pro Ostentare, iactare. Cic. in Verrem, Equitabit in his equuleis. Id est se ostentabit, se iactabit: qua in significatione verbo equitandi etiam vsum esse Arnobium Turnebus alicubi scribit.

Equitari, Passiuum {[illegible]} Plin. lib. 8 cap 18, Omnes autem in iis terris iumentorum dorsu funguntur, atque etiam equitantur in prælijs. De camelis.

Equitatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 28. cap. 4, Equitatio stomacho & coxis vtilissima.

Equitatus, huius equitatus, pen. prod. {[illegible]} Equitum manus. Lepid. Ciceroni, Equitatum habet magnum. Cicero pro Font. Magnos equitatus ad ea bella, &c. Claud. de laudibus Serenæ, 22,

-dat Gallia robur

Militis, Illyricis sudant equitatibus vlæ.

Victor equitatus. Tacit. lib. 19.

¶Abducere ab aliquo equitatum. Vide ABDVCO.

Portis exit equitatus. Virg. 8. Æneid.

Instruere aliquem peditatu, equitatu, copiis. Cic. 5. Philipp.

Orbare equitatu, Vide ORBO.

¶Equitatus, Actus equitandi. Plin. lib. 28. cap. 15, ad finem, Fœmina alterutrisque equitatu notum est. Id est equitatione.

Equarius, Adiect. {[illegible]} Quod ad equum pertinet. vt Equarius medicus. Valer. Max. lib. vlt. cap. 16.

Equaria pecuaria. Varro in Procemio lib. 2. de Re rust. ad finem, Quod & ipse pecuarias habui grandes, in Apulia ouiarias, & in Reatino equarias.

Equiferus, pen. corr. {[illegible]} Id est equus non domesticus. Plin. lib. 28. In primis efficax equiferorũ sanguis. Et cap. 10. De equiferis non scripserunt Græci.

Equimentum, equimenti, Merces quæ datur pro admissura equi. Varro, An si equam emisses quadrupedem vt meo asino Reatino admitteres, quantum poposcisses, dedissem equimenti?

Equile, equilis, penult. prod. neut. gener. {[illegible]} Stabulum equorum. Varro libro 2. cap. 7, suadet frænos in equili suspendere. Cato cap. 14.

Equinus, pen. prod. {[illegible]} Adiect. nomen possessiuum. Horat. 1. de Arte poetica.

Humano capiti ceruicem pictor equinam iungere si velit.

Caudæ equinæ pilos vellere. Horat. 2. epist. 1.

Cornu equinum, Id est pes corneus equi. Valer. 5. Argon.

Crista equina. Virg. 10. Æneidos,

Ære caput fulgens, cristáque hirsutus equina.

Iuba equina. Plin. lib. 2. cap. 25. Ouid. 12. Metam.

Neruus equinus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2,

At semel intentus neruo leuis arcus equino.

Pecus equinum. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 7.

Conculcare pedibus equinis. Ouid. 12 Metamorphoseos,

-pedibúsque virum conculcat equinis.

Sanguis equinus. Ouid. 9. epist.

Semiuir occubuit, Lernæiferóque veneno

Nessus, & infecit sanguis equinus aquas.

Equina seta. Cic. 5. Tusc.

Vbera equina. Horat. Epod. 8.

Equisetum, equiseti, pen. prod. ab equus fit: Herba est quæ Græcè [illegible] dicitur: Hoc est, cauda equina. nostri à similitudine setæ equinæ nomen imposuerunt. est enim pilus terræ. Vide Plin lib. 26. cap. 13. *Prelam* vulgus Gallicum vocat.

Equiso, pen. corr. equisonis {[illegible]} Equorum domitor. Varro Tritodice Tithito, Nam vt equus, qui ad vehendum est natus, tamen traditur magistro, vt equiso doceat tolutim incedere. Idem Marcipore, Neque furentem equuleum insanus equiso exhibeat maris fluctibus.

Equisones, Veteres vocabant omnes quibus alicuius rei regimen committebatur: vt Nautici equisones. Nonius.

Equarius, equarij, Substantiuum, Equorum curator. Solinus cap. 57, Alexandri Magni equus Bucephalus dictus, &c. quum ab equario suo aliàs etiã mollius sedaretur, accepto regio stratu neminem vnquam alium præter dominum vehere dignatus est.

Equitabilis, & hoc equitabile, pen. corr. {[illegible]} vt Locus equitabilis, in quo facilè equi inambulare possint. Liu. Opportuna explicandis copiis regio erat, equitabilis, & vasta planities.

Equitium, equitij {[illegible]} Equorum armentum. Vlpian. in l. Plenũ. §. Equitij. D. De vsu & habitatione. Equitij quoque legato vsu, videndúmne & domare possit, & ad vehendum sub iugo vti.

Equitiarius, equitiarij, Equitij custos, vel præfectus. Gallicè *haraßier.* Iulius Firmicus lib. 8. cap. 13, Centauro oriente qui natus fuerit, aut erit auriga, aut equorum nutritor & cultor, vel eorum exercitator, aut mulomedicus, vel equitiarius.

Equuleus, equulei, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} Pullus equinus & nouellus. Cic. Hortensio, Vt fame debilitetur equuleorum nimis effrænata vis. Liu. 3. bel. Punic. Bos equuleum peperit.

Exagitantur tactu equulei fræno meritò. Cic. 3. Tusc.

Equuleus, tormenti genus, Vide ACVLEVS.

Equulus, equuli, penult. corr. {[illegible]} Paruus equus. Cicero lib. 2. de Natura deorum, Omnia in perfectis & maioris ducet esse meliora, vt in equo quàm in equulo, in cane quàm in catulo, in viro quàm in puero.

Equula, equulæ, penult. corr. {[illegible]} Parua equa. Varro, Nemo est tam negligens, qui summa diligentia eligat asinum, qui faciat equulam.

Equio, equit {[illegible]} equire, Coitum equi appetere, sicut suire suis. Plin. lib. 10. cap. 63, Equas domitas 12. diebus equire.

Equiria, equiriorum {[illegible]} Ludi quos Romulus Marti instituit per equorum cursum, qui in campo Martio exercebantur. Festus. Ouid 2. Fastorum,

Ea vero positum permansit equiria nomen.

E R

ER. Erunt, vel Eris, vel Ærarij. E. V. C. O. L. Ære collato. E. V. P. Ære publico.

Eradico, eradicas, penult. corr. {[illegible]} eradicãre, Auellere. Terent. And. 4. 5,

Di te eradicent, ita me miseram territas.

Eradicare aures alterius, pro obtundere narrando aliquid. Plautus. Epid. 9,

-pugnis memorandi meis

Eradicabam hominum aures quando occœperam.

Erado, eradis, penult. prod. erasi, erasum {[illegible]} eradere Notæ significationis. Columel. lib. 3, Postea surculos, quos inserere voles eradito tam altè quàm cuneum demisisti. Idem libro de Arboribus, capite 9.

Albo Senatorio aliquẽ eradere, Id est delere. Tacit. lib. 4, Cæsar Apidium Merulam, quòd in acta diui Augusti non iurauerat, albo Senatorio erasit.

Eradenda elementa praui cupidinis. Horat. 3. Carm. ode 24.

Erasus, pen. prod. Particip. {[illegible]} Plin. in Paneg. Datum est iis qui post edictum tuum in locum erasorum subdui fuerant. Erasorum, id est deletorum è numero eorum qui accipiebãt congiarium. Budæus.

Genæ erasæ. Propert. lib. 4. eleg 8,

Qui dabit immundæ venalia farta saginæ,

Vincet vbi erasas barba pudenda genas.

Timor erasus ex animo. Senec. Thyeste, 6.

ERANA {[illegible]} Ciuitas Græciæ, non longè ab Orchomeno & Mantinea, quam suo iam tempore concidisse, aut vix vllum ipsius apparere vestigium scribit Strab. lib. 3.

ERANA, Oppidum in Amano à Cicerone captum. Cic. 15. Famil. Eranã autem quæ fuit non vici instar, sed vrbis, &c.

ERANA {[illegible]} Vrbs est media inter Pylum & Cyparissiam, circa quã Pamisus amnis effluit, & quam nonnulli Arenam falsò quondã crediderunt. Strab. lib. 8.

Erania pecunia quid, & corruptè hactenus erosa apud Iurisconsultum in l. Creditor. de solut. lectum esse Alciatus ostendit lib Dispunct. 2. cap. 25. Cantanæus apud Plinium scendum, vocem eranos, interpretatur, Exactores collationum, dicẽs se Pollucem, Athenæum, & eos secutum Ammonium interpretari.

Eranthemon {[illegible]} Vnũ ex nominibus anthemi herbæ: sic dictum, quòd vere floreat. De hac vide Plin. lib. 22 cap. 21.

ERANVSA, Insula in Locris Italiæ fronte, de qua Plin. lib. 3. cap. 10.

ERAPHIOTAS {[illegible]} Bacchus dictus est, ab inducenda contẽtione, quoniam vinum iram atque certamen inducit. [illegible] enim contentio, [illegible] ostendere.

ERAPHIVS {[illegible]} Ægypti rex, qui obeliscum vnum posuit sine notis quadragenũm octonũm cubitorum, vt refert Plinius libro 36. cap. 9.

ERASINVS, pen. prod. {[illegible]} Achaiæ fluuius, in sinu Argolico, vt scribit

scribit Mela. In terras subit, rursumque redditur: sicut in Asia Lycus, in Mesopotamia Tigris, Plinio. Ouid 15. Metamorphoseos,

Redditur Argolicis ingens Erasinus in agris. Lege Herodotum lib. 6 vbi de Cleomene.

ERASISTRATVS, pen. corr. {Ἐρασίστρατος} Medicus eximius ex familia Aristotelis natus, in quẽ sæpius inuehitur Galenus. Meminit huius multis in locis Plinius.

ERATA, Nymphæ nomen, quæ Arcados Callistûs filij consuetudine vtebatur, oraculáque Arcadibus ex sacello quopiam, in quod per gradus aliquot ascendebatur, edere solebat, vt scribit Pausanias.

ERATVS, es {Ἐρατώ} Nympha Oceani & Tethyos filia, ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, hoc est ab amore nomen habens.

ERATO, ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, hoc est ab amore nomen habere innuit Ouid. 2. de Arte, hoc versu,

Nunc mihi si quando, Puer, & Cytherea fauete:

Nunc Erato: nam tu nomen amoris habes. Eadem de causa illam in tertio Argonauticôn inuocat Apollonius. Diodorus verò lib. 5. cap. 1. id nominis fortitam Erato ait, quòd docti homines ab omnibus amentur. Fulgentius dictam existimat quasi εὗρον ὅμοιον, hoc est simile inueniens: quia post scientiam & memoriam, iustum est vt aliquid de nostro simile inueniamus. At verò Cornutus ab interrogando & respondendo, id est ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι. hæc enim dum maxime disputantibus & eius facultatis studiosis conuenire videmus. Saltatricem Erato poeta illo versiculo describit: Plectra gerens Erato saltat pede, carmine, vultu. Quin & ipsam saltandi rationem inuenisse, Græci quidam prodidere: alij musicum. At Proclus qui in Hesiodum commentarios reliquit, poeseos ei inuentionem attribuit. Eadẽ & Thamyræ mater perhibetur, qui amatoria primus cecinit.

Arcades Erato inter Musas non connumerant: sed vatem quampiam fuisse aiũt, quæ Arcadi Callistûs filio nupserit, & per eam mortalibus Pana oracula dedisse.

ERATO, pen. corr. {Ἐρατώ} Vna musarum ab amore dicta: quòd præsit his qui amoris face rapiuntur. Virgil. 10. Æneid. Nonnunquam pro Calliope ponitur, vt Virg. lib. 7. Æneidos,

Nunc age qui reges Erato, &c. Seruius.

ERATOSTHENES, pen corr. Cyrenæus, Aristonis Chij & Callimachi poetæ discipulus, Plato minor à quibusdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecæ regiæ. scripsit præter philosophiam poemata, historias, Astronomica, de sectis dialogos. Author Suidas. Quintil. lib. 1. cap 1.

ERATVM {Ἔρατον} Vrbs Sabinorum, quam vicum potius quàm vrbem censeri debere tradit Strab. lib. 5.

ERATYRA {Ἐράτυρα} Illyrici ciuitas, imperio Cadmi nepotum & Hermiones aliquando subiecta. de qua vide Strab. lib. 7.

ERAVISCI, Pannoniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 25.

E R C

ERCINIA {Ἑρκύνιος δρυμός} Multis syluis nomẽ peculiare, sed apud Germanos maximè, quæ apud Græcos Orcinia dicitur. Ab Heluetiis ad Nemetum, Taurinorúmque fines protenditur, & ad Dacos & Danubium: inde ad alias gentes. Alij scribunt Hercynia. Eius meminit Cæsar lib. 6. bel. Gal. Vide HERCYNIA.

Erciscor, ercisceris {ἑρκίζω} erscisceri, Verbum compositum à coercendo & ciendo. Festus, Erctum quod fit inter consortes, vt in libris legum Romanarum legitur. Erctum à coercendo dictum: vnde & Erciscundæ & erciscitum. vocatum est autem à ciendo. Hactenus Festus. Vnde Erciscundæ familiæ iudicium dicitur, quod fit in bonorum diuisione. Alij ab ἑρκίζειν, quod intersepire & diuidere significat, deduci contendunt: ideoque aspirandum dicunt. Potius Erciscor tertiæ coniugationis, quum legamus Erciscundæ participium vt dicundæ, legundæ, quod idem in secunda coniugatione non fit.

Verbis erscisceri. Cic. 1 de Orat. Vide Strebæum, qui non probat Erciscere, legítque Herciscere.

Postulare aliquem familiæ erciscundæ Cic pro Cecinna.

Erciscundi Stoici. Seruius in illud lib. 3. Æneidos,

· animámque sepulchro

Condimus. Legimus, inquit, in sexto, insepultorum animas vagas esse: & hunc Polydorum constat non legitimè sepultum fuisse. Ritè ergo reddita legitima sepultura, redit anima ad quietem sepulchri, quàm Stoici erciscundi, id est medium sequentes, tam diu durare dicunt, quandiu durat & corpus. Paulo pòst, Ideò autem Stoicos medium sequi diximus, quia Plato perpetuam dicit animam, & ad diuersa corpora transitum facere statim pro meritis vitæ prioris. Pythagoras verò non μετεμψύχωσιν, sed παλιγγενεσίαν esse dicit, hoc est redire, sed post tempus.

Erctum, pro Arctum ab Arceo dixerant veteres. Festus.

E R E

EREBINTHEVS Dionysius {Ἐρεβίνθιος Διόνυσος} in contumeliam & derisum dicebatur (quod & in prouerbium transiit) à cicere videlicet legumine, vel à pudendo, quando id vtrunque ἐρέβινθος indicat. Hesychius ἐρεβίνθινος Διόνυσος vsurpat pro eo qui nullius rei bonæ sit, nec dignus: iuxta (inquit) prouerbium, Cicerinum ius, quum tamen ad multa medici vtantur. Sunt qui Erebinthium Dionysium ideò dictũ putent, quòd ex leguminibus ab antiquis conficeretur, sicut zythum Ægyptiorum, celia Hispanorum, ceruisia Gallorum: qui potus, inopia vini repertus fuit in his regionibus quæ minus vitem ferunt.

Erebinthus {ἐρέβινθος} Legumen est flatuosum, copiosi nutrimenti, aluo mouendæ habile, ciendæ vrinæ idoneum, lactis & seminis generando aptum: prolicit verò & menses. Vide plura apud Galen. lib. 6. de simpl. medic. facult.

EREBINTHVS {Ἐρέβινθος} Insulæ nomen, apud Plin. lib. 5. cap. vlt. Collocat autem eam in Bithynia vltra Heracleam.

Erebus, Erebi, m gne. {Ἔρεβος} Festus Pompeius, Erebum Virgilius interdum obscuritatem quandam esse describit apud inferos, quũ ait,

· imas Erebi descendit ad vmbras. Interdum flumen eiusdem loci dicros,

· & magnus Erebi tranauimus amnes. Varro verò Erebo natam noctem ait. Vnde est & illud, Erebo creata fuscis crinibus Nox te inuoco. Hactenus Festus. Cic. de Nat. deor. Amor, dolus, metus, labor, inuidentia, fatum, senectus, mors, tenebræ, miseria, querela, gratia, fraus, pertinacia, parcæ, hesperides, somnia, quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.

Deæ Erebi, Furiæ. Senec. Octau. 17.

Regina Erebi, Proserpina. Ouid. 5. Metam.

Profundi Erebi ripa. Stat. 1. Thebaid.

Sedes imæ Erebi. Virg. 4. Æneid.

Vmbræ imæ Erebi. Virg 6 Æneid.

Erebeus, pen. prod. Adiectiuum {ἐρέβειος} Ouid. in Ibin, Pectoráque vnuernni Erebeæ felle colubræ.

ERACTASVM, Delubrum Neptuni in Achaia, cuius hoc fertur memorabile, vt aqua in puteo flante Austro fluctuet, cæteris verò perflantibus ventis iaceat immota. Vide Alex. ab Alex. lib 6. cap. 2.

Erectus, Vide ERIGO.

ERECHTHEVS {Ἐρεχθεύς} Rex Atheniensis: cuius filiæ virginee mortem pro patria contempsisse dicuntur. Cic. pro Sext. Mortem quam etiam virgines Athenis, regis opinor Erechthæi filiæ, pro patria contempsisse dicuntur: ego vir Consularis tantis rebus gestis timerem?

Arces Erechtheiæ, Athenæ. Ouid 8 Metam.

EREMBI {Ἐρεμβοί} Populi in Arabia, qui prærupta saxa nudi inhabitant. Author Strab. lib. 16.

Eremigo, eremigas, pen. corr {ἐξερέσσω} eremigâre, Enauigare, emetiri. Plin. lib. 2. cap 67, Ciera Caspium quoque multa Oceani littora explorata, paruoque breuius, quam totus hinc aut illinc Septentrio eremigatus.

Eremodicium {ἐρήμη δίκη} Vadimonium desertum dicitur à Demosthene. Vnde non verbo eremodiciũ dicitur, quod in Pandectis, tit. de Minoribus, in l. Au præter. §. Idem in eremodicius. & C. de iudiciis. l. Properandum §. Sin autem. hermodicium corruptè legitur. Dicitur quasi desolatum ac desertum, seu desertio causæ, absentia, seu negligentia partium facta. Budæus.

Eremus, eremi, pen. prod. f g. {ἔρημος} solitudo. vnde Eremitæ, pen. prod. dicti, qui eremum, hoc est locum solitarium, religionis ergò incolunt.

Erepo, erepis, pen. prod. erepsi, ereptum {ἀνέρπω} erepere, Difficulter loca aspera & edita scandere: tanquam opus sit erepere minus quàm ambulare. Plaut. Aulul. 10,

Foras lumbrice, qui sub terra erepsisti modò. Varr. 3. de Re rust. cap. 15. Ne ex ea erepere possit. Horat. 1. Serm. sat. 5.

Ereptor, Ereptio, Ereptus, Vide ERIPIO.

ERESICHTHON {Ἐρυσίχθων} Vide ERYSICHTHON.

ERESI {Ἐρεσοί} Populi in Æolide, Rhyndaco amni finitimi, vt scribit Plin. lib. 5 cap. 30.

ERESOS, Insula in Chio, de qua Plin. Restant Eresos, Pyrrha, & libera Mitylene annis D. potens. Hæc ille lib. 5. cap. pen.

Eretria, Genus cerussæ, quæ terræ suæ nomen habet, qua præcipuè vsus fuisse dicitur Parrhasius. Plin. lib. 35. cap 6.

ERETRIA, æ, pen. corr. {Ἐρέτρια} Oppidũ est Eubœæ insulæ, circa quod effoditur terra in medicinæ vsu præstantissima, quam ab ea Eretriam vocant. Eius Dioscorides duas facit species, vnam vehementer albã: alteram ad cineris colorem vergentem. Plin. etiam Eretriam terram inter pictorum colores enumerat lib. 35. cap. 6. Huius vrbis meminit & Homer. 2. Iliad. in Catalogo nauium.

Eretriacus, a, um. vnde Eretriaci philosophi. Cic. 2. Acad. Eretriaci philosophi à Menedemo Eretriate sic appellati, qui & Megarici. Horum, vt idem inquit, omne bonum in mente positum, & mentis acie, qua verum cerneretur. Vide 4. Acad.

ERETVM, pen. prod. {Ἠρητόν} Vicus Sabinorum supra Tyberim. Virg. 7. Æneid. Ereti manus omnis, &c.

EREVTHALION {Ἐρευθαλίων} Viri proprium, quem Nestor interemit, dicitque illum cum miraculo corporis, tum excellentia armorum præcipuum in bello Pyliorum & Arcadum fuisse.

E R G

Erga {εἰς, πρός, ἐπί} præpositio, accusatiuo casui seruit, & pro in, vel contra, aut aduersus sumitur. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1, Ego omni officio, ac potius pietate erga te, cæteris satisfacio omnibus. Terent. Heaut. 1. 2,

Timet omnia, patris iram, & animum amicæ se erga vt sit suæ, &c.

Affecti erga amicum simus eodem modo quo erga nosmetipsos. Cic de Amicitia.

Animos eorũ, apud quos agitur, cõciliari quammaximè ad beneuolẽtiam, cum erga oratorem, tum erga illum, pro quo dicet orator. Cic. 2. de Oratore.

Facere erga aliquos aliquid. Cic. 2. de Nat. deor.

Beneuolentiam erga aliquos habere. Cic. 1. Offic.

Officium & studium erga propinquum habere. Cic. pro Quint.

ERGAMENES, nis, Rex fuit Æthiopiæ, qui quũ in Meroe Iouis sacerdotes adeò superstitione impleßent animos, vt nonnunquam misso nuntio necem regi Æthiopiæ demandarent, nullo detrectante, aut mandatum iussionémve abnegãte, et audita & nuntio, sacerdotes omnes occidit, & sacerdotium sustulit. Testis Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 8

ERGASTERIA, orum {ἐργαστήρια} Vicus insignis inter Pergamum & Cyzicum, quadringentis & quadraginta stadiis à Pergamo distans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit, ab officinis videlicet metallorum. Celebratur hic vicus à Galeno lib. 9. Simplic. medicam.

Ergasterium, rij {ἐργαστήριον} Officina vbi aliquid operantur, vt est in Decretis dist. 44, Nulli clerico liceat tabernam aut ergasterium habere.

Ergastulum, pen. corr. (ἐργαστήριον, δεσμωτήριον) Locus in quo mancipia deteriora in vinculis opus facere cogebantur, vt metallarij serui solent, vt sit Budæus. Iuuenalis sat. 8,
Quid facias talem sortitus Pontice seruum?
Nempe in Lucanos, aut Tusca ergastula mittas. Accipitur interdũ pro ipsis mancipiis quæ in custodia alligabantur. Iuuen. sat. 14,
Quem miré afficiunt inscripta ergastula. Varro, Misitque mox eò nuntium, qui tota ergastula donaret libertate. Liu. 2. ab Vrbe. Columel. lib. 1. cap. 6, Optimè solutis seruis, cellæ meridiem æquinoctialem spectantes fient. Vinctis quàm saluberrimum subterraneum ergastulum plurimis, sitque id angustis illustratum fenestris. Cic. pro Cluent. Interfectores damnatus est, manus incidit, & apud eum fuit in ergastolo.

Compedes & ergastula. Cic. pro Rabirio perduel. reo, Quum Saturninus Capitolium teneret, armatus esset vnà C. Glaucia, C. Saufeius, etiam ille ex compedibus, atque ergastulo Gracchus.

Soluere ergastula. Brutus Cic. lib. 11. 13. Quicunque sit, ergastula soluit, homines arripuit, cõstitit nusquam, priusquam ad vada venit.

Ergastulus, ergastuli, pen. corr. (δεσμοφύλαξ, ἐργαστηρ) Custos poenalis loci. Lucilius, lib. 15, Non ergastulus vnus, & alius iudicem apposuit, vt nemo sententiam liberè magis, quàm ergastulus dicere possit. Nonius.

Ergastularius (ὁ τοῦ ἐργαστηρίου, δεσμωτηρίου ἐπιστάτης) Qui præest ergastulo & mancipiis. Vnde Colum. lib. 1. cap. 8, docet quomodo mancipia ab ergastulariis tractari debeant.

ERGASTELVS, Nomen viri proprium. Tortelin.

Ergata, ergatæ, pen. corr. Machina est tractoria, axe recto, quæ non brachiorum ductum, sed ambientibus & obnitentibus vectiariis versatur. Ea mirè facit ad exoneranda nauigia, prægrandibus saxis, quæ manus humanæ multæ non possint, onusta. Vulgò vocant *vn Singe.* Vide Vitruuium lib. 10. cap. 4.

ERGAVSCA (Ἐργαουΐκα) Oppidum Hispaniæ Tarraconensis, in tractu Vasconum, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Plin. quoque lib. 3. cap. 3, Ergauicenses populos enumerat in eodem Hispaniæ tractu.

ERGETIVM (Ἐργέτιον) Oppidum Siciliæ, cuius incolæ dicuntur Ergetini, quorum meminit & Plin. lib. 3. cap. 8.

ERGINVS, Tyrannus fuit, qui ab Hercule ex Mynyis Orchomeni vrbe extrusus, & postea extinctus fuit.

¶ Erginus, Thraciæ fluuius, authoribus Plinio & Pomponio Mela lib. 2. in descriptione Thraciæ.

Ergo (οὖν, τοιγαροῦν, τοίνυν) Illatiua siue completiua coniunctio: & minoribus cõclusionibus competit: ponitúrque in principio pro itaque. Plaut. Amphit. 4. Virg. 2. Æneidos,
Nos abiisse rati, & vento petiisse Mycenas:
Ergo omnis longo soluit se Teucria luctu. Cic. de Amic. Ergo hoc proprium est animi bene constituti & lætari bonis rebus, & dolere contrariis.

Tace dum tabellas pellego. C. ergo quin legis? Plaut. Pseud. 3.

Ipsus inquam Carmides sum. S. ergo ipsusne es? Plaut. Trin. 13.

Tibi ergo. Terent. 5. 2.
D. Mihine? S. tibi ergo.

Quid ergo est? Primùm magnitudo periculi, &c. Cicero pro Quintio.

Ergo, dum nullum fastiditur genus, in quo eniteret virtus, creuit imperium Romanum. Liu. 4. ab Vrbe.

Ergo etiam pretium aliquanto quàm cætera grauius atque atrocius fuit. Liu. 2. ab Vrbe.

Non ergo. Vide NON.

Num ergo is excæcat nos aut orbat sensibus? Cic. 4. Acad.

¶ Ergo, tertio loco positum. Liu. 1. ab Vrbe, Nec manere ergo, nec transire ausus.

¶ Ergo, productè, inquit Festus, idem quod χάριν, hoc est gratia, quum scilicet gratia intelligitur pro causa. Virg. 6. Æneidos,
Illius ergò
Venimus, & magnos Erebi tranauimus amnes. Vide Seruium in hunc locum. Cic. Att. lib. 3. 65, Siquid contra alias leges eius legis ergô factum sit. Idem de Optimo gen. Orat. Eum donari virtutis ergô, beneuolentiæque.

¶ Ergo, pro Et sanè: vt sit confirmandi nota, non cõcludendi. Cic. pro Quintio, Ergo hercule cuius bona ex edicto possidentur, huius omnis fama & existimatio cum bonis simul possidetur. Ibidem. Qui locus igitur absentis defendẽdi procuratori primus datus est? quum proscribebas. Ergo affuit, non passus est. Plautus in Epidico, Act. 3. scen. vltima,
PER. quæ te intemperiæ tenent?
Quas tu mihi tenebras cudis? quin fidicinam
Producturus iubes? PHILIPP. hæc ergo est fidicina:
Hic alia nulla est. Idem in Bacchid. Act. 2. scen. vltima,
LYD. Non hic placet mihi ornatus. PIST. nemo ergo tibi
Hoc apparauit: mihi paratum est, cui placet.

Ergolabus, pen. corr. (ἐργολάβος) Operarius, manceps, operarum redemptor. ἐργολαβέω, opus faciendum conduco, operam loco, rem perficiendam suscipio, redempturas facio, & inde lucrum facio: ἐργολαβία, merces ex labore, manualis operatio, redemptio operis, & cõductio, vel locatio. In Codice Iustiniani, tit. de Monopoliis, Ædificiorum quoque artifices, vel ergolabi, aliorúmque diuersorum operum professores, penitus arceantur pacta inter se componere, vt ne quis quod alteri commissum sit opus impleat, aut iniunctam alteri sollicitudinem alter intercipiat. ¶ Ergolabi etiam ab Oratoribus dicti sunt sycophantæ & quadruplatores, quæstui delationes habentes, qui compendia sua comparant ex alienis dispendiis, atque calamitatibus: Interpretes etiam & sequestres, qui iudiciis corrumpendis, aut eiusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locant. Cic. sequestres appellat.

E R I

Eria (ἠρία) Græcis sepulchra dicuntur, vt Theocriti interpres scribit in Pharmaceutria, ποτὶ τὸ Λυκωπείδα τῶ τάφω ἠρία, id est ob ea quæ mortuis iniicitur terra, quam vocãt ἔρα. ¶ Sunt qui Eria opinentur dici, non surrecta, sed iacentia sepulchra. Plura Cælius lib. 17. cap. 30.

ERIBOEA (Ἐρίβοια) Macedoniæ vrbs Ptolemæo, vulgò *Pressa.* ¶ Eriboea item dicitur Iuno, Mercurij nouerca, apud Homerum libro 5. Iliad.

Ericæum, Tertium genus mellis vocatur, minimè probatum, & syluestre. Conuehitur post primos autumni imbres, cum erice sola floret in syluis, ob id arenoso simile. Plura Plin. lib. 11. cap. 16.

ERICATES, pen. prod. Viri cuiusdam Lycaonij nomen, à Messapo Turni comite interfecti, vt Virgilio placet 10. Æneidos,
Cedicus Alcathoum obtruncat, sacrator Hydaspem
Messapus Cloniúmque, Lycaoniúmque Ericatem.

Erice, erices, pen. pro. siue Erica, ericæ: siue Eria, vel eris, f. g. (ἐρείκη) Frutex non multum à myrice differens, colore rorismarini & penè folio. Plin. lib. 24. cap. 9.

ERICTHONIVS, idem Erichthonius (Ἐριχθόνιος) de quo sic Seruius scribit, Vulcanus impetrato à Ioue Mineruæ coniugio, illa reluctante, effectum libidinis proiecit in terram: inde natus est puer draconteis pedibus, qui appellatus est Erichthonius, quasi de terra & lite procreatus. nam ἔρις, est lis, & χθὼν, terra. Hic ad tegendam pedum fœditatem iunctis equis vsus est curru, quo tegeret sui corporis turpitudinem. Virg. 3. Georgicorum,
Primus Erichthonius currus, & quatuor ausus
Iungere equos: rapidísque rotis insistere victor. Idem fuit Athenarũ rex, & argenti inuentor secundum Plinium. Vide Hyginum.

Domus Erichthea. Ouid. 6. Fast.

Populus Erichthonius, Athenienses. Propert. lib. 2. eleg. 6.

ERICHTHO (Ἐριχθὼ) mulier Thessala, multis veneficiis famosa. De qua abunde Lucanus lib. 6. De hac & Ouidius in epistola Sapphus,
Illuc mentis inops, vt quam furialis Erichtho Impulit.

Erichthonius (Ἐριχθόνιος) Vide ERICHTHONIVS.

ERICIS, portus Ptolemæo, Liguriæ oppidum, Plinio Delphini portus. Vulgò *Finus port.*

ERICVSA (Ἐρικοῦσσα) Vna ex septem insulis Lipareis, quam ab arbustis vocatã, & ad pascua prorsus omissam tradit Strab. lib. 6. Meminit & Plin. lib. 3. cap. 9.

ERIDANVS, pen. corr. (Ἠριδανὸς) (inquit Seruius) Solis filius fuit: hic à patre impetratum currum agitare non potuit. Et quum eius errore mundus arderet, fulminatus, in Italiæ fluuium cecidit: & tunc à luce ardoris sui Phaethon appellatus est, & pristinum nomen fluuio dedit. Vnde mista hæc duo nomina inter Solis filium & fluuium inuenimus. Postea eius sorores, flendo in populos arbores versæ sunt. Hæc Seruius, explicans illud Virgilij in 6,
Inter odoratum lauri nemus, vnde supernè
Plurimus Eridani per syluam voluitur amnis. Eridanum in cœlo etiã Aratus esse dixit, stellam Arieti proximam. Cic. in Arato. Vide Higynum.

Auratus Eridanus gemina cornua. Virg. 4. Georg.

Maximus Eridanus. Ouid. 2. Metam.

Sacer Eridanus. Silius lib. 12.

Gurgite sydereo subterluit Oriona. Claud. 4. Paneg.

Fluuiorum rex Eridanus. Virg. 1. Georg.

Venetus Eridanus. Propert. lib. 1. eleg. 12.

Erigeron, pen. corr. Herba, à nostris vocatur senecio: erixaginis specie, & mollitia cauliculis subrubicundis: nascitur & in tegulis & in muris. Nomen hoc Græci dederunt, quia vere canescit. Caput eius numerosa diuiditur lanugine. Hæc Plin. lib. 25. cap. 13. A quibusdam pre aspirationem scribitur. significat autem vox ipsa vernum senem, quòd citò in pappum & lanuginem abeat. Vulgus vocat *du senegon.*

Erigo, erigis, pen. corr. erexi, erectum (ἀνορθόω, ἐγείρω) erigere, Ab ex & rego, significat eleuare. Cic. pro Rosc. Amer. Quem simul atque arrigi, statim homo se erexit.

Abiicere & Erigere, contraria. Cic. 1. de Legib. Nam quum cæteras animantes abiecisset ad pastum, solum hominem erexit, & ad cæli, quasi cognationis domicilijque pristini conspectum excitauit.

Erigere ad gloriam & efferre. Cic. Antequam iret in exilium, Nã me quem paulo ante fortuna erexerat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, populus tribuit honorem: eundem Tribuni furor exagitatus depulit ad calamitatem.

Extollere caput, & se erigere. Cic. pro Plancio, Vbi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa ciuilibus extollere iam caput, & aliquando recreata se erigere debebat?

Erigere ad spem, & in spem. Cic. pro Domo sua. Ciuitatémque fractam malis, mutam, debilitatam, abiectam metu, ad aliquam spem libertatis, & pristinæ dignitatis erexit. Liuius 10. bel. Pun. Iis sermonibus mollitus regis animus, erectúsque in spem propinquam sublato Syphace, &c.

Erigere in gradus. Colum. lib. 8. cap. 15.

¶ Erigere aciem. Liu. 3. ab Vrbe, Hunc ducem securi, nequicquam reclamantibus Tribunis, in cliuum Capitolinum erigunt aciem.

Erigere aculeos iudicum in rem, in vitia, in mores, in tempora. Cic. pro Cælio.

Erigere afflictum. Cic. pro Lege Manilia, Diffidentémque rebus suis confirmauit, & afflictum erexit, perditúmque recreauit.

Aliquem erigere, Ad diuitias & honores extollere. Ouidius ad Pisonem,
Mecœnas tragico quatientem pulpita gestu Erexit Varum.

Animum erigere, & spem afferre. Cic. 5. Philipp. Atque vt oratio Consulum animum meum erexit, spémque attulit non modò salutis conseruandæ, verùm etiam dignitatis pristinæ recuperandæ.

Erigere animos. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11, Quamobrem P. C. erigite animos, retinete vestram dignitatem.

Erigere animum, & respirare à metu. Cic. pro Cluent. Qui nunc primùm post illam flammam, aliorum facto & cupiditate excitatam, spe vestræ æquitatis erigere animum, & paulum respirare à metu cœpit.

Animum

Animam demissum & oppressum erigere. Cic. pro Cluent.

Erigere animos ad audiendum. Cic. 4. Acad.

Erigitur animus expectatione rerum bonarum. Cic. 2. de Leg.

Artes erigere. Stat. 3. Sylu. 1.

Erigere aures, & animum attendere. Cic. 3. Verr. Quo tempore igitur aures iudex erigeret, animúmque attenderet.

Caput expergefactum erigere. Lucret. lib. 5.

Erigere caudam falcatam in sublime. Plin. lib. 16. cap. 51.

Erigere omnium cupiditates, & acuere industriam. Author ad Herennium, lib. 4. Nam quam res probabiliores, tum hominum studia ad imitandam alacriora reddit, imò erigit omnium cupiditates, & acuit industriam.

Erigere expectationem alicuius. Plin. epist. 156. Erexi expectationem tuam, quam vereor ne destituat oratio in manu sumpta.

Fumus erigitur ad sydera. Virg. 9. Æneid.

Gradum erigere, Id est altius tollere, vt solent qui ascendunt cliuū aliquem. Silius lib. 3.

Quóque magis subiere iugo, atque euadere nisi
Erexere gradum, crescit labor.

Iras erigere. Silius lib. 4.

Tantus semifero Cheyxus sub pectore murmur
Torquet, & horrisonis vlulatibus erigit iras.

Iubam erigere. Senec. Hippol. 10.

Cærulea taurus colla sublimis gerens
Erexit altam fronte viridanti iubam.

Mentem erigere, Forti animo esse. Lucanus lib. 8.

-erige mentem,
Et tua cum fatis pleras direxeret.

Erigere mentes auresque, & attendere. Cic. pro Sylla, Erigite mentes auresque vestras, & me de inuidiosis rebus, vt ille putat, dicentem attendite.

Oculos erigere. Ouid. 4. Metam.

Ad nomen Thisbes oculos in morte grauatos Pyramus erexit.

Cic. pro Sext.

Patriam erigere, Id est celebrem reddere. Claud. 8. Paneg.

Pectus erigere. Stat. 1. Achil.

Erigere & recreare afflictam & perditam prouinciam. Cicero 5. Verrin.

Rempublicam erigere. Cn. Magnus Domitio, in Epist. ad Atticū, lib. 8. Possumus etiam nunc Rempublicam erigere, si communi consilio negotium administrabimus.

Erigere scalas ad mœnia & ad murum. Liu. 2. bel. Maced.

Se erigere. Cic. 2. de Orat. Paululum se erexit, & addidit historiæ maiorem sonum vocis vir optimus Crassi familiaris Antipater, &c.

Se erigere, & ab omni solicitudine abstrahere. Cicero pro Deiotaro, Non dubito quin tuis literis, quarum exemplum legi, quas ad eū Tarracone huic Blesamio dedisti, se magis etiam erexerit, ab omníque solicitudine abstraxerit.

Erigere se, & confirmare. Cic. Qu. frat. lib. 1. 3. Erige te & confirma si quæ subeunda dimicatio erit.

Erigere & parare se ad. Cic. 10 Orat. In quo aut conciliatur auditor, aut erigatur, aut paret se ad discendum.

Exurgere, & erigere se. Cic. 2. de Leg. Agrar. Hæc quæ procul erant à conspectu imperij, non solùm afflixerunt, sed etiam nequando recreata exurgere atque erigere se possent, funditus, vt dixi, sustulerunt.

E partibus infernis sese erigere. Cic. 2. de Nat. deorum,

Hic sese infernis è partibus erigit hydra. Ex quodam poeta.

Contumacius se erigere. Quint. in Proœm. lib. 6. Sed vel propter hoc nos contumacius erigemus.

Serpens erigitur. Ouid. 15. Metam.

Te iam series vsúsque laborū Erigit. Lucan. lib. 2. Id est euehit ad summam nobilitatem.

Studia prima se erigunt ad imitationem condiscipulorum. Quint. lib. 2. cap. 3. Non excidit mihi, scripsisse me in libro priore, quum potiorem in scholis eruditionem esse, quàm domi dicerem, libentius se prima studia, tenerósque profectus ad imitationem cōdiscipulorum, quæ facilior esset, erigere.

Syluas erigere. Id est ligna in pyram extruere. Lucan. lib. 7.

Pontus in scopulos vndas erigit. Lucan. lib. 5.

Vultum erigere. Ouid. 14. Metamorphoseos,

-illa diu vultum tellure moratum Erexit.

Vultus erexit rubicunda Phœbe. Seneca Hippol 6.

¶ Erigi. Cic. 4. Acad. Erigimur, altiores fieri videmur, humana despicimus, cogitantésque supera atque cælestia, hæc nostra exigua & minima contemnimus.

In aliquem erigi. Ouid. 12. Metam.

In digitos erigi. Quintil. lib. 5. cap. 3.

Sub auras erigi. Virg. 8 Æneid.

Contra aliquem erigi Stat. 8 Thebaid.

Bonis erigi. Cic. 2. de Finib. Sed vt his bonis erigimur, quæ expectamus, sic lætamur his quæ recordamur.

Erectus, Participium (ἀνεγηγερμένος.) Cic. 1. de Orat. Hæc igitur & horum similia iure suæ ciuitatis ignorātem, erectū & celsum alacri & prompto ore, ac vultu huc atque illuc intuentem, &c.

Erectus expectatione. Liu. 2. ab Vrbe, Quum plebs in foro erecta expectatione staret.

Ardens & erectus ad libertatem. Cic. 4. Philipp. Ego vos ardentes & erectos ad libertatem recuperandam adhortabor.

Celsus & erectus. Cic. 2. de Nat. deor. Primùm eos humo excitatos, celsos & erectos constituit, vt deorum cognitionem cælum intuentes capere possent.

Liber & erectus. Horat. 1. epist. 1.

Atqui fortunæ te responsare superbæ
Liberum & erectum præsens hortatur & optat?

In auras erectus. Silius lib. 4. -erectus in auras
It sonipes. Ouid. 3. Metam.

In spem erectus. Tacit. lib. 17.

Alacer & erectus animus. Cic. de Senect.

Erectus animus, & minimè perturbatus. Cicero ad Atticum, libro 2. 39.

Magnus animus & erectus. Cic. pro Deiotaro.

Capillo erecto euolare ex aliquo loco. Author ad Herennium libro 4.

Erectus horret crinis. Senec. Herc. OEthæo, 6.

Cristæ erectæ. Silius lib. 7.

In armos erectus equus. Stat. 6. Thebaid.

Mens erecta. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Pectore erecto ambulare. Claud. 1. in Eutrop. de simio.

Proræ erectæ. Statius. 1. Thebaid.

Pyra sub auras erecta. Virg. 4. Æneid.

Status erectus & celsus. Cic. 10 Orat.

Erecta in arcem via. Liu. 4. ab Vrbe, Perfosso à castris mōte, erectā in arctum via est.

Erectum votum. Stat. 6. Thebaidos,

Quem vinci haud quisquam, sæuo nec sanguine tingi
Malit, & erecto timeat spectacula voto. Erecto voto, Id est suspenso fauore propter incertum victoriæ exitum.

Vultus erectos ad sydera tollere. Ouid. 1. Metam.

Erectus, Nomen ex participio ([illegible].) Cic. ad Brutum, 10. Erectior Senatus erat non sententijs solùm nostris, sed cohortationibus excitatus.

Minor & Erectior, contraria. Claud. de Aponi balneis, 5.

Animi erectus, Id est erectu & excelso animo. Sil. lib. 13.

ERIGONA, pen. corr. (Ἠριγόνη) filia Icarij, & soror Penelopes: quæ patrē suum à rusticis ebrijs occisum ita luxit, vt seipsam præ dolore suspenderit. Sed miseratione deorum mutata fuit in cæleste signum, quod Virgo dicitur. Virg. 1. Georgicorum.

Qua locus Erigonem inter, Cheláśque sequentes
Panditur. Vide Hyginum.

Flebilis Erigone. Stat. 11. Thebaid.

Erigonen à Baccho compressam fuisse in vuam mutato docet Ouid 6. Metamorphoseos,

Liber vt Erigonen falsa deceperit vua.

Erigoneius, Adiect. (Ἠριγόνειος) vt Canis Erigoneius. Ouid. 5. Fast. Id est Canis, sydus cæleste. Vide Hyginum.

ERIGON (Ἐρίγων) Fluuius, qui multis acceptis amnibus ex Illyricis montibus, & à Lyncistis, & Brigibus & Deuriopis, alijsque compluribus in Axium irrumpit. Verba sunt Strab. lib. 7.

ERIGONVS, Pictor insignis, de quo Plin lib. 35. cap. 11, de picturis agēs, Nanque Erigonus, inquit, tritor colorum Nealcæ pictoris in tantum ipse profecit, vt celebrem etiam discipulum reliquerit Pasiam, fratrem Æginetæ fictoris. Hæc ille.

ERIMANTHVS, & ERIMANTHEVS. Vide ERYMANTHVS.

Erinacius, Vide HERINACIVS.

Erineon (ἐρινεόν) Græci vocant caprificum. Vnde & vrbs in Doride, à caprifico dicta est Erineum, vt author est Strabo.

ERINEOS, Achaiæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 5.

ERINNA, vel Erinne, es (Ἤριννα) Teia, vel, vt alij volunt, Lesbia aut Telia, poetria fuit, carmine illustris, Sapphus contemporanea, ac, vt nonnullis placet, amica. Scripsit autem Elacatem, Æolica & Dorica lingua versibus trecentis. Decem & nouem annorum mortuam virginem seruor. Meminit huius Eustathius in nauium catalogo apud Homerum: cepetit in temporibus Eusebius. In Erinnam elegans est apud Græcos epigramma, cuius hi duo sunt postremi versus,

Σαπφὼ δ' Ἠρίννας ὅσσον μελέεσσιν ἀμείνων,
Ἤριννα Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις. Id est quàto Erinna in Lyricis Sappho præstantior, tanto Sapphus gloriam Erinna hexametris præcellit. Meminit & Propertius Elegiarum secundo, vbi inquit,

Et sua cum antiquæ committit scripta Corinnæ
Carmináque Erinnes non putat æqua suis.

ERINNYS (Ἐριννύς) Furia infernalis: dicta quòd humanam corrumpat mentem. Huius genitiuus est Erinnyos & Erinnyis, Latinè, & per syneresim Erinnys: accusatiuus Erinnya & Erinnyn, in plurali Erinnes, & Erinnyes.

Crudelis Erinnys. Stat. 8. Thebaid.

Fera regnat Erinnys. Ouid. 1. Metam.

Feralis Erinnys. Lucan. lib. 10.

Flammifera Erinnys. Senec. Herc. fur. 11.

Horrifica Erinnys. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Protinus exarsit, nec tempora distulit iræ,
Horrificámque oculis, animóque obiecit Erinnyn.

Improba Erinnys. Sil. lib. 13.

Insana regnat Erinnys. Ouid 11. Metam.

Nocturna Erinnys. Valer. 3. Argon.

Pronuba Erinnys. Cornelia Pompeij vxor lamentando, sortem suam detestatur in Coniugis fuga, apud Lucan. lib. 8.

Sæua Erinnys. Seneca Octauia, 4.

Tristis Erinnys. Virg. 2. Æneid. Senecæ Octauia, 1.

Succincta anguibus vltrix Erinnys. Senec. Octauia, 5.

¶ Ciuilis Erinnys. Furor belli ciuilis. Lucan. lib. 4.

Patriæ communis Erinnys. Virg. 2. Æneid. De Helena.

Atræ Erinnyes. Ouid. 11. epist.

Erinus (ἔρινος.) Plinius libro 23 cap. 7, Herba, inquit, quam Græci Erinon, vocant, reddenda est in hoc loco propter gentilitatem. Palmum alta est, cauliculis quinis, ferè ocimi similitudine, flos candidus, semen nigrum, paruum, quod tritum cum melle Attico, oculorum epiphoris medetur. Manat lacte multo, & dulci: herba perquam vtilis aurium dolori, nitri exiguo addito. Folia resistunt venenis. Hæc Plinius. Cæterùm Galenus hanc herbam non Erinum, sed Echinon appellat, vt videre est libro 6. Simplic. vbi de hoc differit.

Eriophorus, Theophrasto teste, Bulbi genus est circa ripas amnium nascens, cuius inter summam corticem, eamque partem qua vescuntur, lanea natura est, ea qua mapalia, vestesque quædam conficiuntur. Refert Plin. lib. 19. cap. 2.

Erioxylon, penult. prod. neut. gen. ([illegible]) Lana est seu lanugo xyli. Vlpian. in Lege Sicut lana legetur. D. de Legatis tertio, Lana legata etiam leporinam lanam & anserinam & caprinam credo contineri, & de ligno, quam Græci [illegible], hoc est ligneam lanam appellant.

Eripha, Equæ nomen Marmacis cuiusdam, qui primus ventis Hippodamiæ procus, antéquealios ab OEnomao occisus est. Sed & equas eiusdem iugulauit, Eripham nimirum & Parthemam, quas postea iussit sepeliri. Vide Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 21.

ERIPHEA ([illegible]) Veneficæ & fascinatricis cuiusdam nomen fuit, de qua vide Erasm. in Adag.

Eriphia, Herba est, septem lanuginosis ramulis apij modo foliata, purpureo flore, & eo quidem pectini, semine fabaceo, totidem radiculis quot ramis. Hanc Magi prodidere in auena scarabeum habere, sursum deorsúmque decurrentem cum sono hædi: vnde & nomen accepit. Vide Plin. lib. 24. cap. 18.

ERIPHYLE, pen. prod. ([illegible]) Vxor Amphiarai, & soror Adrasti. Hæc accepto monili aureo latentem maritum prodidit Polynici: cum quo in prælium proficisci coactus, hiatu terræ periit: cuius filius Alcmeon postea matrem occidit, & est Orestis furore correptus. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij 6. Æneidos,

His Phædram, Procrinque locis, mœstámque Eriphylen,
Crudelis nati monstrantem vulnera cernit. Cic. 1. de Inuen.

Dicimus etiam Latinè Eriphyla, Eriphylæ. Cic. 6. Verr. Eriphylam accepimus in fabulis ea cupiditate, vt quum vidisset monile, vt opinor, ex auro & gemmis, pulchritudine eius incensa salutem viri proderet.

Eriphylæus, Adiect. ([illegible]) Stat. 4. Thebaidos,

Sic Eriphylæos aurum fatale penates
Irrupit, scelerúmque ingentia semina mouit.

ERIPHVSA ([illegible]) Insula vna ex Æoliis. Strab. lib. 6.

Eripio, eripis, pen. corr. eripui, ereptum ([illegible]) eripere, Est vt ait Pomponius Iurisc. de manibus alicuius quidpiam auferre per raptú. Terent. Heaut. 4. 2.

Crucias bolum tantum mihi ereptum tam subitò è faucibus. Eripio (inquit Valla lib. 5.) quoties habet eam accusatiuo datiuum, ferè in malam partem accipitur. vt Eripuisti mihi omnes bene viuendi facultates. Quoties vero ablatiuum cum præpositione à vel ab, siue abs, plerunque in bonam. vt Eripuisti me à periculo. interdú in malam. vt Eripuisti à me filiam. Terent. 4. 3.

Vnus est dies dum argentum eripio.

Eripi & euolare ex insidiis aliquorum. Cic. pro Murena, Qui locus est Iudices, quod tempus, qui dies, quæ nox, quum ego non ex istorum insidiis ac mucronibus nó solúm meo, sed multo etiam magis diuino consilio eripiar atque euolem?

Eripere & Relinquere, opposita. Ouid. 6. Metamorphoseos,

Multáque vt eripias, multo mihi plura relinques.

A morte contra fatum aliquem eripere non posse. Cicero 2. de Diuinatione.

Ab igne eripere aliquid. Ouid. 8. Metam.

Eripere de. Cic. 7. Verr. Siqua vis istum de vestra seueritate eripuerit. Id est liberauerit.

Eripere aliquem ex custodia. Cic Bruto, 6.

Eripere ex omni impetu vrbem & conseruare. Cic. pro Archia, Populi Romani laus est, vrbem amicissimam Cyzicenorum eiusdem consilio ex omni impetu regio ac totius belli ore ac faucibus ereptá esse atque conseruatam.

Ex periculo aliquem eripere. Cicero pro Cluentio. Cæsar 4. bel. Gallici.

Per carmen & herbas aliquem eripere furiis. Ouid. 15. Metam.

Humeris suis aliquem per flammas eripere. Virg. 6. Æneidos,

Illum ego per flammas & mille sequentia tela
Eripui his humeris, medióque ex hoste recepi.

Per tela, per ignes aliquem eripere. Virg. 2. Æneid.

¶ Curis eripere aliquem. Valer. 4. Argon.

Damno eripere. Ouid. 11. Metam.

Dolis alicuius aliquem eripere. Ouid. de Arte amand. lib. 3.

-Phrixon & Hellen
Diceris Inûs eripuisse dolis.

Domino aliquem eripere. Ouid. 8. Metam.

Flammis eripere. Ouid. 2. Metamorphoseos,

-natum flammis vteróque parentis
Eripuit. De Phœbo, qui Æsculapium ex cæso vtero matris iam rogo impositæ seruauit.

Colla turpi iugo eripere. Horat. 2. Serm. sat. 19. Id est repellere à se seruitutem.

Iugo se eripere luctantur sonipedes. Seneca Hippol. 10.

Equi colla iugo eripiunt. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Consternantur equi, & saltu in contraria facto
Colla iugo eripiunt, abruptáque loca relinquunt.

Letho eripere res alicuius. Virgil. 5. Æneidos,

-da flammam euadere classi
Nunc pater, & tenues Teucrum res eripe letho. Acyrologia est, inquit Seruius.

Letho se eripere. Virg. 2. Æneidos,

Eripui (fateor) letho me, & vincula rupi.

Eripere agnum lupo. Plaut. Pœnulo, 11.

Hærentes aduerso litore naues eripere. Horat 2. Serm. sat. 3.

Litibus implicitum eripere. Horat. in Arte poet.

Moræ se eripere, Non esse in mora, Festinare. Horat. 3. Carm. ode 29.

Lepus eripitur morsibus canis. Ouid. 1. Metam.

Morti aliquem eripere. Virg. 12. Æneidos,

Accelera, & fratrem, siquis modus, eripe morti.

Malis aliquem eripere. Virg. 6. Æneid.

Eripere aliquem tormento. Plin. epist. 87.

¶ Aliquem in medio versantem turbine lethi eripere. Catul. in Argonaut.

Eripere aliquem domo. Terent. Adelph. 2. 1.

Domo me eripuit: verberauit.

Eripere alicui aliquid per oppressionem. Terent. Adelph. 2. 2.

Hoccine illo dignum est? hoccine incipere Æschinum,
Per oppressionem vt hanc mihi eripere postulet?

Adimere, & eripere. Cic. pro Rosc. Amer. Quum ademerit nobis omnia quæ nostra erant propria, ne lucem quoque hanc, quæ communis est, eripere cupiat.

Eripere & extorquere. Cic. 2. de Lege agrar. Id totum eripere vobis, atque è manibus extorquere conatus est.

Eripi & surripi. Cic. in Parad. Quanti est æstimanda virtus, quæ nec eripi nec surripi potest.

¶ Alimenta alicui eripere. Ouid 9. Metamorphoseos,

-sæuóque alimenta parentis Antæo eripui.

Eripere alicui amicum. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. Eos qui mihi amicum eripuerunt, carpendo me, efficere conari, ne quos velim diligam?

Animam. Ouid. 6. Metamorphoseos,

Quin animam hanc (ne quod facinus tibi perfide restet) Eripis?

Membris alicuius animam eripere. Ouid. 15. Metamorphoseos,

Constitit alma Venus nulli cernenda, suíque
Cæsaris eripuit membris, nec in aera solui
Passa recentem animam, cælestibus intulit astris.

Annos eripuere mihi Musæ, Id est ætatem meam consumpsi in literarum studiis Claud. 8. Paneg.

Arbitrium secreta loquendi alicui eripere. Ouid. 4. Metamorph.

-famulæ discedite, neve
Eripite arbitrium matri secreta loquendi.

Auxilium solitum alicui eripere. Virg. 9. Æneidos,

-bis Iuppiter ipse Auxilium solitum eripuit.

Nubes eripiunt cælum ex oculis. Virg. 1. Æneidos,

Eripiunt subitò nubes cælúmque diémque
Teucrorum ex oculis, ponto nox incubat atra.

Eripuit à nobis regiam causam. Cic ad Lentulum, lib. 1. 5. Sed vereor ne aut eripiatur a nobis regia causa, aut deseratur.

Eripere alicui conspectum Senatus. Cic. pro Rabir. Post. Vos obsecro Iudices, vt Senatus huic optimo viro, quo nemo melior vnquam fuit, nomen equitis Rom. & vsuram huius lucis, & vestrum conspectum ne eripiatis.

Consulatum alicui. Cic. 2. de Finib. Vt adolescentulus eriperes P. Syllæ Consulatum.

Eripere se ex crimine. Terent. Phorm 2. 2.

Quid ages? P. quid vis, nisi vt maneat Phanium, atque ex crimine hoc Antiphonem eripiam, &c.

Curas. Ouid. de Remed. amor. lib. 2.

Dolorem eripere aut minuere consolatione. Cic. Att. lib 9. 173.

Vagina eripere ensem. Virg. 4. Æneid. Et in 10.

Facultatem. Cic. ad Appium, lib. 5. 3. Quam facultatem siquis casus eripuerit, mea tamen in te omnia officia constabunt, non secus ac si te vidissem.

Ferrum vagina eripere. Virg. 6. Æneid.

Fidem alicui, Derogare fidem. Ouid. 15. Metamorphoseos,

-nisi vatibus omnia Eripienda fides.

Formam. Virg. 9. Æneidos,

Mortalem eripiam formam, magníque iubebo
Æquoris esse deas. De nauibus Æneæ, quas Cybele mutauit in deas marinas.

Fugam. Virg. 2. Æneidos,

Eripe nate fugam, finémque impone labori. Id est Accelera, raptim fac. Seruius.

Imperium semestre. Cæs. 1. bel. Ciuil.

Eripere se ex infamia. Cic. 5. Verr.

Anni iocos eripuere Horat. 2. epist. 2.

Singula de nobis anni prædantur euntes
Eripuere iocos, venerem, conuiuia, ludum,
Tendunt extorquere poemata.

Ius. Plaut. Rud. 18. -ius meum ereptum est mihi.

Laudem. Cic. 2. Tusc. Quamobré hortor omnes qui facere id possunt, vt huius quoque generis laudem iam languenti Græciæ eripiát, vt perferant in hanc vrbem.

Libertatem. Plaut. Capt. 6.

Ex sinu parentum liberos. Cic. 7. Verr.

Linguam alicui, Id est euellere. Ouid. 2. Fast.

Lucem. Cic. 4. Acad. Nam quid eum facturum putem de abditis rebus & obscuris, qui lucem eripere conetur?

Lucem eripere, & noctem quandam rebus offundere. Cicero 1. de Nat. deor. Multis etiam sensi mirabile videri eam nobis potissimum probatam esse philosophiam, quæ lucem eriperet, & quasi noctem quandam rebus offunderet.

Tenebræ lucem eripiunt. Silius lib. 10.

Mentem. Hirtius lib. 4. bel. Alexandrini, Terror hominibus mentem consiliúmque eripit.

Mentem confusam alicui eripere. Virg. 2. Æneid.

Eripere se à miseria. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 13. Nulla ratione ab illa miseria se eripere posset. Hoc est eximere.

Mortem alicui eripere. Id est moriédi facultaté. Senec. Thebaid. 1.

Oculis ocsa eripere. Senec. Thyeste, 8.

Necem eripere. Stat. 3. Thebaid.

Flammæ eripiunt noctem. Silius lib. 11.

Notitiam alicuius rei alicui eripere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10.

Nubé, quæ mortales hebetat visus, alicui eripere. Virg. 2. Æneid.

Oculos. Terent. Adelph. 3. 2.
Eripiet quiuis oculos citius mihi quàm, &c. Horat. 1. Serm. sat. 5.
Ignis opes partas eripit. Tibul. lib. 1 eleg. 4.
Eripere ea vrbibus ornamenta. Cic. 7. Verr.
Orationem ex ore alicuius. Plaut. Merc. 4.
Orationem ex ore tu quidem mihi eripis, tace.
Oscula. Horat. 1. Carm. ode 13.
Pacem, Vide PAX.
Potestatem aliquid faciendi. Cic. de Amic. Cæs. 1. bel. Ciuil.
Præmia eripere. Ouid. 5. Metam.
Pudicitiam. Cic. pro Milone, Pudicitiam quū eriperet militi Tribunus militaris in exercitu C. Marij propinquus eius imperatoris, interfectus ab eo est cui vim afferebat.
Rates ab infamis æquoribus eripere, Id est seruare à naufragio. Horat. 4. Carm. ode 8,
Clarum Tyndaridæ sydus ab infimis
Quassas eripiunt æquoribus rates.
Respiramen, iterque eripere animæ. Ouid. 15. Metam.
Responsiones vno verbo. Plaut. Mostel. 8.
Eripit interdum, modò dat medicina salutem. Ouid 2. Trist.
Sanguinem vitámque. Cic. pro Quintio, Non pecuniam modò, verumetiam hominis propinqui sanguinē vitámque eripere conetur.
Sensus omnes alicui eripere. Catul. epigr. 48.
Spem nuptiarum. Terent. Heaut. 4. 3. Cic. 4. in Catil. Eripit etiam spem, quæ sola hominem in miseriis consolari solet.
Eripere tempus cibi. Cels. lib. 2. cap. 8.
Tempora certa alicui rei eripere. Horat. 1. Serm. sat. 4.
Timorem alicui. Cic. 1. in Catil.
Vires omnes animo somnus & alea eripiunt. Ouid. 1. de Remed. amor.
Eripere vi ab aliquo virginem. Terent. Eunuch. 4. 6.
Vitam. Cic. pro Lege Manil. Vos vitam ereptam negligetis?
Per crimina vitam alicui eripere. Ouid. 2. Fastorum.
-eripiam, dixit, per crimina vitam.
Vocem ab ore loquentis eripere. Virg. 7. Æneid.
Voluntatem alicui. Cic. 3. Verr. Eripias tu voluntatem mortuis, bona viuis, ius omnibus.
¶ E complexu patriæ conspectúque aliquorum se eripere. Cicero pro Sextio.
Te hinc eripe. Senec. Medea. 7.
Posse loqui eripitur. Ouid. 1. Metam.
Vin eripiam quin hoc potius velis. Horat. 2. Serm. sat. 2.
¶ Eripere, simpliciter vsurpatum, pro De periculis eripere. Virgil. 3. Æneidos,
Hos Helenus scopulos, hæc saxa horrenda canebat,
Eripite ô socij, pariterque insurgite remis.
¶ Tune hinc spoliis indute meorum Eripiare mihi? Virgil. 12. Æneid.
Honor eripitur. Ouid. 2. Fast.
Currendi vires eripiente metu. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Ereptus, Participium ([illegible]) Cic. pro Rosc. Amer. Ipse assiduitate, consilio, authoritate, diligentia perfecit, vt S. Roscij vita erepta, de manibus sectorum, sententiis iudicum permitteretur.
Ab vndis ereptus. Virg. 1. Æneid.
In primis annis ereptus. Valer. 6. Argon.
Per medios ignes ereptus. Propert. lib. 1. eleg. 20.
Fato ereptus. Virg. 2. Æneid.
Fluctibus ereptus. Horat. 4. Carm. ode 8.
Humanis ereptus. Curtius lib. 10. De Alexandro mortuo.
Oculis ereptus. Ouid epist. 10.
Periculis ereptus. Virg. 3. Æneid.
Pugnæ ereptus. Silius lib. 17.
Ruinis alicuius ciuitatis ereptus. Virg. 3. Æneid.
Thalamis alicuius fœminæ ereptus. Id est liberatus illius coniugio. Seneca Medea, 1. De Iasone & Medea.
¶ Amor ereptus. Propert. lib. 2. eleg. 9,
Tantus in erepto sæuit amore dolor.
Erepta coniux. Virg. 3. Æneid.
Fata erepta. Stat. 3. Thebaid.
Honor dolo ereptus alicui. Virg. 5. Æneidos,
Ereptúmque dolo reddi sibi poscit honorem.
Ius ereptum restituere. Ouid. 1. Fast.
Iuuenta prima fato erepta alicui. Virg. 7. Æneid.
Laus erepta alicui. Senec. Herc. OEtheo, 7.
Littora erepta. Silius lib. 7. Id est ab hostibus occupata.
Locus ereptus. Ouid. 4. Trist. eleg. 2.
Merces erepta laborum Lucan. lib. 1.
Munera erepta ruinis alicuius ciuitatis. Virg. 1. Æneidos,
Munera præterea Iliacis erepta ruinis Ferre iubet.
Pellis erepta iuuenco. Virg. 11. Æneidos,
Cui pellis latos humeros erepta iuuenco
Pugnatori operit.
Rarus erepta campis deserta profundo. Silius lib. 3.
Regnum alicui ereptum. Lucan. lib. 5.
Sensibus ereptis mens excidit. Catul. epigr. 61.
Solatia sibi erepta lugebant Nymphæ. Claud. in Præfat. lib. 2. de Raptu Proserp. 1.
Stirps erepta. Mortua. Ouid. ad Liuiam,
Vidimus erepta mœrentem stirpe sororis.
Ereptum tempus ex summis occupationibus. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. Ita distinebar, vt vix huic tantulæ epistolæ tempus habuerim, atque id ereptum ex summis occupationibus.
Venia scelerum erepta populo nocenti. Lucan. lib. 4.
Virginitas erepta. Virg. 12. Æneid.
Voluptas vrbis alicui erepta. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9.
¶ Ereptus, Mortuus. Ouid. ad Liuiam,
Obuia turba ruit, lacrymísque rigantibus ora
Consulis erepti publica damna refert.

Ereptor, ereptôris, Verbale, Qui eripit. Cic. pro Quintio, Iste, homo acerrimus, bonorum possessor, expulsor, ereptor.
Ereptor ciuitatis. Cic. pro Domo sua ad Pontif.
Tyrannus atque ereptor libertatis. Cic. pro Sextio.
Ereptio, onis, Verbale. Cic. in Verr.
Eris, huius eris, Nomen est herbæ in Ægypto nascentis, aro similis, nisi quòd minor est, & minoribus foliis ac radice, quæ tamen grādis oliuæ magnitudinem implet. Hermolaus.
ERIS ([illegible]) Fluuius, quem antea Cleanio vocauere, labitúrque supernè de Apenninis collibus, & agro Vestino, præter vicum Fregellas, clarissimam olim vrbem. Excurrit autem in Lucum sacrum, quem magnis honoribus Minturnenses celebrant, oppidū incumbentem. Ex Strab. lib. 5.
ERISICHTHON, huius Erisichthonis, pen. corr. ([illegible]) vir fuit Thessalus, qui quum Cereri nemus consecratum, præcipuè verò quercum vnam in qua Nympha quædam habitabat, succidisset, irata Ceres, famem ad eum misit: quæ toto exhausto patrimonio, eò coegit etiam, vt membra propria absumeret. Fabulam habet Ouidius 8. Metamorph.
Erisma, Vide ANTERIS.
Erismæ, Pilæ sunt ædificiorum, quæ prorumpūt ab imo, mox gradatim contrahuntur. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 18.
Eristalis, Gemma est, teste Plinio, quæ quū candida sit, ad inclinationes rubescere videtur. Vide eundem Plin. lib 37 cap. 10.
Eristici ([illegible]) Dicti sunt sophistæ quidam. Duo enim genera Sophistarum fuerunt olim, vnum simile Oratoribus, qualis Gorgias Leontinus fuit: alterum simile Dialecticorum, eorum qui Eristici vocabantur, à quibus Eristicis Dialectica profecta videtur, si Laertij authoritas id vt credamus mereretur, quod mihi quidē videtur. Hos autem Sophistas, qui concertationes consectabantur, in libello contra Sophistas insectatur Isocrates, sed & alteros quoque, qui ciuiles orationes amplectebantur. Ita Turnebo.
Erithacus ([illegible]) Auis est solitaria, formam & colorem mutans cum nomine. Nam hyeme tantùm Erithacus, æstate Phœnicurus appellatur, à puniceo caudæ colore. Author Plin. lib. 10. cap. 29. Theod. ex Aristotele Rubeculam vertit.
Erithales ([illegible]) Herba est semper virens, quæ alio nomine Sedum siue Semperuiuum minus appellatur. Vide Plinium libro 25. cap. 13.
Erithræ ([illegible]) Serui libertati donati à Lacedæmoniis dicti sunt, vt refert Alex. Genial. dier. lib. 3 cap. 20.
ERITHYNI ([illegible]) Duo sunt scopuli, qui nunc Erythri vocantur, à colore sic nominati, quorum meminit Homer. in Catalogo nauium. Vide Strab. lib. 12.
Eritius. Machina est militaris infestis vndique horrens telis, vt aculeis echinus. Sallust. Suáque ingenia & axe vincti orbes per pronū incitabantur, axibúsque eminebant in modum eritij militaris veruta binum pedum. Turnebus.
Eritudo, Seruitudo. Festus.
Eriuo, eriuas, pen. prod. eriuâre, Riuis factis educere, euacuare. Plin. lib. 17. cap. 26, Cæterùm maiore in parte orbis etiam pluuias Autumni aquas eriuari conuenit.
ERIUNIUS Mercurius ([illegible]) Cognominatus, quòd valde prosit hominibus ad lucra: [illegible] enim valde vtilis interpretatur. Aristophanes in Ranis inducit Euripidem & Æschylum de Tragœdia certantes, vbi & Eriunij Mercurij mentionē facit. Meminit & Phurnutus, [illegible], id est à iuuando dictum scribens.

E R O

ERO ([illegible]) Puella formosissima fuit ex Sesto Thraciæ vrbe, ad Hellespontum sita, & Veneris sacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adolescens, noctu eius causa Hellespontum solebat traiicere. Verùm quum aliquando nimio amatæ desiderio, mari tempestatibus agitato se commisisset, viribus destitutus submersus est. Huius cadauer quū fluctuum impulsu Sestum esset delatum, Ero doloris impatientia ex editissima sese specula in mare præcipitauit. Vide Musæum, qui horum amores elegantissimo carmine exequitur.
Ero, eronis. Erones, inquit Turnebus, texta quædam sunt storiarum & tegetum more, in quibus interdum pauperes dormiebant, & fruges reponebantur: sed & vasa sic viminea vocabantur, tegetibus similia & cophinis: [illegible] à Græcis dicuntur. Hæc obsignabimus, subdit idē, testimonio interpretis Terentiani, cuius hæc verba sunt, Phormio nō à formula, sed phormione dicitur sparteo, quem nos eronem dicimus triuialiter & pro consuetudine. Vetus criticus eronem interpretatur [illegible]. Ex his quod in Vitruuio, Plinio, & Iurisconsultis berones vel perones quidam legunt, Turnebus erones legendum contendit. Tu videris.
Erodius, Auis est quæ in coitu sanguinem exudat: quæ ex causa argumentantur impositum nomen [illegible]. nam ear quandoque sanguinem dici. Ciconiam putat Suidas, aut Ciconiæ similem: dictámque quòd in paludibus versetur, quasi elodion. Fulicam transfert Augustinus: ardeolam Theodorus. Cælius. [illegible]. Bud.
Erodo, erodis, penult. prod. erosi, erosum ([illegible]) erodere, Idem quod rodere. Plinius libro 11. cap. 29, Omnia verò morsu arrodentes. Columella libro 10, Nec solùm teneras audens erodere frondes.
Erosus sale. Plin. lib. 12. cap. 9.
Erogenneton ([illegible]) Herba est sic dicta, quòd amatoriis conueniat. [illegible] enim gigno, & [illegible] amor dicitur.
Erogo, erogas, penult. corr. ([illegible]) erogare, Distribuere, & quasi rogatoribus effundere. Plinius epistola 240, Deinde quam ipsi erogare in oleum soliti, parati sunt in operibus balinei conferre.
Erogare pecunias ex ærario. Cic. in Vatinium, Erogarísne pecunias ex ærario tuis legibus.

Pecunias alicui erogare in rem aliquam. Cic.5.Verr. Multas pecunias isti erogatas in operum locationes falsas atque inanes esse perscriptas.

Erogare pecuniam in classem. Cic. pro Flacco.

Vnde in eos sumptus pecunia erogaretur. Liu.1.ab Vrbe.

Erogatus, pen. prod. Participium ([illegible]) vt Pecunia publica ex ærario erogata Cic.5.Verr.

Erogito, erogitas, pen. corr. ([illegible]) erogitare, Vehementer rogare. Plaut. Capt.16,

-interibi ego ex hac statua verucea volo

Erogitare, meo minore quid sit factum filio.

Erogatio, Verbale ([illegible]) Distributio: vt Erogatio pecuniæ. Cic. ad Atticum. lib.15 322. Plin. in Paneg. Vt tot impendiis, tot erogationibus sola sufficiat. Atque hic in malum sumitur, quemadmodum apud Suetonium plerisque in locis, nempe pro largitionibus & profusionibus pecuniarum. Papinianus in l. Seio. D. de annuis legatis, Eo videntur relicta, quæ certam formam erogationis annuæ, non incertam liberalitatis voluntatem habuerunt. Idem Papin. in l. liberto. D. de negotiis gest.

ERESIA, Insula vna ex Cycladibus: aliter Aeis, & postea Syphnos appellata.

EROS, huius Erotis, pen prod. Comœdus fuit, cuius meminit Cic. in Oratione pro Roscio Comœdo, Quod item nuper (inquit) in Erote Comœdo vsu venit: qui postea quàm è scena non modò sibilis, sed etiam conuitio explodebatur, sicut in aram confugit in huius domũ, disciplinam, patrocinium, nomen.

Erosus, Vide RODO.

Erotema, pen. prod erotematis ([illegible]) Interrogatio Latinè dicitur: vt Virgil.2. Æneidos,

Quò res summa loco Panthu?

¶Erotema, Figura quædam est Aquilæ, quam Cicero Interrogatũ vertit, qua vtimur vbi exacerbando aliquid interrogamus, et exaugeamus rei inuidiam. Differt autem à pysmate, hoc est quæstio, quod ad erotema vos vnce responderi posse negando, vel confitendo: ad pysma verò, non nisi pluribus.

EROTIVM, tij ([illegible]) Mulierculæ nomen est apud Plautum, per diminutionem [illegible], hoc est ab amore deductum. ¶Erotium item Græcis, Cupidinis imaguncualam significat.

Erotopægnium erotopægn j, n.g. ([illegible]) est ludicrum opus vel poëma de amore. [illegible] enim amor, [illegible] ludus. Plinius Iunior lib.5.epist.17, Nuntio tibi, fuisse me hodie in auditorio Calphurnij Pisonis: recitabat [illegible]. Ausonius in Centone nuptiali, sub finem, Quid antiquissimi poëtæ Liuij (al. legũt Lælij) erotopægnion libros loquar? Gellius lib.2.cap.24, Huius legis Lælius poëta meminit in erotopægniis. Priscianus lib.2 cap. De temporibus & reformatione Participiorum. Liuius erotopægnion quarto, Memineas Varro corde volutat.

Erotylos ([illegible]) Gemma eadem quæ mepicoros & hieronnemon dicitur, à Democrito præcipuè laudata in argumentis diuinationum. Author Plin. lib 37. cap 10.

ERPHOVM ([illegible]) Oppidum ad Euphratem, cuius meminit Strab. libro 14.

E R R

ERRANOBOAS, Fluuius est nauigabilis, qui in Gangem influit, teste Plinio lib.6.cap.18.

Erro, erras ([illegible]) errare, Huc atque illuc ire, Vagari. Cic 3 Tusculanarum,

Qui miser in campis mœrens errabat Aleis Ex Homero.

Vagari & errare. Cicero 1. de Orator. Ne vagari & errare cogatur oratio.

Huc & illuc errare. Ouid 11. Metam.

A sedibus suis errare. Claud 4. Paneg.

-lanibus frustucta potestas

Exulat, imperiúmque suis à sedibus errat.

Ad flamina errare. Virg 6. eclog 13.

Ad lacus errare. Tibul. lib 1 eleg.10.

Circum littora errare. Virg 3 Æneid.

Circum omnia maria errare, Vide CIRCVM.

Circum villulas errare. Cic. Att. lib 8.153, Ego Arpini volo esse pridie Kalend. deinde circum villulas nostras errare.

Errare in Sylua Virg.6 Æneidos,

Inter quas Phœnissa recens à vulnere Dido

Errabat sylua in magna.

Multis in annis errare. Ouid.1. Tristium,

Ille breui spatio multis errauit in annis

Inter Dulichias, Iliacásque domos.

In vndis errare. Virg.3 Æneidos,

Excutimur cursu, & cæcis erramus in vndis.

Inter audaces lupus errat agnos. Horat.3. Carm. ode 18.

Per agros errare. Propert. lib.2. eleg.29.

Armentum tenerias errat per herbas. Ouid.15. Metam.

Per ignotos errant animalia montes. Virg.6. eclog.

Per vndas errare. Ouid.5 Metam.

Per ignotas vrbes errare. Tibull. lib.4. eleg.1.

Procul errare, Vehementer falli. Vide Procul.

Subter supráque errare. Stat.9. Thebaidos,

-omnis anhelat

Vnda nefas, subtérque animæ supráque recentes Errant.

Procul auius errat. Lucret. lib 3.

Ignari hominúmque locorúmque Erramus Virg 1. Æneid.

Errat vagus. Cic. pro Cluent. Quum vagus & exul erraret, atque vndique exclusus, &c.

Toto passim vagus errat in orbe. Ouid.14. Metam.

Cursu solicito errare. Claud. de Raptu Proserp.1.

Passibus non certis errare. Ouid.3 Metam.

Pelago errare. Virg.3. Æneid.

Via errare. Virg.2. Æneid.

Vrbibus errare. Virg.1. Æneid.

¶Errare, pro Pasci aliquando vsurpatur: quòd pecudes errando pascere soleant. Virg.2. ecloga,

Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ. Idem 1. ecloga,

Ille meas errare boues (vt cernis) &c.

¶Non per dubias errant mea carmina laudes. Tibull. lib.4. eleg.1.

Varij colores sæpe errant in vultu solis. Virg.1. Georg.

Pérque nouem errant redeuntis cornua Lunæ. Ouid 10. Metam.

Dolor errat per omnes. Lucan. lib.2,

-magnúsque per omnes

Errabat sine voce dolor.

Flamma per medullas errat. Ouid.14. Metam.

Fluuius errat. Virg.3. Georgicorum,

-tardis ingens vbi flexibus errat Mincius.

Fulmen errare in aliquos dicitur. Senec. Medea,7.

Extremus super halitus errat. Virg.4. Æneid.

Manus errat circum aures & tempora Virg.5. Æneidos,

Multa cano lateri ingeminant, & pectore vastos

Dant sonitus: erratque aures & tempora circum

Crebra manus, duro crepitant sub vulnere malæ.

Humana nauis errat amisso magistro. Virg.5. Æneid.

Oculi errant, pro Dormitant. Stat.10. Thebaid.

Orbes cæli alij in alios errant. Virg.1. Georgicorum,

Quos ignis cæli Cyllenius erret in orbes: Ordo est, in quos orbes cæli erret Cyllenius ignis Et bene ERRET: nã planetæ vocantur [illegible], id est ab errore. Nam interdum ad Austrum, interdum ad Septentrionem, plerunque contra mundũ, nonnunquam cum mundo feruntur Seruius.

Spes solicitæ, trepidique metus errant. Senec. Herc. furent.3.

Tempora errant. Ouid.3 Fastorum,

Sed tamen errabant etiam tum tempora.

Vires errant. Ouid. ad Liuiam,

Nec vires errasse tuas campóque foróque. Id est vbique spectata tua constans virtus.

¶Errare, Labi à vero: quoniam vagando, sæpe à recta via deflectimus. Cic.12. Philip Cuiusuis est hominis errare: nullius nisi insipientis, perseuerare in errore. Idem 5. Verr. Errauit, an potius insaniuit Apronius?

Errare & Erudiri, contraria. Cic. pro Corn. Balbo, Honestius sit illis ducibus errare, quàm hoc magistro erudiri.

Errare, & Vera sentire, contraria. Cic.1. Tuscul Errare mehercule malo cum Platone, &c quàm cum istis vera sentire.

Errare cum aliquo Cic.1. Tuscul.

In amicitia errare. Horat.1. Serm sat.3.

Licenter errare. Cic. in Orat. Vt ingredi liberè, non vt licenter videatur errare.

Licentius errare. Ouid.4 de Ponto.

Longe errat. Vide LONGE.

Magnopere errare ni te aliqua Lucret. lib.3.

Stultitia errare Horat.2. Serm sat.3.

Probe ac vehementer errare. Plaut. Amphit.11. Cic.4. Acad. Ait vehementer errare eos, &c.

Procul errare, Vehementer falli, Vide PROCVL.

Erro propemodum Cic. pro Rosc. Amer. Intelligo me ante tempus Iudices, hæc scrutari, & propemodum errare, qui, &c.

Non vlla verba, ac voces errare. Tacit lib 17.

Erras, si id credis: Hoc est, Falleris. Terent. Heaut. 1.1 Et Cæs.5. bel. Gall Errare eos dicunt si quicquam ab iis præsidij sperent.

Errare in aliquam partem. Cælius ad Ciceronem. lib.8 11, Deniq; malo in hanc partem errare, et quæ non desyderes, audias.

Errare in aliquam rem, pro Declinare Liu. lib.1. bel Maced.

Errare de verbis alicuius, Non assequi aut intelligere quid velit, aut dicat. Terent. Heaut.2.3.

hic de nostris verbis errat videlicet,

Quæ hic fuimus locuti.

Ne erres. Hoc est, Ne temerè putes aut existimes. Terẽt. And.4.2, Huic, non tibi habeo, ne erres.

Scio quid erres. Plaut. Epid 12. Terent. And 3.2,

Teneo quid erres: quid ego agam habeo.

Tota re errare. Cic.2. Philip. In eo non tu quidem tota re, sed (quod maximum est) temporibus errasti.

Errare tota via. Terent. Eunuch.2.2,

Quid tu his rebus credis fieri? tota erras via.

¶Animus sæpe in corporis morbis errat. Lucret. lib 3.

¶Erratur in nomine. Cic.4. de Finib. Si aut res ignoratur, aut erratur in nomine.

Errans, Participium ([illegible]) Terent. Heaut.2.3,

Dum ego propter te errans, patria careo demẽs, tu interea loci, &c.

Virgil.1. Æneidos,

Vidistis siquam hic errantem fortè sororum.

Terris omnibus & fluctibus errans. Virgil.1. Æneidos,

-nam te iam septima portat

Omnibus errantem terris & fluctibus æstas.

Digitis errantibus scindere chelym. Stat.5. Sylu.5.

Domus errantes. Lucan.lib.1,

-melius fortuna dedisses

Orbe sub Eoo sedem, gelidáque sub Arcto

Errantésque domos. Alludit ad Scytharum domos, quas plaustris vehi dicit Horat.3 Carm. ode 24.

Gradum errantem in tecta deflectere. Senec. Thebaid.1.

Greges errantes Horat Epod.2.

Hederæ errantes. Virgil 4. eclog. Id est passim vagantes: vnde antiqui Lyrici dixerunt Hesperides hederas: quòd hac atque illac vagantur. Seruius.

Locum tutum erranti dare. Ouid.4 de Ponto, eleg.14.

Lumina

Lumina errantia. Propert. lib. 3. eleg. 14.

Luna errans. Virgil. 1. Æneid. Quia (inquit Seruius) [illegible], id est obliquo incedit cursu, non recto vt sol, scilicet ne incidat in centrum terræ, & frequenter patiatur eclipsin. Vicinus est enim eius circulus terræ.

Errans opinio. Cic. 1. de Finib.

Errans & vaga sententia, cui opponitur Stabilis & certa. Cic. 2. de Nat. deor. De diis immortalibus habere non errantem & vagam, vt Academici, sed vt nostri, stabilem certámque sententiam.

Errantia sidera, Errantes stellæ. Plin. lib. 2. cap. 6. Et Cic. 1. Tusc.

Turmæ errantes sine præside. Stat. 10. Thebaid.

Errantia, huius errantiæ {[illegible]} Idem quod error. Accius Neoptolemo, Satis iam dictum est, neque ego errantia animi prauè morigerabor. Nonius. Antiquum.

Erratus, pen. prod. Participium {[illegible]} Ouid. 3. Fastorum,
Protinus erratis læti vescuntur in agris. Id est, quos errando lustrauerant.

Littora errata. Virgil. 3. Æneidos,
Talia monstrabat relegens errata retrorsum
Littora Achæmenides. Errata (inquit Seruius) participium sine verbo.

Orbis erratus. Ouid. epist. 12.

Orbis erratus diuersis casibus, Id est pererratus. Valer. 4. Argon.

Terræ erratæ. Ouid. 4. Fastorum,
-immensum est erratas dicere terras.

Erratum, pen. prod. {[illegible]} Idem quod error. Cic. pro Cluentio, Nullum ob totius vitæ non dicam vitium, sed erratum.

Erratum & Rectè factum, contraria. Cic. 2. de Lege Agraria, Cui errato nulla venia, rectè facto exigua laus.

Errata ætatis. Cic. Tironi, lib. 16. 21, Tantum enim mihi dolorem, cruciatúmque attulerunt errata ætatis meæ, vt non solùm animus à factis, sed aures quoque à commemoratione abhorreant.

Commune erratum. Cic. Attico, lib. 16. 11, Nam illud de Flauio & fastis, si secus est, commune erratum est.

Obtegere errata. Vide O B T E G O.

Petere veniam errato alicuius. Cic. pro Sylla.

Erratio, Verbale {[illegible]} propriè est pedum, Error autem animi. Terent. Adelph. 4. 2,
Sane hac multo propius ibis, & minor est erratio. Cic. 2. de Natura deorum, Nulla igitur in cælo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec vanitas inest: contráque omnis ordo, veritas, ratio, constantia. Idem de Vniuers.

Errabundus {[illegible]} Vagabundus. Liu. 1. ab Vrbe, Nunc in liminibus starent, nunc errabundi domos suas, vltimum illud visuri peruagarentur.

Errabundæ naues, Vento dispersæ. Hirtius lib. 5. bel. Afric.

¶ Errabundus, pro Errans, author Nonio. Virgil. 6. ecloga,
Siqua fortè ferant oculis sese obuia nostris
Errabunda bouis vestigia.

Erraticus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum, Qui errat & vagatur. Gell. lib. 2. cap. 2, Interibi aliqui ex iis qui aderant, erraticum esse hominem dicere & nullius rei, incolámque sordentium ganearum. Cic. de Senect. de vite loquens, Multiplici serpentem lapsu & erratico ferrum coercet agricolæ.

Delos erratica. Ouid. 6. Metamorphoseos,
-quam vix erratica Delos
Errantem accepit tunc quum leuis insula nabat.

Herba erratica, Id est agrestis, & non satiua, verùm passim nascēs. Plin. lib. 19. cap. 8, Est & erraticum intubum, quod in Ægypto cichorium vocant. Sic Erratica brassica, apud Columellam.

Error, erroris, m. gen. {[illegible]} Ignorantia. Cic. 1. Acad. Et pro Marcello, Etsi aliqua culpa tenemur erroris humani, à scelere certè liberati sumus.

Error & insania. Horat. 2. epist. 2,
Hic error tamen & leuis hæc insania quantas
Virtutes habeat, sic collige.

Virtus & Error, opponuntur. Horat. in Arte poetica,
Quid deceat, quid non, quò virtus, quò ferat error.

Modicis erroribus æqui mores. Iuuenal. satyr. 14.

In magnis tenebris erroris & inscientiæ. Cic. pro Sylla, Vos denique in tantis tenebris erroris & inscientiæ clarissimum lumen præruistis menti meæ.

Nebula erroris. Iuuenal. satyr. 10.

Vulgus errori similis. Horat. 2. Serm. satyr. 3. -huic ego vulgum
Errori similem cunctum insanire docebo.

Rabies erroris, Furor culpæ. Sil. lib. 7.

¶ Error alicuius rei, Deceptio. Virgil. 2. Æneid.

Mentis alienatæ error. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Error nominum. Liu. 1. ab Vrbe, Tamē in re tam clara nominum error manet, vtrius populi Horatij, vtrius Curiatij fuerint.

¶ Ambiguus error. Stat. 5. Thebaid.

Cæcus error. Seneca Hercule fur. 12,
Error cæcus quo cœpit eat.

Dulcis labantibus error. Valer. 3. Argon.

Mentis gratissimus error, Voluptas in stultis rebus. Horatius 2. epist. 2, -cui sit extorta voluptas
Et demptus per vim mentis gratissimus error.

Falsus error. Plin. lib. 15. cap. 3, Et error hominum falsus, existimantium maturitatis initium, quod est vitij proximum.

Felicissimus error. Plin. Iunior lib. 7. epist. 28, ad Septitium: Quis inuidet mihi felicissimum errorem?

Grauis error. Seneca Octau. 7.

Honestus error. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Indeprehensus & irremeabilis error labyrinthi. Virgil. 5. Æneid.

Inexplicabilis viarum error. Vide I N E X P L I C A B I L I S.

Inextricabilis error. Vide I N E X T R I C A B I L I S.

Infandus error. Valer. 5. Argon.

Ingens error. Quintil. lib. 3. cap. 6, Inde verò ingens malè interpretantibus innatus est error.

Inobseruabilis error. Vide I N O B S E R V A B I L I S.

Irreuocandus error. Claud. de bello Getico.

Malus error. Virgil. 8. ecloga,
Vt vidi, vt perij, vt me malus abstulit error. Definitio est amoris, inquit Seruius. Nam amor errare plerunque compellit.

Phanaticus error. Horat. in Arte poet.

Prophanus error animi. Claud. 1. in Ruff.

Sacri vatum errores. Sil. lib. 8.

Simplex error. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Credulitas & temerarius error. Ouid. 12. Metam.

Turbulenti errores. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ res genuit falsas opiniones erroresque turbulentos, & superstitiones pene aniles.

Vanus error. Stat. 12. Thebaid.

¶ Adiuuare alterius errorem. Vide A D I V V O.

Afficere mentis errore, Vide A F F I C I O.

Suus cuique attributus est error. Catul. epig. 19.

Auferre errores alicuius, Rem alicui aperire, Eripere falsam opinionem. Ouid. 5. Fastorum,
Quum sic errores abstulit illa meos.

Captus errore. Cic. 12. Philipp. Vnde igitur est ista suspicio? ex patrocinio repentino, quod subitò suscepit eodem captus errore quo nos.

Carere errore. Cic. de Amicit.

Coarguere errorem alicuius. Cic. 2. Acad. Vide C O A R G V O.

Falsa opinione errore hominum commendatū esse. Cic. pro Sext.

Confiteri errores suos. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Errorem creat similitudo. Cic. 2. de Diuinat.

Decipit error. Ouid. 4. Trist. eleg. 1,
Scit quoque cum perij, quis me deceperit error.

Deferri errorem, Vide D E F E R O.

Demere alicui mentis errorem. Horat. 2. epist. 2.

Depellere errorem. Cic. 2. de Diuinat. Eúmque errorem, quem tibi rei nouitas attulerit, naturæ ratione depellito.

Deponere errorem suum. Cic. 8. Philipp. Cæteris autem, si errorem suum deposuerint, & in Respub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.

Detrahere errorem alicui. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.

Duci errore. Cic. pro Corn. Balbo, Quo errore ductos vidi egomet nonnullos imperitos homines, &c.

Effugere errorem aliorum. Lucret. lib. 4.

Is error ante oculos alicuius, Decipitur specie. Ouid. 3. Fast.

Eripere errorem alicui. Cic. Att. lib. 10. 195, Si vera sunt, ignosces: si falsa, me libente eripies mihi hunc errorem.

Ab errore euellere aliquem. Cic. 3. Offic.

Exoluere errore. Terent. in Hecyr.

Extorquere errorem. Cic. de Senect.

Origine erroris aliquid factum. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2,
Non tamen excuses erroris origine factum.

Fessus errore viarum. Sil. lib. 15.

Fluctuat incertis erroribus ardor amantum. Lucret. lib. 4.

Fluitans error. Lucret. lib. 3,
Atque animo incerto fluitans errore vagatur.

Illudit error. Horat. 2. Serm. satyr. 3, -vnus vtrique
Error, sed variis illudit partibus.

Mentes imbutæ prauitatis erroribus. Cic. 5. Tuscul.

Sæuis erroribus implicat nubem. Valer. 3. Argon. de Cybele.

Erroribus implicari. Vide I M P L I C O.

Inducere in errorem, Vide I N D V C O.

Imperitos in errorem inducere. Cic. de Clar. Orat.

Induci in errorem. Cic. in Pisonem.

Inflatus errore. Cic. 4. Acad. Estne quisquam tanto inflatus errore, vt sibi se illa scire persuaserit?

Quantum animis erroris inest. Ouid. 2. Fast.

Lapsus errore. Quintil. lib. 4. cap. 2, Vis te dicam vino impulsum, aut errore lapsum?

Lapsum esse per errorem. Cic. Q. frat. lib. 3. 24.

Leuare errore. Cic. 2. de Orat.

Liberare animos errore, Vide L I B E R, liberi.

Erroribus mederi, Vide M E D E O R.

Natus error, Vide N A S C O R.

Nocens error. Seneca Herc. OEtheo, 7.

Scelerum errore nocens. Stat. 12. Thebaid.

Obiectus error alicui. Cic. pro Cæcina, Sed oe, siquis vobis error in tanta re sit obiectus, omnes potius me arbitrentur causæ, quàm vos religioni vestræ defuisse.

Pendere ex errore imperitæ multitudinis, Vide P E N D E O.

Opinionibus vulgi rapimur in errorem. Cic. 2. de Legib.

Recipere errorem. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Sublato errore. Lucan. lib. 3.

Suggerere errorem. Cic. 3. Tuscul.

Cum muliebri lacte suximus errorem. Cic. 3. Tuscul.

In magno errore sunt qui sandareson vocant. Plin. lib. 37. cap. 7.

Tardare errorem aliqua re. Propert. lib. 2. eleg. 19. Id est nectere moras.

Tantus tenet error amantem. Ouid. 3. Metam.

Teneri malo errore. Virgil. 10. Æneid.

Errore aliquo trahi. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Vtque viam teneas, nulloque errore traharis, &c.

In summo errore, atque in maxima rerum ignoratione versari. Cic. 1. de Nat. deor.

Versatur magnus error. Cic. 2. de Lege Agraria.

¶ Error, pro dolo: ab eo quod præcedit, id quod sequitur. Virgil. 2. Æneidos, Aut aliquis latet error: equo ne credite Teucri.

¶Error, pro vagatione etiam accipitur. vt Errores Vlyssis. Cic. 1. Offic. Propriè erratio appellatur.

Error viarum. Liu.4.bel.Pun. Id errore viarum an exiguitate temporis Nero eo equi non potuerit, incertum est.

Feri errores nemorum. Stat.1. Thebaid.

Inextricabilis error. Virgil.6 Æneid.

Inobseruabilis error Labyrinthi. Catul.in Argon.

Vagus error. Valer.5. Argon. Ouid 4. Metam.

Longis agi erroribus. Ouid.3 Metamorphoseos,

-longisque erroribus actus,

Contigit Illyricos profuga cum coniuge fines.

Diffugiunt quò quenque agit error. Ouid.3. Fast.

Pelagi erroribus actus. Virgil.6 Æneid,

Vix errore actus. Virgil.6. Æneid.

Deceptus nouo errore veterum locorum. Virgil. 3. Æneid. Vbi Seruius, Aut per contrarietatem sermonum declamauit, aut NOVV pro magno posuit.

Ducere in errorem. Ouid.8. Metamorphoseos,

Dædalus ingenio fabræ celeberrimus artis,

Ponit opus, turbátque notas, & lumina flexu

Ducit in errorem variarum ambage viarum.

Implicita errore via. Lucan.lib 8.

Palanteis error in syluis certo de tramite pellit. Horatius 2.Serm. satyr.3.

¶Error, apud Iurisconsultos duplex est, Iuris & Facti. In iure errat, qui existimat sibi aliquid per leges licere quod non licet, vel versa vice, falsò sibi quid nõ licere existimat.l.31.§.1.D.de vsucap. In facto verò errat, qui factum vel non factum aliquid errore ductus credit. l.1.§ 1.D.de iur.& fact.ignor.

Erro, erronis, pen.prod. masc.gen. {[illegible]} Vlpianus in l.quis sit fugitiuus. D. de ædilit. edict. Errones appellantur serui, qui non quidem fugiunt, sed frequenter sine causa vagantur, & temporibus in res nugatorias consumptis, serius domum redeunt. Arrianus de Re militari, Leuius itaque delictum emansoris habetur, vt erronis in seruis: desertoris grauius, vt in fugitiuis. Plin.epist.34.

Fugitiuus vt erro Horat.2.Serm.satyr 7,

-téque ipsum vitas fugitiuus vt erro,

Iam vino quærens, iam somno fallere curam Frustra.

Admittere erronem. Ouid.epist 21.

Vocare erronem sub sua signa. Tibul lib.2.eleg.7.

¶Errones Nigidius vocat eas stellas quas multi erraticas appellant. Gell.lib.14.cap.1.

Erroneus {[illegible]} Idem quod Erro. Colum.lib.7.cap.12, Maximè autem debent in custodia vigilaces conspici, nec errones, sed assidui, & circunspecti magis quàm temerarij. De canibus loquitur. Vlpian. in l. Ædiles. D. de æd l. edicto, Si aleator erroneus vel vinarius sit factus.

E R V

Erubesco, erubescis, erubui {[illegible]} erubéscere, Rubore & verecundia suffundi. Terent. Adelph. 4.5. Erubuit, salua res est. Cic. 2. de Finib. Deinde vbi erubuit (vis enim est permagna naturæ) confugit illuc vt neget.

Erubuit, iráque pudore repressit. Ouid.1. Metam.

Erubuisse, expalluisse, titubasse, inconstanter locutum esse. Author ad Herennium, lib.2.

In aliqua re erubescere. Cic.1. de Legib. O rem dignam in qua non modò docti, etiam agrestes erubescant.

Epistola non erubescit. Cic. Luceio, lib.5.12, Quæ nunc expromam absens audacius: epistola enim non erubescit.

Genæ erubuere. Ouid.2. Fast.

Iura fidémque alicuius erubescere. Virgil.2. Æneid.

Erubescere ora alicuius. Cic. in Sallustium, Confessus est vobis audientibus adulterium: nec erubuit ora vestra. Hoc est, Non veritus est vestrum conspectum.

Preces erubescere. Claud.1. de rapto Proserpinæ,

Posce Iouem, dabitur coniux. Vix ille peperit:

Erubuitque preces. Id est erubuit supplex esse & precari.

Non erubescere voluptates. Cic.1. de Nat.deor.

¶Erubesco, cum infinitiuo. Seneca Œtheo, 13,

Sed ire ad illos vmbra quos vici deos

Pater erubesco.

Erubesco loqui. Cic.1. de Legibus, Erubescunt pudici etiam loqui de pudicitia.

Erubescere, cum genitiuo. Curtius lib.5, Dignum esse omni malo, qui erubesceret fortunæ.

Erubescere, cum ablatiuo. Seneca 3. de Benef. Nunquid iam illa repudio erubescit? &c.

Gena erubuit. Ouid.2. Amor. eleg.8,

Sensit et totis erubuisse genis.

Malis alterius erubescere. Ouid.5 Trist.eleg.12,

Téque reor nostris erubuisse malis.

Saxa roratis rosis erubuerunt. Ouid.2. de Ponto, eleg.1.

Viro erubescit puella. Ouid.4. Trist.eleg.3.

Erubescendus {[illegible]} Nomen ex Particip. vt Amor erubescendus, id est turpis. Horat.1. Carm ode 27, Ignes erubescendi.

Erubescens, erubescentis. Participium {[illegible]} Cic.1. de Natura deorum, Epicurus voluptates quidem non erubescens, persequitur omnes nominatim.

Eruca, huius erucæ, pen.prod. {[illegible]} ab erodendo dicta, genus vermis, campe alio nomine dicti, qui in olerum folia repit, abroditque præsertim brassicas. Columel.lib.11.cap.3, Vbi verò apricis regionibus, post pluuias, noxia incesserunt animalia, quæ à nobis appellantur erucæ, Græcè autem [illegible] nominantur, vel manu colligi debét, vel matutinis temporibus frutices olerum concuti. Sic enim dum adhuc torpent nocturno frigore, si deciderint, non amplius in superiorem partem prorepunt.

Eruca, si Apuleio creditur, ab hærendo venit, quoniam rebus quas occupat, tenaciter inhæreat.

¶Eruca {[illegible]} Herba est quædam virtutis calidæ, Venerem excitans, vnde salax appellatur. Colum.lib.10,

Excitet vt Veneri tardos eruca maritos. Gallicè *De la roquette*. Iuuenalis satyr 10.

Salaces erucæ. Ouid.2 de Remed amor.

Virides erucæ. Horat.2. Serm.satyr.8.

ERVCIVS, Roscij accusator, incerto patre natus, à literis non abhorrens, de quo multa Cic.in orat.pro Sext.Rosc.Amer.

Eructo, eructas {[illegible]} eructâre, Frequentatiuum ab Erugo, erugis. Propriè est à ructum mittere. Festus, Erugere semel factum significat, quod eructare sæpius. Cic.in Pisonem, Vnde nos cum improbissimè respondendo, tum turpissimè eructando eiecisti.

Eructare, Foras mittere, eijcere. Sic Varro 1 de Re rust.cap.4, Eructare odorem pestilentem. Et Cic. in Catil. Eructare sermonibus cædem bonorum.

Eructat Bosphorus amnes. Valer.4. Argon.

Arenam eructare fluuij dicuntur. Virgil.6. Æneid. de Acheronte,

-vastáque voragine gurges

Æstuat, atque omnem Cocyto eructat arenam.

Eructans, Participium {[illegible]} vt,

Tartarus horriferos eructans faucibus æstus. Lucret.lib.3.

Saniem eructans. Virgil.3. Æneidos,

-saniem eructans, ac frusta cruenta

Per somnum commista mero. De Polyphemo.

Scopulos erigit eructans. Virgil.3. Æneid. Vbi Seruius. Ructo, ructas tantum facit.

Erudero, eruderas, pen. corr. {[illegible]} eruderâre, Rudus eijcere. Varro 1 de Re rust.cap.2, Solum oportet esse eruderatum, & procliuum: vt euerri facilè possit.

Erudio, erudis, pen.corr. erudiui, eruditum, penult.prod. {[illegible]} erudire, Ex rudi doctum facere. Cic. pro Rosc. Comœdo, Non solùm vt Roscij discipulus fuisse diceretur, domum recepit, sed etiam summo cum labore, stomacho, miseriáque erudiit. Plin. epist.5, Vir est grauis, prudens, multis experimentis eruditus, & qui futura possit ex præteritis prouidere.

Erudire atque docere. Cic.2. Offic. Studiosos discendi erudiunt atque docent.

Rhetoricis quibusdam libris aliquem insequi vt erudias. Cic. 2. de Orat. Nec verò te charissime frater atque optime, rhetoricis nunc quibusdam libris, quos tu agrestes putas, insequor vt erudiam.

Scripta erudiunt. Ouid.2. Trist.

Erudire ad deorum cultum, ad ius hominum, &c. Cic. 1. Tuscul. Hæc nos primùm ad illorum cultum, deinde ad ius hominum, quod situm est in generis humani societate, tum ad modestiam, magnitudinémque animi erudiuit.

Erudire de omni Republ. Cic. ad Cælium, lib. 2. 11, Obuiæ mihi velim sint literæ tuæ, quæ me erudiant de omni Repub.

Erudire in aliqua re. Cicero 1. de Orat. Oratorem erudire in iure ciuili.

Erudire aliquem artes. Ouid.8. Metamorphoseos,

-panopásque erudit artes.

Aues solitas mater erudit artes. Ouid.2. de Arte amandi.

Institutis & præceptis suis aliquem erudire. Cic.de Amic.

Instituere atque erudire filios ad maiorum instituta. Cic.5. Verr.

Erudire laboribus iuuentutem venando, currendo, &c. Cic. 2. Tuscul.

Erudire puerum artibus. Liu.1. ab Vrbe. Cic. ad Lentulum, libro 1.7, Lentulum nostrú eximia spe, summæ virtutis adolescentem cum cæteris artibus, quibus studuisti semper ipse, tum in primis imitatione tui fac erudias.

Oculos erudire. Ouid.2. de Remed.amoris,

Néve puellarum lacrymis moueare caueto:

Vt flerent, oculos erudiere suos.

Fortuna erudit te factis meis probare. Sil.lib.7.

Eruditus re vsus. Cic. ad Q.frat.lib.1.1.

Erudio, cum infinitiuo. Sil.lib.11, -an tristia vincla

Et Decius non erudiunt componere mentem. Ouid.3. Fast.

Erudire etiam dicuntur res inanimatæ. Ouid.1. Amor.eleg.14,

Erudit admotas ipse capillus acus.

In scholis erudiri. Quintil.lib.1.cap.2.

Erudiendus, Participium {[illegible]} Ouid.epist.1,

-qui mollibus annis

In patrias artes erudiendus erat. Idem 3. de Arte amandi.

Eruditus, pen. prod. Participium, Hoc est edoctus, sciens. vt Eruditus Græcis literis. Cic.1. Acad. Et 1. de Finib. Eruditus omni doctrina.

Non satis politus iis artibus, quas qui tenent, eruditi appellantur. Cic.1. de Finib.

Doctus atque eruditus. Cic.2. de Orat.

Ad nimiam assentationem eruditi. Cic.Q.frat.lib.1.1. Sic verò fallaces sunt permulti, & leues, & diuturna seruitute ad nimiam assentationem eruditi.

Leuiter eruditus. Vide Leuiter, in L A V I S.

Perfectè planéque eruditus. Cic. in Bruto, Erat C. Curio cum institutus optimè, tum etiam perfectè planéque eruditus.

Liberaliter eruditus. Vide Liberaliter, in L I B E R.

Subtilius eruditus. Cic. de Prouinc.Consul.

Disputationibus alienis eruditum esse. Cic.3. de Orat. Nónne Socraticis erant disputationibus eruditi?

Doctrina atque optimarú artium studiis eruditi. Cic.Q.frat.lib.1.1.

Institutionibus Græcis eruditus Cic.1. de Nat. deor.

Literis primis eruditus. Quintil.lib.1.cap.10.

Homo à magistro & Græcis literis eruditus. Cic.2. de Orat.

Literis aut musicæ eruditus. Cic. Attico, lib.4.16.

Stipendiis

Stipendiis & legationibus bellicis eruditus. Cic. pro Corn. Balbo.
Multis experimentis eruditus. Plin. Iunior, libro 1. epist. 5, ad Voconium, sub finem, Mauritius vir est grauis, prudens, multis experimentis eruditus, & qui futura possit ex præteritis prouidere.

Eruditus {[illegible]} Nomen ex participio. vt Erudita operatio, hoc est scitè & compositè facta. Plin. lib. 11. cap. 24.
Disciplina iuris ciuilis eruditissimus. Cic. 1. de Orat.
Ciuitas disciplinis erudita. Author ad Heren. lib. 4.
Habere oculos eruditos. Cic. in Parad.
Oratio erudita. Cic. in Parad.
Eruditum palatum. Columella lib. 8. cap. 16, Hoc igitur pretium multorum subtiliorem fecit gulam, doctáque & erudita palata fastidire docuit fluuialem lupum.
Tempora Ciceronis erudita. Cic. Attico, lib. 12. 241.
Eruditius. Quintil. lib. 2. cap. 5, Illud eruditius quæritur.

Eruditulus, erudituli, pen. corr. {[illegible]} Diminutiuum. Catull. in Mamurram & Cæsarem, 53,
Morbosi pariter, gemelli vtrique
Vno in lectulo, erudituli ambo.

Eruditrix, pen. prod. eruditricis, Verbale fœm. gen. Florus lib. 2. cap. 6, Illam Annibalis eruditricem.

Eruditio, Verbale {[illegible]} Doctrina. Cic. 1. de Finib. Nullam eruditionem esse duxit, nisi quæ beatæ vitæ disciplinam iuuaret.
Sine eruditione Græca intelligi non possunt. Cic. 1. Acad.
Homo præclara eruditione atque doctrina. Cic. 1. Offic.
Homo ingenio præstanti & eruditione perfecta. Cicero 2. de Diuinatione.
Omnia eruditionis expers atque ignarus. Cic. 2. de Orat.
Altissima eruditio, ac scientia. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Liberalis eruditio. Vide LIBER.
Potior eruditio in scholis, quàm domi. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Exercere eruditionem. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Intendere eruditionem suam. Vide INTENDO.
Eruditione varia repletus homo. Sueton. in Augusto, cap. 89.

Erugo, erugis, erugire, Vide ERVCTO.

Erugo, erugas, pen. prod. {[illegible]} erugare, Quasi rugas auferre. Plin. lib. 33. cap. 12, Iterum constricta erugatur, atque extenditur malleo. Idem lib. 23. cap. 1, Tunditur ipsa sudis cum pingui fico, erugatque corpus si statim bina stadia ambulentur.
Erugare cutem. Plin. lib. 26. cap. vlt. Cacaliæ grana mista ceræ liquidæ, extendunt cutem in facie, erugántque.

Erugatio, Verbale {[illegible]} vt Erugatio cutis. Plin. lib. 28. cap. 12.

Erugo, eruginis, pen. corr. {[illegible]} est incidentis segetibus humoris putrefactio. Propterea, inquit Theophrastus lib. 4. De caus. plantar. quum multum pluerit, humor ille abluitur, nec in eruginem putrescit. Quum verò rores permulti stillauerint, & sol subsecutus cum tranquillitate fuerit, tunc erugo putrescit. Ideo in locis editioribus minus fit, in conuallibus autem plerunque, vbi venti consilescunt. Cuius tamen pro parte in causa est lunaris calor: propter eáque plenilunio, id est præualente luna, magis fit. Hactenus Theophrastus. Eruginem, nullam nostrates agricolæ vocant. Budæus.

Eruilia, eruiliæ {[illegible]} Genus est leguminis, folio quàm faba longiore, flore apibus gratissimo: ideo rei rusticæ scriptores circa aluearia seri præcipiunt. Colum. lib. 2, Saserna putat agrum stercorari lupino, faba, vicia, eruilia.

ERVLI {[illegible]} Populi sunt Istri accolæ, apud quos moris erat, vt concedente ea humanis viro, vxor quæ virtutis existimatione aliqua foret, vel quæ sibi quæreret gloriam, laqueo apud mariti sepulcrum gulam frangeret: aliàs ignominiæ deformabatur nota, odiúsque in viri propinquos subibat crimen. Ex Cælio Rhodig. lib. 28. capite 22.

Erumna, Vide ÆRVMNA. Ærumnæ Herculis. Cicero 2. de Finib. Ærumnosus, pen. prod. Cic. in Parad.

Erumpo, erumpis, erupi, penult. prod. eruptum {[illegible]} erumpere, Cum impetu exire. Cæsar 1. belli Ciuilis, Quo paratiores essent ad insequendum omnes, siue noctu, siue interdiu erumperent.
Erumpere ad pugnam. Colum. lib. 9. De apibus.
Erumpere ad fugam. Pompon. in l. socium. D. pro socio.
Erumpere ab aliquo loco. Ouid. in Ibin,
-Stygiis erumpere nitar ab oris.
Scatere atque erumpere plano campo. Lucret. lib. 5.
Erumpere ex proposito. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Coniuratio ex latebris atque ex tenebris erupit. Cic. pro Sextio.
Erumpere in actum. Cic. pro Domo sua, Omnem impetum discordiarum, omnem diu collectam vim improborum, quæ inueterata compressa odio atque tacito iam erumpebat in actum, iam, &c.
In aliquem erumpere. Stat. 4. Sylu.
-positis erupit in Hectora plectris.
In rem aliquam erumpere. Lucan. lib. 3.
Dum cupit in sociam Gyareus erumpere puppim.
Efferuescere atque erumpere aliquó. Vide EFFERVESCO.
Erumpit in hoc tempus, in hos dies. Cic. pro Murena, Omnia quæ per hoc triennium agitata sunt, iam ab eo tempore quo à L. Catilina & Cn. Pisone initum consilium Senatus interficiendi scio esse, in hos dies, in hos menses, in hoc tempus erumpunt.
Erumpere in affectum. Quintil. lib. 8. cap. 3, Sed velut mente captos, & quo in loco essent ignaros, irrupisse in hunc voluntatis affectum.
Erumpere in omnium perniciem. Liuius lib. 4. belli Macedonici, Aristonem quendam Tyrium aduenam, instructum mandatis ab Annibale & ab Antiocho rege venisse, certos homines cum eo fecerat consilia serere, & in occulto colloqui, quod mox in omnium perniciem erupturum esset.
Inter nubila sese erumpunt radij. Virgil. 1. Georg.

Se erumpere. Lucret. lib. 4,
Tandem vbi se erupit neruis coniecta cupido,
Parua fit ardoris violenti pausa parumper. Virgil. 4. Georg.
Erumpunt se portis foras. Cæsar 2. bel. Ciuil.
Erumpere per castra hostium. Plin. lib. 22. cap. 6.
Foras erumpere. Lucret. lib. 6.
Erumpere loco aliquo. Cæs. 3. bel. Ciuil. Neque loco erumperent Pompeiani, & nostros post tergum adorirentur, timebant.
Portis erumpere. Virgil. 4. Georgicorum,
Erumpunt portis, concurritur.
Subito clamore erumpunt. Virgil. 11. Æneid.
Illustrantur & erumpunt omnia. Cicero in Catil. Si neque nox tenebris obscurare cœtus nefarios, nec priuata domus parietibus continere vocem coniurationis tuæ potest: si illustrantur, si erumpunt omnia, muta iam istam mentem, &c.
Sed certò videntur hæc aliquò erupturi. Cic. ad Atticum, libro 2. epist. 22. ad finem.
Hæc quò erupturi sint, timeo. Cic. ad Attic. lib. 2. 35.
Odia erumpere in aliquem dicuntur. Cic. pro Murena, Vt odia occulta ciuium, quæ tacitis nunc discordiis continentur, in fortunas optimi cuiusque erumperent.
¶ Abiit, excessit, euasit, erupit. Cic. 2. in Catil.
Clades erumpit. Ouid. 7. Metamorphoseos,
-ipsoque ipsos sæua medentes
Erumpit clades, obsuntque authoribus artes.
Hæc dominatio quorsum erupura sit, horremus. Cic. Att. lib. 2. 36.
Erumpit furor & indignatio. Liu. 4. ab Vrbe. Cic. ad Q. frat. libro 2. 16, Erumpet amentis hominis furor.
Gemitus erumpunt. Stat. 11. Thebaid.
Ignes ex Ætnæ vertice erumpunt. Cic. 7. Verr.
Erumpit ignis ex vaporario. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17.
Ignis erumpit oculis. Seneca Hippol. 4.
Erumpit lacryma, Erumpit fœtus, Erumpit liquoris plusculum. Plin. lib. 10. cap. 55. Et lib. 12. cap. 17. Et lib. 16. cap. 10.
Malum erumpit ad perniciem ciuitatis. Cicero de Arusp. respon. Erupturum illud malum aliquando, si impunitum fuisset, ad perniciem ciuitatis.
Mugitus erupit fluuio. Sil. lib. 6.
Nubes erumpit, Scindit se. Virgil. 1. Æneid.
Risus repentè erumpit. Cic. de Orat. Quid sit ipse risus, quo pacto concitetur, vbi sit, quomodo existat, atque ita repente erumpat, vt eum cupientes tenere nequeamus.
Sagittæ neruo pulsante erumpunt. Virgil. 4. Georgicorum,
Donec, vt æstiuis effusus nubibus imber,
Erupère, aut vt neruo pulsante sagittæ. De apibus.
Erumpunt sermones iniquorum in tuum nomen. Cic. ad Q. fratrem, libro 1. 2, Sentire potuit sermones iniquorum in suum potissimum nomen erumpere.
Perfracto saxo sortes erupere. Cic. 2. de Diuinat.
Terra fontibus erumpit liquores. Tibul. lib. 4. eleg. 1,
Fontibus vt dulces erumpat terra liquores.
Ventus erumpit. Lucan. lib. 3.
Erumpere vincula. Vlpian. in l. siquis. §. subuenitur. D. de Senatusc. Sillan. Si tamen ita vincti, vt omnino erumpere vincula, & auxilio esse non potuerunt, &c.
Vndæ per fontem erumpunt. Lucret. lib. 6.
Erumpat aliquando vera & me digna vox. Cic. 10. Philip.
Attonitum erumpit subita formidine vulgus. Sil. lib. 17.
¶ Erumpere stomachum in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 16. 333.
Erumpere gaudium. Terent. Eunuch. 3. 5,
Iámne erumpere hoc licet mihi gaudium? Donatus, Erumpere, quasi actiuum verbum posuit pro neutrali, vt sit, Licétne id mihi erumpere hoc gaudium? Aut erumpere, quasi exire mihi, pro à me. Et paulo pòst, Vtrum me erumpere, pro enunciare posuit? aut erumpere pro exclamare? vt erumpere vocem dicitur qui exclamat.
¶ Erumpet in neruum isthæc fortitudo. Terent. Phorm. 2. 2,
O vir fortis atque amicus: verùm hoc sæpe Phormio
Vereor, ne isthæc fortitudo in neruum erumpat denique. Vbi Donatus, Ex consuetudine Romana dixit: quia sæpe in neruum coniiciebantur ex aliquo maleficio in carcerem missi. An prouerbium à sagittariis natum est, quòd immoderatæ plerúque vires, adducendo arcu non telum incitent, sed neruum rumpant? an ex eo, quòd sæpe fortius ferientes, neruum sibi aliquem lædant? Ergo fortitudine nimia sæpe vinci, sæpe decipi contingit.
¶ Erumpere, Repente digredi à proposito. Vide Egredi, pro Digredi, in EGREDIOR.

Erumpens, erumpentis, penult. longa, Participium {[illegible]} Cic. de Prouinc. Consul. Byzantij totum pontum armatum, efferuescentem in Asiam, atque erumpentem, ægrè repulsum & cœtibus suis interclusum sustinuerunt.

Eruptio, Verbale {[illegible]} Exitus cum impetu. Plin. lib. 16. cap. 10, Carbonem repentè exspuunt cum eruptionis crepitu.
¶ Eruptiones dicuntur quando vel exercitus è castris, vel præsidia ex vrbibus in hostes impetum faciunt. Cæsar 1. bel. Ciuil. Non solum ab eruptionibus caueant, sed etiam singulorum hominum occultos exitus asseruent. Cic. ad Brutum, 2.
Inopinatæ eruptiones. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Facere eruptionem. Cæsar 7. bel. Gall.
Pugnare velut eruptione. Quintil. lib. 4. cap. 5.

ERVPTIO {[illegible]} Locus quidam in Ægypto, qui iam inde à Strabonis ætate obrutus est, vt idem ipse scribit lib. 16.

Erunco, eruncas {[illegible]} eruncare, Verbum rusticum à runca instrumento rustico deductum: Hoc est, runca auellere, quod propriè de herbis dicitur exherbare. Colum. lib. 2. cap. 11, Omnes alterius generis herbas eruncato. Idem libro 11. cap. 3, Altera vice dimidias areas eruncet.

Eruo, eruis, erui, erutum, penult. corr. {ἐξορύσσω, ἐξορύττω} eruere, Extrahere. Colum. lib. 7. cap. 5, Subluuies & intertrigo pice per se liquida, vel alumine & sulphure atque aceto mistis erit eruuntur.
Eruere & ostendere populis aliquid. Ouid. ad Pisonem.
Eruere atque proferri in lucem. Horat. 2. epist. 2,
Obscurata diu populo, bonus eruet, atque
Proferet in lucem speciosa vocabula rerum.
Protrahere & eruere aliquid in luminis oras. Lucret. lib. 5,
Sic vnum quidquid paulatim protrahit ætas
In medium, ratióque in luminis eruit oras.
Eruere ex tenebris. Cic. 2. de Lege Agraria.
Media turba aliquem eruere. Horat. 2. Serm. satyr. 4.
Prudéter aliquid eruere. Quintil. lib. 4. cap. 2, Hoc quoque tanquam occultum & à se prudenter erutum tradunt.
¶ Bipennibus arborem eruere. Virgil. 2. Æneid. Id est deiicere. & est Acyrologia. Seruius.
Aurum terra eruere. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.
Censum conditum templo eruere. Lucan. lib. 3,
-tunc conditus imo
Eruitur templo multis intactus ab annis
Romani census populi.
Ciuitatem eruere. Tacitus libro 20, Auido milite eruendæ ciuitatis.
Eruere curam. Plaut. Casin. 2.
Antiquas domos auium cum stirpibus imis eruere. Id est arbores. Virgil. 2. Georg.
Boreæ quercum flatibus eruunt. Virgil. 4. Æneidos,
Ac veluti annosam valido cum robore quercum
Alpini Boreæ nunc hinc, nunc flatibus illinc
Eruere inter se certant.
Genas vngue eruere. Propert. lib. 4. eleg. 5.
Eruere herbas & limum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Latus hasta eruere quà vir est equo commissus. Ouid. 12. Metam.
Excentum cursu missa latus eruit hasta,
Quà vir equo commissus erat.
Lumina eruere. Seneca Thebaid. 1. Et Quintil. lib. 6.
Eruere memoriam alicuius rei ex vetustate annalium. Cicero pro Murena, Itaque nó ex sermone hominum recens, sed ex annalium vetustate eruenda est memoria nobilitatis tuæ.
Obrutum eruere. Cic. 4. de Finib.
Eruere oculum. Plin. lib. 11. cap. 37, Certè nulli sine redundatione eius eruitur oculus.
Eruitur oculos, Synecdoche. Ouid. 12. Metamorphoseos,
Figitur hinc duplici Grynæus in lumina ramo,
Eruitúrque oculos.
Opes & regnum alicuius eruere. Virgil. 2. Æneidos,
Troianas vt opes & lamentabile regnum
Eruerint Danai.
Segetem ab radicibus imis eruere. Virgil. 1. Georg.
Sus rostro semina eruit. Ouid. 15. Metam.
Syluas manu eruere. Virgil. 4. Georg.
Vrbem aut aliquem virum eruere. Virgil. 6. Æneidos,
Eruet ille Argos, Agamemnoniásque Mycenas
Ipsumque Æaciden, genus armipotentis Achilli. De Cæsare.
Vrbem è sedibus eruere. Virgil. 2. Æneidos,
Fundamenta quatit, totámque a sedibus vrbem Eruit.
¶ Eruere, pro Perscrutari & inuestigádo elicere. Stat. 3. Thebaidos,
Eruimus quæ prima dies, vbi terminus æui, &c.
Scrutari vetera, & ex his ea quæ scriptores Græciæ prodiderunt eruere. Cic. 1. Tuscul.
Cura & cogitatione aliquid eruere. Cic. 2. de Orat.
Argumenta eruere. Cic. 2. de Orat. Scrutari locos ex quibus argumenta eruamus.
Erutus, pen. corr. Participium {ἐξορυχθείς.} Cic. 1. de Diuin. Mortuum erutum esse cauponem te patefacta pœnas dedisse.
Eruta genas vngue. Stat. 10. Thebaid.
Aqua eruta remis canet. Ouid. epist. 5.
Aurum erutum. Stat. 4. Syluar. 7.
Cæpa eruta Ouid. 3. Fastorum,
Cædenda est hortis eruta cæpa meis.
Freta eruta. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.
Non freta demissi verrebant eruta remi.
Oppida eruta conuulsis muris. Sil. lib. 3.
Radicibus eruta pinus. Virgil. 5. Æneid.
Sacra eruta priscis annalibus. Ouid. 1. Fast.
Tempora cum causis annalibus eruta priscis. Ouid. 4. Fast.
Eruptio, Vide ERVMPO.
Erutus, Vide ERVO.
Eruum, erui {ὄροβος} genus leguminis: dictum ab eruendo: quòd manibus eruatur & vellatur. Plaut. Casin. 3,
Post autem nisi ruri tu eruum comederis, &c. Dioscorides libro 2. cap. 119, Eruum paruus frutex, omnibus cognitus, angusto folio, tenuis, semina in valuulis habens: è quibus farina fit nomine eruina, ad multos medendi vsus conueniens. Vbi Hermolaus. Eruum, herbumve, aliud candidum, aliud rufum. In siliquis grana sine septo habet, quę se inuicem quasi tangant, vt in piso: siliquæ forma teres, & ad rationem grani cylindracea, vt item piso. Patientissimum vetustatis est atque cicer. Genus est & eruilia leguminis, quam nonnulli falsò durellam vulgò dictam interpretátur: propterea quòd hodie quoque in Vmbria vocant eruiliam agricolæ, quod in Gallia & Venetia prouincia doram, durellámque: folio crasso, & oblongo leontopodij, sed maiore, capitulis semen includentibus minutú, simile nasturtio, tantum exilius flore cádido. Scopas ex ea ruri faciút. At eruilia, syluestris herba est, amaritudinis eximiæ, colore & folio ciceruclæ, quanquam minore. Plinius libro 18. capite 15, Hoc leguminis genere plurimum abundant Delphinates, vocant autem illi vulgò *Des ers.*

Fresum & aqua maceratum eruum bubus dare conuenit. Colum. lib. 6. cap. 3.
Grauedinosum eruum, quòd bubus grauedinem faciat. Plin. lib. 18. capite 15. in fine, Eruum Martio mense satum, noxium esse bubus aiunt. Item autumno grauedinosum. Innoxium autem fieri primo vere satum.
Pingue eruum. Virgil. 3 ecloga,
Eheu quàm pingui macer est mihi taurus in eruo.
Tenue eruum. Horat. 2. Serm. satyr 6,
-me sylua cauúsque
Tutus ab insidiis tenui solabitur eruo.
Eruilia, fœm. gen. Idem quod Eruum. Varro apud Nonium, Sed vt is erat hęc legumina arte praua pauca cicer, eruillam, ac paregia alia sparsa cæteris. Hæc Nonius.
Eruum & Eruilia à Græco sunt dicta, quia illi eruum ὄροβον, eruilia ὀρόβιον appellant. Festus.

E R Y

ERYANNOS {Ἐρύαννος} Æolidis fluuius, de quo Plin. lib. 5. cap. 30.
ERYCINVS, Gracchi seruus fuit, qui domino agenti, eburneola fistula modos incinebat, vt refert Cæl. lib. 9. cap. 1.
ERYCVS, pen. corr. Mons est Siciliæ Ciceroni, 4. Verr. Itaque opponit qui petat Veneri Erycinæ illam hæreditatem. non enim Quæstor petit (vt est cósuetudo) is qui Erycum montem obtinebat, &c. In hoc monte celebre templum habuit Venus: vnde Erycina est appellata. Horat. 1. Carm. ode 2. Straboni libro 6. scribitur Erya mons. Vide ERYX.
Templa Erycina. Stat. 1. Sylu. 2.
ERYMANTHVS {Ἐρύμανθος} Est mons sylnosus Arcadiæ, vbi ingentem aprum Hercules cepit. ¶ Est etiam fluuius ab illo monte in Alpheum defluens. Plinius lib. 4. cap. 6. Erymanthi meminit Virgilius libro 6. Æneidos,
Fixerit æripedem ceruam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, &c.
Monstrifer Erymanthos. Stat. 4. Thebaid.
Densa iuga Erymanthi. Senecæ Herc. fur. 4.
Nigræ syluæ Erymanthi. Horat. 1. Carm. ode 21.
Cupressifer Erymanthus. Ouid. epist. 9,
Vt Tegeæus aper cupressifero Erymantho Incubat, &c.
Phocaicus Erymanthos. Ouid. 2. Metam.
Erymanthæus {Ἐρυμάνθειος} Adiectiuum. vt, Monstrum Erymanthæum. Valer. 1. Argonauticôn,
Quique Erymanthæi sudantem pondere monstri
Amphitryoniadem, &c. De apro Erymanthæo.
Erymanthius {Ἐρυμάνθιος} Aliud adiectiuum. vt Aper Erymanthius. Cic. 6. Verr. Idem 4. Tuscul. Itatúmne censes conflixisse cum Erymanthio apro, aut leone Nemæo?
Pestis Erymanthia. Id est aper, quem in Erymantho Hercules interfecit. Sil. lib. 3.
Erymanthis, idos {Ἐρυμανθίς} Patronymicum, Arcadia. Ouid. 2. Metam.
Nexilibúsque plagis syluas Erymanthidos ambit.
Erymanthis vrsa dicta est Calisto Lycaonis vxor, quæ versa est in vrsam, vt docet Ouid. lib. 2. Metam. Stat. 9. Thebaidos,
-vt fortè iugis longo defessa redibat
Venatu modò rapta feras Erymanthidos vrsæ
Ora ferens. Erymanthidos. Id est Arcadicæ.
Custos Erymanthidos Vrsæ, Arctophylax. Ouid. 2. Trist. eleg. 3.
Stellæ Erymanthidos Vrsæ. Ouid. 5. Trist. eleg. 4.
ERYMNA {Ἐρυμνά} Oppidum in Magnesia, nó longè ab Æantio promontorio, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 9.
Erynge, siue eryngion {ἠρύγγιον} Herba aculeatæ mordacitatis, spinosa veluti carduus. sativa in cibis probatur, radice ramum, quæ melle, cinnamomo & garyophillo condita, gustui non iniucunda est. Hæc ex Plinio lib. 22. cap. 7. Et lib. 21. cap. 15. Columel. lib. 6 cap. 5. Vulgus Hispanorum, inquit Dioscorides, vocat hoc cardui genus céntum capita à multitudine capitum in quibus semen reconditur: pharmacopolæ autem vocant *eryngorum* corruptè.
Erysimum {ἐρύσιμον} Semen est sesamo corporis substantia quodammodo affine, sed in cibo est insuauius, corporisque alimentum parcius exhibet, prædictóque omnino est deterius. Vide plura apud Galenum lib. 2. de aliment. facult.
Erysipelæ, pen. corr. {ἐρυσιπέλας} erysipelarum, morbus. Celsus libro 5. cap. 26, Omnis cancer non solum id corrumpit quod occupauit. sed etiam serpit: deinde, aliis aliísq; signis decernitur. Nam modò super inflammationem rubor vlcus ambit, ísque cum dolore procedit, ἐρυσίπελας Græci nominant. Apud eundem Celsum paulo pòst titulus sic habet, Curatio erysipelarum. Vbi fattè pro erysipelatum, legédum est erysipelatú. Video enim ab aliis passim erysipelata genere neutro vocari sacros ignes, vtque a nominatiuo Erysipelas, huius erysipelatis. Non ignoro tamen quin & Celsus & Galenus diuersum faciant sacrum ignem ab erysipelate: quanuis Plinius erysipelas interpretetur sacrum ignem. Sed nobis de voce tantum est disceptatio.
Erysisceptrum. Frutex. Plin. lib. 24. cap. 13, Sed & frutex humilior æquè spinosus in Nisyro & Rhodiorum insulis, quem alij erysisceptrum, alij adipsatheon, siue dipsacon, siue diachcton vocant. Optimus, qui minimè ferulaceus, rubens, & in purpuram vergens, detracto cortice. Nascitur pluribus locis, sed non vbique odoratus. Hæc Plin. vbi suprá.
Erysithales, Herba est flore luteo, foliis acanthi, bibitúrque è vino, vt vult Plin. lib. 26. cap. 13.
Erythace, erythaces {ἐριθάκη.} Varro 3. de Re rust. cap. 16, Erythacen vocant, quo fauos extremos inter se conglutinant, quod est aliud melle, propoli, itaque in hoc vim esse eliciendi. Quocirca examen vbi volunt considere, cum ramum, aliámve quam rem oblinunt hoc admisto apiastro. Sic habent emendatiora exemplaria.
Erythacus, Vide ERITHACVS.

ERYTHRAEVS, Rex Atheniensis Orythiæ pater, quam Boreas rapuit, & in Thraciam abduxit.

ERYTHIA (Ἐρύθεια) Plin. lib. 4 cap. 22, insula in mari Gaditano, quã sic cognominatam dicit, quoniam Tyrij ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur. Tum subdit, In hac Geryonen habitasse à quibusdam existimantur, quorum armenta Hercules abduxerit. ¶Sunt qui aliam esse eam & contra Lusitaniam arbitrantur, eodémque nomine quondam ibi appellatam. Hæc Plin. Vide Melam libro 3.

Vbi scribitur in omnibus ferè codicibus apud Ouid. Erythræides boues, ibidem legendum videtur, Erythëides ab Erythia siue Erythea hac Gaditana insula patria Geryonis, cuius meminit Steph. & Strab. lib. 3.

ERYTHIBIVS, Apollo cultus est apud Rhodios, quoniam Erythiben appellant ipsi, quam ἐρυσίβην alij, id est rubiginem, cui arcendæ hunc deum præficiebant. Author Cæl. lib. 6. cap. 7. & Alex. ab Alex. libro 1. cap. 13.

ERYTHRAE (Ἐρυθραί) Vulgò *Cabo branco*, Ciuitas Asiæ, non longè à Chio, ex qua Sibylla fuit, quam a patria Erythræam nominauerunt: antiqua sanè mulier, & diuinatrix tempore Alexandri. Vide in dictione sequenti.

ERYTHRAEA (Ἐρυθραία) Sibylla est, de qua Seruius in illud Virgilij 6. Æneidos, Deiphobe Glauci. Ducitur tamen Varro (inquit) vt Erythræã credat scripsisse libros Sibyllinos, in quibus fata Romana scripta erant: quia post incensum Apollinis templum, in quo fuerãt apud Erythram insulã, inuenta sunt carmina. Idem de eadem paulo post, explicans TVAS SORTES, Sibyllina responsa: quæ, vt suprà diximus, inquit, incertum est cuius Sibyllæ fuerint: quanquam Cumanæ Virgilius dicat, Varro Erythrææ.

ERYTHRAEA (Ἐρυθραία) Regio ex qua Hercules armenta boum abduxit in Italiam. Propert. lib. 4. eleg. 10, de Hercule & morte Caci,

Amphitryoniades qua tempestate iuuencos
Egerat à stabulis ò Erythæa tuis, &c. Opinor legendum esse Erytheia pro Erythia.

Erythræis, Erythræidos (Ἐρυθραΐς) vt omnes ferè codices habent. Patronymicum, vt Erythræis præda. Ouid. 5. Fastorum,
Victor abit, secúmque boues Erythræidas prædam Abstrahit.
Erythræides boues. Ouid. 1. Fastorum,
Ecce boues illuc Erythræidas applicat Heros
Emensus longi clauiger orbis iter. Lego potius Erytheidas.

ERYTHRAEVM mare (Ἐρυθρὰ θάλασσα) quod rubrum dixere nostri, Græci Erythræum à rege Erythra, aut, vt alij, solis repercussu talem reddi colorem existimantes: alij ab harena terráque: alij tali aquæ ipsius natura. Plin. lib. 6. cap. 23.
Gemmæ Erythrææ. Claud. Paneg. 7.
Lapilli Erythræi, Vouonet. Stat. 4. Sylu. 6,
Nos & Erythræis Tethydis signanda lapillis,
Et memoranda diu. Prouerbialiter dictum.
Littus Erythræum. Tibul. lib. 3. eleg. 3,
Quidve in Erythræo legitur quæ littore concha,
Tinctáque Sydonio murice lana iuuat?
Smaragdi Erythræi. Claud. 4. Paneg.

Erythralcon, Altera est Satyrij herbæ species, semine viticis maiore, læui, duræ radicis, cortice rubro intus album includẽte, sapore subdulci. Inuenitur ferè in montosis. Hæc Plin. lib. 26. cap. 10.

ERYTHRAEI, Aleos amnis pilos gignit in corporibus. Plinius libro 31. cap. 2.

Erythrocomos, Punici mali species, cuius meminit Plinius libro 13. cap. 19.

Erytini, Pisces sunt, qui vuluas habere credũtur, in quorum nimirum genere non sit mas, quum omnes oua grauidæ capiantur. Author Plin. lib. 9. cap. 52. & cap. 16. eod. lib.

Erythrodanum (ἐρυθρόδανον) Herba est, rubram habẽs radicem, qua tinguntur lanæ. Latini Rubiam appellant. Vulgus *Garentiam*. Vide Plin. lib. 24. cap. 11.

Erythros (ἐρυθρός) Frutex, alio nomine Rhus appellatus, cuius folia coriarij in condensandis pellibus vtuntur: vnde & excoriatium fruticem quidam appellarunt. Vide Plin. libro 24. cap. 11. Galli *Vinettum* vocant.

Erythrotaones (ἐρυθροταώνες) Ex anserum genere volucres, in quibus nitor eximius, absolutáque nigritia, & in superciliis cocci rubor: ita dicti, quasi ἐρυθροὶ ταῶνες, hoc est rubri pauones.

ERYX, huius erycis, penult. correp. (Ἔρυξ) Butæ & Veneris filius: secundum alios, Neptuni & Veneris. Hæc Seruius in illud Virgilij 5. Æneidos,
-nec littora longè
Fida reor fraterna Erycis, portúsq; Sicanos. Idem in illud 1. Æneid.
Siue Erycis fines, regémque optabis Acestem. Eryx (inquit) Veneris & Butæ filius fuit, qui occisus ab Hercule, monti ex sepultura sua nomen imposuit. In quo matri fecerat templum quod Æneæ adscribit poeta, dicens,
Tum vicina astris Erycino in vertice sedes
Fundatur Veneri. In hoc autem monte dicitur Anchises sepultus: licet secundum Catonem in Italiam venerit.
Cæstibus fractus suis Eryx. Seneca in Herc. fur. 6,
Ipsius opus est cæstibus fractus suis
Eryx, & Eryci iunctus Antæus Libys. Ipsius opus, subaudi Herculis. Nam Eryx in Sicilia regnans, vir corporis præstans viribus, legẽ hospitibus dederat, vt cum ipso cæstibus certarent: qui tandem ab Hercule redeunte ex Hispania victus occubuit, & in summo montis propinqui Drepano sepulturæ datus, monti nomen dedit.
Terga Erycis, Cæstus. Virgil. 5. Æneidos,
Æquemus pugnas, Erycis tibi terga remitto,
Solue metus, & tu Troianos exue cæstus.
Acer Eryx. Virg. 5. Æneidos,
-quibus acer Eryx in prælia suetus
Ferre manum, duróque intendere brachia tergo.
Altus Eryx. Ouid. 2. de Arte amandi.
Zephyro semper apertus Eryx. Ouid. 4. Fast.
Æneæ germanus Eryx. Virg. 5. Æneidos,
Hæc germanus Eryx quondam tuus arma gerebat.

Erycinus, pen prod. Adiectiuum. vt, Concha Erycina. Propertius libro 3. eleg. 13.
Littus Erycinum. Virg. 10. Æneid.
Vertex Erycinus. Virg. 5. Æneid. Horat. ode 2,
Siue tu mauis Erycina ridens.

E S A

ESSAEI (Ἐσσαῖοι) Vna ex tribus religiosioribus Iudæorũ sectis, quæ omnino tres erant, teste Iosepho, Pharisæorum, Essæorum, & Sadducæorum. Ex his Essæi, vxoribus, & vino, & cunctis abstinebant, quotidianúmque ieiunium vertebant in naturam. Meminit Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 12. Philo Essenos vocat.

Esalon, seu potius Æsalon (αἰσάλων) Auis est ex accipitrũ genere, perpetuum cum vulpe bellum gerens. Plin. lib. 10. cap. 74, Æsalon vocatur parua auis, oua corui frangens, cuius pulli infestantur à vulpibus. Inuicem hæc catulos eius ipsámq; vellit. Quod vbi viderint corui, contrà auxiliantur, velut aduersus communem hostem.

ESAR (Ἐσάρ) Ægyptiorum, qui Psammetichum fugerunt, oppidum, dierum duodecim itinere à Meroe distans, in quo produntur annis trecentis habitasse. Author Plin. lib. 6. cap. 30.

ESAV, Nomen filij Isaac, qui & Edom, hoc est rufus, & Seir, quod pilosum significat, appellatus est.

E S B

ESBONITAE, Populi, de quorum nomine & Carabanum, & Scenitarum Arabia illa sterilis vocatur, vt tradit Plin. lib. 5. cap. 10.

E S C

ESCA, Arabiæ ciuitas, quam Gallus, Augusti Cæsaris legatus in Arabia diruit, author Plin. lib. 6. cap. 28.

Esca, huius escæ (ἐδωδή, ἐδεσμα, βρῶμα) ab edendo dicta, Significat cibum hominum, ac cæterorum animalium. Plaut. Mostell. 7,
Melius hoc anno non mihi fuit domi,
Nec qui esca vna sibi me demeruerit magis.
Contemptissimæ escæ, Vide CONTEMNO.
Dulcis esca. Virgil. 4. Georg. Ouid. 2. Amor. eleg. 19,
Pinguis amor, nimiúmque potens in tædia nobis
Vertitur, & stomacho dulcis vt esca, nocet.
Mollicula esca. Plaut. in Cas. Act. 2. scen. vltima,
-sed lepidè volo
Molliculas escas, vt ipsa mollicula est.
Simplex esca. Horat. 2. Serm. sat. 2,
-memor illius escæ
Quæ simplex olim obsederit.
Temperatæ escæ, modicæque potiones. Cic. 1. de Diuin. Qui quia vixit ab omni æternitate, versatúsque est cum innumerabilibus animis, omnia quæ in natura rerum sunt, videt, si modò temperatis escis modicísque potionibus ita est affectus, vt sopito corpore ipse vigilet. De animo.
Hoc est esca mihi. Ouid. 2. Amor. eleg. 6,
Nux erat esca, tibi causæque papauera somni.
Conficere escas, Vide CONFICIO.
Vesci escis. Cicero 1. de Nat. deor. A quibus bestiis erat is cibus vt alius generis escis vescerentur.
Escis & potionibus non vescuntur dij. Cic. 2. de Nat. deor.
¶Esca, pastus & cibus animantium. Cic. 2. de Nat. deor. Sus verò quid habet præter escam?
Ignis esca. Liu. 5. bel. Pun.
¶Esca, Quæ datur auibus, piscibúsve ad decipiendum. Cic. de Senect. Diuinè enim Plato escam malorum voluptatem appellat, quòd ea videlicet homines capiantur, vt hamo pisces.

Escalis, & hoc escale, pen prod. Paulus in l. cum quidam. D. supell. leg. Escale autem vel potorium argentum non deberi.

Escarius, Adiectiuum (ἐδεσματικός) Quod ad escam pertinet. vt Escaria vasa. Plin. lib. 36. cap. 26.
Vincula escaris. Plaut. Menæch. 3.
Vitis escaria. Plin. lib. 14. cap. 3.
Escariæ mensæ, quadratæ vocantur, vel in quibus homines epulantur. Festus Pom.
Escariæ vuæ, teste Plinio dicuntur, quas in pergulis seri moris est, ederæ acinis, albæ nigræque. Hæc ille lib. 14. cap. 3.
¶Escarium argentum, apud Iurisconsultos est, quod ad epulandum in ministerio habetur, Id est ad esum & potum, l. cum aurum. D. de aur. arg. leg.
Argentum escarium. Pomponius in l. in argento potorio. D. de auro & argen. legat. Quum alteri argentum potorium, alteri escarium legatum esset.
Vitrea escaria & potoria in supellectile sunt, sicut fictilia. Paulus in l. 3. D. de supellectile legata.

Esculentus, Adiectiuum (ἐδώδιμος, ἐδέσιμος) Quod ad edendum pertinet, vel quod edi potest. Cato, vel de liberis educandis, Fortunasse illos oõ natura præstare, siquid his datum sit esculentum. Cic. 2. de Nat. deor. Atque ita eligere ex iis quæ sunt esculenta.
Esculenta animalia, Quibus vescimur. Plin. lib. 8. cap. 55, Benigna circa hoc natura, innocua & esculenta animalia fœcunda generauit.
Esculenta frusta. Cic. 2. Philipp. Is vomens frustis esculentis vinum redolentibus gremium suum & totum tribunal impleuit.
Esculenta mera. Columel. lib. 11. cap. 3. At si esculentæ merci præparabis, recto cacumine de collo cucurbitæ sumptum semen serendum erit.
Esculento ore homo, Cuius os plenum est escu. Plinius lib. 8. cap. 25, de crocodilo, Hunc saturum cibo piscium & semper esculento ore, &c.

¶ Esculentum, absolutè: pro esca ipsa. Cic. 2. de Nat. deor. Iam gustatus qui sentire eorum quibus vescimur genera deberet, habitat in ea parte oris qua esculentis & potulentis iter natura patefecit.

Nihil esculenti. Plin. libro 10. cap. 10. de miluis, Notandum in his, rapacissimam & famelicam semper alitem nihil esculenti rapere vnquam ex funerum ferculis.

Esco, escas, escare. Solin. cap. 33. ad finem, Necari eis, omnibus quidem locis nefas ducunt, sed in Thessalia vel maximè, vbi serpentum immanis copia est: quos dum escandi gratia insectamur, regionibus Thessalicis plurimum mali detrahunt. De ciconiis.

ESCAMVS (Ἴσκαμος) Mœsiæ flumen, ex Hæmo profluens, vt Plin. docet lib. 3. cap. vlt.

Eschara, æ (ἐσχάρα) A Græcis dicitur crusta, siue durities illa quæ vulneribus per cauteria quædam induci solet, quum sanguis aliter sisti non potest. Cornel. Cels. medic. lib. 5, Post exustionem putris vlceris, superponenda sunt, quæ crustas à viuis resoluant. Eas ἐσχάρας Græci vocant.

Escharites (ἐσχαρίτης) Panis genus est, de craticula sic dictum, apponi solitum sub cœnæ initium. Hinc Plautus Escharulas mulieres appellat, de panificij emtione. Horum panis meminit Athenæus. Cæl. quoque Rhodig. lib. 26. cap.

Escharotica medicamenta dicuntur caustica, quæ vim habent escharam, hoc est crustam inducendi. Galenus libro 5. de Simplic. medic. facult.

ESCVA (Ἔσκουα) Hispaniæ ciuitas in Tarraconensi prouincia, inter Bætim fluuium & Oceani oram in mediterraneo sitam. Author Plin. lib. 3. cap. 2.

Esculus, Vide AESCVLVS.

ESERNINI, Populi in quarta regione Italiæ à Plinio collocati libro 3. capite 12.

E S I

ESIONANSAS (Ἐσιονάνσας) Populi Asiæ, quorum meminit Strabo lib. 13. quem vide.

ESIS, Italiæ fluuius non procul à Rauenna, de quo Plin. lib. 3. cap. 13, In ora (inquit) flumen Esis, Senogallia, Metaurus fluuius, &c.

Esiteria (ἐσιτήρια) Dies celebris & festus Athenis fuit, in quo omnes, qui in magistratu erant, procedebant, vnde & nomen fuit. Hanc verò anni primam diem Athenienses existimabant. Meminit Demosthenes in oratione περὶ παραπρεσβείας.

Esito, Vide EDO, es.

E S O

ESOPIS (Ἐσωπίς) Ciuitas in Locris, in quodam montis supercilio sita, vt refert Strab. lib. 6.

Esopon, Lactucæ genus in arnis nascens, cuius folia trita, & cum polenta illita vulneribus medentur, vt scribit Plin. lib. 20. cap. 7.

Esox, Piscis est Rheno fluuio peculiaris, magnitudine insignis, vt refert Plin. lib. 9. cap. 15.

Esquiliæ, Vide EXQVILIAE.

E S S

Esse, Infinitiuus à sum, es, est. Vide SVM.

Esse, Infinitiuus ab Edo, es. Vide EDO.

ESSEDONES (Ἐσσηδόνες) teste Plin. lib. 4. cap. 12, Populi sunt Asiæ, vtranque Scythiam incolentes, super Mæotim lacum, non procul à Riphæis montibus, quibus, teste Herodot. lib. 4. histor. mos fuit parentum funera cantu prosequi, & congregatis proximis, cadauera ipsa, pecudum admistis carnibus, comedere: os autem capitis, quod cranium vocamus, auro cingere, & ad poculi vsum asseruare.

Essedum, essedi, pen. corr. n. g. (ἔσσεδον) Vehiculi genus velocissimi ab equis tractum, Gallorum Britannorúmque, apud Belgas primò repertum. *Vne coche.* Cic. Att. lib. 6. ita, Hic Vedius venit mihi obuiam cum duobus essedis & rheda equis iuncta, & lectica, & familia magna. Idem in Antonium, Philipp. 2, Vehebatur in essedo Trib. pleb. Virgil. 3. Georgicorum,

Belgica vel molli melius feret esseda collo. De equo.

Britanna esseda. Propert. lib. 2. eleg. 1.

Multisonora esseda. Claud. de mulabus Gallicis, 10.

Stridentia esseda. Sidon. lib. 1. ad Hesperium,

Stridentum hinc moderatos essedorum,

Curuorum hinc chorus helciariorum.

Esseda festinant. Horat. 2. epist. 1.

Trahit equus esseda. Silius lib. 3.

¶ Esseda, etiam genere fœminino legitur apud Senecam epist. 57, In iis quæ me sine auocatione circumstrepunt, esseda transcurrentes pono.

Essedarius, essedarij (ἐσσεδάριος) Qui esseda regit. Cic. Trebatio, lib. 7. 6, Tu qui cæteris cauere didicisti, in Britannia ne ab essedariis capiaris, caueto. Cæs. bel. Gall. 5, Equites hostium, essedariíq; acriter prælio cum equitatu nostro in itinere conflixerunt.

Essentia (οὐσία) Quintil. lib. 8. cap. 3, Quorum dura quædam admodū videntur, vt ens & essentia, quæ cur tantoperè aspernemur non video: nisi quòd iniqui iudices aduersus nos sumus: ideóque paupertate sermonis laboramus. Idem lib. 2, Et hæc interpretatio non minus dura est, quàm illa Plauti essentia atque entia.

E S T

ESTIAEOTES (Ἑστιαιῶται) Thessaliæ pars, continens occiduas regiones, & quæ inter Pindum, Macedoniámque superiorem sunt. Vide Strab. lib. Geograph. 9.

Estimo, Vide AESTIMO.

Esto, Vide SVM.

Estor, oris (ἕστωρ) Clauus est, quo temoni coaptatur iugum. Meminit in Alexandro Plutarch. & Rhodig. lib. Antiq. lect. 26. cap. 5.

Estrix, Vide EDO, es.

E S V

ESVBIANI, Populi, inter Alpinos à Romanis superatos numerantur à Plin. lib. 3. cap. 20.

ESVBOPES (Ἐσουβόπης) Rex Colchorum fuit, qui terram virginem nactus, plurimum auri & argenti eruisse dicitur in gente Sannorum, & alioquin velleribus aureis inclyto regno. Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ atque parastatæ, victo Sesostri Ægypti rege, tam superbo, vt prodatur annis quibusque sorte reges singulos è subiectis iungere ad currum solitus, sicque triumphare. Verba sunt Plinij lib. 33. cap. 3.

Esurio, Esuritio, Esuritor, Vide EDO, es.

E T

Et (καί) Coniunctio copulatiua, atque ideo à Græcis enclitica appellata: cōiungit enim duos casus inter se similes: vt Cicero eloquēs fuit, & philosophus. Cic. pro Cluentio, Quod tam explosum & eiectum est, nunc retulisse demiror.

Et, duo substantiua ad eandem pertinentia diuidens, vt molem & montes, pro molem montis. Virgil. 1. Æneid. Sic ibidem, In vada & Syrtes, pro, In vada Syrtium.

Et duplicatur interdum, ac completius est in diuersis rebus: vt,

Te admiratur & terræ & hospites. Virgil. 1. Æneidos,

-multum ille & terris iactatus, & alto. Terent. Eunuch. 1. 1,

-ô indignum facinus, nunc ego &

Illam scelestam esse, & me miserum sentio:

Et tædet, & amore ardeo. Cic. pro Quint. Homo & in aliis causis exercitatus, & in hac multum & sæpe versatus.

Et copiosè & grauiter dicere. Cic. pro Cælio.

Et multiplicatum. Horat. 1. epist. 7,

Et properare loco, & cessare, & quærere, & vti

Gaudentem paruísque sodalibus, & lare certo

Et ludis, &c. Cicero 1. Offic. Quòd in Catulo & in patre & in filio, itémque & in Q. Mutio Mancino vidimus.

Que & Et iunguntur. Cic. 5. Tusc. Academici balbutire desinant, apertéque & elata voce audeant dicere, &c.

Et causale, pro Etiam. vt Virgil. 2. Æneidos,

-quorum Iphitus æuo

Iam grauior, Pelias & vulnere tardus Vlyssi. Virgilius, Natus & ipse dea. Et Valla lib. 2.

Et, interrogatiua, seu exploratiua. Virgil. 1. ecloga,

Et quæ tanta fuit Romam tibi causa videndi?

Et, indignatiua, vt apud Græcos καί. Virgil. 1. Æneidos,

-& quisquam numen Iunonis adoret

Præterea? Id est, An iustum videretur, &c.

Et, confirmatiua. Vergil. Et dubitamus adhuc virtutem extendere factis? Cic. Att. lib. 10. 201, Et dubitas si potes quin ille, seu victus, seu victor redierit, cædem facturus sit?

¶ Sic, deseruit etiam affectui, & quasi interrogandi vim habet. Cicero pro Milone, Et sunt qui de via Appia loquantur, taceant de curia? Valla lib. 2.

¶ Et, pro Id est. Plautus, Annos natus sexaginta, & senex.

¶ Et, pro Nam, vel quia. Virgil. 1. elog. 9,

Audieras, & fama fuit. Quintil. lib. 1. cap. 1, Has primū audiet puer, harum verba effingere imitando conabitur: & natura tenacissimi sumus eorum quæ rudibus annis percepimus. Terent. Eunuch. 2. 2,

Non temere est & properans venit. Ex Valla lib. 2. cap. 58.

¶ Et, plerunque sententiarum initiis competit. Quintil. cap. De officio Grammatici, Et finitæ quidem sunt partes duæ: quas hæc professio pollicetur. Ex Valla lib. 1. Terent. Phorm. 1. 3. Et si tibi res sit cum eo lenone, quocum mihi est, tū senties. Vbi Donatus, ET modò non connexiua, sed inceptiua coniunctio est.

¶ Et, pro Deinde, ordinandi aduerbio. Virgilius,

-corpúsque lauant frigentis, & vngunt. Id est deinde vngunt.

¶ Et, pro Quanuis. Cic. Defendi legem Voconiam magna voce, bonísque lateribus, & videtis annos meos. Id est, quanuis tam sim senex. Valla lib. 2, Et videtis annos meos, Ac si dixisset, Defendi legē Voconiam iuuenili voce, atque lateribus, & videtis annos meos, & sum iam senex. Locus Ciceron. qui à Valla citatur, est in libello de Senectute, quo loco, hæc verba, Et videtis annos meos, non leguntur in emendatioribus codicibus.

Et, subauditum ante si. Terent. Eunuch. 5. 2,

-nam si ego digna hac contumelia

Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamen. Id est etsi ego digna.

Et id scio, Quasi dicat, inquit Donat. nihil est. Terent. And. 2. 2.

Et ni, pro Si non. Terent. Adelph. 3. 4, Et ni facient quæ illos æquū est, haud sic auferent. Ita legit Donatus: Vbi in omnibus ferè exemplaribus legitur sonant ni, sine &.

¶ Et, pro Sed etiam. Terent. Adelph. 5. 5,

Seruam haud illiberalem præbes te, & tibi

Lubens bene faxim. Donatus, ET adiectum est, vt ostendat hanc esse sententiam, Non solùm te laudo, sed etiam iuuo: illud dicendo, hoc faciendo.

¶ Et, pro Similiter. Horat. 2. Carm. ode 13,

Ille & nefasto te posuit die

Quicunque primum, & sacrilega manu, &c.

Illum & parentis crediderim sui

Fregisse ceruicem, &c.

Et, redundans. Virgil. 1. Æneidos, Multa quoque & bello passus.

¶ Et ille, pro Tunc. Varro 1. de Re rust. cap. 49, Dic, inquit Agrius, de fructibus maturis capiendis. Et ille, primùm de pratis summissis, &c.

¶ Et certè. Terent. Eunuch. 5. 6,

Sed éstnè ille noster Parmeno? & certè ipsus est. Cicero pro Marcello, Et certè in armis, militum virtus, locorum opportunitas, &c. multum iuuant.

Et profectò, aut hoc remedium est ægrotæ ac propè desperatæ Reipub. Cic. 1. Verr.

Et ecce. Virgil. 5. Æneidos,

-& ecce Cloanthum

Respicit instantem tergo.

Et hercle.

Et hercle. Cicero de Amicitia, Et hercle ita fecit: vel plus etiam quàm dixit.

¶Et non, pro Ne quidem. Cic. in Topic. Non & legatum argentum est, & non est legata numerata pecunia.

Et etiam, In his duobus videtur compositionis quædam inconcinnitas: ideóque aliquid solet interponi. Cic. Pæto, lib. 9. e3, Vt & te viserim, & cœnarem etiam.

Et, & etiam. Cic. Pæto, lib. 9. 25, Authoritate tua nobis opus est & consilio, & etiam gratia.

Et item. Lucret. lib. 2. Et superantur item.

Et iam. Virgil. 2. Æneidos,

Et iam finis erat, quum, &c. Idem 4. Æneidos,

Et iam prima nouo spargebat lumine terras.

Quippe etenim. Lucret. lib. 2,

Quippe etenim fumant oculi, &c.

Et quidem. Cic. de Amic. Rarum genus, & quidem omnia præclara rara. Idem 2. Acad. Et eam quidem plenam ac refertam.

Et id quidem, in principio periodi. Cic. 1. Offic. Et id quidem nemini Græcorum video adhuc contigisse.

Et, sequente parenthesi cum vt. Cic. de Amic. Tales igitur amicitiæ sunt remissione vsus leuandæ: & (vt Catonem dicere audiui) dissuendæ magis, quàm discindendæ sunt.

Et quod. Terent. Eunuch. 1. 1,

Et quod nunc tute tecum iratus cogitas, &c.

Et quod dicendum nunc siet. Id est, Et vt verum dicam: vel Quum iam dicendum sit id quod res est. Terent. And. 2. 6.

Et sæpe aliàs & maximè. Cic. 1. de Orat. Quorum pater homo prudens, & grauis, haudquaquam eloquens, & sæpe aliàs & maximè Censor saluti Reipublicæ fuit.

Et tamen. Lucret. lib. 2,

Et tamen est quidam locus altis montibus, &c.

Et verò. Cic. Attico, libro 16, Sæpe præsens & illi ostendisti, & verò etiam mihi.

Et, in eadem periodo duodecies repetitum. Liuius Decad. 3. lib. 2, paulo post initium Vide locum. Decies sexies repetitum: Eadem Decade lib. 7, Signini fuere, & Norbani, Saticulanique, & Brundisini, & Fregellani, & Lucerini, & Venusini, & Adriani, & Firmani, & Ariminenses: & ab altero mari, Pontiani, & Pæstani, & Cossani: & mediterranei, Beneuentani, & Æsernini, & Spoletani, & Placentini, & Cremonenses.

Et verò etiam. Cic. pro Murena, Magnum est enim te comparare ea, quibus possis hominem è ciuitate, præsertim non inopem, neque infirmum exturbare, qui & per se, & per suos, & verò etiam per alienos defendatur.

Et verò, in initio sententiæ. Cic. in Bruto, Vester etiam D. Brutus & dicere non inculte solebat, & erat: cum literis Latinis, tum etiam Græcis, satis eruditus. Quæ tribuerat Accius etiam Q. Maximo L. Pauli nepoti. Et verò ante maximum illum Scipionem, Lentulus ille princeps, ad Rempublicam duntaxat quod opus esset, satis habuisse eloquentiæ dicitur. Rursus libro eodem, Ipsa illa censoria contra Cn. Domitium collegam non est oratio, sed quasi capita rerum, & orationis commentarium paulo plenius. nulla est enim altercatio clamoribus vnquam habita maioribus. Et verò fuit in hoc & popularis dictio excellens. De L. Crasso loquitur. Idem in Orat. Sed sententiarum ornamenta maiora sunt, quibus quia frequenter Demosthenes vtitur, sunt qui putent idcirco eius eloquentiam maximè esse laudabilem. Et verò nullus ferè ab eo locus sine quadam conformatione sententiæ dicitur. Rursum in Bruto, Quid Crassum, inquam, illum censes istius Liciniæ filium, Crassi testamento qui fuit adoptatus? Summo iste quidem dicitur ingenio fuisse, inquit. Et verò hic Scipio collega meus mihi sanè bene & loqui videtur, & dicere.

E T A

ETAXALOS ([illegible]) Insula est iuxta sinum Persicum, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

ETAERA Venus ([illegible]) Id est amica Venus, ab Atheniensibus colebatur, vt Apollodorus scribit. Meminit & Hesychius. Sic verò appellata est, quòd amicos & amicas coniungeret. Eualces verò in Ephesiacis prodidit, in Samo templa ædificata Veneri Etæræ, quod & Athenæus repetit in Cœnis.

E T E

ETEARCHVS ([illegible]) Oaxi ciuitatis Creticæ rex fuit, qui amissa vxore, filiæ suæ Phronimæ nouercam superinduxit: quæ domum ingressa, vt erat, ita re ipsa se nouercam præstitit, eam lædendo, atque omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam impingendo. Etearchus criminationibus vxoris fidem habens, Temisonem quendam Theræum iureiurando astringit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui quum se neque Etearchi crudelitatis ministrum præbere vellet, neque rursus iusiurandum violare, reuinctam funibus puellam demisit in pelagus, eáque subito retracta, Theræam peruenit, vbi Polymnestus vir inter Theræos spectatus, in concubinatum Phronimam accepit, qui ex ea Battum genuit, Cyrenarum in Africa conditorem. Author Herodot. lib. 4.

Etenim, pen. corr. ([illegible]) pro Quia, vel Certè. Plaut. Amphit. 3. Terent. And. 2. 6,

Etenim eam secum rem recta reputabit via. Cic. 6. Verr. Etenim est primus ciuitatis. Et 7. Verr. Etenim tacite magis, &c.

Etenim, Similiter etiam. Terent. Eunuch. 5. 9,

Cogita modò, tu hercle cum illa Phædria

Et libenter viuis, etenim bene libenter victitas. Horat. lib. 2. sat. 5,

Diuinare etenim magnus mihi donat Apollo.

Etenim dicere bene nemo potest, nisi qui prudenter intelligit. Cic. de Claris Orat.

Etenim, mulieres? id est quod vulgò dicitur, De mulieribus quid? Plaut. Mostel. 10.

Etenim, pro At. Terent. Phorm. 5. 8,

Assequere ac retine, dum ego huc seruos euoco.

c. Etenim nequeo solus, accurre huc.

Etenim, pro Nunc. Cic. 5. Verr. Etenim quoniam summam & numerum iniuriarum Iudices, vobis non possum exponere.

Etenimuero, pen. prod. Plaut. Amphit. 4,

Etenimuero quoniam formam cepi huius in me & statum, &c.

Etenim quoniam, pro Nanque quoniam. Cic. 1. de Fin.

Etenim quoniam detractis de homine sensibus reliqui nihil est, &c.

Etenim si. Cic. 4. Verr. Etenim si C. Verres, &c.

Etenim deinceps videamus, Herbitensis ciuitas honesta, &c. Cic. 5. Verr.

ETEOBVTADAE, Viri fuere nobiles & perillustres Athenis, à Bute sacerdote propagati, ex qua familia sacerdotes producebantur, vmbellámque ferre soliti erant, vnumquenque summonentes tacitè, tempus ædificandi, & tectum aliquid sibi instruendi iamiam appetere. Ex Cæl. Rhodig. lib. 14. cap. 13.

ETEOCLES, Vide ETHEOCLES.

ETEOCRETES ([illegible]) Peloponnesi populi, Australem oram incolentes, quorum Prasium est pusillum sanè oppidum, vbi Dictæi Iouis phanum extat. Vide Strab. lib. 10.

Eteliaca, Vuæ genus est fallax, quæ quò plus valet, eò laudabilius fundit, mirúmque fœcunditate cessat. Author Plin. lib. 14. cap. 3.

ETESIAE ([illegible]) Venti qui certo anni tempore flant, quos Strabo lib. 3. subsolanos vocat, hoc est Euros. Hi quotannis in vigore æstatis perflant XL. diebus post Caniculæ exortum. Dicti Etesiæ, id est annui, siue anniuersarij. [illegible] enim annus. [illegible], annuus: quòd ex omnibus ventis hi maximè stati sint, & singulis annis eodem tempore redeant. Cic. ad Attic. lib. 6. 118, Inde quàm primum Athenas, etsi Etesiæ valde reflant. Idem 2. de Nat. deorum. Et rursus Plinius lib. 5. cap. 9. Vide paulo pòst Etesius, Adiectiuú. Vulgus nautarum hos ventos vocat *Embates*.

Dies Etesiarum. Cicero Bruto, 15, Itaque in medio Achaico cursu quum Etesiarú diebus Auster me in Italiam, quasi dissuasor mei consilij retulisset, &c.

Veliferæ Etesiæ. Seneca in Thyeste, 2.

Morantur Etesiæ aliquem. Cic. Cælio, lib. 2. 14, Ego nisi quid me Etesiæ morabuntur, celeriter (vt spero) vos videbo.

Etesius, Adiectiuum ([illegible]) vt, Flabra Etesia. Lucret. lib. 6. De Etesiis ventis, vide eundem paulo antè lib. 6. Dicit autem etesia flabra aquilonum, propterea quòd iidem sunt venti Etesiæ & Aquilones. Plin. lib. 18. cap. 34, Contrarius Aquilo Africo flat. Nec tamé eum toto anno in prædictis timet agricola. Mollit sydera æstate media, mutátque nomen, & Etesias vocatur.

E T H

Ethanion ([illegible]) Vasis ænei genus est, quo Ægyptij vti consueuerunt. Nam, teste Athenæo, in Ægyptiorum omnibus penè domibus, tria erant vasa ænea, cyathus, phiala, & ethanion.

ETHVSA, Insula est in ora Cariæ, non procul ab Argiis insulis. Plin. lib. 5. cap. 31.

ETHELEVM ([illegible]) Fluuius minoris Asiæ, olim Troadis & Mysiæ terminus, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. vlt.

Ethelontes ([illegible]) Thebanis dicebantur histriones, qui comicos in lusu, cuius apud eos frequés erat vsus, operam nauabant. Hos Lacedæmonij Deicelictas nuncupabant. Author Cæl. lib. 6. cap. 17.

ETHEMON, pen. corr. Nomen viri proprium, de quo Virgil. lib. 10. Æneid. meminit, quum ait, Et clarus Ethemon Lycia comitatur ab alta. Nisi forte legendum quis putet apud Virgil. Clarus & Ethemon. Ouidius tamen primum corripuit, secunda producta, 5. Metamorphoseos,

-instabat parte sinistra

Chaonius Molpheos, dextra Nabathæus Ethemon.

ETHEOCLES, pen. corr. ([illegible]) Filius OEdipi regis Thebarum, qui cum Polynice fratre suo ita conuenerat, vt alternis annis regnarent. Sed Etheocles anno finito, fratri regno cedere noluit. Quare Polynices Adrastum regem Argiuum socerum suum, & alios principes Achaiæ armauit contra Etheoclem. In quo bello quum multi vtrinque occisi essent, tandem fratres ipsi mutuis se vulneribus confecerunt. Quorum cadauera quum rogo essent imposita, flammæ diuisæ sunt, tanquam illorum nondum cessarent odia. Statius in Thebaide. Sed rectius sine aspiratione scribunt Eteocles. Id quod apertè docet ipsa compositionis ratio. Nomen enim habet à vera gloria. [illegible] verus dicitur.

Etheoclis nefas. Stat. 3. Thebaidos,

-multúmque nefas Etheoclis aceruat,

Crudelem, infandúmque vocant, pœnásque daturum.

Sæuus Etheocles. Stat. 12. Thebaid.

Ethesius, lapis mortariorum. Plin. lib. 36. cap. 22.

Ethice, ethices, pen. corr. f. g. ([illegible]) Pars philosophiæ ad mores pertinens. Cic. de Fato, Quia pertinet ad mores quos [illegible] Græci vocant, nos eam partem philosophiæ DE MORIBVS, appellare solemus, sed decet augentem linguam Latinam, nominare moralem.

Ethicus, pen. corr. Adiectiuum ([illegible]) Qui circa naturalia, siue moralia versatur. Cic. in Orat. Quod Græci [illegible] vocant, ad naturam, & ad mores, & ad omnem vitæ consuetudinem accommodatum.

ETHICI ([illegible]) Aphricæ popul, apud Plin. lib. 5. cap. 4.

Ethicum ([illegible]) Fabularum genus vnum dicitur, in quo brutorum exprimimus mores, sicut Logicum aliud, vbi agere hominem quidpiam comminiscimur. Author Cæl. apud quem plura lib. 18. cap. 7.

Ethnicus, pen. corr. ([illegible]) Latinè dicitur gentilis.

Ethologus, penult. corrept. ([illegible]) Morum effictor. Cic. 2. de Orat. Mimorum est enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscœnitas, &c.

Ethologia. Quintil. lib. 1. cap. 9, Ethologia personis continetur. Est autem morú, ac effectuum cuiusque personæ effictio. ¶Ethologia Rutilio Lupo figura est sententiarum, cum verbis sonóque vocis exprimitur, ac describitur hominis alicuius consuetudo & mos.

Ethopœii ([illegible]) inquit Budæus, iidem sunt, vt opinor, atque

ethologi: Id est histriones qui mores imitantur eius personæ quam sustinent, authore Suida. Vnde Ethopœia Quintil.lib.9, Id est morum alienorum imitatio. cuius exempla licet apud eundem videre. Meminit & Priscianus in præexercitamentis.

ΕΤΗΑΥΛΙΑ, Vide ΗΑΥΑΥΑΤΑ.

Ethruscus, Adiectiuum. vt fontes Ethrusci. Tibul.lib.3.eleg.5.

ΕΥΝΕΣΑ, Olim insula fuit in mari Myrtoo, quæ deinde continenti apud Myndum accreuit. Plin.lib.16.cap.89.

E T I

Etiam, coniunctio (ἔτι) pro Quoque. Cic.de Clar.Orat. Voce, motu, forma etiam magnifica.

Quoque etiam. Terent.Hecyra, 5.1,

Ego pol quoque etiam timida sum, quum venit mihi in mentem quæ sim.

Stultus atque etiam insanus. Horat.2.Serm.sat.3.

Etiam, Adhuc. Terent.And 1.1,

Egomet quoque eius causa in funus prodeo,

Nihil suspicans etiam mali. Ibidem, 3.2,

Non satis me pernosti etiam qualis sim Simo. Donatus.

Adhuc etiam. Cic. 5. Verr. Sed fortassis adhuc in nullo etiam vindicatum.

Aut etiam. Cic.1.de Orat. Quinqueremes autem, aut etiam maiores gubernare didicisse.

Post etiam. Cic. 1. de Orat. Cæterus verò non dubitabo primum inertiæ condemnare sententia mea, pòst etiam impudentiæ.

Iam nunc, mox etiam. Horat.2.epist.1,

Torquet ab obscœnis iam nunc sermonibus aurem,

Mox etiam pectus præceptis format amicis.

Primum, mox etiam. Horat.2.epist.19,

-aspice primum, &c.

Mox etiam, si fortè vacas, sequere, &c.

Etiam minus. Horat.1.epist.19,

Sit mihi quod nunc est etiam minus, vt mihi viuam.

Etiam, non solùm. Liu.3.ab Vrbe, Interim Hernici, Latinique pudore etiam, non misericordia solùm moti.

Si vlla ratione etiam nunc efficere potes. Cic.Att.lib.8.164, Da operam si vlla ratione etiam nunc efficere potes, vt te replices, huc quamprimum venias.

Etiam, hortantis. Terent.And.5.2,

Etiam tu hoc respondes? Vbi Donatus, Etiam aut hortatio est, aut coniunctio. Seruius Sulpitius, Etiam tu ab hisce rebus animum ad cogitationem tuam aduoca.

¶ Etiam, responsio pro Ita. Plin.lib.4.epist.13.ad Tacitum, Studes inquam? Respondit etiam. Valla lib.2.

¶ Etiam, Præterea. Terent.And.5.2,

Etiam puerum abiens conueni Chremis. Ibidem, 4.1,

Imò etiam, quo tu minus scis ærumnas meas,

Hæ nuptiæ non apparabantur mihi. Donatus.

¶ Etiam, pro Præterea. Cic.ad Attic.lib.1.epist.10, Noui tibi quidnam scribam? quid? etiam. Messala Cõsul Autronianam domũ emit, &c. quasi diceret, etiam est quod scribam præter superiora. Et est genus quoddam familiariter scribendi, multis locis vsurpatum, vt ad Attic.lib.2.epist.6.ad finem, De muro, statue quid faciendũ sit. Aliud quid? etiam. quando te istinc proficisci posse putes, fac vt sciam. quasi diceret. Aliud quid est, quod ad te scribam? etiam hoc reliquum est, quando te proficisci, &c.

¶ Etiam, pro Tamen. Cic.Attico, lib 5.epist.19, Appij tabellarius mihi tuas literas reddidit: in quibus non dubito, quin, vt Pompeium expectaris, dum Arimino rediret, etiam in Epirum profectus sis. Id est, Etiamsi Pompeium expectaris, tamen in Epirum, &c.

¶ Etiam, pro Et. Horat.1.epist.17, Hæ latebræ dulces, etiam (si credis) amœnæ.

¶ Etiam, pro Quin potius. Plin.in Paneg. Nullius ab eo magistratus ius, nullius authoritas imminuta est, aucta etiam.

¶ Etiam, pro Contrà. Cicero in Oratore, Vt ea quæ vtantur, non stulti homines haberi possint, etiam plerunque prudentes. Idem 3. Tusculan.

¶ Etiam, Aduerbium affirmantis (ναί) cui NON opponitur. Cicero pro Rosc.Com. Sit nunc, quomodo tabulas conficere? si etiam, quamobrem quum cætera nomina in ordinem referebas, &c. Idem 4. Acad. quæst. Quasi aut etiam, aut non, non modò verum esse, sed etiam necessarium.

Etiã mehercule, pro Deinde. Cic.Seruio, lib.4.4, Vno te vicimus, quòd de Marcelli Collegæ tui salute paulo antè quàm tu cognouimus, etiam mehercule, quòd quemadmodum ea res ageretur, vidimus.

Iam verò etiam. Cic.de Claris Orat. Probabilis orator, iam verò etiam probatus, &c.

Et verò etiam. Cic.Planco in Epist.ad Attic.lib.16.342, Et illi ostẽdisti, & verò etiam mihi. Idem pro Murena.

Etiam rides? Terent. Eunuch.5.7. Idem Andr. Etiam sententias loquens carnufex?

Etiam clamat carnufex? Plaut.Amphit.4.

Etiam negas? Plaut.Merc.16.

Etiam denuo? Plaut.Amphit.4.

Etiam repetit dictionem. Lucret.lib.2,

-cernere suaui' est,

Suaue etiam belli certamina magna tueri, &c. Horat.2.epist.1.

¶ Etiam, geminatum. Vergil 2.ecloga,

Nunc etiam pecudes vmbras & frigora captant,

Nunc virides etiam occultant spineta lacertos. Idem 6.Æneid.

Idæúmque etiam currus, etiam arma tenentem.

¶ Etiam atque etiam, Valde, summopere. Terent.Eunuch.1.1,

Proin tu, dum tempus, etiam atque etiam cogita.

Quare etiam atque etiam. Lucret.lib.1,

Quare etiam atque etiam simili ratione necesse'st.

Qualem commendes etiam atque etiam aspice. Horatius 1. epistol.19.

Diligenter etiam atque etiam facere aliquid. Cic.2.de Diuinat.

Etiam atque etiam te hortor vt, &c. Cic.Att.lib.8.163.

Te prorsus vehementer, etiam atque etiam rogo. Cic. Quint.fratri, lib.1.2.

¶ Etiam, sæpenumero ita ponitur, vt in eo intelligatur non solùm. Cic.ad Lent. Quúmque ea contẽtio mihi magnum, etiam foris fructum tulisset. Hoc est non solùm domi, sed etiam foris. Quasi dicat, Non solùm in vrbe, sed etiam extra vrbem, Id est apud externos.

¶ Etiam-dum. Terent.Heaut.2.1,

Hoc ego mali non pridem inueni, neque etiã dum scit pater. Plin. lib.26.cap.12.

¶ Etiámne? Terent.Eunuch.1.2,

-sed ego quantum suspicor, ad virginem animum

Adiecit. Ph. etiámne amplius? T. nihil. Cic.ad Attic. lib.10.203, Etiámne Balbus in Senatum venire cogitet? Idem 5. Verr. Etiámne frumentum pro empto gratis dare? etiámne in cellam quum cupiant gratis dare vltro, pecuniam grandem dare? etiámne, &c.

Etiámne si Cic.de Amic. Etiamne si quam, si in Capitolium faces ferre vellent?

¶ Etiam insuper. Terent.Adelph.2.2,

Præterea colaphis tuber est totum caput:

Etiam insuper defrudet?

¶ Non etiam. Vide NON.

¶ Nondum etiam. Terent.Heaut.3.3, Reperisti tibi quod placeat, an nondum etiam?

¶ Etiamnum, ponitur pro vsque tũc, vel vsque ad id tempus. Plautus Pœn.2,

Neque quicquam cum ea fecit etiamnum stupri? Idem Trucul.10,

-perij miser,

Iam auro contrà constat filius, etiamnum nihil prodit. Varro de Re rust. Quum etiamnum platanus nouella esset.

¶ Etiam nunc, pro Vsque nũc, vsque ad hoc tempus. Ter.And.1.5,

Memor essem? ô Mysis Mysis, etiam nunc mihi

Scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. De Glycerio. Cic.pro L. Murena, Homines tam ingeniosos per tot annos etiam nũc statuere non potuisse, &c. Idem in Orat. De materia loquor orationis etiã nunc, non de genere ipso dicendi.

Quum etiam nunc in prouincia esset. Asin.Poll. Cic.lib.10.32, Epistolam quam Balbo quum etiam nunc in prouincia esset, scripsi, legendam tibi misi.

Etiam nunc hic stas Parmeno? Terent.Eunuch 2.3.

Etiam nunc, geminatum, pro Nuncnunc, in tempore. Plaut.Aul.4,

Abscede hinc etiam nunc, etiam nunc, etiam ohe

Isthic adesto. Ibidem, 7,

Quid? nunc etiam mihi despondes filiam.

¶ Etiam quod Plaut.Milit.9,

si post hunc diem

Mutiuero, etiam quod ego me certò sciam, &c.

¶ Etiamsi, pro Quanuis, licet. Subiunctiuo iunctum. Cicero de Amicitia, Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus sequutus sis.

Facere omnia aut voluptatis causa, etiam si eam non consequaris: aut non dolendi, etiamsi id assequi nequeas. Cic.5.de Fin.

Etiamsi, tamen. Cic.Bruto, lib.11.11, Etiam si timidi essemus, tamẽ omnem timorem abijceremus.

Etiamsi, attamen. Plin.lib.7.cap.27, Quæ mihi omnia, etiam si non prius, attamen clarius fuisse in Scipione Æmyliano videntur.

Etiam & si. Plaut.Trin.17,

-ego ducam pater,

Etiam & si quam aliam iubebis.

¶ Etiam tu here, isthunc amoues abs te, atque ipse me aggredere. Plaut.Asin.12.

¶ Etiam tum, pro Vsque tunc, vel vsque ad illud tempus. Terent. Hecyra,

Me duceret forat: narrátque vt virgo ab se integra etiã tum siet. Cic. 2.de Orat. Omnino etiam tum etiam retinebant illũ Periclis succum.

Etiam tum. Cic.4.Verr. Quum isti etiam tum de Sthenio integra tota res esset.

Etiam vt, Etiam si. Cic. Attico, lib.15.384, Ille quidem periculi causa, quod sibi etiam fuisse dicit: ego autem etiam vt nullum periculum sit.

ΕΤΙΝΙ (Ἐτίνοι) Siciliæ populi, à Plinio inter stipendiarios numerati, lib. 3.cap.8.

ΕΤΡΥΝΣΑ, Vide ΗΑΥΑΥΑΤΑ.

E T S

Etsi (καίτοι) Coniunctio, Id est quanuis, indicatiuo iungitur. Terent. And.2.2,

-bene monet,

Ibo: etsi hercle sæpe iam me spes hæc frustrata est. Idem Heaut.4.1,

Vin' me istuc tibi (etsi incredibile est) credere? Idem Hecy.3.3,

Etsi amor me grauiter consuetudóque tenet.

Etsi essem. Cic.de Amicit. Etsi illis planè orbatus essem, magnum tamen afferret ætas ipsa mihi solatium.

Etsi pluribus datis tutoribus, vnius authoritas sufficiat, tamen, &c. Pompon. in l.4 D.de authorit.tutor.

Etsi, cum interrogatione. Cic.Att.lib.9.181, Do, do pœnas temeritatis meæ, etsi quæ fuit illa temeritas?

Etsi quanuis. Cic.Att.lib.16.334, Etsi quanuis non fueris suasor & impulsor profectionis meæ, approbator certè fuisti.

¶ Etsi tamen, pro Tametsi. Cic.Att.lib.12.257. in fine, Etsi tamen vbicunque sum, illa sunt meum.

E T Y

Etymologia (ἐτυμολογία) Latinè veriloquium interpretatur. Cicero 1. Academ. Verborum etiam explicatio probatur, id est qua de causa quæque

quæque essent ita nominata, quam etymologiam appellabat. Idem in Topic. Quintil. libro 1. cap 6, Etymologia quæ verborum originem inquirit, à Cicerone dicta est notatio, quia nomen eius apud Aristotelem inuenitur [illegible], quod est notatam verbum ex verbo ductum, id est veriloquium, ipse Cicero, qui fingit reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, Originationē vocent. Vide Notatio, in NOTA.

Etymon, etymi, penult. corr. { ἔτυμον } Idem quod etymologia. Varro 1. de Re rust. cap. 48, Videtur vocabulum etymon habere à glubendo, quòd ex folliculo deglubitur granum. De gluma loquitur.

Etymologus. penult. corr. { ἐτυμολόγος } Qui rationem verborum indagare solitus est.

E V A

Euacuo, euacuas { [illegible] } euacuare, Exinanire significat: vt Euacuare aluum. Plin. lib. 20. cap. 6. Et lib. 32 cap 9.

EVADNE { Εὐάδνη } Martis filia ex Thebe vatre Asopi, vxor Capanei ducis, quem adeò dilexit, vt in rogum eius se miserit, & cum illius cadauere fuerit exusta. Huius meminit Virg 6 Æneidos,

Hic Phædram, Procrinque locis, mœstamque Eriphylen
Crudelis nati monstrantem vulnera cernit,
Euadnénque, & Pasiphaen.

Fida Euadne. Propert. lib. 3 eleg. 13.

Euado, euadis, penult. prod. euasi, euasum { [illegible] } euadere, quasi Extra vadere, & effugere. Donatus Euadere, est per quamcunque difficultatem ad aliquid peruenire. Plin. epist. 25, Cæsares, quibus suspectus, atque etiam inuisus virtutibus fuerat, euasit. Cicero 4. de Finibus, Tamen illud in ea causa est à quo abesse velis donec euaseris.

Ab improbis iudicibus euadere. Cic. 1. Tuscul.

E custodia euadere. Quintil. lib. 2. cap. 17, Nec verò Theopompus Lacedæmonius, qui permutato cum vxore habitu è custodia vt muliere euasit, falsam de se opinionem habuit.

Euadere è manibus hostium. Liuius 2. bel. Pun.

Euadere è morbo. Cic 2. de Diuinat.

Euasit ex hoc aere animus. Cic. 1. Tuscul. Et de Senect. Quum ex insipienti corpore euasisset.

Euadere ex iudicio aliquo. Cic. 3. Verr.

Euadere in terram. Liuius 9 bel. Pun. Iniussu Imperatoris scaphis haud secus quàm naufragos milites sine armis cum ingenti tumultu in terram euasisse.

Euadere in iutum. Liu 6. bel. Pun.

¶ Abiit, excessit, euasit, erupit. Vide ERVMPO.

Aliquid sicut prædictum est euadere. Cic. 2. de Diuinat.

Amnem euadere. Tacit. lib. 12. Hoc est transire.

Casum euadere. Virgil. 4. Georgicorum,
-casus euaserat omnes.

Claustris euadere. Valer. 7. Argonauticôn,
-claustris euasit vterque Taurus.

Cursu euadere pugna. Virgil. 11. Æneid.

Custodiam militaui euasit Caius in l. 3. D. de acquir. rer. domin.

Discrimen euadere. Tacit. lib. 14, Quod discrimen improuisum, & maius facinus euasisset.

Facinus alicuius euadere. Tacit. lib 14

Diuos iniquos euadere. Silius lib. 15.

Flammam euasit classis. Virgil 5 Æneid.

Freto euadere. Valer. 8. Argonaut.

Hostes euadere. Virgil 9. Æneidos,
-iamque imprudens euaserat hostes.

Loca mortis euadere. Ouid. 14. Metam.

Manus alicuius euadere. Virgil. 9. Æneidos,
-nostrásne euadere demens
Sperasti te posse manus?

Euadere sermonem malignorum, pro Non esse obnoxium sermonibus. Plin epist. 144, Ac primum conspicuus forma omnes sermones malignorum & puer & iuuenis euasit.

Pestem euadere belli. Virgil 10 Æneid.

Euadere perpetuam valetudinem, pro liberari à perpetuo morbo. Plin. epist. 12. Scio euasit perpetuam valetudinem: scio decessit superstitibus suis, &c.

Tela euadere. Silius lib. 7.

Vincla euadere. Silius lib. 7,
Et captiua paras mittendo euadere vincla.

Vadis euadere. Virgil 9. Æneidos,
-olim quæcunque euaserit vndis. Id est de vndis exierit: quum venerit ad eum locum de quo nauigatura iam non sit. Seruius.

Voces alicuius euadere. Valer. 7. Argonaut.

¶ Euadere ad vel in muros, pro Ascendere. Liu. 4. ab Vrbe. Et lib. 5. bel. Pun.

In cacumina vites euadunt. Quintilianus libro 1. capite 2, Vt vites arboribus applicitæ inferiores prius apprehendendo ramos, in cacumina euadunt.

Euadere in summum. Liu. 7. ab Vrbe.

Euadere ardua. Liuius 2. ab Vrbe.

Gradus altos euadere. Virg 4. Æneid Id est ascendere. Seruius.

¶ Euado, pro Vado. Virg. 2. Æneid Euado ad summi fastigia culminis. Nam (inquit Seruius) e vacat, vt Emortuus.

Euadere aduersus aciem, Vide ACIES.

Omnem viam euadere. Virg 2 Æneid.

¶ Lapis non euasit spatium. Virgil. 12. Æneidos,
Tum lapis ipse viri vacuum per inane volutus,
Nec spatium euasit, totum nec pertulit ictum. Id est euacuatus est impetus ipsius spatio longiore. Seruius.

¶ Vana euasit spes. Liuius 5. bel. Pun. Alia subinde spes postquam hæc vana euaserat, cœpit.

¶ Euasit somnium verum. Cicero 2. de Diuinat. Siquando aliquod somnium verum euaserit.

Euasit pestilentia in morbos longiores. Liuius 7. bel. Pun. Eo anno pestilentia grauis incidit in vrbem, agrósque, quæ tamen magis in morbos longos, quàm perniciales euasit.

¶ Euasti, per syncopen pro Euasisti. Horat. 2. Serm. sat. 7,
Euasti? credo metues doctúsque cauebis.

Euasset, pro Euasisset. Silius lib. 15,
Forsan & euasset rapidi freta sæua pericli.

¶ Euadere ante oculos, pro Apparere. Virg. 2. Æneidos,
Vt tandem ante oculos euasit & ora parentis. Id est peruenit. Seruius.

¶ Euadere, Apparere. Virgil. 2 Æneidos,
Vt tandem ante oculos euasit, & ora parentum. Nonius author.

¶ Euadere, Peruenire. Virgil. 6. Æneidos,
-superas euadere ad auras.

Euadere ad superos. Seneca Herc fur. 7.

¶ Euadere, Fieri. Cic. de Claris Orat. Perfectus Epicureus euaserat. Idem 5. Verr. Nisi hoc fortè deterior est, si fieri potest, quòd in eiusmodi euasisti, non in hominis luxuriosi, sed tantum in furtis ac diuisoris disciplina educatus. Idem, An verebar ne non putaremus potuisse probum euadere?

Minutatim euadere. Cic. de Petit. Cons. Minutatim ex communibus proprij, ex fucosis firmi suffragatores euadunt.

In dicendo pauci digni nomine euadunt. Cic. de Claris Orat.

E Philosophorum scholis tales ferè euadunt. Cic. in Orat.

Summus euasit. Cic. de Claris Orat.

¶ Nunquam euades ne te sacrificem. Plaut. Amph. 15,
Ne te sacrificem, nunquam euades.

¶ Quò euadat nescio. Plaut. Pœn. 3,
Intelligo hercle: sed quò euadas nescio. Hoc est ad quid illud dicas, vel quorsum hæc dicas, & quid velis assequi verbis tuis. Terentius Phorm. 4. 3, Quid hic cœpit? aut quò euadet?

Quorsum euadat. Cic. Attico, lib 9 190. Videamus hoc quorsum euadat. Idem eidem, lib. 7. 135, Sed hæc paucis diebus ex illius ad nostra responsa responsis intelligentur quorsum euasura sint.

Huc euasit. Terent. Eun. 3 3,
Vbi friget, huc euasit, quia pridem pater
Mihi & mater mortui essent.

Timui semper quorsum euaderet heri lenitas. Terent. Andr. 2.

Euadere in. Terent. Adelph 3. 4,
-profectò euades in aliquod magnum malum. Quintilianus libro 2. cap. 4.

In infinitum euadere. Quintil. lib. 1. cap. 17, Itaque potentissimis anium breuiter occurram, ne in infinitum quæstio euadat.

EVAEMON { Εὐαίμων } Pater fuit Eurypyli, qui cum Græcis ad Troiam profectus, cum quadraginta nauibus præfuit Orchomeniis. Author Homerus in Catalog. nauium.

EVAENATVS { [illegible] } Nomen regis Lacedæmoniorum, qui ad custodiendum introitum Thessaliæ contra Xerxem, vnà cum Themistocle Atheniensium duce, à Græcia constitutus fuit. Author Herod. lib. 7.

Euagor, penult. corr. euagaris { [illegible] } euagári, Idem quod vagari. Liu. 2. bel. Pun. Frontibus enim aduersis concurrendum erat, quia nullo circa ad euagandum relicto spatio, &c.

Euagantur aquæ. Plin. lib. 10. cap. 33, Hirundines molem continuatione nidorum euaganti Nilo inexpugnabilem opponunt.

Euagatur ignis. Vlpian. in l. Si seruus seruum. §. Si fornacarius. D. Ad legem Aquiliam.

Euagatus longius appetitus. Cic. 1. Offic.

Euagatur in luxuriam præualens vitis. Colum. lib. 5. cap. 6.

Euagatur capparis per agros. Plin. lib 19 cap. 8.

Euagata est latè vis morbi. Liuius 3. ab Vrb.

¶ Euagari, Extra propositum aliquid dicere. Quintil. lib. 2, Verùm hactenus euagari satis fuerit.

Euagatio, Verbale { [illegible] } Plinius lib. 2. cap. 17, Ac spatia longitudinis latitudinum euagatione pensant. Seneca epist 66, Hæc libertas eius est, hæc euagatio.

Eualeo, euales, penult. corr. eualui { [illegible] } eualére, Idem quod valere & posse. Stat. 5 Sylu. 2,
-t hinc illa nefanda
Pocula letalésque manu componere succos
Eualuit. Lucanus lib. 1. Ouid. epist. 24.

Eualesco, eualescis, eualui { [illegible] } eualescere, Validum fieri. Plin. lib. 15. cap. 29. Quintil. lib. 2. cap 9, Adiuta cura natura magis eualescit. Idem lib. 17. cap. 15, Quum eualuissent flagella pedes binos Id est creuissent.

Euallo, euallas { [illegible] } euallare, Extra mittere, excludere, quasi extra vallum proiicere. Titinnius Psaltria, Qua ego hodie extorrem hanc domo faciam pilatricem, pallia euallaui, ò pulchre. Varro, Donec foras nos nimis euallauerunt. Nonius.

Euallo, eualllis { [illegible] } euállere, Purgare frumentum, non etiam frangere. Plin. lib. 18. cap. 10, Et ipsa quæ eualluntur, variam pistuarum rationem habent. Et paulo antè, Triticū autem perfundi aqua multa iubet, postea eualli, deinde sole siccatum pilo repeti.

EVAN { Εὐάν } Bacchi nomen. Ouid 4. Metam.

Lucidus Euan. Stat. 5. Thebaid.

Phrygiæ Euantes circum Orgia. Virgil. 6 Æneid Euantes (inquit Seruius) id est Bacchantes, à Libero qui Euan dicitur. Sil. lib. 15
Non ille Euantis Massiliæ palluit iras.

Thyades Euantes. Catul. in Argonaut. 78.

EVANDER vel Euandrus { Εὔανδρος } Arcas fuit, nepos Pallantis regis Arcadiæ. Hic quum patrem suum occidisset, suadente matre Nicostrata (quæ etiam Carmentis dicta est, quia carminibus vaticinabatur) dimissa prouincia sua venit ad Italiam: & pulsis Aboriginibus tenuit loca, in quibus nunc Roma est, & modicum oppidum fundauit in monte Pallatino. Hic autem mons, Pallatinus secundum Virgilium à Pallante auo Euandri est dictus: secundū Varronem & alios à filia Euandri Pallantia ab Hercule vitiata, & postea illic sepulta: vel

certè à Pallante eius filio illic sepulto, vt refert Seruius in hos versus Virgilij 8 Æneidos.
Arcades his oris, genus à Pallante profectum, &c. Dicitur etiam nominatiuo Euandrus in eodem libro,
Tum pater Euandrus dextram complexus euntis Hæret.
¶ Alter est eiusdem nominis quem ferunt cælatorem ac plasten Athenensem à M. Antonio Alexandriam perductum, & inde inter captiuos Romam venisse: vt refert Acron in illud Horatij 1. Serm. sat. 3,
-mensáve catillum
Euandri manibus tritum deiecit. Id est calicem nobiliter cælatum.
Boues Euandri. Propert. lib. 4. eleg. 1,
Atque vbi nauali stant sacra palatia Phœbo
Euandri profugæ concubuere boues.
Mœnia Euandri. Ouid. 14. Metamorphoseos,
-neque Æneas Euandri ad mœnia frustra, &c. Venerat.
Veteres Penates Euandri. Stat. 3. Sylu. 4.
Sedes Euandri. Virg. 9 Æneidos,
Sceptra Palatini, sedémque petiuit Euandri.
¶ Arcas Euander. Ouid. 5. Fastorum,
Arcadis Euandri nomen sæpe tibi refertur.
Fidus Euander. Stat. 1. Syluarum, 1.
Rex Euandrus Romanæ conditor arcis. Virg. 8 Æneid. Id est Conditor Pallanteæ, vbi nunc palatium est quod non est re vera arx, sed tenet rerum omnium principatum. Seruius.
EVANDER Aulanius, Sculptor insignis. qui signo Dianæ, quod Timothei manu effictum erat Romæ in Palatio, Apollinis delubro, caput reposuit. Author Plin. lib. 36 cap. 5.
Euandrius. Adiectiuum { [illegible] } vt Regna Euandria. Silius lib. 7.
Euandrius ensis. Virgil. 10 Æneid.
Euanesco, euanescis, euanui { [illegible] } euanescere: Inanem fieri, & in nihilum redigi. Plin. lib. 9. cap. 51, Vere pectines, limaces, hirudines eodem tempore euanescunt.
Euanescere ac defluere. Plin. lib. 13. cap. 1.
Euanescere inter ineptias. Quintil. lib. 1. cap 7, Verùm hæc etiam inter ipsas ineptias euanuerunt.
Cœpit euanescere. Ouid. 13. Metamorphoseos,
-rubor euanescere cœpit.
Ex oculis euanuit in tenuem auram Virg 4. Æneid.
In auras tenues euanescere. Ouid 2. Fastorum,
-in tenues oculis euanuit auras.
Paulatim euanescere. Lucret. lib. 2,
-vt cernere possis
Euanescere paulatim, stinguique colorem.
Actio furti euanescit. Pomponius in l. Si vendidero. §. Si Titius. D. de furtis.
¶ Euanuerunt & exaruerunt amores. Cic. 1. de Diuinat.
Ardor animi euanuit. Ouid. 1. Amorum.
Cornua extremæ lunæ euanescunt. Ouid. 2. Metam.
Dolor euanescit. Ouid. in Ibin,
Quàm dolor hic vnquam spatio euanescere possit.
Flos Bacchi euanuit. Lucret. lib. 3,
Quod genus est Bacchi quum flos euanuit, aut quum
Spiritus vnguenti suaues diffugit in auras.
Euanuit pruina, ac colliquefacta est glacies. Varro 2. de Re rustica libro 4.
Ius pignoris euanuit. Scæuol. in l. lex vectigali D. de pignoribus.
Omnis eorum memoria sensim obscurata est & euanuit. Cicero 2. de Orat.
Nubes incipiunt euanescere. Ouid. 1. eleg. 2.
Euanuerunt opera eius, pro interciderũt. Cic. de Claris Orat. Iísque & orationes reliquit, quæ iam euanuerunt.
Pignora euanescit conditione existente. Martianus in l. Grege. §. 1. D. de pignoribus.
Præterita euanescunt. Cic. Bruto, 16, Non modò reliqui temporis gloriam eripuit sibi, sed etiam præterita euanescere coegit.
Rubor euanuit. Ouid. 6. Metamorphoseos,
-subitúsque inuita notauit
Ora rubor, rursúsque euanuit.
Euanescit sententia. Cic. 5. Tuscul. Hæ sunt sententiæ, quæ stabilitatis aliquid habeant: nã Aristonis Pyrrhonis, Herili, nonnullorúmq; aliorum euanuerunt.
Extenuatur & euanescit spes Cic. ad Attic. lib. 3. 53, Postquam extenuari & euanescere spem nostram vidi, mutaui consilium.
Virtus herbarum euanuit. Ouid. 14 Metam.
¶ Vetustate euanescere aliquid dicitur. Cic. 1. de Diuinat.
¶ Homo euanescere dicitur. Cic. de Claris Orat.
Euanescens, Participium { [illegible] } vt Euanescens memoria alicuius rei, quæ effluit. Seneca de Benef. lib. 5.
Euanidus, penul. corr. Adiect. { [illegible] } Inane, caducum, & citò periturum. Colum. de arb. cap. 17, Nam quæ in proceritatem extenduntur, euanidæ fiunt, parum fructus ferunt. Plin lib. 37. cap. 5. Ouidius 2. de Remed. amoris, -in tenues euanidus exrat auras.
Pectoráque in tenues abeunt euanida riuos. Ouid. 5. Metam.
Leue & euanidum gaudium. Seneca epist. 35.
Euangelium, euangelij { [illegible] } Latinè bonum nuntium dicitur.
Euangelia, euangeliorum { [illegible] } Pluraliter, & neutro genere dicuntur sacrificia & supplicationes quæ pro iucundo nuntio decerni consueuerunt, vel etiam merces allati iucundi nuntij Cic Attico lib. 2. 37, O suaues epistolas tuas vno tempore mihi datas duas, quibus [illegible] quæ reddam, nescio, deberi quidem planè fateor. Vlpian. in L. Falsus. §. Qui alienum quid, De furtis, Ergo sica quæ dicunt Græci euangelia petat, id est mercedem pro rei inuentæ vel repertæ nuntio. Sunt qui hoc loco Meoyera legendum existiment: hoc est iudicium, vel præmium.
Euangelus, euangeli, penult. corr. Vitruuius lib. 10, Honores ei decreuerunt, & nomen mutauerunt, vt euangelus nominaretur.

Euanno, euannas { [illegible] } euannare, Ventilare, vel mouere. A vanno, in qua legumina ventilantur. Pomponius Pannuceatis. Dras ego illud funiuum in prima valua est, via hæc commiscta, euánentur, & mea ocyus opera vt fiat, fecero. Varro 1. de Re rust. cap. 55. Ita fit vt quod leuissimum est in eo, atque appellatur acus, euannetur foras extra aream.
EVANTHES { [illegible] } Nomen authoris satis laudati apud Plinium libro 8. capite 25.
EVANTHIA { [illegible] } teste Plinio, Ciuitas Asiæ, Trallis quoque & Seleucia dicta, quam alluit Eudone amne, ibíque Pygmæos habitasse refert idem lib. 5 cap. 29.
Euaporatio, euaporationis { [illegible] } Seneca lib. 1. Natur. quæst. Nec mirum si terra omnis generis & varia euaporatio est. Idem 3, Nec trahit saporem euaporatio, quia clausa perlabitur. Sic Macrob. lib. 7. Saturn. cap 12.
EVARCNVS { [illegible] } fluuius est Scythiæ Europææ. Valer. 6. Argonauticôn, -Taras, niuetúmque fetas Euarchus olorum.
Euares { [illegible] } Latinè exsecrabiles, quo nomine dicti sunt Scythæ quidam, eo quòd, quum tẽplum in Ascalone expilassent, ira numinis in eos cum posteritate omni fœmineus morbus sit immissus. Author Herod histor. lib. 1. Nominatiuus est Euaris.
Euasto, euastas { [illegible] } euastare, Idem quod vastare significat. Liu. 10. ab Vrbe, Ibi duo Consulares exercitus, diuersis vagati partibus, omnia quinque mensium spatio euastauerunt. Ibidem lib. 8. & lib. 5.
EVAX, Nomen regis Indiæ, qui de virtutibus gemmarum scripsit ad Neronem. Ex Calep.
Euax { [illegible] } Interiectio exultantis nihil significat, inquit Varro de analogia: sed effuntium naturaliter est, vt apud Ennium hehe. Plaut. Bacchid. 5. 13.
Euax aspersisti aquam. Idem Casin. 20.
Euax, nunc pol demum ego sum liber.
EVAZAE { [illegible] } Sarmatarum populi, à Medis orti, & Tanain fluuium incolentes, authore Plin. lib. 6. cap. 7.

E V B

EVBIVS, Scriptor quidam fuit, cuius meminit Ouid. 2. Tristium,
Nec qui descripsit corrumpi semina matrum
Eubios, impuræ & conditor historiæ.
EVBOEA { [illegible] } inquit Plin. cap. 12. lib. 4. insula auulsa Bœotiæ, tam modico interfluente Euripo vt ponte iungatur, ad meridiem promontoriis duobus. Geræsto ad Atticam vergente, & ad Hellespontũ Caphareo insignis, à Septentrione Ceneo, nusquam latitudinem vltra XL M passus extendit, &c Hæc Plin. De Eubœa vide Solinum cap. 17. Eubœa hodie *Negroponte* insula dicitur. Vide ABANTES.
Eubœus, Adiectiuum { [illegible] } vt Plebs Eubœa. Stat. 5. Sylu. 3,
-stupuit primæua ad carmina plebes Eubœa
Euboicus, Aliud adiectiuum { [illegible] } vt Carmen Euboicum. Ouidius 4. Fastorum.
Aquarum cultor Euboicus. Ouid. 13. Metam.
Gurges Euboicus. Ouid. 9 Metamorphoseos,
Nunc quoque in Euboico scopulus breuis eminet alto
Gurgite, & humanæ seruat vestigia formæ.
Littus Euboicum. Propert. lib. 2 eleg. 27.
Euboicum mare, duplex esse dicitur, aliud in Ægeo, aliud in Campano, seu Thusco. Quod in Ægeo, Eubœæ adiacet insulæ, à qua denominatum est: quod autem in Thusco, Cumarum, Baiarúmq; alluit oram, ab Euboicis aduenis, & Cumarum conditoribus nuncupatum.
Montes Euboici. Valer. 6. Argonaut.
Oræ Euboicæ Cumarum. Virg. 6. Æn. Vbi Seruius, à Colonia, inquit, Cumas appellauit. Nam Eubœa insula est, in qua Calchis ciuitas est, de qua venerunt qui condiderunt ciuitatem in Campania quam Cumas vocarunt.
Penates Euboici. Stat 3 Sylu. 5,
Anne quod Euboicos fessus remeare penates
Auguror, & patria senium componere terra?
Rupes Euboica. Virg. 6. Æneid. de antr. Sibyllæ Cumanæ,
Excisum Euboicæ latus ingens rupis in antrum,
Quo lati ducunt aditus centum ostia centum,
Vnde ruunt totidem voces, responsa Sibyllæ. Rupem Euboicam exponit Seruius montem Cumanum quem Euboici habitauerunt. Est autem (inquit ille) Atyrologia: Coloniæ enim epithetum, rei dedit immobili.
Sibylla Euboica, id est Cumana Stat. 1. Sylu. 2,
-Euboicæ carmen legit ille Sibyllæ.
Sinus Euboicus. Ouid. epist. 22. Et in Ibin,
Viscera sic aliquis scopulus tua figat, vt olim
Fixa sub Euboico Graia fuere sinu. Hanc historiam confirmat Propert. lib. 2. eleg 27,
Quicunque & venti miserum vexastis Vlyssem,
Et Danaûm Euboico littore mille rates.
Vnda Euboica. Seneca Herc. fur. 6,
Priúsque multo alternis vicibus fugax
Euripus vnda stabit Euboica impiger. Nam Euripus est angustum mare inter Phocidem Bœotiæ partem, & insulam Eubœam. Ouid. 9 Metamorphoseos,
Mittit in Euboicas tormento fortius vndas.
Vrbs Euboica. Ouid. 14. Metam.
Euboicum talentum, authore Festo, nummo Græco, septem millium & quingentorum cistophorum est, nostro, quatuor millium denariorum.
EVBVLA, Filia fuit Leo cuiusdam, Orphei filij (sicut nonnulli existimant) quam cũ Phasithea & Theope sororibus ciuitati immolandas exhibuit, vt ingens annonæ caritas, quæ Atticã vehementius premebat, finem secundum oracula caperet. Hæc Cæl Rhod. lib. 13 cap. 7.
Eubulia { [illegible] } Latinè consultatio bona: aliis etiam promptitudo. Est autem Eubulia Cælio, directio secundum vtilitatem, & secundum id cuius opus est, & vt, & quando. Vide eum lib. Antiq. lect. 11. capite 9.

EVBVLVS, penult. prod. (Εὔβουλος) Atheniensis ciuis fuit, contrarias ferè Demostheni in Reip. administratione partes fouens, & interpretatur, prudens, consultus, boni consilij. ¶ Fuit & Eubulus mediæ Comœdiæ poeta, vt scribit Suidas. ¶ Eubulus præterea nomen fuit historici, qui historiam Mitræ multis voluminibus expleuit.

EVBVRIATES. Celeberrimi Ligurum populi, citra alpes habitantes, vt tradit Plin. lib. 3 cap. 5.

EVBVRO, Oppidum Lusitaniæ. Plin. lib. 4. cap. 22.

E V C

Eucæria (Εὐκαιρία) Opportunitas dicitur. Cic. 1. de Finib. Et quemadmodum opportunitas (sic enim appellamus eucæriam) non fit maior productione temporis. Idem 1. Offic. occasionem interpretatur.

EVCARPENI (Εὐκαρπηνοί) Populi ad Laodiceā, in conuentu qui à Synnada accipit nomen, vt scribit Plin. lib. 5. cap. 29.

EVCARPIA (Εὐκαρπία) Vrbs Phrygiæ, in qua racemi feracitate ac magnitudine spectabiles sunt: vnde & nomen, quasi vber fructuum prouentus. Meminit huius oppidi Strabo lib. 12.

EVCHAODIA (Εὐχαδία) Villa in Macedonia, cuius meminit Cicero in Pisonem.

EVCHATAE (Εὐχάται) Scythiæ populi apud Plin. lib. 6. cap. 17.

EVCHETAE (Εὐχῆται) Heretici quidam erant, quorum dogma nefarium in Syria propagatum fuit. Horum fuit hæresis posse humanam virtutem ac scientiam, non ad Dei modò similitudinem peruenire, sed perfectionem quoque ac æqualitatem, adeò vt is sit mox ἀναμάρτητος, id est, vt sic dicam, impeccabilis, quoniam ne cogitatione quidem aut inscitia vbi perfectionis fastigium contigerit, queat delinquere. Cæterum hoc nomen illis inditum tradūt de orationis assiduitate, quod incredibiliter, vt inquit Augustinus, perpetuò faciebant, adeò vt monachis fouendæ vitæ gratia quidpiam facere impium ducerent, quia interpellaretur orandi facultas. Porrò quàm scelestissima obire soliti essent cum Gnosticis sacrificia, & quo tempore, vide apud Cælium Rhod. lib. 8 cap. 16.

EVCHION (Εὔχιον) Bacchum cognominant Poetæ, ἀπὸ τοῦ εὔχεσθαι, id est à voto, vt notant Grammatici, inter quos Stpontinus.

EVCHIR, Statuarij nobilis nomen, de quo Plin. libro 34. cap. 8. ¶ Fuit & alter Euchir fictor, laudatus Plin. lib. 35. cap. 12.

Eucharistia (Εὐχαριστία) Latinè gratiarum actio.

Eucharisticus, penult. corr. (εὐχαριστικός) vt Eucharisticum carmen, apud Statium lib. 4. Syluar. quo Poeta Imperatori Domitiano gratias agit, quod epulo ab eo fuerit acceptus honorificé.

Euchyla (Εὔχυλα) Dicuntur quæ sunt boni succi, vt carnes auicularum montanarum, & piscium saxatilium. His opponuntur κακόχυλα, quæ malum generant, vt caseus vetus, & salsamenta. χυλὸς enim Græcis succus est, siue liquor.

Euchyma (Εὔχυμα) Græca appellatione dicuntur quæ boni sunt succi, siue præstantis saporis. Nam χυμὸς Græcis modò succum significat, modò saporem.

EVCLIA, Dea: de qua sic Alex. Genial. dier. lib. 2. cap. 24, Bœotiis & Locris nihil erat in sponsalibus firmum, nisi sponsus & sponsa in ara Eucliæ virgini dicata, prius libarent, haud aliter, nisi more solenni antea libassent, matrimonium esse ratū. Hæc ille.

EVCLIDES, penult. prod. (Εὐκλείδης) Megarensis philosophus, auditor Socratis, qui è patria Athenas veniebat, vt Socratem audiret, & tempore belli vestitu muliebri induebatur ne nosceretur. ¶ Alter Euclides elementorum author tempore Ptolemæi secundi. Huius meminit Cic. in Academ. quæst. lib. 4. Sidonius in laudibus Narbonis, Euclideus spatium secans Olympi. Phaleucium est.

Eucrasia (Εὐκρασία) Latinè temperamentum, quam Galen. libro 1. de sanit. tuend. facit duplicem: alteram, quæ in animantium saltem corpore cogitatione potius vsurpetur, quam solidè subsistat: Alteram, quæ in sanis omnibus est, atque apparet.

EVCRATIDIA (Εὐκρατιδία) Ciuitas Bactrianæ regionis ab Eucratida imperante sic cognominata, authore Strab. lib. 11.

EVCRATIDES, Bactrianorum rex fuit. Hic, quum ingentes Demetrij copias parua manu fudisset, Indiámque exterminato hoste, magno consilio subegisset, dum Bactra peteret, à filio impuro & flagitioso, quem socium regno asciuerat, vt solus potiretur imperio, impedens ex insidijs occupatur, cæpíque nece in vit trucidatur: qui patris cæde non contentus, pari scelere & audacia per corpus vulneribus affectū, currum agere, & sanguine aspersus paterno, insepultum abijcere non dubitauit, ausus facinus, quod in nulla vnquam Scytha tyrannus admisit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 6.

Eucteria (Εὐκτήρια) Loci in quibus orationes actáque prouinciarum continentur. Alciat. in l. immunitatos. C. de agric. & censit. lib. 11.

Euctici (Εὐκτικοί) Hymni dicuntur, qui votum habent & preces, sicut apeuctici, reijcientes deprecationem, quorum exempla passim suppetunt ex poetis. Vide Cæl. Rhod. lib 7. cap. 5.

E V D

EVDAEMON, onis, penult. genit. corr. (Εὐδαίμων) Ægyptius grammaticus, teste Suida, patria Pelusiotes, Libanij sophistæ contemporaneus. Scripsit varia poemata: item artem grammaticam, & de dictionum orthographia. Græcis εὐδαίμων, felicē significat: vnde etiam Mela illam Arabiæ partem, quæ inter sinum Arabicum & Persicum in pelagus excurrit, seruato Græco nomine Eudæmona appellauit, quā nos verbum verbo reddentes, Felicem appellamus.

EVDAEMONIDAS, Nomen viri proprium Textoris.

EVDAMIDAS, penult. corr. (Εὐδαμίδας) Nomen filij Archidami, & fratris Agidis Lacedæmoniorum regis, authore Plutarcho.

EVDAMVS (Εὔδαμος) Vir quidam fuit professione philosophus, quem annulos quosdam solitum cōficere memoriæ proditum est, quorum vis esset mira aduersus dæmonia: item serpentium morsus, & id genus alia pleraque. Inerat his quoque contra fascinationes virtus præclara. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 6. cap. 12.

EVDEMIA (Εὐδημία) Insula in Pagasico sinu, non longè à Scyro Cycladum extima referente Plin. lib. 4 cap. 12.

EVDEMVS (Εὔδημος) Orator fuit Megalopolitanus, Philopæmenis præceptor. Author est Plutarch. in vita Philopæmenis. ¶ Alterius Eudemi meminit Cicero 1. Diuinat. lib. quem ad Syracusas præliantem occidisse scribit.

Eudizon, Lineum filū, quod medici extremo in clysterio relinquunt, per quod κλυσμὸς emittitur. Author Festus. Sic Græci vocant foramen in naui, per quod emittitur sentina: vnde & per translationem, vt opinor, medici in clysteres, id est instrumento quo aluus perluitur, sic vocarunt.

Eudiæus (Εὐδιαῖος) dicitur clauus in nauium carinis, quo exempto effluit aqua, ne computrescant. Vocatur & Chimaros. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 9.

EVDIELVS (Εὐδίελος) Submutato nomine Aspledon ciuitas posterius dicta est, à bono crepusculo, quod Græcis ἐνδιέλη vocatur. Plura Strabo lib. 9. quem vide.

EVDORA, penult. prod. (Εὐδώρη) Nympha, Oceani & Tethyos filia, vt placet Hesiod. in Theogon. ¶ Item vna ex Atlantidibus, quæ septem numero esse perhibentur, Ambrosia, Eudora, Pasithoe, Coronis, Plexora, Pitho, Tyche. Cælius duodecim fuisse scribit, inter quas & hāc connumerat lib. 16 cap. 16.

EVDORVS (Εὔδωρος) Mercurij filius fuit, ex Polymela Phylantis filia, qui Achillem ad bellum Troianum secutus est, vt est videre apud Homerum 2. Iliad.

EVDORVS, Statuarius & pictor fuit, scena depicta, & signis ex ære fabricatis, vt scribit Plin. lib. 35. cap. 11.

EVDOXVS (Εὔδοξος) Æschinis filius, patria Gnidius, Geometra, & Astrologus, summus medicus, Socratis auditor, qui primus annum composuit. Huius meminit Cicero 2. de Diuinat. ¶ Fuit & alius Eudoxus Rhodius historicus. ¶ Alius Siculus filius Agathoclis, poeta comicus.

Eudoxia (Εὐδοξία) Latinè bona fama dicitur. Cicero 3. de Finibus, De bona autem fama, quam enim appellant εὐδοξίαν, aptius est hoc loco bonam famam appellare quàm gloriam.

E V E

Euectice (Εὐεκτική) Medicinæ pars est, quæ exactè perfectéque valentem accipiens, in hoc ipsum gradu conseruat: sic dicta, quasi boni habitus seruatrix. Author Galen. lib. ad Thrasybulum.

Eueho, euehis, euexi, euectum (ἐξάγω, ἐξοχέω, ἀναβιβάζω) euehere, Extra vehere. Varro de Re rust. Aut flumina propinqua, quæ nauigari possent, quibus vtrisque euehere atque inuehi ad multa prædia solemus.

Euehere angusto tramite. Plin. lib. 12. cap. 14.

Euehere suas merces. Plin lib. 6. cap. 19.

Euehere aquas ex planis locis. Liu. 1. ab Vrbe.

Euehi equo. Liu. 1. ab Vrbe, Euectus extra aciem equo.

Virtus euehit ad æthera. Virg. 6. Æneid.

Euehere in altum. Liuius 5. bel. Pun. Vbi primum tranquillitas maris in altum euexisset.

In cælum euehere aliquem. Iuuenal. sat. 1. Id est, ad excelsissimos opulentiæ gradus perducere, vt velut deus habeatur.

Euectus, Participium (ἐξοχηθείς) vt Eloquentia euecta è Piræo. Cic. de Claris Orator. Nam vt semel è Piræo eloquentia euecta est, omnes peragrauit insulas, &c.

In auras æthereas euectus. Claud. ad CHRISTVM, 9.

Confragosis atque asperis euecti, tota pādere possumus vela. Quintilianus lib. 6. cap. 1.

Tiruo cærulcis euectus equis. Seneca Herc. fur. 1.

Aliquid plostris euectum & asportatum esse. Cic. 3. Verr. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palàm spectantibus omnibus plostris euecta, asportatáque esse.

Euectus, huius euectus (ἐκκόμισις) Hoc est vectio & portatio quæ fit vel nauibus vel curribus in aliquem locum. Plinius libro 18. cap. 5, Vt operariorum copia prope sit, oppidúmq; validum: vt nauigiorum euectus vel itinerum: vt bene ædificatus & cultus. De agro.

Euectio, Verbale (ἐξαγωγή) Euectiones (inquit Budæus) dicuntur diplomata, siue chartulæ signo principis obsignatæ. In tractatu, De cursu publico, cod. Euectiones ab omnibus postulentur: & tam iudices quàm custodes, &c.

Euelatum, Veteres dixere pro euentilato. Vnde velabra dicuntur, quibus frumenta ventilantur. Author Festus.

Euello, euellis, euelli & euulsi, euulsum (ἐκτίλλω, ἐκσπάω) euellere, Vi quadam vellere, siue extrahere: vt Euellere sibi capillum luctu. Cic. 3. Tusc. Et ad Attic. lib. 15. 383, Excisa enim est arbor, non euulsa: itaque quam fruticetur vides.

Euellere sese ex cœno. Plin. lib. 8. 42.

Euellere ex complexu. Cic. ad Attic. lib. 3. 49, Versabatur mihi tempus illud ante oculos, quum ille aut lictores dimitteret, aut euelleretur ex complexu meo.

Euellere arborem radicitus. Vlpian in l. furtum. §. 1. D. Arbor. furtim cæsarum.

Castra obsessa euellere. Sil. lib. 7. Hoc est castra obsidione liberare.

Femur puellæ pulex euellit. Ouid. de Pulice.

Linguam alicui euellere. Cic. pro Sextio. Idem 3. de Orat. Hæc tibi lingua excidenda est, qua vel euulsa, &c.

Plantam cœno euellere. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Radices euellere. Cic. Attico, lib. 10. 103.

Tela confixis membris euellere. Lucan. lib 6.

¶ Euellere, per translationem: vt Euellere sibi scrupulum ex animo. Cic. pro Rosc. Amer.

Ex memoria euellere. Cic. pro Sextio, Si appellandi sunt Consules, quos nemo est qui non modò ex memoria, sed etiam ex fastis euellendos non putet.

Euellere ex intimis mentibus. Cic. 1. de Orat. Omnem eorum importunitatem ex intimis mentibus euellisset vis orationis tuæ.

Euelli ex ordine. Cic. 4. de Finibus, Verba tenent mordicus. Quæ

rursus dum sibi euelli ex ordine noluot, horridiores euadunt, asperiores, duriores & oratione & moribus.

Euellere aculeum seueritatis, Vide ACVLEVS.

Mala radicitus euellere. Lucret. lib. 3.

Odorem è thuris glebis euellere. Lucret. lib. 366.

Euellere opinionem aliquam ex animis hominum. Cicero pro Cluentio.

Inserere nouas opiniones, euellere insitas. Cic. in Orat.

Spinas animo euellere, Hoc est vitia. Horat. 1. epist. 14,

Certemus spinas animóne ego fortius, an tu
Euellas agro, & melior sit Horatius, an res.

Euulsus, Participium { [illegible] } vt Sinu matris euulsi filij. Seneca Medea, 15.

Palus euulsa Catul. ad Mallium, 63.

Quale ferunt Graij Pheneum prope Cylleneum
Siccari euulsa pingue palude solum. De Lerna.

Tenoei euulsi. Horat. 3. Carm. ode 4.

Euulsio, Verbale { [illegible] } vt Euulsio dentis. Cicero 3. de Natura deorum. Qui primus purgationes alui, dentisque euulsionem inuenit. De Æsculapio.

EVEMANIVS, vir Cardianus magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis accessit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Græcorum historiis.

EVEMERVS, penult. corr. { [illegible] } Nomen historici, de quo Lactantius sic inquit, Euemerus antiquus author fuit, è ciuitate Messanæ: res gestas Iouis, & cæterorum, qui dij putantur, collegit, historiámque contexuit ex titulis & inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur. Hanc historiam interpretatus est Ennius, & secutus. ¶ Fuit & Euemerus Tegeates, [illegible] dictus, de quo Alex. ab Alex. lib. 6 cap. 26.

EVANETVS, Vide AVAENETVS.

EVENOR { [illegible] } Pictor fuit illustris Parrasij pater & præceptor maximi pictoris, floruitque nonagesima Olympiade, referente Plin. lib. 35. capite 9.

Euenio, euenis, penult. corr. eueni, euentum { [illegible] } euenire, Idem quod venire, & accedere, redire. Plaut. Casin. 10, Sine modò tuus eueniat, remittam ad te virum.

¶ Euenire, Contingere. Terent. Heaut. 1. 1.

Quod si esset factum, hæc nunquam euenissent tibi. Plaut. Asin. 12.

Accidere & euenire. Cicero Toranio, lib. 6. 21. Timebam enim ne euenirent ea quæ acciderunt.

Euenire & cadere, ferè pro eodem. Cic. 1. de Diuinat. Vt quum euenerit, ita cadat vt prædictum sit.

Euenit ex sententia. Terent. Heaut. 4. 5.

Euenit præter sententiam & spem Plaut. Merc. 19.

Euenire in aliquid. Cic. Cælio, lib. 2. 9, Ex quo vereor ne idem eueniat in meas literas. Hoc est meis literis, vel in mearum literarum perniciem, ne videlicet negligentia tabellariorum tibi meæ non reddantur, quemadmodum nec tuæ mihi sunt redditæ.

Euenire aliter. Terent. in Prol. And. 3.

Contrà euenit. Horat. 1. Serm. sat. 3, -at tibi contrà
Euenit, inquirant vitia vt tua rursus & illi.

Bene atque feliciter euenire. Cic. pro Murena, Vt ea res mihi magistratuíque meo, Populo, plebique Romano bene atque feliciter eueniret.

Euenit facilè. Liuius 1. ab Vrbe.

Fortè euenit vt. Cicero 2. de Orat. Fortè euenit vt in Priuernati essemus.

Malè euenire, cui opponitur Optimè euenire. Cicero 3. de Natura deorum, Dies deficiat si velim numerare, quibus bonis malè euenerit, nec minus si commemorem, quibus improbis optimè.

Malè illis eueniat. Plaut. Curcul. 2.

Prosperè euenire. Cic. Appio lib. 3. 12, Ego verò velim mihi, Tulliæque meæ (sicut tu amicissimè & suauissimè optas) prosperè euenire ea quæ, &c.

Euenit vt moreretur ille. Cic. 1. Tusc. Sic de Amicitia, Sin tale aliquid euenerit, vt extinctæ potius amicitiæ, quàm oppressæ videantur.

Vt plerunque euenit. Cic. pro Plancio, Nihil, vt plerunque euenit, præter opinionem accidet.

¶ Euenient ea à me tibi. Plaut. Capt. 7.

Non hæc sine numine diuûm Eueniunt. Virg. 2. Æneid.

Id euenit ob eam rem, quòd, &c. Cic. Att. lib. 16. 333.

Omnia ferè contrà, ac dicta sunt, euenisse. Cic. 2. de Diuin.

Quare euenit vt, &c. Id est quare fit. Cic. 1. de Inuent.

Nihil aduersi euenit. Brutus Ciceroni, 4, Nihil iam neque opinantibus aut patientibus nobis, aduersi euenire potest, in quo non eum omnium culpa, tum præcipuè tua futura sit.

Auspicia secunda euenerunt. Cic. 1. de Diuinat.

Amorem alicui euenire. Tacit. lib. 14, Obijciebant etiam eloquentiæ laudé vni sibi adsciscere, & carmina crebrius factitare, postquam Neroni amor eorum euenisset.

Euenit illi commodum. Terent. Heaut. 4. 3.

Damnum maximum illi. Plaut. Sticho, 4.

Discessio. Terent. And. 3. 3.

Habitatio bona, fausta, felix. Plaut. Trinum. 4. 2.

Homo alicui euenire dicitur. Propert. lib. 3, eleg. 8,

Hostibus eueniat lenta puella meis.

Incommoda eueniunt improbis. Cic. 1. de Finibus.

Illis iter vt esset in Lemnum. Terent. Phorm. 2. 2.

Numinibus secundis euenire. Tacit. lib. 15, Vt ipse, prouidum potius, & secundis numinibus euenire.

Occasio. Plaut. Milite, 4.

Odio omnibus euenire. Plin. lib. 28. cap. 8 Rursus tali sinistri cinere decocto cum sanguine mustelæ perunctos omnibus odio euenire. Legitur & venire.

Optata eueniunt. Ouid. 6 Metam.

Partus, clam patrem. Terent. Hecyra, 3. 3.

Potestas alicuius rei faciundæ Plaut. Cistel. 3.

Vsu venire & euenire alicui. Cic. pro Quinctio, Nã quid homini potest turpius, quid verò miserius aut acerbius vsu venire? quod tantum euenire dedecus, quæ tanta calamitas inueniri potest?

Vsu hoc euenit, vt, &c. Cic. 5 de Finibus, Ego autem tibi Piso assentior, vsu hoc euenire, vt acrius aliquanto & attentius de claris viris locorum admonitu cogitemus.

¶ Euenire, Euadere, id est per quancunque difficultatem ad aliquid peruenire. Plaut. Mostel. 6, Hei mihi commissa hæc blanda dicta quò eueniant. madeo metu. Idem Epid. 7.

Pulchrior euenit, Id est euadit. Horat. 4. Carm. ode 4,

Merses profundo, pulchrior euenit. Id est, emergit.

¶ Euenit, pro Sorte contigit. Sallust. in Iugurtha, Metellus & Syllanus Consules designati prouinciam inter se partiuerant, Metelloque Numidia euênit.

¶ Euenit, Impersonale, pro Ita credit. Terent. Andr. 5. 4,

Quid tu Athenas insolens? c. euenit.

¶ Euenat, pro Eueniat. Antiquum. Ennius Hecuba,

Senex sum: vtinam mortem oppetam,
Priusquam euenat quod in pauperie mea
Senex grauiter gemam. Nonius.

Euenturus, penult. prod. { [illegible] } Participium. vt Precari euentura. Tibul. lib. 2. eleg. 1. Id est vt eueniant quæ optamus.

Videre procul euentura. Tibul. lib. 2. eleg. 5.

Euentus, huius euentus, euentui, gen. masc. & declinat. quartæ est tam in singulari quàm in plurali { [illegible] } Quod casu aut fortuitu nobis euenit. Plaut. Rud. 8. Cic. 2. de Legibus, Sceleris est pœna tristis, & præter eos euentus qui sequuntur, per se ipsa maxima est. Liu. 10. ab Vrbe, Euentus comitiorum incertus. Ouid. epist. 2,

-careat successibus opto,
Quisquis ab euentu facta notanda putat.

Euentus accidit, Vide ACCIDO.

Euentu aliquid coniectare, Vide Coniecto in CONIICIO.

Non sine euentu. Plin. Iunior lib. 5. epist. 20 ad Vrsum, Egi ego pro Vareno non sine euentu: bene an malè, liber iudicabit. Id est prospero successu.

Casus euentúsque rerum. Cic. pro Corn. Balbo, Quum etiam ipse casus euentúsque rerum non duces, sed comites eius consiliorum fuerint.

Amorum euentus incertus, Vide INCERTVS.

Formæ euentum timere. Propert. 3. eleg. 24,

Euentum formæ disce timere tuæ.

Orationis euentus. Cic. 1. de Orat. Vt enim quisque optimè dicit, ita maximè dicendi difficultatem variósque euentus orationis hominúmque pertimescit.

Rerum euentus. Cic. 1. de Diuinat. Mihíque à peritis in Asia prædictum est fore eos euentus rerum qui acciderunt.

Senectutis euentus. Cicero 2. de Diuinat. Si ab adolescentia scisset quos euentus senectutis esset habiturus.

Temporis euentus. Ouid. 5. Fastorum,

Poma quoque euentum temporis huius habent.

¶ Cæci euentus. Virg. 6. Æneidos, -cæcósque volutat
Euentus animo secum.

Deterior euentus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2,

Nam timor euentus deterioris abest.

Fatalis euentus. Cic. de Arusp. resp. P. ille Scipio natus mihi videtur ad interitum exitiúmque Carthaginis, qui illam, &c. quasi fatali euentu solus euertit.

Felix euentus. Claud. 2. de Raptu Proserpinæ,

-nunquam felicior arti
Contigit euentus.

Grauis euentus. Ouid. 13 Metamorphoseos,

Euentúque graui finita est publica clades.

Hyberni euentus. Tacitus in Vita Agricolæ, Quia soliti plerunque damna æstatis hybernis euentibus pensare, tum æstate, atque hyeme iuxta pellebantur.

Iudicij euentus. Plinius Iunior lib. 4. epist. 19. ad Hispullam, Disponit qui nuntient sibi quem euentum iudicij tulerim. Id est, an secundum me, an verò contra me iudicatum sit.

Incerti rerum euentus. Silius lib. 8.

Secundus euentus. Stat. 6. Thebaid.

Varij belli euentus. Virg. 10. Æneidos,

Hic magnus sedet Æneas, secúmque volutat
Euentus belli varios.

Spem maleficij præsentis in incerto reliqui temporis euentu collocare. Cic. pro Quinctio.

¶ Animum deprehendi euentu. Quintil. lib. 4. cap. 2, Semper tamen eum habuisse animum, qui sit euentu deprehensus.

Consilia primum, deinde acta, postea euentus expectantur. Cicero 2. de Oratore.

Fortiter quemuis euentum ferre. Cic. Attico, lib. 9. 173, Quemuis euentum fortius feram quàm hunc dolorem.

Ad euentum festinare. Horat. in Arte poetica.

Habere euentum, Idem est quod exitum habere. Cælius Ciceroni Famil. 8.

Metere aliquos euentus. Ouid. 13. Metamorphoseos,

-vt & ipsa Iouis coniúnxque, sorórque
Euentus Hecubam meruisse negauerit illos.

Ad omnem euentum paratus sum. Cic. Toranio, lib 6. 21.

Non euentis, sed factis, cuiusque fortunam ponderari. Cicero in Pisonem.

Dicendi euentũ non satis ex sententia procedere. Cic. 1. de Orat.

Spei fructum euentui reseruare. Cic. 14. Philipp.

Scire eorum euentus. Lucan. lib. 5.

Secundare

Secundare euentus. Virg. 4. Georg.
Pugnæ euentu suspensum esse. Sil. lib. 3. & 5. Virgil. 8. Æneid.
¶ Euctus boni simulacrum Romæ visitur in Capitolio, quod Praxiteles fecit, dextera pateram, sinistra papauer ac spicam tenens. Meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 36. cap. 5.

Euentum, euenti, pluraliter euenta, euentorum, inquit Nonius {[illegible]} Cic. in Partit. Si cuiusque facti & euenti causa ponetur. Idem Attico, lib. 9. e. 73, Semper causæ euentorum magis mouent, quàm ipsa euenta. Idem in Hortensio, Tu me & aliàs nonnunquam, & paulò antè adhortatus es, aliorum facta & euenta conquirere. Idem de Oratore, Ex aliorũ factis, aut dictis, aut euentis. Idem ad Lucceium, lib. 5. 12, Fabulam rerum, euentorúmque meorum. Idem Lentulo, lib. 1. 7, Vt ex nostris euentis communibus admonẽdum putarem.
Prædicta aliquorum, et & euentis refelluntur. Cic. 2. de Diuinat.
Videre rerum euenta. Lucret. lib. 1.

Euentilo, euentilas, pen. corr. {[illegible]} euentilare, Idem quod ventilare. Plinius libro 31. cap. 3, Fit & sine his vitiis altitudine ipsa grauior aer, quem emendant assiduo linteorum iactatu euentilando. Columella libro 11. capite 6, Et eadem euentilata mundiora fiunt. De frumentis.

EVANVS, pen. prod. {Εὔανος} Philosophus, qui ignem optimum ciborum condimentum esse dicere solebat, vt refert Plutarchus. ¶ Euenus item Ætoliæ fluuius est, non procul à Calydone, vt author est Plin. lib. 4. Ouid. 9. Metamorphoseos,
Venerat Eueni rapidas Ioue natus ad vndas. Hunc fluuium poetæ quandoque Centaurum vocant. Dictus antea fuit Lycormas. Vide LYCORMAS. ¶ Fuerunt item Eueni duo Parij Elegiarum scriptores, quorum meminit Suidas.

EVANVS, Apolloniæ, quæ est in sinu Ionico, ciuis nobilis, qui quum sacras Soli oues noctu non procul ab vrbe custodiret (moris enim erat, vt delecti viri, diuitiis & genere inter populares splendidissimi, singulis annis singuli eas custodirent) oppressus somno & edormiens, contrucidari ouium plerasque lupis grassantibus contigit. Quo facto, publico Apolloniatum decreto, quum se is minus tueri quiuisset, est exoculatus. Vide Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 17.

Euerbero, euerberas, penult. corr. {[illegible]} euerberare, Idem quod simplex verberare. Quintil. lib. 2. cap. 4. An credibile sit super caput Valerij pugnantis sedisse coruum, qui os oculósque hostis Galli rostro atque alis euerberaret. Seneca lib. 5. Natur. quæst. His interuallis tenuis includitur spiritus, qui manus desiderat spatium, quum euerberatus cursu parum libero incaluit.
Alis euerberare aliquid auis dicitur. Virgil. 12. Æneid.

EVERGETAE {εὐεργέται} Cognomen Ptolemæi Ægyptiorum regis, qui Philadelpho successit, à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impositum. Nam εὐεργέτης à Græcis dicitur, quem nos beneficum, vel benemeritum appellamus. ¶ Euergetæ item dicti sunt populi Scythiæ, qui & Atimaspi, quòd benefici fuerint in Argonautas maris tempestate ad eorum litora delatus. Steph.

Euergo, euergis {[illegible]} euergere, Emittere. Liu. 5. Decad lib. 4, Mõtes ingentis altitudinis spem faciebant, eo magis quia nullos apertos euergerent riuos, occultos continere lacus, quorum venæ in mare permanantes, vndæ miscerentur.

Euerro, euerris, euerri, euersum {ἐκσαρόω} euérrere, Verrendo nitidum facere. Colum. lib. 7. cap. 4, Stabula frequenter euerrenda, & purganda. Cic. Actio. 4. in Verr. O Verrea præclara, quoquam si accessisti, quò nõ attuleris istum diem. etenim quam tu domum, quam vrbem adisti, quod fanum denique, quod non euersum atque extersum reliqueris? Varro 3. de Re rust. cap. 8.
Euerrere sermones, pro Curiosè excutere. Seneca 3. de Ira.

Euerriator, Dicitur qui iure accepta hæreditate, iusta facere defuncto debet: quæ si non fecerit, seu quid in ea re turbauerit, suo capite luat. Id nomen ductum à verrendo. Nam euerriæ sunt purgationes quædam domus, ex qua mortuus ad sepulturam ferendus est, quæ fit per euerriatorem, certo genere scoparum adhibito, ab extra verrendo dictæ. Author Festus.

Euerriculum, euerriculi, pen. corr. {σαγήνη} Rete est piscatorium, sagena à Græcis dictum: Et à verrenda aqua sic appellatum. Vlpian. in l. iniuriarum actio. D. de iniuriis & famos. libell. Si quis me prohibeat in mari piscari, vel euerriculum, quod Græci σαγήνην dicunt, ducere. Cic. 6. in Verrem actione. Quod vnquam Iudices, huiuscemodi euerriculum vlla in prouincia fuit? Alludens ad Verris nomen, & ad significationem verbi. Idem in 3. de Nat. deor. Actionem de dolo, euerriculum appellat, quo scilicet euerruntur fraudes hominum è vita Ciuili. est enim hæc actio prodita ad terrorem hominum subdolorum, qui ignominiam eius iudicij formidant. Hæc Budæus. Varro 3. de Re rust. cap 17, Quum neque euerriculo illi in litus educere possent viuam saginam plebeiæ cœnæ pisces.

Euerto, euertis, euerti, euersum {[illegible]} euertere, Destruere. Cic. 1. Offic. De euertendis autem diripiendísque vrbibus valde illud considerandum est, nequid, &c. Sic 2. Verr. Euersæ funditus prouinciæ.
Ab imo euertere summa. Lucret. lib. 5.
Sua confirmare, aduersaria euertere. Cic. in Orat.
Ventis æquora euertere. Virgil. 1. Æneidos,
Disiecitque rates, euertítque æquora ventis.
Aliquem euertere. Lucan. lib. 5,
-tantusve euertere dixit
Me superis labor est.
¶ Euertere aliquem bonis, siue fortunis, pro Spoliare. Cic. 3. Verr.
Ne per summam iniuriam pupillum summum fortunis patris conetur euertere. Plaut. Pers. 16.
Euertes homines suo arbitratu fundis, familiis.
Euertere aliquem vi & impressione. Cic. ad Metel. lib. 5. 2.
Funditus euertere amicitiam. Cic. 2. de Finib.
Funditus arces euertere. Sil. lib. 17. Horat. 2. epist. 2.
Ciuitates miseras funditus euertere. Cic. in Pisonem.

Odiis atque dissidiis ciuitas funditus euertitur. Cic. de Amic. Quæ Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma ciuitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit euerti?
Definitionem euertere, cui opponitur Definitionem retinere. Cic. 4. Academic. Vt retineamus eam definitionem, quam Philo voluit euertere.
Euertere dialecticam. Cic. 4. Acad. Totam enim euertit dialecticam. Hoc est corrumpit.
Domum euertere. Seneca Agamemn. 7. Iuuenal. satyr. 10.
Firmamenta Reipub. euertere. Cic. Attico, lib. 1. 13. Ille annus duo firmamenta Reipub. per me vnum constituta euertit.
Euertere leges. Cic. 4. Verr. Euerte leges, testamenta, voluntates mortuorum, iura viuorum: num etiam patriis Heraclium bonis exturbari oportuit?
Nauiculam euertere. Cic. 1. de Orat. Qui duorum scalmorum nauiculam in portu euerterit. Idem in Parad. Auri nauem euertat gubernator, an paleæ, in re aliquantum, in gubernatoris inscitia nihil interest. Vide NAVIS.
Nemora ignaua euertere. Virgil. 2. Georg. Id est arbores inutiles & nullum fructum afferentes funditus eruere.
Opes euertere. Virgil. 2. Æneidos,
-verùm inclementia diuûm
Has euertit opes, sternítque à culmine Troiam.
Pietatem euertere. Lucret. lib. 3.
Pinum in syluis euertere, Id est excidere. Virgil. 1. Georg.
Fluctus euertit puppim. Lucan. lib. 5.
Euertere rationem. Cic. 1. de Finib. Homines optimi non intelligunt totam rationem euerti, si ita res habeat.
Euertere Remp. Cic. 4. de Finib.
Res & gentem euertere. Virgil. 3. Æneidos,
Postquam res Asiæ Priamique euertere gentem
Immeritam visum superis, &c.
Amyclas silentia euertunt. Sil. lib. 8.
Statuam euertere. Cic. Bruto. 15.
Euertere vitam. Cic. 4. Acad. Hæc ipsa eripiunt vel instrumenta vel ornamenta vitæ, vel potius totam vitam euertunt funditus.
Vrbes euertere. Ouid. 1. Fast.

Euersus, Participium {[illegible]} Hoc est destructus. vt Euersa vrbs. Plin. lib. 15. cap. 18.
Euersus fortunis. Cic. pro Flacco.
Aquæ euersæ. Ouid. epist. 7.
Aspice vt euersas concitet Eurus aquas.
Campus euersus. Valer. lib. 7. Argonauticõn,
-euerso iacias dum semina campo. Euerso campo, subauditur vomere, vel aratro.
Euersæ ceruices alicuius dicuntur, cuius ceruices non amplius erectæ sunt, sed depressæ. Terent. Heaut. 2. 3,
Ego te autem noui quàm esse soleas impotens,
Inuersa verba, euersas ceruices tuas.
Columen euersum. Seneca Troade, 1.
Impetu fortunæ euersa domus. Seneca Octau. 2.
Domus funditus euersa. Seneca Agamemno. 11.
Equus cuspide euersus. Propert. lib. 4. eleg. 12.
Fasces euersi. Ouid. ad Liuiam,
Quo primum vidi fasceis, in funere vidi,
Et vidi euersos indiciúmque mali. Solebant insignia atque arma defunctorum, in funere inuerti. Sic & Virgil. lib. 11. Æneidos,
-tum mœsta phalanx, Teucríque sequuntur,
Tyrrhenique duces, & versis Arcades armis. Hoc est, inquit Seruius, lugentum more mucronem hastæ contra terram tenentes.
Foci euersi gentis alicuius. Propert. lib. 2. eleg. 1.
Homo euersus. Seneca Herc. fur. 6.
Pharetra euersa. Ouid. 3. Amor. eleg. 8,
Ecce puer Veneris fert euersámque pharetram,
Et fractos arcus, & sine luce facem.
Phryges euersi. Seneca Troade, 6. & 10.
Euersa vi tempestatis quercus. Plin. lib. 16. cap. 31.
Rates euersæ. Seneca Agamemn. 13.
Ruinæ vrbis euersæ. Seneca Troade, 2.
Seculo euerso. Virgil. 1. Georgicorum,
Hunc saltem euerso iuuenem succurrere seclo
Ne prohibete.
Spes euersa. Ouid. 13 Metamorphoseos,
Non tamen euersam Troiæ cum mœnibus esse
Spem quoque fata sinunt.
Vrbs excisa & euersa. Cic. pro Sextio.

Euersio, Verbale {καταστροφή, ἀνατροπή, καθαίρεσις} vt Euersiones vehiculorum. Plin. lib. 22. cap. 17.
Rerum publicarum euersiones. Cic. de Senect.
Euersio vitæ. Cic. 4. Acad.
Excisionem, inflammationem, euersionem, depopulationem, vastitatem tectis & agris inferre. Cic. de Arusp. resp.

Euersor {καθαιρέτης} aliud Verbale. vt Euersor ciuitatis. Cic. pro Domo sua. Et in Partit.
Decoris euersor. Seneca Hippol. 8.
Quis, ede, nostri decoris euersor fuit?
Euersor iuris humani. Plin. lib. 28. cap. 1, Tecum enim res erit euersor iuris humani, monstrorúmque artifex, qui primus ea condidisti, credo ne vita tui oblitesceretur.
Regnorum euersor. Virgil. 12. Æneidos,
-Priami regnorum euersor Achilles.
¶ Euersor, pro prodigo, nepote, dissoluto, qui patrimonium suum profundit. Caius lib. Instit. 2. tit. 8. Sub curatore sunt minores ætate, maiores euersores, insani qui euersores, aut insani sunt, omni tempore vitæ suæ sub curatore esse iubentur.

Euestigio {αὐτίκα} Vide à præpositionem.

EVAXIPPA & Theano, filiæ Scedasi fuerunt, qui fortuna pauper Leoctra (qui vicus erat prope Thespias in Bœotia) habitabat. Hæ quum à iuuenibus quibusdam Spartanis constupratæ essent, móxque interemptæ, in puteum quendam deiectæ sunt. Qua re per patrem intellecta, quum Lacedæmone, quò se contulerat, conatu iudicatúque excidisset, Erinnyis aduocatis, ad filiarum tumulos seipsum confecit. Longa est historia: Vide in dictione SCADASVS. & Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 8.

E V G

Eugalacton {εὐγάλακτον} Herba, Glaux postea dicta, cytiso & lenticulæ foliis similis: auersa candidiora. Rami in terram serpunt quini, seniue, admodum tenues ab radice. Flosculi purpurei exeút. Inuenitur iuxta mare. Coquitur in sorbitione similaginis, ad excitandam vbertatem lactis. Hæc Plin. lib. 27. cap. 9.

EVGANEI {Εὐγανεῖς} Venetiarum populi, ab euganea, hoc est nobilitate cognominati, de quibus Plinius, Strabo, & Liuius.

Euganei, Montes supra Patauium Istriam versus, abundantes pecudibus mollissimas lanas ferentibus.

Euganeus, Adiectiuum {εὐγάνειος} Iuuenalis,

-Euganea quantumuis mollior agna.

Collis Euganeus, dictus ab Euganeis populis, quòd ibi olim habitarunt. Lucan. lib. 7,

Euganeo (si vera fides memorantibus) augur
Colle sedens, &c.

Tellus Euganea. Sil. lib. 8,

Tum Troiana manus, tellure antiquitas orti
Euganea, profugique sacris Antenoris oris.

Euge {εὖγε} Interiectio laudantis, vel exultantis, & assentientis siue congratulantis.

Laudantis. Plaut. Mostel. 4. Idem Epid. 1,

Euge, corpulentior videre, atque agilior.

Exultantis. Plaut. Capt. 6,

Euge pol Thalem talento non emam Milesium. Terent. Adel. 5. 7,
Euge iam lepidus vocor.

¶Euge, aliter: quasi obstupescentis vox. Plaut. Amphit. 13,

-sed ædeis occluserunt: euge hoc sic
Pariter atque vt alia facta sunt.

Eugeniæ, penult. prod. {εὐγένειαι} Vuæ quædam sunt, à generositate sic dictæ. Nam εὐγένεια à Græcis dicitur nobilitas. Colum. lib. 3. cap. 2, Frigidum solum, ac roscidum cælum commodissimè sustinent, sicut eugeniæ, dum sunt in Albano colle. Nam mutato loco, vix nomini suo respondent.

Eugium {ὑμήν} Pellicula quædam in pudendo mulieris, quam primo coitu rumpi nonnulli ex antiquis putauerunt. Quamuis reuera constet inter anatomicæ rei peritos, pelliculam eiusmodi commentitiam esse, & in virginum dissectionibus non inueniri. Nonius, Eugium, inquit, pars media inter naturalia muliebria. Næuius, Sine eugio puellam inuenit. Laberius, Quare tam arduum ascendis? An conspicis eugium scindere.

Eugnomosyne, es {εὐγνωμοσύνη} Recta animi constitutio, tranquilláque affectio, omni indignatione vacans. Cicero Æquitatem animi vertit. Sic enim inquit in oratione pro Marcello, Sæpe enim venit ad aures meas, te idem istud nimis crebrò dicere, Satis te tibi vixisse. Hic tu modum tuæ vitæ nó salute Reip. sed æquitate animi definies? Id est, quòd æquo animo, & citra indignationem mori potes. Bud.

EVGOA {Εὐγόα} Oppidum in sinu maris Æthiopici, ex Africæ latere, vt tradit Plin. lib. 6. cap. 29.

EVGRAMMVS {Εὔγραμμος} Plin. lib. 35. cap. 12, Demaratum verò, inquit, ex eadem vrbe profugum, qui in Hetruria Tarquinium Priscum regem populi Romani genuit, comitatos fictores Euchira & Eugrammum: ab iis Italiæ traditam plasticen.

E V H

EVHIPPA {Εὔιππα} Ciuitas Magnesiæ, quam alluit Lycus fluuius, Pelopia aliquando, nunc Thyatira nominata. Author Plin. lib. 5. cap. 29.

Euhoe {εὐοῖ} Vox Bacchantis. Plaut. Menæch. 17,

Euhoe atque euhoe Bromie quò me in syluam venatum vocas? Forsasse rectius scriberetur euohe. Sic autem dictus est, eo quòd quum dij bellum cum gigantibus gererent, primus in leonem conuersus occidit gigantem. Ex quo facto eum Iupiter ita laudauit, Euhye hoc est bone fili. Græci enim εὖ Latinis bene dicitur, υἱὲ autem filius. Hactenus Acron in Horat. 2. Carm. ode 11.

EVHYVS, pen. corr. {Εὔιος} Bacchus cognominatur poetis, & interpretatur bonus filius.

Dissipat Euhyus Curas edaces. Horat. Carm. 2. ode 11.

Tenet Euhyus. Stat. lib. 2. Thebaidos,

Et tunc fortè dies noto signata tonantis
Fulmine, prærepti quum te tener Euhye partus
Transmisere patri.

Euhyas, penul. corr. huius Euhyadis, fœm. gen. {εὐιάς} sacerdos Bacchi. Horat. 3. Carm. ode 25, -non secus in iugis
Ex somnis stupet Euhyas
Hebrum prospiciens & niue candidam Thracem.

E V I

EVIANAS, Populi, apud quos Bacchi festa celebrantur, in quibus ludiones primò, mox spectatores multo vino epoto, ad arma concurrunt. Hæc Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 19.

Euibro, euibras, pen. corr. {ἀναζωπυρῶ} euibrare. Gell. lib. 1. cap. 11, Excitarentur, atque euibrarentur animi.

Euictio, Euictus, Vide EVINCO.

Euidens, pen. corr. om. gen. {ἐναργής} Quod videtur apertè, & intelligitur: nó quod videt & intelligit. Cic. de Vniuers. Atque vt esset mensura quædam euidens, quæ in istis octo cursibus celeritates, tarditatésque declararet.

Siquid est euidens de quo inter omnes conueniat. Cic. 3. de Nat. deorum.

Euidentissimum id fuit, quòd quæcunque, &c. Liu. 8. ab Vrbe.

Quid enim est hoc illo euidentius? Cic. 2. de Nat. deor.

Authores euidentissimi. Plin. lib. 19. cap. 3.

Narrationes euidentes, Id est dilucidæ. Cic. in Topic.

Euidens ratio, Euidens argumentum. Plin. lib. 2. cap. 16 & 52.

Res in aliquo euidens. Cic. de Amic. Quod in homini multò est euidentius.

Perspicuæ & euidentes res. Cic. 4. Acad.

Euidentia, Denominatiuum {ἐνάργεια} Cic. 4. Acad. Propterea quòd nihil clarius ἐναργείᾳ, vt Græci: perspicuitatem aut euidentiam nos, si placet nominemus, fabricemúsque si opus erit, verba. Quintil. lib. 6. cap. 2, Insequitur ἐνάργεια, quæ à Cicerone illustratio, & euidentia nominatur: quæ non tam dicere videtur, quàm ostendere.

Euidenter, Aduerbium {ἐναργῶς} Quintil. lib. 8. Liu. 8. ab Vrbe, Vel fateri nobis ea, quum tam euidenter pœnituerit, totum censemus.

Euigilo, euigilas, pen. corr. {ἀγρυπνῶ} euigilare, Expergisci. Plin. Iunior libro 1. epist. 5. ad Voconium, Euigilaueram: nuntius à Spurina, &c. Catullus, Et duce stant acies euigilante suo.

In quo euigilauerunt curæ & cogitationes meæ? Cic. in Parad.

Euigilare in studio. Vehementer vigilare, seu attentum esse. Cic. ad Brutum, Tanta autem industria est, tantúmque euigilat in studio, vt non maxima ingenio (quod in eo summum est) gratia habenda videatur.

In vndis euigilare. Stat. 5. Sylu. 3,

-Gratus qua puppe magister
Excidit, & medius mitem euigilauit in vndis.

¶Euigilare, pro Elucubrare. Ouid. 7. Tristium, Ad librum,

Quos studium cunctos euigilauit idem.

Nox euigilanda multis modis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. Hoc est, vigilando transigenda.

Euigilata cõsilia. Cic. ad Attic. lib. 9. 184, At quàm honesta, at quàm expedita tua consilia? quàm euigilata tuis cogitationibus, qua itineris, qua nauigationis, &c.

EVILA, Regio ad Orientem vergens, sacris literis celebrata, quam circuit de Paradiso Phison egrediens, quem nostri mutato nomine Gangem vocant. In ea aurum purissimum, quod Hebraicè Zaab, & gemmæ pretiosissimæ, carbunculus, smaragdúsque nascuntur.

Euilesco, euilescis, euilui {φαυλίζομαι} euilescere, Despicatum fieri. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 15, Propter quæ vsque eò euiluit, vt passim ac propalam contemptui esset.

Euincio, euincis, euinxi, euinctum {ἀναδέω} euincire. Virgil. libro 8. Æneidos, -euinctus tempora ramis.

Insigni regio aliquem euincire. Tacit. lib. 5.

Euinctus, Participium {ἀναδεδεμένος} vt Vitta crines euinctus. Ouid. 15. Metam.

Caput foliis euinctus, Habens caput circundatum foliis. Virgil. 5. Æneid.

Ducuntur euincti geminas ad sua terga manus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Vittis, coronísque euinctus. Tacit. lib. 20.

Tempora euinctus taenia. Virgilius 5. Æneid. Id est vittis roseis. Seruius.

Comæ euinctæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Palmis euinctis brachia attollere. Virgil. 5. Æneidos,

Nunc sicui virtus, animúsque in pectore præsens
Adsit, & euinctis attollat brachia palmis. Id est si adsit quis plenus animi. Seruius.

Suræ euinctæ Cothurno. Virgil. 7. eclog.

Euinco, euincis, euici, penul. prod. euictum {ἐκνικάω} euincere, Idem quod vincere. Liu. 2. ab Vrbe, Omne id tempus cum coniuratis consultando absumunt: euincúntque instando, vt literæ sibi ad Tarquinios darentur. Hoc est, peruincunt, & multa importunitate impetrant. Valer. 1. Argonauticôn,

-dubiísque euincere rebus Quæ meminisse iuuet.

Precibus euincere aliquem. Seneca Medea, 4.

Fretum euincere. Ouid. 15. Metam.

Iura Stygis euincere. Seneca Herc. fur. 7,

Euincas vtinam iura feræ Stygis,
Parcarúmque colos irreuocabiles.

Amnis oppositas euincit gurgite moles. Virgil. 2. Æneid.

Euincere morbum. Columella lib. 6. cap. 5, Euincendi sunt autem quoniam pestiferi morbi, & exquisitis remediis propulsandi.

Arbor celsa vertice euincit nemus. Seneca Hippol. 4.

Solis imago nubes oppositas euincit. Ouid. 14. Metam.

Ratio euincit. Horat. 2. Serm. satyr. 3,

Sic puerilius his ratio esse euincet amare.

Somnos euincere. Ouid. 1. Metam.

Platanus euincit vlmos. Horat. 2. Carm. ode 15.

¶Euincere, Rem meam ab eo cuius non erat, alteri aut datam, aut venditam, in iudicio repetere, & ab emptore per iudicis sententiam ad eam mihi restituendam condemnato extorquere, & abducere. Vlpian. l. 1. D. de euiction. Siue tota res euincatur, siue pars, habet regressum emptor ad venditorem.

Euincere aliquid ab alio. Pomponius l. euicta re vendita. D. de euiction. Ignorantibus nobis, quandiu eum seruum habiturus essem: & an futurum esset, vt eum quisquam aut à me, aut ab eo cui vendidissem, cuíve similiter promisissem, euinceret.

Euictus, pro Conuictu {καταπεπεισμένος} Cic. in Verr. Act. 2, Qui tam nefariis criminibus, tam multis testibus euictus.

Dolore euictus. Virgil. 4. Æneid.

Lacrymis alienis euictus. Seneca Medea, 7. Virgil. 4. Æneid.

Longo tempore euictum esse. Ouid. 3. Tristium,

Forsitan & nobis olim minus asper, & illi
Euictus longo tempore Cæsar erit.

Æquora euicta. Ouid. epist. 18, -euicta per æquora vectus.

Arbor vulneribus paulatim euicta vehementer concussa. Virgil. 2. Æneid.

Virtua

Virtus paulatim euicta senescit. Sil. lib. 3.

Euictio, Verbale. Est autem Euictio Iureconsultis, eius rei quam aduersarius legitimo iure acquisierat, per iudicem recuperatio. l. non tamen. D. de euict. Quod vt intelligamus, illud scire oportet, olim moris fuisse, vt si res non Quiritium, sed gentium iure abalienaretur, is qui eam acquirebat duplam aut simplam stipularetur sibi ab authore dari, si ea sibi iudicio adimeretur, quemadmodum Varro lib. de Re rust. 2. cap. 10. significat. Quum autem mancipio res venierat, eum iudicij periculum præstabat is qui eam vendiderat. Itaque Varronis locus intelligendus est, quum ait, si mancipio non datur, id est, si res non acquiratur per ius Quiritium, hoc est, per mancipationem & nexum. Nam si mancipio res erat data, aut vsu capta, aut in iure cessa, nunquam euinci poterat, id est, iudicio à possessore auferri. Ex Hotomano.

Euiratio, Vide EVIRO, euiras.

Euiresco, euirescis {[illegible]} euirescere, Viride fieri. Varro Promethæo, Atque ex sanguinibus dolore euirescat colos.

Euiro, euiras, pen. corr. {[illegible]} euirare, Virilitatem auferre, & effœminare. Varro Marcipore, Spatulæ euirauit omnes Veneri vaga pueros. Nonius.

Euiratus, penult. prod. {[illegible]} adolescens, apud Plautum, pro Molli. Martial. lib. 5,

Spadone quum sis euiratior fluxo.

Euiratio pilorum {[illegible]} Hoc est deglabratio & virilitatis ablatio per pilorum abrasionem. Plin. lib. 29. cap. 1, Post deinde ieiuniorum ac vomitionum, & rursus per potationes, ac pilorum euiratio instituta resinis eorum.

Euiratio bonæ spei. Seneca de Vita beata.

Euiscero, euisceras, pen. corr. {[illegible]} euiscerare, Viscera extrahere. Virgil. 11. Æneidos,

Compersámque tenet, pedibúsque euiscerat vncis. Cic. 1. Tuscul. ex Ennio,

Ipse summis saxis fixus asperis

Euisceratus latere pendens. Idem in Pisonem. Seneca de Remediis fortuitorum, & 4. Natur. quæst. dicit amnes, excepto Nilo, terras abluere & euiscerare, quia scilicet humorem exedunt.

Euisceratus, Participium {[illegible]} Cic. 2. de Diuinat. Euiscerata, inanima, cum animali sono. De testudine. Ex Pacuuio.

Euiscerata corpora. Quintil. Declam. 12, Vidit nos sol vulneribus pastos, & ad euiscerata corpora illuxit.

Euito, euitas, pen. prod. {[illegible]} emitare, Vitam eripere, vel vita spoliare. Verbum vetus, & planè poeticum. Cic. 3. de Oratore,

Hæc omnia vidi inflammari:

Priamo vi vitam euitari. Hæc eadem adducit Cicero 3. Tuscul. ex antiquo poeta.

¶ Euitare {[illegible]} Fugere, deuitare. Cic. de Amicit. Est enim varius & multiplex vsus amicitiæ, multæque causæ suspicionum offensionúmque dantur, quas tum euitare, tum eleuare, tum ferre sapientis est. Cælius ad Ciceronem, libro 8. 5, Periculosam & grauem illam dimicationem euitarent. Sic Euitare casum, Cæsar 8. bel. Gall. Horat. lib. 1. Carminum,

Metáque feruidis

Euitata rotis.

Fugere & euitare. Cic. in Orat. Vt versum fugimus in Oratione, sic hi sunt euitandi continuati pedes.

Dolorem euitare. Cic. 5. de Finib. Ne vitationem quidem doloris ipsam per se quisquam in rebus expetendis putauit, nisi etiam euitare posset.

Personam quæ officit euitare. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Pugnam euitare. Ouid. 1. de Ponto, eleg 6,

Saucius euitat pugnam gladiator.

Amictu euitare tela alicuius. Catul. epig. 111.

Euitatio, Verbale {[illegible]} Quintil. lib. 5. cap. 10, Malorum euitationem, &c.

Euitabilis, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt Euitabile telum. Ouid. 6. Metam.

E V L

Eulabes, Negotiorum susceptorem significat, vt est apud Suidam. Monuit Alciat. in tit. C de præpos. labor. lib. 12.

EVLAEVS {Εὐλαῖος} Fluuius. Plinius, Susianen ab Elymaide disterminat amnis Eulæus, ortus in Medis, medioque spatio cuniculo conditus, ac rursus exortus & per Mesobatenem lapsus, circuit arcem Susorum ac Dianæ templum augustissimum illis gentibus, & ipse in magna cæremonia. Siquidem reges non ex alio bibunt, & ob id in longinqua portant. Recipit amnem Hedypnun, præter Asylum Persicum venientem, & vnum ex Susianis. Hæc ille lib. 6. cap. 27.

Eulogia, eulogiæ {[illegible]} Latinè dicitur benedictio, munificentia, beneficentia. Cic. ad Attic. lib. 13. [illegible], Locum hominibus non sanè probo, quòd est desertior: sed habet [illegible]. Vbi interpres, Eulogian, honestam rationem, vel probabilem: & rationaliter mihi commodus erit qui desertissima quæro, ac loca inaccessa, qua nulla humano sit via trita pede.

E V M

Eûm, pro eorum antiqui dicebant. Festus.

EVMAEVS {Εὔμαιος} Subulcus fuit Vlyssis, qui dominũ à bello Troiano redeuntem opera sua adiuuit contra procos vxores. Homer. lib. 22. Odyss.

Eumaris {[illegible]} Calceamenti genus ab induendi facilitate. Nam [illegible], [illegible], facilis dicitur. Est autem inuentum Barbaricum, è certa pelle confectum, commune viris & mulieribus, vt tradit Pollux lib. 7. cap. 22.

EVMARVS, Atheniensis, pictor egregius, qui primus in pictura marem fœminámque discreuit, omnesque figuras imitari ausus est. Author Plin. lib. 35. cap. 8.

Eumeces {[illegible]} Balsami genus, leui cortice ita dictum, quòd cæteris sit procerius. Plin. lib. 12. cap. 25.

EVMELIS, pen. prod. Augur nobilis, cuius meminit Stat. 4. Sylu. 8,

Respiciens blandè felix Eumelis adorat.

EVMELVS, penult. prod. Admeti regis Thessaliæ ex Alcesta vxore filius.

EVMELVS, Troianus vir, de quo Virgilius 5. Æneidos,

Nuntius Anchisæ ad tumulum, cuneósque theatri

Incensas perfert naues Eumelus. Huius meminit Bocatius libro 5. capite 43.

EVMENES, siue Eumenus, pen. corr. vir Cardianus, qui cura, vigilantia, patria calliditate & celebritate omnes Macedones superauit. ¶ Fuit præterea hoc nomine Pergami rex, qui Antiochum apud Sardeas ingenti prælio vicit, de quo vide Strabonem lib. 13.

EVMENETICA {[illegible]} Regio est Ioniæ, quam Mæander fluuius peruagatur, vt tradit Plin. lib. 5. cap. 29.

EVMENIA, Cariæ ciuitas, Cludro flumini apposita, teste Plinio libro 5. cap. 29. ¶ Est & hoc nomine oppidum in Thracia, quod Scythæ Aroteres cognominati tenuere. Author Plin. lib. 4. cap. 11.

EVMENIDES, Eumenidis, pen. corr. {[illegible]} quidam fuit cuius meminit Ouidius 3. Trist. eleg. 46,

Non foret Eumenides orbus, si filius eius

Stultus Achilleos non adamasset equos.

EVMENIDES {[illegible]} Furiæ infernales: Latinè beneuolæ & mites dictæ, per contrarium, quasi non mites. [illegible] enim beneuolus dicitur. Has tres ferunt Acherontis fuisse filias, atque Noctis, vno partu editas. Et apud inferos vocantur Canes. In singulari dicitur Eumenis, media correpta.

Agmina Eumenidum. Virgil. 4. Æneidos,

Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus.

Amnis seueros Eumenidum, Id est circa quem habitant Eumenides. Virgil. 6. Æneidos,

Tu Stygias inhumatus aquas, amnémque seuerum

Eumenidum aspicies? Seruius.

Cæruleos implexæ crinibus angues Eumenides. Virgil. 4. Georg.

Intorti angues Eumenidum capillis. Horat. 2. Carm. ode 13.

Comæ Eumenidum, Serpentes. Stat. 5. Sylu. 1.

Nil cantus, nil fila, deis pallentis Auerni

Eumenidúmque audita comis mulcere valerent.

Mater Eumenidum. Virgil. 6. Æneid. Id est Nox. vt

Hunc mihi da proprium virgo sata Nocte laborem. Seruius.

Ferrei Eumenidum thalami. Virgil. 6. Æneidos,

Ferreique Eumenidum thalami, & discordia demens

Vipereum crinem vittis innexa cruentis. Vbi Seruius, Furiæ, inquit, nũquam nupserunt. vnde thalamos accipiamus in quibus natæ sunt.

Turba seuera Eumenidum. Propert. lib 4. eleg. 12.

Vultibus Eumenidum agitari. Ouid 9 Metamorphoseos,

Vultibus Eumenidum, manísque agitabitur vmbris.

Quinta Luna Eumenides satæ: quibus temporibus operis initiũ sumere vetat. Virgil. 1 Georgicorum,

Ipsa dies alios alio dedit ordine Luna

Felices operum: quintam fuge: pallidus Orcus

Eumenidésque satæ.

Victæ carmine Eumenides. Ouid. 10. Metamorphoseos,

Tunc primùm lacrymis victarum carmine fama est

Eumenidum maduisse genas.

Eumetris, Gemma est apud Bactros nascens, silici similis, quæ capiti supposita, nocturna visa ad oraculi similitudinem reddit. Plin. lib. 37. capite 10.

EVMELVS, Vnus fuit ex Græcis ducibus, qui ad Troianum bellum profecti sunt.

EVMOLPVS, Nomen Atheniensis viri, quem Suidas Musæi poetæ filium fuisse scribit: versificator ante Homerũ fuisse traditur. Ab hoc Eumolpidas, sacrorum quorundam præsides dictos volunt, quorum meminit Æschines in Oratione contra Ctesiphontem.

Eumolpidæ, dicti sacerdotes seu magistratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolpi regis, quem Ægyptij generis fuisse Diodorus refert. Alij vatem Orphei filium putant.

EVMONIDAS {[illegible]} Nomẽ proprium viri Thebani, cuius meminit Plutarchus.

E V N

EVNEVS, Iasonis filius ex Hypsiphile filia Thoantis regis, teste Homero lib. 7. Iliad.

EVNICA, Malis, & Nychia, Nympharum nomina in 13. edyll. Theocrit. quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt.

EVNICVS {[illegible]} Statuarij nomen, apud Plin. lib. 34. cap. 8.

Eunomia {εὐνομία} Recta iuris legúmque constitutio. Bud. in Annot.

¶ Eunomia duplex. Vna quidem recta iuris cõstitutio: altera verò, rectè iuri constituto obtemperatio. Neque enim satis est benè institutam positámque esse rationem Reip. nisi & hoc omnibus persuasum sit, institutioni tali omnino parendum esse. Budæus in eisdem Annotat.

EVNOSTI portus {[illegible]} Dicitur qui ab Occidentali insulæ Phari parte efficitur, iacétque ante fossum & clausum portum, qui ex turri ingressum habens, maximus dicitur. Author Strabo lib. 17.

EVNOSTVS, Tanagræorum deus, cuius templum adeò mulieribus interdictum fuit, vt si quo infortunio aut vastitate Tanagræi opprimerentur, diligenter inquirerent, ne qua mulier consulto, aut casu templo appropinquasset. Ex Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 2.

Eunuchus, pen. prod. {εὐνοῦχος} Qui castratus est, & virilibus ac testiculis caret. Dicitur autem ab [illegible], quod est cubile: & [illegible] custodio: quia id genus hominum adhibebatur seruandis cubilibus regum, quasi eunoechus, & per synæresim eunuchus.

Eunuchi aut spadones vocãtur, aut thlibiæ, aut castrati. Spadones, qui propter aliquod vitium, vel frigiditatem membrorũ genitalium liberis operam dare non possunt. Thlibiæ, quibus à nutrice, vel fortè à matre extriti sunt testes. Castrati, quibus virilia exsecta sunt. Harmenop. de adopt.

Eunuchi imbelles. Iuuenal. satyr. 6,
Sunt quas eunuchi imbelles, ac mollia semper
Oscula delectent, & desperatio barbæ.
Eunuchum se facere. Iuuenal. satyr. 12. -decidere iactu
Cœpit cum ventis, imitatus Castora, qui se
Eunuchum ipse facit cupiens euadere damno
Testiculorum.

Eunucho, eunuchas {εὐνουχίζω} eunuchare, Castrare: cuius passiuum est Eunuchor. Varro lege Mœnia, Siqui patriam maiorem parentem extinguit, in eo est culpa: quod facit pro sua parte is qui se eunuchat, aut aliqua liberos producit.

Eunuchizo {εὐνουχίζω} Castro. Hieronymus contra Iouinianum, Sunt eunuchi, qui de vtero matris ita nati sunt. & sunt eunuchi, qui ab hominibus eunuchizati sunt: & sunt eunuchi, qui se castrauerunt propter regnum cælorum.

Eunuchion {εὐνούχιον} Lactucæ genus, rotunda ac minime radice, latis foliis, quam quidam Astylida vocant. Sic autem dicta est eunuchion, quoniam hæc maximè refragetur Veneri. Author Plin. lib. 19. capite 8.

EVNVS, patria Syrus, qui quum nuce inglande in os inclusa ignem euomeret, simulans se deæ Syriæ numine afflatum, apud seruos & infimam plebem diuinus habitus, primò duo hominũ millia in Sicilia spe rapinarum asciuit, mox effractis carceribus ad sexaginta millia coegit, Manliúmque & Lentulum Prætores iusto prælio vicit & profligauit. Denique à Romanis coercitus, post multiplices clades suæ temeritatis meritas pœnas dedit. Vide Alex. Genial. dier. lib. 2. cap. 12.

E V O

Euoco, euocas, pen. corr. {[illegible]} euocare, Extra vocare. Terent. And. 3. 3, Euocate huc Dauum. Cæs. 4. bel. Gall. Principibus Galliæ euocatis. Cic. 4. Verr.

Accersere & euocare. Cicero pro Deiot. Venit, vel rogatus vt amicus: vel accersitus vt socius: vel euocatus vt is qui Senatui parére didicisset.

Euocare foras. Terent. Eunuch. 2. 2.

Euocare aliquem foras verbis alicuius. Plaut. Casin. 5,
Via tuis Chalinum huc euocem verbis foras?

Intus euocare. Vide INTVS.

Euocare aliquem intus foras. Plaut. Pseud. 9,
Ostiũ pultabo, atque intus euocabo aliquẽ foras. Idem Menæch. 5,
Euocate intus Cylindrum mihi coquum actutum foras.

Euocate huc Sosiam. accersat Blepharonem. Plaut. Amphit. 16.

Magnopere euocare. Cic. 2. de Orat. Paulo post esse seruum nuntiatum Simonidi, vt prodiret: iuuenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magnopere euocarent.

¶Euocare à. Plaut. Amphit. 11,
Tu gubernatorem a nauis huc euoca meis verbis, &c.

Euocari è patria. Cic. ad Attic. lib. 8. 146, Non expulsi, sed euocati è patria.

Euocari à Deo. Cic. 1. Tuscul. Nec tamen illa vincula carceris ruperit: leges enim vetant: sed tanquam à magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic à Deo euocatus atque emissus exierit.

¶Euocare ad cœnam. Plaut. Mostel. 14.

Euocare ad colloquium. Liu. 3. bel. Pun. Cæsar 4. bel. Ciuil.

Euocare hostes ad pugnam. Cæsar 5. bel. Gal. Magna contumelia verborum nostros ad pugnam euocant. Liu. 5. bel. Pun.

Euocat ad se Centuripinum magistratum, & Decemprimos, nisi restituissent iis statuas: vehementer iis minatur. Cic. 4. Verr.

Euocare ad causam dicendam. Liu. 9. bel. Maced. Euocauimus eos ad causam dicendam.

¶Euocare, pro Vocare. Cic. 5. Verr. Sterni triclinia etiam in foro iubebat, euocari homines honestissimos, &c.

Euocare aliquem accitu alterius. Cic. 5. Verr. Magistratus & Quinqueprimi accitu istius euocantur.

Euocare in concilium. Liu. 9. bel. Pun. Tum à Mandonio euocati in concilium.

¶Euocare aliquem Romam, aut ad aliam vrbem. Cic. 3. Verrina. Idem ad Attic. lib. 5. 110, Nam euocari ex insula Cyprios non licet.

¶Euocare aliquem literis. Cic. ad Atticum, libro 2. 39, Tuus Numestio literas dedi: sic te his euocabam, vt nihil acrius, neque incitatius fieri posset.

¶Inuitare & euocare. Cic. 2. de Finibus. Indicas innatam esse homini probitatem gratuitam, non inuitatam voluptatibus, nec præmiorum mercedibus euocatam.

Præmiis aliquem euocare. Quintil. lib. 1. cap. 1, Præmiis etiam, quæ capit illa ætas, euocetur.

¶Piscem esca euocare, Id est elicere. Sil. lib. 7,
Euocat è liquidis piscem penetralibus esca.

Nubibus siccis euocare aquas. Seneca Medea, 10.

Postera lux Hyadas Taurinæ cornua frontis
Euocat, & multa terra madescit aqua. Ouid. 6. Fast.

Zephyrus vernas euocat herbas. Seneca Hippol. 2.

¶Vigil ales euocat auroram. Ouid. 11. Metamorphoseos,
Non vigil ales ibi cristati cantibus oris
Euocat auroram: nec voce silentia rumpunt.

Lucifer ignes euocat Auroræ, cursúsque Aurora diurnos. Ouidius 4 Metam.

¶Euocare deos, pro Elicere. precibus enim deos euocabant, vt aliò transferrent. Plin. lib. 28. cap. 2, Verrius Flaccus authores ponit: quibus credat in oppugnationibus ante omnia solitum a Romanis sacerdotibus euocari deum, cuius in tutela id oppidum esset. Quid sit sacrorum euocatio, & quo modo olim fieri solita sit, siquis scire cupit, videat Macrobium lib. 3. Saturn. cap. 8. Apud Liuium autem lib. 5. ab Vrbe condita, Dictator è Veiis deos euocans.

Animas Mercurius euocat Orco. Virgil. 4. Æneid.

Lethæum ad fluuium deus animas euocat. Virgil. 6. Æneid.

Sepulcris auos atauósque euocare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

Euocare deos, eo modo quo dicimus euocare dæmones, apud Plin. lib. 24. cap. 17.

¶Euocare, pro Inuocare & implorare. vt,

Oratione euocare misericordiam alicuius. Cic. pro Deiot. Non debeo C. Cæsar, quod fieri solet in tantis periculis, tentare quonammodo dicendo misericordiam tuam commouere possim. nihil opus est: occurrere ipsa solet supplicibus & calamitosis nullius oratione euocata.

¶Euocare ad arma, inquit Seruius, Est ad diuersa loca diuersos cogere exercitus. Cic. pro Rabirio, De te ipso, inquam, Labiene quæro, quum ad arma Consules ex Senatusconsulto euocassent. Legitur & vocauissent. Cæsar 1. belli Ciuilis, Magnus numerus Equitum Romanorum & Decurionum, quos ex municipiis Domitius euocauerat.

Sparsas cohortes euocare. Lucan. lib. 1.

¶Euocare testes. Plin. epist. 91. lib. 6.

¶Euocare, pro Citare, inquit Budæus apud Ciceronem in Prætura vrbana. Nunc *in personam citare* dicunt: hoc est vadimonio obstringere.

¶Euocare animum à negotio: Id est retrahere. Cic. 1. Tuscul. Nam quid aliud agimus, quum à voluptate, id est à corpore, quum à re familiari, quæ est ministra & famula corporis, quum a Republ. quum à negotio omni euocamus animum? In vetustioribus codicibus legitur seuocamus.

Euocare animum grauè excipiendo. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 28.

Euocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat. deor. Non quòd difficile sit mẽtem ab oculis euocare: sed quò magis euoco, eò minus id quod tu vis, possum mente comprehendere. In emendatioribus codicibus legitur seuocare & seuoco.

¶Euocare in. Plin. lib. 14. cap. 1, Vis earum omnis euocatur in palmites. De vitibus.

Euocatus, pen. prod. {[illegible]} Participium, & Nomen ex participio. Vnde

Euocati dicuntur, non qui iusti milites sunt, sed qui repentina aliqua necessitate ex agris in bellum tumultuariè & vocantur & coguntur. Suetonius in Galba, capite 10, Delegit & Equestris ordinis iuuenes, qui manente annulorum aureorum vsu, euocati appellarentur, excubiásque circa cubiculum suum vice militum agerent. Cic. ad Appium, Antonium præfectum euocatorum misi ad te, cui si videbitur, cohortes traderes.

¶Euocati, Aliter. Cæsar libro 3. de bel. Ciuil. Quum horum omnium ratio haberetur, ad duorũ millium ex Pompeianis cecidisse reperiebamus, euocatósque & centuriones complures. Et lib. 1, Militibus in concione agros ex suis possessionibus pollicetur, quadragena in singulos iugera, & pro rata parte centurionibus euocatísque. His duobus locis a militibus & centurionibus euocatos Cæsar distinguit. Euocati autem sunt, homines militia perfuncti, & emeritis stipendiis, qui tamen rursus militatum euocantur. Id declarat Dio, sic scribens, [illegible] Id est, Ex his hominibus euocatorum numerus constitit, quos [illegible], id est reuocatos Græcè vocare possis, quòd militia perfuncti ad eam rursus reuocarentur. Euocatorũ autem honestus erat ordo in re militari, & in multis inscriptionibus: Euocatum Cæsaris aut Augusti fuisse ambitiosè incisum videmus. Hæc tam multa scribenda putaui, quò huius vocis vera vis & potestas ab omnibus parum hactenus animaduersa, iam nunc beneficio Turnebi (vt & pleraque alia) studiosis innotesceret.

Euocans, pen. corr. Participium. Cic. ad Attic. lib. 10. 197, Nauitam ipse audire videor iam euocantem. In vetustioribus codicibus legitur, Ne meam [illegible] euocem.

Euocator, penul. prod. Verbale {[illegible]} Cic. in Catonem, Principem coniurationis, euocatorem & seruorum & ciuium perditorum exire patieris?

Euocatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 30. cap. 1.

Euohe, pen. corr. {εὐοῖ} Vox bacchantis. Virgil. 7. Æneidos,
Euohe Bacche fremens. Ouid. 4. Metam. Euohe Bacche sonat.

Euœ, dissyllabum. Catul. in Argonauticis,
Saxea vt effigies Bacchantis prospicit Euœ. Horat. 2. Carm. ode 19. Ouid. 6. Metam.

Euolo, euolas, pen. corr. {[illegible]} euolare, Modò volare significat, modo extra volare. Plin. lib. 10. cap. 38, Vultur & feræ grauiores, nisi ex procursu aut altior tumulo immissæ non euolant.

Euolare & inuolare, cõtraria. Varro 3. de Re rust. cap. 11. Colum. lib. 8. cap 15.

Altius euolare. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.

Euolare plus est quàm excurrere. Cic. de Claris Orat. Vt euolare non excurrere videretur.

Cursu præpeti euolat. Seneca Hippol. 10.

Ex arbore euolat ales nuntia Iouis. Cic. 1. de Legib.

Nusquam e nostro pectore euolat. Propert. lib. 1. eleg. 13.

Euolant & excurrunt foras animi septis corporibus. Cicero 1. de Diuinat.

Madidis Notus euolat alis. Ouid. 1. Metam.

Euolauerunt ex omnibus partibus syluæ, & in nostros impetum fecerunt. Cæsar 3. bel. Gal.

Euolare ad belli aut fugæ societatem. Cic. ad Attic. lib. 9. 188.

Euolarat iam e conspectu ferè fugiens quadriremis. Cic. 7. Verr.

¶Euolare, per translationem, pro Eripere se. Cic. 3. Verr. Iste qui sua cupiditate tantos tumultus concitatos videret, cupere aliquà euolare si posset.

Euolare ex corporum vinculis, tanquam ex carcere. Cicero in Somnio Scip.

Euolare ex flamma. Cic. Antequam iret in exil. Et 3. Verr.

Eripi atque euolare ex insidiis aliquorum. Cic. pro Murena.

Euolare ex seueritate iudicis. Cic. 2. Verr.

Euolare

Euolare rus ex vrbe, tanquam ex vinculis. Cic. 1. de Orat.

¶Euolare pœnam. Cic. de prouinciis Cõsul. Quam pœnam si tam aliorum opibus, non suis, inauditissimis vobis euolarant: at aliam multo maiorem, grauiorémque subierunt.

¶Euolauit oratio. Cic. 1. de Orat. Tantus enim cursus verborum fuit, & sic euolauit oratio.

Euolito, euolitas, pen. corr. {ἐξίπταμαι} euolitare, Frequentatiuum. Columel. lib. 8 cap. 8, Patentibus fenestris per quas ad requirendos cibos euolitat. De columbis.

Euolaticus, pen. corr. Adiectiuũ {[illegible]} vt Euolatici homines. Plaut. Pœnul. 6,

ita vt occœpi dicere,
Lentule de illac pugna pentebronica, qua sexaginta millia vno die
Euolaticorum manibus occidi meis.

Euolo, euolas, pen. corr. {[illegible]} euolăre, à vola, volæ. Furari, Rapere: quasi in volam recipere. Plaut. Cistel. 10,

Quid quæritas? n. cistellam adolescens, hic mihi Euolauit.

Impune aliquid euolare. Cic. pro Deiotaro, Vbi enim id quod intus est, atque nostrum, *impune euolare potest, contráque nos pugnare, fit in dominatu seruitus, in seruitute dominatus.

Euoluo, euoluis, euolui, euolutum, pen. prod. {[illegible]} euóluere, De loco voluere.

Ex æquore Titan Rorantes euoluit equos. Stat. 1. Achill.

Inuolutum euoluere. Cic. in Topic.

Orbes euoluere sedibus cauis. Id est oculos extrahere. Lucan. lib. 2,
-ille cauis euoluit sedibus orbes. De morte Marij.

Orbe euolui. Lucan. lib 9,
Imus in aduersos axes, euoluimur orbe.

Saxa euoluere. Lucan. lib 3,
-nudis euoluunt saxa lacertis.

Iactas euoluere syluas, Coniectas in se arbores reiicere. Ouid. 12. Metamorphoseos,
-modò se super aera frustra
Tollere conatur, iactásque euoluere syluas. De Cæneo.

Mundas vndas certas euoluit vices. Senec Medea, 6.

¶In mare fluuij se euoluant. Virg 5. Æneid.

Euoluitur in Pontum sex fluminibus Danubius. Plin. lib. 4. cap. 12.

¶Euoluor. Claud 8 Paneg.
-quicquid flauus euoluitur auri.

¶Questus euoluere pectore. Valer. 4. Argonauticõn,
Ingemit, & tales euoluit pectore questus.

¶Euoluere alicunde argẽtum sibi, per translationem dictum. Plautus Pseud. 5.

¶Euoluere se turba, & ex turba, pro Expedire & liberare. Terent. Eunuch 4 4,
Hac re & omni ta turba euolues, & illi gratum feceris.

¶Euoluere librum. quasi complicatum explicare. Cic. 1. Tuscul. Euolue diligenter eius eum librum qui est de animo. Idem in Topicis, Vterque nostrum ad suum studiũ libellos quos vellet, euolueret.

Arcana deûm euoluere. Silius lib. 7.

Deliberationem aliquam totam accuratius euoluere in literis. Cic. Att. lib. 9. 18.

Fastos euoluere. Ouid. 1. Fastorum,
Ter quater euolui signantes tempora fastos:
Nec sementiua est vlla reperta dies.

Euoluere poetas. Cic. 2. de Finib. Et ad Atticum, lib. 9. 18, Euolui volumen epistolarum tuarum.

Seriem fati euoluere. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Sic ea hortatur, seriémque euoluere fati. Id est exponere.

Tempora & fastus mundi euoluere. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Versus euoluere, Id est legere. Ouid. 2. Tristium,
Non tamen est facinus versus euoluere molles,
Multa licet castè non facienda legant.

Volumina euoluere. Quintil. lib. 2 cap 15.

¶Euoluere aliqua, pro Explicare & exponere. Cic. 3 de Orat. His autem de rebus sol me ille admonuit, vt breuior essem, qui ipse iam præcipitans, me quoque hæc præcipitem pene euoluere coegit.

¶Euoluere, Meditari. Virg. 4 Georgicorum,
Fleuisse, & gelidis hæc euoluisse sub antris.

Non possum euoluere exitum rei. Cic. pro Cælio, Reliquum est igitur crimen de veneno: cuius ego neque principium inuenire, neque euoluere exitum possum.

Iocos euoluere. Ouid. 2. Tristium,
Miror in hoc igitur tantarum pondere rerum
Vnquam te nostros euoluisse iocos.

Euoluere naturam rerum. Cic. 4. Acad.

Complicatam notionem animi sui euoluere. Cic. 3. Offic. At verò si quis voluerit animi sui cõplicatam notionem euoluere, iam se ipse doceat eum virum bonum esse, qui prosit quibus possit.

Promissa somni euoluere, Quæ somnium dormiẽti euentura proponit. Silius lib. 3,
Promissa euoluit somni, noctémque recusat. De Annibale cui in somnis monstrum visum, quod (vt ipsi videbatur) Mercurius quid portenderet, explicauit.

Digna euoluere tantas Sobria corda vices. Stat. 5. Sylu. 2.

¶Euoluere, pro Discernere & dirimere. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Quæ postquam euoluit, cæcóque exemit aceruo. De elementis confusis.

¶Euoluisse, quinque syllabarum metri necessitate. Ouid. epist. 12,
Debuerant fusos euoluisse suos. Catul. ad Ortalum, 61,
Condita quin veri pectoris euoluam.

Euolutus, pen. prod. Participium {[illegible]} Liu. 6 bel. Pun. de angui loquens, Interuentúque hominum euolutam repẽtè, atque ex oculis elapsam.

Fluctus euoluti. Senec Herc. OEtheo, 6.

Euolutam furfure panicum pinsitum, hoc est furfure exutum. Columel. libro 2. cap 9.

Euolutus, & nudatus integumentis dissimulationis. Cicero 2 de Orator. Libenter enim te cognitum iam artificem, aliquandóque euolutum illis integumentis dissimulationis tuæ, nudatúmque perspicio.

Euolutus bonis. Seneca epist. 75, Occurrere acti in exilium, & bonis euoluti. Id est deturbati.

Euolutio, euolutionis, Verbale {[illegible]} Cic. 2. de Finib. Quid historiæ, cognitióque rerum, quid poetarum euolutio?

Euomo, euomis, penult. corr. euomui, euomitum {ἐξεμέω} euomere, Extra vomere. Plin. lib 10 cap. 40, Postea calore ventris coctas conchas euomit. Cic. 2. de Natura deorum, Eadémq; hæc auis scribitur conchis se solere implere, eásque quum stomachi calore concoxerit, euomere, &c.

Vesbius euomuit ignes. Silius lib. 17.

Euomere pestem, forásque proiicere. Cic. In Catil. Quæ quidem lætari mihi videtur, quòd tantam pestem euomuerit, forásque proiecerit.

Euomere aliquid in aliquem. Cic. pro Milone, Nõ timeo Iudices, ne odio inimicitiarum mearum inflammatus libentius hæc in illum euomere videar, quàm verius. Idẽ 5. Philipp. In me absentem orationem ore impurissimo euomuit.

Euomere iram in aliquem. Terentius Adelph. 3. 2. Idem Adelph. 3 4,
Ibo, ac requiram fratrem: vt in eum hæc euomam.

Euomit se Nilus multis faucibus in Ægyptium mare. Plinius lib. 5. cap 9.

Euomere virus apud aliquem. Cic. de Amicit. Apud quem euomat virus acerbitatis suæ.

EVONYA {[illegible]} Insula ad Athon, nouem m. pass. latitudine, quæ hodie Peparethus vocatur. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

EVONYMOS {[illegible]} Vulgò *Lisbega*, Insula est vna ex Vulcaniis: ita dicta, quòd è Lipara, in Siciliam nauigãtibus sinistra offeratur. Nam εὐώνυμα Græci τὰ ἀριστερά vocant sinistra. Author Strab. lib. 6. Est autem Euonymos, Theophrasto, arbor infelix, malo punicæ similis, in Lesbo insula potissimum proueniens, pecori gustatu lethalis. Vide Plinium lib. 13. cap. 22.

E V P

EVPALIA {[illegible]} Nomen vrbis in Locride, apud Plin. lib. 4 cap. 3.

Eupatoria, vel Eupatorium {εὐπατόριον} Herbæ genus, caulis lignosi, nigricantis, hirsuti, cubitalis aliquando, & amplioris. Plin. lib. 25. cap 6, Omnino ea est herba, quam Dioscorides ait à Latinis *agrimoniam* vocari, atque ita quoque vulgò appellatur. Nomen habet ab rege Mithridate, cui cognomen fuit Eupator.

EVPATORIA {εὐπατορία} Paphlagoniæ oppidum à Mithridate conditum, quod Amiso iunctum fuisse scribit Plin. lib. 6 cap. 2.

Eupetalos {εὐπέταλος} Gemma est, quatuor habens colores, igneum, cæruleum, minij, & mali. Author Plin. lib. 37. cap. 10.

Eupetalos {εὐπέταλος} Lauri genus, quod alij Daphnoidea, alij Pelasgum, alij stephanon Alexandri vocant: Est autem, vt inquit Plin. hic frutex ramosus, crassiore ac molliore quàm laurus folio, cuius gustatu accenditur os atque guttur, baccis è nigro rufis. Vide eum lib 15. cap. vlt.

EVPHEMA {[illegible]} Mulieris nomen, nutricis Musarum, & Croti siue Crotonis matris. Vide CROTVS.

EVPHEMIA {εὐφημία} Vxor fuit Iustini Imperatoris, cuius meminit Suidas. Græcis item euphemia, faustam acclamationem significat, qualis fieri solet Principibus recens inauguratis.

Euphonia, pen corr. {εὐφωνία} sonoritas, bona vox, sonitus vocum iucundior. Quintil. vocalitatem vertit.

EVPHORBENI, Asiæ Populi in conuentu Apameno, de quibus meminit Plin. lib. 5. cap 29.

Euphorbia {εὐφόρβιον} Herba, de qua sic Plin. lib 25. cap. 7, Inuenit & patrum nostrorum ætate rex Iuba quam appellauit euphorbiam, medici sui nomine & fratris Musæ. Dicitur & Euphorbium neutro genere. Plinius libro 25. cap. 12, Facit & claritatem euphorbium iuncta.

EVPHORBVS {Εὔφορβος} Troianus, Panthi filius, qui Patroclum vulnerauit, interfectus ab Achille, vt est apud Homerum.

Panthoides Euphorbus. Ouid. 15. Metam. ¶Fuit & Euphorbus medicus, Musæ frater, à quo diuum Augustum conseruatum esse constat. Plin. lib. 25. cap. 7.

EVPHORION {Εὐφορίων} poeta Chalcidensis, quem transtulit Gallus. Habebat hic quosdam ita deditos sibi amatores, vt eum præferrent Ennio & reliquis poetis. Cic. lib. de Nat. deor. Ille verò nimis etiam obscurus Euphorion: at non Homerus.

Euphragia, Planta est tenuis, quæ ad palmi altitudinem assurgit: foliis minutis, crispis, per ambitum serratis, gustu astringentibus, paulúmque amaris Caule exit tenui, rubentique: flore inter purpurum & aurum albicante, quem emittit abeunte æstate: nascitur in pratis. Plura vide apud Mathiol. in Dioscorid. lib 4 cap. 38.

EVPHRANOR {Εὐφράνωρ} Nomen statuarij laudatissimi, Isthmij, qui de symmetria & coloribus aliquot volumina conscripsit. Floruit centesima quarta Olympiade, plurimáque signa nobilissima ex ære confecit, quæ enumerãtur à Plinio lib. 34 cap. 8. ¶Idem & pictor, & marmorarius fuit, in vnoquoque genere excellens sibíque æqualis, teste eodẽ Plin. lib. 35. cap. 11. Huius meminit & Quintil. institut. orat. lib. 12. Item Iuuenal. sat. 3,
Hic aliquid præclarum Euphranoris. & Polycleti, &c.

EVPHRATES, Euphratis, & Euphrate, Euphratet, pen. prod. {Εὐφράτης} fluuius Mesopotamiæ in Paradiso oriens. Strabo scribit Euphratem ex Niphate monte Armeniæ, magnum, profundum, & celerem nasci: exire autem in mare rubrum, prius tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tigri coniunctum Mesopotamiam facere. Sallustius quoque certissimus author asserit, tam Tigris quàm Euphratis in Armenia fontes demonstrari. Boethius, Tigris & Euphrates

vum se fonte resoluunt. Vide Plin. lib. 5. cap. 24. Et Solinum cap. 50.

Euphrates, Latinè fœcunditas, atque abundantia fructuum dicitur Ambrosius lib. de Paradiso, Pleri que inquiunt Euphratem dictū ab [illegible], hoc est à lætando: eò quòd hominum genus nullo magis quàm lætitia & æquitate lætetur. Cic. 2. de Nat. deor. Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quasi nouos agros inuehit.

Altus Euphrates. Virg. 4. Georgicorum,
-Cæsar dum magnus ad altum
Fulminat Euphratem bello.
Babylonius Euphrates. Ouid. 2. Metam.
Celer Euphrates. Claud. 7 Paneg.
Fertilis Euphrates. Lucan. lib. 3,
-sparsus in agros
Fertilis Euphrates Phariæ vice fungitur vndæ.
Magnus Euphrates. Lucan. lib. 3.
Quáque caput rapidu tollit cum Tigride magnus
Euphrates, quos non diuersis fontibus edit
Persis, & incertum, tellus si misceat amnes.
Tumidus Euphrates. Claud. 6. Paneg.
Vagus Euphrates. Stat. 5. Sylu. 2.

Euphrates ibat iam mollior vndis. Virg. 8. Æneid. Id est sentiens quasi se esse superatum. Sic Seruius. Significat Orientis populos victos ab Augusto.

Euphrates Metonymicè capitur pro Orientis populis apud Virgilium 1. Georgicorum,
Hinc mouet Euphrates, illinc Germania bellum.

EVPHRATES, pen. prod. Philosophus grauissimus temporibus Adriani principis, voluntaria morte excessit è vita, veniam ei dante Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cum propter senectutem, tum etiā propter grauem morbum, cicutam bibere posset, Authore in Adriani vita Dione.

EVPHRANORAS, Statuarius nobilis, qui centesima quartadecima Olympiade floruit, vt refert Plin. lib. 34. cap 8.

EVPHRONIVS {[illegible]} Scriptor nominatur apud Plinium, qui da vino condendo præcepta dedit. Vide lib. 14. cap. 19.

EVPHROSYNA, Euphrosynæ, & Euphrosyne, Euphrosynes, pen. corr. {[illegible]} Vna ex tribus Gratiis. & interpretatur Gratia.

Euphrosynum, penult. corr. Herba quæ buglossos alias dicitur, siue buglossum, hoc est lingua bubula, quoniam linguæ boum sit similis: species boraginis. Plin. lib. 25. cap. 8, Iungitur huic buglossus, boum linguæ similis, cui præcipuum quòd in vinum deiecta, animi voluptates auget, & vocatur euphrosynum. Alij autem euphrosynon vocant.

EVPILIS, Lacus Cisalpinæ Galliæ, per quem Lambrus in Padū defluit. Author Plin. lib. 3. cap. 19. Vulgò *Lago de pusiano.*

Euplea, æ. Herba, qua perunctos commendationis esse famæ tradunt Magi, authore Plin. lib. 25 cap. 10.

EVPOLIS, pen. corr. {[illegible]} priscæ Comœdiæ scriptor fuit, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit, de quo Horat. 1. Serm. sat. 4,
Eupolis atque Cratinus Aristophanésque poetæ, &c.
Iratus Eupolis. Pers. sat. 1,
-audaci quicunque afflate Cratino
Iratum Eupolidem prægrandi cum sene palles. Eupolidem iratum vocat Persius. quasi vehementiori ira in hominum vitia inuectum.

Eupolin in accusatiuo dicit Horat. 2. Serm. sat. 3.

EVPOLEMVS, Calactinus, Lucullorum hospes, de quo Cic. 6. Verr.

EVPOLVS, Thessalus, qui, lege aduersus athletas lata, pœnáque indicta, qui aduersarios corrupissent, primus mulctam subiit, quòd aduersarios pyctas erogatis deliniuisset nummis. Refert Cæl. lib. 18. cap. 18.

EVPOMPVS, Macedo, Arithmeticæ & Geometricæ peritissimus, sine quibus negabat artem posse perfici. ¶ Est & Plinio libro 35. cap. 10, præclari pictoris nomen, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem.

EVPORIA {[illegible]} Vrbs Macedoniæ, ab Alexandro magno condita, & à soli fertilitate nomen sortita. Author Stephan.

EVPORVS, pen. corr. Seruus fuit C. Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem quo potuit ratione tutatus est. ac super occisum animā scissis proprii vulnere visceribus effudit, inquit Macrobius.

EVPROSOPON, pen. prod. Promontorium Phœniciæ ad Byblon vrbē. Nomen habet ab insigni aspectu. nam Græcis [illegible], dicitur qui bello est aspectu. Vadianus.

E V R

EVRANIVM, nij {[illegible]} Cariæ oppidum est. Halicarnassorum iurisdictioni ab Alexandro magno assignatum. Plin. lib. 5. cap. 29.

Eureos, Gemma nucleo oliuæ similis. Plin. lib. 37. cap. 10.

EVRIPIDES, pen. indiff. {[illegible]} Atheniensis poeta Tragicus, natus quo die Xerxes rex ab Atheniensibus fugatus est. Fuit primùm in Rhetorica Prodici discipulus, deinde Socratis in Philosophia, ad Tragœdiam conuersus secutus est Anaxagoram: Athenis discedens venit ad Archelaum Macedoniæ regem, apud quem in honore fuit, à Venere omnino abstinens, ex quo [illegible], id est osor mulierum, dictus est. duxit tamen vxores duas. Excessit noctu, discerptus à canibus, annum agens LXXV. Eius ossa Pellem translata. Iussu regis scripsit fabulas LXXV. vicit quinque, vt est author Suidas. Vide Gellium lib. 15. cap. 20.

Cēsura Ciceronis de Euripide ad Tironem, lib. 16 8, Euripides, inquit, cui tu quantum credas nescio. ego certè singulos eius versus, singula eius testimonia puto.

Euripidius {[illegible]} Numerus in talis quadragenarius, ab Euripide inuentus eo tempore, quo exactis triginta tyrannis, quadraginta principes Atheniensium Remp. administrabant. Legitur & Euripides in eadem significatione. Vide Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 27.

EVRIPVS, pen. prod. {[illegible]} Maris pars inter Aulidem Bœotiæ portum, & Eubœā insulā, cuius meminit Strab. lib 9. Et Plin. lib. 2. cap. 97, Et quorundam tamen priuata natura est, velut Tauromitani Euripi sæpius, & in Eubœa septies die ac nocte reciprocantis. Hactenus Plin. Tam rapida autem cōuersione est Euripus, vt quemadmodum author est Pomponius Mela, ventus, ac etiam plena ventis nauigia secum portet. Cicero 3. de Natura deorum, Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius?

Euripi (inquit Hermolaus) fossæ in ludis circundatæ pro septis, quorum loco temporaria prius clostra fuerunt. authore Plin. Hinc natum existimo, vt ludi equestres (quorum modò vsus est tam multiplex) vulgari verbo clostra nuncupentur, hoc est clostrulis. Spartianus in Heliogabalo, Euripis, inquit, vino plenis nauales Circenses exhibuit. Plin. lib. 8. cap. 7, Qua de causa Cæsar Dictator postea simile spectaculum editurus, euripis harenam circundedit, quos Nero sustulit, equiti loca addens. Suet. in Dictatore.

Euripi, tractus angusti inter vada, quales Venetia nauigantibus per amphiactus designantur. Plin. lib. 6. cap. 23, Inde vadosa nauigatio paludi similis: per euripos tamen quosdam peragitur. Cic. 2 de Legib. Ductus verò aquarum, quos isti Nilos & Euripos vocāt, quis non, quum hæc videat, irriserit?

Fretum & Euripus. Cic. pro Murena, Quod enim fretum, quem Euripum, tot motus, tantas, tam varias habere putatis agitationes fluctuum, quantas perturbationes & quantos æstus habet ratio comitiorum?

Prius victibus alternis fugax Euripus vnda stabit Euboica piger. Senec. Herc. furent. 6. de re impossibili.

Euripi etiam & Nili erant aquæ ductus & aluei operis sumptuosi, qui aquam in morem fluuiorum deductam conciperent. quod autem fluuiorum & freti angusti, quale Euboicum erat, similitudinem haberent, ideo dicebant illi splendidis nominibus Nilos & Euripos vocabant. Cic. de Legibus lib. 2, statim post initium, Magnificas villas, & pauimenta marmorea, & laqueata tecta contemno. Ductus verò aquarum, quos isti Nilos & Euripos vocant, quis non, quum hæc videat, irriserit? Luxuriam quorundam, vt Luculli, Hortensij, Philippi, notat & incessit, qui in villas aquæ ductus maximis impensis perduxerant. De Euripo sic Ausonius in Burdigala,
Quid memorem Pario contectum marmore fontem
Euripi feruere freto? Senec. lib. 14. epist. 1, Qui inuenit quemadmodū in immensam altitudinem crocum latentibus fistulis exprimat, qui Euripus subito aquarum impetu implet, aut siccat. Hesychius interpretatur Euripos, [illegible], Id est receptacula vel conceptacula aquarum. De Nilo Cic. ad Quintum fratrem lib. 3. epist. 8, non procul à fine, De Arcano, Cæsaris opus est, vel mehercule etiam elegantioris alicuius: imagines enim istæ, & palæstra, & piscina, & Nilus multorum Philotimorum est, non Diphilorum. Lucullus, Hortensius, & alij perfossis montibus, & alueo terræ impresso, in piscinas suas flumina maritima induxerant, quæ Nilos & Euripos vocat Cic.

Euripus viridis & gemmeus. Plin. iunior lib. 1. epist. 3, ad Caninū, Quid agit Comum, tuæ, meæq; deliciæ? Quid suburbanum amœnissimum? Quid illa porticus verna semper? Quid [illegible] opacissimus? Quid Euripus viridis & gemmeus? Quid subiectus seruiens lacus? Viridis, refertur ad herbas quas alluit. Gemmeus, ad splendorem aquæ & calculorum.

EVRIPYLVS {[illegible]} Inter Græcorum veteranos qui ad Ilium depugnabant, fortissimus, de quo vide Hom. 11. Iliad. Meminit huius Cic. 2. Tuscul.

EVROMA, es, pen. prod. Oppidum est Cariæ, apud Plin. lib. 5. cap. 29. A Stephano [illegible] appellatur.

EVRONOTVS, pen. corr. {[illegible]} alio nomine Vulturnus dicitur, teste Sipontino: Ventus ab Oriente hyberno spirans: quòd inter Notum & Eurum sit. Colum. lib. 11. cap. 2, Idib. Maiis Fidis mane exoritur, Auster, aut Euronotus.

EVROPA, pen. prod. {[illegible]} Tertia pars orbis, incipiens à Tanai vel Hellesponto, & desinens in Atlanticum fretum. Eam Plin. lib. 3. altricem victoris omnium gentium populi, terrarúmque pulcherrimā nominat, Asiæ & Africæ aliquando non magnitudine, sed virtute comparatam. Vnde huic terræ nomen acceßerit, aut quis eius extiterit author, à nemine mortalium compertum esse ait lib 2. Herodotus. De Europæ laudibus Strabonē legito, lib. 3. Vide & Ciceronem 3. de Nat. deor. Et pro Flacco.

Tanais Europæ terminus. Lucan. lib. 3,
-qua vertice lapsus
Riphæo Tanais diuersi nomina mundi
Imposuit ripis Asiæque, & terminus idem
Europæ, mediæ dirimens confinia terræ.
Victrix Europa. Stat. 1. Achilleidos,
Interea meritos victrix Europa dolores
Dulcibus armorum furiis, & supplice regum
Conquestus flammata mouet.

¶Europa, vel Europe, penult. prod. filia Agenoris regis Phœnicum, quam Iupiter forma bouis, aut vituli, raptam abduxit in Cretam. Horat. 3. Carm. ode 27,
Sic & Europe niueum dolosa Credidit tauro latus.
Tyria Europa, à patria quæ pars est Phœniciæ. Senec. Herc. fur. 10
Hinc qua tepenti vere laxatur dies
Tyriæ per vndas vectus Europæ nitet.
Vilis Europa. Horat. 3 Carm. ode 27.
Europa cincta imagine tauri. Ouid 6. Metam.

Europæus, Adiectiuum. vt Dux Europæus, Minos Iouis & Europæ filius. Ouid. 8. Metam.

¶Europam, inquit Festus, tertiam orbis partem ab Europa Agenoris filia certum est appellari. Sed alij de amore Iouis in taurum versi narrant. Alij eum à prædonibus raptam, & nauem, quæ Iouis tutela effigiem tauri habuerit, in eā regionem esse delatam. Quidā ob pulchritudinem regionis per simulationem raptæ filiæ occupatam eam terram ab Agenore & Phœnicibus ferunt. Hæc ille.

EVROPVS, pi {[illegible]} Syriæ vrbs, olim Thapsacum, posteà Amphipolis

polis appellata. Author Plin.lib.5.cap.24. ¶Est item eiusdē nominis oppidum apud Parthos,cognomento Nomadas, cuius meminit idē Plin.lib.6.cap.25.

EVROPVS. pi, pen. prod. { Εὐρωπός } Oppidum Macedoniæ ad Axium amnem, teste Plin.lib 4.cap.10.ita dictum,si Stephano credimus, ab Europo Macedonis & Orithyæ filio.

EVROTAS,pen.prod.fluuius Laconum, qui ab Apolline instructus suas edocet lauros,quibus eius plenæ sunt ripæ. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij in Sileno, 6.ecloga,

Omnia,quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audiit Eurotas,iussítque ediscere lauros. Hic teste Liuio,lib.4.bel. Maced.vrbem Lacedæmona præterfluit.

In Eurotæ ripis exercet Diana choros. Virg.1. Æneid.
Asper Eurotas.Stat.1. Thebaid.
Beatus Eurotas. Virg.6 eclog.
Oliuifer Eurotas.Stat.4. Thebaid.
Rigidus Eurotas.Stat.10. Thebaid.
Frigidus Eurotas. Ouid 2.Amor.eleg.17.
Tænareus Eurotas. Ouid.1. Metam.

Eurotias,æ { εὐρωτίας } Gemma est, quæ situ videtur operire nigritiem; ita dicta à Græco verbo εὐρωτιᾶν,quod est situm trahere. De hac Plin. lib.37.cap.10.

EVROTOS { Εὔρωτος } Thessaliæ fluuius, quem Peneus accipit, nec recipit, sed olei modo supernatantem (vt dictum est Homero) breui spatio portatum abdicat: pœnales aquas dirísque genitas, argenteis suis misceri recusans. Verba sunt Plin.lib.4.cap.8.

EVRVS, Ventus ab Oriente flans, & calidus est. Columel.lib.5.cap.5, Quoniam plerunque dicti syderis tempore quædam partes eius regionis sic infestantur Euro,quem incolæ Vulturnum appellant,vt nisi tegminibus vites opacentur, velut halitu flammeo fructus vratur.

Canior Euro. Silius lib.4.
Truculentior Euris.Ouid.epist.12,
Vt ferus est,multóque suis truculentior Euris. De Æolo.
Velocior Euris. Silius lib.3.
Immania sæua domus Euri. Virg.1.Æneid.
Rapido velocior Euro.Claud 5.Paneg.
¶Animosi Euri. Virg.2.Georgicorum,
Ipsæ Caucaseo steriles in vertice syluæ
Quas animosi Euri assiduè frangúntque ferúntque.
Aquosus Eurus.Horat.Epod.16,
-vt neque largis
Aquosus Eurus arua radat imbribus.
Atrox Eurus.Stat.3.Sylu.2.
Lætus Eois Eurus equis.Virg.2.Æneid.
Mites Euri.Claud.ad Serenam,17.
Niger Eurus.Horat.Epod.10,
Niger rudentes Eurus inuerso mari
Fractósque remos differat.
Nubifer Eurus.Silius lib.10,
-vbi nubifer Eurus
Naufragium spargens operit freta
Præceps Eurus.Virg 4.Georg.
Pennis sui proterunt Eurus. Ouid.epist.12.
Riphæus Eurus.Virg.3.Georgicorum,
Gens effræna virûm Riphæo tunditur Euro. Id est Scythico vento. Riphæi autem montes Scythiæ à perpetuo ventorum flatu nominati.Seruius.
Tumidi Euri.Ouid.1.Amor.
Volucer Eurus.Silius lib.4.
¶Aduentantibus Euris.Virg 4.Georg.
Agente nimbos ocyor Euro.Horat.2.Carm.ode 16.
Certantes Euri Notíque.Stat.6.Thebaid.
Conuulsæ vndis & Euro naues. Virg 1.Æneid.
Demissa tempestas ab Euro.Horat.3.Carm.ode 17.
Igneus sol Euros denunciat.Virg.1.Georg.
Equitat Eurus per vndas.Horat.4.Carm.ode 4,
Dirus per vrbeis Afer it Italas
Ceu flamma per tædas,vel Eurus
Per Siculas equitauit vndas.
Impulsa cupressus Euro.Horat.4.Carm.ode 6.
Naufragiis violentior incidit Eurus. Virg.2.Georg.
Indomiti Euri.Ouid.epist.12,
Vror,vt indomitis ignem exercentibus Euris,
Fertilis accensis messibus ardet ager.
Thrax insibilat Eurus.Ouid.15.Metam.
Minator Eurus fluctibus.Horat.1.Carm.ode 28,
-quodcunque minabitur Eurus
Fluctibus Hesperiis Venusinæ Plectantur Syluæ.
Hybernis parcunt flatibus Euri. Virg.2.Georgicorum,
-ver magnus agebat
Orbis,& hybernis parcebant flatibus Euri.
Sæuos Euros pati.Ouid.epist.13.
Ruit Eurus.Virg.1 Æneidos,
Vna Eurúsque Notúsque ruunt.
Tonat Euri domus.Virg.1.Georg.
In saxa vrget naues Eurus.Virg.1.Æneid.
¶Eurus,pro parte Orientali. Valer 1.Argonauticôn,
Iampridem regio,quæ virginis æquore ad Helles:
Et Tanaim tenus immenso descendit ab Euro,
Vndis equis,floréque viris. Intellige Asiam.

Eurinus,& Euricius, Adiectiua, apud Colum.lib.12.cap.2, Ventus Eurinus,& interdum Auster cum grandine est.

EVRYALE,pen.corr. Minois regis filia, quæ Neptuno Orientem peperit. Alia fuit filia Prœti Argiuorum regis. Alia eiusdem nominis inter Gorgones numeratur, quæ tres fuerunt in extrema Africa circa Atlantem montem: quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem vtebantur,Sthenio,Euryale, Medusa. Serenus tamen dicit puellas fuisse vnius pulchritudinis,quas quum vidissent adolescentes,stupore torpebant: vnde fingitur, quòd siquis eas vidisset, vertebatur in lapidem. Seruius enarrans illud Virgilij libro Æneid 6, Gorgones, Harpyiæque,& forma tricorporis vmbræ.

EVRYALVS,pen.corr.{ Εὐρύαλος } Vnus fuit ex ducibus Peloponnesiacis, qui Argos & propinquas vrbes incolebant,& ad Troiam cum octoginta nauibus profecti sunt. quem dicit Homerus diuina pulchritudine fuisse,lib.Iliad.2. Virg.5.Æneidos,

Euryalus forma insignis,viridíque iuuenta. ¶Fuit & nomen histrionis.Iuuenalis,
Nobilis Euryalum aut Myrmillonem exprimat infans.

EVRYAMPVS,pi { Εὐρύαμπος } Oppidum Magnesiæ apud Stephanum.

EVRYANASSA { Εὐρυάνασσα } Insula est maris Ægei,è regione Ioniæ, nō procul ab Arginusa.Author Plin.lib.5.cap.31.

EVRYBATES,pen.corr. { Εὐρυβάτης } Vir Ithacus, Agamemnonis minister,quem Vlysses apud se perpetuum præconem habuit. Is & Talthybius missi sunt ab Agamemnone ad Achillis tentoria vt Briseidem raperent. De quibus Ouid.epist.3,

Nam simul Eurybates me Talthybiúsque vocarunt. Meminit & huius Homerus lib.1.Iliad.

EVRYBATVS,pen.corr.{ Εὐρύβατος } Latro fuit astutia singulari,quem deprehensum quum custodes vellent cogere vt ostenderet quibusnam modis consuesset domos confodere: ille aptatis spongiis & stimulis ferreísque retinaculis,irrepsit in parietem. & spectantibus illis, artificiísque nouitatem mirantibus, prehenso laqueari per tegulas effugit,eóque modo periculum euasit. Hinc Eurybatizare: id est quum quis deprehensus sit,arte quapiam elabi. Meminit & huius Homerus lib.19.Odyss.

EVRYBIA,Nympha,quæ stellas & Luciferum genuit, teste Hesiodo in Theogonia.

EVRYBIADES,e { Εὐρυβιάδης } Lacedæmonius quidam nobilis fuit, Euryclidæ filius,vniuersæ Græcorum classis dux à Lacedæmoniis constitutus aduersus Xerxem. Vide Herodot.lib.8.

EVRYCHIDIA { Εὐρυχίδια } Mons est in Triphilia, cuius meminit Strabo lib.8.

EVRYCLES,pen.corr. Vates fuit, qui de se,suísque incommodis aliquid semper diuinabat. Hic per assistentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Eurycleidæ dicuntur omnes diuinatuli. Cælius libro 5 capite 10.

EVRYCLEA, pen.corr. Homero lib.Odyss.1,Opos Pisenoridis filia pulcherrima, quam Laertes in primis existens pubertate viginti boum pretio emit,ac honore parem vxori domi habuit, Telemachúmque ei nutriendum dedit.

EVRYCRATIDAS, Vir fuit Lacedæmonius, de quo nonnunquam Plutarchus meminit.

EVRYCYON,Faber argentarius,cuius meminit Virg.lib.10,
Quæ bonus Eurycyon multo cælauerat auro.

EVRYDAMAS,Pyctes fuit nobilis, patria Cyrenæus,cui, quū inter certandum fortè,aduersarius, quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentia,dentes excussisset, ne tali spectaculo illi animum adderet,prouidéq; insuperabilis contineret,omnes deuorabat. Author Cæl.Rhod.lib.11.cap.41.

EVRYDAMAS, penult.corr. Vir Troianus somniorum interpres, teste Homero lib.5.Iliad.

EVRYDAME,penult.corr. Diactoris filia,& Menij soror, quam Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorem.Author Herodot.lib.6.

EVRYDAMVM,pen.prod.Pater Peribœæ,ex qua Neptunus genuit Nausithoum regem Phæacum.Homerus lib.7. Odyss.

EVRYDICE, pen. corr. { Εὐρυδίκη } vxor Orphei, pro qua recuperanda ferunt Orpheum ad inferos descendisse. Fabulam narrat Virgil.4. Georg.vsque ad finem. Seneca Hercule OEth.2. ¶Alia item fuit Eurydice Clymeni filia, vxor Nestoris, ex qua ille filios septem & filiam vnam suscepit. Homerus in Odyss.lib.3.

EVRYLOCHVS,pen.corr.Phlegyorum rex,qui,teste Pherecide, struxit Thebas antequam Cadmus aduenisset, qui eas postea reædificauit. ¶Fuit etiam hoc nomine vnus sociorum Vlyssis, qui solus Circes pocula non gustauit, neque in suis figuram transmutatus est. Ouid. lib.14.Metamorphoseos, -suis solum caruisse figuris
Vidimus Eurylochum: solus data pocula fugit.

EVRYMACHVS { Εὐρύμαχος } Thebanorum potentissimus fuit, qui quū Platæas noctu per proditionem cepisset,rebellantibus deinde ciuibus, viuus in hostium potestatem peruenit, vnáque cum suis omnibus supplicio affectus est. Author Thucydides lib.2.

EVRYMACHVS, pen. corr. vnus ex procis Penelopes, cuius meminit Ouid.epist.1.

EVRYMEDON,pen.corr.filius fuit Fauni,vt placet Statio in Thebaide,
Proximus Eurymedon cui pastoralia Fauni
Arma patris,&c. ¶Est & Eurymedon, Pamphiliæ fluuius,qui Tauri iugis ortus mediam Pamphiliam tranat, vt est apud Pomponium Melam lib.1.

EVRYMIDES, pen corr. { Εὐρυμίδης } Telemus Eurymi filius inter Cyclopas vates fuit egregius, qui Polyphemo prædixerat omnia quæcunque ab Vlysse passus est. Ouid.13. Metamorphoseos,
Telemus Eurymides,quem nulla fefellerat ales,&c.

EVRYNOME,pen.corr. { Εὐρυνόμη } vt scribit in Theogonia Hesiodus, nympha fuit Oceani & Tethyos filia, vxórque Orchami Achemeniorum regis. Altera fuit Apollinis filia,quæ Ethalioni marito Adrastum Argiuorum regem atque Eriphilen peperit. Prior mater est Leucothoes,cuius speciem indutus Apollo filiam compressit,vt refert Ouid.4 Metamorphoseos,
-Leucothoe multarum obliuia fecit
Gentis odoriferæ,quam formosissima partu
Edidit Eurynome,&c.

EVRYONE,Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris insidiis liberauit.

EVRYPYLVS, pen. corr. {Εὐρύπυλος} Euemonis filius ex Ormenio vrbe, qui (vt scribit Homerus) cum quadraginta nauibus in expeditionē Troianam Agamemnona est sequutus.
Eurypylúsque ferox. Ouid. 13. Metamor. ¶Fuit & alter Eurypylus Herculis filius, qui regnauit in Coo insula, & cūctorum Græcorum peritissimus est habitus. Virg. 2. Æneidos,
Suspensi Eurypylum sciatum oracula Phœbi
Mittimus. Qui eo loco sacerdotis eundem functum munere colligere est.

EVRYSICHEI {εὐρυσιχεῖ} Populi Acarnaniæ, Strab. lib. 10. Cæterùm in mediterraneæ Acarnaniæ gentem quandam Eurysicheam esse scribit Apollodorus, cuius apud poetam Alcmonem mentio fit,
Neque, inquit, Eurysicheus, Calydonísque sum pastor,
Verùm in vertice Sardiniensi, &c.

EVRYSTHEVS, trisyllabū {Εὐρυσθεύς} Rex fuit Græciæ, Persei genus, qui Iunonis instinctu imperabat Herculi, vt varia monstra superaret, quibus posset perire, vnde eum durum appellauit Virgilius, qui potuit ad complendum odium nouercale sufficere. Seruius enarrans illud poetæ 3. Georgicorum,
- quis aut Eurysthea durum,
Aut illaudati nescit Busiridis aras?
Cruentus Eurystheus. Senec. Herc. OEth. 16.
Eurystheus Sthelenius. Ouid. 9. Metamorphoseos,
- neque adhuc Stheleneius iras
Soluerat Eurystheus, odiumque in prole paternum
Exercebat atrox. Dicitur Sthelenetus, quòd est Stheleni Mycenarū regis filius. Hic recepto iam in cælum Hercule, bellum in eius filios egit, verum ipse profligato suo exercitu, eueru fugiens ab Hillo Herculis filio tandem est interfectus.
Natus Eurystheus properante partu. Senec. Herc. furen. 10. Homerus scribit, quom Iupiter en die quo Hercules proditurus in lucem erat, prædixisset nasciturum, qui cæteris esset imperaturus, suspicatam fuisse Iunonem id de Hercule dici: quapropter impetrasse primò à Ioue, vt id iureiurando affirmaret: deinde missa Lucina dea parturientium, Herculis ortum distulisse, & vxoris Stheleni (quæ septimo item mense prægnans erat) partum accelerasse, ex quo est natus Eurystheus, qui Mycenis XLV annis imperauit semper infestus Herculi: vt Diodorus scribit lib. 5. cap. 2.

EVRYTVS, penult. corr. {Εὔρυτος} Rex OEchaliæ, Iolem filiam denegauit Herculi antè promissam, ideò quòd cum fuerat filius dehortatus, dicens ab Hercule & Megaram vxorem, & ex ea filios interemptos, quod factum fuerat Iunonis instinctu. Vnde iratus Hercules propter nuptias sibi denegatas, euersa ciuitate interemit Eurythum, & Iolem filiam sustulit. Hæc Seruius apud Virgil. lib. 8. Æneid. de Hercule,
Vt bello egregias idem disiecerit vrbes:
Troiámque, OEchaliamque. Ouid. 9. Metamorphuseos,
Aut puer Amphisus, namque hoc auus Eurythus illi
Addiderat nomen.

Eurythis, idis, Patronymicum fœmininum. Ouid 9. Metamorphoseos,
Eurythidos lacrymas admoto pollice siccat Alcmeone.

Εὐρυθμία, decens & aptus corporis motus. Quintil. lib. 1. cap. 10.

EVRYTION, tionis {Εὐρυτίων} Faber insignis fuit, qui Pallanti Euandri filio arma fabricauit. Virg. 10. Æneidos,
Quæ bonus Eurytion multo cælauerat auro.

E V S

EVSEBA {εὐσέβα} vt ex Theopompo refert Cælius, ciuitas est extra orbem hunc, cuius incolæ perpetuam ducunt pacem, diuitiis affluentibus, quando ea terra succrescant fructus citra cultum omninò vllum. Neque verò serendi illis cura incumbit. Perseuerant porrò sani, ἄνοσοι, Id est sine ægritudinum molestia. Adeò verò sine ambiguitate iusti sunt, vt ne dij quidem indignum opinentur eos vel frequenter inuisere. Vide eum lib. Antiq lect. 17. cap. vlt.

Eusebes, Gemma, ex qua Tyri in Herculis templo facta sedes, ex qua facile dij surgebant. Plin. lib. 37. cap. 10.

EVSEBES, Eusebis, pen. corr. Viri proprium. Cic. 15. Fam. Vt ego regem Ariobarzanem. Eusebem & Philoromæum tuerer.

EVSEBIVS {Εὐσέβιος} Episcopus Cæsariensis, firmissimo amicitiæ fœdere cum Pamphilo martyre coniunctus, à quo & Pamphili cognomen mutuatus est. Floruit temporibus Constantij & Constantini Cæsarum. Scripta multa reliquit, quorum catalogum vide apud Suidam.

EVSTATHIVS, Epiphanæus, scripsit temporū epitomen ab Ænea Troiano vsque ad Anastasium principem sub quo fuit: Tomos etiam septem, & alia quædā, vt Suidas ait. ¶Eustathius alius, genere Pamphilius. Præsul Antiochenus aduersus Arrianorum dogma multa composuit sub Constantino principe: pulsus demum est in exilium Traianoopolim Thraciæ ciuitatem, vbi & sepultus est. Sunt quoque ipsius volumina de anima, epistolæq́ complures. Hieronymus. ¶Alius fuit Præsul is qui in Homerum & Dionysium poetas commentarios edidit, patria Cōstantinopolitanus. ¶Præter hos fuit Eustathius martyr inter aulicos Traiani principis. Placidus antea vocatus: quum in venatione ceruum sectaretur, conspecto inter eius cornua crucis simulacro, & voce feræ eiusdem audita, Cur me persequeris? domi vxori Theophystæ & filiis rem manifestauit: factiq́ ex hoc Christiani, ipse vnà cum vxore, sub Adriano æneo tauro necatus est. Cuius Romæ templum festúmque colitur. Volaterr. lib. 15.

EVSTHENIVS, Aphrodisicus sophista scripsit declamationes. Author Suidas.

EVSTOCHIVS, Cappadox sophista, scripsit ad Constantem principem de Cappadociæ aliarúmque gentium antiquitate. Volaterran. lib. 15. Nomen autem sonat prouidum & acris coniecturæ. Budæus.

EVSTRATIVS, Nomen Philosophi, qui in Ethicen Aristotelis cómentarios edidit.

E V T

EVVANE, Cariæ oppidum. Plin. lib. 5. cap. 29.

EVTERPE, Musa, Latinè iucunda dici potest: εὐτερπὴς enim apud Græcos iocundum significat & delectabilem: propter voluptatem quæ ab audientibus ex honesta eruditione percipitur, vt ait Diodorus lib. 5. cap. 1. At Fulgentius, Euterpe, quam nos Latinè benedelectans dicimus, ideo dicta est, quòd primùm sit scientiam quærere, secundùm sit delectari quod quæras. Plerique eam tibiis delectari, & iis præesse scribūt: alij dialecticæ. Apollonij verò Rhodij expositores, μαθήματα, hoc est disciplinas inuenisse affirmant. Suos & qui Rhesi matrē scribant. ¶Euterpe quoque Themistoclis matris nomē fuit, vt ex Neanthe historico refert Cæl. Rhodig. lib. 14. cap. 18.

Eutheriston {εὐθεριστόν} Balsami genus, tenui & capillacea coma, de quo Plin. lib. 12. cap. 25.

EVTHANA {Εὔθανα} Asiæ oppidum, in sinu Doridis, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

EVTHYCRATES {Εὐθυκράτης} Lysippi filius & discipulus, ante omnes ætatis suæ laudatus in pictura artifices, excelluit. Floruit centesima vicesima Olympiade, constantiámque patris potius æmulatus, quàm elegantiam, austero maluit genere, quàm iucundo placere. De hoc Plin. lib. 34. cap. 8 vbi & opera eius enumerat.

EVTHYDAMVS {Εὐθύδαμος} Rhetor & orator, qui quū ingentes opes à maioribus suis accepisset, ipse & dicendi facultatem & gloriam addidit, & non solùm in patria magnus fuit, sed etiam in Asia primos honores adeptus est. Hæc Strab. lib. 14.

EVTHYDAMVS, pen. prod. {Εὐθύδημος} Philosophus fuit, Tarsensis Apollonij Tyanei præceptor, de quo vide plura apud Suidam.

EVTHYMEDES {Εὐθυμήδης} Pictor sui temporis non ignobilis, cuius in transcursu meminit Plin. lib. 35. cap. 11.

Euthymia {εὐθυμία} Cic. 5. de Finib. Democriti autem securitas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quam appellant εὐθυμίαν, eo separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi tranquillitas, ea ipsa est beata vita.

EVTHYMVS, pen corr. pycta in Locris Italiæ, qui Epizephyrij cognominantur ortus, Astycleo patre: vel (vt indigenis persuasum est) Cæcino amne genitus qui Locros à Rheginis diuidit. De hoc & Ælianus variæ Historiæ lib 8, Euthymus (inquit) Locrus ex Italia, pycter inclytus & robore insigni fuit, lapidem gestabat ingenti magnitudine, qui Locris ostēditur: & Temessæum heroa, quod cuique per vim abstulerat, reddere coegit, etiam cum fœnore: vt inde natum sit adagium iis qui sordidos & iniustos quæstus faciunt, affore Temessæum genium. Hic, inquit, Euthymus ad amnem Cæcinum, oculis hominum apparere desiit. Huius & meminit Plinius libro 7. cap. 47.

Euthyoria {εὐθυωρία} Rectæ lineæ porrectio, & mensura, non per diuerticula itinerum (quæ obiectu montium, & interuentu conuallium, aut fluminum situ plerunque necessaria sunt) sed in directum acta.

EVTIMVS, Poeta Locris oriundus, oraculi iussu viuus consecratus, & inter diuos relatus est, teste Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 4. Cæterùm tam diserta scripsit carmina, vt Olympicis ludis semper victor fuerit, semel tantùm vni posthabitus, vt refert idem Alex. lib. eod. cap. 19.

EVTOCVS, pen. cor. authore Bocatio lib. 5. Apollinis & Cyrenes filius, qui fratribus ex Aphrica redeuntibus, Cyrenis dicitur remansisse, & his imperasse, qui vnà secum ibidem remansere.

Eutrapelia {εὐτραπελία} Dictio est Græca, idem fortè significans, quod apud nos vrbanitas, lepor, festiuitas & facetia. Aristoteles in Rhetoricis Eutrapeliam interpretatur πεπαιδευμένην ὕβριν, hoc est eruditum conuitium. Paulus ad Ephes. cap. 5. pro scurrilitate accipit, siue scurrili vrbanitate graui viro indigna.

EVTRAPELVS, fuit cognomen Volumniorum. Vnde Cicero ad Volumniū, εὐτραπελία, inquit, tuorum literatum. Est autem Eutrapelus, idem quod Lepidus. Facit mentionem Eutrapeli cuiusdam Horat. 1. epist. 19. & Martial. lib. 7.

EVTRESIS {Εὔτρησις} Thespiensium pagus modicus, in quo Zethum & Amphionem, antequam Thebarum regnum tenuissent, habitasse ferunt. Huius meminit Homer. vt Strabo author est lib. 9.

EVTYCHE, es {Εὐτύχη} Mulier Tralliana, triginta partus enixa, & à viginti liberis rogo illata. Author Plin. lib. 7. cap. 3.

EVTYCHES, pen. corr. Constantinopolitanus abbas, tertius post Manetem & Apollinarem, alium affirmabat esse CHRISTVM, aliud verbum Dei. Negabátque CHRISTI carnem nostræ similem: nec duas in eodem supposito naturas esse: sed de cælo corpus descendisse dictitabat, ac in virginis vtero tanquā solis radios penetrasse: vt visum sit sanè ex muliere generatum, quamuis verè generatum non sit. Author Suidas.

EVTYCHIA, æ {Εὐτυχία} Insula est Thessaliæ adiacens, ante sinum Pagasicum. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

EVTYCHIDES, Plinio lib. 34. cap. 8, Statuarius, cētesima vicesima Olympiade floruit. Hic vt idem author est, fecit Eurotā, in quo artem ipso amne liquidiorem plurimi dixere.

E V V

Euulgo, euulgas {ἐκφέρω} euulgare, Idem quod vulgare significat, siue palam vulgo aliquid facere. Liu. 9. ab Vrbe, Ciuile ius repositum in penetralibus Pontificum euulgauit.

Euulsio, Euulsus, Vide EVELLO.

E V X

EVXENIDAS {Εὐξενίδας} Pictor sua ætate celeberrimus, Aristidis præclari artificis præceptor, vt author est Plin. lib. 35. cap. 12.

EVXINVS, pen. prod. {Εὔξεινος} Pontus (inquit Plinius) antea ab inhospitali feritate Axenos appellatus est. Ouid. 4. Trist. eleg. 4,
Frigida me cohibent Euxini litora ponti:
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit. Euxenos, Græcis ἄξενος inhospitalis dicitur. εὔξεινον pontum dixere mutatis nominibus hospitaliorem factum. Ammianus lib. 2, Heniochi, Sindi & Achæi intercedente feritatum licentia diuturna indidere mari nomen inhospitab: & à contrario per cauillationem, pontus Euxinus appellatur, Ouidius,
Quem tenet Euxini mendax cognomine pontus.

Aquæ Euxinæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2,
Regna Thoas habuit Mœotide clarus in ora:
Nec fuit Euxinis notior alter aquis.
Littus Euxinum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3,
Littus ad Euxinum (siquis mihi diceret) ibis,
Et metues arcu ne feriare Getæ.
Mare Euxinum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.
Oræ Euxinæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7,
Missus es Euxinas quoniam Vestalis ad oras,
Vt positus reddas iura sub axe locis.
Pontus Euxinos. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. Cic. 1. de Orat.

EVXYNTHETVS {Εὐξύνθετος} Fluuius ex Lebena ortum trahens, cuius meminit Strabo lib. 10.

Euzomos, siue Euzomon, penult. prod. {Εὔζωμος, ἢ εὔζωμον} Eruca herba, ita dicta quòd iuris saporem commendet. ζωμὸν enim ius appellant Græci. Plinius lib. 20. cap. 13, In condiendis obsoniis tanta erucæ est suauitas, vt Græci euzomon appellauerint.

E X

EXCVR. Excursor. EX. DO. AV. Ex domo Augusti. EX. A. Exactis regibus. EX S. C. Ex Senatusconsulto. EX S. D. Ex Senatus decreto.

Ex {ἐκ, ἐξ} præpositio ablatiuo casui seruiens, variis verbis iungitur: vnde & variam accipit significationem.

Ex, aliquando significat propter. Sallust. in Catil. Igitur ex diuitiis iuuentutem luxuria atque auaritia unà cum superbia inuasere. Id est propter diuitias.

Ex, causalis. Seneca de Benef. 6, Siquis patriæ meæ pecuniam crediderit, non dicam me illius debitorem: nec ex hoc æs alienum profitebor. Id est propterea.

¶Ex, pro Præter. Liuius Decad 3. lib. 9. in ipso statim principio, Scipio postea quam in Siciliam venit, voluntarios milites ordinauit, centuriauitque. Ex iis trecentos iuuenes florentes ætate & virium robore insignes circa se habebat, ignorantes quem ad vsum neque centuriati, neque armati seruarentur. Ex iis, id est extra eos, siue præter eos quos centuriatos habebat.

Ex melle resinam vorato, Id est cum. Plaut. Merc. 4,
Resinam ex melle Ægyptiá vorato, saluom feceris. Apud Plinium, Celsum, atque adeò omnes medicos frequens est hoc genus loquendi. Cato cap. 156.

¶Ex, interdum loco præ accipitur. Cæsar lib. 1. bel. Gall. Quod ei ex aliis Gallis maximam fidem habebat.

¶Ex abundanti addere, vel adiicere Quintil. lib. 4. cap. 5, Tum addit ex abundanti, etiam si id non fuisset, &c. Idem lib. 5. cap. 6, Adiicit ex abundanti hanc quoque conscientiæ fiduciam.

¶Ex-aduersum, Ex oppositio. Terent. Adelph. 4. 2,
-apud ipsum lacum
Est pistrilla. & ex-aduersum est fabrica. Idem Phorm. 1. 2,
-ex-aduersum ei loco
Tonstrina erat quædam.

Ex-aduerso, vel ex-aduorsu, eorumque, Idem. Terent. Phorm. 1. 2,
Ea sita erat ex aduorso. Plaut. Merc. 22,
-nónne ex aduerso vides? Plin. lib. 4. cap. 13, Ex-aduerso intrantibus geminæ cernebantur.

Ex altera parte, Idem. Cic. 3. Verr. Grandis natu parens adducitur ad supplicium, ex altera parte filius ille, &c. hic, &c.

¶Ex-aduerso, cum genitiuo, pro è regione. Plin. lib. 5. cap. 31, Posita est inter Samum & Lesbon, ex-aduerso maximè Erythraeum. Idem lib. 6. cap. 23.

Ex aduerso rem aliquam proponere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Ex-aduerso inferri. Liu bel. Pun. lib. 8.
Ex aduerso dicere aut respondere. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Ex aduerso, id est Per antiphrasim. Plin. lib. 27. cap. 10, Holosteon, sine duritia herba, ex-aduerso appellata à Græcis, sicut fel dulce.

Abire ex matrimonio: Hoc est recedere ab alicuius matrimonij contractione. Plaut. Mil. 16,
-quasique istius causa amoris ex hoc matrimonio
Abierimus cupiens istius omen nuptiarum ordinis.

¶Ex æquo fœdus facere, pro Ex æquitate. Liu. lib. 2. Decad 5, Etsi in animum inducerent, vt ex æquo fœdus fieret, & se visurum quid sibi faciendum esset.

Partiri discrimen ac periculum ex æquo. Tacit. lib. 18, Discrimen ac periculum ex æquo partiemur.

Agere ex æquo. Tacitus lib. 20, Aut ex æquo agetis, aut aliis imperitabitis.

Ex æquo & bono non fit. Quod vulgus dicit, *Ex bona fide & æquitate.* Terent. Adelph. 5. 9,
Vt id ostenderem, quod te isti facilem, & festiuum putant,
Id non fieri ex vera vita, neque adeò ex æquo & bono:
Sed ex assentando, indulgendo, & largiendo.

Ex æquo & bono animo offerre. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 34.
Ex æquo fertilis. Plin. lib. 17. cap. 8. De terra columbina.
Ex æquo Venus duobus grata venit. Ouid. 1. Amor. eleg. 10,
Quæ Venus ex æquo ventura est grata duobus. Id est æqualiter.

Ex æquo viuere cum aliquo, Id est æqua conditione. Plin. in Præfatione 1. & lib. 6. cap. 25.
Ex æquo degere cum aliquibus. Plin. lib. 6. cap. 25.
Alia ex alia facies ætásque sequitur. Lucret. lib. 4.
Ex alto repetere aliquid. Sallust. de Rep. ordinanda ad Cæsarem,
Equidem mihi decretum est, nihil tam ex alto repeti posse, quod non cogitanti tibi in promptu sit.

Ex animo miser. Plaut. Trinum. 7,
-qui nihil aliud, nisi quod sibi soli placet,
Consulit aduorsum filium nugas agit,
Miser ex animo fit, factius nihilo facit suæ senectuti.

Ex animo amicus, veréque beneuolus. Cic. 11 Philipp.
Ex animo, & Simulatè, contraria. Cic. 2. de Nat. deor.

Ex animo solicitus. Plaut. Truc. 9. Parasitum esse videtur ex animo, quum nemo, nisi ex animo, solicitus esse possit.

Ex animo dicere. Terent. Eunucho 1. 2,
Vtinam istuc verbum ex animo ac verè diceres. Cic. in Pisonem,
Equidem dicam ex animo quod sentio.

Ex animo velle factum. Terent. Adelph. 5. 7,
Di tibi Demea bene faciant, quum te video nostræ familiæ
Tam ex animo factum velle. Idem Heaut. 5. 2,
Nec rationem capio, nisi quòd tibi bene ex animo volo. Cic Cornificio, libro 12. 17, Huic tu libro maximè velim ex animo: si minus, gratiæ causa, suffragere.

Ex animo amare. Cic. Q. fratri, lib. 1. 2, Te autem alienum hominem ament ex animo.

Ex animo facere. Terent. Adelph. 1. 1,
Ille quem beneficio adiungas, ex animo facit.

Vere & ex animo. Liu. 10. bel. Maced. Ita, ut verè, vt ex animo vellitis euenire.

¶Ex animi sententia, Conceptio solennis erat iurisiurandi. Cic. 3. Officiorum, Non enim falsum iurare, peierare est: sed quod ex animi tui sententia iuraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, periurium est. Sic 1. Tuscul. Liuius 2. bel. Pun. Ex mei animi sententia iuro, vt ego Remp. non deseram, neque alium ciuem Romanum deserere patiar, si sciens fallo, tum me Iupiter Optimus Maximus, &c. Sallustius in Iugurtha. Nam me quidem ex animi sententia nulla oratio lædere potest. Ex animi mei sententia, id est Iuro bona fide, dico bona fide. Ex animi tui sententia, id est Iura bona fide, dic bona fide. Gellius lib. 4. cap. vltimo, Censor, inquit, agebat de vxoribus solenne iusiurandum. verba ita erant concepta: Et tu ex animi tui sententia vxorem habes? Habeo, equidem, inquit, vxorem, sed non hercle ex animi tui sententia. Tum Censor eum, quòd intempestiuè lasciuisset, in ærarios retulit. Loco posteriore, ex animi tui sententia, valet, ex voto tuo, seu qualem vis. Huius loci meminit & Cic. lib. 2. de Orat. Sunt qui loco posteriore legant, Non hercule ex animi mei sententia: id est qualem volo.

Ex ante. Liuius 5. ab Vrbe, Annona ex ante conuecta copia nihil mutauit.

Ex ante diem Nonarum, Id est ex die Nonarũ: est enim compendiosa locutio, pro Ante diem Nonarum finitum, sicut Post diem Nonarum, sub. cœptum. Cic. Attico, lib. 3. 58, De Quinto fratre nuntij nobis tristes, nec varij venerant ex ante diem Nonarum Iuniarum, vsque ad pridie Calen. Septemb. Id est ex Nonis Iuniis. erat enim idem: sed figura vsus est ea, qua & M. Varro libro 1. de Re rustica, capite 28.

Ex antegesto agere. Paulus in l. Quoties. §. non tantum. D. de peculio.

Ex aperto. Liu. 1. bel. Pun. Luce prima subiit tumulos, vt ex aperto atque interdiu viam per angustias facturus.

Ex argumento. Plin. lib. 31. cap. 37, Aliis simplicia tribuit, vt in eodem genere fabulonibus ex argumento dictis.

Ex arte dicere, multo maximum. de arte loqui, minimum est. Cic. 1. de Inuent.

Astat ex pictura. Plaut. Sticho, 4, -at hoc vide
Satin' vt facetè, atque ex pictura hic astitit. Id est, vt picturam spectare putes.

Audiui te ex hoc. Plaut. Milit. 18,
-nescio tu me ex hoc audieris, an non.
Audiui ex. Plaut. Epid. 1c,
-nam postquam audiui ilico
Ex meo seruo, illam esse captam, continuo argẽtum dedi, vt emeret.

Ex Aulide Philocrates. Plaut. Capt. 9. Terent. Eun. 1. 2,
Ibi tum matri paruulam puellam dono quidam mercator dedit
Ex Attica hinc abreptam. Ibidem, 3. 2,
Ex Æthiopia est vsque hæc.

Ex authoritate aliquorum & voluntate facere aliquid. Cic. Antequam iret in exilium.

Ex authoritate Pontificum. Plin. epist. 139.

¶Ex bono & æquo, Vide EX ÆQVO & bono. Iulianus de contractibus bonæ fidei loquens, In iis (inquit) alter alteri alligatur de eo quod alterũ alteri ex bono & æquo præstare oportet. Id est non de eo solo quod cautum est. quod etiam Ex bona fide dicitur alibi ab eodem. Ex Budæo.

¶Ex bonis, & In bonis, differunt apud Iurisconsultos. Nam in bonis esse dicuntur ea, quæ situ & positione intra rem aliquam cõtinentur: ex bonis verò, quæ naturaliter sunt extra rem, sed tamen ad eam pertinent: vt aliud est, annulum esse in dactyliotheca: aliud, ex dactyliotheca. Iustin. §. 2. de vi bon. rapt. Sanè in hac actione non vtique expectatur rem in bonis actoris esse. Nam siue in bonis sit, siue non, si tamen ex bonis sit, locum hæc actio habebit. Quæ igitur quasi manu non tenentur, sed consequi per actionem possumus, ex ea bonis nostris dicuntur: at quæ iam intra ditionem ac manus nostros sunt, in bonis. Hotomanus.

Ex causa est, Id est Causæ vtile est. Quintil. lib. 4.
Ex confesso turpia, Id est Indubitatè turpia. Quintil. lib. 3.
Ex ea causa. Plin. lib. 12. cap. 27.

¶Ex commodo. Colum. lib. 6. cap. 2, ad finem, de bobus loquens, Ideóque robora corporum extra maciem conseruant, qui ex commodo quàm qui festinanter mandunt. Idem lib. 12. cap. 19, Vt ex commodo, mustum ferueat.

Ex compacto aliquid facere, pen Ex composito. Sueton. in Cæsare Dictat. cap. 20.

¶Ex-composito, Idem significat quod composito ablatiuus. quasi dicas, dedita opera, & vt conuenerat inter eos, vt subaudire videatur alius datiuus (negotio) nempe ex composito negotio. Liu. 1. ab Vrbe, Tum ex-composito orta vis, signoque dato iuuentus Romana ad rapiendas virgines discurrit.

¶Capere dolorem ex aliquo. Terent. And. 4. 3,

Verum ex eo nunc misera quem capit Dolorem.
Conflata amicitia ex malo principio,&c. Terent.Eun.5.2,
-sæpe ex huiusmodi re quapiam,
Ex malo principio magna familiaritas Conflata est.
Condemnatus ex inuidia.Plin.de Viris illust.
Ex alua cognoscere aliquem.Cicero Q.fratri,lib.1.2,Eum præsertim hominem quem ego & ex suis ciuibus & ex multis aliis quotidie magis cognosco nobiliorem esse prope,quàm ciuitatem suam.
Ex literis alicuius aliquid cognoscere.Cic.Attico,lib.18.157.
Comparare sua commoda ex incommodis alterius. Terentius Andr.4.1.
¶Ex confesso malus vel bonus,pro Palàm.Senec.epist.77.Quintil.lib.3.cap.5, Nisi fortè laudare,quæ constet esse honesta,& vituperare quæ ex confesso sint turpia,non est Oratoris officium.
Conuertitur in morbum ex ægritudine.Plaut.Pœn.2.
Ex consilio iurisperitorum.Cic.pro Rosc.Comœd.
Ex aurique putat micis consistere posse Aurum. Lucret.lib.1.
Ex consuetudine tua aliquid facere: Id est secundum consuetudinem tuam.Plin.epist.2. Cic.pro Cluent.Qui quum vnum iam & alterum diem desyderaretur,neque in his locis ex consuetudine quæreretur,inueniretur,&c.
Ex consuetudine omnium aliquid facere.Cic.pro Quinctio.
Ex officij ratione,atque ex omnium consuetudine rem ipsam & factum alicuius considerare.Cic.pro Quinctio.
Consulere ex.Plaut.Casin.10,In re præsenti,ex copia piscaria consulere licebit quod emam.
¶Ex Consule,hoc est pro Consule,siue pro Consulari imperio. Valer.Maxim.lib.3.cap.7.nu. De L.Crasso,Quum ex Cōsule prouinciam Galliam obtineret.
Ex constituto. Paterculus lib.2, Dalmatia,omnibus tractus eius gentibus in societatem adductis,ex constituto arma corripuit.
Ex continenti,pro statim. Iustinus libro 1,Septem tantum conscij fuere huius coniurationis,qui ex continenti,ne dato in pœnitēdum spatio res per quenquam enarraretur,&c.
Ex contrario,pro E contrario.Cæsar 7.bel.Gal.Vt reliquorum imperatorum res aduersæ authoritatem minuunt: sic ex contrario dignitas incommodo accepto in dies augebatur.
Ex contrario stare dicūtur,quæ sunt inter se opposita.Seneca epist.89. Quintil.lib.6.cap.1.
Corruptus ex adolescente optimo.Plaut.Most.2,
-nam ecquum herilem filium
Video corruptum hic ex adolescente optimo.
Corruptus ex amore.Plaut.Asin.
¶Ex cunctis eum deligere.Cic.2 de Lege Agraria.
Ex omni populo deligendi potestas.Cic.2.de Lege Agraria.
Demens ex peregrina.Terent.And.3.1,
Quid hoc adeóne est demens ex peregrina?
Ex denuntiato.Seneca epist.80,Siue ex denuntiato videbatur,siue imparatus ac subitò.
Ex destinato aliquid facere.Sueton.in Calig.cap.43.
Ex disciplina.Plaut.Pseud.28,
Illis satisfacere minimè ex disciplina quiui ego,qui lenonem expetere didisi.
Ex diuerso,cui Dissimile opponitur. Plinius epist.45, Apud Græcos enim est quiddam,quamuis ex diuerso,non tamen omnino dissimile.
Consistere ex diuerso. Quintil.lib.4.cap.1,Inuidia consistentis ex diuerso patroni.
Ex diuerso agere. Quintil.lib.5.cap.12.
Ex diuerso dicere.Quintil.lib.5.cap.13.
Dicta ex adyto.Virgil.6.Æneidos,
Talibus ex adyto dictis Cumæa Sibylla
Horrendas canit ambages. Locum vaticinationis ostendit.Seruius.
Ex die hoc.Plaut.Persa,15,
Bonus volo iam ex hoc die esse,quod neque fiet,neque fuit.
Datus aduocatus ex iudicibus. Plin. epist.53, Memini tamen me aduocatum ex iudicibus datum.
Discrimen adire ex periculo alicuius Plin.epist.199.
Excedere ex pueris.Cic.pro Archia poeta, Nam vt primū ex pueris excessit Archias,atque ab his artibus quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet,si ad scribendi studium se contulit. Sic etiam Excessit ex ephæbis,dixit Terent.in And.pro eodem,1.1.
Ex dignitate tribuere alicui. Cic.Licinio,lib.5.8, Quamobrem tu quantum tuo iudicio tribuendum esse nobis putes,statues ipse:&,vt spero,statues ex nostra dignitate.
Ex dignitate sua agere dicitur,qui locum suum & authoritatem seruat.Liu.lib.2 Decad.5,Non tam in pignus fidei obsides desyderati erant,quàm vt appareret sociis,nequaquam ex dignitate pati congredi regem cum legatis.
Educere ex obsidione in tutum.Plaut.Mostel.15,
Postquam ex obsidione in tutum eduxi manipulares meos.
Ex ea re est in culpa,pro De ea re. Terent.Hecyra,3.10,
Tum matrem ex ea re,me aut vxorem in culpa inuēturam arbitror.
Ex eo,pro Ex eo tempore. Tacit.lib.20, Versa ex eo ciuitas.Quo modo Suetonius quoque loquitur.
Ex eo die,pro Ab eo tempore. Cicero 3. Verr. Ex ea die ad hanc diem quæ fecisti,in iudicium voco. Sic ex eo tempore. Cicero pro Quinctio. Et 1. Philipp. Ex eo die quo in ædem Telluris conuocati sumus.
Ex eo fit vt.Cic.de Amicit. Ex eo fieri vt mulierculæ magis amicitiarum præsidia quærant quàm viri,&c.
Ex eodem genere,pro Eiusdem generis. Cic.3.Verr.Multa sunt ex eodem genere.
Ex eo quòd,pro Eo quòd,siue Propterea quòd.Cicero ad Quint. fratrem,lib.3.epist 1, Quum Romam ex Arpinati reuertissem,dictum mihi est Hippodamum ad te profectum esse,nō possum scribere me miratum esse illum tam inhumaniter fecisse,vt sine meis literis ad te proficisceretur: illud scribo,mihi molestum fuisse. iam enim diu cogitaueram ex eo quòd tu ad me scripseras,vt siquid esset quod ad te diligentius perferri vellem illi darem.
Ex equo pugnare.Vide EQVVS. Plin.lib.7.cap.56.
Euasit ex aqua.Plaut.Rud.4.
Ex euentu rerum,Id est secūdum euentum. Tacit.Ita compositus vt ex euentu rerum aduersa abnueret.
Exire ex vrbe. Cicero Sulpitio,lib.4.1, Si quem tuorum fidelium voles,ad me mittas: ne aut tibi exire ex vrbe necesse sit, aut mihi accedere.
Ex alterius oratione aliud excipere atque ille vult. Cicero 2. de Oratore.
Eximere ex reis, Hoc est ex reorum & accusatorum albo delere. Cicero 4.Verr. Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis,ob eam causam ne tu ex reis eximerere,si ego non adfuissem ad diem.
Ex die diem expectare. Cic.Attico,lib.7.144,Diem ex die expectabam vt statuerem quid esset faciendum.
Expellere aliquid dictis ex animo. Lucret. lib.5. De vitiis animi loquitur quæ non ferro,sed præceptis & doctrina extirpantur.
Exponere ex memoria.Cic.3.in Catilin. Et quoniam nondum est perscriptum Senatusconsultum, ex memoria vobis Quirites quid Senatus censuerit,exponam. Idem 4. de Finibus, Memoriter exponere dixit. Et de Amicit.Memoriter narrare.
¶Factus ex Oratore arator.Cic.3.Philipp. Horū similia deinceps, nónne satius est mutum esse, quàm quod nemo intelligat dicere? hem cur magister eius ex oratore arator factus sit?vt possidrat,&c.
Pugnam aliquam ex auro solidóque elephanto facere. Id est incidere in auro & ebore.Virgil.3.Georg.
Ex furiosi non ponderanda fides.Cic.in Partit.
Facere ex insulso salsum.Plaut.Rud.13.
Facere ex more:Hoc est Secundum consuetudinem. Plin.epist.61. Sallustius in Iugurtha, Neque id tempus ex aliorum more quieti aut luxuriæ concedit.
Facere ex necessitate,vel abolere,pro Necessario. Cui opponitur Spōte. Plin.epist.109.lib.5,Quum omnes ex necessitate facerent, quod ego sponte faciebam.
Ex facili,pro Facile. Plin.lib.30.cap.3.Eorundem cinis excessis dentibus coniectus,ex facili eos cadere cogit. Idem lib.22.cap.15.
Ex fide,pro Fideliter.Plin.epist.191.lib.8.ad Tacitum, Et ego nihil magis ex fide quàm de te scribo. Sic Sueton.in Cæsare.
Illud ann sit ex vera vita,Hoc est,Quemadmodum qui bene viuere solent. Terent.Adelph.5.9,
Vt id ostenderem,quòd te isti facilem & festiuum putant,
Id non fieri ex vera vita,&c.
Ex gratulando.Plaut.Capt.9.5,
-vix iam miser ex gratulando Eminebam,
¶Qui ex ædibus:Sub.prodit.Plaut.Amphit.16, -illic qui
Ex ædibus,herus est,hic ceru eneficus.
¶Hæsta ex besse selictus.Plin.epist.144.
¶Ex hac causa,pro Ob hanc causam. Vlpianus in l.1.D. De calumniatoribus.
¶Ex hac re.Terent.Eunucho,5.6,
Non dubium est quin mihi magnum ex hac re sit malum.
Ex hoc solicita:Id est,propterea. Terent.Andr.1.5,
Laborat è dolore:atque ex hoc misera solicita est,diem
Quia olim in hunc sunt constitutæ nuptiæ.
Ducit res fidem ex hoc.Lucret.lib.2,
-pergam connectere rem quæ
Ex hoc apta fidem ducat.
Est ex hoc licentia. Quintilianus libro 4. capite 1, Cuius rei licentia ea hoc est, quòd ante declamationem, illa velut imaginibus exponuntur.
Dependet ex humeris amictus.Virg.6.Æneid.
¶Ex illo,subaudi tempore. Virg.2.Æneidos.
Ex illo fluere,ac retro sublapsa referri Spes Danaûm.
Impressa ex annulo imago.Plaut.Pseud.3,
Eáque causa miles hic reliquit symbolum,
Expressam in cera ex annulo suam imaginem.
Ex-improuiso. Cic.3.Verr. Voluisti ex-improuiso,siquæ res natæ essent ex vrbano edicto decernere.
Incendium ex amore.Plaut.Asin.16, -nam ni impetro
Regem perdidi,ex amore tantum est homini incendium.
Iuuenes fiunt ex infantibus.Lucret.lib.1.
Ex-industria. Liu.1 ab Vrbe,Ergo ex-industria factus ad imitationem stultitiæ,quum se,suáque prædæ esse regi sineret. Plaut.Pœn.4,
Postquam illuxit aurora,nunquam cessauimus ex-industria
Ambæ lauari,atque fricari.
Ex infinito ne causam causa sequatur.Lucret.lib.2.
Insanire ex iniuria. Terent.Adelph.2.1, -pro supreme Iuppiter,
Minimè miror,qui insanire incipiunt ex iniuria. Hoc est, propter aliquam iniuriam sibi illatam.
Ex insidiis aucupari quam rem agat quis.Plaut.Asin.16.
Ex insidiis verba dare.Plaut.Aulul.4.
Ex insidiis capi.Cic.3.Offic.
Ex insidiis interire. Cic.2.Offic.Testis est Phalaris,cuius est præter cæteros nobilitata crudelitas: qui non ex insidiis interiit,sed ut quem modò dixi Alexander.
Ex insidiis aliquid agere.Cic.1.Offic.
Ex insolentia.Liu.3.bel.Pun. Et eo impensius,quo auidius ex insolentia in eas se immerserant.
Ex insperato, Id est insperatè, atque præter spem & opinionem. Liuius 8.bel.Pun.Quum ex insperato repentè misistis nobis hunc P. Scipionem.
Ex-integro, Idem quod de-integro significat. Plinius epist. 273,

Datúmque à Senatu ius omnibus, de quibus ille aliquid cõstituisset, ex integro agendi. Idem epist. 129, Recalescere ex integro, & resumere impetum fractum omissúmque.

Ex integro aliquid agere, est rursus de nouo quippiam, quasi nunquam actum sit, inchoare. Iulianus in l. Si is qui. D. De exception. rei iudicatæ, Si tu negotia meis obtuleris, & fundum nomine meo petieris: deinde ego hanc petitionem tuam ratam non habuero, sed mandauero tibi, vt ex integro eundem fundum peteres, exceptio rei iudicatæ non obstabit.

Ex integro cauendum erit. Paulus in l. De Die. § 1. & 2. D. Qui satisdare cogantur.

Ex integro satisdandum erit. Paulus in l. Si ab arbitro. D. Qui satisdare cogantur.

¶ Ex interuallo, Procul. Liu. lib. 8. bel. Pun. Cic. Attico, lib. 4. 86, Ille Laonus ἀπὸ ... ex interuallo regustandus est.

Ex interuallo, cui opponitur Ex continenti. Vlpian. in l. Iurisgentium. §. Quinimo. D. De pactis.

Ex intimis vnus. Cic. Memmio, lib. 13. 3.

Iudicare aliquem ex aliorum ingenijs: Hoc est secundum ingenia. Terent. Eunucho, 2. 2,

Me miseream, forsitan hic mihi paruam habeat fidem,
Atque ex aliorum ingenijs nunc me iudicet.

Ex ipsis cæli rationibus. Lucret. lib. 2.

Ex maximè raro genere hominum iudicare debemus & penè diuino eum qui grauem, constantem, stabilem se in amicitia præstiterit. Cic. de Amicitia.

Ex iure, manu consertum vocare, Id est ad conserendum. Verbum est antiqui iuris. Varro libro 2. de Lingua Latina, Conserere manu dicimus cum hoste. inde ex iure manu consertum vocant. Gellius libro 20. cap. 9, de vindicatione loquens, id est re vendicatione, quæ olim in re præsenti ex duodecim tabulis iure fiebat, ita inquit, Sed postquam Prætores propagatis Italiæ finibus, mandatis (alij legunt, latis) iurisdictionibus, negotijs occupati, proficisci vindiciarum dicendarum causa longinquas in res grauabantur: institutum est contra duodecim tabulas tacito consensu, vt litigantes non in iure, id est apud Prætorem manu consererent, sed ex iure manu consertum vocarent: Id est, alter alterum ex iure ad conserendum manu in rem de qua ageretur, vocaret. Hoc est ex eo loco in quo isti constitissent, apud Prætorem (qui locus, ius appellatur) in agrum controuersum descenderent: ibique absente Prætore, manu cõsererent, non in iure, vt antea. neque enim absente Prætore, locus controuersus, ius appellabatur. Quo facto in ius ad Prætorem redibant. Addit Gellius, Atque profecti simul in agrum de quo litigabatur, terræ aliquid ex eo, vti vnam glebam, in ius in vrbem ad Prætorem deferrẽt: & in ea gleba, tanquã in toto agro vindicarent. Cic. pro Muræna, formulæ verba huiusmodi fuisse ait, Fundus, inquit, qui est in agro, qui Sabinus vocatur. Satis verbosè. Cedo quid postea? Eum ego ex iure meum esse aio. Quid tum inde? Inde ego te ex iure manu consertũ voco. Hæc erant verba eius qui vindicabat. A quo verò vindicabatur, eius hæc erant verba, Vnde tu me ex iure manu consertum vocasti, inde ibi te ego reuoco. Idem de Orat. lib. 1, metaphoricos hac locutione vsus est in persona Scæuolæ. Quod verò (inquit) in extrema oratione quasi pro tuo iure sumpsisti, Oratorem in omnis sermonis disputatione copiosissimè posse versari, id, nisi hic in tuo regno essemus, non tulissem, multisque præessem, qui aut interdicto tecum contenderent, aut te ex iure manu consertum vocarent, quòd in alienas possessiones tam temerè irruisses. Eius generis sunt verba Scipionis ad Annibalem apud Liuium lib. 10 de secundo bello Pun. Cic. Trebatio, lib. 7. 13, Tamen metuo ne tibi istic artificium tuum parum prosit: nam vt audio, istic

Non ex iure manu consertum, sed magis ferro
Rem repetunt. Id est quod nos diceremus, per iustitiam. Ex Ennio Hæc Budæus.

Non est ex militia nostrorum temporum. Plin. in epist.

¶ Laborare ex pedibus, pro Laborare podagra. Cic. Papyrio Pæto, libro 9. 23, Etsi M. Cepasius quum mihi in sylua Gallinaria obuiam venisset, quæsissémque quid ageret, dixit se in lecto esse, quòd pedibus laboraret.

Lar ex hac familia. Plaut. Aulul. 3.

Ex lege repetere ab aliquo pecuniam. Cic. 1. Verr.

Ex lege sedet iudex. Cicero pro Cluentio, Vno iudicio multa est ab eo petita, sicut ab Iunio, quòd non suæ muneris decuriæ, neque ex lege sedisset.

Ex lege iurati iudices, legibus obtẽperare debẽt. Cic. 2. de Inuent.

Ex legibus omnes Respublicæ optimè administrantur. Cic. 2. de Inuentione.

Toto corpore lætari ex animo. Lucret. lib. 3.

Ex libello respondere, Id est de scripto. Plin. Iun. lib. 6. epist. 5. ad Vrsum, Nam & Celsus Nepoti ex libello respondit, & Celso Nepos ex pugillaribus.

Lorica ex ære. Virg. 8. Æneid.

Reuenire ex longinquo. Tacit. lib. 2, Vt qui ex longinquo reuenerant, miracula narrabant. Vide LONGVS.

Ex longo, sub. tempore. Virg. 9. Æneidos,

-collecta fatigat edendi
Ex longo rabies.

¶ Mors consequuta ex ægritudine. Terent. Phorm. 5. 5,

Matrem ipsam ex ægritudine miseram mors consecuta est.

Miser ex amore. Plaut. Casin. 1, 1,

Miseriorem ego ex amore, quam te, vidi neminem.

¶ Natus ex homine. Terent. Eunucho, 3. 2,

-hem alterum
Ex homine hunc natum dicas.

¶ Ex natura aliquid gerere. Suetonius de Nerone, In initio imperij egregiè processus & magnificè: nisi cætera magis ex natura & propria vi sua, quàm ex imperij maiestate gessisset. Budæus.

Ex natura auidus. Plin. lib. 10. cap. 9, Ille auidus ex natura, præcipit cibos reliquis pullis.

Ex natura sua cæteros fingere. Cic. pro Rosc. Amer.

Ex oculis loqui, Vide LOQVOR.

Ex necessitate, Vide paulo ante, FACERE EX NECESSITATE.

Noscere potes ex me. Terent. Adelph. 5. 4,

Facilitate nihil homini esse melius, neque clementia,
Id esse verum, ex me, atque ex fratre, cuiuis facile est noscere.

Ex numero disertorum homo. Cic. 1. de Orat.

Qui ex numero ciuium deprauati hostes patriæ semel esse cœperunt, &c. Cic. 4. in Catil.

Ex rebus & rebus numerare argumenta. Cic. 2. de Orat.

¶ Ex obliquo. Plin. lib. 2. cap. 31. Nec supra ipsum, nec infra, sed ex obliquo.

Ex occasione euentium pretia sanat. Plin. lib. 11. cap. 16. Cæsar 6. bel. Gall. Neque ex occulto insidiandi & dispersos circumueniendi singulis deerat audacia.

Ex omni occasione laudare amicos. Plin. epist. 148.

Ex occulto interuenire. Cic. pro Cluent. Multi boni viri quum ex occulto interuenissent, per omniaque obsignata, quæ, &c.

Ex occulto, & ex insidijs agere aliquid. Cicero 1. Officiorum, Sunt his alij multum dispares, simplices & aperti, qui nihil ex occulto, nihil ex insidijs agendum putant, veritatis cultores, fraudis inimici.

Ex occulto latrocinari. Plin. libro 9. cap. 42, Nam pastinaca latrocinatur ex occulto, transeuntes radio (quod telum est ei) figens.

Ex oculis. Virg. 4. Æneid.

Fugere subitò ex oculis, Id est ex conspectu. Virg. 4. Georgicorum,

Dixit, & ex oculis subitò, ceu fumus in auras
Commistus tenues fugit diuersa.

Vetustatem subducere ex oculis nostris. Lucret. lib. 2.

Ex offensa. Lucret. lib. 2,

Atn iuuat egrediens, &c.
Aut ex offensa cum turbant corpore in ipso Semina, &c.

Ex omni. Lucret. lib. 2,

Nam neque qua possit genus vllum materiai
Effugere ex omni quicquam est, neque rursus in omne.

Vnus ex omnibus ciuibus probus. Hoc est, Inter omnes. Plautus Sticho, 2. 11,

Spero quidem & volo, sed hoc soror crucior,
Patrem tuum, meúmque adeo vnicè, qui vnus ciuibus
Ex omnibus probus perhiberetur, eum nunc improbi viri officio vti.
Idem Mostel. 5,
Num non vis me obuiam hisce ire anime mi?
PHILE. Illico ex omnibus optimè volo.

Ex omnibus seculis vix quatuor nominantur paria amicorum. Cic. de Amicitia, Idque mihi eo magis est cordi, quod ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum. Hoc est, inter omnes ætates, vel a prima ætate hucusque.

Ex opinato. Liu. 4. ab Vrbe, Vnde nec ex opinato aduersum hostem inuadat.

Ex opinione hominum atque fama aliquid scribere. Cicero Cassio, lib. 15. 4.

Ex opibus non ex veritate causa penderet. Cic. pro Quinctio.

Ex ordine, pro eo quod est Sine intermissione. Virg. lib. 4. Georgic.

Septem illum totos perhibent ex ordine menses
Fleuisse. Cic. 6. Verr. Ita sententiam dixit ex ordine. Sic pro Lege agraria, Ex ordine dicere.

Ortum ex me, ex te. Plaut. Milite, 10, Terent. Adelph. 5. 3,

Ex te adeò est ortum, ne tu putares meum,
Néve ego tuum. Idem Eunucho, 5. 5,
-nam hoc putant,
Quicquid factum est, ex te esse ortum.

¶ Ex parte maiore. Plin. lib. 10. cap. 32, Ipsa auis paulo amplior passere, colore cyaneo ex parte maiore.

Velatum caput ex parte. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Ex parte, pro Partim, vice aduerbij ponitur. Liuius 6. bel. Pun. Annibal ingentibus copijs peditum equitúmque castra oppugnauit, & ex parte cepit.

Non ex pactione verborum, quibus iusiurandum comprehenditur: sed ex perfidia & malitia, per quam insidiæ tenduntur alicui, dij immortales hominibus irasci & succensere consueuerunt. Cicero pro Rosc. Comœdo.

Coire ex pari. Quintilianus libro 2. capite 19, Sin ex pari coeant, in mediocribus quidem vtrisque maius adhuc naturæ credam momentum.

Ex pari gratia aliquid alicui dare. Plaut. Trucul. 10,

Mea voluptas attuli eccam pallulam ex pari gratia tibi.

Ex paupertate commodius patior. Plaut. Aulul. 7,

Neque illo quisquam est alter hodie ex paupertate parcior.

Ex post delicto. Vlpianus in l. Si seruum. §. vltimo. D. De acquir. hæred. Equidem qui semel se abstinuit, quemadmodum ex post delicto obligetur.

Ex post facto. Papin. in l. Dominus. D. De vsufruct. Mãsisse fructus ius integrum, ex post facto apparuit. Sic sæpe alibi apud Iurisperitos.

Ex præcepto. Plinius libro 9. cap. 35. Columella lib. 11. cap. 19. Sacrificia nisi ex præcepto domini facere nesciant. Id est nisi præceperit dominus.

Ex professo Philosophiam ostentantibus parum decori sunt plerique orationis ornatus. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Ex professo inimicitias cum aliquo gerere. Valer. lib. 4. cap. 2.

Pendere ex ore alicuius. Lucret. lib. 1,

Eque tuo pendent resupini spiritus ore. Verba ad Venerem.

Ex pœnitentia. Suetonius in Othone, cap. 1, Ausus est etiam in Illyrico milites quosdam, quòd motu Camilli ex pœnitentia præpositos suos quasi defectionis aduersus Claudium authores occiderant, capite punire, &c.

Ex præparato, Vice aduerbij positus, id est præmeditato. Liuius 8. bel. Pun. Et libro 2, Tumultuario prælio ac præcursu magis militum, quàm ex præparato aut iussu imperatorum orto. Id est, dedita opera. Senec. epist. 11, Non enim ex præparato locutus est: sed subito deprehensus.

Ex præscripto. Colum. lib 1. cap. 1, Neque enim semper eundem, velut ex præscripto, habitum gerût. Sic ex præscripto viuere dicitur, qui seruat ea quæ fuerunt illi imperata atque præscripta.

Ex præterito. Liu. 7. bel. Pun. Et Romæ quidem quum lætus ingés ex præterito, tum timor in futurum erat.

Probare ingenium alicuius ex alterius ingenio. Plaut. Trinum. 14,
Quippe ex eorum ingenio ingenium horum probant.

Procul ex occulto hostes cædere. Terent. Eun. 4. 7,
Fundam tibi nunc nimis vellem dari,
Vt tu illos procul hinc ex occulto cæderes.

Ex propinquo videre. Liuius lib. 2. belli Maced.

Ex propinquo præliari, pro Cominus, & collato pede. Liuius 6. bel. Pun. Ibidem libro 5, Ex propinquo cognoscit Hannonem cum exercitus parte profectum frumentatum.

Ex proposito. Seneca epist. 72, Et quæ ex proposito sumenda sunt, & quæ subita res iubet.

Ex prora tantum & puppi pugnabatur. Plin. lib 7 cap. 56.

Prospicere ex aliquo loco. Virg. 7. Æneidos,
Atque hic Æneas ingentem ex æquore lucum Prospicit.

Ex prouocatione dimicare. Plin. lib. 7. cap. 28.

Ex proximo. Plaut. Aulul. 14,
Ego hunc arnupeam ex proximo utendam puto. Plin. epist. 101. lib. 4.

¶Ex quo fit. Cic. de Senect. Ex quo fit vt animosior etiam senectus sit, quàm adolescentia, & fortior.

Ex quo. Sub. tempore. Liu 1. ab Vrbe, Duodequadragesimo fermè anno ex quo regnare cœperat. Huic ex aduerso respondet Ex illo: quod Seruius exponit Ex illo facto vel tempore. Virg. 2. Æneidos,
Impius ex quo
Tydides sed enim, scelerúmque inuentor Vlysses
Fatale aggressi sacrato auellere templo Palladium, &c.
Ex illo fluere, ac retro sublapsa referri
Spes Danaûm, &c.

Ex quo nominata amicitia. Cic. de Amicitia, Amor enim (ex quo amicitia est nominata) princeps est ad beneuolentiá coniungédam.

Ex quo manifestum. Plin. in Paneg.

Ex quo palam est, quàm turpiter deserat eam partem Rhetoricea institutio. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Quærere ex aliquo, pro interrogare. Cic. Attico, Quæsiuit ex eo, placerétne iudices à Prætore legi. Idem 1. de Diuinat. Cùm Marium cum fascibus laureatis quærere ex te quid tristis esses.

¶Ex re tua fuerit: Hoc est, In tuum commodum. Plautus Capt. 6. Terent. Phormione,
Non hercle ex re istius me instigasti. Cic. Attico, lib. 5 95, Summa erit hæc, statues vt ex fide, fama, réque mea videbitur.

Ex re garrire aniles fabulas. Horat. 2. Serm. sat. 6. Ex re, Pro commodo. Acron.

Ex Republica facere: Hoc est, In vtilitatem & cómodum Reipub. Cic. Bruto, 2. Eidem, 5, Si minus id commodo Reip. facere posses, tune nó existimares ex Republica esse. Sallustius in Catil. Certò sciu quæ studio dixerit, è Republica dixisse.

Ex Republica & ex doctrina nobilis & clarus Demetrius. Cicero pro Rabirio Posth.

Ex Reipub. tempestate sententiam aliquam tanquam aliquod nauigium atque cursum moderari, non est inconstantis. Cicero pro Cornelio Balbo.

Ex re & ex tempore constituere aliquid. Cicero Cornificio, libro 12. 19.

Consulere ex re. Hoc est vt occasio tulerit. Simile illi, Pro re nata. Tacit. lib. 1.

Ex re ipsa capere dilationem, Id est ex natura rei. Paulus in L. interdum. D. de verb. obligat.

¶Sanus non est ex amore. Plaut. Merc. 7.

Scire ex aliquo. Terentius Heauton. 3 1. Cicero Pæto, libro 9. 12, Habuisti in tua potestate, ex quo vel ex sobrio, vel certè ex ebrio scire posses.

Ex scripto recitare. Liu. 3. bel. Pun. Dum hæc geruntur Q. Fabius pictor legatus à Delphis Romam redijt, responsúmque ex scripto recitauit.

Ex mea sententia, Vt volo & opto. Plautus Capt. 7. Terentius Hecyra,
Spero hanc rem euenturam nobis ex sententia. Cic. 4 Acad. Quid enim conscenderis nauem sapiens, num comprehensum animo habet, atque perceptum, se ex sententia nauigaturum?

Ex sententia non sum hero: Id est, nó placeo hero. Plaut. Persa, 2,
Ego neque lubenter seruio, neque satis sum hero ex sententia.

Ex sententia seruire hero. Plaut. Aulul. 17. 3,
Nam qui hero ex sententia seruire seruus postulat:
In herum matura, in se sera condecet capessere.

Ex sententia seruus: Qui acceptus est, & placet. Plaut. Capt. 6,
Nec quenquam fideliorem, neque cui plus credat potes
Mittere ad eum, nec qui magis sit seruus ex sententia.

Ex sententia amborum fiat. Plaut. Truculent. 19,
Verùm vtrique mos geratur, amborum ex sententia
Fiat, vt rem gratam video: hoc accipiendum est quod datur.

Ex sentétia succedere, pro Ad votum. Cic. Bruto. 9, Nos exercitúmq; exercitum expectamus: sine quo, vt reliqua ex sententia succedant, vix satis liberi videmus fore. Idem Cassio, libro 12. 10. Terentius Phormione, 2. 1,
Sed satin' omnia ex sententia?

Ex se nimium exhibet negotij. Plaut. Pœn. 4, Nimia omnia
Nimium exhibent negotium hominibus ex se.

Ex se hunc reliquit filium. Plaut. Aulul. 3,
Is ex se hunc reliquit, qui hic nunc habitat, filium.

Ex sese aliud magis habet. Terent. And. 5 4

Ex sua quisque parte. Cic 3. Verr. Se curaturos, vt ex sua quisque parte ne minus dimidium ad Trebonium, &c.

Ex se & ex natura sua. Cic. 1. de Inuent. Vnaquæque ex se, & ex sua natura simpliciter consyderatur.

Ex somno. Celsus lib 2. cap. 4, Somno non est terribilis neruorum distentio. Timere etiam ex somno, mali morbi est.

Moliri corpora ex somno. Liu lib 6. Decad. 4, Affecta labore, ac vigilijs corpora ex somno moliebantur.

Ex sponsu agere. Cic. pro Quinctio.

Ex stirpe arborem excidere. Id est stirpitus. Vlpianus in l. 1. D. de arboribus cædendis.

Ex supero. Lucret lib. 2,
Ex supero quum præcipitant, &c.

Ex superuacuo aliquem admonere. Seneca epist. 64. Liu. lib. 2.

Suspicio ex ipsa re mihi incidit. Terent. And. 1. 2,
Redeunti interea ex ipsa re mihi incidit suspicio.

¶Ex tabella pronuntiare, Id est ex scripto. Suet. in Claudio, cap. 15.

¶Ex-tempore. Cicero lib 2. Officiorum, Quos credimus expedire rem, & consilium ex-tempore capere posse. Plinius epist. 17, Dicit semper ex tempore, sed tanquam diu scripserit. Sallustius in Iugurtha, Cætera vti res posceret, ex-tempore parare placuit. Cicero 2. de Oratore, Illud egregium Sextij, & ex-tempore, Manus lauo, inquit, & cœna.

Ex tépore aliquo. Cic. 3. Verr. Audimus aliú non ab initio fecisse, sed ex-tépore aliquo cófecisse. De tabularum confectione loquitur.

Ex illo tempore. Virgil. 7. ecloga,
Ex illo Corydon, Corydon est tempore nobis.

Ex-tempore, Ex temporis conditione. Cicero libro 3 Officiorum, Vnius generis quæstiones sunt hæ omnes in quibus officium ex-tempore quæritur.

Ex-templo, Id est statim. Plaut. Amphit 4,
Se exercitum ex templo domum Redductum. Idé Merc. 3,
Sese ex-templo ex ephebis postquam excesserit. Liu. 1. ab Vrbe, Ex-templo aduocato concilio, &c. Cic. 1. de Inuent. Affectio est animi, aut corporis ex-templo aliqua de causa commutatio, &c.

Ex toto, pro In totú. Seneca 3. de Ira, Quædam ex toto euanescent. Sic Plin. lib. 11. cap. 12. Curtius lib. 8.

Ex toto integer. Celsus lib. 3 cap. 4, Integerrimus autem, & ex toto integer est, qui febre omnino caret, quam integritatem Græci ἀπυρεξίαν vocant.

Ex-transuerso quidam adortus transfigit. Liu. 2. ab Vrbe. Et lib. 8, Ex-transuerso impetu facto.

Ex tuto. Liu. 1. Decad. lib. 10, Vrbémque ex tuto rectis itineribus peruiam conspiciunt. Idem 3. Decad lib. 6.

Ex iure pœnæ reseruatus. Apul. lib 7. Metam.

¶Ex vano, pro frustra. Liu. lib. 7 bel. Pun. Nec spem nec metum ex vano haberet. Item pro falso. Idem lib. 3. bel. Maced. Neque tota ex vano criminatio erat.

Ex verbis tuis. Plaut. Epid. 13, Ex tuis
Verbis meum futurum corium pulchrum prædicas, &c.

Celebrare facta alicuius ex veritate. Tacit. lib. 4, Nec occultum est, quando ex veritate, quádo adumbrata lætitia facta imperatorum celebrentur.

Ex vero nomine vocor Rubertus. Plaut. Sticho, 4.

Ex vero. Macrob lib. 7. Satur. cap. vlt. Omnia, inquit Eustathius, à Dysario & luculenté & ex vero dicta sunt. Id est veré.

Venire ex gratia in inuidiam. Plin de Viris illust.

Venire ex longinquo. Vide LONGINQVVS.

Ex summis opibus, viribúsque vsque experire, nitere,
Herus vt minor opera tua seruetur. Plaut. Merc. 4.

¶Ex vicini, pro Ex fundo vicini. Figura nota grámaticis, & è Græcis fontibus deriuata. Vlp. l. 1. §. 10. D. de aqua & aqua pluu. Aquam superficientem ex vicini in suum deriuare.

Ex vicino aliquem obseruare. Colum. lib. 1. cap. 6, Villico iuxta ianuam fiat habitatio, vt intrantiú exeuntiúmq; conspectum habeat. Procuratori supra ianuam, ob easdem causas: & is tamen villicum obseruet ex vicino.

Ex vinculis causam dicere. Vide Dicere causam, in DICO.

Ex vino vacillantes. Quintil. lib 8. cap. 3.

Ex sua voluntate nanciscere fortem. Cic. 3. Verr.

Valde ex voluntate accidere aliquid. Cic. in Pisonem, Illud etiam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate.

Ex animi voluntate id procedit. Lucret. lib. 2.

Ex sua voluntate facere sibi peculium. Cic. 2. de Lege agraria.

Ingredi aliquid ex voluntate alterius. Quintil. in Procem. lib. 6, Hæc Marcelle Victori ex tua voluntate maximè ingressus.

Vorare panem ex iure hesterno. Terent. Eun. 5. 4,
Quo pacto ex iure hesterno panem atrum vorent.

Ex voto. Plaut. Sticho, 4,
Vt decumam partem ex voto Herculi polluceam.

Ex vtilitate Reipub. Idem quod ex vsu. Cic. 2. de Inuent. Legem (vt æquum est) ex vtilitate Reip. consyderaret. Plin. in Paneg. Plin. lib. 18 cap. 6, Agen empto domum vendendam, inclementer atque non ex vtilitate publica statuit Mago censuit.

Ex vnis geminæ nuptiæ. Terent. And. 4. 1,
Nam satis credo, si aduigilaueris,
Ex vnis geminas mihi conficies nuptias.

Ex vtraque parte. Lucret. lib. 1,
Cui simul infula virgineos circumdata comptus
Ex vtraque pari malarum parte profusa est.

Ex vtero. Plaut. Truculent. 10,
Quid illi ex vtero exitio est, prius quàm poterat ire in prælium?

Ex vultu cognoscere. Cicero Attico, libro 14. 3, Sed ex vultu & oculis

oculis & fronte (vt aiunt) meum erga te amorem perspicere potuisses.

Omnibus ex vnus egregius adolescens. Liu. lib. 4. Decad. 5, P. Nasica egregius adolescés omnibus ex vnos, quibus hesterna die pugnari placuit. Hoc est vnus ex omnibus.

Ex vsu. Tacit. lib. 5, Qui plebem primoribus tradidit ex suo vsu.

Ex vsu temporis. Tacit. libro 4, Quum ex vsu temporis huc illuc mearent.

Ex vso tuo est: Hoc est, in tuam vtilitatem. Plaut. Persa. 16,
Ex tuo inquam vsu est, eme hanc. Terent. 4. 3. Idem Eunuch. 5. 9,
Ad omnia hæc magis opportunus, nec magis ex vsu tuo
Nemo est. Idem Heaut. 1. 2, -hoc
Scitum est, periculum ex aliis facere tibi quod ex vsu siet.

E X A

Exacerbo, exacerbas, exacerbare, Irritare, ad iracundiam prouocare. Sueton. in Gal. cap. 16, Atque eo quidem nomine omnes qui vbique erant, exacerbauit. Idem in Tib. Cæsare, cap. 61.

Exacerbata superbia Liu. 9. bel. Pun.

Exacerbare supplicium. Claud. Saturn. in l. aut facta. §. vlt. de Pœnis, Nonnunquam euenit vt aliquorum supplicia exacerbentur, quoties nimium multis personis grassantibus exemplo opus est.

¶ Exacerbatur, absolutè. Modest. in l. famosi. par. vlt. D. ad legē Iul. maiest. Crimine maiestatis facto, vel violatis statuis, vel imaginibus, maximè exacerbatur in milites.

Exacerbesco, scis, Valdè acerbus, id est asper, fio, quod ab Exacerbeo, es, fieri constat, licet Acerbeo rarò inueniatur. Apul. in Apologetic. Quis est tam mitis, quin exacerbescat?

Exacesco, exacescis, exacui, exacéscere, Acidum fieri. Colum. libro 12. cap. 17. de aceto, In dolium vel in amphoras conditur, & ibi sinitur fermentari: deinde quum exacuit, & remisit liquorem, quicquid est aceti, diligenter colatur, &c.

Exacon ([illegible]) Secunda Centaurii species à Gallis appellata est, quoniā omnia mala medicaméta potū è corpore exigat per aluū. Dicitur & fel terræ, ob insignē amaritudinē. Author Plin. lib. 25. c. 6.

Exactio. Exactor, Exactus. Vide EXIGO.

Exacuo, exacuis, pen. corr. exacui, exacutum, pen. prod. exacuere, Acutum facere. Plin. lib. 34. cap. 14, Quippe quum in exacuendo oleariæ cotes & aquariæ æque differant.

Exacuere corticem. Varro 1. de Re rust. cap. 41.

Exacuere dentes etiam dicitur sus. Virgil. 3. Georgicorum,
-dentésque
Sabellicus exacuit sus.

Mucronem in aliquos exacuere. Cicero 3. de Legib. Quis vnquam tam audax, tam inimicus nobis fuisset, vt cogitaret vnquam de statu nostro labefactando, nisi mucronem aliquem Tribunitium exacuisset in nos?

Spicula exacuunt rostris. Virgil. 4. Georg. de apibus.

Vallos exacuere. Virgil. 1. Georgicorum,
Exacuunt alij vallos, furcásque bicornes. Id est repurgant & reformant in altitudinem pristinam. Seruius.

Mentem exacuere ad. Sil. lib. 7,
Miscétque exacuens varia ad conamina mentem.

¶ Acetum exacuere, Vide ACETVM.

Aciem oculorum exacuere, Vide ACIES.

Nasturtium exacuit animum: Hoc est, irritat & pungit facultatem animalem quæ in cerebro est. Vnde etiam à naribus torquendis dictum, quòd sternutamenta excitet. Plin. lib. 20. cap. 13.

Animos in bella versibus exacuere. Horat. de Arte,
-post hos insignis Homerus
Tyrtæusque mares animos in Martia bella
Versibus exacuit.

Sapor exacuit palatum Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11,
Non tamen exacuet torpens sapor iste palatum.

Exacuunt visum scarabei virides: Hoc est, perspicaciorē & magis acutum reddunt. Plin. lib. 29. cap. 6.

¶ Exacuere aliquem, pro Incitare, inflammare. Metaphora sumpta ab iis rebus quæ dum exacuta sunt, magis pungunt. Plancus ad Cicer. lib. 10. 23. Cic. 1. de Orat. Nec magis ad eos deterrendos qui non possent, quàm ad vos qui possetis exacuendos accommodaui orationem meam.

Cohortari & exacuere aliquem. Cic. Att. lib. 12. 35, Et si tibi placebit sic agere de Iano, vt cœpimus, velim cohortere & exacuas Clodium.

Inuicem se mutuis exhortationibus exacuere, Vide INVICEM.

Stimulis exacuere aliquem. Claud. de bel. Getico,
At iuuenem stimulis immanibus æmula virtus Exacuit.

Exacuere religionem. Cic. 1. de Legib. Cultúmque deorum & puram religionem susceperit, & exacuerit illam, vt oculorum, sic ingenij etiam ad bona deligenda & reiicienda contraria.

Exacutus, pen. prod. Nomen ex participio. Plin. lib. 18. cap. 18, Lattor hæc quatro genera, sed exacutior in mucronem fastigiata.

Exacutio, Verbale. Plinius libro 17. cap. 14, Calami exacutio medullam ne nudet.

Ex-aduersum, & ex-aduerso ([illegible]) Vide EX.

Exædifico, exædificas, pen. corr. ([illegible]) exædificare, Absoluere ædificationem. Cæs. 1. bel. Ciuil. Quod oppidum Labienus constituerat, suáque pecunia ædificauerat.

Exædificare templum Apollini. Cic. 2. Tuscul.

Exædificare atque efficere. Cic. 7. Verr. Etenim vel Capitolium, sicut apud maiores nostros factum est, publicè gratis coactis fabris, operísque imperatis, exædificari atque effici potuit.

Exædificare institutum opus. Cic. 1. de Orat. Nun grauère exædificare id opus quod instituisti.

Mundus diuino consilio exædificatus. Cic. 4. Acad.

¶ Exædificare inchoatam ignauiam, per translationem. Hoc est, exacerbare vel continuare. Plaut. Trinum. 4.

¶ Exædificare, pro Eiicere domo. Plaut. Trinum. 19,
Nam exædificasset me ex his ædibus si absque te foret. Antiquum.

Exædificatio, Verbale ([illegible]) Cic. 2. de Orat.

Exædificatus, a, um ([illegible]) Cic. ad Attic. lib. 1, Dimensa & exædificata animo domus.

Exæquo, exæquas ([illegible]) exæquare, Æquum facere, vt Exæquare tumulos tumulis, apud Hirtium de bel. Hispan. lib. 6.

Exæquare ad regulam, pro Exactè conformare. Seneca epist. 20.

Exæquari bonis. Cic. Post red. in Senat. Propterea quòd superiorē esse contra improbos, minus est negotij, quàm bonis exæquari.

Exæquari alteri. Liu. 3. bel. Pun. Vetus miles tyroni, liber Voloni sese exæquari sineret.

Exæquare aliquem dignitate cum altero. Cæs. 1. bel. Ciuil. Ipse Pompeius ab inimicis Cæsaris incitatus, quòd neminē dignitate secum exæquari volebat, totum se ab eius amicitia auerterat.

Exæquare aliquos. Ouid. 3. Amor. eleg. 7,
At nunc exæquet tetricas licet illa Sabinas, &c.

Exæquat omnium dignitatem pecunia. Cic. ad Attic. lib. 4. 84.

Exæquare omnia. Cic. 3. de Finib. Videsne verborum gloriam tibi cum Pyrrhone & cum Aristone, qui omnia exæquant, esse communem?

Exæquare pretio omnia iura Cic. 4 Verr.

Exæquare facta dictis: Hoc est, paria dictis facta ostendere. Sallust. In primis arduum videtur res gestas scribere: primùm quòd facta dictis exæquanda sunt.

Nos exæquat victoria cœlo. Lucret. lib. 1.

Exæquor, exæquaris, deponens. Ouid ad Pisonem,
Nos quoque pacata Pisonem laude nitentem
Exæquamur auis.

Exæquatus, pen. prod. Participium. Lucret. lib. 5,
Exæquatáque sunt crepera certamina belli.

Exæquatio, Verbale. Liu. 4. bel. Maced. Hanc, inquit, ipsam exæquationem non fero, illa locuples, &c.

Exæstuo, exæstuas ([illegible]) exæstuare, Æstum emittere, & exhalare. Liu. 6. bel. Pun. Incerta altitudinis vtcunque exæstuat mare. Plin. lib. 37. cap. 2, Exæstuante oceano.

Fundo exæstuat imo. Virgil. 3 Æneid de Ætna.

Exæstuare æstus. Lucret. lib 6,
Hos igitur tellus omneis exæstuat æstus.

Igne magno exæstuas. Lucan. lib. 5.

Læsus exæstuat acrior ignis. Ouid. 13. Metam.

Exæstuat mens ira. Virgil 9 Æneidos,
Improperata refert, & mens exæstuat ira. Hoc est, vehementer æstuat.

Vada exæstuant vorticibus. Virgil. 3. Georg.

Exæruio, exæruis, exæruiui, exæruitum, exæruire, pro Deseruire, hoc est desinere sæuire. Liu. Consulem Claudium atrox vis tempestatis adorta, in metum ingentem adegit Populonios inde quum peruenisset, stetit ibi, dum reliquum tempestatis exæuiret. Budæus.

Exaggero, exaggeras, penul. corr. ([illegible]) exaggerare, Coaceruare, & in vnum veluti aggerem atque aceruum congere. Plin. lib. 19. cap. 8, Exaggerando aliam accumules.

Exornare & exaggerare. Cic. 2. de Orat. Vt boni quod habeat, id amplectar, exornem, exaggerem, &c.

Exaggerare & Extenuare, contraria. Cic. 5. Tuscul. Xenocratem illum grauissimum philosophum exaggerantem tātopere virtutem, & extenuantem cætera.

Verbis exaggerare aliquod beneficium. Cic. pro Plancio, At enim nimis ego magnum beneficium Plancio, & vt ais, id verbis exaggero.

Iniuriam nostram exaggeramus Quintil. lib. 6. cap. 2.

Exaggerare orationem. Cic 1. de Orat. Veritus ne si istam artem orationem exaggerasses, ne operam perdidisses.

Exaggerare rem familiarem, pro Augere. Cic 1. Offic.

Exaggerare rem, id est maiorem & atrociorem verbis facere. Cic. pro Cæcinna, Et quum ipse sextulam nimium suam exaggeraret, nomine hæredis arbitrum familiæ erciscundæ postulauit.

Exaggeratus, pen. prod. Participium ([illegible]) vt, Exaggeratus virtutibus animus. Cic. in Parad.

Auctæ atque exaggeratæ fortunæ. Cic. 4. in Catil.

Oratio altius exaggerata. Cicero de Claris Orat. Vide Oratio, in ORO.

Exaggeratio, Verbale ([illegible]) Magna coaceruatio.

Exaggeratio, Per translationem. Cic. 2. Tusc. Hoc igitur tibi propone amplitudinem animi & quasi quādam exaggerationem quàm altissimam animi, quæ maximè eminet in cōtemnendis & despiciendis doloribus: vnam esse omnium rem pulcherrimam.

Exagito, exagitas, pen. corr. ([illegible]) exagitare, Vehementer vexare, & agitando commouere. Plaut. Merc. 19, Mala bilis cruciat me atque exagitat. Cic. 5 Verr. Nō solùm arationes, sed etiam sedes suas patrias istius iniuriis exagitati reliquerant.

Lenire & Exagitare, contraria. Sallust. Tamen quia in tali tempore tanta vis hominis magis leniēda, quàm exagitanda videbatur.

Exagitare & Contemnere dicendi exercitationem. Cic. 3. de Orat. Hanc dicendi exercitationem exagitarent & contemnerent.

Insectari & exagitare. Cic. Att. lib. 1. 15.

Curas exagitare. Lucan. lib 8,
-tristes præsagia curas Exagitant.

Turba Diania exagitat fures, Id est canes exagitant fures. Ouid. 5. Fastorum,
Exagitant & Lar & turba Diania fures.

Furores exagitare. Catul. Argonaut.

Furor aliquem exagitat. Seneca Thyeste, 4.

Littora clamor nauticus exagitat. Lucan. lib. 2.

Lustra exagitare ferarum. Sil. lib 16.

Manes exagitare. Propert. lib. 2. eleg. 9,
Exagitet nostros manes, sectetur & vmbras.

Mœrorem exagitare. Cic. Att. lib. 3. 47, Ne & meum mœrorē exagitem, & te in eundem luctum vocem.

Volucres alis Zephyros exagitant. Stat. 3. Thebaid.

Vrbem exagitare clamoribus. Stat. 5. Thebaid.

Di exagitent me, si quicquam, &c. Iurandi modus. Horat. 2. Serm. satyra 6.

¶Exagitare rem aliquam, pro Disceptationibus excutere & agitare. Cic. pro Cluent. Exagitabantur omnes eius fraudes atque fallaciæ eo vita in eiusmodi ratione versata aperiebatur.

Exagitatus, pen. prod. Participium (ἀναγεγυμνασμένος) vt Spoliati & exagitati aratores. Cic. 5. Verr.

Disputationibus aliquorum exagitatus. Cic. in Orat.

Causa alicuius exagitata concionibus improborum. Cic. Post red. in Senatu, Qui causam Senatus exagitatam concionibus improborum sic sua diligentia multitudini commendauit, vt, &c.

Dissensio multos iam annos exagitata. Cic. pro Sylla, Omnis Pompeianorum colonorúmque dissensio delata ad patronos est, quum iam inueterasset, ac multos annos esset exagitata.

Frænis ora exagitata. Sil. lib. 6.

Lepus alius exagitatus. Ouid. 3 de Arte,
Credulæ si fueris, aliæ tua gaudia carpent,
Et lepus hic alijs exagitatus erit. Prouerbium.

Res exagitatæ & in summam inuidiam adductæ. Cic. Lentulo, lib. 1. 2, Vt in rebus multò antè quàm profectus es ab ipso rege, & ab intimis ac domesticis Pompei clam exulceratis, deinde palàm à Consularibus exagitatis, & in summam inuidiam adductis ita versamur.

Exagitator, pen. prod. Verbale (ἐλεγκτής) Cic. in Orat. At ex de seniore scribit Plato, & scribit æqualis, & quidem exagitator omnium Rhetorum, hunc miratur vnum.

Exagoga, exagogæ, pen. prod. m. g. (ἐξαγωγή) Qui educit & exportat. Plaut. Trucul. 11,
Ite hac simul mulieri damnigeruli foras gerrones,
Bonorum exagogæ. Antiquum.

¶Exagoga, fœm. g. Eductio, prouentus, reditus. Plaut. Trucul. 16. Idem Rud. 16,
· téque oro & quæso, si speras tibi
Hoc anno multum futurum sirpe & laserpitium.
Eámque euenturam exagogam saluam & sospitem. Antiquum.

¶Exagogen, euectionem interpretatur Festus.

Exagogica (ἐξαγωγικά) Vectigalia quædam erant, mercibus ex agricolatione exportatis, sicut isagogica alia dicebantur, quum importabantur. Horum meminit Cic. pro Lege Manilia, & Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 8.

EXAGON, Legatus ex familia Psyllorum Romam profectus, quum fama percrebuisset ipsos tactu suctúve leuare serpētium morsus, ipsisq; serpentibus terrori esse, à Consulibus in dolium serpentium coniectus experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. Ex Plin. lib. 28. cap. 3.

Exalbesco, exalbescis (ἐκλευκαίνω) exalbéscere, Pallescere, & colorē pristinum in album commutare. Cic. 4. Acad. Si qui fremerent & exalbescerent. Idem 1. de Orat.

Exalbescere metu. Cic. 3 de Orat. Idem 5. de Fin. Ex antiquo poeta versus citatur.

Exalbidus, pen. corr. (ὑπόλευκος) Idem quod albidus: nisi ex præpositio aliquid minuat. Plin. lib. 24. cap. 19, Folia vrticæ in medio exalbida, eadem procedente tempore tota rubentia. Idem libro 12 cap. 17, Petunt in Helimæos arborem bruttam, cupressu fusæ similem, exalbidis ramis. Hoc est veluti albescentibus.

Vina admodum exalbida. Plin. lib 23. cap. 1.

Exalburnare (ἀπαλβουρνάω) Alburnum detrahere. Plin. lib. 16. cap. 40, E cæteris arboribus siccissima lotos, quæ Romæ ita appellatur. Deinde robus exalburnatum: & huic nigricans color.

Exalto, exaltas (ὑψόω) exaltáre, Extollere. Colum. lib. 3. cap. 13, Paribus alternis omissis spatiis, senum pedum latitudinis sulcos dirigunt, fodiuntque, & exaltant in terna pedes. Hoc est, erigunt.

Exaluminatus, penult. prod. Denominatiuum ab alumine: vt Vnio exaluminatus. Plinius libro 9. cap. 35, Summa laus coloris est, exaluminatos vocari. De vnionibus: Id est, ad colorem aluminis accedentes.

Exambio, exambis, exambire, Per ambitum assequi, siue eniti: sicut eblandiri. Cyprian. lib. 3. epist. 5, Quum comperissem eos qui sacrilegis cōtactibus manus suas atque ora maculassent, vel nefandis libellis nihilominus conscientiam polluissent, exambire ad martyres passim, confessores quóque importuna & gratiosa deprecatione corrumpere, &c.

Examen, pen. prod. examinis, neut. gen. (ἑσμός) Noua apum soboles, quam parentes ex suis aluearibus ad nouas sedes quærendas exire cogunt, quòd hæ ita vniantur, vt simul ligatæ appareant. Examen, inquit Festus, Est apum cōgregatio. Nec solùm de apibus, sed etiam de vespis, piscibus, & aliis. Cic. de Senect. Nec verò segetibus solùm, & pratis, & vineis, & arbustis res rusticæ lætæ sunt, sed hortis etiam & pomariis, tum pecudum pastu & apum examinibus, & florum omnium varietate. Idem 1. de Finibus, Atque vt apum examina, &c.

Stridor examinis. Ouid. 3 Fastorum,
Audit in saxis stridorem examinis vlmo.

Apum examen Iuuen. sat. 13.

Examina infantium. Plin. in Paneg. Aduentante congiarij die, obseruare principis egressum in publicum, insidere examina infantium, &c.

Sic examina seruorum. Cic. de Arusp. resp.

Iuuenum recens examen. Horat. 1. Carm. ode 35.

Piscium examina. Plin. lib. 31 cap. 1.

Pullorum examina. Lucret. lib. 5,
Arboribus quoniam baccæ, glandésque caducæ
Tempestiua dabant pullorum examina subter.

Vatum examina. Stat. 5. Sylu. 3,
Ite pij manes, Graiúmque examina vatum,
Illustrémque animam lethæis spargite sertis.

¶Apibus & multo examine abundare. Virg. 4. Georg.

Prima examina noui reges ducent. Virg. 4. Georgicorum,
Vt quum prima noui ducent examina reges
Vere suo, ludéque fauis emissa iuuentus.

Apes examina condunt. Virgil. 2. Georg.

Taxos examina fugiunt. Virg. 9 Eclog. Nam taxis pastæ apes, mel amarissimum faciunt. Seruius.

Ludunt examina. Virgil. 4. Georgicorum,
At quum incerta volant, cœlóque examina ludunt,
Contemnúntque fauos, & frigida tecta relinquunt:
Instabiles animos ludo prohibebis inani.

Pendet examen ramo frondente. Virgil. 7. Æneid.

Regere examen. Horat. 1. epist. 10.

Resonant examina e quercu. Virgil. 7. eclog.

Stridula examina. Claud. 7. Paneg.

¶Examen, stylus est in lance, siue statera, qui eò exit, quò pondus se vergit. Virgil. lib. 12. Æneidos,
Iuppiter ipse duas æquato examine lances
Sustinet, &c. Plin. lib. 17. cap. 22, Inæquali examine. Hæc autē bilancis seu stateræ lingua, ab aliis æquamentum, ab aliis libramentū, ab aliis æquilibrium & trutina dicitur.

Improbum examen in trutina castigare. Pers. saty. 1. Hic pro ipso ponderandi actu accipitur.

¶Examen, metaphoricè, iudicij inuestigatio, inquit Festus.

Vitæ examina poscere. Stat. 3. Sylu. 3,
Ipse viam morum, longæque examina vitæ,
Affatúsque pios, monituraque somnia poscam.

Examino, examinas, pen. corr. (ἐξετάζω, ἐξαμίζω, σταθμίζω) examinare, Scrutari, & veluti ponderare. Plin. epist. 167, Examina singula verba, & expende. Cicero 2. de Orat. Ad ea probanda, quæ non aurificis statera, sed quadam populari trutina examinantur. Idem pro Plancio.

Herbas examinare. Ouid. 14. Metamorphoseos,
Quóve sit in folio, quæ sit concordia mistis
Nouit, & aduertens pensas examinat herbas.

Diligenter examinare verborum omnium pondera. Cicero in Oratore,
Male verum examinat omnis
Corruptus iudex. Horat. 2. Serm. sat. 2.

¶Examinare dicuntur apes, Id est Vernare. Colum. lib. 11. cap. 14, Ab exortu Vergiliarum ad solstitium examinant aluei.

Examinatio, onis, Verbale. Hinc Examinatio ciuilis apud Iurisconsultos, pro iudicium priuatum, ac pecuniarium. Vlp. l. 1. §. 3. D. de abig. Qui pecora, de quorum proprietate faciebat controuersiam, abegit, ad examinationem ciuilem remittendus est.

Examo, examas, pen. corr. (ὑπεραγαπάω) examāre, Valde amare. Plautus Truc. 6, Vt ego me rursum iam examauerim, patulum moueri.

EXAMPAEVS, Scythiæ fons. Herodotus lib. 4, Inter Borysthenem & Hypanim flumina, locus est nomine Exampeus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

Examurcari (ἐξαμοργίζεσθαι) oleum dicitur, quando ab amurca defæcatum fit. Apuleius libro 4, Ac dum cælestis vaporis flammis examurcatur.

Examussim, Aduerbium (ἀκριβῶς) Regulariter, inquit Festus vel vt ait Nonius, examinatè ad regulam, rectè & castigatè. Plautus Menæch 2,
Vt hanc rem vobis examussim disputem. Idem Amphit. 8,
Næ ista ædepol, si hæc vera loquitur, examussim est optima. Ibidem 16,
Hic examussim rem enarrat.

Exanclo, Vide EXANTLO.

Exangelus (ἐξάγγελος) Cælio citāte, Angelum esse scribit Ammonius eum, qui extrinsecus quidpiam nuntiat: Exangelum, qui quæ intus sunt caussis prodit, quem διάγγελον Thucydides vocat. Autangelum, qui ex se nuntiat, non ab alio missus.

Exanguis, & hoc exangue (ἄναιμος) Quod est sine sanguine. Cicero 7. Verr. Ne denique etiam exanguium corpora mortuorum, ne mœror, &c. Liu. 3. bel. Pun. Prope exanguis ruina supereminentium.

Exanguis atque æstuans. Cic. de Arusp. resp. Attamen ignarus ille qui Consules essent, exanguis atque æstuans se à curia repentè proripuit.

Exanguis & confectus. Cic. pro Sextio, Quem quum iacentem & concisum plurimis vulneribus extremo spiritu exanguem & confectum viderent, &c.

Exanguis & mortuus concidit. Cic. in Pisonem, Quum tu nō solùm quod tibi succederetur, sed quod Gabinio non succederetur, exanguis & mortuus concidisti. Auxesis.

Metu exanguis. Ouid. 9. Metam.

Visu exangues. Virgil. 2. Æneid. Id est perterrefacti.

¶Aceruat occisorum exangues. Claud. 7. Paneg.

Animæ exangues, Mortuorum animæ. Ouid. 10. Metam.

Artus exangues. Seneca Herc. fur. 6. Lucret. lib. 3.

Immissa morte exangues cateruæ. Lucan. lib. 2.

Color exanguis. Ouid. 3. Trist. eleg. 1,
Aspicis exangui chartam pallere colori?

Corpora exanguia. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 2,
Corpora debentur mœstis exanguia bustis.

Corpus frigidum, exangue. Quintil. in Procem. lib 6.

Corpus exangue reddere sepulcro. Virgil. 2. Æneid.

Cuminum exangue, quod pallidos homines efficit. Horatius 1. epist. 10, -quod si
Pallerem casu, biberent exangue cuminum.

Humore

Humore exangues genæ. Cic. 3. Tuscul. Lacrymæ peredere humore exanguis genas.
Herbæ exangues. Ouid. 4. Metamorphoseos,
Luridus exangues pallor conuertit in herbas.
Homo eneruatus atque exanguis. Cic. pro Sext.
Horror exanguis. Claud. 2. in Ruffin.
Membra exanguia. Sil. lib. 7.
Morbus exanguis. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Pallidáque exangui squallebant corpora morbo.
Populus exanguis. Stat. 12. Thebaidos,
Itue in exanguem populum, bellíque iacentis Relliquias.
Senectus exanguis. Lucan. lib. 1,
Conferet exanguis quò se post bella senectus?
Tumuli exangues. Claud. 3 de Raptu Proserp.
Vmbræ exangues. Virg. 6 Æneid. Id est animæ mortuorum.

Exanimus, exanima, exanimum, & hic & hæc Exanimis, & hoc exanime, pen. corr. [illegible] Id est mortuus & anima carens. Lu. lib. 8, Vt vno ictu exanimē equo præcipitaret. Virgil. 6. Æneid. Exanimúmque auro corpus vendebat Achillea.
Exanimis, Exterritus, & veluti per animi deliquium consternatus. Virgil. 4. Æneidos,
Audiit exanimis, trepidóque exterrita cursu, &c.
Pauidus & exanimis. Horat. 2. Serm. sat. 6,
Currere per totum pauidi conclaue, magísque
Exanimes trepidare.
Artus exanimes. Ouid. 2. Metam. Idem 1. Amorum,
Exanimes artus & membra trementia vidi.
Sternitur, exanimísque tremens procumbit humi bos. Virgilius 5. Æneidos.
Corpus exanime. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Lingua exanimis. Ouid. 11. Metam.
Pallor exanimis. Stat. 12. Thebaid.
Vmbra exanimis. Ouid in Ibin.
Vultus exanimes. Lucan. lib. 8.
¶ Dedidit exanimis. Virgil. 5. Æneid.

Exanimalis, & hoc exanimale, pen. prod. [illegible] Quod animā eripit, vel quod est sine anima. Plaut. Rud. 6,
Ita male viuo, ita mulcæ in pectore
Sunt curæ exanimales.

Exanimo, exanimas, penul. corr. [illegible] exanimare, ab Animo deductum, Perterrere, perturbare. Plaut. Cistel. 5. Terent. And. 1. 5,
Oratio hæc me miseram exanimauit metu. Cic. ad Pætum, 9. 15,
Miraris me tanta perturbatione valetudinis tuæ tam grauiter exanimatum fuisse?
Exanimare aliquem metu. Terent. And. 1. 5.
Metuentes verbera exanimantur. Horat. 3. Carm. ode 12.
Te metus exanimant iudiciorum atque legum. Cic. in Parad.
Auidos vicinum funus vt ægros exanimat. Horatius 1. Sermon. satyra 4.
Timentem exanimat. Lucan. lib. 8.
Aliquem exanimare & Inflare, contraria. Horat. 2. epist. 1,
Quem tulit ad scenam ventoso gloria curru
Exanimat lentus spectator, sedulus inflat.
¶ Exanimare, ab Anima, Occidere, necare, Anima priuare. Curtius, Multos exanimauit rigor insolitus niuis, multorum adussit pedes, plurimorúmque oculis præcipue perniciabilis fuit. Gellius lib. 3. cap. 15, Anus repentè filio viso, copia atque turba, & quasi ruina incidentis inopinati gaudij, oppressa exanimatáque est. Cæsar 6. belli Gall.
Exanimare, & interimere. Cic. pro Milone, Me quidem Iudices, exanimant & interimunt hæ voces Milonis, quas audio assiduè, &c.
Graui vulnere exanimari. Cic. 2. de Finib. Simulatque ipse graui vulnere exanimari videret se, vt primùm dispexit, quæsiuit, &c.

Exanimatus, Participium [illegible] siue Nomen ex participio, Timore conturbatus. Cic. 3. Verr. Hæc vbi filio nuntiata sunt, statim exanimatus ad ædes contendit. Terent. And. 1. 1,
-ibi tum exanimatus Pamphilus
Bene dissimulatum amorem, & celatum indicat. Idem Phorm. 3. 3.
-quam ego nunc intus scio esse exanimatam metu.
Dolet exanimatus. Stat. 3. Sylu. 1.
Conscientia peccati mutus atque exanimatus ac vix viuus. Cic. 4. Verr. Itaque illum timoris metu, conscientiáque peccati mutum atque exanimatum ac vix viuum relinquo.
Nulla conscientia exanimatus. Cic. pro Milone, Pura mēte atque integra Milonem nullo scelere imbutum, nullo metu perterritum, nulla conscientia exanimatum reuertisse.
Agmina exanimata. Virgil. 5. Æneid.
Pectora bello exanimata replere. Stat. 4. Thebaidos,
-tu refugas vires & pectora bello
Exanimata reple.
Verba exiliter exanimata: quibus opponuntur Inflata & anhelata. Cic. 3. de Orat. Nolo verba exiliter exanimata exire, nolo inflata & anhelata grauius. Exanimata, id est efflata, quasi ab exanimato & penè mortuo edita.
¶ Exanimatus, ab Anima, Mortuus. Liu. lib. 22, Vnam in ipsa porta sospite filio repentè oblato in conspectu eius expirasse ferunt. alteram cui mors filij falsò nuntiata erat, mœstam sedētem, ad primum conspectum redeuntis filij, gaudio nimio exanimatam.
Corpora exanimata. Lucret. lib 6,
Exanimis pueris super exanimata parentum
Corpora nonnunquam posses, retroque videre.

Exanimatio, Verbale [illegible] Est quæ metum subsequitur, & quasi comes est pauoris, vt ait Cic. 4. Tusc. Et 1. Offic. Ne in perturbationes atque exanimationes incidamus.

Exanio, exanias [illegible] exaniare, Ab ex, & sanies saniei, compositum verbum. Significat saniem & virus exprimere. Celsus lib. 5. cap. 27, Sal quoque his, præcipuéque ei quod canis fecit, medicamentum est, si manus vulneri imponitur, supérque id duobus digitis verberatur: exaniat enim. Colum. lib. 12. cap 47, Patimur autem nonnunquā tota nocte, & postero die pondere pressam baccam velut exaniari tum, &c. Alij scribunt Exsanio.

Exanthemata [illegible] A medicis appellantur tumores siue papulæ per totam cutem efflorescentes, præcipuè in pueris, idque beneficio naturæ, corporis profunda expurgantis. Horum duo sunt genera, Sublimia, quæ cutem in manifestum attollunt tumorem, eámque exulcerant, & pruritum excitant. Vulgus morbillos appellat. Et lata, quæ exiguum quidem faciunt tumorem, non tamen exulcerant, neque pruritum excitant. Vulgò Variola dicuntur, quòd maculis per totum corpus sparsis, variis totem inficiant coloribus.

Exantlo, exantlas [illegible] exantlare, Exhaurire, A verbo Græco [illegible], quod exhaurire significat. Plaut. Sticho, 4,
Næ iste ædepol vinum poculo pausillulo
Sæpe exantlauit submerum scitissimé.
¶ Exantlari, Perfici. Pacuuius Periboea, Non potest Menalippe hic sine tua opera exantlari clauos. Nonius.
¶ Exantlare, Perpeti vel superare. Plaut. Amphit. 15,
-pertolerarem vitam, cladésque
Exantlarem impatibiles. Lucilius libro 30, Quantásque modo ærumnas, quantósque labores exantlaueris. Cic. 1. Tusc. Idem 2. de Diuinat. Tot nos ad Troiam belli exantlauimus annos.

Exantlatus, a, um, Participium [illegible] Cic 4. Acad. Credóque Clitomacho ita scribenti, Herculis quendam laborem exantlatum à Carneade.

Exaptus, Adiectiuum [illegible] pro valde aptus. et Beathia exapta validit lacertis. Id est aptata & coniuncta. Lucret. lib 4.

Exarchiatri [illegible] Qui Archiatri dignitate defuncti sunt, in l. 6. C. de Professorib. & Medic. lib. 10. Cod.

Exardeo, exardes, exarsi, exarsum [illegible] exardēre, Valde inflāmatum esse. Cic. de Amicit. Nisi quædam admodum intolerabilis iniuria ita exarserit, vt neque rectum, neque honestum sit, neque fieri possit, vt non statim alienatio, disiunctioque facienda sit.
Acrius exarsit. Cic. 1. de Diuinat. Inest igitur animis præsagitio extrinsecus iniecta, atque inclusa diuinitus: ea si exarsit acrius, furor appellatur. Ouid. 2. de Arte.
Grauiter exarsit Id est iratus est. Cic. 3 de Orat.
Ad libertatis recuperandæ cupiditatem exarsisse. Cic. 11. Philipp.
Ad spem libertatis exarsimus. Cic. 4. Philipp.
Contra aliquem exardere. Cic. 5. Tuscul. Contra quorum disciplinam ingenium eius exarserat.
In omni genere amplificationis exardere. Cic. in Orat. Ius omne retinendæ maiestatis Rabirij causa continebatur: ergo in omni genere amplificationis exarsimus.
Exardere in iras. Martial. lib. 1.
Cupidine exarsit nouæ formæ. Ouid. 4. Metam.
Exardere ira & indignatione: Hoc est, veluti excandescere. Liuius 5. bel. Maced. Cic. 4. Verr. Exarsit iracundia ac stomacho. Plin. lib. 33. cap. 1. Ouid. 13. Metam.
Sibilis vulgi exardere. Cic. Att. lib. 2. 36, Nunc verò sibilis vulgi, sermonibus honestorum, fremitu Italiæ vereor ne exarserint.
¶ Exarsit admiratio. Plin. lib 37. in Proœm. Quæ fuerit origo gemmarum, & quibus initiis in tantum hæc admiratio exarserit, diximus quadantenus in mentione auri & annulorum.
Exarsit ambitio magis quàm vnquam aliás. Liu. 5. bel. Maced.
Exarsit dies. Martial. lib. 3.
Exarsit dolor, vrgere illi vt nos loco mouerent. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 7.
Dolor exarsit in imis ossibus. Virgil. 5. Æneid.
Ignes exarsere animo. Virgil. 2. Æneid. Ignes, Iræ.
Repentè ista importunitas inauditi sceleris exarsit. Cicero pro Sylla.
Tota Italia desyderio libertatis exarsit. Cic. 10. Philipp.
Tempus illud exarsit ad innocentium periculum. Cic. pro Rabir. Posth. Etiam ad innocentium periculum tempus illud exarserat.

Exardesco, exardescis [illegible] exardescere, Ardentem fieri. Cic. 2. de Orat. Nulla materies tam facilis ad exardescendum, quæ nisi admoto igni, ignem concipere possit. Plin. lib. 13. cap. 25.
Excipere flammam & exardescere. Cic. de Arusp. resp. In me cognitorem harum omnium rerum illa flamma illorum tēporum coniiciebatur. Excepi, & pro patria solus exarsi.
Ad aliquid, aut ad aliquem exardescere. Cic. 3. Verr. Homo vt hæc audiuit, sic exarsit ad id quod non modò ipse nūnquam viderat, sed, &c. Id est amore capi.
Iracundia exardescere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.
Amor exardescit. Cicero de Amic. Ex quo eorum exardescit siue amor, siue amicitia.
Exardescit ira. Cic. 2. Tuscul.
Exardescit admirabilis quædam beneuolentiæ magnitudo. Cic. de Amicit.

Exareno, exarenas, penult. prod. [illegible] exarenāre, Expurgare & arenulas igni vel aliter auferre ex ære, quod quidam casquammare dicunt. Plinius lib. 33 cap. 3, Postea exarenatur, an satis decoctum sit splendore deprehendente, iterúmque exhalatur igni, &c. De ære inaurando loquitur.

Exareo, exares, pen. prod. siue exaresco, exarescis [illegible] exarescere, Siccum esse, siue fieri.
Exarescere ex amore. Plaut. Milit. 10,
Neque dum exarui ex amore rebúsque voluptariis.
Exaruit diuturna miseria filius. Cic. ad Attic. lib. 10. 209.
Exaruerunt amores. Cic. in Pisonem.
Sole & vento penitus siccari & exarescere. Colum. lib. 3. cap. 11.
Exarescere situ. Cic. de Claris Orat.

Lacrymæ diuturna miseria exarescunt. Cic. Att. lib. 10, Atque hæc ita multis cum lacrymis loquebatur, vt ego mirarer eas tam diuturna miseria non exaruisse.

Lacus & stagna licet interdum crescant, interdum exarescant, suos terminos tamen retinent. Callistrat. in l. lacus. D. de acquir. rer. dominio

Facultas orationis exaruisse dicitur. Cic. Pæto, lib. 9. 18, Deinde ipsa illa siqua fuit in me facultas orationis, nisi me ad has exercitationes retulissem, exaruisset.

¶ Exaruit vetustate opinio. Cic. 3. Tusc. Huic erat illa opinio quotidie recens: quæ tum denique non appellabatur recens, quum vetustate exaruit.

Exaruerunt orationes Galbæ. Cic. de Claris Orat. Id est iam non vigent propter antiquitatem quam redolent.

Vetus vrbanitas exaruit. Cic. Curioni, lib. 7. 31, Vides enim exaruisse iam veterem vrbanitatem.

Exaresio, pen. prod. exaresis ([illegible]) exaresieri. Aridum fieri: vt de fuco marino dicit Plin. lib. 26. cap. 10, Sed omnibus articulorū morbis impositus prius quàm exaresiat.

Exargentare, in pecuniam redigere significat. Ex Alciato.

Exarmo, exarmas ([illegible]) exarmâre, Armis spoliare. Suetonius in Domitiano, cap. 15, Mineruam quam superstitiosè colebat, somniauit excedere sacrario, negantémque vltra se eum tueri posse, quòd exarmata esset à Ioue. Tacit. lib. 17, Longinum manibus coercent exarmántque.

Exarmare ducem. Stat. 6. Thebaidos,

-turbatos arripit ense

Arcadas, exarmátque ducem.

Legiones exarmare. Tacit. lib. 18.

Exarmare nauem, Armamentis spoliare. Papinianus in l. 2. D. ad l. Rhod. de iactu. Budæus.

Exarmare accusationem. Plin. lib. 3. epistolarum metaphoricῶs dixit, pro Debilitare & infirmare. Budæus.

¶ Exarmare feras, Hoc est dentes, vngues, vel alia noxia membra eis adimere. Vnde exarmatæ bestiæ, pro cicuribus & mansuefactis ponuntur. Lamprid. in Heliog. Habuit leones & leopardos exarmatos in deliciis, &c. Budæus.

Exarmatus, penult. prod. Participium ([illegible]) Statius 3. Thebaidos,

-pallentes agat exarmatus ad vmbras.

Æquor exarmatum. Claud. epigram. 31,

Hic exarmatum terris cingentibus æquor

Clauditur, & placidam discit seruare quietem.

Exaro, exaras, pen. corr. ([illegible]) exarare, Arare, aut perfectè arare.

Exarare frumentum. Hoc est aratione percipere quantum frumenti producere possit ager vnus. Cic. 5. Verr. Hæ literæ Iudices, L. Metelli, quas audistis, hoc quantum est, ex Sicilia frumenti hominum exarauerunt. Idem 7. Verr.

Exarare radices. Plin. lib. 17. cap. 18. Hoc est eruere, effodere.

¶ Exarare, per trāslationem, significat scribere. qui enim stylo scribunt in codicillis, hi quasi sulcos instar aratorum ducere videntur. Cic. Att. lib. 12. a32, Vndecimo die postquam a te discesseram, hoc literularum exaraui egrediens è villa ante lucem. Plin. epist. 134. lib. 7, Perquàm exiguo temporis momento, idipsum, quod me ad scribendum sollicitauerat, his versibus exaraui. Cic. ad Attic. lib. 13. a90, Ante lucem quum scriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaraui nescio quid ad te, & ante lucem dedi.

Notas exarare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2,

Ad fratrem scriptas exarat illa notas.

Senectus frontem rugis exarat. Horat. Epod. 8.

¶ Exaratus deus, Id est arando effossus. Cicero 2. de Diuinat. Estne quisquam ita desipiens, qui credat exaratum esse deum dicam, an hominem? Et paulo post, De Tagete.

¶ Exarare, Delere: ductum ex more aratri ducēdi, dirutis vrbibus. Paul. l. 4. §. 4. D. fin. regund. Si dicantur termini deiecti vel exarati, iudex, qui de crimine cognoscit, etiam de finibus cognoscere potest. Cic. lib. de Legib. 2, Quum multa in eo loco sepulcra fuissent, exarata sunt.

Exascio, exascias ([illegible]) exasciare, Dedolare, disponere, dolabra & ascia parare, nondum tamen expolire. Exasciatum dicitur quod iam affectum est, quanquam nondum confectum sit. Vulgò *Esbochare* vocant artifices. Budæus.

¶ Exasciare, per translationem, pro Rudi Minerua expolire, dixit Plaut. Asin. 7,

Iam hoc opus est exasciatum. Id est iam fieri cœptum est.

Exaspero, exasperas, pen. corr. ([illegible]) exasperare, Asperiorem facere. Plin. lib. 23. cap. 4, Fauces exasperat, & venena omnia hebetat. Varro 1. de Re rust. cap. 52, Id fit e tabula lapidibus aut ferro exasperata.

Exasperatæ arteriæ. Plin. lib. 22. cap. 24.

Ensem exasperare saxo. Sil. lib. 4.

Concussas Tritono exasperat vndas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. Idem 5. Metamorphoseos,

Assimulare freto possis quod sæua quietum

Ventorum rabies motis exasperat vndis.

Exasperare rem verbis. Quintil. lib. 4.

¶ Exasperare, pro Concitare & irritare. Colum. lib. 9. cap. 15. Cels. Itaque siqua sunt quæ exasperatura eorum animos sunt, optimum est ea eorum notitiæ subtrahere.

Exasperatus animo. Liu. 8. bel. Pun. Ad quorum primum aduētum exasperati animo, mox ipsis placido sermone permulcētibus notis, cum quibus congressi erant, leniti sunt.

Animi exasperati. Liu. Decad. 4. lib. 3.

Comprimere, ac sedare exasperatos. Liu. lib. 2. Dec. 5, Magis è Repub. visum erat comprimi, ac sedari exasperatos Ligures.

Exatio, exatias ([illegible]) exatiare, Idem quod satiare. Liu. 8. bel. Maced. Pop. Rom. ne morte quidem P. Scipionis exatiari, nisi & ipsius fama sepulti laceretur.

Enses exatiare cruore. Sil. lib. 7.

Cœda exatiata cruore. Sil. lib. 16.

Clade domus exatiata. Ouid. 8. Metam. De Diana.

Exaturo, exaturas, penult. corr. ([illegible]) exaturâre, Idem quod saturare.

Exaturare animum alicuius supplicio, &c. per translationem. Cic. 7. Verr.

Dolorem exaturare damnis. Stat. 6. Thebaid.

Exaturauimus tela Stat. 9. Thebaid.

Oculos exaturata. Stat. 6. Thebaid.

Exaturata libido. Cic. 5. Tuscul. de Sardanapalo,

Hæc habui quæ edi, quæque exaturata libido Hausit.

Exaturandus ([illegible]) Ouid. 5. Metamorphoseos,

Sed quæ visceribus veniebat bellua ponti

Exaturanda meis.

Exauctoro, Vide EXAVTHORO.

Exaudio, exaudis, exaudiui, exauditum, penul. prod. ([illegible]) exaudire, Idem quod perfectè audire. vt, Exaudire vocem alicuius. Varro 1. de Re rust. cap. 69. Cic. ad Attic. lib. 4. 77, Dic oro te clarius: vix enim mihi exaudisse videor.

Attendere & exaudire. Cic. in Orat. Sed non attendimus, neque exaudimus nosmetipsos.

Vt idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam. Cic. pro Sylla.

Quæ exaudio, dissimulare non possum. Cic. 4. in Catil.

Exaudire clamorem. Terent. Hecyra.

Hinnitum equi exaudire. Cic. 1. de Diuinat.

Tacitæ mentis exaudi preces. Seneca Hippol. 4.

Supplicis exaudi preces. Ouid. 13. Metamorph. Idem 2. de Ponto, elegia 9,

Supplicis exaudi iuuenum mitissime vocem.

Verba exaudi mea. Seneca Hippol. 22.

Voces aliquorum exaudire. Cic. 1. in Catil.

Vota & preces alicuius exaudire dicitur Deus. Virg. 1. Æneidos,

-& multi exaudita deorum

Vota, precésque meæ.

¶ Exaudio, pro Intelligo. Celsus in l. Labeo. D. de supellect. legat. Non enim ex opinionibus singulorum, sed ex communi vsu nomina exaudiri debere.

Exauditus, penult. prod. Participium ([illegible]) Author ad Herenn. libro 2.

Clamores exauditi. Cic. Att. lib. 1. 9.

Monitor non exauditus. Horat. 1. epist. 22.

Vota exaudita parentis. Stat. 12. Thebaid.

Vox exaudita per lucos. Virgil. 1. Georg.

Vox naturæ exaudita. Cic. 1. de Finib.

Exaugeo, exauges, exauxi, exauctum ([illegible]) exaugēre, Valde augere. Plaut. Sticho, 5,

-egentis

Heræ subueni, benefacta maiorum tuorum exauge.

Exaugere animum alicuius. Terent. Heaut. 2. 2,

Concurrunt multæ opiniones, quæ mihi animum exaugeant:

Locus, occasio, ætas.

Exauguro, exauguras, pen. corr. ([illegible]) exaugurâre, Ex sacro prophanum reddere: cui contrarium est Inaugurare. Solebant enim veteres etiam sua templa auguriis sanctiora reddere. Liu. 1. ab Vrbe, Et vt libera à cæteris religionibus area esset tota Iouis, templíque eius quod inædificaretur, exaugurare fana sacelláque statuit: quæ aliquot ibi à Tatio rege primùm in ipso discrimine aduersus Romulum pugnæ vota consecrata, inauguratáque postea fuerant. Inter principia condendi huius operis, mouisse numen ad indicandam tanti imperij molem traditur deos. Nam quum omnium sacellorum exaugurationes admitterent aues, in Termini fano non addixere. Id est, quum omnibus sacellis aliis felix augurium præberent, & subsisterent.

Exauguratio, Verbale ([illegible]) Vide in EXAVGVRO.

Exauspico, exauspicas, pen. corr. exauspicaui, exauspicatum ([illegible]) exauspicâre. Plaut. Capt. 13, Exauspicaui ex vinculis, nunc intelligo Redauspicandum mihi esse in catenas denuó Id est malo auspicio hue processi, vtque qui à vinculis, in quibus eram, initium viæ cepi: propterea redauspicare, hoc est egredi in catenas, quasi iterum auspicandum, & feliciorem viam inceptandam mihi necesse video.

Exauthoro, exauthoras, pen. prod. ([illegible]) exauthorare. Authoratum & adstrictum dimittere, & abire sinere, & suo arbitrio reddere: id quod citra ignominiam fieri potest. Liuius lib. 8. ab Vrbe, Sine commeatu vagi milites in pacato, in hostico errent, immemores sacramenti, licentia sola se vbi velint, exauthorent. Idem libro 6. belli Macedon. Postero die concione aduocata de rebus ab se gestis quum disseruisset, milites exauthoratos dimisit. Idem lib. 5. bel. Pun. Velut exauthoratus morte ducis, ab signis decessit. Vlpianus interpretatur exauthorare, insignia militaria detrahere, quod cum infamia conficitur, vt est apud Lampridium in Alexandro, qui de exauthorata vna legione loquens, ita inquit, Quum nihilominus post ista fremerent, exclamauit, Quirites discedite, atque arma deponite. mirando exemplo, depositis armis, depositis etiam sagulis militaribus, non ad castra, sed ad diuersoria varia discesserunt. Et paulo pòst, Eam tamen legionem quam exauthorauerat, &c. loco suo restituit. Ex Budæo.

Additur solùm interdum ablatiuus bello aut armis: quia per translationem aliis quoque rebus dicitur quis exauthorari. Quintil. Declam. 3, Pater huius post fractum Iugurtham exauthoratus bellis manus rustico labore subigit.

Exauthorantur propriè qui soluuntur stipendio, neque tamen dimittuntur: sed habentur sub vexillo, non sub aquila, aut signis legionis: neque iam legionarij sunt, retinentur tamen, donec emerita soluantur, aut agri assignentur. Hæc Turnebus.

Exballisto.

Exbalisto, exbalistas {[illegible]} exbalistare, Balista deiicere. Exbalistare, Decipere. Plaut. Pseud. 8,
Num inimicum ego hunc commutem, meum atque nostrorum omnium
Ballionem exbalisto lepidè? Antiquum, & inusitatum.

E X C

Excæco, excæcas {[illegible]} excæcare, Idem quod cæcare, & oculos eruere. Plin. lib. 17. cap. 22, Quidam tunc excæcant eum supina falca auferendo oculos. Idem lib. 20. cap. 18. De papauere.
¶ Excæcare aliquem, per translationem. Cic. 4. Acad. Num ergo is excæcat nos, aut orbat sensibus?
Limus venas excæcat in vndis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.

Excalceo, excalceas {[illegible]} excalceâre, Calceos detrahere. Sueton. in Vitell. cap. 2, Claudium vxoribus libertisque addictum, ne qua nô arte demereretur, pro maximo munere à Messalina petiit, vt sibi pedes præberet excalceandos. Martial. lib. 12. 84, Excalceatus ire cœpit ad cœnam.
Excalceor, pro Excalceo, antiquum. Varro Pseudolo, Nã in oppido, quæ est ædes Apollinis, & quæ ibi ad Herculis introeat, nemo se excalceatur. Antiquum.

Excalefacio, siue excalfacio, excalfacis, detracto e ante f, excalfeci, pen. prod. excalfactum {[illegible]} excalfácere, Vehementer calfacere. Plinius lib. 21. cap. 20, Vrinas magis excalefacit, quàm crocum ipsum. Ibidem, cap. 21.
Excalfacere algores. Plin. lib. 22. cap. 23.

Excalfio, pen. prod. excalfis, excalfieri, pen. corr. Plin. lib. 24. cap. 7, Quod quid fieri excalfierive opus sit.

Excalfactio, Verbale {[illegible]} Plin. lib 31. cap. 9.

Excalfactorius, Adiectiuum {[illegible]} vt Excalfactoria rosa, quæ excalfacit. Plinius libro 21. cap. 18. Et Excalfactoria vis, Idem libro 23. cap. 4.

Excalpo, excalpis, excalpsi, excalptũ {[illegible]} excalpere, Idem quod scalpere. Cato cap. 18, de ædificatione torcularis, Arbores crassas pedes duos, altas pedes nouem, cum cardinibus: foramina longa pedes tres semis, & excalpta digitos sex. Quintil. lib. 3, Excalpere signum ex molari lapide.

Excandefacio, excandefacis, pen. corr. {[illegible]} excandefacere, Aliquid ita incendere & inflammare, vt album candidum videatur.
¶ Excandefacere annonam, per metaphoram. Varro 3. de Re rust. cap. 2. Id est incendere & reddere cariorem annonam.

Excandesco, excandescis, excandui {[illegible]} excandescere, Vehementer incendi, inflammarique. Cato de Re rustica, cap. 95, Nam si in tecto coquas, quum bitumen & sulphur additum est, excandescet.
Excandescere, transfertur etiam ad iram, quòd ea velut igne animus incendatur. Colum. lib. 7. cap. 12, Vt nonnunquam etiam cõseruos iratius insueuerint, semper excandescant in exteros. Cæl. Cic. lib. 8. 12, Id postquam resciit, excanduit. Plin. epist. 90. lib. 4.
Ira excandescere. Cic. 4. Tuscul. Hæc vllam habent vim, nisi ira excanduit fortitudo.
Verbis excandescere. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Excandescentia, huius excandescentiæ {[illegible]} ab Apuleio de dog. Platonis, appellatur ea animi pars, quæ irritabilis est, habens domicilium in corde, quam alio nomine iracundiam nominant. Cic. lib. 4. Tusculan. Libidini ira, excandescentia, odium, inimicitiæ, discordia. Ibidem, Excandescentia autem sit ira nascens, & modò existens.

Excanto, excantas {[illegible]} excantâre, Idem quod incãtare. Plin. lib. 28. cap. 2, Qui fruges excantasset.
¶ Excantare, Id est cantionibus è loco aliquo euocare. Propert. lib. 3. elegia 3, Vt per te clausas sciat excantare puellas, &c. Horatius Epod. 5,
Quæ sydera excantata voce Thessala,
Lunámque cælo deripit.
¶ Excantare, Excludere, inquit Nonius. Plaut. Bacch. Nam credo autem excantare cor potest. Lucilius satyr. lib. 2, Quæ ego nunc Æmylio præcanto, atque exigo, atque excanto. Varro Eudæmonibus, Vbi vident se cantando ea ara excantare non posse, deripere incipiunt. Antiquum.

Excarnifico, excarnificas, pen corr. {[illegible]} excarnificâre, A carnifice. Sueton. in Vitell. Apud Gemonias minutissimis ictibus excarnificatus atque confectus est. Cic 3. de Nat. deor. Anaxarcum Democriteum à Cyprio tyranno excarnificatum accepimus.
¶ Excarnificare, per translationem excruciare. Terent. Heaut. 4. 6, Huiusmodi mihi res semper comminiscere vbi me excarnifices.

Excauo, excauas, penul. corr. {[illegible]} excauâre, Idem quod cauare. Cic. 6. Verr. Erat etiam vas vinarium ex vna gemma pergrandi, trulla excauata cum manubrio aureo. Varro 3. de Re rust. cap. 5, Et natatilia sunt excauatæ anatum stabula. Plin. lib. 10. cap. 33.

Excauatio, Verbale {[illegible]} Seneca 4. Natur. quæst. Stillicidij casus lapidem cauat: & hæc ipsa excauatio rotunda fit.

Excedo, excedis, pen. prod. excessi, excessum {[illegible]} excédere, Egredi significat, teste Festo.
Abire, excedere, euadere, erumpere. Cic. 2. in Catil. Abiit, excessit, euasit, erupit: nulla iam pernicies à monstro illo atque prodigio mœnibus ipsis intra mœnia comparabitur.
Excedere acie, prælio, vel è prælio, & ex acie. Liu. 4. ab Vrbe. Cæs. 4. bel. Gall. Liu. 2. ab Vrbe.
Excedere de medio. Terent. Phorm. 5. 8. Id est mori,
-bono animo es,
Ego redigam vos in gratiam, hoc fretus Chreme,
Quum de medio excessit, vnde hæc susceptaest tibi.
Excedere ex loco. Id est mori. Terent. And. 4. 5,
Mane, caue quoquam ex isthoc excessis loco.
Excedere è via, vel ex via. Cæs. 5 bel. Gall.
Ex vrbe excedere. Cic. 1. Philip. Turpe mihi ipsi videbatur, in eam vrbem me audere reuerti, ex qua Brutus excederet.
Excedere extra. Cic. de Vniuers. Sic in omni mundo partes omnes collocatæ sunt, vt nulla pars huiusce generis excederet extra.
In locum aliquem excedere. Cic. in Sallust. Eius enim partis erat exemplar Sallustius: quò tanquam in imam voraginem cœtus omniũ vitiorum excesserat.
Excessit res in magnum certamen. Liu. 4. bel. Macedon. Intercessit res parua dictu: sed quæ studiis in magnum certamen excesserit.
Cælo excedit lucifer. Ouid. 11. Metam.
Excedere domo. Cæs. 4. bel. Gall. Nam cum omnibus suis domo excesserant, Rhenúmque transierant.
Excedere finibus. Cæs. 4. bel. Gall.
Finibus prouinciæ excedere. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 8 32, Finibus meæ prouinciæ nunquam excessi.
Fontibus excedere. Ouid. 4. Metam.
Muros patrios excedere. Lucan. lib. 2.
Patria excedere. Virgil. 1. Æneid.
Pugna excedere. Virgil. 9. Æneid.
Excedere quatuordecim dies morbus dicitur. Cels. lib. 3. cap. 23.
Regione viarum excedere. Virgil. 2. Æneid.
Regnis excessit auitis. Virgil. 3. Georg.
Excedere Roma, vel Italia. Liuius 2. ab Vrbe. Cæsar 1. belli Ciuilis.
Sedibus nefandis excedere. Stat. 11. Thebaid.
Tectis excedere. Ouid. 2. Metam.
Terra scelerata excedere. Virgil. 3. Æneid.
Excedere vrbe. Cic. ad Brutum.
¶ Excessit mihi ætas ex magisterio tuo. Plaut. Bacchid. 2,
Iam excessit mihi ætas ex magisterio tuo.
Excedit è corpore animus. Cic. 1. Tuscul. Si te fortè hoc delectat, posse animos quum è corporibus excesserint, in cælum, quasi in domicilium suum peruenire.
Excessit annos decem. Columella libro 6. cap. 21. Plinius epist. 25, Annum tertium & octogesimum excessit in altissima tranquillitate.
Excedunt in eum annum: Hoc est reducuntur, & veluti excedentia transmittuntur ex vno anno in alium. Liuius 10. bel. Pun. Hæc eo anno in Africa gesta. Insequentia excedunt in eum annum quo M. Seruilius Geminus, qui tum Magister Equitum erat, & T. Claudius Nero coss. facti sunt.
Censu excedere. Stat. 3. Sylu. 3.
Excessit ex corde cura. Terent. Hecy. 3,
Hem istoc verbo animus mihi rediit, & cura ex corde excessit.
Excessit dominatus, & Alius exortus, contraria. Cic. in Parado.
Quid quũ cupiditatis dominatus excessit, & alius est dominatus exortus ex conscientia peccatorum timor?
Excedere ex ephebis. Terent. Andr. 1,
Nam is postquam excessit ex ephebis.
Excedit fidem impudens cura qua, &c. Plin. lib. 28 cap. 4.
Fidem excessit summa tuorum meritorum. Ouid. 7. Metam.
Excedunt quadragenos denarios libræ. Plinius lib. 13. cap. 3. de vnguentis.
Non excedunt in modium vicenas libras. Plin. lib. 18. cap. 7.
Excedit magnitudinem fabæ. Plin. lib. 22. cap. 5.
Excessit è memoria. Liu. 6. bel. Pun. Iam è memoria excessit, quo tempore, & in qua fortuna, à Populo Romano defecerimus? Id est, oblitisumus.
Metum excessêre mea bona. Ouid. 6. Metamorphoseos,
Maior sum quàm cui possit fortuna nocere.
Excessêre metum mea iam bona.
Excedere modum. Liuius 3. ab Vrbe. Idem 6. bel. Pun. Multa alia eiusdem generis, alia vera, alia assimulata, admirationis humanæ in eo iuuene excesserant modum.
Olympus excedit nubes, Id est cælum est supra nubes. Lucan. 2.
Excedere officium. Plin. epist. 264.
Notæ excessere de pectore. Ouid. 6. Metamorphoseos,
-neque adhuc de pectore, cædis
Excessere notæ, signatáque sanguine pluma est.
Pestes excedunt. Virgil. 6. Æneidos,
-nec funditus omnes
Corporeæ excedunt pestes.
Pudorem iustum excedere. Stat. 5. Sylu. 5,
Dicor & in lacrymis iustum excessisse pudorem.
Excedere ex pueris. Cic. pro Archia, Vt primùm ex pueria excessit Archias, atque ab his artibus quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet, &c.
Excessit res ad publicam querimoniam. Liu. 5. bel. Pun. Primò secretæ bonorum indignationes ea audiebantur: deinde ad Patres cura, & ad publicam querimoniam excessit res.
Excedit aurium sensum. Plin. lib. 2. cap. 3.
Excedere vita, vel è vita, pro Mori. Cic. de Claris Orat. Sed ad eos, si placet, qui vita excesserunt, reuertamur. Idem 9. Philipp. Et de Amicit.
Excedere è vita, & Manere in vita, cõtraria. Cic. 3. de Finib. Ex quo apparet & officium sapientis esse, aliquando excedere è vita, quum beatus sit: & stulti, manere in vita, quum sit miser.
¶ Excedere, pro Exire, quod Galbeè dicimus, *Sortir hors.* Celsus lib. 7. cap. 14. ad finem, de vitiis vmbilici. Neque id satis est, sed aluus quoque ei ducenda est, quò facilius omnia quæ excesserunt, intra aluum considant.
¶ Excedere, absolutè. Cic. Post reditum in Senatu, Quo quidem tempore quum is excessisset qui cædi & flammæ vobis authoribus restiterat, &c.

Excessus, huius excessus {[illegible]} Verbale, vt Excessus è vita. Cic. 3. de Finib. In his & excessum è vita, & in vita mansionem. Idem 1. Tusculan.

¶Excessus, Absolutè, pro morte positum inuenitur. Cic.lib.1.de Legib. Certè non longè a tuis ædibus inambulans, post excessum suum Romulus Iulio Proculo dixit se deum esse.

¶Excessus vocabulum Alciatus in Parergis monuit, veteres pro digressione quadam accipere: vel quasi quis aliam rem petit vel quum capta occasione aliquid extra argumentum dicitur. Vsus est Marcell. in l. iam dubitari non potest. D. de hæred. instit.

Excello, excellis, excellui, excelsum (διαπρέπω, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, ἐξέχω) excellere, Est vt ait Festus, in altum tollere.

Excellere, Præstare, antecellere, eminere. Cic. 1. de Diuin. Telmessus in Caria est, in qua vrbe excellit Aruspicum disciplina. Idem de Amicit. Non enim tu possis, quantumuis licet excellas, omnes tuos ad honores amplissimos perducere.

Excellere & præstare. Cic. pro Plancio, Est enim in virtute multus ascensus, vt is gloria maximè excellat qui virtute plurimum præstat.

In gloria esse, & excellere. Cic. 1. de Diuinat. Vt igitur nunc minore gloria est, quia minus oraculorum veritas excellit: sic tùc nisi summa veritate in tanta gloria non fuisset. De oraculo Delphico.

Excellere super omnes alios. Liu. 8. bel. Pun.

Multum excelluit, Vide MVLTVS.

Excellere in re aliqua. Cic. de Amicit. Idem 1. Academ. Præsertim quum & ipse in eo excellas.

Longè aliis excellere in aliqua re. Cic. 2. de Orat.

In aliquo genere virtutis excellere. Cic. Bruto, lib. 12. 28.

In scientia excellere, pulchrum. Cic. 1. Offic.

Excellere inter aliquos. Cic. 1. de Inuent. Vt inter quos posset excellere, cum iis se pateretur æquari.

Inter omnes vnum excellere. Cicero in Orat. In Oratoribus verò Græcis quidem, admirabile est quantum inter omnes vnus excellat.

Præter cæteros in aliqua re excellere. Cic. 2. de Orat.

¶Excellere animo. Cic 4. de Finib. Consilio, ad Atticum, lib. 1. 12. Ingenio, 5. Tusculan. Virtus, 1. de Legibus. Dignitate, Cæsar 6. belli Gall.

Excellere cæteris, Id est excedere cæteros, vel præstare cæteris. Cic. pro Lege Manil. Hic miramur hunc hominem tantum excellere cæteris, cuius, &c.

Dignitate cæteris excellere. Cic. Vt is qui dignitate principibus excellit, facilitate infimis par esse videatur.

Fama bona excellere. Lucret. lib. 6.

Ingenio scientiáque excellere. Cic. 4. Acad.

Excellere opibus. Liu. 4. bel. Maced.

Rebus omnibus excellere. Lucret. lib. 1.

Aliquem pluribus rebus excellere. Cic. de Claris Orat.

¶Excellere, etiam in malam partē accipitur. Cic. in Pisonem, Non enim dubito quin quum hæc excellunt, me nosse videas, non existimes, mediam illam partem & turbam flagitiorum tuorum mihi esse inauditam.

Excellens, Participium (ὑπερέχων, ἐξέχων.) Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7, Virum enim excellentem, & tibi tua præstanti in eum liberalitate deuinctum.

Excellens & præstans. Cicero de Claris Orator. Idem 1. de Natura deor. Piè sanctéque colimus naturam excellentem atque præstantem.

Perfectum & excellens. Cic. in Orat. Vt igitur in formis & figuris est aliquid perfectum & excellens, cuius ad excogitatam, &c.

Excellens omnibus vir. Cic. 3. de Finib.

Inter suos æquales vnus excellens Galba fuit. Cicero de Claris Oratoribus.

Excellens omni genere laudis. Cic. 2. Acad.

Excellens animo & forma. Plin. lib. 24. cap. 17.

Excellens amicitiæ gloria. Cic. de Amicit.

Ore excellens, Id est eloquens. Sil. lib. 1.

Rerum omnium præstantia excellentes dij. Cic. 2. de Diuinat.

Animo & virtute excellenti homo. Cic pro Archia.

Ars & venustas excellens. Cic. pro Archia.

Excellenti gratia homines ad conficiendas centurias. Qu. Cic. de Petit. Consul.

Excellens ingenium. Liu. 2. ab Vrbe.

Ingeniis excellētibus præditi homines spe gloriæ excitantur. Cic. 2. de Finib.

Muliebris formæ pulchritudo excellens. Cic. 2. de Inuent.

Excellens & singularis scientia. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. Tuæ scientiæ excellenti ac singulari non multo plus, quam nostræ relictum est loci.

Tumulus ciuitatis excellēs. Cic. Antè quàm iret in exil. Dij deæq; immortales, qui excellenti tumulo ciuitatis sedem Capitolij in saxo incolitis constitutam, &c.

Excellens (ὑπερέχων) Nomen ex participio. Cic. 1. de Nat. deor. Atque haud scio an pietate aduersus deos sublata, fides etiam & societas generis humani, & vna excellentissima virtus iustitia tollatur.

Excellentia, huius excellentiæ (ὑπεροχή) vt Excellentia & magnitudo animi. Cic. 1. Offic.

Excellentia & præstantia. Cic. 1. Offic. Nobis autem personam imposuit ipsa natura, magna cum excellentia præstantiáque animantium reliquorum.

Hominis excellentiæ consentaneum. Cic. 1. Offic.

Excellenter, Aduerbium (ἐξόχως.) Cic. 1. Offic. Quæ magno animo, & fortiter, excellentérque gesta sunt.

Audere excellentius aliquid. Ouid. ad Pisonem.

Excelsus (ὑψηλός, ὑψίγεως, ὑψίτενος) Participium, siue Nomen ex participio, Magnus, altus. vt Arces excelsæ Lucan. lib. 3.

Excelsus & altus. Cic. 2. Tuscul. Te natura excelsum quendam videlicet, & altum, & humana despicientem genuit.

Ab æde excelsa prospectare. Ouid. 15. Metam.

Ibes aues excelsæ. Cic. 1. de Nat. deor.

Basis excelsa. Cic. 6. Verr.

Excelsissimum viscerum, cerebrum. Plin. lib. 11. cap. 37.

Ab excelsa præceps delapsa fenestra. Tibul. lib. 2. eleg. 7.

Excelsus mons. Plin. lib. 12. cap. 14.

Nemus excelsum, Id est Quod excelsas habet arbores. Seneca Troade, 3.

Porticus excelsa. Cic. Att. lib. 4 86.

Tecta excelsa. Ouid. 15. Metam.

Turris excelsa. Sil. lib. 13.

Vertex excelsus montis. Virgil. 5. Æneid.

Excelsior, Comparatiuum (ὑψηλότερος.) Gell. lib. 1, Tanto fuisse Herculem corpore excelsiorem. Plin. lib. 10 cap 6, Nidificant enim in excelsissimis rupibus.

¶Excelsus & magnificus. Cic. 1. Offic. Omnino illud honestum, quod ex animo excelso magnificóque quærimus, animi efficitur, non corporis viribus.

Magnus & excelsus homo. Cic. pro Murena, Finxit enim te natura ad honestatem, grauitatem, temperantiam, magnitudinémque animi, iustitiam, ad omnes denique virtutes magnum hominem & excelsum.

Grandis & excelsus orator. Cic. in Orat. Quem etiam, quo grandior sit, & quodammodo excelsior (vt de Pericle dixi suprà) ne Physicorum quidem esse ignarum volo.

Amplus & excelsus animus. Cic. 1. de Inuent. Sextusdecimus est, per quem animum nostrum in alios misericordem esse ostendimus, & tamen amplum & excelsum, & patientem incommodorum esse, & futurum, si quid acciderit, demonstramus.

Excelsus & illustris locus. Cic. Catoni, lib. 2. 4, Vel quòd excelso & illustri loco sita sit laus tua, &c.

Excelsus, illustris, & clarus locus. Cic. in Somnio Scip. Ostendebat autem Carthaginem de excelso, & pleno stellarum, illustri & claro quodam loco.

¶In excelsum collocare simulacrum aliquod. Cic. 3. in Catil.

In excelsum emicant rami. Plin. lib. 12. cap. 5.

In excelso posita statua. Cic. Att. lib. 6. 11.

Excelsitas, penult. corrept. huius excelsitatis, f. g. (ὕψος) Altitudo. Plinius lib 11. cap. 5, Nec vlli florum excelsitas maior. De Ideo. Idem lib. 36. cap. 15.

Excelsitas animi, pro magnitudine. Cicero 3. Offic. Etenim multo magis est secundum naturam excelsitas animi & magnitudo, &c. Alij legunt, Celsitas.

In excelsitatem nascitur. Plin. lib. 16. cap 36.

Excelsè, excelsius, excelsissimè, Aduerbium (ὑψοῦ, ὑψηλῶς, ὑψόθεν.) Hoc est, altè & in sublime. Colum lib 4. cap. 1, Si modò scandit excelsius, plus alimenti, terra quæ desyderat. Cic. in Orat. Omnia profectò, quum se à cælestibus rebus referet ad humanas, excelsius, magnificentiúsq; & dicet & sentiet.

Excendo, Vide ASCENDO.

Exceptio, Excepto, exceptas, Exceptus, Vide EXCIPIO.

Excerno, excernis, excreui, excretum, pen. prod. (ἐκκρίνω, ἀποκρίνω) excernere, Extra cernere, Purgare. Colum. lib. 2. cap. pen. Itaque in area detrita frumenta sic aggerenda, vt omnis flatu possint excerni, Id est expurgari, & ventilari. Idem lib. 8. cap. 4, Furfures à farina excreti. Cels. lib. 4, Quoniam portæ modo, in inferiores partes ex quæ excreturi fumus emittit.

Excretum, penult. prod. Substantiuum (ἔκκριμα) Quod excerniculo pro immundo seponitur. Colum. lib 8 cap. 4, Vbi annona est carior, excreta tritici minutè commode dantur gallinis.

Excrementum, excrementi (ἀπόκριμα) Purgamentum & stercus. Vide Plin. lib. 10. cap. 43, scribit quod quia coruus excrementis calceamenta fœdauerit, à mancipe proximæ sutrinæ exanimatus sit.

Oris excrementum. Tacit. lib. 20. Precabatúrque principem vt genas, & oculorum nubes dignaretur respergere oris excremento.

Excerpo, excerpis, excerpsi, excerptum (ἀπολέγω) excérpere, Secernendo extrahere. Terent. Phorm. 4. 4, Tu id quod boni est, excerpis, dicis quod mali est. Cic. 3. Offic. Sed quia sic ab hominibus doctis accepimus, non solùm ex malis eligere minima oportere, sed etiam excerpere ex his ipsis siquid inesset boni.

Excerpere & libare. Cic. 2. de Inuent. Omnibus in vnum coactis scriptoribus, quod quisque cōmodissimè præcipere videbatur, excerpsimus, & ex variis ingeniis excellentissima quæque libauimus.

De aliquo numero aliquid excerpere. Cic. 2. de Orat.

¶Numero aliquorum se excerpere. Horat. 1. Serm. sat. 4,
Primùm ego me illorum, dederim quibus esse poetas,
Excerpam numero.

Excerpere se vulgo. Seneca epist. 5, Hominum consuetudini excerpere, pro eximere.

Excerpens, Participium (ἀπολέγων.) Horat. 2. Serm. sat. 3,
Quid? quum Picenis excerpens semina pomis
Gaudes, &c.

Excessus, Vide EXCEDO.

Excetra, excetræ, pen. prod. (ἔχιδνα) dicta est hydra serpens, quòd vno exciso capite tria excrescant. Seruius in 6. Æneid. hydram dicit quæ fuit in Lerna Argiuorum palude. Plaut. Persa, 1,
Nam cum leone, & cum excetra, cum ceruo, cum apro Ætolico,
Cum auibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mauelim,
Quam cum amore. Cic. 2. Tuscul.

Exchalcio, exchalcias (ἐκχαλκόω) exchalciare, Ære spoliare, ac nummos auferre. Porphyrio in Horat. lib. 1. Sermon. satyra 8, Verrons, inquit, Qu. Lutatij Catuli libertus, omni loco, omni tempore furacissimus fuisse dicitur. De quo etiam illud traditur: quum deprehensus à nūmulario esset, de cuius mensa nummos subtractos in calceus sibi infarcierat: quidam iocans, Bellè, inquit, te nummularius ille exchalciauit. cum aspiratione scilicet secūdæ syllabæ: simul vt chalcon, id est æs ablatum ei calceamento obijceret. Meminit & Cælius lib. 29. cap. 9.

Excido, excidis, penul. corr. excidi (ἐκπίπτω) excidere, Ab ex, & cado, cadis, significat veluti ex sublimi in declivem locum cadere. Plautus Pœn. 4, Huic excidit lingua, vt ego opinor.

Excidere & elabi. Cicero 1. in Catilin. Quoties iam tibi extorta est sica ista de manibus? quoties verò excidit casu aliquo, & elapsa est.

Excidere & fluere. Cic. 12. Philipp. Excident gladij, fluent arma de manibus.

E corpore excidunt sagittæ. Cic. 2. de Nat. deor. Capras autem in Creta feras, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam quærere quæ dictamnus vocaretur, quam quum gustauissent, sagittas excidere dicunt è corpore.

E mundo excidere sol videtur. Cic. Att. lib. 9. 181.

Ex vtero elapsum excidit animal. Cic. 2. de Nat. deor.

Excidit de manibus gladius. Cic. in Pisonem.

Excidit in pedem sagitta. Plin. lib. 25. cap. 6.

Excidit in via. Cic. ad Atticum, lib. 2. 13.

Curru exciderat. Ouid. 6. Fast.

Equis excidit iuuenis. Ouid. ad Liuiam, de Phaethonte.

¶ Vinclis excidere, pro Effugere. Virg. 4. Georg.

¶ Dies cælo excidit. Seneca Thyeste, 2.

Fulmina exciderunt cælo. Sil. lib. 7.

¶ Inchoata & rudia exciderunt. Cic. 1. de Orat. Adolescentulis nobis ex commentariolis nostris inchoata atque rudia exciderunt.

¶ Excidere aliquid alicui dicitur, quando obliuiscitur alicuius rei. Cic. 2. de Legib. O miram memoriam Pomponi tuam: at mihi illa exciderant. Martial. lib. 1,

Quæris quis hic sit? excidit mihi nomen.

Excidere & Insidere cogitatio dicitur, Contraria. Cic. Lucaio, lib. 5. 13. Quæ cogitatio, quum mihi non omnino excidisset (etenim penitus insederat) vt tamen, &c.

Excidere alicui. Ouid. epist. 2,

Vtque tibi excidimus, nullam puto Phyllida nosti. Id est sic te arbitror oblitum mei, vt amplius non noris.

Excidit, qui memoria labitur. Quintil. lib. 11, Nam etiam excidentes, vnius admonitione verbi in memoriam reponuntur.

Excidit animo cantus. Virgil. 1. Æneidos,

Necdum etiam causæ irarum, sæuique dolores

Exciderant animo.

Æuo primo excidere, id est Mori. Propert. lib. 3. eleg. 7.

Ausis magnis excidere. Ouid. 2. Metam.

Cura mei tibi excidit. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10.

Excidit dolori nostro vindicatas Nero. Plin. in Paneg.

Excidit ex hac familia. Plaut. Menæch. 14,

Dij vos perdant: properabo ad forum:

Nam ex hac familia me planè excidisse intelligo.

Fine excidit. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Ingenium excidit tantis malis. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.

Ingenio alicuius excidere. Ouid. 2. Amor. eleg. 1,

—excidit ingenio Iuppiter ipse meo. Id est oblitus sum Iouis.

In vitium libertas excidit. Horat. de Arte.

Excidit memoria huius rei, vel hæc res excidit è memoria. Liu. 9. bel. Pun. Ibidem, lib. 7.

Excidit mihi oratio. Cic. 5. Verr. Isti color immutatus est: vultus, oratio, mens denique excidit.

Nefas ore excidit. Virgil. 2. Æneid.

Scelus excidit ore. Ouid. 7. Metam.

Sensibus ereptis mens excidit. Catullus, de coma Berenicis, epistol. 61.

Exciderat pacis mentio ex omnium animis. Liuius 4. belli Macedonici.

Nomen tuum penè mihi excidit. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.

Officium mihi excidit. Ouid. 5. Fast.

Pietas excidit. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.

Spes excidit. Ouid. 6. Fast.

Fortuitu excidit verbum. Cic. 10. Philipp.

Excidit verbum ex ore, Elapsum est, per incogitantiam prolatum est. Cic. pro Sylla. Verbum ecquod vnquam ex ore huius excidit, vnde quisquam possit offendi? Idem 10. Philipp.

Excidit e manibus victoria. Cic. ad Brutum, 20, Deinde ita multa peccata, vt quodammodo victoria excideret è manibus.

Vox excidit ore. Virg. 6. Æneid.

Vultus deo excidit. Ouid. 2. Metam.

Excidet vxore. Terent. And. 2. 5,

Herus quantum audio, vxore excidit. Id est non dabitur ei illa in vxorem.

¶ Excidere ab aliquo, pro Dissentire, vt ait Nonius. Lucil. lib. 28, Ego ab Archilocho excido.

Excīdo, excidis, excidi, excisum, pen. prod. (ἐκτέμνω) excīdere, Ab ex, & cædo, cædis, compositum.

Arborem excidere. Cic. Att. lib. 15. 323.

Arborem ex stirpa excidere, Id est stirpitus. Vlpianus in l. 1. D. de arb. cædend.

Columnas excidunt rupibus. Virgil. 1. Æneid.

Excidere lapides ex terra. Cic. 2. Offic. Eadémque ratione nec lapides ex terra exciderentur ad vsum nostrum necessarij, nec ferrum, &c.

Lucum excidere. Cic. Trebatio, lib. 7. 21.

Syluas excidere. Lucret. lib. 5.

Excidere stagnum in petra. Colum. lib. 8. cap. 17, Id autem stagnū vel exciditur in petra: cuius rarissima est occasio: vel in littore construitur opere signino.

¶ Excidere malum. Cic. ad Brutum, 4. Neu semper primi cuiusque mali excidendi causa sit, vt aliud renascatur illo peius.

¶ Oppugnare, excidere, incendere. Cicero pro Sextio, Ille qui monimenta publica, qui ædes sacras, qui domos inimicorum suorum oppugnauit, excidit, incendit.

Excidere manibus suis patriam. Plaut. Trucul. 10.

Vrbes excidere. Cic. pro Domo sua.

Excidere & euertere vrbem. Cic. pro Sextio, Quum omnes nondum vrbem excisam & euersam, sed etiam captam atque oppressam videremus.

Ex animo excidere. Cicero de Prouinc. Consul. Nónne vobis videor & vltimi temporis recordationem, &c. si ex rerum natura non possem euellere, ex animo quidem certè excidere? Hoc est memoria euellare.

Excidere numero ciuium aliquem. Plinius Iunior lib. 8. epist. 18, ad Rufinum, Domitius Afer, qui illos in nomen adsumpsit, reliquit testamentum, ante octo & decem annos nuncupatum, adeóque postea improbatum sibi, vt patris eorum bona proscribenda curauerit. Mira illius asperitas, mira felicitas horum: illius asperitas, qui numero ciuium excidit, quem socium etiam in liberis habuit. Felicitas horū, quibus successit in locum patris, qui patrem abstulerat.

Partū excidere mulieri. Marcellus l. 2. D. de mort. infer. Negat lex Regia mulierem, quæ prægnans mortua sit, humari antè, quàm partus ei excidatur.

Excisus, penult. prod. (ἐκτετμημένος) Participium: vt Excisa arbor. Cic. ad Att. lib. 15. 323. Et 5. Verr. Item Excisum caput, Plin. lib. 33. cap. 3. Et apud Virgil. 2. Æneid. Trabe excisa.

Domus excisa. Seneca Herc. fur. 11.

Templa excisa. Stat. 4. Syl. 3.

Marie excisa. Stat. Sylu. lib. 11.

Excidium ([illegible]) Peremptio, & quasi nex vrbis aut pronincie. Liuius 7. belli Pun. Magnum se excidio eius vrbis terrorem cæteris iniecturum.

Fumantia excidia euersæ vrbis. Virgil. 10. Æneid. Quòd ignibus conflagrata sit.

Miserabile excidium. Stat. 6. Thebaid.

¶ Aduentat illi excidium. Tacitus libro 20, Cui excidium aduentabat.

Dare aliquem excidio. Virgil. 12. Æneid.

Excidium auro senis factum, per translationem dictum. Plautus Bacch. 20.

Moliri excidium Sil. lib. 1.

Petere vrbem excidiis. Virgil. 2. Georg.

Excisio, Verbale ([illegible]) vt Excisio tectorum. Cicero pro Domo sua.

Excisionem vrbis à cædendo dictam, manifestum est. Festus.

Exciso, excisas, pen. prod. ([illegible]) excisare, Laniare, Vulnerare, inquit Nonius. Plaut. Cistel. 10,

Capillo scisso, atque excisatis auribus. Antiquum.

Excisorius, Adiectiuum ([illegible]) vt Excisorius scalper, quo ex sinu exciditur caro. Cels. lib. 8. cap. 3. Vide Scalper, in SCALPO.

Excieo, Vide EXCIO.

Exciet, pro Excutiet dixerunt veteres. Festus.

Excindo, excindis, excidi, pen. corr. excissum, penult. prod. ([illegible]) excindere, ab Ex, & scindo scindis cōpositum, Euertere, Delere. Cic. in Somn. Scip. Numantiam excindes. Liuius, Multum interest, alienos populari fines, an vrere tuos, excindíque videas. Sine s scribendum, quòd x pro duplici ss accipiatur. Cic. pro Plancio.

Domos excindere. Virgil. 12. Æneid.

Genus aliquod excindere. Valer. 6. Argon. Et apud Virg. lib. 9. Æneid. Gentem aliquam ferro excindere.

Excindere linguam. Cicero 3. de Orat. Hæc tibi excindenda lingua, qua vel euulsa spiritu ipso libidinem tuam libertas mea refutabit.

Nomen alicuius excindere. Sil. lib. 7.

Rupes excindere. Stat. 3. Sylu. 1.

Telis excindere vrbem. Virgil. 2. Æneidos,

Nec posse Argolicis excindi pergama telis.

Excio, excis, exciui, excitum, pen. prod. ([illegible]) excire, vel Excieo, excies, exciui, pen. prod. excitum, pen. corr. exciēre, Extra vocare, siue accire. Plautus Epidic. 12, Quid est pater quòd me exciuisti ante ædeis?

Excire foras. Plaut. Pseud. 13,

—quis homo

Tam tumultuoso sonitu me exciuit subitò foras?

Excire iuuentutem ex Italia. Cicero 12. Philipp. Idcircóne saga sumpsimus? arma cepimus? iuuentutem omnem ex tota Italia exciuimus?

¶ Excire somno, vel ex somno. Liu. 4. ab Vrbe. Idem lib. 1. Et Lucret. lib. 4. Sopore excire aliquem.

Excire cubilibus. Liu. 5. ab Vrbe, Extremos tamen pauor cubilibus suis excitos, quæ aut vnde vis esset ignaros, in fugam, & quosdā in hostem ipsum improuidos intulit.

Excire animas sepulcris. Virgil. 8. eclog.

¶ Excire ([illegible]) pro Commouere. vt Excire lacrymas alicui. Plaut. Cistel. 2.

Molem in vndis excire. Virgil. 5. Æneidos,

Ipse mihi nuper Libycis, tu testis, in vndis

Quam molem excierit subitò: maria omnia cælo Miscuit.

Excire hostem ad dimicandum. Liu. 2. ab Vrbe, Ad conferenda propius castra dimicandumque excire hostem.

Excire tumultum Liu. 3. ab Vrbe.

Vrbes excire Lucan. lib. 1,

Nunc vrbes excire feras: coniuret in armis Mundus.

Excire aliquem ad cupiditatem discendi. Liu. 1. ab Vrbe.

In arma excire aliquem. Stat. 4. Thebaid.

In pugnam excire Lucan. lib. 6,

Vt videt ad nullos exciti posse tumultus

In pugnam generum: sed clauso sidere vallo.

Canes exciuere suem. Ouid. 10. Metam.
Sonitus excitur pedibus. Lucret. lib. 2.
Excitur omne Hernicum nomen, omnis militaris ætas. Liuius 7. ab Vrbe.

Excitus, pen. corr. (ἐξεγερθεὶς) ab excieo: siue excitus, pen. prod. ab excio, Participium. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Nec fruitur somno vigilantibus excita curis.
Excitus longè ab domo principibus. Liu. 1. ab Vrbe.
Somno longo excita. Claud. in Præf. bel. Get. Sil. lib. 17.
Stratis excita iuuentus. Lucan. lib. 1.
Mœore pauida exciti sonipedes. Seneca Hippol. m.

Excito, excitas, penul. corr. (ἐγείρω, ἀνεγείρω, ἐξεγείρω) excitare, ab excieo, excies, significat commouere.
Allicere & excitare. Cic. 2. Offic. Hoc igitur cognito dicendum est quonam modo hominum studia ad vtilitates nostras allicere atque excitare possimus.
Excitare & acuere. Cic. Trebonio, lib. 15. 21, In excitando autem & in acuendo plurimum valet, si laudes eum quem cohortere.
Excitare & agitare. Cic. 3. Offic. Sunt ne igitur insidiæ, tendere plagas, etiam si excitaturus non sis, nec agitaturus?
Commouere & excitare. Cic. pro Murena, Nam vt tempestates sæpe certo aliquo cæli signo commouentur, sæpe improuiso nulla ex certa ratione obscura aliqua ex causa excitantur: sic, &c.
Confirmare & excitare. Cic. Att. 1. 11, Idem inquam ego recreaui afflictos animos bonorum, vnumquenque confirmans, excitans.
Excitare & incitare. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1, Atque hæc non eò dicuntur, vt te oratio mea dormientem excitasse, sed potius vt currentem incitasse videatur.
Excitare & inflammare animos imperitorum. Cic. de Arusp. resp. L. Saturninus ita fuit effrænatus & penè demens, vt auctor esset egregius & ad animos imperitorum excitandos inflammandósque perfectus.
Excitare & Sedare, contraria. Cic. 1. de Orat. Qui denique quæcunque in animis hominum motum res & causa postulet, eum dicendo vel excitare possit, vel sedare.
Stimulare & excitare. Cic. pro Plancio, Nec vides istorum ipsorum charissimè ad huius salutem defendendam maximè stimulari me atque excitari.
Excitare ad aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Excitare ad actionem. Cic. 4. Acad. Ad experientiam, Plancus ad Cicer. lib. 10. 18.
Ductor ad arma excitat. Sil. lib. 5.
Excitare ad arma ciuitatem aliquam. Cic. 1. de Diuinat.
Ad decus populum languentem labentémque excitare. Cicero 1. de Orat.
Ad laborem & laudem nos & liberos nostros excitare. Cicero pro Plancio.
Excitare ad memoriam alicuius rei. Cic. in Top. Vt mea diligentia mandatorum tuorum, te quoque, etsi admonitore non eges, ad memoriam nostrarum rerum excitarem.
Excitare aliquem ad virtutem. Cæs. 7. bel. Gal.
Alacritate & quasi lætitia ad canendum galli victores excitantur. Cic. 2. de Diuinat.
A mortuis dicendo aliquem excitare. Hoc est velut euocare. Cic. 1. de Orat.
Excitare somno, de, è, vel ex somno. Cic. pro Sylla, Excutient tibi istam verborum iactationem, & te ex somno sæpe excitabunt.
De re aliqua excitari. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Excitare, & in spem cogitationémque meliorem animum amici iacentem inducere. Cic. de Amicit.
In curas excitare aliquem. Sil. lib. 7.
In fortunas alicuius excitare incendium. Cic. pro Murena, Si quod esset in suas fortunas incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina restincturum.
Cohortationibus excitare aliquem. Cic. Bruto. Erectior Senatus erat, non sententiis solùm nostris, sed etiam cohortationibus excitatus.
¶Summam hominum admirationem excitare. Cicero de Claris Orator.
Excitare alicui amores sapientiæ. Cicero 1. Offic. Et 2. de Finibus.
Animos. Cæs. 3. bel. Ciuil.
Excitare ædificium, pro Erigere. Seneca epist. 53.
Animum excitare, Bono animo esse Seneca Herc. fur. 5.
Aras sopitas excitare ignibus. Virgil. 8. Æneid.
Bellum ciuile tantum & tam luctuosum excitare. Cic. pro Marcel.
Calorem iuuenis excitat in amorem belli. Lucan. lib. 1.
Cæspites excitare dicitur sus. Colum. lib. 2. cap. 18.
Excitare clamorem. Cicero in Orat. Hoc dichoreo tantus clamor concionis excitatus est, vt admirabile esset.
Clamorem vulgi & imperitorum. Cic. 5. de Finib.
Cunctantem & diffidentem authoritate sua excitare. Cicero Torquato, lib. 6. 1.
Dormientem. Cic. 7. Verr.
Flammas excitat admoto fomite. Lucan. lib. 8.
Fletum. Cic. pro Sextio.
Fletum orator excitat. Catul. in Egnatium, epigr. 37.
Foculum bucca excitare. Iuuen. sat. 3.
Gloriam excitare. Cicero 2. Officior. Quæ autem in multitudinem cum contentione habetur oratio, ea sæpe vniuersam excitat gloriam.
Iacentem aliquem excitare. Cic. de Claris Orat.
Iras excitare. Virgil. 2. Æneid.
Malum ex aliqua re. Terent. Heaut. 5. 3,
Non vides quantum mali ex ea re excites?
Memoriam alicui. Liu. 10. ab Vrbe, Celebrata inconditis carminibus militaribus non magis victoria Q. Fabij, quàm mors præclara P. Decij est, excitatáque memoria parentis, æquata euentu publico priuatóque filij laudibus.
Memoriam aliquorum excitare ad timoris præteriti cogitationem. Cic. pro Sextio, Audite literas, & vestram memoriam ad timoris præteriti cogitationem excitate.
Metum alicui. Plin. epist. 4.
Mortuos excitare. Horat. Epod. 17.
Ab inferis mortuos excitare. Cic. in Orat.
Motus vrbanos. Liu. 3. ab Vrbe.
Opus. Columella lib. 1. cap. 9, Nam cum certamine opus excitetur, tum in cessantes animaduersio iusta est, & sine querela videtur adhiberi.
Philosophiam. Cic. 1. Tuscul. Philosophia iacuit ad hanc ætatem: nec vllum habuit lumen literarum Latinarum: quæ illustranda & excitanda nobis est.
Plausus. Cic. 1. Offic.
Rationes omnes fortitudinis & patientiæ. Cic. 4. de Finib.
Reos excitare. Quintil. lib. 11.
Risum. Cicero 3. Philipp. At in rebus tristissimis quantos excitat risus.
Sedibus. Liu. 2. bel. Maced. Homines qui sequi possent, sedibus excitabat, oppida incendebat.
Sepulcrum è lapide. Cic. 2. de Legib. Extrui autem vetat sepulcrum altiùs quàm quod quinque diebus absoluerint, ne è lapidibus excitare plus, nec imponi, quàm quod capiat laudem mortui incisam, &c. Id est erigi & extrui.
Sermones varios de re aliqua. Cæl. ad Cicer. lib. 8. 10, Sed de Parthorum transitu, nuntij varios sermones excitarunt.
Stomachum, Hoc est vires ventriculi vel stomachi deiectas reparare, & quasi sopitas suscitare. Plin. lib. 20. cap. 5.
Auditor studium excitat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.
Suspicionem aliquam literis & nuntiis excitare. Cic. pro Sextio.
Tempestates excitare. Cic. de Arusp. resp. Tum vidi ac multo antè prospexi, quanta tempestas excitaretur, quanta impenderet procella Reipublicæ.
Testes ex annalium monimentis. Cic. 2. de Finib.
Tragœdias. Cic. pro Milone, Nunc eiusdem Appiæ nomen quantas tragœdias excitat?
Tumulum alicui excitare. Sueton. in Claudio, cap. 1.
Vapores ex agris tepefactis, & ex aquis excitat sol. Cic. 2. de Natura deorum.
Veternum excitare. Catull. ad Coloniam, epigr. 17,
Si potest olidum repente excitare veternum.
Vrbem excitare. Ædificare, extruere. Florus lib. 1. cap. 1, Victor augurio, vrbem excitat. De Romulo loquitur.
¶Excitare, Erigere & quasi superstruere. Cic. 4. de Finib. Principiis autem à natura datis, amplitudines quædam bonorum excitabuntur.
¶Excitari, Passiuum. Cic. 5. de Finib. Excitantur spe gloriæ, quæ habet formam honestatis & similitudinem. Hoc est animantur & commouentur.
Miles ciues excitatur classico. Horat. Epod. 2.
Excitari præmiis, & promissis. Cic. pro Rabirio Posthum. Et pro Cluentio, Promissis eum suis excitauit abiectum, & simul desperare vetuit.

Excitatus, pen. prod. Participium (ἐξεγερθεὶς) vt Excitatus pietati ad accusandum. Cic. pro Cluent.
Feras excitatas cursu consequi. Seneca Hippol. 2.

Excitatus (σφοδρός) Nomen ex participio. Plin. lib. 20. cap. 17, Optimum quam excitatissimi odoris, & quàm nigerrimum. Hoc est, odoris vehementissimi, & qui citò cerebrum ferit.
Excitatus, & Inclinatus ac iacens, contraria. Cic. Cælio, lib. 2. 15, Vt existimares aut me tam improuidum, qui ab excitata fortuna ad inclinatam & propè iacentem desciscerem.
Acutus & excitatus sonus. Cic. in Somn. Scip. Summus ille cæli stelliferi cursus, cuius conuersio est incitatior, acuto & excitato mouetur sono. Pro incitato & concitato, id est celeri.
Excitatus homo. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ primum eos humo excitatos, celsos & erectos constituit, vt deorum cognitionem cælum intuentes, capere possent. De hominibus loquitur.

Excitandus (ἐξεγερτέον) Cic. 1. Offic. Excitandámque animaduersionem & diligentiam, &c.

Excitate, pen. prod. (σφοδρῶς) Aduerbium, Hoc est vehementer & lucidè Plin. lib. 37. cap. 7, Et in his autem mares excitatius fulgent: fœminæ pinguiores sunt, & crassius nitent. De quibusdam gemmis loquitur. Videtur opposuisse aduerbio Excitate, aduerbium Crasse.

Excipio, excipis, pen. corr. excepi, exceptum (ὑπολαμβάνω, ἐκλαμβάνω, ὑποδέχομαι, ἐκδέχομαι) excipere, Capere. Plaut. Rud. 2. 4.
Sumne ego scelestus, qui illuc hodie excepi vidulum?
Aut quum excepi, qui non alicubi in solo abstrusi loco?
Arripere & excipere. Cic. 2. de Diuinat. Naturale quod animus arriperet aut exciperet extrinsecus ex diuinitate, vnde omnes animos haustos & acceptos, aut libatos haberemus.
Cum literis aliquem excipere. Plancus Cic. lib. 10. 23, Missum ab Antonio ad me cum literis exceperam.
Domus accepit reduces. Claud. 7. Paneg.
Hospitia cæli excipient senectam tuam. Sil. lib. 3.
Patria quæ nos excepit, non secus dulcis est ea quæ nos genuit. Cic. 2 de Legib.
Comiter excipere aliquem. Ouid. 2 Fast.
Aduentum alicuius excipere. Seneca Hippol. 2.
Amplexu excipere aliquem. Ouid. epist. 17.
Excipere aliquid brachiis. Colum. lib. 9. cap. 15.
Excipere aliquem clamore, pro Contra aliquem tumultuari. Cic. 7. Verr. Excipitur ab omnibus eiusmodi clamore, vt ei Lampsaceni periculi similitudo versaretur ante oculos.

Excipere clamoribus, pro Applaudere. Plinius epist.38.libro 2.ad Maximum.

Gremio alicuius excipi. Claud.6.Paneg.

Excipere hospitio. Plin.lib.25.cap.6. Ouid.epist.15.

Excipere osculo. Plin.in Paneg. Gratum erat omnibus, quod Senatum osculo exciperes.

Plausu excipere aliquem. Virg.5.Æneid.

Excipi sermonibus compositis. Liu.8.bel.Pun. Excepti sermonibus de-industria compositis.

Excipere benigno vultu. Liu.10.bel.Pun. Quos quum pariter ambos & benigno vultu excepisset,&c.

Excipi inter aliquos. Ouid.ad Liuiam,

Inter honoratos excipietur auos.

¶Excipere, pro Audire. Plaut.Amphit.15,

Quid memoret, hoc excipiam, ne propera.

Emittere maledictum, & excipere. Cic.pro Plancio, Tam volucre quàm maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur.

Excipere auidis auribus. Plin.epist.84.

Aduersarium attentè audire, atque eius non solùm sententias, sed etiam verba omnia excipere. Cic.2.de Orat.

Illustri gratia dictum & factum alterius excipere. Cicero Lentulo, libro 1.9, Quintus frater meus legatus est Cæsaris, & nullum meum minimum dictum, non modò factum, pro Cæsare intercessit, quod ille non ita illustri gratia exceperit, vt ego eum mihi deuinctum putarem.

Maledictum excipere. Cic.pro Plancio.

Excipere aliquid memoria dignum ex sermone alicuius. Cic.1.de Oratore.

Mandata et voces excipere. Tacit.in Vita Agricolæ, Excepissemus certè mandata, vocésque quas penitus animo figeremus.

¶Subire & excipere tela. Cic.de Prouinc.Consul.

Aliquem excipere, diffidentem confirmare, afflictum erigere, perditum recreare. Cic.pro Lege Manilia.

Artus excipere collapsos. Ouid.10.Metam.

Auras excipere fluentibus tunicis. Ouid.3.de Arte.

Molliter excepit cadentem. Ouid.11.Metam.

Excipere cicatrices aduerso corpore. Cicero 7.Verr. Vt cicatrices Pop.Romanos Iudicésque aspicerent aduerso corpore exceptas.

Dolores & molestias. Cicero 1.de Finibus, Qui blanditiis præsentium voluptatum deliniti atque corrupti, quos dolores & quas molestias excepturi sunt, occæcati cupiditate, non prouident.

Dolores pro patria. Cic.3.de Finibus.

Fatum excipere. Tacitus in Vita Agricolæ, Constans, & libens fatum excepisti.

Flammam excipere, & exardere. Cic.de Arusp.resp. In me cognitorem harum omnium rerum illa flamma illorum temporum coniiciebatur. Excepi, & pro patria solus exarsi.

Gelu excipit ictus. Ouid.12.Metam.

Gladio aliquem excipere. Curtius lib 9, E quibus duos gladio ita excepit, vt ante ipsum exanimes procumberent.

Impetum alicuius. Cæsar 3.bel.Ciuil. Sed Pompeius suis prædixerat, vt impetum Cæsaris exciperent. Cic.pro Domo sua.

Iniuriam venti. Colum.lib.9.cap.7.

Labentem aliquem excipere, fulcire, & sustinere. Cicero pro Rab. Posth. Equitem Romanum veterem amicum suum, &c. labentem excepit, corruere non siuit, fulsit & sustinuit re, fortuna, fide hodiéq; sustinet.

Labores magnos. Cic.de Claris Orat. Idem Treuatio, lib. 14.2, Omnes labores te excipere video: timeo vt sustineas.

Laudem ex re aliqua. Cic.ad Attic.lib.1.9, Crassus posteaquàm vidit illum excepisse laudem ex eo quòd hi suspicarentur homines ei Consulatum meum placere, &c.

Luctus. Cæsar 2. belli Ciuilis, Hac re cognita tantus luctus excepit, &c.

Excipient viri memoriam consequentes anni. Cic.de Senect. Sed memoriam illius viri excipient omnes anni consequentes.

Missilia in vulgus iactata excipere. Caius in l. qua ratione. §. hoc amplius. D.de acquir.rer.domin.

Molestias. Cic.1.de Finibus, Quos dolores & quas molestias excepturi sunt, occæcati cupiditate, non prouident.

Onera amicorum. Cic. pro Rabir. Posthumo, Ille onera multorum huius amicorum excepit vnus.

Pericula excipere. Stat.5.Syluar.

Plagas. Cic.2.Tuscul.

Preces blandas molliter excipere. Ouid.1.de Arte aman.

Pugnam. Liu 8.bel.Maced. Vt primis fortè deturbatis, secundi & tergant pulsos, & integri pugnam excipiant.

Rempub.desertam & omissam. Liuius 4.ab Vrbe, Desertam omissámque ab hominibus Rempub. deorum prouidentia, curáque exceptam memorabat.

Rorem nocturnum. Cæsar 3.bel. Ciuil. Ex pellibus quibus erant tectæ naues, nocturnum excipere rorem cogerentur.

Rumores. Cic.pro Deiot. At eo, inquit, tempore ipso Nicæan Ephesúmque mittebat, qui rumores Aphricanos exciperent, & celeriter ad se referrent.

Sermonem alicuius. Liuius 2.ab Vrbe, Sermonem eorum ex seruis vnus excepit, qui iam antea id senserat agi.

Spiritus excipitur ore viri. Ouid.3.de Arte aman.

Extremum spiritum filiorum excipere. Cicero 7.Verr. Matrésque miseræ pernoctabant ad ostium carceris, ab extremo complexu liberûm exclusæ: quæ nihil aliud orabant, nisi vt filiorum extremum spiritum excipere sibi liceret.

Tela. Cic. 4.Verr. Aut hoc contendat nunquam esse factum, aut omnia tela excipiat necesse est.

Tela excipere tergo. Silius lib.10.

Verba. Cicero 1. de Diuinatione, Tum illum plura loquutum multis audientibus, qui omnia verba eius exceperint, literísque mandauerint.

Verbera patienter excipere. Ouid.2.Fast.

Vim frigorum hyemémque excipere. Cic.pro Rab.posth.

Voces. Liuius in bel. Macedon. Ad has excipiendas voces speculator ex conuiuis Persei missus, quum incautior obuersaretur, exceptus à iuuenibus fortè triclinio egressus malè mulctatur.

Vulnera. Cicero pro Sextio, Subeunda pro patria pericula, vulnera excipienda.

¶Excipere dicuntur, qui alio dictante aliquid describunt. Sueton. Tranquillus de Tito principe Romano, E pluribus comperi notis quoque excipere velocissimè solitum, & cum amanuensibus suis per ludum iocúmque certantem, imitari chirographa quæcunque vidisset. Pędianus author est, orationem Ciceronis pro Milone exceptam esse, quæ adhuc tempore suo extaret. Budæus.

¶Excipere se in genua, pro Sustinere. Seneca epist.67.

Corpus excipere poplitibus. Curtius lib.9, Ille ad omnes ictus expositus, ægre iam exceptum poplitibus corpus tuebatur, donec, &c.

Semet excipere poplitibus. Curtius lib. 6, Posteaquam deficere se sensit, poplitibus semet excepit, galeáque, &c.

Excipere se in pedes. Liuius 4.ab Vrbe, Confestim & ipse hasta innixus, se in pedes excipit.

Excipere se pedibus. Curtius lib.9, Sed fortè ita librauerat corpus, vt se pedibus exciperet.

¶Excipere, Opprimere, Per dolum capere. Virgilius,

Excipit incautum, patriáque obtruncat ad aras.

Venabulo excipere. Quintil.lib.4 cap.2.

¶Excipere, pro Intercipere & comprehendere incautum. Cicero Attico, libro 8.159, Admoniti sumus vt caueremus ne exciperemur à Cæsare. Ibidem, a, Sanè sum commotus: quòd si ita esset, non modò iter meum interclusum, sed me ipsum planè exceptum putabam. Eidem, lib.7.140, De Pompeio scio nihil: eumq; nisi in nauim se contulerit, exceptum iri puto. Cæsar 7.bel.Gall. Multos ex fuga dispersos excipiunt. Budæus.

Insidiis aliquid excipere alicui. Virg.Eclog.3.

Fugientes excipere. Cic 3.in Catil.

Excipere furem. Plaut.Aulul.26,

-neque partem

Tibi ab eo indipisces, neque furem excipies.

Omnino hominem excipere. Cic.Attico, lib.12.202.

¶Excipere, Colligere. Martial.lib.1,

Ventris onus misero, nec te pudet, excipis auro.

Sanguinem patera excipere. Cic.de Claris Orat. Hunc isti aiunt, quum taurum immolauisset, excepisse sanguinem patera, & eo epoto, mortuum concidisse.

Vitam & virtutem Herculis corpore eius ambusto immortalitas excepisse dicitur. Cic.pro Sextio.

¶Excipere oculos blandius dicitur res aliqua quæ delectat. Plin. lib.16.cap.30.

¶Excipere, Succedere. Florus libro 1. cap. 3, Excipit Pompilium Numam Tullus Hostilius. Hoc est (vt ita dicam) immediatè succedit Numæ, siue regnat post Numam.

¶Excipere, pro Demere vel eximere numero. Cic.4.Acad. Nihil excipit, de quo non profiteatur. Idem 1.Tuscul.

Excipere & secernere. Cic.4.In Catil. Hosce ego homines excipio & secerno libenter.

Hoc vnum excipio. Catull.ad Aurelium, epig.15.

Excipere de. Cic.1.de Diuinat. Excepi de antiquis, præter Xenophontem, neminem.

Per aliquem alicui excipere. Cicero Attico, libro 6.111, Id verò per te exceperamus negotiatori: quod si cuiquam, huic tamen non.

Nominatim aliquem excipere. Cic.Attico, lib.11.215.

In summis alicuius laudibus vnam excipere iracundiam. Cicero Q.frat.lib.1.1.

Sine nomine & Nominatim excipere aliquem, contraria. Cicero Attico, libro 11.215, Tum ille edixit ita, vt me exciperet & Lælium nominatim: quod sanè nollem. poterat enim sine nomine res ipsa excipi.

Excipere sorti. Virg.9.Æneidos,

-ipsum illum clypeum cristásque rubentes

Excipiam sorti, iam nunc tua præmia Nise. Id est præter sortem dabo, vt ait Seruius.

Excipere iniuriæ, pro Eximere. Seneca de Tranquil.vitæ.

¶Excipere, pro Nominatim cauere. Cicero ad Quintum fratrem, libro 1. 1, Nominatímque lex exciperet, vt ad templum, monimentúmque nostrum capere liceret. Idem pro Cornelio, Vbi est igitur exceptum fœdere Gaditano, nequem Pop. Rom. Gaditanum recipiat ciuitate? Varr.de Re rust. In emptionibus eo iure vtimur quod lex præscripsit: alij enim plura, alij pauciora excipiũt. Cic.pro Cluentio. Excepta (inquit Budæus) dicuntur, quæ in fœderibus & in legibus cauta sunt nominatim.

¶Excipere, verbum est etiam in compositionibus medicamentorum vsurpatum, quum res contusæ aliquo liquore coguntur. Celsus lib.5, Hæc excipiuntur cerato è rosa facto. Budæus.

Excepit me. Plaut.Milit.5,

Ita senex talos elidi iussit conseruis meis.

Sed me excepit: nihili facio quid faciat cæteris.

Exceptis insularum incolis. Plin.lib.3.cap.3.

Excepto patre tuo. Plin. in Paneg.

Ea excepta. Cic. de Amicit. Vos autem hortor vt ita virtutem locetis, sine qua amicitia esse non potest, vt ea excepta, nihil amicitia præstabilius esse putetis.

Excepto quód. Plin.Iun.lib.8.epist.2. Quint.lib.9, Et quidem Ciceronem sequar: nam is eminentissimos Græcorum est secutus: excepto quòd pedes trisyllabos, &c. Id est, præter quàm quód.

Exceptus, Participium { [illegible] } Cicero Lentulo, libro 1.1, Is, hac regia causa excepta, cæteris in rebus se acerrimum tui defensorem fore ostendit.

Sinistrè exceptus Horat. in Arte,
-hæ nugæ seria ducent
In mala derisum semel, exceptúmque sinistrè.

Equo exceptus, Id est in equo sedens. Silius lib. 5.

Frontè læta exceptos tectis inducit hospes. Silius lib. 3.

Gladio exceptus puer, Id est occisus. Seneca Thyeste, 2.

Poplitibus exceptus. Curtius lib. 9, Ille ad omnes ictus expositus ægrè iam exceptum poplitibus corpus tuebatur, donec, &c.

Excepturus, penul. prod. { [illegible] } Lucan. lib. 1, Primus in obliquum sonipes opponitur amnem Excepturus aquas.

Excipiendus { [illegible] } Ouidius epist. 2, Linquor, & ancillis excipienda cado.

Exceptio, Verbale { [illegible] } Cic. 1. de Inuent. Adscribat ad legem, & addat exceptionem hanc.

Sine vlla exceptione. Cicero de Amicitia, Tum sit inter eos omnium rerum, consiliorum, & voluntatum, sine vlla exceptione communitas.

Sub exceptione. Vide SVB.

Cum exceptione laudari. Cic. Q. frat. lib. 1.1, Neque te patiar (quantum erit in me) cum exceptione laudari. Vide LAVDO.

¶ Exceptio, Præscriptio. Cicero 2. de Inuentione, Nam & Prætoris exceptionibus multæ excluduntur actiones. Et paulo post. Sic Vlpianus in l. prima. §. Labeo scribit. D. De fluminibus, Labeo scribit non esse dicendum, dandam exceptionem ei, qui interdicto conuenitur, aut nisi ripæ tuendæ causa factum sit: sed ita excipiendum ait, extra quam siquid ita factum sit, vti de lege fieri licuit. Budæus.

¶ Exceptio, Dicta est quasi quædam exclusio, quæ (sicuti docet Vlpianus in l. secunda. D. de Exceptionibus) interponi actioni cuiusque rei solet, ad excludendum id quod in intentionem contentionémque deductum est.

Legum exceptiones. Cicero 2. de Inuentione, Consueuisse eos qui legem scribant, exceptionibus vti: deinde oportet recitare leges cum exceptionibus scriptas.

Exceptiones perpetuæ & peremptoriæ sunt, quæ semper agentibus obstant, & semper rem de qua agitur perimunt, ut Caius. Temporales atque dilatoriæ sunt, quæ non semper locum habent, sed euitari possunt. l. 3 D. de except.

Exceptio rei iudicatæ conceditur ei qui quum in iudicio eiusdem rei, quæ nunc ab se iterum petitur, causam obtinuerit, denuò tamen in ius vocatus est: Nisi rem illam, qua de agitur, iudicatam esse appareat. l. 1. & passim. D. de except. rei iudicat.

Exceptio non numeratæ pecuniæ conceditur ei qui quasi statim creditor stipulanti spopondit, iuréque ciuili obligatus est. Nisi non numeratam fuisse pecuniam appareat. Est autem instituto Iustiniani biennis facta, l. in contractibus. C. de non numerata pecunia.

Exceptio pacti conuenti est quæ aduersus actionem opponitur, per quam aliquid à nobis petitur quod nos quidem præstaturos promisimus, sed postea inter nos ne id peteretur conuenisse affirmamus, vt docet Imper. §. 2. de except.

Exceptio procuratoria, inquit Vlpianus, est exceptio qua reus dicit non licere procuratorio nomine agi, nec prorsus litem inficiatur, sed personam euitat. l. 2. §. 3. D. de except.

Exceptio quod metus causa, datur ei qui metu adductus stipulanti promittens, iure quidem ciuili obligatus erat, Prætori tamen, propter iniquitatem & asperitatem iuris ciuilis, dignus hoc præsidio videtur. l. 1. & passim. D. de Dol. mal. & met. Si non metu inductum stipulanti promisisse appareat.

Exceptio doli mali conceditur ei qui dolo malo inductus stipulanti promittens, iure ciuili obligatus erat. Nisi dolo malo inductum eum stipulanti promisisse appareat. l. 1. & passim. D. de dol. & met. except.

Exceptio in factum conceditur ei qui errore inductus stipulanti promiserat, & iure ciuili contra æquum & bonum obligatus fuerat. Extra quam eum iusto errore inductum stipulanti spopondisse appareat, vt l. Iulianus. ff. de dol. except.

Exceptio iurisiurandi permittitur ei qui actore iusiurandum deferente iurauit ei se nihil debere. Nisi appareat eum deferente actore iurasse, se nihil debere. l. 3. & 4. D. de iureiur. Item ei datur qui petitore deferente suam esse rem qua de in iure agebatur, iurauit. l. Sed etsi possessori. D. eodem. Nisi appareat eum petitore deferente rem suam esse iurasse.

Tacitæ exceptiones. Cicero 2. de Diuinatione, Non ergo omnia scripta, sed quædam, quæ perspicua sunt tacitis exceptionibus caueri.

Dare exceptionem alicui. Cic. 2. de Finibus, Et tamen quid attinet luxuriosis vllam exceptionem dari, &c.

Habere rectam exceptionem. Cic. Attico, lib. 6. [illegible]

Peccat exceptionibus. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Excepto, exceptas { [illegible] } exceptâre, Frequentatiuum. Virgilius 3. Georgicorum,
Ore omnes versæ in Zephyrum stant rupibus altis,
Exceptántque leues auras. Id est frequenter in se trahunt, & capiunt, & velut hauriunt.

¶ Exceptare, pro Eximium reddere. Seneca 1. de Benef. Eloquentiæ exceptat pretium litium numerus.

Exceptans, exceptantis, Participium. Cicero in Paradox. Et videant aliquem summis populi beneficiis vsum, barbatulos mulos exceptantem de piscina.

Exceptitius, Adiectiuum { [illegible] } Qui excipitur. Plinius libro 18. capite 10, Siliginem exceptitiam vocat Laconicam, quæ ab alia siligine ea ratione excipitur, quòd sine arista crescat quemadmodum & far.

Excipulas, excipuli, penult. corr. { [illegible] } Plin. lib. 9. cap. 22, Hyemato lacu, fluctibus glomeratæ voluuntur anguillæ, in tantum mirabili altitudine, vt in excipulis eius fluminis ob hoc ipsum fabricatis singulorum millium globi reperiantur.

Exceptorius, Adiectiuum. Vlpianus in l. Instr. D. De instructo vel instrumento leg. Qualis vindemiatorij, exceptoriisque.

Exceptor, pro librario, hoc est qui aliquid describit, apud Vlpianum. §. fin. l. Sed addes. D. locat. Vulgus perperà scriptores dicit, quos librarios dicere deberet, quum scriptores sint ipsi authores, conditorésque librorum. Quod Beroal. in Sueton. Domit. adnotauit.

Excessus, Vide EXCEDO.

Excipuum { [illegible] } Quòd excipiatur: vt Præcipuum, quòd antè capiatur. Festus.

Excisio, Exciso, excisas, Vide EXCIDO, excidis, penult. prod.

Excisorius, Vide EXCINDO.

Excito, excitas, Vide EXCIEO.

Exclamo, exclamas, penult. prod. { [illegible] } exclamâre, Vociferari, & quasi è medio pectore vocem maximam emittere, quod aut indignationis aut gaudij causa fieri solet. Terentius Adelph. 4. 4,
-illa exclamat:
Abi abi iam Æschine. Cic. 2. de Orat. Non enim possum quin exclamem, vt ait ille in Trinummo. Sic 4. Academic.

Barbarè exclamare. Quintil. lib. 1. cap. 6, Tota sæpe theatra, & omnem circi turbam exclamasse barbarè, scimus.

Disertissimè exclamare. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Furiosè exclamare. Quintil. lib. 3. cap. 8, Ita cur initio furiosè sit exclamandum, non intelligo.

Qui volunt exclamare maius toto corpore atque omnibus vngulis, vt dicitur: contentioni vocis asseruiunt. Cic. 1. Tuscul.

Exclamat maxima cum voce. Plaut. Amphit. 17,
Ibi nescio qui maxima cum voce exclamat.

Exclamat maximum. Plaut. Mostel. 7,
-condormiuimus:
Lucernam fortè oblitus fueram extinguere:
Atque ille exclamat de-repente maximum.

Aliquem nominatim exclamare. Cicero 2. Philipp. Cæsare interfecto, inquit, statim cruentum altè extollens M. Brutus pugionem, Ciceronem nominatim exclamauit, atque ei recuperatam libertatem est gratulatus.

Memoria digna exclamare. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Exclamatio, Verb. { [illegible] } Actus ipse exclamandi. Est & schema rhetoricum, de quo Cic. 3 de Orat. Author ad Herenn. lib. 4, Exclamatio est quæ conficit significationem doloris, aut indignationis alicuius, per hominis, aut vrbis, aut loci, aut rei cuiuspiam compellationem, hoc modo, Te nunc alloquor Africane, cuius mortui quoque nomen splendori ac decori est ciuitati.

Acutas vocis exclamationes vitare debemus. Author ad Herennium, lib. 3.

Exclaro, exclaras, penultima producta, exclarare. Vitruuius libro 1. capite 2, Item naturæ decor erit, si cubiculis & bibliothecis ab oriente lumina capientur: balneis & hybernaculis ab occidente hyberno: pinacothecis, & quibus certis luminibus opus est partibus, à Septentrione, quòd ea cæli regio neque exclaratur, neque obscuratur Solis cursu, sed est certa & immutabilis die perpetuo. Neque exclaratur, hoc est neque maiore lumine illustratur.

Excludo, excludis, exclusi, exclusum, penult. prod. { [illegible] } excludere, Extra claudere, Eiicere. Terent. Eun. 1. 2,
Credo, vt fit, misera, præ amore exclusit hunc foras. Ibidem 1. 2,
-denique Ego excludor, ille recipitur.

Repelli & excludi à gubernaculis ciuitatum. Cic. 3. de Orat. Multi erant præterea præclari in philosophia & nobiles, à quibus omnibus vna pene repelli voce Oratorem à gubernaculis ciuitatum, excludi ab omni doctrina rerúmque maiorum scientia, &c. videbam.

Excludere, Distrahere, segregare aliquem à Republica. Cicero 5. Philippica, Exclusit illum a Republica, distraxit, segregauit, non solum scelus illius, sed etiam vt mihi videtur fortuna quædam Reipublicæ.

Coniungere cum aliquo, & Ab eo excludere, contraria. Cicero Attico, libro 8. 162, Eo tibi celerius agendum erat vt te mecum coniungeres, priusquam Cæsar aut tuum iter impediret, aut me abs te excludere posset.

Excludere aliquem à negotio. Cic. 5. Verr.

Excludere ab hæreditate. Cic. pro Cluentio.

Excludere amicitias. Cic. de Amicitia, Atque vt huius quem dixi, mores, veros amicos parare non potuere: sic multorum opes præpotentium excludunt amicitias fideles.

Astra excludere cælo. Stat. 3. Sylu. 2.

Spissa lancea excludet ictus feruidos. Horatius lib. 1. Carminum, ode 15.

Bellum excludere. Lucan. lib. 3.

Excludi Cappadocia, &c. Cic. ad Atticum, lib. 5. ca8. Sic Excludi à portu & profugio, Cic. Lucceio, lib. 5. 15.

Excludite eorum cupiditatem Iudices, vestra sapientia. Cic. pro Cælio.

Domo & cubiculo excludi. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.

Excludere exercitum. Cicero 7. Verrin. Quamobrem qui nostros exercitus sæpe excluserant, ea claustra loci committenda non existimauit.

Excludat iurgia finis. Horat. 1. epist. 1.

Iure actionis aliquid excludere. Quintil. lib. 7. cap. 2, Si aliud negat reus, aliud defendit, aliud in re actionis excludit.

Excludi loco. Cic. de Amicitia, Amicitia plurimas res continet: quoquò te verteris, præsto est, nullo loco excluditur.

Exclusus mensa hospes. Liu. 8. bel. Pun.

Mœnibus excludere aliquos. Cic. pro Corn. Balbo, Quos quum maxima bella nobis inferrentur, mœnibus excluserunt.

Excludere

Excludere alicui oculum, Idem quod effodere, vel exerere, & exturbare oculum. Plaut. Pseud. 7.

Frigora excludunt radios. Stat. 1. Sylu. 2.

Regionibus excludi. Cic. Cn. Magno in epist. ad Attic. lib. 8. 159. Neque enim eos solus arbitramur capi qui in armatorũ manus inciderint, sed eos nihilominus qui regionibus exclusi, intra præsidia atque intra arma aliena venissent.

Excludere à consilio publico spem pacis. Cicero de Claris Oratoribus.

Excludere auribus suauitatem aliquam. Cicero pro Cælio, Quamobrem siquem fortè inueneritis qui aspernetur oculis pulchritudinem rerum, non odore vllo, non tactu, non sapore capiatur, excludat auribus omnem suauitatem.

Exclusus suffragio. Liu. 1 ab Vrbe.

Vitia culpámque excludere. Cic. 3. de Nat. deor. Eam dedisses hominibus rationem, quæ vitia culpámque excluderet.

¶Excludi tempore, aut têporis spatiis, Impediri nequis quid possit agere propter tempus. Cic. 3. Verr. Angustiis temporis excludũtur omnes. Idem 3. de Orat. Aut temporibus exclusi, aut volũtatis sua feriati. Idem in Vatinium testem, Vt homo Consularis exclusus misset paucis têporis spoliaretur beneficio & æquitate legis tuæ? Cæsar in Cõmentariis, Ne anni têpore, nauigatione excluderentur. Ibidẽ, Exclusus diei têpore, in posterũ oppugnationem differet. Virgilius, -spatiis exclusus iniquis. Pomponius De ædilitio edicto, l. Si tamen, Non nocebit emptori, si sex mensium exceptione redhibitoria exclusus, velit intra annũ æstimatoria agere. Papinianus Ad Senatusconsultum Turpil. l. Quærebatur an hi qui ab accusatione tempore exclusi essent, in Senatusconsultum Turpilianum inciderent. Et subdit, Qui præscriptione temporis exclusi, causam adulterij perferre non potuerunt.

¶Excludere, Repudiare, non admittere quod postulatur aut petitur, sed reiicere. Cic. de Arusp. resp. Quod anno antè frater Metellus & cõcors etiam tum Senatus principi Cn. Pompeio, sententiam dicenti, excluserat, acerriméque vna voce ac mente restiterat.

Excludere exceptione petitorem. Cicero 1. de Orat. Petitor rursus quam peteret, ne exceptione excluderetur, quòd ea res in iudicium antea non venisset.

Honore aliquo nominatim excludi. Cic. de Lege agraria.

Præmiis & honoribus excludi. Cic. pro Corn. Balbo.

¶Excludere, Liberare. Lucilius libro 27, Primum qua virtute seruitutem excluserit. Accius, Qua virtute hic se seruitute exclusit. Nonius.

¶Excludere gemmam, & Includere, contraria. *Enchasser, & Desenchasser: Mettre en œuure, & Mettre hors d'œuure.* Paulus in l. Gemma. D. Ad exhibend. Gemma inclusa auro alieno, vel sigillum candelabro, vindicari non potest: sed vt excludatur, ad exhibendum agi potest.

¶Excludere gallinæ vel aues dicuntur, quum incubando pullum emittunt ac pariunt. Colum. lib. 9, Quoniam aliæ melius excludunt, aliæ editos pullos commodius educent. Cic. 2 de Nat. deor.

Excludens, penult. prod. Participium { [illegible] } Cic. 1. Offic. Neque excludentes ab eius vsu suos, potiusq; & amicis impertientes & Reipublicæ, siquando vsus esset.

Exclusus, penult. prod. { [illegible] } Aliud participium. Cicero pro Cluent. Quum vagus & exul erraret, atque vndique exclusus, &c.

Amator exclusus. Horat. 2. Serm. sat. 3.

A cultura fundi sum exclusus. Vlp. in l. 2. D De annuis legat.

Ab extremo complexu liberûm exclusæ matres. Cic. 7. Verr.

Voces alicuius exclusæ. Cic. 2. Philip. Itaque exclusis tuis vocibus, & ad te & ad prædas milites misit.

Voluptas exclusa animo. Stat. 3. Sylu. 3.

Exclusissimus, penult. corr. { [illegible] } Nomen ex participio. Plautus Menæch. 15.

Abit intrò ocyus in ædes, nunc ego sum exclusissimus.

Exclusurus, penult. prod. { [illegible] } Tibul. lib. 2. eleg. 3.

Nullus erat custos, nulla exclusura dolentes Ianua.

Exclusorius, Adiect. Vlp. in l. Exceptio. D. De exception. Illud tenẽdum est, omnem exceptionem vel replicationem exclusoriam esse.

Exclusio, exclusionis, Verbale. Macrob. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 20, Exclusione luminis tenebras in terram refundit.

Excodicor, excodicaris, excodicari, Festo est arbores & virgulta effodere, quum in authoribus rei rusticæ sit circum codices & stipites arborum ablaqueare. Aut siluester, inquit, excodicanit. Monuit Turn.

Excogito, excogitas, penult. corr. { [illegible] } excogitare, Cogitando inuenire. Cic. 6. Verr. Nouum ac singulare supplicij genus excogitauit.

Fingere & excogitare. Cic. 2. in Catil. Quid enim mali aut sceleris fingi, aut excogitari potest, quod non ille conceperit?

Excogitare diligenter & cautè. Cic. 6. Verr.

Excogitare ingenio aliquid. Cic. 2. de Legibus.

Excogitauit aliquid, eadem dicit quæ Stoici. Cic. 4. Acad.

Mira quædam excogitare genera furandi. Cic. 4. Verr.

¶Excogitare, pro Vehementer cogitare. Cic. Attico, lib. 9, Adhæc igitur, cogita, mi Attice, vel potius excogita.

Excogitatus, penult. prod. Participium { [illegible] } Cic. pro Cluent. Ratio excogitata Larini est.

Excogitatus { [illegible] } Nomen ex participio, pro Exquisito, Sueton. in Calig. cap. 22, Templum etiam numini suo proprium, & sacerdotes, & excogitatissimas hostias instituit.

Excogitatio, Verbale { [illegible] } Cic. 1. Tusc. Quid illa vis, quæ tandem est, quæ inuestigat occulta, quæ inuentio atque excogitatio dicitur?

Difficilis excogitatio. Cic. 2. de Orat. Quæ ab Oratore pariuntur, excogitationem non habent difficilem, explicationem magis illustrem, perpolitámque desyderant.

Excogitator, pen. prod. Verbale { [illegible] } Quint. Declam. 10, Sic magũ protinus, nescia matre, excogitator hic mortis alterius aduocat.

Excolo, excolis, penult. corr. excolui, excultum { [illegible] } excolere, Ornare, & expolire. Plin. epist. 226, Emas marmora, quibus solum, quibus parietes excolantur.

Dare se philosophiæ excolendum. Cic. 4. Tuscul.

Excolere & expolire. Cicero de Claris Orat. Caiúsque Tuditanus cum omni vita atque victu excultus atque expolitus, tum eius elegãs est habitum etiam orationis genus.

Mansuefieri & excoli. Cicero 1. Tuscul. Omnes magni, etiam superiores, qui fruges, qui vestitum, qui tecta, qui cultum vitæ, qui præsidia contra feras inuenerunt, à quibus mansuefacti & exculti, à necessariis artificiis elegantiora defluximus.

Beneficio excoli. Cic. in Orat. An victus hominum, Atheniensium beneficio excoli potuit, oratio non potuit?

Cura alicuius excoli. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.

Excolere aliquid oratione. Cic. in Paradox. Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile: nihil tam horridum, tam incultum, quod non splendescat oratione, & tanquam excolatur.

Excolere animos doctrina. Cic. pro Archia.

Excolere liberos disciplinis. Colum. lib. 4. cap. 3.

Excolere officium, cui opponitur Negligere officium. Cic. 1. Offic. In eóque excolendo sita vitæ est honestas omnis, & in negligendo turpitudo. Legitur ex vetusto exemplari, Colendo.

Rura excolere. Claud. 2. in Eutrop.

Vitam excoluere per inuentas artes. Virg. 6. Æneid.

¶Excolere, pro Colere. Cic. ad Q. frat. Itaque, vt tibi placet damus operam ne cuius animum offendamus, atque, vt etiam ab iis ipsis qui nos cum Cæsare tam coniunctos dolent, diligamur, ab æquis verò aut etiam à propensis in hanc partem vehementer excolamur.

Fundum alienum excolere, pro Colere. Caius in l. Qui alienum. D. De donat.

Excultus, Participium { [illegible] } vt Exculta doctrina. Cicero 1. Tusculan.

Excultus ad humanitatem ex agresti immanīq; vita. Cic. 2. de Legibus, Tam nihil melius illis mysteriis, quibus ex agresti immanīq; vita exculti ad humanitatem & mitigati sumus.

Studiis excultus. Ouid 4. de Ponto, eleg. 8.

Animus excultus & acies curata. Cicero 5. Tusculan. Hic igitur si est excultus, & si eius acies ita curata est vt ne cæcetur erroribus, fit perfecta mens, id est absoluta ratio, quod est idem virtus.

Ingenia disciplinis exculta. Cic. in Orat. Nihil enim est feracius ingeniis, iis præsertim quæ disciplinis exculta sunt.

Opes excultæ. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Artibus exculta hominum vita. Cic. 2. Offic.

Ex-compacto, vel composito, Vide EX.

Exconsul, & Exquæstor { [illegible] } pro Consulari & Quæstorio legitur apud Iustinianum in l. 2. §. Nos itaque. C. de Veteri iure enucleando, Omne studium Triboniano viro excelso, magistro officiorum, Exquæstori sacri nostri palatij & Exconsuli credidimus, &c. & sæpe in eadem lege.

Exconsule, & Exquæstore. Iustinianus in secunda epistola Pandectis præfixa, Per Tribonianum virũ magnificum, magistrum & Exquæstore sacri palatij, & Exconsule. Idem in epistola tertia, Quæ omnia per virum excelsum, necnon prudentissimum magistrum Exquæstore & Exconsule Tribonianum perfecta sunt. Loquendi forma, inquit Haloander, ei seculo familiaris, pro Quæstorio & Consulari viro, quo modo veteres Latini Proconsule, & Sallustius Promilite, & Cic. Proquæstore vno verbo per omnes casus & numeros dixerunt. Vide Crinitum De honesta disciplina lib. 10. cap. penult. & Alciatum lib. 4. Dispunctionum cap. 3. Vide etiam PROCONSVLE.

Ex Consule, Vide EX.

Exconsularis, penult. prod. { [illegible] } in l. 3. De proximis sacrorum scriniorum, libro 12. C. Consulari honore fulti inter electos habeantur, húncque honorem dignitatis teneant qui Exconsularibus deferri consueuerit. Quædam exemplaria legunt duabus dictionibus ex Consularibus.

Ex continenti, Vide EX.

Excoquo, excoquis, penult. corr. excoxi, excoctum { [illegible] } excoquere, Perfectionem significare videtur, nempe perfectè coquere. Terẽt. Adelph. 5. 3. Tam excoctam reddam atque atram, quàm carbo est. Colum. Vis frigoris excoquit terram.

Cruditatem excoquere Laconicis. Vide Cruditas, in CRVDVS.

Ignis excoquit vinum metalli. Ouid. 4. Fast.

Vitium per ignem excoquitur. Virg. 1. Georg.

Excoquitur flammis scopulus. Silius lib. 3.

Sol terram excoquit. Lucret. lib. 6.

Excoquere malum alicui. Plaut. Persa, 2. Id est excogitare, & ad tempus præparare.

Excors, excordis, Adiectiuum { [illegible] } Qui veluti corde & animo ac sensu communi, hoc est intellectu caret. Veteres enim sapientiam in corde collocabant, quã nunc in cerebro ponimus. Cic. lib. 1. Tusc. Quid porrò ipse animus, aut vbi, aut vnde, magna dissensio est: aliis cor ipsum animus videtur, ex quo excordes, vecordes, concordésque dicuntur. Idem de Amicit. Apertè adulantem nemo non videt, nisi qui admodum est excors. Idem pro Cn. Plancio, Et quenquam putas fuisse tam excordem, qui viuis his, stãte vrbe, & curia, rediturum me, si viuerem, non putaret? Horat. 1. epist. 2,

Sub domina meretrice fuisset turpis, & excors

Vixisset canis immundus, vel amica luto sus.

Excors & demens. Cicero pro Domo sua, Neque tu eras tam excors, támque demens, vt nescires hunc Clodium esse qui contra leges faceret.

Insanus & excors. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Tu me insanus eris, si acceperis? an magis excors

Reiecta præda, quam præsens Mercurius fert?

Excrementum, Vide EXCERNO.

Excreo, excreas { [illegible] } excreāre, Vt quadam expuere, & cum tussi. Plaut. Amphit. 14.

Si minusculo digito increpuerint fores, hac regula
Tuum dimouisti caput, vt cum dentibus linguam excrees. Celsus,
Et interdum aliquid purulenti excreat. Ouid. epist. 20,
Excreat, & ficta dat mihi signa nota.

Excreatio, Verb. { [illegible] } vt Sanguinis excreationes. Plin. lib. 24. c. 14.
Excreationes faciles facit in cibo sumptum sinapi. Plin. lib. 20. c. 22.
Excreationes pectoris purgat. Plin. lib. 20 cap. 22.
Ad cruentas excreationes teritur in cyathis duobus aceti & mellis. Plin. lib. 20. cap. 22.

Excreabilis, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod excreari potest. Plin. lib. 29. cap. 24, Pulmonum vitia excreabilia facit.

Excresco, excrescis, excreui, excretum, penult. corr. { [illegible] } excrescere, Crescere in altum, & citò atque apertè. Columel. lib. 5, Si satis excreuerint, iugo supponātur. Plin. lib. 37. cap. 2, Excrescitque in dies eius rei luxus.
In altum excreuit. Lucan. lib. 4,
Colle tumet modico leníque excreuit in altum
Pingue solum tumulo.
In caput excrescere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Excrescere in longitudinem. Plin. lib. 16. cap. 30.

Excretus, penult. prod. { [illegible] } Participium. Virg. 3. Georgicorum,
Mox iam excretos prohibent à matribus hœdos. Excretos, id est validiores. Seruius.

Excretum, Vide EXCERNO.

Excribo, Vide EXSCRIBO.

Excrucio, excrucias { [illegible] } excruciare, Valde cruciare significat. Terentius Eunucho, 5. 3, Spero me habere qui hunc meo excruciem modo. Idem Heaut. 1. 2, Proin tu sollicitudinem istam falsam quæ te excruciat, omittas. Cic. 3. Verr. Sociam atque amicum fumo excruciatum semiuiuum reliquit. Idem pro Lege Manil. Omni supplicio necatum excruciauit.
Conficí & excruciari. Cic. Terentiæ, lib. 14. 3, Conficior enim mœrore mea Terentia: nec meæ miseriæ magis excruciant, quàm tuæ vestræque.
Omni modo excruciare aliquem. Catul. ad Iuuentium, epigr. 94.
Excruciat animum libido. Cic. 1. de Fin. Et lib. 2.
Frigus excruciabat nudos. Lucret. lib. 5.
Excruciat eum animi. Plaut. Milite, 18,
Vidisne sam expectatione: ne animi illū excrucies. Idem Epid. 9,
Vel quasi egomet, qui filij causa cœperam
Me excruciare animi. Terent. Phorm. 1. 4,
Eheu me miserum: quū mihi paueo, tū me Antipho excruciat animi.
Excruciatur vicem meam. Plautus Mostel. 6. Id est dolet infortunium meum.
Excruciatus inopia, Vide OPVLENTIA.

Excruciabilis, & hoc excruciabile, penult. corr. { [illegible] } Dignus qui excrucietur. Plaut. Cistel. 9,
Nullam ego me vidisse credo magis anum excruciabilem
Quàm illæc est, &c.

Excubicularii, Qui cubicularij munere functi sunt. Impp. l. 13. de excus. libert. lib. 10. C. Maximarum culmina dignitatum, Consistoriani quoque comites, notarij etiam nostri, & cubicularij omnes, atque excubicularij, ab omnibus sordidis muneribus vindicentur.

Excubo, excubas, pen. corr. excubui, excubitum, pen. corr. { [illegible] } excubare, Vigilare, diligenter custodire. Sallust. in Iugurtha, Neque secus, quàm si iter faceret, castra munire, excubitum in porta cohortes ex legionibus, pro castris equites auxiliarios mittere. Liuius lib. 5. ab Vrbe, Excubare pro portis.
Excubare ad portum Cæsar 2. bel. Ciuil.
In agro armatos excubare. Cic. 1. de Diuinat.
In fano Pasiphæ somniandi causa Lacedæmonij excubabant. Cicero 1. de Diuinat.
Excubare in muris. Liu. 4. bel. Maced. Cæsar 3 bel. Ciuil.
Excubant in tutela curis in aqua satæ salices. Plin. lib. 16. cap. 37.
Ante domum excubui. Ouid. 3 Amor. eleg. 10.
Ante fores excubat Cerberus. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Excubare pro pace. Modest. in l. Famosi. D. ad leg. Iuliam maiest.
¶ Excubat lanceus ante limina, pro Est. Plin. lib 15. cap. 30.
¶ Excubare animo, pro Vigilare, & inquieto animo esse. Cic. 4. Tuscul. Qui semper animo sic excubat, vt ei nihil improuisum accidere possit, nihil inopinatum, nihil omnino nouum.
Excubare & vigilare pro aliquo. Cic. 6. Philip. Quamobrem Quirites, consilio quantum potero, labore plus penè quàm potero, excubabo, vigilabóque pro vobis.
Excubat Respub. cura apud nos. Plancus ad Senatum, lib. 10 8, Ex quo intelligi potest curam Respub. summæ defendundæ iampridem apud nos excubare.
¶ Excubare rerum non animi pretiis. Plin. lib. 35. cap. 7.
¶ Excubare, pro Incubare, seu oua fouere. Colum. lib. 8. cap. 5, Nouellæ gallinæ magis edendis, quàm excubādis ouis vtiliores sunt. inhibetúrque cupiditas incubandi pinnula per nares traiecta.

Excubatio, Verbale { [illegible] } Valer. lib. 4. de Amicitia, Pro dignitate & salute amicorum perpetuam excubationem.

Excubitor, penult. corr. Verbale { [illegible] } Colum. lib. 7. cap. 12, Quis custos incorruptior? quis excubitor inueniri potest eigilantior? De canibus. Cæsar 7. bel. Gall. Hæc eadem noctu excubitoribus ac firmis præsidiis tenebantur.

Excubiæ, excubiarum { [illegible] } diurnæ & nocturnæ sunt: Vigiliæ tantummodo nocturnæ, inquit Valla lib. 4. Plaut. Casin. 2,
Is sperat si ei sit data, sibi fore paratas clam vxore excubias foris.
Excubiæ & custodiæ. Cicero pro Marcello, Non modò excubias & custodias, sed etiam laterum nostrorum oppositus & corporum pollicemur.
Excubiæ & vigiliæ. Cicero pro Milone, Si hæc arma, si Capitolinæ cohortes, si excubiæ, si vigiliæ, si delecta iuuentus, quæ tuum corpus domúmque custodit, &c.

Capitis alicuius excubiæ. Cic. 7. Philipp. Cuius ego excubias & custodias mei capitis cognoui.
Custodum excubiæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
Vigilum excubiæ. Virg. 9 Æneid.
Excubiæ miseræ, flebiles vigiliæ, noctes acerbæ, custodia infelix. Cic. pro Plancio.
Tristes excubiæ. Horat. 3. Carm. ode 18.
¶ Agere excubias. Ouid. 3. Fast.
Habere excubias. Plin. lib. 10. cap. 23.
Madentes vino excubiæ. Claud. in Nupt. Honorij.

Excubitus, huius excubitus, penult. corr. { [illegible] } pro excubiis. Hirtius de bello Hisp. Partim vt pedestres copiæ in statione & excubitu castris præsidio essent.

Excudo, excudis, penult. prod. excudi (& excusi secundum Carrhisium & Probum) excusum { [illegible] } excudere, Cudendo efficere, inquit Seruius. Virg 6. Æneidos,
Excudent alij spirantia mollius æra.
¶ Excudere, Procudere, & Incus ipsa, à cædendo dicta sunt, teste Festo.
Ceras excudunt apes. Virg. 4 Georgic.
¶ Artes excudere, per metaphoram. Virg. 1. Georgicorum,
Vt varias vsus meditando excuderet artes. Vbi Seruius, Excuderet, Studiosè reperiret, & exculperet. Alij legunt extunderet, hoc est, velut extorqueret, & violenter pararet meditando siue exercitando.
Excudere ignem. Virgil. 1. Georg. Hoc est cudēdo & concutiendo elicere.
Excudit Achates silicis scintillam. Virg. 1. Æneid. Vbi Seruius, Excudit, feriendo elecit: quia cudere, est ferire. Quo loco quidam legūt excussit ab excutio quod etiam stare potest.
¶ Excudere oua dicuntur gallinæ, & huiusmodi animalia quod & excludere dicitur. Colum. lib 8 cap. 14, Negatur anser aliena excudere oua, nisi subiecta sua quoque habuerit. Varro 3. de Re rust. cap. 9.
¶ Excudere dicta alicuius. Ouid. in Fragmento.
¶ Excudere aliquod opus, pro Componere. Cic. ad Attic. lib. 15. 330, Librum tibi celeriter mittam. de gloria excudam aliquid [illegible], quod lateat in thesauris tuis.

Excussio, onis, Verbale, Est quàm diligēs inquisitio ac detentio rerum bonorúmque principalis debitoris per iudicem, vsque ad peram (vt aiunt) & sacculum, id est nouissimum quadrantem effecta.

Excusor, penult. prod. excusoris, Verbale { [illegible] } Idem quod vascularius. Quintil. lib. 2. cap. 21, Nam si quæram quæ sit materia statuarij, dicetur æs: si quærā, quæ sit excusoris, id est eius fabricæ, quam Græci [illegible] vocant, similiter æs esse respondeant.

Exculco, exculcas { [illegible] } exculcāre, Vehementer pedibus exlcare. Cæsar 7 bel. Gal. Simul confirmandi & stabiliendi causa singuli ab infimo solo pedes terra exculcabantur.
Exculcare, pro Calcando exprimere. Plaut. Capt. 13,
Ex ipsis dumiois, meis pugnis exculcabo furfures.

Exculcatus, penult. prod. Participium { [illegible] } pro Obsoleto, sordentíque. Gellius lib. 11. cap 7, Verbis, inquit, obsoletis, exculcatísque. Idem alibi inuulgata, sordentiáque vocat.

Exculcator, exculcatoris, Verbale. Dicebantur autem exculcatores milites, qui scilicet missilia & lapides & glandes exculcant & eiiciunt. Visus est Vegetius, apud quem tamen hactenus exsculatores corruptè editum est. Turnebus.

Exculpo, exculpis (vel et abi, excalpo, excalpis) exculpsi, exculptum { [illegible] } exculpere, Idem quod perfectè sculpere, siue scalpere. Plin. lib. 33. cap. 9, Quinetiā pocula ita figurantur, exculptis intus crebris ceu speculis, vt vel vno intuēte, populus totidem imaginum fiat. Ex vetusto codice legitur expulsis.
Exculpere aliquid è quercu. Cicero ad Atticum, libro 13. 283, Tamen nescio quid è quercu exculpseram quod videretur simile simulacri. Sic Exculpere ex marmore. Quintil. lib. 2.
Signum ex lapide exculpere. Quintil. lib. 2. cap. 19.
Exculpere nidus gallinarum, aut affigere parieti. Varro 3. de Re rust. cap 8, Ita vt in parietibus circum omnia plena sint cubilia gallinarum, aut exculpta, aut affixa firmiter.
¶ Exculpere alicui oculum, per translationem. Terent. Phorm. 5. 8. Vide OCCLUSA.
¶ Exculpere, pro Eradere. Æmilius Probus in Pausania, Hos versus Lacedæmonij exculpserunt: neque aliud scripserunt, quàm nomina earum ciuitatum, quarum auxilio Persæ erant victi.
¶ Exculpere, Extorquere. Plaut. Cistel. 6,
-vix exculpsi vt diceret. Lucil. lib. 2. sat. Nunc nomen, iámque ex testibus ipse rogandum exculpo, hæc dicam.
Exculpere verum ex aliquo. Terent. Eun. 4. 4.
Exculpere prædam ex. Lucilius, Vt esurienti leoni ex ore exculperet prædam. Nonius.

Excultus, Vide EXCOLO.

Excuriare { [illegible] } Curia excludere. Varro Hippocyone. Apollonium ideo excuriant, quia nihil habebat. Antiquum Nonius.

Excuriati, exterminatíque apud Varronem, M. Tulliúmque leguntur vocabulis sanè probis, pro his qui curia & terminis exacti sunt. Cæl. Rhod. lib 25. cap. 12.

Excuratus { [illegible] } Participium ab Excuro, excuras, Diligenter & cum cura apparatus: vt Excuratus victus. Plaut. Pseud. 55,
Ita excurato victu, ita magnis munditiis, &c.
Excuratus homo. Plaut. Casin. 16.

Excurro, excurris, excurri & excucurri apud Plautum & Liuium, excursum { [illegible] } excurrere, Extra currere. Cicero ad Atticum, libro 10. 206, Ego dum panes & cætera parantur, excurro in Pompeianum. Liuius libro 1. ab Vrbe, Quum pluresigni quàm ferro armati excucurrissent, cæde incendióque cuncta complent. Cic. 3. Verr.
Excurremus legati ad Pisonem. Cic. ad Attic. lib. 2. 8.
Euolare & excurrere. Cic. de Claris Orat. Itaque tantos processus efficiebat,

efficiebat,vt euolare,non excurrere videretur.

*Ad aliquem excurrere. Cic. Appio,lib.3.7, Mádaui vtrique eorum, vt antè ad me excurrerent,vt tibi obuiam prodire possem.

Ex aliquo loco excurrere. Cic.2.pro Lege agrar.

Excurrere dicuntur milites,quando ex castris exeuntes, in hostilem agrum grassantur. Liuius 2.ab Vrbe, In fines Romanos excurrerunt populabundi magis, quàm iusti more belli. Sic Cic. de Lege agraria.

¶Excurrere aliquid dicitur, quum protenditur in longum vel latum. Liu.6.bel.Pun.

¶Excurrunt germinationes. Plin.lib.17.cap.26.

Excurrit etiam oratio. Cic.3.de Orat. Ne fluat oratio, ne vagetur, ne insistat interius, ne excurrat longius, vt membris distinguatur. Hoc est, ne longius diuagationibus obruatur.

Insistere & Excurrere dicitur oratio,contraria. Cic.in Orat. Quid est cur claudicare aut insistere orationem malint, quàm cum sententia pariter excurrere?

In locum excurrere. Quintil.lib.4.cap 3.

In campo excurrit virtus. Cic.pro Mur. Nullum enim vobis sors campum dedit,in quo excurrere virtus,cognoscique posset.

Excurrens in meridiem plaurities Plin.lib.17.cap.5.

Euentus donationis excurrit in hoc tempus. Vlpian.in l. Qui in hoc.D.De donat.inter virum & vxorem.

Euolans atque excurrunt foras animi. Cic.2.de Diuinat.

In pericula excurrere. Senec.de Benef.lib.2.cap.34.

¶Summa excurrit. Paulus in l.Publia Mæuia.§.fin. D. Depositi vel contra, Debetis mihi decem quos apud Titium deposuistis, Item [illegible] decem: item ex causa patris vestri decem & quod excurrit. Id est decem aureos & aliquot denarios vel sestertios. Excurrere enim id dicitur, quod ordinem aut modum,id est mensuram,numerúmve egreditur. Cic.in Orat.de numeris orationis loquens,excurrentia appellat verba, quæ extra rythmum legitimum adducuntur. Hinc summa excurrens Latinè dicitur,quam lingua vulgaris *rupeam* appellat: vt quum dicunt solidos fractos,id est *brisatos*. Quadrans autem summa dicitur & solida, in qua nihil excurrit. Budæus in dicta l.Publia Mæuia.

¶Excurrere, pro Digredi, Vide Egredi, pro Digredi, in D E G R E D I O R.

Excursus { [illegible] } Participium ab Excurror. Terent. Adelph.5.4, Propè iam excurso spatio, mitto: id quamobrem, reipsa repperi.

Excursus,huius excursus { [illegible] } Plin. epist.102.lib.5, Vides vt Aratus minutissima etiam sydera consectetur & colligat: modum tamen seruat,non enim excursus hic eius,sed opus ipsum est.

Excursus nauigiorum. Hirtius 4.bel.Alexand.

Breues excursus tentare. Virg.4.Georg.

¶Excursus,pro Digressione, Vide Egredi,pro Digredi,in D E G R E D I O R.

Excursio,excursionis { [illegible] } Cic.de Senect. Nec enim excursione,nec saltu vteretur.

Excursio militum. Cic.ad Attic.lib.1.14. Et pro Lege Manilia, Quum vna excursio equitatus perbreui tempore totius anni vectigal auferre possit.

Excursiones & latrocinia hostium. Cic.pro Deiot. Sed quibus fines suos ab excursionibus hostium & latrociniis tueretur.

Infesta excursionibus Barbarorum via. Cic.de Prouinc.Cons.

Excursiones inuicem facere. Liu.10.bel.Pun. Inde iaculis summoti, recurrere ad suos, inde excursiones inuicem fieri.

Breues excursiones. Scæuola in l. Mænia. §. vltim. D. De annuis legatis.

¶Excursio orationis. Cic.2.de Diuinat. Sed hæc fuerit nobis tanquam leuis armaturæ prima orationis excursio,nunc,&c.

Excursor, Verbale { [illegible] } Qui excurrit. Cic.4.Philipp. Est igitur Quirites Pop.Rom.a victori omnium gentium omne certamen cũ excursore, cum latrone, cum Spartaco. Idem 4.Verr. Petit Næuius Turpio quidam istius excursor & emissarius.

Excuso,excusas, pen.prod. { [illegible] } excusare, Quasi ex causa detrahere, & absoluere: significátque propriè obiectum crimen diluere. Cic. ad Att.lib.15.330, Atticæ meæ velim me ita excuses,vt,&c.

Excuso me tibi in eo ipso,in quo te accuso. Cicer.ad Qu. fratrem lib.2.6.

Nimis se aliquibus excusare. Cic.Attico,lib 9.185, Verùm (vt scribis) quum scimus, viris bonis me nimis excuso.

Excusare aliquem alteri per literas. Cic.Bruto, lib.11.15, Planco collegæ mandasti,vt et mihi per literas excusares.

Crimen excusare lacrymis. Stat 6.Thebaid.

Propinquitatem excusare. Cic 8. Philipp. Quanquam is quidem antequam sententiam diceret,propinquitatem excusauit.

Excusatum me volo. Cic.3 Verr. His omnibus qui istius iniurias norunt,hoc est Pop.Rom.vniuerso, me vehemẽter excusatum volo, non negligentia mea fore vt multa prætereant.

Excusare aliquem apud. Cic.ad Att.lib.12.241, De me excusando apud Apuleium dederam ad te pridie literas.

Excusatum habeas me,rogo,cœno domi. Martial.lib.2.

Excusare de. Cæsar 4.bel.Gall. Morinorum legati ad eũ venerunt, qui se de superioris temporis consilio excusarent.

¶Excusare aliquid, Est afferre in excusationem id quod peccandi causam præbuit veluti si latrones aut flumina impedimento fuerint, ne ad diem adesse possem. Quintil. in Pastu cadauerum, Tu tamen si interpellatos tempestatibus serius venisses, excusares mare & ambiguos flatus. Liuius de Torquato, Oculorum valetudinem excusauit. Sic apud Plinium lib.26.cap.1, Excusare valetudinem. Plinius epist.7.

Laborem excusare. Horat.1.epist.7,

-ille Philippo

Excusare laborem,& mercenaria vincla,

Quòd non mane domum venisset.

Moras excusat fratri. Stat.12.Thebaid.

Tarditatem literarum alicuius excusare. Cic. Att.lib.15.359.

Vires excusare. Ouid.14.Metamorphoseos,

-postquam mandata peregit,

Auxilium petiit. vires Ætholius heros Excusat.

Excusari morbi causa. Cic.ad Atticum,lib.12.248, Sed cura vt excuser morbi causa in dies singulos.

Excusans, pen. prod. Participium { [illegible] } Cic. de Claris Orat. Cui tamen Lælius se excusans,non genero minori dixit se illud, sed maiori filiæ dedisse.

Verba excusantia dicere. Ouid.9.Metam.

Excusatio, Verbale { [illegible] } Cicero de Amicitia, Nulla est igitur excusatio peccati, si amici causa peccaueris. Plautus Asin.10.

Deo ne excusatio quidem est inscientiæ. Cic.3.de Nat.deor.

Oculorum excusatio. Cic.2.de Orat. Vt ego qui in delectu Metello quum excusationem oculorum à me non acciperet, & dixisset, Tu igitur nihil vides?

Idonea & iusta excusatio. Cic. Tironi,lib.16.25.

Sapiens & probabilis excusatio. Cic. Att.lib.8.160, Omnia sunt integra nobis: nihil prætermissum est quod non habeat sapientem excusationem,non modò probabilem.

¶Accipere excusationem. Cic.Cornificio,lib.12.25.

Turpis excusatio minimè accipienda est. Cic.de Amic.

Afferre excusationem. Plancus Ciceroni,lib.10.4 Ego autem præteriti temporis excusationem affero,quod te profectum audieram. Vide A F F E R O.

Defendere excusatione adolescentiæ, vitia alicuius. Cicero pro Cælio.

Defendit aliquem necessitatis excusatio. Cic pro Rab.Posth.

Stuporis excusatione se defendere. Cic.de Arusp.resp.

Deprecari excusatione summæ stultitiæ, summæ improbitatis odium. Cic.pro Cecinna.

Dare excusationem. Cecinna Ciceroni,lib.6.7, Sed vtrique rei excusationem, iuxta vitæ consuetudo dat.

Dare alicui iustam excusationem. Cic.6.Verr. Sappho, quæ sublata de Prytaneo est, dat tibi iustam excusationem, propè vt concedendum atque ignoscendum esse videatur.

Cum excusatione ætatis pugnare Matius Ciceroni,lib.11.28.

Eruere excusationem. Senec. de Benefic.libro 2 cap. 30, Non est quòd quisquam excusationem mentis ingratæ ab infirmitate atque inopia eruat. Id est Non te fingas inopem aut infirmum, ne ingratus videaris.

Legitimam excusationem habere. Cic.5.Philipp.

Pietatis, necessitatis, & ætatis excusationem habere. Cicero pro Cælio.

Non habet excusationem stultitia. Cic.1.de Orat.

Parare excusationem ad aliquem. Cic. Attico,lib 12.245, Itaque idipsum dubito, an excusationẽ aliquam ad illum parem. Vide P A R O.

Probare excusationem. Cic. in Orat. Nobis autem in scribendo, atque in dicendo necessitatis excusatio non probatur.

Quærere excusationem. Cic.pro Rab.Perduel.reo.

Relinquere excusationem ad aliquem. Cic. Att.lib 9.173, Hanc etiam ipsam excusationem relicturus ad Cæsarem.

Tegenda excusatione amicitiæ, consensio improborum non est, sed potius omni supplicio vindicanda. Cic.de Amic.

Valent apud aliquem excusationes alterius. Cic.pro Sylla.

Vti excusatione aduersus aliquos. Cic.2.Offic. Vtendum etiam est excusatione aduersus eos quos inuitus offendas, quacunque possis, quare id quod feceris, necesse fuerit, nec aliter facere potueris.

Temporis excusatione vti Cic.Att.lib.10.203, Sed si mihi Q. Axius in hac mea fuga H S X I I I I non reddit, quæ dedi eius filio mutua, & vtitur excusatione temporis, &c.

Excusatus,a,um { [illegible] } Quintil.lib.7. Excusatum esse rusticum, qui non interfuerit iudicio. Et Martial.lib.2, Excusatum habeas me rogo, cœno domi.

Excusatius, Comparatiuum ab Excusatus. Plin. iunior lib. 4.epist.5, Oportet enim nos breues esse, quò sit excusatius quòd librum ipsum non tamen vltra causæ amplitudinem extendimus.

-Excusatissimus essem, etiamsi non præcepta illorum sequerer, sed exempla. Seneca De vita beata.cap.19.

Excusatè,pen.prod. { [illegible] } Aduerbium. Plin.epist.198, Licebit rursus irasci, si merueris, quod exoratus excusatius facies. Quintil. Efficit id videtur excusatè. Id est citra culpam, ait Budæus.

Excusabilis, & excusabile,pen.corr. { [illegible] } vt Crimen excusabile. Ouid.4.de Ponto,eleg.11.

Pars delicti excusabilis. Ouid.1.de Ponto,eleg 8.

Excusor, excusoris, Excusus, Vide E X C V D O.

Excussatus, Excussè, Excussorius, Excussus, Vide E X C V T I O.

Excutio,excutis,pen.corr. { [illegible] } excussi, excussum, excutere, Ab ex & quatio, significat mouere, & deiicere. vt Excussæ in terram literæ. Cic.2.de Nat. deor.

E manibus excutere aliquid. Pers.sat 3,

Sed tremor inter vina subit, calidúmque trientem

Excutit è manibus.

Amplexus excutere. Ouid 9 Metam.

Arcus sæuos excutere. Ouid.3.de Arte.

Cæsariem excussit. Ouid.4.Metam.

Excutere alicui cerebrum. Plaut. Aulul.6,

Quia misero mihi cerebrum excutiunt dicta tua, &c.

Cibos excutere ore. Stat.5.Thebaid.

Excutere clauum lapide. Plaut. Menæch.3.

Excuti cursu, pro A proposito auerti. Virg.3.Æneidos,

Excutimur cursu, & cæcis erramus in vndis.

Delicias excutere. Claud 1.in Eutrop.

Delicias & ineptias aliquorum excutere. Cic. pro Cælio.

Excutere impensam, Id est imputare quanti sint impensæ. l. 60. §. mandaui. D. locat.

Ab equis excuti. Ouid. t. in Ibin.

Excutere equitem dicitur equus. Liu. 8. ab Vrbe.

Excutere feras cubilibus. Plin. in Paneg.

Flammas pectore excutere. Ouid. 7. Metam.

Fœdas conceptum excutere. Virg. 12. Æneid.

Totum genus maledicto excussit calamitas. Cic. pro Domo sua.

Gladium mortituro excutere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 9.

Habenas excutere per colla iubásque. Ouid. 5. Metam.

Iactationem verborum alicui excutere. Hoc est adimere, auferre. Cic. pro Sylla. Qui si attulerint neruos & industriam, mihi crede, excutient tibi istam verborum iactationem, & te ex somno sæpe excitabant.

Excutere ignem. Plin. lib. 16. cap. 40.

Ignem de crinibus excussit. Ouid. 12. Metam.

Imperatores excutere. Cic. 2. de Lege agrar. Qui nõ modò reges, atque exterarum nationum homines, sed etiam imperatores nostros excusserunt.

Iugum excutere, Nolle obedire. Tractum ab equis vel bobus aratoriis, qui dum arare nolunt, iugum excutiunt. Plin. Paneg.

Lacrymas excutere alicui, Prouocare aliquem ad lacrymas. Terẽt. Heaut. 1. 1, -lacrymas excussit mihi.

Excutere mentem alicui. Id est adimere. Plin. epist. 18. lib. 1.

Metum excutere de corde. Ouid. 1. Fastorum,

Déque meo pauidos excute corde metus.

Mœnia fundo excutiam. Stat. 3. Thebaid.

Nummos mihi de manu excutere. Vlpian. in l. Si seruus seruum. §. Si quis de manu. D. Ad leg. Aquil.

Excutere oculos alicui, pro Deturbare, de capite eruere. Plautus Pers. 13,

At ego tibi hoc continuo cyatho oculum excutiam tuum.

Onus exemere visceribus, Id est abortum facere. Ouid. epist. 11.

Pacem excusserat orbi. Lucan. lib. 1.

Excuti patria. Virg. 8. Æneidos,

Quinetiam patria excussos infesta per vndas   Ausa sequi.

Pennas excussit Boreas. Ouid. 6 Metam.

Querelas. Claud. de bel. Get.

Quies terrore excutitur. Ouid. 4. Fast.

Excutere rationem, vel examinare, Id est Conficere & subducere rationem militum. Plin. iunior lib. 7. epist. 31. ad Cornutum.

Risum excutere sibi. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Sceptris excuti ab aliquo, Id est à regno deiici. Ouid. 4. Fast.

Excutere se. Terent. Phorm. 4. 1,

Quod si fit, vt ei me excutiam, atque egrediar domo,   Id restat.

Dolor nimius excussit sensus mihi. Senec. Herc. OEth. 10.

Seram poste excutere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6.

Excutere seueritatem veterem. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 10, Tu adeò mihi excussam seueritatem veterem putas, vt ne in foro quidem reliquiæ pristinæ frontis appareant?

Sitim excutere vndis. Senec. Herc. OEth. 8.

Somno excuti. Virg. 2. Æneid.

Soporem excutere. Ouid. 11. Metam.

Studia de manibus excutere. Cic. pro Murena, Omnia ista nobis studia de manibus excutiuntur.

Summam pecuniæ excutere cuipiam. Vlpian. in l. Si fideiussor. §. Si cum debitor. D. Mandati.

Tela excutere alicui. Ouid. 2. Amorum, eleg. 5.

Sus excussit venabula rostro. Ouid. 10. Metam.

Verba fortia alicui excutere. Tibul. lib. 2.

Excutere alicui vomitum. Plaut. Merc. 11.

¶ Excutere, Commouere se, & spiritus omnes, sensúsque suos ad intelligentiam colligere & excitare. quod fit quum res aliqua intellectu difficilis obiicitur nobis. Cicero 3. Offic. Explica atque excute intelligentiam tuam, vt videas quæ sit in ea specie forma, & notio boni viri.

Explicare & excutere verbum aliquod. Cic. in Partition. Et Quintilian lib. 1. cap. 5. Excutere omne scriptorum genus. Et lib. 5. Hæc omnia Cicero excutit.

¶ Excutere aliquem, Scrutari & diligenter inquirere. Plaut. Aulul. 30. Cic. pro Rosc. Amer. Nihil est Glaucia quod metuas, non excutio te: si quid fortè ferri habuisti, non scrutor. Plin. lib. 7. cap. 36, A ianitore semper excussa, nequid inferret cibi, deprehensa est vberibus suis alens eam. Hæc Budæus. Quintil. lib. 7. cap. 1, Excusserunt illi patrem, & aurum in sinu eius inuenerunt. Cic. pro Mur.

Conditionem excutere suæ sortis. Ouid. 3. Trist. eleg. 14.

Facultates alicuius excutere. Vlpian. l. 1. D. De magistrat. conueniendis. Prius enim arbitror conueniendum eum, qui hoc suscepit: deinde excussis eius facultatibus, tunc veniendum ad collegam.

Genus alicuius excutere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.

¶ Excutere aliquid, Diligentius æstimare, & exactius aliquid expendere. Vlpian. in l. si mandauero. D. Mandati, Si tibi mandauero vt excuteres vires hæreditatis. Et paulo pòst, Si mandaui tibi vt vires excuteres eius, cui eram crediturus. Cicero pro Plancio, Facilis est illa occursatio & blanditia popularis: aspicitur, non attrectatur: procul apparet, non excutitur, non in manus sumitur. Budæus. Cicero 1. Tuscul. Hanc excutere opinionem mihimet volui radicitus. Ibidem 1. Tusculan. Illud excutiendum est, vt sciatur quid sit carere.

Verba Senatusconsulti excutiamus. Vlpian. in l. 2. D. ad Senatusc. Velleian.

¶ Excutere debitorem. Paulus, Non prius pupillus ad magistratus reuerti potest, quàm omnes tutores excussi fuerint. Id est quàm actione tutelæ expertus sit, an ab eis suum seruare possit. Budæus. Alij legunt Excussati. Vide paulo pòst.

¶ Exemere aliquem, aliter, pro Spoliare, & pecuniis exhaurire. Cic. de Arusp. respon. nisi fortè tibi esse ignotum putas, quod te iudices dimiserunt excussum & exhaustum, suo iudicio absolutum, omnium condemnatum. Id est exhaustum pecuniis quibus eos corrupisti, & (vt vulgò dicitur) deplumem te reliquerunt, nihil tibi reliqui fecerunt.

¶ Excutere, Eligere. Cic. 12. Philipp. Iuuentutem omnem ex tota Italia excussimas.

Excutiendus, Participium {[illegible]} vt Puluis excutiendus digitis. Ouid. 1. de Arte amandi.

Rusticitas excutienda. Ouid. epist. 16,

Quod malè persuades, vtinam bene cogere posses:

Sic mea rusticitas excutienda foret.

Excussus, Particip. {[illegible]} Cic. pro Sylla, Noli aculeos orationis meæ qui reconditi sunt, excussos arbitrari.

Agna excussa dentibus lupi. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Brachia excussa iactare. Ouid. 5. Metam.

Lancea excussa lacertis. Lucan. lib. 3.

Lumbi excussi. Propert. lib. 2. eleg. 17.

Barbarus excussis agitat vestigia lumbis.

Ignis elisus excussis nubibus. Ouid. 8. Metam.

Rudentes excussos laxare. Virg. 3. Æneid.

Excussa togula. Martial. lib. 1.

Excussi grandine Tusci. Plin. epist. 71.

Sedilia patuere excusso vulgo. Stat. 6. Thebaid.

Pectore nostro excussus dicitur, cuius obliti sumus. Virgilius 5. Æneid.

Excussatus, pro Excussus. Paul. l. 46. §. 6. D. de administ. tut. Non prius ad eos reuerti pupillus potest, quàm omnes tutores excussati fuerint.

Excussè, Aduerbium {[illegible]} Senec. de Benef. lib. 2. cap. 17, Si cum tyrone & indocto non tam rigidè, nec tam excussè, sed languidius & in ipsam eius dirigentes manum, remissè occurremus.

Excussorius, Adiectiuum {[illegible]} Plin. lib. 18. cap. 11, Cribrorum genera Galli è setis equorum inuenere: Hispani è lino excussoria & pollinaria: Ægyptus è papyro atque iunco.

E X D

Exdecimo {[illegible]} Decimum quenque eligo, interprete Festo: à verbo Decimo, quod est decimam partem detraho.

Exdorsuo. exdorsuas {[illegible]} exdorsuâre, Dorsum confringere, dũ apparantur pisces & exenterantur. Plaut. Aulul. 14.

Drumo desquama pisces tu Machærio

Congrum, murenam exdorsua quantum potes.

Exduuiæ, exuuiæ, Antiquum. Festus.

E X E

Execo, execas, pen. cor. execui, exectũ {[illegible]} execâre, ab ex & seco secas, Excidere. Colum. lib. de Arboribus, cap. 26. Arborẽ quam inserere voles, serra diligẽter execato ea parte quæ maximè nitida & sine cicatrice est. Cic. pro Cluent. Nam Stratonem quidem Iudices, in crucem actam esse execta seruore lingua.

Sanare & execare. Cic. Attico, lib. 2. 16, Non minus probanda medicina quæ sanaret vitiosas partes Reip. quàm quæ execaret. Quædam exemplaria legunt exsecaret.

Armarij fundum execuit. Cic. pro Cluentio.

Execare neruos vrbis, per translationem. Cic. pro Lege agrar. Neruis vrbis omnibus exectis, vrbem ipsam solutam ac debilitatam reliquerunt.

Execare medicina dicitur & sanare. Cic. ad Att. lib. 2. 16.

Execare pestem Reipub. Cic. pro Sextio.

Exectus, Participium {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deor. Nam vetus hæc opinio Græciam impleuit. s. exectum Cælum à filio Saturno, Id est castratum.

Cornu exectum. Horat. 1. Serm. sat 5.

Filius exectus. Paulus in l. Aniculus admitterne. D. de Verborum & rerum significatione, Falsum est eam peperisse, cui mortuæ filius exectus est. Quædam exemplaria legunt extractus.

Virum execta iuuentus, Id est spadones, sexum virilem exectum habentes. Lucan. lib. 10.

Lingua execta. Lucan. lib. 1.

Syluæ exectæ. Claud. 1. Paneg.

Viscera execta viuæ strigis. Seneca Medea, 9.

¶ Exectus & exemptus honore. Plin. epist. 36.

¶ Execti etiam dicuntur, quos veteres Cæsares, aut Cæsones vocauerunt, qui scilicet ex matris mortuæ secto vtero sunt extracti. Paulus in l. aniculus. D. de verb. & rer. signif.

Exectio, Verbale {[illegible]} Cic. pro Cluentio, Quum exectio illa fundi in armario animaduerteretur, &c.

Execro, execras, execrare, Actiuum. Afranius Incẽdio. Experiurabãt, execrabant se ac suos. Nonius.

Execror, pen. corr. execraris {[illegible]} execrari. Est verbum diris & execratione plenis imprecari. Cic. 3. Offic. Itaque accepimus Socratem execrari solitum eos, qui primùm hæc natura cohærentia distraxissent.

Execrari & detestari, apud Liuium lib. 5.

Execrari, & malè precari. Cic. in Pisonem, Tibi proficiscenti euenit, vt omnes execrarentur, malè precarentur, vnam tibi illam viam & perpetuam esse vellent.

Rectè Socrates execrari eum solebat qui primus vtilitatem à natura seiunxisset. Cic. 1. de Legib.

Odisse aliquem, ei pestem exoptare, & eum execrari. Cicero in Pison.

Gentem execrari. Ouid. 14. Metam.

Terram execrari. Virg. 3. Æneid.

Execrari, & inuocare furias alicui. Liu. 1. ab Vrbe, Inter hunc tumultum Tullia domo profugit, execrantibus quacunque incedebat, inuocantibúsque parentum furias viris mulieribúsque.

Execrari in caput. Liu.9.bel. Maced. Execratus deinde in caput regnúmque Prusiæ, & hospitales deos violatæ ab eo fidei, testes inuocans, poculum exhausit.

Execrans, pen.corr. ([illegible]) Participium: vt
Verba execrantia edere. Ouid.5.Metam.
Vota execrantia nomen alicuius. Ouid.in Ibin.

Execratus, pen.prod. ([illegible]) Nomẽ ex participio: vt Execratissima augurta. Plin.lib.8.cap.c.
Ciuitas execrata Horat.Epod.16.4.& 8.
Execratum malum odore & amaritudine, Hoc est ingratum vel gustu vel odore. Plin.lib.23 cap.16, Alia est arbor eodem nomine malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine.

Execrandus & detestabilis ([illegible].) Cic. 2. Philipp. Deinde quum Pompeij sector, non te execrandum Pop. Rom. non detestabilem, non omnes tibi deos, omnes homines & inimicos, & futuros scias?
Execranda res atque pessima. Plin.lib.7.cap.13.

Execrabilis, & hoc execrabile, pen.corr. ([illegible]) Detestandum & abhorrendum. Liuius 1.bel.Maced Præeuntibus execrabile carmen sacerdotibus. Id est quo se deuouent.
Odium execrabile. Liu.6.bel.Pun. Vetus atque vsitata res est, in oppugnanda hostium vrbe, labores ac pericula pati: illud iræ atque odij execrabile iudicium est.
Execrabilis, pro diro. Plin.lib 9.cap.48. Sed nullum vsquam execrabilius quàm radius per caudam eminens, &c.

Execratio, Verbale ([illegible].) Sallust.in Catil. Fuere ea tempestate qui Catilinam oratione habita dicerent, quum iusiurandum populares sceleris sui adigeret, humani corporis sanguinem vino permistum in pateris circumtulisse: inde quum post execrationem omnes degustauissent (sicuti in solennibus sacris fieri consueuit) aperuisse consilium suum, atque eò dictam rem fecisse, quo inter se magis fidi forent alius alij.
Fides, execratio, dextræ, & complexus. Cic.7.Verr.
Malum omen & execratio. Cic.pro Sextio, Exierunt malis ominibus atque execrationibus duo vulturij paludati.
Execrationem obtestationémque in aliquos componere. Liuius 6. bel.Pun. Acarnanes à xxv. ad lx. annos coniurant, nisi victores se non redituros: qui victus acie excessisset, eum ne quis vrbe, tecto, mensa, lare reciperet. Diram execrationem in populares, obtestationémque, quàm sanctissimam potuerunt, aduersus hospites composuerunt.
Cautione, fœdere, execratione aliquem deuincire. Cic.pro Sext. Hunc vir clarissimus mihíque multis repugnantibus amicissimus Cn.Pompeius omni cautione, fœdere, execratione deuinxerat, nihil in Tribunatu contra me esse facturum.
Habet execrationem lex. Cic.Attico, lib.2.33. Habet etiam Campana lex execrationem in concione candidatorum, si mentionem fecerint, quo aliter ager possideatur atque vt ex legibus Iuliis.
Execrationibus publicis sancitũ. Cic.3.Offic. Quid enim est aliud quàm viam erranti non monstrare (quod Athenis execrationibus publicis sancitum est) si hoc non est emptorem pati ruere, & per errorem alterum inducere?

Executio, Vide EXEQVOR.

Exedo, exedis, pen.corr. vel Exedo, exes, exedi, exesum, penult.prod. ([illegible]) Exedere, Consumere. Plin.lib.26, Nascuntur quoque in sanguine ipso hominis animalia exesura corpus. Terẽt.Phor.2.2, Tibi omne est exedendum.
Exedere, lacerare, conficere animum dicitur ægritudo. Cicero 3.Tuscul. Lacerat, exest animum, planéque conficit. De ægritudine.
Ægritudines exedunt homines. Cic.5. Tuscul.
Ardor flammeus exederat syluas. Lucret.lib.5.
Argentum viuum exest ac perrumpit vasa. Plin.lib.33.cap.6.
Labor exedit homines. Valer.4.Argon.
Malum exedit artus penitus. Senec.Herc.OEth.9.
Mors lenta iacentis exedit puerile decus. Stat.2 Syluar.
Tineæ exedunt caput. Claud.1.in Eutrop.
Vincula ferri exedere senem, lõgúsque in carcere pædor. Lucanus libro 2.
Virus exedit artus. Senec.Herc.OEth.7.
¶Exedere aliquem. Terent.Heaut.3.1,
Quid te futurum censes quem assiduè exedent?
Angor illum exest. Lucret.lib.3.
Sed Tityus nobis hic est, in amore iacentem
Quem volucres lacerant, atque exest anxius angor.
Cura exedit medullas. Catul.de coma Berenices,61.
Exedunt animos mœrores, conficiúntque curis. Cic.1.de Finib.
Vrbem exedere odiis. Virg.5.Æneidos,
Non medis de gente Phrygum exedisse nefandis
Vrbem odiis satis est.
¶Exedi, pen.cor. Passiuum. Cic.1.de Fin. Easque ipsas sollicitudines quibus eorum animi noctes diésque exeduntur, à diis immortalibus supplicij causa importari putant.
Expectando exedor miser, atque exenteror. Plaut.Epid.7.

Exesus, pen. prod. ([illegible]) Participium. Cicero 5. Tuscul. Apparebat epigramma exesis posterioribus partibus versiculorum dimidiatis ferè.
Curis exesus. Valer.2.Argon.
Exesæ ædes. Cic.in Topicis, Si ædes exesæ corruerint, vitiúmque fecerint.
Antrum exesum. Senec. Thyeste,1,
Antrum exesæ arboris. Virg.4.Georg.
Exesæ fruges in horreo ventilentur. Colum.lib.1.cap.6.
Situ exesi ligones. Claud.2.Paneg.
Mons exesus. Virg 4.Georg.
Pila exesa rubigine. Virg.1 Georg.
Pumex exesus. Ouid.4.Fast.

Rupes exesæ. Lucan.lib.3.
Scopuli exesi. Senec.Herc.fur.2.

Exesor, pen.prod. ([illegible]) Verbale: vt Æstus æquoris exesor murorum circum littora. Lucret.lib.4.

Exedra, exedræ, penult.corr. ([illegible].) Vitruuius lib.5.de palæstrarum ædificatione, Constituantur autem in tribus porticibus exedræ spatiosæ, habentes sedes in quibus philosophi, rhetoresque, ac reliqui, qui studiis delectantur, sedentes disputare possint. Cic.lib.5.de Finib. Etsi multa in omni parte Athenarum sunt in ipsis locis indicia summorum virorum: tamen ego illa moueor exedra. Modò enim fuit Carneades, quem videre videor. Idem de Prouinciis Consularibus. Itaque ille alter aut ipse est homo doctus, & à suis Græcis subtilius eruditus, quibuscum iam in exedra helluatur. Verba sunt Pisonem mordaciter taxantis. quasi sub obtentu philosophiæ cum Græculis in exedra, id est in loco disputationum pergræcaretur, id est perpotaret verius, quàm cum Græcis dissereret. Ex antiquo codice in postremo Ciceronis exemplo legitur, in orchestra helluatur. Exedræ hodie dici possunt loca quæ in peristyliis canonicorum aut monachorum, id est claustris (vulgò *capitula* dicunt) fieri solent. Exedra enim Græcè, à sedium frequentia, & sessitandi commoditate nomen accepit. Budæus.
Exedrarum vsum frequentem fuisse apud Romanos, docet Cic. lib.1. de Nat.deor. Nam quũ feriis Latinis ad eum ipsius rogatu, arcessitúque venissem, offendi eum sedentem in exedra, & cum Caio Velleio Senatore disputantem. Hic autem pro cellula studiaria accipi videtur, in qua grabatulus ad meridiandum accommodatus esse solet. Quo modo & in tertio de Oratore, de meridiana quiete loquens, Quum dedita (inquit) opera quiescentibus aliis in eam exedram venisset, in qua Crassus lectulo posito recubuisset: &c.

Exedrium, exedrij, neut.gen. Diminutiuum ab Exedra. Cic.lib.7.ad Gallum, epist.24, Exedria quædam mihi noua sunt instituta in porticula Tusculani: ea volebam tabellis ornare.

Exedum, Herba Plinio, quæ verrucosa curat. Vide lib.24.cap.19.

Exegematicus character ([illegible]) Latinè narratiuus vel expositiuus dici potest, quum scilicet narrationis series nullius personæ interlocutione interrumpitur, cuiusmodi est apud Virg. in tribus primis libris Georgic. & in duabus eclog. quarum initia sunt,
Sicelides Musæ, paulò maiora canamus. Et,
Prima Syracosio dignata est ludere versu. Dictus [illegible], [illegible] [illegible], quod inter cætera significat narrare, siue exponere.

Exegetes ([illegible]) Strabo, vbi de Ægypto in prouinciam redacto agit, Inter municipales autem, inquit, magistratus est, qui exegetes dicitur, quasi sacrorum interpres, vel augur in vrbe, purpurã gestans, & aliis honoribus prouincialibus insignis, earum rerum procurationem habens, quæ ciuitati conducunt. Ex Bud.lib.de Asse.

Exemplum, exempli ([illegible]) Factum speciale. Cic.7. Verr. Verum est quod dicam, & propter seueritatem exempli nemini fortasse vestrum inauditum, L. Domitium Prætorem in Sicilia, &c. Idem 4. Verr. Nullius apud te grauis authoritas? nullum exemplum quod sequi velles?
Innocentiæ exemplum vir. Cic.1.de Orat.
Vitiorum exempla. Horat.1.Serm.sat.4.
¶Clara & illustria exempla. Cic.1.de Diuinat.
Deforme exemplum. Quintil.lib.3.cap.9.
Detestabile exemplum. Iuuen.sat.6,
non erit vllum
Exemplum in nostro tam detestabile sexu.
Domestica vitiorum exempla. Iuuen.satyra 14.
Dirum exemplum. Paterc.lib.2, Volumnius diri author exempli, spoliatum equite peditem relinquens, fuga cum aliis Rhenum petere ingressus est.
Honesta exempla ludendi. Cic.1.Offic. Suppeditant autem & campus noster & studia venandi, honesta exempla ludendi.
Immensum exemplum, Vide Adducere in crimen, in CRIMEN. Plinius lib.18.cap.2.
Leue exemplum. Ouid.epist.23.
Malum exemplum. Sallust. in Catilinar. in oratione Cæsaris, Omnia mala exempla ex bonis initiis orta sunt. Sed vbi imperium ad ignaros aut minus bonos peruenit, nouum illud exemplum ab dignis & idoneis ad indignos & non idoneos transfertur. Omnia mala exempla, id est quæ malum habuerunt exitum. Illud nouum exemplum, sub. institutum ab optimis. Ad indignos, &c. qui non idem æquè feliciter faciunt. quasi diceret, eos qui noua exempla incipiunt, non tantùm prospicere debere quid ipsi aut sui similes possint, sed etiam quid deteriores qui in Republica futuri sunt. Id quod probat exemplo Lacedæmoniorum & Syllæ.
Nobiliora exempla. Claud.de laude Serenæ,22.
Nouissima exempla, Vide NOVVS.
Pari exemplo. Ouid.3.Metamorphoseos,
Exemplóque pari furit omnis turba.
Perniciosum exemplum. Cic.pro Flacco, In hoc ego reo nequod perniciosum exemplum prodatur, pertimescam?
Exemplum pessimum. Liu.2.ab Vrbe, Sub hac pessimi exempli victoria delectus edicitur.
Venerabile exemplum morum. Ouid.ad Liuiam.
Viuum exemplum. Cic.lib.3.de Orat. Sed quid ego vetera conquiram, quũ mihi liceat vti præsentibus exẽplis atque viuis? id est, sumptis ab hominibus qui nunc quoque viuunt, præsentésque adsunt.
Sine exemplo tempora Quintil.lib.10.cap.1. Hoc est, quibus temporibus nulla adhuc similia fuerant.
Si meum exemplum esset: Hoc est, si primus illud excogitassem. Martial.lib 1.29.
¶Ad illud exemplum fit. Plaut Mil.10.
PA. Fit pol illud ad illud exemplum, vt doctè & perfectè sapit. Id est procul dubio ita fit vt dicis.
Quod ad exemplum est, coniectura si reperire possumus? Id est

qualis, qua facie est, quo statu corporis, & cui similis. Plaut. Trin. 13.

Ad exemplum ambarum, mores earum existimans. Terent. Hecyra 1.2. Vbi Donatus, Quasi ad imaginem & collationē, & speciem comparationis.

Apponere exemplum. Cic. in Parador.

Melioribus exemplis addere se, Id est eos sequi qui res suas melius administrarint. Claud. 4. Paneg.

Capere exemplum de aliquo. Terent. And. 4.1,
Quid isthuc tam mirum est, si de te exemplum capit? Vbi Donatus, Verum, si te imitatur, an si de te exigit pœnas?

Docere aliquem exemplum. Ouid. 1. de Remed. amor.

Expetere exemplum. Plaut. Mostel. 3,
Laudant fabrum, atque ædeis probant: sibi quisque inde exemplum expetunt,
Sibi quisque simile suma.

Exemplo alicuius facere. Terent. in Prol. Heaut. Plin. epist. 7. lib. 1, Facit hoc Homerus, multique eius exemplo.

Exemplo facere aliquid. Cic. 4 Verr. Et in sermone multis demonstraret, licere nomen recipere absentis: se exemplo fecisse id quod fecisset.

Authoritate & exemplo alicuius facere aliquid. Cicero pro Corn. Balbo, Cuius authoritate & exemplo nunquam est intermissa à maioribus nostris largitio & communicatio ciuitatis.

Exemplo atque instituto veteri optimi cuiusque facere. Cic. pro Sylla.

Nullo exemplo aliquid facere, Id est nouum aliquid facere & inauditum. Cic. de Senect. Liuius in principio 4 bel. Maced. Statuere apud animum meum possum vtrum peior ipsa res, an peiore exemplo agatur. Id est vt volgò dicunt, cum maiore scandalo. Budæus.

Nouo exemplo aliquid facere, Idem. Lentulus ad Senatum, lib. 12. 15, Binæ profectæ erant ad Dolabellam legationes eorum: & quidem nouo exemplo, & contra leges eorum. Idem ad Sulpitium, lib. 4. 3, Quod exemplo fit, id iure fieri putant.

Exemplum habere. Plaut. Milite, 10,
Quum apud te exemplum experiundi habeas, non eges foris.

Domesticum exemplum ad imitandum habere. Cic. pro Mur.

Imitari exemplum alicuius. Plin. epist. 131, Nec verò cognoscite imitari meum exemplum: non enim illis eadem cum Cotelia iura sunt.

Instituere exemplum: reducere exemplum, Vide INSTITVO.

Monere aliquem ad exemplum alicuius. Id est hortari aliquem ad imitationem alicuius. Stat. 5. Sylu. 1,
Ille dapes modicas, & sobria pocula tradit,
Exemplisque ad herile monet.

Mala exempla mouere. Ouid. 2. de Arte aman.

Nocere exemplo plus, quàm peccato. Cic. 3. de Legib.

Pertinet ad exemplum hæc res. Vlpian. l. 3. D. de alim. vel cibar. legat. Sciens ad exemplum istam rem pertinere.

Fortitudinis, & iustitiæ exemplū ab aliquibus petere. Cic 3 Offic. Et pro Deiotaro, Neque eum virum, vnde pudoris pudicitiæque exempla peterentur.

Pingere exemplum. Plaut. Pœn 18.

Exemplum præbere. Liu. 2. bel. Maced. Satis exemplorum nobis alienæ clades præbent: ne quæramus quemadmodum cæteris exemplo simus.

Graue exemplum præbere. Horat. 4. Carm. ode 11.

Prodere exemplum. Paterculus lib. 2, At è præfectis castrorū duobus, quàm clarum exemplum Egilius, tam turpe Ceionius prodidit: qui, quū longè maximam partem absumpsisset acies, author deditionis, supplicio quàm prælio mori maluit.

Propositum alicui exemplum ad imitandum. Cic. pro Mur.

Ad vnum exemplum & regulā omnes quærere. Cic. 10 Sallust. Primùm igitur quoniam maiorum maiores Crispus Salustius ad vnum exemplum & regulam quærit, velim mihi respondeas, &c.

Relinquere exemplum. Cic. in Philipp.

Renouare exemplum. Cic. in Philip,

Sequi exemplum. Cic. 4. Verr.

Reperire exemplum. Plaut. Mostel. 3.

Scripta pluribus exemplis. Ouid. 1. Trist. eleg. 6,
Quæ quoniam non sunt penitus sublata, sed extant,
Pluribus exemplis scripta fuisse reor.

Exemplum statuere in aliquo. Terent. in Prol. Heaut.
Exemplum statuite in me, vt adolescentuli
Vobis placere studeant, potius quàm sibi.

Exemplo esse alicui: Hoc est aliquid facere quod alij subinde imitentur. Terent. Heaut. 5.1. Propert. lib. 2. eleg. 16,
Exemplo iunctæ tibi sint in amore columbæ.

Exemplo sibiipsi esse. Cic. de Amicit. Carent amicitia per se, & propter se expetita, nec sibi exemplo sunt.

Exemplum sumere. Cic. de Amicit. Earum rerum exemplum ex similitudine capiebat ineuntis ætatis.

Tangi exemplo. Ouid. epist. 15,
Exemplo tangi non propiore potes.

Tollere exemplum. Cic. Famil. lib. 1.

In exemplum venire. Ouid 4. Fastorum,
Venit in exemplum furor hic, mollésque ministri
Cædunt iactatis vilia membra comis.

Viuit exemplum Cic. pro Sextio, Nunc me restitutum viuit mecum simul exemplum fidei publicæ, exemplum Reipublicæ defendendæ.

¶ Exempla, pro præiudiciis, apud Quintilianum accipiuntur, vt Iurisperitus. Budæus.

¶ Exemplo vno: Id est simili modo & genere. Plaut. Milit. 10,
Vno exemplo ne omnes vitam viuerent. Idem Bacch. 11,
Multi more isto atque exemplo viuunt.

¶ Exemplum, pro forma & eo quod in literis continetur. Vulgus copiam vocat. Salust. Literas quas sibi nomine Catilinæ redditas dicebat, earum exemplum infra scriptum est. Paulus Iurisconsul. Si legatum certum petatur, non iubet Prætor verba testamenti edere, ideo fortasse, quia hæredes solent habere exemplum testamēti. Cic. Att. Epistolam ad me Cæsaris ostēdi, eam cuius exemplum ad te antea misi, &c. Ex Valla lib. 6.

Literarum quarundam exemplum componere. Cicero pro Lege agraria.

Exemplo eodem literæ binæ: Id est eiusdem formæ, inquit Valla lib. 6. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 14, Misi ad Cæsarem eodem exemplo literas. Idem Cornificio, lib. 12. 29, Hæc ferè ad eas literas quas eodē exemplo binas accepi.

¶ Exemplum & imago antiquitatis. Cic. pro Sextio, Vnū aliquem te ex barbatis illis, exemplum imperij veteris, imaginem antiquitatis, columen Reipub. diceres intueri.

Animale exemplum. Cic. 2. de Inuent. Præbete igitur mihi quæso, inquit, ex istis virginibus formosissimas dum pingo id quod pollicitus sum vobis, vt mutum in simulacrum ex animali exemplo veritas transferatur.

¶ Exempla (inquit Donatus) Pœnæ dicuntur, quæ possunt cæteris documento esse. Plaut. Mostel. 15, Exempla edepol faciam ego in te. Terent. Adelph. 5,
-n. exemplum omnibus
Curarem vt esses. Idem Phorm. 4. 4,
Vt te quidem omnes dij, deæque, superi, inferi
Malis exemplis perdant.

Recentis exempli terror. Claud. 2. in Eutrop.

Nullum caruit exemplo nefas. Senec. Hipp. 4.

Cauere exemplo aliquid. Ouid. 10. Metamorphoseos,
-subitam conuertor in iram,
Contemptúque dolens, ne sim spernenda futuris
Exemplo caueo: méque ipsam exhortor in ambos.

Edere exempla in aliquem. Terent. Eun. 5. 7. Vbi Donatus, Noua ac mira tormenta quæ pro exemplis narrantur, aut quæ documenta sint cæteris, ne delinquant, exempla dicuntur. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2, Simile in superiore parte prouinciæ edere exemplum seueritatis tuæ. Cæsar bel. Gal. lib. 1, Obsides nobilissimi cuiusque liberos poscere, & in eos omnia exempla cruciatúsque edere, &c.

Metuere exemplum. Ouid. 8. Metamorphoseos,
Fratrem exemplum metuunt. Id est verentur ne idem faciam illis, quod patri feci, & meis ciuibus.

Premi suo exemplo. Senec. Herc. fur. 9.

Statuere exemplum in aliquo, Vide STATVO.

¶ Exemplum, quod adhibetur rei aut probandæ aut ornandæ causa. Vnde pars probationis vocatur ab exēplis. Ex Valla lib. 6 Quintilianus lib. 10. cap. 2, Iis quæ in exemplum assumimus, subest natura & vera vis.

Exempli causa ponatur aliquid quod pateat latius. Cic. in Offic. Suet. in Tiberio, cap. 67, Sed exempli causa cauendum, ne se Senatus in acta cuiusquam obligaret.

Exempli gratia. Plin. lib. 2. cap. 17, Multa promi amplius circa hæc possunt ex certa naturæ legésque, quibus ipsa seruiunt. Exempli gratia, in Martis sydere, cuius, &c.

Definitiones & exempla. Cic. 3. de Orat. Quæ quidem te Crasse video, inquit Cotta, quòd nota esse nobis putes, sine definitionibus & sine exemplis effudisse.

Familiaria exempla. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Mediocre exemplum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Perspicuum exemplum. Cic. 2. de Inuent.

¶ Exemplum continentiæ. Terent. Adelph. 1.1. Idem Adelph. 5.1, Illud sis vide exemplum disciplinæ. Sic Exemplum innocētiæ apud Cic lib. 1 de Orat.

Singularis exempli vxor. Plin. lib. 9. epist. ad Geminium.

Singularis exēpli iuuenis. Quintil. in Corpore proiecto, Parum est quòd iuuenis singularis exempli, causa mortis fuit.

Rarissimi vxor exempli. Quintil. in Corpore proiecto.

Exēpli mulier. Quintil. in Corpore proiecto, Iā inimici mei triumphant, iam passim loquuntur: Illa exempli mulier, illa seculi decus virum redimi noluit, nec filium sepeliri.

Sub exemplo. Plin. in Paneg. Licet nobis & in præteritum de malis imperatoribus quotidie vindicari: & futuros sub exemplo præmonere. Hoc est, proposito exemplo. Ibidem, Iam quàm antiquum, quàm Consulare, quòd triduum totum Senatus sub exemplo tui sedit. Hoc est ad imitationem tui.

Interest exempli. Plin. lib 9 epist. 13. ad Quadratum, Verāne hæc, affirmare non ausim. Interest tamen exempli, vt vera videantur.

Refert exempli. Plin. lib. 9. epist. 11, ad Geminium.

Pertinet ad exemplum. Plinius lib. 10. ad Traianum. Sic libro 6 ad Quadratum.

Trahi ad exemplum. Vlpian. in l. 1. D. de constitut. principum.

Vsque in exēplum. Quintil. in Sepulchro incantato, Illo ipso languore quo filius caducum illud & fragile corpus amisit, quàm perditè mulier & vsque in exemplum, modò super ora pallentis infelices lacerabat oculos, nunc siccata frustra vbera querebatur, nūc, &c.

¶ Exemplum, rem ornatiorem facit, quum nullius rei nisi dignitatis causa sumitur. Apertiorem, quum id quod sit obscurius, magis dilucidum reddit. Probabiliorem, quum magis verisimilem facit. Ante oculos ponit, quum exprimit omnia perspicuè, vt res dicta propè manu tenenti possit. Author ad Herenn. lib. 4.

Adiungere exempla rebus. Cic. 1. de Orat.

Agere exemplis, Vide AGO.

Capere exemplum ex similitudine aliqua. Cicero de Amicitia, Atque earum rerum exemplum ex similitudine capiebat ineuntis ætatis, &c.

Confirmare aliquid exemplo aliquo. Cic. 1. de Diuinat. Diulare autem morientes, illo etiam exemplo confirmat Posidonius, &c.

Facere exemplum. Quintilianus libro 5. capite 2, Et ipsa pronuntiatiuus,

tiaturus, exemplum non libenter, quod in se forsasse recidat, facit.

Fingere sibi exempla. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Monstrare exemplum ad imitationem. Quintil. lib. 5. cap. 7. Siquod tamen exemplum ad imitationem monstrandum est.

Ponere exemplum ex diuerso. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Ponere exemplum ex aliqua scientia. Cic. in Topic.

Subiicere aliquid in exemplum. Sueton. in Tiberio, cap. 2. Ex quibus in exemplum pauca hinc inde subieci. Hoc est exempli causa.

Vniuscuiusque rei exemplum supponere. Cic. 2. de Inuent.

Vti exemplis grandioribus. Cic. 1. de Diuinat. Declarant illa quidem nemen interpretis, sed exemplis grandioribus decuit vti.

¶ Exemplum, pro eo quod vulgus *monstram* vocat. Author ad Herennium, lib. 4. Siquis purpuram aut aliud quippiam vendens, dicat, Sume a me: sed huius exemplum aliunde rogabo, tibi quod ostēdam. Si merces ipsi qui venditant, aliunde exemplum quaeritent aliud mercis, aceruos se dicant tritici habere, & eorum exemplum pugno non habeant quod ostendant.

¶ Exemplum, pro chirographo, aut exemplari, quod ex aliquo scripto descriptum est. Plaut. Pseud. 9.

Nam hic quoque exemplum reliquit eius.

¶ Exemplum. Id quod aliquando fuit. Plin. lib. 28. cap. 9. Sunt inter exempla qui asininum lac bibendo liberati sunt podagra, chiragráve. Id est Scriptum legimus, aliquos liberatos fuisse.

Inuenitur item exempla. Vide INVENIO.

In exēplis authoritatem habet antiquitas. Cic. in Orat. Habet autem vt in aetatibus authoritatem senectus, sic in exemplis antiquitas, quae quidem apud meipsum valet plurimum.

Exemplum, est alicuius facti, aut dicti praeteriti cum certi authoris nomine propositio. Author ad Heren.

Monimenta rerum gestarum & vetustatis exempla, Oratori nota esse debent. Cic. 1. de Orat.

Commemoratio antiquitatis exemplorúmque prolatio, summa cum delectatione & authoritatem orationi affert & fidem. Cic. in Oratore.

¶ Exemplum, pro Consequentiis, vt quum dicitur, Ad exemplum constitutiones trahi, Id est produci ad consequentias. L. 2. D. de const. princip. §. quod principi. Instit. de iur. natur.

Est in exemplis prodigium Dionysii euenisse. Plin. lib. 2. cap. 100.

Exemplar, exemplaris, pen. prod. neut. gen. {[illegible]} Species ad imitandum proposita. Plin. in Paneg. Non tu ad exemplar eius voco, qui continuis Consulatibus fecerat longum quendam & sine discrimine annum: iis te confero quos certum est, quoties Consules fuerint, sibi praestitisse. Horat. 2. epist. 1.

Plautus ad exemplar Siculi properare Epicharmi.

Vitae morumque exemplar. Horat. in Arte,

Respicere exemplar vitae morúmque iubebo

Doctum imitatorem, & veras hinc ducere voces.

Ingens exemplar. Seneca Herc. OEtheo, 4.

matribus miseris adhuc

Exemplar ingens deerat, Alcmene dabit.

Vile exemplar. Horat. 1. epist. 2.

Sui aliquod exemplar intuetur qui amicum intuetur. Cicero de Amicitia.

Decipit exemplar vitiis imitabile. Horat. 1. epist. 20.

Imitari exemplar. Cic. de Vniuers.

Proponere alicui exemplar. Horat. 1. epist. 2.

Rursus quid virtus, & quid sapientia possit,

Vtile proposuit nobis exemplar Vlyssem.

Proponere sibi exemplar speciem aliquam. Cic. de Vniuers.

¶ Exemplar, pro eo quod ex aliquo scripto transcribitur, vulgus *duplum* vocat. Plin. epist. 591. Exemplar testamenti, quanquam mendosum, misi tibi. Sueton. de Claris grammaticis, Multaque exemplaria contracta emēdare ac distinguere & adnotare curauit. Plancus Ciceroni, lib. 10. 2. Exemplar eius chirographi Titio misi. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 31. Exemplar literarum.

Graeca exemplaria. Horat. in Arte.

¶ Exemplar, pro Exemplo positum legitur, ita vt parum inter se differant exemplum, & exemplar. Cic. de Oratore, Illa oratio fuit mihi exemplar bene dicendi. Quintil. in 10. Cornelius autem Seuerus etiam si versificator quàm poeta melior: si tamen (vt est dictum) ad exemplar primi libri bellum Siculum perscripsisset, vendicaret sibi secundum locum. Cic. pro Murena, Ad imitandum verò tam mihi propositum exemplar illud est, quàm tibi. Haec ex Valla lib. 6. Legitur in posteriore loco Ciceronis etiam exemplum.

Exemplare, pen. prod. {[illegible]} Idem: sed primitiuum, & vnde exemplar est contractum. Lucret. lib. 2.

Dumtaxat rerum magnarum parua potest res

Exemplare dare, & vestigia notitiai.

Exemplarium, exemplarii, pro exemplo reperitur, teste Valla libro 6. Vlpian. in l. 3. in fine. D. quemadm. testament. aperiunt. Si in duobus exemplariis scriptum sit testamentum. Sic habēt Haloander & Pandectae Florentinae.

Exemptilis, Exemptio, Exemptor, Exemptus. Vide EXIMO.

Exentero, exenteras, pen. corr. {[illegible]} exenterare, Interiora auferre, quod propriè de piscibus dicitur quum apparantur. sed de aliis etiam. Iustinus lib. 1. Epistola, quia palàm ferri nequibat, Exenterato lepori inseritur, lepúsque in Persas Cyro ferendus fido seruo traditur. Per translationem dixit Plautus Epid. 5.

nextum cultrum habeo

Qui senis exenterem marsupium.

Exenterauit mihi opes argentarias. Plaut. Epid. 14.

Exenteror miser, Hoc est Angor & excrucior. Plaut. Epid. 7.

Exeo, exis, exiui, pen. prod. exitum. pen. corr. {[illegible]} exire, Egredi significat. Terent. Adelph. 4. 4.

Fieri potis est vt ne quà exeat.

Domo exire. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Exire foras. Plaut. Amphit. 14. Terent. Eunuch. 4. 4. Exi foras scelesle.

Foras exire ex aedibus. Lucret. lib. 3.

Exire limen. Terent. Hecyr. 3. 3.

Limine exire. Lucan. lib. 1.

Exire Roma. Cic. ad Attic. lib. 1. 2. Sic Exire e vxis, pro è cauis, Plin. lib. 11. cap. 25.

A patria exire. Cic. in Pisonem.

Exeo ad te. Plaut. Bacchid. 17.

Mane parumper, dum iam ad te exeo Chrysale.

De balneis exire. Cic. 2 de Orat.

De triclinio exire. Cic. 2. de Orat.

Exire è portu. Cic. 7 Verr. Postquam è portu piratae non metu aliquo affecti, sed satietate exierant.

Exire ex vrbe. Plaut. Amphit. 6.

Tempus est, exire ex vrbe prius quàm lucescat volo. Cic. Sulpitio, lib. 4. Siquem tuorum fidelium voles, ad me mittas, ne aut tibi exire ex vrbe necesse sit, aut mihi accedere.

In solitudinem. Cic. 1. Offic.

Per ferrum exire. Lucan. lib. 1. De leone.

Exire continuò, Vide CONTINVVS.

Intus exit, Vide INTVS.

¶ In aliquem exire. Stat. 2. Thebaidos,

Exit & in fratrem, cognatáque pectora telo Conserit.

Exire in aciem, Vide ACIES.

Exire aere alieno, Hoc est liberari. Cic. 11. Philipp. O hominem ridiculum, qui se exire aere alieno putaret posse, quum venderet aliena.

Exire aerumna, pro Liberari. Cicero, Verùm è tot miseriis atque aerumnis exiremus.

Ab amplexibus alicuius exire. Stat. 11. Thebaid.

Exire ex animo dicitur res aliqua, pro Effluere, & obliuioni dari. Cic. 3. de Nat. deor. Mihi quidem ex animo exire nō potest esse deos. Legitur in vetusto scripto codice, ex animo exuri.

Exiit animus ephebis aetate Plaut. Merc. 3.

Principio atque animus ephebis aetate exiit,

Atque animus studio amotus puerili est meus.

In altitudinem exire arbor dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4.

Exiit ad coelum ramis felicibus arbos. Virg. lib. 2. Georg. Et apud Plin. lib. 14. cap. 1. Exire ad praecipuam altitudinem.

Ad bellum exire. Seneca Herc. fur. 4.

Ex Italia ad bellum ciuile exire. Cic. Caelio, lib. 2. 15.

E contemptibus exire. Lucret. lib. 5. Vide CONTEMNO.

Exit dies, pro praeterit. Liu. 4. ab Vrbe. Idem 10. bel. Pun. Necdū exierat induciarum dies. Vlpianus Ex quibus causis, &c. l. 1. Si cui ex quid de bonis quum his metu, aut sine dolo malo Reipub. causa abesset, siue in vinculis, seruitute, hostiúmve potestate esset, postgáve cuius actionis eorum cui dies exisse dicetur.

Exit annus. African. in l. & haec distinctio D. locati.

Exire in alias domos. Cic. 1. Offic. Qui quum vna domo iam capi non possint, in alias domos, tanquam in colonias exeunt.

In fabellam. Quintilianus, Si historicus narret fabulam elegāter, exit in fabellam.

In diuersos flexus exire. Quintil. lib. 1. cap. 6. Quid vero, quae tota positione eiusdem in diuersos flexus exeunt?

In angulos exire dicuntur folia. Plin. lib. 16. cap. 23. Vetustiora in angulos exeunt. De foliis populi arboris loquitur.

De gremio exire dicitur puer. Quintil. lib. 1. cap. 2. Sed nobis iam paulatim accrescere puer, & exire de gremio, & discere seriò incipiat.

Exire in herbam fruges, aut radicem dicitur granum. Plin. lib. 18. cap. 7. Idem lib. 11. cap. 30. Semina arrosa condunt formicae, ne rursus in fruges exeant è terra.

De imperio exire. Tacit. lib. 19. Nec quisquam adeo rerum humanarum immemor, quem non commoueret illa facies, Romanum principem, & generis humani paulo antè dominum, relicta fortunae suae sede, per populum, per vrbem, exire de imperio.

In iram exire. Lucan. lib. 3.

Exeunt libri. Cic. ad Atticum, lib. 13. 27. Libri quidem ita exierunt (nisi fortè me communis φιλαυτία decipit) vt in tali genere, ne apud Graecos quidem simile quiddam. Id est editi sunt, & in lucem emissi.

In longum exire. Quintil. lib. 4. cap. 2. Si tamen adhibitis quoque his artibus, in longum exierit ordo rerum, erit non inutilis in extrema parte commonitio.

In medium. Plaut. Amphit. 4.

Deinde vterque imperatores in medium exeunt.

Exire ab hominum memoria Seneca 3. de Benef.

Modum exire. Ouid. 9. Metam.

Ab aliquo exire nummos. Cic. 4. Verr.

Exire obuiam alicui. Liu. 4. bel. Pun. Beneuentani omnes turba effusa quum obuiam ad portas exissent, complecti milites, gratulari, vocare in hospitium. Caesar bel. Ciuil.

Odorem acrem exire, Id est Vitare foetorem. Lucret. lib. 6.

Exire ad opus, aut ad priuatum negotium Plin. lib. 11. cap. 10. Cic. pro Lege Agraria.

¶ Exit & emanat in vulgus oratio. Cic. pro Rosc. Amerino, Ego etiamsi omnia quae dicenda sunt, liberè dixero, nequaquam tamen similiter oratio mea exire, atque in vulgus emanare poterit.

Liber exit. Id est publicatur. Vide LIBER.

Ex ore exire dicuntur verba. Cic. de Claris Orat. Quanta seueritas in vultu, quantum pondus in verbis, quam nihil non consideratum exibat ex ore!

In oras luminis exire, Id est nasci. Lucret. lib. 1.

Exire de suo à cauda. Vide A praepositionem.

Exire pastum. Varro 3. de Re rust. cap. 6. Praeterea locum habere

ante se quò passim exeunt diebus apricis.

Exire de, vel è potestate, Est mentis impotem fieri. Cic. lib. 4. Tusc. Itaque iratos propriè dicimus exisse de potestate, id est de consilio, de ratione, de mente.

In prælium. Liu. 4. bel. Maced. Per vallum castra inuadere parati erant, si in prælium hostis non exiret.

In aliquam prouinciam legatum exire. Cic. in Vatinium.

Ad pugnam exire. Virgil. 4 Georg.

In rigorem. Plin. lib. 7. cap. 19, Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatémque naturæ duram & inflexibilem.

Seruitio exire Virgil. eclog. 1.

Spiritus exit in auras. Ouid 4. Trist. eleg. 9.

Sexatus exire. Stat. 2 Achil.

Exire tela, pro Vitare. Virgil. 5. Æneid. Seruius. Vnde de Tarchonte. libro 11,

Sustinet à iugulo dextram, & vim viribus exit.

Exit tempus induciarum. Liu 4. ab Vrbe.

Quod tempus exit in vrbis nostræ C C X L I X annum. Plin. lib 33. cap. 2. Hoc est, Quod tempus refertur, & reduci potest ad annum C C X L I X ab Vrbe nostra condita.

¶Exire è vita, pro Mori. Cic. 1. de Finib. Æquo animo è vita, quum ea non placeat, tanquam è theatro exeamus.

Exire de vita Cic de Amic. Quamobrem cum illo quidem, vt suprà dixi, actum optimè est, mecum autem incommodius: quem fuerat æquius, vt prius introieram in vitam, sic prius exire de vita.

¶Longius exire, pro Longius digredi à proposito. Vide Egredi, pro Digredi, in E N N A N T O X.

In vulgus exierat. cum dixisse. Sueton. in Galba, cap. 2, Maximè irritati ad talem iocorum petulantiam quòd ante paucos dies exierat in vulgus, laudanti cuidam fortunam suam, respondisse eum, &c.

¶Exire in tertium diem, pro Differri. Plin. epist 35, Huius actionem vespera inclusit, non tamē sic vt abrumperet: itaque in tertium diem probationes exierunt.

Exire supra mille annos. Seneca de Breuitate vitæ, cap 6.

Super aliquem exire, Id est Maiorem esse illo. Stat. 6. Thebaidos,

leuat ardua contrà

Membra Cleonææ stirpis iactator Agylleus,

Herculea non mole minor: sic grandibus altè

Insurgens humeris hominem super improbus exit. Id est maior est aut procerior statura iusta hominis.

¶In easdem literas exire, pro Finiri. Quintil. lib. 1. cap. 5, Quæ hoc nostris nominibus accidebat, quorum prima positio in easdem, quas Castor, literas exit. Id est terminatur.

Per eādem literam exire. Quintil. lib. 1. cap. 6. At quæ o solam habent, dummodo per eandem literam in infinito exeant, breuia sunt, lego, dico, curro, legere. dicere, currere.

¶Exire, de fluuiis dictū. Virg. 8. Æneid. verba Æneæ ad Tybrim,

Quo te cunque lacus miserantem incommoda nostra

Fonte tenent, quocunque loco pulcherrimus exis.

Fluuius exit septem aquis. Valer. 8. Argon.

¶Exire, ad sortionem pertinet. Cic. 4. Verr. In qua scriptum erat, vt quot essent renuntiati, tot in hydriam sortes conijcerentur: cuius nomen exisset, vt is haberet sacerdotium. Bud.

Sors exit. Cic. Attico, lib. 1. 14, Quum de Consularibus mea prima sors exisset, vna voce Senatus frequens retinendum me in vrbe censuit.

¶E Patriciis exire. Cic. pro Domo sua, Nō vt ille filius instituatur, sed vt è Patriciis exeas, vt Tribunus plebis fieri possis.

¶Exitur, pen. prod. Impersonale. Plaut. Casin. 19, Crepuit ostium, exitur foras.

Exitum huc nollem. Terent. Adelph. 5. 1. Quidam legunt hoc exitium: vt sit (casum) accusandus.

Exiens, Participium {[illegible]} Cic. 1. de Diuinat. Quinto autem anno exeunte, quum esset ex illo somnio, &c.

Exitas, pen corr. {[illegible]} aliud Participium, apud antiquos. Vnde apud Festum. Ad exitam ætatem, ad vltimam ætatem.

Exitus, huius exitus, pen. corr. {[illegible]} Egressio.

Cursus rerum & exitus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1, Neque solùm ea perspicis quæ geruntur, quæque iam gesta sunt: sed etiam qui cursus rerum, qui exitus futurus sit.

Initium & Exitus, contraria. Cic. 1. Tusc. Quomodo initium nobis rerum omnium ortus noster afferat, sic exitum mors.

Principium & Exitus, contraria. Cic. pro L. Manil. Huius autem orationis difficilius est exitum, quàm principium inuenire.

Exitus anni. Liuius 10. bel. Pun. Cæterùm exitu superioris anni, quum legati sociarum vrbium ex Græcia questi essent.

Armorum exitus semper incerti & timendi. Cic. Att. lib. 7. 123.

Exitus orationis. Cæsar 4. bel. Gall. Ad hæc Cæsar quæ visum est, respōdit: sed exitus orationis fuit, sibi nullam cum iis amicitiam esse posse, si in Gallia remanerent.

Exitus studij. Ouid. 5. Trist. eleg. 13,

Scribimus & scriptos absumimus igne libellos,

Exitus est studij parua fauilla mei.

Temporis exitus Horat. 3. Carm. ode 29,

Prudens futuri temporis exitum

Caliginosa nocte premit Deus.

Vitæ exitus. Propert. lib. 3. eleg. 5.

Exitus principio simillimus. Cic 4. Ver. Itaque fecit vt exitus principio simillimus erit.

Exitu fœdum. Liu. 1. ab Vrbe, Vnde tibi maxque Respub. quòd imitere, capias: inde fœdum inceptu, fœdum exitu, quod vites.

Ad exitum, pro Ad postremum. Cic ad Curionem, lib. 2 42, Peto et ea quæ initio ostendisti, deinde quæ fecisti, ad exitum augeri & cumulari per te velis.

¶Faustus exitus. Lucret. lib 1.

Felix exitus. Cic. Cælio, lib. 2. 9, Hæc ætas habuit hūc exitum satis felicem: ea quæ sequitur, magno est in timore.

Incertus exitus & anceps fortuna belli. Cic. pro Marcello.

Ingens exitus Virgil. 5. Æneid.

Inopinatus exitus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Miserabilis exitus. Quintil. lib 4. cap. 1.

Secundi exitus. Horat. 4. Carm. ode 14,

Fortuna lustro prospera tertio

Belli secundos reddidit exitus.

Segnis exitus. Stat. 5. Syla. 3.

Superbus exitus. Quintil. lib 4. cap. 1.

Tristes exitus habuit Consulatus. Cic. de Claris Orat.

¶Exitus accessit verbis, Id est ita factum est vt prædixerat. Ouid. 6. Fastorum.

Ad exitum adducere & profligare aliquid. Cic. 5. Tuscul.

Claudere exitum. Vide C L A V D O.

Notabili exitu cōcludi. Cic. Luceio, lib. 5 12, Si verò exitu notabili concluduntur, expletur animus iucundissima lectionis voluptate. De casibus viri excellentis.

Contigit exitus quem optamus. Cic. Bruto, 11.

Facilis exitus dare. Virgil. 6 Æneid.

Ad bonos exitus vota ducit Liber. Horat. 4. Carm. ode 8.

Expectare exitum. Cic. Attico, lib. 16. 336.

Expedire exitum institutæ orationis. Cic. Appio, lib. 3. 12, Itaque quemadmodum expediam exitum huius institutæ orationis, non reperio.

Contrarios exitus habere. Cic. 2. de Diuinat. Quid ego aruspicum responsa commemorem? possum equidem innumerabilia, quæ aut nullos habuerint exitus, aut contrarios.

Exitiales exitus habere. Cic. 7. Verr. Perditæ ciuitates, desperatis omnibus rebus hos solent exitus exitiales habere, vt damnati, &c.

Meliores exitus habere. Cic. Cælio, lib. 2. 15.

In exitu similes casus habere. Cic. in Orat.

Imponere exitum alicui rei, aut sermonibus, Vide I M P O N O.

Indicat exitus rei. Cic. 3 de Legib.

Liber patet exitus. Lucret. lib. 4.

Ad exitum peruenire. Cic. in Orat.

Præstare exitu pollicita. Plancus C O S S. Senatui Populóque Romano, lib. 10. 8, Vt quæ Reipublicæ bonisque omnibus polliceremur, exitu præstaremus.

Exitus acta probat. Ouid 2. epist. 17.

Exitum nullū reperire. Cic. 4. Verr. Aduersarij non audebant contradicere: exitus nullus reperiebatur.

Exitus sequitur verba. Ouid. 3. Fast.

In vnum exitum spectare. Cic. 1. de Orat. Artem verò negabat esse vllam, nisi quæ cognitis penitúsque perspectis, & in vnum exitum spectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur.

In exitu esse. Cic. pro Murena, In exitu est iam meus Consulatus. Vide I N.

In dubio est exitus. Ouid. 2. Fast.

Veniunt ad eundem exitum vtrique. Cic. de Fato.

¶Exitus, pro Morte. Tacit. lib. 4, Atrociore semper fama erga dominantium exitus verteret. Et lib. 18, Exitu demum Neronis positis odiis in medium consuluere.

Hominis exitus. Iuuenal. satyr. 10,

Exitus ille vtcunque hominis: sed torua canino

Latrauit rictu, quæ post hunc vixerat vxor.

Fatales exitus. Cic. de Diuinatione, Non igitur fatales exitus habuerunt.

Exitus grauior auspicio. Ouid. 10 Metam.

Grauissimi exitus clarissimorum hominum. Cic. 2. de Diuinat.

Honesti ciuium exitus. Tacit. lib 16.

Misero execrabilíque exitu perire. Gell. lib. 3. cap. 9.

Suos exitus cogitare. Cic. 1. de Diuinat. Quid enim posset iis esse lætum, exitus suos cogitantibus?

Sæuus exitus illum eripuit. Iuuenal. satyr. 10.

Vtilem patris exitum imitata est Portia Catonis filia. Valer. Max. lib 4. cap. 6. vbi de Portia.

Bonos exitus habent boni. Cic. 3. de Nat deor.

Exitus illum forte tulit. Virgil. 2. Æneid.

¶Exitus alueorum. Plin. lib. 21. cap. 14.

Exitium, huius exitij {[illegible]} Festus, Exitium antiqui ponebant pro exitu: nūc exitium, pessimum exitum dicimus. Terent. Phorm. 1. 4, Quod ego nunc subito huic exitio remedium inueniam miser? Plaut. Capt. 13. Idem Bacchid 20, Alexander qui erit exitium rei patriæ suæ. Idem Capt. 10, Neque exilium exitio est. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 4.

Interitus & exitium vrbis. Cic. 1. in Catil. Qui de nostro omnium interitu, qui de huius vrbis atque adeò orbis terrarum exitio cogitent.

Pernicies & exitium Reipub. Cic 4. in Catil. Largitorem Lentulum & prodigum non putat, qui de pernicie Reipub. & exitio huius vrbis tam acerbè, támque crudeliter cogitarit, etiam appellari posse popularem.

Crudele exitium. Valer. 3. Argon.

Detestabile exitium. Gell. lib. 3. cap. 9.

Dirum exitium. Sil. Ital. lib. 2.

Fatale exitium. Valer. 2. Argon.

Magnum exitium. Virgil. 2. Æneid.

¶Afferre exitium alicui. Plaut. Capt. 13,

aperite hasce ambas fores,

Prius, quam assulatim pultando foribus exitium affero.

Comparare exitium. Cicero, Quum exercitus perditorum ciuium clandestino scelere conflatus, crudelissimum & luctuosissimum patriæ exitium comparasset.

Exitio dare. Lucret. lib. 5,

Tres species tam dissimiles, quia talia texta,

Vna dies dabit exitio, multósque per annos
Sustentata ruet moles ac machina mundi.

Imminere exitio alicuius. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Imminet exitio vir coniugis, illa mariti. Idem 8. Metam.

Insolita exitia machinatæ. Seneca Hippol. 12.

Mereri exitium. Ouid. 2. Metam.

Mittere exitium alicui. Virgil. 4. Georg.

Moliri exitium. Cicero, Exitium Reip. intra mœnia molitur.

Parare exitium. Vide PARO.

Ponere modum exitiis. Virgil. 7. Æneid.

Ab exitio refrænare. Lucret. lib. 2,
-æquè laborant,
Et pereunt, neque ab exitio res vllæ refrænat.

Graui exitio sternere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 16,
Iræ Thyesten exitio graui Strauêre.

Esse exitio alicui, Id est causam esse mortis alicui. Virgil. 3. Georg.

Esse exitium alicui, Idem. Virgil. eclog. 3,
Idem amor exitium est pecori pecorísque magistro.

Exitium superat opes, Id est mors aut morbi vis superat medicamenta. Ouid. 7. Metamorphoseos,
-pugnatum est arte medendi:
Exitium superabat opes, victæque iacebant. De peste loquitur.

¶ Exitium, de homine dicitur. Horat. 1. Carm. ode 15,
Non Laertiadem exitium tuæ
Gentis, non Pylium Nestora respicis?

Exitium Troiæ, Achilles. Ouid. 13 Metam.

Exitialis, & hoc exitiale, pen. prod. {[illegible]} Quod est mortiferum, calamitosum, damnosum: vt Exitialis euentus. Liu. 7. bel. Pun. Cic. 7. Verr. Exitiales exitus. Plin. lib. 8, Ille contrà venenum spargit prudens, hanc quoque leonis exitialem.

Auram exitiale. Stat. 4. Thebaid.

Donum exitiale. Virgil. 2. Æneidos,
Pars stupet innuptæ donum exitiale Mineruæ. De equo Troiano. Sil. lib. 8.

Malum exitiale. Sil. lib. 8.

Motus exitiales. Lucret. lib. 2,
Nec superare queunt motus vnque exitiales
Perpetuò, neque in æternum sepelire salutem.

Præmia exitialia. Stat. 2. Achilleidos,
-petit exitialia iudex Præmia.

Scelus exitiale. Virgil. 6 Æneidos,
Sed me fata mea, & scelus exitiale Lacænæ
His mersêre malis.

Exitiabilis, & hoc exitiabile, pen. corr. {[illegible]} Idem quod exitiale. Liu. 7. bel. Pun. Exitialis prodigiorum euentus sensit. Ouid. lib. 6. Metam. Exitiabile ferrum. Plaut. Epid. 12,
-exitiabilem ego illi faciam vt hunc sciat diem. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195, Exitiabile bellum.

Caput exitiabile serpentis. Ouid. 8 Metam.

Clades exitiabilis, pro Internecina. Sueton. in Augusto, cap. 13.

Euentus quàm fuerit exitiabilis, vix verbis exprimi potest. Paterculus libro 2.

Homines exitiabiles morte mulctauit. Patercul. lib. 2.

Leges perniciosas & exitiabiles tulit. Patercul. lib. 2.

Monstrum exitiabile dictu. Stat. 1. Thebaid.

Numen exitiabile. Sil. lib. 15,
-iacet exitiabile nomen
Ausonij columen regni.

Telum exitiabile. Ouid 6. Metam.

Exitiosus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Idem. Cic. in Catil. Exitiosa coniuratio. Et ad Attic. lib. 8. 16, Exitiosum bellum.

Prodigium exitiosum. Cic. de Arusp. resp.

Fore exitiosum aliquid. Cic. Torquato, lib. 6. 1, Sed quod & fieri posse, & exitiosum fore, si euenisset, videbam, id ne accideret, timebam.

Exequor, penult. corr. exequeris, exequutus sum {[illegible]} exequi, Perficere, absoluere. Plaut. Trucul. 10,
-nullam rem oportet aggredi dolosè, nisi
Astutè accuratéque exequare. Terent. And. 1. 5,
-sed nunc quid priorum exequar?

Exequi certum est vt. Plaut. Mostel. 9.
Odiosa hæc exequi certum est vt abeam
Potius hinc ad forum, quàm nunc domi cubem.

Diuinè aliquid exequi. Quint. lib. 1. cap. 6, Qua Tullius in Oratore diuinè, vt omnia, exequitur.

Verbosius exequi. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Hoc tamen vnum exequere mihi. Virgil. 4. Æneid.

¶ Actionem exequi. Vlpianus in l. finali. D. de priuatis delictis, Siquis actionem, quæ ex maleficio oritur, velit exequi.

Exequi ærumnam, Ærumnam pati vel defungi. Plaut. Capt. 5,
Dî immortales id voluerunt, vos hanc ærumnam exequi
Decet id pro animo æquo.

Æternitatem exequi. Cic. de Vniuers. Non igitur dubium quin æternitatem maluerit exequi: quandoquidem neque mundo quicquam pulchrius, neque eius ædificatore præstantius.

Aspectum alicuius. Plaut. Epid. 12,
Quam matrem meam? P. quæ exanimata exequitur aspectum tuum. Id est, consectos in te habet oculos, quasi dicat, te oculis sequitur.

Beneficium exequi. Senecæ de Benef. lib. 2. cap. 25.

Consilium. Terent. Phorm. 2. 4,
-frater est expectandus mihi: is
Quod mihi dederit de hac re consilium, id exequar.

Crimina exequi. Callistratus in l. dati fratres. D. de accusationibus, Diui fratres rescripserunt, nō debere cogi hæredes accusatorum exequi crimina.

Decreta. Liu. 5. bel. Maced. Prætorem decreta eorum cum fide & cura executurum.

Exequi delicta, pro Punire. Sueton. in Iulio, cap. 67, Delicta neque obseruabat, omnia neque pro modo exequebatur.

Exequi delicta, pro crimen persequi & deferre, l. 1. & 2. cum pluribus aliis. D. de accusat.

Dicta alicuius. Liu. 4. ab Vrbe.

Egestatem, Id est pati. Plaut. Trinum. 10,
-tamen melius te
Sororis causa egestatem exequi, atque eum agrum me habere
Quàm te tuæ qui toleres mœnia.

Fatum alicuius. Cic ad Attic. lib. 9. 184, Miseros nos cur nō omnes fatum illius vnà exequuti sumus? Id est, non sumus vnà in eodem periculo, & sequuti sumus eum in periculis.

Fugam, Fugere. Cic 2. Philip. Omnes Consulares, qui per valetudinem exequi fugam illam cladémque potuissent.

Funus. Gell. lib. 10. cap. 15.

Imperium celer exequitur. Sil. lib. 10.

Imperium heri, Facere quod herus imperat. Liu. 5. bel. Pun. Plaut. Menæch. 21. Terent. Heaut. 4. 1,
-nam iam primùm, si meum
Imperium exequi voluisses, interemptam oportuit.

Incœpta. Liu. 10. bel. Pun.

Exequi iniurias, pro Vlcisci. Plin. Iunior, lib. 3. epist. 4, Veniebat in mentem priores nostros esse singulorum hospitum iniurias accusationibus satis executos.

Itiner, pro iter, antiquè. Id est conficere. Plaut. Merc. 22,
-quin tu ego itiner meum exequi me sines?

Ius suum. Cæsar 1. bel. Gall. Quum ciuitas ob eam rem incitata armis, ius suum exequi conaretur.

Iussa. Liu. 1. ab Vrbe. Vergil. 4. Æneid.

Laudes brassicæ longum est exequi, Id est Persequi & enumerare. Plin. lib. 20. cap. 9.

Mandata, vel rem mandatam. Plaut. Bacchid. 8,
-ille amico & beneuolēti suo sodali sedulò rem mādatum exequitur. Cic 9. Philip.

Ministeria. Liu. 9. bel Pun.

Modum fictionis nullæ ex parte exequi posse. Cic. 5. Verr.

Mortem, Mori. Plaut. Pseud. 15,
-negotium est.
Nam necesse est hodie Sycioni me esse, aut cras mortem exequi:
Ita herus meus est imperiosus.

Mortem alterius exequi, pro Vlcisci, vel iudicio persequi. Pompon. in l. 1. D. de accusat. & Papin. in l. 2. cod. tit. Vlpian. in l. 4. eod. tit.

Munus suum, Id est officium. Cic. 3. Tuscul.

Exequi & tueri munus officij. Cicero de Senect. Senectutis autem nullus certus est terminus, rectéque in ea viuitur, quoad munus officij exequi & tueri possis.

Negotium. Cic. 1. Offic.

Numerum. Liu. 3. ab Vrbe, Interfecta inde quatuor millia, & exequendo subtiliter numerum, CC. ait & XXX.

Officia & studia. Cic. ad Attic. lib. 3. 55.

Officia & munera. Cic. de Senect. Itaque exequi omnia regis officia & munera, &c. De Masinissa.

Patronum, Id est precibus solicitare, vt adsit, & adiuuet. Plautus Rudent. 7.

Perficere iter exequar. Plaut. Merc. 22,
Optimè aduenis puere cape chlamydem, atque hic sine ilico
Vt si hæc non sint vera, incœptum hoc iter perficere exequar.

Pergam exequi. Plaut. Amphit. 8.

Præcepta alicuius exequi. Virgil. 6 Æneidos,
-properè exequitur præcepta Sibyllæ.

Probrum. Plaut. Trucul. 9,
Luctu esusa auara probrum suum executa, alienos dolores
Mihi probrum supposui.

Procurationem exequi. Vlp. in l. quæ omnia. §. sed etsi D. de Procuratoribus, Nisi fortè purgare magis conuitium, quàm procurationem exequi maluerit.

Sermonem, Loqui. Plaut. Trinum. 6,
-per pietatem nolo ego cum improbis te viris
Gnate mi, neque in via, neque in foro vllum sermonem exequi.

Exequi viam sceleratæ consilij. Liu. 8. bel. Pun. Viam consilij scelerati, sed non ad vltimum dementis exequi volo.

Vota exequi. Vergil. 5 Æneidos,
Annua vota tamen, solennésque ordine pompas Exequerer.

¶ Exequi, pro Funerare: vnde Exequiarum nomen, quod inde natum est, quòd multi cadauer eius qui efferebatur, sequebantur. Cic. 1. Tuscul. At qui labores morte finisset graues, cū omnes amicos laude & lætitia exequi. Annotauit Turnebus.

¶ Exequi, pro Exponere, vel narrando persequi. Liu. lib. 5, Exequebatur deinde, quæ solennis deriuatio esset.

Verbis aliquid exequi. Cic. Mario, lib. 11. 27, Nam præter hæc quæ eum memoraui, quæ testata sunt, & illustria: habeo multo occultiora, quæ vix verbis exequi possum.

¶ Exequi, Passiuè. Vlpian. in l. quum quædam. D. de iurisdict. omn. iud. Quærebatur an prioris iudicis sententia exequi possit.

Exequens, pen. corr. {[illegible]} Nomen ex participio. Gellius lib. 10. cap. 12, Philosophus memoriarum veterum exequentissimus.

Exequutus, pen. corr. {[illegible]} Participium. Catul. de Berecynthia & Aty, Sectam meam executæ duce me.

Exequutio, Verbale {[illegible]} Plin. lib 35. cap. 8, Neque enim instituti operis est talis exequutio. Tacit. lib. 3, Exequutionem eius negotij lubens suscepit.

Exequutio obligationis, Id est actio quæ ex ea consequitur, & exactio. Paul. l. 66. D. de verb. oblig. Si minor viginti annis à debitore stipuletur seruum manumissurum, non est exequutio stipulationis

danda. Idem eod. titul. In exequutione obligationis sciendum est, quatuor causas esse.

Exequutor, pen. prod. Verbale {[illegible]} vt Exequutor inimicitiarum, pro Vindice. Sueton. in Vespas. cap. 14.

¶ Exequutores, Apparitores, qui Magistratus imperio reos in ius vocant: inde dicti, quòd eius sententiam in bonis pignoribúsque capiendis exequerentur. Vide VIATORES. Vtitur Martianus imperator, l. cum clericis. C. de episc. & cleric.

Exequiæ, exequiarum, tantùm pluraliter {[illegible]} Funebre officiū, quod scilicet in funere alicuius exequimur: ab eo dictæ quod homines pompam funebrem sequuntur. Terent. Phorm. 5. 9,
Exequias Chremeti, quibus est commodum ire, iam tempus est.
Cic. 2. de Legib. Sepulturæ & iustis exequiarum caruerunt.

Exequiæ, pro ordine ducentium pompam funebrem. Tacit. libro 20, Silens agmen, & velut longæ exequiæ.

Præclari funeris exequiæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.

Mites exequiæ. Stat. 3. Sylu. 3,
Mitibus exequiis ades, & lugentis Hetrusci
Cerne pios fletus, laudatáque lumina terge.

Mœstæ exequiæ. Tibul. lib. 2. eleg. 4,
Seu veniet tibi mors, nec erit qui lugeat vllus,
Nec qui det mœstas munus in exequias.

Tristes exequiæ. Stat. Thebaid. 8,
Ceu flammas, ac dona rogo, tristésque rependant Exequias.

¶ Carere exequiis. Ouid. ad Liuiam,
Exequiis caruit Liuia penè suis.

Exequias celebrare. Liu. 2. ab Vrbe.

Cohonestare exequias. Cic. pro Quinctio, Si funus id habendum sit, quò non amici conueniunt ad exequias cohonestandas, sed bonorum emptores, vt carnifices, ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas.

Comitari exequias, Vide Comitor, in COMES.

Dignas funere magni Exequias fortuna dedit. Lucan. lib. 3.

Exequias ducere. Plin. lib. 8. cap. 42. Plin. Iunior. lib. 3. cap. 16, Ita duas exequias.

Ferre exequias. Ouid. 2. Amor. eleg. 6,
Psittacus Eois ales mihi missus ab Indis
Occidit: exequias ferte frequenter aues.

Largiri exequias. Stat. 12. Thebaidos,
Et nunc heu quæ digna tibi solennia, quásve
Largiar exequias?

Prosequi exequias funeris. Cic. pro Cluentio. Postremò etiam fortassis mater exequias illius funeris prosecuta est.

Reddere exequias alicui. Ouid. ad Liuiam.

Exequiis ritè solutis. Virgil. 7. Æneid.

Spoliare aliquem exequiis. Cic. pro Milone, Tu spoliatum imaginibus, exequiis, pompa, laudatione, infelicissimis lignis semiustulatum nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.

Exequialis, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Ouid. 14. Metam.
Carmina iam moriens canit exequialia cygnus.

Iusta exequialia. Stat. 12. Thebaid.

Exequiare {[illegible]} pro exequias facere, Obsoletum. Varro Bimargo, Ipsum propter vita liberti semiatrati exequiantur. Nonius.

Exerceo, exerces, exercui, exercitum, pen. corr. {[illegible]} exercère, Ab ex & arceo compositum, quasi extra arcere, premere, fatigare. Terent. Adelph. 4. 2. Isto, ego te exercebo hodie, vt dignus es, silicernium. Cicero ad Cassium, lib. 12. epist. 4, Nunc me reliquiæ vestræ exercent, & quidem præter cæteros me.

¶ Exercere aliquid, pro Facere. Virgil. 1. Georgicorum,
Quippe etiam festis quædam exercere diebus,
Fas, & iura sinunt. Variis nominibus iungitur. vt

Abactus hospitum, Vide ABIGO.

Acies pueriles exercere, Id est bella puerilia. Iuuenal. satyr. 15,
Ludere se credunt ipsi tamen, & pueriles
Exercere acies, quòd nulla cadauera calcent.

Exercere ætatem, Viuere. Plaut. Milit. 19,
Hanccine me ætatem exercere mei amoris gratia?

Aliquem in aliquo studio. Cic. de Claris Orat. Me adolescentem nactus octo annis minorem, quàm erat ipse, multos annos in studio eiusdem laudis exercuit.

Amorem aliquorum exercere. Catul. epig. 66,
Æmulus iste tuus, qui vestrum exercet amorem.

Amores exercere cū aliquam. Catul. ad Malium, epig. 69,
Isque domum nobis, isque dedit dominam,
Ad quam communes exerceremus amores.

Animos exercere in armis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

Fluuius aquas exercet. Ouid. 8 Metam.

Arcum. Claud. Paneg. 8.

Arma. Claud. in Præfatione Paneg. 3. Liuius, Nam Serdos, Corsósque & Histros lacessisse magis, quàm exercuisse Romana arma.

Arma iuuentus exercet. Virgil. 4. Æneid.

Artem. Horat. 1. epist. 14,
Quam scit vterque libens censebo exerceat artem.

Bacchanal. Plaut. Amphit. 14.

Agni balatum exercent. Virgil. 9. Æneid.

Brachia. Ouid. 2. Metam.

Campos. Colere. Plin. epist. 20. Virgil. 1. Georgicorum,
Exercétque frequens tellurem, atque imperat aruis. Id est colit.

Cantus exercere. Virgil. 1. Georgicorum,
-de culmine summo
Nequicquam seros exercet noctua cantus.

Choreas. Claud. de laudibus Serenæ, 5. 2.

Diana choros exercet per iuga Cynthi. Virgil. 1. Æneid.

Vomere exercere colles. Virgil. 7. Æneid.

Commercium alicuius rei. Plin. lib. 12. cap. 14, Minæi primi commercium thuris fecere, maximéque exercent.

Crudelitatem insatiabilem exercere non solùm in viuo, sed etiam in mortuo. Cic. 11. Philipp.

Pingue culum exercere. Virgil. 10. Æneidos,
-vbi pinguia culta Exercéntque viri.

Curas. Sil. lib. 11.

Diam. Virgil. 10. Æneid. Id est per diem exerceri. Seruius.

Discipulos. Sueton. de Claris Rhethor.

Discordias cum hostibus. Sallustius, Iurgia, discordias, simultates cum hostibus exercebant.

Ferro exercere dolorem. Ouid. 12. Metam.

Equos. Virgil. 7. Æneidos,
-ardentes haud secius æquore campi
Exercebat equos, currúque in bella ruebat.

Exceptionem exercere. Vlpian. in l. si fideiussor conuentus. §. j. D. mandat.

Equos exercere campis. Claud. de bello Getico.

Genas. Stat. 5. Sylu. 5,
-iam iámque natantes
Exercere genas, dulcésque accersere somnos.

Guttur inane cibis exercet. Ouid. 8. Metam.

Humum in messem. Virgil. 1. Georgicorum,
At si triticeam in messem, robustáque farra
Exercebis humum, solísque instabis aristis, &c.

Dura imperia. Virgil. 2. Georg.

Ingenium exercere. Author ad Heren. lib. 3.

Inimicitias. Liu. 8. bel. Maced. Itaque collega meus vel in alia causa inimicitias exerceat.

Inimicitias nimium familiariter exercere. Cic. 1. Verr.

Iracundiam in superatos. Cic. Bruto, 2.

Rostrísque & aduncis vnguibus iras exercent. Ouid. 13. Metam.

Iras plus quàm ciuiliter exercet. Ouid. 12. Metam.

Iudicium. Cic. 3. Verr. Atque etiam iudicium in Prætura publicum exercuit.

Ius ciuile exercere. Cic. 1. de Legib.

Iustitiam. Plin. epist. 10.

Iuuentam. Catul. in Epithalamio.

Linguas turpes lusibus exercent. Ouid. 6. Metam.

Malitiam præmiis. Sallust. de Repub. ordinanda, Malitia præmiis exercetur: vbi eam dempseris, nemo omnium gratuitò malus est.

Manus in sua dona. Propert. lib. 3. eleg. 3,
Exercent teneras in sua dona manus.

Medicinam. Plin. lib. 22. cap. 25. Cic. pro Cluentio.

Membra exercent in palæstria graminea. Virgil. 6. Æneid.

Munera militiæ togatæ. Ouid. ad Pisonem.

Memoriam. Cic. de Senect. At memoria minuitur, credo, nisi exerceas eam, aut etiam si sis natura tardior.

Nauem, cauponam, stabulum. Vlpian. in l. 1. & vlt. D. naut. caup. stabul. vt recept. restit.

Nomen patris, Facere officium patris. Plin. in Paneg.

Odium in aliquem. Ouid. 9. Metam. Idem lib. 5.

Pretiosa odia. Ouid. epist. 7.

Stirpem aliquorum & genus omne futurum exercere odiis. Virg. 4. Æneid.

Opes. Liu. 9. ab Vrbe, Tum in minimè pertinaci genere pugnæ sic fortuna exercuit opes, vt insignes vtrinque clades, & clara ipsorum ducum ederet funera.

Palæstras. Virgil. 3. Æneid.

Pacem. Virgil. 4. Æneidos,
Quin potius pacem æternam, pactósque hymenæos
Exercemus?

Pœnas malorum. Virgil. 6. Æneidos,
Hâc iter Elysium nobis, at læua malorum
Exercet pœnas, & ad impia tartara mittit.

Populationem, Populari. Liu. 1. bel. Maced. Quum priorem populationem sepulchra circa vrbem diruendis exercuisset.

Principem exercere, Hoc est præstare se principem & exhibere. Sueton. in Tiberio, cap. 33. Vide PRÆSTO, præstas.

Exercet pugnos in aliquem. Plaut. Amphit. 4.

Quæstionem. Cic. 2. de Finib. Qui quum Prætor quæstionem inter sicarios exercuisset, &c.

Quæstionem in aliquem. Liu. 9. ab Vrbe, In me primum & hunc M. Fullium quæstiones exerceatis.

Quæstionem de aliquo. Sueton. de Cæsare.

Regnum. Plin. lib. 10. cap. 21. Regnum in quacunque sunt domo, exercent. De gallis gallinaceis.

Scelus, libidinem, & auaritiam in socios. Liu. 9. bel. Pun.

Simultates cum aliquo: Hoc est, Inimicitiarum & simultatū signa præbere. Cic. pro Flacco, An simultates nescio quas cum libertis vestris Flaccus exercuit?

Solum sub presso vomere. Virgil. 2. Georg.

Spicula. Ouid. 13. Metamorphoseos,
Debita Troianis exercet spicula fatis.

Studia Dianæ exercere. Ouid. epist. 4.

Stylum, apud Plinium lib. 27.

Sumptum suum. Terent. Heaut. 1. 1,
-corrasi omnia,
Ancillas, seruos, nisi eos qui opere rustico
Faciundo, facilè sumptum exerceant suum,
Omnes produxi ac vendidi. Alij legunt exercirent per tertiam vocalem, hoc est, suo labore sarcirent quicquid sumptus iis alendis faceret dominus. Vulgò dicunt, *Qui gaignent bien leurs despens*. Exercirent, inquit Festus libro 5, sarcirent. Est itaque Exercio compositum ex præpositione Ex, & verbo Sarcio. Verùm prior lectio haud est improbanda, quum etiam D. Ambrosius, Terentium imitatus, Exercere sumptum lib. 2. Offic. vsurpet.

Tauros.

Tauros. Virg. 1. Georgicorum,
Exercete viri tauros, serite hordea campis. Id est ad aratra tauros iungite. Seruius.
Aranea telas exercet. Ouid. 6. Metam.
Tellurem. Virg. 1. Georg.
Vectigalia atque exigere. Cic. pro Lege Manil. Quo tandem animo esse existimatis, aut eos qui vectigalia vobis pensitant, aut eos qui exercent atque exigunt?
Velitationem. Plaut. Rud. 13,
Equidem meam velitationem exerceo:
Nam omnia corusca præ tremore fabulor.
Exercere verba, pro Exercere se ad orationem extemporalem. Seneca epist. 40.
Vices. Virg. 9. Æneidos,
-exercétque vices quod cuique tuendum est. Id est exercet vnusquisque vices ad id quod accepit tuendum. Seruius.
Vires suas exercere, linguæ celeritate incitaret, verborum frequentia delectari. Cic. 1. de Orat.
Vires omni cura. Virg. 3 Georg.
Vitam hominum curis. Lucret. lib. 5,
Tunc igitur pelles, nunc aurum & purpura curis
Exercent, hominum vitam, bellóque fatigant.
Vadas exercet Auster. Horat. 4. Carm. oda 14.
Vocem. Plaut. Pœn. 2,
Exerce vocem quam per viuis & colis:
Nam osi clamabis, statim te obrepet fames.
¶ Cura alicuius rei nos exercet. Virg. 2. Georgicorum,
-inculisque exercet cura salicti. Id est cura nos etiam sponte nascentium rerum fatigat.
In omni genere belli Pompeium fortuna Reipublicæ exercuit. Cic. pro Lege Manilia.
In casibus variis nos fortuna exercet. Cic. 5. Tuscul.
Strenua nos exercet inertia. Horat. 1. epist. 11.
Iræ alicuius dicuntur quempiam exercere. Virg. 4. Georgicorum,
Non te nullius exercent numinis iræ
Magna lues commissa tibi.
Labor exercere aliquos dicitur. Virg. 1. Æneidos,
Qualis apes æstate noua per florea rura
Exercet sub sole labor.
Ad hanc te amentiam natura peperit, voluntas exercuit, fortuna seruauit. Cic. 1. in Catilin.
¶ De aliqua re exerceri. Cic. Attico, lib. 13. a80, Te de prædiis autem exerceri molestè fero.
Pœnis exerceri, Pœnas pati. Virg. 6. Æneid.
¶ Discere & exerceri. Cic. Attico, lib. 6. 12, Cicerones pueri amant inter se, discunt, exercentur.
Apud magistros pueri exercentur. Cic. 1. de Orat.
Ad morem alterius aliquos exercere. Cic. in Orat. In hac Aristoteles adolescentes, non ad philosophorum morem tenuiter disserendi, sed ad copiam rhetorum in vtranque partem, vt ornatius & vberius dici possit, exercuit.
Ad pugnam exerceri. Quintil. lib. 5. cap. 12, Quia declamationes, quibus ad pugnam forensem velut præpilatis exerceri solebamus, olim iam ab illa vera imagine orandi recesserunt.
In aliqua re exerceri. Ouid. 13. Metam.
Studiosissimè in dialectica exerceri. Cic. de Claris Orat.
In venando exerceri ad similitudinem bellicæ disciplinæ. Cic. 2. de Nat. deor.
Agris exerceri. Virg. 4. Georg.
Armis exerceri. Cic. 6. Verr.
Pueri & primæuo flore iuuentus Exercentur equis. Virg. 7. Æn.
¶ Exercere se & studere. Cic. in Orat. Aut in hoc solo se exercuit, aut huic generi studet vni.
Acerrimè quotidianis commentationibus sese exercere. Cicero de Claris Orat.
Arte se exercere. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Cogitare aliqua, & ad ea se exercere. Cic. Lentulo, lib. 1. e. 7, Hæc cogites, ad hæc te exerceas.
Exercere se ad cursuram. Plaut. Mostel. 12.
Ad versus alicuius se exercere. Cic. 1. de Orat.
Vehementissimè se in aliqua re exercere. Cic. 1. de Orat.
Exercere naturam suam in optimis rebus. Cic. in Somnio Scip. Nam hæc est natura propria animi atque vis: quæ si est vna, ex omnibus quæ sese mouent, neque nata est certè, & æterna est, Hanc tu exerce in optimis rebus.
Exercet se in agris. Terent. Heaut. 1. 2,
Agrum hunc mercatus sum. hic me exerceo.
In consultationibus se exercere, & in vtranque partem disserere. Cic. Attico, lib. 9. 172.
In curriculo se exercentes athletæ. Cic. de Senect.
Graui iudicio multáque arte se in vetustissimo genere dicendi exercere. Cic. Bruto, 15.
Maius se in laboribus exercere. Cic. pro Archia, Quid quòd in hoc tam exiguo vitæ curriculo & tam breui, tantis nos in laboribus exerceamus?
Exercere, cum datiuo. Cic. 2. Tuscul. Ioaé Olympium, cum ipsum cui se exercebit, implorabit, ferre non posse clamabit.
Exercere figlinas, arenarias, & argentifodinas, l. 15. §. Inde quæsitum. D. de vsufr.
Exercere litē, Id est persequi. l. 32. §. item si qui Romæ. D. de arbit. Inde fideiussor de exercenda lite, l. 1. C. ad Turpil.
Exercere pecunias, in l. 35. in fine. D. de hæred. instit. Et Exercere fœnus, l. 49. D. de administ. tutor.
Exercens, Participium (γυμνάζων.) Cic. 2. de Orat. M. Lepidus quum, exercitiis campo exercentibus, in herba ipse recubuisset, Vellem hoc esset, inquit, laborare.

Otia molli cura exercens. Silius lib. 15.
Telum exercens. Lucret. lib. 2,
Sæuiat exercens telum, &c.
Exercendus, Participium (γυμναστέος.) vt,
Æquabilitas iuris exercenda. Cic. 1. Offic.
Arcenda ætas adolescentum à libidinibus, exercendáque in labore patientiáque & animi & corporis. Cic. 1. Offic.
Exercitus, penult. corr. Participium (γυμνασθείς) Fatigatus & exercitatus. Cicero pro Plancio. Plautus Mercat. 5. Plinius epist. 99, Vnquámne vidisti quenquam tam laboriosum, tam exercitum, quàm Varenam meum?
Solicitus & exercitus homo. Cic. pro Milone, Quid enim nobis duobus Iudices laboriosius, quid magis solicitum, magis exercitum dici aut fingi potest, qui spe amplissimorū præmiorum ad Rempub. adducti, metu crudelissimorum cruciatuum carere non possumus?
Exercitus in re militari, longo bellorum vsu. Cic. pro Fonteio, Postremò ipse, cum in omnibus vitæ partibus honestus atque integer, tum in re militari cum summi cōsilij & maximi animi, tum verò vsu quoque bellorum gerendorum, in primis eorum hominum qui nunc sunt, exercitus.
Exercitus in mundo rustico. Plaut. Merc. 3. Gell. lib. 19. cap. 13, Homo sanè perquàm in nostēdis veteribus scriptis exercitus. Sic apud Plin. Iun. lib. 2. epist 9, Exercitus in agendis causis.
Curis exercitum esse. Ouid. 15. Metam.
Difficilius crebris exercitos esse aliquos. Lucret. lib. 2.
Fatis exercitus. Virg. 5. Æneidos,
-nate Iliacis exercite fatis.
Furtis exercita. Claud. de bel. Get.
Exercitus multa lectione. Gellius, Aderat fortè ibi amicus noster, homo lectione multa exercitus, cui pleraque omnia veterarum literarum quæsita, meditata, vigilatáque erant.
¶ Exercita ærumnosa. Plaut. Epid. 11,
Simul ærumnam multiplex exercitam
Habet paupertas.
Motu exercita animalia. Lucret. lib. 4.
Assiduo varióque exercita motu corpora. Lucret. lib. 2.
Flumina cursu exercita. Virg. 3. Georg.
Vario ludo fatorum gens exercita. Stat. 3. Thebaidos,
Sæpe quidem infelix, varióque exercita ludo
Fatorum gens nostra ruit.
Manus innumeris castris exercita. Stat. 1. Sylu. 4.
Manus exercita furtis. Claud. 1. in Eutrop.
Exilio, rebúsque exercita egenis Membra. Stat. 11. Theb.
Probitas exercita rebus aduersis. Ouid. 5. Trist. eleg. 6.
Vellus Veneris sudorem exercita potat. Lucret. lib. 4.
Exercitor, penult. corr. exercitoris (γυμναστής, γυμναστικός) Verbale, Qui docet & exercet alterum in re aliqua. Plaut. Trinum. 145
-hic quisquis est, Curculio est
Exercitor, is hunc hominem cursuram docet.
¶ Exercitorem eum dicimus (inquit Vlpianus in l. 1. §. Exercitorem. D. de Exercitoria actione) ad quem obuentiones & reditus omnes perueniunt, siue is dominus nauis sit, siue à domino nauem per auersionem conduxit, vel ad tempus, vel in perpetuum.
Exercitorius, Adiectiuum (γυμναστικός.) Aphricanus in l. finali. D. de exercitoria actione, Lucius Titius Stichum magistrum naui præposuerat, pecuniam mutuatus, cauit se in refectionem nauis eam accepisse. Quæsitum est, an non aliter Lucius Titius exercitoria teneretur. Sub. actione. sic toto illo titulo.
Exercitium, exercitij (ἄσκησις) vt apud Gellium lib. 19. cap. 4, Exercitium dicendi. Salust. in primo oratione De Repub. ordinanda, non procul à fine, Porrò ij quibus bis die ventrē onerare, nullam noctem sine scorto quiescere mos est, vbi animum quem dominari decebat, seruitio oppressere, nequaquam eo postea habili atque claudo pro exercitio vti volunt.
Exercitio, exercitionis, Verbale (ἄσκησις.) Vlpian. in l. Si tamen. D. de Exercitoria actione, Si tamen plures per se nauem exerceant, pro portionibus exercitionis conueniuntur.
Exercitio iudicij. Papinianus l. 1. D. De offic. eius cui mandat. est iurisdic. Videntur errare magistratus, qui quum publici iudicij habeant exercitionem, lege vel Senatusconsulto delatam, iurisdictionem suam mandant.
Exercitionem exerciti dicebant antiqui exercitationem exercitati. Item exercitiorem, exercitissimum, sicut ab exercitato, exercitatiorem, exercitatissimum. Festus.
Exercitus, huius exercitus, penult. corr. (στρατιά, στράτευμα, στρατόπεδον.) Vegetius lib. 2, Numerus militum exercitus, vnde & ex ipsa ab opere exercitii nomen accepit, ut ei nunquam liceret obliuisci quod vocabatur. Vlpianus, Exercitum dicimus non vnam cohortem, neque vnam alam, sed numeros multos militum.
Exercitus, & militū copia dicitur: & homo multis negotiis exercitus, sed superius quarti ordinis, hoc secundi est. Author Festus.
Omnis equitum exercitus. Virg. 11. Æneid. Idem 9. Æneidos,
Ianque omnis campis exercitus ibat apertis
Diues equûm, diues pictai vestis & auri.
Fortissimorum militum exercitus. Cic. 4. Philipp.
Aduena exercitus. Virg. 7. Æneid.
Amplissimos exercitus. Plin. Iun. lib. 2. epist. 13. ad Priscum.
Collectitius exercitus, Vide COLLIGO.
Insolens exercitus. Horat. 1. Carm. ode 16.
Insolitus ad laborem exercitus, Vide INSOLITUS.
Integer exercitus, Vide CATHOLA.
Iustus exercitus, Vide IUSTUS.
Maximus & fortissimus exercitus. Cic. pro Murena.
Pedestris exercitus, Vide PEDESTRIS.
Tumultuarius exercitus, Vide Tumultuarius, in TUMULTUS.
Abducere exercitum. Cic. Fam. 2.

Accipere exercitum, Vide ACCIPIO.
Adducere exercitum. Cic. Fam. 8.
Amittere exercitum. Cic. in Pisonem.
Augere exercitum. Sallust. in Iugurth.
Carpere exercitum. Vide CARPO.
Circumfluens exercitus, Vide CIRCVMFLVO.
Cogere exercitum. Sallust. in Iugurth.
Colligere exercitum. Cicero de Prouinc. Consul. Iam verò exercitus noster ille superbissimo delectu & durissima conquisitione collectus, omnis interiit.
Collocare exercitum. Cic. Fam. 15.
Concidere exercitum, Vide CONCIDO.
Inuictum exercitum conducere. Cic. 4. Philipp.
Conficere exercitum, Vide CONFICIO.
Conficere exercitum, & ei praeesse. Cic. pro Lege Manil. Quid tam nouum, quàm adolescentulum priuatum, exercitum difficili Reip. tempore conficere? confecit. huic praeesse? praefuit.
Confirmare exercitum. Sallust. in Iugurth. & Cic. Famil. 10.
Conflare exercitum, Vide CONFLO.
Conscribere & comparare exercitum. Cic. 5. Philipp.
Continere exercitum castris, Vide CONTINEO.
Contractus exercitus, Vide CONTRAHO.
Deducere exercitum. Liuius de bel. Pun.
Deponere exercitum. Cic. in Pisonem.
Largiendo corrumpere exercitum. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Cum exercitu vrbes depopulare, agros vastare, domos exhaurire. Cic. in Pisonem.
Dissipare exercitum. Cic. Fam. 15.
Distribuere exercitum. Caesar 1. de bel. Gall.
Dimittere exercitum. Cic. in Pisonem.
Ducere exercitum. Cic. pro Murena. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Educere exercitum ex aliqua prouincia. Cic. in Pisonem.
Exponere exercitum. Caesar 5. bel. Ciuil.
Facere exercitum. Cic. 5. Philipp.
Habere exercitum. Cic. Fam. 6.
Imposuit exercitum Brundisij, Vide IMPONO.
Incidens portis exercitus, Vide INCIDO.
Increpare exercitum, Vide INCREPO.
Instructus exercitus. Cic. de Prouinc. Consul. Vide INSTRVO.
Intentus atque infestos exercitus, Vide INTENDO.
Lustrare exercitum, Vide LVSTRVM.
Multiplicare exercitum. Liuius de bel. Pun.
Mutilatus exercitus, Vide MVTILVS.
Pacare exercitum. Sallust. in Iugurth.
Permutare exercitum. Liuius de bel. Pun.
Recensere exercitum. Liu. lib. 1.
Reficere exercitum. Liuius lib. 3.
Regere amplissimum exercitum. Plinius Iunior lib. 2. epist. 13. ad Priscum.
Scribere exercitum. Liuius lib. 3.
Scribere supplementum exercitui. Sallust. in Iugurth.
Supplere exercitum. Liu. lib. 2.
Transferre exercitum in aliquem locum. Quintilianus libro 3. capite 8.
Transportare exercitum in aliquam prouinciam. Cic. in Pison.
Turbati exercitus. Quintil. lib. 7. cap. 2.
¶ Coruorum increpuit densis exercitus alis. Virg. 1. Georg.
Phorci exercitus omnis. Virg. 5. Æneid. Id est dij marini.
Exercito, exercitas, penult. corr. { [illegible] } exercitare.
Exercitatus, penult. prod. Participium, siue Nomen ex participio { [illegible] } Qui longa exercitatione doctus, & melior ac validior est. Plin. epist. 53. Solet dicere Claudius Restitutus, qui mihi respondit, vir exercitatus & vigilans, & quamlibet subitis paratus. Caesar 2. bel. Gall. Superioribus praeliis exercitati.
Exercitatus ad rem aliquam. Terent. Hecyra, 3. 3.
O fortuna, vt nunquam perpetuò es bona,
Sed iam prior amor me ad hanc rem exercitatum reddidit.
Exercitatus & versatus in causis homo. Cicero pro Quinctio, M. Iunius qui in hanc causam Aquili, aliquoties ante egit, homo & in aliis causis exercitatus & in hac multum & saepe versatus, hoc tempore abest, &c.
Exercitatus in dicendo. Cicero pro Cluentio, Homo in primis ingeniosus, & in dicendo exercitatus. Sic ad Atticum, lib. 14. Exercitatus in Arithmeticis. Et 4. Academ. Item Caesar 3. bel. Ciuil. Exercitatis in armis.
Exercitatus & agitatus curis. Cic. in Somn. Scip. Sunt autem optimae curae de salute patriae, quibus agitatus & exercitatus animus, velocius in hanc sedem & domum suam peruolauit.
Bona disciplina exercitati. Cic. in Orat.
Exercitati subigendis glebis. Cic. pro Lege agrar. contra Rullum, Totus enim ager Campanus & possidetur & colitur à plebe optima & modestissima. at illi miseri, nati in illis agris & educati, glebis subigendis exercitati, quò se subitò conferant, non habebunt.
Exercitatus vsu. Liuius 5. ab Vrbe, Is tum iam non promptus ingenio tantum, sed vsu etiam exercitatus talem orationem habuit.
In maximis rebus & gerendis & sustinendis exercitatus animus. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.
Syrtes exercitatae vento. Horat. Epod. 9.
Exercitatas aut petit Syrtes Noto,
Aut fertur incerto mari.
Exercitatior, & exercitatissimus { [illegible] } Cic. 2. Officior. Deinde consuetudine beneficentiae paratiores erant, & tanquam exercitatiores ad bene de multis promerendum.
Exercitatissimus & paratissimus in re aliqua. Cic. pro Lege Manil. Omnibus naualibus pugnis Carthaginienses homines in maritimis rebus exercitatissimos paratissimósque vicerunt.

Interpres exercitatissimus. Cic. 1. de Diuinat.
Valentissimus & ad verberandos homines exercitatissimus lictor. Cic. 7. Verr.
Exercitatio, Verbale f. gen. { [illegible] } vt Exercitatio corporis. Cic. 1. de Fin. Idem lib. 1. Offic. Neque id in philosophia solùm, sed etiam in dicendi exercitatione feci.
Exercitatione ludóque campestri vti. Cic. pro Caelio.
Studia & exercitationes. Cic. Leg. lib. 1. 9.
Vsu forensi & exercitatione tyro, non aetate. Cic. 1. Verr.
Labores corporis minuendi senibus, & exercitationes animi augendi. Cic. 1. Offic.
Exercitationes ingenij, & curricula mentis. Cic. de Senect.
Iuris Ciuilis exercitatio. Cic. 1. de Orat.
Malorum exercitatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Scholarum exercitationes. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Artes & exercitationes virtutum. Cic. de Senect. Aptissima omnino sunt, Scipio & Laeli, arma senectutis, artes, exercitationésque virtutum, quae in omni aetate cultae, quum diu multúmque vixeris, mirificos afferunt fructus: non quia nunquam deserunt, &c. Idem pro Milone.
Dicendi exercitatio. Quintil. lib. 11. cap. 12.
Lunares exercitationes, Vide LVNA.
Ludicra exercitatio. Cicero 2. de Natura deorum, At ipsi tamen pueri, etiam quum cessant, exercitatione aliqua ludicra delectantur.
Modicae exercitationes. Vide post MODVS.
Non paruae exercitatio, Vide NON.
Primae exercitationes. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Puerilis exercitatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Quotidiana dicendi exercitatio. Cic. pro Lege Manil.
Sub eae ad propositas causas exercitationes & accuratae & meditatae commentationes. Cic. 1. de Orat.
¶ Accommodata exercitatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Dicendi exercitatione linguam acuere. Cic. de Claris Orat.
Consuetudo & exercitatio & intelligendi prudentiam acuit, & eloquendi celeritatem incitat. Cic. 1. de Orat.
Stuprorum & scelerum exercitatione assuefieri. Cic. 2. in Catil.
Augere exercitationes, Vide AVGEO.
Conficere exercitatione, Vide CONFICIO.
Firmari atque ali memoriam exercitatione. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nam & maximè necessaria est Oratori memoria, & ea praecipue firmatur atque alitur exercitatione.
Exercitatione & stylo ad certam legem formanda oratio. Cicero 3. de Orat.
Conuitij exercitationem cum intolerabili petulantia, tum etiam diuturna impunitate munire. Cic. pro Domo sua.
Motu & exercitatione recalescunt corpora nostra. Cic. 2. de Natura deorum.
Meditatione atque exercitatione multi naturae vitium sustulerunt. Cic. 2. de Diuinat.
Corporis exercitatione tuendus color. Cic. 1. Offic.
Modicis exercitationibus vtendum est, & ratio valetudinis habenda Cic. de Senect.
Exercitator, penult. prod. Verbale { [illegible] } Qui exercet. Plinius libro 23. cap. 7. Pythagoras exercitator, primus ad carnes eos transtulit. De athletis. Idem libro 35. capite 11. Lecythion agilitatis exercitator.
Exercitatrix, penult. prod. exercitatricis { [illegible] } Quintil. lib. 2. cap. 15. Quòd duas partes ciuilitatis corpori assignet, medicinam, & quam interpretantur exercitatricem.
Exercio, exercis, exercire, compositum ex praepositione Ex, & verbo Sarcio. Vide Sumptum suum exercere, in SARCIO.
Exero, exeris, penult. corr. exerui, exertum { [illegible] } exerere, Ab Ex, & sero compositum, Extrahere, quasi dimouere.
Herba exerit cacumen è tepida humo. Ouid. 3. Trist. eleg. 12.
Herbáque quae latuit cerealibus obruta sulcis,
Exerit è tepida molle cacumen humo.
Exerere caput. Columella libro 8 capite 7. Verùm habeat ex vtraque parte foramina: vnum quo caput exeratur, alterum quo cauda & clunes.
Caput exerere ab. Lucan. lib. 5.
Primus ab oceano caput exeris Atlanteo
Core mouens aestus.
Galatea ponto caput exerit. Ouid. 13. Metam.
Neptunus imis exerens vadis caput. Seneca Agamemn. 6.
Phoebus illustre laetis exerit terris caput. Seneca Herc. fur. 8.
Altius vitiis exeruisse caput. Ouid. ad Liu. Id est excelluisse.
Roma caput magnanimis vrbibus altè exerit. Sil. lib. 1.
Exerere se domicilio dicuntur cochleae. Plin. lib. 9. cap. 32.
Exerere ensem. Statius.
-fulgentémque exeris ensem.
Humerum exerere. Ouid. 1. Fastorum.
Exerit haec humerum, vestes trahit illa per herbas. De Nymphis.
Exerere ius in librum alicuius. Plin. epist. 160.
Latentem exerere. Ouid. ad Pisonem.
Tu nunc protende manum, tu Piso latentem
Exere. Prouerbialiter
Exerere linguam. Plin. lib. 10. cap. 23. Liuius 7. ab Vrbe, Linguam etiam ab irrisu exerentem producunt.
Exerere manum. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 30.
Manu subter togam ad mentum exerta Liu. 8. ab Vrbe.
Delphin sydus exerit ora paternis vadis. Ouid. 1. Fast.
Exerere radicem. Colum. lib. 12. cap 56. Prius quàm olusatrum cauliculum agat, radicem eius exeritu mense Ianuario.
Mentis secreta exerere. Hoc est, efferre. Seneca Herc. OEth. 4.
Exerere vincula. Colum. lib. 8. cap. 8. Nam dum vincula exerere conantur, non conquiescunt.

Phoebe

Phœbe vultus exerit. Seneca Hippol. 6.

Exerere aliquem, pro Exhibere aliquem & proferre. Claudian. 4. Panegyr.

¶ Exerere principē, pro Exerere vim principatus, & se principem ostendere. Suetonius in Tiberio, Paulatim principem exeruit. In editis legitur exercuit: verùm non est perinde elegans. Turnebus.

Exertus, Participium, siue Nomen ex participio { [illegible] } Plin. lib. 11. cap. 37, Dentes exerti sunt apro, hippopotamo, elephanto. Statius 9. Thebaid.

Amazoo vnum exerta latus pugnæ. Virg. 11. Æneid.

Humero exertus. Silius lib. 8. Stat. 4. Thebaidos,

Exerti ingentes humeros.

Humeros exertáque brachia velat. Stat. 1. Achil.

Cethegus exertus. Lucan. lib. 2. Ab Horatio cinctutus diceret. Solebat enim Cethegorum familia in publicum & pugnam prodire humero & brachio exerto, id est nudato.

Ensis exertus. Stat. 11. Thebaid. Ouid. 3. Fastorum,

Ensibus exertis bellica læta dea est.

Lacerti exerti. Seneca Herc. OEth. 12. Virg. 1. Æneidos, Exerta mamma. Et lib. 11, Papilla exerta.

Medulla exerta. Horat. in Epod.

Exerto, exertas, exertâre { [illegible] } Virg. 3. Æneidos,

At Scyllam cæcis cohibet spelunca latebris

Ora exertantem, & naues in saxa trahentem.

Humeros exertare, id est nudare. Stat. 1. Thebaid.

Exesus, Vide Exedo.

E X F

Ex-facili { ἐξ ἑτοίμου. } Vide Ex.

Exfilatus, Extra vestimentum filo contextus. Festus.

Exfio, exfis { [illegible] } exfire, Purgare, A quo exfitus, purgatio. Veteres exfit quoque pro purgamento posuere, teste Festo.

Exfodio, exfodis, penult. corr. exfodi, penult. prod. exfossum { [illegible] } exfódere, Quod fossum erat extrahere. Plautus Aulul. 2. 4, Exfodio auri plenam. Antiquum est, magis enim est in vsu effodio.

Exfundo, exfundas { [illegible] } exfundâre, à fundo euertere. Cælius Antipater lib. 7, Respub. amisso exfundato pulcherrimo oppido.

Exfuti, exfusi, vt Mertat, pro mersat. Festus.

E X G

Exgregius, vel Egregius, id est è grege lectus. Festus.

Exgrumo, exgrumas, penult. prod. { [illegible] } exgrumâre, Dicuntur cochleæ grumos eruentes, & ex grumis exilientes. Grumus enim est terræ collectio, à congerie dictus. Varro 3. de Re rust. cap. 14, Denique ipsæ exgrumantes ad propalam vitam diu producunt, quum ad eam rem pauca laurea folia inierint, & aspergant furfures non multos.

Exgurgito, exgurgitas, penult. corr. { [illegible] } exgurgitâre, Extra gurgitem emittere. Vnde per translationem, Exgurgitare argentum domo dixit Plaut. Epid. 12,

-proh deûm atque hominum fidem, quid ego

Lenocinium facio: qui quidem habeam alienos domi,

Atque argentum exgurgitem domo prorsum?

E X H

Exhæredo, exhæredas, penult. prod. { [illegible] } exhæredare. Extra hæreditatem abiicere, & proscribere. Vide Abdico. Martial. lib. 3, Exhæredauit te Philomuse pater. Cic. pro Cluent. Exhæredare filium. Et pro Domo sua.

Exhæredans, Participium { [illegible] } Cic. 2. Philipp. Igitur fratrem exhæredans, te faciebat hæredem.

Exhæredatus, penult. prod. { [illegible] } Aliud participium. Author ad Herenn. libro 4, Sed à necessariis omnibus exhæredatus est. Plin. epist. 119.

Exhæredatio, Verbale { [illegible] } Quintil. lib. 7. cap. 2, Tu impiè fecisti, quum exhæredationem meruisti.

Exhæres, exhæredis, penult. prod. comm. gen. { [illegible] } qui priuatus est hæreditate quæ ad eum pertinebat. Cic. 1. de Orat. Nempe in ea causa quæsitum est de iure Ciuili, possétne paternorum bonorum exhæres esse filius, quem pater testamento neque hæredem, neque exhæredem scripsisset nominatim.

Exhæredem se facere bonis suis. Plaut. Mostel. 4,

-vtinam nunc meus mortuus pater nuntietur,

Vt ego exhæredem meis me bonis faciam, atque hæc sit hæres.

Scribere sine elogio exhæredem filium. Vlp. 10 l. 1. §. Pomponius. D. de Carboniano edicto, Idem ait, quum quidam exhæredem scripsisset filium, quòd diceret eum ex adulterio conceptum, &c. ex hac parte edicti ei bonorum possessionem cōpetere: quum si sine elogio exhæres scriptus esset, non haberet bonorum possessionem.

Exhæredem vitæ suæ aliquem facere. per translationem dictum à Plauto Bacchid. 19. pro occidere.

Exhæresimus, penult. corr. dies { [illegible] } Id est exemptilis. Cicero 4. Verr. Est consuetudo Siculorum, cæterorúmque Græcorum, quod suos dies, mensésque congruere volunt cum solis lunæque ratione, vt nonnunquã siquid discrepet, eximant vnum aliquem diem, aut summum biduum ex mense, quos illi ἐξαιρεσίμους dies nominant. Budæus.

Exhalo, exhalas, penult. prod. { [illegible] } exhalare, Expirare, & veluti per halitum emittere aerem. Plin. lib. 17. cap. 4, Quæ tenues exhalat nebulas. Virg. 7. Æneidos,

-sæuámque exhalat opaca Mephitim.

Multa per os exhalantur Lucret. lib. 4.

Altaria vapore exhalant Lucret. lib. 3,

-vbi cernimus alta

Exhalare vapore altaria, ferréque fumum.

Animam exhalare, Mori. Ouid. 6. Metam. Iuuen. Sat. 10.

Exhalare crapulam. Cicero 2. Philipp. Edormi crapulam inquam & exhala.

Lucem supremam exhalare, Mori. Sil. lib. 10,

-supremum Telesinus in auras

Exhalat lucem, & dubitantia lumina condit.

Metalla exhalant. Lucret. lib. 6,

Quidve mali sit, vt exhalent aurata metalla?

Flumina nata Exhalant nebulas. Ouid. 13. Metam.

Nebulam fumósque volucres exhalat terra. Virg. 2. Georg.

Nebulæ caligine mistæ Exhalantur humo. Ouid. 11. Metam.

Terra pulueris exhalat nebulam, nubésq; volantes. Lucret. lib. 4.

Ventos solum exhalat. Lucan. lib. 5,

Vt vidit Pæan vastos telluris hiatus

Diuinam spirare fidem, ventósque loquaces

Exhalare solum.

Vestes exhalant. Stat. 10. Thebaid. -rapetis

Incubuit: exhalant vestes: & corpore pigro

Strata calent.

Exhalare vinum, Idem quod Exhalare crapulam. Cic. 2. Philipp. Quanquam te quidem (vt tui familiarissimi dictitant) vini exhalandi, non acuendi ingenij causa declamitas.

Vitam exhalare. Virg. 2. Æneidos,

Vt regem æquæuum crudeli vulnere vidi

Vitam exhalantem.

Exhalans, penult. prod. { [illegible] } Participium. vt Spiramenta exhalantia flammam. Ouid. 15. Metam.

Vitam exhalans. Ouid. 5. Metamorphoseos,

Postquam exhalantem sub acerbo funere vitam

Vidit Atyn.

Exhalatus, penult. prod. Participium { [illegible] } Vt anima exhalata. Ouid. 11. Metam.

Pruina exhalata. Varro 2. de Re rust. cap. 2, Reliquæ pastiones hyberno ac verno tempore hoc mutant, quòd pruina iam exhalata propellunt in pabulum, & pascunt diem totum.

Exhalatio, Verbale { [illegible] } Plin. lib. 31. cap. 3, Certior multo nebulosa exhalatio est.

Exhalationes terræ, Tenues spiritus qui per æstum maximum terra diffusa exhalantur, & sursum in aerem feruntur. Cic. 1. Tusc. Quod & humidum & caliginosum est, propter exhalationes terræ.

Exhaurio, exhauris, exhausi, exhaustum { [illegible] } exhaurire, Prorsus euacuare significat. vt Exhaurire sentinam vrbis. Cic. Attico, lib. 9. 14.

Exhaurire poculum, Hauriēdo exantlare & ebibere. Liuius 9 bel. Macedon. Ouidius 5. Fast. Sic Exhaurire sanguisugam, Plin. lib. 20. cap. 13.

Exhaurire poculum mortis. Cic. pro Cluent.

Exhaurire vinum & Vomere, contraria. Cic 2. Philipp. Tu istis faucibus, istis lateribus, ista gladiatoria totius corporis firmitate, tantum vini in Hippiæ nuptiis exhauseras, vt tibi necesse esset in Populi Romani conspectu vomere postridie.

¶ Exhaurire, per trāslationem. vt Exhaurire ærarium. Cic. 2. Offic. Et 5. Verr.

Dilapidare pecuniam & exhaurire ærarium. Cic. Octauio, Publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat, &c.

Exhaurit ægrum cubantem fluens aluus. Celsus lib. 7. cap. 3.

Exhaurire ærarium, & compilare Remp. Cic. in Vatin. Num religiones pollueris, ærarium exhauseris, Rempub. compilaris.

Amorem alicuius exhauriri nulla iniuria posse. Cic. Attico, lib. 2, Tanto tantus fuit amor, vt exhauriri nulla posset iniuria.

Exhaurire & penè perdere aratores. Cic. 5. Verr. Aratores funditus euertebantur. & eo magis, quòd iam superioribus annis exhausti erant, ac penè perditi.

Bellis maximis exhauriri. Cic. de Prouinc. Consul.

Ciuitatem aliquam exhaurire. Lucan. lib. 3,

Exhausit totas quamuis delectus Athenas. Id est militum ingentes copiæ eductæ sunt è ciuitate.

Euertere miseras funditus ciuitates, & bonis exhaurire. Cicero in Pisonem.

Exhaurire maximas copias. Cic. in Parad.

Dolorem exhaurire. Cic. Tito, lib. 5. 16, Non facilè exhauriri tibi istum dolorem posse vniuersum puto.

Exhaurire & exinanire domum alicuius. Cic. 7. Verr.

Exhaurire domos, & Replere, contraria. Cic. de Prouinc. Cons. Vt domos exhaustas replere possent, perempta pace bellum nobis propè iustum intulerunt.

Facultates donatoris exhaurire. Pōponius in l. Quum ex causa. D. de re iudicat.

Genas citius exhauriet Sipyleia genitrix, Id est Niobe, de re impossibili. Stat. 5. Sylu. 1.

Exhaurire hæredem legatis, Onerare, & legatis hæredem vexare, ita vt nihil ei reliquum fiat Plin. epist 96.

Ligonibus humum exhaurire. Horatius Epod 5. Hoc est fodere, aperire.

Ictum exhaurire. Stat. 5. Thebaidos,

-nam mollia colla refusus

In tergum serpens venientem exhauserat ictum.

Laborem exhaurire. Silius lib 17, -ipsa malorum

Non plus Carthago relit, exhaustique laboris.

Exhaurire laborem in re aliqua. Plin. Iunior lib. 3. epist. 9. Idem lib. 5. epist. 5, Quod me recordantem miseratio subit quantum vigiliarum, quantum laboris exhauserit frustra.

Labores exhaurire cum sole. Stat. 6. Thebaid. Significat finem imponere laboribus discedente iam sole, & ipso quoque functo suis laboribus.

Exhaurire partem aliquam laudum alicuius. Cicero ad Atticum, libro 9. 14, Libentius omnes meas, si modò sint aliquæ meæ laudes,

ad te transfuderim, quàm aliquam partem exhauserim ex tuis. Hoc est abstraxerim.

Exhaurire mandata alicuius, pro Absoluere & perficere, conficere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 88, Reliquum est, vt antè quàm proficiscare, mandata nostra exhaurias.

Minas manes exhaurire. Stat. 11. Theb.

Pecuniam omnem ex ærario exhaurire. Cic. pro Lege agraria.

Plebem exhaurire. Cic. 2. pro Lege agraria.

Exhaurire potionem. Quintil. lib. 7.

Prædam ex fortunis aliquorum, ex agris vrbibúsque sociorum exhaurire. Cic. in Pisonem.

Sumptu promptuariam exhaurire. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.

Immanes quæstus M. Antonij totam exhausit domum. Cicero 5. Philippica.

Fluuius aliquam regioné exhaurire dicitur, quum omnia secum rapit & depopulatur. Lucan. lib. 2,

Eridanus fractas deuoluit in æquora syluas,
Hesperiámque exhaurit aquis.

Exhaurire sentinam furum ex vrbe. Cic. 1. in Catilin. Idem 2. in eundem, O fortunatam Rempublicam, si quidem hãc sentinam huius vrbis eiecerit. vno mehercle Catilina exhausto, releuata mihi & recreata Respublica videtur.

Exhaurire sermone solicitudines. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13, Multa enim quæ me solicitant angúntque: quæ mihi videor aures tuas nactus, vnius ambulationis sermone exhauriri posse. Id est, sermone & collocutione adimere atque auferre.

Reliquum spiritum exhausit plaga. Cicero pro Sextio, Plaga vna illa extrema defuit: quæ si accessisset, reliquum spiritum exhausisset.

Supplicia exhaurire. Silius lib. 6.

Exhaurire vires. Plin. epist. 63.

Exhaurire sibi vitam. Cicero pro Sextio, Ne videret victorem, viuus inimicum, eadem sibi manu vitam exhausisse qua mortem sæpe hostibus obtulisset.

Pœnarum exhaustum satis est. Virg. 9. Æneid.

Exhaustus, Participium (ἐξαντλῃθείς.) vt Exhaustus fons, in quo nihil amplius est aquæ. Cæsar 8. bel. Gall.

Omnibus iam casibus exhaustus. Virg. 1. Æneid.

Exhaustus magnificentia publicorum operum. Liuius 1. ab Vrbe.

Sonitu exhaustus, Id est exhaustus assiduo labore sonandi, apud Claudian. 4. Paneg.

Lumbos exhaustus. Iuuen. Sat. 9,

Quantum erat exhausti lumbos donare clientis
Iugeribus paucis?

Rebus exhaustum esse. Stat. 3 Sylu. 3.

Excussum & exhaustum dimittere aliquem. Cicero de Aruspicum responsis, Non ignoras, mihi crede, non nisi fortè tibi esse ignotum putas, quòd te iudices dimiserunt excussum & exhaustum, suo iudicio absolutum, omnium condemnatum.

¶Inops & exhaustum ærarium. Cic. 5. Verr.

Amnes solibus exhausti. Stat. 3. Thebaid.

Anno exhausto. Hoc est transacto. Lucan. lib. 5.

Apes exhaustæ, Imminutæ. Virg. 4. Georg.

Exhausta aqua. Cic. 2 de Nat. deor.

Bella exhausta. Hoc est finita, terminata. Seruius. Virgilius 4. Æneid.

Exhausta benignitas amicorum. Cic. ad Attic. lib. 4.

Exhaustæ bonis ciuitates. Cic. in Pisonem.

Consumpta & exhausta metu domus. Cicero 3. de Oratore, Priami domus, in quo commoueri tanta actio non posset, si esset consumpta superiore motu & exhausta.

Cursu exhaustus equus. Lucan. lib 8.

Fœmina visceribus lassis. partúque exhausta. Lucan. lib. 2.

Flumine exhausto vincere sitim. Pota aqua vincere sitim. Propert. lib. 4. eleg. 10.

Hortus floribus exhaustus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.

Multo sudore exhausta iuuentus. Lucan. lib. 4.

Labor frustra exhaustus. Lucan. lib. 3. Quintil. lib. 4. cap. 5, Nam & exhausti laboris nosse mensuram, voluptati est: & hortatur ad reliqua fortius exequenda, scire quantum supersit.

Pars est exhausta laboris. Ouid. 1. de Arte.

Opes exhaustæ. Propert. lib. 3. eleg. 13.

Pax exhausta. Lucan. lib 3,

Pacis ad exhaustæ spolium non cogit egestas.

Pericula exhausta commemorare. Ouidius 12. Metamor. Virgilius 10. Æneidos,

Tótque maris, vastæque exhausta pericula terræ.

Pharetra telis exhausta. Ouid. 1. Metam.

Exhausta plebs impensis. Liu. 6. ab Vrbe.

Rubor exhaustus. Author ad Heren. lib. 4.

Exhaustus enim est sermo hominum, & multæ emissæ iam eiusmodi voces, &c. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2. Id est consumptus, etiam rumor conticescit.

Sanguine turba exhausta, pro senibus. Lucan. lib. 5,

Vos despecta senes, exhaustáque sanguine turba.

Vbere exhausto mulctra spumat. Virg. 3. Georg.

Exhaustum, Substantiuum (ἐξαντλῃθέν.) Virg. 2. Georg. Est etiam ille labor curandis vitibus alter

Cui nunquam exhausti satis est. Id est (inquit Seruius) exhaustionis, Finitionis. quod quia asperum visum est, sa ad figuram transtulit, & ait Exhausti, vt Seruantissimus æqui, pro æquitatis.

Exhaustant, efferunt. Festus.

Exhebenus, ni (ἐξέβενος) Gemma speciosa & candida, qua artifices aurum poliunt, vt ex Zoroastris sententia tradit Plin. lib. 37. cap. 10.

Exherbo, exherbas (ἐκβοτανίζω) exherbâre, Herbas extirpare, & auellere. Colum. lib. 4 cap. 31, Et quum germinauit, ad vnam perticam summittitur, crebróque foditur atque exherbatur, nec minus quàm

vinea pampinatur. Idem lib. 11. cap. 3, Exherbandus est locus.

Exhibeo, exhibes, penult. corr. exhibui, exhibitum, penult. corr. (παρέχω, ἐμφανίζω) exhibere, Proferre, & in publicum deducere, & (vt ait Vlpianus in l. Quod & lex. D. de liber. homin. exhibend.) videndi tangendíq; facultatem præbere. Propriè autem exhibere, vt ibidem ait idem Vlpian. est extra secretum habere. Plaut. Milit. 9, Exhibeas herum volo. Cic. 7. Verr. Is omnino seruus in familia non erat: tamen statim exhiberi iubet.

Exhibere, inquit Paulus Iurecons. in l. exhibere. D. ad exhibend. est facere in publico potestatem, vt ei qui agit, experiundi sit copia.

Exhibere alicui affectum parentis. Plin. epist. 25.

Argutias alicui: pro Irritare & lacessere. Plaut. Mostel. 2,

Exi è culina sis foras mastigia,
Qui mihi inter patinas exhibes argutias.

Authorem salutis alicuius & supplicem alicui se exhibere. Cicero pro Sextio.

Curam alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

Faciem parentis. Plin. lib. 15. cap. 13, Peculiaris impudentia est vncibus insertum, quæ faciem parentis, sucúmque adoptionis exhibent, appellata ab vtroque nuciprunа.

Fidem ac beneuolentiam domino suo. Colum. lib. 12. cap. 1, Nec solùm an perdiderit disciplinam ruris, sed an etiam domino fidem ac beneuolentiam exhibeat: sine quibus nihil prodest summa villici scientia.

Cacbasus viuos focos exhibuit Claudiæ. Propert. lib 4. eleg. 12.

Formam. Colum. lib. 5. cap. 2, Ager nonnunquam plurium angulorum formam exhibet.

Honorem alicui exhibere. Vlpian. in l. Apud Celsum 5. aduersus. D. de dol. mal. except.

Horam in reliqua agenda. Cic. 6 Philipp. Succurrendum est D. Bruto, omnes vndique copiæ colligendæ: horam exhibere nullam in tali ciue liberando sine scelere non possumus.

Imperium, Id est dominari alicui, & imperare. Plaut. Casin. 8,

Patiundum est si quidem me viua vxor imperium exhibet.

Se iudicem hominum. Plin. in Paneg.

Iustitiam. Plin in Paneg.

Laborem difficilem colonis exhibere dicitur terra, quæ difficulter laboratur siue colitur. Colum. lib. 5. cap. 5, Superest reliqua illa cultura prostratæ vineæ, quæ nisi violentissimo flatu cæli suscipi non debet: nam & difficilem laborem colonis exhibet.

Medicinam exhibere. Vlpian. in l. 1. §. 1. D. de variis & extraordin. cognitionibus.

Molestiam, Molestare. Cic. ad Cornif. lib. 12. 29, Noli impudens esse, nec mihi molestiam exhibere.

Negotium alicui, quod & facessere negotium dicitur, vulgus dicit *facere pœnam*. Plaut. Mostel. 8. Cic. lib 3. Offic. Quod quum audiuisset adolescens filius, negotium exhiberi patri. Idem 1. de Nat. deor. Quod beatum æternúmque sit, id nec habere ipsum negotij quicquam, nec exhibere alteri.

Omnia integra exhibere. Cic. 7. Verr.

Notam linguæ baccis oleaster amaris exhibet. Ouid. 14. Metam.

Opus exhibere alicui. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5,

Quod legis, tua vox exhibuisset opus.

Populo exhibere. Cic. 1. Acad. Quid me inquam putas, qui philosophiam iam professus sim, populo nostro exhibiturum?

Promissum librum. Plin. epist. 2.

Pupillum exhibere. Cic. Attico, lib. 5. 106.

Rationes. Plin. epist 116.

Rem saluam. Plaut. Asin. 9,

Dummodò meo periculo, rem saluam ego exhibebo.

Reuerentiam alicui exhibere. Vlpian. in l. apud Celsum. §. aduersus. D. de dol. mal. exception.

Reum exhibere quid sit, patet in l. Siquis. D. De exhibitione reorum, Siquis reum criminis, de quo satisdedit, non exhibuerit: pœna pecuniaria plectitur. puto tamen si dolo malo non exhibeat, etiam extra ordinem esse damnandum. Est enim quod dicitur, *ducere personnaiter.* Budæus.

Sonos. Ouid. 3. Trist. eleg 12.

Spectaculum. Plin. epist. 24.

Nox radiis pulsa sydera clara die. Ouid. epist. 18.

Vicem spodij. Plin. lib. 23. cap. 7, Spodij vicem exhibet fruticum à radice exeuntium cinis.

Vires. Ouid. 1. de Ponto, eleg 4,

Nec tamen exhibuit tantas facundia vires Vt, &c.

Vultus. Ouid. 2. de Arte,

Te semper videat, tibi semper præbeat aures,
Exhibeat vultus nóxque diésque tuos.

¶Exhibere, minus est quàm restituere, inquit Gaius. Nam exhibere est præsentiam corporis præbere: Restituere est etiam possessorem facere, fructúsque reddere. l. 22. D. de verb. signif.

¶Exhibere quoque, mandare & cedere actiones significat, l. 35. §. si res vendita D. de contrah. empt.

¶Exhiberi culpa, pro præstari, in l. 3. §. nunc videndum. D. Commodat.

¶Exhibere alterum, pro *illum repræsentare*. Ouid. 6. Metamorph. Idem epist. 16,

Tres tibi se nudas exhibuere deæ. Verba ad Paridem.

¶Exhibere, est etiam alimenta suppeditare Iurisconsultis. Paulus in l. Nesennius. D de Negotiis gestis, Pone peregre patré eius obijsse: & matrem, dum in patriam reuerteretur, tam filium, quàm filiam eius exhibuisse. Scæuola in l. penult. & vlt. D. De in rem verso. Sine quibus aut se ipsum aut seruos paternos exhibere non potuisset. Id est alere. Idem Scæuola in l. Creditor. §. Si inter maritum & socerum. D. mandati: Vt onus exhibendæ vxoris ad maritum rediret. Vlpianus in l. Si quis. in princ. D. De agnoscendis vel alendis liberis, Siquis à liberis ali desideret, vel liberi, vt à parente exhibeantur: iudex de ea re cognoscet.

ro rogno

te cognoscet. Sed vtrum eos tantùm liberos qui sunt in potestate, cogatur quis exhibere: an verò etiam emancipatos, vel ex alia causa sui iuris constitutos: videndum est. & magis puto, etiam si non sunt liberi in potestate, alendos à parentibus: & vice mutua alere parentes debere. Ibidem § idem Idem rescripsit, vt filiam suam pater exhibeat, si constiterit apud iudicem iustè tam procreatam. Sed etsi filius possit se exhibere: æstimare iudices debent, ne non debeant ei alimenta decernere. Rursus §. Alimenta. Alimenta autem pro modo facultatum erunt præbenda, egentibus scilicet patronis. Cæterùm si sit vnde se exhibeant, cessabunt partes iudicis.

Exhibitus, penult. corr. Participium ([illegible]) vt Tori exhibiti. Ouid. epist. 6.

Exhibitio, Verbale ([illegible]) Gellius, Probari apud me debere pecuniam datam consuetis modis, expensilatione, mensæ rationibus, chirographi exhibitionibus.

Exhibitorius, Adiectiuum. Vlpianus in l. deinde. D. de libre. exhibend. item ducend. Superiora interdicta exhibitoria sunt. Hoc est, pertinentia ad exhibitionem liberorum, cæterorúmque, de quibus superà diximus.

Exhilaro, exhilaras, pen. corr. ([illegible]) exhilarare, Idem quod simplex hilaro. Columel. lib. 6. cap. 24, Quoniam nimietate verni pabuli pecudes exhilaratæ lasciuiunt. Idem lib. 11. cap. 1. Plinius libro 22. cap. 25.

Exhilarantur arbores. Plin. lib. 16. cap. 25.

Exhilaratus, pen. prod. Participium ([illegible]) Cic. Pæto, lib. 1. 26, Mirarie tam exhilaratam esse seruitutem nostram?

Exholcismus, Galeno dicitur ossis translatio à superficie in profundum: Phragma verò, ex profundo in superficiem. Cælius Rhodig. lib. 30 cap. 29.

Exhorreo, exhorres, exhorrui, exhorrere, &

Exhorresco, exhorrescis, exhorrui ([illegible]) exhorrescere, Expauescere, & præ timore horrere & contremiscere. Plancus Cic. lib. 10. 18. Sed non possum non exhorrescere, siquid intra cutem subest vulneris. Cic. 1. de Fin. Quæ nos exhorrescere metu non sinat.

Exhorrescere in aliquem. Cic. 3. de Orat. In quo igitur homines exhorrescunt? quem stupefacti dicentem intuentur?

Furores exhorrescere. Sil. lib 3,
Ne tamen incautos laudum exhorresce furores.

Vt serpentem patetas exhorruit iras. Sil. lib 3,

Vultus alicuius exhorrescere. Virgil. 7. Æneidos,
Aduenias, vultus néve exhorresce amicos.

¶ Exhorrescere, pro Fremere. Ouid. 4. Metamorphoseos,
-exhorruit æquoris instar
Quod fremit, exigua quum summum stringitur aura.

Exhortor, exhortaris ([illegible]) exhortari, Vehementer hortari. Plin. lib. 12. cap. 14, Alexander Magnus Arabia potitus, thure onustam nauim misit Leonidi, exhortatus vt largè deos adoraret.

Exhortari ad virtutis studium. Cic. 1. Acad.

Ciues exhortari in hostem. Ouid. 13. Metam.

Equos exhortari. Ouid. 5. Metamorphoseos,
Raptor agit currus, & nomine quenque vocando
Exhortatur equos.

Tauros in aliquem exhortari. Ouid 7 Metam.

Exhortans, Participium ([illegible]) vt Cuneos exhortans. Statius 8. Thebaid.

Exhortatus, penult. prod ([illegible]) Aliud participium. Virgilius 12. Æneidos,
-sic exhortata reliquit
Incertam, & tristi turbatam vulnere mentis.

¶ Exhortatus, passiuè aliquando accipitur. Cic. in Catone, Ille enim quum esset Consul in Gallia, exhortatus est in conuiuio a scorto, vt securi feriret aliquem eorum, &c.

Exhortatio ([illegible]) Quintilianus libro 1. capite 3, Exhortatio docentium.

Exhubero, exhuberas, penul corr. ([illegible]) exhuberare, Quasi superabundare. Plin. in Paneg. Nonne cernere datur, vt sine vllius iniuria omnes vsibus nostris annus exhuberet? Colum. in Præf. In Asia, Mysiáque densa & glutinosa terra maximè exhuberat. Virgilius,
-pomísque exhuberat arbos. Vide ABVNDO.

¶ Exhuberare, actiuè. Colum. lib. 2. cap. 16, Melioremque censebat esse materiam vindemiis exhuberandis. Idem lib. 9. cap. 4, Quæ herbæ fauorum ceras exhuberant.

E X I

Exibilo, exibilas, penul. corr. ([illegible]) exibilare, Populari, tumultuariáque sibilatione aliquem explodere, vel deridere. Cic. in Parad. Histrio si paulùm se mouit extra numerum, aut si versus pronuntiatus est syllaba vna breuior aut longior, exibilatur, exploditur.

Exicco, exiccas ([illegible]) exiccare, Siccare, aut valde siccare significat. Cic. 2. de Diuinat. Arboresque vt hyemali tempore, cum luna simul senescentes, quia tum exiccatæ sunt, tempestiuè cædi putentur. Plin. lib. 18. cap. 26. Quintus Tironi, lib. 16. 26.

Exiccatus, pen. prod. Participium ([illegible]) Stat. 5. Sylu. 2.

Exiccatum genus orationis. Cic. de Claris Orat. Sin autem acutum, prudens & idem syncerum & solidum, & exiccatum genus orationis probant, nec, &c.

Exigo, exigis, pen. corr. exegi, pen. prod. ([illegible]) exactum, exigere, ab ex & ago compositum, Excludere, eiicere, expellere, quasi extra agere. Plaut. Merc. 2. Idem Aulul. 11,
Exegit omnes foras. Virgil. 2. Æneidos,
-quos improba ventris
Exegit cæcos rabies. Plin. lib. 3. cap. 5, Exegere Vmbros. Cicero 2. Philipp. Mimam illam suam suas res sibi habere iussit, ex XII. Tab. causam addidit, exegit.

Hasta exigere aliquem. Valer. 6. Argon.

Exegit à se virum. Plaut. Mil. 18,
Egóne illam adeam quæ nupta sit? vir eius metuere æquum est.
M. Quin tua causa exegit virum à se.

Exigere ex Plaut. Persa, 4,
-exigam ego hercle te ex hac decuria.

Exigere ex corpore mœrores, pro Abigere tristitiam. Plautus Capt. 13,
Pol mœrores mihi antéuortunt gaudiis. a. noli irascier:
Iam ego ex corpore exigam omnes maculas mœrorum tibi.

Exigere ex ciuitate reges. Cicero 2. de Orat. Tum illa, quæ modò Crassus commemorabat, egi, neque reges ex hac ciuitate exigi, neque, &c.

Triste tempus à malis alicuius exigere. Ouid. 4. Trist. eleg. 3.

Exigitur fabula, inquit Donatus, quum displicet. Terent. in Prol. Hecyræ,
In his quas primùm Cæcili didici nouas,
Partim sum earum exactus, partim vix steti.

Exigere atque eximere aliquem honoribus, Id est priuare. Plinius epist. 38.

Exigere hostem. Plin. in Paneg. Exactus hostis mari.

Exigere lassitudinem ex corpore. Plaut. Capt. 19,
-illic ibi demum est locus,
Vbi labore lassitudo est omnis exigunda ex corpore.

Exigere vxorem matrimonio. Plaut. Merc. 20,
Vxor viro si clam domo egressa est foras,
Viro fit causa, exigitur matrimonio.

¶ Exigere ærumnam. Plaut. Capt. 19. Id est perferre & pati.

Exigere ætatem, Viuere. Plaut. Casina 7.

Æuum exigere, Transigere. Virgil. de Virbio, 7. Æneidos,
Solus vbi in syluis Italis ignobilis æuum Exigeret.

Annos exigere, Ducere ætatem. Virgil 8. Æneid. Ouid. 3. Trist. eleg. 4,
Viue sine inuidia, molléisque inglorius annos
Exige, amicitias & tibi iunge pares.

¶ Exigere noctem, pro Transigere. Plin. epist. 125, Inde est quòd magnam partem noctium in imagine tua vigil exigo.

Exigere tempus. Plin. epist. 45. Nescio an vllum iucundius tempus exegerim, quàm quo nuper apud Spurinnam fui. Id est transmiserim, dispensauerim.

¶ Exigere: Petere, Rogare. Plin. epist. 173, Exegerat prosocer meus, vt Amerina prædia sua inspicerem.

Exigere à. Quintil. lib. 2. cap. 13, Nemo autem à me exigat id præceptorum genus.

Exigere ab aliquo. Plin. in Paneg. Imperij hoc verbum non adulationis esse, obsequio tuo crede, quod non alia in re magis aut Senatus exigere à te, aut tu præstare Senatui debes.

Dare & Exigere, contraria. Cic. 2. Offic. Conuenit autem eum in dando munificum esse, tum in exigendo non acerbum.

Expectare & Exigere, contraria. Cic de Claris Orat. Ego verò & expectabo ea quæ polliceris, neque exigam, nisi tuo commodo, & erunt mihi pergrata si solueris.

Exigere aliquid acerbius. Cic. 1. Tusc. Ab hoc acerbius exigit natura quod dederat.

Æs exigere. Horat. 1 Serm. sat. 5.

Amicitiam exigere. Catul. epigr. 95.

Exigere aurum, Repetere creditum aurum. Plaut. Bacch. 19,
Hodie exigam aurum hoc? a. exige, ac suspende te.

Exigit aurum de. Plaut. Bacch 4,
Qui de amittenda Bacchide aurum hic exigit. Id est petit.

Benefacta pro debitis exigimus. Brutus Cic. 16.

Collectam à conuiua exigere. Cic. 2. de Orat.

Creditum exigere. Sueton. in Vespasiano, cap. 12.

Damna exigere. Ouid. 5. Fastorum,
Exigerent nostræ qualia damna notæ?

Facta alicuius exigere. Ouid. 2. de Arte,
Exigit Odrysij facta cruenta ducis. Id est, petit ab Vlysse vt recitet.

Fructus prætermissos exigere. Cic. Attico, lib. 4. 70, Ac nisi etiam prætermissos fructus tuæ suauitatis præteriti temporis exegero, profectò, &c.

Gratiam exigere. Cic de Amicit.

Iura debita polliciti tori exigere. Verecundè dictum. Ouidius epist 20.

Exigere mercedem. Cic. 3. Verr. Et 2. de Finib.

Munera pacta cum plena fide exigere. Ouid. epist. 19.

Exigere nomina, Ad dissolutionem cogere. Cic. 3. Verr. Reperiretur pecunias sumpsisse mutuas, nomina sua exegisse. Paulus De vsuris, l. Caius, Quæ secundum formam ab his exigi soleant, etiam si omnia nomina idonea sint.

Exigere operam. Cic. 4. de Finib. Et hanc quidem primam exigam à te operam, vt audias me quæ à te dicta sunt refellentem.

Exigere operam, aliter. Cic. 1. Offic. Est autem infima conditio & fortuna seruorum, quibus non malè præcipiunt, qui ita iubent vti, vt mercenariis, operam exigendam, iusta præbenda.

Opus exigere oculis, Spectare, Videre. Ouid. epist. 11,
Ipse necis cuperem nostræ spectator adesset,
Authorísque oculis exigeretur opus. Hoc est, vt quidã exponunt, Perficeretur in conspectu authoris. Alij sic: Cædes expressè ageretur & exhiberetur coram oculis authoris.

Opus exigere, aliter. Columel. lib. 1. cap 8, Nam non est nostri negotij, alterum imperare, & alterum docere. neque enim rectè exigere opus valet, qui quid aut qualiter faciẽdum sit ab subiecto discit. *Examiner & exiger des ouuriers, s'il y a autant de besongne faicte, & telle qu'elle doit estre.*

Desperatas pecunias exigere. Cic. pro Murena.

Pensionem exigere. Cic. Leptæ, lib. 6. 18.

Exigere pondus, Ponderare. Sueton. in Cæsare.

Pretium exigere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8.
Exigere promissum. Cic. 3. Offic.
Tributa exigere. Cic. Pulchro, lib. 3. 7.
Vectigal exigere. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 1.
Voluptatem exigere. Cic. 2. de Finib. Hoc enim ille tuos non vult, omnibúsque ex rebus voluptatem quasi mercedem exigit.
Exigere vt recitetur carmen. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5.
-nisi si crudelis id ipsum
Exigis vt pereat. Ouid. 5. Metam.
Est qui nequitiam locet et gat. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.
¶ Exigit necessitas. Colum. lib. 7. cap. 12.
Quum exigit vsus epularum. Colum. lib. 9. in Proœm.
¶ Exigere. Liu. 4. bel. Maced. Nolite ad vestras leges atque instituta exigere ea quæ Lacedæmone fiunt.
Ad veritatem legitimum ius exigere. Cæl. Ciceroni, lib. 8. 6. Nunc si ad illam summam veritatem legitimum ius exegeris, cauendum tibi erit ne parum simpliciter & candidè posuisse in inimicitias videaris.
Ad cælestia rima exigere humanos. Ouid. 9. Metam.
Ad planctus brachia exigere. Lucan. lib. 2.
-nec mater crine soluto
Exigit ad sæuos famularum brachia planctus.
Exigere ad perpendiculum columnas. Cic. 3. Verr. Tu Verres hic quod moliare nihil habes: nisi fortè vis ad perpendiculum columnas exigere.
Ad vitrce suas omne opus exigere. Ouid. 2. de Arte.
¶ Exigere stylo, pro Exactè scribere. Quintil. lib. 1 cap. 15. Deinde eandem gracilitatem exigere stylo condiscant. Id est, eadem gracilitate styli vti.
¶ Exigere, Extorquere. Cic. 1. Verr. Et quum esset tritici modius sestertiis quinque, pro frumento in modios singulos duodenos sestertios exegisse. Idem pro Fonteio, Itaque Titurium Tolosæ quaternos denarios in singulas vini amphoras portorij nomine exegisse.
Exigere ab aliquo veritatem. Plin. epist. 147. Cic. 1. de Legib.
Exigere & cogere. Cic. 1. de Finib. An exigerem ex te, cogerémque vt responderes, nisi vererer ne Herculem ipsum ea quæ pro salute gentium summo labore gessisset, voluptatis causa gessisse diceres?
Exigere, & Rogare opponit Cic. Curioni, lib. 2. 5. Graue est enim hominis pudentis petere aliquid magnum ab eo, de quo se bene meritũ putet: ne id quod petas, exigere magis quam rogare, &c. videatur.
Facile exigere Cic. 2. de Orat. Quo facilius id à te exigam quod peto, nihil tibi à me postulanti recusabo.
Exigere imperatam pecuniam. Cæs. 3. bel. Ciuil.
Pœnam exigere. Sumere pœnam. Ouid. 4. Metamorphoseos,
Exigit indicij memorem Cythereia pœnam. De Veneris vltione in Vulcanum. Idem 4. Fast. Item 5. Trist. eleg. 9.
Exiget ad dignas vltrix Rhamnusia pœnas.
Imposito calcas quod mea facta pede. Iuuen. sat. 10.
Has totas optata exigit gloria pœnas.
In pœnas vsque nocentum exigi. Stat. 1. Thebaid.
Fortuna clades omnes exigit in vno die. Lucan. lib. 8.
Exigere piacula. Liuius 9. bel. Pun. Sed & nunc & sæpe aliàs, deæ suam sedem, suúmq; templum aut tutata est, aut à violatoribus grauia piacula exegit.
Exigere supplicium ab aliquo, Punire aliquem. Plinius de Viris illustribus.
Exigere votum. Tranquillus, Votũ exegit ab eo, qui pro salute sua gladiatoriam operam promiserat. Alibi Votum reposcere dixit.
¶ Exigere opus, Perficere. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Iámque opus exegi, quod nec Iouis ira, nec ignes,
Nec poterit ferrum, nec edax abolere vetustas.
Quum summas exiget horas Consumpta dies. Id est, quum erit vltimum tempus vitæ ac finis. Seneca Herc. OEth. 17.
Mediam dies exigit horam, Meridies est. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.
Prona dies lõgos super æquora fines exigit. Stat. 2. Thebaid. Periphrasis est occidentis solis, quem fingunt immergere sese mari.
Iuppiter annum quatuor spatiis exigit. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Pérque hyemes, æstúsque, & inæquales autumnos,
Et breue ver spatiis exegit quatuor annum. Sub. Iuppiter.
Phœbus æstiuos spatiosus exigit ignes. Propert. lib. 3. eleg. 20.
¶ Exigere, pro Compensare. Cic. de Petit. Consul. Bellè negandum est, vt ostendas necessitatem, demonstres quàm molestè feras, aliis te id rebus exacturum esse persuadeas. Id est cumulatè compensaturum. Budæus.
¶ Ferrum exigere, Traiicere ensem. Ouid. epist. 9.
Exegit ferrum sua per præcordia mater.
Ferrum exegit per pectus. Stat. 10. Thebaid.
Gladium per omnes exegit gentes. Lucanus lib. 10. Id est, omnes populos bello fatigauit. De Alexandro.
Ensem exigere per medium iuuenem. Virgil. 10. Æneidos,
-validum namque exigit ensem
Per medium Æneas iuuenem.
¶ Exigere, Transire, Traiicere. Plin. lib. 12. cap. 19. Præterea hybernum mare exigunt circa brumam, euris tum maximè flantibus. Hi recto cursu per sinus impellunt, &c.
¶ Exigere, pro Extra mittere. vt Exigere sues pastum. Varro 1. de Re rust. cap. 4.
Fluuius admissas aquas exigit. Ouidius epistol. 2. Hoc est, in mare emittit.
¶ Exigere de re aliqua. Plin. epist. 103. Id est disceptare.
¶ Exigere secum tempus faciendi aliquid. Vide TEMPVS.
Exigi mancipia quis dicitur in l. 4. C. de seru. fugit. eadem forma qua exigi portorium apud Gell. lib. 15. cap. 14.
¶ Exigor, pro A me exigitur. Cæcilius Æschino,
Ego illud minus nihilo exigor portorium. Nonius.
Exactus, Participium ([illegible]) Præteritus.

Exacta erat media æstas. Liu. 4. bel. Pun.
Exacta ætate. Terent. Adelph. 5. 4. Cic. 7. Verr. Hoc tantum exacta ætate laboris, itinerísque suscepit.
Exactæ ætatis vir. Liu. 1. ab Vrbe, Venerabilis viri atque adeo exactæ iam ætatis.
Ætates exactæ. Virgil. 3. Georgicorum,
At tribus exactis, vbi quarta accesserit ætas, &c.
Per exactos annos, Quotannis. Horat. 3. Carm. ode 22.
Exacto errore, Finito errore. Propert. lib. 2. eleg. 15.
Nec sic errore exacto lætatus Vlysses,
Quum tetigit charæ littora Dulychiæ.
Exacto frigore. Plin. lib. 17. cap. 25.
Hora exacta multis euentibus. Propert. lib. 3. eleg. 10.
Quum fuerit nullis exacta euentibus hora, &c.
Lux exacta solis, Finitus dies. Stat. 2. Syluar.
Exacta maturitate. Plin. lib. 18. cap. 7.
Mensis exactus. Virgil. 1. Georgicorum,
Totus & ille dies, & qui nascentur ab illo
Exactum ad mensem, pluuia ventísque carebunt. Sic 3. Georgic.
Annuus exactis completur mensibus orbis. Virgil. 5. Æneid. Quia menses (inquit Seruius) in se recurrunt, & annum faciunt.
Exacto mense. Plaut. Cistel. 4.
Syderibus exactis, Diluculo fugatis. Propert. lib. 1. eleg. 3.
Namque vbi longa meæ consumpsisti tempora noctis,
Languidus exactis hei mihi syderibus.
Tempore exacto. Horat. 1. Serm. sat. 1.
-exacto contentus tempore vitæ.
Temporibus exactis. Cic. 3. Verr.
Vigilio exacta. Cic. 3. in Catil.
Voluntas exacta. Ouid. epist. 16.
Et libet, & timeo, nec adhuc exacta voluntas
Est satis: in dubio pectora nostra labant.
¶ His demum exactis. Virgil. 6. Æneidos,
His demum exactis, perfecto munere diuæ
Deuenere locos lætos, &c.
¶ Fide exacta. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.
Credet & exacta cuncta locare fide.
Pecunia exacta. Cic. 3. de Nat. deor.
¶ Ensis exactus, Traiectus. Seneca Herc. OEth. 7. Est per artus ensis exactus meus. Ouid. 5. Metam.
¶ Exacti reges. Cic. 1. de Orat. Id est expulsi.
¶ Furiis exactus, Id est agitatus. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.
Quò postquam, dubium est pius an sceleratus, Orestes
Exactus furiis venerat ipse suis.
¶ Versus tenui pumice exactus. Propert. lib. 3. eleg. 1.
¶ Exacta referre. Virgil. 1. Æneidos,
Quærere constituit, sociísque exacta referre. Id est quæsita, siue exquisita.
Exactus, Adiectiuum nomen ([illegible]) Perfectus, consummatus. Horat. 2. epist. 1.
-emendata videri
Pulchráque & exactis minimum distantia miror.
Acies falcis exacta. Vide ACIES.
Effigies exacta. Propert. lib. 3. eleg. 9.
Exactis Calamis se mihi iactat equis. Id est, in equis elegãter sculpendis gloriam quærit. Nam Calamis, insignis sculptor fuit.
Exactus, exactior, exactissimus ([illegible]) Diligens. Martial. lib. 4.
Nihil exactius, eruditiúsque. Plin. epist. 176. Quod ille obsequium Seruiano exactissimo viro præstitit?
Notæ exactæ. Ouid. 3. Fastorum,
Ille moras solis, quibus in sua signa rediret,
Traditur exactis disposuisse notis.
Ratione exacta Horat. 2. Serm. sat. 4.
Nec sibi cœnarum quiuis temerè arroget artem,
Non prius exacta tenui ratione saporum. Id est exactè cognita.
¶ Exactus, cum genitiuo: vt Artis exactus, cuius comparatiuum est exactior. Ouid. 3. Fastorum,
Mamurius morum, fabrǽne exactior artis
Difficile est illi dicere. clausit opus.
¶ Exactum, Substantiuum. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.
Te nihil exacto, nisi nos peccasse fatentem
Sponte sua probitas officiúmque iuuant.
Exactus, Verbale ([illegible]) pro Venditione: quia merx dum vẽditur, exigitur à nobis, id est emittitur. Quintil. Decla. 19. Sacrosanctus mercator opportunum mercis exactum puto inuenit.
Exactor, Verbale ([illegible]) Qui pecuniam exigit. Cæs. 3 bel. Ciuil. Erat plena lictorum, & imperiorum prouincia, conferta præfectis atque exactoribus.
Fiscalium præstationum exactores. Firmicus lib. 6 cap. 3.
Exactor regum. Liu. 9 ab Vrbe, Ita reges gesserant bella: ita deinde exactores regum Iunij, Valeriíque.
Exactor supplicij. Liu. 5. ab Vrbe, Qui spectator erat amouendus, eum ipsum fortuna exactorem supplicij dedit.
Exactor Latini sermonis molestissimus. Suet. de Clar. Gramm. M. Pomponius Marcellus, sermonis Latini exactor molestissimus.
Assiduus studiorum exactor. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Asper exactor. Quintilian. lib. 1. cap. 7. An ideo minor est M. Tullius orator, quòd idem artis huius diligentissimus fuit, & in filio, vt in epistolis apparet, rectè loquendi vsquequaque asper quoque exactor?
¶ Exactores, in l. 2. & 3. de conueniend. fisci. debit. lib. 10. C. dicebantur, quibus exigenda fiscalia nomina mandata erant: qui ad tributorum, & fiscalium debitorum exactionum destinati erant. Quo in significatu sæpius hoc verbum reperitur apud Saluianum Massil. in lib. de vero Dei iudicio. [illegible] Iustinianus appellat in Nouella 4.

Exactio, exactionis, Verbale fœm. ([illegible])
Capitum exactio, Vide EPICAPUALIUM.
Nominum exactio. Cic. Attica, lib. 4.88, De Oppio factum est vt volui, & maximè quòd DCCC. aperuisti, quæ quidem ego vtique vel versura facta solui volo, ne extrema exactio nostrorum nominum expectetur.
Operum publicorum exactio. Cic. pro Domo sua.
Exactio operis. Colum. lib. 1. cap. 8, Nulla est autem maior vel nequissimi hominis custodia, quàm operis exactio.
Ostiorum exactio, Id est tributi in singula ostia imperati. Vide EPICAPUALIUM.
Exactio pecuniarum. Cic. 2. de Legib. Eáque pecunia non minor esset facta cum superiore exactione.
Publicæ exactiones. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10.32.
Acerbissima exactio. Cic. Pulchro, lib. 3.8.
¶Exactio regum, Expulsio. Cic. 1. de Orat.
¶Exactio, Perfectio, Absolutio. Auson. in Ternario,
Forma hominis cœpti, plenúsque exactio partus.
Exactè, Aduerbium. Pompon. Mela lib. 2. in summa Africæ descriptione, Nunc exactius oras situsque dicturo inde est commodissimum incipere, vnde terras, &c.
Exiguus, Adiectiuum ([illegible]) Paruus, modicus.
Ingens immensúsque, & Exiguus, contraria. Cicero 3. de Orat. Ex ingenti quodam oratorem, immensóque campo in exiguum sanè gyrum compellitis.
Maior & Exiguus, contraria. Cic. pro Deiotaro, Atque antea quidem maiores copias alere poterat, nunc exiguas vix tueri potest.
Ager exiguus. Virgil. 2. Georg.
Aqua exigua. Ouid. 3. Metamorphoseos,
Exigua prohibetur aqua.
Aura exigua. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8,
Quamlibet exigua si nos ea iuuerit aura.
Campis exiguis equitare. Horat. 2. Carm. ode 9.
Casa exigua Ouid. 4. Fastorum,
-nec exiguæ despice tecta casæ.
Census exiguus. Horat. 1. epist. 2.
Ceres exigua, Modicum panis. Virgil. 7. Æneidos,
Exiguam in Cererem penuria adegit edendi.
Cibus exiguus. Ouid. in Ibin.
Exiguæ amicorum copiæ. Cic. pro Quintio.
Contractum, exile, exiguum, & vietum cor bouis. Cic. 2. de Diuin.
Homo corporis exigui. Horat. 1. epist. 21.
Dapes exiguæ. Ouid. 2. Fast.
Exiguum diem præfinire operi. Cic. 5. Verr.
Exiguum discrimen. Plin. lib. 11. cap. 45.
Elegi exigui. Horat. in Arte poet.
Fines exigui. Cic. 1. de Orat. Tu autem quoniam exiguis quibusdã finibus totum oratoris munus circundedisti, hoc facilius, &c.
Finis exiguus libidinum. Horat. 1. Carm ode 18,
Quum fas atque nefas exiguo fine libidinum
Discernunt auidi.
Foramen exiguum. Ouid. 1. Fast.
Exigua fortuna. Cic. 1. de Finib.
Funus exiguus. Ouid. 15. Metam.
Gestus exiguus. Ouid. 3 de Arte,
Exiguo signet gestu, quodcunque loquatur,
Cui digiti pingues, & scaber vnguis erit.
Haustus exiguus. Ouid. 3. Fastorum,
Defluit incerto lapidosus murmure riuus:
Sæpe sed exiguis haustibus inde bibi.
Exigua & angusta hora. Cic. pro Rabir. Perduel. reo, Ergo ad hæc crimina quæ patroni diligentiam desyderant, intelligis mihi semihoram istam nimium longam fuisse: illam alteram partẽ de nece Saturnini, nimis exiguam atque angustam esse voluisti, quæ non oratoris ingenium, sed Consulis auxilium implorat & flagitat.
Humor exiguus. Virg. 1. Georgicorum,
Hic sterilem exiguus ne deserat humor arenam.
Exiguus ignis. Virgil. 1. Georgicorum,
Et quamuis ignis exiguo properata maderent.
Ab exiguis initiis profecta. Liu. 1. ab Vrbe.
Interualla exigua. Lucret. lib. 2.
Lapis exiguus. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Lapillus exiguus. Ouid. 8 Metamorphoseos,
-exiguo resonantia saxa lapillo.
Laus exigua Cic. pro Lege Agrar.
Exiguissima legata. Plin. epist. 144.
Limen exiguum. Ouid. 10. Metamorphoseos,
Liminis exigui fuerat prope templa recessus.
Locus exiguus. Ouid. 6. Fast.
Merum exiguum. Ouid. epist. 1.
Munus exiguum. Ouid. 2. de Arte.
Murmur exiguum. Ouid. epist. 17,
Talibus exiguo dictis mihi murmure verbis, &c.
Murmure exiguo verba loqui. Ouid. 5. Fast.
Exiguus mus. Virgil. 2. Georgicorum,
-sæpe exiguus mus
Sub terris posuitque domus, atque horrea fecit,
Nox exigua. Virgil. 2. Georg.
Exiguus numerus. Cic. Cassio, lib. 12.2, Qui numerus etiam bonis rebus exiguus esset.
Numero exigui. Virgil. 5. Æneidos,
Exigui numero, sed bello viuida virtus.
Ope exigua. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5,
Forsitan exigua dignus habebor ope.
Opus exiguum. Ouid. 2. Fast.
Orbis exiguus. Ouid. epist. 4,
Siue ferocis equi luctantia colla retorques,
Exiguo flexos miror in orbe pedes.
Pars exigua. Virgil. 10. Æneid.
Pectus exiguum. Propert. lib. 4. eleg. 1,
-exiguo quodcunque è pectore riuus
Fluxerit, hoc patriæ seruiat omne meæ.
Pes exiguus. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.
Preces exiguæ. Ouid. 1. de Arte,
-nec exiguas quisquis es adde preces.
Exiguus puluis. Virgil. 4. Georgicorum,
Pulueris exigui iactu compressa quiescent.
Requies exigua. Ouid. 4. Metam.
Res exiguæ. Ouid. 2. Trist.
Sedes exigua. Virgil. 2. Æneid.
Tenui & exiguo sermone disputare. Cic. 1. de Orat. Propert. lib. 3. eleg. 1.
Significatio voluntatis vnius erga alterum exigua. Cic. Cn. Pompeio, lib 5.7.
Solatia exigua. Virgil. 11. Æneid.
Solum exiguum. Tibul. lib. 2. eleg. 1,
Nunc agna exigui est hostia parua soli.
Sonus exiguus. Ouid epist. 14,
Exiguo dixi talia verba sono.
Spes exigua. Liu. 5. bel. Pun. Cuius aduentu, qui antè in exigua spe vocati sæpe ad transitionem ab hostibus per colloquia erant, vltra ad transeundum hostes vocabant, solicitabántque.
Sumptus ad fructum & fœnus exiguus. Cic. in Parad.
Leuis & exiguus iactus. Lucret. lib. 2.
Ad exiguum tempus. Cic. de Senect.
Tempus exiguum alicui concedere. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.
Exiguo tempore liber eris. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Exiguæ vindemiæ. Plin. epist 193.
Vires exiguæ. Ouid. 2 Trist
Vmbra exigua. Ouid. 3 Metamorphoseos,
Fecerat exiguas iam sol altissimus vmbras.
Vocem exiguam tollere. Virgil. 6. Æneid.
Vrbs exigua. Virgil. 4. Æneid.
Vsus exiguus cum aliquo. Ouid. 4. Trist. eleg. 6,
Exiguus nobis cum quibus vsus erat.
¶Animi exigui. Claud 2. in Eutropium,
Acer in absentes linguæ iactatur: abundans
Corporis exiguíque animi.
¶Exiguior, Comparatiuum. Vlp. l. 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Proinde siue deriuetur aqua, vt exiguior facta minus sit nauigabilis: vel si dilatetur, vt diffusa aquam breuem faciat: siue contrà sic coangustetur, vt rapidius flumen faciat: interdicto locus erit.
¶Exiguissimus, pen. corr. Superlatiuum. Ouid. epist. 14,
De fratrum turba pars exiguissima restas.
¶Exiguum, Substantiuum Sil. lib. 4,
-vt iu tenui spes exiguumque salutis Iam vides esse suæ.
Exiguum aquæ. Ouid. 5. Trist. eleg. 5,
Exiguum pleno de mare demat aquæ.
Exiguum temporis medium, & rursus, simile aliud priori fidem fecit. Plin. epist. 147.
Intra temporis exiguum. Ouid. 13. Metam.
Exiguo post, pro Paulo post. Plin. lib. 31. cap. 2.
¶Exiguum aliquando pro Exiguè capitur. Plin. epist. 50, Quãtum ego sapio, qui fortasse in omni re, in hac certe perquã exiguũ sapio.
Exiguum dormire. Plin. lib. 10. cap. vlt.
Exiguè, Aduerbium ([illegible]) Id est, parcè & tenuiter. vt Exiguè facere sumptum. Terent. Heaut. 1. 2. Sic Exiguè suppeditare aliquid. Liu. 9 ab Vrbe.
Tribuere exiguè. Plancus Ciceroni, lib. 10.9, Nihil aut sero, aut exiguè à patria eius tributum potest videri.
Celeriter exiguéque dicere. Cic. 3 de Orat. Quóniamque de duabus primis nobis quidem satis, sed vt ipse dicebas, celeriter, exiguéque dixisses, duas tibi reliquas feceras, &c.
Exiguè & celeriter ad calculos vocare amicitiam. Cic. de Amic.
Exiguè scripta epistola, hoc est, stylo exiguo & non elaborato, sed simplici. Cic. ad Attic. lib. 11.224, Non meo vitio fit hoc quidem tempore (antè enim est peccatum) vt me ista epistola nihil consoletur: nam & exiguè scripta est, & suspiciones magnas habet.
Exiguè se habuit frumentum dies XXX. Cæs. 7. bel. Gall.
Exiguitas, penult. corr. huius exiguitatis ([illegible]) vt Exiguitas lactis. Varro 2. de Re rust. cap. 4.
Exiguitas cibi. Colum. lib. 7. cap. 5.
Copiarum exiguitas. Cæl. Ciceroni, lib. 8.10, Nunc hæc exiguitas copiarum, recessum, non dimicationem mihi tuam præsagiebat.
Exiguitas pellis. Cæs. 4. bel. Gall.
Exiguitas temporis. Liu. 4. bel. Pun.
Exiguitas voluptatum. Cic. 4. de Finib.
Exilio, exilis, pen. corr. exilui, exiliui vel exilij, exultum ([illegible]) exilire, ab ex & salio compositum. Gaudere, & quasi præ nimio gaudio salire significat. Cic. Tironi, lib. 16.16, Mihi crede, ius & illius literis perlectis, exilui gaudio. Idem 7. Verr.
Perniciter exiluere. Catul. Argonaut.
Foras emergere & exilire. Lucret. lib. 2.
Domo leuis exilit. Horat. 2. Serm. sat. 6.
Sedibus exilire. Lucan. lib. 1, -sed curia & ipsi
Sedibus exiliere patres.
Stratis exilire. Ouid. 5. Metam.
Exilire cathedram. Photius epist. 60, Dum hæc dicit, exiluit cathedram, aduersóque parieti caput ingenti impetu impegit. Nisi fortè in ablatiuo legendum.
Exilire è vel de, pro Exire & prodire. Plaut. Amphit. 17,
Postquam conspexit angues ille alter puer,

Citus è conis exilit. Cic.4.Verr. Ita properans de sella exiluit.
Exilire ad aliquem. Terent. Heaut.4.1,
Non aduorti primò: sed postquam aspexi, ilico
Cognoui: ad te exilui. Hoc est, veluti saliendo & gestiendo cucurri.
In arma exilire. Stat.9. Thebaidos,
Ipse nec ire retro, nec in obuia concitus arma Exilit.
In cælum exilit arundo, Id est sagitta. Seneca Herc. OEth.7.
Crines exiliunt. Stat.1. Achil.
Ad superos volucer deus exilit. Id est Mercurius reuolat ad superos. Stat.2. Thebaid.
Equi exiluerunt. Ouid.5. Fast.
Fretum exiluit è medio vulnere fasi. Ouid.6. Metam.
Lumen exilit. Lucret. lib.6,
-lapidem si
Percutiat lapis aut ferrum: nam tum quoque lumen Exilit.
¶Exilui, præteritum. Lucan. lib.5,
-sic fata relictis
Exiluit stratis.
Exilij, Aliud præteritum. Ouid.9. Metamorphoseos,
Exiliit, iunctásque manus patefacta remisit.

Exilis, & hoc exile, pen. prod. (λιτός) Id est tenuis. Plin. lib.11. cap.51. Bubus tantú fœminis vox grauior, omni in alio genere exilior quam maribus: in homine etiam castratis.
Exilia, plenis opponit Plinius epist.114. Item Cic. 2. de Diuinat. Iecur nitidum atque plenum est, aliæ horridum & exile.
Tenuis & exilis. Cic. pro Murena, Commoti animi tenuium, exilium in nostrum ordinem. Hoc est plebeiorum.
¶Exilis aper, Gracilis & malè saginatus. Varro 3. de Re rustica, capite 2.
Artus exiles. Ouid.1. de Ponto, eleg.11.
Exilis copia, cui Vberrima opponitur. Cic.4. de Finib.
Digiti exiles. Ouid.6. Metam.
Domus exilis. Horat.1. Carm. ode 4,
Et domus exilis Plutonia: quò simul mearis,
Nec regna vini sortiere talis,
Nec tenerum Lycidam mirabere, &c.
Genus sermonis exile, aridum, concisum, ac minutum: cui opponitur Liquidum, fusum, profluens. Cic.2. de Orat.
Membra exilia. Ouid.5 Metamorphoseos,
Nam breuis in gelidas membris exilibus vndas
Transitur est.
Spinosa & exilis oratio. Cic.1. de Orat.
Pectus exile. Stat.11. Thebaid.
Glebis exilis regio aliqua. Lucan. lib.3,
-nimium glebis exilis Arisbe.
Exile & macrum solum. Cic.2. de Lege Agrar.
Exilis terra, Id est macra. Colum. lib.1. cap.4, In exili terra, cultoris prudentia ac diligentia maciem soli vincere potest.
¶Exilia dicere de virtute. Cic.4. de Finib.
Exiles, inquit Festus, & Ilia à subtilitate viarum, quas Græci in chartis ita appellant, videntur esse dicta.
Exilica causa, quæ aduersus exulem agitur. Festus.

Exiliter, pen. corr. Aduerbium (λιτῶς) Cic.1. de Orat. Etenim videmus iisdem de rebus ieiunè quosdam & exiliter, vt eum quem acutissimú ferunt Chrysippum disputauisse. Idem lib.3.

Exilitas, penult. corr. (λεπτότης) Denominatiuum: vt Foliorum exilitas. Plin. lib.21. cap.6.
Exilitas vitis. Colum. lib.5. cap.5, Ne oneretur exilitas vitis.
Exilitas in dicendo. Cic. de Clar. Orat. Inde erat ista exilitas, quam ille de industria consequebatur.
Copia & Exilitas in dicendo, contraria. Cic.1. de Orat. Quid ergo interest? aut qui discernes eorum quos nominaui, vbertatem in dicendo, & copiam, ab eorum exilitate qui hac dicendi varietate & elegantia non vtantur?
Exilitas & Pinguitudo literarum, opponuntur. Quintil. lib.1. capite 11, Quarundam enim vel exilitate, vel pinguitudine nimia laboramus.

Exilium, Vide EXVL.

Eximius, Vide EIMO.

Eximo, eximis, pen. corr. exemi, pen. prod. exemptum (ἐξαιρῶ, ἀφαιρῶ) eximere, Ab ex & emo compositum, significat auferre.
Eximere cupressos cum radicibus. Cato cap.28.
Eximere è dolio aliquid. Cato cap.112.
Eximere alicui quod eum angit. Cic.2. Tuscul.
Eximere lapides sub terra. Plaut. Capt.
Eximere in libertaté. Liu.1. bel. Maced. Messanæ vt auxilio essent, primò in Siciliam conscenderunt iterum, vt Syracusas oppressas ab Carthaginiensibus, in libertatem eximerent.
¶Actionem eximere quando dicatur iudex, declarat Vlpianus l. sed etsi per Prætorem. §. ait Prætor. D. ex quibus causis maiores. Sine cui, inquit, per magistratus factum sine dolo malo ipsius actio exempta esse dicetur. hoc quoque, vt si per dilationes iudicia effectum sit vt actio eximatur, fiat restitutio. Actio autem exempta sic erit accipienda (vt paulo pòst inquit) si desit agere posse.
Ambitus longos eximere. Stat.4. Sylu.3.
Beneuolentiæ coniunctionem ex rerum natura eximere. Cicero de Amicit.
Eximere curam. Plaut. Casin.11,
Curam eiice, curam exime.
Eximere diem, pro Extrahere. Liu.5. bel. Pun. Interim publicani Cæsar instare, vt concilio diem eximeret.
Diem dicendo eximere. Capito apud Gellium, lib.4. cap.10, C. Cæsar. Consul M. Catonem sententiam rogauit. Cato rem quam consulebatur, quoniam è Republica non erat, perfici nolebat. Eius rei gratia ducenda, longa oratione vtebatur, eximebátque dicendo diem, Id est prælonga oratione tempus censendi consumebat de industria. Sic eximere horam. Cic. Philipp.6, Hoc bellum indiget celeritatis. succurrendum est D. Bruto. omnes vndique copiæ colligendæ. horam eximere nullam in tali ciue liberãdo sine scelere non possumus. Eodem sensu dicimus Diem tollere.
Eximere diem ex mense. Cic.4. Verr.
Eximere dubitationem. Liu.5. bel. Pun.
Horam eximere. Vide paulo antè, in Diem dicendo eximere.
Labem concretam eximere. Virgil.6. Æneidos,
Donec longa dies perfecto temporis orbe
Concretam exemit labem.
Eximere lassitudinem. Plautus Merc.4,
Nunquam ædepol omnes balneæ mihi hanc lassitudinem eximent.
Eximit ipsa dies omnes de corpore mendas. Ouid.2. de Arte.
Ebrietas solicitis animis onus eximit. Horat.1. epist.5.
Otium eximere. Horat.4. Carm. ode 15,
Custode rerum Cæsare, non furor
Ciuilis aut vis eximet otium.
Exemisti tute hanc pateram. Plaut. Amphit.
Prænomen è familia eximere. Quintil. lib.3. cap.7, Et post mortem adiecta quibusdam ignominia est, vt Melio, cuius domus solo æquata est: M. que Manlio, cuius prænomen è familia in posterum exemptum est.
Eximere alicui scrupulum. Plin. lib.3. epist. ad Seruianum.
Eximere tempus. Cic. ad Attic. lib.4. 72, Metellus calumnia dicendi tempus exemit. Id est, dicendo diem consumpsit.
Eximere tempus studiis. Plin. epist.49.
Tempus eximunt feriæ. Vlpianus in l. sed & si per Prætorem. §. si feriæ. D. ex quibus causis maiores, Sed cum feriæ repentinæ tempus eximunt, restitutio duntaxat ipsorum dierum facienda est, non totius temporis.
¶Conicere in ordinem, & Eximere, contraria. Cic. in Pisonem, Nulli coniiciuntur in ordinem, nulli eximentur.
Inde non eximam te. Terent. And.1.2.
De feritate alicuius loci eximi. Ouid.2. de Ponto, eleg.2,
Eximar vt Scythici de feritate loci.
¶Eximere de vel ex reis, in criminalibus causis id dicitur quod nunc vulgò *dare congedium* dicimus. Cic. 6. Verr. Condemnare Diodorum non audet, absentem de reis eximit. Idem 4. Verr. Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis, ob eam causam ne tu ex reis eximerere, si ego non affuissem ad diem. Id est, ne tu necessitate obseruandi publici iudicij absolueretis. Bud.
Eximere de vectigalibus. Cic. 2. Philipp. Agrum Campanum qui cum de vectigalibus eximebatur, vt militibus daretur, tamen infligi magnum Reipub. vulnus putabamus.
Nomen alicuius de tabulis eximere. Cic. pro Rosc. Amer. Contrarium eius est, Referre in proscriptos.
E vinculis aliquem eximere. Cic. in Orat. Primùm igitur eum tanquam è vinculis numerorum eximemus.
Eximere ex ærariis, Est condonare multam, Id est *quitter emendam*. Cic.2. de Orat. Is enim qui te ex ærariis exemit, lustrum condidit, & taurum immolauit. Budæus.
Eximere ex culpa. Cic. 2. de Inuent. Postremò quas ad defensionem rationes reo dabimus, iis accusator ad alios ex culpa eximendos abutetur.
Eximere ex manu manubrium. Plaut. Aulul.14.
Eximere ex miseriis. Plaut. Capt.16. Et Epid.13.
Ex obsidione aliquos eximere. Cic. Sexto, lib.5.6.
¶Eximere, cum ablatiuo, vt Eximere metu. Plautus Rud.6,
-exime
Hoc miseram metu.
Eximere obsidione. Plin. lib.7. cap.28, Cremonam obsidione exemit. Id est liberauit.
Eximere vinculis. Plaut. Capt.5,
-et postea pigeat
Nostrum herum, si vos eximat vinculis.
Eximere seruitute. Liu 4. bel. Maced.
Eximere seruitio. Liu 8. bel. Pun. Quòd Saguntum restituerint, ciuésque Saguntinos seruitio exemerint.
Vmbris infernis aliquem eximere. Sil. lib.15,
Qui deus infernis quonquam nostrum eximat vmbris.
¶Eximere, cum datiuo constructum. vt Eximi notæ, Absolui vel euadere condemnationem. Liu 8 ab Vrbe, Non noxæ eximitur Q. Fabius, qui contra edictum imperatoris pugnauit.
Aceruo eximere aliquid Ouid.2. Metam.
Eximere & exigere honoribus. Plin. epist.36. Id est excludere.
Eximere memoriæ. Sueton. in Claudio, cap.12.
Eximere notæ. Gell. lib.4. cap.20.
Eximere numero, id est Reijcere & excludere. Quintilian. libro 1. cap.5.
Numero beatorum aliquem eximere. Horat.2. Carm. ode 2.
Pœnæ aliquem eximere. Tacit. lib.14. Asinium Marcellum preces Cæsaris, pœnæ magis quàm infamiæ exemere.
Eximere in ius vocatum quomodo dicatur, docet Paulus in l. sed eximendi. D. nequis eum, qui in ius vocabitur, vi eximat, Sed eximendi, inquit, verbum generale est, vt Pomponius ait. Eripere enim, est de manibus auferre per raptum: eximere, quoquomodo auferre: vt puta, siquis non rapuerit quem, sed moram fecerit quominus in ius veniret, vt actionis dies exiret, vel ea tempore amitteretur, videbitur exemisse: quamuis corpus non exemerit. *Retenir & empescher celuy qui est adiourné de ne comparoir à son assignation.*
Reum eximere. Vlpianus in l. si interueniente. D. ad Senatusconsultum Turpilianum, Nec enim videtur desistere, qui exemptum reum non defert. Eximitur autem reus publica abolitione interueniente. *Donner grace à vn criminel. Le descharger de toute accusation, & mettre hors de procez.*

Eximere,

¶Eximere, Interimere. Propert. lib. 3. eleg. 18,
Nirea non facies, non vis exemit Achillem. Hoc est, à morte non (vt dicunt) præseruauit.

Exemptus, Participium {[illegible]} vt Exemptus dies. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 10.
Fames exempta epulis. Virgil. 1. Æneid.
Finis exempta. Lucret. lib. 1.
Lapis exemptus. Paul. in l. pen. D. pro socio.
De spinis pluribus vna exempta. Horat. 2. epist. 2. Id est, vnum tantum de multis sublatum vitium.
Terra exemptus lapis. Marcell. in l. Pro regione. D. de acquirendo rer. dom.

Exemptilis, & hoc exemptile, penult. corr. {[illegible]} Quod auferri & eximi potest. Colum. lib. 8. cap. 11, Sed idcirco sunt exemptiles, vt quum res exigit, à pastilis deductæ liberum aditum conuerrentibus stabulum præbeant.
Margaritæ exemptiles. Vlp. in l. argumento. §. Margarita. D. de arg. & aur. leg.

Exemptio, Verbale {[illegible]} Colum. lib. 3. cap. 18, Quũ enim per exemptionem imæ partes eorum præfractæ sunt, apertæ medullæ deponuntur. Ibidem, cap. 19, Ne depressus altius, quàm adoleuerit, exemptionem difficilem præbeat.

Exemptor, Verbale {[illegible]} Qui eximit lapides sub terra. Plin. lib. 36. cap. 15, Et inter plurima alia Italiæ miracula, ipsa marmora in lapidicinis crescere, author est Papyrius Fabianus, naturæ rerum peritissimus. Exemptores quoque affirmant compleri sponte illa montium vlcera.

Eximius, Adiectiuum {[illegible]} Donatus, Eximia pecora dicuntur, quæ à grege excepta sunt ad vsus dominorum suorum, vt vberius pascantur. Sed propriè eximij sues porci maiores, qui ad sacrificandum excepti liberius pascuntur. Etenim boues qui ad hoc electi sunt, egregij dicuntur: & oues, lectæ, vt Virgilius,
-mactant lectas de more bidentes. Idem,
Quatuor eximios præstanti corpore tauros. Hactenus Donatus.
Eximium & præstans. Cic. 3 de Orat.
Eximia & præclara ducere parua. Cic. 1. Offic.
Eximia & pulchra virtus. Cic. 5 de Finib.
Singularis & eximia virtus. Cic. pro Lege Manilia.
Eximium ingenium. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 5.
Eximium vnum esse alteri. Cic. 1. Verr. Neque enim esset verisimile, quum omnibus Siculis faceret iniurias, te illi vnum eximium, cui consuleret, fuisse. Id est extractum, & ex numero exemptum.
In pugna eximius. Lucan. lib. 3.
Decus eximium. Catull. Argonauticis,
-virtus quoque,
Et ingenti solertis eximium decus Periere.
Facies eximia. Cic. 7 Verr. Erat Nice facie eximia.
Facultas dicendi eximia. Quintil. in Proœm. lib. 2.
Forma eximia. Ouid. 4. Metam.
Honos eximius & propè singularis. Cic. de Prouinc. Consul.
Eximia iniuria. Cic. in Verr. Sin hanc vos in rege tam eximiam iniuriam, tam acerbam neglexisse.
Laudes eximiæ. Catul. epig. 106.
Eximius odor. Plin. lib. 12. cap. 12.
Pompæ eximiæ. Ouid. epist. 9.
Virgo eximia specie. Sil. lib. 17.
Eximia spe adolescens. Cic. ad Lentul. lib. 1. 7, Lentulũ eximia spe, summæ virtutis adolescentem, cum cæteris artibus quibus studuisti semper ipse, tum in primis imitatione tui fac erudias.
Eximius sumptus. Plaut. Trinum. 8,
-nimis hercle
In hisce rebus sumptus est eximius.
Tauri eximij. Virgil. 4. Georg.
Eximia velocitas. Plin. lib. 7. cap. 2.
Virtus eximia. Cic. pro Rosc. Amerino.
¶Eximium, vt vult Festus, inde dici cœptum, quòd in sacrificiis optimum pecus è grege eximebatur: vel quòd primum erat natum.

Eximiè, Aduerbium {[illegible]} Excellenter. Lucret. lib. 1,
Quæ bene & eximie quanuis disposta ferentur.
Feroces eximiè. Claud. 6 Paneg.
Eximiè ornatum templum. Liu. 5. bel. Pun.
Eximiè vtilis. Plin. lib. 20. cap. 22.
Cœnare eximiè. Iuuenal. satyr. 11,
Atticus eximiè si cœnat, lautus habetur:
Si Rutilus, demens.
Eximiè diligere. Cic. pro Archia.

Ex-improuiso {[illegible]} Vide à x.

Exin, siue Exinde, Aduerbium ordinis, inquit Seruius, significat deinde, siue continuo & protinus. Cic. in Orat. Dein etiam, sæpe, & exin, pro Deinde & pro exinde dicimus. Virgil. 7. Æneidos,
Exin Gorgoneis Alecto infecta venenis, &c. Cic. 2. de Nat. deor.
Exin contortis aries cũ cornibus hæret. Ex antiquo poeta. Festus, Exin metri causa dicitur pro exinde.
Exinde, Vna pars orationis est (inquit Seruius) & in tertia à fine accentum habet, licet penultima longa sit. Quod ideo factum est vt ostenderetur vna pars esse orationis, ne præpositio iungeretur aduerbio, quod vitiosum esse non dubium est. Virgil. 6. Æneidos,
Quisque suos patimur manes, exinde per amplum
Mittimur Elysium. Cic. 3. de Legib. Exinde pecunias æquitatis ordines partiuntur. Liu. 1. ab Vrbe.
¶Exinde, ex quo. Macer in l. pen. D. de requir. reis. Annus exinde computandus est, ex quo ex adnotatio publicè innotuit. ergo & viginti annorum tempus exinde fisco numeratur, ex quo adnotatio publicè innotuit.
¶Exinde, Ex eo tempore. Iustin. lib. 1. de Semiramide, Igitur brachia ac crura velamentis, tiara caput tegit. & ne nouo habitu aliquid

occultare videretur, eodem ornatu & populum vestiri iubet: quem morem vestis exinde gens vniuersa tenet.

Exinanio, exinanis, pen. prod. exinaniui, exinanitum {[illegible]} exinanire, Verbum ab Inanis nomine formatum: modò euacuare significat, modò attenuare, modò ad nihilum redigere.
Exinanire aluum. Plin. lib. 27. cap. 8, Ad exinaniendas aluos mensésque mulierum.
Exinanire nauem. Cic. 7. Verr. In eum dissolutus, qui solus habuerit constratam nauem, & nimos exinanitam.
Exinanire ouum. Plinius libro 10. cap. 60, Oua sale exinanici creduntur.
Exinanire vrinam. Plin. lib. 8 cap. 37.
¶Exinanire aliquem re. Cic. 7. Verr. Imachara ses iam omni frumento ablato, iam omnibus rursus tuis exinanitos, tributum ferre miseros ac perditos coegisti.
Depopulari, vastare, exinanire, spoliare. Cic. 1. Verr. Siciliam prouinciam C. Verres per triennium depopulatus esse, Siculorum ciuitates vastasse, domos exinanisse, fana spoliasse dicitur.
Vastare atque exinanire agros vectigales. Cic. 5. Verr. Quum senserit istum omne instrumentũ aratorum, omnia subsidia vectigalium vendidisse, omnem spem posteritatis auaritia sua sustulisse, arationes & agros vectigales vastasse atque exinanisse.

Exinanitus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. 2. pro Lege agraria, Vectigalibus abalienatis, sociis vexatis, regibus atque omnibus gentibus exinanitis, illi pecunias habebunt, vos agros non habebitis.

Exinanitio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 15 cap. 22, Succurrit aliquando præceps alui exinanitio.

Ex-industria {[illegible]} Vide à a.

Exinfulare, Exercere est, inquit Festus. infulas enim sacerdotum fulcimenta vocabant.

Ex-insidiis, Ex-insolentia, Ex-insperato, Vide à x.

Existimo, existimas, pen. corr. {[illegible]} existimare, ab æstimo fit, diphthongo in i longã conuersa: quasi ab æstimatione statuere atque decernere. Vide AESTIMO. Cic. 4. Verr. Certissimum accipita argumentum, quo facilius de singulari eius impudentia existimare possitis. Terent. Adelph. 5. 6,
-bonus es, quum hæc existimas.
Regali nomine dignum aliquem existimare. Cic. de Arusp. resp.
Scire aliquid & existimare de re aliqua. Cic. pro Sylla, Sed quum videremus eorum criminum nos patronos adhibere, quorum testes esse possemus: vterque nostrum id sibi suscipiendum putauit, de quo aliquid scire ipse atque existimare potuisset.
Aliter atque existimo. Cic. pro Domo sua, Proinde quasi isti aut de Cn. Pompeio aliter atque ego existimo, sentiant.
De alicuius ingenio bene existimare. Cic. Trebonio, lib. 15. 21.
De se bene existimare, seséque diligere. Cic. 3. Offic.
Malè de aliquibus existimare. Cic. 2. Offic. Non enim omnes eos contemnunt de quibus malè existimant.
Existimare verè de re aliqua. Cic. pro Cælio, Etenim si attendere diligenter, existimare vere de omni hac causa volueritis, sic constituetis Iudices, &c.
De artibus aliquid existimare. Cic. 2 de Orat.
Ex euentu, de consilio alicuius existimare. Cic. Lentulo, lib. 1. 7, Sed ex sententia sic & illi & nobis probabatur, vt ex euentu homines de tuo consilio existimaturos videremus.
Ex alterum & nostra mollitia, non ex ipsa virtute de virtutis robore existimare. Cic. 5. Tuscul.
Suis moribus alterum existimare. Cic. in Sallustium, Desine bona petulantissima consectari lingua: desine morbo procacitatis isto vti, desine vnumquenque moribus tuis existimare.
Facilius est existimare id, quàm scribere Brutus Ciceroni, 4. 2.
Aliquid parui suditus existimare. Cic. 1. de Inuent.
Operam suam existimare velle. Cic. 2. de Orat. Ita nonnulli dum operam suam multo existimari volũt, vt toto foro volitare, & à causa ad causam ire videantur, causas dicunt incognitas.
Ex his existimari potest de eius ingenio. Cic. de Claris Orat. Tum ipse L. Cotta veterator habitus, sed C. Lælius & P. Africanus in primis eloquentes, quorum extant orationes ex quibus existimari de ingeniis Oratorum potest.
Insanissimus & impudentissimus existimor. Cic. pro Cluentio.
Existimatur in probro. Plin. lib. 6. cap. 13.
Domi suæ quũ primis honestus existimatus est M. Fulcinius. Cic. pro Cecinna. Et pro Cluentio.
Quid existimandum in causis, &c. Cic. in Orat. Quod si in Philosophia tantum interest, &c. quid tandem in causis existimãdum est, quibus totis moderatur oratio?
In existimando prudens. Cicero de Claris Orat. L. Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens, toto genere perurbanus.
Vt existimabatur. Cic. 2. de Orat. Vt cum C. Fabricio P. Cornelius homo, vt existimabatur, auarus & furax, sed, &c.
Existimatu facile. Liu. 3 bel. Pun. Acciturumque ad se benignè appellas: multos eum inuidos inter populares habere: inde existimatu facilè esse, quòd nemo ciuis, &c.

Existimans, pen. corr. Participium {[illegible]} Cic. in Orat. Orationis subtilitas imitabilis illa quidem videtur esse existimanti: sed nihil est experienti minus.
Beneuolum & bene existimantem facere aliquem sua oratione. Cic. 2. de Orat. Ex his autem apud quos agetur, vt beneuolos, beneque existimantes efficiamus: quod agendo efficitur melius quàm rogando. Id est, de reo bene iudicantem. Budæus.

Existimatio, Verbale {[illegible]} quando accipitur actiuè, est opinio quæ differt à iudicio: est enim existimatio iudicium tacitum. Cic. pro Cluentio, Itaque nunc quemadmodum audiar, sentio, non modò ab his quorum iudicium atque potestas est, sed etiam ab illis quorum tantum est existimatio. Id est à corona. Idem pro

Cælio. Nam quod de pietate dixistis, est quidem ista nostra existimatio, sed iudicium certè parentis.

Communis existimatio. Liu. Decad. 3. lib. 3. non ita procul à fine, Huic pugnæ equestri rem, quam satis certam communis existimatio est, mirabilem certè, adiciunt quidam annales.

Ingenij existimatio. Cic. 2. de Orat.

Tacita existimatione reprehēdi. Cic. de Prouinc. Consul. Sed non alienum esse arbitror, quo minus sæpe aut interpeller à nōnullis, aut tacita existimatione reprehendar, explicare breuiter quæ mihi sit ratio aut causa cum Cæsare.

Existimatio & reprehensio. Cic. 5. Verr. In hoc genere facilior est existimatio, quàm reprehensio.

¶ Existimatio, Passiuè {[illegible]} vt Homo magnæ existimationis, id est famæ & nominis: quòd eum homines magni existimant. Hæc Valla lib. 3.

Existimatio (inquit Callistratus) est dignitatis illæsæ status legibus ac moribus comprobatus, qui ex delicto nostro, authoritate legum, aut minuitur, aut consumitur. l. 5. D. de extraordinar. criminib.

Caput & existimatio. Cic. 4. Verr. Quid enim debuit Prætor? quum consilio re cognita, quum compensset suum comitem, iuris, decreti, iudicij corrumpendi causa, qua in re ipsius Prætoris caput, existimatióque ageretur, pecuniam accepisse, &c.

Dignitas & existimatio. Cic. 4. Verr. Nemo enim ignorat, quo hic in ciuitate sua splendore, qua apud omnes Siculos dignitate, atque existimatione sit. De Stenio.

Fama & existimatio hominum. Cicero pro Cælio, Equidem vt ad me reuertar, ab his fontibus profluxi ad hominum famam: & meus hic labor forensis vitæque ratio dimanauit ad existimationem hominum paulò latius commendatione ac iudicio meorum.

Sine honore, sine existimatione, sine censu homo. Cic. pro Flacco.

Opinio & existimatio. Cic. Anteq. iret in exilium, Vtique sine hinc abiero, siue ero hic oppressus: ea maneat opinio & existimatio, quæ virtute parta, non quæ infelicitate illata est.

¶ Existimatio bona. Cic. pro Fonteio.

Honor, studium virtutis, & fructus bonæ existimationis. Cic. pro Cluentio, Non ille honorem à pueritia, non studia virtutis, nō vllum existimationis bonæ fructum vnquam cogitarat.

Illæsa existimatio. Vlp. in l. quæ omnia. D. de procurat.

Integra existimatio, Vide INTEGER.

Præclaræ existimationis studiosus. Cic. 6. Verr.

Sanctissima alicuius existimatio. Cic. pro Rosc. Comœdo.

Secunda existimatio. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 7, Sub Caio demum fratris filio secundam existimationem circa initia imperij omnibus lenociniis colligente, &c. Hoc est, famam prosperam.

Summæ existimationis iudicia priuata. Cic. pro Rosc. Comœdo, Si qua enim sunt priuata iudicia summæ existimationis, penè dicam capitis, tria hæc sunt, fiduciæ, tutelæ, societatis.

Turpis existimatio. Cic. pro Cecinna.

Agi existimationem. Cic. Famil. 3.

Existimationem amittere, Vide AMITTO.

Colligere existimationem. Cic. in Verrem.

Existimationem suam committere alteri. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1, Si quis est in quo iam offenderis, de quo aliquid senseris, huic nihil credideris, nullam partem existimationis tuæ commiseris.

Conseruare existimationem. Cælius Cic. Famil. 8. Vlp. in l. quid ergo. §. ex compromisso. D. de iis qui not. infam.

Committere alicui existimationem, Vide COMMITTO.

Re & existimatione condemnare aliquem. Cicero pro Cluentio, Oppianico re, & existimatione iam, lege & pronuntiatione nondum condemnato.

Existimationi suæ consulere. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1, Sed habes eos tecum quos possis rectè facientes, facilè diligere: minus consulentes existimationi tuæ, facillimè coercere.

Existimatione damnatur homo. Cicero pro Flacco, Quid ergo vnus Asclepiades, fortuna egens, vita turpis, existimatione damnatus, &c.

Existimationem dignitatémque ab inimicis defendere. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Ad existimationem dimanare, Vide DIMANO.

Esse existimatione. Cic. ad Q. frat.

Esse contra existimationem. Cic. Famil. 1.

Existimatione innocentiæ floruerunt Præturæ illæ. Cicero pro Fonteio.

Imminuere existimationem. Cicero, In quo dij immortales violati, existimatio atque authoritas Populi Romani imminuta est.

Lædere existimationem. Vlpianus l. 2. §. sed & si. D. de iis qui not. infam.

Offendere existimationem alicuius. Cic. pro Plancio. Vide OFFENDO.

Oppugnare existimationem. Cic. Famil. 3.

Parere existimationem. Cicero pro Sylla, Quod ad tempus existimationis partæ fructus reseruabitur, si in extremo discrimine ac dimicatione fortunæ deseruerit, si non aderit, si nihil adiuuabit?

Perdere aliquid de existimatione. Author ad Heren. lib. 4.

Reconciliare existimationem. Cic. 5. Verr.

Seruire existimationi. Cic. ad Attic. lib. 5.

Contra existimationem alicuius venire. Cicero ad Atticum, libro 2. 2.

Venire in discrimen existimationis. Cic. Verr. 1.

In existimationem venire. Cic. lib. 2. de Inuent.

Existimationi hominum se venditare. Cicero, Non aliqua re, sine simulatione Popul. Roman. existimationi se hominum venditasset.

Existimationem vereri. Cæsar 5. bel. Gal.

Violare existimationem alicuius. Cic. Philippo, libro 13. 74, Nisi quòd existimas in ea re violari existimationem tuam.

Existimator, pen. prod. Verbale masculinum {[illegible]} Cic. 3 de Orat. Neque ea quum dicerem, me esse histrionem necesse esset, sed fortasse non stultum alieni artificij existimatorem.

Existimator & Magister, quid differant, constat ex Cicerone in Oratore, Meminerimus, inquit, nihil nos præcipiendi causa esse dicturos, atque ita potius acturos, vt existimatores videamur loqui, nō magistri. Quasi velit magistrum eum esse, qui docet vt est res: existimatorem, qui vt putat, & existimat.

Doctus & intelligens existimator. Cic. de Claris Orat. Vide INTELLIGO.

Existo, existis, extiti, extitum, penult. corr. {[illegible]} existere. Valla libro 5, Existit atque extat, quorum verborum vnum atque idem præteritum est, simile quiddam significant, quod est eminet & superest. Sed primum cum motu, alterum sine motu: vt illud sit prodit vel exurgit, hoc verò, superstat.

Existit & apparet. Cic. 1. Tuscul. Sed nescio quomodo inhæret in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorum: idque in maximis ingeniis, altissimísque animis & existit maximè, & apparet facillimè.

Extare & existere. Cic. 2. de Diuinatione, Quicquid enim oritur, qualecunque est, causam habeat à natura necesse est: vt etiam si præter consuetudinem extiterit, præter naturam tamen non possit existere.

Existere & esse. Cic. Pulchro, lib. 3. 11, Nec tam gloriosum exitum tui iudicij extitisse, sed tam prauam inimicorum tuorum mentem fuisse mirabar.

Creare, existere, & erumpere. Cic. pro Rosc. Amerino, In vrbe luxuries creatur, ex luxuria existat auaritia necesse est, ex auaritia erumpat audacia.

Existere ab inferis. Liu. 9. bel. Maced. Etsi existat hodie ab inferis Lycurgus, gaudeat ruinis eorum. Et apud Ciceronem 3. Verr.

Ex aliqua familia existere. Cic. pro Cælio.

In auras existere. Lucret. lib. 5.

In lucem existere. Lucret. lib. 2.

-quoniam nequeunt sine luce colores

Esse, neque in lucem existunt primordia rerum.

Subitò existere. Cic. de Claris Orat. Tum etiam magistri dicendi multi subitò extiterunt.

Plures in omnibus artibus quàm in dicendo admirabiles extiterunt. Cic. 1 de Orat.

Vnde & amicitia existebat, & iustitia, & æquitas. Cicero 1. Academicarum quæst.

Animo Consulari in Rempub. existere. Cic. Planco, lib. 10. 6.

Nota omnibus, vel ipsa nouitate temporum clarissima & maxima beneficia vnius in alterum existere. Cic. Curioni, lib. 2. 5.

Existat ergo ille vir parumper cogitatione vestra, quoniam re non potest. Cic. pro Corn. Balbo.

Minimam copiam egregiorum poetarum extitisse. Cicero 1. de Oratore.

In capite alicuius extitit corona ex herbis. Cicero 2. de Diuinatione.

Ne in eum existam crudelior. Cicero ad Atticum, libro 10. 203. Id est fiam.

Eloquentiam existere talem qualis fuerit in Crasso. Cicero 2. de Oratore.

Summersus equus voraginibus non extitit. Cic. 1. de Diuinat.

Fautorem & adiutorem cuiusque dignitatis existere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Fidem in rege existere. Cic. pro Rabir. Posth.

Sic insulsi extiterunt, vt nihil illud eorum nisi ipsa insulsitas redatur. Cic. 2. de Orat.

Repentè lemma extitit. Cic. 2. de Diuinat.

Ex quo magnitudo quoque animi existebat. Cic. 4. de Finib.

Sine principiis nihil potest existere. Lucret. lib. 1.

Officium extitit amici in periculis aut adeundis aut communicandis. Cic. de Amic.

Patronum alicui causæ existere. Cic. pro Rosc. Amer.

In genere mathematicorum multi perfecti homines extiterunt. Cic. 1 de Orat.

Poetam bonum neminem sine inflammatione animorum existere posse, & sine quodam afflatu quasi furoris. Cic. 2. de Orat.

Existit autem hoc loco quædam quæstio subdifficilis. Cicero de Amicitia.

Senectus diuturnitate temporum existit. Cic. 4. Acad.

Similem auorum existere. Lucret. lib. 4.

Infinita simillimarum imaginum species ex innumerabilibus indiuiduis existit. Cic. 1. de Nat. deor.

Philosophandi nobis subitò studium extitit. Cicero 1. de Natura deorum.

Sudor existit toto corpore. Lucret. lib. 3.

Existet ex victoria tyrannus. Cic. ad Atticum, lib. 7. 125. Id est emanabit, enascetur.

In animis existunt maiores etiam varietates, vt in corporibus magnæ dissimilitudines sunt. Cic. 1. Offic.

Virtute & consilio præstanti existere. Cic. pro Sextio.

E virtutibus beata vita existit. Cic. 2. de Nat. deor.

Vox extitit ex aliquo loco. Cic. 1. de Diuinat.

¶ Existunt hæc ei. Cic. 2. de Nat. deorum, Si qui dentes & pubertatem natura dicat existere, ipsum autem hominem cui ea existāt, non constare natura.

¶ Existere conditio Iurecōnsultis dicitur, quando mora amplius dilui non potest. Ex cap. 9. lib. 3. parerg. Alciat.

¶ Existere, operari est & efficere. Monuit Zazius in gloss. nouis ad l. in ratione. D. ad l. Falcid.

Exitialis, Exitium, Exitus, Vide EXEO.

Exiuro, exiuras, penult. prod. {[illegible]} exiurare, Antiquum, pro

Iuramento

Iuramento asserere & affirmare. Plaut. Amphit. 55,
Quando exiurasti te mihi dixisse per iocum.

E X L

Exlex, exlegis, pen. prod. Adiectiuum {ἄνομος} Qui sine lege viuit. Lucilius Sat. libro 2, Non dico, vincat licet, & vagus exulet, erret exlex. Varro, Postremò quæro, parebis legibus an non? ânne exlex solus viuis? Cicero pro Cluentio, Non quo illi aut exlegem esse Syllam, aut causam pecuniæ publicæ contemptam atque abiectam putarent, sed, &c. Horatius in Arte, -& potus & exlex.

Exloquor. pen. corr. exloqueris {ἐξαυδάω} exloqui, pro Eloqui & palam atque apertè ac distinctè dicere vsurpauit Plautus Milit. 12, Nempe ludificari militem tuum herum vis? pa. exlocuta es.

E X O

Exobsecro, exobsecras, pen. corr. {[illegible]} exobsecrare, Vehementer obsecrare. Plaut. Asin. 5,
Supplicabo, exobsecrabo, vt quemque amicum videro. Anequam.

Exocœtus, Piscis. Plin. lib 9. cap. 19, Miratur & Arcadia suum exocœtum, appellatum ab eo quòd in siccum somni causa exeat. Circa Clitorium vocalis hic traditur, & sine brāchiis: idem aliquibus adonis dictus.

Ex-occulto, Vide s x.

Exoche, pen. corr. {ἐξοχή} Latinè dicitur eminentia, vel excellentia. Vnde κατ' ἐξοχὴν dicitur per excellentiam. Virgil. 1. Georgicorum,
Nec Pelusiacæ curam aspernabere lentis. Vbi Seruius, Pelusium vnum est de septem ostiis Nili, vbi optima lens nascitur. Vnde κατ' ἐξοχὴν loquutus est.

Exoculo, exoculas, pen. corr. {[illegible]} exoculâre, Exturbare siue offendere oculum. Apuleius, Cæcam & prorsus exoculatam esse fortunam. Id est oculis priuatam.

Exoculasso, exoculassis, exoculâssere, Idem. Plaut. Rud. 18,
Vos adeo, vbi ego innuero, si nō ei caput exoculassitis, &c. Ibid. 19,
Si hercle ille illas hodie digito tetigerit
Inuitas, nisi tunc illum vos exoculassitis, &c.

Exodium, exodii {ἐξόδιον} vt loquit Nonius, dicitur finis. à Græco tractum, quasi ἔξω τῆς ὁδοῦ: Id est extra viam. Varro, Quò in vinculis publicis esset, & iam bibisset [illegible] in exodium vitæ. Idem, Vitę cursum vt cognoscere possem, & quæ seruitutis & libertatis ab origine ad exodium ducto. Idem, Quod cœperas modò in via narrare, vt ad exodium ducas. Apuleius, Nullum ego eius rei exodium inueniebam. Sueton. in Tiberio, cap. 45, Vnde vox in Attellanico exodio proximis ludis assensu maximo excepta percrebruit, Hircum vetulum capreis naturam ligurire.

Exodia quid sint, docet Liuius libro 7. ab Vrbe, his verbis, Postquam lege hac fabularum ab risu, ac soluto ioco res auocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, iuuentus histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo, ridicula intexta versibus iactitare cœpit. quæ inde exodia postea appellata, consertáque fabellis potissimum Attellanis sunt. quod genus ludorum ab Oscis acceptum tenuit iuuentus: nec ab histrionibus pollui passa est. Hæc ille. Iuuenal. satyr. 6,
Vrbicus exodio risum mouet Attellanæ
Gestibus Autonoes. Iulius Pollux lib. 4. cap. 15, Exodium est carmen quod exeuntes canebant. Et hæc quidem propriæ vocis significationi magis conuenit expositio. Hinc

Exodiarius, exodiarii. Marcellinus, Vt in amoeni spectaculo, exodiario, venatori, aurigæ, & histrionum generi omni.

Exodium, Exitium. Festus. Alii legunt Exodum.

Exolesco, exolescis, exolui & exoleui, exoletum, penult. prod. {[illegible]} exolescere. Adultum fieri, & desinere. Plaut. Reliqui domi exoletam virginem.

¶Exolescere. Veterem fieri, deficere. Columel. lib. 2. cap. 18. Multa sunt, vt dixi, quæ negligentia exolescant, & fiant sterilia.

Exolescere & deficere. Plinius lib 37, Calchedonii nescio an in totum exoleuerit, postquam metalla æris ibi defecerunt.

Ætas exoleuit ad. Cic. in Sallustium, Ætas tua iam ad ea patienda, quæ alteri facere collibuisset, exoleuerat.

Nullo exolescet æuo. Stat. 1. Syl. 6,
Quos ibit procul hic dies per annos?
Quam nullo facet exolescet æuo?

Amictus exolescunt. Tacitus lib. 14, Græci amictus, quos per eos dies plerique incesserant, tum exoleuerant.

Cladem exolescere. Tacitus libro 4, Nondum ea clades exoleuerat.

Disciplina exolescit. Tacit. lib. 11, Ne vetustissima Italiæ disciplina per desidiam exolesceret.

Vetustate exolescere. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Dolor exoleuerat. Tacit. lib. 5,

Exoleuit fauor. Liuius 2. ab Vrbe, Quum & patres haud minus quàm pro Coriolano annixi essent, & patris Agrippæ fauor haud dum exoleuisset.

Iniuria exoleuit. Vlpianus in Litem si cum exceptione. §. 3. D. quod met. caus.

Instituta exolescunt. Tacit. lib. 20, Nihil eoeuisse cur antiquitus instituta exolescerent.

Exolescit metus. Plin. epist. 4. Nam mitium dominorum apud seruos ipsa consuetudine metus exolescit, nouitatibus excitatur: probatique dominis per alios magis, quàm per seipsos laborant.

Exoletus, pen. prod. Participium {[illegible]} Quintil. lib. 8, Obscuritas fit in verbis etiam ab vsu remotis: vt si commentarios quis Pontificum, & vetustissima fœdera, & exoletos scrutatus authores, id ipsum petat.

Exempla annalium vetustate exoleta. Liu. lib. 7. Decad. 3, Prætor non exoletis vetustate annalium exemplis stare ius, sed recentissimæ cuiusque consuetudinis vsu volebat.

Memoria iam exoleta. Liu. lib. 7. Decad. 4. Res aut noua, aut vetustate exemplorum memoriæ iam exoleta.

Exoletum vetustate odium. Liu. 2. ab Vrbe, Arte agendum in exoleto iam vetustate odio, &c.

Stirps exoleta. Liuius libro 7. Decad. 4, Bellicosiores ea tempestate erant Gallogræci adhuc, nondum exoleta stirpe, gentis seruantes animos.

¶Exoletus, pen. prod {ἔκφυλος} Substantiuum, pro scorto masculo ponitur, præcipuè iam adulto, apud Suetonium in Tiberio Cæsare, cap. 43. Cic. pro Milone, Ille qui semper secum scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat.

¶Exoletus, Festus, Qui adolescere, id est crescere desiit.

Exoluo, exoluis, exolui, exolutum, pen. prod. {[illegible]} exoluere, Idem quod soluere. Plaut. Capt. 9,
-iussi illico hunc exolui, nunc sequere me. Idem Epid. 3,
Aliqua ope exoluam, extricabor aliqua.

Exoluere cistellam. Plaut. Amphit. 8.

Nexus exoluere. Lucret. lib. 1.

¶Exoluere ærumnas dum vno labore. Plaut. Amphit. 52
Pater curauit vno vt fœtu fieret,
Vno vt labore exolueret ærumnas duas.

Exoluere æs alienum. Plinius epist. 55. Cic. 5. Verr. Hac ille vi & hoc metu adductos, tantum Decumanis, quantum iste imperauit, exoluit. Liuius 6. ab Vrbe, Ea res si palàm fiat, exolui ære alieno posse.

Amictus exoluere. Stat. 1. Syl. 5.

Animum exoluere nodis. Lucret. lib. 4, -arctis
Religionum animum nodis exoluere pergo.

Culpa exoluenda. Tacit. lib. 20, Coniectis in eum telis, initium exoluendæ in posterum culpæ fecere.

Curis exoluere. Virgil. 4. Æneidos,
-méque his exoluite curis.

Exoluere dotem. Plin. de Viris illustribus, Ob huius licentiam & paupertatem post mortem eius dos vxori, nisi venditis possessionibus, non potuit exolui.

Exoluere fidem. Plinius epist. 36. Liuius 4. bel. Punici, Nunc exoluta iam fide publica, ne discrimen omne virtutis ignauiæque pereat, &c.

Glaciem exoluere. Lucret. lib. 6,
Mutat & exoluit glaciem, nodósque relaxat.

Gladios exoluere culpa. Lucan. lib. 7,
Nunc pugnate truces, gladiósque exoluite culpa.

Grates exoluere. Valer. 7. Argon.

Honores exoluere. Valer. 5. Argon.

Metus exoluere. Lucan. lib. 5,
-quippe ipsa metus exoluerat audax
Turba suos.

Omnibus è neruis, atque ossibus, articulísque exoluere aliquem. Lucret. lib. 3. Et lib. 1,
-amisso iam corpore, vita quoque omnis
Omnibus è neruis atque ossibus exoluatur.

Exoluere nodum alicuius erroris, per translationem. Liu. 10. bel. Maced.

Obsidium exoluere. Tacit. lib. 3. Ipse rubet peditum ad exoluendum obsidium duci.

Pœnas exoluere, Id est luere. Patercul. lib. 2, Ille quidem malè consultorum pœnas exoluit.

Pœnas morte exoluere. Tacit. lib. 1.

Exoluere pœnas, præmiáque meritis pro cuiusque merito. Liu. 6. bel. Pun. Quarum ciuitatum principibus quum pro cuiusque merito, eos. præmia, pœnásque exoluisset.

Pœna aliquem exoluere. Tacit. lib. 14, Titurium, & Calusium pœna exoluit.

Pondere exolui. Sil. lib. 13.

Exoluere pretium. Plaut. Menæch. 25,
Prope est quando herus quid quod faciam, pretium exoluet mihi.

Promissa exoluere. Tibul. lib. 4. eleg. 7,
Exoluit promissa Venus mea gaudia.

Exoluere quod promisimus. Cic 3. Offic.

Pudore aliquem exoluere. Tacit. lib. 14, Donec Priscus & Alphenus desertis castris ad Vitellium regressi, pudore proditionis cunctos exoluunt.

Pugionem à latere exoluere. Tacit. lib. 19, Postremo iterum præpediente, assistente Consuli (Cæcilius simplex erat) exolutum à latere pugionem, velut ius necis, vitæque ciuium, reddebat.

Exoluere religione, Est scrupulum adimere. Liu. libro 9 ab Vrbe, Exoluamus religione populum, si qua obligauimus. Idem lib 3, Cauillari tum Tribuni, & populum exoluere religione velle: priuatum eo tempore Quintium fuisse, quum sacramento addicti sunt. Id est cœperunt Tribuni dicere, nulla religione sacramenti obstrictum esse populum, qui in verba priuati hominis iurasset: nec metuendum periurium, si imperio eius non paruissent. Hæc Budæus. Idem Liu. 8. ab Vrbe.

Exoluere aliquem sollicitudine. Plin. Iunior lib. 1. epist. 22. ad Catilium Seuerum.

Exoluere aliquem ea re qua suspectus est alteri. Teren. Hecyr. 5. 3,
Qua re suspectus suo patri & Phidippo fuit, exolui.

Exoluere se suspicione. Terent. Hecyr.
Illas errore, & te simul suspicione exoluas.

Venas exoluere. Tacitus lib. 16, At Mella (quæ tum promptissima mortis via) exsoluit venas.

Exoluere vinculis. Plaut. Trucul. 17,
-subegit verum fateri, ita lora lædunt
Brachia. e. at si verum mihi eritis fassæ, a vinclis exolue.

Exoluere vota. Plautus Amphit. 20. Liuius libro 1. belli Punici, Annibal quum recensuisset omnium auxilia gentium, Gades pro-

factus, Herculi vota exoluit: nouísque se obligat votis, si cætera prospera euenissent.

¶Exoluo, tetrasyllabum. Ouid. 4. Fastorum,

Longámque impendens exoluisse fidem.

Exolutus, penult. prod. {[illegible]} Participium. vt Compede exoluta. Stat. Sylu. 6,

Saturnus mihi compede exoluta

Et multo grauidus mero December, &c. Adfuit.

Nexus legis exoluti. Tacit. lib. 3.

Exomides, exomidum, pen. corr. fœm. gen. plur. numeri sunt authore Festo eæ vestes, quæ vestitus exertit humerit. scribitur [illegible].

Exomnis, & hoc exomne, vel Exsomnis, & hoc exsomne, Sine somno, peruigil. Paterculus libro 2 sub finem, Tiberius Cæsar Seianum Ælium singularem principalium onerum adiutorem in omnia habuit atque habet, virum seueritatis lætissimæ, vultu vitáque tranquillum, animo exsomnem. *A qui l'esprit ne dort iamais.*

Exomphalum {[illegible]} Vmbilici vitium, quum plus æquo extat. Celsus, Vmbilicum prominentem: Plinius, Prociduum appellat.

Exonero, exoneras, pen. cor. {[illegible]} exonerâre, Alleuare, & quasi onus detrahere. Plin. lib. 11. cap. 10, Excipiunt ea ternæ aut quaternæ, atque exonerant.

Exonerare corpus. Plin. lib. 8. cap. 26, Atque ita profluuio sanguinis morbidum aliàs corpus exonerat.

Plenas colus exonerare, Nere filum. Ouid. 3. Fastorum,

-lanam mollire puellæ

Discant, & plenas exonerare colos.

Exonerare ventrem. Martial. lib. 10,

Exoneraturas ventrem mihi villica maluas,

Attulit, & varias, quas habet ortus, opes.

¶Exonerare aliquid in aurem alterius. Seneca epist. 3.

Exonerare aliquem metu. Liu. 2. ab Vrbe, Amicus abi, exonera ciuitatem vano forsitan metu.

Odiis exonerare aliquid. Ouid. 1. Trist. eleg. 3,

Attamen hanc odiis exonerate fugam. Deos precatur vt ab exilio reuocari possit.

Caput exonerare tenebris. Ouid. ad Pisonem.

Exonerare conscientiam. Curtius lib. 6.

Curas Bacchus exonerat graues. Seneca Hippol. 4.

Liberare & exonerare fidem suam. Liu. 5. Decad. lib. 2, Functus necessario mihi officio, & quodammodo liberata atque exonerata fide mea.

Pignus suum exonerare. Florent. in l. quum & sortis. D. de pignor. actioo.

Pros exonerare, Onerare nocentes. Ouid. ad Pisonem.

Quæstus exonerare. Lucan. lib. 9,

-sic dux suos patientia questus Exonerat

¶Exonerari, pro Deponi. Tacitus libro 18, Exundantem per Ægyptum multitudinem ducibus Ierosolymo ac Iuda, proximas in terras exoneratam.

Exoneratio, Verbale, Actus ipse exonerandi. Vlp. in l. ex conducto. §. vbicunque. D. locati.

Ex-opinato, Vide E X.

Exopto, exoptas {[illegible]} exoptare, Vehementer optare. Terentius Andr. 5. 5,

Sed quem ego potissimum exoptem nunc mihi, cui hæc narrem, dari? Cic. 4. Tuscul. Complexum exoptans mulier. Et pro Cluentio, Exitium exoptare.

Maximè optare. Cic. Q. frat. lib. 1. 2, Nunc ea cognosce, quæ maximè exoptas.

Gratulari alicui, & vt sempiternæ laudi sibi sit aliquid exoptare. Cic. Curioni, lib. 2. 6.

Exitium aliquem exoptare. Cic. Attico, lib. 9. 184.

Pestem alicui exoptare, & ipsum execrari. Cic. in Pisonem.

Exoptare, cum infinitiuo. Cic. Sulpitio, libro 4. 6, Ego autem cum multis de causis te exopto quamprimum videre, &c.

Exoptans, Participium {[illegible]} Silius libro 10,

-tu illa

Exoptans animam certantem ponere dextra.

Exoptatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. pro Rusc. Amerino, Non modò vt exoptatum inimico nuntium primum afferret, sed etiam cruorem inimici, &c.

Exoptatus, Nomen ex participio {[illegible]} vt Parens exoptatus. Cicero ad Atticum, libro 5. 103, Nihil exoptatius aduentu meo, nihil charius.

Exoptatissima gratulatio. Cic. ad Attic. lib. 4. 70.

Exoptabilis, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt Tempus exoptabile. Sil. lib. 11.

Exorabilis, Exorabula, Vide E X O R O.

Exorbeo, exorbes, exorbui, exorptum {[illegible]} exorbêre, Idem quod sorbere & exhaurire. Plaut. Epid. 5,

Iam ego me vertã in hirudinem, atque horũ exorbebo sanguinem. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Auidis liquidum quid exorbere. Ouid. 6. Fast.

Exhaurire & exorbere. Cic. de Arusp. resp. Quæ tantus exhaurire gurgites possit, quantas ipse Byzantiorum, Brogitarorúmque prædas exorbuit?

Exorbuit quisque ouum. Plin. lib. 26. cap. 2.

¶Exorbere, per translationem. Iuuenal. satyr. 10,

-quot longa viros exorbeat vno

Maura die.

Exorbere difficultatem. Cicero pro L. Murena, Arrogantiam pertulit, difficultatem exorbuit, vixit ad aliorum arbitrium, non ad suum.

Exorbere ciuilem sanguinem. Cic. 2. Philip. Gustaras ciuilem sanguinem, vel potius exorbueras.

Sanguinem decolorem exorbere. Cic. 2. Tuscul.

¶Exorbebo, Futurum antiquum pro exorbeam. Plaut. Epidico,

Iam ego me conuortã in hirudines, atque horũ exorbebo sanguinẽ.

Turpilius Leucadia, Iam ego istã tibi tristitiam exorbebo. Nonius.

Exorbito, exorbitas, penult. corr. {[illegible]} Ab eo quòd rectum est aberro, quasi ex orbita recedo. Augustinus lib. 9. de Ciuitate Dei, Non eis credentes ad aliquid approbandum, vel perpetrãdum, quod exorbitet ab itinere sapientiæ, & lege iustitiæ.

Exorbo, exorbas, {[illegible]} exorbâre, Priuare oculorũ luce, & veluti cæcum & oculis orbum facere.

Exorbare animam alicuius. Plaut. Bacchid. 19.

Iam illorum ego animam amborum exorbabo oppidò. Antiqua loquutio.

Exorcismus {[illegible]} Idem quod adiuratio, quum scilicet homini dæmonive cuipiam magico carmine, vel efficacibus sacræ scripturæ verbis necessitas imponitur proloquendi ea de quibus rogatur. Quo genere adiurationis qui vtuntur, exorcistæ Græco vocabulo appellantur. Hoc verbo vsus est Lucas in Act. Apost. cap. 19.

Exorciso, exorcisas, exorcisare {[illegible]} Abiurare & execrari. Vlpianus l. 1. D. de extr. cognit. Non tamen si incantauit, si imprecatus est, si, vt vulgari verbo impostorum vtar, exorcisauit, non sunt ista medicinæ genera, tametsi sint qui hoc sibi profuisse cum prædicatione affirment.

Exordesco, Vide E X O R D I S C O.

Exordine, Vide E X.

Exordium, exordij, Principium {[illegible]} Plin. libro 6. cap. 33, Vniuersus autem circuitus per sinus dictos ab eodem cautdio colligit ad Mæotim lacum CLVS M passuum.

Fit exordium. Lucret. lib. 2,

Magnarum rerum fiet exordia semper.

Cunctarum rerum exordia, Elementa. Lucret. lib. 3.

Primis seminibus exordia omnia concreuerunt. Virgil. 6. ecloga,

-vt his exordia primis

Omnia & ipse tener mundi concreuerit orbis.

Exordium mali. Cic. 1. de Inuent. Atque huius quoque exordium mali, quoniam principium boni diximus, explicemus.

Primæ pugnæ exordia. Virgil. 7. Æneidos,

Expediam, & primæ reuocabo exordia pugnæ.

Difficillimum est in omni conquisitione rationis exordium. Cic. de Vniuers.

Exordium pullum. Quintil. lib. 5. cap. 10, Non possum togam prætextam sperare, quum exordium pullum videam. Vbi interpres, Exordium cum aliarum rerum, tum verò textilium, quales sunt prætextæ principium dicitur.

¶Genera exordiorum describit Cicero 2. de Orat. Postremò soleo cogitare quo vtar exordio. nam siquando id primum inuenire volui, nullum mihi occurrit, nisi aut exile, aut nugatorium, aut vulgare atque commune. Author ad Heren. lib. 1.

Exordium, est principium orationis, per quod animus auditoris vel iudicis constituitur, vel apparatur ad audiendum. Author ad Herennium.

In dicendi exordio summos etiam Oratores permoueri animaduersum est. Cic. 1 de Orat.

¶Scribendi exordium aliquibus temporibus capere. Cicero 1. de Legibus.

Exordium dare, pro Incipere. Quintil. lib. 10. cap. 1, Virgilius apud nos auspicatissimum dederit exordium.

Ducere exordium ab aliquo. Quintil. lib. 4. cap. 1, Exordium duci nonnunquam etiam ab actore causæ solet.

A prudentia tenius vitæ exordium ducere. Cic. 5. de Finib.

Inducere exordium. Vide I N D V C O.

Sempiternæ sapientísque vitæ inducit exordium animus. Cic. de Vniuers.

Nascitur exordium. Cic. 1. Tuscul. Vide N A S C O R.

Repetita exordia retro. Sil. lib. 7,

-repetita exordia retro Incipit, &c.

Sumere nouum audiendi exordium. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Sumere prima exordia. Virgil. 4. Æneidos,

-quo nunc reginam ambire furentem

Audeat affatu? & quæ prima exordia sumat?

Exordior, exordiris, pen. prod. exorsus sum {[illegible]} exordiri, Incipere significat. Cic. 4. Academ. Quum ita esset exorsus, ad audiendum animos ereximus. Ibidem, lib. 5, Tum Varro ita exorsus est.

Exordiri & Retexere, contraria. Cic. 2 de Orat. Multa quærendo reperiunt, non modò ea quæ iam nõ possint ipsi dissoluere, sed etiam quibus antè exorsa, vel potius detexta, propè retexantur. Sumpta est a textoribus metaphora.

Exordiri & Perorare, contraria. Cic. 2. de Orat.

A re ipsa exordiri in paruis atque frequentibus causis commodius est. Cic. 2. de Orat.

Non gloriosè exordiri, magísque à veritate quàm à dignitate. Cic. 2. de Orat.

Ab aduersarij dicto exordiri, & ab eo maximè quod ille nuperrimè dixerit. Author ad Heren. lib. 1.

A principio exordiri. Cic. 2. de Diuinat.

Pertexere quod exorsus est aliquis. Cic. 2 de Orat.

¶Exordiri, cum infinitiuo. Cicero 1. de Finibus, Tum dicere exorsus est.

Exordiri argutias. Plaut. Bacchid. 2,

Etiam me aduersus exordire argutias,

Qui si decem habeas linguas, mutum esse addecet?

Bellum exordiri. Liuius, Cum Fidenatibus à causa tam nefanda bellum exorsus, atrox dimicatio instabat.

Exordiri consilia. Plaut. Asin. 3,

Quin te quoque ipsum faciam haud magni, si hoc patro.

Pergam quo occœpi, atque ibi consilia exordiar.

Exordiri facinus. Plaut. Bacchid. 15,
Nescis quid ego acturus sim, neque facinus quantum exordiar.
Exordiri orationem. Cicero 2. de Orat. In exordienda oratione perturbantur.

Exorsus, Participium ([illegible]) Cicero pro Cælio, Quid tumultuaris soror? quid insanis? quid clamore exorsa, verbis paruam rem magnam facis?
Exorsos rem. Plaut. Persa, 13,
Hanc ego rem exorsus sum facetè & callidè.

Exorsa, Substant. neut. g. plu. num. ([illegible]) Virg. 10. Æneidos,
-sua cuique exorsa laborem Fortunámque ferent. Exorsa (inquit Seruius) id est lorix, actus hodiernæ diei.
Longa exorsa. Virg. 2. Georgicorum,
-non hic te carmine ficto,
Atque per ambages & longa exorsa tenebo. Id est simpliciter vniuersa describam: neque vt in Æneide, aliquibus figmentis aut vllis vtar ambagibus. Longa autem exorsa, dicit Procemia longe repetita: quæ constat esse vitiosa. Seruius.

Exorsus, huius exorsus, masc. gen. Idem ([illegible]) Cic. pro L. Manil. Sed pro vestri imperij dignitate atque gloria, quoniam is est exorsus orationis meæ.

Exorior, exoriris, pen. prod. vel exoreris, pen. corr. exortus sum ([illegible]) exoriri, Emergere, exurgere. Lucret. lib. 2,
Nanque aliut aliud præstantius exoreretur.
¶Exoriri, surgere. Fest.
Exoriri & nasci, Extingui & opprimi, contraria. Cic. 2. pro Lege agraria, Hic verò in oculis Senatus Populique Rom. nihil posse existere, quod non antè extingui atque opprimi possit, quàm planè exortum ac natum esset.
Ex alienigenis quæ terris exoriuntur. Lucret. lib. 1.
In oras luminis exoriri. Lucret. lib. 1.
Procliuius exoriri de. Lucret. lib. 2,
-multo procliuius exorientur
Candida de pullo, quàm nigro nata colore.
Clamor exoritur. Ouid. 1. Trist. eleg. 3,
Tunc verò exoritur clamor, gemitúsque meorum.
Exoritur illi color ex temporibus. Plaut. Menæch. 17.
Dies exoritur. Lucan. lib. 1.
Discordia exoritur inter ciues. Virg. 12. Æneidos,
Exoritur trepidos inter discordia ciues.
Exoriuntur dolores vtero. Plaut. Amph. 17.
Exoritur fama. Liu. 6. ab Vrbe, De Prænestinorum quoque defectione eo anno primùm fama exorta.
Fragor exoritur. Stat. 3. Thebaid.
Honestum ex virtutibus exoritur. Cic. 5. de Finib.
Noua quædam illa immanitas exorta est. Cic. pro Sylla.
Iniuria vnde exorta est, ad eum plerunque reuertit. Lucret. lib. 5.
Nefaria libido mulieris importunæ repente exorta est. Cicero pro Cluentio.
Nulla exorietur mora, quominus, &c. Cæsar 2. bel. Ciuil. Nullam exoriri moram posse, quominus quum venisset, si imperata non facerent, ad nutum eius illi diriperentur, &c.
Motus nouus vetere semper exoritur. Lucret. lib. 2.
Post solstitium natura exoritur. Cic. 2. de Diuinat.
Subitò exorta est nefaria Catonis promulgatio. Cicero Lentul. lib. 1.
Exoritur stella. Plaut. Rud. 2.
Exortus timor ex conscientia peccatorum. Cic. in Paradox.
Vis veneris membris omnibus dicitur aliunde exoriri. Lucretius libro 4.
Repentinus nobis aliquis exoritur. Cic. 3. pro Lege agrar.
¶Exoritur rex, pro Fit & creatur rex. Cic. 3 Offic. Sic repentè annuli beneficio rex exortus est Lydiæ.
Gloria commotus Epicurus rauritur. Cic. 5. Tusc.
¶Exorta sunt hæc omnia à te. Id est à te prouenirunt. Terentius Hecyr. 4,
A Myrrhina hæc sunt mea vxore exorta omnia.
¶Exoriri dicitur, qui non expectatus inuadit aliquem, inquit Donatus.
¶Tu sola exórere, quæ perturbas hæc tua impudentia. Terent. Haeyr. 2. 5. Vbi Donatus, Exorere, Existis.
Exoriare aliquis nostris ex ossibus vltor. Id est exoriatur. Verba Didonis imprecantis perfidis Troianis. Ostendit autem Annibalem. Virg. 4. Æneid.
¶Exoriri, pen. prod. Recreari. Cic. Attico, lib. 7. 144, Non venit idem mihi, quod tu tibi scribis, quoties exorior ego enim nunc paulum exorior, & maximè quidem his literis quæ Roma afferuntur. Sensus est, Non mihi accidit quod tibi. scribis enim te sæpe exoriri, id est à metu aduersæ fortunæ respirare: ego autem nunc paulum exorior: quod antè mihi vsu non venit.

Exoriens, Participium ([illegible]) pro Oriente quando cæli partem significat. Varro 3. de Re rustic. cap. 9, Quæ spectent ad Orientem versus.
Annus exoriens. Tibul. lib. 3. eleg. 1,
Exoriens nostris hic fuit annus auis.
Aurora exoriente vagi sub lumina solis. Catul. in Argon.
Auster exoriens media ab regione diei. Lucret. lib. 6.
Sol exoriens. Virg. 1. Georg.

Exortus ([illegible]) Aliud participium. Cic. 2. de Nat. deor. Ex quodam poeta,
Ferrea tum verò proles exorta repentè est. Lucret. lib. 1,
Exortáque exorta repente arbusta salirent.
Exorta subitò cædes. Cic. ad Atticum, lib. 2. 39.
Iubare exorto, id est nato Lucifero. Virg. 4. Æneid. Seruius.
Lætitia ingens exorta. Virg. 3. Æneid.
Lis exorta. Stat. 2. Achil.

Monstra exorta sub antris Siculis. Stat. 12. Thebaid.
Pestis exorta. Plin. lib. 10. cap. 50.
Sol exortus. Lucret. lib. 3.
Sydera longos obitus exorta reuisunt. Lucret. lib. 4.

Exortus, huius exortus ([illegible]) vt Exortus solis. Plin. lib. 12. cap. 11. Et lib. 11. cap. 12, Syderum exortus.
Exortus & Occasus solis, contraria. Author ad Heren. 3.

Exortiuus, pen. prod. Adiectiuum ([illegible]) Plin. lib. 18 cap 34, A parte exortiua solstitialem habebit exortum. Id est Orientem versus. Idem lib. 37. cap. 2, A Septentrione in exortiuum Oceanum.
Exortiua mensura. Plin. lib 7. cap 49, Negauere illi quenquam nonaginta partium exortiuam mensuram (quod anaphoras vocant) transgredi. De varietate nascendi loquitur. Exortiuam igitur mensuram: id est eam quæ ortus nostri spatium complectitur.

Exorno, exornas ([illegible]) exornare, Idem quod valde ornare, & magnificè instruere. Plaut. Pers. 10,
Ea causa ad hoc exemplum te exornaui ego,
Væníbis tu hodie virgo. Cic. Fabio Gal. lib. 7. 24, Ea enim signa ego emere soleo, quæ ad similitudinem gymnasiorum exornent mihi in palæstra locum.
Exornari & Deformare, contraria. Author ad Herenn lib 3.
Instruere & exornare. Cic 4. Verr. Tangebatur tamen animi dolore necessario, quòd domum eius exornatam atque instructam, ferè iam iste reddiderat nudam atque inanem.
Exornari graphice. Plaut. Trinum. 11.
Prius ita & publicè præstantissimus & institutis & artibus exornauit eam Græciam quæ Magna dicta est, Pythagoras. Cicero 5. Tuscul.
Exornare aciem. Sallust in Iugurth. Vide acies.
Donis exornare aliquem. Stat. 3. Sylu. 1.
Gratia & venere aliquid exornare. Quintil. lib. 4. cap. 2, Narrationem, vt si vllam partem orationis, omni qua potest gratia & venere exornandam puto.
Caput exornare. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.
Exorno me vobis. Plaut. Sticho, 15.
Morem communis sermonis, decore quodam scenico exornant. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Exornare nuptias. Plaut. Aulul. 16.
Opus verbis exornare. Propert. lib. 4. eleg. 5.
Exornare philosophiam. Cic. lib 5. Tuscul. Si modò est aliqua patientia: si nulla est, quid exornamus philosophiam?
Exornare se lepidis moribus. Plaut. Mostel. 4. 12,
Quin tute exornas moribus lepidis, quum lepida tute es? Sic exornare philosophiam falsa gloria. Cic. 5. Tusc.
Exornare triclinium. Cic. 6. Verr. Exornat amplè, magnificéque triclinium. Sic pro Archia, Carminibus templorum ac monumentorum aditus exornauit suorum. Idem 4. Verr. Vrbes signis, monumentísque pulcherrimis exornauit.
¶Donis & monimentis vrbem exornare. Cic. 3. Verr. At verò vrbem totã, templa deorum, omnésque Italiæ partes, illorum donis ac monimentis exornatas videmus.
¶Exornare, Fœdare, interprete Nonio. Terent. Heaut. 5. 2,
-egóne? si viuo, adeò exornatum dabo.
Adeò depexum: vt dum viuit, meminerit semper mei.
¶Exornare aliquem magistratu. Plin. iunior lib. 10. epist. 22. Idem lib. 2. epist 13, Quem rogo pro ingenio, pro fortuna tua exornes. hoc est honoribus augeas.

Exornatus, pen. prod. Participium ([illegible]) Cic. de Arusp. resp. Nisi eum mulieres exornatum ita deprehendissent.
Exornatus comitatu. Plin. lib 30. cap. 1.
Equestri militia exornatus. Papin. in l. pen. D. de milit. testament.
Exornatus veste. Terent. Eunuch.
-ita visus est
Dudum, quia varia veste exornatus fuit.
Clarum atque exornatum tenphæum. Cic. 1. de Inuent.

Exornator, pen. prod. Verbale ([illegible]) Cic. 2. de Orat. Cæteri non exornatores rerum, sed tantummodo narratores fuerunt.

Exornatio, Aliud verbale ([illegible]) Colum. lib. 12. cap. 3, Inde quæ ad lauationem, quæ ad exornationem, quæ ad mensam quotidianam atque epulationem pertinerent, exponebantur.
¶Exornatio ([illegible]) Color rhetoricus. Cic. 2. de Inuent. Hic tãtum ipsa inuenta vnamquanque in rem exponentur simpliciter sine vlla exornatione. Exornationis genera leges in Partitionibus eiusdem, 7.
Verborum exornatio est, quæ ipsius sermonis insignita continetur perpolitione. Sententiarum exornatio est, quæ non in verbis, sed in ipsis rebus quandam habet dignitatem. Author ad Heren. lib. 4.

Exoro, exoras, pen. prod. ([illegible]) exorare, Obtinere ac impetrare orando, si ad rem refertur, inquit Valla in Raud. Plautus Pseud. 3,
-pumiceos oculos habeo, non queo
Lacrymam exorare. Id est non possum lacrymam elicere ex oculis. Terent. And. 5. 3. Idem Heaut. 5. 5.
Da veniam Chreme, sine te exorem. Id est persuadeam, & illud à te impetrem.
Deterrere & Exorare, contraria. Cic 8. Philipp. Antè deterrere te, ne popularis esses, non poteramus: vt nunc sis popularis, exorare non possumus.
Exorare & Extorquere, contraria. Cic. Octauio, Ille ea tamen exorabat, quæ volebat auferre: tu extorques.
Impetrare & exorare. Hirtius Ciceroni, in Epist. ad Atticum, lib. 15. 355, Brutus & Cassius veniam quam facilè à te de me impetrare possunt, ita per te exorentur, ne quod calidius ineant consilium.
Exorari & placari. Cic. pro Murena, Viri non esse, neque exorari, neque placari.
Exorare vinum. Plaut. Capt. 5,
Vinum exorare vos sinite nos.

Exorare aliquid ab aliquo. Plaut. Trinum. 6.
-res quædam est, quam volo Ego me abs te exorare.
Exorare vt. Terent. Adelph. 4. 4.
-exorassem vt eam ducerem. Cicero 1. de Legibus, Exoremus vt sileas.
Facilè exorari. Cic. pro Deiotaro.
Exorare aliquem, pro Impetrare ab eo quod postulamus. Stat. 5. Sylu. 3.
Cur nihil exoret Chelys aut tua manes? Aut mea?
Facies exorat amorem. Id est digna est, quæ ametur ob pulchritudinem. Ouid 3 Amor. eleg. 10.
Facta merent odium, facies exorat amorem.
Exorant magnos carmine sæpe deos. Ouid. 1. Trist.
Pacem diuûm exorare, Id est facere aut impetrare. Virg. 3. Æneid.
Puellam exorare. Ouid. 1. de Arte aman.
Supplice voce exorare deum. Ouid. 4 de Ponto, eleg 8.
Exorare tristitiam. Plin. epist. 29, Quod tamen siquis exciderit, qui putet nos latius fecisse quàm ordinis seueritas exigat, huius (vt ita dixerim) tristitiam exorare debebunt reliquæ actionis partes. Id est reliquæ partes inducent eum, vt desinat esse tristis.
Sine exorem te illis hanc veniam: Id est mea gratia da illis hanc veniam. Plaut. Bachid 23.
¶ Exorare, Vehementer aliquem orare. Plaut. Milit. 18.
-Veneri pol habeo gratiam,
Tandémque exoro & quæso, vt eius mihi sit copia,
Quem amo, quémque expetisso.
Exorare aliquem alteri, pro Placare vel reconciliare. Tranquil. in Tib cap. 11, Officij esse duxit, exorare filiæ patrem. Id est patrem exorare, vt filiæ ignosceret.
Exorandus Nomen gerundiuum (ἀφλεῖος.) Ouid. epist. 20.
Exoranda tibi, non capienda fui.
Exorandus mihi es. Terent. And. 2. 1.
-restat Chremes
Qui mihi exorandus est. Id est Inducendus mihi est, vt faciat quod postulo.
Exorans, pen. prod. Participium (ἐξιλασκόμενος.) vt Thura exorantia diuos. Ouid. 3. Trist. eleg. 13.
Exoratus, pen. prod. (ἐξιλασθείς) Aliud Participium. Cic. pro Cluent. Post exoratus initio permagnam pecuniam poposcit.
Adamas exoratus. Propert. lib 4. eleg. 12.
Quum semel infernas intrarunt funera leges,
Non exorato stant adamante viæ. Id est non est reditus ad vitam.
Aræ exoratæ. Ouid 7. Metamorphoseos,
-dum verba precantia dicit,
Non exoratis animam finiuit in aris?
Cytherea exorata. Tibul. lib 4. eleg. 7.
Exorata meis illum Cytherea camœnis
Attulit in nostrum, depósuítque sinum.
Exorabilis, & hoc exorabile, pen. corr. (εὐλιτος) Qui exorari potest, & à quo facilè obtinemus quod petimus. Cicero ad Qu. fratrem lib. 1, Nam si implacabiles iracundiæ sint, summa est acerbitas: sin autem exorabiles, summa leuitas: quæ tamen (vt in malis) acerbitati anteponenda est.
Minus exorabilem aliquem experiri. Cic. Att. lib. 1. c.
Nulli exorabilis. Silius lib. 5.
Postrema aptabat nulli exorabilis arma.
Non exorabilis auro Horat. 2. epist. 2.
Deus exorabilis. Propert. lib. 2. eleg. 31.
Et iam si pecces, deus exorabilis ille est.
Numen exorabile. Stat. 5. Sylu. 33.
Exorabilis & facilis populus. Cic. pro Domo sua, Deinde exorabilis populus facilis suffragio pro salute.
¶ Exorabilis, Actiuè: vt Carmen exorabile, quod exorare potest aliquid & impetrare. Valer. Flacc. lib. 1. 157.
-Stygiásque supremo
Obsecrat igne domus, iam iam exorabile retro
Carmen agros.
Exorabula (ἀναπειστήρια) plur. num. Ab Apuleio vocantur omnia artificialia argumenta, quibus orator per vim eloquentiæ iudices exorat.
Exorsus, Vide EXORDIOR.
Exortiuus. Exortus, Vide EXORIOR.
Exors, exortis, om. gen. (ἄκληρος) Sine sorte, inquit Seruius.
Exors amicitiæ. Liuius 3. bel. Pun. Vnum esse exortem Punicæ amicitiæ, fœderísque secum facti. Id est, qui non est particeps amicitiæ.
Exors culpæ. Liu. 2. bel. Pun. Se omnis culpæ exortem, omnis tamen euentus participem fore diceret.
Exors matrimonij. Plin. lib. 5. cap. 8. Garamantes matrimoniorum exortes, passim cum fœminis degunt. Id est non contrahentes matrimonium.
Dulcis vitæ exors. Virg. 6. Æneid.
Cos exors secandi. Horat. in Arte poetica,
-ergo fungar vice cotis, acutum
Reddere quæ ferrum valet, exors ipsa secandi. Hoc est quæ non habet munus & officium secandi à natura tributum. Acron.
Honorem exortem ducere. Id est sine sorte: ἄκληρον. Virgil. 5. Æneid. Seruius.
¶ Exors interdum optimum & præcipuum significat. Virgilius 8. Æneidos,
Ducunt equi Teucris, Tyrrhena petentibus arua:
Ducunt exortem Æneæ, quem fulua leonis
Pellis obit totum, præfulgens vnguibus aureis. Seruius.
Exos, exossis, Adiectiuum (ἄνοστεος) Qui est sine osse. Plaut. Menæch. 17.
Faciam quod iubes, securim capiam ancipitem, atque hunc ego
Senem exossem reddam. Lucret. lib 3.
-atque vnde animantum copia tanta
Exos & exanguis tumidos perfluctuat artus?
Exosso, exossas (ἐξοστεΐζω) exossare, Ossa cõfringere siue comminuere: aut ossa remouere. Plaut. Amphit. 4.
Exossatum esse oportere, quem probè percusseris.
&. Metuo ne hic me quasi murenam exossare cogitat.
Vltro istic qui exossat homines. Columel. lib. 12. cap. 53, Ergo sitientem suem quum occideris, bene exossato.
Exossare pisces. Donatus Purgare interpretatur. Terent. Adelph. 3. 3. Apuleius, Exquammatus atque exossatus piscis vix palpitat amplius.
Exossatus, pen. prod. Particip. (ἐξοστεϊσμένος.) Lucret. lib 4.
Atque exossato ciet omni pectore fluctus.
Exosculor, pen. corr. exoscularis (καταφιλέω) exosculari, Idem quod osculari.
Exosculatio, Verbale (καταφίλησις.) Plin. lib. 10. cap. 12, Aristoteles negat non hercule magis quàm in Ægypto ibim: sed illam exosculationem quæ sæpe cernitur, qualem in columbis esse.
Exosus, pen. prod. Adiectiuum (μισήσας) Actiuè dicitur, qui odio habet. Virg. 5. Æneidos,
Iuppiter omnipotens, si nondum exosus ad vnum
Troianos, siquid pietas, &c. Idem lib. 12.
Exosus hostes. Stat. 9. Thebaid.
Templa exosa oculos viriles. Templa Bonæ deæ. Ouid. 5. Fast.
Exosus opes. Stat. 2. Sylu. 6.
¶ Exosus aliquando passiuè accipitur pro Odioso: vt apud Gelliũ lib. 2. cap. 18, Eius Epicteti etiam de se scripti duo versus feruntur: ex quibus latenter intelligas, non omnes modò diis exosos esse.
Exostra, Machina est lignea, qua quæ in scena intus geruntur & fiunt, versatione rotarum spectatoribus ostenduntur, quæ eadem dicebatur ἐγκύκλημα. Cic. de Prouinc. Consular. Itaque ille alter, aut ipse est homo doctus, & à suis Græcis subtilius eruditus, quibuscum iam in exostra helluatur, antea post siparium solebat. Sic enim ex manuscriptis legit Turnebus, non orchestra, vt sit sensus, Qui ante velut cum histrionibus & mimis in scena post siparium & velũ solitus erat helluari, id iam propalam in exostra remoto sipario faciebat. Numeratur & à Vegetio in machinis militaribus oppugnatoriis exostra, sed nihil ad hunc locum Ciceronis.
Exoticus, pen. corr. Adiectiuum (ἐξωτικός) Peregrinus, aduenticius, inquit Nonius, & aliunde aduectus. Plaut. Mostel. 2.
Non omnes possunt olere vnguenta exotica. Cic 3. de Orat. aduenticia Latinè vocat, vt ait Budæus. Plinius lib. 13. cap. 3, Certum est P. Licinium Crassum, L. Iulium Cæsarẽ Censores edixisse, nequis venderet vnguenta exotica: sic enim appellauere.
Exotica Græcia. Plaut. Menæch. 7. quia est etiã Italica, quæ magna est appellata.

E X P

Expalleo, expalles, expallui (ἐξωχριάω) expallêre, Pallidum esse, siue fieri. Plaut. Curcul. 7, Vide vt expalluit. Plin. epist. 5, Expalluit notabiliter, quamuis palleat semper.
Expallere, signum est conscientiæ. Author ad Heren. lib. 2.
Fulgore auri magis expalluit. Catul. Argon.
Metu expallere & aliquem expallere. Stat. 11. Theb.
Horruit infelix, totóque expalluit ore. Ouid. 6. Metam.
Viribus absumptis expalluit illa. Ouid 1. Metam.
Phœbe subita vmbra expalluit Lucan. lib. 1.
Expallio, expallias (ἐξιματίζω) expalliâre, Pallium auferre. Plautus Casina, 24.
Neque quibus modis purgem scio me meæ vxori, expalliatus
Sum miser.
Expalpo, expalpas (ἐξαπατάω) expalpâre, Elicere significat, vt ait Nonius, & blandis quibusdam attrectationibus, quales ipsis equis fieri solent, impetrare. Plaut. Pœn. 4.
Quid faciam? a e. exora, blandire, expalpa. Pomponius, Siquid expalpare possim ab illo.
Expalpabitur, pro expalpabit, quod est extorquebit. Plaut. Vidular.
Seruus à patre argentum expalpabitur. Nonius.
Expando, expandis, expandi, expassum (ἐκπετάννυμι, ἀναπετάννυμι) expándere, Aperire, extendere. Colum. lib. 12. cap. 13, Hæ herbæ diligenter purgantur, & sub vmbram expanduntur.
Aperire florem & expandere dicitur rosa. Plin. lib. 21. cap. 11.
Expandere dictis, pro Pandere, id est aperire, explicare. Lucret. Libro 1. 56.
Expandunt alas aliquæ aues. Plin. lib. 10. cap 38.
Expassus, Participium (ἐκπεπετασμένος.) vt Fores expassæ. Tacit. lib. 21.
Expanditor, penult. corr. Verbale: vt
Expanditor amnis, apud Plinium in Paneg. de Nilo.
Expango, expangis, expanxi, expactum (ἐμπήγνυμι) expángere, Figere seu constituere. Plin. lib. 2. cap. 27. Idémque ausus, rem etiam deo improbam, adnumerare posteris stellas, ac sydera ad normam expangere. De Hipparcho loquitur.
Expapillo, expapillas (γυμνόω) expapillâre, Nudare. Vnde Expapillatum brachium, id est exertum, inquit Festus: quod quum fit, papilla nudatur. Plaut. Milit. 16, Idem & cum dextro in humero, læuo expapillato brachio.
Ex parte, Vide EX.
Expassus, Vide EXPANDO.
Expatior, expatiaris (ἐκτρέχω) expatiári, Errare. Plin. lib. 16. cap 30, Latissima expatiantium vmbra, & vicinas domos sæpe transilientium. De loto arbore. Quintilian. lib. 2. cap. 10, Et poetica (vt verè dixerim) themata, iuuenibus pertractare permittemus, vt expatientur & gaudeant materia, & quasi in corpus eant, erit optimum.
Expatiari in aliqua parte. Quintil. lib. 2. cap. 17, Finis non erit, si expatiari parte in hac, & indulgere voluptati velim.
Longè expatiari. Ouid. 14. Metamorphoseos,
Nec tamen oblitus ad metam tendere longè Expatiemur equis.

Equi

Equi expatiantur. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Quæ postquam summo sensere iacentia tergo,
Expatiantur equi, nulloque inhibente per auras
Ignotæ regionis eunt.
Ignes clarè expatiantur in auras. Silius Ital. lib. 17.
¶ Expatiari, pro Digredi Oratorum more, Vida Egredi, pro Digredi, in EVEXADIOR.
Expatians, Participium ([illegible]) vt Expatians lacus. Plinius lib. 16. cap. 36.
Expatiantia tecta. Plin. lib. 3. cap. 5.
Expatiatus, pen. prod. Aliud participium ([illegible]) vt Flumina expatiata. Ouid. 1. Metam.
Expato, as, pen. corr. In lucum patentem me do, vt interpretatur Festus, vel In spatium me cõfero. Pacuuius, Expatant se omnes, publicéque se ostendunt. Antiquum.
Expatritius, Qui Patritiatum deposuit. Zeon l. 3. C. de senat. vel patrit. Quoties viro fortè patritio, vel expatritio, vel ei quem Prætorianæ, &c.
Expatro, expatras, pen. corr. ([illegible]) expatrâre, idem quod simplex patrare. Catul. in Iulium Cæsar. 27, Quid est? an hæc sinistra liberalitas patrum expatrauit?
Expaueo, expaues, pen. corr. expaui, pen. prod. ([illegible]) expauêre: siue Expauesco, expauescis, expauéscere, Terreri. Liuius 6. ab Vrbe, Quum ad id moris eius insueta expauisset minor Fabia, risui sorori fuit.
Ad comitum lacrymas expauescere. Stat. 3. Theb.
Ad tumultum aliquem expauere. Plin. lib. 10. cap. 75.
A primo conspectu eius expauescunt. Plin. lib. 21. cap. 11.
Expauescere repentè, Genus est morbi. Plin. lib. 23 cap. 1, Neque expauescentibus repentè, neque spasticis, aut rursus torpentibus.
Domus tumultu expauit. Stat. 8. Thebaidos,
-subito quum pigra tumultu Expauit domus.
Expauere, siue expauescere aliquid. Plin. lib. 9. cap. 30. Idem lib. 13. cap. 24, Non æstuum, non frigorum, non grandinum, aut niuis iniuriam expauescit.
Expauere, attributum inanimatis. vt apud Silium lib. 3,
At gregis allapsu fremebundo territus acris
Expauit moles Rhodanus.
Thetis expauit vitreo sub gurgite remos. Stat. 1. Achil.
Non muliebriter expauit ensem. Horat. 1. Carm. ode 37.
Famam expauere. Stat. 11. Theb.
Fratrem expauescit frater, & natum parens. Senec. Thyeste, 18.
Expauere gradus, Non audere vltra progredi. Stat. 1. Sylu. 3.
Vocem trucem expauere. Silius lib. 1,
Sæpe etiam famuli turbato ad lumina somno
Expauere trucem per vasta silentia vocem.
Expecto, expectas ([illegible]) expectâre, ab ex & specto, spectas, compositum, significat præstolari: quia dum venturum aliquem præstolamur, frequenter aspicere solemus an veniat. Terent. Eunuch. 3. 5,
Sto expectans siquid mihi imperent.
Expectare epistolas, & Exigere, contraria. Cic. Cassio, lib. 15. 16,
Longiores enim expectabo, vel potius exigam.
Expectare & postulare. Cic. Bruto, lib. 11. 5, A te hoc ciuitas, vel omnes potius gentes non expectant solùm, sed etiam postulant.
Expectetis ad extremum, & me meum dicendi ordinem seruare patiamini. Cic. pro Cluent.
Ad nonas Ianuarias aliquem expectare. Cic Att. lib. 1. 1.
Ad mediam vsque noctem expectare aliquem. Horat. 1. Serm. sat. 4.
Expectare in aliud tempus. Cic. Ad Atticum, lib. 1. 12, Multa sunt sed in aliud tempus expectare velis.
Expectare in anchoris. Cæsar 4 bel. Gal.
In totas horas expectare aliquem. Propert. lib. 2. eleg. 30,
Hæc te non meritum totas expectat in horas.
Expectare dum. Terent. Eunuch. 1. 2,
Concedam hinc intrò atque expectabo dum venit. Cicero de Amicitia, Amicorum causa honesta faciamus, ne expectemus quidem dum rogemur.
Expectare donec. Traianus ad Plinium, epist. 342, Nec dubitandũ fuisset, si expectasses donec me consuleres.
Expectare si. Cæsar 2. bell. Gall. Hanc si nostri transirent, hostes expectabant.
Expectare securè & negligenter. Plin. epist. 4.
Temerè expectare. Ouid. 3. Trist eleg. 5.
Seu temerè expecto, siue hoc contingere fas est.
Expecto quid velis, Id est cupio scire quid velis me facere: atque ob id præstolor. Terent. And. 1. 1.
Me tranquilla senectus expectat. Horat. 2. Serm. sat. 1,
-seu me tranquilla senectus
Expectat, seu mors atris circumuolat alis.
¶ Expectare de, pro Sperare, vel potius metuere. Cic. de Amicit. De Caij Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari. Idem 2. Tuscul.
Ab aliquo omnia expectare. Cic. Bruto, 11. 5.
Ab omni terra expectari. Lucan. lib. 5,
Dum metuat semper, terráque expectet ab omni.
Quæ à summa virtute summóque ingenio expectanda sunt, expectare. Cic. Curioni, lib. 2. 1.
Acriter aliquid expectare. Cæl. ad Cic. lib 8. Fam. epist. 2, Hoc ideò scripsi, quòd scio te acriter nuntium nostrorum comitiorum expectaturum.
Auidissimè aliquam rem expectare. Cic. 14. Philip. Antè verò quàm ea res, quàm auidissimè ciuitas expectat, allata sit, lætitiæ, &c.
Expectemus ætatem Tartessiorum regis. Cic. de Senect. Id est, Speremus tandiu nos victuros, quandiu vixit Tartessius.
¶ Expectare alicuius aduentum in aliquo loco. Cæs. 1. bel. Gal.

Magna cum spe aliquid expectare. Cicero Planco in epist. ad Att. lib. 16 345.
Non expectare purpureum amictũ, Non moueri cupiditate splendidæ vestis. Horat. 1. epist. 18,
Alter purpureum non expectabit amictum.
Syluarum aliæ pressos propaginis arcus
Expectant, & viua sua plantaria terra. Virg. 2. Georg.
Aures expectant, vt verbis colligentur sententiæ. Cic. in Orat.
Expectare auxilia. Cæsar 6. bel. Gal.
Cursum expectare. Cic. Attico, lib. 5 95.
Diem ex die expectare. Cic. Attico, lib. 8. 144, Tibi autem ad me scribẽti de eius officio, nihil rescripsi, quòd diem ex die expectabam, vt statuerem quid esset faciendum.
Oleæ non expectant falcem. Virg. 2. Georgicorum,
-non vlla est oleis cultura, neque illæ
Procuruam expectant falcem, rastrósque tenaces.
Hostem expectare. Virg. 9. Æneidos,
Armatique extus expectant turribus hostem.
Literas alicuius expectare vt. Cic. Attico, lib. 8. 148, Ego autem parum, tuas literas tamen expecto, vt sciam quid respondeant consultationi meæ.
Aliquo loco expectare. Cic. 4. Acad.
Expecto magnum malum hoc nuntio. Terent. Phorm. 1. 4. Id est, inquit Donatus, Nescio quod magnum malum hunc mihi nuntiaturum arbitror.
Frustra expectant promissas horrea messes. Ouid. 8 Metam.
Expectare alicuius mortem. Terent. Adelph. 5. 4,
-ego desertus sum,
Illum vt viuat optant, meam autem mortem expectant.
Nuntios expectare. Cic. Attico, lib. 16. 333.
Inclusi pœnam expectant. Virg 6 Æneid.
Meritæ palmæ præmia expectare. Virg. 5 Æneid.
Expectare te arbitror, hæc tam longè repetita principia quò spectent. Cicero Planco, lib. 13 30.
Spe reditum alicuius expectare. Cic. Trebonio, lib. 15. 21.
Intenti expectant signum. Virg. 5. Æneid.
Transitum tempestatis expectare. Cic. Att. lib. 2 36.
Ventos serenos, & facilem fugam expectare, Id est facilem nauigationem. Virg. 4. Æneid.
Expecto te vt hoc facias. pro Expecto vt tu hoc facias. Liuius lib. 2. Decad. 5, Expectari nos arbitror, vt respondeamus tuis literis.
Expectando Gerundium ([illegible]) Propert. lib 2. eleg. 10,
Illum expectando facta remansit anus. De Penelope & Vlysse.
Vltima semper expectanda dies homini est. Ouid. 3 Metam.
Expectans, Participium ([illegible]) vt Puella expectans virum. Propert lib. 3. eleg. 3.
Expectatus, pen. prod. ([illegible]) Aliud participium, siue Nomen ex participio, Cupitus, desyderatus. Cic. Nihil vnquam expectatius fuit. Plaut. Amph. 8,
Certè enim me illi expectatum, optatum venturum scio. Idem Mostel. 7,
Credo expectatus veniam familiaribus.
Charus & expectatus omnibus venies. Cicero Tironi, lib. 16. 2, Nemo nos amat, qui te non diligat: charus omnibus expectatúsque venies.
Expectatus ad summam dignitatem. Cic. de Senect. Sensi ego tum in optimo filio meo, tum in expectatis ad amplissimam dignitatem fratribus tuis Scipio, omni ætati mortem esse communem. Id est Quos sperabant omnes in summa dignitate esse visuros.
Arua expectata. Virg 8 Æneid. Dat effectum etiam locis (inquit Seruius) vt -ipsæ te Tityre pinus,
Ipsi te fontes, ipsa hæc arbusta vocabant.
Suauissimus & expectatissimus alicuius aduentus. Cicero ad Atticum, lib. 4. 73.
Non expectata venit imber aqua, Pluit de repente. Ouid. de Nuce.
Expectata dies aderat. Virg. 5. Æneid.
Non expectatum ensem alicui defigere. Silius lib. 10.
Expectatissimæ literæ. Cic. Planco, lib. 10. 5, Intellexi enim te laborare, vt ad me mihi expectatissimæ literæ perferrentur.
Lux diu expectata. Catul. in Carmine nupt.
Longùm expectata minus. Valer. 4. Argon.
Expectati parentes dicuntur, malæ vitæ & odio digni, vt docet Donatus: quorum mors in dies singulos expectanda sit. Terentius Adelph. 1. 2,
-si esses homo,
Sineres nunc facere, dum per ætatem licet,
Potius, quàm vbi te expectatum eiecisset foras.
Filij pietas expectata parenti. Virg. 6 Æneid.
Seges expectata. Virg. 1. Georgicorum, -sed illos
Expectata seges vanis elusit auenis.
Expectatissimus triumphus. Cæsar 8 bel. Gal.
Non expectatum vulnus, Subitum. Ouid. 5. Fast.
Expectatior illo nemo venit. Plaut. Mostel. 7,
Nemo post ille potuit expectatior
Venire, qui te nuntiaret mortuum.
Expectate venis. Virg 2. Æneid
¶ Ante-expectatum iacuit. Ouid 4. Metamor. Id est ex inopinato & citius expectatione. Idem lib. 8,
Ante-expectatum potius tenuere petitos.
Expectatio, Verbale ([illegible]) Desyderium. Terent. in Prol. Hecyr. 38,
Funambuli eodem accessit expectatio.
Expectatio, inquit Donatus, certorum est, & propinquorum rerũ, destinatque tempus.
Animi & ingenij alicuius tanta expectatio. Cic. Curioni, lib. 2 1.
Nihil aliquorum expectatione dignum, nihil reconditum, nihil

aut inauditum, aut cuiquam nouum dicere. Cic. 1. de Orat.

Plenus expectatione. Cic. Att. lib. 3. 54, Ex tuis literis plenus sum expectatione de Pompeio quidnam velit aut ostendat.

Vacua periculo & periculi expectatione nulla hora relinquitur. Cic. Antequam iret in exilium.

Præteritorum recordatio est acerba, & acerbior expectatio reliquorum. Cic. de Claris Orat.

Contra omnium expectationem, Vide CONTRA.

Cæca expectatio. Vide CAECVS.

Indigna homine libero expectatio. Cic. pro Rab. perduel. reo, Harum enim omnium rerum non solum euentus, atque perpessio, sed etiam conditio, expectatio, mentio ipsa denique indigna ciue Romano, atque homine libero est.

Mirifica expectatio alicuius. Cic. Attico, lib. 7. 127.

Summa alicuius expectatio. Cic. Bruto, 15, Súma est expectatio tui: quod si Italiam attigerit, ad te concursus fiet omnium.

¶ Præter expectationem aliquid accidere. Cic. 2. de Orat.

In summam expectationem aliquem adducere. Cic. 2. Tusc.

Afferre expectationem. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Afferre non paruam expectationem alicui. Cic. Att. lib. 3. 59.

Angi expectatione. Cicero, Angebar singularum horarum expectatione.

Cum expectatione audire aliquem. Cic. 3. de Nat. deorum, Nescis quanta cum expectatione Cotta sim te auditurus.

Commorat aliquis expectationem. Cic. Qu. frat. lib. 2. 5.

Crebras alicuius expectationes commouere. Cic. Att. lib. 1. 2.

Sui expectationem conciтare, hanc sustinere & tueri. Cic. Curioni, libro 2. 1.

Conturbat me expectatio tua. Cic. 4. Academ.

Cruciari expectatione. Cic. Nunc expectatione crucior.

Decipere expectationem alicuius. Cic. 2. de Orat.

Dare alicui expectationem conuiuij. Cic. Att. lib. 2. 27, Quantam porrò mihi expectationem dedisti conuiuij istius.

Deriuare expectationem Cic. ad Att. 2.

Ex delere expectationem omnem diuturni desyderij nostri. Cicero 1. de Orat.

Facere expectationem. Cic Att. lib. 3. 55. Varronis sermo facit expectationem Cæsaris.

Sui expectationem facere. Cic. 4. Acad.

Habere expectationem. Cic. Att. lib. 7 135.

Non habere magnam expectationem in respondendo. Cic. In Sal.

Expectationem mouere, pro Excitare desyderium. Cicero ad Atticum, lib. 2. 29, Quantam tu mihi moues expectationem de sermone Bibuli?

Occurrere expectationi alicuius. Cic. pro Cluent.

Obscura spe & cæca expectatione pendêre Cic. 2. de Lege agrar.

Animi expectatione pendêre. Cic. Att. lib. 8. 149.

Suspendere oratione vnius expectationem alterius. Cicero pro Cluentio.

Summa est expectatio tui. Cic. ad Brutum, 15.

Præter expectationem esse Cic. 2. de Orat. Sed ex his omnibus nihil magis ridetur, quàm quod est præter expectationem.

In rerum omnium expectatione esse. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4.

In aliquibus expectationem nostram esse. Cic. Att. lib. 8. 165.

In summa expectatione res est. Cic. Cn. Magno in Epist. ad Atticú, lib. 8. 159.

Sustinere non paruam expectationem imitandæ alicuius industriæ, magnam bonorum, nonnullam fortasse nominis Cic. 3 Offic.

Maior expectatio tenet aliquem. Cic. 2. de Orat. Quo ista maiora ac mirabiliora fecisti, eò me maior expectatio tenet, quibusnam rationibus, quibusve præceptis in tanta vi compararetur, &c.

Torqueri expectatione. Cic. ad Att.

Vincere expectationem omnium: hoc est opinionem & existimationem. Cic. 7. Verr.

Vocat me iamdudum aliò tacita vestra expectatio. Cicero pro Cluentio.

Expectoro, expectoras, pen. corr. (ἀποστηθίζω) expectorâre, Extra pectus eiicere. Accius Phœnissis, Incusant vltro à fortuna opibúsque omnibus desertum, abiectum, afflictum & animo expectorant. Idé Epigono, Eloquere proprié, ac pauorem húc meum expectora. Cic. 3. de Orat. Tum pauor sapientiam mihi omnem ex animo expectorat. Et 4. Tuscul Ex Ennio. Hæc Nonius. Quod verbum non omnino antiquum & remotum ab vsu videtur. proprié enim dicitur expectorare id quod ex pectore aliquid educit, vt quum medicamentum aliquod pituitam in pectore. hoc est in cauitatibus pulmonum infarctam educit, proprié expectorare dicitur, atque expectorans medicamentum vocabitur. Fabius tamen lib. 8. cap. 3. videtur repudiare, tanquam nimis antiquum.

Expeculiati serui à Plauto dicuntur, qui peculio sunt exhausti.

Expedio, expedis, pen. corr. expediui, expeditum, pen. prod. (λύω, ἀπολύω, ἐκλύω) expedire, Liberare, & quasi pedum ligamenta dissoluere, vnde & pro explicare, & proferre ponitur. Expedire, Donato teste, dicitur qui pedem retentum liberat. Cic. in Pisonem, Hærerem enim, nisi tu me expedisses. Horat. Epod. 11,

Vnde expedire non amicorum queunt

Libera consilia. Sisenna lib. 3. Histor. Inermes armat, inexpeditos expedit.

Impedire & intricare, contrarium verbo Expedire. Terent. And. 3. 5,
-viden' me tuis consiliis

Miserum impeditum esse? D. at iam expediam. Plaut. Pers. 13. Cic. Pæto, lib 9 19. Me quotidie aliud ex alio impedit, sed si me expediero, vt in ista loca venire possim, &c. Vide IMPEDIO.

Expedire se de re aliqua. Cicero 6. Verr. Nunc de peripetasmatis quemadmodum te expedias non habes.

Expedire se de commisso adulterio. Cic. 6. Verr.

Inter flammam & hostes expedior. Virg. 2. Æneid.

Expedias me hinc te rogo. Cic. ad Att. lib. 15. 226.

Expedire illigatum. Horat. 1. Carm. ode 27,

Vix illigatum te triformi

Pegasus expediet Chimæra. Vide in CHIMAERA.

¶ Expedire virgas, aut panes: id est Proferre. Virg. 1. Æneidos,
-Cereremque canistris

Expediunt. Cic. 7. Verr. Quum repenté hominem proripi, atque in foro medio nudari, ac deligari, & virgas expedire iubet.

Pyxidem expedire, manum porrigere, venenum tradere. Cicero pro Cælio.

¶ Expedire se ærumnis. Terent. Hecyr. 3. 1,

Qui te expedias iis ærumnis?

Expedire aditum. Cæsar 7. bel. Gall. Aggere & cratibus aditus expediunt.

Agrum lectione lapidum. Colum. lib. 2. cap. 2, At saxosum facilé est expedire lectione lapidum, &c.

Alimenta arcu expedire. Tacit. lib. 5, Isque in Hyrcania repertus est, illuuie obsitus, & alimenta arcu expediens.

Animum impeditum expedire. Terent. Hecyr. 3. 1.

Vix me illinc abstraxi, atque impeditum in ea re expediui animum.

Animum metu expedire. Horat. 3. Carm. ode 24,
-non animum metu,

Non mortis laqueis expedies caput.

Arcus expedire. Statius 10. Thebaidos,
-iuratámque precatus

Molitur pallent, & fusdos expedit arcus.

Arma expedire. Tacitus lib. 20. Virg. 4. Æneidos,

Non arma expedient? Verba furentis Didonis.

Causam alicuius expedire. Cic. de Arusp. resp.

Causam expedire alicuius rei, Exponere causam. Virg. 4. Georg.

Comas expedire. Statius 3. Sylu. 4.

Consilia expedire. Tacitus lib. 19, Neque alienis consiliis regi, neque sua expedire.

Consilia se expediunt. Hoc est explicant. Valer. 8. Argon.

Nautæ conior expediunt. Virg 4. Æneid.

Conuiuia tectis expediunt. Id est apparant. Valer. 2. Argon. Tectis, in tectis.

Copias expedire. Tacitus lib. 13, Duósque veteres reges Agrippam & Iocchum expedire copias Sub. iubet.

Expedire se cura, vel crimine aliquo. Terent. Phorm. 5. 4,

Hic, simul argentum repperit, cura sese expediuit. Idem Hecy. 5. 1,

Explenumnum his, téque hoc crimine expedi.

Fallaciam. Plautus Capt. 2,

Hic hodie expediet hanc docte fallaciam.

Ferrum. Liuius 4. bel. Pun. Ferrum enim quosdam expedientes cernebat.

Iter expedire. Liuius lib. 8. Decad. 4, Iter fugæ non expedientes.

Labores alicuius expedire. Valer. 7. Argon.

Induere se in laqueos, & Expedire se ex laqueis, contraria. Cicero 4. Verr. Hic videte in quot laqueos se induerit, quorum ex nullo se vnquam expediret.

Manus expedire. Virg. 12. Æneidos,

Tum verò augurium Rutuli clamore salutant,

Expediuntque manus. Id est dimicare se velle significant. Hæc enim est consuetudo militaris. Lucanus, Elatásque alté quæcunque ad bella vocaret, Promisere manus. Hæc Seruius.

Expedire manus per acuta bella, Id est exercitum. Horatius 4. Carm. ode 4.

Merces expedire, Explicare. Ouid. 1. de Arte amandi,

Institor ad dominam veniet discinctus emacem,

Expediet merces téque sedente suas.

Molestia expedire aliquem. Cic. Attico, lib 2. 40.

Naues. Cæsar 2. bel. Ciuil. Ad Nasidium perueniunt, ibíque naues expediunt.

Explicare & expedire negotia alicuius. Cic. Seruio, lib. 13. 27.

Nodum. Cic. ad Atticum, lib. 5 109, Etenim in rebus hóc vereor, ne quum Pompeius propter metum rerum nouarum nusquam dimittatur. Cæsari nullus honos à Senatu habeatur: dum hic nodus expediatur, non putet Senatus, nos anté quàm successum sit, oportere decedere.

Nomina. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333, Nomina mea per deos expedi, exolue bella reliqua.

Expedire se ab omni occupatione. Cic. ad Atticum, lib 3. 61.

Expedire pecuniam, pro Cóficere. Tranq. in Iulio, cap. 4, Nam comites seruósque cæteros in initio statim expediendas pecunias quibus redimeretur, dimiserat.

Pluteos expedire. Tacitus lib. 18, Vitelliani pluteos, cratésq; & vineas: Othoniani sudes, & immensas lapidum, plumbi, ærísque moles expediunt.

Præuisa expedire. Tacit. lib. 14.

Rem aliquam expedire, Conficere. Virg 8 Æneidos,
-nunc qua ratione quod instat

Expediri possit, paucis, aduerte docebo.

Expedire rem, Impeditam explicare. Cic. 2. Offic. Iis fidem habemus quos plus intelligere quàm nos arbitramur, quósque & futura prospicere credimus, & quum res agatur in discriménque ventum sit, expedire rem, & consilium ex tempore capere posse.

Salutem. Cic. pro Milone. Honesta ratio esset expediendæ salutis. Hoc est, eum absoluendi.

Expedior è seruitute filium. Plaut. Capt. 7.

Subita expedire. Tacit. lib. 14. Id primum tui muneris habeo, quâ me non tantum præuisa, sed subita expedire docuisti.

Tela animósq; expedire. Liu. lib. 8. Decad. 4. Et expedita tela, animísque equitibus iussis.

Tela equósq; expedire. Liu. lib. 8 Decad. 4, Quum tela equósq; expedissent.

Expedire

Expedire se ex turba. Terent. Adelph. 4.4,
Vah, quomodo me ex hac expediam turba tanta?
¶ Expedire, pro Paucis verbis dicere. Terent. Eunuch. 4.4,
-agedum hoc mihi expedi.
Primum, istam quam habes, vnde habes vestem? taces. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10, 33, Itaque proximis literis consilium meum expedietur.
Dictis expedire. Virg. 3. Æneid. Lucret. lib. 5,
Multa tibi expediam doctis solatia dictis.
Altius expediam. Virg. 4 Georgicorum, -altius omnem
Expediam, prima repetens ab origine, famam.
Dilucidè & perspicuè aliquid expedire. Vide PERSPICVA.
Planè expedire. Cic. Att. lib. 4. 85, Nondum est planè expeditus.
Promptius expediam. Iuuen. sat. 10,
-quorum si nomina quæras,
Promptius expediam: quot amauerit Hippia mœchos.
Capita rerum. Plaut. Trucul. 17.
Causam aduentus. Liu. 4. bel. Maced. Cæterum nec causam aduentus sui expediebat.
Initiū rei expedire. Sallust. in Iugurtha, Sed prius quàm huiusmodi rei initium expediam, pauca suprà repetam.
Expedire iudicibus rem suam. Terent. Phorm. 2. 3,
Dilucidè expediui, quibus me oportuit
Iudicibus. Id est Probaui, inquit Donatus.
Exitum institutæ orationis expedire. Cic. Appio, lib. 3. 12.
Expedire vno verbo. Terent. Phormione,
Atque id si potes, verbo expedi vno.
¶ Expedire, pro Constituere. Liuius lib. 9 bel. Maced. Non modò cætera, sed ne in proximam quidem noctem vbi tutò custodirentur, expediebant.
¶ Expedire, Absoluere aliquid, & liberari aliquo negotio. Cicero ad Marium, lib. 7. 3, Ego, si quæ volo expediero, breui tempore te, vt spero, videbo.
Expedire & conficere res. Cic. de Claris Orat. Balbi docti & eruditi hominis in vtraque re consyderatam tarditatem vicit, expediendis conficiendisque rebus.
¶ Expedire, pro Parare, siue præparare. Tacit. lib. 17, Multos è magistratibus, magnam Consularium partem secum expedire iubet.
Ad bellum expediri. Tacitus libro 18, Cæcinam, ac Valentem ad bellum expediri iubet.
Expedire se ad prælium, seu ad pugnam. Liu. 5. ab Vrbe.
Expedio me ad Drusum, inde ad Scaurum. Cic. Att. lib. 4. 84.
¶ Expedibo, pro Expediam. Plaut. Trucul. 4.
Quid iam amabo? D. expedibo. Ennius Eumenidibus,
Id ego æquum aptius fecisse expedibo atque eloquar. Pluribus Nonius idipsum probat. Sed antiquum est.
¶ Expeditum erat. Plin. epist. 155. Idem epist. 182, Quorum si nihil nobis loci natura præstaret, expeditum tamen erat, cataractis aquæ cursum temperare.
Expedit, pen. corr. ([illegible]) Impersonale in tertiis personis, pro Vtile est. Terent. Heaut. 2. 3, Nihil satis firmi video quamobrem accipere hunc mihi expediat metum. Cicer. 3. Verr. Post hominum memoriam fuisse arbitrer, cui damnari expediret.
Optimum esse & expedire. Cic. pro Marcello, Multi dubitabant quid optimum esset: multi quid sibi expediret: multi quid deceret: nonnulli etiam quid liceret.
Vtile esse & expedire. Cic. 3. Offic. Non igitur faciat (dixerit quis) quod vtile sit, quod expediat? Imò intelligat nihil nec expedire, nec vtile esse, quod sit iniustum.
Ad diuturnitatem victoriæ & dominationis alicuius expedit. Cic. Att. lib. 7. 140.
Hoc mihi expedit. Ouid. 2. Fastorum,
-vitásque, quod expedit illi.
Expediant. Plaut. Trinum. 5, -omnium primum
Amoris artes eloquar, quemadmodum expediant.
¶ Si ita expedit, pro Si cōmodum est, vel necesse est ita fieri vt melius res se habeat. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 6.
¶ Expedit, cum infinitiuo. Cic. pro Cecin. Quum pecunia Cesenniæ ex illa hæreditate deberetur, eam porrò in prædiis collocari maximè expediret.
Expedit studiis lumen abesse meis. Ouid. 1. Trist. eleg. 8.
An nihil expediat tale mouere vide. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.
Expedit bonos esse vobis. Terent. Phorm. 5. 2.
Expedit esse deos. Ouid. 1. de Arte amandi.
Pacem reduci velle victori expedit. Senec. Herc. fur. 6.
Expeditus, pen. prod. ([illegible]) Nomen ex participio, Paratus. Cæsar 2. bel. Gal. Cæsar sex legiones expeditas ducebat.
Expeditus & paratus. Cic. 11. Philip. Expedito nobis homine & parato P. C. opus est.
Expeditus, solutus, liber, nulla re implicatus. Cic. 4. Acad.
Expeditus eò proficiscitur. Cic. pro Quint.
Expeditum facere aliquem. Plaut. Epid. 2, -quomodo
Me expeditum ex impedito faciam?
Curis expeditus Horat. 1. Carm. ode 22.
Facilis & expeditus ad dicendum. Cic. de Claris Orat.
Argumenta expedita statim depromere. Cic. 2. de Orat.
Expedita & profluens celeritas. Cic. de Claris Orat.
Expedita cœna. Breuis & succincta. Plin. iunior, lib. 3. epist. 12.
Inops & Expedita disciplina, contraria. Cic. de Claris Orat. C. Sicinius igitur, &c. probabilis orator, iam verò etiam probatus ex hac inopi ad ornandum, sed ad inueniendum expedita Hermagoræ disciplina.
Expediti equites, Leuioris armaturæ & nullis impedimentis grauati aut onerati. Sallust. Legionē cum qua hyemabat, & quamplurimos potest Numidas equites pariter cū occasu solis expeditos educit.

Expedita excusatio. Cic. ad Att. lib. 16. 334, Nam si à Phædra nostro expedita excusatio esset, nunc quid respōdemus. Interruptus sermo.
Exercitus ad mutandum expeditus. Cic. Att. lib. 5. 106.
Acres, ad vim prompti, ad seditionem parati, armati in ciues & expediti ad cædem homines. Cic. 2. pro Lege agrar.
Iaculum expeditum. Horat. 1. Carm. ode 8,
-sæpe disco
Sæpe trans finem iaculo nobilis expedito. Hoc est, expeditè iacto & iaculato vltra metam.
Expeditum iter. Cic. ad Atticum, lib. 8. 164, Omnibus copiis conductis, te implicet, ne ad me iter expeditum tibi sit, &c.
Expeditior labor, Facilior. Colum. lib. 2. cap. 4, Expeditior autem labor eiusmodi solo est, eo quòd pauciores impenduntur operæ.
Expedita legio, Expeditus exercitus, Expedita subsidia, in quibus milites sunt leuis armaturæ, & qui facilè huc illuc perducuntur. Liu. 4. bel. Pun. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 24.
Expedita negotia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 3, Aulo Trebonio, qui in tua prouincia magna negotia & ampla & expedita habet, multos annos vtor valde familiariter.
Expeditus intellectus. Paulus in l. Si seruum §. sequitur. D. de verb. obligat. Expeditum intellectum habet cōstitutio. Id est, manifestum.
Expedita & perfacile currens oratio. Cic. de Clar. Orat.
Expeditior tutiórque ratio domandi est. Colum. lib. 6. cap. 2.
Ad explicandum expeditissima res. Cic. Qu. frat. lib. 3. 18.
Expeditissimus reditus ad cælum optimo & iustissimo cuique. Cic. de Amicit. Idem semper animos hominum esse diuinos, iisque quum è corporibus excessissent, reditum in cælum patêre, optimóque & iustissimo cuique expeditissimum.
Expeditior & celerior remuneratio. Cic. 2. Offic.
Senatusconsultum expeditum. Cic. Att. lib. 5, Sed non dubito quin Senatusconsultum expeditum sit, in quo præsertim sit compendium populi.
Expeditior via ad honores. Cic. pro Flacco.
Acer & acutus in dicendo, & ad pronuntiandum expeditus vir. Cic. 2. de Orat.
Doctus ex disciplina, & à natura ad dicendum satis solutus atque expeditus vir. Cic. de Claris Orat.
Expeditissimum vnguentum, quod citissimè apparatur, & præsentissimum est. Plin. lib. 13. cap. 1.
¶ In expedito positum. Quintil. lib. 10. cap. 7. Vide IN.
In expedito esse. Plin. lib. 4. cap. 23. Vlpian. in l. Si dubitet. D. de Fideiussoribus, Nec enim semper facilius est nominis emptio, quum numeratio totius debiti non sit in expedito.
Expeditè, penult. prod. Aduerbium ([illegible]) Celeriter, facilè. Cic. 2. de Inuent. Sed vt expeditius ratio tradatur, ea quæ proposuimus, breui nominabuntur.
Expeditè nauigare. Cic. ad Att. lib. 6. 119.
Expeditè explicare. Cic. de Claris Orat.
Celeriter & expeditè percipere. Cic. 5. de Finib.
Expeditissimè purgari sic poterit. Colum. lib. 2. cap. 10.
Expeditio, Verbale ([illegible]) appellatur quum educunt milites belli gerendi gratia: hoc est militaris apparatus: quòd explicent se atque expediant se à cæteris negotiis. Curtius. Omnem expeditionem ac militarem apparatum adduxit. Cæsar 8. bel. Gal. Liu. 4. bel. Pun. Et mittentibus & missis ea læta expeditio fuit.
Expeditionem conficere ternis mensibus. Plin. lib. 7. cap. 2.
Educere exercitum in expeditionem. Cic. 2 de Diuin.
Apes noctu deprehensæ in expeditione excubant supinæ. Plinius lib. 11. cap 8.
Mittere in expeditionem. Vide MITTO.
Expello, expellis, expuli, pen. corr. expulsum ([illegible]) expéllere, Eiicere.
Expellere & Euocare, contraria. Cic. Att. lib. 8. 146, Non expulsi, sed euocati è patria.
Exturbari & expelli. Cic. 2. pro Lege agrar. Sic enim dico, si Cāpanus ager diuidatur, exturbari, & expelli plebem ex agris, non constitui & collocari.
Expellere & eiicere aliquem ex prædio. Cic. pro Quintio.
Omnia ex animo expuli. Senec. Medea, 7.
Expelli, exterminari, eiici ex vrbe. Cic. pro Milone, Hæc tanta virtus ex hac vrbe expelletur, exterminabitur, eiicietur?
Pondus veteri seipsum in auras expulit. Ouid. 9. Metam.
Expellere in opus. Plin. lib. 11. cap. 11, Apes fucos primos in opera expellunt.
¶ Æuo expelli. Lucret. lib. 3,
Multáque præterea perdit quum expellitur æuo. Hoc est quum excluditur vita, quum moritur.
Violare, spoliare, bonis expellere. Cic. pro Milone, Deinde vbi multi ab illo violati, spoliati, bonis expulsi, multi etiam hæc timentes in suspicionem caderent.
Expellere bonis & fortunis omnibus. Cic. 4. Verr. Expulsi bonis omnibus Romam venerunt.
Ciuitate aliquē expellere. Cic. Att. li. 10. 195. Ibid. 3, Italia expellere.
Expellere domo, & Domum compellere, contraria. Cic. in Pison.
Expellere finibus. Cæsar 4. bel. Gal.
Finibus patriis expulsum esse. Virg. 1. Æneid.
Per vulnera animam expellere. Ouid. 6. Metamorphoseos,
Aut linguam, aut oculos, & quæ tibi membra pudorem
Abstulerant, ferro rapiam, aut per vulnera mille
Sontem animam expellam.
Expellere eimus ex cerebro. Plaut. Trucul. 6.
Curas pectore expellere. Lucan. lib. 3.
Expellere desidiam ex corde. Plaut. Trinum. 10.
Expellere dubitationem. Cæsar 5. bell. Gall. Quæ res omnem dubitationem aduentus legionum expulit.

Expulit ex omni pectore lætitias. Catul. epigr. 71.

Expellere ex matrimonio. Cic. pro Cluent. Mitto illam primam libidinis iniuriam, mitto nefarias generi nuptias, mitto cupiditate matris expulsam ex matrimonio filiam, quæ, &c.

Expellere memoriam beneficiorum. Cæsar 1. bel. Ciuilis, Ne noua Cæsaris officia veterum suorum beneficiorum in eos memoriam expellerent.

Mentem priorem expulit. Lucan. lib. 5.

Expulit helleboro morbum, bilémque meraco. Horat. 2. epist. 2.

Naturam expellas furca, tamen vsque recurret. Prouerbiú. Horat. 1. epist. 10.

Nequities illum expulit. Horat. 2. Serm. sat. 3,

-uos expulit ille,
Illum aut nequities, aut vafri inscitia iuris,
Postremum expellet certè viuacior hæres.

Expellere è patrimonio: Hoc est, paterna hæreditate excludere. Cic. pro Rosc. Amer. Nisi hoc indignú putas, quòd vestitú sedere in iudicio vides, quem tu è patrimonio tanquam è naufragio nudum expulisti.

Expellere se è periculo. Plaut. Bacch. 20.

Rumpere atque expellere quietem. Sil. lib. 15.

Expellere aliquem regno. Cæsar 3. bel. Ciuil. Magnis copiis cum furore Cleopatra gerens bellum, quam paucis ante mésibus per suos propinquos atque amicos regno expulerat.

Expellere sententiam alicuius, pro reiicere. Plin. epist. 167.

Somnos expellere. Ouid. epist. 14.

Tussim pectore expellere. Catul. epigr. 41.

Vitia ex animo dictis expellere. Lucret. lib. 5.

Fama furoris expulit armatam patriis è sedibus vrbem. Lucanus libro 2.

Expulsus, Participium ([illegible]) Cic. pro Cluent. Lectum illum genialem quem biennio ante filiæ suæ nubenti strauerat, in eadem domo sibi ornari & sterni expulsa atque exturbata filia, iubet.

Ira expulsa. Claud 8 Paneg.

Sedibus expulsi oculi. Lucan. lib. 3.

Pudor expulsus. Senec. Medea, 12.

Quies expulsa. Ouid. 8 Metamorph.

Seges ab radicibus imis expulsa. Virg. 1 Georg.

Senatu expulso. Lucan. lib. 5,
Cepimus expulso patriæ quum tecta Senatu.

Omnibus expulsæ terris, olímque fugatæ Virtutis iam sola fides. Lucan. lib. 2.

Expulsim, Aduerbium, dictum à frequenti pulsu. Varro apud Nonium, Purgatum scito, quoniam videbis Romæ in foro ante lanienas pueros pila expulsim ludere.

Expulso, expulsas, expulsare ([illegible]) Frequent. Martial. lib. 14. 51,
Si me nobilibus scis expulsare sinistris,
Sum tua. si nescis rustice, redde pilam.

Expulsio, Verbale ([illegible]) Cic. 2. Offic. Atque ob eas bene meritorum sæpe ciuium expulsiones, &c.

Expulsiones vicinorum Cic. in Parad.

Expulsor, Verbale ([illegible]) Qui expellit. Cic. pro Quintio.

Expultrix ([illegible]) vitiorum Philosophia. Cic. 5. Tusc.

Expendo, expendis, expendi, expensum ([illegible]) expendere, Ponderare. Plaut. Asin. 7,
Quot pondo te censes esse nudum? L. non ædepol scio.
L. Scibam ego te nescire. at pol ego qui te expendi, scio:
Nodus vinctus centum pondo es.

Expendere aurum auro. Plaut. Rud. 24,
-quid istic tua?
Aurum auro expendetur, argentum argento exæquabimus.

Auro aliquem expendere. Plaut. Merc. 8.

Expendere, atque æstimare pecunia. Cic. 7. Verr. Nam quæ iste in Apollonio fecit, ea primum breuiter cognoscite quot & quanta sint, deinde hoc expendite atque æstimate pecunia.

¶ Pœnas expendere alicui. Cic. 2. Tuscul. Vnde ignis lucet mortalibus, clàm diuisus? eum Prometheus doctus clepsisse dolo, pœnásque Ioui fato expendisse supremo.

Expendere pœnas scelerum. Virg. 12. Æneidos,
Supplicia & scelerum pœnas expendimus omnes. Id est luimus omnes pœnas quæ sunt statutæ sceleribus. Seruius.

Pœnas capite expendere. Tacit. lib. 12.

¶ Expendere scelus: Id est persoluere. Virg. 2. Æneidos,
-& scelus expendisse merentem
Laocoonta ferunt.

Expendere supplicia veterum malorum. Virg. 6. Æneidos,
Ergo exercentur pœnis, veterúmque malorum
Supplicia expendunt.

¶ Expendere, Examinare, considerare. Cic. 2. Offic. Quæ contemplantes expendere oportebit quid quisque habeat.

Expendere & seligere. Cic. in Orat. Nec verò vtetur imprudenter hac copia, sed omnia expendet ac seliget.

Iudicio expendere. Cic. pro Rab. Posth. Hæc mira laus est, quæ nó poetarum carminibus, non annalium monumentis celebratur, sed prudentium iudicio expenditur.

Arte aliqua quædam expendere. Cic de Claris Orat.

Omnes expendere casus. Virg. 12. Æneid.

Meritis expendere causam. Ouid. 13. Metam.

Dignum pecuum expendere. Silius lib. 7.

Expendant se ipsi. Cic. pro Flacco, 48. Et 9, Expendere testem diligenter.

Viros spectare atque expendere bello. Silius lib. 3.

Expendere & æstimare voluptates. Cic. Post red. in Senat. Iidem expendunt atque æstimant voluptates: sententiámque dicunt & iudicant, quantum cuique libidini tribuendum esse videatur.

Expensus ([illegible]) Participium, Ponderatus. vt Aurum expensum. Cic. pro Flacco.

Expenso gradu ire. Propert. lib. 2. elegia. 4,
Ibat & expenso planta morata gradu. Fortasse quod Terentius suspenso gradu dixit.

Expensum, expensi, & Expensa, expensæ ([illegible]) Sumptus. Plaut. Trucul. 3,
Vsurariæ acceptae ilico expensa.

Codex accepti & expensi. Cic. pro Rosc. Comœdo, Non habere se hoc nomen in codice accepti & expensi relatum confitetur.

Non indeores expensæ lassant æraria. Claud 2. Paneg. Alij legunt, laxant.

Publicis expensis iter facere. Vlpian. in l. Ex eo tempore. D. De militar. testam.

Expensum ferre, Est scribere, te pecuniam dedisse, vt inquit Asconius: vt quum per singula expensi nomina, summam quandam expensam ascribimus: nomina autē vocantur in rationibus, quos nunc *articulos* dicimus. Cic. 3. Verr. Satis te elapsurú omni suspicione arbitrabare, si quibus pecuniam credebas, iis expensum non ferres? neque in tuas tabulas vllum nomen referres, quum tot tibi nominibus acceptum Curtij referrent? quid proderat tibi te expensum illis non tulisse? Gellius lib. 14. cap. 2, Probari apud me debere pecuniam datam consuetis modis, expensi latione, mésæ rationibus, chirographi exhibitione, &c. Hactenus Budæus. Cic. pro A. Cecinna, Hac emptione facta pecunia soluitur à Cesennia, cuius rei putat iste rationem reddi non posse, quòd ipse tabulas non auerterit, se autem habere argentarij tabulas in quibus sibi expensa pecunia lata sit, acceptáque relata. Idem 3. Verr. Quid minus Dolabella Verri acceptum retulit, quàm Verres illi expensum tulerit. Idem pro Roscio Comœdo, Qui per uoiam expensam tulerunt Et paulo pòst, Ille si non iussu huius expensum tulisset? non scripsisset hic. Idem Attico, lib. 2. epist. 4, Pro en tibi præsentem pecuniam solui imperaui, ne tu expensum muneribus ferres. Id est, inquit Budæus, ne te donasse cum mihi æstimares. volo enim cum emptum mihi esse. Idem 6. Philipp. Quis vnquam in illo Iano inuentus est, qui L. Antonio mille nummûm ferret expensum? Idem pro Rosc. Comœdo, Hæc pecunia necesse est aut data, aut expensa lata, aut stipulata sit. Vlpian. ad Senatusconsul. Trebellianum, l. Mulier, Dicendum est potius fructibus hæc expensum ferendú, quàm fideicommisso. Legitur & ferendum. Liuius ab Vrbe condita, Homines propè quadringentum produxisse dicitur, quibus sine fœnore expensas pecunias tulisset.

Expensam referre, non solùm de pecunia, sed etiam de aliis operibus dicitur. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4, Mentio facta est de legione ea quam expensam tulit Caio Cæsari Pompeius. Marcellus ad l. Iuliam repetundarum, l. Lex Iulia, Illud quoque cauetur, ne expensum ferat opus publicum faciendum, frumentum publicè dandum, præbendum, apprehendendum, sartatecta tuenda, antè quàm perfecta, probata, præstita lege erunt. Iabolenus De supellectili legata, l. Qui vestem omnem, & res plurium generum supellectilis nomine expensum ferre solitus erat. Legitur & expenso. Scæuola, Quæ in fraud. l. Pupillus, Creditores suæ negligentiæ expensum ferre debent. Plin. lib. 2 cap. 7, Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta: & in tota ratione mortalium, sola vtráque paginam facit. Id est Quicquid lucri aut damni, quasi expensi aut accepti mortales faciunt, omnia fortunæ ascribunt.

Expenso, as, expensare, pro Expensum ferre in conficiendis rationibus, lectum apud eruditos scribit Cæl. Antiq. lect. lib. 12. cap. 22. Scæuola in l. Thais. § Libertatem. D. De fideicomm. libertat. Post mortem testatoris tutores Cupiro exactionem commiserunt, isque nummos redactos expensauit eisdem tutoribus.

Expergo, expergis, expersi, expersum ([illegible]) expergere, Est madefacere. compositum à verbo Spargo, quam pro Implere sumitur. Hinc

Expersus, Participium ([illegible]) Idem quod Madefactus. Virgilius 3. Æneidos,
-saniéque expersa natarent
Limina Vbi Seruius, Expersa: hæc fuit vera lectio, id est madefacta. Nam si aspersa dixeris, id est intocata, Tapinosis & Hyperbole iunguntur.

Expergo, expergis, experrexi, experrectum ([illegible]) expergere, Idem quod expergefacere. Accius Antigona, Heus vigiles properate, expergite pectora tarda sopore. exurgite. Gel. lib. 6. cap. 10, Illa te animos iuuenum expergebat. Sipontinus, Expergite facias scripsit Cicero, pro Te expergefacias.

Expergor ([illegible]) Passiuum. Lucret. lib 5,
-expergi quo possit vis animai.

Experrectus, Participium ([illegible]) Sallust. Experrecti somno, arreptis armis tumultum facere. Cic. 1. de Diuinat. Quum autem experrectus esses hora secunda ferè. &c.

Experrectus, vt inquit Festus, qui per se vigilare cœpit.

Cum sole experrectus. Cic Att. lib. 13. 890, Deinde quú somno repetito simul cum sole experrectus essem, datur mihi epistola à fororis tuæ filio.

Experrectus ([illegible]) Nomen. vt Experrecta nobilitas. Cic pro Sext. Rosc. Idcircóne experrecta nobilitas armis atque ferro Rempub. recuperauit. &c.

Vigor experrectus. Vide Vigor, in verbo.

Experrecta virtus. Cic. in Pisonem, Quum experrecta tandem virtus clarissimi viri celeriter, &c.

Experrectiores apes. Colum. lib 9. cap. 7, Vt apricum habeant capessa matutinum egressum, & sint experrectiores.

Expergisco, scis, Actiuam significationem habet, pro excitare. Plin. lib. 22. cap. 13, Vrtica lethargicos expergiscit, tactis cruribus, magísque fronte. Sic enim legit Perottus, & eum secutus Calepinus. Quanquam bona pars exemplarium, quæ hodie in manibus versantur, Expergisci modo infinito legé dum ostendunt, vt dependeat a Cogit superioris clausulæ verbo: vt sit sensus, Vrtica cogit expergisci, &c. Legitur & Expergisco neutrum absolutum, pro Expergiscor. Pom-

puaua

ponius Agamemnone, Supposito nequis miraretur, quum tam clarè tonuerit, vt siquis dormitaret expergisceret. Nonius.

Expergiscor, expergisceris, pen. corr. ([illegible]) expergisci, Excitari. Cic. Expergiscimini aliquando, atque exurgite. Terent. Adelph. 4. 4, Cessatum vsque adhuc est: nunc iam porro Æschine expergiscere. Sallust. Omnes expergiscantur ad nobilitatem. Cic. ad Attic. lib. 2. 38, Si dormis, expergiscere: si stas, ingredere.

Vt teipsum serues non expergisceris? Horat. 1. epist. 2.

Noctu lumine apposito expergisci. Cic. 1. de Diuinat. Noctu lumine apposito experrecta nutrix animaduertit puerum. &c.

Expergefacio, expergefacis, pen. corr. ([illegible]) expergefacere, Excitare. Plautus Curcul. 4.

Magnum flagitium probrúmque expergefacis Phedrome. Per translationem dixit Plautus.

Se expergefacere. Cic. 7. Verr.

Terrore subito expergefacit Italiam tumultus. Author ad Heren. libro 4.

Expergefactus, Particip. ([illegible]) Lucret. lib. 2,

Ac musica mele per chordas, organici quæ

Mobilibus digitis expergefacta figurant.

Caput expergefactum erigere. Lucret. lib. 5.

Expergefio, pen. prod. expergefis, pen. indiff. expergefactus sum vel fui ([illegible]) expergefieri, pen. corr. Excitari. Sueton. in Caligula, cap. 38, Ac ne paululum quidem moræ patiens, super quadraginta reos quondam ex diuersis criminibus vna sententia condemnauit: gloriatúsque est, expergefactæ somno Cæsoniæ, quantum egisset, dum ea meridiaret.

Expergitus, pen. corr. ([illegible]) vt inquit Festus, dicitur ab alio excitatus, quem solemus dicere expergefactum. Lucilius, Ego è somno pueros cum mane expergitus clamo. Lucret. lib. 3,

-nec quisquam expergitus extat,

Frigida quem semel est vitaï pausa secuta.

Experior, experiris, pen. prod. expertus sum ([illegible]) experiri, A peritia deriuatur, teste Pontano: & significat probare, & tentare, ac periculum facere. Plaut. Merc. 6,

Benignitatem tuam mihi experto prædicas. Idem Amphit. 6,

Experiri isthuc mauellé me, quàm mihi memorarier. Virg. 8. ecloga,

Coniugis vt magicis sanos auertere sacris

Experiar sensus. Seruius.

Experiri, & assequi. Cic. Attic. lib. 7. 122. Idem in Orat. Experiri id nollent quod se assequi posse diffidant.

Experiri & perficere. Cicero in Orat. Quod quoniam me sæpius rogas aggrediar, non tam perficiundi spe, quàm experiundi voluntate.

Experiri & probare. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3, Quæ ego experiens quotidie sic probo, vt ea mihi salutem afferre videantur.

Coniectura prospicere & experiri. Cic. pro Domo sua, Neque id coniectura prospiciebamus, sed iam experti videbamus.

Experiri & tentare. Brutus Ciceroni, 16, Experiárque & tentabo omnia, neque desistam, &c.

Experiri ad arborem cornua. Plin. lib. 8. cap. 32. De cornibus ceruorum.

De aliquo experiri. Cic. Att. lib. 14. 318, Quid tu Bruto putas & ingenioso & erudito? de quo etiam expertus sum nuper in edicto, &c.

De seipso experiri. Cic. 12. Philip.

De inuitis experiri. Cic. pro Cælio.

Experiri in aliquo. Plaut. Mostel. 4.

In te hercle certum est principium, vt sim pactus, experiri.

In nobis experiri aliquid. Cic. pro Plancio, Omnia quæ dico de Plancio, dico expertus in nobis.

Experiri in vtranque partem. Terent. in Prol. Heaut.

In hac est pura oratio, experimini

In vtranque partem ingenium quid possit meum. Nisi fortè sic malis exponere, quid meum ingenium possit in vtranque partem.

Experiri in paruis. Plin. lib. 2. cap. 40.

In seipso experiri. Cic. Planco, lib. 13. 30, Ego quod in meipso experiri potui, ad te deferam.

Vicissim experiamur inter nos quid possit vterque. Virg. eclog. 3.

Cum periculo aliquid experiri. Cic. pro Flacco.

Experiri quanti. Plaut. Amphit. 6. Idem Trucul. 8,

Nunc hoc remisit nuper ad me epistolam, sese experiturum

Quanti sese penderem.

Experiri quid. Plaut. Pseud. 3,

Cui ani omnia: nunc ego te experiar quid ames, quid simules.

Experiri an viuat. Plin. epist. 14. lib. 3.

Experiri vt. Plaut. Amphit. 8,

-an ille me tentat sciens?

Atque id si volt experiri, suum abitum vt desyderem, &c.

Parum prospere aliquid experiri. Quint. lib. 6. cap. 5.

Actione experiri. Paulus in l. Quam sponsus. §. final. D. de Publiciana in rem actione, Sed etiam is, qui momento possedit, rectè hac actione experietur.

Experiri domo, pro In re domestica. Plaut. Amphit. 8,

Nam ego id nunc experior domo.

Monitus ab cunis experiri. Ouid. 2. de Remed. amoris,

Quid tibi præcipiam de Bacchi munere quæris?

Spe breuius monitis experiere meos.

Experiri opera & factis. Plaut. Capt. 7. Idem Asin. 5,

Nunc pergam ad forum, atque experiar opibus, omni copia.

Experiri periculo, Idem quod experiri fortunam, etiam cum periculo, vel periculum facere cum damno. Cic. ad Atticum, lib. 9. 181, Nunc si sine periculo experiundum erit, experiar certè, vt hinc auolem. Quædam exemplaria hic legunt, pericula in accusatiuo plurali: vt sit ea forma dictum qua Pacémque ab rege petendam.

Experiri reipsa. Terent. Adel. 5. 5. Cic. de Senect. Vt ea quæ ex me audistis, re experti, probare possitis.

Viribus intentis experiri aliquem. Valer. 3. Argon.

¶Æquora & vias experiri. Valer. 8. Argonauticôn,

-tecum æquora, tecum

Experiar quascunque vias.

Amorem alicuius in certo tẽpore experiri. Cic. Capitoni in Epist. ad Atticum, lib. 16 343.

Amores amaros experiri. Virg. 3. eclog.

Domi arma experiri. Stat. 11. Thebaid.

Aues experiri, Captare auguria. Ouid. 4. Fastorum,

Magna fides auium est, experiamur aues.

Carmina experiri. Virg. 5. eclog.

Experiri certamen. Liu. 1 bel. Maced. Prius quàm experirentur certamen, metu, in deditionem venerunt. Id est congrederentur.

Deos iniquos experiri. Ouid. 3. eleg. 2.

Experiri extrema. Sallust. in Catil. Constituit bellum facere, & extrema omnia experiri.

Fidelem experiri aliquem. Horat. 4. Carm. ode 4, de aquila,

Cui rex deorum regnum in aues vagas

Permisit expertus fidelem Iuppiter in Ganymede flauo.

Experiri fidem alicuius. Plaut. Capt. 6.

Experiri fortunam. Cæsar 2. bel. Gal. Fortunámque quæcunque accidat, experiantur.

Ius experiri. Paulus in l 1. D. de In ius vocando, In ius vocare est iuris experiundi causa vocare.

Laborem experiri. Virg. 4 Georg.

Experiri & subire labores Cic. pro Sextio.

Experiri libertatem. Sallust. in Iugurtha. Certè ego libertatem experiar, quæ mihi à parente meo tradita est.

Omnes omnia experiri par est, qui res magnas & magnopere expetendas concupinerunt. Cic. in Orat.

Frustra omnia experiri. Catul. in Aurelium, epigr. 18.

Experiri perfidiam alicuius. Cic. 3. Verr.

Pœnas experiri. Ouid. 3 Trist. eleg. 12.

Periclitari & experiri pueros. Cic. 2. de Diuinat. Nam quòd aiunt, quadringenta septuaginta annorum in periclitandis experiundísque pueris quicunque essent nati, Babylonios posuisse, fallunt.

Seruitutem alicuius experiri. Scæuola in l. Thais. §. 1. D. de fideicom. libert.

Taciturnitatem alicuius experiri. Cic. de Claris Orat.

Terram experiri facilem. Virg. 2 Georgicorum,

-illam experiere colendo

Et facilem pecori, & patientem vomeris vnci.

Vim veneni experiri in aliquo, & eius perceleri interitu venenum comprobari. Cic. pro Cælio.

Vires suas experiri. Ouid. 1. de Arte.

Vltima experiri. Liu. 3 Decad. lib. 4, Persuadent vt traduci se in Locros paterentur, nec vltima experiri vellent.

Experiri, cũ Infinitiuo. vt Iter per inuitas experiemur aquas. Ouid. epist. 17.

¶Experire, pro experiri, antiquè apud Plautum Asin. 5,

-vt quenque amicum videro,

Dignos indignos adire, atque experire certum est mihi.

¶Experiri, Actionem intendere in iudicio. Vlpianus Iureconsul. l. Prætor ait. D. Vbi bonorum capt. In eum in anno quo primum de ea re experiundi potestas fuerit, in duplum: post annum in simplum actionem dabo. Cic. pro Quintio, Si quid in controuersiam veniret, aut inter parietes, aut summo iure experiretur. Budæus.

Liberali iudicio experiri. Vlpianus in l. Siquis ne. D. de Quæstionibus. Siquis, ne quæstio de eo agatur, liberum se dicat: diuus Adrianus rescripsit, non esse eum antè torquendum quàm liberali iudicio experiatur.

¶Experium est, pro Experimento comprobatum est. Gell. lib. 15. cap. 1, Obseruatum est in multa hominum memoria expertúmque est. Cato cap. 157, Cito sanum facies hac cura: expertum hoc est.

Experiendum est. Cic. de Amicitia, Experiẽdum autem est in ipsa amicitia, ita præcurrit amicitia iudicium.

Experiendus. Adiect. ([illegible]) Plin. lib. 16. cap. 35, Ederæ mira proditur natura ad experienda vina.

Brachia experienda dare per lusus. Ouid. 2. Fastorum,

Cæstibus, & iaculis, & misso pondere saxi

Brachia per lusus experienda dabunt.

Experiundi iuris gratia. Cic. pro Cecinna, Homines inermes qui ad constitutum, experiundi iuris gratia, venissent.

Experiens, Adiectiuum ([illegible]) vt Parum experiens. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7,

-quæ scilicet in me

Quàm proba, tam timida est, experiénsque parum.

Ingenium experiens. Ouid. 1. Amor. eleg. 9,

Ergo desidiam quicunque vocabit amorem

Desinat. ingenij est experientis amor.

Experiẽs vir, Qui valde expertus. Cic. pro A. Cluent. Quas literas A. Aur[illegible] vir fortis & experiens, & domi nobilis, &c. recitat. Horat. 1. epist. [illegible] Et decus & pretium rectè petit experiens vir.

Experientissimus ac diligentissimus homo. Cicero 5. Verr. Nympho est Centuripinus, homo gnauus & industrius, experientissimus ac diligentissimus arator. Et 6. Verr. Promptus & experiens homo.

¶Experitos, veteres dixisse imperitos, testis est Festus.

Expertus, Participium ([illegible]) sius Nomen ex participio: Hoc est experientia doctus & prudens factus. Virg. 1. Æneidos,

-vos & Cyclopea saxa

Experti, reuocate animos. Cic. de Amicitia, Et iudicare, difficile est sanè nisi expertum.

Doctus & expertus. Cic. 2. de Orat. Dicam enim tibi Catule non tam doctus quàm (id quod est maius) expertus.

In rebus suis & alterius expertus. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Tu autẽ, et-

si mallem in meis rebus expertum, quàm etiam in tuis, tamen, &c.
Loquor expertus. Senec. Thyeste, 5,
Venenum in auro bibitur: expertus loquor.
Bello expertus. Virg. 7. Æneid.
Expertus honoribus homo. Plin. in Paneg. In summum discrimen adducta Resp. expertum honoribus virum posceret.
Labores Lucinæ primos experta, Id est partum. Virg. 4. Georg.
Maritum sæuum experta est. Seneca Hippol. 29.
Pericula mille meorum expertus. Lucan. lib. 1.
Experta fœcunditatis fœmina. Tacitus lib. 12, non procul ab initio. Paulo pòst sese exponens, Datum loquit, ab ea fœcunditatis experimentum.
Puella virum experta. Horat. 3. Carm. ode 14.
Credere expertus. Ouid. 5. Fast.
Animus bellis expertus. Tacit. in Vita Agricolæ.
Expertæ industriæ homo. Suet. in Vespas. cap. 4.
Sæuitia expertæ. Propert. lib. 1. eleg. 3.
Virtus experta, pro explorata. Tacit. lib. 3.
Experta & perspecta obtrectatorũ vox. Cic. pro Cornelio Balbo, Cuius igitur audita virtus dubitationi locum non daret, huius præsens, expertæ atque perspectæ obtrectatorum voce lædetur? Id est probata.
Expertus, cum genitiuo. Liuius lib. 4. bel. Pun. Seruitudinis indignatissque homines expertos aduersus nouum malum irritatos esse.
Belli expertus Virg. 10. Æneid.
Certaminum expertus. Liu. lib. 10. Decad. 4, Expertos inter fratres certaminum.
Saginæ expertus. Silius lib. 8.
Experta prodimus. Plinius lib. 16. cap. 23. Hoc est iandudum approbata.
Experientia, experientiæ { [Greek illegible] } Periclitatio. Planc. ad Cic. lib. 10. 18, Quæ si aduentus meus represserit, agam gratias fortunæ, constitutionique meæ, quæ ad hanc experientiam excitauit. Virgil. 1. Georgicorum,
· atque apibus quanta experientia parcis.
Veri experientia. Ouid. 1. Metam.
Impigra mentis experientia. Lucret. lib. 5.
Noua experientia. Virg. 4. Georg.
Experimentum { [Greek illegible] } Plinius in Paneg. Disrat igitur Ægyptus, credátque experimento, non alimenta se nobis, sed tributa præstare.
Longa magnáque experimenta, Vide LONGVS.
¶ Agere experimentũ, Id est periculum facere, Vide AGO.
Capere experimentum, Vide CAPIO.
Deprehendere experimentis. Quintil lib. 1 cap. 12.
Duci experimentis ad consentiendum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Facere certissimum morum experimentum. Quintilianus libro 3. cap. 7.
Inspicere aliquem experimentis, Vide INSPICIO.
Expertor, expertoris, Verbale, Qui aliquid experitur, aut expertus est. Silius Italicus lib. 12,
Non ita me experti Fabius, Fabióque magister
Turbarum expertor quum clausos milites solles, &c.
Expers, expertis, Adiectiuum ([Greek illegible]) Quidam ab experior deductum volunt: alij ab ex, & pars, partis, quasi sine parte. Est autem expers, ignarus, rudisque, & nullam rerum experientiam habens. Item qui non sentit. Vnde expertem doloris dicimus, qui non sentit dolorem. Expertem mortis, qui non moritur. Cic. 6. Verr. His quidem in temporibus in omni orbe terrarum vacui, expertes, soluti ac liberi fuerũt ab omni sumptuum molestia, munere, &c.
Expers & ignarus eruditionis. Cic. 2. de Orat. Antonium omnino omnis eruditionis expertem atque ignarum fuisse.
Expers amoris gnati, Qui nescit & ignorat gnatum amare. Plautus Pseud. 7.
Belli expers. Ouid. 5. Metam.
Consilij, Qui caret consilio, aut alterius consilium ignorat. Cic. ad Att. lib. 1 66.
Rudis, ignarus rerum, expers consilij aut ingenij. Cic. pro Sextio.
Corporis, Qui non habet corpus. Cic. 4. Acad.
Cupiditatum & æmulationum. Cic. 1. Tusc.
Curæ. Liu. 1. ab Vrbe, Considerant vtrinque pro castris duo exercitus, periculi magis quàm curæ expertes.
Curarum expers. Stat. 2. Sylu. 2.
Decoris expers. Ouid. 2. Metam.
Discriminis expers. Lucan. lib. 5.
Ferri expers. Plin. lib. 15 cap. 29.
Fraudis expers. Claud. de Nupt. Honorij.
Funeris expers. Ouid. ad Liuiam.
Honestatis expers ratio aut voluptas. Cic. 2. de Fin.
Humanitatis expers. Cic. Octauio, 4. Idem 2. de Diuinat.
Imperij matris. Plaut. Asin. 10. Id est, quæ mater imperat negligẽs.
Iniuriarum & commodorum. Cic. 3. Verr.
Irarum expers. Silius lib. 7.
Gens iuris expers. Senec. Troad. 12.
Laboris. Plaut. Amphit. 4.
Liberalitatis tuæ expers factus sum. Plin. in Paneg.
Imperitus & expers linguæ Græcæ. Plin. lib. 19. cap. 1.
Metus expers. Lucan. lib. 2.
Numinis expers. Lucret. lib. 3.
Nuptiarum expers. Horat. 3. Carm. ode 11. de puella quadam.
Lumina oculorum expertia somno. Lucret. lib. 6.
Opis expertes. Lucret. lib. 6.
Nullius ornamenti expertem præsertim in Republica oratorem esse oportere. Cic. 1. de Orat.
Patris expertes. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.
Omnium periculorum expers. Cic. Planco, lib. 4. 14.

Præmiorum, beneficiorúmque expertes aliquos facere. Cicero pro Cornelio Balbo.
Rationis. Cicero 1. Acad.
Vtens ratione, & Expers rationis, contraria. Cic. in Topic.
Particeps rationis & cogitationis & Expers, contraria. Cic. 1. de Legibus, Solum est enim ex tot animantium generibus, atque naturis, particeps rationis & cogitationis: quum cætera sint expertia.
Roboris expers. Ouid. 15. Metam.
Sepulchri expers. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 8.
Somni expers. Senec. Herc. fur. 3.
Expers sui. Cic. de Amic. Serpit enim nescio quo modo per omniũ vitam amicitia: nec vllam ætatis degendæ rationem patitur esse expertem sui. Hoc est sine amicitia esse.
Expers terroris Achilles, Vide ACHILLES.
Thalami expertem vitam degere. Virg. 4. Æneid.
Tributorum expertes. Tacit. lib. 10.
Turpitudinis. Cic. 4. Verr. Nemo ita viuebat, vt nulla eius vitæ pars summæ turpitudinis esset expers.
Virtutis expers. Virg. 10. Æneid.
Vndæ tibique expers per nouem luces. Ouid 4. Metam.
¶ Expers, ablatiuo etiam iungunt. Plaut. Persa 15, Ea res me domo expertem facit. Id est me abesse domo facit.
Expers fama & fortunis. Sallust. in Catil. Neque quo periculum aliis faceremus, sed vti corpora nostra ab iniuria tuta forent, qui miseri, egentes, violentia atque crudelitate fœneratorum, plerique patriæ, sed omnes fama atque fortunis expertes sumus.
Expers metu. Plaut. Asin 3,
Dono te ob istud dictum, vt expers sis metu.
Expers eo more. Plaut. Amphit 8,
Eo more expertem te factam adueniens offendi domum.
Expes, om. gen. { [Greek illegible] } Sine spe. Accius Eurysace, Ille orbus, expes liberûm. Idem Medea, Exul inter hostes, expes, expers, desertus, vagus. Hæc Nonius. Tacit. lib. 5, Mox vbi expes vitæ fuit, meditatas compositásque diras imprecabatur. Horat. in Arte,
· quid hoc si fractis enatat expes
Nauibus ære dato qui pingitur?
Inops & expes. Ouid. 6. epist.
Expeto, expetis, pen. corr. expetiui, expetitum, pen. prod. ([Greek illegible]) expetere, Vehementer petere, & concupiscere. Cic. 1. Offic. Expetuntur diuitiæ tum ad vsus vitæ necessarios, tum ad perfruendas voluptates. Terent. And. 4. 2, Hanc mihi expetiui.
Inter appetere & expetere, Vide APPETO.
Expetere & Abijcere, contraria. Cic. Attico, lib. 6. 150, Nec me [Greek illegible] in expetendo cognosces, nec [Greek illegible] in abijciendo.
Expetere & assequi. Cic. 2. de Orat. Certè hoc quod tu expetis, nemo vnquam assequetur.
Expetere & Fugere, contraria. Cic. 2. de Finib. Cætera aut omnino nihil habere momenti, aut tantum vt nec expetenda nec fugienda, sed eligenda modò aut reiicienda sint.
Optare & expetere. Cic. 1. Offic. Quum persuasum sit nihil hominem, nisi quod honestum decorumq; sit, aut admirari, aut optare, aut expetere oportere.
Expetere & postulare. Cic. pro Lege Manilia, Ne legaretur A. Gabinius Cn. Pompeio expetenti ac postulanti.
Resistere & Expetere, cõtraria. Cic. Quint. frat. lib. 1. 1, Dum impedentiæ nonnullorum negotiatorum resisto, dum nostram gloriam tua virtute augeri expeto, facis non sapienter.
Vitare & Expetere, cõtraria. Cic. pro Milone, Atque vt illi nocturnus ad vrbem aduentus vitandus potius, quàm expetendus fuit.
Expetere aliquid bona venia ab aliquo. Terent. Phorm. 2. 3,
Adolescens primum abs te hoc bona venia expeto.
Deposcere & expetere aliquem imperatorem ad bellum. Cic. pro Lege Manilia.
Expetere in, vel expetere alicui. Plaut. Amphit. 7,
· profecto sanusce
Cuiur ego hodie in tergo fraui ista expetant mendacia. Ibid 9,
Nam mea sit culpa, quod egomet contraxerim,
Si id Alcumenæ innocenti expetat.
A natura expetere aliquid Cic. 1. de Orat.
Vehementer aliquid expetere. Cic. 1. Offic.
Summa cupiditate expetere aliquid. Cic. 6. Verr.
Maximè aliquem expetere. Cic. de Claris Orat.
Expetere aliquem aliquid Plaut. Casina, 9.
Atque id non tam ægrè est iam vicisse villicum,
Quàm id expetiuisse opere tam magno senem.
Expetam alterum præ te. Plaut. Merc. 8,
Pol sanus si sim, præ te medicum mihi expetam.
Expetere ab aliquo auxilium. Cic. pro Milone.
Coniunx expetitur tauro. Ouid. 9. Metam.
Expetere ius alicuius, pro Curare vt alicui fiat ius, & ius suum obtineat. Plaut. Rud. 31,
· mirum quin tuum ius meo periculo expetam.
In concionibus tracta quædam & fluens expetitur oratio. Cicero in Orat.
Expetere pacem multis hostiis. Plaut. Amphit. 17,
Vt Iouis supremi multis hostiis pacem expetam.
Expetere pœnas ab aliquo. Cic. pro Lege Manilia, Vt mihi quidem videátur dij immortales, etiam si pœnas à Pop. Rom. ob aliquod delictum expetiuerint.
Expetere preces à deo, pro Precari deum. Plaut. Rud 7. 1,
Qui sunt qui à patrona preces mea expetessunt?
In gratiam aliquorum reditum eorum expetere. Cicero Appio Pulchro, lib. 3 10.
Sapientiam expetere. Cic. 1. de Finib.
Supplicium expetere. Liu 6 bel. Pun. Tanta auiditas supplicij expetendi, tanta sanguinis nostri hauriendi est sitis.
Vitam

Vitam alicuius expetere. Cic. pro Deiot.

Vita ex omnibus quæ sit animi corporisque expleta virtutibus. Cic. 5. de Finib.

Naturam voluptatem expeti. Cic. 2. de Finib.

¶ Expetunt, pro Eueniunt. Plaut. Amphit. 4,
Ergo in seruitute expetunt multa iniqua.

¶ Ætatem expetit. Plaut. Pœnul. 7,
Malo si benefacias, id beneficium interit:
Bono si quid malefacias, ætatem expetit.

¶ Audire expeto. Seneca Hippol. 9.

Cognoscere expeto. Ouid. 7. Metam.

¶ Expetitur vnguentis radix aspalathi: Hoc est, prodest in vnguentis. Plin. lib. 12 cap. 24.

Expetendus {[illegible]} Dignus qui expetatur. Plaut. Persa, 65, Forma expetenda liberalem mulierem. Cic. Pulchro, lib. 3. 10, Amicitis expetenda.

Magis expetendus. Catul. in Epithal. Iuliæ, de Hymenæo.

Vulgo expetenda atque optabilia dicendo amplificat atque ornat orator. Cic. 3. de Orat.

Quod optabile expetendum est, quod expetendum, laudabile. Cic. 4. de Finib.

Magnopere expetendum nihil esse in vita nisi laudem atque honestatem. Cic. pro Archia.

Magnas & magnopere expetendas res concupire. Cic. in Orat.

Expetenda per se virtus. Cic. 1. de Finib.

Expetens, pen. corr. {[illegible]} Nomen ex participio. Plin. lib. 12. cap. 17, Capræ maleficum frondibus animal, odoratorum verò fruticum expetentius.

Consilia sana expetens. Seneca Hippol. 2.

Expetitus, pen. prod. {[illegible]} aliud Participium. vt Complexus expetiti. Seneca Thyeste, 64.

Expetisco, expetiscis, expetiscere, Vehementer desyderare. Plaut. Milit. Act. 4. scen. 1,
-a luculenta, atque festiua fœmina
Quæ te amat, tuam quæ expetiscit pulchram pulchritudinem. At alij rectius legunt scribuntque expetissit, vel expetessit, vt Act. eod. scen. 6,
Quem amo, quémque expetisso. Et paulo pòst,
Illum multæ sibi expetissunt. Budæus legit expetessunt.

Expetesso, expetessis {[illegible]} expetessere, Idem quod petere, siue desiderare. Plaut. Trinum. 52
-sed hoc non liquet,
Nec satis cogitatum vtram potius harum mihi artem expetessam.
Idem Epid. 5 Antiquum.

Expiabilis, Expiamentum, Expiatio, Vide E X P I O.

Expilo, expilas, pen. prod {[illegible]} expilare, Deripere, deprædari, furtiuè fraudare: quasi ne pilum quidem relinquere. Quidam existimant dictum à pilis Romanorum telis, vel à Græco [illegible], quasi [illegible], id est complano: quòd qui aut è facie pilos, aut è domo supellectilem detrahunt, æquare ac complanare omnia videntur. Inde apud Iurisconsultos titulus est, De crimine expilatæ hæreditatis: & qui alienam hæreditatem expilauerit, extraordinariè solet coerceri. Cic. in Parad. Si socios spolias, ærarium expilas. Sueton. in Nerone, cap. 26. Tabernulas etiam effringere & expilare, quintana domi constituta. Cic. 6. Verr. Quum in suspicionem venissent suis ciuibus fanum expilasse Apollinis.

Oculos genis expilare. Ouid. 13. Metam.

Expilare socios, & diripere prouincias. Cic. pro Lege Manilia.

Spoliare & expilare regem. Cic. 6. Verr.

Expilare thesauros. Liu. 5 bel. Maced.

Expilatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. 3. de Orat. Quæ quoniam iam aliunde non possumus, sumenda sunt nobis ab iis ipsis à quibus expilati sumus.

Armatum expilatum, pecunia ablata. Cic. pro Cluentio.

Expilator, pen. prod. Verbale {[illegible]} Asconius, Expilatores sunt atrociores fures, qui ne pilum quidem relinquunt in corpore spoliatorum. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1, Quum vrbs custodem, non tyrannum: domus hospitem, non expilatorem recepisse videatur?

Expilatio, Verbale {[illegible]} Cicero 2. Offic. Tanta sublatis legibus & iudiciis expilatio, direptióque sociorum. Sic 5. Verrina, Expilatio Asiæ.

Expingo, expingis, expinxi, expictum {[illegible]} expingere, Idem quod pingere significat. Plin. lib. 35. cap. 7, Quoniam & pericula expingimus, nequis miretur & rogos pingi. Cic. 5. Tuscul. Qui morsus hominum, qui ferarum non ita expictus est, vt quæ ipse non viderit, nos vt videremus effecerit?

Expio, expias {[illegible]} expiare, Purgare, & mundum ac purum facere. Valer. lib. 1. cap de Somniis, Supplicem sacrificio expiauerat. Liu. 1. ab Vrbe, de Horatio, qui Horatiam sororem interfecerat, Imperatum patri vt filium expiaret pecunia publica. Plinius lib. 33. cap. 11, de lectis argenteis, Quæ omnia expiauit bellum ciuile Syllanum. Idem, Hæc sæpe expiata magicis euentibus. Plinius in Paneg. Miseras voluptates vino & ignibus expiauit. Idem epist. 163, Quem errorem magnis documentis expiauit in summum periculum adducta. Id est luit. Pers. satyr. 2,
Ecce auia aut metuens diuûm matertera, cunis
Exemit puerum, frontémque, atque vda labella
Infami digito, & lustralibus antè saliuis
Expiat, vrentes oculos inhibere perita.

Procurare & expiare. Cic. 2. de Diuinat. Officium autem esse eius, prænoscere dei erga homines mente quæ sint, quidque significent, quemadmodúmque ea procurentur atque expientur.

Expiare cædem cæde, & sanguinem sanguine. Sallust. de Republ. ad Cæsarem, Neque barbaro ritu cæde cædem, & sanguine sanguinem expiandum.

Crimen expiare. Seneca Medea, 8.

Expiare egestates latrocinij sui. Cic. 11 Philipp. Si verò coloniarum & municipiorum sine vlla dubitatione hostis est: quid tandem huius censetis vrbis, quam ille ad expiandas egestates latrocinij sui concupiuit? Ex vetusto codice legendum ad explendas, &c.

Errata expiare. Cic. de Arusp. resp.

Forum ab illis nefariis sceleris vestigia expiare. Cic. pro Rabirio Perduel. reo.

Expiare iniuriam. Plin. epist. 159.

Expiare manes mortuorum Cic. in Pisonem.

Manus cæde expiare. Seneca Herc. fur. 11.

Numen Cereris supplicio alicuius expiare. Cic. 6. Verr.

Supplicio alicuius religionem expiare. Cic. pro Milone.

Religionem ædium expiare. Cic. de Arusp. resp.

Sacrum commissum quod expiari poterit, sacerdotes expianto. Cic. 2. de Legib.

Expiare scelera, Id est punire. Cic. in Pisonem, Tua scelera dij immortales in nostros milites expiauerunt. Id est, propter te afflixerunt nostros. Sic Expiare iniurias legatorum, Liu. 1. ab Vrbe. Atque eadem quoque ratione luxum populi expiare solent bella: teste Plinio lib. 33. cap. 11. Horat. 1. Carm. ode 2,
Cui dabit partes scelus expiandi
Iuppiter?

Expiare somnium. Valer. de Somniis, cap. 2.

Violata expiabuntur. Cic. Attico, lib. 1. 12.

Expiatus, pen. prod. Participium. Cic. 1. Philipp. Quem potes recordare in vita tibi illuxisse diem lætiorem, quàm quum expiato foro, dissipato concursu impiorum, &c.

Cruoribus expiatis vncta arma. Horat. 2. Carm. ode 1.

Expiatus, huius expiatus, pen. prod. pro Expiatione. Tertullianus.

Expiamentum, expiamenti. Expiationis necis humanæ ab imprudentibus admissæ exemplum videre licet apud Herodotum lib. 1. quo in loco Crœsi meminit, nuptias filij sui celebrantis. Quum autem (inquit) filij nuptias Crœsus in manibus haberet, aduenit Sardeis quidam calamitate præditus, manibúsque impuris, natione Phryx. Hic quum ad Crœsi ædes accessisset, gentilíque instituto ritúque patrio postulasset, sibi vt liceret expiamenti opiate compotem esse, Crœsus eum expiauit. Est autem Lydis Græcísque ritus expiandi similis. Postquam autem Crœsus legitima iustáque lustrationis peregit: vnde nam ille & quis esset percontari instituit. Budæus.

Expiatio, Verbale {[illegible]} Cic. 1. de Legib. At verò scelerum in homines atque impietatum nulla expiatio est.

Expiabilis, & hoc expiabile, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum. vt Bellum expiabile, Cic. 13. Philipp. Id est necessarium & expiandi gratia susceptum piacula admissa. Budæus.

Expiro, expiras, penult. prod. {[illegible]} expirare, Spiritum emittere: dictum, vt ait Nonius, vel à spiritu effuso, vel à spiraminibus. Lucil. lib. 3,
Expirans animam pulmonibus æger agebat. Liu. 2. ab Vrbe, Inter primam curationem expirauit.

Foras expirare. Lucret. lib. 6,
Hus igitur tellus omnes exæstuat æstus
Expirátque foras in aperta promptáque cæli.

Expirare animam, pro Mori. Virgil. 11. Æneidos,
Confixi expirant animas. Hirtius lib. 5, Qui dum anima nondum expirata concidisset, &c.

Expirare auras dicitur amnis Plinio lib. 5. cap. 9.

Auras expirare dicitur etiam homo, pro Mori. Ouid. 3. Metam.

Expirare flammas transfixo pectore. Virgil. 1. Æneidos,
Illam expirantem transfixo pectore flammas
Turbine corripuit, scopulóque infixit acuto. Vbi Seruius, Non animam dicit flammas: sed cum anima, fulminis flammam euomentem.

Flammam expirare ruptis caminis dicitur Ætna, à Virgilio lib. 3. Æneid.

Odorem grauem expirare de corpore. Lucret. lib. 4.

Saniem expirat serpens. Sil. lib. 6.

Cadauera expirant vermes. Lucret. lib. 3.

Expirauit libertas, per metaphoram. Plin. in Paneg.

¶ Expiratur, penult. prod. Impersonale. Plinius libro 11. capite 37, Eandem esse et natiuam quam cerebro colligunt, quoniam prætenui eius membrana modo incisa statim expiretur. De spina lumborum nisca.

Expirans, penult. prod. Participium {[illegible]} vt Pectus expirans iras. Catullus in Argonaut. 59,
Frons expirantis præportat pectoris iras.

Sanguinis expirans calidum de pectore flumen. Lucret. lib. 2.

Extremus expirantis hiatus. Quintil. lib. 6.

Expiraturus, pen. prod. aliud Participium {[illegible]} vt Flos expiraturos ad primos Austros. Stat. 2. Sylu. 1.

Expiratio, Verbale {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deor. Eiusdémque expirationibus aer alitur & æther, & omnia supera.

Expiscor, expiscaris, pen. prod. {[illegible]} expiscari, Est diligentissimè quærere vbinam pisces lateant, authore Donato.

Expiscari, per metaphoram, pro Indagare. Terent. Phorm. 2. 3,
Primo de expiscare, quasi non noſſes. Verbum tractum à piscatoribus, vt ait Donatus. Sic Cic. ad Pætum, lib. 9. 19, Nescis me ab illo omnia expiscatum? Idem in Pisonem.

Expisso, expissas {[illegible]} expissare, Spissum facere. Plin. lib. 25. cap. 13, Semine trito expressus, & sole densatus in pastillos, necat sanguinem expissando. Ex vetusto codice legitur sanguine spissando. Idem lib. 20. cap. 7, Expissatum lac. Legitur & Spissatum lac.

Explano, explanas, pen. prod. {[illegible]} explanare, Planum facere. vt Explanatum in denos pedes cortex. Plin. lib. 16. cap. 8.

¶ Explanare, Declarare, manifestare, exponere. Terent. Phorm. 2. 3,
Quem amicum tuum ais fuisse istum? explana mihi. Cic. 7. Verr. Explanandum est enim diligentius eorum causæ qui locum ignorant.

Docere & explanare quid faciendum. Cic. 1. Offic. Altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum fugiendúmque.

Ille omnia tibi explanauit. Cic. ad Appium, lib. 3.1.
Quod non intelligitur explanare. Cic. Attico, lib. 13.268.
Apertius aliquid explanare. Cic. 2. de Finib.
Diligentius aliquid explanare. Cic. Attico, lib. 14.312.
Coniecturâ quædam explanare longè aliter atque sunt. Cicero 2. de Orat.
Maximè rem aliquam explanare. Cic. in Orat.
Rem vniuersam tribuere in partes, latentem explicare definiendo, obscuram explanare interpretando. Cic. de Claris Orat.
Vim legis cælestis explanare. Cic. 2. de Legib.
Explanare verba, pro Distinctè pronuntiare. Plin. in Paneg. Inde apud Senecam lib. 1. de Ira, Explanabilis vox, contraria confusæ.
Explanari, Passiuum {[illegible]} Cic. 4. Acad. Post argumentis & quasi rerum notis ducibus vtebantur ad probandum, & concludendum id quod explanari volebant.
Qualis differentia sit honesti & decori, facilius intelligi quàm explanari potest. Cic. 1 Offic.
Explanatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. 1. Acad. In lingua etiam explanatam vocum impressionem.
Explanatè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Apertè. Cic. in Orat. Erit igitur hæc facultas in eo quem volumus esse eloquentem, vt definire rem possit: neque id faciat tam pressè & angustè, quàm in illis eruditissimis disputationibus fieri solet, sed cum explanatius, tum etiam vberius, & ad commune iudicium popularémque intelligentiam accommodatius.
Explanator, pen. prod. {[illegible]} Qui interpretatur & exponit. Cic. 2. de Diuinat. Sunt enim explanatores, vt grammatici poetarum.
Deorum explanatorem habere. Cic. 2. de Diuin. Quo loco quædam exemplaria legunt explanationem.
Explanatio, Verbale {[illegible]} vt Adhibere explanationem. Cic. 1. de Diuinat. Plin. lib. 10. cap. 68, Ardua explanationis omnia. Vide INTERPRETOR.
Explanatio animi. Plin. lib. 11. cap. 51.
Portentorum explanationes. Cic. de Arusp. resp. Vbi legendum, expiationes.
Explanatio, figura est rhetorum, Authori ad Herenn. lib. 4, quæ reddit apertam & dilucidam orationem.
Vniuscuiusque propositionis explanatio. Author ad Herennium libro 4.
Emendata explanatio. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Illustris explanatio & commoratio vna in re, permultum mouet. Cic. 3. de Orat.
Explanabilis, & hoc explanabile, pen. corr. Adiectiuum. Vide paulo antè. Explanare verba.
Explanto, explantas {[illegible]} explantâre: contrarium est simplici Planto. Columella libro 4. capite 14, Pampini se capreolis alligent suis, ne ventis explantentur. Idem lib. 5. cap. 9, Antè quàm explantes arbusculam, &c.
Explendesco, explendescis, explendui {[illegible]} explendescere, Effulgere. Sueton. in Tito Vespasiano, cap. 3, In puero statim corporis animíque dotes explenduerunt.
Explendescens, Participium. Plin. lib. 11. cap. 12, Verò hoc ex aere, & maximè siderum exortu, præcipuéque ipso sirio explendescente fit.
Expleo, exples, expleui, expletum, pen. prod. {[illegible]} explêre, Implere significat. Virgil. 4 Georgicorum,
Improbus ingluuiem ranísque loquacibus explet. Variis nominibus iungitur.
¶ Explere, Satiare. Terent. Heaut. 2.1,
-hem, tot mea
Solius solicitus sum causa, vt me vnum expleam?
Expleri & Satiari hanc habent differentiam. Expleri est tantummodo plenum esse: Satiari supra modum & abundantiam. Lucret. libro 6.
Deinde animi ingratam naturam pascere semper
Atque explere bonis rebus, satiaréque nunquam. Nonius.
Explere aliquem scribendo. Cic. ad Curionem, lib. 2.1, Sed de literis hactenus: non enim vereor ne non scribendo te expleam. Hoc est scribendo satisfaciam.
Explere & cumulare. Cic. 2. Offic. Quorum ea quæ natura desyderat, expleta cumulatáque habeamus.
Explere & satiare. Cic. in Partit. Ad commouendos animos maximè proficient si incitandi erunt, huiusmodi sententiæ, quæ ad explendas cupiditates, aut ad odium satiandum, aut ad vlciscendas iniurias pertinebunt.
Explere & saturare. Cic. 5. Verr. Decumanis lucra data sunt vt aliquãdo ex eorum agris atque vrbibus expleti atque saturati, cum hoc cumulo quæstus decederent.
Quod aliquibus deerat, explere. Cic. de Claris Orat.
¶ Explere animum alicui, pro Satisfacere. Terent. Hecyr. 5.2,
-exple animum his, téque hoc crimine expedi.
Explere animum suum, pro Satisfacere animo. Terent. And. 1.2,
Dum tempus ad eam rem tulit, sini animum vt expleret suum. Vide ANIMVS.
Explere annos ducentos. Plin. lib. 7. cap. 48. Colum. lib. 8. cap. 11, Quum trimatum expleuit, optimè progenerat.
Annos triginta explere imperio. Virgil. 1. Æneidos,
Triginta magnos voluendis mensibus orbes
Imperio explebit. Id est annos triginta regnabit.
Luna quater plenis expleuit cornibus orbem. Ouidius libro 7. Metam.
Annos fatales expleuimus. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Infatigabiliter præter annos expletur Saturnus. Cic. 2. de Natura deorum.
Explere auaritiam suam pecunia. Cic. pro Rosc. Amer.
Explere cicatricem. Plin. lib. 36, Vlcera earum purgant leniter, expléntque cicatrices, & emendant.
Consilium, pro Exequi. Cæs. 1. bel. Ciuil. Ibi se reliquum consilium expleturos confidebant.
Cupiditates multa opera & impensa. Cic. 1 de Finib.
Expletur ieiuna cupido. Lucret. lib. 4. Id est fames.
Adimere prouidentiam, & curam explere. Liu. 30. bel. Pun. Deinde separatim Lælium ac Masinissam sedactos ubertatur, vt quorum non prouidentiæ adimas, tantum diligentia expleant curáque.
Damnationem. Cic pro Cecinna. Non ad cognoscẽdam causam, sed ad explendam damnationem præsto fuisse.
Desyderium alicuius. Liu 1. ab Vrbe, Eóque melioribus vsuras viris, quòd annixurus pro se quisque sit, vt quũ sua vice functus officio sit, paterum etiam patriæque expleat desyderium.
Supremum diem expleuit. Tacit. lib. 3.
Explet quatuor digitos longitudine. Plin lib 18. cap. 27.
Omnem expectationem diuturni desyderij nostri explere. Cic. 1. de Orat.
Famem. Cicero in Vatinium, Fausti adolescentis nobilissimi paulo antè ex epulo magnificentissimo famem illam veterem tuam non expleras?
Fructibus vitæ nunquam explemur. Lucret. lib. 3.
Ieiunia explere. Seneca Thyeste, 1.
Intemperantiam alicuius explere. Cic. de Arusp. resp.
Dolor expletur lacrymis. Ouid. 4. Trist. eleg. 3.
Legiones supplemento aliquo. Liu. 1. ab Vrbe.
Libidinem suam. Cic. 6. Verr. Nónne vobis id egisse videtur, vt nõ vnius libidinem, non suos oculos, sed omnium auarissimorum insanias, quum Romam reuertisset, expleret?
Mortem expleri nequit. Virgil. 2. Æneid.
Miseriis alicuius expleri. Cic pro Sylla.
Mortalitatem explere. Tacit. in calce libri quinti, de Tiberio, Intercluså anima creditus est mortalitatem expleuisse.
Mundum bonis omnibus expleuit Deus. Cic. de Vniuers.
Munus. Cicero de Prouinciis Consularibus, Et mallet tamen tardius ad suorum laborũ fructus peruenire, quàm non explere susceptum Reipub. munus.
Numerum. Cic. 6. Verr. Sperabat iis militibus, quos ex eo loco deduxisset, explere se numerum nautarum & remigum posse.
Numerum legitimum consuetudinis. Cic. 7. Verr. Primum vt in iudiciis, qui decem laudatores dare non potest, honestius est ei nullum dare, quàm illum quasi legitimum numerum cõsuetudinis non explere.
Numeros in fidibus explere, & conficere versus. Cic 4. Acad.
Odium. Liu. lib 4, Iactis simul dictísque odium explet.
Excusatione officiũ scribendi explere. Cic. Tironi, lib. 16.15. Noli committere vt excusatione potius expleas officium scribendi, quàm assiduitate epistolarum.
Opus alterius explere. Ouid. 3. Metam.
Partem relictam explere. Cic 3. Offic.
Rimas explere. Cic. in Orat. Neque infarciens verba, quasi rimas expleat.
Explere se. Plaut. Curcul. 8,
Ædepol næ ego hic me intus expleui probé.
Explere se largitionibus. Cic. 2. Philip. Ibi te quum & illius largitionibus, & tuis rapinis expleuisses (si hoc est explere quod statim effundas) aduolas egens ad Tribunatum.
Sanguine aliquorum non potest expleri crudelitas. Cicero 1. de Oratore.
Dilatare verbis, & mollioribus numeris explere sententias. Cic. in Oratore.
Aptè explere concluderéque sententias. Cic. in Orat.
Sitim diuturnam explere. Cic. de Senect.
Stipendia explere. Tacit. lib. 3, Quanquam ipse pluria per prouincias quadraginta stipendia expleuisset.
Summam. Liu. 8. bel. Maced. Vbi autẽ ostenderent, quod summam talenti Attici expleret.
Ad trecentorum summam expleuit. Liu. 2. ab Vrbe.
Tecta frugibus exples. Catul. in Carm. seculari, 32.
Tenebras explere. Stat. 9. Thebaidos,
-alio geminatum lumine vulnus
Expleuit tenebras. Id est effosso etiam altero oculo totus euasit cæcus.
Vitam beatam. Cic. 2. de Finib. Id autem eiusmodi est, vt additum ad virtutem, authoritatémque videatur habiturum, & expleturum cumulate vitam beatam.
Vrbes explet civibus. Tibul. lib. 1. eleg. 4.
¶ Explere, aliquando pro Minuere vsurpatur. Gallicè, *Desemplir*, nam ex præpositio nonnunquam priuatiua particula est. Ennius, Nauibus explebant sese, terrísque replebant. Virgil. 6 Æneidos,
-explebo numerum, reddárque tenebris. Vide Seruium.
¶ Explenunt, pro Explent, scripsere veteres. Festus.
Expletus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt Expletum omnibus suis partibus, siue omnibus suis numeris. Cic. 3. de Finib. Et 2. de Nat. deor.
Spectando expletus. Catul. in Argon.
Dapibus expletus. Virgil. 3. Æneid.
Flos expletus pudoris, Id est prætererunt anni virginitatis. Stat. 1. Achil.
Fines expleti humani æui. Stat. 5. Sylu. 1.
Perfectus & expletus omnibus suis numeris & partibus mundus. Cic. 2. de Nat. deor. Idem 2. de Finibus, Habes vndique expletam & perfectam Torquate formam honestatis.
Amicitiæ munus expletum sit. Cic. de Amicit.
Corruptus sanguis expletis naribus ibat. Lucret. lib. 6.
Querela expleta annis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6,
Expleta est annis ista querela suis.

Animi & corporis virtutibus expleta vita expetitur. Cicero 5. de Finibus.

Voluptas explenda fiendi. Stat. 2. Sylu. 13.

Expletio, Verbale {[illegible]} Cic. 5. de Finib. In ea expletione naturæ summi boni finem consistere, &c.

Explementum, explementi {[illegible]} Seneca epist. 121, Si scieris cacumina arborum, explementum esse ventris.

Explebilis, & hoc explebile, pen. cor. {[illegible]} Quod expleri potest. Cic. 4. Tuscul. Indigentia, libido explebilis.

Explico, explicas, pen. corr. explicui & explicaui, explicitum, pen. cor. & explicatum, pen. prod. {[illegible]} explicare, Extendere atque euoluere. Plaut. Milit. 20,

Orant te, vt eas, ventus operam dum dat, vt velum explicent. Virg. 2. Georgicorum,

Sed trudit gemmas, & frondes explicat omnes. De præterito huius verbi vide Gell. lib. 1. cap. 7. circa finem.

Explicare acies, & Explicare agmen dicuntur Imperatores exercituum, quum milites suos in patentem locum exponunt ad concertationem ineundam. Liu. 4. ab Vrbe. Et lib. 10. bel. Pun.

Explicat pauo alas. Martial. lib. 13,

Miraris quoties gemmantes explicat alas.

Tumulus diffuso vertice campum explicat, Id est summitate planitiem latam exhibet. Lucan. lib. 3.

Legio explicuit cohortes. Virgil. 2. Georg.

Cursum explicare citatis passibus. Seneca Hippol. 10.

Explicare ensem, Euaginare. Ouid.

Explicare epistolam, pro Aperire, & clausam reserare. Cicero ad Q. frat. lib. 3. 27, Quum hanc iam epistolam explicarem, tabellarij à vobis venerunt. Sed hic legendum complicarem: & ita habent codices emendati.

Laxare forum, & vsque ad alium locum explicare. Cicero Attico, lib. 4. 86.

Frontem solicitam explicuere. Horat. 3. Carm. ode 29.

Latus explicare. Seneca Thyeste. 9.

Ligna explicat natura in flammas, Id est resoluit. Lucret. lib. 2.

Proferre atque explicare literas. Cic. 4. Verr. Omnium Prætorum literas, quæ antè fuerunt profer, explica: si vnum inueneris, ego hoc tibi quemadmodum in tabulis scriptum habes, ita gestum esse concedam.

Luctus suos explicare. Lucan. lib. 10.

Explicare turbidum mare intelligitur apud Senecam in Hercule Oeth. 4, pro Turbatum cōponere & serenare, & quasi corrugatum explicare.

Explicare naues. Hirtius lib. 4, Inter has spatium quadringentorum passuum reliquit, quod satis esse ad explicādas naues videbatur.

Orbes explicare, dicuntur serpentes quum repunt. Ouid. 15. Metam. de Æsculapio in serpentem mutato,

- deus explicat orbes, &c.

Explicare ordines. Liu. 1. ab Vrbe. Et lib. 7. bel. Maced.

¶Explicare pecuniam, quod Græci [illegible], Latini Curare dicūt. Callistratus l. 31. D. de re iudic. Si qui tamen per contumaciam magis, quàm quia non possint explicare pecuniam, differant solutionem. Id est, in promptu non habeant.

Pennas suas explicat pauo. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Scholam explicare. Cic. 2. de Finib. Vide SCHOLA.

Serpentem explicare, est Occidere serpentem. Mortuus enim serpens explicatur, & in longum porrigitur. Lucan. lib. 5,

- adhuc rudibus Pæan Pythona sagittis Explicuit.

Turmas omnes explicuit Cæsar. Lucan. lib. 6.

Vestem explicare. Cic. 1. de Orat.

Porrigit se ad alienas vtilitates virtus, atque explicat. Cicero, Quæ virtus præter cæteras, totam se ad alienas vtilitates porrigit atque explicat. Hoc est tota est in alienis vtilitatibus.

Explicat vmbram porticus, quando eam reddit. Martial. lib. 1. 2,

Claudia diffusas vbi porticus explicat vmbras.

Vndas speciosas in longum explicat fluuius. Ouid. ad Liuiam.

Volumen suum explicare. Cic. pro Rosc. Amerino.

¶Explicare atque expedire negotium aliquod. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 27, Vt eius negotia, quæ sunt in Achaia, ex eo quòd hæres est M. Mindio fratri suo qui Elis negotiatus est, explices & expedias tum iure & potestate quam habes, tum etiam authoritate & consilio tuo.

Explicat cœnas duas vnica mensa. Martial. lib. 2. 98,

Déque decem plures semper seruantur oliuæ,

Explicat & cœnas vnica mensa duas.

Explicare iter, pro Perficere. Plin. epist. 254.

Explicatam tibi rem dabo. Plaut. Pseud. 14.

Se explicare. Cn. Magnus Domitio in epist. ad Atticum, lib. 5. 164, Quare da operam, si vlla ratione etiam nunc efficere potes, vt te explices, vt huc quam primùm venias.

¶Explicare se laqueis Cic. 7. Verr.

Liberare & explicare. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25, Republ. Antoniano quidem latrocinio liberata, sed nondum omnino explicata.

Explicare prouinciam cinctam vndique periculis celeritate consilij. Cic. pro Lege Manilia, Testis est Sicilia, quam multis vndique cinctam periculis, non terrore belli, sed celeritate consilij explicauit.

¶Explicare, pro Explanare atque ostendere: quoniam quæ extenduntur, perfectius videri solent. Cic. 4. Verr. Quæ nobis alio loco planius explicabuntur.

Quod quæritur, explicare. Cic. 2. de Finib.

Dilatare & explicare. Cic. 2. de Orat. Perfice vt Crassus hæc quæ coarctauit, & peranguste refersit in oratione sua, dilatet nobis atque explicet.

Exponere & non explicare. Cic. de Claris Orat. Quod ea quibusdam capitibus, expositis nec explicatis intelligi potest.

Explicare, atque omnia in dicendo consequi. Cic. pro Cluentio.

Apertissimè planissiméque explicare. Cic. 4. Verr.

Breui explicare aliquid. Cic. Attico, lib. 8. 147.

Expeditè explicare. Cic. de Claris Orat.

Magnificè explicare aliquid. Cic. Attico, lib. 15. 327.

Mirificè explicare aliquid. Catul. de Caluo, epig. 50,

Cui cum mirificè Vatiniana

Meus crimina Caluus explicasset, &c.

Fando explicare aliquid. Virgil. 2. Æneid.

Definitione aliquid explicare. Cic. 3. de Finib.

Captiones explicare. Cic. 2 de Diuin. Cur igitur vos inducitis in eas captiones quas nusquam explicetis?

Carmina explicare alicui. Catull. de Caluo, epig. 50.

Causam alicuius rei explicare. Cic. Attico, lib. 7. 123.

Rerum nouarum causas explicare. Cic. Lucceio, lib. 5. 12.

Incredibilem fabricam naturæ explicare. Cic. 2. de Nat. deor.

Geometricum quiddam, aut Physicum, aut Dialecticum explicare. Cic. 2. de Diuinat.

Infantiam alicuius dicendo explicare non posse. Cicero 3. de Oratore.

Explicare atque excutere intelligentiam suam. Cic. 3. Offic.

Interpretationem alicuius explicare. Cic. 1. de Diuinat.

Interpretari leges & æquitate explicare. Cic. 9. Philipp.

De præceptis, quæ ad institutionem vitæ communis pertinere videntur, libris explicare. Cic. 1. Offic.

Mentem suam de quaque re verbis explicare. Cic. in Orat.

Nomen aliquod explicare. Cic. Attico, lib. 13. 384.

Summorum Oratorum orationes Græcas explicare. Cicero 1. de Oratore.

Orationem longam & verbis valde bonis explicare. Cic. 2. de Lege agraria.

Ordines temporum explicare. Cic. de Claris Orat.

Philosophiam explicare. Cic. 2. de Diuinat.

Totam rationem omni & personarum genere & literarum explicare. Cic. pro Flacco.

Rationem belli explicare. Cic. de Prouinc. Consul.

Dictione rem aliquam explicare. Cic. de Orat.

Se dicendo explicare. Cic. pro Flacco.

Sententiam explicare. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Sententiam suam de aliqua re libris explicare. Cic. 1. de Diuinat.

Verbis explicare. Cic. de Vniuers.

Vitam alicuius totam explicare, atque eam non modò in animis iudicum, sed etiam in oculis conspectúque omnium exponere. Cic. 2. Verr.

Voluptatem explicare. Cic. 2. de Finib.

Explicitus, pen. corr. Participium {[illegible]} Cic. Attico, lib. 9. 175, Sed ita meruisse illum de me puto, vt [illegible] crimen subire non audeam, quanquam à te eius quoque rei iusta defensio est explicita. Hoc est explicata.

Explicitus liber, pro absoluto. Martial. lib. 11. 108. Idem lib. 14. 1,

Versibus explicitum est omne duobus opus.

His explicitis rebus, duas in castris legiones retinuit. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Tractatus explicitus. Vlp. in l. 1. D. ad Senatusconsf. Trebel. Explicito tractatu, qui ad fideicommissa singularum rerum pertinet transeamus nunc ad interpretationem Senatusc. Trebel. Explicitus igitur liber dicendum est, non explicit.

Explicitius {[illegible]} Comparatiuum ab explicito. Cæsar 1. belli Ciuil. Sed ex propositis consilijs duobus, explicitius videbatur, ad Ilerdam reuerti.

Expliciturus, pen. prod. Participium {[illegible]} Stat. 1. Thebaidos,

Montibus aut latè Graiis effulta ferebant

Atria, congestos satis explicitura clientes. Hoc est, Largè admissura venientum turbam.

Explicatus, penult. prod. Nomen ex participio {[illegible]} Cic. Attico, lib. 9. 175, Salutares te mihi literas misisse, neque solum has longiores, quibus nihil potest esse explicatius, nihil perfectius.

Facilis & explicata causa. Cic. pro Plancio, Sed mihi in causa facili atque explicata, perdifficilis Iudices & lubrica defensionis ratio proponitur.

Cognitum de aliquibus rebus explicata. Cic. de Vniuers.

Oratio explicata vberius & ornatius. Vide Ornatè in ORNO.

Illustris & explicatus locus. Cic. 2. de Orat.

Explicata diligentissimè philosophia Græcis literis. Cicero 1. Academicarum quæst.

Reliqua explicata. Cic. Attico, lib. 16. 333, Maximè autem me angit ratio reliquorum meorum: quæ quanquam explicata sunt, tamen quòd & Dolabellæ nomen in his est, & attributione mihi nomina ignota, conturbor. Id est quanquam sint soluendo qui mihi debent, vel non sit controuersa persequutio. Ibidem, 339, Me res familiaris mouet: rem dico? immò verò existimatio. quum enim tanta reliqua sint, ne Terentiæ quidem adhuc quod soluam expeditum est. Sic impedita nomina dicuntur, quæ non sunt expedita. Budæus.

Explicata & explorata ratio salutis suæ. Cic. Torquato, lib. 6. 2.

Veteris cuiusdam memoriæ non satis explicata recordatio. Cic. 3. de Orat.

Explicata & Addubitata res, contraria. Cic. 1. Offic. Eóque magis, si plus adipiscare re explicata boni, quàm addubitata mali.

Explicata tota Carneadis sententia. Cic. 4. Acad.

Planissimo loco explicata vrbs. Cic. 2. pro Lege agraria.

Explicatus, huius explicatus, pen. prod. {[illegible]} Plin. lib. 8. cap. 42, Quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio.

¶Explicatus, pro Declaratione. Cic. 3. de Nat. deor. Vt intelligeretis quam esset obscure, & quàm difficiles explicatus haberet.

Explicatio, Verbale {[illegible]} vt Rudentis explicatio. Cic. 1. de Diuinatione.

¶Explicatio {[illegible]} Declaratio. Cic. 3. de Finib. Multúmque ad ea quæ quærimus, explicatio tua ista profecerit.

Facilis aliquarum rerum explicatio. Cic. 7. Philip.

Illustris & perpolita explicatio. Cic. 2. de Orat.

Explicatio fabularum, & Enodatio nominum. Cic. 3. de Natura deorum.

Narrare explicatione aliquid interpretari. Cic. 1. de Diuinat.

Verborũ explicatio probabatur, id est qua de causa quæque essent nominata, quam etymologiam appellabant. Cic. 1. Acad.

Explicator, pen. prod. Verbale {[illegible]} Qui exponit. Cic. in Orat. At laudatus est ab omnibus, fateor: sed ita vt rerum explicator prudens, seuerus, grauis, non vt in iudiciis versaret causas, sed vt in historiis bella narraret.

Explicatrix, pen. prod. Verbale fœmininum {[illegible]} vt Explicatrix orationis perpetuæ, est vis dicendi. Cic. 1. Acad.

Explicabilis, & hoc explicabile, pen. corr. {[illegible]} vt Explicabilis mēsura. Plinius lib. 4. cap. 13, Toto autem hoc mari ad Scaldim vsque fluuium, Germanicæ accolunt gentes, haud explicabili mensura.

Difficilis & explicabilis res. Cic. Attico, lib. 8. 147.

Explicatè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Clarè & apertè. Cic. 3. de Orat. Qui distinctè, qui explicatè, qui abundanter, qui illuminatè & rebus & verbis dicunt.

Explodo, explodis, penult. prod. explosi, explosum {[illegible]} explódere, Non tantùm significat (inquit Valla lib. 5.) eiicere: sed eiicere manibus, & quidem cum sono pulsantibus: qualiter quempiam è domo, è theatro, ex aliquo concilio micatione manuum, aut pulsatione eiicimus. Quod apparet ex aliis à plodo compositis, complodo & supplodo. Cic. 1. de Orat. Itaque nunc reuocos sæpe attentissimè audiri video: tenet enim res ipsa atque causa: at Æsopum, si paulùm irrauserit, explodi. Idem 2. de Diuinat. Sed hoc quidem genus diuinationis vita iam communis explosit.

Explodere & reiicere. Cic. pro Cluentio, Te verò illud idem quod tum explosum & eiectum est, nunc retulisse demiror.

Explosus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. Q. fratri, lib. 11. 14, Multa dixi in ignobilem regem, quibus totus est explosus.

Explosa sententia. Cic. 1. Offic.

Exploro, exploras, pen. prod. {[illegible]} explorare, Exclamare, & veluti fletu quodam vociferari. Varro, Gemit, explorat, turbam omnem concitat. Festus Pompeius, Explorare antiqui pro exclamare vsi sunt: sed postea, prospicere & certum cognoscere, cœpit significare.

¶Explorare, Sagaciter inquirere, tentare, obseruare. Brutus Ciceroni, in epist. ad Brutum, 16, Futura quoque, nisi antè sit occursum, explores, ne se insinuent. Plin. epist. 311. Locus suspectus & mollis: quem ego interim explorare modico impendio iussi, an recipere & sustinere opus possit.

Amenta explorare in digitis. Stat. 11. Thebaid.

Animos alicuius explorare. Ouid. 1. de Arte amandi.

Animum stimulis explorare. Tacit. lib. 17, Secundæ res acrioribus stimulis animum explorant.

Bonitatem panis explorare gustu. Colum. lib. 1. cap. 8.

Taurus cornua explorat in truncis. Lucan. lib. 2.

Iugulo alicuius dexteram suam explorare. Sil. lib. 11.

Explorare diem aliquam. Cicero ad Atticum, lib. 12. 249. Te hoc nunc rogo, vt explores ad quam diem, hic ita possim esse vt ne opprimar.

Fines & littora gentis explorant. Virgil. 7. Æneid.

Explorare fugam. Cic. 7 Verr. Quæ quidem omnibus qui aspexerant, prospectare iam exilium, atque explorare fugam domini videbatur. Subaudi, naui.

Insidias exploret lupus circum ouilia. Virgil. 3 Georg.

Explorare iter. Liu. 3. ab Vrbe, Eo solutiore cura, in Lucretium incidunt Consulem, iam antè exploratis itineribus suis instructum, & ad certamen intentum.

Iter cæcum explorare. Ouid. 10. Metamorphoseos,

Ictamen, & tenebræ minuunt, nóxque atra pudorem:
Nutricisque manum læua tenet, altera motu
Cæcum iter explorat.

Locos nouos explorare. Virgil. 1. Æneid.

Maleficia atrociora non aliter explorari & inuestigari possunt, quàm per seruorum quæstiones. Paulus in l. edictum. D. de quæstio.

Mentes explorare. Sil. lib. 5.

Explorare portas, Obseruare. Virgil. lib. 9,

Nec non & trepidi Troes formidine portas
Explorant.

Explorare prouinciam aliquam. Cic. pro Lege Manilia. Qui Siciliam adiit, Africam explorauit, inde Sardiniam cum classe venit. Sic Explorare consilium hostium, Cæsar 8 bel. Gall.

Rem totam explorare. Cic. Attico, lib. 6. 119.

Venena explorare. Virgil. 3. Æneid.

Vias explorare. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

Vires explorare. Stat. 8. Thebaid.

¶Exploratum est mihi. Cic. de Senect. Quis est tam stultus, quamuis sit adolescens, cui sit exploratum se ad vesperum esse victurum? Terent. Phorm. 4. 3, Iam id exploratum est. Lucil. lib. 19, Certum scio esse vt dicis, nam mihi erant de illo explorata omnia.

Satis est exploratum. Ouid. 5. Metamorphoseos,

Postquam exploratum satis est loca nulla labare, &c.

Exploratum est mihi de hac re. Cic. pro Cælio, lib. 2. 55.

Exploratum habeo, Idem significat quod Exploratum est mihi. Cicero de Amicitia. Idem libro 3. Officiorum, Hac vi non vtatur, ne si exploratũ quidem habeat, id omnino neminem vnquam suspicaturum.

Esse pro explorato. Cicero, Id erit mihi pro explorato.

Exploratum dicere. Plaut. Capt. 11,

-quia exploratum dico, & prouisum hoc tibi.

¶Explorare, Siccare, authore Nonio. Virgil. lib. 1. Georgicorum,

Et suspensa focis explorat robora fumus.

Exploratus, pen. prod. Participium {[illegible]} significat certum: vt Explorata salus: cuius contrarium est, Salus deplorata. Cic. ad Appium, lib. 6. 11.

Facilis & exploratus. Cic. Attico, lib. 16. 332, Facilior enim & exploratior deuitatio legionum fore videtur, quam piratarum.

Cõsulatus exploratus & domi conditus, Vide CONSVLATVS.

Fides explorata. Stat. 3. Sylu. 5.

Amore explorata litera. Cic. Attico, lib. 3. 58, Sed postridie Sexti pueri venerũt, qui à te literas attulerunt, non tam exploratas à timore, quàm sermo Liuiani fuerat. Hoc est, quæ me non tam timore liberarent, quàm Liuiot sermo.

Pacem exploratam habere. Cic. 7. Philipp.

Bene prouisa & diligenter explorata principia ponere. Cic. 1. de Legibus.

Explorata atque prouisa ratio. Cicero 3. Verr. Mea quidem ratio quum in præteritis est rebus cognita, tum in reliquis explorata atque prouisa est.

Ratio ad aliquid confirmandum explorata. Cic. 2. de Nat. deor.

Spes alicuius explorata. Cic. 3. Offic.

Magna spe & propè explorata, libertatis causam suscipere. Cic. 10. Philipp.

Victoria explorata. Cic. Torquato, lib. 6. 1.

Se semper fore, exploratum habet Deus. Cic. 1. de Nat. deor.

Exploratus, Nomen ex participio. Cic. Post red. ad Quirites, An ego quum mihi esset exploratissimum, P. Lẽtulum proximo anno Consulem futurum, &c.

Perspecta & explorata perscribere. Cic. Attico, lib. 4. 55.

Explorator, penult. prod. Verbale {[illegible]} Qui explorat & obseruat. Cæsar 1. bel. Gal. Plaut. Pseud. 20,

Exploratorem huc ludo faciamus supposititium.

Pelagi exploratores. Claud. de Nupt. Honorij.

Eques explorator. Sil. lib. 16.

¶Explorator, authore Festo, à Speculatore hoc distat, quòd Speculator hostilia silentio perspicit: Explorator pacata clamore cognoscit.

Exploratores, Qui secreta nuntiant hostibus, l. 6. §. exploratores. D. de re milit. Vide Suidam in verbo [illegible].

Exploratè, pen. prod. Aduerbium, Hoc est certo. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 16, Hæc ut sentio, iudico, & ad te exploratè scribo. Plancus ad Senatum, lib. 10. 8, Non solùm bene sperare de nobis homines, sed exploratè iudicare volumus.

Exploratè percipere & cognoscere. Cic. 1. de Nat. deor.

Explorato, Ablatiuus absolutè positus. Tacit. lib. 18, Et explorato iam profectos amicos, noctem quietam, vtque affirmatur, nõ insomnem egit. Hoc est, postquam exploratum est illi & cognitum.

Explosus, Vide EXPLODO.

Expolio, expolias {[illegible]} expoliàre, Idem quod spoliare. Cic. pro Deiotaro, Quo tum erga te rex animo fuit, qui vectionatus sit, seséque & filium suum expoliare maluerit, quàm tibi pecuniam nõ subministrare?

Expoliare selectione ornatarum rerum. Cic. 2. de Finib. Dum enim in vna virtute sic omnia esse voluerunt, vt eam rerum selectione expoliarent, &c.

Expoliare aliquem prouincia & exercitu. Cicero ad Atticum, libro 10. 192.

Expoliare honorem & dignitatem Cæsaris. Cæsar 8. bel. Gall.

Expolio, expolis, pen. corr. expoliui, expolitum, pen. prod. {[illegible]} expolire, Idem quod polire significat & ornare. Plaut. Milit. 16, Meum opus ita dabo expolitum, vt improbare non queas. Cic. 2. de Diuinat.

Expolire vnguium scabritiat. Plin. lib. 24. cap. 4.

Expolire consilium, per translationem. Plaut. Pœnul. 3,

-imo etiam quum expoliuero magis
Hoc, tum demum dices, nunc etiam rude est.

Expolire aliquem, & hominem reddere. Cic. 2. de Orat. Nos te, inquit, nobis Antoni expoliuit, hominémque reddidit.

Doctrinis omnibus aliquem expolire. Cic. 3. de Orat.

Inuentum expolire, & expeditè pronuntiare difficillimum est. Author ad Herennium, libro 2. Budæus exponit, *Bien coucher par escrit.*

Nihil simplici in genere omni ex parte perfectum natura expoliuit. Cic. 2. de Inuent.

Expolitus, penult. prod. {[illegible]} Participium: siue Nomen ex participio. vt Excultus atque expolitus vita atque cultu. Cicero de Claris Oratoribus.

Dens expolitior. Catull. in Egnatium, epig. 37.

Pictum atque expolitum orationis genus. Cic. in Orat.

Libellus pumice expolitus. Catul. ad Cornelium, epig. 1.

Expoliendum limandúmque se alicui viro docto permittere. Plin. Iunior, lib. 1. epist. 10, ad Arrium Clementem.

Expolitio, Verbale {[illegible]} Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17, Vrbanam expolitionem vrget ille quidem & Philotimus, &c.

In verbis inest quasi materia quædam, in numero autem expolitio. Cic. in Orat. De iis quæ condiunt orationem.

Artificiosa inuentionis expolitio. Cic. 2. de Inuent. *Quand on le couche bien par escrit.* Budæus.

Artificio & expolitione distincta oratio. Cic. 3. de Orat.

De expolitione orationis, vide Ciceronem in Orat.

Expono, exponis, pen. prod. exposui, expositum, penul. corr. {[illegible]} exponere, Emittere, & quasi extra ponere. Virgil. 10. Æneid.

-socios de puppibus altis
Pontibus exponunt. Cæsar 4. bel. Gall. Quibus ex nauibus quum essent expositi milites. Horat. 1. Serm. satyr. 5,

-quarta vix demum exponimur hora.

Exponere

Exponere in terram copias. Liu. 3. bel. Pun. Cæs. 5. bel. Gall. Cæsar exposito exercitu, ac loco castris idoneo capto.

Exponere exercitum in Africam. Liu. 8. bel. Pun. Nequid interim dum traiicio, dum expono exercitũ in Africam, dum castra ad Carthaginem promoueo, &c.

Exponere in sole fœnum vt siccescat. Colum. lib. 12. cap. 28.

Aduehere frumentum & exponere. Cic. 3 Offic.

Exponere vasa. Cic. pro Murena. Sic 6. Verr. Quum essent triclinia strata, argentum expositum in ædibus.

¶Exposita ante oculos causa. Cic. pro Rosc. Amer. Totam causam Iudices explicemus, atque ante oculos expositam consideremus.

Expositum factum ad imitandum. Cicero 2. Philipp. Quod quum ipsum factum per se præclarum atque diuinum est, tum expositum ad imitandum: præsertim, &c.

¶Exposita malignitati legentium epistola. Plin. epist. 102. lib. 5.

¶Exponere, Abiicere, & sorti se fortunæ cõmittere. Vnde infantes abiecti vt pereant, expositi dicuntur. Terent. Heaut. 4. 1,

-quum exponendam do illi, de digito annulum
Detraho: & eum dico vt vnà cum puella exponeret.

Liu. 1. ab Vrbe, In proximis alluuie vbi nunc ficus Ruminalis est (Romularem vocatam ferunt) pueros exponunt.

Exposita prouincia ad prædandum: Hoc est prædæ & direptionibus obnoxia. Cic. 3. Verr. Quum tibi exposita esset omnis ad prædandum Pamphylia, contentus his tam opimis rebus non fuisti.

Expositum medentis arbitrio animal. Colum. lib. 6. cap. 19.

Exposita domus cupiditati & voluptatibus. Cic. pro Quintio.

Exposita mors victo. Cic. 8. Philipp. Aut libertas parata est victori, aut mors exposita victo.

Exposuit memet populo fortuna videndum. Ouidius 3. de Ponto, eleg. 1.

Exponere ad necem. Plaut. Cistell. 4,
Dat eam puellam ei seruo exponendam ad necem.

¶Exponere (ἐκτίθημι, διηγεῖσθαι) Declarare, explicare, interpretari. Cic. 1. Acad. Cuius quas acceperim disputationes, si vultis exponam. Idem 2. Verr.

Exponam vobis breuiter quid hominis sit. Cic. 4. Verr.

Exponere omnia ordine. Liu. 10. bel. Pun.

Edere & exponere apud aliquos. Cic. 3. de Legib. Apud eosdem, qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint, déque iis Censores præiudicent.

Exponere & explicare, Vide ABSOLVO.

Referre & exponere. Cic. 3. de Legib. Quocirca melius est rationes referri, causámque exponi Censoribus.

Ex memoria aliquid exponere. Cic. 3 in Catil. Et quoniam nõdum est perscriptum Senatusconsultum, ex memoria vobis Quirites, quid Senatus censuerit, exponam. Hoc est memoriter.

Memoriter exponere, Vide MEMOR.

Fusius & ornatius res posset exponi. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Planius exponere aliquid. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Plenius se loco suo expositurum esse promittat. Quintilianus lib. 4. cap. 2.

Verbosius exponere. Quintil. lib. 3. cap. 11.

¶Artes rhetoricas exponere. Cic. 3. de Orat.

Exponere alicuius in se beneficia. Cæs. 1. bel. Ciuil.

Veram causam verbis exponere. Lucret. lib. 3.

Consilium profectionis & reuersionis suæ exponere. Cicero 1. Philipp.

Crimina alterius exponere. Cic. pro Cælio.

Errores suos exponere alicui. Ouid. 3 Fast.

Facinus alicuius manifestò deprehensum atque compertum exponere. Cic. pro Cluentio.

Formam optimi exponere difficillimum est. Cic. in Orat.

Indignitatem alicuius rei exponere. Cic. Antequam iret in exil.

Exponere alicuius mandata. Cic. 2. de Finib.

Merita in aliquem exponere. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Narrationem exponere. Cic. in Orat.

Orationem suam exponere. Cic. 1. de Orat.

Præcepta enodata diligenter exponere. Cic. 2. de Inuent.

Præmium sceleris exponere. Cic. pro Quintio.

Reddere & exponere rationem alicuius rei. Cic. pro Cælio.

Rem verbis exponere. Lucret. lib. 1.

Rem gestam breuiter exponere. Cic. pro Milone.

Sententias cuiusdam disputationis suo arbitratu in aliquo libro exponere. Cic. de Amicit.

Sermonem de aliqua re exponere. Cic. de Amicit.

Signa exponere. Cic. Att. lib. 1. 1, Signa quæ nobis curasti, ea sunt ad Caietam exposita.

Summam cogitationum suarum breuiter exponere. Cicero Lentulo, lib. 1. 9.

Explicare vitam alterius: atque eam in animis iudicum, & in oculis, conspectúque omnium exponere. Cic. 1. Verr.

¶Exponere, pro Numerare. Cic. Att. lib. 5. 91, De Oppio bene curasti, quòd ei DCCC exposuisti.

Expositus, penultima correpta, Participium, siue Nomen ex participio (ἐκτεθεὶς) vt

Expositus solibus locus. Plin. lib. 15. cap. 5.

Expositus ventis. Plin. lib. 17. cap. 22.

Expositus sub diuo, Vide Dium & Diuum in DIVS.

Actiones ab aliquo expositæ. Cic. 1. de Orat.

Colores pictori, ad variandum expositi. Cic. 3. de Orat.

Dicta & exposita & demonstrata omnia. Cic. pro Cluentio.

Prompta, expositáque fides. Cic. pro Cecinna, Qui tot annos ingenium, laborem, fidem suam Pop. Rom. promptam, expositámque præbuerit.

Mores expositi. Stat. 4. Sylu. 3,
Quid referam expositos seruato pondere mores?

Expositos mores vocat faciles, & quasi omnibus obuiam beneuolentiam, seruata tamen interim decenti grauitate.

Cunctis expositum, nullíque negatum. Lucan. lib. 5,
-expositum cunctis, nullíque negatum Numen.

Demissis in terram, & Exposita vasa, contraria. Plinius lib. 14. cap. 21. Imbecilla vina demissis in terram doliis seruanda, valida exposita.

Vita innocentium si ingeniis hominum criminosorum sit exposita, conquirenda est conditio communis periculi. Cicero in Partition.

Expositiuus, Adiectiuum (ἐκθετικὸς) Qui est abiectus vt pereat. Plautus, Reuertar ad illam puellam expositiuam.

Expositio, Verbale (ἔκθεσις, ἐξήγησις) Explicatio. Cic. 5. de Finib. Iunctæ autem & duplices expositiones summi boni, tres omnino fuerunt.

¶Expositio, Narratio. Plin. lib. 9. cap. 36, Quòd si hactenus transcurrat expositio, fraudatam profectò se luxuria credat.

¶Expositio apud oratores pro propositione quæ & intentio dicitur, & est prima propositio ratiocinationis. Quintilian. in Procemio libri 8.

Sententiæ suæ expositio. Cic. 3. de Orat.

Rerum gestarum expositio. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Circuncisa expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Credibilis expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Elegans & venusta expositio. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Perspicua, & dilucida, cum grauitate expositio. Author ad Herennium, lib. 4.

Longior sequetur, ac perplexa magis expositio. Quintilian. libro 4. cap. 1.

Distinguere breui interfatione expositiones. Quintilianus libro 4. cap. 2.

Facere credibilem expositionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Simplicem & dilucidam expositionem debet habere narratio defensoris. Author ad Herenn. lib. 2.

Retroagere expositionem. Quintil. lib. 2. cap. 4, Idcúque & retroagere expositionem, & a media in vtranque partem discurrere, sanè merito cogantur. De pueris.

Variare figuris expositionem. Quintil. lib. 4. cap. 2, In quo genere plurimis figuris erit varianda expositio ad effugiendum tædium audientis.

¶Expositio, aliter. Iustinus lib. 1. de Cyro puero, Pastori regij pecoris puerum exponendum tradidit. Fortè eodem tempore & ipsi pastori filius natus erat. Eius igitur vxor audita regij infantis expositione, summis precibus, &c.

Expopulor, penult. corr. expopularis (ἐξαλαπάζω) expopulári, Idem significat quod simplex populari: nisi præpositio ex, aliquid addat. Vnde

Expopulatio, Verbale (ἐξαλάπαξις) Colum. lib. 9. cap. 8, de Apianis vitibus, Pluuiis ventísque & apibus afferunt prædam: quarum vocabula propter hanc expopulationem cognominantur.

Exporrigo, exporrigis, pen. corr. exporrexi, exporrectum (ἐκτείνω) exporrigere, quod & expergere dicitur, significat porrò agere, inquit Festus. Plin. lib. 11. cap. 48, Solidipedum crura statim iusta nascuntur mensura, postea exporrigentia se verius quàm crescentia. Hirtius 5. bel. African. Postero die propius eorum aciem instituit exporrigere munitiones. Hoc est extendere. Plaut. Pseud. 2,
Exporrigi melius est lumbos, atque exurgier.

Exporrigere frontem dicimur, quum hilarescimus: Contrahere autem, quum rugimur. Terent. Adelph. 5. 3,
-da te hodie mihi,
Exporrige frontem.

Vbi Donatus, Exporrige frontem: quia contrahi in verbo dicitur. Et verbo isto ostenditur quanto conatu sit ad explicandam tantam contractionem senectutis & seueritatis.

¶Exporrigere, Prorogare. Seneca de Breuit. vitæ, Quid menses tibi & annos, & longam temporis seriem exporrigis?

Exporto, exportas (ἐκκομίζω) exportáre, Extra portare, siue ex loco portare, aut auferre. Cic. 6. Verr. Per istos quæ volebat, in nauẽ clàm imponenda, occultè exportanda curabat.

Exportare ex oppido. Cic. 6. Verr. Et 7. Verr. Ex prouincia secum exportare.

Ex Italia Ierosolymam aurum quotannis exportari solere. Cicero pro Flacco.

Calathis exportant quod mulsère. Virgil. 3 Georg.

Tum corpora luce carentum Exportant tectis. Virgil. 3. Georgicorum.

Frumentum in fame exportare. Cic. pro Flacco.

Exportauit Syracusis magnam vim mellis. Cic. 4. Verr.

Exportandum in vltimas terras portentum. Cic. 3. Verr.

Exportatio, Verbale (ἐκκομιδὴ) Cic. 2. Offic. Iam verò & earum rerum quibus abundaremus exportatio, & earum quibus egeremus, inuectio, certe nulla esset. Sic 4. Verr.

¶Exportatio, pro exilio. Seneca de Tranquillitate vitæ, Quæ dignitas, cuius non prætextam, & auguriale & loca patricia comitentur & sordes & exportatio, &c.

Exposco, exposcis, expoposci (ἐξαιτέω) expóscere, Multum & cum instantia siue obnixè poscere.

Exposcere fidem alicuius, ne, &c. Liu. 10. bel. Pun. Itaque quum modò dextram amplectens, in id, ne cui Romano traderetur, fidem exposceret, propriúsque, &c.

Implorare & exposcere misericordiam. Cic. pro Milone.

Opem exposcere. Ouid. 8. Metam.

Exposcere precibus pacem & votis. Liu. 1. ab Vrbe. Virgilius 3. Æneidos,
Sed votis precibúsque iubent exposcere pacem.

Supplicium exposcere factis. Catul. in Argon.

Veniam irarum cælestium, finémque pesti exposcunt. Liuius 3. ab Vrbe.

Victoriam à diis exposcere. Cæs 2. bel. Ciuil.

Exposcere aliquid deos. Liu. 7. ab Vrbe, Quod deos immortales inter nuncupanda vota expoposci, eius me compotem voti vos facere potestis.

¶ Exposcere, & deposcere aliquem, Est dedendum aliquem ad pœnam petere. Liu. 8. bel. Maced. Legatos deinde misit ad deposcendos authores defectionis, ciuitatem in pace futuram, si id fecissent, pollicens.

Exposcit audire. Virgil. 4. Æneid.

Expostulo, expostulas, penult. corr. (ἐξαιτῶ) expostulare, Vehementer petere. Cic. pro Rosc. Com. Vix mediusfidius tum Fanni à Ballione aut aliquo reus simili hoc expostulare audeas, & impetrare posses. Plaut. Persa, 15,

-benedictis benefacta aures meæ
Auxilium expostulant.

Ex oratione vnius alium expostulare. Cic. pro Plancio.

Expostulare computationem. Plin. lib 9 cap. 35, Magnificam aliàs cœnam, ne dire periret, sed quotidianam Antonio apposuit irridenti, computationémque expostulanti.

¶ Expostulare (ἐγκαλεῖν, διαμεμφεσθαι) Cõqueri, seu querelam apud eum ipsum deponere qui fecit iniuriam, inquit Donatus. Terentius Adelph. 4. 3,

Nisi si me in illo credidisti esse hominum numero, qui ita putant
Sibi fieri iniuriam, vltro si quis in fecere, ipsi expostulant,
Et vltro accusant.

Expostulare & queri. Cic. 5. Tuscul. Virtutes autem noli vereri, ne expostulent & querantur se à beata vita esse relictas.

Expostulare de. Cicero 5. Verr. Queruntur omnes liberi populi, regna denique iam omnia de nostris cupiditatibus & iniuriis expostulant.

Expostulare cum. Plaut. Milit. 10, Tum obstetrix expostulauit mecum parum missum sibi.

Expostulare cum altero iniuriam. Terent. And. 4. 1, Sed quid agã? adeámne ad eum, & cum eo iniuriam hanc expostulem?

De aliqua re cum aliquo expostulare. Cicero Appio Pulchro, libro 3. 10.

Iracundius & vehementius expostulare. Cic. pro Sylla.

Minaciter expostulare, Vide post MINACIA.

Verecundè expostulare. Vlpianus in l. 1. §. quod autem. D. de officio præfecti vrbis, de seruis contra dominos loquens, Sed si verecundè expostulent si sæuitiam, si duritiam, si famem, qua eos comprimát si obscœnitatem, in qua eos compulerint vel compellant: apud præfectum vrbis exponant.

Locus expostulandi. Cic. Sallustio, lib 2. 16.

Expostulatio, Verbale (ἔγκλημα) Est aduersus eum quem accusamus. Cicero ad Quintum fratrem, libro 8. 5, Fuerunt nonnulli aculei in C. Cæsarem, contumeliæ in Gellium, expostulationes cum absente Pompeio.

Æquitas expostulationis. Cic. Pulchro, lib. 3. 7.

Bonorum expostulatione flagitabar, improborum conuicia sustinere non poteram. Cic. pro Domo sua.

Facere expostulationem. Cic. pro Cluentio.

Inserere expostulationes suas, Vide INSERO.

Expotus, expota, expotum, penult. prod. (ἐκποθείς) Idem quod epotus. Plaut. Trinum. 8,

-quid factum est eo? s. comesum,
Expotum, exutum, elotum in balineis.

Ex præcepto, Ex præparato, Ex præscripto, Ex præterito, Vide EX.

Expressè. Expressio, Expressus, Vide EXPRIMO.

Exprimo, exprimis, pen. corr. expressi, expressum (ἐκθλίβω, ἐκπιέζω) exprimere, Premẽdo extrahere & elicere: vt Exprimere liquorem. Plin. lib. 12 cap. 21, Sunt qui Æthiopicam glandem præferant nucleo gracili, liquore qui exprimitur odoratiori.

Exprimere oleum. Plin. lib. 12. cap. 21. Sic Exprimere vinum palmis, apud eundem lib. 6. cap. 28.

Exprimere per aures sanguinem. Plin. lib 7. cap. 44.

Exprimere per linteum, pro Transcolare. Plin. lib. 18 cap. 9, Dein liquata per lintea exprimantur, ac reponuntur in fictilibus locis frigidis.

¶ Exprimere, Vi & necessitate impetrare & auferre. Vt enim extorquere, sic exprimere dicimus, quasi manibus pressis auferre & extorquere. Cic. pro Quintio, Extorquendũ est inuito, atque ingratis quod non debet: eripiendum atque exprimẽdum est: de fortunis omnibus P. Quintius deturbandus est. Liu. 3. ab Vrbe, Expressit hoc necessitas patribus.

Exprimere & cogere. Cic. 4. Verr. Iam igitur est ita perspicuum, &c. nullam pecuniam statuarum nomine nisi vi expressam, & coactam.

Exprimere literas & Opprimere, contraria. Cic. 1. Offic. Literæ neque expressæ, neque oppressæ, ne aut obscurum esset aut putidum.

Exprimere confessionem culpæ. Liu. 1. bel. Pun. Tunc enim Annibal & insimulabatur, & deposcebatur: nunc à nobis & confessio culpæ exprimitur, & vt à confessis res extemplo repetuntur.

Expressa deditio necessitate. Liu. 8 ab Vrbe.

Arripere, haurire, exprimere ex natura ipsa legem aliquam. Cic. pro Milone.

Expressi vt conficere tabulas se negaret. Cic. 5. Verr.

Exprimere pecuniam ab aliquo. Cicero 5. Verr. An quum magno drachmas vendidisset, vt expressisse ab inuitis Liparensibus hanc pecuniam?

¶ Exprimere, ad alia transfertur: vt Exprimi dicitur fons, quum permultis veluti ramis aut riuis diffunditur & transcolatur in diuersa loca. Plinius epist. 161, Hunc subter fons exit, & exprimitur pluribus venis, sed imparibus.

Animam exprimere. Seneca Œdipo, 4,

-at taurus duos
Perpessus ictus, huc & huc dubius ruit:
Animámque fessus vix reluctantem exprimit.

Gemitus exprimere. Lucret. lib. 3,

Exprimitur porrò gemitus, quia membra dolore
Afficiuntur.

Exprimere vi lacrymam. Terent. Eunuch. 1. 1,

-vna me hercle falsa lacrymula,
Quam oculos terendo miserè, vix vi expresserit,
Restinguet, & te vltro accusabit.

Exprimere risum alicui. Plin. epist. 7. lib. 4, Est enim tam ineptus vt risum mihi possit exprimere magis quàm gemitum.

Metus dicitur voces exprimere. Plin. Iun. in Paneg. Quare abeant ac recedant voces illæ quas metus exprimebat.

Vocem alicuius exprimere. Cæs. 1. bel. Gall. Quum ab his sæpius quæreret, neque vllam omnino vocem exprimere posset.

¶ Exprimere (ἀποτυπόω, σημειόω) tabella alicuius effigiem dicitur pictor, quum eius similitudinem in ea reddit. Martial. lib. 1,

Hanc ne lux rapiat suprema totam,
Pictam Publius exprimit tabella.

Assimulare & exprimere. Cic. 4. Verr. Literæ lituræque omnes assimulatæ, expressæ, de tabulis in libros transferuntur.

Exprimere & reddere aliquem. Plin. epist. 199, Præterea in literis veteres imitatur, exprimit, reddit.

Eloquendi & exprimendi genere alios superare. Cic. Quint. frat. lib. 3. 21.

Aliquem satis diligenter libris suis exprimere. Cicero Attico, libro 8. 155.

Bellum aliquod exprimere. Cic. pro Archia.

Exprimere effigiem. Cic. 3. Offic. Sed nos veri iuris germanæque iustitiæ solidam & expressam effigiem nullam tenemus.

Exprimere exemplar. Plin. lib. 33. cap. 12, Sed è quibus ne exemplaria quidem liceret exprimere.

Exercitatione aliquem imitando effingere & exprimere. Cicero 2. de Orat.

Exprimere faciem alicuius. Plin. epist. 153.

Exprimere & effingere formam alicuius. Author ad Herennium, libro 4.

Exprimere formulas. Cic. pro Rosc. Com. Expressæ sunt enim ex vniuscuiusque damno, dolore, incommodo, calamitate, iniuria, publicè à Prætore formulæ, ad quas priuata lis accommodatur.

Expressa imago vitæ quotidianæ. Cic. pro Roscio Amer. Etenim hæc conficta arbitror à poetis esse, vt effictos nostros mores in alienis personis, expressámque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.

Expressa in cera ex annulo imago alicuius. Plaut. Pseud. 3.

Incessum alicuius exprimere, Id est imitari. Ouid. 11. Metam.

Exprimere ius literis. Cic. pro Cæcina, An in qui tam diligenter, & tam callidè verbis controuersias, non æquitate diiudicas, & iura nõ vtilitate communi, sed literis exprimis: poteritne dicere deiectum esse eum qui tactus non erit?

Literas putidius exprimi, & obscurari negligẽtius non vult. Cic. 3. de Orat. Vide Appellare literas, in APPELLO.

Mores alicuius oratione exprimere. Cic. 2. de Orat.

Expressa in huius moribus natura, vitáque, persona illa lutulenta, inuisa, &c. Cic. pro Rosc. Com.

De aliquo orationem exprimere. Cic. pro Rab. Perduel. reo.

Expressa Senatusconsulta, apud Tranquillum, teste Budæo, Id est extrusa & extorta. In Augusto, Omitto Senatusconsulta quæ possunt videri vel necessitate expressa, vel verecundia.

Sermones alicuius exprimere. Cæl. Ciceroni, lib. 8. 1, Sanè quàm eos sermones expressit qui de eo tum fuerant, quum Romæ essemus.

Expressus omnibus verbis sermo. Cic. ad Attic. lib. 9. 188, Sed tibi omnem illius meúmque sermonem omnibus verbis expressum statim mittam. Id est exactè ad verum celatum, vt ait Budæus.

Exprimere sermonem dicitur lingua. Plin. lib. 11. cap. 37, Cæteris septimo fermè anno sermonem exprimunt.

Exprimere similitudinem. Plin. libro 13. cap. 24. Breuitérque siquis exprimere similitudinem velit, angustioris trifolij frutex.

Exprimere similitudinem ex mẽbris alicuius dicitur pictor. Plin. lib. 34. cap. 4.

Exprimere similitudinem orationis. Plin. epist. 20.

Similitudinem pallarij hæc domus exprimit. Plinius epistol. 16. libro 6.

Speciem aliquam versibus exprimere. Cic. 1. de Diuinat.

Verbum verbo exprimere. Cic. 3. de Finib.

Exprimere ad verbum de Græcis literis. Cicero 1. de Finib. Quum iidem fabellas Latinas ad verbum de Græcis expressas non inuiti legant.

Exprimere verbum Latinum de, vel è verbo. Cic. 4. Acad. Amplectitur maximè cognitionem & istam κατάληψιν, quam, vt diximus, verbum è verbo exprimentes, comprehensionem dicemus. Terent. in Prologo Adelphorum,

Verbum de verbo expressum extulit.

Exprimere versibus: Hoc est explicare & describere: aut versibus similitudinem rei alicuius repræsentare. Cicero 1. de Diuinat. Atque hanc speciem Praxiteles cælauit argento, & noster expressit Archias versibus.

Expressa sceleris vestigia. Cic. pro Rosc. Amer.

Exprimere vim Græcorum poetarum. Cic. 1. Acad.

Exprimere vitam patris. Cicero pro Rabirio Posth. Cum magnitudine animi, tum liberalitate vitam patris & consuetudinem expresserat.

Vocem aliquam exprimere. Lucret. lib. 4.

Dignè alicuius vultum exprimere. Quintil. lib. 2. cap. 13, Non repetens

periêt quo dignè modo patris vultum posset exprimere, velauit eius caput, & suo cuiusque animo dedit æstimandum.

¶ Exprimere, Significantius eloqui. Plin. epist. 103, Sunt enim maximè mirabilia quæ maximè inspectata, maximè periculosa, quæ vt Græci magis exprimunt [illegible].

Exprimere aliquid, Expressè dicere. Plin. epist. 192, Omnis vis & ratio dicendi in eorum, qui audiunt mentibus aut sedandis aut excitandis exprimenda est. Cic. 1. de Orat.

Ad sensus animi exprimendos oratio reperta. Cic. 4. Acad.

Exprimens, penul. corr. Participium ([illegible]) Cic. 3. de Orat. Manus autem minus arguta, digitis subsequens verba, non exprimens.

Expressus, Adiectiuum ([illegible]) Nomen ex participio: vt Expressum signum Corinthium effingens senem. Plin. epist. 50. Catull. ad Ortalum, epigr. 60,

Sed tamen in tantis mœroribus Ortale mitto

Hæc expressa tibi carmina Battiadæ. Id est in Latinam linguam translatos Callimachi Græcos versus.

Expressum & Adumbratum, contraria. Cicero pro Cælio, Habuit enim ille, sicuti meminisse vos arbitror, permulta maximarum non expressa signa, sed adumbrata virtutum.

Expressum atque effectum. Cic. 1. Academ. Materiam quandam ex qua omnia expressa atque effecta.

Expressum & illustre. Cicero Lentulo, lib. 1. 7, Hæc profectò vides quanto expressiora, quantóque illustriora futura sint. Vide EXSVPERATE.

Solidum, expressum, eminens. Cic. 1. de Nat. deor. Species vt quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, nihil solidi, nihil expressi, nihil eminentis, sitque pura, leuis, perlucida. Vide EMINENS.

Nubium conflictu ardor expressus. Cic. 1. de Diuinat.

Caput ruptum expresso cerebro. Seneca Troade, 12.

Conuiua expressa arbusto. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Effigiem virtutum nostrarum summis ingeniis expressam & politam relinquere. Cic. pro Archia.

Fulmen expressum ventis per nubila. Lucan. lib. 1.

Literæ neque expressæ, neque oppressæ. Vide Appellare literas, in APPELLO.

Expressior loquacitas. Plinius lib. 10. cap. 42, Minor nobilitas, quia non ex longinquo venit, sed expressior loquacitas certo generi picarum.

Vitium imitatione ex aliquo expressum. Cic. 3. de Orat.

Vultus expressi per ahenea signa. Horat. 2. epist. 1.

Expressius, Comparatiuum ([illegible]) Plin. epist. 110, Quia omni genere laudis ad exemplar antiquitatis expressius.

Expressio, Verbale ([illegible])

Expressionem Plin. lib. 9. & Celsus Latinè vocant, quam barbari medici *colaturam* appellant. Gallicè, *Espreinte*.

Expressè, Aduerbium ([illegible]) vt Expressè dicere. Plin. epist. 24 lib. 5. ad Maximum, Vt mihi Attilius noster expressè dixisse videatur, sic in foro pueros à Centumuiralibus caulis auspicari, vt ab Homero in scholis. Id est appositè, propriè.

Conscripta expressè oportet ponere exempla. Author ad Herennium, lib. 4.

Expressim, Aliud aduerbium, Idem. Vlpianus in l. venditor. D. de hæred. vel actio. vend. Si verò nihil expressim inter eos conuenit, sed tantummodo peculij mentio facta est: cessare ex vendito actionem constat.

Expretus. Festus, Exprerta antiqui dicebant, quasi experita habita. Hinc illud Bacchidum Plauti explicandum est,

It magister quasi lucerna, expretus vncto linthео. Id est expertus: experimur enim lucernas vncto lintheo, quàm bene lucrant accenso ellychnio. Non me latet tamen quosdam in Festo emendare experta.

Exprobro, exprobras, penult. correp. ([illegible]) exprobrare, Probro obiicere, & qualemcunque culpam improperare. Plautus Mostell. 4,

Triginta minas pro capite tuo dedi. PHIL. Quid id exprobras?

PHILO. Egóne id exprobrem, qui mihimet cupio id opprobrarier? Cic. de Amic. Odiosum sanè genus hominum officia exprobrantium, quæ meminisse debet is in quem collata sunt, non commemorare qui contulit.

Queri & exprobrare aliquid. Cic. de Amic. Quorum plerique aut queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant.

Vehementius exprobrari. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Exprobrare & obiicere casus bellicos. Cic. 3. Verr.

Fugam exprobrauit illi. Ouid. 3. Metam.

Languorem & soporem alicui exprobrare. Cic. in Sallust.

Meritum exprobrare alicui. Ouid. epist. 12.

Vitia in aduersarios exprobrare. Cic. 2. de Orat.

Exprobrandi causa dicere aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. Non enim exprobrandi causa, sed commonendi gratia dicam. Id est, non vt tibi obiiciam turpitudinem. Budæus.

¶ Exprobrare, Reiicere. Plin. libro 8. cap. 51, Catonis Censoris orationes exprobrant callum aprugnum.

¶ Exprobrare, Indicare & prodere. Sueton. in Tiber. cap. 67, Nihil honoris adiiciet mihi patris appellatio: vobis autem exprobrabit aut temeritatem delati mihi eius cognominis, aut inconstantium cõtrarij de me iudicij. Idem, Cordubo cum suis copiis ad ripam Euphratis obuius Peto, non eam speciem insignium & armorum prætulit, vt diuersitatem exprobraret. Id est, vt pudore afficeret Petũ ob dissimulationem apparatus. Plin. Iun. lib. 1. epist. vlt. Nã mala emptio semper ingrata est, eo magis quòd exprobrare domino stultitiã videtur. Bud.

Exprobratio, Verbale ([illegible]) Plinius lib. 19. cap 4. Et Terentius And. 1. 1,

-nam istæc commemoratio

Quasi exprobratio est immemoris beneficij.

Tanta impotentiæ exprobratio. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Esse in exprobratione, Id est vitio verti. Plin. lib. 19. cap. 4, Nã gari desyderia etiam erant in exprobratione. Bud.

Expromitto, expromittis, expromisi, pen. prod. expromissum ([illegible]) expromittere, Fideiubere, & pro alio promittere. Vlpianus de Iure dotium, Debitor mulieris iussu eius pecuniam viro suo expromisit. Idem de Donationibus, l. hoc iure, Siquis seruo suo pecuniam crediderit, deinde liber factus eam expromiserit.

Expromissor, Verbale ([illegible]) Fideiussor, Qui pro alio promittit. Pompon. de verb. obligat. l. 5, Satis acceptio est stipulatio, quæ ita obligat, vt expromissores quoque ab eo accipiantur: Id est, qui idem promittunt. Budæus.

Expromissoris nomen, ait Connanus, pro eo ponitur qui non accedit obligationi, sed eam totam in se suscipit, quasi alienæ obligationis vicarius, vt pro seruo aduersus dominum, qui domino obligari non potest, ideóque nec fideiussorem dare: at expromissorẽ rectè dat, qui suo loco promittat. Vlpian. lib. 4. Pandect. tit. 3 de dolo malo. l. & eleganter: Seruus, pactionis pro libertate reum domino dedit ea cõditione, vt post libertatem transferatur in eum obligatio. manumissus non patitur obligationem in se transferri. Hæc Vlpian. Reum pactionis pro libertate domino dedit, Id est expromissorem, qui loco eius esset apud dominum obligatus. Et si post libertatem acceptã seruus in se obligationem recipiat, dicetur esse expromissor sui expromissoris. sic enim subiungit Vlpian. Atqui patronus tunc submouebitur, si nolit expromissorẽ ipsum manumissum accipere. Expromissori planè aduersus manumissum dari debebit de dolo actio: aut si non sit soluendo expromissor, domino dabitur. Expromissorem vocat eum, quem seruus domino reum dederat. Idem de condict. causa data. l. 4, Siquis accepto tulerit debitori suo, quum conueniret vt expromissorem daret, nec ille det, potest dici condici posse ei qui accepto sit liberatus. Eum expromissorem appellat, qui loco promissoris est apud creditorem, nec accedit obligationi, sed solus obligatur liberato debitore. Sic melius est expromissorem quàm fideiussorem accipere, quoniam ille statim fideiussor nisi excusso debitore conueniri non potest. Vnde licet qui damnatus est pecuniæ, debeat statim soluere, aut satisfacere: dicetur satisfacere, si det expromissorem locupletem, non si velit dare fideiussorem. Est enim expromissor, qui locum initat condemnati, & eo liberato, eius vice obligatur. At fideiussor accedit obligato, vt ei quasi subsidio sit, si non fuerit soluendo. Itaque non dicitur expromittere, sed adpromittere.

Expromo, expromis, penult. prod. exprompsi, expromptum ([illegible]) expromere, Extra promere, & efferre atque educere. Plautus Milite, 2, Neque equidem heminas octo exprompsi in vrceum.

Expromere nummos. Varro 2. de Re rust. cap. 2, Quum emptor dixit, tanti sunt mihi emptæ: & ille respondet, sunt: & exprompsit nummos.

Expromere supplicia in ciues, quæ constituta erant in conuictos malefici fortuna. Cic. 7. Verr.

¶ Expromere ([illegible]) pro Loqui & dicere ponitur, & manifestum facere atque enuntiare. Cic. 4. Acad. Expromam primùm illa inuidiosa, quòd eos omnes qui, &c. Liu. 9. bel. Pun. Expromerent quid sentirent, cum bona venia se auditurum.

Conferre causas, & quid in quanque sententiam dici possit expromere. Cic. 2. de Diuinat.

Audacius absens aliqua expromit. Cic. Luceio, lib. 5. 12.

Apud eos quod ab iis didicerimus expromere. Cic. Quint. fratri, libro 1. 1.

Causas expromere tantarum rerum. Lucan. lib. 1.

Expromere pectore consilia. Plaut. Bacch. 15.

Crudelitatem alicuius expromere. Cic. pro Milone.

Finem rerum expromere. Lucan. lib. 5.

Mens expromit fœtus Musarum. Catul. ad Ortalum, epig. 60.

Odium alicuius expromere. Cic. Att. lib. 2. 17.

Expromere perfidiam alicuius. Plautus Mercat. 3. Et Mil. 10.

Querelas meotes expromere. Catul. in Argon. 59.

Vim eloquentiæ expromere. Cic. in Orat.

Voces mœstas expromere. Virgil. 2. Æneid.

Vnicam nobelum expromit. Claud. 2. in Eutrop.

Expromitur, penult. corr. Passiuum ([illegible]) Cic. 2. in Catil. Quorum omnia industria vitæ, & vigilandi labor in antelucanis cœnis expromitur.

Expromptus, Participium ([illegible]) In medium prolatus, inquit Donatus. Terent. And. 4. 4,

-Mysis nunc opus est tua

Mihi ad hanc rem exprompta memoria.

Ex-propinquo, Vide EX.

Exproximus, Qui proximus dignitate functus est, l. vnic. C. de magist. sacr. scrin. lib. 12.

Expugno, expugnas, pen. prod. ([illegible]) expugnare, Pugnando capere, & euincere: vt Expugnare vrbem, ædes, castellum. Terent. Eunuch. 4. 7, Primùm ædes expugnabo. Plautus Amphit. 4, Expugnatum oppidum est. Cæs. 4. bel. Gall. Compluribus expugnatis oppidis.

Expugnare aurum alicui, metaphoricè, pro Extorquere nummos ab aliquo. Plaut. Bacchid. 20,

Expugnaui amanti herili filio aurum ab suo patre. Id est, technis tantum effeci, vt pater daret pecunias.

Expugnare carcerem, pro Effringere. Plaut. Pseud. 20.

Castella expugnare. Cic. de Clar. Orat.

Cœpta expugnare, Id est expugnando & instando assiduè, incepta perficere. Ouid. 9. Metam.

Domos expugnare. Horat. 3. Carm. ode 15,

-filia rectius

Expugnat iuuenum domos.

Expugnare fortunas patrias alicuius. Cicero pro Cluentio, Tanquam aliqua machina admota, capere Asinij adolescentiam, & for-

tunam eius patrias expugnare posse.

Cupiditate & allegationibus legationem aliquam expugnare. Cicero 3. Verr.

Violare & expugnare pecunia. Cic. 2. Verr. Nihil esse tam sanctum quod non violari: nihil tam munitum, quod non expugnari pecunia possit.

Expugnare pertinaciam legatorum. Liu. 7. bel. Maced.

Expugnare propositum alicuius postulatione frequenti. Colum. lib. 10. in Præf. 3.

Expugnare pudicitiam puellæ. Cic. pro Cæl. Verum hic tibi L. Herennij adulter, an amator, expugnare pudicitiam, an explere libidinem voluisse videatur? Plin. de Viris illust.

Ratione expugnare aliquid. Cic. 4. Verr.

Reges expugnare. Lucret. lib. 4.

Vinci & expugnari. Cic. in Parad. Sapientia animus magnitudine consilij, tolerentia rerum humanarum, contemptione fortunæ, virtutibus denique omnibus vt mœnibus septus, vincetur & expugnabitur.

¶ Expugnassere, Futurum infinitiui modi vsitatum priscis, nobis insolitum, pro expugnaturum esse. Plaut. Amphitruone,

Sese igitur summa vi virtuque eorum oppidum

Expugnassere, Id est expugnaturum esse. Annotauit Turnebus.

Expugnans (ἐκπολιορκῶν) Participium, siue Nomen ex participio, vt

Herba expugnantior. Ouid. 14. Metamorphoseos,

- siue expugnantior herba est,

Vrere tentatis operosæ viribus herbæ.

Expugnatus, pen. prod. (ἐκπεπολιορκημένος) Aliud participium, vt Mens expugnata fatiscit. Stat. 4. Thebaid.

Mœnia expugnata. Lucret. lib. 2.

Expugnatio, Verbale (ἐκπολιόρκησις) Cic. pro Lege Manil. Non multum ab hostili expugnatione differant. Idem de Senect. Vt vrbium expugnationes recordentur.

Nocturnæ expugnationes. Cic. Att. lib. 11. 229.

Expugnator, pen. prod. Verbale (ἐκπολιορκητής.) Liuius 6. ab Vrbe, Ibi eum expugnatores coloniæ haudquaquam perculsi sedentes militum numero, &c.

Expugnator pudicitiæ. Cic. 3. Verr.

Expugnabilis, penult. correpta, Adiectiuum (ἐκπολιορκητός.) Statius 4. Thebaidos,

- & nullo ruis expugnabilis astro.

Robur expugnabile. Stat. 6. Thebaid.

Expulsio, Expulso, Expulsor, Expulsus, Expultrix, Vide EXPELLO.

Expumo, expumas, pen. prod. (ἐξαφρίζω) expumare. Cels. lib. 6. cap. 7. de cura sonitus aurium intra seipsas, Si ex grauedine est, purgare autem oportet, & spiritum continere, donec inde humor aliquis expumet. Hoc est spumæ similis exeat. Exspumo scribunt alij.

Expungo, expungis, expunxi, expunctum (Διαγράφω, ἐκκεντέω) expungere. Idem quod foras dispungere significat.

Expungere, Expellere. Pers. sat. 2,

- expungam: nam & est scabiosus, & acri

Bile tumet.

Expungere nomen debitoris. Plaut. Cistel. 4.

Expungere rationes: Est vltimam manum calculo & dispunctioni imponere. Modestinus de Administ. rerum, Calculatij erroris retractatio etiam post decennij aut vicennij tempora admittetur, sed si gratiose expunctæ dicentur, non retractabuntur. Hermogenianus de Diuers. & temp. Præscr. Reip. rationes subscriptæ & expunctæ aduersus eum quidem qui administrauerit vltra viginti: aduersus verò hæredem, vltra decem annos retractari non possunt. Expungere enim, est punctis circunducere & tollere, & quasi iam rem confectam eximere è codice. Budæus.

Expungere gloriam partam. Plautus Amphitryone, 15. Id est priuare.

¶ Expungere stipendiis militem. Id est priuare. Paulus in l. ex causa. D. de re militari.

¶ Expungere, significat etiam pungere. Martial. lib. 8, Expungítque cutem, facítque longam.

Expunctus miles dicitur: qui è numeris exemptus est, & ære dirutus. Budæus.

Expuo, expuis, expui, exputum, pen. prod. (ἐκπτύω) expuere, Extra pus mittere, inquit Donatus. Plin. lib. 7. cap. 23. Expuit in os tyranni. Varro 3. de Re rust. cap. 3.

Expuuntur ignis cælestis in sydera. Plin. lib. 2. cap. 20.

Mare expuit illum. Catull. 10. Argon. 59.

Expuunt lacrymam oculi. Plaut. Pseud. 3,

- puniceos oculos habeo, non queo

Lachrumam exorare vt expuant vnam modò.

Expuere miseriam ex animo. Terent. Eunuch. 3. 1,

Scio, quasi vbi illam expueret miseriam ex animo. Vbi Donatus, Expuere, cum fastidio aliquid reiicere & expellere.

Rationem expuere ex animo. Lucret. lib. 2.

Exputio, exputitionis, f. g. Verbale. Plin. lib. 23. cap. 1, Et ad exputitionem sanguinis quoque adhibent.

Expurgo, expurgas (ἐκκαθαίρω, διακαθαίρω) expurgare, Idem quod purgare significat, aut omnino purgare. Colum. lib. 2, Quum rursus amplior messis prouenerit, quicquid exteretur, capisterio expurgandum erit. Idem lib. 5. Dolabella connotat expurgari quicquid emortuum est.

Sermonem expurgare. Cic. de Clar. Orat.

Expurgare & dimouere suspicionem. Cic. Anteq. iret in exilium.

Expurgare se, Idem quod se vitio aliquo purgare. Plaut. Mil. 9.

Expurgatio, expurgationis, Verbale (ἀπολόγημα.)

Expurgationem habere, Id est se purgare. Plaut. Amphit. 11,

Habui expurgationem, facta pax est.

Exputo, exputas, pen. corr. (ἐκκλαδεύομαι) exputare, ab ex & puto compositum, Verbum rusticum quo significatur putatio & incisio superfluorum ramorum aut sarmentorum, quæ aut ex arboribus aut vitibus runca eximuntur. Colum. lib. 11, Palos vna opera cædere, & exputatos acuere centum numero potest. Idem lib. 3. cap. 15, Deinde eam velut veteranam vitem totam exputare.

Exputare, per translationem, pro Putare & mente voluere. Plautus Trinum. 5. Plancus ad Cic. lib. 10. 24, Quæ mens eum, aut quorum consilia à tanta gloria, sibi verò etiam necessaria ac salutaria vocarit, &c. exputare non possum.

Exputresco, exputrescis, exputrui (ἐκσήπομαι) exputrescere, Putridum fieri. Plaut. Curcul. 5, Quin tu aliquot dies perdura, dum intestina exputrescunt tibi.

E X Q

Exquæstore, Indeclinabile, Qui quæstura functus est. Vide in EXCONSVLE.

EXQVILIÆ, Exquiliarum, Mons est & vicus Romæ: dictus quòd ibi erat arx & excubiæ regis Tulli, qui illum montem vrbi addidit. Ouid. lib. 1. Fastorum,

Adde quòd excubias vbi rex Romanos agebat,

Qui nunc Exquilias nomine collis habet. Propert. lib. 4. eleg. 8.

Disce quid Exquilias hac nocte fugarit aquosas. Hinc

Exquilius, Adiectiuum: vt Exquilius mons. Ouid. 2. Fastorum,

Monte sub Exquilio multis incæduus annis,

Iunonis magnæ nomine lucus erat.

Exquilinus, pen. prod. Aliud adiectiuum: vt Pontifex Exquilini venefici, pro Veneficij. Horat. Epod. 17. Porrò extra portam Exquilinam erat sepulcra: inter quæ maleficæ mulieres noctibus sua venefica cõficiebant. Porphyr.

Exquilinæ alites. Horat. Epod. 5,

Pòst insepulta membra different lupi,

Et exquilinæ alites.

Exquilina tribus. Plin. lib. 18. cap. 3, Vide TRIBVS. Et Exquilina porta. Id est quæ in Exquilias ducit. Cic. in Pisonem.

Exquiro, exquiris, pen. prod. exquisiui, exquisitum, pen. prod. (ἐξετάζω, ἐξιχνεύω) exquirere, Diligenter inquirere & inuestigare. Terentius Andr. 1. 2,

- nunc ea me exquirere,

Iniqui patris est. Cic. 4. Acad. Neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus.

Intrò exquire sitne ita vt ego prædico. Plaut. Aulul. 26.

Quid omni in munere vitæ optimum & verissimum sit exquirere. Cic. 1. de Finib.

Quid in aliquo peccatum sit exquirere. Cic. 1. Offic.

Nihil certi exquirere. Cic. Att. lib. 7. 131.

Exquirere à. Plaut. Casina, 15,

- est quod volo

Exquirere à te.

Exquirere ab stirpe: Id est à principio. Plaut. Trinum. 4.

De aliquo exquirere. Cic. pro Deiot.

Exquirere ex. Plaut. Capt. 6. Cic. 5. de Fin. Et complures iam menses Athenis hæc ipsa te ex Antiocho videamus exquirere.

Exquirere constantissimè, Vide CONATO.

Diligenter quid alicui de alio placeat exquirere. Cicero Attico, lib. 13. 280.

Non nimis ab aliquibus quicquam exquirere. Cic. Att. lib. 7. 136.

Exquirere argumentis ex aliquo. Plaut. Rud. 24,

- eamus mea gnata ad matrem tuam,

Quæ ex te poterit argumentis hanc rem magis exquirere.

Causas alicuius rei exquirere. Cic. 2. de Diuinat.

Consilium exquirere. Cicero Sulpitio, libro 4. 2, Quod meum consilium exquiris, Id est tale, vt capere facilius ipse possim, quàm alteri dare.

Exquirere cursuram sibi. Plaut. Merc. 4,

Quid id est, quod ille tam expedite exquirit cursuram sibi?

Exquirere facta alicuius ad antiquæ religionis rationem. Cicero 6. Verr.

Frigus sceleratum exquirere. Virgil. 2. Georg.

Honores singulares exquirere. Cic. 4. Philipp.

Exquirere iudicium alicuius. Cic. ad Attic. lib. 8. 147.

Ius aliquorum exquirere. Cic. pro Domo sua.

Exquirere mores alicuius. Cic. pro Flacco.

Mores testium exquirere. Cic. pro Flacco.

Officium ex tempore exquirere. Cic. 3. Offic.

Exquirere oratione. Cic. 1. de Orat. Vt non desyderet Philosophorum descriptiones, neque exquirat oratione, summum illud bonum in animóne sit, an in corpore.

Pacem exquirere. Virgil. 4. Æneidos,

- pacémque per aras

Exquirunt.

Exquirere pretium alicuius rei. Cic. 5. Verr.

Palàm pretium exquirere. Cic. 4 Verr.

Agitare & exquirere rationes. Cic. 5. Tuscul. Alterius mens rationibus agitandis exquirendisque alebatur.

Religionis rationem exquirere. Cic. 6. Verr.

Exquirere sententiam alterius. Cæs. 3. bel. Gall.

Vallem vmbrosam exquirere mediis æstibus. Virgilius 3. Georgicorum.

Omnia verba alicuius sententiæ exquirere Cic. pro Cecinna.

Exquirere veritatem. Cic. pro Lege Manil.

In vero exquirendo cogitatio maximè versatur. Cic. 1. Offic.

Voluntatem alterius exquirere. Vlpianus in l. in concedendo, & Paulus l. proxima. D. de aqua pluu. arcend.

¶ Exquirere, Quærendo inuenire. Plin. lib. 2. cap. 41, Quin & soricum fibras respondere numero lunæ, exquisiuere diligentiores. Hoc est, annotarunt, deprehenderunt.

Exquisitum, penult. prod. Supin. { [illegible] } Plaut. Sticho, 3c
Quid istuc, quod exquisitum mulierũ mores vensti? Hoc est, Quid mores mulierum iam diligenter indagaris?
Sedes exquirendæ aliis oris. Claud. de Raptu Proserp.

Exquirens, penult. prod. Participium { [illegible] } Cic. de Fato. Multum vna cernmus, maxime nos quidem exquirentes ea consilia, quæ ad pacem & ad concordiam ciuium pertinerent.

Exquisitus, penult. prod. { [illegible] } Nomen ex participio, Electus, quasi diligenter quæsitus.
Consulta & exquisita. Cic. 1. de Orat. Ipsi omnia, quorũ negotium est, consulta ad nos & exquisita deferunt.
Lautum, elegans, exquisitum, sumptuosum nihil apud aliquẽ præter lib dines esse. Cic. in Pisonem.
¶ Exquisita adhortatio. Plin. epist. 8.
Adulatio exquisitior. Tacit. lib. 12, Cæterum actæ principi grates, exquisitiore in Domitium adulatione.
Argumenta philosophorum exquisita. Cic. 1. de Diuinat.
Ars exquisita. Cic. 2. de Orat.
Exquisita difficultas lapidis. Plin. lib. 27. cap. 11.
Exquisita doctrina philosophus. Cic. 1. de Finibus.
Exquisita ratio & doctrina. Cic. ad Nigidium, lib. 4. 13.
Exquisita doctrina & singularis alicuius industria. Cicero de Claris Orat.
Exquisitæ epulæ, Id est lautæ. Plin. lib. 9. cap. 35.
Exquisitus fulgor. Plin. lib. 33. cap. 2.
Accuratius & exquisitius dicendi genus. Cic. de Claris Orat.
Exquisita ingenia. Plin. in Paneg.
Iudicio exquisitu vir. Cic. 1 Offic.
Multæ, & hæ quidem reconditæ & exquisitæ literæ alicuius. Cic. de Claris Orat.
Magistri exquisiti. Cic. de Claris Orat.
Mundiria non odiosa, neque exquisita nimis, adhibenda est. Cic. 1. Offic.
Rationes exquisitæ. Cic. 1. de Finibus.
Sententia exquisita. Tacit. lib. 11.
Reconditæ & exquisitæ sententiæ. Cic. de Claris Orat.
Exquisitissima subtilitas. Plin. lib. 6. cap. 33.
Supplicia exquisita. Cic. 3. Offic. Neque verò tum ignorabat se ad crudelissimum hostem, & ad exquisita supplicia proficisci.
Verbis exquisitissimis aliquem laudare. Cic. 4. Philipp.

Exquisitè, penult. prod. Aduerbium { [illegible] } Hoc est diligenter. Quintil. lib 8 cap. 2. Elegãter atque exquisitè dictum. Cic de Claris Orat. Déque eo crimine accuratè atque exquisitè disputauisset.
Colligere exquisitius aliquas rationes. Cic. 1. Tuscul.

Exquisitim, Aduerbium. Varro, Sesquiulisse vt æger medicos exquisitim conuocabas, vt conualesceret. Ex Nonio.

Exquiror, Passiuum. Vlpianus 10 l. Io concedendo. D. de aqua pluu. arcend.

E X R

Exradico, exradicas, penult. prod { [illegible] } exradicare, Verbum rusticum, pro vsque ad radices euellere & extirpare. Varro 1. de Re rust. cap. 27, Terram eodem proscindere oportet: quæ sunt ex ea enata prius, quàm ex iis quid seminis cadat, vt sint exradicata. Frequentius tamen in vsu est eradicare.

Exrogo, exrogas, penult. corr. exrogare { [illegible] } Ex lege vetere aliquid eximere per legem nouam. Festus.

E X S

Exspicio (cuius frequentatiuum est Expecto) ab Ex præpositione, & Specio, inusitato verbo.

Exsacrifico, exsacrificas, penult. corr. { [illegible] } exsacrificare, apud Cic. 1. de Diuinat. Ex Ennio, Exsacrificat hostiis balantibus. Antiquum tamen est pro sacrificio immolare.

Exsanio, exsanias, Vide EXANIO.
Exsaturo, Vide EXATVRO.
Exscindo, Vide EXCINDO.

Exscendo, exscendis, exscendere, E naui in terram descendere. Vnde

Exscensus, huius exscensus, Verbale, mascul. gen. Liuius 1. bel. Pun. Itaque ad Honoscam classe prouecti, exscensu è nauibus in terram facto, quum vi vrbem cepissent, captámque diripuissent, Carthaginem inde petunt.

Exscendens. Liuius Decad. 5. lib. 5.

Exscensio, onis, aliud Verbale fœm. g. Liuius Decad. 3 lib. 8, Inde quinqueremibus septem, & lembis viginti amplius, profectus ad Erythras Ætolorum, exscensionem fecit.

Exscribo, exscribis, penult. prod. exscripsi, exscriptum { [illegible] } exscribere Est exemplum sumere. Varro 1. de Re rust. cap 5, De sanitate sunt complura quæ exscripta è Magonis libris ad commentarium meum crebrò relegare soleo. Cicero 3. Verr. Perinde quasi exscribendi potestatem non haberet. Sic Exscribere tabulas. Cic. 4. Verr.
¶ Exscribere, aliter positum. Plaut. Rud. 1.
Eorum referimus nomina exscripta ad Iouem. Et paulo pòst,
Bonus in aliis tabulis exscriptos habet.
Exscribere alteri. Colum. lib. 12. cap 3.
Exscribere patrem similitudine. Plin. epist. 111. lib. 5. Id est effingere & viuam patris effigiem reddere.

Exsequor, Vide EXEQVOR.
Exsibilo, Vide EXSIBILO.
Exsicco, Vide EXICCO.

Exsignare { [illegible] } Idem quod signare. Liuius 1. ab Vrbe, Eíque sacra omnia exscripta exsignatáque attribuit.

Exsinuo, exsinuas, exsinuare, Velut ex sinu emittere. Virgil. in Rosis, si modo Virgilius eorum est author: nam Ausonio quidam adscribũt,
Vertice collectos illa exsinuabat amictus,
Iam meditans foliis se numerare suis. Exsinuabat amictus, Id est explicabat folia.

Exsoluo, Vide EXOLVO.
Exsomnis, Vide EXOMNIS.

Exsordesco, exsordescis, exsorduit, exsordescere. Gellius libro 9. cap. 2, Cur ergo nos patimur Philosophi illustrissimum in hominibus deterrimis exsordescere?

Exspecto, Vide EXPECTO.
Exspiro, Vide EXPIRO.
Exspumo, Vide EXPVMO.
Exsuccus, Vide EXVCCVS.
Exsudo, Vide EXVDO.
Exsurgere, Vide EXVRGERE.
Exsulto, Vide EXVLTO.
Exsupero, Vide EXVPERO.
Exsurdo, Vide EXVRDO.
Exsurgo, Vide EXVRGO.
Exsuscito, Vide EXVSCITO.

Exsyncerasti, apud Plautum dici videtur, quasi emedullatos dixeris, & citra vllam pinguedinem. Varronis enim Terẽtij astipulatu, syncerastum antiqui Græcorum verbo medullam dicebant. Ex Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 24.

E X T

Exta, extorum, neut. gen. pluraliter tantum { [illegible] } propriè cor & pulmo dicuntur, quia in parte superiore locantur, ab eis nodo: & lien, item iecur & ventriculus hoc nomine appellantur, quoniam supra inferiora intestina locantur. Festus, Exta dicta quòd ea diis prosecentur, quæ maximè extant, eminéntque. Plin. lib 30, scribit præcordia vocari vno nomine exta in homine. Plaut. Aulul. 16,
Quum exta inspicere in sole etiam viuo licet,
Ita is pellucet quasi laterna punica.
Regalia exta appellantur, quæ potentibus insperatum pollicentur honorem: priuatis & humilioribus hæreditates: filiofamiliæ dominationem. Festus lib. 16.
Ab extis animalium diuinabãt veteres, vt testis est Cicero lib. 1. de Nat. deor. Vnde tales diuinationes extispicia appellarunt ab extis inspiciendis. Vide suo loco.
Arguta exta, Vide ARGVTVS.
Argutissima exta gallinacei. Cic. 2. de Diuinat.
Fumantia exta. Virg. 2. Georgicorum,
Lancibus & pandis fumantia reddimus exta. Sacerdotum vsus est verbo. Reddi enim dicebãtur exta, quum probata & elixa aræ superponebantur.
Lubrica exta. Valer. 1. Argonaut.
Lustralia exta. Stat. lib. 1. Thebaid. Hoc est, pinguia. Lustralia enim pecora sunt, quæ per quinquẽnale tempus deuota sacrificiis nutriuntur, & ideo pinguia. Lactantius.
Pinguia exta torrere. Virg. 2. Georg.
Puerilia exta. Ouid. 6. Fast.
Spirantia consulit exta. Virg. 4. Æneid. Vide CONSVLO.
Sectorum exta verubus dat theer. Ouid. lib. 2. Fast.
Exta verubus salignis transuta. Ouid. lib. 1 Fast.
Tumida exta. Stat. lib. 2. Achilleidos,
Hic spumante salo iaciens tumida exta, profatur.
Cum puerorum extis deos manes mactare. Cic. in Vatinium.
Per exta inuenta præsensio. Cic. in Topicis.
Pecudum extis mouere. Cic. 1. de Diuinat.

Extabesco, extabescis { [illegible] } extabescere, Tabe & marcore cõfici.
Extabuit macie corpus. Cic. 3 Tuscul. & lib 2 ex antiquis poetis.
Extabuit opinio, per trãslationem. Cic. 2. de Nat. deor. Etenim videmus cæteras opiniones fictas atque vanas diuturnitate extabuisse. Hoc est mortuas & vanas omnino fuisse.

Extar, Olla vbi exta coquebantur. Hinc & olla extaris apud Plautum in Rudente. Turnebus.
Extar. Charisius lib. 1. Omnia quæ ar syllaba terminãtur, neutralia sunt: vt exemplar, iubar, instar, extar, [illegible], lacunar, & similia.

Extemplo, Vide EX.

Extemporalis, & hoc extemporale, penult. prod. { [illegible] } Subitaneus. vt Extemporalis oratio, Impræmeditata. Quintil. lib 4. cap. 2.
Extemporalis actio. Quintil. lib. 10. cap. 7.
Dictiones extemporales. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Extemporalis rhetor, Qui ex tempore dicit. Martial. lib. 5.
Garrulitas extemporalis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Extemporalis temeritas. Quintil. lib. 10. cap. 6.

Extemporalitas, penult. corr. extemporalitatis { [illegible] } Promptitudo. Suetonius in Tito, cap. 3, Latinæ Græcæque linguæ vel in orando vel in fingendis poematibus promptus facilisq́, vel ad extemporalitatem vsque.

Extendo, extendis, extendi, extentum & extensum { [illegible] } extendere, Explicare. Colum. lib. 5, Quare quum ad summum palum recta vitis extenta est, capistro constringitur.
Extendere in proceritatem. Colum. de Arboribus, cap. 17.
Extenditur in maiorem partem noctis Subsolanus. Plinius libro 18. cap. 34.
Vltra extendere. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Acies extenditur, Vide ACIES.
Extendere ætatem suam. Plaut. Bacchid 8.
Æuum extendere. Silius lib. 3.
Agros extendere. Horat. in Arte poetica.
Extendere amplitudinem dicitur lacus. Plin. lib. 36 cap. 56.
Extendere aures dicitur oratio, quæ nimis lenta est: obruere, quæ nimis rapidè voluitur. Seneca epist. 40.
Bellum extendere. Silius lib. 17.
Colos extendere. Stat. 3. Sylu. 1. Vide COLVS.
Extendere Consulatum, Prorogare. Plin. in Paneg.

Curas extendere in annum venientem. Virg. 2. Georg.
Cursus extendere. Virg. 12 Æneid.
Extendere dies & Contrahere, contraria apud Senec. 4. de Benef. cap. 13.
Extendere epistolam. Plin. Iun. lib. 7 epist. 9. ad finem.
Famam factis extendere. Virg. 10 Æneid. Vide opus.
Extendere iter. Liuius, Quantum extendere iter posset, in castra properaret.
Nomen suum latè extendere in vltimas oras. Horatius 3. Carm. ode 3.
Prælia extendere. Silius lib. 3.
Extendere preces. Plin. lib. 2. epist. 13. ad finem.
Extendere pugnam in longum spatium. Liu. 7. bel. Pun.
Rura longa extendere sub iugis totis colonis. Lucan. lib. 1.
Extendere se magnis itineribus Cæsar 3 bel Ciuil.
Extendere spem in regionem aliquam. Liu. 4. bel. Pun.
Extendere se supra vires Liuius 4. bel Maced.
Extendere omnes imperij vires Liuius 7 ab Vrbe.
Virtutem extendere factis. Virg 6 Æneid.

Extensus, Participium { [illegible] } Cic. 4. Acad. Quum extensis digitis aduersam manum ostenderat visum, inquiebat huiusmodi.

Extentus, Aliud particip. { [illegible] } Cic. 2. de Orat. Per statuas verò quum dian. & extento brachio paululum etiam de gestu addidit, &c.
Pede extentos ferre, Id est erectè incedere. Ouid. 3. de Arte.
Extentus sonus, Altus & acutus. Plin lib. 10. cap. 29.
Extentissima vallis. Liuius 6. bel. Pun.
Æuo extento viuere. Id est longo. Horat. 2. Carm. ode 2.
Funis extentus Horat. 2. epist. 1.
Extenta itinera, pro magnis Liuius lib. 10. bel. Pun.
Extentum vitæ spatium, Id est longum. Paterculus lib. 1.

Extento, extentas { [illegible] } extentare, Frequentatiuum. Plautus Bacchid. 13.
Alienu vites tuas extentes ostio? Hoc est extendas.

Extenuo, extenuas { [illegible] } extenuâre, Imminuere, detrahere, exilius & tenuius aliquid facere: vt Extenuare in puluerem mutiem. Plin. lib. 18 cap. 16.
Augere & tollere altius, Extenuare & abiicere, contraria. Cic. 2. de Orat. Summa autem laus eloquentiæ est, amplificare rem ornando, quod valet non solùm ad augendum aliquid & tollendum altius dicendo, sed etiam ad extenuandum atque abiiciendum.
Extenuare & Adaugere, contraria. Cic. 2. de Inuent. Hoc extenuando, maleficij magnitudinem simul adaugere.
Extenuare aciem. Vide acies.
Vehementer causam extenuare. Author ad Herenn. lib. 2.
Extenuare sensus cuiusque ciuis. Cic. 4. Verr.
Extenuatur cibus dentibus. Cic. 2. de Nat. deor. Dentibus in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur & mollitur cibus.
Extenuare corpus Plin. lib 15. cap. 3. Hoc est gracile facere.
Extenuare crimen. Cic. 7. Verr. Statuit si hoc crimen extenuare vellet (nam omnino tolli posse nó arbitrabatur) Nauarchos omnes testes sui sceleris vita esse priuandos.
Extenuare famam belli. Liu. 5. ab Vrbe.
Mala extenuare. Ouid 3. Trist eleg. 3.
Quod potes, extenua forti mala corde ferendo.
Extenuare & diluere molestias. Cic. 3. Tuscul.
Extenuatur spes & euanescit Cic. ad Attic. lib. 3. 53.
Extenuare verbis bellicas laudes, aut munus aliquod. Cicero pro Marcello. Et 2. Offic. Neque verò verbis auget suum munus, siquo forte fungitur, sed extenuat.

Extenuandus, Participium { [illegible] } Ouid. 1. Trist. eleg. 4.
Spiritus hic vacuas prius extenuandus in auras Ibit.

Extenuatus, penult. prod. { [illegible] } Aliud participium: cui opponitur Concretus. Cic 2. de Nat deor. Et a mari finitimus aer die & nocte distinguitur: isque tum fusus & extenuatus sublime fertur, tum autem concretus in nubes cogitur. Catull. in Argonaut. 59.
Extenuata gerens veteris vestigia pœnæ. Id est via apparebant vestigia cathenarum in manibus & pedibus. De Prometheo.

Extenuatus { [illegible] } Nomen ex participio Brutus Ciceroni, lib. 11. 13. Recurri ad meas copiolas: sic enim verè eas appellare possum: suua extenuatissimæ, & inopia omnium rerum pessimæ acceptæ.

Extenuatio, Verbale { [illegible] } Cicero 3. de Orat. Significatio & distinctè concisa breuitas, & extenuatio.

Exter, ra, rum, penult. corr. { [illegible] } Idem quod externus. Vnde Statius, Exter honos dicit, pro extraneo.

Extercoro, extercoras, penult. corr. extercorare, Purgare. Vlpian. in l. Sed & siquid inædificauerit §. 1. D. De vsufructu, Vel de Palæstra extercorandis latrinis præponat. Vbi alia exemplaria legunt extergendis, alia stercorandis. Hinc Extercorator, verbale.

Exterebro, exterebras, penult corr. { [illegible] } exterebare, Terebrando trahere. Cic. 1. de Diuinat. Itaque ex eo auro quod exterebratum esset, buculam curasse faciendam.
¶ Exterebrare, per translationem, Extorquere aliquid, Scrutari, & curiosius quærere. Plaut. Persa 6.
Labetnunquam hercle istuc exterebrabis tu vt sis prior
Quàm ego fiem. Varro. Atque omnes adeò perquerit, atque exterebrat artes.

Extergeo, exterges, extersi, extersum { [illegible] } extergêre, Idem quod tergendo purgare, & mundum facere. Plaut. Rud. 30.
Ita quàro magis extergeo, rutilum atque tenuius fit. Cato cap. 162.
Detertum extergeto spongia bene. Et cap. 26. Varro item de Re rust. lib. 2. cap. 5.

Extergo, extergis, extersi, extersum { [illegible] } extérgere, Notæ significationis. Plaut Mostel. 4.
Linteum cape, atque extergetibi manus. Cato de Re rust. Post diem omnino duodecimum perna eximito, & salem omnem detergito, & suspendito in ventum biduum, tertio extergito.

Extersus, Participium { [illegible] } vt Extersum æs, hoc est expolitum. Plin. lib. 34. cap. 9.
Euersum atque extersum relinquere fanum aliquod. Cic. 4. Verr. Etenim quam tu domum, quam vrbé adiisti, quod fanum denique, quod non euersum atque extersum reliqueris? Euersum, ab euerto, non ab euerto.

Exterior. Vide extra.

Extermino, exterminas, penult. corr. { [illegible] } exterminare, Extra terminos mittere, eiicere. Cic. 1. Offic. Ea eóque tempore tantæ discordiæ secutæ sunt, vt & tyranni existerent, & primates exterminarentur. Idem pro Flacco.
Exterminare & Reuocare, contraria. Cic. Post red. in Senect. Sed quum viderem me non diutius quam ipsam Rempub. ex hac vrbe abfuturum: neque ego illa exterminata mihi remanendum putaui: & illa simulatque reuocata est, me secum pariter reportauit.
Eiicere aliquem ex vrbe, & illum exterminari velle. Cicero 3. in Catilin.
Venire in ciuitatem, & De ciuitate exterminari, contraria. Cicero pro Cornelio Balbo.
Authoritatem aliquorum è ciuitate exterminare. Cic. de Prouinc. Consul.
Exterminare ex hominum communitate. Cic. 3. Offic.
Ex numero hominum aliquem eiicere, & ex finibus humanæ naturæ exterminare. Cic. 13. Philipp.
Exterminare morbum. Plin. lib. 31. cap. 10, Regium quoque morbum in vino exterminat potum.
A suis diis penatibus ciues exterminare Cic. pro Sextio.
Prohibere eis vrbibus peregrinos, & eos exterminare. Cicero 3. Officiorum.
Exterminare quæstiones. Cic. 4. Acad.
Expellere, exterminare, & eiicere ex vrbe virtutem. Cic. pro Mil.
Exterminare in totum. Colum. lib 9 cap. 14.
Exterminare vrbe atque agro. Cic. 1. de Nat deor.

Exterminatus, penult. prod. Participium { [illegible] } Cicero Post red. ad Quirites, Itaque neque Repub. exterminata, mihi locum in hac vrbe esse duxi.

Exterminator, penult. prod. Verbale { [illegible] } Cic. pro Domo sua, Tamen obuersabatur ante oculos exterminatoris sui. Id est eiectoris & expugnatoris.

Externo,釣externas { [illegible] } externâre. Veteres vsurparunt pro dementem facere. Pacuuius, Sed eccam miseram, quam frequens luctus externauit. Catul. in Argonaut. 59.
Ah miseram assiduis quam luctibus externauit
Spinosas Erycina serens in pectore curas.

Externatus, penult. prod. Participium { [illegible] } Catullus Argonaut. 59.
Sed quid ego ignaris nequicquam conqueror auris
Externata malo?
Externatus, pro eo quod Gallicè dicitur *escarmouché, estonné, esperdu*. Ouid. 11. Metamorphoseos.
Externata fugam frustra tentabat. Id est cósternata, perterrefacta.
Equi externati. Ouid in Ibin.

Externus { [illegible] } Adiectiuum ab extra præpositione, significat aduenam, quasi ex aliena terra. Plinius libro 12. cap. 25. In totum alia est natura balsami, quàm nostri externique prodiderant. Liuius 1. ab Vrbe.
Externus, est alienæ terræ. Festus.
Arcebátque suis externos finibus omnes. Ouid. 4 Metam.
Canum amor in dominos, odium in externos. Cicero 2. de Natura deorum.
Amore externo læsus vir. Ouid. epist. 5.
Mars externis animos exercet in armis. Ouid. 2. Amor.
Bona externa. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.
Commoda externa. Cic. in Topicis.
Corpore externo mens cingitur. Cic. lib. 2. de Nat. deor.
Gentes externæ. Ouid. 3 Fast.
Gratiæ externæ. Tacit. lib. 12.
Homines externos non egere, ornamento est Reipublicæ. Cicero 2. Officiorum.
Externis hostibus magis quàm domesticis laboramus. Cicero Bruto, 10.
In externis locis minor est ad facinus verecundia. Cicero Marcel. libro 4 9
De parte externa. Lucret. lib. 4.
Principio externa corpus de parte necessum'st
Aeris quoniam vicinum tangitur auris, Tundier.
Apud externos populos valere opibus & gratia, vehementer vtile est iis qui honeste multum posse volunt. Cic. 2. Offic.
Inanimum est enim omne quod pulsu agitatur externo. Cic. in Somnio Scipionis.
Externa & aliena religio. Cicero 6 Verr.
Rerum externarum & ad corpus pertinentium domina fortuna. Cic. 5. Tuscul.
Robur externum. Ouid. 14. Metamorphoseos.
Auget vterque suas externo robore vires.
Et multi Rutulos, multi Troiana tuentur Castra
A sede externa profectus. Virg. 7 Æneid.
Externus & aduenticius tepor. Cic. 2. de Nat. deor.
Thalami externi. Virg. 6. Æneid.
Venera externa lædere socialia fœdera. Ouid. 14. Metam.
Vir externus. Virg. 7. Æneidos,
-externum cernimus, inquit, Aduentare virum.
Visione externa & aduentitia animos pulsari. Cic. 2. de Diuinat.

Extero, exteris, penult. corr. extriui, extritum, penult. prod. { [illegible] } exterere, Idem significat quod comminuere terendo, aut valde terere. Plinius lib. 24. cap. 7, Item mastiche lentisci replicandis palpebris & ad

& ad exterendam cutem in facie. Ex antiquo exemplari legitur, ad extendendam.

Cibum exterere. Cic. 2. de Natura deorum, Vide ALVVS multiplex & tortuosa.

Exterere messem. Varro 1. de Re rust. cap. 52, Apud alios exteritur grege iumentorum inacto, & ibi agitato perticis, quòd vngulis è spica exteruntur grana.

Exterere literam, pro Expungere. Varro 2. de Re rust. cap. 1, A quo post balare dicunt, extrita e litera, vt fit in multis.

Extritus, penult. prod. Participium { [illegible] } vt Ignis extritus. Lucretius lib. 5. De fulgure.

Exterraneus, inquit Fest', ex alia terra. Exterraneus quoque dicitur, & qui ante tempus natus, vel potius eiectus est. Dictus autem exterraneus, quòd eum matre exterrita aluo eiecit. Alij Exterricioneus legunt. Is ergo est qui à Græcis [illegible] vocatur, qualem fuisse Eurystheum Homerus canit.

Exterreo, exterres, exterrui, exterritum, penult. corr. { [illegible] } exterrêre, Idem quod terrere. Cic. 2. Offic. Et dolorû quum admonentur faces, præter modum plerique exterrentur.

Exterreri aspectu. Cic. 1. de Diuinat.

Exterreri metu. Liu. 4. ab Vrbe.

Taurus mugitu nemora exterret. Silius lib. 16.

Exterritus, penult. corr. { [illegible] } Participium. Cic. 1. de Diuinat. Talia cõmemorat lachrymâs, exterrita somno. Ex quodam poeta.

Falsa exterritus. Tacit. lib. 4, Adseuerabátque innocentem Cornutum, & falsa exterritum.

Nouitate exterritos. Lucret. lib. 2.

Anguis exterritus æstu. Virg. 3. Georgic.

Armenta exterrita diffugiunt syluis. Virg. 3. Georgic.

Exterrita ouis. Colum. lib. 7. cap. 4.

Extersus, Vide EXTERGEO.

Exterus, penult. corr. Adiect. { [illegible] } pro alienigena: vt Exteræ nationes. Cic. pro Lege Manilia.

Exterus hostis atque longinquus. Cic. 2. in Catil.

Regna extera quærere. Virg. 4. Æneid.

Res extera. Lucret. lib. 2.

Extexo, extexis, extexui, extextum { [illegible] } extéxere, Destruere quod textum est.

Extexere aliquem, per translationem. Plautus Bacch. 5, Extexam ego illum pulchre iam, si di volunt. Id est, educam extra cogitatum.

Extillo, extillas { [illegible] } extillare, Idem quod simplex stillare. Plautus Pseud. 13,

Teritur sinapis scelerata cum illis: qui terunt
Prius quàm triuerunt, oculi vt extillent facit.

Columel. lib. 12. cap. 48, Sicque triginta dies pati consudascere; atque omnem amurcam extillare. Id est extra stillare.

Extillare lachrymis, Id est totum in lachrymas conuerti, & ex toto stillare corpore. Terent. Phorm. 5. 8,

Hisce ego dictis illam ita obi incensam dabo,
Vt ne restingas, lachrymis si extillaueris.

Extimeo, seu Extimesco, extimui { [illegible] } extiméscere, Valde timere. Terent. Hecyra. 4. 3,

-extimui ilico. Cic. 4. Acad. Cur non extimescam opinandi temeritatem? Terent. Phorm. 1. 3,

Adeón' rem rediisse, vt qui mihi consultum optimè velit esse,
Phædria, patrem extimescam, vbi in mentem eius aduenti venit?

Cic. de Senectute, Quod igitur adolescentes, & ij quidê non solùm indocti, sed etiam rustici contemnunt, id docti senes extimescent?

De fortunis communibus extimescere. Cic. de Fato.

Aduentum alicuius extimescere Cic. Pæto, lib. 9. 26.

Extimescere formidines. Cic. 5. de Finibus.

Magistrum extimuit. Horat. in Arte Poetica,

-qui Pythia cantat
Tibicen, didicit prius, extimuitque magistrum.

Minas aliquas extimuisse. Tibul. lib. 2. eleg. 7.

Periculum maius ab aliquo quàm ab vllis nationibus extimescere. Cic. 7. Philipp.

Extimuit vultus loquentis Stat. 9. Thebaid.

Extimesci { [illegible] } Tacit. lib. 11, Frustra Arminium præscribi: cuius si filius hostili in solo adultus, in regnum venisset, posse extimesci.

Extimescendus { [illegible] } Cæsar 3. bel. Gall. Quarum rerum omnium nostris nauibus casus erat extimescendus. Cic. 3. Tusc. Nequaquam ex opinione vulgi esse extimescendas.

Extimulo, extimulas, penult. corr. { [illegible] } extimulare, Idem quod stimulare. Colum. lib. 6. cap. 27, Id præcipue armentum, si prohibeas libidines, extimulatur furiis. De equis. Plin. lib. 2. cap. 39, Quoties errantium accessu impulsa, aut consectu radiorum extimulata sunt, qualiter, &c.

Dictis extimulare aliquem. Ouid 6. Fast.

Extimulare corda furore bellandi. Silius lib. 1.

Extimulatus, penult. prod. Participium { [illegible] } vt Fame extimulata Tigris. Ouid. 5 Metam.

Extimulator. penult. prod. Verbale { [illegible] } vt Acerrimus extimulator. Tacit. lib. 3.

Extimus Vide EXTRA.

Extinguo, extinguis, extinxi, extinctum { [illegible] } extinguere, Propriè dicitur de iis quæ incensa sunt. Plaut. Persa, 23,

Da illi cantharum, extingue ignem si cor vritur.

Incendere & Extinguere, contraria. Cicero pro Milone, Eum qui ædem Nympharum incendit, vt memoriam publicæ recensionis tabulis publicis impressam extingueret.

Extinguere ignem, flammam, incendium. Plinius libro 34. cap. 10. Cic. Nigidio, lib 4. 13.

Inter extinguere & opprimere (inquit Nonius) interesse Cicero voluit de Amicitia, vt sit maius opprimere, quàm extinguere amicitiam, quum inquit, Quamobrem primùm danda opera est, ne qua amicorum dissidia fiant: sin tale aliquid euenerit, vt extinctæ potius amicitiæ, quàm oppressæ videantur. Id est vsu desuetæ, non repentè abruptæ. Budæus.

Elucere & Extinguere, contraria. Cic. Sulpit. lib. 4. 3, Omnes cines sic existimant, quasi lumen aliquod extinctis cæteris elucere sanctitatem, & prudentiam, & dignitatem tuam.

Extingui & opprimi antequam planè exortum & natum sit. Cic. 2. pro Lege agraria.

Opprimi & extingui. Cic. de Senect. Adolescentes mori sic mihi videntur, vt quum aquæ multitudine vis flammæ opprimitur: Senex autê, sicut sua sponte nulla adhibita vi cõsumptus ignis extinguitur.

Extinguere & reprimere. Cic. pro Cælio, Audetisne excitare tanti flagitij memoriam, non extinctam illam quidem, sed repressam vetustate?

Planè extinguere quæ antea scripsimus. Cic. 4. Vert.

Extinguere & funditus delere aliquid. Cic. de Arusp. resp.

¶ Animum extinguere. Cic. de Senect.

Extinguere animam alicui. Terent. Adelph. 3. 2,

Seni animam primùm extinguerem ipsi.

Animus & mens, nisi tanquam lumini oleum instilles, extinguuntur senectute. Cic. de senect.

Extinguere bellum. Plaut. Persa. 22.

Bellum domesticum extinguere. Cic. de Arusp. resp.

Extinguere consuetudinem. Cicero pro Cælio, Sin autem iam suberat simultas, extincta erat consuetudo, dissidium exstiterat. Id est abolita.

Crimina sua, testes interficiendo, extinguere. Cic 7. Vere.

Formæ dignitas aut morbo deflorescit, aut vetustate extinguitur. Author ad Herenn. lib. 4.

Extinguere famam proditionis. Liuius 7. bel. Pun. Brutij quoque multi interfecti, seu per errorem, seu vetere in eos insito odio, seu ad proditionis famam, vt vi potius atque armis captum Tarentum viderent, extinguendam.

Fama extinguitur. Virg. 6. Æneidos,

Scilicet id magnum sperans fore munus amanti,
Et famam extingui veterum sic posse malorum.

Extinguere familiaritates. Cic. de Amic. horum querela inueterata non modò familiaritates extingui solere, sed etiam odia gigni maxima atque sempiterna.

Extinguere formam. Terent. Phorm. 1. 2,

-vt ni vis boni
In ipsa inesset forma, hæc ipsam extinguerent.

Furorem alicuius extinguere, & audaciam opprimere. Cicero 6. Philippica.

Extinguere gratiam. Cic. ad Lentul. lib. 1. 1, Gratiâ autem nostram extinguit hominum suspicio, quòd Pompeio se gratificari putant. Id est opprimit, abolet.

Extinguere & delere improbitatem alicuius. Cic. 1. Vert.

Extinguere suam infamiam re aliqua. Cic. 4. Verr. Quum eorum nominibus in statuarum inscriptione positis omnem te speratus inuidiam atque infamiam tuam extinguere posse?

Inimicitias tu fortissimis viris non solùm extinguere, sed etiam ad amicitiam consuetudinémque traducere. Cic. de Prouinc. Consul.

Inuidiam extinguit mors. Cic. pro Corn. Balbo.

Extinguere leges. Cic. 3. pro Lege agraria.

Extinguere morbo. Liu. 8. ab Vrbe, Inuictum bellis iuuenem fortuna morbo extinxit. Cic. pro Sextio, Etiâ si morbo extinctus essem.

Motus animorum inflammare & Extinguere, contraria. Cicero 2. de Orat.

Nomen aliquorum extinguere. Cic. 4. in Catil.

Extingui obliuione. Cic. in Somn. Scip. Sermo autem omnis ille & angustiis cingitur his regionum quas vides, nec vnquam de vllo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & obliuione posteritatis extinguitur.

Potentiam alicuius extinguere & opprimere. Cicero pro Roscio Amerino.

Religionem extinguit cupiditas. Cic. 3. Vert.

Reliquias belli extinguere. Cic. Furnio, lib. 10. 25.

Extinguere rumorem. Cic. ad Attic. lib. 15. 321.

Salutem alicuius non modò extinguere, sed etiam gloriam per aliquos infringere. Cic. pro Milone.

Morte omnis sensus extinguitur. Cic. 2. de Finibus.

Deficere sol hominibus & extingui visus est. Cicero in Somnio Scipionis.

Extinguere tentata & concepta. Cic. 7. Vert.

Extinguere vrbem aliquam. Cic. pro Lege Manil. Corinthum Patres totius Græciæ lumen extinctum esse voluerunt.

¶ Extinguere aliquem, Occidere. Virg. 4. Æneid.

¶ Extingui, Mori. Cic. de Senect. Extingui homini suo tempore optabile est. Budæus.

Extinctus, Participium { [illegible] } Cic. de Claris Orat. Vir egregius, coniunctissimúsque mecum consiliorum omnium societate, alienissimo Reip. tempore extinctus, & authoritatis & prudentiæ suæ triste nobis desyderium reliquerat.

Extincti occiderunt. Cicero pro Corn. Balbo, Quum duo fulmina nostri imperij subitò in Hispania Cn. & P. Scipiones extincti occidissent, &c.

Funere crudeli extinctus. Virg. eclog. 5.

Arius extincti. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.

Calores extincti. Seneca Hippol. 3.

Refrigerato & extincto calore occidimus ipsi & extinguimur. Cic. 2. de Nat. deor.

Ciuis extinctus. Ouid. 2. de Remed amor.

Flamma extincta reluxit. Ouid. 7. Metam.

Extinctus homo dicitur, qui mortuus est. Cic. 1. Tuscul.

Lumen extinctum est. Ouid. 1. Metam. Lumen, id est vita.

Principium extinctũ, nec ipsum ab alio renascetur, nec ex se aliud creabit. Cic. in Somn. Scip.

Pudor extinctus. Virg. 4. Æneid.

Sitis extincta bibendo. Ouid. 7. Metam.

Extincta spes. Liuius 3. bel. Pun.

Extincta vrbis vestigia. Liuius 8. bel. Pun. Adeò vestigia quoque vrbes extinguere, ac delere memoriam hostium sedis cordi est.

Virtus extincta. Cic. 3. de Orat.

Vita extincta. Ouid. 7. Metam.

Extincta vox omnium silentio. Liu. 3. bel. Pun.

Extincta vox Hortensij fato suo. Cic. de Claris Orat.

Extinctor, Verbale { σβεστήρ. } vt Extinctor coniurationis. Cicero pro Domo sua.

Extinctor belli. Cicero pro Cælio.

Belli domestici extinctor. Cic. de Arusp. resp.

Extinctor incendij. Cic. in Pisonem.

Extinctor patriæ. Cic. pro Sylla.

Extinctio, Verbale { σβέσις. } Cic. 1. Tuscul. Nam si supremus ille dies non extinctionem, sed commutationem affert loci, quid optabilius?

Extinctus, huius extinctus. Idem. Plin. lib. 7. cap. 7. Quum plerunque abortus causa fiat odor à lucernarum extinctu.

Extirpo, extirpas { ἐκριζόω } extirpare, propriè significat radicitus euellere, & cum stirpe ipsa totam plantam ex terra abstrahere. Per metaphoram tamen ad alia quoque transfertur. Vnde Extirpare vitia dicimus, quasi funditus tolli. Columel. lib. 2. cap. 2. Et extirpandis radicibus.

Arborem extirpare radicitus. Vlpianus in l. Furtim. D. Arbor. furt. cæsarum.

Extirpare pilos corporis. Martial. lib. 6. 56.

¶ Extirpare humanitatem ex animo. Cic. de Amic. Quamobrem si cadit in sapientem animi dolor, qui profectò cadit, nisi ex eius animo extirpatam humanitatẽ arbitremur: quæ causa est vt amicitiam funditus tollamus è vita, &c.

Perturbationes extirpare. Cic. 4. Tuscul.

Extirpare, & funditus tollere vitia. Cic. de Fato.

Extirpatio, Verbale { ἐκρίζωσις. } Colum. lib. 2. cap. 2. Filicis frequens extirpatio vel aratro fieri potest.

Extispex, extispicis, penult. corr. { ἱεροσκόπος } propriè dicitur Diuinator, qui ab extis inspiciendis augurium capiat, authore Nonio: sed extispici disputanti relinquo. Cic. 2. de Diuinat. Artificiosa diuinationis illa ferè genera ponebas extispicum.

Extispicium, extispicij { ἱεροσκοπία } Aruspicum ars. Accius Medea, Principio extispicium ex prodigijs congruens ars te arguit.

Exto, extas, extiti, extitum, pen. corr. { ἐξέχω } extare, Eminere, superesse. Virg. Torpent mole sua, & summis vix cornibus extant.

Longa trabe rectior extat. Ouid. 3. Metam.

Humeris extantem suscipit alter. Virg. 6. Æneid.

Extat capite solo ex aqua. Cæsar 5. bel. Gall.

Extare paululum supra terram. Columel. lib. 5. cap. 10. Fasciculos farmẽtorum brachij crassitudinis demittito, ita vt supra terram paululum extent.

Extant ædificia modicè ab humo. Plin. lib. 6. cap. 22.

Nauis extat aquis. Ouid. 5. Trist. eleg. 12. Id est super aquas.

Extant surculi de arbore sex digitis. Colum. de Arbor.

Extat è terra sesquipede. Colum. lib. 5. cap. 13.

Extat duos digitos. Plinius lib. 17. cap. 14.

Extare & eminere. Cic. 3. de Orat. Sed habeat tamen illa in dicendo admiratio ac summa laus vmbram aliquam & recessum, quo magis id quod erit illuminatum, extare atque eminere videatur.

Apparet atque extat vtrum. Cic. 1. de Orat. Sic sentio, neminem esse in Oratorum numero habendum, qui non sit omnibus iis artibus quæ sunt libero homine dignæ, perpolitus: quibus ipsis si in dicendo non vtimur, tamen apparet atque extat vtrum simus earum rerum rudes, an didicerimus. hoc est, in dicendo ostenditur, & facilè declaratur.

¶ Extant libri, orationes, studia, picturæ, & huiusmodi: Hoc est supersunt.

Extare & Intercidere, contraria. Plin. lib. 35.

Aliquid extabit, ne nos planè cessasse videamur. Cic. Att. lib. x. 12.

Non extat author eius pecuniæ. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Non extat alius author. Liu. 1. ab Vrbe, Authorem doctrinæ eius, quia non extat alius, falsò Samium Pythagoram edunt.

Extant epistolæ Philippi ad Alexandrum. Cic. 2 Offic.

Extant exempla. Cic. 2. de Legibus, Alioqui multa extarent exempla maiorum. Sed ex antiquo codice rectius legitur extarent ampla maiorum. Subaudi, sepulcra.

Extat id. Cic. ad Rufum, lib. 5. 19. Extátque id quod mihi ostenderas quibusdam literis, hoc te studiosiorem, &c.

Dum id extabit. Cicero ad Metellum, libro 5. 2. Item illud Senatusconsultum quod eo die factum est, ex præscriptione est, vt dum id extabit, officium meum in te obscurum esse non possit.

Extiterunt inimicitiæ inter eos. Cicero de Amicitia, In optimis quibusque honoris certamen & gloriæ: ex quo inimicitias maximas sæpe inter amicissimos extitisse.

Cædium & libidinum iudicium extat & ad insignem memoriam turpitudinis, & pene ad iustum odium nostri imperij. Cicero de Prouinciis Consul.

Littera nulla extat. Ouid. in Ibin,

Nulláque quæ possit tot scriptis milibus extat,

Littera Nasonis sanguinolenta legi.

Si literæ non extarent, magnoperè eas requireremus. Cic. 1. de Inuentione.

Extat literis. Cic. 1. Tuscul.

Extat memoria, sunt tabulæ publicæ: redargue me si mentior. Cic. pro Cluentio.

Multa extant in me tua merita. Cic. pro Plancio.

Præteritarum rerum monumenta certa in literis extant. Cicero 1. de Inuentione.

Extat officium. Cic. de Amicit. Itaque siquando aliquod officium extitit amici in periculis aut adeundis, aut, &c.

Extat opus. Ouidius,

Quo nullum Latio clarius extat opus.

Opus peregrinationis alicui extare. Cic. Attico, lib. 2. 19. Curabo vt huius peregrinationis aliquod tibi opus extet.

Opera peregrinationis huius extabit. Cic. Attico, lib. 15. 327.

Extat oratio. Cicero, Quæ, vt scis, extat oratio. Idem de Senectute, Notum enim vobis carmen: & tamen ipsius Appij extat oratio, atque hãc ille egit septem decẽ annos post alterum Consulatum, &c.

Clarorum virorum atque magnorum nõ minus otij quam negotij rationem extare oportere. Cic. pro Plancio.

Scriptum extat in iisdem literis. Cic. 7. Verr.

Demadis scripta nulla extant. Cic. de Claris Orat.

Extat Senatusconsultum. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. Quoniam Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis, &c.

Extat studium. Cic. ad Lent. lib. 1. 8. Nostrum studium extabit in conoeruendis magistratibus & Senatoribus.

Extant vestigia. Liuius 1. belli Macedon. Cicero pro Roscio Amerino, Hæc quum sint omnia, tamen extent oportet expressa sceleris vestigia, &c.

Grauiora iudicia de potentissimis hominibus extant voces, quàm tabulæ. Cic. 3 de Legibus.

Officium & munus oculorum sine oculis extare non potest. Cic. 1. de Diuinat.

Non item in oratione vt in versu extat numerus. Cic. in Orat.

Procursus in procliue volubilis extat, Id est eminet. Lucret. lib. 2.

¶ Extat, pro Est & apparet. Celsus lib. 8. cap. 22. de talo, Vbi huic contrarius talus, contrarium etiam signum extat.

¶ Extat, pro est. Quintilianus lib. 10. cap. 1. Tullius et vbique, etiam in hoc opere, Platonis æmulus extitit. Cic. pro Archia, Ego multos homines excellenti animo ac virtute fuisse, & sine doctrina, naturæ ipsius habitu propè diuino, per seipsos & moderatos & graues extitisse fateor. Budæus.

Quales tibi sæpe scripsi, Consules extiterunt. Cic. ad Brutum, Hoc est, sese eo pacto gesserunt.

¶ Extat, cum infinitiuo, pro Authorum libris testatum est. Cicero in Bruto, 28, Quem verò extet, & de quo sit memoriæ proditum eloquentem fuisse, & ita esse habitum, primus est M. Cornelius Cethegus: cuius eloquentiæ est author, & idoneus mea quidem sententia, Q. Ennius, &c. Alij exponunt Extet, appareat. quale est illud lib. 1. de Orat. Apparet atque extat.

Extaturus, penult. prod. { ἐξέχων } à supino extatum. Plin. lib. 17. cap. 22. Extatura etiamnum duabus gemmis.

Extantia, extantiæ { ἐξοχή. } Colum. lib. 5. cap. 5. Ipsa capita sine vlla extantia, neque aratro, neque bubus obnoxia sunt.

Extantior, Comparatiuum, Eminentior. Statius 9. Thebaid. de intumescente fluuio loquens,

Iámque super ripas vtroque extantior ibat Aggere.

Extollo, extollis, extuli, penult. corr. elatum, penul. prod. { ὑψόω, μεγαλύνω, ἐπαίρω } extollere, Efferre. Virgilius,

Extulit hæc Decios. Plaut. Amphit. 17,

Continuò extollunt ambo capita.

Extollere armatum in sublime. Hirtius 5. bel. Afric.

Extollere caput, & se erigere. Cic. pro Plancio, Vbi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa ciuilibus extollere iam caput, & aliquando recreata se erigere debebat?

In gremium suum liberorum ex se genus extollere. Cic. in Orat.

Ex quodam poeta.

Extollere lumbos. Plaut. Epid. 15,

Plaudite, valete: lumbos extollite, atque exurgite.

Extollere onera in iumenta. Varro lib. 2. cap. 10.

Extulit os sacrum cælo. Virg. 8. Æneid.

Percussum ipsa Resp. manibus suis extollit. Cic. pro Domo sua.

Alte pugionem extollere. Cic. 2. Philipp.

Erigere & extollere vites. Cic. 5. de Finibus.

Sic vrgetur vt nequeat se extollere. Cic. 2. Tuscul.

Extollere indignationem, Vehementer irasci. Plin. epist. 159.

¶ Extollere liberos. Plaut. Mostel. 3,

Primum dum, parentes, fabri liberûm sunt, & fundamentum

Liberorum substruunt: extollunt, parant sedulò in firmitatem.

¶ Extollere, Differre in aliud tempus. Cælius Plotio, Abi intrò, atque isthæc aufer, tamen hodie extollas nuptias. Nonius.

¶ Extollere verbis præclara ingenia, Exaltare, plurimi facere. Sallustius, Ita eorum, qui ea fecere, tanta habentur, quantum ea verbis potuere extollere præclara ingenia.

Extollere in maius. Liuius 8. bel. Pun. Defectionem sociorum in maius verbis tollentes.

Deprimere & Extollere, contraria. Cic. in Pisonem, Vos meam fortunam deprimitis, vestram extollitis.

Quem virtutis gloria cum summa laude ad cælum extulit, eũdem inimicorũ inuidia indignissimè oppressum deprimit ad supplicium. Cic. Antequam iret in exilium.

Submittere & Extollere, contraria. Cic. de Amicit. Quamobrem vt ij qui superiores sunt, submittere se debent in amicitia, sic quodammodo inferiores extollere.

Eum gloria ad cælum extulit. Cic. 3. Tuscul.

Maturè ad imperium extollere, Vide MATVRVS.

Laudando aliquem extollere. Author ad Herenn. lib. 2.

Ad cælum laudibus aliquem extollere. Cic. Cornific. lib. 12. 25.

Animum extollere. Cic. in Partition.

Iacentem non modò extollere, sed etiam amplificare eius pristinam dignitatem. Cic. pro Marcello.

Varius in alterum meritum verbis extollere. Cic. pro Plancio.

Supra modum nihil se extollere. Quintil. lib. 2. cap. 9.

Extollere se gloriando, & prædicatione. Cicero in Parad. An quisquam in pecudis voluptatibus gloriando se & prædicatione extollit?

Egregia facta tuorum te extollunt. Cic. in Sallust.

Elatus, Vide E F F E R O.

Extorqueo, extorques, extorsi, extortum {[illegible]} extorquêre, Vi aliquid auferre, & eripere. vt Extorquere clauam è manibus Herculis.

Abiicere & Extorquere, contraria. Cic. pro Ligario, Suam citius abiiciet humanitatem, quàm extorquebit tuam.

Exorare & Extorquere, contraria. Cic. Octauio, Ille ea tamen exorabat quæ volebat auferre, tu extorques. Vide E X O R O.

Exprimere & extorquere. Cic. de Prouinc. Consul. Postquam nihil exprimere ab egentibus, nihil vlla vi à miseris extorquere potuit, cohortes in hyberna misit.

Extorquere à Cæsare talenta. Cic. ad Attic. lib. 6. 115.

Extorquere de vel ex manibus regiis. Cic. 7. Verr. Et pro Cluent.

Arma è manibus ciuium extorquere. Cic. de Claris Orat.

Extorquere beneficium alicui per contumeliam. Cæsar lib. 1. belli Ciuilis.

Extorquere ex animis cognitiones verborum. Cic. 2. de Finib.

Errorem alicui extorquere. Cic. de Senect.

Extorquere & eripere pecuniam ab aliquo. Cic. pro Cluentio.

Sententias de manibus vi quadam orationis extorquere. Cic. 2. de Oratore.

Extorquere per vim suffragium populi. Liu. 5. bel. Pun.

Veritatem extorquere. Cic. in Orat.

Extorquebit veritas ne repugnem. Cic. pro Cluentio.

Extorsisti vt facerer. Cic. 1. Tuscul.

¶Extorquere, pro Luxare. Seneca epist. 18, Fregit aliquis crus, aut extorsit articulum.

Extortus, Participium {[illegible]} Cic. pro Milone, Extorta est consistenti sica de manibus.

Voluptas extorta alicui. Horat. 2. epist. 2.

Vi & metu extortum frumentum. Cic. in Pisonem.

Voces extortæ. Claud. 2. in Ruff.

¶Extortus, pro excruciato. Seneca epist. 67, His oppone ferro transfossos, aut exanimatos serpentum morsu, aut fractos ruina, aut per longam neruorum contractionem extortos minutatim.

Extortor, Verbale {[illegible]} Qui vi & rapit & aufert. Ter. Phor. 2. 3, Bonorum extortor, legum contortor.

Extorris, huius extorris {ἄπολις} Qui est extra patrium solum & terram patriam eiectus, sicut exul. Gellius lib. 2. cap. 12, Si vul, extorrísque esto. Ab ignis interdictione, torrísque communione dictum esse vocabulum potius quàm à terra, nonnulli putant, etiam si exul à solo est. Liuius, Extorrem vrbe, domo, penatibus, foro, congressu æqualium. Hos nunc *excommunicatos* vocamus: quibus scilicet humanitatis iura vicissitudinémque officiorum vetamur exhibere. Bud. Liu. 2. ab Vrbe, Ne se ortum eiusdem sanguinis extorrem, egentem ex tanto modò regno cum liberis adolescentibus ante oculos suos perire sinerent. Sic Cic. 5. Verr.

Exul atque extorris ab solo patrio. Liu. 5. ab Vrbe.

Extra. præpositio {ἔξω, ἐκτός} accusatiuo casui seruiês, cuius relatiuum est Intra vel intus.

In & Extra, contraria. Cic. 2. de Finib. Et in corpore & extra esse quædam bona.

Eminere foras, & ea quæ extra erunt, contemplari, & quàm maximè se corpore abstrahere. Cic. in Somn. Scip.

Sensibus & animo ea quæ extra sunt, percipimus. Cic. 2. de Natura deorum.

Excedere extra. Cic. de Vniuers. Sic in omni modo partes omnes collocatæ sunt, vt nulla pars huiusce generis excederet extra.

Extra coniurationem esse, Id est in côiuratis, siue de numero coniuratorum non esse. Cic. pro Sylla, Extra coniurationem hunc esse se scire dixisset.

Extra culpam ponere se. Cic. de Vniuers.

Extra culpam esse, pro Non esse in culpa, & vacare culpa. Cic. 7. Verr. Dico aut omnes extra culpam fuisse: aut si vni attribuenda culpa sit, in eo maximam fuisse.

Extra fatum nihil fieri. Cic. 2. de Diuinat.

Extra modum, pro Supra modum. Cic. 1. Offic. Cauendum autem præsertim si ipse ædifices, ne extra modum sumptu & magnificentia prodeas.

Extra numerum es mihi. Plaut. Menæh. 5.

Extra numerum, modúmque agere aliquid. Horat. 1. epist. 19.

Extra ordinem, Id est ordine non obseruato. Gell. lib. 4. cap. 10.

Extra ordinem rogare sententiam honoris gratia. Cic. pro Domo sua, Quibus ille quum esset extra ordinem ad patriam defendendam vocatus, auxit nomen Pop. Rom. imperiúmque honestauit.

Extra ostium, Hoc est foris. Terent. Phorm. 5. 6,

· sed me censen' potuisse omnia

Intelligere extra ostium, intus quæ inter se ipsi egerint?

Extra periculum. Cic. ad Attic. lib. 11. 230, Poteris eam monere vt aliem communem, cuius extra periculum huius belli fortuna sit.

Extra pretium est, Id est tanti est vt pretium excedat. Plautus in Pœnulo, 4.

Extra ruinam esse. Cic. Attico, lib. 11. 230.

Extra teli iactum esse. Curtius lib. 4.

Extra turbam colloqui: Hoc est, Seorsum à turba. Plaut. Amph. 4.

Extra vniuersa quid potest esse? Cic. 4. Acad.

¶Extra, pro Præter elegantissimè ponitur, exceptionis gratia: vt Extra te vnum. Plaut. Amph. 8. Terent. Phorm. Act. 1. scen. 2, Neque notus, neque cognatus, extra vnã aniculã, Quisquã aderat. Cic. 1. in Catil. Nemo est, extra istam coniurationem, perditorum hominum qui te non metuat. Idem 5. Verr. Extra hanc contentionem, certaménque nostrum. Idem Mario, lib. 7. 3, Extra ducem, paucósque præterea. Idem pro Domo sua, Extra contaminatam illam & cruentam P. Clodij manum. Idem 5. Philipp. Extra tumultum Gallicum Italicúmque. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 18, Præterea extra familiam debuit dicere vilicum & vilicam. Liu. 3. Decad. lib. 6, Extra filias quæ nupsissent.

Extra iocum dicebatur à veteribus, quum quid serio, non ioco, dicere sese velle significabant. Cic. Trebatio, lib. 7. 16, Sed me hercule, extra iocum, homo bellus est. Idem Caio Volumnio, lib. 7. 33.

¶Extrà, hoc casu, Aduerbium. Plinius, Pomum simile amygdalis extrà, intus contortis nucleis.

¶Extra quàm, pro Nisi, Verbum est quod ponebatur in concipiendis exceptionibus. Cicero 2. de Inuentione, Agit is cui manus præcisa est, iniuriarum: postulat is quicum agitur, à Prætore exceptionem, extra quàm in reum capitis præiudicium fiat. Vbi (si) particula deesse videtur, extra quàm si: vt Vlpianus in l. prima §. Labeo scribit. D. de fluminibus, Sed ita excipiendum ait, extra quàm si quid ita factum sit, vti de lege fieri licuit. Bud. Liu. 3. Decad. lib. 6.

Extraclusus, ager dicebatur, qui intra finitimam lineam & centurias interiacebat: idcóque extraclusus, quia vltra limites finitima linea clauderetur. & extraclusa loca sunt æquè iuris subsecíuorum, vltra limites, & vltra finitimam lineam. Quod genus agrorum si reipub. Populi Romani, aut ipsius coloniæ cuius fine circundatur, siue peregrinæ vrbis, aut locis sacris, aut religiosis, æquè ad Populum Romanum pertinentibus, datum non est, iure subsecíuorum in eius, qui assignare potuerit, remanet potestate. Ex Frontino de Agrorum qualitate.

Extraordinarius, Adiectiuum {[illegible]} Quod præter ordinem fit, vel est. Cic. ad Brutum, 4, Quare tum & felicitatem & prouidentiam laudabo tuam, quum exploratum habere cœpero Cæsarem honoribus, quos acceperit, extraordinariis fore contentum. Idem 7. Verr. Extraordinariæ cupiditates. Apud Plin. epist. 245, Extraordinarium munus. Et ad Atticum, lib. 5. 96. Item Extraordinaria cura. Liu. 6. bel. Pun.

Extraordinarium semper imperium populare atque ventosum est. Cic. 11. Philipp. Et Extraordinariæ pecuniæ, Cic. 4. Verr.

Petitio Consulatus extraordinaria. Cic. de Claris Orat.

Potestas extraordinaria. Cic. pro Domo sua.

Præsidium extraordinarium dare. Cic. 11. Philip.

Reus extraordinarius. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8.

¶Extraordinaria crimina Iureconsultis dicuntur, quæ non lege aliqua publicorum iudiciorum, sed extra ordinem magistratus imperio, ac potestate exercentur. Vnde legitima crimina extraordinariis opponuntur ab Vlpiano, l. 3. D. de crimin. stellionat.

Extrarius, Adiectiuum {[illegible]} Alienus, qui extra focum, sacramentum, iúsque est, inquit Festus. Apuleius Apologia secunda, Præterea minabatur, si extrario nupsisset, nihil se filius eius ex paternis eorum bonis testamento relicturum. Hic accipitur pro eo qui non sit domesticus, & ex eadem familia.

Canis extrarius, apud Suetonium in Vespasiano, cap. 5, pro non domestico.

Defensio extraria. Author ad Herennium, lib. 2, Absoluta iuridiciali constitutione vtemur, quum ipsam rem, quam nos fecisse confitemur, iure factam dicemus, sine vlla assumptione extrariæ defensionis.

Extraria lux, Id est (vt quidam loquuntur) extrinseca. Lucretius libro 4.

Res extrariæ. Cic. de Inuentione, lib. 2, Vtilitas aut in corpore posita est, aut in extrariis rebus.

Extrarium dicitur, quidquid est extra rem de qua agitur, vt apud Quintilianum lib. 7. cap. 2, Quum in personam certam transfertur accusatio, aut in extrarium, aut in ipsius qui petitur voluntatem, &c.

Extraneus, Adiectiuum {ἀλλότριος} dicitur (vt ait Festus) qui ex altera terra est. Vnde Extraneus hæres apud Suetonium in Claudio Cæsare, cap. 4.

Extraneus & Domesticus, contraria. Cic. Antequam iret in exil. Pax & concordia extraneis gignetur, quum iam domesticis non insideat, sed publicè prouidenti eripiatur.

Causa extranea. Author ad Heren. lib. 3.

Cognomine extraneo demôstrare id, quod suo nomine appellari non potest. Author ad Heren. lib. 4. De pronominatione.

Res extraneæ, & corporis & animi diuersæ. Author ad Herenn. lib. 4. Cic. de Inuentione, lib. 2. sub finem. Sin distributius tractare quis volet, partiatur in animum & corpus & extraneas res licebit. Animi est, virtus, &c. Corporis, valetudo. &c. Extraneæ, honos, pecunia, affinitas, genus, amici, patria, potentia, & cætera quæ similis esse in genere intelligentur.

Exterior {ἐξώτερος} Comparatiuus ab Exter vel exterus: cui opponitur Interior. Cic. de Vniuersit. Atque ita quum alterum esset exteriorem amplexus orbem, &c.

Comes exterior. Horat. 2. Serm. satyr. 5. Id est, sinisterior, in sinistra parte positus. Porphyr. Aut exterior, hoc est in exteriore parte sius distantiore à domibus, quæ inferior est: aut aliàs, in sinistra.

¶Exterior, pro Extra, apud Plautum Menæh. 8,

Exterior sis, obseruato modo.

Extremus, pen. prod. {ἔσχατος, ὕστατος} Superlatiuus ab Exter, Initium alicuius rei aliquando significat Pontano. Plautus,

Ab extremo narrare incipiam.

Ab extremo, Vide A B.

¶Extremus, Vltimus. Virgilius,

Extremum hunc Arethusa mihi concede laborem. Cic. de Amicit.

Cuius disputationis fuit extremũ fere de immortalitate animorum.

Cælum extremum atque vltimum mundi est. Cic. 2. de Diuinat.

Dies extremus fati. Ouid. epist. 1.

Finis extremus laborum. Virg. 4 Georg.

Fortuna extrema dare. Cic. in Sallust.

Gemitus extremos ciere. Virgil.3.Georg.
Halitus extremus. Virgil.4.Æneid.
Hora extrema. Virgil.8.Æneidos,
-extrema moriens tamen alloquor hora.
Extrema hyeme apparent. Cic.pro Lege Manilia.
Manus extrema non accessit operibus eius. Cic. de Claris Oratoribus.
Morte extrema. Virgil.2.Æneidos,
Extrema iam in morte parant defendere telis.
Extrema & Prima non, contraria. Cic.in Arato.
Pars extrema & conclusio muneris & negotij. Cicero Q. fratri, libro 2.2.
Extrema pueritia miles fuit imperatoris. Cic.pro Lege Manilia.
Recessu penitus extremo abditus. Seneca Hippol.8.
Spiritum extremum filiorum excipere. Cic.7.Verr.
In extremo spiritu: Hoc est vsque ad mortem, & extremum spiritum. Cic.2.de Finib. Summorum officiorum in extremo spiritu conseruatio, indicat innatam esse homini probitatem gratuitam.
Supplicium extremum. Cic.7.Verr. Italia autem alumnum suum, seruitutis extremo summóque supplicio affixum videret.
¶ Primum & extremum. Seneca Agamemn.7.
¶ Ad extremum. Horat.1.epist.1,
Solue senescentem maturè sanus equum, ne
Peccet ad extremum ridendus, & ilia ducat. Vide a d præpositionem.
Ad extrema descendere. Pollio Ciceroni, lib.10.33.
Ad extremum, pro In extrema parte. Liu.lib.1.Decad.3, Missile telum hastili oblongo, & cætera tereti, præterquam ad extremum, vnde ferrum extabat.
Ad extremum manus dare. Cic. Attico, lib.2.37.
Ad extremum, pro postremo. Tacit.lib.17, Et ad extremum bella ciuilia ruebant.
Vitam adducere in extremum. Tacit. lib. 14, Sed vitam ipsam in extremum adductam.
Durare in extremum. Ouid.epist.7.
Vsque in extrema obstinatus. Tacit. lib. 19, Acerrimum militem, & vsque in extrema obstinatum.
Literæ quibus in extremis erat: sub.scriptum. Cicero ad Atticum, lib.14.305.
In ea Pōpeij epistola erat in extremo ipsius manu. Sub. scriptum. Cic.Attico, lib.8 145.
In extremo tertio scribere. Cic. 1. de Diuinat. Satis enim defensa religio est in secundo libro à Lucilio, cuius disputatio tibi ipsi, vt in extremo tertio scribis, ad veritatem est visa propensior.
In extremis esse. Scæuola in Lalumnæ. D. de adimend. legat. Cognoui Priscianum filium meum in extremis esse. Iulianus in l.si pater. D. de fideicom. libert. eadem vtitur loquendi forma. Sed & eodem significatu ibidem dicit, Esse in extrema valetudine.
Habet extremum quod finitum est. Cic.2.de Diuinat.
Extremum omnium rerum, mors. Cic.ad Toranum, lib.6.21.
Summum atque extremum bonorum omnium. Cic.1.de Finib.
Sed hoc extremum totum est, postulant vt excipiantur hæc inexplicabilia. Cic.4.Acad.
Curarum extrema. Sil.lib.17.
¶ Extremum tunicæ. Plin.lib.11.cap.37.
Extremo anni, pro Extrema parte anni. Tacitus lib.5. Idem libro 19, In extremo Ponticæ oræ. Item lib.21, Extrema, & latissima metentium.
¶ Extremus, Perditus & nequam. Virgil.4.Æneidos,
Illam terra parens, ira irritata deorum
Extremam (vt perhibent) Cæo, Enceladóque sororem
Progenuit. Hoc est pessimam. Quod non sine ratione esse videtur: quandoquidem medici affirmant deteriores esse qui vltimi nascuntur. Sipontinus ex Seruio. Sic Extremum ingenium apud Liuium lib.2.bel.Pun.
¶ Extremus, Remotus. Horat.1.epist.1,
Impiger extremos currit mercator ad Indos.
Extimus, penult. corr. {ἐσχατώτατος} similiter ab Exterior: opponitur Citimo. Plin.lib.2.cap.78, Iisdem imperia quæ nunquam extimis gentibus fuerunt.
Extimum, authore Festo, extremum significat, ita vt intimo sit contrarium.
Extimum promontorium. Plin.lib.6.cap.28.
Extremò, Aduerbium {ἔσχατον.} Cic. ad Attic. lib. 12. 251, Quod enim scribis extremò, vide, &c. Legitur & extremè.
Extremitas, pen. corr. {τὸ ἔσχατον} Denominatiuum, dicitur id quod in quaque re extremum est. vt Extremitas circuli. Plin.lib.2.cap.17.
Ora & extremitas regionis. Cic.2.de Finib. Hæc non erant eius qui innumerabiles mundos, infinitásque regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, mente peragrauisset.
Cæli extremitas. Cic.de Vniuers.
Mundi extremitas paribus à medio radiis attingitur. Cicero de Vniuers.
Extremitas in agro ita definitur ab Aggeno. Extremitas finitima linea est, quæ interuenit aut per iter publicum, quod transcendi non potest, secundum legem coloniciam; quia omnis limes itineri publico seruire debet: aut per limites siue terminos aliáque signa quibus territoria finiuntur: aut vbi insoluta loca remanserunt. hæc autem sunt loca quæ insoluta dicuntur: quæ aut in saxosis & sterilibus locis sunt, aut in paludibus, vbi nulla potuit exerceri cultura: quia, dum non esset quod excoli potuisset, nullis necesse fuit limitum regulis obligari. Ex Aggeno de limitibus.
Extraho, extrahis, pen. corr. extraxi, extractum {ἐξέλκω, ἀποσπάω} extrahere, Extra trahere. Cic. pro Cluentio, Extrahitur domo latitans Oppianicus à Manlio.
Aculeos corpore extrahere. Vide a c v l e v s.

A vita extrahere aliquem. Seneca Thebaid.1,
-melius inueniam viam
Quam quæro solus: quæ me ab hac vita extrahat.
Extrahere vi aliquem in publicum. Liu.6.bel. Pun. Ni venirent in Senatum, circa domos eorum ituros se, & in publicum omnes vi extracturos esse.
Extrahere serpentes cantu. Plin. lib.8.cap.16.
Telum è corpore extrahere. Cic.pro Rosc. Amer.
Extrahere venena corpori. Plin. lib.7. cap.2, genus hominū fuisse tradit, quos Ophiogenes vocat, serpentum ictus contactu leuare solitos, & manu imposita venena extrahere corpori.
¶ Extrahere se ex aliquo negotio. Terent. Phorm.1.4,
Ita nunc imparatum subitò tanta te impendent mala,
Quæ neque vti deuitem scio, neque quomodo me inde extraham.
Extrahere se rebus humanis. Vlpianus in l.quum autem.§ capitalem. D. de ædilit. edict. Excipitur & ille, qui mortis consciscendæ causa quid fecerit. Malus enim seruus creditus est, qui aliquid faciat, quo magis se rebus humanis extrahat: vtputa si laqueum torsit, si medicamentum pro veneno bibit, præcipitémve se ex alto misit, &c.
Extrahere ex animis assensionem. Cic.4.Acad.
Tollere atque extrahere cupiditates radicitus. Cic.2.de Finib.
Radicitus ex animis religionem extraxit Epicurus. Cic.1. de Nat. deorum.
Rem aliquam ab aduersariis variis calumniis extrahere. Cic. Lentulo, lib.1.4.
Extrahere scelus aliquod in lucem ex occultis tenebris, Id est, prodere & manifestare. Liu. 9. bel. Maced. Omnia dos propitius, volentibúsque ea faciemus, quia qui suum nomen sceleribus, libidinibúsque contaminari indignè ferebant, ex occultis ea tenebris in lucem extraxerunt.
Secreta mentis extrahere. Seneca Hippol.8,
Vincire ferro, verberum vis extrahat
Secreta mentis.
¶ Extrahere diem: Trahere in longum, & differre, ac propriè Procrastinare. Cæsar in Commentariis, Catonem verò acerrimè repugnantem, & pristina consuetudine dicendi mora dies extrahentem, vt fut ratio absentis haberetur. Liu. ab Vrbe condita, Cunctando extraxeram diem.
Æstas. Liu. Decad.4.lib.1, Sine vllo effectu æstas extraheretur.
Extrahere in annum rem aliquam. Liu.2.ab Vrbe. Idem libro 3, Extractum in tertium annum bellum est.
Extracta vtraque res in Consulum aduentum est. Liu. 2. ab Vrbe. Idem de bello Punico, Extrahi rem in suum aduentum iussit.
Extrahere rem aliquam per aliquot dies. Liuius de bello Punico, Extracta tamen auctoritatibus seniorum per aliquot dies res est.
Extractum certamen vsque ad noctem. Liu 4. ab Vrbe.
Mortem extrahit vatum dulci testudine. Valer.1.Argon.
Pugnam in posterum extrahere. Tacit. lib. 4, Mox compertum à transfugis nongentos Romanorum apud lucum, quem Baduhennæ vocant, pugna in posterum extracta, confectos.
In infinitum aliquid extrahere. Quintil.lib 4.cap.1.
Extrahere iudicium. Paul.l.ad exhibend.l.Si optione intra certum tempus data, iudicium extractum est, in id tempus quo frustra exhiberetur, vtilitas petitoris conseruetur.
¶ Extrahere aliquem, pro Inducere, & vehementer solicitare vt aliquid faciat. Liu.1 bel.Pun.
Extrahendus {ἐξελκυστέος.} Seneca OEdipo,4,
-populus infernæ Stygis
Huc extrahendus.
Extractus, Participium {ἐξελκυσθείς.} Cic. Q. fratri, lib.2.6, Sed per obtrectatores Lentuli res calumnia extracta est.
Rure in vrbem extractus. Horat.1.Serm.satyr.1.
Extractorius, Adiectiuum {ἑλκτικός.} Plin.lib.24.cap.11, Vulgaris arundo extractoriam vim habet. Hoc est vacuatoriam & eductoriam.
Extremitas. Extremus, Vide e x t r a.
Extrico, extricas, penult. prod. {ἀπολύω, ἐκπλέκω} extricare, Verbum à tricis compositum significat liberare.
Extricare se. Plaut. Epid.3,
Aliqua ope exoluam, extricabor aliqua. Videtur hic Plautus in passiua voce protulisse extricor, ni mendosus est codex.
Extricare syluestrem agrum, pro Purgare & mundare. Columel. libro 4.
Nummos vnde vnde extricare. Horat.1.Serm.satyr.3,
Odisti, & fugis, vt Drusonem debitor æris:
Qui nisi, quum tristes misero venêre Calendæ,
Mercedem, aut nummos vnde vnde extricat, amaras
Porrecto iugulo historias, captiuus vt, audit.
De Dionysio tuo adhuc nihil extrico. Vatinius Ciceroni, lib.5.10.
Cerua extricata densis plagis. Horat.3.Carm.ode 5.
Extricatus, extricata, extricatum, Adiectiuum. vt Extricatæ margaritæ, Id est perpurgatæ, mundatæ, expolitæ. Vlpianus l.27.§.29.D.ad l. Aquiliam, Si quum maritus vxori margaritas extricatas dedisset, eáque inuito marito perforasset, &c.
Extringo, extringis, extrinxi, extrictum {σφίγγω} extringere, Idem quod stringere. Cic.4. Acad. Deinde quū paulum digitos extrinxerat. Quo in loco ex vetustis exemplaribus legitur contraxerat, non autem extrinxerat.
Extrinsecus, extrinseca, extrinsecum, penul.corr. Boethius libro 3. De differentiis Topicis, A comparatione maioris vel minoris idem locus est, qui apud Themistium inter extrinsecos locos ponitur à maiore & minore.
Extrinsecus, penul.corr {ἔξωθεν} Aduerbium, quasi dicas externè, vel ab extra. Cic.5.de Finib. Et nunc quidem quod eam tuetur, vt de vite potissimum loquar, est id extrinsecus. Idem 1. de Orat. Adhibita est igitur ars quædam extrinsecus ex alio genere quodam. Varro lib.2. de Re

de Re rust.cap.41, Vt non denudes medullam, ne extrinsecus imbres noceant. Liu.lib. 2. ab Vrbe, Sine vllo metu extrinsecus imminentis belli.

Accipere extrinsecus aliquid. Cic.3.de Nat.deor.

Addita corpora sunt extrinsecus. Lucret.lib.2.

Adhibentur extrinsecus corporum adiumenta. Cic.4. Tuscul.

Allapsus extrinsecus humor. Cic.2.de Diuinat.

Assumere auxilia extrinsecus. Quintil.lib.7.cap.4.

Assumuntur extrinsecus loci. Cic.in Topic.

Excitari vi & commoueri extrinsecus. Cic.de Fato.

Complecti extrinsecus aliquid. Cic.2.de Nat.deor.

Ducunt extrinsecus spiritum pulmones & cor. Cic. 2. de Natura deorum.

Inaurata extrinsecus columna. Cic.1.de Diuinat.

Iniecta extrinsecus præsagitio, atque inclusa diuinitus, inest animis. Cic.1.de Diuinat.

Extrinsecus intrare. Pers.satyr.5.

-seruitium acre

Te nihil impellit? nec quicquam extrinsecus intrat

Quos neruos agitet?

Irrumpunt extrinsecus in animos nostros per corpus imagines nobis dormientibus. Cic.4.Acad.

Nullæ imagines obrepunt in animos dormientium extrinsecus. Cic.2.de Diuinat.

Extrinsecus aliunde aliquid quærere. Cic.2.de Orat.

Vestiuit extrinsecus animum Deus & circundedit corpore. Cic.de Vniuers.

¶ Extrinsecus, pro Extra propositum. Colum.libro 1.cap.6. vbi de Curculionibus meminit, Sed hæc, etsi extrinsecus, nõ tamen intempestiuè videor hoc loco retulisse.

Extro, extras {[illegible]} extrâre, Verbum ab extra formatum, significat egredi. Sicut enim intrare, ingredi est: sic extrare, exire. Afranius, Simul limen intrabo, illi extrabunt ilico. Antiquum est. Nonius.

Extrudo, extrudis, extrusi, extrusum, pen. prod. {[illegible]} extrúdere, Propriè dicitur qui manibus expellit, & veluti extra trudit, authore Donato.

Esse in numero, & Extrudi, contraria Cic. Trebatio, lib.7.6, Quo in numero tu certe fuisses, nisi te extrusissemus.

Extrudere ædibus. Plaut. Aulul.4,

-me miseram ad hunc modum

Decies die vno sæpe extrudit ædibus.

Extrudere ex ædibus. Plaut. Casin.17.

Extrudere foras. Plaut. Truccul 3. Terent.Eunuch.4.5,

Correxit miles quod intellexi minus: nam me extrusit foras.

Extrudere mutum. Terent. Hecyr.1.2,

Eo amantem inuitum Pamphilum extrudit pater. Vbi Donatus, Hic translatione vsus est Terentius, vt ostenderet tantum importunitatis verbis senis fuisse, quantum impulsio manuum efficere potuisset.

¶ Extrudit, Verbum necessitatis. Plaut. Merc.19,

Vnicus mihi Dorippa est gnatus, scio: non scio. P. hunc pater

Olim a se extrusit Rhodum.

Extrudere & eiicere aliquem in viam. Cic.2.de Orat.

¶ Extrudi, per translationem, pro Abalienari. vt Extrudi ab aliquo. Cic. ad Attic. lib. 3. 54, Sed iam extrudimur, non à Planco, (nam is quidem retinet) verùm ab ipso loco minimè apposito, &c.

Extrudere domo sua aliquem. Cic.7. Verr. Itaque tu modò domo tua Chelidonem in Prætura extrudere voluisti, sed in Chelidonis domum Præturam tuam totam detulisti.

Extrudi & Prohiberi, contraria. Cic. 10. Philip. Qui tanquam extruderetur a Senatu in Macedoniam, & non contra prohiberetur proficisci, ita cucurrit.

Extrudere aliquem, pro Accelerare. Cic. Terentiæ, lib.14.2.

Extrudere tabellarios, pro Accelerare ad iter. Cic.ad Brut.14.

Merces extrudere. Horat.2.epist.2.

Extruo, extruis, pen. corr. extruxi, extructum {[illegible]} extruere, ab ex & struo, Construere, ædificare. Cæsar 3.bel.Gall. Omnem eam materiam quæ erat excisa, conuersam ad hostem collocabat, & pro vallo ad vtranque latus extruebat.

Extruere & Euertere, contraria. Cic.pro Domo sua, In ea possim intueri domum meam euersam non ab inimico meo, sed ab hoste communi & ab eodem extructam & positam in oculis ciuitatis.

Aceruum magnú ad pedes alicuius extruere. Cic Attico, lib.2.17.

Extruere ædificium in alieno, per metaphoram. Cic.pro Milone.

Extruere aggerem in altitudinem. Cæsar 2.bel.Ciuil.

Altitudinem excellentiamque virtutum animo extruere. Cic.5.de Finibus.

Casas extruere ex virgis. Tibul.lib.2.eleg.1.

Extruere cumulum. Cæsar 6 bel.Gal.

Fundare & extruere disciplinam. Cic.4.de Finib.

Focum extruere lignis. Horat.Epod.2.

Extruere mensas epulis. Cic.5. Tuscul. Mensæ conquisitissimis epulis extruebantur. Cic.de Senect. Caret epulis, extructisque mensis, & frequentibus poculis.

Mensas festas extruere. Tibul.lib.2.eleg.6.

Montem extruere. Cic.in Pisonem.

Montes extruxit in æthera. Valer.2.Argon.

Extruere monumentum. Cic.14.Philip.

Extruere rogum. Cic.3.de Finib.

Extruere sepulcrum alicuius. Cic.2. de Legib.

Extruere stramenta in aceruum. Colum.lib.6.cap.3.

Extruere thermas de marmore. Martial.lib.9.79.

Toros extruere. Virgil 3.Æneid.

In numerum verba extruere. Author ad Heren.lib.4.

Ad cælum villam visceribus ærarij extruere. Cic.pro Domo sua.

Vrbem extruere. Virgil.4.Æneid.

Extructus, Participiú {[illegible]} Cic.in Pisonem, Extructa mensa non conchylijs aut piscibus, sed multa carne subrancida.

Foci extructi. Ouid.1. Trist.eleg.3.

Mensæ extructæ dapibus. Ouid.11.Metam.

Extructio, Verbale {[illegible]} Cic. 14.Philip. Eáque extructione quæ sit ad memoriam æternitatis.

Extructio tectorum. Cic 2. de Nat.deor.

Extubero, extuberas, pen.corr. {[illegible]} extuberare, A tuber deriuatum, significat excrescere, inflari, & quasi tuberis figuram efficere. Plin.lib.21.cap.16, Neque in omnibus terris est, radice foliosa, ex qua media veluti malum extuberat. Idem libro 37.cap.8, Vtrobique autem in rupibus inuijs & gelidis, oculi figura extuberans leuitérque adhærens.

¶ Extuberare, Actiuú, pro Tuberibus asperare. Seneca lib 6.Nat. quæst. Defert montes, subrigit plana, valles extuberat, nouas in profundo insulas erigit.

Extuberantes gemmæ: quibus opponuntur Cauæ. Plinius lib.37. capite 12.

Extuberatio, Verbale {[illegible]} Plin.lib.31. cap.9, Luxatis imponitur cum farina & melle, item extuberationibus. Hoc est, tuberculis per corpus enascentibus.

Extumeo, extumes, pen.corr. vel Extumesco, extumescis {[illegible]} extumescere, Idem quod tumescere, & in tumorem redigi. Plin.lib.37. cap.5, Democritus in hoc genere posuit Hermoneus & Persicos illius extumescentes pingunter.

Extumidus, pen.corr. Adiectiuum {[illegible]} vt Extumida media area. Varro 1.de Re rust cap.51.

Extunc, Ex illa hora. Apuleius lib.7. Asini aurei, Extunc pœnæ reseruatus.

Extundo, extundis, extudi, pen.corr. extusum, pen. prod. {[illegible]} extúndere, Extorquere vel inuenire. Nonius. Plaut.Most.4,

Eundem animum oportet nunc mihi esse gratum vt impetraui,

Atque olim prius quàm id extudi, quum ille subblandiebar. Suetonius, Ea demum extudit magis conuitio quàm precibus.

Vsus extundit artes. Virgil. 1. Georgic. Vide Artes excudere, in EXCVDO.

Labor extudit fastidia. Horat.2. Serm.satyr.2.

Extundere aliquem. Quintil.lib.1.cap.4.

¶ Extundere, Studiosè facere. Virgil.8. Æneidos,

Lanigerósque apices, & lapsa ancilia cælo

Extuderat. Seruius.

¶ Extundere, In tuber tundendo transformare. Cassius Seuerus lib.6.Controuers. apud Senecam, Alterius diminutas scapulas in deforme tuber extundit.

Exturbo, exturbas {[illegible]} exturbâre, Violenter eiicere ab aliquo loco. Metaphora sumpta à turbine venti, qui dum perflat, puluerem veluti in globum violenter sursum erigit.

Expellere atque exturbare aliquem. Cic.pro Cluentio, Lectum illum genialem, quem biennio antè filiæ suæ nubenti strauerat, in eadem domo sibi ornari & sterni, expulsa atque exturbata filia iubet.

Exturbare, Eiicere, expellere. Cic.pro Murena, Magnum est enim re comparare ex quibus possis hominem è ciuitate, præsertim non inopem, neque infirmum, exturbare, qui & per se & per suos, & verò etiam per alienos defendatur. Budæus.

Exturbare & Manere, contraria. Cic. Att. lib.8.169, Itaque quæro qui sint isti optimates qui me exturbent Cumis, ipsi domi maneant.

Exturbare aliquem foras. Plaut. Trinum.14.

Deiicere Senatum à gubernaculis, Populum è naui exturbare. Cic. pro Domo sua.

Exturbare homines è possessionibus. Cic.pro Sylla.

Exturbari præcipitem è prouincia. Cic.6. Verr.

Exturbari ex agris. Cic.pro Lege agraria. Sic Exturbare aliquem bonis. Cic.4. Verr.

Exturbare ex numero viuorum. Cic pro Quintio, Is non modò ex numero viuorú exturbatur, sed si fieri potest, infra etiam mortuos mandatur.

Exturbare aliquem ædibus & ex ædibus. Plaut. Trinum 4. & 14.

Miserum fortunis omnibus exturbas. Cic.pro Quintio.

Exturbare penatibus. Plin.in Paneg. Expellere penatibus gestiũt, suis exturbentur.

Exturbare sede. Colum.lib.8.cap.17.

Exturbare ciuem innocentem, expellere. Cic. Antequam iret in exil.

Exturbare ex animo ægritudinem, pro Excutere. Plaut. Curcul.5,

Atque istam exturbes ex animo ægritudinem.

Animas exturbare cæde. Ouid.15. Metam.

Exturbare mentem alicuius. Cic.ad Q.frat.lib.1.4.

Noctem exturbabat vociferans. Stat 10. Thebaid.

Silentia noctis exturbare. Stat.1. Thebaid.

Exturbare spem pacis. Liu 6.ab Vrbe, Hæc noua iniuria exturbauit spem pacis.

¶ Exturbare calculos, dicitur radix herbæ. pro Eiicere & confringere. Plin.lib 20.cap.10.

Comas exturbare. Stat.5. Thebaid.

¶ Exturbare oculos alicui, pro Excludere & exculpere, siue effodere. Plaut. Pœnul.4,

Nun ego homo triobuli sum, nisi ego illi mastigiæ

Exturbo oculos atque dentes.

Exturbatus, pen.prod. {[illegible]} Participium. vt Radicibus exturbata pinus. Catul epig.59.

Extussire, Idem quod tussire, & cum tussi aliquid eiicere {[illegible]} Plin.lib.35 cap.15, Puteolana quoque extussientibus, & contra scorpionum ictus. Idem lib. 23. cap. 3. Cels.lib.2.cap.8, Nisi vomicam aliquam excitauit sic, vt pus extussiretur.

E X V

Exubero {[illegible]} Vide EXVBERO.

Annus exuberat pomis. Virgil.2. Georg.

Humor malus membris exuberat. Claud. de Aponi balneis, 5.
Vmbra exuberat luxuria foliorum. Virgil. 2. Georg.
Astu exuberans. Sil. lib. 1. de Annibale.

Exuccus {ἄχυμος} Adiectiuum, Qui succo caret. Seneca epist. 30, Scie illū infirmi semper & exucci corporis fuisse. Quintil. lib. 12. cap. 10, Vnde nunc quoque aridi, & exucci, & exangues.

Exudo, exudas, penult. prod. {ἐξιδρόω} exudare, velut per sudorem emittere. Plin. lib. 24. cap. 9, Vnum arbor ipsa exudat gummi modo. Colum. lib. 12. cap. 48, Quum oliua quicquid habuit amurcæ, exudauit. Et Exudare liquorem, Idem lib. 7. cap. 8.

Humor exudat. Virgil. 1. Georgicorum,
-siue illis omne per ignem
Excoquitur vitium, atque exudat inutilis humor. Nouè loquutus est: nam non ipse humor, sed terra desudat. Vnde exudat pro exudare accipimus. Seruius.

Exudare laborem. Liu. 5. ab Vrbe. Relinquendáne hæc censetis, vt ad æstatem de-integro his instituendis exudetur labor?

Edomiti exudatique labores. Sil lib. 3.

Exudare causas, pro Magno labore agere. Horat. 1. Serm. satyr. 10. Vide CAVSA.

Exuerræ, Vide suprà in EVERRIATOR.

Exuerro, Vide EVERRO.

Exuerto, exuertis, exuerti, exuersum {συγκομίζω} exuertere, Præuenire, præoccupare. Plaut. Pœnul. 14,
Verum enim qui bene eum norit, citò homo exuorti potest. Antiquum.

Exugo, exugis, pen. prod. exuxi, exuctum {ἐκχυλίζω} exúgere. Succum omnem sugendo extrahere. Legitur & exugebo in secunda. Plautus Radeut. 23,
Ego iam te hic itidem, quasi peniculus nouus solet exugere,
Ni hūc amittis, exugebo quicquid humoris tibi est. Idem Pœn. 8,
Iam nunc ego illi egredienti sanguinem exugam procul. Colum. lib. 4 cap. 24, Sed ab vno latere exugitur.

Exugere sudorem. Colum. in Proœm. lib. 1. Erasmus in Prouerb. Qui mori nolit ante tempus, legit exucto sudore.

¶ Exugere, pro succum exprimere vsurpat Cato, quod verbum aliis scriptoribus non perinde vsitatum, tritúmque est, quo tamen in loco non desunt qui exargeto scribant. Turnebus.

Exugebo, pro exugam, Antiquum. Plaut. Epidico,
Iam ego me vortam in hirudinem,
Atque eorum exugebo sanguinem. Nonius.

Exugentes, Exprimentes. Festus.

Exuctus, Participium. Gell. lib. 20. cap. 7, Luna nunc videlicet senescit. ea et ostrea quoque, sicuti alia quædam, tenuia exuctáque sunt. Hoc est, sine succo & humore.

Exul, exulis, pen. corr. com. gen. {φυγὰς, ἀπόπολις, ἐξόριστος} Is dicitur qui ex patria eiectus est: quasi extra solum. Festus, Exules dicuntur loco patriæ suæ pulsi. Cic. pro Domo sua, Quid est enim exul? Ipsum per se nomen calamitatis, non turpitudinis. Quando igitur est turpe? Re vera quando est pœna peccati, opinione autem hominum si est pœna damnati.

Mentis domúsque exul. Ouid. 9 Metamorphoseos,
Attonitúsque malis, exul mentísque, domúsque.

Patriæ exul. Horat. 2. Carm. ode 16.

Vagus exul. Ouid. 11. Metam.

¶ Exul agor. Ouid. epist. 7.

Vagum exulem errare aliquem, atque vndique exclusum. Cic. pro Cluentio.

Reducere exules. Cic. Cassio, lib. 12. 1. Et pro Sextio.

Vt electos exules reduceret. Author ad Heren. lib. 2.

Restituere exules. Cic. 2. Philip.

Venit exul ad Antiochum Ephesum Annibal Carthagine expulsus. Cic. 2 de Orat.

Exilium, huius exilij {φυγὴ, ἐξορία} dicitur ipsa priuatio soli patrij. Cic. 5. Tuscul. Exilium credo quod in maximis malis ducitur. Idem in Parad. Nescis exilium, scelerum esse pœnam?

Exilij species tres ponit Martianus in l. exilium. D. de Interdict. & releg. Exilium, inquit, triplex est: aut certorum locorum interdictio: aut lata fuga, vt omnium locorum, præter certum locum: aut insulæ vinculum, id est relegatio in insulam. Exilium autem pœna est iudicij capitalis. Paulus in l. 2. D. de publicis iudiciis, Capitalia iudicia sunt, ex quibus pœna mors, aut exilium est, hoc est aquæ & ignis interdictio. per has enim pœnas eximitur caput de ciuitate. Nam cætera non exilia, sed relegationes propriè dicuntur. tunc enim & ciuitas retinetur. Cic. pro Cecinna, Tū amittitur hæc ciuitas denique, quum is qui profugit receptus est in exilium, hoc est in aliam ciuitatem. Idem paulo antè, Nam quod ad exilium attinet, perspicuè intelligi potest quale sit. exilium enim, non supplicium est, sed perfugium, portúsque supplicij. Nam qui volunt pœnam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eò solum vertūt, hoc est sedem ac locum mutant.

Exilium. Mentionem ciuium Romanorum exulantium sæpe fieri videmus; quum tamen nulla lege damnatis ciuibus exilium sit irrogatum. quod ne vocari possit in dubium, ponam verba Ciceronis in oratione pro Cecinna. Exilium, inquit, non supplicium est, sed perfugium, portúsque supplicij. nam, qui volunt pœnam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eò solum vertunt: hoc est, sedem, ac locum mutant. itaque nulla in lege nostra reperietur, vt apud cæteras ciuitates, maleficium vllum exilio esse multatum. sed, quū homines vincula, neces, ignominiásque vitant, quæ sunt legibus constituta, confugiunt, quasi ad aram, in exilium. qui si in ciuitate legis vim subire vellent, non prius ciuitatem, quàm vitam, amitterent. quia nolunt, non adimitur iis ciuitas, sed ab iis relinquitur, atque deponitur. nam, quum ex nostro iure duarum ciuitatum nemo esse possit, tum amittitur hæc ciuitas denique, quum is, qui profugit, receptus est in exiliū, hoc est, in aliam ciuitatem. Hæc Cicero: quæ nos, non esse exilium vlla in lege nominatum, apertè docent: eum verò ideo multos in exilium ante damnationem sua volūtate profugisse, quia, legis pœnam, quam præsentes corpore subirent, vt vincula, neces, ignominiam aliquam omnino vitare vellent. nam etsi reo in exilium profecto, nihilominus caussa peragebatur, & sententiæ ferebantur (id exemplo Fabricij, de veneficio condemnati, ex oratione pro Cluentio constat: qui quum, absolutione desperata, à subselliis sua sponte discessisset, eum tamen latis sententiis, absentem iudices cōdemnarunt: idémque de Verre Pedianus significat, & in commentario Miloniano, quum ait: Multi præsentes, & quum citati non respondissent, damnati sunt) tamen, quū, quod ad corpus attinet, aut ad præsentem ignominiam, ipse sibi iam reus cauerat; leuiora ducebat reliqua, siue sibi absenti aqua & igni interdiceretur, siue bona publicarentur, siue aliqua infamiæ nota inureretur. At idem Cicero ipse sibi quasi repugnare in Paradoxis videtur: vbi de exilio, tanquam pœna legum, ita loquitur: Omnes scelerati, atque impij, quorum tu te ducem esse profitebis, quos leges exilio affici volunt, exules sunt, etiam si solum non mutarunt. an, quam omnes leges exulem te esse iubeant, non eris tu exul? in oratione autem pro Murena, noua ambitus lege, quam ipse tulit, senatores in exilium missos, his verbis demonstrat: Legem ambitus flagitasti: quæ tibi non deerat. erat enim seuerissimè scripta Calpurnia. gestus est mos & voluntati, & dignitati tuæ. sed tota illa lex accusationem tuam, si haberes nocentem reum, fortasse armasset, petitioni verò refragata est. pœna grauior in plebem alta voce efflagitata est: commoti animi tenuiorum. exilium in nostrum ordinem concessit senatus postulationi tuæ, sed non libenter duriorem fortunæ communi conditionem te auctore constituit. Atque hac ipsa de lege, déque exilio x. annorum loquitur & Dio libro xxxvii. nec desunt alia de ciuibus Romanis exulantibus exempla: quos tamen à lege, vel à iudicibus, qui ministri legum sunt, nominatim in exilium esse eiectos, non debemus opinari. quo modo igitur exules? Sciendum est, exilij duo genera fuisse, voluntarium, & legitimum: & voluntarij rursus duo genera, vnum, quum reus ante latas à iudicibus sententias in exilium abibat, vel vt legis pœnam vitaret, quod iam diximus; vel quia, quum se damnatum iri perspicuè videret, sponte vellet eam pœnam subire, quam paulo pòst leges ei sine dubio allaturæ viderentur; quod ij, quos paulo antè nominaui, Verres, Fabriciúsque, omni prorsus absolutionis abiecta spe, fecerunt. non enim ante dānationem iden discesserunt, vt legis pœnam vitarent: quandoquidem Fabricius nihil exilio grauius timere à iudicibus poterat: quum Oppianicū qui mox eodē crimine præsens damnatus est, nullā omnino, præterquā exilij, calamitatem tulisse constet. nec de repetūdis, quo crimine damnatus est Verres, alia, præter exilium, & litis æstimationem, nocentes reos pœna sequebatur. quam vtranque pœnam, post profectionē damnatus Verres tulit. Alterum exilij volūtarij genus fuit, quum reus, post damnationem, quia multam à iudicibus dictam soluere non posset, ex vrbe discedebat. quod vt patere legibus, ad effugiendam multæ solutionem, fuisse permissum, adducor iis verbis, quæ sunt in oratione pro Cecinna: In colonias nostras sæpe nostri ciues aut sua voluntate, aut legis multa profecti sunt: quam multā si sufferre voluissent, tamen manere in ciuitate potuissent. Legitimum autem exiliū erat, quum reus, non ille quidem verbo, re tamen ipsa in exilium mittebatur. vetus enim consuetudo fuit, inducta legibus, more confirmata, quæ non modò in rep. sed imperatorū quoque ætate, multísque post secula, viguit: vt, si quis exilij pœna dignus videretur, ei, nulla exilij facta mētione, tecto, aqua, igni interdicerent. ita earum rerum, quæ maximè sunt ad vitam sustentandam necessariæ, vsu priuatus cum vno aeris alimento contentus esse non posset abire cogebatur ex quo exulare ciues Romani dicebātur. patet hoc ex oratione pro Domo: in qua ita scriptum est: Qui erant rerum capitalium cōdemnati, non prius hanc ciuitatem amittebant, quàm erant in eam recepti, quò vertendi, hoc est mutandi soli caussa venerant. id autem vt esset faciundum, non ademptione ciuitatis, sed tecti, & aquæ, & ignis interdictione faciebant. At tu ciues quidem omnium improbissimi, atque audacissimi, quum in suos inimicos, acerrimo incitati odio, non leges, sed priuilegia ferrent, exilium nominabant sed ne aqua & igni interdicebant. itaque & de ipso Cicerone, quod in eadem oratione legimus, P. Clodius trib. pleb. cui nihil in tota vita modesti æ fuit, qui in tribunatu pro sua libidine, neglecto more maiorum, abiectis legibus, cuncta gessit, ita populum rogauit: Velitis, iubeatis, vt M. Tullio aqua & igni interdicatur. neque solum Clodius, sed antea quotquot homines maximè seditiosi, C. Gracchus, & L. Apuleius Saturninus de suis inimicis eodem modo tulerunt. est enim eadem in oratione ita scriptum: Ne tum quidem, quum aberam, negare poteras esse me tua lege senatorem. vbi enim tuleras. vt mihi aqua & igni interdiceretur? quod Gracchus de P. Popilio, Saturninus de Metello tulit. & minorem, siue mediam capitis diminutionem, quum ciuitas etsi non verbo, re tamen adimebatur, ita fieri solitam, tradit Iustinian. Instit. lib. 1. de capitis diminutione, his verbis: Minor, siue media capitis diminutio est, quum ciuitas quidem amittitur, libertas verò retinetur: quod accidit ei, cui aquæ & igni interdictum fuerit, vel ei qui in insulam deportatus est. Ergo quum dixit Cicero aduersus Clodium in Paradoxis: Familiarissimus tuus de te priuilegium tulit, vt si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares, hoc significauit; vt tibi aqua & igni interdiceretur. &, quum de ambitu damnatis x. annorum exilio puniendis Dio locutus est, non aliud intellexit, quam, vt iis in x annos aqua & igni interdiceretur. Erat autem, vt neque flagitia sunt paria, sic hoc pœnæ genus neque loci spatio, neque tēporis æquale. quibusdam enim tantùm intra vrbem, hoc est intra pomœrij fines, aliis lōgius, aqua & igni interdicebatur. crediderim tamen, actū satis leniter ac misericorditer cum reis, neminemque aut certè paucos admodum extra Italiæ terminos aquæ & ignis interdictione summotos; qui videam Oppianicum, de veneficio, quod capitale crimen erat, damnatum, impunè tamen ad vrbem habitare potuisse. nominat enim hæc in oratione pro Cluentio: Quum vagus, & exul erraret Oppianicus, & huc ad vrbem profectus esset, cecidisse ex equo dicitur,

dicitur, & latus ascendisse vehementer, & postea quàm ad vrbem cum febri venerit, paucis diebus esse mortuus. Quid, quòd Q. Pompeium Rufum, & T. Plancum Bursam, vtrunque de vi damnatum, quod ex Dionis historia constat, alterum Baulis fuisse, alterum Rauennæ scribit M. Cælius in epistola ad Ciceronem? nam Cicero ipse quadringentis millibus passuum, non vlla communi lege, neque iudicum sententiis, sed iniquissimo P. Clodij priuilegio, per operas Clodianas lato, abesse iussus est, aqua & igni citra illum terminum interdicta. Milonis autem Massiliæ exulantis exemplum vix cum altero licet exemplo coniungere. graue enim facinus occiso in Appia via Clodio, à senatu iudicatum est: & fuit satisfaciendum populo, Clodij cæde concitato, ideóque noua lex perlata, & extra ordinem quæsitum, nec tamen satis habeo compertum, Massiliámne sedem exilij Milo delegerit, quòd citra esset interdictum aqua & igni, an verò, quod, quum propius vrbem, concedente lege, posset habitare, Massiliam tamen probauerit, ac voluerit. nec puto leges, aut iudices præscripsisse cuiquam, vbi esse deberet, sed non posset. nec verò iis, de quibus & Cicero in oratione pro Balbo, & historiæ loquuntur, Q. Maximo, P. Popilio, Q. Philippo Nuceria, aut C. Catoni Tarraco, aut Q. Cæpioni & P. Rutilio Smyrna locus exilij definitus est: sed ipsi, quum Romæ esse non liceret, eas vrbes, vt iucundas, aut quietas, aut commodas, aut sibi fortasse beneuolas, ad habitandum legerunt. Memorabile illud fuit, quod legimus in Polybio: capite damnatis egredi palam ex vrbe licuisse; quod si tribuum vna, quæ scilicet ad damnationem deesset, suffragium de reo nondum tulisset, facultatem reo esse datam exilij sui sibi arbitratu deligendi. exulibus autem commorari tutu licebat in qua vellent vrbe fœderata, vt Neapoli, Præneste, Tybure. hæc Polybius: cuius ætate populus de capitalibus criminibus iudicabat. nam postea prætores quæsierunt, excepto crimine perduellionis, aut si quando tribunus pl. diem alicui diceret, suffragiúmque de reo mallet à populo, quàm sententias à iudicibus, & prætore, ferri. Quòd autem exilij tempus disparibus in culpis diuersum fuisse dixi; id ita verisimile est, vt exemplis probari multis non debeat. quare vnum ponam, etsi minimè necessarium. Damnatis de ambitu aqua & igni per x annos tantum interdicebatur: quod antea demonstraui. at damnatis de corrupto iudicio, in vniuersum vitæ tempus: quod in oratione pro Cluentio licet conijcere: huius in extremo, perpetuum extra patriam Cluentium, si damnatus erit, his verbis significat: Quid enim profectum, nisi vt huius ex mediis mortis insidiis vita ad luctum conseruata, mors sepulchro patris priuata esse videatur? Ac de duobus exiliis, voluntario ac legitimo, vtrum fuerit grauius, venit in mentem quæri posse. legitimum existimo: primum quòd eos, quibus aqua & igni interdictum est, recipi tecto intra spatium interdictum leges vetant: quod iis non contigit, qui sua sponte in exilium profugerunt: deinde, quòd, vt ego arbitror, aliquanto turpius est, exulare legibus eiectum, quàm, exulare non eiectum. eiicitur enim ciuitate, cui aqua & igni interdictum; qui verò sua voluntate discedit, non is ciuitate pellitur, sed eam ipse deserit, ac relinquit. huc adde, quòd, quibus interdicitur, ij senatores postea non sunt; & eos legi suo loco à censore in senatum leges prohibent: quibus verò non interdicitur, ij, etiam si vrbe carent, senatores tamen sunt. hoc in oratione pro Domo didicimus: in qua hæc sunt, Ne tum quidem, quum aberam, negare poteras esse me senatorem. vbi enim tuleras, vt mihi aqua & igni interdiceretur? quod Gracchus de P. Popilio, Saturninus de Metello tulit, homines seditiosissimi de optimis ac fortissimis ciuibus non vt esset interdictum, quod fieri non poterat, tulerunt, sed vt interdiceretur. vbi cauisti, ne meo me loco censor in senatum legeret? quod de omnibus, etiam quibus damnatis interdictum est, sceptum est in legibus. Ergo quum de pœnis capitalibus loquimur, aut exilium inter eas nominandum non est; quod lex nulla, nullum ob malefactum irrogabat: aut eo de exilio dicendum, quod etsi non nominaretur, necessariò tamen, quum damnatis interdiceretur aqua & igni, consequebatur. Hæc ex P. Manut. libro de legibus Romanis.

Exilij causâ solum vertisse aliquem, nec postea esse restitutum. Cic. 5. Philipp. Vide SOLVM, priore correpta.

Durum exilium. Ouid. lib. 3. de Ponto, epist 3.

Pro quibus exilium durum mihi reddita merces.

Infelix exilium. Virg 10. Æneid.

Molle exilium. Plin. iunior lib. 4 epist 11.

Terribile exilium illis quibus quasi circumscriptus est habitãdi locus, non iis qui omnem orbem terrarum vnam vrbem esse ducunt. Cic. in Parad.

Pœna scelerum, exilium est. Cic. in Parad.

¶ Quos leges exilio affici volunt, exules sunt, etiam si solum non mutarunt. Cic. in Parad.

Afficiunt exilio sceleratos & impios leges. Cic. in Parad.

Agere in exilium. Plin lib. 7. cap. 30, Thucydidem Imperatorem Athenienses in exilium egere. Liu. Decad. 3. lib. 5, Aliquot matronas apud populum probri accusarunt: quasdam ex eis damnatas exilium egerunt.

Fugam meditari, & exilium cogitare. Cic. 1. in Catil.

Conscîscere sibi exilium, Vide Conscisco, in CONSCIO.

Consenescere in exilio, Vide CONSANESCO.

Delitescere exilio. Ouid. in Ibin, 3.

In exilium depellere, & agere. Plin. lib. 7. cap. 30.

Dare in exilium, Vide DO.

In exilium aliquem eiicere. Cic. 2. in Catil.

Ire in exilium. Cic. in Catil. Quintil. lib. 6 cap 4.

Exigere in exilium. Iustinus, Quod per iniuriam se in exilium exegissent.

Fugere in exilium. Iuuen. sat. 10.

Imperare exilium alicui. Senec. Medea, 7.

Irrogare exilium. Papinianus in l. Imperator. D. De postulando.

Liberatus exilio, Vide LIBERO.

Meditari exilium, Vide MEDITOR.

Multare exilio maleficium. Cicero pro Cecinna. Idem pro Sylla.

Multatum exilio maleficium, Vide MVLTA.

Mutare domos exilio. Virg. 2. Georg.

Pati exilium. Virg. 2. Æneid.

In exilium pulsus aliquis. Cic. 2. de Orat.

Pellere in exilium, Vide PELLO.

Péndere pœnam exilio. Ouid. 10. Metam.

Rectà pergere in exilium. Cic. 1. in Catil.

Petere exilium. Lucan. lib. 3.

In exilium proficisci. Cic. 1. in Catil.

In exilium aliquem proiicere. Cic. Antequam iret in exil.

De exilio quendam reducere. Cic. 2. Philip.

In exilio esse. Cic. 3. de Nat. deor.

Venire ab exilio. Plin. iunior lib. 2. epist. 5. ad Voconium, Nondum enim ab exilio venerat.

In exilium venire. Cic. 1. de Orat.

Exulo, exulas, pen. corr. (μετοικέω, φεύγω) exulâre, Patria priuatum esse. Cic. ad Metellum, lib. 4. 8, Sitamen nulla sit, hoc tamen aptissimum esse ad exulandum locum. Idem 3. Tuscul. Aut Telamonem pulsum patria exulantem.

Exulare à patria sua. Plaut. Mostel. 8,

-an id mauis, vt abeat foras

Vrbem, exulétque à patria sua causa tua?

Exulare domo. Terent. Eunuch. 3 5,

Vbi nutem? perij: nam domo exulo. Id est, sum extra domum.

Exulat auaritia ex vrbe, per translationem. Plaut. Pers. 16,

-pulchrè munitam arbitror,

Perfidia & peculatus ex vrbe, & auaritia si exulant.

In oris ignotis exulare. Ouid. epist 9.

Per externas profugus pater exulat vrbes. Ouidius 3. Tristium, eleg. 14.

Rem publicam discessu alicuius exulare. Cic. in Parad.

Romæ exulare ius esse alicui. Cic. 1 de Orat.

Exulâtum abiit res patris. Plaut. Merc. 3,

Amare validè cœpi hic meretricem ilico

Res exulatum ad illam iam abibat patris. Vide ABEO.

Exulans, pen. corr. Participium (φεύγων) Cic. 2. de Diuin. Rex Prusias quum Hannibali apud eum exulanti depugnari placeret, negabat se audere, quòd exta prohiberent.

Exulatio, exulationis, Verbale. Florus lib. 1. cap. 22, Populus Romanus clarissimos principes, quòd aduersarentur voluntati suæ, exulatione multauit.

Exulcero, exulceras, pen. corr. (ἑλκόω) exulcerâre. Propriè est vlcera facere & exasperare, ac nouam cicatricem inducere. Plin. lib. 20. cap. 6, Lepras, lichenas, lentigines exulcerat. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 9, Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, & inter digitos: quòd muscæ, & ricini, & pulices soleant (si hoc vnguine nõ sit vsus) ea exulcerare. De canibus.

Exulcerare, per translationem, significat Exasperare, exacerbare, & deterius facere. Cic. 2. de Orat. Quum aduersariorum adiumenta confirmant, aut ea quæ sanare nequeunt, exulcerant.

Exulcerare animum. Cic. Ita mihi animum exulcerauit.

Exulcerare dolorem. Plin. iunior lib 1. epist. 12, ad Calestrium. Decessit Corellius Rufus, & quidem sponte, quod dolorem meum exulcerat.

Exulcerare gratiam alicuius. Cic. de Claris Orat. Simul illud gaudeo, quòd & æqualitas vestra, & pares honorum gradus, & artium studiorúmque quasi finitima vicinitas tantum abest ab obtrectatione, & inuidia, quæ solet lacerare plerosque, vt ea non modò non exulcerare vestram gratiam, sed etiam conciliare videatur. Æqualitas vestra, id est vestrarum ætatum. Victutas, quæ est inter eloquentiam & ius ciuile tanta, quanta libro 1. de Oratore à L. Crasso demonstratur.

Suspicionibus hominum & scelere exulcerari. Cicero pro Domo sua.

Exulceratus, pen. prod. Participium (ἐξηλκωμένος) Cic. Lentulo, lib. 1. 7, Vt in rebus multo antè quàm profectus es, ab ipso rege, & ab intimis & domesticis Pompeij clàm exulceratis, deinde palàm à Consularibus exagitatis, &c.

Exulceratus animus, id est Læsus, irritatus, lacessitus. Cicero pro Deiotaro, In exulcerato animo facilè fictum crimen insideret.

Exulceratio, Verbale (ἐξέλκωσις) Plin. lib. 20. cap 3, Sed omnium consensu, stomacho vtilissimæ iudicantur, & interaneorum vesicarúmque exulcerationibus.

Exulceratorius, Adiectiuum (ἑλκωτικός) Quod exulcerat: vt Exulceratorium medicamentum. Plin. lib. 23. cap. 7.

Exulceratrix, penult. prod. huius exulceratricis, Verbale, fœmin. gener. (ἑλκωτική) Plinius libro 27. capite 12, Vis ei septica & exulceratrix.

Exulto, exultas (ἀγαλλιάω, ἐπαγαυρίζομαι, σκιρτάω) exultâre, & exilire, Ab ex & salio compositum: estque veluti gestu corporis lætitiam ostendere. Nonius. Exultare est supra modum exilire & efferri. Cicero libro de Repub. Est igitur quiddam turbulentum in hominibus singulis, quod vel exultat voluptate, vel molestia frangitur. Idem ad Atticum, libro 6. 11, Lecta tua epistola gaudio exultat.

Exultare, nimiúmque gaudere. Catullus ad Lesbiam, epigramm. 48, Otio exultas, nimiúmque gaudes.

Exultare, immoderatéque iactari. Cic. 1. Diuin.

In herbis exultat vacca. Ouid. 1. de Arte.

Inter medias cædes exultat. Virg 11. Æneid.

Alacris improbitas exultat in victoria. Cic. Att. lib. 1. 11.

Oratio exultat. Cic. 4. Acad.

Exultat & triumphat oratio mea in hoc. Cicero in Catil.

Pauor exultat artea pectus. Lucret. lib. 3.

In aliqua re audacius exultare. Cic. in Orat.

Morte alicuius exultare. hoc est, ob alicuius mortem vehementer gaudere. Plin. iunior lib. 2. epist. 4. ad Voconium Romanum.

¶ Exultare, Cum iactantia gloriari. Cic. de Senect. Hannibalem iuueniliter exultantem, patientia sua molliebat. Idem in Catil. Infer patriæ bellum, exulta impiu latrocinio. Nonius.

Gestis in suam famam exultare. Tacit. in vita Agricolæ, Nec Agricola vnquam in suam famam gestis exultauit.

Lætitia exultare. Cic. Attico, lib. 15. 319.

Victoria nobilitatis exultare. Cic. pro Rosc. Amer.

Nimis exultare secundis rebus. Senec. Hipp. 2.

¶ Exultare, Gestu vel dicto iniuriam facere. Lucil. lib. 30, Quin totum purges, debellas me, atque deuras, exultes, solicites. Nonius.

Iniuriam vnius in alium exultare. Cic. Att. lib. 7. 122, Quomodo exultat Catonis in me ingratissimi iniuria?

¶ Exultare, Sæuire. Cic. lib. 5. de Rep. Quæ sanguine alitur, quæ in omni crudelitate exultat, vt vix hominum acerbis funeribus satietur. Nonius.

¶ Exultare, Extra saltare, Exilire. Virg. 3. Æneidos,

Exultántque vada, atque æstu miscentur arenæ.

Exultans, Participium {[illegible]} Cic. 3. de Oratore,

Erras, erras: nam exultantem te & præfidentem tibi

Repriment valde legum habenæ. Ex quodam poeta.

Elatus leuitate, inanique lætitia exultans & temere gestiens. Cic. 5. Tuscul.

Furentem & exultantem continere. Cic. de Arusp. resp.

Successu exultans. Virg. 2. Æneid.

Equos ferocitate exultantes domitoribus tradere. Cic. 1. Offic.

Corda exultantia. Virg. 3. Georg.

Cernere exultant in noua erupti. Silius lib. 5.

Furorem exultantem ex parte reprimere. Cic. pro Sextio.

Exultantem lætitiam comprimere. Cic. in Topic.

Lolliginibus exultantibus tempestatem significare gubernatores putant. Cic. 1. de Diuinat.

Sanguis altè exultans è corpore emicat. Lucret. lib. 2.

Exultanter, Aduerbium {[illegible]} Plinius epist. 61, Quum ex potius quæ pressius & astrictius, quàm illa quæ hilarius, & quasi exultantius scripsi, possint videri accersita & inducta.

Exultatio, Verbale {[illegible]} Plinius lib. 8. cap. 54, Mutianus etiam lunæ tristes esse: quibus in eo genere cauda sit, nouam exultatione adorare. De simiis.

Indecora exultatio. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Exultantia, exultantiæ {[illegible]} Idem. Gellius lib. 12. cap. 5, Cum petulantia morbi dolorisque exultantia colluctantem. Id est eruptione violenta. Solinus cap. 45, Verùm omnem excessus originem de sole fieri, primámque exultantiam iunioris concipi quum per Cancrum sol vehatur. De incremento Nili.

Exultim, Aduerbium {[illegible]} Id est exultando & saliendo. Horat. 3. Carm. ode 11,

Quæ velut latis equa trima campis,

Ludit exultim, metuítque tangi,

Nuptiarum expers, & adhuc proteruo

Cruda marito.

Exululo, exululas, pen. corr. {[illegible]} exululâre, pro Valde vlulare. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Territus ipse fugit, nactúsque silentia ruris Exululat.

Comis exuptis exululare. Ouid. epist. 11.

Exululatus, pen. prod. Particip. {[illegible]} Ouid. 4. Trist. eleg. 1,

Vtque suum Bacche non sentit saucia vulnus,

Dum stupet Idæis exululata iugis.

Exundo, exundas {[illegible]} exundâre, Alueum exire, vel extra alueũ vndas proferre. Plin. lib. 2. cap. 103, In Tenedo insula fons, semper à tertia noctis hora in sextam ab æstiuo solstitio exũdat. Columel. lib. 8. cap. 17.

Dolor exundat altè mersus. Senec. OEdip. 12.

Eloquentiam exundare, & exuberare. Tacitus In dialogo de Oratoribus, Exundat, & exuberat illa admirabilis eloquentia.

Furor exundans. Stat. 10. Thebaid.

Præruptum exundat pelagus. Silius lib. 3.

Pestis exundat. Silius lib. 17.

Terra exundauit chelydris. Silius lib. 3.

Vapor exundat antro. Seneca Hippol. 2.

Exundatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 19. cap. 3, Negant nasci nisi exundatione fluminum inuecto semine ab Terris.

Exungo, exungis, exunxi, exunctũ {[illegible]} exúngere, Vngere. Plaut. Rud. 14.

Eluas tu, an exungare ciccum.

Exungulo, exungulas, pen. corr. {[illegible]} exungulâre, Vngues auferre. Plaut. Trucul. 6,

hem, tuos exungola, male viuitis.

Exuo, exuis, exui, exutum, pen. prod. {[illegible]} exŭere, contrarium habet Induo.

Exuere vestem alicui. Senec. epist. 92.

Exuere ægritudinem. Cic. 3. Tuscul. Hanc nisi exuimus, sic vt abijciamus, miseria carere non possumus.

Æqualitas exuitur. Tacit. lib. 3. At postquam exui æqualitas, & pro modestia, ac pudore ambitio, & vis incedebat, prouenire dominationes.

Amicitiam alicuius exuere. Tacit. lib. 5, Seiani amicitiam cæteri falsò exuerant.

Animam exuit. Ouid. 14. Metam.

Animam meruere pariter ac scelere exuam. Senec. Hipp. 12.

Animum syluestrem exuere. Virg. 2. Georg. De arboribus.

Animus exuitur. Stat. 10. Theb.

Serpens nouus exuit annos. Tibul. lib. 1. eleg. 4.

Armis exuere aliquem. Silius lib. 3.

Arrogantiam, & auaritiam exuere. Tacit. in vita Agricolæ.

E X V

Aspectum alicuius exuere. Tacit. lib. 16, Abrumperet vitam, ac ea ciuitate cuius charitatem olim, nunc & aspectum exuisse, &c.

Astus exuere. Silius lib. 7.

Exuere castris hostem, pro Expellere. Liu. 9. bel. Pun. Et 3 ab Vrbe, Nisi paucis diebus hos populatores agrorum fusos fugatósque castris exuero. Id est, abstulero eis castra.

Charitatem exuere. Tacit. lib. 16.

Ciues nostros exuimus, Id est perdidimus, aut orbati sumus illis. Stat. 3. Thebaidos,

-nunc regis iniqui

Ob noxam, immeritos, patriæ tot culmina, ciues Exuimus.

Cupido gloriæ alicui exuitur. Tacit. lib. 20, Quando etiam sapientibus cupido gloriæ nouissima exuitur.

Exuere ensem humero. Virg. lib. 9.

Ensem vagina exuerat. Stat. 9. Theb.

Fastus exuere. Ouid. 1. de Arte.

Feritas exuitur. Ouid. 3. Fast.

Ferociam exuere. Tacit. lib. 2, Per communes liberos orauit exuere ferociam.

Fidem exuere. Tacit. lib. 1, At ille moriturum potius, quàm fidem exueret, clamitans.

Fœdus exuere. Claud. de bello Get.

Exuere gratiam nouitatis, Vide in ARSA.

Habitus regales exuere. Stat. 11. Theb.

Hominem exuere. Ouid. 10. Metamorphoseos,

-siquidem Cybeleius Atys

Exuit hac hominem, truncóque indurùit illo.

Exuere hominem ex homine. Cic. 5. de Finib. Vt si aut manibus ingrediatur quis, aut non antè, sed retro fugere planè se ipsa, & hominem ex homine exuens, naturam odisse videatur.

Exuere humanitatem. Cic. pro Ligario.

Exuere iugum, & Exuere se iugo. Liuius 5. bel. Maced. Et lib. 4. pro Se liberare à seruitute.

Ius, fásque exuere. Tacit. lib. 19, Ac maiore ex diuerso mercede, ius fásque exuerent.

Iussa exuere. Tacit. lib. 11.

Iustitium exuere. Tacit. libro 3, Tum exuto iustitio reditum ad munia.

Lacertos exuere, Id est nudare. Virg. 5. Æneidos,

Hæc fatus duplicem ex humeris reiecit amictum:

Et magnos membrorum artus, magna ossa, lacertósque Exuit.

Magistrum exuere. Tacit. lib. 14, Exuere magistrum, satis amplis doctoribus instructus maioribus suis.

Exuere mentem, Animum vel affectum deponere. Virgilius lib. 4. Æneidos, -atque hanc

Si quis adhuc superest precibus locus, exue mentem.

Mentem aliquam exuere, Id est repudiare cõsilium aliquod. Virg. 4. Æneidos, -& istam

Oro (si quis adhuc precibus locus) exue mentem.

Montes exuere, Id est denudare syluis. Stat. 4. Sylu. 3,

Hi cædunt nemus, exuúntque montes.

Exuere mores. Martial. lib. 1. 176,

Exuit annosa mores, nomenque senecta.

Antiquos mores exuere. Liu. lib. 7. Decad. 3, Ita repentè exuis antiquos mores.

Munia exuere. Tacit. lib. 4.

Obsequium erga imperatorem exuit. Tacit. lib. 3.

Otium exuere. Tacit. lib. 11, Ne tamen miles otium exueret. *Vbi* videtur legendum indueret.

Senatorium ordinem exuere. Tacit. lib. 18, Prima iuuenta quietis cupidine Senatorium ordinem exuerat.

Exuere ossa, Differ aperire, Retegere. Virg. 5. Æneidos,

-magna ossa, lacertósque Exuit.

Pacta exuere. Tacit. lib. 5, Dedit spatium exuendi pacta.

Patriam exuere. Tacit. lib. 21, Nec quisquã prius imbuuntur, quàm contemnere deos, exuere patriam, parentes, liberos, fratres vilia habere.

Pacem exuere. Tacit. lib. 4.

Pectus exuere curis. Stat. 4. Syl. 4.

Pudorem exuere. Tacit. lib. 5, Neque exuerat pudorem.

Tithonia polum exueret, Id est Aurora cœlum reliquerat. Valer. 3. Argonaut.

Promissa exuere. Tacit. lib. 13, Repertáque spe ditioris coniugis, promissa exuere. Id est exuebat.

Exuere aliquem regno, pro Priuare, & auferre ei regnum. Plinius de Viris illust. Regem Philippum prælio fudit, castris exuit.

Reuerentiam imperij exuere. Tacit. lib. 17, At ne reuerentiam imperij exuere viderentur.

Profanos ritus exuere. Tacit. lib. 2, Nisi certam ante diem profanos ritus exuissent.

Sacramentum exuere. Tacit. lib. 19, Cuius sacramentum cunctis circa hostilibus non exuerat.

Exuere se paterno agro, pro Diuendere vel dilapidare paternam hæreditatem. Liu. 2. ab Vrbe. Suet. de Clar. gram. Eóque facilius licentia Syllani temporis exutum patrimonio.

Exuere se ex laqueis, pro Liberare. Cic. 7. Verr. Si me Hercules (Id quod fieri intelligo non posse) ex his laqueis te exueris, ac te aliqua vi ac ratione explicaris, in illas tibi maiores plagas incidendum est.

Sedibus aliquem exuere. Tacit. lib. 13.

Exuere senectam dicuntur serpentes. Plinius lib. 20. cap. 13, Fœniculum nobilitauere serpentes, gustatu (vt diximus) senectam exuendo.

Exuere seruitutem. Liu. 4. bel. Maced. Nunquam saluis suis exuitur seruitus muliebris.

Seruitium exuere. Tacit. lib. 20, Nisi exuissent seruitium cupidine imperitandi.

Societatem exuere. Tacit.lib.10, In ciuitates, quæ societatem Romanam non exuerant.

Spiritum inimicum exue, Id est animum qui te excruciat. Senec. Thebaid.1.

Tributa exuere. Tacit.lib.1, Aliis gentibus ignorantia imperij Romani inexperta esse supplicia, nesciat tributa, quæ quãdo exuerim, &c.

Tunicas exueras. Ouid.1.Fast.

Serpens exuit in spinis vestem. Lucret.lib.4.

Vetustas exuitis anguibus. Ouid.3.de Arte.

Virtutes exuere. Tacit.lib.1, Quam vis eurem diu retinuit, quũ ceteras exueret.

Vitia exuere. Tacit.lib.5. Virilibus curis fœminarum vitia exuerat.

Vultus seueros exuere. Ouid.3 Amor.eleg.4.

Exuens, tis, Particip. Cic.lib.5.de Finib. Et hominem ex homine exuens, naturam odisse videatur.

Exutus, pen.prod. Participium (ἐκδυθείς.) Plin.lib.35.cap.11, Herculem ab Oëta monte Doridos exuta mortalitate consensu deorum in cælum euntem. De variis picturis.

Bonis exutus. Tacit lib 4.

Campis exutus. Tacit.libro 12, Territum exutúmque campis Mithridatem.

Diademata exutus crines. Stat.9. Thebaid.

Formæ exutus. Silius lib.8,

Exutum forma volitare iussit.

Pudorem castum exuta. Silius lib.5.

Pedem vnum exuta vinclis. Virg.4.Æneid.

Vittis exuta comam. Stat.12. Thebaid.

¶Anguis exutus annis. Quia deposita pelle dicuntur serpentes in iuuentutem redire. Stat.4. Theb.

Dignitas exuta. Tacit.lib.3, M. Piso exuta dignitate.

Luctus exuti morte. Silius lib.6.

Laqueis exutæ mulæ. Claud.de Mulabus Gallicis, 10.

Palmæ exutæ vinclis. Virg.2.Æneid.

Pectus exutum. Claud.in Epithal. Palladij.46.

Gelu exuta sydera tepuerunt longis solibus. Stat.5. Theb.

Exum, Extra sum. Sic enim lictor in quibusdam sacris clamitare solebat, Hostis victus, mulier, virgo, exesto, hoc est non introito, quia scilicet eis ingredi ea sacra prohibebantur. Ex Festo.

Exupero, exuperas, pen.corr. (ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω) exuperáre, Idem quod superare & excellere. Cic.4. Tusculanarum,

Quis homo te exuperauit vnquam gentium impudentius? Ex poeta antiquo.

Quod fore paratum est, id summũ exuperat Iouem. Carmen traductum è Græco à Cicerone 2.de Diuinat.

Exuperare animam: cui Mortuum esse opponitur. Cic. Post reditum in Senatu, Quapropter memoriam vestri beneficij colam beneuolentia sempiterna, non solùm dum anima exuperabo mea, sed etiam cum mortuo monimenta vestri in me beneficij permanebunt. Vbi ex vetusto codice legitur superero anima.

Ardua exuperare. Silius lib.3.

Dolor exuperabat. Lucret.lib.6.

Flammæ exuperant, furit æstus ad auras. Virg.2. Æneid.

Genus exuperat nobilitate morum. Ouid.4. Trist.eleg.4.

Exuperare laudes alicuius. Liu.8.bel.Pun. Et lib.1.ab Vrbe.

Materia exuperans vires. Ouid.1. Trist.eleg.4.

Non tamen idcirco complecterer omnia verbis,
Materia vires exuperante meas.

Exuperatus, pen.prod. (ὑπερβαλλόμενος.) Lucret.lib.2,

Sed citius cedunt grauioribus exuperata.

Exuperantia, exuperantiæ, Verbale (ὑπεροχή) Eminentia. Cic.5. Tusc.

Nonne omnem exuperantiam virtutis oderunt?

Exuperatio, Aliud verbale (ὑπερβολή.) Author ad Herennium, lib.4, Per exuperationem quum plus dictum est quàm patitur veritas augẽdæ suspicionis causa.

Exuperabilis, & exuperabile, pen.corr. (ὑπερβατός) Qui potest superari. Stat.2. Thebaidos, -nec exuperabile diris
Ingenium mortale queror.

Vallum non exuperabile. Claud.2.in Ruffin.

Exuperabile, actiua significatione, quod exuperare potest. Virg.3. Georgicorum, -tortósque Ixionis angues,
Immanémque rotam, & non exuperabile saxum. Seruius.

Exurdo, exurdas ([illegible]) exurdáre, Cuius passiuum posuit Valer. Max.lib.2.cap.1, Græcis actionibus aures curiæ exurdantur. Id est obtunduntur. Plin.lib.32.cap.10, Paniculæ flos, si aures intrauerit, exurdat. Senec.epist.94, Ea scilicet quæ tibi tantis clamoribus exurdato salubria insusurret verba.

Vinis exurdans palatum. Horatius 2. Serm. satyr.8. Hoc est, surdum faciens vt non sentiat saporem. Acron. Aliqui legunt exsurdant, interposita s litera.

Exurgo, exurgis, exurrexi, exurrectum (ἐξεγείρομαι, ἐξανίσταμαι) exúrgere, E loco surgere. Plaut.Mostel.15, Quæso exurge, pater aduenit.

Exurgere & erigere se. Cic.2.pro L.Manil.

Si esset iugulatus, nunquam exurgeret. Cic.13.Philip.

Exurgere à genibus. Plaut.Rud.7,

Manus mihi date, atque exurgite ambæ A genibus.

Exurgere de nocte impigrè. Plaut.Rud.22,

-nam vt de nocte multa
Impigréque exurrexi, lucrum præposui sopori & quieti.

Exurgere foras. Plaut.Milit.4. Foras abite.

Exurgere ex insidiis. Liu.7.bel.Pun. Exurgendi tempus ex insidiis, & aggrediendi hostem.

Paulisper exurge, & perfer hunc dolorem commemorationis non necessariæ. Cic.pro Cluentio.

¶Exurgere atque erigere se, per translationem, pro Erigere sese, & afflictionibus liberari. Cic.pro Lege agrar. Idem ad Atticum, lib.7. 132, Nos autem vbi exurgere poterimus, aut quando?

Exurget Resp. Cic.ad Cassiũ, lib.12.10, Authoritate vestra Respub. exurget, & in aliquo statu tolerabili consistet.

¶Exurgit mons ab Indico mari. Plin.lib.5.cap.27.

Colles exurgunt vertice. Silius lib.7.

Dolor exurgit grauior. Seneca Medea.2.

Exurgere ædificiis dicitur vrbs. Liu.6.ab Vrbe, Et Roma cum frequentia crescere, tum tota simul exurgere ædificiis.

Voluntas exurgendi. Lucret.lib.3.

Exuro, exuris, pen.prod. exussi, exustum (ἐκκαίω) exúrere, Idem quod vrere, & igne prorsus consumere significat. Cic.in Pison. Epirus excisa, Locri, Phocij, Bœotij exusti.

Ex animo exuri. Cic 3. de Nat.deor. Mihi quidem ex animo exuri non potest esse deos. Fortè legendum est exui, vel erui.

Igni exuritur scelus. Virg.6. Æneid.

Sitis exurit miseros. Lucret.lib 3.

Sol graciles exurit artus. Tibul.lib.2.eleg.3.

Exustus, Participium (ἐκκεκαυμένος.) vt, Media verò terrarum, qua solis orbita est, exusta flammis & cremata. Plin.lib.2.cap.68.

Viuus exustus est Cic.3.Verr.

Ager exustus morientibus æstuat herbis. Virg.1.Georg.

Exustus sole caseus. Colum.lib.7.cap.8, Quorum vitiorum, primũ solet accidere, si parum pressus: secundum, si nimio sale sit imbutus: tertium, si sole exustus est.

Corpus exustum. Silius lib 3.

Flos exustus siti veteris vbertatis exaruit. Cic.de Claris Orat.

Palus exusta. Virg.1.Georg.

Exustio, Verbale (ἔκκαυσις.) Cic. in Somnio Scip. Propter eluuiones exustionésque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est, &c.

Exustio solis. Plin.lib.17.cap.24.

Exuscito, exuscitas, pen.corr. (ἐξεγείρω, ἐγείρω) exuscitáre, Idem quod suscito. Cic.pro Murena, Te gallorum, illum buccinarum cantus exuscitat. Idem 3 de Orat. Quietum exuscitat.

Exuscitari & commoueri. Author ad Herenn.lib 3.

Clamore aliquem exuscitare. Author ad Heren.lib 3.

Exuscitare animos Cic. 1.Offic. Quæ cura exuscitat etiam animos, & maiores ad rem gerendam facit.

Memoriam naturalem exuscitare. Author ad Heren.lib.3.

Exuscitare se. Brutus ad Cic.16, Quare non Octauius est rogandus, vt velit nos saluos esse, magis tu te exuscita, vt eam ciuitatem, in qua maxima gessisti, liberam atque honestam fore putes.

Exutus. Vide exvo.

Exuuiæ, exuuiarum, pluralis tantùm numeri (λάφυρα, σκῦλα) dicuntur spolia hostibus detracta, ab exuendo quidem dictæ, vt inquit Festus. Cic.pro Lege Manil. Quum eam vrbis maiores vestri exuuiis nauticis & classium spoliis ornatam reliquissent. Virg.2. Æneidos,

-qui redit exuuias indutus Achilli.

Bellorum exuuiæ. Iuuenal.sat.10,

Bellorum exuuiæ, truncis affixa trophæis
Lorica, & fracta de casside buccula pendens, &c.

Capitis exuuiæ. Senec.Hippol.12. Intelligit capillos.

Dulces exuuiæ. Virg.4 Æneid.

Hostiles exuuiæ. Tibull.lib.1.eleg.1.

Nauticæ exuuiæ, Vide navis.

¶Exuuiæ non solùm (inquit Nonius) hominum tegmina aut vestes dicuntur, sed etiam animalium quorumlibet: vt Exuuiæ bubulæ, pro corio aut tergore aut pelle bubula. Plaut.Mostel.12.

Exuuiæ serpentis. Virg 3. Georg.

Exuuiæ pecudum. Accius Bacch.

Positis exuuiis nouus coluber. Virg.2. Æneid.

Leonis exuuiæ. Virg.9. Æneid.

F

F LITERA, sexta ordine alphabeti, quam veteres aliquando aspirationis loco scribebant, Fordeum dicentes, Trafo, Veso, Fircus, Forctam, pro Hordeum, Traho, Veho, Hircus, Horreum. Aliquando eius loco, priora quædam secula pronunciarût B. Bruges scribentia, & alia, quæ posteri per F, fruges scribere maluerût. Dicta est & Æolicum digamma.

F. vel FIL. Filius. F. vel A. Filia. F. Fecit. F. F. A. Filiusfamilias. FAB. Fabius. FABR. Fabricius, Faber, vel Fabrorum. FAC. Facti. FAC. C. Faciundum curauit. F. C. Fideicômissum, Fiduciæ causa, Fraude creditoris, Faciundum curauit, vel curauit. F. D. Fides data, vel Fide data. F. E. Fides eius. F. E. D. Factum esse dicetur. FF Fecerunt, vel Fundauerunt, vel Fabricauerunt, vel Fabrefactura, vel Fabrefactum. F. F. Fabricari fecerunt, vel Fidemsfamilias, vel Fidem fecit, vel Hauius fecit. F. F. E. Fiat fides eius. F. F. F. Ferro, flamma, fame, vel Flamine filius fecit, vel Fortior fortuna fato, vel Fortius fortuna fatum. F. FL. vel FR. F. Fratris filius. F. H. Filius hæres. F. I. Fieri iussit. F. M. Fieri mandauit, vel Fati munus. F. M. F. Fati munus impleuit. F N. Fides nostra. F. N. C. Fidei nostræ cômisit. F. V. C. Fraudisve caussa.

F litera solo puncto postposita non tantùm filium, vt vulgò arbitrantur, sed etiam fratrem denotat. Extat in Bruto Ciceronis exemplum, quû ait, Festiuitate igitur & facetiis, inquam, C. Iulius L. F. vbi F litera fratrem denotat. Nam teste Pediano in orat. pro Scauro, is C. Iulius habuit fratrem L. Iulium.

Faba, huius fabæ {κύαμος} Legumen notum. Terent. Eunuch. 2. 3,
At enim isthæc in me cudetur faba.

Faba Ægyptia, teste Theophrasto lib 4 cap. 10. de plantar. histor. in paludibus stagnisque exit. Caulis eius, qui longissimus, quaterna cubita perficit: crassitudo digitalis est, similis calamo molli, non geniculato. Rimas intrinsecus habet tendentes per totum, lilij modo. Caput in cacumine orbiculatum, vespatum fauo non absimile: singulisque singulis cellis, singulæ fabæ continentur, paulò super id eminentes, multitudine plurimum tricenæ. Flos papauere duplo maior, colore rosris in plenum caput. Nascitur hæc etiam in Syria, Ciliciáque. Hactenus Theophrast. Vide & Plin. lib. 21. cap. 15. Meminit quoque Dioscorid. lib. 2. cap 99.

Dura faba. Vide Culmen, pro culmo, in CVLMEN.

Faba Græca λωτὸς dicitur. Plin. lib. 16 cap. 30, Faba Græca, quam Romæ à suauitate fructus syluestris quidem, sed cerasorum penè natura loton appellant.

Pallens faba Martial. lib. 5. epigr. 119. Ad Toranium,
Et pallens faba cum rubente lardo.

Faba porcina, quam vulgus deprauato vocabulo *Iusquiamum* vocat. Vide latius in dictione HYOSCYAMVS.

Faba referna, & refriua, Vide in litera R suo loco.

Fabam nec tangere nec nominare Diali flamini licet, quòd ea putatur ad mortuos pertinere. Nam & lemuralibus iacitur laruis, & parentalibus adhibetur sacrificiis, & in flore eius luctus literæ apparere videntur. Author Festus.

Fabula, huius fabulæ, pen. corr. Diminutiuû {κυάμιον} Plaut. Stich. 14,
Pro opibus nostris satis commodule, nucibus, fabulis, ficulis, &c.

Fabulum {κύαμος} pro faba, apud Gellium lib 4. cap. 11, Opinio vetus falsa occupauit & conualuit, Pythagoram Philosophum non esitauisse ex animalibus. Item abstinuisse fabulo, quem κύαμον Græci appellant. Paulo pòst fabam appellat.

Abstinere faba. Cic. 2. de Diuinat. Fabis quidem Pythagorei vtique abstinere: quasi verò eo cibo mens, non venter infletur.

Fabaginus. pen. cor. Adiect. {κυάμινος.} vt Fabaginum acus. Cato cap. 54.

Fabarius, Adiectiuum aliud {κυάμινος} Quod ad fabam pertinet. Cato cap. 12, Pilum fabarium vnum.

Fabariæ Calendæ, Iuniæ dicebantur, quia hoc mense adultæ fabæ diuinis rebus adhibebantur. Macrobius.

Fabale, huius fabalis, pen. corr. n. g. Stipula fabalis, siue grandis ille calmus, de quo pendent siliquæ fabaceæ. Plin. lib. 18. cap. 12. Columel. lib. 2, cap. 10, Veteres itaque rusticos plerunque dicentes audio, malle se matura fabalia, quàm fructum trimestrem.

Fabalis, & hoc fabale, pen. prod. {κυάμινος.} Plin. lib. 22. cap. 25, Fabalium etiam siliquarum cinis, ad coxendicas, & ad neruorum veteres dolores, cum adipis suilli vetustate prodest. Ouid. 4. Fastorum,
Certe ego de vitulo cinerem, stipulámque fabalem
Sæpe tuli plena februa tosta manu.

Fabacia, huius fabaciæ, Genus libi è fabis confecti à veteribus dicebatur. Plinius lib. 18. cap. 12, Quin & prisco ritu fabacia suæ religionis diis in sacro est.

Fabataria, Vasa, aut patellæ, in quibus puls fabata ponebatur, & laribus offerebatur. Lampridius, Vt pro nascentis apiastri fasce laribus & fœnogræco exhiberet plenis fabatariis & discis. Sic legit & interpretatur Turnebus.

FABARIA, Insula est in mari Germanico, non procul à Cymbrica Chersoneso, alio nomine Burchana dicta: Fabaria à Romanis appellata propter similitudinem frugis sponte ibi prouenientis. Author Plin. lib. 4. cap. 13.

FABARIS, pen. corr. {φάβαρις} (Inquit Seruius) Italiæ fluuius, qui per Sabinos transit. Virgil. lib 7,
Qui Tyberim Fabarímque bibunt, &c. Fabaris, eodem Seruio authore, etiam Farfarus dicitur. Ouidius,
-& amœnæ Farfarus vmbræ.

Fabella, Vide FABVLA.

Faber, Piscis est, alio nomine Zeus appellatus, quem Gadibus principatum obtinere author est Plin. lib. 9 cap. 18.

Faber, huius fabri {τέκτων} A faciendo nomen accipit: idémque significat quod adiectiuum sibi adiunctum. nam est omnis artifex qui labore corporis aliquod artificium facit: siue qui è quauis materia facit aliquid, excepto gypso, argilla, cera, & similibus. Nam hi plastæ dicuntur. Plaut. Mostel. 8,
Tacesis faber, qui cudere soles plumbeos nummos.

Æris, eboris, & marmoris fabri. Horat. 2. epist. 1,
Marmoris aut eboris fabros, aut æris amauit.

Faber aurarius, Vide AVRVM. Faber ærarius. Vide AES, æris.

Faber ferrarius, Qui cudit, & tractat ferrum. Plaut. Rud. 23.

Tignarius faber. Cic. de Claris Orat.

Faber, pro Structore. Cic. Varroni, lib 9. 2, Siquis adhibere volet nô modò vt architectos, verumetiam vt fabros ad ædificandam Remp. Idem Pæto, lib. 9. 15. Budæus.

¶ Fabrûm in genitiuo plurali rectius dicitur quàm fabrorum, Ciceroni in Oratore, Fabrûm & procûm audeo dicere, non fabrorum & procorum.

Præfecti fabrûm alicuius. Cæsar Oppio Cornelio, in Epist. ad Atticum lib. 9 177.

Sæuus faber. Tibul. lib 1. elegia 3,
Non acies, non ira fuit, non bella, nec enses
Immiti sæuus duxerat arte faber.

Fabrè, Aduerb {τεχνικῶς} Artificiosè. Plaut. Pœnulo, 7,
Basilicè exornatus incedit, & fabrè ad fallaciam. Idem Menæch. 4.
-hoc lepidum est, hoc factum est fabré. Sed iam ab vsu recessit. magis enim vtimur alio aduerbio, affabrè.

Fabrum artem, adiectiuè posuit Ouidius 8. Metamorphoseos,
Dædalus ingenio fabræ celeberrimus artis.

Faberfacio, faberfacis, pen. corr. fabrefeci, pen. prod. {τεχνάζω} fabrefacere, Artificiosè aliquid componere vel ædificare. Plaut. Casin. 21,
Nec fallaciam astutiorem vllus fecit poeta, atque vt hæc est
Fabrefacta à nobis. Plin. de Viris illustribus, Classem magis validam quam decorá faberfecit. Liu. 4. bel. Maced. Fabrefacta vasa. Legitur & disiunctim, fabrè facta.

Fabrico, fabricas, pen. corr. {τεύχω, τεκταίνομαι, τεχνάζομαι, κατασκευάζω, τεύχω, χαλκεύω} fabricare. Ouid. lib. 13. Metamorphoseos,
Craterem Æneæ, quem quondam miserat illi
Miserat hunc illi Therses, fabricauerat Alcon.

Gladium fabricare. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Fabricare animum & formare Philosophia dicitur. Seneca epistol. 16.

Motus fabricata. Silius lib. 16.

Fabricare verba. Cic. 4. Acad.

Nauem fabricare. Martianus in l. Quod quis. D. de priuileg. creditor.

Fabricari, Passiuè. Quintil. Non fabricetur militi gladius.

Fabricor, fabricaris, deponens {κατασκευάζομαι} Idem. Cic. 3. de Orat. Capitolij fastigium illud & cæterarum ædium non venustas, sed necessitas ipsa fabricata est. Idê 1. Offic. Vt enim pictores & ij qui signa fabricantur.

Gladium fabricari. Cic. pro Rab. Posthum.

Naues fabricari. Tacit. lib. 14, Nauésque fabricatur plano alueo aduersus breue littus, & incertum.

¶ Fabricari, etiam ad animum refertur. Curtius, Multa interta fabricatur ingenio, quomodo auertere inde hostem posset.

Fingere & fabricari. Cic. 4. Acad. Etiámne hoc affirmare potes Luculle, esse aliquam vim cum prudentia & consilio, scilicet quæ finxerit, vel (vt tuo verbo vtar) quæ fabricata sit hominem? qualis ista fabricata est? vbi adhibita? quando? cur? quomodo?

Quæ terra gignit, talia sunt, vt ea ipsa dij immortales ad vsum hominum fabricati penè videantur. Cic. 2. de Nat. deor.

Quàto quasi artificio natura fabricata est primùm animal omne, deinde hominem maximé. Cic 4. Acad.

Fabricatus, penult. prod. Participium {κατασκευασθείς.} Cicero de Vniuers. Et globosus est fabricatus, quod σφαιροειδὲς Græci vocant. De mundo.

Arma fabricata. Claud. 2. Paneg.

Fulmen fabricatos esse Ioui Cyclopas in Ætna putant. Cic. 2. de Diuinat.

Machina fabricata. Virg. 2. Æneid.

Pocula fabricata fago. Ouid 8. Metam.

Fabricator, pen. prod. Verbale {κατασκευαστής, τέκτων, τεχνουργός.} vt Fabricator minutorum opusculorum Myrmecides. Cic. 4. Acad.

Doli fabricator Virg 2. Æneid.

Morbus lethi fabricator. Lucret. lib. 3.

Mundi fabricator. Quintil lib. 2. cap. 16, Et hercle deus ille princeps, parens rerum, fabricatórque mundi, nullo magis separauit hominem à cæteris, quæ quidem mortalia essent, animalibus, quàm dicendi facultate.

Fabricator imitatus exemplar. Cic. 2. de Vniuers.

Fabricatio {τέχνη} Aliud verbale. Cic. 2. de Nat. deor.

Hominis fabricatio perspecta. Cic. 2. de Nat. deor.

Immutatio in verbo fabricationem non habet, sed in oratione. Cic. 3. de Orat.

Fabrica, huius fabricæ, pen. corr. {τεκτονεῖον} Propriè, inquit Sipontinus, est fabri lignarij officina: verumtamen & de aliorum fabrorum officinis dicitur.

Fabrica ferrea. Plin. lib. 7. cap. 56.

¶ Fabrica, Ars, & vt ita dicam, fabricatio alicuius rei, & machinatio.

Fabrica carpentaria. Plin. lib. 16. cap. 8. in fine.

Fabrcam

Fabricam apparare. Plaut. Pœn. 16,
Nunc hoc consilium capio, & hanc fabricam apparo,
Vt te allegemus qui filias dicas tuas.
Fabricas admouere Plaut. Cistel. 6.
Fabricam fingere ad aliquem. Terent. Heauton. 3. 2,
Nónne ad senem aliquam fabricam fingis?
¶ Ars, fabrica. Cic. 2. de Nat. deor. Pictura & fabrica, cæteræque artes habent quendam absoluti operis effectum.
Æris & ferri fabrica. Cic. 2 de Nat. deor.
Confectionis materiæ fabrica. Cic. 1. de Diuinat. Materiáve quid iuuaret, nisi confectionis eius fabricam haberemus?
Præesse fabricæ alicuius. Cic. 3 de Nat. deor.
¶ Fabricam, pro compactione & coagmentatione posuit Cic. 1. Offic. Hanc naturæ tam diligentem fabricam imitata est hominum verecundia.
Admirabilis fabrica membrorum animantium. Cicero 2. de Natura deorum.
Explicetur incredibilis fabrica naturæ. Cic. 2. de Nat. deor.
Fabricus, a, um, penult. corr. ([illegible]) Adiectiuum. Paulus in l. Si municipia. D. De instructo vel instrumento leg. Seruum verò arte fabrica peritum, &c.
Fabrilis, & hoc fabrile, penult. prod. ([illegible], χαλκευτικός, χαλκευτικόν) Quod est fabri, siue ad fabrum pertinet: vt opus fabrile. Horatius 2. epist. 1,
-tractant fabrilia fabri. Sic Fabrile ministerium, Plin. lib. 16. cap. 43.
Dolabra fabrilis. Ouid. 4. Metam.
Fabrile acramen. Cic. ad Att. lib. 6. 1. Sic fabrile glutinum, Plin. lib. 18 cap. 11. Et fabrile scalprum, Liu. 7. bel. Pun.
Flamma fabrilis. Claud. 2. Paneg.
Fabrilis manus. Martial. lib. 11. 78.
Vsus fabriles. Plin. lib. 32. cap. 9, Aut squatinæ piscis cutis cõbusta. Hæc est qua diximus lignũ poliri, quia & è mari fabriles vsus exeũt.
Fabianus, Adiectiuum: vt Arcus Fabianus, qui constructus est iuxta regiam in Sacra via.
Fabiana formula à Fabiis dicta, ad eorum reuerentiam pertinens, quæ in fraudem patroni alienata sunt. Spiegel.
FABIANVS (φαβιανός) Martyris nomen, qui vnà cum Sebastiano, quòd Christum profiteretur supplicio affectus est.
FABIANVS Papyrius, Authoris nomen apud Plinium, quem naturæ rerum peritissimum idẽ quoque affirmat, lib. 36. cap. 15. Huius quoque meminit Seneca in epistolis.
FABRANVS (φαβρανός) Pagus in Salmonensi Italiæ agro, vbi & arua rigantur: herbæ aqua illa necantur, fruges aluntur, & riguus pro sarculo est. Plura Plin. lib. 17. cap. 26.
¶ Fabiani & Quintiliani appellabantur Luperci, à Fabio & Quintilio præpositis suis. Festus.
FABIVS (φάβιος) Treceuti (inquit Seruius) in Fabiorum familia fuerunt, qui coniurati cum seruis & clientibus suis, contra Veientes dimicarunt, & insidiis apud Cremeram fluuium interempti sunt. de quibus Ouidius in Fastis,
Vna dies Fabios ad bellum miserat omnes,
Ad bellum missos abstulit vna dies. Ex his vnus tantùm superfuit Fabius Maximus, qui propter teneram adhuc pueritiam in ciuitate remanserat. Hic postea Dictator creatus quum Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusit, & ad Campaniam traxit, vbi deliciis eius virtus obtorpuit. De quo ait Ennius,
Vnus homo nobis cunctando restituit rem. Hæc Seruius, illud Virgilij lib. Æneid. 6. explicans,
Quo fessum rapitis Fabij? ¶ Fuit & alius Fabius, Allobrox cognominatus à rege Allobrogum ad Isaram flumen interempto.
Victrices moræ Fabij Propert. lib. 3 eleg 3.
Fabiorum nomen alij aliunde deducunt. Plutarchus in vita Fabij Maximi: Quidam, inquit, Herculem apud fluuiũ Tiberim cum muliere eius loci incola congressum habuisse asserunt, & Fabium virum optimum, à quo Fabiorum familia Romæ initium habuit, genuisse. Quidam autem priscos huius generis viros, quòd primùm venandi per fossas morem induxerint, à fodiẽdo Fodios olim appellatos memoriæ tradiderunt: deinde mutatis literis, lapsa loquendi cõsuetudo Fabius cognomen fecit. Plin. lib 18. cap. 3, Cognomina etiam prima inde: Pilumni, qui pilum pistrinis inuenerat: Pisonis, à pisendo: Iam Fabiorum, Lentulorum, Ciceronum, vt quisque aliquod optimè genus sereret. Innuit Plinius à fabis nomẽ esse Fabiis impositum. Sex. Põpeius lib. 6, Fouij, inquit, qui nũc Fabij dicuntur, dicti, quòd princeps gentis eius ex ea natus sit, cum qua Hercules in fouea concubuit. Alij putant eum primùm ostendisse quemadmodũ vrsi & lupi foueis caperentur. Hæc ille. Sunt qui scribant Fabium, à quo Fabiorum familia propagata est, ex Herculis cum Vindena Euandri filia cõcubitu procreatum. Vide Siliũ Italicũ lib. 6. Hinc ait idem lib. 2,
-Fabius Tirynthia proles. Ad quod respexit Ouid lib. 3. de Ponto, epist. 3. ad Maximum.
Conueniens animo genus est tibi: nobile namque
Pectus, & Herculeæ simplicitatis habes. non enim animo duplici fuit Hercules, ingenuo & candido.
Fabius, Adiectiuum (φάβιος) vt Gens Fabia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.
¶ Fabius, pictor, homo nobilissimus, iuris & literarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Bruto. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Tribus fabia. Vide TATAVS.
¶ Fabij, Remi fuere socij, sicut Quintilij Romuli, qui dum sacrificarent Fauno cæsa capella, & a pastoribus nunciatum esset, pecora parte diuersa abacta, in hostes exiuerunt, & prior Remus recepta præda cum Fabiis rediens, exta & viscera capellæ immolatæ absumpsit, & ossa tantummodo Romulo seruauit. Quare commotus Romulus indoluit, quòd Quintilij sui neglecti fuissent, & tãtum Fabiis licuisset: à qua, aiunt, licentia, Licentes Fabij posthac appellati fuere, & in Lupercalibus principes habiti. Propertius,
Verbera pellitus setosa mouebat arator
Vnde licens Fabius sacra Lupercus habet. Ouidius in Fastis, de Romulo,
Risit, & indoluit Fabios potuisse, Remúmque
Vincere, Quintilios non potuisse suos.
¶ Fabius Dorsenus, Poeta comicus, cuius testimonium citat Plin. lib. 14. cap. 13. de vinis antiquorum verba faciens.
¶ Fabius Persicus, quem impurissimum & obscœnissimũ omnium mortalium describit Seneca, & perpetuis inuriis stigmatis. Is planè est, quem Iuuenalis perstringit quum scripsit,
Cur Allobrogicis & magna gaudeat ara,
Natus in Herculeo Fabius lare, &c.
FABRANSES. Italiæ populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap 5.
FABRATERIA, Oppidum Campaniæ, iuxta quod Treras amnis fluit. Silius lib 8, Hic Fabraterïæ vulgus. &c.
FABRATERNI noui, & Fabraterni veteres, Populi sunt in Italia ex Falerno agro cognominati, vt docet Plin. lib. 3 cap. 5.
Fabre, Fabrica, Fabricatio, Vide FABER.
Fabricenses, in Imperatorũ cõstitutionibus appellantur, qui in sacris fabricis arma cudebãt. Iustinian. Nouell. 85, [illegible]. Fabricæ autem in Imperio Romano 19. præcipuæ erant, videlicet in Illyrico, 4. in Italia, 6. in Gallia, 8. erántque sub dispositione magistri officiorum. Ex Brissonio.
FABRICIVS (φαβρίκιος) Consul Romanus, qui contra Samnites & Pyrrhum regem bella gessit, valde fortis, & fidelis. Nam munera hostium spreuit, & regis medicum sibi pollicentem necem domini sui, ligatum remisit ad regem, scribẽs etiam quid ille facere voluisset. Vide Ciceronem lib. 3 Offic.
Paruo potens Fabricius. Virg. 6. Æneid.
Pauperis Fabricij animosa vmbra. Claud. 1. in Eutrop.
Fabricius, Adiectiuum (φαβρίκιος.) vt Pons Fabricius. Horatius 2. Serm. satyra 3, -tempore quo me
Solatus iussit sapientem pascere barbam,
Atque à Fabricio nõ tristem ponte reuerti. Pons Fabricius dicitur qui est insulæ illius quæ in medium Tyberim posita est: ideo Fabricius, quia à Fabricio factus. Porphyr.
FABRICIANVS, penult. prod. matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabium Fabricianum maritum suum occidisset, vt liberius adulterium cum Petronio adolescente committeret. Author Dositheus apud Plutarchum.
Fabrico, Fabrile, Vide FABER.
Fabula, fabulæ, penult. corr. (μῦθος) Propriè est res passim vulgata, etiam si vera sit: à fando dicta, vt ait Varro lib. 5. de Ling. Lat. Iuuenalis, It noua nec tristis per cunctas fabula cœnas. Terent. Hecyra, 4. 3,
-iam nos fabulæ sumus,
Pamphile, senex atque anus. Horatius sat. 1,
-quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Martial. lib. 1. 66,
Quod nunquam maribus iunctam te Bassa videbam,
Quódque tibi mœchum fabula nulla dabat:
Esse videbaris fateor Lucretia nobis.
Fabula, est in qua nec veræ, nec verisimiles res continentur: cuiusmodi est, Angues ingẽtes alites iuncti iugo, Cic. 1. de Inuent. Author ad Herenn. lib. 1.
Lupus in fabula, Vide LVPVS.
¶ Fabula, Res ad vtilitatem, siue delectationem hominum conficta, vt sunt poetarum fabulæ, & hæ quæ licet ab Hesiodo poeta initium acceperint, nomine tamẽ dicũtur Æsopiæ. Cic. 3. de Nat. deor. Iam verò quid vos illa delectat explicatio fabularum, & enodatio nominum, exectum à filio Cœlum, vinctum itidem à filio Saturnum?
¶ Fabula differt ab Apologo, vt genus à specie. Dicuntur enim apologi fabulæ, quæ sub tectorio ridiculæ alicuius narrationis, & inter bruta animantia colloquij recondunt aliquid quod ad vitam & mores pertineat, quales sunt fabellæ illæ quæ Æsopi nomine circunferuntur, quamuis ab Hesiodo primùm profectas constet. Fabulæ diuersa sort ẽtus nomina, pro habitu & qualitate personarum quæ in eis introducuntur. Aliæ enim togatæ dicebantur, quarum personæ togis & Romanorum cultu erant ornatæ: aliæ palliatæ, quũ personæ Græco more palliis indutæ in scenam prodibant. Erat enim pallium Græcis peculiare, quemadmodum Romanis toga. Togatarum genera sunt quatuor. Sunt enim togatæ, quæ prætextatæ dicuntur, in quibus reges Romani, vel duces inducuntur, personarum dignitate & sublimitate Tragœdiis similes. Prætextatæ autem dicuntur, quia ferè regum vel magistratuum prætexta vtentium in huiusmodi fabulis personæ introducebãtur. Secundum genus togatarum, tabernariæ dicuntur, humilitate personarum & argumentorum similitudine comœdiis pares, in quibus non magistratus, sed humiles & priuatæ personæ induci solebant, quales ferè sunt mercatores, aut institores, qui in tabernis merces suas vendere consueuerunt. Erant præterea fabulæ Attellanæ, iocis & salibus quamproximè ad Satyram accedentes, ab Attellis Campaniæ oppido, in quo plurimæ actitatæ sunt, nomen sortitæ. Aliæ præterea erant planipediæ, à planis actorum pedibus dictæ, qui ob humilitatem argumenti, & vilitatem personarum neque cothurnis vtebantur, neque soccis.
¶ Fabulæ comicorum. Terent. in Prologo Andriæ,
Populo vt placerent quas fecisset fabulas.
Apologus, fabula, irrisio. Cic. 1 de Inuent.
Nutricularum fabulæ. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Ampla fabula. Festus Rufus in Pleiadibus.
Aniles fabulæ. Quintil. lib. 1. cap 8.
Conuiuales fabulæ. Tacit. lib. 5.
Ficta fabula. Propert. lib 3. eleg. 5. sub finem,
An ficta in miseros descendit fabula gentes?
Lepida fabula. Apuleius lib. 1. de Asino aur. Lepidæ fabulæ festiuitate nos auocauit.

Mendax fabula. Virg. in Ætna,
-si firma manet tibi fabula mendax.
Conciliationis & gratiæ fabulam dare. Cicero pro Cluentio, Vide DO.
Docuit primus fabulam Liuius. Cic. de Claris Orat.
Fictæ fabulæ. Cic. pro Milone.
Heri fabulam. Horat. 1. epist. 13,
-Asinæque paternum
Cognomen vertas in risum, & fabula fias.
Cinis, & manes, & fabula fies. Pers. sat. 5.
Inceptare fabulam, Vide INCOEPTO.
Inseratur huic loco fabula, Vide INSERO.
Peragere fabulam. Cic. de Senect. Quibus qui splendidè vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregisse, nec tanquam inexercitati histriones in extremo actu corruisse.
Fabulam esse. Horat. Epod. 11,
Heu me, per vrbem (nam pudet tanti mali)
Fabula quanta fui.
Monstrosa turpísque relatu fabula. Claud. 2. in Eutrop.
Motoria fabula, & Stataria. Vide Statarius, in STO.
Nouissima fabula. Ouid. 4 Metam.
Par fabula somnio. Seneca Troade, 5.
Peritæ fabulæ. Ausonius, sectione 3 ad lib. vt est ad Probum,
Suefcat peritis fabulis
Simul iocari & ludere.
Personata fabula, Vide PERSONATVS.
Poeticæ fabulæ. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Puerilis fabula. Stat. 2. Achill.
Vulgaris fabula. Silius lib. 4.
¶ Accommodare fabulas, Vide ACCOMMODO.
Agere fabulam, Vide AGO.
Conficere totam fabulam. Cic. 2. Philipp. Si meus stylus ille fuisset, vt dicitur: mihi crede non solùm vnum actum, sed totam fabulam confecissem.
Fabulas contaminare, Vide CONTAMINO.
Credere fabulis. Cic. 2. de Diuinat. Num igitur me cogis etiam fabulis credere, quæ delectationis habeant quantam voles, verbis, sententiis, numeris, cantibus adiuuantur?
Decantata erat fabula, sed complere paginam volui. Cicero Attico, lib. 13. 188.
Fabulæ ad actus scenarum compositæ, argumenta dicuntur. Quintilianus lib. 5. cap. 10.
In fabulis esse, Est hominum sermone temerario celebrari. Suet. in Augusto, cap. 70. Vide IN.
Vitare fabulam, Efficere ne sis ridiculus & aliorum fabula. Cic. De petit. Consulatus, non procul à fine.
¶ Fabulæ: Verbum in responsione poni solitum, quum negamus verum esse quod quis dicit, veluti per tædium. Terent. Heauton. 2. 3. Idem And. 1. 3,
-tibi tum hanc eiectam Chrysidis
Patrem recepisse orbam, paruam. fabulæ:
Mihi quidem hercle non fit verisimile: atque ipsis commentum placet.
Fabella, Diminutiuum (μυθίδιον.) Cic. pro Cælio, Verum hæc tota fabella veteris & plurimarum fabularum poetriæ.
Breuior fabella. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Commentitiæ fabellæ. Cic. 2. de Diuinat. Nihil debet esse in philosophia commentitiis fabellis loci.
Agere festiuè fabellam. Cic. Q. frat. lib. 2. 16.
Narrare fabellam. Cic. 2. de Orat. Siquando quid tanquam aliqua fabella narratur.
Fabulor, penult. corr. fabularis (μυθολογεῖν, μυθεύομαι) fabulari, à famen deriuatur: & significat loqui. Plaut. Capt. 11,
Quid fabulabor? quid negabo, aut quid fatebor? Idem Mercat. 7,
Quid illud quod solus secum fabulatur filius?
Inter se fabulari, Vide INTER.
Fabulari falsa. Plaut. Epid. 13.
Fabulari, Iocu excipere, & habere ludibrio. Plaut. Trucul. 4,
-non istæc mea benignitas docuit te fabulari.
¶ Fabulari aliquando pro ineptè garrire sumitur, Liu. lib. 5. Decad. 5, Bene Centurio, miles, quid de Imperatore Paulo Senatus decreuit, potius, quàm quid Sergius Galba fabuletur, audi.
Fabulo, fabulas, penult. corr. actiuè (μυθέω.) Plaut. Milite, 8,
-mala es. PH. imò ecastor stulta multum,
Quæ vobiscum fabulem.
Fabulandi sermones conferre. Plaut. Poen. 2,
Canora hic voce sua tinnire temperent,
Domum sermones fabulandi conferant.
Fabulator, penult. prod. huius fabulatoris (μυθολόγος) facundus & facetus congerro. Suet. in Augusto, cap. 78, Si interruptum somnum recuperare vt euenit non posset, lectoribus aut fabulatoribus accersitis resumebat.
Fabularis, & hoc fabulare, penult. prod. (μυθικός.) vt Historia fabularis. Suet. in Tiberio, cap. 70, Maximè tamen curauit historiæ fabularis notitiam vsque ad ineptias atque derisum.
FABVLINVS, Deus qui pueris primò fari incipientibus præesse putabatur, cui etiam Romani sacrificabant, quum primùm liberi eorum fari incipiebant. Author Nonius, citans testimonium Varronis de liberis educandis.
Fabulosus, penult. prod. Adiect. (μυθώδης) Dicitur celeberrimum, de quo omnes fantur: vel de quo multa finguntur. Horat. 1. Carm. ode 22,
-vel quæ loca fabulosus
Lambit Hydaspes.
Colitur illic fabulosa Derceto. Plinius lib. 5. cap. 13. Horatius 3. Carm. ode 4,
Me fabulosæ Vulture in Appulo
Altricis extra limen Apuliæ, &c.

Fabulosa antiquitas, Vide ANTIQVVS.
Fabulosior, Comparatiuus. Plin. lib. 33 cap. 1, Midæ quidem annulum, quo circumacto habentem nemo cerneret, quis non etiam fabulosiorem fateatur? Dixerat antè de Promethei anulo.
Fabulosè, penult. prod. Aduerbium (μυθωδῶς) Hoc est mendosè. Plin. lib. 32. cap. 11. Idem lib. 5. cap. 1, Colonia a Cl. Cæsare facta Lixos, vel fabulosissimè ab antiquis narrata.
Fabulositas, penult. corr. Denominatiuum (μυθολογία.) Plin. lib. 36. cap. 13, Sed quum excedat omnia fabulositas. Idem lib. 7. cap. 52.
Poetica fabulositas. Plin. lib. 7. cap. 28.
Fabulum, Vide FABA.

F A C

Facesso, Vide FACIO.
Facetus, penult. prod. Adiectiuum (ἀστεῖος, εὔχαρις, ...) A fando deduci videtur, & is dicitur qui verbis facit quod vult: authore Donato. Cicero pro Quinctio, Nam neque parum facetus scurra Sex. Næuius. Plaut. Milite, 10,
Cauillator facetus, vel commodus conuiua item ero.
In altercando cum aculeo, & maledicto facetus. Cicero de Claris Oratoribus.
Non parum facetus, Vide NON.
Genus iocandi non profusum nec immodestum, sed ingenuum & facetum. Cic. 1. Offic.
Homo facetus inducit sermonem vrbanum ac venustum. Cic. pro Domo sua.
Acuti, elegantes, faceti, breues homines. Cic. de Claris Orat.
Homo minimè ineptus & facetus. Cic. de Claris Orat.
Faceta & elegans ironia. Cic. de Claris Orat.
Faceto lepore solers. Plin. lib. 17. cap. 1.
Narratores faceti. Cic. 2. de Orat.
Facetissimus poeta veteris comœdiæ, Aristophanes. Cicero 2. de Legibus.
Facetissimi sales. Plin. lib. 35. cap. 10.
Sermo facetus, & nulla in re rudis. Cic. 1 de Orat.
¶ Facetum, pro eleganti & exculto (ἀστεῖον.) Quintil. lib. 6. cap. De risu, Facetum quoque non tantùm circa ridicula opinor consistere. Neque enim diceret Horatius Facetum carminis genus natura concessum esse Virgilio. Decoris hanc magis, & excultæ cuiusdam elegantiæ appellationem puto. Ideóque in epistolis Cicero hæc Bruti refert verba, Ne illi sunt pedes faceti, ac deliciis ingredienti mollius. Quod conuenit cum illo Horatiano,
-molle atque facetum Virgilio. Hæc Quintilianus. Quæ verba sic quidam legunt: Bruti refert verba, quærentis, an illi sint pedes faceto ac deliciis ingredienti molles. Horatij locus est Libro 1. Serm. sat. 10,
-Pollio regum
Facta canit pede ter percusso. forte epos acer
Vt nemo, Varius ducit. molle atque facetum
Virgilio annuerant gaudentes rure camœnæ. Molle atque facetum Porphyr. interpretatur, molle atque elegans. Tale est illud ad Herennium libro 4, Qui non possunt in illa facetissima verborum attenuatione commode versari, veniunt ad aridum & exangue genus orationis. hoc est, exculta, & quasi rotunda constructione. Sic enim exponit Capidurus.
Facetiæ, facetiarum, pluraliter tantùm (ἀστειότης, χαριεντισμός, εὐτραπελία) Deliciæ quædam sermonis, & dicta vrbana sine scurrilitate. quæ etiam in factis intelligi possunt. Cic. 1. Offic. Sale verò & facetiis Cæsar Catuli patris frater vicit omnes.
Duo sunt genera facetiarum, Alterum æquabiliter in omni sermone fusum, Alterum peracutum & breue: illa à veteribus superior cauillatio, hæc altera dicacitas nominata est. Cic. 2. de Orat. Idem in Orat. dicit facetias genus esse salium.
Leporum ac facetiarum disertus poet. Catullus in Asinium, epigramm. 12.
Facie magis quàm facetiis homo. Cic. Attico. lib. 1. 8.
Facetiarum & vrbanitatis oratorius non scurrilis lepos. Cic. de Claris Orat.
Acerbæ facetiæ. Tacit. lib. 5.
Asperæ facetiæ. Tacit. lib. 15.
¶ Accedat eodem oportet lepos quidam, facetiæque, & eruditio libero digna. Cic. 1. de Orat.
Capi mirificè facetiis. Cic. Pæto, lib. 9. 15.
Conditos sale & facetiis Cæsar. Cic. 1. Offic.
Oblitæ Latio facetiæ, Vide OBLINO.
Sale, lepôre, politissimis facetiis pellicere aliquem. Cic. 1. de Orat.
Festiuitate & facetiis æqualibus suis præstare. Cic. de Claris Orat.
Superabat sale facetiísque omnes Scipio. Cic. de Claris Orat.
Facetè, penult. prod. Aduerbium (χαριέντως, κομψῶς) Vrbanè, & festiuè atque elegánter. Plaut. Asin. 11, Vt assimulabar Sauream me esse, quam facetè! Terent. Eunucho, 2. 2,
-eho nonnam tu hic relictus custos,
Ne quis forte internuntius clàm à milite ad istam cursitet?
P. Facetè dictum. Cic. in Verr. Act. 6, Nunquam tam male est Siculis, quid aliquid facetè & commodè dicant. Idem 1. de Finibus, Vt è patre audiebam, facetè & vrbanè Stoicos irridente. Idem 2. de Orat. Noster hic facetissimè tres patris Bruti de iure ciuili libellos tribus legendos dedit.
Quod facetè dicitur, id alias in re habere, alias in verbo facetias. Cic. 2. de Orat.
Facetosus, penult. prod. Adiectiuum (ἀστειότατος) Cic. 2. de Finibus, In quantam hominum facetosam vrbanitatem incurratis non dico. Alij legunt, facetorum.
FACIES, penult. corr. huius faciei, penult. prod. fœm. gen. (πρόσωπον, ὄψις, ...) Dicitur in homine ns, nasus, oculi, genæ: & quod Græci πρόσωπον dicunt. Plin. lib. 11. cap. 37, Facies homini tantùm, cæteris ...

ns unt

os aut rostra, frons & aliis, sed homini tantùm tristitiæ, hilaritatis, clementiæ, seueritatis index. Terent. Eunuch. 5. 5,

-papæ honesta Facie. Salust. de Catilina, Prorsus in facie, vultúque vecordia inerat. Plaut. Milit. 14,

Collaudato huius formam & faciem. Vide VVLTVS.

¶Facies, Aliquando totius corporis forma, & habitus: tota species quæ apparet & cernitur. Plaut. Trinum. 13,

-qua facie est homo?

S. Sesquipede quidem est quàm tu longior. Terent. Eunucho, 2. 3,

O faciem pulchram.

Facies, inquit Gellius lib. 13. cap. 28, est forma omnis, & modus, & factura quædam corporis totius, à faciendo dicta, vt ab aspectu species, & à fingendo figura. Itaque Pacuuius in tragœdia, quæ Niptra inscribitur, faciem dixit hominis pro corporis longitudine,

Ætate integra, feroci ingenio, facie procera virum. Hæc ille.

Forma & facies. Cic. 1. Offic. Formam quidem ipsam Marce fili, tanquam faciem honesti vides.

Facies & statura. Cicero 2. Philipp. Velim mihi dicas, nisi molestum est, L. Tursetius qua facie fuerit, qua statura, quo municipio, qua tribu.

Insignis facie iuuenis. Virg. 9. Æneid. Ouid. epist. 5.

Præsignis facie puella. Ouid. 3. de Arte.

Aduersa facies. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Facies cadauerosa, Vide CADAVER.

Cicatricosa facies. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Decora facies Horat. 1. Serm. sat. 2.

Egregiæ facies. Lucret. lib. 5.

Flammata facies, Id est iracunda Seneca Medea, 6.

Hispida facies. Horat. 4. Carm. ode 10.

Humana facies. Ouid. 2. Metam.

Nec facies impar nobilitate fuit. Ouid. 4. Fast.

Incæsta facies. Lucan. lib. 10.

Informis facies. Lucan. lib. 6.

Ingenua facies, Vide INGENVVS.

Inscripta facies, Id est signata vel ferro, vel alia quauis re. Claud. 2. in Eutrop.

Inuisa facies. Virg. 2. Æneid.

Irata facies. Lucan. lib. 8.

Liberalis facies, Vide LIBER.

Facies mala. Quintil. lib. 6. cap. 3, Qui malam faciem habet, liber non est?

Mendosa facies. Ouid. 12. Metam.

Mœsta facies. Lucan. lib. 8.

Mœstissima facies. Valer. 2. Argonaut.

Peregrinæ facies, Vide PHAVORINVS.

Præstantis facie puella. Ouid. 3. Fast.

Prima facie. Caius in l. aliquando. D. ad Senatusconsf. Velleian. Prima facie quidem alienam, re vera autem suam obligationem suscipit. Paulus in l. Quum seruus. §. Si Titius. D. de leg. 1, Videtur quidem is prima facie rem mihi meá legasse: sed, &c. Idem in l. Alienò. D. de fideicom. libertat. Quod nó prima facie videtur esse iniquum.

Puerilis facies. Ouid. 8. Metam.

Pulchra facies. Ouid. epist. 24.

Rara puella facie. Ouid. 14. Metamorphoseos,

Rara quidem facie, sed rarior arte canendi.

Recta facies. Quintil. lib. 1. cap. 11, Obseruandum erit etiam, vt recta sit facies dicentis.

Rugosior facies passa vuâ. Claud. 1. in Eutrop.

Sacræ facies. Persius sat. 2.

Torua viriliter facies. Seneca Hippol. 6.

Tristis facies. Ouid. 2 de Ponto, eleg 8.

Trucea facies, oculique minaces. Lucan. lib. 7.

Varia ac noua facies. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Virginea facies. Ouid. 8. Metam.

¶Nouam faciem afferre nomen vetus. Cic. pro Flacco.

Cogitare faciem alicuius. Cicero 2. de Diuinat. Num igitur quum aut muros Babylonis, aut Homeri faciem cogito, imago illorum me aliqua pellit?

Cubare in faciem, Vide CVBO.

Dimouere faciem ab aliquo. Horat. 4. Carm. ode 5.

A verbis facies dissidet ista tuis. Ouid. epist 16.

Faciem, vultum, sonú non possumus nobis fingere. Cic. 1. de Orat.

Habere liberi hominis faciem. Quintil. lib 6. cap. 3.

Faciem habere ad omnem rem. Plaut. Milite, 14.

Collaudato huius formam & faciem, & virtutis commemorato.

M. Ad eam rem habeo omné faciem, vt dudum iam tibi demóstraui.

Pulchram faciem induere turbido animo. Seneca Hippol. 8.

Laudaret faciem liuor quoque. Ouid 10. Metam.

Mutatus faciem & ora. Virg. 1. Æneid.

Neglecta facies. Ouid. 3. Amorum,

Cura dabit faciem, facies neglecta peribit.

De facie aliquem noscere. Cic. in Pisoné, Habet hoc virtus (quam tu ne de facie quidem nosti) vt viros fortes species eius & pulchritudo etiam in hoste posita delectet. Vide NOSCO.

Propriam faciem ostendere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Perfricare faciem, Vide FRICO.

Prostituere faciem suam lucro. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10.

Torquere faciem. Quintil. lib. 5. cap. 11, Quis istam faciem planipedis senis torquens?

Frigora vexans faciem. Seneca OEdipo, 6.

Victa in vrbe facies Cæsaris. Tacit. lib. 1. Non florentis Cæsaris, neque senis in castris, sed velut in vrbe victa facies.

¶Facies non solùm in hominum corporibus, sed etiam in rerum cuiusquemodi aliarum dicitur: vt author est Gell. lib. 13 cap. 19, Nam montis, & cæli, & maris facies, si tempestiuè dicatur, probè dicitur. Salust. lib. 2. Hist. Sardinia in Aphrico mari, facie vestigij humani, in Occidentem, quàm in Orientem latior prominet.

Sæua, ac deformis tota vrbe facies. Tacit. lib. 19.

Facies arboris. Plinius libro 12. cap. 14, Nec arboris ipsius quæ sit facies, constat.

Armorum ciuilium facies. Tacit. lib 1, Diuersa omnium, quæ vnquam accidêre, ciuilium armorum facies.

Expressa facies ciuitatis in persona alicuius. Cic. pro Flacco.

Consilij publici facies. Tacit. lib. 18.

Facies honesti. Cic. 1. Offic. Formam quidem ipsam Marce fili, & tanquam faciem honesti vides.

Loci facies. Tacit. lib. 4, Antequam Vesuuius mons ardescens faciem loci verteret.

In faciem montis curuata vnda circunstetit. Virg 4. Georg.

Pacis facies. Tacit. lib. 13. Dum positis loricis, & galeis, in pacis faciem venirêtur.

Pugnæ facies. Tacit. in vita Agric. Ea enim pugnæ facies erat.

Facies pulueris. Gellius lib. 10. cap. 18.

Scelerum facies, Id est species scelerum. Virg. 6 Æneid. Seruius.

Senatus faciem afferre. Cic. 8. Philip. Senatus enim faciem secum attulerat, authoritatem Reipub. cui qui non paret, non ab eo, &c.

Sermonis simplicis facies. Quintil. lib. 4. cap. 1, Et facie simplicis, sumptíque ex proximo sermonis fidem quoque acquirit.

Solœcismi faciem habere. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Stagni facies. Tacitus lib. 21, Superfusus amnis palustrem, humilémque insulam, in faciem stagni oppleuit.

Victoriæ facies. Tacit. in vita Agricolæ, Proximus dies faciem victoriæ latius aperuit.

Facies vrbis. Sallust. Quibus rebus permota ciuitas atque immutata vrbis facies erat.

¶Facies, in plurali numero. Virg. 1. Georgicorum,

-tot bella per orbem,

Tam multæ scelerum facies.

¶Vertere se in omnes facies, id est experiri omnia sua consilia, aut vires. Virg. 12. Æneidos,

Verte omnes tete in facies, & contrahe quicquid

Siue animis siue arte vales.

¶Facies, huius facies in genitiuo apud antiquos. Gell. lib. 9. cap. 14, Quòd autem suprà scriptú est in Quinti Claudij verbis, Propter magnitudinem atque immanitaté facies: id nos aliquot veteribus libris inspectis exploraumus, atque ita esse vt scriptum est, cóperimus. Sic enim pleraque ætas veterú declinauit, hæc facies, huius facies: quod nunc propter rationé grammaticam, faciei dicitur. Corruptos autem quosdam libros reperi, in quibus faciei scriptum est, illo quod antè scriptum erat, oblitterato. Meminimus etiam in Tiburti bibliotheca inuenire nos in eodem Claudij libro, scriptú vtrúque facies & facij. sed facies in ordine scriptú fuit, & cótra per ij geminú facij. neque id abesse à quadá consuetudine prisca existimauimus. ná & ab eo quod est hic dies, tá huius dies, quàm dij: & ab eo quod est hæc fames, tam huius fames, quàm famij dixerút. Et paulo póst, In casu auté dádi, qui purissimè locum suum, non faciei, vti dicitur nunc, sed facie dixerunt. Lucilius in Satyris, Et primùm (inquit) facie honestas accedit. Idé lib. 7, Qui te diligit, ætati facieq; tuæ se fautoré ostédat, fore amicú polliceatur. Sút auté nó pauci qui vtrobiq; facij legát. Sed Caius Cæsar in lib. de Analogia, 2, huius die & huius specie dicendú putat.

Facilis, Facilitas, Facinus, Vide FACIO.

Facio, facis, feci, factum ([illegible]) Propriè is dicitur facere, inquit Sipontinus, qui rei quam facit, faciem quandam imponit: vnde à faciendo facies vocitata. Qui ergo vas facit, vasis faciem illi imponit: qui vestimentum, faciem vestiméti. Agere verò existimatur, qui aliquid ita operatur, vt nullum extet opus quod sub sensum veniat. Hinc qui aliquid animo moliuntur, agere propriè, non facere dicuntur. Confunduntur tamen sæpe hæc verba: & facere ad omnia transfertur. Nam & facere verba dicimus, id est loqui, & facere viam, &c. Terent. And. 1. 1,

Quod plerique omnes faciunt adolescentuli. Idem Phorm. 2. 3,

Vide auaritia quid faciat.

Facit hoc argentum. Plaut. Trinum. 13. Id est in causa est.

Facere suo arbitratu, vel arbitrio. Cic. 1. de Finibus, Quæ mihi facultas vt id meo arbitratu facerem, ante, &c. Idem 6. Philipp. Quid enim ille vnquam arbitrio suo fecit?

Quid fecisti scipionem? pro Quid fecisti de scipione? Plaut. Cas. 5. 5,

Quid agis tu marite mi vir? vnde ornatu hoc

Aduenis? quid fecisti scipionem, aut quod habuisti pallium?

¶Facere, pro Sacrificare. Plaut. Aulul. 18, -si repperero, ô Fides,

Multi congialem plenam faciam tibi fideliam. Virgilius in Bucolicis, ecloga 16,

Quum faciam vitula pro frugibus, ipse venito. Cic. pro Muræna, Nolite à sacris patriis Iunonis sospitæ, cui omnes Cósules facere necesse est, domesticum & suum Consulem potissimum auellere.

Facere are terram, pro Arefacere, apud Lucret. lib. 6,

Principio terram sol excoquit, & facit are.

¶Facere, verbum apud Iurisconsultos, inquit Papinianus, omnem omnino faciendi causam complectitur, dandi, soluendi, numerandi, iudicandi, ambulandi. l. 218. D. de verb. signif.

¶Non videri fecisse. Cic. Attico, lib. 4. epist. 15, Quid quæris aliud? Iudicia, credo. Drusus, Scaurus non fecisse videntur. hoc est, absoluti sunt. Reus enim à iudicibus absolutus, his verbis innocens pronuntiabatur, Non videri fecisse.

¶Factum, In responsione. Terent. Eunucho, 4. 4,

Chæreane tuam vestem detraxit tibi?

DO. Factum. PH. & ea est indutus? DO. factum.

¶Facio, cum præpositionibus A, vel Ab, pro eo quod est pro. Vide A vel AB præpositiones.

A se aliquid facere. Cic. de Orat.

Facere ab aliquo. Cic. 1. de Inuent. Commune est, quod nihilo magis ab aduersariis, quàm à nobis facit, &c.

Facit ad difficultatem vrinæ: Id est, prodest. Plin.lib.22.cap.18. Et, Facit præclare cœliacis, Ibidem, cap 19.

Facta ad ipsum forte. Liu.8.bel.Pun.

Mirè ad pullarium circulum facit. Quintil.lib.2.cap.12.

Ars nostra facit ad bonos mores. Ouid.3.de Arte.

Ad nutum. Cæsar 1.bel. Gall. Si qua res non ad nutum aut ad voluntatem eius facta sit.

Manus illi ut faciunt ad omne scelus. Ouid.epist.6.

Ad perpendiculum facere aliquid. Vide PERPENDICVLVM.

Non facit ad stomachum nostra lagena tuum. Martial.lib.10.

Ad vnguem factus homo. Horat.1.Serm sat.5.

¶ Facere quidpiam in aliquod vas. Columel.lib.12.cap.6, Si aliam mariam in id vas facere volueris, hanc in vasa bene picata diffundes.

¶ Facere abortum, Vide Abortus in ABORIOR.

Acorem. Colum.lib.4.

Accessionem facere dicũtur hostes. Plancus ad Ciceron.lib.10.18, Magnam etiam perditi hostes accessionem sibi fecissent.

Facere aditus ad causam, Vide ADITVS.

Facere aditum. Quintil lib.4.cap 1.

Adiutorium in aliquam rem. Suetonius de Claris grammaticis,20.

Facite adsitis domi. Terent.Eun.3.2,

-curate istam diligenter virginem. Domi adsitis facite.

Admirationem auri & argenti. Seneca lib.21.epist.1.

Aduersus edictum. Terent.Heauton.4.1,

Primum hoc te oro, nequid credas me aduersus edictum tuum Facere esse ausam.

Adulterium. Gell.lib.14 cap.2, Desiersine facere adulterium?

Ægrè alicui. Terent.Eunucho.4,

Miles verò sibi putat e adductum ante oculos æmulum:

Voluit facere contra huic ægrè.

Æqui boni. Terent.Heauton.4.5,

Cæterùm equidẽ istuc Chreme æqui bonĩq; facio. Vide AEQVI BONI FACERE. Cic.ad Attic.lib.7.127.

Æquo animo. Cæsar 3 bel.Ciuil.

Æs alienum. Liuius, Egestate coacti dicuntur æs alienum fecisse. Cic.ad Attic.lib.13.194.

Æstimationem. Cæsar 6 bel.Gall. Viri quantas pecunias ab vxoribus dotis nomine acceperunt, tantas ex suis bonis æstimatione facta cum dotibus communicant.

Agrum honestiorem. Columel.lib.1, Ea quæ faciunt honestiorem agrum. Id est elegantiorem.

Aliter. Plaut.Sticho,1,

Aeque aliter nos faciant, quàm vxores suas æquum est viros.

Alienationẽ, pro Abalienare ab aliqua. Cic.de Amicit. Neque fieri possit, vt non statim alienatio, disiunctióq; facienda sit. De amicitia.

Ambitus circa rem aliquam: Hoc est ambire. Liu.7.bel.Pun. Multos circa vnam rem ambitus fecerim, si, quæ de Marcelli morte variant authores, omnia exequi velim.

Amicè, Hoc est amicabiliter, & vt amicum decet. Cic.de Amicitia, Tu autem Fanni, quòd mihi tantum tribui dicis, quantum ego nec agnosco, nec postulo, facis amicè: sed, vt mihi videris, non rectè.

Amicitiam. Cæsar 4.bel.Gal. Ad Cæsarem legatos miserant, amicitiam fecerant, obsides dederant. Hoc est, Contraxerant.

Amicum me tibi fecit tua virtus. Horat.1 Serm sat.5.

Animum alicui, Iucitare, & animum augere. Liu.5. bel.Pun. Missum à Metaponto præsidium, Romanis fecit animum vt nocte ex improuiso opera hostium inuaderent.

Bonum animum. Plin.epist.150.

Animos facere alicui in aliquem. Ouid.5. Trist.eleg.9,

Quæ tibi res animos in me facit improbe?

Faciunt animos diuitiæ. Liu.1 ab Vrbe.

Apertum aliquid facere alicui, Id est demõstrare, & docere illum. Lucret.lib.2.

Arbitrium. Horat.4 Carm.ode 7,

Quum semel occideris, & de te splendida Minos Fecerit arbitria. Id est pronuntiarit. Aliter verò apud Liuium, pro Ferre potestatem accipitur, lib.3.Decad.5. Cõsuli Prætores in eligendo arbitrium fecerunt. Vide ARBITRIVM.

Ardorem animis, pro Inflammare. Liu.lib 8.

Argentariam. Plin.de Viris illustrib. Cic.7. Verr. Is quem ille argentariam Lepti fecisse dicit. Vide Argentaria, in ARGENTVM.

Artem ludicram. Plaut.Aulul.19,

Continuò meum cor cœpit artem facere ludicram.

Ascensionem ad locum aliquem. Plaut.Rud.14.

Assulas foribus, pro Effringere fores. Plaut.Merc.4.

At etiam assistorat etiam cesso foribus his facere assulas?

Auctionem. Plaut.Epid.5. Vide AVGEO. Cic.in Philipp. Vt scilicet vir auctionem faciebat.

Aucupium auribus, Auscultare. Plaut.Milite,23.

Audaciam hosti. Liu 9.bel.Pun. Aut ipse obequitabat portis: aut cedendo cum timoris simulati specie audaciam hosti faceret, ad insequendum temerè eliciebat.

Audientiam. Cic.de Senect. Facitque persæpe ipsa sibi audiẽtiam diserti senis composita oratio & mitis. Vide AVDIO.

Augurium. Plaut.Sticho,8.

Auritum populum. Plaut.Asin.1,

Face iam nunc præco omnem auritum populum. Id est, fac audientiam.

· Auspicium dicitur auis, è qua auspicium capitur. Liu.lib.1.ab Vrbe, Eam alitẽ ea regione cæli & eius diei nuntiam venisse, circa summum culmen hominis auspicium fecisse.

Auspicium facere alicui. Horat.1.epist 1.

Authoritatem. Cic.pro Lege Manil. De quo homine vos (id quod maximè facit authoritatem) tanta & tam præclara iudicia fecistis?

Auxilia mercede facere. Tacit.lib.5, Mittit, qui auxilia mercede facerent.

¶ Facere se bardum. Plaut.Epid.9,

Ego illic me autem assimulabam quasi stolidum,

Quum bardum me faciebam.

Bellum. Cic.pro Fonteio. Idem 1.Offic. Ne posset aliquando ad bellum faciendum locus ipse adhortari.

Bellum patriæ facere. Tacit.lib.3.

Bellum pecunia, pro Parare: apud Sallustium, vt citat & interpretatur Seneca epist.115.

Benè fecit Silius, qui transegerit. Cic. Attico, lib.12.244.

Bene. Plaut Mostel 10,

Bene bonique arbitror te facere.

Sibi bene. Plaut.Asin.17,

Nec quisquam est tam ingenio duro, nec tam firmo pectore,

Quin vbi quicquam occasionis sit, sibi faciat bene.

Benignè. Plaut.Curculio,8,

Et bene & benignè facitis, quum hero amanti meam operam datis.

Bombum, Vide BOMBVS.

Bona alicui, & in aliquem, pro Conferre beneficium. Plaut.Persulo,18. Terent Heaut 4.5,

Faciam boni tibi aliquid pro ista re, ac lubens.

Boues cõuiuas. Plaut.Pseud.13. Hoc est, bobus cõuiuium apparare.

Bustum. Cic 1.Philipp. Iidémque bustum in foro facerẽt, qui illum insepultam sepulturam effecerant.

¶ Cadauer, Occidere. Apuleius lib.8, Cadauer quod ipse fecerat, auidè complexus est.

Cædem, Idem. Cic.pro T.An.Milone, Obuiam fit ei Clodius expeditus in equo, nulla rheda, nullis impedimentis, nullis Græcis comitibus, vt solebat, sine vxore, quod nunquam ferè: quum hic insidiator qui iter illud ad cædem faciendam apparasset, cum vxore veheretur in rheda penulatus. Idem pro P.Sest. Cædẽ maximã faciat.

Calorem, pro Excitare. Plin.lib.11.cap.16. Tum maximè murmurantes, caloris (vt putant) faciendi gratia. De apibus.

Capitale facere dicuntur leges. Plinius lib.12.cap.14, Digredi via, capitale leges fecère. Hoc est, legibus interdictum est capitali supplicio, nequi thus Sabotam deferunt, via digrediantur: hoc est alia via præterquam per vrbis portam eant.

Caput facere dicuntur folia herbæ. Plin.lib.26. cap.12, Remedio sunt pycnocomi folia trita cum polenta, si nondum caput fecerint. Hoc est, si nondum excreuerint in semen.

Carmina facere. Virg.ecloga 3.

Carnificinam. Plaut.Captiuis,14,

Sed si vllo pacto ille huc conciliari potest,

Vel carnificinam hunc facere possum perpeti.

Castra, Castrametari. Cic.Catoni, lib.15 4. Castra in Lycaonia apud Iconium faceret. Idem ad Attic.lib.8.161, Neque ipse satis firmus esset ad castra facienda. Tacit.lib.2. Iámque sero dies subducit ex acie legionem faciendis castris.

Caulem, pro Emittere & producere Colum.lib.11.cap 3.

Cautiorem. Cæsar 8.bel.Gall. Ne tentando cautiorem faceret.

Se celerem, Festinare. Plaut. Trinum.14,

Statim fac te propere celerem, recipe ad te dominum domum.

Censuram vini in epulas regis, Vide CENSVRA.

Certamen. Liu 6 ab Vrbe, Quid patrum & plebis certamen facimus, quod ciuitatem esse aduersus eum pestiferam curam debet?

Certiorem, Vide CERTVS.

Chlamydem vndulantem quassando. Hoc est, sese agitãdo, facere vt chlamys vndulata videatur. Plaut.Epid.9,

Sed hic quis est, quem huc aduenientem conspicor,

Suam qui vndulatam chlamydem quassando facit?

Cladem, pro Inferre. Liu.lib.8, Plus populationibus, quàm prœliis cladium fecit.

Clamores. Cic.de Claris Orat. Itaque Hortensius vtroque genere florens clamores faciebat adolescens.

Claritatem facere. Plin. lib.29.cap.6, Claritatem oculis facit cinis bubonis.

Classem. Cæsar 4.bel.Gall. Huc naues vndique ex finitimis regionibus, & quam superiore æstate ad Veneticum bellum fecerat classem, iubet conuenire.

Cœnam alicui, pro Apparare. Plaut.Merc.11,

Quid si igitur cœnam faciam?

Cœnas cum aliquo, & obire. Cic.ad Attic.lib.9.185, Quas enim eos cœnas & facere & obire scripsi ad me Sextus, quàm lautas, quam tẽpestiuas? Facit cœnas qui recipit, Obit qui recipitur.

Cognomen colli. Liu.1.ab Vrbe, Is sepultus in eo colle, qui nunc est pars Romanæ vrbis, cognomen colli fecit. Hoc est. Dedo cognomen colli: atque ab huius nomine collis vocatus est.

Commentarios. Cæsar 8.bel.Gall. Scio Cæsarem singulorum annorum singulos commentarios fecisse.

Commercium sermonum. Liu.4. ab Vrbe, Iam per longinquitatem belli commercio sermonum facto.

Facere commodè, Vide COMMODVS.

Commodo Reipub. Cæsar 5.bel.Gall. Scribit Labieno, si Reipub. commodo facere posset, cum legione ad fines Neruiorũ veniat. Hoc est, Si per Rempub. sibi liceret.

Commutationem rerum. Cæsar 1. belli Ciuil. Iam paucis diebus magna erat rerum facta commutatio.

Compendium, Compendiosè & breuiter aliquid assequi. Plaut. Rudente,4, Si ad saxum quid capessis, ita deorsum cadas, errationis feceris compendium.

Paululum sui compendij. Cic.pro Rosc.Comœdo, Et si quãdo me vis peierare, vt paululum tui compendij facias, paratum fore scito.

Compendi operam, pro Operæ compendium facere. Plautus Pseud.20,

Quisquis es adolescens, operam fac compendi quærere.

Compotem votorum, Alicui concedere quod petit. Plinius in Paneg

Conceptum.

Conceptum. Colum. lib. 7. cap. 6, Huic pecudi nocet æstus, sed magis frigus, & præcipuè fœtæ quæ gelicidio hyemis conceptum fecit. Hoc est, Quæ concepit hyeme per gelu.

Concilia. Liu. 3. ab Vrbe, Exercere Antiates colonos, palàm concilia facere, &c.

Concitationes. Cæs. 3. bel. Ciuil. Hoc sedato tumultu, crebræ continuis diebus ea concursu multitudinis concitationes fiebant.

Concursum, Concurrere aliquò cum impetu. Cicero pro Deiotaro, Quos concursus facere solebat? quàm se iactare? quàm se ostentare? &c.

Confidentem, pro Addere confidētiam, & animum augere alicui. Plaut. Merc. 22,
Nam quemuis confidentem facilè tuis dictis facis,
Eundem ex confidente actûtum diffidentem denuo.

Confidenter. Hoc est audacter. Plaut. Milit. 8,
Neque eques, neque pedes præfectus quisquam tanta audacia est,
Qui æque faciat confidenter, quam mulieres faciunt.

Coniecturam. Cic. 4. Verr. Vt vos rogarem vt coniecturam faceretis, qualem in iis rebus in me L. Metellum fuisse putaretis.

Coniecturam de odore. Plaut. Menæch. 14,
Ecquid tu de odore possis, siquid fortè olfeceris,
Facere coniecturam?

Coniecturam de me facio. Cic. 2. de Orat. Facit enim de se coniecturam: cuius tanta vis ingenij est, vt neminem, nisi consultò, putet quod contra seipsum sit dicere.

Cōiecturam facere de moribus alicuius, &c. Plin. in Paneg. Cic. 5. Verr. Quo faciliùs vos coniecturam de triennio & de tota Sicilia facere possitis.

Coniecturam ex re aliqua facere. Terentius Heaut. 2. 3. Cicero ad Atticum, libro 13. 567, Quam tu coniecturam faciebas ex literis Messalæ.

Coniecturam ex hoc, quàm. Plin. epist. 92, Possis ex hoc facere cōiecturam, quàm sit emendatus adolescens.

Coniecturam ex, &c. Cic. in Verrem, Ex quibus coniecturam facere de omnibus possitis. Idem 3. Verr. Verum vt ex vno de cæteris coniecturam facere possitis.

Secum coniecturam. Plaut. Rud. 18,
Quum coniecturam egomet mecum facio, hæc illa est simia, &c.

Coniecturam, Diuinare. Plaut. Curcul. 5,
-hoc responde quod rogo,
Potin' coniecturam facere, si narrem tibi
Hac noctu quod ego somniaui dormiens?

Coniurationem, Coniurare. Cæs. 4. bel. Gall. Itaque rursus coniuratione facta, paulatim ex castris discedere, ac suos clàm ex agris deducere cœperunt.

Conquisitionem. Liu. 3. Decad. lib. 5, Ex hoc Senatusconsulto creati Triumuiri bini, qui conquisitionem ingenuorum per agros fecerunt.

Consilium, pro Dare. Liu. lib. 5. bel. Maced. Exulem illum & Persarum esse: cui mille in dies noua consilia, vel fortuna sua, vel ingenium facere possit.

Consilio alterius, pro Sequi consilium. Plaut. Rud. 23. Cic. dicit De consilio alicuius facere.

Conspirationem, Conspirare. Liu. 6. bel. Pun.

Consuetudinem alicui cum altero. Cic ad Sulpitium, libro 13. 24, Nā & inter nosmetipsos vetus vsus intercedit, & Atticus noster maiorem etiam mihi cum Cossinio consuetudinem fecit.

Consulē. Cic. de Senect. Anno enim vndeuigesimo post eius mortem hi c o s s. T. Flaminius & M. Atilius facti sunt.

Contentionem alicuius rei. Cic. in Pisonem, Sed quoniam fortunarum contentionem facere cœpimus, de reditu Gabinij omittamus.

Contra leges facere. Cic. in Vatinium.

Controuersiam. Liu. 3. ab Vrbe, Aut qui ita, quum per tot menses, vacua ciuitate nemo iustíne magistratus summæ rerum præessent, controuersiam fecerit: nunc demum quum hostes prope ad portas sunt, ciuiles discordias serant.

Controuersiam alicui de re aliqua, pro Contendere cum aliquo. Seneca epist. 111.

Controuersiam facere dicuntur verba Cic. in Orat. Nihil ambigi potest, in quo non aut res controuersiam faciat, aut verba.

Contumeliam, Quod & Contumelia afficere dicitur. Terentius Phorm. 5. 8,
Quin tu vnno modo ei faceres contumelias? Cato apud Gellium, lib. 10. cap. 14, In hac contumelia, quæ mihi per huiusce petulantiam factum itur. Cic. Philipp. 3. videtur hoc genus loquendi reprehendere. quum ait, Quid est porrò facere contumeliam? quis sic loquitur? Et subdit, Nonne satius est mutū esse, quàm quod nemo intelligat, dicere? Quintil. lib 9. cap. 3, Et contumeliam fecit: quod à Cicerone reprehendi, notum. Afri enim contumelia dicebant.

Conuiuium, Conuiuari. Plaut. Merc. 5,
Malè mihi precatur, & facit conuiuium. Plinius epistol. 98. lib. 6. Cicero ad Atticum, libro 2. 9, Conuiuium Pisoni Consuli mirificum facit.

Copiam argenti facere alicui, pro Pecunias dare mutuo. Plautus Asin. 15. Sic etiam Facere copiam frumenti, Cæsar 1. bel. Gall. Allobrogibus imperauit vt his frumenti facerent copiam.

Copiam puellæ facere alicui. Terent. Phorm. 1. 2,
Obsecrat vt sibi eius faciat copiam. Id est eam det sibi, vel faciat vt illa ad se ventitat.

Copiam sui non facere dicitur, qui latitat vt cuiuis creditorem, nec se exhibet. Vlpianus in l. eum qui circa columnas. D. de priuileg. credit.

Sui copiam facere dicitur, qui omnium horarum homo est. Plin. Panegyr. 39.

Copiam consilij sui. Cic. 3. de Orat. Quod erat insigne, eum qui id

faceret, facere ciuibus omnibus consilij sui copiam.

Copiam alicui eius quod cupiat. Plaut. Casina, 20,
Vt tibi ego inuentus sum obsequens: quod maximè
Cupiebas, eius copiam feci tibi.

Copia facta est petiti. Catull. ad Mallium, epigr 63.

Copias facere, pro Facere potestatem. Liu. 7. ab Vrbe, Te Imperator milites tui oramus vt nobis pugnandi copiam facias.

Copiam & potestatem facere alicui. Plaut. Capt. 7,
-gratiam habeo tibi,
Quum copiam istam mihi, & potestatem facis,
Vt ego ad parentes hunc remittam nuntium.

Factum culpa illius. Terent. Hecy 5. 2,
Illius dices culpa factum. s. haud equidem dico, mi Laches.

Cum aliquo facere, est Ab illo stare, Patrocinari: Est & fauere illi. Cicero 2. de Diuinat. Demosthenes quidem qui abhinc annos propè c c c. fuit, iam tum φιλιππίζειν Pythiam dicebat, id est quasi cum Philippo facere. Budæus.

Cum aliquo facere, Id est idem sentire. Cicero pro Sylla. Horat. 2. epist. 1.

Cum aliquo, Id est partes illius sequi. Gell. lib. 15. cap. 22, Ex eis nationibus quæ cum Sertorio faciebant, quum multis prælijs superatus esset, neminem vnquam ab eo desciuisse.

Cum Cæsare facit Lentulus Consul. Cic. Att. lib 6. 119.

Facit cum hoc veritas. Cic. pro Quintio, Quum veritas cum hoc faciat, plus huius inopia possit ad misericordiam, quàm illius opes ad crudelitatem.

Facere cumulate plane, Vide c v m v l v s.

Curiam. Plinius libro 34. cap. 6. Hoc est, veluti Senatum quendam erigere.

¶Facere damnū, pro Periclitari, & damnum & incommodum ex re aliqua accipere. Plaut. Capt 6,
Est etiam vbi profectò damnum præstet facere, quàm lucrum. Cic. de Claris Orat. Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ, Latinæque literæ fecerunt.

De consilio alterius. Cic. ad Attic. lib. 13. 586, Neque est facturus quicquam nisi de meo consilio. Terent. Phorm. 3. 1.

De industria, Vide i n s.

De suo ingenio, apud Ciceronem, quodam in loco.

De sententia alicuius. Cic. ad Attic. lib. 5. 95, Id ego ita fieri volui de C Duronij sententia.

Deditionem alicuius facere hosti. Liu. 2. bel. Maced. Periuriúmque alijs alij capeobrantes, & sacerdotibus maximè, qui quos ad mortem deuouissent, eorum deditionem viuorum hosti fecissent. Cæsar 2. bel. Gall. Deditione facta.

Deditionem ad hostem. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Deiectionem. Cic. pro Cecinna, Qui illam vim, deiectionémque tuo rogatu aut tuo nomine fecerit.

Delectum studiorū. Quintil. lib 5. cap. 9. Sic quoque Facere delectum militum apud Cæsarem legitur pro eo quod est, Milites ad bellum legere.

Delicias. Plaut. Pœn. 4. Vide d e l i c i a e. Ouid. 5. Tristium,
Sic ego delicias, & mollia carmina feci.

Delirantes. Plaut. Amphit. 8.

Descensionem, Quum è naui in continentem descendimus. Liu. 8. bel. Pun. Ex vetusto codice legitur E ascensionē. Idem 2. bel. Pun. Prius quam in continentem descensiones faceret.

Desyderium alicuius, vel alicui. Liu 8 bel. Maced. Idem 7. ab Vrbe, Morum triumpho vulnus Consulis intulit: eadémque causa Dictatoris desyderium Senatui fecit.

Detrimentum. Cic 6. Verr. Resp. detrimentum fecit, quòd, &c.

Dicta facere, Id est præstare quæ promiseras. Ouid. 3. Fast.

Facere diem, pro Transigere. Seneca epist. 67.

Differentias. Plin. lib. 16. cap. 6, Differentias faciunt & folia.

Dignitatem. Plin. lib. 33. cap. 3, Cuius sceleris nos coarguimus illū primum, qui auro dignitatem per annulos fecit.

Dignum factis tuis. Terent. Phorm. 2. 3,
-quin quod est
Ferendum feras: tuis factis dignum feceris.

Discessionem. Plin. epist. 167. Vide d i s c e d o.

Discrimen. Plinius lib. 11. cap. 51, Sed ante omnia explanatio animi quæ nos distinxit à feris, inter ipsos quoque homines discrimen alterum æque grande quam à beluis fecit.

Disertum rhetor facit. Cicero 2. Philipp. Medico tria millia iugerum, quasi te sanum fecisset: Rhetori duo, quasi disertum facere potuisset.

Diuiduum. Terent. Adelph. 2. 2,
Seruésne an perdas totum, diuiduum face. Hoc est diuide: figura παρεμπτωσις, vt ait Donatus.

Diuitias ex re aliqua. Plaut. Persa, 26,
Diuitias tu ex isthac facias.

Diuortium. Cic. ad Attic. lib. 12. 260, Sed quid, quòd audio, Spintherem fecisse diuortium?

Dolorem. Cic. ad Augustum, Nulla enim remedia quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quàm quæ sunt salutaria. Idem ad Attic. lib. 12. 516.

Dubium in vtraque parte facere. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Dulcedinem. Seneca epist 125.

Facito dum. Terent Heaut 3 1,
-us heus tu facito dum eadem hæc memineris,
Siquid huius simile fortè aliquando euenerit.

Duritias facere, Vide post facere tædium.

¶Eloquentem aliquem facere. Cic. in Orat.

Facere emolumentum. Cicero 5. de Finib. Cuius mors tibi emolumentum factura est. Legitur ex vetusto exemplari, emolumentum futura est.

Errorem, pro erroris causam dare. Seneca epist. 68.

Eruptionem. Cæsar 3. belli Gall. Cicero ad Atticum, lib. 7. 133, Eruptionem factam fuisse dicebantur.

Ex animo. Terent. Adelph. 1.1,
Ille quem beneficio adiungas, ex animo facit.

Facis ex tua dignitate & è Repub. Cic. Bruto, 2.

Ex industria multa immodestè, atque intemperanter facere. Quintil. lib. 5 cap 7.

Ex necessitate. Plin. epist. 109.

Excidionem oppido. Plaut. Curcul. 11, Sed eapse illa qua excidionem facere condidici oppidis.

Excursiones in agrum hostilem. Liu. 4. ab Vrbe. Cic. ad Attic. lib. 1. 14, Heluetij sine dubio sunt in armis, excursionésque in prouinciam faciunt.

Exemplum, pro Edere. Quintil. lib. 5. cap. 2, Et ipse pronuntiaturus, exemplum non libenter, quod in se postea fortasse recidat, facit.

Exempla faciam in te: Id est, ita puniam, vt sis aliis exemplo. Plaut. Mostell. 15,
Exempla ædepol faciam ego in te.

Exercitum. Plin. de Viris illust. Mox Cinnana dominatione reuocatus, ruptis ergastulis exercitum fecit.

Sibimet exilium Plaut. Merc. 18,
Nunc vt fert Achantio, sibimet faciet exilium.

Exitum, pro Habere. Seneca epist. 1. lib. 21, Petens vt videret, quem admirator auri exitum faceret. Id est, qui esset exitus & finis eius qui tantopere aurum admiraretur & laudaret.

Expectationem. Cic. ad Attic. lib. 1. 55, Varronis sermo facit expectationem Cæsaris.

Expectationem sui. Cic. 4. Acad. Vt etiam maiorem expectationē mei faciam, quàm modo fecit Hortensius.

Expeditum ex impedito Plaut. Epid. 2,
-quomodo
Me expeditum ex impedito faciam?

Fac esse, Permittentis & cōcedentis loquutio, quemadmodum si quis dicat, esto vt id fiat. Cic. 5. Philipp. Hominem audacissimum & perditissimum, sed fac ita non esse, num Latinè fert?

Fac potuisse, Fac velle, &c. Cic. 2. Philip. Eum tu occidere: fac potuisse, quod est aliud. &c. Idem Philipp. 13, Facite, hoc meum consilium legiones nouas non improbare. Idem 1. Tusc. Fac tutum dolere corpus. Ibidem, Sed fac, vt isti volunt, animos nō permanere post mortem. Ibidem, Fac enim animum interire vt corpus.

Facere parentes, & liberos extraneos, Diducere. Plin. in Paneg 61, Eandem immunitatem in paternis bonis filio tribuit, si modò reductus esset in patris potestatem: ratus improbè & insolenter, ac penè impiè, iis nominibus inseri publicanū, nec sine piaculo quodam sanctissimas necessitudines velut intercedente vicesima scindi: nullum esse tanti vectigal, quod liberos ac parentes faceret extraneos.

¶ Facere facilè. Plaut. Pœn. 18,
Isto pretio tuas nos facilè feceris.

Factu facile. Terent. Heaut. 4. 3,
Bonam atque iustam rem oppidò imperas, & factu facilem.

Facetias. Plaut. Sticho, 12.

Se facetum. Plaut. Asin. 7,
Exemplo facio facetum me atque magnificum virum.

Facinus. Cic. 1. de Fin. Vide ne facinus facias, quum mori suadeas. Liu. 4. bel. Pun. Facinus memorabile fecisti.

Facultatem, pro Dare potestatem & permittere. Plinius epist. 159. Cic. 4 Verr. Si facultatem verè atque honestè iudicandi fide & diligentia mea fecero.

Facere facultatem hæredi petere. Vlpian. in l. Aristo. D de acquir. hered. Aristo existimat, Prætorem aditum facultatem facere debere heredi rationes defuncti ab eo petere, penes quem depositæ sunt, deliberanti de adeunda hæreditate.

Facundum faciebat amor. Ouid. 6. Metam.

Fallaciam in re aliqua. Terent. And. 1. 3,
Me infensus seruat, ne quam faciam in nuptiis fallaciam.

Famam. Quintil. lib. 11. cap. 2, Memoria autem facit etiam prompti ingenij famam.

Familiam vnam. Terent. Adelph. 5. 8,
Ego verò iubeo, & in hac re & aliis omnibus
Quam maximè vnam facere nos hanc familiam,
Colere, adiuuare, adiungere.

Fastidium. Liu. 3. ab Vrbe, Fecit statim, vt fit, fastidium copia.

Fauorem apud aliquos, pro Conciliare. Liu. lib. 2. Decad. 5, Eumeni conspiratio aduersus eum fauorem apud Romanos fecit.

Se ferocem alteri. Plaut. Curcul. 11,
Ne te mihi facias ferocem, haud supplicare me censeas.

Aliquem feruentem flagris. Plaut. Amphit. 14,
Quem pol ego hodie ob istæc dicta faciam feruentem flagris.

Fidem, Est facere vt quis credat. Cic in Catil. Vt quoniam auribus vestris propter incredibilem magnitudinem sceleris minorem fidē faceret oratio mea. Idem in Pisonem, Non facies fidem scilicet, quum hæc disputabis. Idem de Oratore, Fidei faciēdæ causa. Idem pro T. Annio Milone, Quoniam vita talis & ciuis & viri fidem non faciebat. Idē in Bruto, Credit iis quæ dicuntur, qui odit oratorē vera putat, assentitur, probat, fidē facit oratio. Plin. epist. 198, In summa fecit mihi fidem pœnitentiæ. Quintil. lib. 5, Fides verbis tuis non fit.

Se fidelem hero suo. Plaut. Milit. 7,
-næ te ædepol stultitia tua penè perdidit:
Dum te fidelem facere hero voluisti, penè absumptus es.

Finem, Tacere, desinere, absoluere. Plautus Epid. 2. Terentius Andr. 5. 1,
Satis periculi cœpi adire, orandi iam finem face. Idem Adelphis. 5. 9,
-sino
Habeat, in istac finem faciat. Idem in Prologo Heaut.
-nisi finem maledictis facit. Cic. pro Cn. Planc. Idem in Rullum, Finem feci offerendi mei.

Finem studiis facere. Claud. de Laudib. Serenæ, 22.

Finem facere vitæ, atque laboris. Lucret. lib. 3.

Flagitium. Plaut. Pœn. 8. Terent. Eunuch. 2. 3,
-ab Flagitium facimus.

Fletum facere. Colum. in Hortulo, Sèque lacescenti fletum factura Sinapis. Id est lacrymas elicitura.

Florentem Plaut. Menæch. 9,
Ecastor solus benefactis me florentem facis.

Fœdus. Plaut. Amphit. 4.

Fœdus cum. Cic. pro Sextio, Fœdus fecerunt cum Tribuno plebis palàm, vt ab eo prouincias acciperent, quas ipsi vellent, &c.

Fœdus ex societate cum. Liuius 4. bel. Pun. Hieronymus legatos Carthaginem misit ad fœdus ex societate cum Annibale faciendum.

Fœdus inter se. Cic. 2. de Finib. Posuisti autem dicere alios, fœdus quoddam facere inter se sapientes, vt quemadmodum sint in seipsos animati, eodem modo sint erga amicos.

Formam alicuius facere. Vide FORMA.

Formidinem facere. Tacit. lib. 19, Vanam formidinem, vt hostes fecere.

Fortiter. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Facere & parare magnā fortunam. Liu. 4. bel. Pun. Facile esse momento quo quis velit, cedere possessione magnæ fortunæ: facere & parare eam, difficile atque arduum esse.

Fortunam malam facere sibi. Columella lib. 1. Vide Orinndus in NASOR.

Fortunatum. Plaut. Aulul. 13.

Fossam. Cæs. 1 bel. Ciuil. Sed à fronte contra hostem pedum quindecim fossam fieri iussit.

Fractum. Plaut. Milit. 3. Id est frangere.

Fraudem legi. Plaut. Milit. 5.

Facio fraudem 2. c. Inde domū cœnatus, vt sim inde præstò Miloni. Cic. ad Attic lib. 4. 82.

Frugem. Plaut. Pœn. 24.

Fugam. Terent. Eunuch. 4. 7. Cic. pro Domo sua, Quas iste tum cædes, quas lapidationes, quas fugas fecerit. Liu. 8 ab Vrbe, Fugam ac vastitatem latè fecerunt.

Funus alicui. Cic. pro Cluent. Et ibi de integro funus iam sepulto filio fecit. Liu. 5 bel. Pun.

Funus alicui, pro Occidere, & causam mortis afferre. Plaut. Asinaria, Acerbum funus filiæ faciet, si te carendum est.

Funus prandio, pro Excedere & consumere prandium. Plautus Menæch 1,
Quid de te merui, qua me causa perderes?
Vt surripuisti te mihi dudum de foro?
Fecisti funus absenti me prandio.

Furta. Plaut. Pœn. 18. Terent. in Prologo Eunuch. Cic. pro Cluentio, Hoc ipso ferè tempore Strato ille medicus domi furtum fecit, & cædem eiusmodi.

Furtum ætati. Plautus Bacchid. 2, Ædepol fecisti furtum ætati malum.

¶ Facere genium meliorem. Plaut. Sticho, 10,
Nam hic quidem meliorem genium tuum non facies.

Gloriosum Plaut. Pseud 10,
Hic argentum, hic amica amanti herili filio
Atque ego nunc me gloriosum faciam.

Gloriam alicui. Plin. lib. 14 cap. 1.

Gradum, Ambulare. Plaut. Curcul. 3. Cic. 2. de Orat. Quis prodis mi Spuri, vt quotiescunque gradum facias, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem?

Gradum ad aliquid, non est (inquit Valla lib 5) transitum facere, sed aliquam rem gradum, & quasi scalam ad alia facere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Gradum, pro Promouere. Liuius 6. ab Vrbe. Cicero 4. Verrina, Itaque maioribus in Africam ex hac prouincia gradus imperij factus est.

Gratiam Iurisiurandi. Plaut. Rud. 31. Sueton. in Tib. Cæsare, cap. 35. Vulgò dicunt, *de iuramento dispensare*.

Gratiam facere, pro Dispensare, Permittere. Potestatem facere. Sueton. in Octau. Aug cap. 16. Liu. 3. ab Vrbe, Factáque per Cornelium Valerium dicendi gratia quæ vellet, quum libertas non vltra vocem excessisset, Decemuiri propositum tenuere.

Gratiam delicti, pro Ignoscere. Sallust. in Iugurth. Cæterùm Bocchoo, quoniam pœnitet, delicti gratiam facit. Id est ignoscit.

Gratiam criminis. Sueton. in Calig cap. 15. Tale est illud Liuij 1. Decad. lib. 3, Omnium igitur tibi Appi Claudi, quæ impiè nefarieque per biennium alia super alia es ausus, gratiam facio.

Gratiam, aliquam partem argenti. Plaut. Pseud. 13.

Gratulationem ad omnia deorum templa nomine alicuius. Cic. ad Brutum, lib. 11. 18, Sed tamen tam recenti gratulatione, quam tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus, renouatio timoris magnam molestiam afferebat.

Gratulatio fit ægris. Seneca epist. 6.

Gratum, Gratificari. Terent. Eunuch. 4. 4. Cic. Attico, lib. 1. 15, Per mihi per inquam gratum feceris.

Grauidam. Plaut Amphit. 3. Terent. Andria,
Grauida facta est e Pamphilo.

¶ Hæredem facere. Cic. in Verrem, Viros bonos & honestos cōplures fecit hæredes. Idem 3. Verrina, Fecere hæredem testamento.

Hæsitationem alicui facere, dixit Plinius Iunior.

Halitum iucundiorem facere. Plin. lib. 20. cap. 17.

Haruspicinam. Cic. ad Lepidum, lib. 6. 18, Neque enim erat ferendum, quum qui hodie haruspicinam facerent, in Senatu Romæ legerentur.

Se hilarum. Terent. Adelph. 4. 7, Hilarum, ac lubentem fac te in nati nuptiis.

Hilarem. Plin. lib. 16. cap. 6.

Histrioniam.

Histrioniam. Plaut. Amphit. 1.

Honestè. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Honorem mortuo. Cicero 9. Philipp. Nulla dubitatio relinquetur, quin honorem mortuo, cui iniuriam viuo fecimus, faciamus.

Hospitium. Cic. pro Cornel. Balbo, Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, si tum fit fundus, quum scita ac iussa nostra sua sententia comprobat, quàm quum hospitium fecit?

Hostem aliquem alicui. Lucan. lib. 1.

Hostilia. Plin. in Paneg. 30. Tacit. lib. 15, Quòd pro Armeniis hostilia faceret.

Humaniter. Cic. Quint. fratri, lib. 2.

¶ Facere iacturam, quod & Damnum facere dicitur. Plin. epist. 12. Sic Facere iacturam rei familiaris, Cic. 2. de Finib. Et lib. 1. Offic. Facere iacturam gloriæ.

Iacturam in vnius muliercul æ animula. Sulpitius ad Ciceronem, libro 4. 5.

Iactus. Hirtius libro 6. de bel. Hispan. Nostri quum appropinquassent, clamore repentino telorúmque multitudine iactus facere cœperunt.

Ignem ex lignis viridibus. Cic. 3. Verr.

Impensam & impensas. Cic. 6. Philipp. Nam possessores animo æquiore discedent: nullam impensam fecerant, nondum instruxerant, &c. Liu. 2. bel. Pun.

Impensam in re aliqua. Cic. ad Attic. 13. 282, Et id quoniam impensam fecimus in Macrocolla, facilè patior teneri.

Impensas in stipendia militum. Liu. 4. ab Vrbe, Meliore conditione alios militare, quàm si ipsi militassent, & eosdem in sua stipendia impensas fecisse, & in aliorum facere.

Imperata. Plaut. Pseud. 5. Cæsar 5. bel. Gall. Iussus arma abiicere, imperata facit.

Imperitè facere. Cic. 1. de Legib. Vide NOVACVLVM.

Impetum. Plin. lib. 36. cap. 15, Nimirum sic habuerunt illi qui hoc impetum fecere, tantas ad vincendas gentes, triumphósque referendos, &c.

Impetum, Insultare, vel insilire in aliquem. Plaut. Capt. 15. Idem Menæch. 17,

Me iubes facere impetum in eum qui stat, atque occidere. Plin. de Viris illust. Impetu in hostes facto, victoriam suis reliquit. Cic. Catoni, lib. 15. 3. Armenium regem in Cappadociam impetum esse facturũ. Idem pro Tito Annio Milone, Statim complures cum telis faciunt de loco superiore impetum.

Impressionem. Cæsar 8. bel. Gall. Vt omni multitudine in fines Suessionum, qui Rhemis erát attributi, facerent impressionem. Liu. 3. ab Vrbe.

Improbè aliquid facere. Cic. 2. de Finib. Vide IMPVNDVS.

Improuisu id feceras, Vide IMPROVIDVS.

Impudenter. Terent. in And. 4. 5,

Mirum verò, impudenter si mulier facit meretrix.

Impune facere, Vide IMPVNITVS.

In ambiguo facere. Plinius lib. 8. cap. 14, His subnectemus ea quæ Græci communicatione nominum in ambiguo fecere, ánne arborum essent.

Incendia. Cæs. 4. bel. Gall. Plaut. Merc. 11,

Ita mihi in pectore atque in corde facit amor incendium.

Incertum: Hoc est, Verbis rem incertam esse significare. Liu. 4. ab Vrbe, Plin. lib. 18 cap. 14. Qui mea ætate legati ex Arabia venerunt, omnia incertiora fecerunt.

Incestum. Cic. 1. de Inuent.

Incursionem in agrum Romanum. Liu. 3. ab Vrbe, Sabini magna manu incursionem in agrum Romanum fecere.

Facere indicium, Indicare. Plaut. Cistell. 1.

Inducias, quod barbari *facere treugas* dicunt. Liu. 9. bel. Pun. Cum Romanis quoque, sicut cum Ætolis, cupiens pacem, si posset: sin minus, inducias facere. Cic. 8. Philipp.

Inducias, metaphoricè, pro Spatij aliquid dare, donec quippiam fiat. Plaut. Amphit. 4,

Imò induciæ, parumper fiant si quid vis loqui.

Ineptiarum aliquid facere. Catul. ad Flauium, epigr. 6.

Infamiam facere dicitur iudex, dum infamiam irrogat. Vlpian. in l. quid ergo par. Ex compromisso. D. de his qui not. infam.

Infectum quod factum est. Plaut. Trucul. 16.

Aliquem sibi inimicum facere. Terent. Eunuch. 4. 7,

Miseret tui me, qui hunc tantum hominem facias inimicum tibi.

Iniquè facias, Vide INIQVVS.

Initium, Id est incipere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 181, Si hic qua ratione initium fecit, eadem cætera aget syncerè, temperatè, prudenter, valde videro.

Initium armorum. Cic. ad Attic. lib. 7. 128.

Initium cædis à me. Cic. 5. Philipp.

Initium colloquendi. Liu. 5. bel. Pun. Sic confligendi, Cic. 14. Philipp. Fugæ, Cæs. 3 bel. Ciuil.

Iniuriam, Damnum inferre, vel iniuria lacessere. Plautus Rud. 24. Terent. Adelph. 2. 2,

-etsi Æschinus

Nonnullam in hac re nobis facit iniuriam. Cic. 1. Verr. Quid dices? an id quod dictitas, iniuriam tibi fecisse Verrem? Horat. 2. Serm. sat. 6, Luctandum in turba, facienda iniuria tardis.

Iniuriam contumeliosè, Vide CONTVMELIA.

Iniustè. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Insanum ex stulto. Terent. Eunuch. 2. 2,

Scitum hercle hominẽ, hic homines prorsus ex stultis insanos facit.

Insidias, Insidiari. Terent. Phorm. 2. 1,

Sed siquis fortè malitia fretus sua

Insidias nostræ fecit adolescentiæ,

Ac vicit: nostráne ea culpa est, an iudicum? Cic. pro T. Annio Milone, Milo vnus vrgebat: hic dii immortales (vt suprà dixi) mentem dederunt illi perdito ac furioso vt huic faceret insidias.

Insigne aliquid. Terent. Eunuch. 5. 6,

Nam iam diu aliquam causam quærebat senex,

Quamobrem insigne aliquid faceret iis nunc reperit.

Insomnia. Plin. lib. 18. cap. 12, Fabacia existimatur insomnia facere. Hoc est, Nocturnas illusiones prouocare.

Intercapedinem scribendi, Intermittere scribendi tempus. Cicero filius Tironi, lib. 16. 21, Itaque me iam non pœnitebat intercapedinem scribendi fecisse, sed potius lætabar.

Intercessiones, Intercedere. Gellius libro 13. cap. 12, Refert Tribunos pleb. creatos faciendis intercessionibus.

Interuallum. Varro lib. 3. cap. 7. Liu. 4. bel. Pun. Tanquam laxaret elatum pedem ab stricto nodo, moratus tuebatur Indigitamines, tantum interualli fecit, vt, &c.

Introitum, pro Ingredi. Colum. lib. 11. cap. 2.

Inuidiam alicui, Id est onerare inuidia, vel odiosum reddere. Liu. 8. bel. Maced. Itaque ad inuidiam ei faciendam, legatos Ambracienses in Senatum suborna tos criminibus introduxit. Ouidius 4. Metamorphoseon,

Vtque parum iustæ, nimiúmque in pellice sæuæ,

Inuidiam fecêre deæ.

Inuidiam gratia, odiũ turpitudo, iram offensio iudicis facit. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Iratum aliquem alteri. Cic. 1. de Orat. Quum iratum aduersario iudicem facere vellet.

Irrita verba alicuius, apud Plautum in Amphit.

Irruptionem, Irrumpere, & vim inferre. Cic. pro Lege Manil. Etiã si irruptio facta nulla sit, tamen pecora relinquuntur.

Iter, Ambulare, ire aliquó. Cic. pro Cn. Plancio, Ac ego, quum casu diebus iis itineris faciendi causa decedens è prouincia Puteolos fortè venissem. Idem 1. de Diuinat. Quum quo quidam Arcades familiares iter vnà facerent.

A porro nauita fecit iter. Ouid. epist. 13.

Iter ad prætorium. Liu. in 5. Decad. lib. 5.

Iter ad superos. Seneca Herc. OEth. 16.

Iter infestum. Lucret. lib. 5.

Iter sibi occultum. Ouid. 5 Fast.

Iter pedibus. Cic. ad Attic. lib. 5 96, Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissimè nauigassemus.

Iter per vrbem aliquam. Cic. ad Attic. 3. 41, Sine per Epirum iter esset faciendum, &c.

Iter per auras. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Iter quacunque. Cic. 3. Verr.

Iter sceleri. Ouid. 15. Metam.

Iter secundum mare facere. Cic. Attico, lib. 16. 335.

Iudicatum. Cic. pro L. Flacco, Quum iudicatum non faceret.

Facere iudicatum, Iudicis sententiæ parere. Verbum est duodecim Tabularum, Ni iudicatũ faxit, secum ducito. Cels. l. 42. D. si cert. petat. At si iudicatum fecerit Titius, nihil vltrà Seius tenebitur.

Iudicatum debitorem facere creditor dicitur, quum eum condemnari facit. Martianus in l. grege. §. etiam. D. de pignorib.

Iudicem, Iudicium alicuius rei ad aliquem deferre. Plin. epist. 150, Non desunt enim qui me aut iudicem, aut arbitrum faciant.

Iudicium, Iudicare. Cic. ad Plancum, lib. 13. 30. Vt primum per ætatem iudicium facere potueris, quanti quisque tibi faciendus esset.

Iudicium de aliquo. Cic. pro Lege Manilia, De quo homine vos (id quod maximè facit authoritatem) tanta & tam præclara iudicia fecistis.

Iudicium de ingenio alicuius. Cic. 1. Verr. Idem Appio, lib. 11. 19, Grauissimum verò iudicium de fide & de constantia fecisti.

Iugulationem magnam. Hirtius 6. bel. Hispaniensi, Quum bene magnam manum fecisset, & nocturno tempore per fallaciam in oppidum esset receptus, iugulationem magnam facit.

Iuramentum. Seneca 2. de Clement. In cuius verba principes regésque iuramentum faciunt.

Ius, Id est potestatem. Liu. 2. bel. Maced. Rerum suarum quas possent, ferendarum secum dominis ius fiebat, &c.

Iussa, Id est facere quæ iussus es. Ouid. 2. Metam.

Iusta alicui. Cic. pro Flacco, Iusta Catilinæ facta sunt.

¶ Facere lætantes. Plaut. Sticho, 7.

Eos nunc lætantes faciam aduentu meo.

Lætitiam. Cic. 1. de Finib. Recta & honesta quæ sint, ea facere ipsa per se lætitiam.

Lætitiam ingentem. Liu. 8 bel. Pun.

Lapidationes. Cic. pro Domo sua, Quas iste tum cædes, quas lapidationes, quas fugas fecerit.

Largitionem, siue largitiones, Largiri & profundere ac dissipare. Cic. 3. Tuscul. Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas fecisset, & effudisset ærarium: verbis tamen defendebat ærarium.

Legibus. Terent. Phorm. 2. 4.

Mihi non videtur, quod sit factum legibus,

Rescindi posse.

Lenocinium, Vide LENO.

Lepidè facere, Vide LEPIDVS.

Liberius facere aliquid. Ouid. 1. de Arte.

Libidinosè, Vide LIBET.

Librum. Plin. epist. 147.

Literas. Plaut. Asinar. 13.

Tuus arbitratus sit, comburas si velis,

Ne vlla sit cera vbi facere possit literas. Cic. 4. Acad. Sed ne literam quidem vnam facimus, nisi forensem.

Lites. Terent. Eunuch. 4. 5,

Lites sunt inter eos factæ maximæ.

Litem suam facere. Gel. lib. 10. cap. 1, Ego aduersus eum qui doctus esse dicebatur, litem meam absens facere nolui.

Lituram. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4.

Lacrymæ fecere lituras. Ouid. epist. 3.

Locum deuotioni. Seneca de Benefic. Vt deuotioni fortissimæ locum vltima ore effusas faceret.

Locum voto. Ouid. 2. Amor. eleg. 19.

Se locupletem verbis. Cic. pro Flacco, Quum verbis se locupletem facere, haberet nihil præter illam impudentiam quam videtis.

Ne longum faciam, Id est vt breuiter dicam. Horatius 1. Sermon. satyra 3.

Longius aliquid exemplis, Cic. 5. de Finib. Nihil opus est hoc exemplis longius facere: est enim perspicuum, &c.

Loquentem aliquem. Cic. in Orat.

Lucrum. Plaut. Persa, 16. Idem Mercat. 3.

Facere aliquantum lucri argenti. Cic. pro Flacco, Minus igitur lucri facit. Ouid. 5. Fast.

Ludos, Irridere aliquem. Plaut. Pœn. 4. Terent. Phorm. 5. 8, Vt ludos facit.

Ludos sibi, pro Ineptiendo se deludere. Seneca epist. 124.

Ludos facere, Id est ludere. Lucret. lib. 4.

Ludos facere, Idem quod ludos edere. Cic. ad Quint. frat, Qua re tandem pecunia penderetur, si omnium nomine quicunque Romæ ludos facerent? Idem Attico, Ludos facere absens malebat.

Lumina sua facere noxia. Ouid. 2. Trist. Id est suos oculos.

¶ Amor fecit maciem. Ouid 11. Metam.

Maculas, Contaminare, conspurcare, & maculis aspergere. Plin. libro 12. capite 25, Summa probatio est, vt in veste maculas non faciat.

Magnum, Id est rem magnam. Horat. 1 Serm. sat. 10,

At magnum fecit quòd verbis Græca Latinis Miscuit.

Faciam me magnum. Plaut. Milit. 14,

Magnum me faciam, nunc, quoniam illæc me collaudauit.

Magni, pro Magni æstimare. Plaut. Asin. 5. Terent. And. 3. 3,

Meritò te semper maximi feci Chreme.

Magnopere facere quidpiam, Vide MAGNVS.

Malè facere alicui, Vide in MALVS.

Malitiosè. Plaut. Casin. 8, Vide MALVS.

Malum & bonum in. Cic. Bruto 75, Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est mali, quantum in euertenda boni.

Mandata. Plaut. Asin 16, Ibo ad Diabolum, mandata dicam facta vt voluerit.

Manum, pro Colligere milites. Cic. pro Cecinna, Quum manum fecerit, copias pararit, &c.

Manu factum. Lucret. lib. 2.

Manubias sibi. Cic. 3. Verr. Dubitamus quid iste in hostium præda molitus sit, qui manubias sibi tantas ex L. Metelli manubus fecerit?

Matres facere. Ouid. 2. Tristium,

-ionis succeuere in æde

Quàm multas matres fecerit ille deus.

Maturum facere, Vide MATVRVS.

Facit mecum, Mecum sentit, & meæ est opinionis, aut mihi fauet. Cic pro Aulo Cecin. Rem & sententiam interdicti mecum facere fatebatur, verbo me excludi dicebat. Et paulo pòst, Nam verba ipsa sponsionis facerent mecum, si vellem diligenter attendere.

Nobiscum facere. Cic. pro Cecin. Videatis authoritatem sapientissimorum hominum facere nobiscum.

Secum facere. Cic. pro P. Sylla, Lucium Cassium dixerāt commemoraſſe cum cæteris Antronium secum facere.

Medicinam, Componere medicamentum, vel mederi & iuuare præsenti auxilio. Plaut. Menæch. 3. Cicero pro Quintio, Medicinæ faciendæ locus non erit. Idem Terentiæ, lib. 14. 7, Ita sum leuatus, vt deus mihi aliquis medicinam fecisse videatur.

Mediocriter facere omnia, Vide MANSUCRIS.

Mel facere dicuntur apes. Plin. lib. 11. cap. 18.

Meliorem aliquem alicui facere. Ouid. 2. de Remed. amoris,

Me certè Sappho meliorem fecit amicæ.

Memoriam tristem. Liuius 4. ab Vrbe, Egregiæ Dictaturæ tristem memoriam faciunt, qui filium ab A. Posthumio, & victorem securi percussum tradunt.

Mentionem, Commemorare. Plaut. Mostell. 10. Cic. de Senect. Idem pro Cluentio, Quo tandem igitur ore mentionem corrupti iudicij facitis?

Mentionem cum aliquo. Plaut. Aulul. 23,

Fac mentionem cum auunculo matre mea.

Mentionem de re aliqua. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 13, De te magis ab Sipylo mentio est honorifica facta.

Mentionem de, vt. Plaut. Aulul. 7,

Credo hercle vbi mentionem ego fecero de filia,

Mihi vt despondeat, se à me derideri rebitur.

Mentionem facere de re aliqua cum altero. Plaut. Persa, 4,

· sed ecquid meministi here,

Qua de re ego tecum mentionem feceram?

Mentionem cum aliquo vt. Plaut. Cistell. 3,

Eam meæ ego amicæ dono huic meretrici dedi,

Quòd sæpe mecum mentionem fecerit, &c.

Mercaturam. Plaut. Rud. 22. Cic. in Parad. Nam vt ijs qui honestè rem quærunt mercaturis faciendis. Idem 7. Verr.

Mercem beneficium, Id est loco mercis habere. Seneca de Benefic. lib. 5. cap. 14.

Meretricium Sueton. in Calig. cap. 40.

Messem. Colum. lib. 2. cap. 11, Tardius messem primam eius facere oportebit.

Metum facere, pro Inferre. Tacit. lib. 13, Inanem metum fecerant. Ouid 5. Metam.

Minoris, pro Minoris æstimare. Cic. 2. de Finib. Nam qui ad virtutem adiungunt vel voluptatem, quam vnam virtus minimi facit, &c. Plaut. Epid. 20,

Sic data mihi esse verba præsenti palàm,

Atque me minoris factum præ illo, qui omnium

Legum atque iurium fictor, conditor cluet.

Missum. Terent. Eunuch. 5. 2,

Missa hæc faciamus. Id est, de hac re ne loquamur amplius. Idem Andr. 4. 1,

Vel tu melius aliud reperi, me missum face. Cic. 3 Offic. Iurauitque se illum statim interfecturum, nisi iusiurandum dedisset, se patrem missum esse facturum.

Missum facere legiones ad aliquem. Cn. Magnus in epist. ad Att. lib. 8. 162, Æquum est me à te impetrare, vt cohortes quæ ex Piceno & Camerino venerunt, quæ fortunas suas reliquerunt, ad me missum facias.

Modice facere quippiam, Vide MODVS.

Modum, Temperare. Cic. ad Plancum, lib. 10 3, Sciebam enim ex iisdem te hæc haurire fontibus, ex quibus ipse haurirem. Quare modum faciam. Idem 1. de Legib. Vt aliquando controuersiarum aliquem facerent modum.

Modum iræ. Liu. 4. ab Vrbe, Postremò quum modum iræ nullum faceret, &c.

Modum Veneris sibi facere in aliqua. Ouid. 4. Metam.

Modum, Aliter. Liu. 3. ab Vrbe, Neque suum cuique ius modum faciebat, sed virium spe, sed manu obtinendum erat.

Modos, Cantare. Terent. in Prolog. And. Cic. de Orat. Neque ad actores prius viderunt, quàm ipsi poetæ, quàm denique illi etiam, qui fecerunt modos.

Momentum. Liu. 3. bel. Pun. Tantum nauis vna capta cum legatis momenti fecit ad dilationem imminentis Romanis belli. Sic lib. 4, Facere momentum annonæ, pro Iuuare annonam, vel leuare pretium annonæ.

Moram, Immorari. Plaut. Mostel. 2. Cicero pro Sextio, Ille se affirmare postero die, moram nullam esse facturum. Sic ad Atticum, lib. 16. 232.

Moram certamini. Liu. 3 ab Vrbe. Et 4. bel. Pun. Nec hostes moram dimicandi fecerunt.

Moram in agendo facere. Paulus in l. si is qui. D. de iure dot. Neque maritus in agēdo moram fecisset. Ibidem, Et si maritus moram fecerit in exigendo. Marcellus in l. qui decem. §. 1. D. de solutionibus, Si in soluendo moram fecisset. Et Paulus in l. si seruum. §. sequitur. D. de verb. oblig.

Moram facere legatario. Vlpian. in l. quum res legata. D. de legatis primo.

Moram facere libertati, Id est libertatē differre. Vlpian. in l. statu liberos. §. non solum autem D. de statuliberis.

Moram facere manumissioni, Id est manumissionem differre. Vlpianus in l. si pecuniam, non procul à fine. D. de condictione causa data.

Moram facere quo minus. Iulianus in l. si quis arbitratu. D. de verbor. obligat.

Morem sibi. Liu. 5. bel. Macedon. Fecerat sibi morem Alexamenus nunc cum tyranno inter paucos ordines circumeundi, &c.

Vsus morem facit. Ouid. 2 Metam.

Mortem. Columel. lib. 2. cap. 2, Nam ille mortem facit: hic teterrimam comitem mortis, famem.

Motus. Liu. 8 bel. Pun. Inde ad oram Ligurum Alpinorum, siquos ibi motus facere posset, classem appulit.

Multam. Gell. lib. 7. cap. 14.

Multam facere, pro Dicere, Cato dixit, teste Gellio libro 11. capite 1.

Munditias. Cato de Re rust. cap. 2, Pratum purgari, virgas vinciri, spinas runcari, expinsi far, munditias fieri.

Mutuum cum altero. Plaut. Trinum. 8. Idem Curcul. 1,

Ego autem cum illa facere nolo mutuum. Id est, nolo eam deperire vt me deperit. Turnebus verò sic, Parum illi videtur mutuum facere, quòd in mutuo ius nostrum remanet: proprium facit, vt iam alieni iuris sit, & totum ad aliud transeat dominium.

¶ Naturam alicuius rei, pro Consuetudinem & vsum facere. Quintil. lib. 2 cap. 4.

Facere nauem, pro Ædificare nauem. Plaut. Milit. 12. Cic. 3 Verr. Decem enim naues iussu L. Murenæ populus Milesius ex pecunia vectigali populi Romani fecerat.

Naufragium. Cic. 1. de Nat. deor. Illi enim nusquam picti sunt, qui naufragium fecerunt, in marique perierunt.

Naufragium gloriæ, per metaphoram, pro gloriam amittere. Cic. 7. Verr. Hic primum opes illius ciuitatis victæ, comminutæ, depressæque sunt: in hoc portu Atheniensium nobilitatis, imperij, gloriæ naufragium factum existimatur.

Nauicularium. Cic. 7. Verr. Quid existimare eos qui audiebant, arbitrabare? Inanem te nauem esse in Italiam deducturum? Nauicularium te, quum Romam venisses, esse facturum? Vide NAVIS.

Nefas. Cicero in Philipp. Facit sibi quisque nefas. Ouidius 8. Metamorphoseos,

Vlciscor, facióque nefas, fera bella sequuntur.

Nefas sibi quisque fecit, Id est Pro se quisque operam dedit, vt nefarium scelus aliquod perpetraret. Lucan. lib. 2.

Negotium alicui facere, pro Exhibere. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Negligentem. Terent. Andr. 2. 2, Sed si te æquo animo ferre accipiet, negligentem feceris.

Nequiter Plaut. Mostel. 6. Inusitatum tamen est.

Nescire. Plaut Epid. 9.

Vt ille fidicinam fecit nescire prorsus se esse emptam tibi.

Nidum. Vide NIDVS.

Nihili. Paruipendere, Parui æstimare. Cic. 2. de Finib. At enim hic etiam dolore: at eum nihili facit.

Nobilem, Nobilitare. Plin lib. 10. cap. 26.

Longinquitate nobilitas facta. Plin. lib. 10. cap. 47.

Nocentem aliquem. Lucan. lib. 2.

Nomen.

Nomen. Nominare. Plaut. Menæch. 24. Idem Bacch. 20,
Et profectò nomen facio ego Ilio. Liu. 8 ab Vrbe, Scelerato campo (credo ab incesto id ei loco nomen factum)

Nauita tum stellis numeros, & nomina fecit. Virgil. 1. Georg.

Nomen alicuius, pro Conciliare famam & celebritatem. Liu. lib. 8. bel Pun. Ouid. 1. Fastorum,
Et mortem & nomen Druso Germania fecit.

Nomina, Idem quod Æs alienum facere, & debitorem se constituere. Cic. 3 Offic. Emit homo cupidus & locuples, tanti quanti Pythius voluit: & emit instructus, nomina facit, negotium conficit. Idem Galbo, lib. 7. 24, Accepi Aurunij literas, in quibus hoc inerat liberalissimum, nomina se facturum, qua ego vellem die. Id est pecuniam crediturum, in eam diem soluendam, quam ego postulassem. Hæc Budæus. Sic Seneca lib. 1. de Vita beata, Nunquam magis nomina facio, quàm quum dono.

Nomen cum vineis. Hoc est, facere supputationem reditus vinearum Colum. lib. 3. cap. 3.

Nominationem. Liuius lib. 6 bel. Pun. Octauius Crassus Pontifex ab exacto anno mortuus erat, ideò nominatio in eius locum non est facta.

Non facio qui sis floccum. Plaut. Trinum. 13,
Sed non facio qui sis, qui non sis floccum.

Non possum facere, quin ad te mittam. Cic. Att. lib. 12. 245.

Notum. Plin. epist. 238. Ouid. 12 Metam.

Numerationem, pro Numerare. Seneca epist. 26.

Nuptias. Terent. And 3. 2,
Tu tamen has nuptias perge facere ita vt facis.

¶ Facere obnixè omnia. Terent. And. 1. 1,
Quem ego credo manibus pedibúsque obnixè omnia facturum.

Obnoxium sibi aliquem. Plaut. Trinum. 5,
Sunt tamen quos miseros, maléque habeas, quos tibi obnoxios Feceris.

Obsequelam. Plaut. Asin. 3,
Qui mihi auscultabunt, facient obsequelam. Hoc est, gratum.

Obsidium. Plaut. Bacch. 20. Gell. lib. 15. cap. 30, A pertica, disciplináque faciendi obsidij.

Obsonium. Plaut. Bacchid. 1,
Tu facito opulentum obsonium,
Ego obsonabo.

Fieri obuiam. Terent. Eunuch. 2. 3,
Dum sequor hanc, fit mihi obuiam.

Odium vitæ, Facere vt aliquis vitæ tædio tangatur. Plinius libro 20. cap. 18.

Odiosè facere, Vide ODIOSVS.

Facere odium, pro Generare. Seneca 1. de Ira.

Officium suum. Terent. Phorm 4. 5,
Non sat tuam te officium fecisse, si non id fama approbat? Terent. Eunuch. 4. 5,
Postquam surrexi, neque pes, neque mens satis suum officium facit.

Officia alicui, pro Exhibere honorem & obsequium. Gell. libro 5. cap. 13. Quum quæreret, quibus nos officia prioribus potioribúsque facere oporteret.

Omen. Plin. lib 15 cap 19.

Operæ alicuius pretium. Liu. 7. bel. Pun. Quales ea hac die experiundo cognouerit, perinde operæ eorum pretium faciat.

Opes facere. vt, Militia facit opes. Ouid. 2. de Arte. Hoc est, in militia paramus opes.

Factum oportuit. Plaut. Sticho, 6.

Optionem. Cic. 1. Verr. Quoties ille tibi potestatem optionémque facturus sit, vt eligas vtram velis.

Opus, Laborare, Operari. Plautus Trinum. 19. Terentius Eunucho. 2. 1,
Opus faciam, vt defatiger vsque, ingratus vt dormiam.

Orationem facere, Vide ORATIO.

Orbes facere. Sallust in Iugurth. Vide ORBIS.

Facto orbe. Cæsar 4. belli Gall. Quum illi orbe facto sese defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter milia sex conuenerunt.

Orbem obscurum facit nox. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Mentiar, obscurum nisi nox quum fecerit orbem,
Nuper honoratus summo mea vulnera cælo
Videris stellas

Ostenta de se aliqua. Cæl. ad Cic. lib. 8. 14, Scis Appium Censorem hic ostenta facere de signis & tabulis.

Otium, pro Dare otium. Virgil. eclog. 1,
O Melibœe, Deus nobis hæc otia fecit. Cic pro Lege agrar. Istos quibus otiosi negotium fecissemus, otiosissimos reddam.

Oua, pro Ponere. Varro 3. de Re rust. cap. 9, Neque ferè in villis oua ac pullos faciunt, sed in syluis.

¶ Facere pactiones cum aliquo, Paciscí. Cic. ad Atticum, lib. 4. 87. Vide PANGO.

Pactionem cum aliquo de re aliqua. Cicero de Prouinc. Consul. Idem pro Rosc. Com. Quum de tota lite pactionem faceret.

Pactionem vt. Cic. pro Rosc. Com. Dic pactionem fecisse vt absolueretur. non pepigit.

Pactum inter eos factum est. Modest. in l. Caius. D. de pignorat. actione.

Palàm aliquid. Cic. Post reditum in Senatu, Nondum palàm factum erat tunc differe Rempub. quum tibi, &c.

Par. Plaut. Amphit. 5. Idem Trinum 6,
Feceris par tuis cæteris factis, patrem
Tuum si percoles. Plin. in Paneg. Quod siquando cum influentibus negotiis paria fecisti, instar refectionis existimas mutationem laboris. Id est, si satisfecisti, & officium tuum fecisti.

Paria, Æquare, & vnum atque idem ex duobus facere, aut æqualem facere vnius atque alterius rationem. Cic. 3. de Legib. Omnia infima summis paria fecit, turbauit, miscuit. Pro hoc Seneca epist. 19, dixit Facere parem rationem. Vide PAR.

Pariter. Terent. Eunuch. 1. 2,
O Thais Thais vtinam esset mihi
Pars æqua amoris tecum, ac pariter fieret, vt, &c. Vbi Donatus, Pariter, Similiter.

Parcè & restrictè facere, Vide PARCVS.

Parentem facere pulchra prole. Virgil. 1 Æneid.

Parem facere in lusu. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 32.

Partes, Partiri & sortiri. Cicero 2. de Orat. Primùm quis Antonio permisit, inquit, vt & partes faceret, & vtram vellet, prior ipse sumeret?

Participem consilij sui. Plaut. Pseud. 3,
Quid est quòd tu exanimatus iam hos multos dies
Gestas tabellas tecum, eas lacrymis lauis,
Neque mi participem consilij quenquam facis?

Partum. Plinius lib. 27. cap. 11, de phyllo herba, Hæc sui sexus facit partus.

Paruì, pro Parui æstimare Plaut. Rud. 17,
-illos scelestos, qui tuum
Fecerunt phanum parui, & ausi sunt violare nos.

Pauorem. Liu. 3. ab Vrbe, Alibi pauorem, alibi gaudium ingens facit. Sub-clamor.

Pausam. Plaut. Pœn. 6,
Quando id quod sat erat, satis habere noluit,
Ego pausam feci.

Pacem. Cæsar 1. bel. Gall. Consensu eorum omnium pace facta. Ouid. 3 Fastorum,
Pace domi facta, signum posuere perenne.

Pacem fecere cum Samnitibus Romani, Cic. 3. Offic. Et Liuius 4. bel Pun.

Pecuariam facere, pro Exercere. Sueton. in Iulio, cap. 42.

Peculatum Plaut. Castell. 2. Cic. pro Rab. perduel. reo.

Peculium à malo. Plaut. Mostel. 12, -sed hi
Si reprehensi sunt, faciunt à malo peculium. Id est, duplo puniuntur.

Pecuniam, pro Lucrari, accumulare, colligere. Cic. 4. Verr. Quærere ipse secum, & cogitare cum suis cœpit, quibusnam rebus in ea prouincia maximam vno anno pecuniam facere posset. Idem 5. Verrina, Ex ista ratione innumerabilem pecuniam facere posset. &c.

Per malitiam. Cic. pro Rosc Com. Vtrunque ex vtriusque persona verisimile videretur & Fannium per malitiam fecisse, & Roscium per imprudentiam deceptum esse.

Periculosè facere, Vide PERICVLVM.

Periculum, Tentare, experiri. Plaut. Milit. 10. Terent. And. 3. 3,
Qui scis ergo istuc nisi periculum feceris?

Periculum ex. Terent Heaut. 1. 2,
Scitum est, periculum ex aliis facere, tibi quod ex vsu siet.

Periculum in. Terent. Eunuch. 3. 2,
-fac periculum in literis,
Fac in palæstra, in musicis, quæ liberum
Scire æquum est adolescentem, solertem dabo.

Periculum legionum. Cæs. in Comment. Sic Cic. 2. Verr. Facere periculum diligentiæ. Et 1 Verr. Facere periculum iuris.

Periculum summæ rei. Tacit. lib 20. Crebris interim nuntiis Valentinum monuere, ne summæ rei periculum faceret.

Periculum facere alicui, pro Adducere in discrimen & periculum. Tacit. lib. 3, Eousque ambitus præualuit vt quidam accusatorũ suis casibus mulctarentur, tanquam insonti periculum fecissent.

Peritam me fecere dolor & lacrymæ. Propert. lib. 1. eleg 9.

Permutationem cum aliquo. Cicero ad Attic. lib 5. 100, Ego prætereà rationem Philogeni permutationis eius, quam tecum feci, edidi.

Perniciem alicui facere. Tacit. Lib. 18, Quæ læta in præsens, mox perniciem ipsis fecere.

Perspicua sua consilia. Cic. 1. Verr. Nam vt apertus in corripiendis pecuniis fuit, sic in spe corrumpendi iudicij, perspicua sua consilia, conatúsque omnibus fecit.

Perturbationem. Cæs. 4. bel. Gall.

Pestilentiam. Colum. lib. 6 cap. 5, Et id præcipuè quod egerit sus ægra, pestilentiam facere valet.

Pili non facere. Catull. ad Coloniam, epig. 17,
Ludere hanc sinit vt lubet, nec pili facit vni.

Piraticam. Cic. Post red. in Senatu, Egestate & improbitate coactus piraticam ipse fecisset.

Plagam. Cic. in Orat. Sic oratio nec plagam grauem facit, nisi petitio fuerit apta.

Planum, pro Ostendere & declarare. Cic. pro Rosc. Com. Quid si tandem planum facio post decisionem Roscij, &c.

Plenum fastidij, Implere fastidio. Plaut. Milit. 14.

Plurimum. Quintil. lib 6. cap 5.

Pluris siue plurimi. Cic. pro Rosc. Amer. Idem ad Attic. lib 8. 146,
Facio pluris omnium hominum neminem.

Poema. Cic in Pisonem, Poema porrò facit ita festiuum, ita concinnum, &c. Horat. in Arte.

Minimum ponderis facit. Plin. lib. 12 cap. 19.

Pontem. Planc ad Cic. Lib. 10. 15, Ponte vno die facto exercitum ad iiii Id Maij traduxi.

Populationes, Populari. Liuius 8. bel. Punici, Eodem anno classis Romana cum M. Valerio Leuino Proconsule ex Sicilia in Africam transmissa in Vticensi, Carthaginiensique agro latè populationes fecit.

Potestatem, Concedere, vel permittere. Cic. in Catil. Siquid de his rebus dicere vellet, feci potestatem. Idem pro Cluent. Respondendi Fidiculano potestas facta non esset.

ttt

Potestatem quarundam literarum. Cic.6.Verr. Hic ego postulare cœpi, vt mihi tabulas obsignare, ac deportare liceret: ille contrà instare ego, omnium mihi tabularum & literarum fieri potestatem oportere.

Potestatem sui, Quod & Facere sui copiam dicitur: Hoc est se ad alterius arbitratum accommodare, aut alterius precibus obtemperare. Cic. ad Qu. frat. lib.1.2, Quod quum Gabinium de ambitu vellet postulare, neque Prætores diebus aliquot adiri possent, vel potestatem sui facerent. Idem 2. Philipp. Facere omnibus sui conuenendi potestatem.

Potestatem sui facere dicuntur magistratus. Vlpian. in l. pridie. D. de Feriis.

Potestatem facere pactionem ferre. Caius in l. vlt. D. de collegiis illicitis, His autem potestatem facit lex, pactionem quam velint, sibi ferre.

Præclarè cœliacis: Id est, remedio esse. Plin. lib.22. cap.19.

Præconium. Cic. Leptæ, lib.6 18. Ouid. epist.15,
Magna quidem de te rumor præconia fecit.

Prædam. Cic.3. Verr. Et Cæsar 4. bel. Gall. Et quanta prædæ faciendæ, aut in perpetuum sui liberandi facultas daretur.

Prægnantem. Plaut. Aulul.6,
Si eam scoes auum prægnantem fecerit fortuitò, &c.

Prælium. Cæs.1. bel. Gall. Hoc prælio facto, &c.

Prælium aduersum: Hoc est, malis auibus & aduerso Marte pugnare. Cæs.2. bel. Ciuil. Sæpe ex Tribunali prædicauit aduersa Cæsarem prælia fecisse.

Prælia secunda: Hoc est, Marte prospero & secundo belli euentu. Cæsar 1. bel. Ciuil. Hortatus cuius Imperatoris ductu nouem annis Rempubl. fœlicissimè gesserant, plurimáque prælia secunda fecerant, &c.

Præsentiam sui facere. Paulus in l. de vnoquoque. D. de re iudicata, Si sæpe conuenti præsentiam sui facere noluerint. Hermogenianus in l. contumacia, eodem titulo. Præsentiam sui facere contemnit.

Precationes, Quod & Supplicationes facere dicitur. Liuius 9. bel. Macedon. Qui taoium initiari reant, & ex carmine sacro, præeunte verba sacerdote, precationes fecerant.

Pretium, Æstimare. Plaut. Persa, 16. Plin. lib.12. cap.20, Pretium Daphnoidis faciunt x. ccc.

Principium. Liu.4. bel. Pun. Qui quum ordine omnia edocuisset, & principium coniurationis factum ab Harmoniæ Gelonis filiæ nuptiis, &c.

Factæ probè ædes. Plaut. Mostel.3.

Profectionem, Proficisci. Cæsar 5. bel. Gall. Veritus si ex hybernis fugæ similem profectionem fecisset, ne hostium impetum sustinere non posset.

Profectum. Plinius, Nec minorem sub eo præceptore profectum fecit. Id est, nec minus profecit.

Progressum in studiis. Cic. 4. Tuscul. Philosophiæ denique ipsius principes, nunquam in suis studiis tantos progressus sine flagranti cupiditate facere potuissent.

Prolixè. C. e Planco in Epist. ad Att. lib. 16. 341, Quod te tua sponte factum esse certò scio, honoris nostri causa libenter, prolixè, celeriter facias. Idem pro Flacco, Id non solùm fecit, sed etiam prolixè, cumulatéque fecit.

Promissum. Cic. 1. Offic lib 3, Promissum potius non faciendum, quam tam tetrum facinus admittendum fuit. Ergo promissa non facienda nonnunquam.

Pronunciationem. Cæsar 2 bel. Ciuil. Qua pronunciatione facta, temporis puncto, sublatis anchoris, omnes Vticam relinquūt. Paulo superius dixerat, Cum pronunciari iussit.

Propaginem. Plin. lib.17. cap.5, Rami nouam sibi propaginem faciant circa parentem in orbes.

Aliquem propitium. Plaut. Pœn.4. Ibidem, 6,
-nec potui tamen
Propitiam Venerem facere vti esse mihi.

Proteruè aliquid facere. Ouid.1. Amor. eleg 4.

Prouentum maiorē. Hoc est, exuberantiores fructus dare. Colum. lib.2. cap 15, Nec solùm ea res maiorem facit prouentum, sed etiam saporem & odorem vini pomorúmque reddit meliorem.

Pugnam. Tacitus libro 3, Prosperam aduersus Numidas pugnam facit.

Pugnam ex auro, Id est sculpere in auro. Virgil.3. Georgicorum,
In foribus pugnam ex auro, solidóque elephanto
Gangaridûm faciam, victorísque arma Quirini.

Pugnum, Hoc est, Digitos ita componere, vt pugnum faciant, nempe manu in extremam figuram impressa. Cicero 4. Acad. Tum quum planè compresserat, pugnumque fecerat, comprehensionem illam esse dicebat.

Pullos facere dicitur volucris. Varro 3. de Re rust. cap.5, Non enim vt aduenæ volucres faciant pullos, &c.

¶ Querimonias, gemitus, eiulatus. Gell. lib.1. cap. vlt.

Quæstum. Lucrari. Plaut. Capt.4. Terent. Heaut. 4.1,
Nempe anui illi prodita abs te filia est planissumè
Per te, vel vti quæstum faceret, vel vti veniret palàm.

Quæstum precarium. Cic. ad Augustum, Cuius auus fuerit argentarius, adstipulator patre, vterque verò precarium quæstum fecerit. Hoc est precibus & ambitionibus, multos sibi honores comparauerit.

Quæstum facit corpore suo meretrix. Liu.6. bel. Pun.

Quæstum furtis. Cic.7. Verr.

Facere quamplurimum gnatis, pro Multum lucrari. Terentius Adelph.5 4,
-nati filij:
Alia cura: porrò autem dum studeo illis vt quamplurimum
Facerem, contriui in quærundo vitam, atque ætatem meam.

Non ignoras quanti fecerim Scipionem Cic.3. de Finib.

Quicquid expediat facere. Cic.2. de Finib.

Quid me faciam, nescio. Terent. And.3.5.

Quid iis fiet, si huc Paulus venerit? Cic. ad Attic. lib.6 111.

Diodoro quid faciam Stoico? quem, &c. Cic.4. Acad.

Quid fiet artibus? Cic.4. Acad.

Quid tu huic homini facias? Cic. pro Cecinna.

Quid enim faceret huic conclusioni, Si lucere, lucet. lucet autem, lucet igitur? Cic.4. Acad.

Quid de P. Clodio fiat, rescribe. Cic. ad Attic. lib. 2. 20.

Quid hoc homine facias? aut ad quam spem tam perfidiosum, tam importunum animal reseruetis? Cic.3. Verr.

Facit quod vulgò. Plaut. Amphit.4,
Facit ille quod vulgo haud solent, vt quid se sit dignum, sciat.

Quod fuit viri optimi, fecisti, vt occisi innocenti, &c. Cicero pro Cluentio.

Facit quòd rideamus, In causa est cur. Quintil. lib.6. cap.5.

Quod non facio. Cicero de Senect. Suam culpam in senectutem conferunt: quod non faciebatis cuius modò mentionem feci, Ennius, &c.

Faciemus ei quæ volet. Plaut. Asin.12,
-iube aduenire quæso,
Meritissimo eius quæ volet faciemus.

Quietem. Liu. lib.1. bel. Pun. Donec quietem ipse timor, circumspicientibus aquam, fecisset.

Quietem infestam alicui, Id est impedire aliquem ne securus dormiat. Lucret. lib.5.

Faciam quo minus hoc agas. Plaut. Amphit.3,
Quiue quo placerent alteri fecisset minus,
Eius ornamenta & corium vti conciderent.

¶ Facere ratione: Hoc est, ob aliquam causam. Cic. ad Attic. lib. 12. 257, Quòd domi te inclusisti, ratione fecisti.

Ratum. Liuius 8. bel. Pun. Quæ nobis Imperatores vestri commoda tribuerunt, ea rata atque perpetua authoritate vestra faciatis.

Reges. Cæs.1. bel. Gall.

Rebellionem. Cæsar 4. belli Gallici, Optimum factu esse duxerant, rebellione facta frumento commeatuque nostros prohibere.

Rectè. Horat. 1. epist. 1.

Rectè facienti gratia habenda est. Cic.2. de Finib.

Facere rectè ciues suos princeps optimus faciendo docet. Paterculus lib.2. sub finem.

Rectè, & sapienter aut commodé. Plaut. Amphit.4.

Redemptoram, Vide in Torno.

Reducem, Reducere. Terent Heaut 2.4,
Ergo mea Antiphila tu nunc sola reducem me in patriam facis.

Nihil reliqui sibi ad celeritatem facere. Cæs.2. bel. Gall.

Reliquos. Cæs.8 bel. Gall. Siquos fortuna fecisset reliquos.

Rem facilem. Plaut. Pseud 8, -si ego hue
Expugno, facilem hanc rem meis ciuibus faciam.

Rem palàm, Rem ipsam aperire. Terent. Heaut.4.3,
Quo velis in tempore vt te exoluas, rem facias palàm.

Rem, Parere opes. Terent. Adelph.2.2,
Nunquam rem facies, abi, nescis inescare homines Sannio. Horat. 1. epist 1.

Rem diuinam, Sacrificare. Terent. Eunuch.3.3,
Vbi veni, causam vt ibi manerem, repperit,
Ait rem diuinam fecisse, & rem seriam
Velle agere mecum. Cic.7. Verr. Rem illum diuinas apud eos deos in suo sacrario propè quotidie facere vidisti. Liu. de bel. Maced. Res diuinas facere maioribus hostiis iusserunt.

Rem meliorem. Cic. Terentiæ, lib. 14. 14, Labienus rem meliorem fecit.

Rem vnam ex duabus. Cic.2. de Finib.

Siquis rem fecit ad alium peruenire. Vlpian. in l. Iulianus. D. ad exhibendum.

Remedium lieni: Hoc est affectui lienis mederi, & lienis dolori remedium adhibere. Plin. lib. 30. cap.6, Pecudis lien recens magicis præceptis super dolentem lienem extenditur, dicente eo qui medetur, lieni se remedium facere.

Remissionem. Vlpianus lib. 49. l. 1. titolo Quando appellandum sit, An verò à remissione quàm Præses fecerit, appellatio sit interponenda.

Rempublicam magnam ex parua. Sallust. in Catil. Nolite existimare maiores nostros Rempub. ex parua armis magnam fecisse.

Reuersionem. Plaut. Bacch.5,
Reuersionem ad terram faciunt vesperi.

Reum facere, hoc est accusare, siue reum agere. Tacit. lib.1. Cic. pro Cluent. Tamen Habitus Oppianicum reum statim non fecit. Et ad Brutū, 4. 7, Alienæ igitur, inquies, culpæ me reum facies? Legitur ex vetusto exemplari subiicies.

Risum. Quintil. lib.4. Idem lib.6. cap.2, Ea sæpius risum fecit. Id est mouit.

Robur, pro Roborari. Quintil. lib.10. cap.2.

Ruina facta est tibi. Ouid.5. Trist. eleg.15.

Rumorem. Quintilianus Declamat. 19, Dum nimium libertati vocis indulges, potest populus aliquem de me facere rumorem.

¶ Facere sacrificiū & sacra. Cic. de Claris Orat. Item pro Corn. Balbo. Liu. ab Vrbe condita, Quidnam tu hospes paras, inquit? incestum sacrificium (vt dicunt) facere? Ibidem, Qui sacra publica Pop. Rom faceret.

Sacra Ioui facturus erat. Ouid.3 Metam.

Salutationem. Hirtius 5. bel. Afric. Atque armis dimissis salutationem more militari faciunt.

Sanguinem, pro Fundere. Liu. lib.5. bel. Maced. Nondum indicto bello.

bello, aut ita commisso, vt strictos gladios, aut sanguinem vsquam factum audissent.

Sanum, Morbum curare. Plaut. Menæch. 19,
Quin ea causa duco te, vt id dicas mihi: atque illum vt sanum facias.

Sapienter. Plaut. Pœn. 16.

Satis alicui, pro Eius voluntati obtemperare. Cic. de Claris Orat.
Ego verò inquam si potero, faciam vobis satis.

Sceleste. Plaut. Rud. 5,
Nam me si sciam fecisse aut parenti sceleste,
Minus mei misererer.

Scelus. Cicero 1. de Oratore, Scelus eos nefarium facere, &c. dicunt. Ouidius 7. Metamorph. Tacitus lib. 15, Faciendis sceleribus promptus.

Per imprudentiam schema facere. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Scitè. Plaut. Persa, 6,
Quando ita certa res est, nihil facio scitè, valeas.

Scriptum Liuius 9. ab Vrbe condita, Neque eius accepi nomen quod scriptum faceret, tabulam posuisse, & iurasse se scriptum non facturum: quem aliquanto antea desisse scriptum facere arguit Macer Licinius.

Se intimum apud aliquem. Plautus Milit. 4, Itaque intimum ibi se miles apud lænam facit.

Se versipellem. Plaut. Amphit. 5,
Ita versipellem se facit quando lubet.

Se vilem. Plaut. Milit. 18,
Nam tute vilem feceris, si te vltro largibere.

Secessionem, Secedere, & castra mouere. Liuius 4. belli Punici. Cæsar 1. belli Ciuilis, Num cum populo agi cœptum, nulla secessio facta.

Secundum mandata. Plin. epist. 247.

Securitatem, Quod barbari *assecurare* dicunt. Liu. 6. bel. Macedon. Dum hæc in Italia geruntur, Antiochus Ephesi securus admodum de bello Romano erat, tanquam non transituris in Asiam Romanis: quam securitatem ei magna pars amicorum aut per errorem, aut assentando faciebat.

Seditionem. Cæs. 1. bel. Ciuil. Petreius, atque Afranius quum stipendium ab legionibus pene seditione facta flagitarent, &c.

Sedulò, Diligenter. Terent. Phorm. 5. 9,
Factum est abs te sedulò. Liu. 4. bel. Maced.

Sementem. Liu. 5. bel. Pun. Cic. 2. de Orat. Vt sementem feceris, ita metes.

Sementem in ore alicuius facere, ioco dixit Plaut. Menæch. 22, & pugnos obserere.

Semitam. Plaut. Curcul. 2,
Dum ne per fundum septum facias semitam.

Senatusconsultum. Cic. Att. lib. 9. 188, Volet enim credo, Senatusconsultum facere, volet Augurum decreta.

Sermonem. Cic. 3. Verr. Maturè veniunt, discumbitur: fit sermo inter eos, & inuitatio vt Græco more biberetur.

Sermonem facere, aliter. Cicero ad Varronem, libro 9. 8, Feci igitur sermonem inter nos habitum in Cumano, quum esset vnà Pomponius.

Significationem, Dare signum. Cæs. 2. bel. Gall. Celeriter (vt antè Cæsar imperauerat) ignibus significatione facta, ex proximis castellis eò concursum est.

Silentium. Plaut. Amphit. 3. Liu. 4. bel. Pun. Tum Q. Fabius silentio facto tali oratione est vsus.

Silentium per præconem: Hoc est Iubere per præconem vt omnes sileant. quod à maioribus magistratibus fieri solet. Liu. 3. ab Vrbe, Silentium factum per præconem.

Simile. Plin. lib. 11. cap. 44, Simiarum pedes sunt vt manus, prælongi: sed vestigium palmæ simile faciunt.

Sobolem. Plinius libro 11. cap. 18, Insidiantur apibus aquantibus ranæ, quæ maxima est earum operationum tum quum sobolem faciunt.

Societatem cum aliquo. Liuius 4. bel. Pun. Ad eum Centuriones tres legatos miserunt, qui cum eo amicitiam, societatémque facerent.

Societatem rerum. Cic. pro Quintio.

Somnum, pro Prouocare & conciliare. Plin. lib. 20. cap. 7, Peculiares earum vires partim iam dictæ sunt somnum faciendi, Venerémque inhibendi.

Sonitum. Lucret. lib. 6.

Speciem cruentæ victoriæ. Liuius 9. bel. Maced. Tribuni militum quinque amissi, & pauci Equites Romani, cruentæ maximè victoriæ speciem fecerunt.

Spem, pro Excitare. Liuius 2. ab Vrbe. Cic. ad Atticum, lib. 3. 57, Tuæ quidem literæ quo sæpius à me leguntur, hoc spem faciunt mihi minorem.

Spiritus, Augere animum vel concitare, & ex imbecillo atque impotenti animo, alacrem atque ingentem facere. Liuius 10. bel. Punici, Vt subiectæ oculis regni per multos florentes annos vires etiam minus barbaro atque impotenti animo spiritus possent facere.

Sponsionem dicimur quum alius alium fore victorem affirmat, pignoribus depositis. Martianus lib. 11. de aleatoribus, Quibus rebus sponsionem facere licet.

Sponsionem cum aliquo. Cic. 7. Verr. Cogere eum cœpit, quum ageret nemo, nemo postularet, vt a duobus millibus sponsionem facere cum lictore suo.

Sponsionem de re aliqua. Cic. pro Quintio, Qui, quum de re agendi nullo recusante potestas fuisset, sponsionem de probro facere maluerit.

Spõsionem si, vel nisi. Cic. pro Quintio, Iubet P. Quintium sponsionem cum Sex. Næuio facere, Si bona sua ex edicto, &c. Idem 3. Offic. Quum is sponsionem fecisset, Ni vir bonus esset.

Sponte sua. Lucret. lib. 2.

Statum. Quintil. lib. 3. cap. 6. De orationis statu.

Stercus, pro Cacare. Colum. lib. 2. cap. 25.

Stipendia sub aliquo, Idem quod Militare. Plinius de Viris illust. Liuius 5. ab Vrbe, Factáque dicendi potestate, equis se suis stipendia facturos promittunt.

Stipendiarios: Cogere ad soluendum tributum. Cæsar 1. bel. Gall. Heduos sibi, quoniam belli fortunam tentassent, & armis congressi & superati essent, stipẽdiarios esse factos. Loquitur Cæsar de Heduis qui bello à Germanis capti, tributum illis pendebant.

Stomachum alicui, Commouere aliquem, & bilem excitare. Cic. ad Attic. lib. 5. 98, Ita mihi videtur non minus stomachi nostro Cæsari fecisse.

Stragem hostium. Cic. 3. Philipp. Ille autem ex Myrmillone dux ex gladiatore imperator, quas fecit strages vbicunque posuit vestigia? Liu. 3. bel. Pun. Facere stragem hostium.

Additur etiam interdum datiuus. Liuius 10. bel. Macedon. Atrox cum vento tempestas coorta multis sacris prophanisque locis stragem fecit.

Stultè. Plaut. Pseud. 5.
Non iucundum est, nisi amans facit stultè.

Stuprum cum sorore. Cic. pro Milone. Liu. 2. bel. Pun. Qui cum Floronia stuprum fecerat.

Suauium alicui, Suauiari, & suaui basio complecti. Plaut. Asin. 13,
Hoc ita sic faciat, tu labellum abstergeas
Potius, quàm cuiquam illa suauium faciat palàm.

Summam. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Summam feci cogitationum mearum omnium.

Sumptum, Quod aliàs Facere expensas, vel expendere dicitur. Plaut. Capt. 13,
Quin ita faciam, vt tecuplas facere sumptum. Terent. Hecy. 4. 4,
Quàm longum spatium amandi amicam tibi dedi?
Sumptus quos fecisti in eam, quàm animo æquo tuli? Idem Heautontim. 1. 1,
-sumptus domi
Tantos ego solus faciam? Horat. 1. Serm. sat. 2, Pro quæstu sumptum facit. Cic. ad Atticum, libro 5. 103, Ita viuam vt maximos sumptus facio.

Sumptum ad rem aliquam de suo. Plaut. Bacchid. 1,
-nam id flagitium meum sit, mea gratia
Te operam dare mihi, & ad eam operam facere sumptum de meo.

Sumptum in. Cic. pro Lege Manilia, Non modò vt sumptum faciat in militem, nemini vis affertur: sed ne cupienti quidem cuiquam permittitur.

Sumpti restim. Plaut. Casin. 9,
Si oune me suspendam, meam operam luserim,
Et præter operam restim sumpti fecerim.

Faciam te superbum: Id est mortuum. Plaut. Amph. 4. Superbos, inquit Nonius citans hunc locum, veteres mortuos dixerunt: propter pompam funeris, quia mortui sublati in altum, ad sepulcrum ferri soliti sunt.

Superstitiose aliquid facere. Quintil. lib. 1.

Suspicionem, pro Excitare & mouere. Cic. pro Flacco, Nunc facis suspicionem. ita enim dixisti, vt nescio quid abs te impetratum esse videatur.

Plebem suam. Terent. Adelph. 5. 6,
Paulatim plebem primulum facio meam.

Syngraphas, Quod vulgus *obligationes, schedulas, & signa* dicit. Cic. 3. Verr. Præterea pecunias occuparat apud populos, & syngraphas fecerat: argenti optimi cælati grande pondus secum tulerat.

¶ Facere tædium: Hoc est fastidire, vel nauseam mouere, aut facere vt statim quis animo angatur. Liu. 4. ab Vrbe, Itaque sicut priore anno per indignissimos ex plebeiis candidatos, omnium etiam dignorum tædium fecerant, &c. Plin. lib. 31. cap. 3.

Technam aduersus aliquem de auro, pro Calumniari vel insidiari. Plaut. Bacchid. 7,
Condignè his technam de auro aduersum meum fecit patrem,
Vt mihi amanti copia esset.

Telam facere. Ouid. 6. Metamorphoseos,
-tibi fama petatur
Inter mortales faciendæ maxima telæ.

Templum diuo Augusto. Plin. lib. 15. cap. 19, Radicem eius magni ponderis videmus in palatij templo quod fecerat diuo Augusto coniunx Augusta, aureæ pateræ impositam.

Temulentiam. Plinius libro 14. cap. 2, Siquidem temulentiam sola non facit.

Tenebras facere nubibus. Lucret. lib. 2.

Terrorem. Liu. 7. ab Vrbe. Et 2. bell. Maced.

Testamentum. Cic. 2. de Legib. Quòd si hoc, qui testamentum faciebat, cauere noluisset. Idem 3. Verr.

Testem facere aliquem. Ouid. 5. Fast.

Testes facere, Cõuocare, seu aduocare. Plaut. Curcul. 12. Terent. Adelph. 2. 1,
Vbi me dixero dare tanti, testes faciet ilico
Vendidisse me. Liu. 4. bel. Maced. Deos hominésque se testes facere inuitos, &c.

Testudinem facere dicuntur milites. Liuius 5. ab Vrbe, Inde clamore facto, ac testudine facta subeunt. Vide ΧΕΛΩΝΗ.

Timorem. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 18, Non vllam rem aliam extimescens, quàm eandem quæ mihi quoque facit timorem.

Topiariam facere. Cicero Quint. fratri, libro 2. 17. Vide ΤΟΠΙΑΡΙΟΥΜ.

Facere totum, pro vim, potestatémque omnem habere, omnia in sua potestate posita habere. Vlpian. l. 35. §. 3. D. de hæred. instit. Rerum autem Italicarum, vel prouincialium significatione, quæ res accipiẽdæ sint, videndum est. Et facit quidem totum voluntas defuncti: nam quid senserit spectandum est.

Tranquillitatem. Plaut. Merc. 22,
Hic facit tranquillitatem, iste omnes fluctus conciet.

Tranquillum animum. Plaut. Epid. 11,
Habe animum lenem, & tranquillum face.

Facta transacta omnia. Terent. And. 1.5,
-quot modis
Contemptus, spretus? facta, transacta omnia. hem
Repudiatus repetor. Vbi Donatus, Facta transacta omnia: prouerbiale est in id negotij, de quo nihil superest ad agendum.

Trãsitum alicui, quod & Viam facere dicitur. Liu. 6. bel. Pun. Inde Dardanorum vrbem, sitam in Macedonia, transitum Dardanis facturam cepit.

Transitum in. Colum. lib. 11. cap. 2, Quintodecimo Calendas Martij sol in Pisces transitum facit.

Transitionem. Hirtius 6 bel. Hispan. Qui nuntiauerunt Equites Romanos enumerasse omnes qui in castris Pompeij essent, et transitionem facerent.

Trepidationem. Liu. 3. ab Vrbe, Nec-opinata etiam res plus trepidationis fecit.

Tumorem facere. Vlpian. in l. si seruus seruum. §. rupisse. D. ad legem Aquiliam, Qui vel virgis, vel loris, vel pugnis ceciderit, vel telo, vel quo alio sciderit alicui corpus, vel tumorem fecerit.

Turbas, Commouere multitudinem, aut ita tractari, ut multa conturbat turba. Plaut. Persa, 19. Terent. Eunuch. 4.1,
-nonnihil omeo misera,
Ne quam ille hodie insanus turbam faciat, aut vim Thaidi.

Tussim, pro Generare. Seneca epist. 76.

Tyrocinium, & Ponere rudimentum Latinè dicitur, id quod vernacula lingua, *caput operis facere* dicunt, Id est initium opificij, quum opifices specimen artis edentes, magisterio decorantur. Bud.

¶ Vadimonium facere, quod & Promittere dicitur. Plaut. Epid. 14. Cicero pro Quintio, Ais vadimonium desertum, quæsiuit a te statim, et Romam rediit Quintius, quo die vadimonium istuc factum esse diceres.

Vecturam, pro Exercere. Quintil. Declamat. 12, Nauis nostra vecturam facit, & vicinarum ciuitatum copias recondunt.

Vela, Id est Velificare. Virgil. 5. Æneidos,
Vela facit tamen, & plenis subit ostia velis. Cic. 4. Tuscul. Verum igitur mauis, statimne nos vela facere, an quasi è portu egredientes, paululum remigare?

Vellaturam. Varro 1. de Re rust. cap. 2, Item dicuntur qui vecturis eruunt, vellaturam facere.

Ventrem facit paries. Alfenus in l. si quando. D. si seruitus vindicetur. Si quando inter ædes binas paries esset, qui ita ventrem faceret, vt in vicini domum semipedem aut amplius procumberet.

Ventum. Plaut. Curcul. 7,
Obsecro hercle facite ventum vt gaudeam.

Ventulum pallio. Plautus Casin. 15. Terent. Eunuch. 3.5,
Cape hoc flabellum, & ventulum huic sic facito dum lauamus.

Facere verbum, siue verba, pro Loqui & dicere. Cic. 6. Verr. Nam antequam verbum facerem, de sella surrexit, atque abiit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.

Verba alicui. Terent. And. 2.2,
Nunquam cuiquam nostrum verbum fecit.

Verba apud. Cic. 5. Verr. Scandilius verò negat sese apud Artemidorum Recuperatorem verbum esse facturum. Liu. 5. bel. Macedon. Ad hæc Quintius, Coram quibus magis, quàm apud quos verba faceret, dicere Archidamum rationem habuisse.

Verba contra legem Cic. pro Lege Manil. Et ex hoc ipso loco permulta idem contra legem verba fecisti.

Verba de. Cic. ad Att. lib. 2. 34, Idem affirmat verbum de me illum non esse facturum.

Verba in. Cic. ad Atticum, lib. 8. 147, Quòd plura in eam partem verba fecerim.

Verba pro. Cæsar 2. belli Gall. Pro his Diuitiacus fecit verba.

Verba vt. Cic. in Philipp. Quòd Trib. pleb. verba fecerunt vt Senatus Cal. Ianuarijs haberetur.

Verba cogitatè. Vide COGITO.

Commodè verba. Vide COMMODVS.

Verba indoctè. Plaut. Persa, 16,
Verba quidem haud indoctè fecit.

Ita verba fecit. Liu. 1. ab Vrbe.

Quantum verborum facere audiui. Plaut. Milit. 9,
Metuo illæc mihi ne malo magno fuat,
Quantum hunc audiui facere verborum senem.

Lepidè verba facere. Plaut. Aulul. 15,
Nimis lepidè fecit verba ad parsimoniam.

Verbum non facere. Catull. in Gell. epigr. 69.

Verba diuina, pro Sacra facere, vel supplicationes. Cato capite 14, Si de cælo villa tacta siet, de ea re verba diuina fiant procuret.

Verba Latina. Gell. lib. 13. cap. 15, Qui verba Latina fecerunt, quíque iis probè vsi sunt.

Multa verba. Plaut. Pseud. 9. Cic. 2. de Diuinat. Multa verba fecisti. Idem pro Quintio.

Rata facere verba alicuius. Ouid. 4. Metam.

Duo verba secum. Cicero pro Quintio, Si me hercule hæc tecum duo verba fecisses, Quid ago? respirasset cupiditas.

Verbum aliquod vsitatius & tritius tractando. Cicero 1. Academicar.

Versuram. Cic. ad Attic. lib. 5. 88, Quæ quidem ego vtique vel versura facta solui volo, Vide VERSVRA.

Versus. Horat. 1. Serm. sat. 10,
-paupertas impulit audax
Vt facerem versus. Cicero 2. de Diuinat. Iam Apollo versus facere desierat.

Versus in cupiditatem alicuius. Cic. 7. Verr.

Versiculi facti natura. Horat. 2. Serm. sat. 10.

Verum. Plaut. Rud. 24.

Vestes lineas. Plin. lib. 19 cap. 6.

Vestigium, Ambulare & progredi. Cic. pro Rabir. Posth. Hic vos aliud nihil orat, nisi vt rectis oculis hanc vrbem sibi intueri atque in hoc foro vestigium facere liceat.

Vestigium in possessionem. Cicero pro Cæcina, Vt ista re aliquid cum aliqua ex parte differre videatur, vtrum pedem quum intulero, atque in possessionem vestigium fecero, tum expellas atque deiicias?

Viam ad aliquem. Plaut. Bacchid. 15,
-vt ad senem etiam alteram facias viam compara. Pro adoriri.

Viam ruina. Lucan. lib. 1.

Viam sceleribus. Seneca Herc. OEth. 7.

Sibi viam ad castra. Liu. 3 ab Vrbe.

Victoriam. Plin. lib. 13. cap. 1, Hæc tamen facere constantissimè videatur sententiæ victoriam, quorum mentionem fecimus, si quia hoc quoque discrimen exigat.

Vim corpori. Liuius 8. bel. Macedon. Quem quum abhorrentem à voluntario videret stupro, corpori, quòd seruum fortuna erat, vim fecit.

Vim cum. Cic. 2. de Fin. Et nescio quo modo is qui authoritatem minimam habet, maximam vim cum illis populus facit.

Vim resistenti facere. Tacit. lib. 2.

Vindemiam. Varro de Re rustica, Vuas autem legere, & vindemiam facere inter Æquinoctium Autumnale & Vergiliarum occasum.

Vires, Colligere vires. Quintil. lib. 10. cap. 3, Vires faciamus ante omnia quæ sufficiant labori certaminum.

Vitiliter facere. Horat. 1. epist. 18.

Vitam bonam alicui. Plaut. Persa, 10,
Ne ego hodie tibi bonam vitam feci? tu. fateor habere gratiam.

Vitiosè in fabulis facimus. Quintil. lib. 4 cap. 1.

Vitium, Corruere, vel vitiari, & aliqua parte labefactari, & propriè de ædificijs dicitur. Cic. in Topic. Si ædes eæ corruerunt, vitiúmve fecerunt. Labeo Locati & conducti, l. quod si, Alphenus huius domus mercedem, quæ vitium fecisset, deberi putat. Vlpianus De damno infecto. l. si finita.

Vitium, pro Vitiare. Vitruuius, Si venti frigidi sunt, lædunt: si calidi, vitiant: si humidi, nocent: iidem faciunt vitia pauimentis.

Vmbram. Plinius lib. 19. cap. 1, Postea in theatris tantum vmbram fecere.

Sol fecerat vmbras. Ouid. 14. Metam.

Vnguentariam, pro Illinere oleo & vnguentis, quod balneatores vel ante balneum, vel post balneum facere solebant. Plautus Pœnulo 9,
Ibi te replebo vsque vnguentorum è Zeugmatis.
Quid multa verba faciam? vbi tu laueris, ibi
Vt balneator faciat vnguentariam.

Voces. Gell. lib. 2. cap. 23, Has apud Menandrum voces facit. Hoc est, dicit & recenset.

Voluptatem. Plaut. Trucul. 8,
Videor facere mihi voluptatem, eia, vbi quippiam me
Poscas.

Volupe animo suo. Plaut. Asin. 17,
Hic senex siquid clam vxore, suo animo fecit volupe,
Neque nouum, neque mirum fecit, nec secus quàm alij solent.

Vota, Supplicare. Cato de Re rust. Marti Syluano in sylua interdiu in capita singula boum votum facito. Cic. pro Milone, Dein subitò vultu Milonis perterritus, fugeret ad Tybrim: vos & omnes boni vota faceretis, vt Miloni vti virtute sua liberet?

Vota de ægroto. Cic. ad Attic. lib. 8. 169, Vt quum de illo ægroto vota faciebant.

Facienda vota deis. Valer. 1. Argonaut.

Vota pro. Plin. lib. 17. cap. 2, Ergo qui dixit hyemes serenas optandas, pro arboribus vota facit.

Vrinam. Colum. lib. 6. cap. 30, Plerunque iumenta morbos concipiunt lassitudine & æstu: nonnunquam & frigore: & quum suo tempore vrinam non fecerint.

Vsum sibi facere scelerum. Lucan. lib. 2.

Facere vt. Terent. Eunuch. 2.1,
Facite vt iussi, deducantur isti. Ibidem, 1.2,
Potius quàm te inimicum habeam, faciam vt iusseris. Cic. ad Att. lib. 2. 19, Facito vt sciam.

Vt non. Cicero ad Atticum, Et si non potuisti vllo modo facere vt mihi illam epistolam non mitteres: tamen mallem non esse missam. Id est, quin mitteres.

Fecit vt vigilem: Id est præcepit vt vigilem. Plaut. Amphit. 4,
-nunc propterea quòd me meus herus
Fecit vt vigilem, hic pugnis faciet hodie vt dormiam.

Fecisti vt difficilior esset. Plaut. Trinum. 10. Terentius in Prologo And. 17,
Faciunt næ intelligendo vt nihil intelligant.

Facit vt alias res solet. Plaut. Sticho, 9.

Facturus es vt habeas. Terent. Adelph. 4.7,
Ita me dì ament, vt video ego tuam ineptiam,
Facturum credo vt habeas quicum cantites.

Fac vt lubet. Plaut. Amphit. 4,
Vt lubet, quod tibi lubet, fac, quoniam pugnis plus vales.

Faciam vt potero. Cic. de Senect. Faciam verò Læli, præsertim si vtrique vestrum gratum, vt dicis, futurum est. 2. Volumus sanè, nisi molestum est Cato. c. Faciam vt potero Læli.

Fit vt petitio nouus vincat, literásque à Prætore afferat. Cicero 4. Verr.

Fit interdum vt nonnulli omissa imitatione maiorum, suum quoddam

dam institutum consequantur. Cic.1.Offic.
Consilio manúque viriliter facere aliquid. Ouid.13.Metam.
Facere vulnera, quod & Vulnera inferre dicitur. Liu.1.bel. Maced. Nam qui hastis sagittisque, & rara laureis vulnera facta vidissent, &c. Ouid 3.Metam.
¶ Fac pateant. Plautus Aulularia, 11. Terent. Eunucho, 2.3, Fac sis nunc promissa appareant.
¶ Face pro Fac. Ouid.2.de Ponto, eleg.2,
Verba face, vt vita quam dedit ipse, fruar.
¶ Factum est iandudum quum. Plautus Asin.16, Iube dare vinum, iandudum factum est quum primum bibi.
Factum est biennium postquam abij domo. Plaut. Merc.3,
Biennium iam factum est postquam abij domo.
Dolo factum. Horat.1.Serm.sat.6.
O factum malè. Catull.de Passere mortuo, epigr.3.
Factum dare. Quintil. lib.2. cap.13, Fleans ille, &, vt sic dixerim, motus dat actum quendam & factum. De statuis ac picturis.
¶ Factum notare, pro Pœna infamiæ notare, teste Bald. in l. Quid ergo. § cum autem factum. D. de infamibus.
Factum in pactis versatur, in stipulationibus ius continetur. Author Paulus in l. Si vnus ex argentarius. §. Pactus. D. de pact.
¶ Facila est factu. Lucret.lib 4.
Inutile factu. Horat.1.Serm.sat.4.
Quod optimum factu videbitur, facies. Cic. Attico, lib.7.
Locare faciendum, Vide LOCVS.
Faciundum fuit: Hoc est, Factum oportuit. Terent. Eunucho, 1.2,
Non pol quò quenquam plus amem, aut plus diligam,
Eo feci: sed ita res erat: faciundum fuit. Idem Adelph.5.5,
-scilicet, ita tempus fert,
Faciundum est. Idem Hecyra, 4.3. Vbi Donatus, Dicendo faciundum, ostendit se cogi necessitatibus.
Faciens, Participium { [illegible] } vt Viuum faciens ingenium. Ouidius 7.Metam.
Venti facientes frigora. Ouid.1.Metam.
Passus strepitum faciens. Ouid 3.Trist.eleg.7.
Factus, Aliud participium { [illegible] } vt Factus ad ludum & iocum: Hoc est natus, quasi à natura factus. Cic.1.Offic. Neque enim ita generati a natura sumus, vt ad ludum & iocum facti esse videamur, sed ad seueritatem potius.
Factus ad imitationem stultitiæ, pro Compositus. Liu.lib.1.ab Vrbe, de Bruto, Ergo ex industria factus ad imitationem stultitiæ, quum se suáque prædæ esse regi sineret, &c.
Agmine facto ruere. Virg 1.Æneid.
Bene factum argentum. Cic 6 Verr.
Argentum optimè factum. Cic.6.Verr.
Argentum factum, & signatum. Illud, dicitur fabrefactum, vt numeretur in supellectile: Hoc, percussum forma publica, vel in nummos formatum. Seneca 1.de Benef. Libentius dabo argentum factum quàm signatum: quia scilicet diutius memoria beneficij extabit: quum illud seruetur, hoc expendatur.
Crepuscula facta tereris. Ouid.epist.14.
Funor egregiè factum. Horat 2.Serm sat.4.
Homo totus ex fraude & mendacio factus. Cic. pro Cluent.
Honos factus aris. Virg.5.Æneid.
Oratio facta, Vide ORATIO.
Pax facta. Virg.5.Æneid.
Pocula summo artificio facta Cic 6.Verr.
Prodigium diuinitus factum. Quintil.lib.1.cap.10.
Scelus palàm factum. Quintil.lib 5.cap.10.
Factum, facti, Substantiuum { [illegible] }
Factum & dictum Liuius 6.ab Vrbe, Nec vllum factum dictúmve nostrum contra vtilitatem vestram, &c.
Acutè, venustè, stultè, iracundè, timidè dicta, ac facta. Quintil.lib. 6. cap. 3, Neque enim acutè tantùm, ac venustè, sed stultè, iracundè, timidè dicta, ac facta ridentur.
Mens sibi conscia facti. Lucret.lib.3.
Dux fœmina facti. Virg.1.Æneid.
Certa fides facti est. Ouid.6 Fast.
Index facti. Ouid 6.Metamorphoseos,
Os mutum facti caret indice.
Præmia facti. Ouid.2.de Ponto, eleg.3.
Audacis facti conscius. Virg.11.Æneid.
Factum bonum, Vide BONVS.
Detestabile factum. Iuuenal.sat.13.
Dira facta. Ouid.6 Metam.
Honestum factum. Quintil.lib.6.cap.1.
Immitia facta. Ouid.14.Metam.
Impia facta. Catul.ad Furium, epigr.20.
Lætabile factum cunctis. Ouid 9.Metam.
Mirabile factum. Ouid 4.Metam.
Modestum factum. Quintil.lib.4.cap.2.
Perexiguum factum, Vide PARVMPER.
Recens factum. Ouid.1.Metam.
Trux factum. Seneca Thyeste, 8,
-hæret in vultu trucis Imago facti.
Turpia facta. Quintil.lib.1.cap.2.
¶ Facta atque infecta canebat. Virg.4.Æneid.de fama.
Cedere ad factum, Vide CADO.
Celare factum. Virg 1.Æneid.
Turpia alicuius facta conuincere, Vide CONVINCO.
Factum comprobare, Vide COMPROBO.
Vt facta superi comprobent semper sua. Seneca Octauia, 8.
Facta alicuius contundere, Vide CONTVNDO.
In vno facto damnandus. Ouid.7.Metam.
Detegere facta alicuius. Ouid.2.Trist.
Excusare factum. Ouid.4.Fast.

Dimidium facti qui cœpit habet. Horat.1.epist.2.
Miscere dictis facta Sil.lib.13.
Factum mutare, pro Sententiam mutare. Terent. And. 11.1,
In memoria habeo. ar. haud muto factum. Vide MVTO.
Inquinatum vitiis factum, Vide INQVINO.
Notare facta alicuius. Ouid.ad Liuiam.
Tantis sceleribus & factis notatus aliquis. Cic. pro Domo sua.
Piget facti. Ouid.epist.12.
Pœnitet facti. Ouid.epist.16.
Potens factum Claud.7.Paneg.
Probare factum. Ouid.3 Metam.
Verba & facta alicuius probare Horat.1.epist.18.
Prodere facta alicuius. Ouid.14.Metam.
Pudet facti. Seneca Medea, 12.
Purgare factum alicuius. Ouid 3 de Ponto, eleg.2.
Reportare alicui facta, Id est renunciare quæ acta fuerunt. Statius 10.Thebaid.
Reprehendere factum alicuius. Ouid.epist.19.
Requirere facta alicuius. Ouid.13 Metam.
¶ Facta, Res gestæ. Virg.1.Æneid Fortia facta patrum.
Conspicuus factis. Stat 3.Thebaid.
Inclytus factis Ouid.15.Metam.
Illustria & gloriosa facta, Vide ILLVSTRIS.
Non illaudata. Stat.11.Thebaid.
Ingenua facta, Vide INGENVVS. Insignia. Ouid.3.epist.25.
Martia. Sil.lib 13.
Memoranda. Stat.11.Thebaid.
Splendida. Horat.2.epist.1.
Veneranda veterum facta Valer.1 Argonaut.
¶ Antistant facta Herculis. Lucret.lib 5. Hoc est, sunt maiora.
Regum facta canere. Horat.1.Serm.sat.10.
Carpere facta alicuius. Ouid.3.de Ponto, eleg.1.
Domestica facta celebrare. Horat.in Arte poetica.
Damnare facta alicuius decreto Senatus. Ouid.2.Trist.
Dicere facta alicuius. Virg.ecloga 4.
Virtutem extendere factis. Virg 6.Æneid.
Illustrare humilius genus factis. Quintil.lib.3.cap.7.
Linere facta splendida fœdo carmine. Horatius 2.epist.1. Id est, contaminare.
Mortalia facta peribunt. Horat.in Arte poetica.
Reuoluere facta alicuius. Claud.1.Paneg.
Ingentia facta sequebatur liuor. Claud 3.Paneg.
¶ Factus villæ, pro structura ex ædificatione & opere. Varro lib 3. de Re rust.cap.1, Ego quoque quo exornatior villa esse posset fructu, quàm factu, hæc ad te misi.
Factus, huius factus { [illegible] } Varro 1.de Re rust.cap 24, Hostum vocant, quod ex vno factu olei reficitur: factum dicunt, quod vno tempore conficiunt. Cato cap.67, Factor bus det in singulos factus, olei sextarios, & in lucernam quod opus siet.
¶ Factum, neutro genere, eodem sensu. Columella libro 12.cap.50. non ita procul à fine, Cato ait, in tabulato corrugari oliuam, minorémque fieri. propter quod quum facti varius mensuram rusticus subtecto reposuerit, & post multos dies eam molere voluerit, &c. Ibidem propius finem, Semperque quum expressiores facta, statim feruentissima debent aqua bis aut ter elui. Est autem factus, seu factum, quantum olei vna torculi expressione (vulgò dicunt, d'vn marc) exprimitur.
¶ Factum, Idem Iurisconsultis quod casus, species, sine cuius recta notitia impossibile fuerit certã iuris & actionis rationem colligere. Quippe quòd in causa & facto ius esse positũ Iulianus respondit, & exemplo declarat in l. Si ex plagis. § in cliuo. D. ad l. Aquil. & Vlpian. in. l. eum duobus, in princip D. pro socio.
Factũ vel simplex, vel multiplex est, veniúnt; in eius cõsideratione circunstantiæ rerum, personarũ, temporis: vnde non vnã aut alteram eius partem, sed totũ expendere oportet, l. Bona fides. D deposit.
¶ Factum nem dicitur apud Iurisconsultos, quod est redditum. Pomponius, Faciendi verbo reddendi causa etiã continetur, & quod non factum comprehendi. l. 2 §. siue facto. & l. Vbi autem. §. Quid quod in faciendo. D. de verb.oblig.
Facesso, facessis, facessi { [illegible] } secundum Priscianum, facessitum, penult.prod. secundum alios verò facessum: quidam dicunt carere supino. Facessere, Idem quod facere & adimplere. Virg. 4.Georgicorum,
Haud mora, continuò matris præcepta facessit.
Paulisper facessere, Vide PAVLISPER.
Facesse dictum elatum. Plaut. Menæch.7,
Dictum facesse elatum, & discrucias malo, molestus ne sis.
Iussa facessunt. Virg.4.Æneid.
Huius passiuũ protulit Cic. pro Cluent. Sed hoc polliceor omnibus, si cui forte hac lege negotiũ facesseretur, qui lege nõ teneatur, si is vti me defensore voluerit, me eius causam legis præsidio defensurum.
Facessere alicui negotium. Cic. Appio Pulchro, lib 3 10, Quũ est ad nos allatum de temeritate eorum qui tibi negotium facesserent. Id est accusarent, insectarentur, & ad pœnã vocarent. Idem 6.Verr. Quum audissent ei negotium facessitum.
Facessere periculum alicui. Cic.1.Verr. Quid quum accusationis suæ membra diuidere cœperit, & in digitis suis singulas partes causæ constituere? quid quum vnumquodque transigere, expedire, absoluere? ipse profectò metuere incipies, ne innocenti periculum facesseris. Tacitus lib. 1, Mox clarissimo cuique periculum facessit. Idem lib.5.
Præcepta facessunt. Virg 9.Æneid.
¶ Facessere { [illegible] } Discedere. Terent. Phorm.4.3,
Hæc hinc facessat, tu molestus ne sies. Vbi Donatus, Facessat, pro Hinc se faciat, id est abeat: vt Huc se faciat, huc accedat, significat. Cicero Hortensio, Facessant igitur qui docere nihil possunt quo me-

lius,sapientiúsque viuamus. Idem pro L.Flacco, Quare siquis istuc me vocas,venio: populum Rom. disceptatorem non modò non recuso,sed etiā deposco.vis absit,ferrum ac lapides remoueantur,operæ facessant,seruitia sileant. Liu.4 ab Vrbe,Ni facesserent properè vrbe,finibúsq;,&c. Et lib.1,Facesse hinc Tarquinios. Lucret.lib.6.

Ab omni societate Reipublicæ facessere. Cic.1.de Legibus, Atque etiam ab omni societate Reipub. quorum partem nec norunt vllam nec vnquam nosse voluerunt,paulisper facessant rogemus.

Facessitus,penul.prod.Participium { [illegible] } Cic.6.Verr.Sese antea quum audissent,ei negotium facessitum,&c.

Factito,factitas,penult.corr. { [illegible] } factitare, Frequentatiuum,sæpe facere. Terent.in Prologo Eunuchi,

Quare æquum est vos cognoscere,atque ignoscere

Quæ veteres factitarunt,si faciunt noui. Cic.lib.2.Offic.Hæc apud maiores nostros factitata.

Factitare accusationem.Cic.de Claris Orat.Vide ACCVSO.

Artem factitare. Cic.in Orat.Peruagatissimus ille versus,qui vetat artem pudere proloqui,quam factites,dissimulare non sinit.

Carmina in aliquem factitare. Tacitus lib.17, Antistius Sosianus factitatis in Neronē carminibus probrosis,exilio,vt dixi, multatus.

Factitare coactiones,pro Coactorem publicum esse. Suetonius in Vespasiano,cap.1.

Delationes factitare,pro Accusationes exercere. Tacit.lib.17,Qui temporibus Neronis delationes factitauerat.

Factitare hæredem.Cic.2.Philipp.

Factitare medicinam. Quintil.lib.7. cap.4, Pollio contra,seruisse enim Pisauri,medicinam factitasse manumissum.

Versus factitare.Horatius in Arte poetica,

Nec satis apparet cur versus factitet.

Factor,factoris { [illegible] } Qui aliquid facit.

Factor non significat eum qui gerendis negotiis præest, sed eum qui vel vinum vel oleum facit aut aliud simile. Cato cap.63. Idem cap.64, Leguli volunt vti olea caduca quamplurima sit, quo plus legatur-factores,vt in tabulato diu sit,vt fracida sit,quo facilius oleum efficiant.

¶Factores,pro criminum authores. Macer l 7. D. de custod & exhibit. Solent præsides prouinciarum, in quibus delictum est, scribere ad collegas suos,vbi factores agere dicuntur.

Factores,verbo nōdum recepto à Latinitatis professoribus, vocamus eos,qui rem alicuius priuatam administrāt. Hos veluti indecores à Perfectissimatus dignitate repellit lex, & simul tanquam immemores libertatis & generis notat. l.r. C. de Perfect. dignit. lib.12. Ita Alciat.

Factitius,Adiectiuum { [illegible] } Ad alicuius similitudinem factus,vel artificis cuiusdam opera factus.Plinius libro 12.cap.17.Ergo in vtraque gente bina genera,terrenum & factitium. De ladano.

Factitius color.Plin.lib.31.cap.7.

Factitij doli.Plaut.Milite,4,

Quem concubinæ miles custodem addidit,

Ei nos factitiis fabricis,& doctis dolis

Glaucomam ob oculos obiiciemus.eúmque ita

Faciemus,vt quid viderit,non viderit.

Factitia verba dicuntur,quæ & fictitia,quę ad soni alicuius similitudinem efficta sunt,vt Crocire,Hinnire,Classis,Tintinnabulum,& similia. Sipontinus.

Factio,factionis,Verbale { [illegible] } Ea res quæ fit à quopiam. Cic.in Topicis, Quas is instituisset,cui testamenti factio nulla esset.

¶Factio { [illegible] } ab initio honestum vocabulum,inquit Festus,vnde factiones histrionum & quadrigariorum dicebātur. Nunc factio,seditio & arma dicuntur,diuiso ciuiū in diuersa studia,quum aliqui se principes & primarios in ciuitate efficere conantur, Inter quos æmulatio est (qui & factiosi dicūtur) pro se quisque quàm maximam potest ciuium multitudinem,qui clientes vocantur,ad se trahens,sibíque quouis pacto per fas nefasque concilians. Sallust.in Iugurtha,Cæterum nobilitas factione magis pollebat. Cæs.1.bel.Gal. Galliæ totius factiones esse duas. Sallustius in Iugurtha,idq; in oratione Memmij, Sed hæc inter bonos amicitia, inter malos factio est. Tertullianus in Apologetico, Quum boni coeunt,quum pij,quum casti congregantur, non est factio dicenda,sed curia. At è contrario illis nomen factionum accommodandum est, qui in odium bonorum & proborum conspirant.

Factiones aurigarię fuerūt quatuor,Prasina,Veneta,Alba,Rosea. Sueton.in Calig.cap.55, Prasinæ factioni ita addictus, & deditus, vt cœnaret in stabulo assiduè & maneret. Idem in Vitell.cap.14,Quosdam & de plebe ob id ipsum quòd Venetæ factioni clarè maledixerant,interemit. Meminit & in Nerone cap.22. Nomē habebāt hæ factiones à tunicarum quibus induebantur equorum agitatores coloribus. Sueton.in Domitiano cap.7,Duas Circensibus gregum factiones aurati purpureíque panni ad quatuor pristinas addidit. Sensus est:Quum quatuor essent pristinæ factiones gregum,id est equorum,in Circensibus spectaculis decurrentium, Domitianus addidit duas,alterā aurati,alterā purpurei panni. Cassiodorus quatuor colores totidem factionum in Circēsibus fuisse commemorat, propter quatuor anni tempora. Nam Prasinus,qui viridis est, virenti Veri dicatus erat. Roseus,flammeæ æstati: Venetus,qui & cæruleus,nubilæ hyemi. Albus,pruinoso & albicāti Autumno. Plin.Iun.lib.9.epist 6. ad Caluisiū,Circenses erant, quo genere spectaculi ne leuissimè quidem teneor. Nihil nouum, nihil varium, nihil quod non semel spectasse sufficiat. Quo magis miror tot millia virorum,tam pueriliter identidem cupere,currentes equos, insistentes curribus homines videre. Si tamē aut velocitate equorum,aut hominum arte traherēntur, esset ratio nonnulla. Nūc fauent panno: pannum amant. Et si in ipso cursu,medióque certamine,hic color illuc,ille huc transferatur, studium fauórque transibit:& repentè agitatores illos,equos illos quos procul noscitant,quorum clamitant nomina,relinquent. Tanta gratia,tāta authoritas in vna vilissima tunica. Iulius Capitolin.in Vero Imperatore,Amauit & aurigas,Prasino fauens. Paulo pòst,Circensium tantam curam habuit, vt frequēter prouincialibus literas causa Circensiū & miserit & acceperit. Denique etiam præsens & cū Marco sedens, multas à Venetianis est passus iniurias, quòd turpissimè contra eos faueret. Venetianos appellat, aurigas Venetæ factionis. Pomponius Lætus in Iustiniano : Ob victoriam ludi editi, & in Circensibus ex factione Prasinorum & Venetorum tanta seditio ex certamine orta est,vt magnam fecerit cædem. Tale spectaculum aurigę præbent,& inanis spectātium fauor nunquam quiescit. Sic Russati, Albati, Veneti, & Prasini mappas in Circo quærunt. sed vltima ferè semper in ambiguo est. Sic pro vili panno, miserorum mortalium animi,huc illuc distracti pendēt. Hæc elegantissimè describit Sidonius Apollinaris in Narbonensis vrbis laudibus.

¶Factio,pro caterua. Suet.in Nerone,cap 20. Quinque millia iuuenum elegit,qui diuisi in factiones,plausuum genera condiscerent.

Nobilium factio. Liu.lib.2 Decad.1, Adeò vt alteram causam non Collega solùm præceperat,sed omnis factio nobilium.

¶Factio,Opulentia,& authoritas alicuius in ciuitate. Plaut.Aulul. Istas magnas factiones,dotes dapsiles nihil moror. Idē Trinum.8.

-cum vestris nostra non est

Æqua factio,affinitatem vobis aliam quærite.

Licitæ & illicitæ factiones. Tertullianus in Apologetico,Proinde nec paulo lenius inter licitas factiones sectam istam deputari oportebat, à qua nihil tale committitur, quale de illicitis factionibus timeri solet. Ibidem paulo pòst, Edam iam nunc ipse negotia Christianæ factionis,vt qui mala refutauerim,bona ostendam.

Optimatum factio. Sueton.in Iulio Cæsare,cap.11,Nec obtinuit, aduersante optimatum factione.

Vesana factio nobilissimorum iuuenum. Apul.lib.2.Asin.aur. Est autem factio,malorum consensus & conspiratio.

¶Factio interdum consensio quædam est, & amicitia Cato. Vtrunde iram, vtrunde factionem tibi pares. Id est iram & amicitiam tibi pares. Annotauit Turnebus.

Factionarius,Adiectiuum. Factionarij autem vocabātur qui ex factione erant,puta vel Veneta,vel Russata,vel Albata, vel Prasina,de quibus supra. Id ex epigrammate quodam prisco apparet,vbi sic legitur,teste Turnebo, Primo & solo factionario.

Factiosus, penult. prod Adiectiuum { [illegible] } pro Seditioso & turgioso.Plaut.Bacchid.11. Sallust. in Catil. Erat eodem Cn.Piso adolescēs nobilis,summæ audaciæ,egens,factiosus:quem ad perturbandum Remp.inopia atque mali mores stimulabant.

Factiosus,Opulentus & diues.Plaut.Aulul 7,

Venit hoc mihi in mentem Megadōre, te esse hominem diuitem, Factiosum:&c.

Factura,facturæ,penult.prod. { [illegible] } Est ipsa compositio rei quam facimus. Plin.lib 34.cap.14. Alibi vena bonitatem hanc præstat,vt in Noricis : alibi factura, vt Sulmone aqua,vt diximus. De bonitate ferri loquitur.

Faxo { [illegible] } Indicatiui modi est,futuri temporis,pro Faciam Et inclinatur faxo,faxis,faxit.Et pluraliter,faxunt. Dicimus etiā.faxim,faxis,faxit.Pluraliter faximus,faxitis,penult.prod. faxint. pro faciam, facias,faciat,&c. vel fecerim,feceris,fecerit.

Faxo Plaut.Aulul.16,Ego faxo, & operam & vinum perdiderit simul. Idem Amphit.11. Virgil.9.Æneidos,

Haud sibi cum Danais rem faxo & pube Pelasga

Esse putent. Terent.Eunucho,a 2,

Næ tu istas faxo calcibus sæpe insultabis frustra. Idem And 5.2.

Faxim.Plaut. Trucul.3,

Faxim lenonum & scortorum minus, & minus damnosorum hominum.

Faxim fit vilior,pro Eueniet vt fit vilior. Prisca quidē illa est,non iniucunda tamen nec inamœna loquendi ratio. Plaut.Aulularia,

Ego faxim muli pretio qui superant equos,

Sint viliores gallicis cantheriis. Et in Persa,

-Næ isti faxim nusquam appareant,

Qui hic albo rete aliena oppugnant bona. Monuit Turnebus.

Faxis.Terent.Heauton.1.2,

Caue faxis,non est opus pater. Horat.2.Serm.sat 6,

-nihil amplius oro

Maia nate,nisi vt propria hæc mihi munera faxis. Silius lib.15.

Faxit.Cic.de Senect. ex Ennio,

Nemo me lachrymis decoret,nec funera fletu Faxit.

Faxitis.penult.prod. Liu.6 ab Vrbe,Quod faxitis,deos velim fortunare. Id est,vt faciatis,vel facere possitis. Idem 9.bel.Pun.

Faxit.Plaut.Amphit.7. Terent.Heaut.Vtinam ita di faxint.

¶Facitur, Antiquè pro fit. Nigid. Commentation. grammatices lib.19,Id quod dico est huiusmodi: [illegible] facit, [illegible] facitur. Titinius, Quanta stultitia cupidinis petant consilium, bona gratia vt paruifaciatur. Ex Nonio.

Facilis,& hoc facile.penultima correpta { [illegible] } cuius contrarium est Difficilis. Terentius Heauton.5 5,

Hæc dum incipias,grauia sunt,dúmq; ignores:vbi cognoris, facilia.

Volens facilisque sequetur Virg 6 Æneid.

Inanibus facilis. Tacit.lib.2.

¶Aditus facilis. Tiball.lib.2.eleg.4. Vide ADITVS.

Faciles aditus & liberæ querimoniæ. Cic.pro Lege Manil.

Facilis aduersarius. Cic.4.Academ. Pugnas omnino,sed cum aduersario facili. Hoc est,imbecillis.

Iuuenum animi faciles,& mobilis ætas. Virg.3.Georg.

Appulsus faciles. Tacit.lib.2.

Faciles undæ.Martial.lib.1,

Et vario faciles ordine pinxit aquas.

Bonum facile. Seneca. Octauia,2.

Causa facilis & explicata.Cic.pro Plancio.

Cera facilis.Ouid.15.Metamorphoseos.

Vtque

Vtque nouis facilis signatur cera figuris.

Facilis ceruix, Quę facilè inclinatur, & facilè fert onus. Mart. lib. 3.
Ille tulit geminos facili ceruice iuuencos.

Cibi faciles, Id est facilè comparabiles, vel paratu faciles. Senecu Hippol. 4.

Facillimus conceptus. Plin. lib. 7. cap. 16, Incipiente autem hoc statu, aut desinente, conceptus facillimi traduntur.

Copia facilis. Propert. lib. 1. eleg. 9.

Da facilem cursum, atque audacibus annue cœptis. Virgilius 1. Georgic.

Facilis & prompta defensio. Cic. 1. de Orat.

Deliciæ faciles, vulgatáque munera. Ouid. 13. Metam.

Descensus facilis. Virg. 6. Æneid.

Deos faciles habere. Ouid. 5 Metam.

Di faciles in tua vota. Ouid. epist. 15.

Facilis atque impetrabilis dies. Plaut. Epid. 8,
-prodi
Immortales mihi hunc diem dedistis luculentum,
Vt facilem atque impetrabilem. Id est, in quo facilè impetraui quod volui.

Facilis & expedita distinctio. Cic. 1. de Finibus.

Exitus facilis. Virg. 6. Æneid.

Fortuna facillima. Virg. 11. Æneid.

Fuga facilis. Virg. 4. Æneidos,
Expectet facilémque fugam, ventósque ferentes.

Haustus facilis aquarum. Lucret. lib. 2.

Iactura facilis. Virg. 2. Æneidos,
Facilis iactura sepulcri est.

Iræ faciles. Lucan. lib. 1.

Faciliore & commodiore iudicio ad ius suum peruenire. Cic. pro Cecinna.

Labor facilis. Virg. 1. Georgicorum,
Sed tamen alternis facilis labor.

Manu facili aliquid agere. Tibullus lib. 1. eleg. 1,
Ipse feram teneras maturo tempore vites
Rusticus, & facili grandia poma manu.

Materia facilis ad exardescendum. Cic. 2. de Orat.

Faciles oculi. Virg. 8. Æneidos,
Miratur: facilésque oculos fert omnia circum
Æneas, capitúrque locis.

Facilis partus. Plin. lib. 7. cap. 6.

Facilis diuisu prouincia, pro, ad diuidendum. Liuius libro 5. Decad. 5.

Facili & celeri ratione gernotue. Lucret. lib. 4.

Risu facili mollescere. Claud. 2. de rapt. Proserp.

Sæuitia facilis. Horat. 2. Carm. ode 12.

Facilis sanguis. Martial. lib. 1,
Nolo virum facili redimit qui sanguine famam.

Somnus facilis. Horat. 2 Carm. ode 11.

Exorabilis populus, facilis suffragatio pro salute. Cicero pro Domo sua.

Terra facilis frugum. Claud. de laudibus Serenæ, 82.

Titulus facilis. Ouid. 10. Metamorphoseos,
Quid facilem titulum superando quæris inertes? Id est gloriã quæ cuiuis facilè contingit.

Tramite facili vos sistam. Virg. 6. Æneid.

Venia deprecationis facilior. Quintil. in Procem. lib. 1.

Parabilis facilísque venus. Horat. 1. Serm. Sat. 2.

Via facilis. Virg. 1. Georgicorum,
-pater ipse, colendi
Haud facilem esse viam voluit.

Facilis & plana via. Plaut. Trinum. 11,
Tibi patérque, auósque facilem fecit & planam viam.

Victum facilem fundit tellus. Virg. 2. Georg.

Virum facilem ducere. Sil. lib. 6.

Facilis vterus, Qui facilè egerit quicquid continet. Plinius libro 8 cap. 32.

¶ Facilè & pronum. Iuuen. sat. 8.

Minimum, facillimúmque. Catull. ad Cornificium, epig. 36.

Facillimus & liberalissimus homo. Cic. Silio, lib. 13, Hominem facillimum, liberalissimúmque cognosces.

Lenis & facilis homo. Cic. Metello, lib. 5. 2.

Vir facilis mutari noua. Claud. 7. Paneg.

Facilis impetrandæ veniæ Claudius, Fuluij durior sententia erat. Liu. 6. bel. Pun.

Facilis & expeditus ad dicendum vir. Cic. de Claris Orat.

Ad concedendum faciles aliquos habere. Cic. 2. de Diuinat.

In suum cuique tribuendo faciles antiqui. Cic. de Claris Orat.

Mollis in obsequium, facilísque rogantibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.

In excogitando facilis. Quintil. lib. 1. cap. 1, Nam contrà plures reperias, & faciles in excogitando, & ad discendum promptos.

Blandus facilísque maritus. Silius lib. 17.

Mens facilis, & apta capi. Ouid. 1. de Arte.

Ministri faciles. Ouid. 2. Fastorum,
Ipse ego vos habui faciles in amore ministros. Alloquitur elegos suos.

Facillimi mores. Cic. de Amicitia, Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem?

Placidus facilísque parens, veniǽque paratus. Ouidius 2. de Ponto, elegia 2. 1,

Facilis pater, contrarium est Duro & inexorabili siue morosò. Terentius Heauton. 2. 1,
Mihi si vnquam filius erit, næ ille facili me vtetur patre.

Facilis & liberalis pater, cui opponitur Difficilis, auarus & illepidus. Cic. 3 de Nat. deor.

Pectus facile. Seneca Hippol. 4.

Ad iuga faciles populi, Id est ad subiugandum. Lucan. lib. 2.

Populum facilem habere. Cic. Mario, 7. 1.

Dare se facilem. Ouid. epist. 15,
Da modò te facilem, nec dedignare maritum
Rure Therapnæo nata puella Phrygem.

Præbere se facilem in hominibus audiendis admittendísque. Cic. Q. fratri, 1. 1.

¶ Facile factu. Terent. Heauton. 4. 3,
Bonam, atque iustam rem oppidò imperas, & factu facilem.

Facilis decussu, Vide DECVSSIO. Sic Facile tritu, Plin. lib. 12. cap. 13. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7.

Nihil dictu facilius est. Terent. Phorm. 2. 2.

Nec visu facilis, nec dictu affabilis vlli. Virg. 3. Æneid.

Capi facilis. Lucan. lib. 2.

Corrumpi facilis. Tacit. lib. 20, Ne pararis quidem corrumpi facilis, adeò metuens incerta.

Facilis legi. Gell. lib. 17. cap. 9, Incorruptam epistolam, & facilem legi præstabant.

Facilis ad. Cic. 1. Tusc. Quod non modò facile ad credendum est, sed, &c. Sic Liu. 1. bel. Maced. Verterat periculũ in Romanos, temerè in loca iniqua, nec faciles ad receptum angustias progressos.

Ad intelligẽdum faciliora. Quintil. lib. 1. cap. 3, Quid si plerunque accidit, vt faciliora sint ad intelligendum, & lucidiora multò, quæ à doctissimo quòque dicuntur.

¶ De facili, pro Facilè aduerbium. Firmicus lib. 5. cap. 6, Tunc inimicos suos timeant, nam de facili quidem ab eis superabuntur.

¶ Ex facili, Aduerbialiter positũ pro Facilè vel faciliter, si dici posset. Colum. lib. 6 cap. 1, Quæ vitanda non ex facili dixerim.

In facili, Vide IN præpositionem.

Facile inuentu. Cic. de Amicitia, Quid (hæc vt omittam) quàm graues, quàm difficiles plerísque videntur calamitatum societates, ad quas non facile inuentu qui descendat.

Nunquam est ille miser, cui facile est mori. Seneca Herc. OEth. 2.

Est facile vincere non repugnantes. Cic. 1. Tusc.

Facilè, Aduerbium (*ῥᾳδίως, εὐχερῶς*) Sine labore.

Facilè agere. Terent. Adelph. 3. 4,
Sed Demea hoc tu facito tecum animo cogites,
Quàm vos facillime agitis, quàm estis maximè potentes.

Aliqua re facile carere, cui Res desyderabilis opponitur. Cicero in Topic.

Facilè cernere. Terent. And. 1. 1,
Tum illa, vt consuetum facilè amorem cerneres,
Reiecit se in eum, &c.

Peruersè dicere homines, peruersè dicendo facillimè consequi. Cic. 1 de Orat.

Facilè credere. Plaut. Rud. 31,
Isthuc facilè non credo tibi.

Facilè dare consilium. Terent. And. 2. 1,
Facilè omnes quum valemus, recta consilia ægrotis damus.

Facile defendere. Cic. 2. de Finibus, Non est facilè defendere.

Facilè deterrere. Terent. in Prologo Hecyræ,
Deterruissem facilè, ne alias scriberet.

Effingi facillimè, nullo negotio flecti ac detorqueri voluntas testium potest. Cic. pro Cælio.

Facilè emergere ex malis. Terent. And. 3. 3,
Dehinc facilè ex illis sese emersurum malis.

Euadere facilius. Cic. 1. Tuscul.

Facilè & fortunatè euenire ea. Plaut. Epid. 5.

Facile facere. Plaut. Amphit. 3. Terent. Heaut. 3. 2,
Facilè equidem facere possum, si iubes.

Facile fit. Terent. Eunucho, 3. 1,
Iandudum illi facile fit quod doleat.

Facilè indicabit ipsa natura vim suam, quum homines quod facere ipsi non possent, id rectè fieri in altero iudicarent. Cic. de Amic.

Facilè inuolare in aliquem. Terent. Eunucho, 4. 3,
-qui nunc si detur mihi:
Vt ego vnguibus facilè illi in oculos inuolem venefico?

Facilè memini. Plaut. Capt. 7,
Isthuc non percipias, facilè memoria memini.

Facilè noui. Plaut. Curcul. 14,
Tam facilè noui, quàm me.

Facilè obtingere. Plaut. Asin. 12,
Animo sis bono, facilè exoptata obtingent.

Pati facilè dicentem de aliqua re errare. Cic. 1. Tusc.

Facilè passus sum me deludier. Terent. Andr. 1. 2,
Vbi vis facilius passus sim, quàm in hac re me deludier. Cic. pro Rosc. Amer. Quare facilè omnes patimur quamplurimos accusatores, &c.

Facilè perspicio quò intendat animus. Cic. 2. Verr.

Facilius & procliuius ad laudem nobilitatis peruenire. Cic. Antequam iret in exilium.

Facilè quærere victum. Terent. Eunucho, 2. 3,
Ille vbi miser, famelicus, videt me esse in tantum honorem,
Et tam facilè victum quærere, ibi homo cœpit me obsecrare, &c.

Facilè reperitur. Plin. lib. 7. cap. 15.

Facillimè spectatur mulier. Plaut. Sticho, 3.

Facilè tutor mores. Terent. Hecyra, 5. 1,
Ne nomen mihi quæstus obstet apud te: nam mores facilè tutor.

Facile vincere. Cicero de Amicitia, Tamen illius vendibilem orationem religio deorum immortalium nobis defendentibus facilè vincebat.

Vincere facilè aliquem aliqua re. Cic. 3. de Orat.

Facilè viuere. Plaut. Curcul. 14,
Nugas garris. e. soleo. nam propter eas viuo facilius.

¶ Facilè, pro Libenter. Cicero Attico, lib. 12. 250, Ego hic vel sine Sicca facillimè possem esse, vt in malis. Sed quum scribas videndum mihi esse, &c. Et lib. 13. 281, Ego, vt tempus est nostrum, locum habeo nullum, vbi facilius esse possim, quàm Asturæ. sed quia qui me-

cum sunt, &c. hoc est libentius. Idem Cælio libro 2. epist.15, Quòd autem in maritimis facillimè sum, moueo nonnullis suspicionem, velle me nauigare. Et lib. 2. de Orat. Gratissima autem laus eorum factorum habetur, quæ suscepta videntur à viris fortibus sine emolumento ac præmio. quæ verò etiam cum labore & periculo ipsorum, hæc habent vberrimam copiam ad laudandum, quòd & dici ornatissimè possunt, & audiri facillimè. Terent. Heauton. 5.5, Gnate mi, ego pol tibi dabo puellam lepidam, quam tu facilè ames.

¶Facilè, vt inquit Donatus, aliquando aduerbium confirmantis est, id est liquidò & manifestò. Terent. And. 4.3,
Facilè hic plus mali est, quàm illic boni.

Facilè princeps, & facilè primus. Donatus, Veteres dicebāt facilè pro certò. Cicero, Illius ciuitatis facilè princeps. Hoc est, sine controuersia. Idem pro Rabirio Posthumo. Virum vnū totius Græciæ facilè doctissimum Platonem. Quintil. de Euripide, lib. 10. cap. 1, Facilè præcipuus. Plaut. Persa, 53.

Facilè miserrimus hominum. Cic. pro Rosc. Amer.

Facilè optimus Imperator Caio. Cic. lib. 3. de Orat.

¶Facul, Antiquum aduerbium pro faciliter. Afran. Actione, Haud facul (*vt ait Pacuuius*) fœmina inuenietur bona. Attius Meleagro. Erat virile istoc ferre aduorsam fortunam facul. Vide plura apud Nonium & Sipontinum.

Facilitas, penult. corr. facilitatis, fœm. gen. {εὐχέρεια, ῥᾳστώνη} Illius est (inquit Donatus) qui citò iram deponit, nempe placabilitas. Terentius Heaut. 4.1,
Malè docet te mea facilitas multa. Item Eun. 5.9,
-an fortunam collaudem, quæ gubernatrix fuit, &c.
Quæ tot res, tantas, tam opportunè in vnum conclusit diem:
An mei patris festiuitatē & facilitatem? Cic. de Amic. Sed amicitia remissior esse debet, & liberior, & dulcior, & ad omnem comitatem, facilitatémque procliuior. Idem lib. 4. Tusc. quæst. Sed hæc in bonis rebus, quòd alij ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur.

Facilitas sermonis. Cic. ad Attic. lib. 12. 255.

Abuti immoderatè facilitate alicuius. Cic. Lentulo, libro 1.8. Vide ABVTOR.

Adiungenda est facilitas in audiendo, lenitas in decernendo. Cic. Q. frat. lib. 1.1.

Augere famam ingenij facilitate. Quintilianus lib. 4. cap. 1, Multum gratiæ exordio est, quod ab actione diuersæ partis materiā trahit, hoc ipso, quod non compositum domi, sed ibi, atque è re natum, & facilitate famam ingenij auget, &c.

Contigit id magis facilitate, quam alia vlla culpa mea. Cicero 1. de Orat.

Facilitas & altitudo animi in exercenda iuris æquabilitate. Cicero 1. Officiorum.

Exercere facilitatem Cic. 1. Offic.

Parare facilitatem. Quintil. lib. 2. cap. 4, Erit suum parandæ facilitatis tempus.

Dignitate principibus parem esse, facilitate parem infimis. Cicero pro Lege Manil. Facilitatem vocat virtutem qua libenter multis gratificamur.

Facilitas versa in fastidium. Tacit. lib. 11, Iam Messalina facilitate adulterorum in fastidium versa, ad incognitas libidines profluebat.

Facultas, facultatis {δύναμις, ἐξουσία, εὐπορία} Propriè facultas agendarum rerum, inquit Festus. Cicero de Inuentione, lib. 1.58, Facultates sunt, aut quibus facilius fit, aut sine quibus aliquid cōfici non potest. Terent. Andr. 1.4,
-dij date facultatem obsecro
Huic pariundi, atque illi in alijs potius peccandi locum. Cicero de Amicit. Sed quis ego sum? aut quæ in me est facultas? Idem ad Lentulum, lib. 1.7, Quoties mihi certorum hominum facultas erit. Et pro Roscio Amer. Age nunc, cæteras facultates quoque consyderemus. Budæus.

Vindictæ nulla facultas. Ouid. 4. Trist. eleg. 8.

Manendi facultas nulla Miloni. Cic. pro Milone.

Restandi nulla facultas. Lucret. lib. 1.

¶Accidit facultas. Vide ACCIDO.

Adimere facultatem aliquid faciendi. Cicero 7. Verr. Nunc verò iam adempta est, non modò resistendi, verumetiam suppeditandi facultas. Vide ADIMO.

Arripere libenter lædendi facultatem. Cicero pro Flacco. Vide ARRIPIO.

Facultatem dare: Hoc est authoritatem & licentiam quam vocant. Cic. 1. de Finibus, Quæ mihi facultas, vt id meo arbitratu facerem, ante hoc tempus nonquam est data.

Dare facultatem omnibus sui irridendi. Cic. 2. de Diuinat. Doleo, tantam te omnibus irridendi tui facultatem dare.

Eripere facultatem dicitur casus. Cicero Appio Pulchro, lib. 3.5, Vtriusque nostrum magni interest, prius vt te conueniam quàm decidas: quam facultatem siquis casus eripuerit, mea tamē in te omnia officia constabunt.

Facultatem alius nemo habet decipiendi nos. Brutus & Cassius Antonio, lib. 11.2.

Habere facultatem vt. Cic. Lentulo, lib. 1.7, Si res facultatem habitura videatur vt Alexandriam tenere possis, &c.

Oblata facultas. Cicero 3. in Catilin. Facultatem mihi oblatam putaui, &c.

Prætermittere facultatem alicuius rei. Cic. Cn. Magno Proconsul. in epist. ad Attic. lib. 8.159.

Si facultas erit. Cic. 1. de Inuent. Quare illa nobis alio tempore, si facultas erit, explicabuntur.

Præsentis tui facultas optabilis. Plancus Ciceroni, lib. 10.4, Neque si facultas optabilis mihi quidem tui præsentis esset, vnquam à tuis consilijs discreparem.

¶Facultas, Est vis quædam quæ facit vt id facilius fieri possit, quod de vnaquaque arte præcipitur. est enim genus omnium artium. quia sic definiri potest, Dialectica est facultas disserendi, &c.

Facultatem à facilitate sic distinguit Plinius, quòd illam vocat gratiam eloquentiæ ac virtutem; Hanc promptitudinem duntaxat. Sic enim lib. 6. epist. 29. inquit, Quia scilicet omnia assiduitate facilitas magis quàm facultas: nec fiducia, sed temeritas paratur.

Facultas & copia causæ. Cic. pro Rosc. Com. Sed ego copia & facultate causæ confisus, vide quò progrediar.

Prona facultas. Claud. ad Olybrium, 25.

Facultas eloquentiæ. Cic. 2. de Orat. Crassus verò mihi noster visus est oratoris facultatem non illius artis terminis, sed ingenij sui finibus immensis penè describere.

Facultas ingenij, pro arte seu disciplina quæ ingenio tractatur. Cicero pro Archia, Ac nequis à nobis hoc ita dici forsè miretur, quòd alia quædam in hoc facultas sit ingenij. Hoc est, quia Archias poeticam artem profitebatur, non autem oratoriam, vt ego. Vnde & dicendi facultas pro ipsa arte oratoria. Cæteræ quoque artes interdum facultates appellantur.

Ingenij facultates, consilij, gratiæ. Cic. Attico, lib. 3.50.

Facultas orationis. Cic. 1. Offic.

Dicendi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Dicendi facultas & copia. Cic. 2. Verr.

Amplior dicendi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Eximia dicendi facultas. Quintil. in Procem. lib. 1.

Maturior facultas dicendi. Vide MATVRVS.

Si facultatem verè atque honestè iudicandi fide & diligentia mea fecero. Cic. 4. Verr.

Orandi facultas. Quintil. lib. 3. cap. 5.

Persuadendi non docendi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 15, Cui Socrates persuadendi, non docendi concedit facultatem.

Adipisci facultatem. Cic. 2. Offic.

Facultatem concedere. Cic. pro Rabirio Posth. Vtinam mihi hanc facultatem causa concederet, vt possem hoc prædicare, &c.

Comparare facultatem. Cic. 1. de Orat.

Contingere stylo facultatem. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Deest facultas. Cic. 1. de Orat. Non deerit ipsi facultas ex cæteris rebus comparata.

Desperata facultas. Quintil. lib. 2. cap. 11, Eáque diu secum ipsi clarèque meditati desperata contexendi facultate deserunt.

Vis & facultas oratoris in quinque partes distributa. Cicero 1. de Oratore.

In arte aliqua & facultate excellere. Cic. 1. de Orat.

Exercere dicendi facultatem. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Exigere in aliquo eximiam dicendi facultatem. Quintilianus in Procem. lib. 8.

Expetere facultatem. Cic. pro Domo sua.

Facultatem in dicendo habere. Plin. epist. 9. lib. 2.

Largiri copiam & facultatem dicēdi alicui dicitur natura. Cicero pro Quintio, Q. Hortensius cui summam copiam facultatémque dicendi natura largita est.

Offerre facultatem. Cic. in Catil.

Perfectus scientia, & omni facultate dicendi. Quintil. in Procem. lib. 1. de Orat.

Vtinam esset facultatis meæ. Cicero 1. de Legibus, Est huius verò disputationis, Quinte, proprium id quod expectas, atque vtinam esset etiam facultatis meæ. Hoc est, Vtinam & dicendi facultate illud assequi possem.

Suppeditare facultatem. Cic. 1. de Orat.

Tradere scientiam declamandi ac facultatem. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Oratorum facultas in his rebus versatur. Cic. 1. de Orat.

Vt tulit facultas, vel Quoad tulit, Id est quantum potui. Cic. de Inuentione, Vt facultas tulit fecimus.

¶Facultas, Pro copia. Cicero pro Sylla, At quos viros? non solùm summa virtute & fide, cuius generis in Senatu facultas maxima, sed etiam quos sciebam memoria, scientia, consuetudine, & celeritate scribendi facillimè quæ dicerentur, persequi posse. Budæus.

Nummorum facultas. Cic. pro Quintio.

Facultas operæ. Plaut. Truculent. 8. Sic Cicero 7. Verr. Facultas suppeditandi.

¶Facultas à Celso lib. 5, accipitur pro eo quod vulgò *virtutem* in medicinis vocant, Omnia (inquit) medicamenta proprias facultates habent, ac sæpe simplicia opitulantur, sæpe mista. Budæus.

Facultas secreta certis in rebus inest. Lucret. lib. 1.

¶Facultas, pro facili potestate. l. Si quis posthumus. D. de lib. & posthum. cum similibus.

¶Facultates, in plurali tantùm, sunt Diuitiæ, opes. Cic. Att. lib. 8.1, Si quas habuimus facultates, eas tum Pompeio, quum id videbamus sapienter facere, detulimus.

Facultates & copiæ. Cic. 4. Verr.

Facultates rerum, copiæ, opes. Cic. 1. Offic.

Modicus facultatibus. Vide MODVS.

Excutere facultates alicuius. Vlp. in l. 1. §. Si inter magistratus. D. de magistratibus conueniendis, Prius enim arbitror conueniendum eum qui hoc suscepit: deinde excussis facultatibus, tunc veniendum ad Collegam.

Implere facultates equestris ordinis, Vide IMPLEO.

Labi facultatibus. Vlp. in l. 1. §. Si magistratus ab initio. D. de Magistratibus conueniendis. Quòd si satis exegit, & idoneum exegit quamuis postea facultatibus lapsi sunt tutores, vel fideiussores: nihil est quod ei, qui dedit, imputetur, Vide LABOR.

Præparare alijs facultates patrimonij sui. Quintil. in Procem. lib. 6, Nos miseri sicut facultates patrimonij nostri, ita hoc opus alijs præparamus, alijs relinquemus.

Largè supersunt illi facultates, Vide LARGIOR.

¶Facultas, in singulari numero pro diuitijs. Paul. in l. Cum pluris. §. vlt. D. de admin. tut. Non quas minimas poterit, sed pro facultate patrimonij. Nisi malis exponere, Pro copia patrimonij.

Faciens,

Facinus, pen. corr. huius facinoris, pen. corr. { [illegible] } Aliquando factum significat. Sallust. Qui aliquo negotio intenti præclari facinoris, aut bonæ artis famam quærunt. Cic. Rufo, lib. 2. 8, Non ædepol quantam egeris rem, neque quantum facinus feceris.

Facinus istud non est mihi conducibile: Id est, non profuerit mihi, si istud egero. Plaut. Bacchid. 1,

Non ego isthuc facinus mihi mulier conducibile esse arbitror.

Basilica facinora. Vide BASILICVS.

Ad omne clarum facinus audaces manus. Senec. Herc. fur 4.

Forte facinus. Ouid. 9. Metam.

Immortalia facinora. Vide IMMORTALIS.

Lepidum facinus. Vide LEPIDVS.

Luculentum facinus. Vide LVCVLENTVS.

Mirum facinus. Vide post MIROR.

Nobile facinus. Vide NOBILIS.

¶Facinus quos inquinat æquat. Lucan. lib. 5.

Aggredi facinus. Vide AGGREDIOR.

Exempla facinorum appetere. Senec. Thebaid. 2.

Facinus timido pectori credere. Vide CREDO.

Edita facinora habens. Liu. lib. 9. Decad. 4.

Efficere mirabilia facinora. Cic. 3. Philip.

Incipere facinus. Vide INCIPIO.

Inuenire facinus. Vide INVENIO.

Moliri facinus. Silius lib. 11.

Obire aliquod facinus. Cic. 1. in Catil.

¶Facinus, pro scelere & flagitio. Teret. Adel. 3. 4. Idem Heaut. 2. 1,

-is mihi vbi adbibit plus paulo, sua quæ narrat facinora! Cic. ad Att. lib. 2. 28. Liu. 9. bel. Maced. Nihil ibi facinoris, nihil ibi flagitij prætermissum.

Facinoris crimen. Cic. pro M. Marcello. Primum ad se reuocarent maximi facinoris crimen. Idem pro P. Sylla. Neque enim istorum facinorum tantorum, tam atrocium crimen Iudices P. Syllæ persona suscipit.

Non rudis facinorum. Tacit. lib. 18.

Series facinorum. Senec. Octau. 4.

Forma facinorum. Senec. Octau. 4.

Atrox facinus. Senec. Troad. 4.

Facinus audax. Vide AVDAX.

Facinus capitale. Vide CAPVT.

Cruentum facinus. Senec. Hippol. 4.

Morte dignum facinus. Senec. Hippol. 12.

Fœdum ac ferum facinus. Liu. Decad. 3. lib. 8.

Horrendum facinus. Senec. Thebaid. 2.

Horridum facinus. Senec. Hippol. 2.

Expelle facinus mente castifica horridum.

Ignotum, efferum, inusitatum facinus. Senec. Thebaid. 5.

Illiberale facinus. Vide ILLIBERALIS.

Incognitum facinus, ac dirum nefas. Senec. Medea, 15.

Indignum facinus. Vide INDIGNVS.

Ingens facinus. Vide INGENS.

Lene facinus. Horat. 1. epist. 17.

Mala facinora. Tacit. lib. 12, At Agrippina, ne tantum malis facinoribus notesceret. Vide MALVS.

Nefarium facinus. Vide NEFARIVS.

Nullum non facinus. Vide NVLLVS.

Obscœnum facinus. Claud. 2. in Europ.

Sceleris facinus. Cic. 7 Verr.

Tetrum facinus. Senec. Thyeste, 8.

¶Adducere ad facinus. Vide ADDVCO.

Admittere facinus aliquod. Iuuen. sat. 10. Vide ADMITTO.

Animaduertere facinus. Vide ANIMADVERTO.

Audere facinus. Tacit. lib. 18, In eo metu Aponius Saturninus Mœsiæ rector pessimum facinus audet.

Facinus committere. Vide COMMITTO.

Facinus consciscere. Vide CONSCISCO.

Facinus facere. Cic. 2. de Finib. Si enim ita est, vide ne facinus facias, quum mori suadeas.

Geminare facinus. Ouid. 10. Metam.

In oculis habere facinus. Ouid. 2. Tristium,

Vtque sedet vultu fassus Telamonius iram,
Inque oculis facinus barbara mater habet.

Inceptare facinus. Vide INCEPTO.

Iurare in facinus. Ouid. 1. Metam.

Pœnas luere facinorum. Senec. Octau. 5.

Facinus quod natum est nouum. Vide NASCOR.

Oriens facinus. Vide ORIOR.

Parare facinus aliquod. Ouid. 9 Metam.

Triste parat facinus. Ouid 6. Metam.

Patrare facinus. Vide PATRO.

Scelus & facinus manibus cruentis præ se ferre & confiteri. Cic. pro Milone.

Repellere facinus. Ouid. 15. Metam.

Reposcere facinus. Stat. 5. Thebaid. Vide REPOSCO.

Malum facinus suadere. Tibul. lib. 11. eleg. 4.

Suasit amor facinus. Ouid 8. Metam.

Suscipere facinus. Cic. pro Cluent.

Facinorosus, pen. prod. { [illegible] } Scelestus, flagitiosus. Cicero in Catil. Quintum genus est parricidarum, sicariorum, denique omnium facinorosorum.

Facinorosa vita. Cic. 1. de Legibus.

Facundus, Adiectiuum { [illegible] } Qui futura diuinando solet præfari, inquit Varro lib. 5. de Lingua Latina.

Facundus, Disertus, à fando: qui ea quæ mente conceperit, ad audiendum facilè atque ornatè profert. Ouidius, Non formosus erat, sed erat facundus Vlysses. Quintil. lib. 12, In omnibus generibus alius alio facundior habetur, & in eloquendo dulcis magis.

Dicta facunda. Ouid. 13. Metam.

Iuuenis facundus. Ouid. ad Pisonem.

Os facundum. Ouid. 5 Fast.

Otia facunda, Id est in quibus studetur facundiæ. Claud 8 Paneg.

Facundia, facundiæ { [illegible] } Facultas differendi cum gratia. Gellius lib. 4. cap 9. Plin. lib. 7. cap. 30, Facundiæ Latiarúmque literarum parens Cicero.

Arma facundiæ. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Linguæ facundia. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.

Compta facundia. Tacitus lib. 5.

Digna principe facundia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.

Mortifera facundia. Iuuenal. sat. 10, -multis

Et sua mortifera est facundia.

Multiplex & multiformis facundia Virgilij. Macrob. lib. 5. Satur. capite 1.

Præceps facundia. Horat. in Arte.

Alere facundiam. Quintil. in Prœm. lib. 1.

Mandatam iussit facundia causam. Ouid. 7. Metam.

Facundè, Aduerbium { [illegible] } Disertè. Liu. 8 bel. Pun. Sed hostem etiā infestissimum facundè alloquendo sibi conciliarit.

Facundiosus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Sempronius Asellio vsurpauit, teste Gellio lib. 4. cap. 9, quum sic ait, ESSE rerū gestarum, facta sua spectare oportere: dicta non, si minus facundiosa essent. Antiquum.

F A D

FADIVS, Pompeianus miles, cuius meminit Asinius Pollio apud Ciceronem lib. 10. Epist.

F A E

Fæx, fæcis, per æ diphthōgon, vt docet Apuleius, tam masculini, quàm fœ. ge. ast, sed frequentius fœminini { [illegible] } Excrementum cuiuscunque rei. Horat. 1. Carm. ode 36, Diffugiunt cadis cum fæce siccatis amici.

Dies sine fæce. Vide DIES.

Fæx ciuitatis: Homines viles & abiecti, vitam agentes sordidam. Cic. pro Flacco, Opifices & tabernarios, atque illam omnem fæcem ciuitatum, quid est negotij concitare? Idem ad Qu. fratrem, lib 2. 10, Nam apud perditissimam illam infimam fæcem populi propter, &c.

De fæce haurire, pro eo quod est, sordida quæpiam ac plebeia, tritisque homilia persequi. Cic. in Bruto, Tum Atticus, Tu quidem de fæce, inquit, hauris, idque iandudum, sed tacebam: hoc verò non putabam, te vsque ad Stalenos & Autronios esse venturum. Dictum ab Attico in Ciceronem, qui tempus tereret in cōmemorandis oratoribus quibusdam obscuris, ac nullius penè nominis.

Pannosam fæcem morientis sorbet aceti. Pers. sat. 4.

Liquida fæx. Ouid. 8. Metamorphoseos,

Conditáque in liquida corna autumnalia fæce.

Fæx Romuli, pro plebe Romuli, hoc est populo Romano, quem ideo fæcem vocat Cicero scribēs Attico, lib. 2. epist. 1, quòd collectus esset ex confusa & turbulenta multitudine. Loquitur autem illic de Catone, quem reprehēdit quòd ita se gereret quasi esset in Rep. Platonis, & non in fæce, hoc est fæculenta plebe Romuli.

Sordes & fæx vrbis. Cic. Attico, lib. 1. 16.

¶Fæx, Condimenti siue liquaminis genus. Horat. 2. Serm. sat. 4,

-ego fæcem primus, & alec,
Primus & inueni piper album cum sale nigro
Incretum puris circumposuisse catillis.

Fæcula, fæculæ, pen corr. Diminutiuum Lucret. lib. 2,

Fæcula iam quo de genere est. Quo in loco sumitur pro cōdimento seu liquamine subacido subamaróque.

Fæculentus, Adiectiuum { [illegible] } Quod est fæcis plenum. vt Fæculenta aqua. Plin. lib. 31. cap. 3.

Fæcatum vinum { [illegible] } Quod è fæcibus expressum est, inquit Cato, cap. 153, hoc est quod inter vina operarum numeratur, quum sit aquatum.

Fæcutinus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Gellius lib. 13. cap. 10, Non eas fictiones præracidas, neque fæcutinas grammaticas spectaueris, sed aurem tuam interroga, quo quid loco conueniat dicere. Obsoletum.

Fæciniæ { [illegible] } vuæ dictæ sunt, quæ plus quàm cæteræ, fæcis afferunt. Alio nomine, à colore rubellanæ vocantur: authore Columella lib. 3. cap. 2.

F A G

Fagus, fagi, fœm. gen. { [illegible] } Arbor glandifera: [illegible], quod est comedere. Virg. in Bucolicis,

Tityre, tu patulæ recubans sub tegmine fagi. Galli vocant *Fau*. Fructum autem *Faine*. Cæsar 5 bell. Gall. Plin. lib. 22. cap. 23.

Alta fagus. Virg. 1. Georg.

Ardua fagus. Stat. 6. Thebaid.

Densæ fagi. Virg. eclog. 2.

Patula fagus. Virg. eclog. 1.

Rudibus fagis texuntur signa. Claud. 3. Paneg.

Veteris iam fracta cacumina fagi. Virg. eclog 9.

Viridis fagus. Virg. eclog. 5.

Fagineus, Adiectiuum { [illegible] } Quod ex fago factum est. Ouid. lib. 8. Metamorphoseos,

-erat alueus illic

Fagineus, &c. Colum. lib. 12. cap 45. Fagineæ urculæ. Ouid. 4. Fastor.

Faginus, pen. corr. { [illegible] } Similiter adiectiuum, Idem. Virg. 3. Georg. Pōst valido nitens sub pondere faginus axis. Plin. lib. 16. cap. 38.

Pocula fagina. Virg. eclog 3.

Scyphus faginus. Tibullus lib. 1. eleg. 10.

Fageus, { [illegible] } Idem. Plinius lib. 16. cap. 5. Alia fageæ glandi figura, alia querneæ.

Fagea, Glandis genus, de qua sic Plin. lib. 16. cap. 27, Fagea glans facit

hilarem facit, carnem coquibilem ac leuem, & vtilem stomacho. Vide cap.6.lib. supradicti.

FAGIVLANI, Populi in quarta regione Italiæ à Plinio collocati libro 3.cap.12.

FAGVTAL (φηγοῦνος) fuit Romæ sacellum Iouis in quo erat fagus arbor, quæ Ioui sacra habebatur. Plin.lib.16.cap.10.

F A I

Falda, Vox origine Teutonica in iure Longobardorum modò pro iniuria, vt l.Si caballus.tit.de pauper. modò pro hostilitate, vt l.in omnibus.tit.de plag liber. homi. vsurpatur. Obseruatur item ex constitutione Caroli magni ad legem Salicã adiectis capitulis quatuor, appellari faidosum, qui hostis est publicus.

F A L

FALACER, Vnus fuit ex quindecim Flaminibus, quos post aliquas tempestates, aucta ciuitate, quũ augeri quoque sacerdotia oporteret, Romani constituerunt. Hoc autem cognomen Flamen hic sortitus est, à Falacer pomorum deo, cui sacra faciebat. Ex Alex.ab Alex.lib.6. Turnebus autem credit diuum Falacer, deum fuisse, qui loco cuidã, qui falacer, aut falacrinus vocabatur, præerat: sunt enim cognomines & gentilea locorum dij, vt Clitumnus & fontis, & dei fontis nomen erat. Falacrinus autem locus recensetur ab Antonino in itinerario Italiæ, non procul Roma. Quispiam fortasse etiam existimet à phalis ciere nomen habuisse, sed alterum credibilius videtur.

FALACRIVM (φαλάκριον) Promontorium Siciliæ, teste Ptolemæo: hodie *Melazo*.

Falæ, Turres ligneæ ob altitudinem dictæ, quibus in oppidorum oppugnationibus, & in spectaculis vtebantur, à falando. Tusci enim falandum, cælum vocabant. Ennius lib.15.

Malos defindunt, fiunt tabulata, falæque. Vide Nonium.

Falarica. falaricæ, pen.corr. (ξυλόγραπτος ῥίμα) inquit Festus, est genus teli missile: quo vtuntur, ex falis, id est ex locis extructis dimicantes. Virg.9. Æneidos,

Sed magnum stridens contorta falarica venit. Ennius,

-quæ validè veniunt falarica missa. Dictum hoc genus teli, (vt author est Nonius) à falis. id est turribus ligneis. Liu.1.bel.Pun Falarica erat Saguntinis, missile telum hastili oblongo, & cætera tereti, præterquam ad extremum, vnde ferrum extabat.

FALARIENSES (φαλαρεῖς) Populi, quos in quinta regione Italiæ collocat Plin.lib.3.cap.13.

Falcarius, Falcatus, Falcula, Vide FALX.

Falcariæ cotes, quibus falces acuuntur, siue illæ olearia sunt, siue aquariæ. Sipontia.

Falcidia lex (φαλκιδίου νόμος) quæ à Caio Falcidio Trib.pleb.lata est, anno vno sequente post interfectum Ciceronem.

Falcidia lex, quæ falcat, hoc est amputat legata, quando saltem quarta pars bonorum non superfit hæredibus: à Falcidio Tribuno plebis lata. Vide tit.22.institi.lib.2.

FALCIDIVS, Caius anno proximo post Tribunatum plebis legatus. Cic.pro Lege Manil.

Falco onis (ἱέραξ) Auis est ex accipitrum genere, ita dicta (vt Festus sonuit) quod vngues more falcis habeat introrsum flexos. Auis huius volatus à veteribus in augurijs maxime obseruabatur. Felicissimum siquidem omen ad res augendas putabant, si falco à sinistra volasset, vnde & à Græcis ἱέραξ, quasi sacra auis vocatur. Capuani Capyn olim vocabant, à quo etiam nonnulli volunt Capuæ nomen esse impositum, quòd ex volatu falconis, de ea ædificanda sumptum fuerit augurium. Sunt autem falcones omnes (vt hodie à Principum aucupibus obseruatum est) fœminæ. Mares verò sunt, quos vulgus hodie vocat *Moscardinos*.

Falere, neut.gen. Varro de Re rust.lib 3.cap.5, Subter columnarum stylobatem est lapis à falere pedem & dodrantem altus, ipsum falere ad duos pedes altum à stagno, latum ad quinque, vt in culcitras & columnellas conuiuæ pedibus circumire possint. In fimo intra falere est stagnum cum margine pedali, & insula in medio parua. Circum falere & natalia sunt cauata anatum stabula. Verbum architecturæ incognitum.

FALERII, orum (φαλέριοι) Oppidum fuit Faliscorum in Tusciæ mediterraneis. Author Ptol lib.3.cap.1. Festus, Falerii oppidũ à fale dictum. Falerina tribus. Vide TRIBVS.

FALERNVS ager (φαλερνὸς, φαλερῖνος) à ponte Campano incipit læua petentibus vrbanam coloniam Syllanam, antea Capuæ cõtributam. Illic enim vitiferi colles incipiunt, & temulentia succo nobilis per omnes terras inclyta, atque vt veteres dixere, summum Liberi patris cum Cerere certamen. Ex Plinio lib 3.cap 5.

Summis collibus Gauranum gignitur vinum, medijs Faustianum, imis Falernum. Falerno inter generosa vina Italiæ secunda nobilitas erat. Ex Plinio lib 14.cap 6. Tibul.lib.1.eleg.9.

Cellæ Falernæ Virg 2.Georg.

Vina Falerna Horat.2.Serm sat.4.

Vites Falernæ. Horat.1.Carm.ode 20.

Vuæ Falernæ. Horat.1.Carm ode 6.

¶ Falernum, pro vino quod in Falerno monte crescebat. Martialis,

Attica nectareum turbatis mella Falernum. Idem lib.1,

-scelus est iugulare Falernum. Tibullus masculino genere protulit, lib.eleg 1,

Nunc mihi fumosos veteris perferte Falernos

Consulis, & Chio soluite vincla cado.

Acre Falernum. Iuuen.sat.13.

Ardens Falernum. Horat.2.Carm.ode 11.

Forte Falernum Horat.2.Serm.sat.4.

Indomitum Falernum. Pers.sat.3.

Liquidum Falernum. Horat.1.epist 14.

Seuerum Falernum. Horat 1 Carm ode 27.

Vetus Falernum. Horat 2.Serm sat.3.

Vetulum Falernum. Catull.ad puerum suum, epigr.24.

FALISCA, Colonia intra Tyberim, Argis orta, vt author est Cato, quæ cognominatur Hetruscorum. Vide Plin.lib.3.cap.5.

FALISCI (φαλίσκοι) Vulgò *monte Fiascone*, Populi sunt Hetruriæ, quos Virgilius Æquos appellauit, quia Populus Romanus missis Decem viris inde multa iura collegit: & nonnulla supplementa duodecim tabularum accepit. Nam ab Atheniensibus decem habuerunt tabulas. Hactenus Seruius explicans illud Virgilij 7.Æneidos,

Hi Fescenninas acies, æquósque Faliscos. Falisci habuerunt vrbem Falerios, quam Camillus dux obsedit. Author Liuius.

Faliscus, Adiectiuum (φαλίσκος.) vt Faliscus venter, quòd eum farcire à Faliscis didicêre, inquit Varro de Ling.Lat. Martial.lib.4.152,

Et lucanica ventre cum falisco. Papinius lib.4.Syl. Non lucanica, non graues falisci.

Faliscæ præsepes item à Catone cap.4.& 14, dictæ, quæ in Falisco agro, vel à Faliscis, aut falisco ligno optime fiebant. Turnebus faliscas interpretatur, in quibus ponitur pabulum gramineum, & herbaceum, vt fœnum, farrago, & reliqua. quod quidem præsepis genus *rastellatum* vulgò vocamus.

Fallam, pro fallacia dixere veteres, vt annotauit Nonius, Næuij antiqui poetæ locum citans ex Decumis,

Me non vocabit ob eam rem, hanc feci fallam.

Fallacia, Fallax, Vide FALLO.

FALLIENATES, Populi in sexta regione Italiæ, quos iam ætate sua interiisse refert Plinius lib 3.cap 14.

Fallo, fallis, fefelli, falsum (ψεύδω, παρακρούω, σφάλλομαι, ἀπατάω) fallere, à fando deducunt, vt Varroni placet, quòd fando decipiamus, ac cõtrà quam dicimus, faciamus. Nam siquis et fallit, impropriè fallere dicunt. Terent.Heaut.3.1. -falli te sinas

Technis per seruulum. Cic.pro Rosc.Amer. Perditissimi est igitur hominis simul & amicitiam dissoluere, & fallere eum qui læsus non esset, nisi credidisset.

Fallere & effugere optimus est triumphus. Horat.4.Carm.ode 4.

In aliquo fallere. Quintil.in Proœm.lib.4, Ne fefellisse in his videar principem.

Naturaliter fallere. Quintil.lib.2.cap.12, Sed sunt in hac parte, quæ imperitos etiam naturaliter fallant.

Ab arte quadam fallere aliquem. Ouid.2. Tristium,

Multáque dat furtim talis præcepta, docétque

Qua nuptæ possent fallere ab arte viros.

Fallunt amaritudinem edentes absynthiũ in fico. Plin.lib.27.cap.7.

Perrarò hæc alea fallit Horat.2.Serm sat.5.

Animi fallunt sub vulpe latentes. Horat.de Arte poet.

Nec me animi fallit, quàm res noua, &c. Lucret.lib.5. Hoc est, Nõ me latet, Non ignoro.

Credentem fallere. Ouid.epist.2.

Curam fallere somno. Horat.2.Serm.sat.7.

Labor fallebat curas. Ouid.3. Trist.eleg.2.

Custodes fallere. Ouid 4 Metam.

Deceptam fefellit, pro Decepit & fefellit. Virg 4.Æneidos,

Postquam primus amor deceptam morte fefellit. Seruius.

Fallere depositum, pro Fraudare in deposito. Ouid.5.Metamorph.

-aruáque iussit Fallere depositum, vitiatáque semina fecit.

Dextram alicuius fallere, Id est promissam fidem. Virg 6.Æneid.

Diuinatio fallit fortasse nonnunquam, sed tamen ad veritatem sæpissime dirigit. Cic.1.de Diuinat.

Fallere dolis. Terent. And.3.2, -tiáne tandem idoneus

Tibi videor, quem tam apertè fallere incipias dolis? Sic Fallere omni perfidia & fraude, Cic.pro Rosc.Amer.

Faciem alicuius fallere, Id est Effugere vultum. Virg.1.Æneidos,

Tu faciem illius noctem non amplius vnam

Falle dolo, & notos pueri puer indue vultus.

Fallere fidem, Peierare. Cic.1.Offic. Ad supplicium redire maluit, quàm fidem hosti datam fallere.

Fidem hosti datam fallere. Cic.1.Offic.

Omni fraude & perfidia fallere. Cic.pro Rosc.Amer.

Horas sermonibus fallere. Ouid 8.Metam.

Fallere hostem. Liu.1.bell.Maced. Quum abire inde & fallere abiens hostem vellet, &c.

Fallere imperium. Plin.lib 7.cap.37. Nisi fefellisset imperium militaris impudentia. Hoc est, Nisi milites per impudentiam contrà fecissent quàm sibi erat imperatum à Marcello.

Fallere iudicium alicuius. Hirtius 4.bell.Alexand. Nobis enim committe, nos prælium sustinebimus, neque tuum iudicium fallemus, dũ reliqui subsequantur.

Iuratos fallere, Adulterium committere. Ouid.epist.15.

Iurata fefellit. Ouid.1.de Remed.amoris,

Sic mihi iurauit, sic me iurata fefellit.

Fallere liberos parentibus. Plaut. Rud 18. -ãne impudens

Tune hic falles virginales liberos parentibus,

Subiectos habebis, atque indigno quæstu conteres? Id est Abducis liberos à parentibus, &c. Fortasse legendum, falsis parentibus. tunc alia esset constructio.

Longè falliTur opinione. Cic.in Sallust.

Mandata alicuius fallere. Ouid.9.Metam. Id est, Non facere quod dedit in mandatis.

Falli memoria Plin lib.10.cap.42. Constat enim victas difficultate verbi, ac nisi subinde eadem audiant, memoria falli. Id est oblíuisci.

Mendacio fallere. Vide MENDACIVM.

Simulacra in somnis mentem fallunt. Lucret.lib.4.

Moras arte fallere. Ouid.epist.18.

Nec me adeò fallit. Virg.4.Æneid. Hoc est, Non ignoro.

Nihil me fefellit. Terent.Heaut 4 3. Idem And.1.2,

Irrides, nihil me fallis. Vbi Donatus, Non te ignoro, non me decipis. Et rursum, Nihil me fallis, figura est ἀνακοίνωσις. Fallis, lates: vt sit ἀπὸ κοινοῦ.

Non pol me multum fallit, quin quod suspicor, sit quod velit. Id est non multum erro, quin, &c. Terent.Hecyt.5.1.

Nisi fallor. Virg. 5. Æneid.

Nisi me fallit animus. Terent. Heaut. 4. 1.

Nisi me animus fallit, hic profectò est annulus, quem, &c. Idem Phorm. 5. 1. Cic. pro Roscio Amer.

Nisi me fallo. Cic. 12. Philipp. Is enim sum (nisi me fallo) qui, &c.

Nisi omnia me fallunt. Cic. Attico, lib. 8. 152.

Nisi quid me fallit. Cic. Rufo, lib. 5. 20. Te certe in pecunia exacta ita afferre ex meis rationibus relatis non oportuit, nisi quid me fallit. Terent. Heaut. 3. 2.

Nouitate quadam aliquem fallere, Id est noua arte. Ouid. 5. Trist.

Numen fallere. Virg. 6. Æneidos,

-Stygiámque paludem,

Dii cuius iurare timent, & fallere numen.

Litera fallit oculos, Id est non potest videri vt legatur. Ouid. 3. de Arte amandi.

Fallere aliquem omnia, pro Fallere in omnibus. Senec. epist. 96.

Fallere opera. Plaut. Pseud. 4. At faciem quum aspicias eorú, haud videntur mali, opera fallút. Id est ipsorum operibus apparet eos esse deceptores.

Opinio fefellit. Cic. pro Cluentio, Confiteare necesse est te opinionem multum fefellisse, &c.

Opinionem tuam fefellit ea res. Cic. 2. de Inuent. Cæsar 3. belli Ciuilis, Ne vsu manúque opinionem fallerent.

Opinio de te multum me fefellit. Cic. pro Sylla.

Falli opinione. Cic. in Sallustium, Longè verò fallitur opinione.

Fallere promissum, pro Non implere: apud Qu. Curtium lib. 6.

Quem quæso nostrum fefellit, ita vos esse facturos? Cic. in Orat.

Retia fallere, Id est captiones alicuius eludere. Ouid. epist. 19.

Consortem socium fallere. Horat. 3. Carm. ode 24.

Fefellit spes, Id est decepit, & longè aliter quàm sperabamus euênit. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 3, Quæ ne spes eum fallat, vehementer te rogo. Et 4. Verr. Deinde si in hominibus eligendis nos spes amicitiæ fefellerit, vt vindicemus.

Fallitur augurio spes bona sæpe suo. Ouid. epist. 16.

Spem fallunt casus. Cic. 1. de Orat. Quam spem cogitationum & consiliorum meorum, cum graues communium temporum, tum varij nostri casus fefellerunt.

Spem meam fefellit atque superauit improborum vis. Cicero 4. in Catilinam.

Superstitione multa fallere. Cic. 2. de Diuinat. Non necesse est fateri partim horum errore susceptum esse, partim superstitione multa fallendo.

Tempus fallere, & detinere curas. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.

Vestigiú fallere. Curtius, Prærupta saxa vestigiú subinde fallentia.

Vetustatem fallere. Plin. lib. 14. cap. 1, Aliquando tamen cæli aut soli opera non fallunt vetustatem, sicut Setina, &c. Hoc est, sentiunt vetustatem, Deteriora fiunt vetustate.

Fallere visum. Plin. lib. 9. cap. 50, Pisces attritu ventrium coeunt tãta celeritate, vt visum fallant. Hoc est vt visu percipi non possint.

Visu falli. Stat. 4. Sylu. 3.

Vmbra pietatis fallitur. Ouid. 9. Metam.

Nec vota fefellit euentus. Claud. 4. Paneg.

Volucres viscata fallit virga. Ouid. 15. Metam.

Vulgus indoctum fallere vana dulcedine. Ouid. 5. Metam.

¶ Fallere, pro Latêre. Tacit. lib. 11, Et nonnulla fallendi spe: hoc est latendi, ne res videlicet deprehenderetur. Nam fallere, pro Latêre sæpe reperias apud hunc scriptorem, quæ est elegãtissima verbi huius significatio. Idem lib. 13, Quæ mutatio neque Neronem fefellit.

¶ Falsus sum, Id est decipior. Plaut. Menæch. 17. Terent. And. 4. 1,

Heu me miserum qui tuum animum ex animo spectaui meo.

P. Falsus es. Plaut. Truc. 17, -mihi

Etiamnum quid sit negoti, falsus incertúsque sum.

Falli igitur possumus. Cic. 1. de Finib.

Possum falli vt humanus. Cic. Attico, lib. 13. 178.

Spes fallendi. Horat. 1. epist. 17.

Viæ mille fallendi. Tibull. lib. 4. eleg. 6.

Fallens, fallentis (ψεύδων) cui opponitur Constans. Cic. 2. de Finib. His initiis inducti, omnia vera diligimus, Id est fidelia, simplicia, cõstantia: tum vana, falsa, fallentia odimus, vt fraudem, &c.

Fallens clíuus. Plinius ad Apollinarem, epist. 105. lib. 5.

Retia fallentia. Ouid. 2. de Arte amandi.

Fallens vestigium. Plin. epist. 25.

Vitæ fallentis semita. Horat. 1. epist. 19. Hoc est, vita solitaria.

Falsus, Participium, siue Nomẽ ex participio (ψευδής) vt Falsus amicis. Claud. 7. Paneg.

Omnibus verax, sibi falsus vni. Seneca Medea, 8.

Falsus sodalibus, Id est qui fidem sodalibus non seruat. Catul. ad Alphenum, epigr. 28.

¶ Auditiones falsæ. Tacit. lib. 4.

Falsa causa. Terent. And. 1. 5,

Censén vllum me verbum potuisse proloqui:

Aut vllam causam, ineptam saltem, falsam, iniquam? obmutui.

Falsus codex. Cic. 3. Verr. Quòd falsum codicem protulerit.

Crimine falso accusare aliquem. Ouid. 13. Metam.

Cupidine falso decipi. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Falsum gaudium. Terent. And. 1. 2,

Id voluit, nos sic nec-opinantes duci falso gaudio.

Gaudia falsa, Non syncera. Virg. 6. Æneid.

Falsam gratiam inire. Terent. Heaut. 2. 3,

Perge obsecro te, & caue ne falsam gratiam Studeas inire.

Honor falsus, Qui indigno exhibetur. Horat. 1. epist. 17.

Sub imagine falsa celare culpam. Ouid. 2. Metam.

Falsa lacrymula. Terent. Eunuch. 1. 1,

Hæc verba, vna me hercle falsa lacrymula,

Quam oculos terendo miserè vix vi expresserit, Restinguet.

Lingua falsa. Ouid. 2. Metam.

Literarum falsarum & corruptarú pœna grauis. Cic. pro Flacco.

Falsæ lites. Plaut. Rudente 2. 13,

Noscamus vt quenque adiuuet opulentia:

Qui falsas lites falsis testimoniis Petunt, &c.

Odium falsum assimulat. Ouid. 7. Metam.

Opprobriis falsis morderi. Horat. 1. epist. 17.

Os falsum. Ouid. 10. Metamorphoseos,

Si licet, & falsi positis ambagibus oris

Vera loqui sinitis

Proditio falsa. Virg. 2. Æneid.

Pauores falsi. Tacit. lib. 1, Falsos pauores induerat.

Pudor falsus. Ouid. 2. de Arte amandi.

Querelis falsis incusare aliquem. Claud. 4. Paneg.

Falsus scriptor. Martial. lib. 3,

An quæ Neroni falsus astruit scriptor.

¶ Falsus sol, pro Fallace. Virg. 1. Georgicorum,

-solem quis dicere falsum Audeat? Seruius.

Falsa solicitudo. Terent. Heaut. 1. 2,

Proin tu solicitudinem istam falsam, quæ te excruciat, omittas.

Falsum somnium. Plaut. Milit. 7,

Ecastor ergo mihi haud falsum euenit somnium.

Spes falsa & fallax. Cic. 12. Philip.

Spem falsam ponere. Ouid. ad Liuiam.

Falsa spe aliquem producere. Terent. And. 4. 1.

Terror falsus. Lucret. lib. 3.

Falsum testamentum, Quod testamentum non est, inquit Paulus Iurecons. l. 221. D. de verbor. signif. Sic Falsus tutor, Qui tutor non est. Vlpian. in l. 1. D. Quod fals. tut. author gest. esse dicet.

Verbis falsis periuria addit. Ouid. 11. Metam.

Falsis & mẽdacibus visis mẽtes mortaliú cócitare. Cic. 2. de Diuin.

¶ Falsus animi dicitur is, cui longè aliter cecidit, atque opinabatur. Terent. Eunuch. 2. 2.

Falsum habere, Id est Decipere. Sallustius in Iugurtha, Nec ea res me falsum habuit.

Falsum esse. Salust. Ambitio multos mortales falsos fieri subegit.

Falsum, falsi, Substantiuum (ψεῦδος) Terent. Eunuch. 1. 2,

Quæ vera audiui, taceo, & contineo optimé.

Sin falsum, aut vanum, aut fictum est, continuò palàm est. Idem Heaut. 3. 1.

Nisi falsum & imitatione simulatum nihil est in eo. Cic. 2. de Orat.

Intelligens falsi. Tacit. lib. 12.

Veri falsique notitia. Lucret. lib. 4.

Mentita, falsa, & plena erroris. Cic. 2. de Diuinat. Quæ ordine & ratione vacant, ea mentita, & falsa, plenáque erroris sunt.

Acclinis falsis animus. Horat. 2. Serm. sat. 2. Hoc est, proclinis & inclinatus ad falsas opiniones.

Aucta in falsum. Tacit. lib. 3, Modica de moribus adolescentis, neque in falsum aucta retulit.

Vatis addere falsa. Ouid. 9. Metam.

Veris falsa admiscere per artem. Silius lib. 11.

Falsi conuincere. Vide CONVINCO.

Conuincere falsum refutatu ancipiti. Lucret. lib. 3.

Vero distinguere falsum. Horat. 1. epist. 10.

Iacere tela in falsum. Tacit. lib. 4. Telisque in falsum iactis.

Ingrauescere falsis. Tacit. lib. 19, Quum è contrario omnia læta fingeret, falsis ingrauescebat.

Falsa punire, Id est ea quæ commissa non fuerant. Seneca Hipp. 22.

Veris falsa remiscere. Horat. de Arte poet.

Renidens falsum vultu. Tacit. lib. 4, Enimuero Tiberius trucem, aut falsum renidens vultu, seu loqueretur, seu taceret.

Falsum scripseram ad te antè de iis. Cic. Attico, lib. 7. 133.

Verum, falsúmve sit, vita non decreuerit. Plin. lib. 8. cap. 16.

Falsò, Aduerbium (ψευδῶς) quod Vero contrarium est. Plaut. Bacch. 11,

Non maneo, neque tu me habebis falsò suspectum. Terent. Heaut. 2. 3, -nam mihi nunc nihil rerum omnium est

Quod malim, quàm me hoc falsò suspicarier.

Falsò. Terent. And. 3. 2, -continuo dari

Tibi verba cẽset. 1. falsò. Vbi Donatus, Potest & περισπῶς falsõ pronuntiari. Potest & Falsò loqueris. vt Sallustius, Falsò queritur de natura sua genus humanum.

Numina Iouis falsò iuraui, Id est periuraui. Ouid. 5. Fast.

Fama falsò credita. Seneca Octau. 6.

Laudata falsò fœmina. Ouid. 3. Amor. eleg. 11.

Falsò memoriæ proditum videbatur. Cic. pro Lege Manil.

Promittere falsò. Ouid. epist. 19.

Falsè, Aliud aduerbium (ψευδῶς) Idem. Plaut. Capt. 11,

-ego Philocrates

Falsè faciam, vt verus hodie reperiare Tyndarus. Antiquum.

Falsidicus, pen. corr. Adiectiuum (ψευδολόγος) Qui falsa loqui consueuit. Plaut. Capt. 12,

Me, meámque rem, quod in te vno fuit,

Tuis scelestis falsidicis fallaciis dilacerauisti.

Falsificus, pen. corr. Aliud adiect. (ψευδοποιός) Qui facit fallacias. Plaut. Milit. 5,

Domi habet animum falsiloquum, falsificum, falsiiurium.

Falsiiurius, Adiectiuum (ψευδόρκος) Qui falsa iurat. Plaut. Milit. 5.

Falsiloquus, pen. cor. Adiectiuum (ψευδολόγος) Qui falsa loquitur. Plaut. Milite, 5. Idem Capt. 6,

Quarum rerum te falsiloquum mihi esse nolo.

Falsimonium, falsimonij (ψεῦσμα) Plaut. Bacchid. 11,

-quos quum censeas

Tibi amicos, reperiuntur falsi falsimoniis.

Falsiparens, pen. corr. huius falsiparentis (ψευδοπάτωρ) It dicitur qui falsum habet parentem, Id est cuius pater is esse creditur, qui minimè tamen est. Sic Catullus vocat Herculem, quem ex Ioue & Alcmena natum, plurimi credebant Amphitryonis esse filium, quia is verus

erat Alcmenæ maritus. Catull. ad Mallium, epigr. 63.
-falsiparens Amphitryoniades.

Falsitas, pen. corr. falsitatis {ψευδότης} cui opponitur Veritas. Cic. pro Cluentio, Etenim sicut alijs in alijs parum firmamenti & parum virium falsitas habet, sic in hoc loco falsa inuidia imbecilla esse debet.

Fallax, fallacis, pen. prod. om. gen. {ἀπατηλός, σφαλερός} Qui mentiendo decipit.
Alea fallax. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 2.
Amica fallax. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.
Amicitia fallax. Ouid. 7. Metam.
Amicitiæ fallaces. Tacit. lib. 16, Sic specie bonarum artium falsos, & amicitiæ fallaces.
Amor fallax. Senec. Hippol. 5.
Vani & fallaces astrologi. Cic. 1. de Diuinat.
Aula fallax. Seneca Octau. 2.
Fallax coniectura. Plin. lib. 22. cap. 23, Quoniam in his naturam esse apparet, in illis coniecturam sæpius fallacem.
Fallax conuallis. Plin. lib. 8. cap. 8, Conuallis manu facta, & longo tractu fallax.
Fiducia fallax. Ouid. epist. 15.
Fallax hamus. Martial. lib. 1.
Sic auidis fallax indulget piscibus hamus.
Hamo fallaci læsus piscis. Ouid. 2. de Ponto eleg. 7.
Fallaces herbæ, Quæ parum aut nihil afferunt fructus. Cic. de Amicit. Nouitates autem si spem afferunt, vt tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illæ quidem repudiandæ.
Herba fallax veneni. Virg. 4. eclog.
Fallaces homines. Catul. ad Alphenum, epigr. 28.
Fallax imitatio Cic. 4. Acad.
Insidiæ fallaces. Valer. 5. Argon.
Fallax interpres. Cic. ad Brutum. 10.
Iudicia fallacia. Cic. 3 Offic.
Fallax loquentia. Cic 4 de finib.
Merces fallaces & fucosæ. Cic. pro Rab. Posth.
Norma fallax. Lucret. lib. 4.
Fallax aut dubia obseruatio. Plin. lib. 18. cap. 26.
Puella fallax. Tibull. lib. 3. eleg. 7.
Fallacissimo sensu iudicare. Cic. 2. de Diuinat.
Sententia hominum fallax. Ouid. 5 Fast.
Sermo fallax. Ouid. 1 Amor. eleg 15.
Simulacrum fallax Silius lib. 17.
Fallax spes. Liu. 6. ab Vrbe, Nec diutius patiar à te multitudinem fallaci spe circumiri.
Spes falsa & fallax. Cic. 12. Philipp.
Spes heu fallaces &c. Silius lib 7.
O spes fallaces! ô cogitationes inanes meæ! Cic. pro Milone.
Sylua fallax, Quæ perplexas vias multas habet. Virg. 9. Æneid.
Tenebræ fallaces. Valer. 3. Argon.
Vates non fallax. Tibul. lib 3. eleg. 4.
Viæ fallaces. Ouid 1. Amor. eleg. 11.
Vita fallax. Seneca Hippol. 8.
Vultu fallaci blandita fortuna. Senec. Octau. 7.
Vndis fallacior. Ouid. 13. Metam.

Fallacia huius fallaciæ {τέχνη, ἀπάτη, σκευωρία} Techna, dolus malus. Terent. And 4. 5, Fallacia alia aliam trudit. Hoc est dolus dolo connectitur. Sumptum à consuetudine conantium fallere, vt dolos dolis consarcinantium ne deprehendantur. Vnde Consutis dolis dicit Plautus. Cic. 2. de Diuinat. Tota res est inuenta fallacijs aut ad superstitionem, aut ad errorem.
Fraudes & fallaciæ. Cic. pro Cluentio.
Doli, machinæ, fallaciæ, præstigiæ. Cic 3. de Natur. deor.
Sine fuco & fallacijs homo. Cic. Attico, lib. 1. 1.
Astutior fallacia, Vide ASTVTVS.
¶ Componere fallacias, Vide COMPONO.
Ea fraude, fallacijs, mendacijs constat totus. Cic. pro Comœ.
Excogitare fraudes & fallacias. Cic pro Cluentio.
Intendere fallaciam in aliquem, Vide INNANDO.
Inuenire fallaciam, Vide INVANDO.

Fallaciter, pen. corr. Aduerbium {ἀπατηλῶς} Cic. 2. de Diuinat. Fallaciter portenta interpretari. Idem 3. Offic. Ratio ergo hoc postulat, nequid insidiose, nequid simulatè, nequid fallaciter. Ouid. 11. Metam.
Imitando fallaciter naturam boni. Cic. in Partit.
Venditare se alicui fallacissimé. Cic. de Arusp. resp.

Fallaciosus, pen. prod. Adiectiuum {δόλιος} Quod est plenum fallacijs. Gellius. Veterum testimonia quibus huiusmodi ambages fallaciosæ confutantur. Idem lib. 7. cap. 3, ex epistola Tironis Tullij.

Fallaciloquentia, fallaciloquentiæ. Cicero lib. 4 De finibus. Ex ea difficultate illæ fallaciloquentiæ (vt ait Accius) malitiæ natæ sunt. Sic enim legit Nonius Marcellus.

Falso, falsas {παραχαράττω} falsare. Modestinus in l. penult. D. ad legem Corneliam de falsis, Decretóque diui Adriani præceptum est, in insulam eos relegari, qui pondera aut mensuras falsassent.

Falsarius, falsarij {παραχαράκτης} Sueton. in Claudio, cap. 15, Proclamante quodam, præcidendas falsario manus. Idem in Nerone, cap. 17, Aduersus falsarios tunc primum repertum, ne tabulæ, nisi pertusæ, ac ter lino per foramina traiecto obsignarentur. Significat falsum signatorem. Idem elatius in Tito cap 3.

Falx, huius falcis, fœm. gen. {δρέπανον, ἅρπη, δρεπάνη} A farre litera commutata, vt Varro existimat: est qua secantur frumenta, herbæ, & similia. Virg. Falce nec agricolæ duri resecanda. Plin. lib. 18. cap. 28, Falcium duo genera: Italicum breuius, ac vel inter vepres quoque tractabile. Galliarum latifundia maioris compendij, quippe medias cædunt herbas, breuioresque prætereunt. Cic. 5. Tusc. Immissi enim falcibus multi purgarunt, & aperuerunt locum.
Falces fœnariæ, frumentariæ, arborariæ, vineaticæ, syluaticæ, rustcariæ. Cato cap. 11. Et cap. 10.
Frondatorum falx. Catull. in Argon. 59.
Curuamen falcis ahenæ. Ouid. 7. Metam.
Acuta falx. Ouid. 9. Metam. Vide ACVO.
Adunca falx. Ouid 14. Metam.
Agrestis falx. Iuuen. sat. 13.
Ahena falx. Virg. 4. Æneid.
Falces curuæ, Vide CVRVVS.
Mala falx. Virg. eclog. 3.
Nigræ rubigine falces. Claud. 1. Paneg.
Perenna falx. Virg 2. Georg.
Rapaces falces. Lucret. lib. 3.
¶ Falces sirpiculæ sunt, quibus sirpabantur & alligabantur dolia veterum, quæ fictilia erant, cum quò erant fracta. Meminit Cato. Annotauit Turnebus.
Supina falx Iuuenal. sat. 8.
Verruculatæ falces. Columel. lib. 2. cap. 21.
Vinitoria falx. Columel. lib 4. cap. 25.
Vinitoriæ falcis partes. Vide CVLTER.
¶ Adhibere frondibus falcem. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Amputare ramos falce. Horat. Epod 2.
Curua falce armatus deus. Tibul. lib. 1. eleg. 4. Saturnum intelligit.
Vmbram arboris attenuat falx. Catull. in Argon.
Falces laqueis auertere, Vide AVSATO.
Æstiuæ detondent Gargara falces. Claud. 4. Paneg.
Vites incidere falce. Virg. eclog 3.
Curare vitem falce. Plin. lib 17. cap. 22.
Denticulatis falcibus frumenta metere. Columel. lib. 2. cap 21.
Rostratis falcibus frumenta metere. Columel. lib. 2. cap. 21. Alij pro rostratis legunt nostratibus.
Premere vitem falce. Horat. 1. Carm. ode 31.
Vmbram premere falce. Virg. 1 Georg.
Seges resecanda falce. Ouid. epist. 11.
Incurua falce resecta Ceres. Ouid 1. Amor. eleg. 15.
Supponere falcem aristis. Virg. 1. Georg.
¶ Falx, Bellica machina, quæ adunco præfigebatur ferro: sic dicta quòd incuruata esset, vt ea muris lapides extraherentur. Cæsar 3. bell. Gall. Vna erat magno vsui res præparata à nostris, falces præacutæ, insertæ, affixæque longurijs, non absimili forma muralium falcium. Paulo pòst dicit funes abscissos fuisse falcibus. Martial. lib. 14. de falce epigramma.

Falcula, pen. corr. Diminutiuum {δρεπάνιον} Columel. lib. 12. cap. 18, Nec minus falculæ & vngues ferrei quamplurimi parandi. Cato cap. 54. Quod falcula secueris, non renascetur.
Falculæ pantherarum & pardorum dicuntur extremitates vnguium in falcis formam incuruatæ, quibus dum apprehendunt, etiam integra corpora dilaniant, à quibus etiamnum falculis falcones dictos putat Festus. Plin. lib. 8. cap. 25.
Falcarius, falcarij {δρεπανοποιός} Qui falce vtitur. Turnebus pro eo qui falces conficit sumit. Cic. 1 in Catil. Dico te priori nocte venisse inter falcarios. Priscianus hunc locum exponens, ait, Inter falcarios. id est in locum vbi sunt falcarij.

Falcifer, penult. corr. {δρεπανηφόρος} Falcem ferens Martial. lib. 5, Nam si falciferi defendere templa tonantis. Id est Saturni. Ouid. in Ibin,
Te fera nec quicquam placidum spondentia Martis
Sydera presserunt, falciferique senis.
Manus falciferæ. Ouid 13. Metam.
Couinus falcifer. Silius lib. 17. Vide COVINVS.

Falcare, Verbum {δρεπανίζειν} Falce proscindere. Plin. lib. 17. cap. 10, Serendas quammaximè falcatas, & è nouella.

Falcatus, pen. prod. Adiectiuū {δρεπανοειδής} Quod formam falcis habet. Plin. lib. 10. cap. 21, de gallo gallinaceo loquens, In sublime caudam quoque falcatam erigens. Idem, Falcatæ siliquæ sunt.
Ensis falcatus. Silius lib 3.
Sinus falcatus in arcus. Ouid epist. 2.
Cauda falcata. Ouid. 3 Metam de delphinis.
¶ Falcatus, Falcibus instructus. Vnde falcati currus dicti sunt. Macrobius, Inducebat etiam currus cum falcibus, & elephantos cum turribus. Statius 10. Thebaid.

F A M

Fama, famæ {φήμη, κλέος, ὄσσα, φάτις} Sermo quidam in populo, sine certo authore, de re aliqua recenti, siue bona, siue mala: authore Valla lib. 4. Idem autem sunt rumor & fama, præterquam quòd alterum Latinum est, alterum è Græco, eodem Valla teste. Terent. And. 1. 1.
-omnes vno ore omnia
Bona dicere, & laudare fortunas meas,
Qui gnatum haberem tali ingenio præditum.
Quid verbis opus est? hac fama impulsus Chremes,
Vltrò ad me venit. Virg lib. 4 Æneidos,
-magnas it fama per vrbes,
Fama malum, quo non aliud velocius vllum, &c. Qui in loco videtur pulcherrimam famæ descriptionem.
Fama, ablatiuus. Terent. Hecyra, 2. 1,
Multo melius hic quæ fiunt, quàm illic vbi sum assiduè, scio:
Ideo quia vt vos mihi domi eritis, proinde ego ero fama foris. Id est vt vos habueritis domi, ita ero vobis foris fama, hoc est ex ipso rumore.
Vulgata bella per orbem famâ. Virg. 2. Æneid. Famâ, Per famam,
Inclyta gloria famâ. Virg. 2. Æneid.
Notissima insula famâ. Virg 2. Æneid.
Illustris virgo famâ. Virg. 7. Æneid.
Famâ super æthera notus. Virg. 1. Æneid.
Prior famâ, Id est cui est maius nomen. Horat. 2. Serm. sat. 5.
-famâ ciuem, causaque priorem Sperne.
Diminutio famæ. Firmicus lib 5. cap. 6.
Egregio famæ testimonio semper ornatus. Firmic. lib. 6. cap. 12. sub finem.

Reuerentia famæ. Ouid 9. Metamorphoseos,
Nec nos aut durus pater, aut reuerentia famæ,
Aut timor impediet.

Famæ commendatioris homo. Plin. libro 25. cap. 10, Similiter eam quam cupleam vocant: tradúntque ea perunctos, commendatioris esse famæ.

Ingenij fama. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Iudiciorum fama. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Fama sapientiæ. Cic. de Amicit. Itaque non tam ista me sapientiæ (quam modò Fannius commemorauit) fama delectat, falsa præsertim, quam quòd amicitiæ nostræ memoriã spero sempiternam fore. Sic Fama eloquentiæ, Quintil. lib. 7 cap. 2.

Fama vulgi, quoddam multitudinis testimonium. Cic. in Topic.

Fama de. Sallust. in Iugurtha, De Metello fama præclara esse.

¶ Aduersa fama. Tacit. libro 20, Aduersam de Dominante famam accipit.

Æmula fama Herculei laboris. Sil. lib. 4.

Anus fama. Catull. de Gallo, epig. 73,
· & quis sit fama loquetur anus.

Atrocior fama. Tacit. lib. 4.

Audax fama nouis terroribus. Stat. 8. Thebaid.

Fama bona, Vide BONVS.

Fama calamitosa, Vide CALAMITAS.

Cassa sterilísque fama. Stat. 6. Thebaid.

Communi fama atque sermone audire de re aliqua. Cic. pro Flacco, Si quid ipsi audistis communi fama atque sermone de vi, de armis, &c.

Conspicua fama. Iuuenal. saty. 12.

Egregia fama. Tacit. in vita Agricolæ.

Exigua fama. Firmicus lib. 5 cap. 6, Homines erunt mendici nominis, & exiguæ famæ.

Fœda fama. Iuuenal. satyr. 14.

Garrula fama. Seneca Herc. fur. 3.

Illustris fama. Vide paulo pòst, Verus & illustris.

Impia fama. Virgil. 4. Æneid.

Inanis fama. Tacit. lib. 20, Qui principatus inanem ei famam circundarent.

Incertæ murmura famæ. Ouid. epist. 9.

Fama incolumis, Id est illæsa existimatio & nomẽ integrum. Cic. ad Philippum, 13. Gratulor tibi quòd ex prouincia saluum te ad tuos recepisti incolumi fama & Republica.

Incredibilis rerum fama. Virgil. 3. Æneid.

Infausta fama. Sil. lib. 13.

Infelix fama, Vide INFELIX.

Lepida fama, Vide LAPIDVS.

Leuis fama. Virgil. 7. Æneidos,
· nec vestra feretur
Fama leuis, tantíque abolescet gratia facti.

Loquax fama. Lucan. lib 8.

Mala fama, Vide MALVS.

Minor factis fama. Stat. 12. Thebaid.

Mirabilis fama, Vide MIROR.

Fama miratrix senioris æui. Senec. Hippol 6.

Mœsta fama. Tacitus lib. 18, Mœsta primùm fama, dein profugi è prœlio perditas res patefaciunt.

Obscurior fama. Plin. lib 36 cap. 5.

Obscurior fama æuo. Ouid. 6 Fast. Æuo, Propter æuum.

Perennis fama. Virgil. 9. Æneid. Vide PERENNIS.

Perobscura fama, Vide PERNOSCVRVS.

Commendata & perpetua fama. Cic. 2. Offic.

Popularis fama. Cic. 1. & 5. Tuscul.

Prospera fama. Tacit. lib. 17.

Recens fama. Stat. 5. Thebaid.

Secunda fama. Liu. lib 4. Decad. 5, Suum imperium minui per vanitatem populi maluit, quàm secunda fama malè rem gerere.

Sinistra fama. Iuuenal. satyr. 14.

Tristis fama. Cic. 14. Philip. Hoc triduo vel quatriduo tristis à Mutina fama manarat.

Vaga fama. Ouid. 8 Metam.

Validissima fama. Tacit. lib. 13, Vt famæ inseruiret, quæ in nouis cœptis validissima est.

Verax fama. Horat. 2. Serm. satyr. 1.

Verus & illustris fama. Cic. pro Murena.

Vitrea fama. Horat. 2. Serm. satyr. 3. Id est aut fragilis, aut splendida. Porphyr.

Volucris præconia famæ. Ouid. epist. 16.

Vulgaris fama. Stat 4. Syluar. 2.

¶ Abijcere famam. Cic. Papirio Pæto, lib. 9. 16, Effugere autem si velim nonnullorum acutè aut facetè dictorum offensionem, fama ingenij mihi est abijcienda. Vide ABIICIO.

Accendere famam. Quintil. Declam 17, Est autem hoc iniquissimum de loquacitate populi, quòd plerunque famam accendit contentio non credentium.

Accidit fama, Vide ACCIDO.

Accipere fama & auditione factum esse aliquid. Cic. 2. de Natura deorum

Affectare famam eloquentiæ. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Afferre famam, Vide AFFERO.

Amittere famam & existimationem. Cic. pro Quintio.

Atterere famam, Vide ATTERO.

Aucupari famam, Vide AVCVPOR.

Auferre famam docti, Id est celebrari pro docto. Horat. 2. epist. 2.

Bacchatur fama per vrbem. Virgil. 4. Æneid.

Fama canit, Vide CANO.

Captare famam dicacis. Horat. 1. Serm. satyr. 4.

Famæ cedere, Vide CEDO.

Celebrata fama per vrbem. Ouid. 1. de Arte amandi.

Constanti fama atque omnium sermone celebratum est ita esse. Cic Q. fratri, lib. 11.

Circundare famam alicui. Tacit. in Dialogo oratorum, Catilina, & Milo, & Verres, & Antonius, hanc illi famam circundederunt.

Collocat fama in concilio cælestium. Cic 3. Offic. Hercules quem hominum fama beneficiorum memor in concilio cælestium collocat.

Committere famam suam alicui. Horat 2. Serm. satyr. 7.

Famam comprimere, Vide COMPRIMO.

Conficere famam alicui. Cic. de Claris Orat. Carbulo suauitas vocis, bene loquendi famam confecerat. Vide CONFICIO.

Fama de aliquo consentiens, Vide CONSENTIO.

Famam malignitatis consequi, Vide CONSEQVOR.

Collectam famam conseruare. Cic. 2. Verr. Qui vi antè collectam famam conseruet laborat.

Fama constans, Vide CONSTO.

Famæ consulere, Vide CONSVLO.

Latè consulere famæ cuiuspiam, Vide LATVS.

Conualescit fama. Curtius lib 9, Quum audisset conualuisse apud barbaros famam mortis suæ.

Crebrescens fama. Tacitus lib. 20, Iisdem diebus crebrescentem cladis Germanicæ famam nequaquam mœsta ciuitas excipiebat.

Dedita per prouincias fama. Tacit. lib. 11. Id est diuisa, dissipata.

Denigrare famam, Vide DENIGRO.

Bonam deperdere famam. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Collectam diu deponere famam. Claud. 8. Paneg.

Depeculari famam. Author ad Heren. 4.

Deportare famam alicuius rei. Tacitus lib. 4, Bellíque confecti famam deportarat.

Nunquam deseret Cannum fama. Cic. 1. Tuscul.

Detrahere de fama. Cic. Famil. 3.

Discurrit fama tota vrbes. Curtius lib 4, Fama vt solet, strenuè totas vrbes discurrit.

Dispergere famam. Plin. lib. 35. cap. 10, de Apelle, Famámq; dispersit se emere, vt pro suis venderet.

Dissipare famam. Cic. 14. Philip. Famam istam fascium dissipauerunt. Id est, sparserunt, diuulgarunt.

Dissipare famam, pro Perdere. Firmic. lib. 5 cap. 12, Mars homines faciet seipsos destruentes, patrísque substantiam perdentes, honorem quoque ac famam suam penitus dissipantes.

Dare famæ, pro Spargere in vulgus. Tacit. lib. 1, Dabat & famæ, vt vocatus, electúsque potius à Repub. videretur.

Verba dare famæ. Ouid. epist. 16.

Eleuare famam, pro Minuere, & leuiorem reddere. Tacit. lib. 4.

Emanat fama. Cic. 3. Verr. Quæ fama non idcirco solùm emanarat, quòd iste certè statuerat ac deliberauerat non adesse: verum, &c.

It fama per vrbes. Virgil. 4. Æneid.

Excitare famam. Cic. 5. Tuscul. Omitto nobilitatem, famámque popularem, stultorum improborúmque consensu excitatam.

Expetere vel desiderare famam. Cic. pro Sextio.

Extendere famam, Vide EXTENDO.

Extenuare famam belli. Liu. 1. Decad. lib. 5.

Extinguere famam. Liu. 3. Decad lib. 7. Virgil. 6. Æneidos,
Et famam extingui veterum sic posse malorum.

Famam facere. Quintil. lib. 11. cap. 2, Memoria facit & prompti ingenij famam.

Mœsta fama ferit remotas terras. Lucan. lib. 5.

Fama fert. Liu. 1 ab Vrbe, Regnum eum affectare fama ferebat.

Frui fama optima & meritissima. Plin. Iunior, lib. 5. epist. 15.

Fundere famam latius. Quintil. lib. 12. cap. 2, Quem secutus Cicero, hanc famam latius fudit.

Furit fama. Sil. lib. 7.

Gliscens fama. Tacitus lib. 18, Gliscentem in dies famam fors discussit.

Fama hæsit ad metas. Cic. pro M. Cæl. In hoc flexu quasi ætatis (nihil enim occultabo, fretus humanitate ac sapientia vestra) fama adolescentis paulum hæsit ad metas, notitia noua mulieris, & infelici vicinitate, & insolentia voluptatum.

Iactatur fama. Sil. lib. 4.

Incessit fama. Tacit. lib. 13, Cæterùm continuo exercitum otio fama incessit.

Increbrescit fama, Vide INCREBRESCO.

Infixa fama vulgo. Plin. lib. 8. cap. 22, Vnde tamen ista vulgo infixa sit fama in tantum, vt in maledictis versipelles habeat, indicabitur.

Inquinare famam alicuius, Vide INQVINO.

Inseruire famæ. Tacit. lib. 13.

Instandum famæ. Tacit. in vita Agricolæ.

Inuigilare famæ. Ouid 3. de Arte.

Inurere famam superbiæ alicui, Vide INVRO.

Lacerare famam alicuius, Vide LACER.

Lædere famam. Plin. Iunior, epist. 7. lib. 3. Vide LÆDO.

Fama loquatur opus, Vide LOQVOR. Patercul. lib. 2. Profectus in Asiam (vt fama loquitur) ob tacitas cum Marcello offensiones.

Mandare quidpiam alicui ex fama. Tacitus lib 4, Res suas Cæsar spectatissimo cuique, quibusdam ignotis, ex fama mandabat.

Manet fama, Vide MANEO.

Mansura fama in sæcula. Lucan. lib. 8.

Manat fama, Manat rumor, Vide MANO.

Mentita est fama. Ouid. 10. Metam.

Merere famam, Vide MEREO.

Moritur fama, Vide MORIOR.

Narrat fama. Patercul. lib 2, Eminentissimos hostium duces non occisos fama narrauit, sed vinctos triumphus ostendit.

Nasci famam. Author ad Heren. lib. 2.

Obliterare famam, Vide OBLITERO.

Nuntiat fama. Cic. Cassio, lib. 12. epist. 4, Fama nuntiabat te esse in Syria.

Oblitus melioris famæ. Virgil. 4. Æneid.

Obruere famam. Tacit. in vita Agricolæ, Et quum Cerealis quidem alterius successoris curam, famámque obruisset, sustinuit quoque molem Iulius Frontinus vir magnus quantum licebat.

Famæ ianuam patefacere, Vide IANVA.

Parcere famæ. Cicero, Quòd si semper vnà fuisset, tamen summa cura cum multò etiam magis suæ famæ pepercisset.

Penetrare alicuius famam. Tacit. lib. 20, Vt vniuscuiusque vitam famámque penetraret.

Peragrauit fama. Cic. pro Milone, Fama de interitu Clodij fines imperij Romani peragrauit.

Percrebuit fama. Cic. Planco, lib. 10. 10, Tamen ipsa fama quæ de tua voluntate percrebuit, magnam es laudem consecutus.

Perdere famam, Vide PERDO.

Perlata est fama. Curtius lib 9, Inter hæc ad Macedonas regem cecidisse fama perlata est.

Peruasarat interim circumuenti exercitus fama. Tacit. lib. 1.

Peruenit fama ad aures. Cicero pro Sylla, Vix ad meas aures istius suspicionis fama peruenit.

Premere famam alicuius. Tacitus lib. 15, Lucanum propriæ caussæ accendebant, quòd famam carminum eius premebat Nero.

Quærere dicendi famam. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Reprimere famam. Cic. 12. Philipp. Hanc quæso pro tua singulari sapientia reprime famam.

Volitans pennata per vrbem Nuntia fama ruit. Virgil. 9. Æneid.

Sepulta fama. Ouid. epist. 7.

Spoliare fama. Cic. Offic. 3.

Studere famæ. Quintil. lib 3. cap 4, Et fortasse tutissimum erat modò famæ studentem, nihil ex eo mutare, quod multis annis non sensissem modò, verum etiam approbassem.

Famam temeritatis subire, pro Temerarium dici. Cic. ad Brut. 18, Itaque ad reliquos hic quoque labor mihi accessit, vt omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem, ne famam subeam familiaritatis.

Fama fuit quosdam ex Fidenatium iuuentute participes eius populationis fuisse. Liu. 4. ab Vrbe.

Si vera est fama. Id est Si credere fas est. Virgil. 4. Georg.

Esse in fama. Tacit. lib. 18, Etsi vagis adhuc & incertis authoribus, erat tamen in ore famáque Vespasianus: ac plerúque ad nomen eius Vitellius excitabatur.

Intra famam esse. Quintil. lib. 12. cap. 3. Id est, non maximæ existimationis aut famæ.

Surrexit fama. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8, Magna illico fama surrexit, & de damnatione feruentes loqui est cœptum.

Suscipere famam alicuius, Id est tueri. Plin. Iunior lib. 2. epist. 4. ad Caluinam, Debes famam patris tui defuncti, pudoremque suscipere. hoc est, debes adire hæreditatem paternam hoc enim pacto tueberis famam & pudorem patris tui mortui. quod si non faceres, declarares eum omnia sua dilapidasse. quæ res non paruo dedecore & infamia illum afficeret.

Tenere famam sine labe. Ouid. epist. 16.

Aduersa fama populi et nihil terret? Seneca Thyeste, 3.

Tradere famæ. Curtius lib. 6, Egregium me hercule opus, & inter præmia gloriæ vestræ numerandum, posteritati famæque tradetis.

In vniuersum fama est transgressa. Tacit. in vita Agricolæ.

Incolumem famam tueri. Horat. 1. Serm. satyr. 4.

Vagatur fama. Virgil. 2. Æneid.

Venit fama. Cic. Papirio Pæto, lib. 9. 16, Fama ad te de mea lautitia veniet.

Maior famo post cineres venit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.

Volat fama. Virgil. 3. Æneid.

Vulgata per vrbes fama. Lucan lib 2.

Vulgauit fama. Curtius lib. 8, Hanc ab Hercule frustra obsessam esse, terræque motu coactum absistere, fama vulgauerat.

¶ Fama etiam dicitur de re inueterata, firmatáque in hominum opinione, incerta tamen, teste Valla. Virgil. 6 Æneidos,

Dædalus (vt fama est) fugiens Minoia regna, &c. Martial. lib. 1,

Quicquid fama canit, donat arena tibi.

Hæc fama celebrantur. Cic. pro Sextio.

Vetustas delet famam operis. Ouid. 1. Metam.

Priscæ titulos præcedite famæ, Id est côtendite vt honoribus maiores vestros vincatis. Stat. 5. Sylu. 2.

Vt hominum fama est. Cic. de Arusp. resp. Mitto illam veterem ab ipsis dijs immortalibus, vt hominum fama est, Hetruriæ datam disciplinam.

Fama est, insidentes arietum caprarúmque dorsis, armatos sagittis, verno tempore vniuerso agmine ad mare descendere. Plin. lib. 7. cap. 2. de Pygmæis.

Fama inferior gens. Liu. 1. bel. Pun. Accolunt prope Allobroges, gens iam inde nulla Gallica gente opibus aut fama inferior.

¶ Fama, Opinio. Plinius, Hunc enim liberalitatis tuæ fama perduxerat.

¶ Famæ, in plurali. Plaut. Trinum. 4.

-hascine me propter res maledictas
Famae ferunt?

¶ Fama, teste Pausania, ab Atheniensibus culta, quam deam describit Hesiodus in ἔργοις καὶ ἡμέραις. Scribit & Plutarchus in Camillo, templum etiam Famæ constructum fuisse. Huius etiam meminit Ouid. lib. 12. Metam.

Fama, inquit Festus, à fando dicta. Sic apud Græcos φήμη, ἀπὸ τοῦ φάναι.

Famosus, pen. prod. Adiectiuum {περιβόητος} De quo est celebris fama. vt Famosa causa. Plin. epist. 23. ad Macrum, lib. 6 Idem lib 9. epist. 13. ad Quadratum, Nominat quendam, qui tunc ad Orientem amplissimum & famosissimum exercitum, non sine magnis dubiísque rumoribus obtinebat.

Mora famosa. Horat de Arte.

Regna famosa. Lucan. lib. 7.

Vrbs famosa, Id est celebris. Tacit. lib. 21, Sed quia famosæ vrbis supremum diem tradituri sumus, congruens videtur primordia eius aperire.

¶ Famosus {[illegible]} Infamis & turpis. vt Famosa mulier, pro Impudica, inquit Valla lib. 1. Cic. 2. de Oratore,

Nam me ad famosas vetuit mater accedere. Ex quodam poeta. Sallustius, Largitionem famosam impudentémque. Tacit. lib 5.

Famosæ actiones dicuntur, quæ iustam ignominiam irrogant iustè condemnatis. Sunt hæ, furti, bonorum raptorum, iniuriarum, de dolo malo. Item tutelæ, mandati, depositi, scilicet directa, non contraria: item pro socio, quæ quum vtrinque directa sit, vtrò citróque damnatum infamia notat. Et generaliter omnium publicorum iudiciorum accusationes. §. ex quibusdam. instit. de pœn. temere litig. l. 1. de his qui not. infam.

Famosum carmen. Horat. 1. epist. 20.

Famosa epigrammata, quod vulgus dicit *diffamatoria*. Suetonius in Cæsare.

Iudicium famosum. Vlp. in l. eum postea. D. de iureiur. Si damnetur quis post iusiurandum ex famoso iudicio: famosum esse magis est.

Libelli famosi. Sueton. in Augusto, cap. 55. De iniuriis, & famosis libellis, titulus decimus est lib. 47. Pandect.

Pudor famosus. Ouid. 3. Amor eleg. 5.

¶ Famosum, vocabulum medium, in malam tamen partem frequentius. Imperator enim laude vtitur in §. iura quoque. Auth. iusiur. quod præstat. ab his. Secus Iurisconsulti. nam apud eos legimus famosos fures, latrones, mulieres, pro infamibus, improbioribus, impudicis. l. 3. §. 1 D. de offic. Præfect. vigil.

Famigerator, pen. prod {[illegible]} Denominatiuum, Qui fert famam, rumigerulus, qui sermones dissipat in vulgus. Plaut. Trinum. 4,
Ego de verbis eorum famigeratorum insciua, prosilui, &c. Rursus ibidem,
Famigerator ne sit cum damno & malo.

Famigeratio, Aliud denominatiuum {[illegible]} Plaut. Trinum. 10,
Hæc famigeratio et honestet, meum conluculet. Quæ duo nomina Plautus suo more effinxisse visus est.

Famigerabilis, & hoc famigerabile, Adiectiuum {[illegible]} Celebris, clarus, fama notus. Apuleius de Asino aureo, Satis famigerabis confector.

FAMA IVLIA, alio nomine Seria, Hispaniæ Bæticæ oppidum est, authore Plinio lib 3. cap.

Famel, apud Oscos seruus dicebatur. vnde & familia vocata. Festus.

Famella, Diminutiuum à fama, teste Festo.

Fameo, fames, & Famesco, famescis, Fame laboro. Sipont.

Fames, famis, fœm. gen. {λιμός, πεῖνα} Edendi cupiditas: non à fando, sed ἀπὸ τοῦ φαγεῖν deducitur, quod est edo. Plin. lib. 10 cap. 71, Nullum interit fame aut siti venenatum. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 14, Etiam illud verendum est, ne breui tempore fames in vrbe sit.

Ora pallida fame. Virgil. 3. Æneid.

In fame frumentum exportare erat ausus. Cic. pro Flacco.

Patientia famis & frigoris. Cic. 1. in Catil.

Condimentum cibi, fames. Cic. 2. de Finib.

Auri fames. Seneca Octau. 7.

Ciborum veterum fames. Ouid. 15. Metam.

¶ Arcta fames. Sil. lib. 7.

Atra fames. Claud. 4. Paneg.

Dira fames. Ouid. 8. Metam.

Dura fames. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Idonea fames. Cels. lib. 1. cap. 3.

Ieiuna fames. Ouid. 8. Metam.

Fames ignea. Quintilianus, Postquam omnem patientiam vicerat ignea fames. Id est acerrima & vehementissima.

Imperiosa fames auri. Ouid. ad Pisonem.

Inattenuata manebat fames. Ouid. 8. Metam.

Inexplebilis honorum fames. Florus lib. 3. cap. 21.

Inextincta fames. Ouid. in Ibin.

Insana fames, Id est maxima, vel quæ ad insaniam redigit homines. Lucan. lib 7.

Misera fames. Horat. 1. Carm. ode 12.

Obscœna fames. Virgil. 3. Æneid.

Pestifera fames. Ouid. 8. Metam.

Rabida fames. Virgil. 6. Æneid.

Auri sacra fames. Virgil. 3. Æneid.

Sæua fames. Lucan. lib. 4.

Vesana fames. Virgil. 9. Æneid.

Violenta fames. Lactant. in Phœnice.

¶ Fame absumi, Vide ABSVMO.

Commouit eum fames. Cic. Attico, lib. 1. 11, Sex fuerunt quos fames magis quàm fama commouerat.

Compescere famem. Seneca Hippol. 4.

Comprimere seruos fame, Id est opprimere & vexare. Vlpian. in l. 1. §. quod autem. D. de offic. Præfect. vrb.

Inextincta fame confici. Ouid. in Ibin.

Fame confectus, Vide CONFICIO.

Consumit famem in tenera agna. Stat. 8. Thebaid. De leone loquitur.

Duram famem depellere. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Depulsa fames & sitis cibo & potione. Cic. 1. de Finib.

Longam deponere famem. Ouid. 6. Fast.

Fame dominante: Hoc est, fame regente appetitum, & cogente edendi voluntatem. Cic. pro Cluentio, Iam hoc ignoratis Iudices, vt etiam bestiæ, fame dominante plerunque ad eum locum, vbi pastæ

aliquando

aliquando sint, eruerantur?

Enecta fame auis in offam pultis inuadit. Cic. 2. de Diuinat.

Exempta fames epulis. Virgil. 1. Æneid.

Explere famem. Cic. pro Domo sua, Nec illi carmentis ac regulis tectorum meorum se famem suam expleturos putauerunt.

Extimulata fame Tigris. Ouid. 5. Metam.

Frigora & famem ferre. Catul. ad Veranium, epig. 25.

Hians semper fames. Seneca Thyeste, 1.

Mœsta fames cabido rictu iacens. Seneca Herc. fur. 3.

Gazis implere famem. Seneca Herc. OEth. 4.

Incessit fames, Vide INCESSO.

Inferre famem ciuibus, Vide INFERO.

Infixa fames intimis medullis. Seneca Thyeste, 1.

Inuasit fames Sicyonios, Vide INVADO.

Laborare fame, Vide LABORO.

Leuaet famem fronde. Ouid. epist. 14.

Luxuriata fames multo sanguine. Stat. 2. Thebaid.

Necare plebem fame. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 7.

Necatus fame, Vide NECO.

Obsonare ambulando famem. Cicero 5. Tuscul. Vide OBSONIVM.

Pati famem. Ouid. in Ibin.

Pellere glande famem. Tibul. lib. 2. eleg. 18.

Perduci ad exitiabilem famem. Patercul. lib. 2.

Perferre famem, Vide PERFERO.

Copia nulla famem releuat. Ouid. 11. Metam.

Solari famem quercu. Virgil. 1. Georg.

Soluere famem. Seneca Thyeste, 1.

Stimulante fame furens. Tibul. lib. 2. eleg. 5.

Stimulante fame rapax lupus. Ouid. 1. Trist. eleg. 5.

Sustinere famem, Vide SVSTINEO.

Sustentare famem, Vide SVSTENTO.

Tolerare famem sitimque. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3,

Quódque sitim didicere diu tolerare famémque. De Scythis loquitur, qui (vt ex Erasistrato refert Gellius lib. 16. cap. 3.) inediam diu perferunt. Si enim su vsus, vt famem longius tolerent, fasciis ventrem strictissimè circúligant. qua ventris compressione esuritionem depellunt.

Tolerare famem, aliter. Vide TOLERO.

Tristi torpent membra fame. Claud. de Magnete, 4.

Vti fame. Cels. lib. 8. cap. 10.

¶ Fames interdum accipitur pro caritate, ex annonæ penuria nascente, quum scilicet plerique aliquo in loco alimento deficiente de vita periclitantur. Cic. Terentiæ, Etiam illud verendum est, ne breui tempore fames in vrbe sit. Idem pro Flacco, In fame frumentum exportare ausus.

Famelicus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Qui edendi cupiditate agitur. Plaut. Casin. 3. Terent. Eunuch. 2. 2,

Ille vbi miser, famelicus, videt me esse in tantum honorem, &c.

Famelicosus, famelicosa, famelicosum {[illegible]} Qui frequenter famelicus est: vnde famelicosam terram veteres vocabant, teste Festo, quæ palustris est.

Famigerator, Famigeratio, Famigerabilis, Vide FAMA.

Familia, huius familiæ {[illegible]} antea (inquit Festus) in liberis hominibus dicebatur, quorú dux & princeps generis vocabatur pater, & mater familiæ. Vnde familiæ nobiliú Pompiliorú, Valeriorum, Corneliorum: & Familiares, ex eadem familia. Postea hoc nomine etiam famuli appellari cœperunt, permutata i cum u litera. Hactenus Festus. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 16, Si ab fundo lógius absunt oppida aut vici, fabros parét, quos habeant in villa. sic ceteros necessarios artifices, ne de fundo familia ab opere discedat. Paulus Iurecons. Familiæ appellatio & in res, & in personas deducitur. In res, vt puta in lege 12. Tab. his verbis, Agnatus proximus familiam habeto. Id est, hæreditatem. Ad personas autem refertur familiæ significatio ita, quum de patrono & liberto loquitur lex familiæ, In ea (inquit) familia. & hic de singularibus personis legem loqui constat. Vlpian. in l. a §. familiæ. D. vi bonorú raptorum, Familiæ autem appellatio seruos continet: hoc est eos qui in ministerio sunt, etsi liberi esse proponantur, vel alieni bona fide nobis seruientes. Quintil. lib. 7. cap. 3, Manumissum alienæ se familiæ venali immiscuisse: ac rogantem vt eis seruiret, captum.

Familia quæ constat ex seruis pluribus. Cic. pro Cecinna. Vlp. in l. Æ diles. D. de Ædil. edict. Familiæ appellatione omnes qui in seruitio sunt, cótinentur: etiam liberi homines, qui bona fide ei seruiunt, vel alieni serui. Accipe eos quoque qui in potestate eius sunt.

¶ Familia, Pars est gentis. Sueton. in Nerone, cap. 1, Ex gente Domitia duæ familiæ claruerunt, Caluinorum, & Ænobarborum. Sic Iabolen. in l. vacatio. D. de muneribus & honoribus, Vacatio itémque immunitas, quæ liberis & posteris alicuius data est, ad eos duntaxat pertinet, qui eius familiæ sunt. Et in Institutionibus imperialibus, §. 1. & §. sed neque.

Speciosa familia. Patercul. lib. 2.

¶ Familia, pro Secta. Cic. 2. de Diuinat. Magnus locus, Philosophiæque proprius, à Platone, Aristotele, Theophrasto, totáque Peripateticorum familia tractatus vberrimé.

Gladiatorum familia. Cic. pro Sylla.

Peripateticorum familia. Cic. 2. de Diuinat.

Vnus homo familia non est. Cic. pro Cecinna.

Familia, cognatio, nomen. Cic. pro Cluentio.

Familiam ducere Cic. ad Cæsarem, lib. 7. epist. Famil. epist. 6, De quo tibi homine hoc spondeo, probiorem hominem, meliorem virum, pudentiorem esse neminem. Accedit etiam (quod familiam ducit) in iure ciuili singularis memoria, summa scientia. Quod familiam ducit, id est, quod caput est, quod in eo summum est. Quum enim Trebatium à multis rebus laudasset, memoriam & scientiam in iure ciuili, cæterarum laudum quibus Trebatius abundaret, quasi familiam dixit ducere: tralatione sumpta à rectoribus familiarú, quos domestici omnes velut duces sequuntur. vt Philip. 5, Lucius quidem frater eius, vtpote qui peregrè depugnauit, familiam ducit. Idem lib. 4. de Finibus, dicit sententiam ducere familiam, quæ maiorem vim habet, & maioris est ponderis, & quasi caput aliarum. Sed primùm, inquit, illud vide. grauissimam illam vestram sententiam, quæ familiam ducit, Honestum quod sit, id esse solum bonum: honestéq; viuere, bonorum finem: communem fore vobis cum omnibus, &c.

Amplæ & honestæ familiæ plebeiæ. Cic. pro Murena.

Imperiosissima & superbissima familia. Vide IMPERO.

Luculenta familia, Vide Luculentus, in LVX.

Patricia familia, Vide PATRICIVS.

¶ Familiam collocare, Vide COLLOCO.

Conicere se in familiam alienam, Vide CONIICIO.

Natus ex familia, Vide NASCOR.

Familia amplissima natus, Vide AMPLVS.

Nubere in familiam clarum, Vide NVBO.

Summouere aliquem familia. Quintil. lib. 1. cap. 5, Tanquam subditicios summouere familia permiserint sibi.

¶ Familia complectitur etiam eos qui ex eadem sunt cognatione. Plin. lib. 12. cap. 14, Ferunt MMM. non amplius esse familiarum.

Familiæ erciscundæ iudicium apud Iurisconsultos est, quod inter cohæredes ideò redditur, vt & hæreditas diuidatur, & quod eo nomine alterum alteri dare facere oportebit, præstetur. Qua igitur ex parte diuisio postulatur, ea ex parte in rem actio est. Alia verò ex parte personalis actio est, aduersus eum, qui nobis ad dádum faciendum perinde obligatus est, ac si conuentum pactúmque inter nos fuisset, vt nobis obligatus esset. Hotomanus.

Familiaris, & hoc familiare, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod ad familiam pertinet. Author ad Herénnium, lib. 1. Etsi negotiis familiaribus impediti. Sic Res familiaris, Cic. 2. de Finib.

Familiarior aditus. Liu. 4. bel. Pun. Tres ex iis quibus solis aditus in domum familiarior erat.

Familiaris Italiæ arbor, quæ passim in Italia crescit. Plinius lib. 13. cap. 5. Vtranque iam familiarem Italiæ.

Familiaris focus. Colum. lib. 11. cap. 1, Consuescat rusticos circa larem domini focumque familiarem semper epulari.

Funus familiare. Cic. pro C. Rabirio.

Familiari pecunia tenui esse. Gell. lib. 3. cap. 17. Memoriæ mandatum est Platonem Philosophum tenui admodum pecunia familiari fuisse.

Rationes familiares. Tacit. lib. 5, Rationes familiares quisque componerent.

Res familiaris & domestica. Cic. 1. Tuscul.

Sermones familiares conferre. Cic. 2. Offic.

Familiarissimum hoc platanis. Plin. lib. 16. cap. 31.

¶ Familiaris, Qui ex eadem familia est. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2, Æsopi nostri tragœdi familiaris Licinius seruus tibi notus aufugit.

Familiaris filius. Plaut. Capt. 6,

-quanquam non multum fuit molesta seruitus,
Nec mihi secus erat, quàm si essem familiaris filius.

Familiaris vita. Plaut. Pers. 4,

Marsupium habeat, inibi paululum præsidij,
Qui familiarem suam vitam oblectet modò.

Familiaris sella, Sella pertusa ad excrementa reddenda, quæ Latinis lasana dicitur. Varro 1. de Re rust. cap. 13, Itaque periti (qui possint) vt eò aqua influat, eo nomine faciunt: sic enim maximè retinetur succus in eo. Quidam & sellas familiares ponunt. De sterquilinio faciendo loquitur. Vetus tamen exemplar habet familiaricas.

¶ Familiaris, amicum significat nobiscum versantem, & diuturna consuetudine nobis astrictum: quasi in eadem familia nobis coniunctum. Cicero de Amicitia, Sed nescio quo modo verum est quod in Andria familiaris meus dixit, Obsequium amicos, veritas odium parit.

Familiaris & necessarius: cui opponitur Alienus. Cic. 2. Philipp. An ego non venirem contra alienum pro familiari & necessario meo? Vide NECESSE.

Familiarior nobis propter scriptorum multitudinem. Cicero 3. de Oratore.

Familiarissimus homo, & mihi omnibus rebus coniunctus. Cic. Capitoni in Epist. ad Atticum, lib. 16. 346.

M. Æmilius vnus est ex meis familiarissimis. Cic. Famil. 13.

Intimi familiares. Cic. Appio, lib. 3. 1, Is est ex meis domesticis atque intimis familiaribus.

Fieri familiarem alicui Cic. 2. Philipp.

In familiaribus alicuius esse, Vide IN.

¶ Familiaria sepulcra dicuntur, quæ quis sibi, familiæque suæ constituit. Hæreditaria autem, quæ quis sibi hæredibúsque suis constituit. Verba sunt Caij. D. de religios. l. familiaria.

Familiaria vestimenta, Quæ ad familiam vestiendam parata sunt. Vlp. in l. vestis per. familiaria. D. de aur. & arg. leg.

Familiaritas, pen. corr. {[illegible]} Ea consuetudo quæ est inter familiares & amicos. Terent. Heaut. 1. 2,

Mihi magna cum eo iam inde vsque a pueritia
Semper fuit familiaritas. Cic. de Amicitia, Sic quum accepissemus à patribus maximé memorabilem C. Lælij & P. Scipionis familiaritatem.

Afferi familiaritatem consuetudo. Cic. pro Deiot.

Applicare se ad alicuius familiaritatem. Cic. pro Cluentio. Vide APPLICO.

Familiaritatem augere. Cic. Famil. 13, Cæsar fuit felicior, ipse enim Pompeium à mea familiaritate disiunxit.

Arcta familiaritate complecti, Vide COMPLECTOR.

Conflare familiaritatem, Vide CONFLO.

Summa familiaritate coniunctus. Cic. 2. de Orat.

Consequi familiaritatem. Sallustius, Quorum hic familiaritatem etiam iam consequutus fuerat.

Consuetudines & familiaritates, multæque cum multis res rationésque contractæ. Cic.2.Offic.

Dedere se bene penitus in familiaritatem alicuius. Cic.4.Verr.

Familiaritate deuincire. Cic.13. Famil.

Familiaritates habere fidas amantium nos amicorum. Cic.2.Offic.

Implicari familiaritatibus alicuius, Vide IMPLICO.

Inductus consuetudine & familiaritate Quintius fecit. Cic. pro Quintio.

Insinuare se in familiaritatem alicuius. Cic. pro Cecinna. Vide INSINVO.

Intercedit familiaritas, Vide INTERCEDO.

Intrare in familiaritatem alicuius. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2, In prouincia verò ipsa siquem es nactus qui in tuam familiaritatem penitus intrarit, qui nobis antè fuerit ignotus: huic quantum credendum sit, vide.

Recipere aliquem in familiaritatem. Cic. Q. fratri, lib. 1. 2.

Venire in familiaritatem alicuius. Cic. Trebatio, 7. 15. Et 4. Verr.

Versari in familiaritate alicuius. Cic. pro Corn. Balbo.

Familiariter, pen. corr. {[illegible]} Aduerbium, id est ad similitudinem familiarium, & (vt ita dicam) domesticè. Plaut. Rud. 2.

Ah nimium familiariter me attrectas. Vide post NIMIS. Terentius And. 1. 1,

Reiecit se in eum flens, quàm familiariter!

Affigere aliquid animo suo familiarius. Quintil. lib. 2. cap. 7, Quæ ipsi composuerunt, iam familiarius animo suo affigent.

Amicus familiariter. Quintil. lib. 1. cap. 2, Et in primis ea habenda cura est, vt is omnino fiat nobis familiariter amicus.

Familiariter ignotum compellare. Plaut. Menæch. 9,

Certò hæc mulier aut insana, aut ebria est Messenio,

Quæ hominem ignotum compellet me tam familiariter.

Familiariter aliquem diligere. Plin. Iunior lib. 9. epist. 19. ad Rusonem, Ipse sum testis, familiariter ab eo dilectus probatúsque semel omnino me audienti prouectum.

Familiariter ferre mortem alicuius: Id est grauiter, interprete Donato. nam quæ nobis sunt familiaria, grauia sunt animo nostro. Terent. And. 1. 1,

-hic parua consuetudinis

Causa mortem huius tam fert familiariter.

Familiariter inspicere. Plin. in Paneg. Vos quoque, quos parēs noster familiariter inspicere dignatur, fouete iudicium eius quod de vobis habet: hic vester labor.

Familiariter cum aliquo loqui. Plaut. Aulul. 6. 15,

Vt iuam eam ego tecum hic loquerer familiariter. Sic Cic. 1. Verr. Familiariter tecum loquar.

Familiariter monere. Terent. Heaut. 1. 1,

-tamen vel virtus tua me, vel vicinitas

(Quod ego in propinqua parte amicitiæ puto)

Facit, vt te audacter moneam, & familiariter.

Familiariter nosse causam alicuius. Quintil. lib. 5. cap. 7, Is verissimè præcipit, primum esse in hac parte officium Oratoris, vt totam causam familiariter norit: quod sine dubio ad omnia pertinet.

Familiariter prædicatus. Plaut. Trinum. 6,

Ædepol hominem prædicatum fermè familiariter, qui

Quidem nunquam per virtutem rem confregit, atque eget.

Scribere familiariter. Cic. Attico, lib. 9. 17, Quæ solum animo familiariter scribi solent, temporibus his excluduntur.

Familiarissimè atque amicissimè viuere. Cic.

Familiariter cum aliquo viuere. Cic. de Amicitia, Nihil enim turpius, quàm cum eo bellum gerere, quicum familiariter vixeris.

Familiariter aliquo vti. Cic. 6. Verr. Præsertim quum is L. Sisenna defensore tuo tam familiariter vteretur. Sic apud Plinium Iuniorem, Familiariter complecti, pro eodem.

Faminare, pro dicere antiquit in vsu, authore Festo.

Famosus, Vide FAMA.

Famul, siue famulus, pen. corr. {[illegible]} significat seruum. Festus, Famuli origo ab Oscis dependet: apud quos seruus, Famel dicebatur. Vnde & familia vocata est. Idem, famulares, ex eadem familia. Postea hoc nomine etiam famuli appellari cœperunt, permutata i cum u litera. Hactenus Festus. Cic. 2. de Legibus, Feriis iurgia amouento, eásque in famulis, operibus patratis, habento. Martial. lib. 9,

Argolico famulum non te seruire tyranno

Vidissent gentes, sæuáque regna pati.

Famulus a Seruo hoc distat, quòd hic in dominio nostro, ille verò non est. Ex Alciato.

Famul, pro Famulus apud Lucretium lib. 3,

Scipiades belli fulmen, Carthaginis horror

Ossa dedit terræ, proinde ac famul infimus esset. Alij legunt famul im probus. Famul, inquit Nonius, famulus. Ennius lib. 8,

Mortalem summa fortuna repentè

Reddidit summo regno, famul vt optimus esset.

Herifugæ famuli. Catul. de Berecynthia & Aty, epigr. 58.

Sæuitiam in famulos adhibere. Cic. 2. Offic.

Vinclis arcere famulos. Cic. 2. Tusc.

Famula, famulæ, pen. corr. {[illegible]} Ancilla. Cic. 5. Tuscul. Sin autem virtus subiecta sub varios incertósq; casus, famula fortunæ est. Virgilius 8. Æneid.

Fideles famulæ. Lucan. lib. 8.

Immunes operum famulæ. Ouid. 4. Metam.

Vrgent famulas laboribus. Ouid. 4. Metam.

Famulus, Adiectiuum {[illegible]} Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2,

Cæsareum famulo vertice ferre pedem. Idem 1. Fastorum,

Tradiderat famulas iam tibi Rhenus aquas.

Dexteras famulas ad prælia excitat. Lucan. lib. 3.

Ministra & famula corporis est res familiaris. Cic. 1. Tuscul.

Famulor, pen. corr. famularis {[illegible]} famulari, Inseruire. Plinius lib. 2. cap. 63, Vt alimentis famuletur nostris. Ibidem, cap. 7, Externis famulantur sacris.

Labore iucundo famulari. Catul. in Argon. 59.

Fortuna famulante aliquid agere, Id est adiuuante fortuna. Claud. de bel. Getico.

Famulantis fistula Phœbi Stat. 3. Sylu. 3.

Famulanter, Aduerbium {[illegible]} Idem est quod suppliciter, & in modum famuli, Nonius. Famulanter, suppliciter. Accius Tereo, Semela natum affare, & famulanter pete.

Famularis, & hoc famulare, pen. prod. {[illegible]} Quod pertinet ad famulum siue famulam. Cic. 1. Tuscul. Qui se in medios immisit hostes famulari veste.

Iura famularia dare, pro Imperare populo regia potestate. Ouid. 15. Metamorphoseos,

Si Romam intrarit, famularia iura daturum.

Manus famularis. Seneca Herc. OEth. 4. Ibidem, 7.

Turba famularis mensas instruit. Stat. 2. Achil.

Famulare {[illegible]} neutrum, pro aduerbio. vt Timens famulare, Id est more famuli. Stat. 3. Sylu. 2.

Famulatus, huius famulatus, penult. prod. masc. gen. {[illegible]} Cic. de Amicit. Qui aliquandiu propter ignorantiam stirpis & generis in famulatu fuerint. Idem 3. Offic. Quàm miser virtutis famulatus seruientis voluptati!

Grauis famulatus. Seneca Hippol. 2.

Famulitium antiquitus dicebatur, quod nunc seruitium. Festus.

Famulitas, famulitatis, Idem quod seruitus. Accius, Nam postquam pauor vos oppressit famulitas. Pacuu. Quos vexat famulitas, vis, egestas, fames, formido, pauor.

Famulitium, huius famulitij, Idem {[illegible]} Varro, Apud ignauum dominum, duro famulitio astrictus.

Famulitium, Seruorum copia. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 7. in ipso statim princip. Vnus è famulitio, cui prouincia erat admittere volentes dominum conuenire.

Famulitium aulicum Spartianus appellat, famulos omnes Imperatoris, quos Iustin. ministeriales domus, & hospitij, & palatij vocat. Pyrrhus de Roman. magistr.

Famulatio {[illegible]} Famulorum, famularúmque multitudo. Apuleius lib. 2, non procul ab initio, Et ecce mulierem quampiam frequenti stipatam famulatione.

F A N

Fanaticus, Vide FANVM.

Fandus, Vide FARI.

FANESII, populi in Oceano Septentrionali, qui (vt ait Plinius lib. 4. cap. 13.) tam grandes habent aures, vt eorum nuda corpora auribus contegantur.

FANESTRES {[illegible]} Colonia Pomponio est, quam Plinius Fanum fortunæ appellat, cap. 14. lib. 3. & item Ptolemæus lib. 3. Porrò ea Colonia sita est non procul à flumine Metauro, vt ibidem Plinius author est.

FANNIUS, inter Oratores Ciceroni numerantur in Bruto, Horum (inquit) ætatibus adiuncti duo C. Fanni, C. Marci filij fuerunt: quorum C. Fannius, qui cos. cum Domitio fuit, vnam orationem de socijs & nomine Latino, contra Gracchum reliquit, sanè & bonam & nobilem. ¶ Alter autem C. Fannius M. F. C. Lælij gener. & moribus, & ipso dicendi genere durior. De his plura apud Ciceronem in Bruto.

Fannia lex {[illegible]} quæ (vt ait Gellius lib. 2. cap. 24.) ludis Romanis, item ludis plebeis & Saturnalibus & alijs quibusdam diebus in singulos dies centenos æris insumi concessit: decémque alijs diebus in singulis mensibus tricenos: cæteris autem omnibus diebus denos. Vide Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 17.

FANVM Fortunæ {[illegible]} vrbs Senonum in Italia, authore Ptolemæo. *Fano* vulgò.

Fanum, huius fani, neut. gen. Templum {[illegible]} Dictum, vt inquit Festus, à fando, quòd fando consecratur. Vel à Fanno, qui primus, authore Probo grammatico, fani conditor fuit. Varro lib. 5 de Ling. Latina, Fana nominata, quòd Pontifices in sacrando fati sunt finem. Liu. 1. Decad lib. 10, Inque ea pugna Iouis Statoris ædem votam, vt Romulus antè vouerat, sed fanum tantum, id est locus templo effatus iam sacratus fuerat. Cic. 3 de Finib. Fana depeculari.

Fanum nonnulli scribunt per ph, [illegible], quod significat manifestum, quòd è fano responsa dabantur. Vide PHANVM.

Religio fani. Cic. 1. de Iouent.

Putre fanum. Horat. 1. epist. 10.

Sancta fana. Lucret. lib. 5.

Expilare fanum. Cic. 3. de Nat. deor. Dionysius de quo antè dixi, quum fanum Proserpinæ Locris expilauisset, &c.

Expoliare fana. Cic. 1. de Nat. deor.

Pro fanis atque delubris propugnare. Cic. pro C. Rabirio.

Fanaticus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Fanatici olim dicti sunt homines numine afflati, qui verbo Græco énthei dicuntur, & theophorúmeni, quòd non sua sponte, sed diuino numine ferantur. Cuiusmodi Cumea Sibylla à Virgilio describitur in sexto,

-cui talia fanti

Ante fores subitò non vultus, non color vnus, &c. Iuuenal. satyr. 2,

-& crinea senex fanaticus albo

Sacrorum antistes. Liu. lib. 9. bel. Maced. de Bacchanalibus loquēs, Viros velut mente captos cum iactatione fanatica corporis vaticinari. Quintil. in 11, Frequens etiam capitis nutus non caret vitio, adeò caput iactare, & comas excutientem rotare, fanaticum est. Budæus.

Fanatici Philosophi. Cic. 2. de Diuinat.

Fanaticus homo. Cic. pro Domo sua, Quid tibi necesse fuit anili superstitione homo fanatice, sacrificium, quod, &c.

Fanatico

Fanatico carmine vaticinari. Liu. 8. bel. Maced.

¶ Fanatica, dicitur arbor fulmine icta. Author Festus.

F A R

Far, huius farris, neut. gen. {ζέα, ζειά} Apud Dionys. Halicar. Apud veteres de omnibus frugibus dicebatur, quia id ferret terra. vel à frangendo se. vel à faciendo, vt inquit Varro de Lingua Latina libro 4. quod in pistrino fiat. Columel. lib. 8. cap. 5, Posthæc cauea cum matre claudendi sunt & farre hordeaceo cum aqua incocto, vel adoreo farre, vino asperso modicè alendi. Vide Plin. lib. 18. cap. 8.

Duo farris genera Gallia alit: vnum rutilo colore, quod agricolæ Rubrum frumentum appellant: alterum candidius, quod Clusinum putatur: *blance* tara nostra adhuc cognominãt, quod & Plinius Gallis ita testetur appellari. Vtrunque communi vocabulo Barbarũ frumentum, seu potius bladum, consueuere nominare. sed rubens partim *Locar* quasi loculare, quòd pluribus tunicis pericarpii quasi loculis inuolutum condatur, partim appellant (è pulligine vt arbitror) pullare, quia ex rubro in pullum degeneret colorem. Candidũ rubro longè minoribus aristis est munitũ. Hæc & plura Ruell. lib. 2. cap. 17.

Aceruus ingens farris. Virg. 1. Georg.

Farris bilibra. Liu. 4. ab Vrbe.

Farris seges. Liuius 2. ab Vrbe, Fortè ibi tum seges farris dicitur fuisse matura messi.

Asperum far. Stat. 4. Syl. 9.

Sordes farris mordere canini. Iuuenal. sat. 5.

Flaua farra. Virg. 1. Georg.

Læuissima farra hyberno puluere. Virg. 1. Georg.

Modicum far. Persius sat. 3.

Pio farre veneretur larem. Virg. 5. Æneid.

Robusta farra. Virg. 1. Georgic.

Salsa farra. Ouid. 3. Fast. Id est mola salsa.

Torrida farra. Ouid. 1. Fast.

Triticeum far. Colum. lib. 6. cap. 10.

Vegrandia farra. Ouid. 3. Fast. Vegrandia, Non grandia.

Far verneculum. Colum. lib. 11. cap. 1, Eodémq; mẽse ante Calend. Feb. farriẽdæ segetes autumnales, siue illæ seminis adorei sunt (quod quidam far vernaculum vocant) seu tritici. Ruell. lib. 2. cap. 17, Ante Calẽdas, inquit, Februarias sarrienda seges seminis adorei, quod quidem far vernaculum vocant: eiúsque tempestiua sarritio, quum quatuor fibrarum esse reperis. Frumenti itaque genus est, quod veteres Ador & Edor, & semen adoreum, & far vernaculũ video nominasse, ab edẽdo. vel quoniam adurebatur vt tostum fieret, ex quo mola salsa in sacrificiis, & Adorea pro laude. Hæc & plura Ruellius.

Mẽbra grus sparsi sale multo, non sine farre. Horat. 1. Serm. sat. 8.

¶ Far, pro Farina. Colum. lib. 8. cap. 4, de cibariis gallinarum: Potest etiam lolium decoctum obijci, nec minus furfures modicè à farina excreti, qui si nihil habent farris, non sunt idonei, nec tantum appetuntur.

Farraceus, Adiectiuum {ζεινός} vt Farraceus pollen. Plin. lib. 24. cap. 7. Hinc legitima sacráque matrimonia veteres farracea vocarunt à farris omnium communione, quòd farreo libo adhibito genus id matrimonij contrahi sit solitum, vt Festus & Boetius scribunt: Vnde sit dicta farreatio, sicuti quum dissoluerentur nuptiæ, diffarreatio. Vide infrà in CARREATIO.

Farrarius, Adiectiuum. Scæuola in l. Defuncta. D. de vsufructu, Sempronio do lego ex reditu fructum holerum & porriorum, quæ habeo in agro farrario, partem sextam.

Farreus, Adiectiuum {ζεινός.} vt Farreus panis. Colum. lib. 7. cap. 12.

Farreum, farrei {ζεινόν} Genus libi ex farre factum, inquit Festus. Plin. lib. 18. cap. 3, Quin & in sacris nihil religiosius confarreationis vinculo erat: nouæque nuptæ farreum præferebant.

Farreum, veteres horreum à farre. sicut granarium à grano, & horreum ab hordeo.

Farreatio, farreationis. fœm. gen. {ζειωμός} Genus sacrificij, quod fiebat è farreo libo quoties nuptæ ducebantur in templum. Hæc etiam confarreatio dicebatur. Vide CONFARREATIO.

Farreginarie, pluraliter. Colum. lib. 11. cap. 2, Farraginaria quoque pecori futura per hyemem præsidio.

Farrago, pen. ab. prod. farraginis, fœm. gen. à farre, Est id quod ex multis satis, vt hordeo, vitia, & leguminibus fit, pabuli causa vt ait Festus. Varro de Re rust. libro 1. cap. 31, Inde quòd ferro cæsum. farrago dictum, aut quòd primum in farracia segete seri cœptum. ea equi & iumenta cætera verno tempore purgantur, ac saginantur. Pers. sat. 5, Vappa & lippus, & in tenui farragine mendax. Id est etiam in minimis rebus mentiri solitus.

¶ Farrago, pro eo quod Secale quoque vocatur. *Du seigle.* Plin. lib. 18. cap. 16, Id autem quod secale atque farrago appellatur, occari tantùm desyderat. Vide SECALE.

Crassa farragine corpus crescit. Virg. 3. Georg.

¶ Farrago etiam accipitur pro quacunque commistione. Iuuen. sat. 1,
Quicquid agunt homines, votum, timor, ira, voluptas,
Gaudia, discursus, nostri est farrago libelli. Id est materia & argumentum.

Farina, farinæ, pen. prod. {ἄλευρον, ἄλφιτον, ἀθήρα} à far, farris dicitur, appellatúrque id quod à farre exprimitur, vel mola vel pedum conculcatione. Plin. lib. 18. cap. 9, Nam quæ sicca molantur, plus farinæ reddunt. Martial. lib. 13. 62,
Pascitur & dulci facilis gallina farina. Ouid. de Medicamine faciei,
Nam quæ puluereæ fuerint confusa farinæ.

Farina auenacia, Vide AVENA.

Ordeacea farina, Vide ORDEACEVS.

Cribro decussa farina. Persius sat. 3.

Nigra farina. Martial. lib. 9. epigr. 3,
Conuiuam pascit nigra farina tuum.

Facere farinam. Martial. lib. 8. epigr. 16,
Et panem facis, & facis farinam.

Farinaceus, a, um {ἀλευρώδης} Quod factum est ex farina. Sipontinus.

Farinarius, Adiectiuum {ἀλευρικός} Quod ad farinam pertinet. Plin. lib. 18. cap. 11, Farinario cribro subcernant. Cato cap. 76.

Farinarium, Locus vbi asseruatur farina. Sipontinus.

FARAN {Φαράν} Oppidum trans Arabiam, iunctum Sarracenis, qui in solitudine vagi errant. Faran, inquit Stephanus, oppidũ est inter Ægyptum & Arabiam, à quo fit gentile Pharanites, *Φαρανίτης*, & possessiuum Pharaniticus.

Farcio, farcis, farsi, fartum {[illegible]} vel vt alij volunt, farctum, farcire. Propriè est saturare, quasi farre implere.

Farcire, Saginare, pingue & obesum facere. Colum. lib. 8. cap. 7, Nã illi qui volunt nõ solùm opimas, sed etiam teneras aues efficere, mulsea recente aqua prædicti generis farinã conspergunt, & ita farciunt. Sic Var. 2. de Re rust. c. 5, Farcire pecudes ad victimas. Et Cato c. 89.

Farcire pannum in os, pro Inserere. Seneca 3. de Ira. cap. 19.

Farcire lignum in gulam. Seneca epist. 71, Lignum totum in gulam farsit, & in præclusis faucibus spiritum elisit.

¶ Farcire, per Metaphorã, Implere significat. Plin. epist. 156, Parietes med. ĩ cæmento farti. Vitruuius, Sed nostri, celeritati studentes, erecta collocantes frontibus ferruminãt, & in medio farciũt, farctis separatim cum materia cæmentis. Itaque tres suscitantur in ea structura crustæ, duæ frontium, & vna media farcturæ.

Farcire alicui centones. Plaut. Epid. 10, ... hic non est locus:
Qui tu alium quæras, cui centones farcias. Id est, quem tu gloriosis mendacijs & confarcinatis fabulamentis expleas. Vide CENTO.

Fartus, siue farctus, Participium {[illegible]} Cicero 7. Verr. Lectica octophoro ferebatur, in qua puluinus erat perlucidus Melitensi rosa farctus. Martial. lib. 8. 38,
Fartus papyro dum tibi torus crescit.

Fartus ventriculus coriandro. Plin. lib. 19. cap. 4.

Farta Ceres. Martial. lib. 5,
Hic farta premitur angulo Ceres omni.

Farta opimo iecore, & satiata affatim. Cic. 2. Tusc. Ex quodã poeta.

Farcimen, pen. prod. farciminis, n. g. {ἀλλᾶς} Intestinum varia ac minutim concisa carne refertum. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Ab eadem fartura farcimina extis appellata: a quo in eo quod tenuissimum intestinum fartũ, hila ab hilo dicta, id est minimo, vt ait Ennius: Neque dispendij facit hilum. quod in hoc farcimine summum quiddã eminet.

Fartor, fartoris {[illegible]} Qui farcimina facit ex secta carne & adipe & huiusmodi. siue qui aues farcit & saginat. Colum. lib. 8. cap. 7. Pinguem quoque facere gallinam, quamuis fartoris, non rustici sit officium. Terent. Eunucho, 2. 2,
Fartores, piscatores, aucupes, &c.

Fartores (ait Festus) nomenclatores, qui clàm velut infarcirent nomina salutatorum in aurem candidati.

Fartilis, & hoc fartile, penult. corr. Idem quod fartus. Plin. lib. 10. cap. 52, Nostri sapientiores, qui eos iecoris bonitatem nouere. Fartilibus in magnam amplitudinem crescit, exemptum quoque lacte mulso augetur. Fartiles vocat anseres, fartos & saginatos, quibus dicit iecur augescere fartura.

Fartum, ti. Esca qua quid farcitur vel fartum est. Colum. de Arboribus, c. 21, Ea res efficit vberiorẽ fructum, & fartũ fit speciosius & plenius. De ficu serenda loquitur. Sic lib. 5. cap. 10, eadem verba legũtur, sed genere masculino: Ea res (inquit) efficit vberiorẽ fructum, & fartum fici pleniorem, ac meliorem. Fartum fici Palladius vocat pulpam. Sic enim ait in Martio: Subinde ficus, sicut est diuisa, versatur, vt ficorum coria siccentur, & pulpæ tunc duplicatæ in cistellis seruentur, aut loculis. *C'est la chair de la figue.*

Fartum vestis, Pro is in corpore dixit Plaut. in Mostel. 4,
Non vestem amatores mulieris amant, sed vestis fartum.

Fartura, huius farturæ, vel Farctura, farcturæ. pen. prod. Vide Farcire, per metaphoram. Colum. lib. 8. cap. 7. Sed si fastidiet cibum, totidem diebus minuere oportebit, quot iam farturæ processerint.

Fartim, Aduerbium {[illegible]} simul, siue vnà in vno cumulo. Apul. Patabat viscum fartim concisum.

PHARPHAR VS, penult. corr. siue Farfar, Syriæ fluuius, qui è radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, in Syriaco miscetur mari. Hic tantus fertur, vt transiri vado non possit.

¶ Farfarus, pen. cor. fluuius qui per Sabinos trãsit: de quo Ouidius,
... & amœnæ farfarus vndæ. Dicitur & Fabaris. Virg. 7. Æneidos,
Qui Tybrim Fabarímque bibunt.

Farfarum, vocat Plaut. in Pœn. arborem Populum, inquiens,
Prosternebam eos vt folia farfari, quæ leui pulsu venti alicuius,
Autumno vniuersa aliquando cadunt. Sic Marcellus lib. 3. Diosc.

Farfenum, Virgulti genus est, inquit Festus.

Farfugium, arbor quæ & Chamæleuce dicitur. Plin. lib. 24. c. 15, Chamæleucen apud nos farranam siue farfugium vocant: nascitur secus fluuios folio Populi, sed ampliore. Hactenus Plinius. Quidam putãt eã esse quæ Populus alba vulgò dicitur, *Du tremble.* nõnulli verò eam esse herbam putant, quæ bechion & tussilago appellatur. habet enim folia subtus alba, & circa flumina nascitur, vulgò *Pas d'asne.*

Faris, vel fare, fatur {φὴς, φησί} à Fero deductum est. nihil enim aliud est fari quàm ferre, id est loqui. Quanquam Varro inter fari & loqui hoc interesse scribit, quòd fatur is, qui primus significabilem vocem ore emittit, nullo verborum ordine seruato. vnde pueri, ante quàm id faciant, infantes dicuntur. Loquitur autem is, qui suo loco vnumquodque verbum sciens ponit.

Fari. Virgil. 6. Æneidos,
Sic fatur lachrymans, classique immittit habenas. Cic. 2. Tuscul.
Non potest hæc fari tantum dictio, quantum facta suppetit laboris.
Ex vetusto codice legendum ecfari.

Fari ad. Cic. de Vniuers. Tum ad eos is Deus qui omnia genuit, fatur, Hæc vos, &c.

Græcè fari. Cic. 5. Tuscul. Epicurei nostri Græcè fari nesciunt, nec Græci Latinè.

Age fare vicissim. Virg. 6. Æneid.

Fare age. Virgil. 3. Æneid.

Puer oescius fati. Horat. 4. Carm. ode 6.

Fans, Participium {φάς.} Propert. lib. 3. eleg. 7.

Subtrahit hæc fantem torta vertigine fluctus.

Fatus, Aliud participium {εἰπών.} vt Sic fatus, deinde. Virg. 2. Æneidos,
· sic fatus, deinde comantem

Androgei galeam, clypeíque insigne decorum Induitur.

Betuitet fata est. Virg. 6. Æneid.

Doctissima fandi. Virg. 10. Æneid.

Tempora fandi mollissima. Virg. 4. Æneid.

Fando. Plaut. Amph. 7. Plin. in Paneg. Cic. pro Quintio, Non denique vlla vnquam intercessit postulatio, mitto æqua: verùm ante hoc tempus ne fando quidem audita.

Enumerare plurima fando. Virg. 4. Æneid.

Ne fando quidem auditum est, ibim, &c. Cic. 1. de Nat. deor.

Fandus, Adiectiuum {φατός} Quod fari dignum est & iustum. A fando deductum. Liuius, Ita respersæ fando, nefandóque sanguine aræ. Virg. 1. Æneidos,

At sperate deos memores fandi atque nefandi. Id est iusti & iniusti, ait Seruius.

Fanda fata. Cicero 1. de Diuinat. Neque me Apollo fatis fandis inuitam ciet.

Farnus, farni, Arbor de genere quercuum. Vitruuius libro 7. capite 1, Nanque de cerro, aut fago, seu farno, nullus ad vetustatem potest peruenire. Palladius libro 1. capite 9. Nomen hodiéque seruat in Italia.

Farraceus, Farrago, Farraginaria, Farreatio, Farreum, Farriculum, Farina, Farinarius, Vide FAR.

Fartilis, Fartim, Fartor, Fartum, Fartura, Fartus, Vide FARCIO.

F A S

Fas {θέμις, θεμιτόν, θέσμιον} neut. gener. indeclinabile, in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo tantùm inuenitur: Quod pium est, & religiosum, & fari dignum & ad deos refertur, sicut iustum ad homines. Virg. 1. Georg. Fas & iura sinunt. Id est, diuina & humana iura permittunt. Idem lib. 1 Georgicorum,

Quippe vbi fas versum atque nefas. &c. Vbi Seruius, Spernunt licita, appetentes illicita. Liu. 1. ab Vrbe, Audiat fas.

Fas mihi sit audita loqui. Virg. 6. Æneid.

Abrumpere omne fas. Virg. 3. Æneid. Vide ABRVMPO.

Magnum fas nefasque. Horat. Epod. 5.

Ius & fas omne delere. Cic. Attico, lib. 1. 11.

Si fas dixisse. Stat. 2. Achil.

Exuere fas. Tacit. lib. 19, Ac maiore ex diuerso mercede, ius fásque exuerent.

Contra fas, contra auspicia, contra omnes diuinas atque humanas religiones aliquid facere. Cic. 7. Verr.

Contra fas factus filius. Cic. pro Domo sua, Iure Quiritium legitimo tutelarum & hæreditatum relicto, factus es filius contra fas, cuius per ætatem pater esse voluisti. De adoptiuo filio.

Contra ius fásque interfecti oratores. Cic. de Arusp. resp.

Fas est, Id est licitum. Plaut. Asin. 10,

Neque pol te recuso, neque id me facere fas existimo.

Per naturam fas. Cic. pro Milone, Clodium nihil delectat, quod aut per naturam fas sit, aut per leges liceat.

Quoad fas esset. Cic. contra Rullum, Vt id quoad posset, quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret.

Fas habere. Plaut. Trinummo, 6,
· quod manu non queunt

Tangere, tantum fas habent quo manus abstineant.

Habetur fas. Quintil. lib. 3 cap. 8, In iudiciis enim volgò fas habetur indulgere aliquid studio suo.

FASCELIS, idis. dicta est Diana à fasce lignorum, in quo absconditum eius simulacrum Orestes & Iphigenia ex Taurica regione Ariciam attulerunt. Historiam vide apud Siponiinum.

Fascia, huius fasciæ {ταινία, ἐπίδεσμος, στρόφιον.} Linteolum est ad ligandum aptum: dicta à Græco φάσκια. Plinius lib. 20. cap. 15, Vel penicillis feruens adprimitur fasciis. Cicero de Claris Orat. Deuinctus erat fasciis.

Fascia lecti. Cic. 2. de Diuinat. Defert ad coniectorem quidam somniasse se ouum pendere ex fascia lecti sui cubicularis.

Candida fascia. pro Diademate, Vide DIADEMA.

Circunlita fascia. Iuuenal. sat. 9.

Cretatæ fasciæ, Vide DIADEMA.

Lata fascia. Ouid. 3. de Arte.

Mollis fascia. Propert. lib. 4. eleg. 10.

Fascia pectoralis: qua mulieres mammas tegunt. Martial. lib. 14.

¶ Fasciæ, propriè pro tegumento crurum, pedumque poni consueuerunt. Vlpianus l. Argumento fun. D. De aur. argent. mund. leg. Fasciæ crurales, pedulésque vestis loco sunt, quia partem corporis vestiunt. Plin. scribit lib. 8 cap. 57, mures portendisse exitium Carboni imperatori, arrosis fasciis quibus in calceatu vtebatur. Cic. ad Attic. lib. 2. cap. 18, Etenim mihi caligæ eius vt fasciæ cretatæ non placebant.

¶ Fasciæ iunci. Plin. lib. 25. cap. 17.

¶ Fasciæ orbis, pro iis quas Astrologi zonas vocant. Martianus Capella libro 6, Orbis terræ in quinque zonas, siue melius fascias, discernitur.

¶ Fascia aliquando ponitur pro Nube, in modum fasciæ cælum præcurrente. Iuuenal. sat. 14,

Nil color hic cæli, nil fascia nigra minatur.

¶ Fascia vsurpatur Celso lib. 7. cap. 20, De intestini curatione, pro eo quod Gallicè dicitur braye.

Fasciola, fasciolæ, penult. corr. Diminutiuum {ταινίδιον.} Cicero de Arusp. resp. P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus soleis, purpureísque fasciolis, à strophio, à psalterio, à flagitio, à stupro est factus repente popularis. Hic videtur significare subligaculum tibialium. Horat. 2. Serm. sat. 3,

· poenas insignia morbi

Fasciolas, cubitale, focalia. Turnebus locum hunc Horatij explanat de hominibus qui morbo laborarunt, quo liberati recuperatis refocillatísque viribus, ponunt fasciolas in quibus crura obuoluebant, &c. Absque enim morbo fasciis crura pedésque inuoluere, viris indecorum erat, molléque censebatur.

Fascio, fascias {σπαργανίζω} fasciare, Fascia ligare. Spartianus de Antonio Pio, Sed quum esset longus & senex, incuruatúsque, tiliaceis tabulis in pectore positis fasciabatur, vt rectus incederet. Martial. lib. 12,

Nec fasciato naufragus loquax trunco.

Fasciculus. Vide FASCIS.

Fascinum, fascini, penult. corr. {βασκανία} à Fando, Quoddam incantationis genus, quo homines ita ligantur, vt liberi non sint, nec mentis compotes: sæpéque ad extremam maciem deueniant.

¶ Fascinum, pro membro virili. et in Carmine obscœno,

Pædicabere fascino pedali. Rursus,

Priape, quod sis fascino grauis tento,

Quod exprobrauit hic tibi suo versu

Poeta noster: erubescere hoc noli.

Non est poeta fascinosior nostro. hoc est (vt puto) mentulatior.

Iterum in eo epigrammate, cuius initium, Quid hoc noui est?

Placet Priape, qui sub arboris coma

Soles sacrum reuinctus pampino caput

Ruber sedere cum rubente fascino. Dicitur & fascinus, vt in illo carminis obscœni,

Non me vocabis pulchra per Corythia

Ad feriatos fascinos. Vide MVTINVS.

Fascino, fascinas, penult. corr. {βασκαίνω} fascinare. Virg. ecloga 3, Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos.

Lingua mala fascinare aliquid. Claud. ad Lesbiam. epigr. 7.

Fascinans, tis {βασκαίνων} Qui fascinat. Plin. lib. 13 cap. 4, Quibusdam osseum leonúmque, dente contra fascinantes religione politum.

Fascinatio. Verbale {βασκανία.} Plin. lib. 28. cap. 2. Cur & fascinationibus adorationem peculiari occurrimus? Idem lib. 19. cap. 4.

FASCINVS, fascini, penult. corr. Dei nomen apud veteres. Plin. lib. 28. cap. 4. Religione muniatur & Fascinus, Imperatorum quoque non solùm infantium custos, qui deus inter sacra Romana à Vestalibus colitur, & currus triumphantium sub his pendens defendit medicus inuidiæ, iubétque eosdem respicere.

Fascis, huius fascis, masc. gen. {φάκελος, δέσμη} Lignorum aut alterius cuiuscunque rei ligata congeries, quam ligando facimus. vnde fascem cucularium vocare possumus, id quod Galli Parisienses vocant Vne bourrée. Nam cocula, vt Festus ait, sunt ligna minuta quibus facile coquuntur obsonia. Cæsar 8. bel. Gall. Fasces sarmentorum ac virgultorum. Sic Fasces calamorum. Martial. lib. 14.

¶ Fascis, Onus: vnde id dictum, quòd fasces lignorum seu aliarum rerum, graues sunt portantibus. Virg. 9. eclog.

· ego hoc te fasce leuabo. Idem in Georgicis,
· iniusto sub fasce viam dum Carpit.

Fasces ingenij. Plinius in totius operis præfatione, Perfricui faciem, nec tamen profeci: quando alia via occurrit ingens, & longius etiam submouet ingenij fascibus. A lictoribus est ductum, qui ante magistratú incedentes, turbam submouent. Sensus est: Si fasces magistratuum & honorú tuorum me non terrent, nec submouent à te, at submouet ingenium & eloquentia.

¶ Fasces virgarum, fasciculi quidam intra quos securis ita obligata erat, vt ferrum in summo fasce extaret, quos lictores ante Consules Romanos euntes deferebant honoris gratia. Plaut. Epid. 1,

Lictores duo, duo vimínei fasces. Liuius in secundo ab Vrbe, Omnia iura, omnia insignia primi Consules tenuere, id modò cautum est, ne si ambo fasces haberent, duplicatus terror videretur. Brutus prior, concedente Collega, fasces habuit.

Bijuges fasces. Claud. 5. Paneg.

Atque vno bijuges rolli de limine fasces.

Laureati fasces, Vide LAVRVS. Cic. pro Ligario.

Pulchri fasces. Lucret. lib. 5.

Superbi fasces. Horat. 1. Carm. ode 12.

¶ Prætoribus anteibát lictores cum fascibus duobus. Cicero contra Rullum.

Primos attollere fasces. Virg. 7. Æneid.

Fracti fasces. Ouidius ad Liuiam.

Lictorij fasces. Plin. de viris illust.

Petere à populo fasces, sæuásque secures. Lucret. lib. 3.

Noui præeunt fasces. Ouid. 1. Fast.

Prætoribus præferre fasces. Cic. 7. Verr.

Rapti fasces pretio. Lucan. lib. 1.

Submittere fasces populo. Quintil. lib. 3 cap. 13.

Fasces submittere, Insignia vtique imperij, maiestatis vel reuerentiæ alicuius submittere. vt Publicola, qui primus hoc instituit. Quum enim posset imperij summi, id est Consulatus iure vti agendo cum populo, fasces tamen maiestati Populi Romani submisit: hoc est lictores à se tantisper abire iussit quoad concionatus esset, et author est Liuius lib. 2. ab Vrbe. Hæc Budæus. Plin. lib. 7. cap. 30, Cn. Pompeius confecto Mithridatico bello intraturus Possidonij sapientiæ professione clari domum, fores percuti de more à lictore vetuit, & fasces lictorios ianuæ submisit, is cui se Oriens, Occidénsque submiserat. Cicero de Claris Orator. Quum enim in maximis caussis versatus esses, & quum tibi ætas nostra iam cederet, fascésque submitteret, subitò in ciuitate cum alia ceciderunt, tum etiam ipsa de qua disputare ordimur, eloquentia obmutuit. Hoc est, manus daret, herbam porrigeret, & se quasi inferiorem fateretur.

Fasces in plurali {ῥαβδουχίαι} pro Magistratibus & honoribus qui à populo præstantur alicui: quia aut duodecim, aut sex lictores fascibus vtebantur, & magistratus præibant. Virg. lib. 2. Georgicorum,

Non illum populi fasces, non purpura regum Flexit.

Extraordinarij fasces. Cicero pro Domo sua, Nullus locus orbe terrarum

terrarum vacuus extraordinaria fascibus atque imperio Clodiano fuisset.

Fasceatim { [illegible] } Quintil.lib.1.cap.4, Adiiciebant & asseuerationem, vt heu: & attractionem, vt fasceatim.

Fasciculus, penult. corr. Diminutiuum { [illegible] } Paruus fascis: vt Fasciculus epistolarum, Cicero ad Quintum fratrem, lib.2.14. Sic Qu. Cicero ad Tironem, lib.16.26, Quòd fasciculus alter ad me iam sine tuis literis perlatus est.

Manualis fasciculus, Vide MANVS.

Librorum fasciculus. Horat.1.epist.13.

Colligere in fasciculos manuales, Vide COLLIGO.

¶ Fasciculus, Olfactoriolum. Cic.3. Tusc. Fasciculum ad nares admouebis, incendes odores, & sertis redimiri iubebis & rosa.

Fasellus, faselli, siue Faselus, feseli, penult. prod masc. gen. vel fœm. Genus nauigij Campani. Virg lib.4. Georgicorum,

Et circum pictis vehitur sua rura faselis. Sallust. lib.3. Hist. Et fortè in nauigando cohors vna, grandi fasello vecta, à cætera deerrauit. Vide PHASELVS.

Vilis fasellus. Virg.1. Georg.

Fracta fasellus. Ouid.1. de Ponto, eleg.11.

Faseolus, penult. corr. genus leguminis exilis & teretis, qui & phaseolus dicitur. Colum. lib.11. cap.2, Milium & panicum hoc tempore dementur, quo faseolus ad escam seritur. Plinius libro 15. cap.7, Semine à iunipero distant paruulis siliquis, quales in faseolis videmus. Vulgus Italorum adhuc hodie nomen retinet. Vide PHASEOLVS.

Fassus, Vide SATEOR.

Fasti, fastorum, pluralis tantùm numeri, vel Hi fastus, fastuum, Liber in quo continetur dierum profestorum obseruatio. Lucan. lib.10, Nec meus Eudoxi vincetur fastibus annus. Varr. in Ephemeride, Cæsar fastus correxit. Et vt author est Priscianus, eadem forma dicitur fastus vel fasti, qua Senatus vel senati.

Codicilli fastorum. Cic. Attico, lib.4.77.

Enumeratio fastorum. Cic. Luceio, lib.5.12.

Euellere consules ex fastis. Cic. pro Sextio, Consules non modò ex memoria, sed etiam ex fastis euellendi.

Eximere dies de fastis. Cic 4. Verr.

Hanc legem vllis fastis ferre possunt? Cic. in Pisonem.

Fastos vulgo habere. Cicero pro Murena, Posset agi, nécne, pauci quondam sciebant: fastos enim vulgò non habebant.

Picti fasti. Ouid.1. Fast.

Signantes tempora fasti. Ouid 1. Fast.

Signata tempora fastis. Ouid.2 Fast.

Tollere de fastis diem festum. Cic.6. Verr. Quum diem festum ludorum de fastis suis sustulisset.

Fasti dies dicti sunt, quibus sine piaculo Prætoribus licebat tria verba fari, scilicet, Do, dico, addico. Et Nefasti, quibus non licebat fari. Ouid. lib.1. Fastorum,

Ille nefastus erit per quem tria verba silentur:

Fastus erit per quem lege licebit agi. Cic.1. Tuscul.

Fastorum libri, in quibus totius anni res Pop. Rom. scriptæ continebantur, & causæ festiuitatum explicabantur: vt in fastis Ouidij: de quibus idem lib.1. Fastorum,

Sacra recognosces annalibus eruta priscis, &c.

Fastos circa forum in albo proposuisse Flauium scribam, Liuius scribit: vt quando lege agi posset, sciretur. Meminit & Cic. lib.6. ad Atticum, 11.

Fastis diebus iucunda fari licebat, nefastis quædam non fari licebat. Hæc Festus.

Fastidio-Fastidium. Vide FASTVS pro superbia.

Fastigium, huius fastigij { [illegible] } Altitudo ac summitas alicuius operis, vel Ædificij summum, inquit Festus. Cæsar 7. bel. Gal. Mediocri interiecto spatio, pari altitudinis fastigio. Virg.1. Æneidos,

-& fastigia suspicit vrbis.

Culminis summi fastigia. Virg.2. Æneid.

Fastigiorum multorum fastigium. Cic. ad Q frat. lib.3.17.

Operum fastigia. Quintil. in Procem. lib.1.

Summi fastigia tecti. Virg 2. Æneid.

Aurea fastigia templi. Ouid.15. Metam.

Decliue fastigium, Vide DECLIVIS.

Leue fastigium. Curtius lib.6, Prærupta rupes erat, leuiore submissa fastigio. Id est, sensim sese attollente, siue non arduo. Budæus.

Sublime fastigium. Quintil lib.2. cap.17.

Summa fastigia. Virg.2. Æneidos,

Ilicet ignis edax summa ad fastigia vento

Voluitur. Fastigia, inquit Seruius, modò de summitate propriè dixit: alibi per contrarium de imo. Inde est, Cælúmq; profundú: quasi cuius sit porrò fundum: quum de imo profundum, de summo fastigium dicatur. Hæc ille.

¶ Fastigium, Pars ima alicuius rei etiam dicitur. Virgilius libro 2. Georgicorum,

Forsitan & scrobibus quæ sint fastigia quæras. Fastigium, inquit Seruius, & summæ & imæ partis possumus dicere, sicut altum & mare & cælum dicimus. Hinc est, Cælúmq; profundum: quum & puteus sit profundus. Hactenus ille. Varro de Re rust. lib.1, Fossa ita idonea, si omnem aquam quæ è cælo venit, recipere potest, aut fastigium habet, vt exeat è fundo.

¶ Fastigium, Primordium. Virg.1. Æneidos,

-sed summa sequar fastigia rerum. Seruius.

¶ Fastigium imponere operi: cui opponitur Iacere fundamenta. Cic.3. Offic. Sed quoniam operi inchoato, propè tamen absoluto, tanquam fastigium imponimus. Vide IMPONO.

Submittere fastigium. Curt. lib.6. De mari Caspio.

Fastigiú tenere inter homines. Plin. in Paneg.85, Hic fastigium est dignitas & maiestas hominis, à fastigio, id est altitudine paulatim gracilescente, deducta significatio. Idem Plin. ad Vocon. Romanú, lib.2. epist.1, Summú fastigiú priuati hominis implere. Liu. lib.2, Nō tam ad honorem eius cui curatio altior fastigio suo data est, factum, quàm ad ignominiam Consulum. Cic.2. Philip. Quem is maiorem honorem consecutus erat, quàm vt haberet puluinar, simulacrum, fastigium, flaminem? Budæus.

Vulgus *flatum* vocat, id quod fastigium Romani vocauerunt: vt Liuius, quodam loco, Eiusdem fastigij ciuis vocat. Ita Budæo.

¶ Fastigium, Idem quod genus. Varro de Re rust. lib 1. cap.6, Igitur quum tria genera sint à specie simplicia agrorum, &c. E quibus tribus fastigijs simplicibus, &c. Paulo pòst, Propter hæc tria fastigia formæ, discrimina quædam sunt sationum.

¶ Fastigium, pro Altitudine. Eucl. in specularia Theorem.8, Fastigia, & crassitudines à conuexis speculis conuersa videntur.

Fastigio, fastigias { [illegible] } fastigiâre, Acuminare, & quasi in fastigiú erigere. Plin lib.18. cap.7, Frumenta hyeme in herba sunt, verno tempore fastigiantur in stipulam. Liu.7. bel. Macedon. Ipse collis est in modum metæ in acutum cacumen à fundo satis lato fastigiatus. Sic Fastigiatus in mucronem, Plin. lib.18. cap.18.

Fastigo, fastigas, fastigâre, vnde Fastigans, Particip. apud Silium lib.5,

-mediámque per aluum

Sensim fastigans compressa cacumine nectit. Id est acuens. Et Fastigatus leniter collis, apud Cæsarem.

Fastigatio, Verbale. Plin. lib.17. cap.14, Calami exacutio medullam ne nudet: tenui tamen fistula detegat, vt fastigatio leni descédat cuneo, tribus non amplior digitis.

Fastosus, Vide FASTVS pro arrogantia.

Fastus, pluralis numeri, pro Fastis, Vide FASTI.

Fastus, huius fastus, m.g. { [illegible] } Superbia, & elatio quædã cum iactantia verborum: & propriè indigna sui ipsius per superbiam existimatio. Plin. lib.11. cap.37. Hæc maxime iudicant fastum.

Alto fastu turgidus. Claud.2. Paneg.

Fastus superbus ac procax. Plin. lib. 9. cap. 35, Superbo simul ac procaci fastu vt regina meretrix.

Tumidi fastus. Ouid.1. de Arte amandi.

Vani fastus. Claud. de bel. Get.

Contemnere aliquid suo fastu. Propert. lib.2. eleg.7.

Exuere fastus. Ouid.2. de Arte amandi.

Ponere fastus. Ouid.2. de Remed. amoris.

Fastosus, penult. prod. { [illegible] } Qui magno fastu contemnit. Martial. lib.10,

Ad nocturna iaces fastosæ limina mœchæ.

Domus fastosa. Ouid. ad Pisonem.

Fastidio, fastidis, penult. prod fastidiui, fastiditum { [illegible] } fastidire, Cum fastu quodam & superbia contemnere. Plaut. Sticho, 14,

Quid hic fastidis? quid faciundum vides esse tibi, quin bibis?

Irasci, & fastidire. Cicero pro Milone, Qui non modò improbitati irascuntur candidatorum, sed etiam rectè factis sæpe fastidiunt.

Fastidire & odisse aliquid. Horat.2. epist.1.

¶ Fastidire, cum infinitiuo, pro Recusare. Quintil. lib.5. cap.11, Repetere tamen authoritatem à plurimis literis non fastidierunt.

Fastidit aliquem. Virg. in Bucolicis,

Inuenies alium, si te hic fastidit Alexis. Sic Fastidire preces alicuius, Liuiu. 4. bel. Macedon.

Æstus fastidit amictum. Claud. in Epithal 46.

Minores non fastidire. Claud.7. Paneg.

Omnia fastidis præter pauonem. Horat.2. Serm. sat.2.

Fastidit mei: Hoc est, sum illi tædio. Plaut. Aulul.7,

Abiit, neque me certiorem fecit, fastidit mei. Lucilius,

Difficiles sumus, fastidimus bonorum. Vide Nonium.

Fastidiens, fastidientis { [illegible] } Participium.

Fastidientis stomachi esse. Seneca, Fastidientis stomachi est multa degustare.

Fastiditus, penult. producta { [illegible] } Participium à Fastidior passiuo. Lucanus,

-pars magna Senatus

Fastidita iacet. Plin. in Præfat.6, Fastiditis gratiam dare.

Dominationibus fastiditus. Tacit. lib.13.

Domus fastidita. Ouid.2. de Remed. amor.

Verba fastidita repellere. Ouid.4. de Ponto, eleg.1.

Viri non fastiditi. Id est aliquo in pretio habiti. Ouid.5. Trist.

Fastidiendus, Aliud participium. Columel. lib.2. cap.9. in fine, Milium cum lacte pultem non fastidiendam præbet.

Fastidium { [illegible] } Contemptus ille dicitur atque etiam tædium. Cic. pro Lege agraria, Superbia nata inibi esse ex Campanorum fastidio videtur. Idem 12. Philip. Si essent arrogantes, nó possem ferre fastidium.

Fastidium in re aliqua. Cic. de Optimo genere interp.

Fastidium in cibis, redundatio stomachi, indices sunt hominis inchoati. Plin. lib.7. cap.6.

Citra fastidium, Vide CITRA.

Cibi satietas & fastidium. Cic.1. de Inuent.

Domesticarum rerum fastidium. Cic.1. de Finibus.

Fastidium stomachi, Idem. Cic. ad Cælium, lib.2.15, Nosti enim non modò stomachi mei, cuius tu similem quondam habebas, sed etiam oculorum in omnium insolentium indignitate fastidium.

Superbia, & fastidium, & arrogantia. Cic.1. Offic. Atque etiam in rebus prosperis, & ad voluntatem nostram fluentibus, superbiam, fastidium, arrogantiámque magnopere fugiamus.

Fastidium delicatissimum. Cicero 1. de Finibus, Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitiæ est, aut fastidij delicatissimi.

Insolens fastidium, Vide INSOLENS.

Audiendi fastidium. Cic. de Optimo genere Orat. Qui intelligentiam ponunt in audiendi fastidio.

¶ Abigere fastidium, Vide ABIGO.

Abstergere fastidium, Vide ABSTERGEO.

Adducere in fastidium rem aliquam. Plin. in Præfat. 6, Alia verò ita multis prodita, vt in fastidium sint adducta.

Adhærescunt fastidiis, quæ praua sunt: quæ recta sunt, probantur. Cic. 1. de Orat.

Afferre fastidium, Vide AFFERO.

Alitur stomachus pluribus cibis minore fastidio. Quintilian. lib. 2 cap. 18.

Auferre fastidium, Vide AVFERO.

Creare fastidium, Vide CREO.

Fastidio aliquid damnare, Vide DAMNO.

Fastidium deducere, Vide DEDVCO.

Detrahere fastidium. Plinius lib. 22. cap. vlt.

Excutere fastidium. Seneca epist. 120. ad finem.

Labor extundit fastidia. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Ferre fastidium. Cic. 10. Philipp. Quorum, si essent arrogantes, non possem ferre fastidium.

Fert eloquentia ex amplitudine fastidium. Quintilianus libro 5. cap. 14.

Fastidium leuare. Quintil. lib. 9 cap. 3, Quotidiani, & semper eodem modo formati sermonis fastidium leuat.

Mouere fastidium. Quintil. lib. 5. cap. 4.

Mutare fastidia stomacho. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Superba pati fastidia. Virg. eclog. 2.

Fastidium purgare. Plin. lib. 8. cap. 27, Palumbes, graculi, merulæ, perdices, lauri folio annuum fastidium purgant.

Subeunt mihi fastidia. Ouid. epist. 15.

Fastidio esse. Plinius libro 7. capite 2, Potiúsque ad authores relegabo, qui dubiis reddentur omnibus: modò ne sit fastidio Græcos sequi.

In fastidio esse. Plin. lib. 12. cap. 19, Ipsum verò lignum in fastidio est propter origani acrimoniam.

Vincere fastidia varia cœna. Horat. 2. Serm. sat. 6.

Fastidium meum, quo ego alios fastidio: Fastidium mei, quo ego ab aliis fastidior. Quint. Declamat. 14, Vanitatem fastidio mei, despectúque captauit.

Fastidiosus, penult. prod. Adiectiuum (ἐκλεκτικός) Qui fastidit. Cic. de Claris Orat. Propterea quòd Antonius, qui maximè expetebatur, facilis in causis recipiendis erat: fastidiosior Crassus, sed tamen recipiebat. Plaut. Milite, 18,

-istius metus

Me macciat, quòd ille fastidiosus est iam. Horat. 3. Carm. ode 1,

-dominúsque terræ Fastidiosus.

Fastidiosus literarum Latinarum. Cicero de Claris Orat. C. Memmius L. filius perfectus literis, sed Græcis, fastidiosus sanè Latinarum, argutus orator, &c.

Aurium sensus fastidiosissimus. Author ad Herenn. lib. 4.

In æquos & pares fastidiosus. Author ad Herenn. lib. 4.

Fastidiosè, penult. prod. Aduerbium (ὑπερηφάνως.) Cic. pro Planc. Huic ego iam stomachans fastidiosè, imò ex Sicilia inquam.

Fastidiosè iudicare. Cic. 1. de Orat. Quàm diligenter, quàm propè fastidiosè iudicamus? Sic fastidiosè spectare aliquid in aliquo, Idem 1. de Oratore.

Lentè & fastidiosè probare aliquid. Cic. Attico, lib. 2. 16.

Fastidiosius facere aliquid. Cic. 2. de Orat.

Fastidiliter, Aduerbium, Idem quod fastidiosè: Antiquum. Varro, Cras credo hodie nihil, Quibus instabilis animus ardens habere & non habere fastidiliter inconstanti pectore. Nonius.

F A T

Fatalis, Vide FATVM.

Fatantur, multa fantur. Festus.

Fateor, fateris, penult. prod. fassus sum (ὁμολογῶ, ὁμολογῶ, ἐξομολογοῦμαι) fateri, Est (inquit Seruius) coactorum & culpabilium. Virgilius 4. Æneidos,

Anna (fatebor enim) miseri post fata Sichæi, &c. Donatus item, Fateri non testis est, sed rei. Terent. Eunucho, 4. 4,

-non possum fine

Malo fateri, video. Cic. 7. Verr. Quum tute fassus esses te id crimen tanto antè metuisse si eum diceres mortuum, quis te audiret?

Fateri, est etiam sponte affirmare, vt vult Sipontinus. Cic. 6. Verr. Hæc sunt togatorum, nauem debeántne. fatebuntur. præbuerintne Prætore C. Verre. negabunt. Terent. Andr. 5. 3,

Ego me amare hanc fateor: si id peccare est, fateor id quoque.

Fateri de re aliqua. Cicero Antequam iret, &c. Qui quum de scelere fateretur, non tamen sententiis prius iudicum conuinceretur, quàm supplicio addiceretur.

Fateri de se. Liu. 4. bel. Pun. De se ipse haud cunctanter fassus, conscios celabat.

Non solum fateri, sed etiam profiteri aliquid. Cic. pro Cecin. Et pro Rabirio, Quamobrem fateor atque etiam profiteor, & præ me fero, perduellionis iudicium à me fuisse sublatum.

Animum pallore fateri. Ouid. 6. Fast.

Fateri fidem & animum alicuius. Plancus ad Cic. lib. 2. 23, Laterensis nostri & fidem & animum in Rempub. singularè semper fatebor.

Delicta fateri. Ouid. 4. Metam.

Errores suos fateri. Claud. 2. in Eutrop.

Falsum fateri. Cic. in Partit. Mori maluit falsum fatendo, quàm verè inficiando dolere.

Peccatum fateor. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Subigere aliquem fateri, Id est cogere vt fateatur. Virg. 6. Æneid.

Nullúsne fateri audes? Horat. 2. epist. 2.

Fassus, Particip. (ὁμολογήσας.) vt Ignoscere fasso. Ouid. 13. Metam.

Da veniam fasso. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.

Fassurus, penult. prod. Participium (ὁμολογήσων.) Ouidius 14. Metamorphoseos,

Quid cuperet fassura fuit.

Culpa fatenda est. Ouid. 2. Trist.

Fatendum est summum esse bonum iucundè viuere. Cicero 1. de Finibus.

Fathisco, Vide FATISCO.

Fatidicus, Fatifer, Vide FATVM.

Fatigo, fatigas, penult. prod. (ὀχλέω, καταπονέω) fatigâre, Ad lassitudinem deducere. Virg. lib. 5,

Veloces iaculo ceruos, cursúque fatigat. Liu. 8. ab Vrbe, Qui aliquandiu pugna atroci quum & semetipsi fatigassent, & hastas aut præfregissent, aut hebetassent.

Fatigari æstu. Cæsar 3. bel. Ciuil.

¶ Fatigare, Cogere. Virg. 9. Æneidos.

-collecta fatigat edendi

Ex longo rabies, & siccæ sanguine fauces.

¶ Fatigare socios, Excitare, hortari. Virgilius,

-sociósque fatigat,

Præcipites vigilare viri.

¶ Fatigare hasta aliquem, Percutere. Virg. 9. Æneidos,

-versáque iuuencum

Terga fatigamus hasta.

¶ Fatigare, Perturbare, commouere. Virg. 1. Æneidos,

Quæ mare nunc, terrásque metu, cælumque fatigat.

Animum fatigare. Horat. 2. Carm. ode 11.

Bella fatigare. Silius lib. 7.

Spe laudum corda fatigat. Silius lib. 1.

Curas fatigare. Stat. 5. Sylu. 1.

Cura fatigat me. Claud. 5. Paneg.

Dentem in dente fatigare. Ouid. 8. Metam.

Dexteram osculis fatigare. Tacit. lib. 15.

Per ambages dicentem fatigare. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Quæ te fortuna fatigat. Virg. 6. Æneid.

Fatigare Iouem votis. Martial. lib. 7,

Quum votis sibi quisque te fatiget. Hoc est vehementer oret.

Fatigare Martem, pro Prælium cum clamore deposcere. Virgilius 7. Æneidos,

Vndique collecti coeunt, Martémque fatigant.

Iactando membra fatigat. Lucret. lib. 3.

Mora longa fatigat. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.

Questu superos fatigat. Valer. 7. Argonaut.

¶ Fatigare vinclis & carcere, Id est Cohibere. Cicero libro 3. Officiorum, Qui non verbis sunt & disputatione philosophorum, sed vinculis & carcere fatigandi.

¶ Fatigare, pro Fatigari. Virg. lib. 8,

Olli remigio, noctémque diémque fatigant.

Fatigatus, penult. prod. Participium (καταπονηθείς.) vt Ludo & somno fatigatus. Horatius 3. Carm. ode 4.

Fatigatum corpore dicimus, animo verò fessum. Seruius.

Lacerti fatigati. Ouid. epist. 17.

Fatigatio, Verbale (καταπόνησις.) Colum. lib. 4. cap. 18, Quinetiam ipsa hortorum descriptio quantò est minoribus modulis consita, fatigationem velut minuit, &c. Quintil. lib. 1. cap. 12, Minus afficit sensus fatigatio, quàm cogitatio.

Fatiloquus, Vide FATVM.

Fatim, Aduerbium est antiquum, idem significans quod abundè, copiosè (ἀφθόνως) A quo Affatim compositum eiusdem significationis. & verba Fatisco, & Fatigo, quæ vide suo loco.

Fatisco, fatiscis (χασμάω) fatiscere. Virgilius 1. Æneidos, Accipiunt inimicum imbrem, rimisque fatiscunt. Vbi Seruius, Fatiscunt, abundanter aperiuntur. Fatim enim abundanter dicimus, vnde & affatim. Hiscere autem, aperire. Proinde non desunt qui Fathisco putent scribendum.

Area fatiscit. Virg. 1. Georgic.

Fatiscor à Fatens deduci notauit A. Gellius lib. 17. cap. 2. ex Qu. Claudij annalium lib. 1.

¶ Fatiscuntur, pro Fatiscunt. Varro Antiquit. humana. libro 14, Altera ira, altera vulneribus fatiscuntur. Pacuuius Duloreste, Vereor si vnquam fatiscar facere quidquam, quod quibo, boni. Nonius.

¶ Fatiscere (ἀποκάμνειν, ἀπαγορεύειν) Deficere. Colum. lib. 2. cap. 14, Sed omni solo quod prædictorum leguminum segetibus fatiscit, vna præsens medicina est. Virg. 1. Georgicorum,

-oru puluere victa fatiscat. Plin. de rege apum, lib. 11, Hunc esse solum marem existimant, præcipua magnitudine, ne fatiscat. Id est lassescat & deficiat in coitu. Idem lib. 17. cap. 2.

Animæ natura fatiscit fessa æuo. Lucret. lib. 3.

Fatiscit laxatúrque chelis. Stat. 4. Sylu. 7.

Cameli & equi sine calciatu in longiore itinere fatiscunt. Plin. lib. 11. cap. 45. ad finem.

Clamore fatiscere. Stat. 6. Sylu. 5.

Corda longo sudore fatiscunt. Stat. 11. Theb.

Mens expugnata fatiscit. Stat. 4. Thebaid.

FATVA, siue Fauna, quæ & Bona dea vocabatur (ἀγαθὴ θεός) & vt alij volunt, Senta, dea dicta est terra: quòd infantes partu editi, non prius vocem edunt, quàm terram attigerint. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitiæ fuisse, vt nemo illam, dum vixit, præter virum suum, mas viderit: nec nomen eius audierit. Propter quod illi in operto mulieres sacrificabant, & Bonam deam nominabant. Vide Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 12.

Fatuarij appellantur, qui inspirati futura ariolantur, vt Iustinus scribit, à Fatua Fauni vxore, quæ furore correpta futura præcinebat, nomen habentes.

FATVELVS, siue Faunus (φαῦνος) Pici filius fuit, & pater Latini, qui regnauit in Latio, cuius vxor Fatua & Fauna dicta est, vt ait Seruius in illud Virgilij 7. Æneid. Hunc Fauno, & Nympha genitum Laurente Marica Accipimus: Fauno Picus pater, &c. Dicti sunt autem Faunus & Fauna à vaticinando. Vnde dicitur

Fatidicus Faunus. Virg. 7. Æneid. Vide FAVNE.

Fatum

Fatum, fati, n.g. ([illegible]) à fatus, secundum Priscianum in passiua significatione, id est dictum. Vnde fatum, iussum, & dictum Dei. Cic. 2. de Diuinat. Fieri igitur omnia à fato, ratio cogit fateri. Fatum autem id appello quod Græci [illegible], id est ordinem, seriémque causarum, quum causæ causa nexa, rem ex se gignat. ea est ex omni æternitate fluens veritas sempiterna. quod quum ita sit, nihil est factum quod non futurum fuerit: eodémque modo nihil est futurum, cuius non causas idipsum efficientes natura contineat. ex quo intelligitur vt fatum sit, non id quod superstitiosè, sed id quod Physicè dicitur causa æterna rerum, cur & ea quæ præterierunt facta sint: & quæ instant, fiant: & quæ sequuntur, futura sint. Gellius lib. 5. cap. 2, ex Chrysippo, Sempiterna quædam est, & indeclinabilis rerum series. Plaut. Bacchid. 20,

Illo tria audiui fuisse fata, quæ illi exitio forent, &c. Priscianus, Idem esse dicit Plato fatum, voluntatem, & iussionem.

¶Fatum, Oraculum. Virgil. 5. Æneidos,

Oblitus fatorum, Italiásue capesseret oras. Seruius.

¶Fatum, pro Casu & calamitate. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 4. Amabo te mi frater, nisi si vno meo fato & tu & omnes mei corruistis. Ex vetusto codice legitur facto.

¶Non tanta cælo societas nobiscum est, vt nostro fato mortalis sit ille quoque syderum fulgor. Plin. lib. 2. cap. 8.

Alæ fati. Horat. 2. Carm. ode 17.

Arcana fatorum. Virgil. 1. Æneid.

Fati dies vltimus. Valer. Maxim. lib. 7. cap. 2, vbi de Solone, Ad vltimum vsque vitæ diem ancipiti fortunæ subiecti sumus.

Stabile fatorum numen. Virgil. eclog. 4.

Inuisus fatis. Virgil. 4. Georg.

Præter fatum. Cic. 2. Philip. Siquid mihi humanitus accidisset: multa enim impendêre videbantur præter naturam, præterque fatum.

¶Aeterna fata. Virgil. 6. Æneid.

Benignum fatum. Iuuen. sat. 16.

Cæca fata. Horat. 2. Carm. ode 13. Id est, quæ videri non possunt.

Crudelia fata. Virgil. 4. Georg.

Celerrima fata. Virgil. 12. Æneid.

Horrida belli fata. Virgil. 11. Æneid.

Dira fata. Seneca Octau. 5.

Inuida fata piis. Stat. 10. Thebaid.

Miserabile fatum. Ouid. 6. Metam.

Non mutabile fatum. Stat. 9. Thebaid.

Rapacia fata. Valer. 5. Argon.

Fata Sibyllina. Cicero 3. in Catillo. Lentulus autem confirmauit ex fatis Sibyllinis Aruspicúmque responsis, se esse tertium illum Cornelium, &c.

Sinistro fato genitus. Iuuenal. sat. 10.

Viuacia fata senectæ. Lucan. lib. 2.

Volucre fatum. Horat. 2. Carm. ode 17.

¶Fata abdita, Vide ABDITVM.

Acerba fata Romanos agunt. Horat. Epod. 7.

Fata appetebant, Vide APPETO.

Canere fatum. Cic. de Diuinat. Lucius Tarutius vrbis nostræ fata canere non dubitabat.

Fatum aliquem circunstare. Cic. Philipp. 11.

Ignauos fortes fata consument viros. Seneca Agamem. 6.

Continentur omnia fato quæ fiunt, & futura sunt. Cicero 2. de Diuinat.

Vno meo fato & tu & omnes mei corruistis. Cic. Qu. frat. lib. 1. 4, Vide fatum pro Casu.

Ereptus fatis. Ouid. 1. Metam.

Leges fatorum euertere. Stat. 2. Achill.

Fatum excipere. Tacit. in vita Agricolæ, Constans, & libens fatum excepisti.

Fatum exequi, pro Subire. Cic. ad Attic. 9.

Exterrita fatis Dido. Virgil. 4. Æneid.

Fato facere. Vlp. in l. 5. D. de cond. & demonst. in fin. Nam si fato fecerit, non videtur obtemperasse voluntati.

Festinantia fata. Stat. 3. Sylu. 4.

Fato Consulem fieri: Hoc est veluti diuino quodam nutu & fauore. Cic. 2. Verr. Nam hoc Verrem dicere aiebant, te non fato, vt cæteros ex vestra familia, sed opera tua Consulem factum.

Fari fatum. Cicero, Neque me Apollo fatis fandis dementem inuitam ciet.

Quonam meo fato fieri dicam, vt, &c. Cic. 2. Philipp.

Flectere fatum. Cic. in Catil.

Iactatus fatis. Virgil. 4. Æneid.

Impendet fatum. Cic. 2. in Catil. Quibus ego confido impendêre fatum aliquod & pœnam iamdiu improbitati debitam.

Impendent fato odia amicitiis. Cic. de Amic.

Inclinant iam fata ducum. Lucan. lib. 3.

Ingruente fato, Vide INGRVO.

Triste fatum mihi instat. Horat. 1. Serm. sat. 9.

Liuentia fata, Id est inuida. Stat. 5. Sylu. 1.

Fata immota manent. Valer. 5. Argon.

Minitantia fata. Sil. lib. 13.

Mutari fata non possunt. Cic. 2. de Diuinat.

Prædicere quid cuique euenturum, & quo quisque fato natus sit. Cic. 2. de Diuinat.

Hoc fato natus Milo, vt ne se quidem seruare potuerit, quin vnà Remp. seruaret. Cic. pro Milone.

Pendentia fata. Vide PANDO.

Potens fatum. Claud. 7. Paneg.

Extrema fata sequamur. Virgil. 9. Æneid.

Succumbere fatis. Lucan. lib. 8.

In fatis esse. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Esse quoque in fatis reminiscitur, affore tempus
Quo mare, quo tellus, correptáque regia cæli Ardeat.

Si fatum tibi est, ex hoc morbo conualescere. Cic. de Fato.

Daphnitæ fatum fuit de equo cadere, atque ita perire. Cicero de Fato.

Singulari fato esse in re aliqua. Cecinna Ciceroni, libro 6. 7, Qua quidem in re singulari sum fato.

Tardare alas volucris fati. Horat. 2. Carm. ode 17.

Trahebant me mea fata. Ouid. epist. 6.

Quo fata trahunt, retrahúntque, sequamur. Virgil. 5. Æneid.

Extremum fatum Reip. venit. Cic. 4. Philipp.

Nos alia ex aliis in fata vocamur. Virg. 3. Æneid.

Melioribus vtere fatis. Virgil. 6. Æneid.

¶Fatum, Mors: quòd nihil tam necessarium impendeat homini quàm mors.

Exitium & fati dies. Cic. 3. in Catil.

Lethum præcoxis fati. Seneca Thebaid. 1.

Acerbissima fata. Quintil. in Procem. lib. 6, Quamuis acerbissimis rapta fatis, filia decessit.

Nouissima fata. Seneca Herc. OEth. 9.

Tarda fata. Valer. 6. Argon.

Vltimum fatum. Quintil. lib. 6. cap. 2.

¶Abrumpere sua fata. Seneca Herc. OEth. 7. Vide ABRVMPO.

Accersere sibi fatum ferro. Lucan. lib. 7.

Fato cedere, Vide CEDO.

Componere fatum alicui, Id est exitium parare. Propertius lib. 3. eleg. 13.

Fato concedere, Mori. Plin. in Paneg. Vide CONCEDO.

Fungi fato. Quintil. lib. 3. cap. 7, In his autem, qui fato sunt functi, etiam quod est insequutum. Hoc est qui sunt mortui.

Implere finem vitæ fato. Tacit. lib. 2, Finem vitæ sponte, an fato impleuit.

Graui fato interiturus. Ouid. 2. Metam.

Intercipiunt aliquem fata. Quintil. in Procem. lib. 6.

Præcipere fata veneno. L. Florus de Ptolemæo Cyprio rege, lib. 4. Epitomes, cap. vlt. Hoc est mortem anteuertere.

Publica fata præcipitare. Lucan. lib. 7.

Ruere in fata alicuius. Seneca Octau. 6.

Venire ad fatum suum. Seneca OEdip. 13.

Venire fatum. Cic. 3. Philipp.

Fatalis, & hoc fatale, pen. prod. ([illegible]) Quicquid nobis debetur ex fato, siue bonum, siue malum. Cic. 2. de Diuinat. Valerius lib. 1, Fatale remedium.

Certa & fatalia. Cic. 2. de Diuin. Hæc possunt prouideri, quia certa sunt & fatalia.

Fatalis ad. Cic. 4. in Catil. Meus Consulatus ad salutem Reip. propè fatalis fuit.

Fatale alicui. Cicero 2. Philippica, Quod fuit illorum vtrique fatale.

Fatalis annus ad rei alicuius interitum. Cic. in Catil. Eundémque dixisse fatalem hunc esse annum ad interitum huius vrbis atque imperij.

Annos fatales expleuimus. Tibul. lib. 1, eleg. 3.

Bellum fatale. Cic. pro Marco, Respub. perfuncta est hoc misero, fatalique bello.

Casus fatalis & Voluntarius, contraria. Cic. 6. Philipp. Fuit aliquis fatalis casus, vt ita dicam, &c. nunc siquis erit, erit voluntarius.

Fatalis & immutabilis continuatio ordinis sempiterni. Cicero 1. Academ.

Fatale damnum. Vlp. in l. 3. §. 1. D. Naut. caupon. &c. appellat, quod hominis prudentia præcaueri ac prouideri non poterat, quale est, naufragij, latrocinij, aut piratarum.

Deæ fatales, Id est Parcæ. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.

Euentus fatalis. Cic. de Arusp. resp. Scipio quasi fatali euentu solus Carthaginem euertit.

Exitus fatales habere. Cic. 2. de Diuinat.

Lege fatali tenemur. Ouid. 10. Metam.

Malum fatale terrarum. Lucan. lib. 10.

Monstrum fatale. Horat. 1. Carm. ode 37.

Fatalia responsa, apud Virgil. lib. 9. Æneid.

Stamina fatalia. Ouid. 5. Trist. eleg. 4.

Fatales omnium rerum stellæ. Gell. lib. 14. cap. 1, Stellas istas quas erraticas dicerent, quæ esse omnium rerum fatales dicerentur. Hoc est omnium rerum fata præscriberent.

Studium fatale. Ouid. 5. Trist. eleg. 13.

Fatalis vmbra & necessitas. Cic. 1. de Nat. deor. Ais enim vim diuinam in ratione esse positam, &c. tum fatalem vmbram, & necessitatem rerum futurarum.

Fatatum, pen. prod. Idem quod Fatale. Sallust. in Catil. Tertium se dicebat, cui fatatum foret vrbe potiri.

Fataliter, pen. corr. Aduerbium ([illegible]) Cicero 2. de Diuinat. Et omnia quæ fiunt, quæque futura sunt, ex omni æternitate definita dicis esse fataliter.

Fatidicanus, fatidicani, penult. corr. ([illegible]) Qui fata canit. Ouidius 9. Metamorphoseos,

Hæc vbi fatidicano venturi præscia dixit
Ore Themis, &c.

Faticinus, penult. correp. ([illegible]) pro Fatidico. Ouidius 15. Metamorphoseos,

· sic dicere vates,
Faticinásque ferunt sortes. In aliis exemplaribus legitur Fatidicas.

Fatidicus, pen. corr. Adiectiuum ([illegible]) Qui nobis fata, id est decreta Dei exponit. Plin. epist. 161, Præsens numen atque etiam fatidicum indicant sortes. Virgil. 8. Æneidos,

Quam memorant nymphæ priscum Carmentis honorem
Vatis fatidicæ. Plinius lib. 15. cap. 29, Fatidico quidem & memorabili augurio.

Fatidicorum & vatum effata incognita interpretari. Cicero 2. de Legib.

Anus fatidica Stoicorum Pronoe. Cic. 1. de Nat. deor.

Carmen fatidicum. Claud. de bel. Get.

Deus fatidicus. Ouid. 2. Fast.

Lauri fatidicæ. Claud. 3. Paneg.

Fatifer, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod mortem affert. Virg. 8. Æneidos,

-interque manus & brachia versat

Terribilem cristis galeam, flammásque vomentem,

Fatiferúmque ensem.

Fatiloquus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Idem quod Fatidicus. Liu. 1. ab Vrbe, Venerabilior diuinitate credita Carmentæ matris, quam fatiloquam ante Sibyllæ in Italiam aduentum miratæ hæ gentes fuerant.

FATVA, Vide FATVELVS.

Fatuus, Adiectiuum {[illegible]} Simplex, insulsus, insipiens. Tractum à sapore ciborum, qui quum non sapiunt, fatui dicuntur: vt vult Valla lib. 4. Vnde Martialis lib. 13, fatuæ betæ, Id est insipidæ & inconditæ. Cic. 2. de Finib. Ipse negat, et antè dixi, luxuriosorum vitam reprehendendam: nisi planè fatui sint, Id est nisi aut planè cupiant, aut metuant.

Fatuus & insulsus. Terent. Eunuch. 5. 9,

Fatuus est, insulsus, tardus. Vbi Donatus, Fatuus, Inepta loquens: à fando fatuus dicitur. Inde Fauni fatui, & nymphę fatuæ dictæ sunt. Et iterum, Fatui sunt qui verbis & dictis fatui sunt. Insulsi verò corde & animo.

Fatuus, à fando, inquit Varro, qui fatur quod puer primò fatur, hoc est qui inepta loquitur.

Fatuus & amens. Cic. pro Deiotaro.

Ne cum periculo fatuus sis. Cic. Furnio, 10. 26.

Non fatuus. Cic. 2. de Orat. Hoc præceptum est, magísque monitoris non fatui, quàm eruditi magistri.

Fatui mores. Plaut. Trinum. 6.

Quæ ego tibi præcipio, hæc facito: nihil ego istos moror fatuos

Mores & turbidos, quibus boni dedecorant se.

Fatuus puer, & non grauis. Cic. Att. lib. 6. 117.

Fatuitas, pen. corr. huius fatuitatis {[illegible]} Ineptia, stoliditas. Cic. ad Atticum, lib. 11. ajt, Ego huius miserrima fatuitate confligor. Cic. 2. de Inuent. Et definitionibus ostendere non hanc imprudentiam, aut casum, aut necessitudinem, sed inertiam negligentiam, fatuitatem nominari oportere.

Stolido fatuitatis stupore confectus. Firmic. lib 8. cap. 19.

¶ Fatuitas, pro simplicitate et animi puritate vsurpatur à Canonum conditoribus, cap. pen. ext. quod met. caus. A Iurisconsultis verò, pro imprudentia.

Fatuè, Aduerbium. Quintil. lib. 6. cap 5. De Altercatione, Alioqui & tacendum est sæpe, & aliis subiicientibus, plerunque studio loquendi, fatuè modò accedendum.

Fatuor, fatuaris {[illegible]} fatuari. Deponens, pro Ineptire. Seneca de morte Claud. Audi me & desine fatuari. Quod de ipso Claudio dicit Suet. Morari, prima longa. Iustinus lib. 43. Fauno fuit vxor nomine Fatua, quæ assiduè diuino spiritu fuit impleta, velut per furorem futura præmonebat, vnde adhuc qui inspirari solent, fatuari dicuntur.

F A V

Fauces, faucium, faucibus, plur. numeri {[illegible]} superior pars gulæ, mento proxima: sed interior, vbi os angustatur: quam partem Græci [illegible] vocát: vnde nos quoque laringem vel pharingem dicimus. Plin. lib. 11. cap. 37, Summum gulæ, fauces vocantur: extremum, stomachus. Cic. 1. Tuscul. Has tamen imagines loqui volunt: quod fieri nec sine lingua, nec sine palato, nec sine faucium laterúmve & pulmonum vi & figura potest. Reperitur interdum & numerus singularis. Ouid. in Ibin,

Vtve Syracusio præstricta fauce poetæ,

Sic animæ laqueo sit via clausa tuæ.

Raucæ fauces. Lucret. lib. 6.

Siccæ sanguine fauces. Virgil. 9. Æneid.

Arent fauces, vtque est via vocis in illis. Ouid. 6. Metam.

Immani fauces diducit hiatu. Sil. lib. 3.

Elidere fauces. Ouid. 12. Metam.

E faucibus bolum eripere. Terent. Heaut. 4. 2,

Crucior bolum tantum mihi ereptum tam subitò è faucibus.

Ægris faucibus exuberat grauis halitus. Pers. sat. 3.

Frangere fauces laqueo. Lucan. lib. 2.

Infundere faucibus, Vide INFVNDO.

Innectere fauces laqueo. Ouid. 10. Metam.

Intortæ fauces, Vide INTORQVEO.

Oblisæ fauces. Tacit. lib. 5, Etiam oblisis faucibus, id ætatis corpora in Gemonias abiecta.

Obsessæ fauces, Id est clausæ. Virgil. 3. Georg. Seruius.

Præstricta fauce laqueo. Ouid. in Ibin.

Faucibus premi. Cic. pro Cluentio.

Fauces in verba resoluere. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Vix equidem fauces hæc ipsa in verba resoluo.

Strangulare fauces. Cels. lib. 2. cap. 10.

Faucibus teneri. Plaut. Casin. 24,

Quàm palàm fiot probra, omnibus modis occidi miser:

Ita manifestò faucibus teneor. Hoc est, Sum raucus.

Tussientes fauces. Cels. lib. 4. cap. 26.

Sitis vrit fauces. Horat. 1. Serm. sat. 2.

¶ Fauces, per translationem dicuntur stricti ingressus vallium, seu alterius loci: vt Fauces Orci. Virgil. lib. 6. Æneid.

¶ Fauces, Ora siue ostia fluuiorum, quibus in mare se exonerant, Plin. de Nilo verba faciens, lib. 5. cap. 9.

Belli os & fauces. Cic. pro Archia, Vrbem ex omni impetu hostiũ, ac totius belli ore ac faucibus ereptam esse atque seruatam.

Fati fauces. Cic. 3. in Catil. Laboribus, consiliis, periculis meis ex flamma atque ferro, ac penè ex faucibus fati ereptam, & vobis conseruatam ac restitutam videtis.

In angustiis atque in faucibus Græciæ. Cic. contra Rullum.

In faucibus macelli sedens. Cic. in Verrem.

Fauces portus. Liu. 4. bel. Pun.

Fauces scopuli. Plin. lib. 10. cap. 72.

Patefactis terræ faucibus. Cic. 2. de Nat. deor.

Halitus se effundens atris faucibus. Virgil. 6. Æneid. de Inferno.

Arebant flumina sicca faucibus. Virgilius 4. Georgic. Id est sicco alueo.

Ingens vorago faucibus vastis patet. Seneca Hercule furente, 9 de Auerno.

FAVCIA, Tribus vna Romanorum, quam pluribus cladibus insignem, si quando prima in comitiis rogabatur, velut tristi omine infamem & detestabilem, omnes abominandam putasse, authores memorant. Constat enim hanc Fauciam, tempore captæ vrbis, quo ad Alliam fœde pugnatum est, & Caudinæ pacis, & ad Cremeram infelicis pugnæ, primam rogatam fuisse. Ideo siquando rogabatur prima, tristitiam & calamitates, exitialeque omen adferre credita est. Author Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 7.

FAVENTIA {[illegible]} Hispaniæ oppidũ, vt author est Plin. lib. 3. cap. 1. Ptolem. lib. 2 cap 4, Vesciis dicitur.

¶ Fauentia, Italiæ ciuitas, vnde Fauentini populi. Ptol. lib. 3. cap. 1. Vulgò *Faenza*. Sil. lib. 8,

Tum Verona Athesi circunflua, & vndique solers

Arua coronantem nutrire Fauentia pinum.

FAVENTINI, pen. prod. Italiæ populi in octaua regione, Fidentinis vicini, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 15.

Faueo, faues, faui, fautum {[illegible]} fauère, Bona fari, seu fauorem facere. Terent. Eunuch. 5. 3,

Bene ædepol narras: nam illi faueo virgini. Liuius 5. bel. Pun. Nec spes alia maior apud fauẽtes rebus Carthaginiensium esset. Sic Cæsar 1. bel. Ciuil.

Fauere sententiæ alicuius. Cic. 1. Tuscul.

¶ Fauere, Tacere, silere, Fauorem facere, inquit Donatus. Terent. in Prol. And.

Fauete, adeste æquo animo: & rem cognoscite.

Fama vix vero fauet. Seneca Hippol. 2. Id est falsa citius diuulgat & credi facit, quàm vera.

Fauere faucibus, Antiquum, pro Silere. Cic. 1. de Diuinat. Qui quidem silenti noctis, vt ait Ennius, fauent faucibus, russis cantu, plausúque premunt alas.

Fauere linguis, Tacere. Cic. 1. de Diuinat. Idcirco omnibus rebus agendis, &c. rebúsque diuinis, quæ publicè fierẽt, vt fauerent linguis, imperabatur. Ouid. 15. Metamorphoseos,

-animis linguísq; fauete. Seneca de Vita beata, cap. 26, Quoties mẽtio sacrarum literarum interuenerit, fauete linguis. Hoc verbum non vt plerique existimant, à fauore trahitur: sed imperatur silentium, vt ritè peragi possit sacrum, nulla voce mala obstrepente.

Fauere linguis, non tantùm est tacere, verumetiam fausta loqui. Quare fauere faucibus cantu, pro canere, Ennius de galiis gallinaceis dixit,

Qui silentio, inquit, noctis fauent faucibus russis cantu, plausúque premunt alas. Ex Turnebo.

Fauere ore, Idem. Virgil. 5. Æneid. Vbi Seruius, Fauet ore qui per taciturnitatem.

Fauere & Odisse, contraria. Cic. de Claris Orat.

Dolori suo fauere. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

Honori alicuius fauere. Cic. Att. lib. 7. 1.

Industriæ gloriæque alicuius fauere. Cic. pro Ligario.

Fauere laudi alicuius & gloriæ. Cicero ad Lentul. lib. 17, Qui mihi quum semper tuæ laudi fauere visus est, tum verò, &c.

Malè fauere alicui. Ouid. epist. 2.

Fauent pœnæ. Plin. lib. 19. in Proœmio, Præterea vt sciamus fauisse pœnas, nihil gignitur facilius.

Sententiæ isti faueo. Cic 1. Tuscul.

Fauetur, pen. prod. {[illegible]} Impersonale: cui contrarium est Inuidetur. Cic. 2. de Orat. Inuidemus enim commodis hominum ipsorum: studiis autem eorum cæteris commodandi fauemus. Idem 2. Offic. Non modò non inuidetur illi ætati, verumetiam fauetur.

¶ Faueri, Infinitiuus impersonalis. Plin. lib. 28. cap. 2, Alium verò præponi, qui fauere linguis iubeat.

Fauens {[illegible]} Participium: vt

Venti cælo pelagóque fauentes. Ouid. epist. 2.

Hospitium fauens. Ouid. lib. 3. de Ponto, eleg. 2.

Manu fauente plaudere alicui. Ouid. 1. de Arte amandi.

Ventis fauentibus nauigare. Ouid. 15 Metam.

¶ Fauentia, inquit Festus, bonam ominationem significant. Nam præcones clamantes populũ sacrificiis fauere iubebant. Fauere enim est bona fari. At veteres poetæ pro silere vsi sunt fauere.

Fauturus, pen. prod. {[illegible]} Cic. pro Cn. Plancio, Quum autem audirem meos partim inimicos, partim inuidos, huic accusationi esse faututos, &c.

Fauor, huius fauoris {[illegible]} Vox est bene precans alicui, siue alicuius commodum, & laudem tuens. Ouid. in Ibin,

Sit quoque (quod rarum est) solito defecta fauore

Fortunæ facies inuidiosa tuæ. Quintil. lib. 8. cap. 3. Fauorẽ & Vrbanum Cicero nouæ credit. Ibidem vide plura.

Studium & fauor. Cicero pro Roscio Comœdo, Quam expectationem, quod studium, quem fauorem secum in scenam attulit Panurgus?

Totus fauore alicuius. Ouid 9. Metam.

¶ Diuersus fauor. Claud 3. Paneg.

Fragilis fauor. Seneca Hippol. 4.

Manifesti signa fauoris. Ouid. 3. Trist. eleg. 4.

Mirua

Mirus apud populum fauor. Tacit.lib.1.
Naturalis fauor. Quintil.lib.4.cap.1.
Propensus fauor. Ouid. 14. Metam.
Publicus fauor. Ouid 4. de Ponto, eleg.14.
Secundus numinum fauor. Seneca Hippol.2.
Spectatus fauor non respondet meritis. Horat.1.epist.1.
Nunquam stabilis fauor. Seneca Thyeste,4.

¶Captare fauorem ex aliqua re. Quintil.lib. 6.cap.1, Ergo & ille captauit ea illa præstantia animi fauorem,
In ducis eximium conspicauere fauorem. Claud.in Ruff.
Elicere fauorem alicuius. Tacit.lib.15, Comitante Antonia Claudij Cæsaris filia ad eliciendum vulgi fauorem.
Emereri fauorem. Quintil.lib.4.cap.1.
Faciunt fauorem & illa penè communia. Quintil.lib.4.cap.1.
Habet aliquem fauor. Tacit.lib.1, Arminium pro libertate pugnantem fauor habebat.
Imbutus fauore alicuius. Tacitus lib. 18, Octaua erat, ac septima Claudiana imbutæ fauore Othonis.
Pascere ac nutrire fauorem. Sil.lib.7.
Fauorem permutare odiis. Claud.epist.ad Hadrianum.

¶Fauor deus etiã ab Apelle pulchrè effictus legitur: quam picturam, quia à nescio quo non infeliciter carmine descriptam reperio, hic illam tibi ascribam,
Pictor Apelle quid pingis ab arte Fauorem?
Vnde illi generis semina nota parum
Hic genitum Forma, Fortunæ hic iactat alumnum:
Casu ille, ille animi dotibus esse satum?
Qui animes assiduus lateri? Assentatio: & ecquæ
Pone subit lentis passibus? Inuidia.
Ecqui circunstant? Opulentia, Fastus, Honores,
Leges, & scelerum sæpe Libido parens.
Cur facis aligerum? Fortunæ elatus ab aura
Aduolat alta, imo nescius esse gradu.
Quare oculis captum pingis? non nouit amicos,
Improbus ex humili cum petit alta loco.
Quid rotulæ insistit? Fortunam imitatur, & infert
Se socium, instabiles quã subit illa pedes.
Cur timet, atque extra sese ambitiosius effert?
Occæcare animos fata secunda solent.

Fauorabilis, & hoc fauorabile, pen.corr. ([illegible]) Plenus fauoris apud omnes. Sueton.in Caligula, cap.4, Sic vulgo fauorabilis, vt plurimi tradant. Plinius lib.20.cap.8, Adiiciunt magi, sucon totius cum oleo perunctos fauorabiliores fieri, & quæ velint facilius impetrare.
Inuidiosus & Fauorabilis, contraria. Quintil.lib.12.cap.1.
Modus frequens, & fauorabilis. Quintil.lib.4.cap.1.
Oratio fauorabilis. Tacit.lib.11.
Personæ fauorabiles. Quintil.lib.7.cap.2.
¶Fauorabilis, Qui fauet. Liu 2. bel.Pun. Haud parum callidè auram fauorabilis populi ex Dictatoria inuidia petit.

Fauorabiliter, pen.corr. Aduerbium ([illegible]) Quintil.lib.4.cap. de Egressione, Quàm maxime possint fauorabiliter excurrere.

Fautor, fautoris, Verbale m.g. ([illegible]) Qui fauet alicui, vel alicuius sententiæ. Plaut.Curcul.7,
Et datores & fautores omnes subdam sub solum. Liu.1. ab Vrbe, Clamor ab vtriusque fautoribus oritur. Varro 3. de Re rustica, capite 5.
Fautor vtroque tuum laudabit pollice ludum. Horat.1 epist.19.
Fautor & adiutor alicuius ab adolescentia. Cic.Lent.lib.1.9.
Fautor honori alicuius. Cic.pro Plancio.
Fautor immortalitatis virtute partæ. Liu.1.ab Vrbe.
Fautores laudis alicuius. Cic.pro Plancio. Idem in Orat. Non inuidos solùm, sed fautores etiam laudum mearum.
Studiosi ac fautores victoriæ. Cic. 1. ad Atticum, lib.1.11. Et pro Plancio.

Fauitor, Idem quod fautor. Lucil.lib.29,
Fauitorem me tibi, amicum, amatorẽ putes. Antiquum. Nonius.

Fautrix, huius fautricis, pen.prod. ([illegible]) Verbale fœm. Terentius Eunuch.5.9,
-nihil est Thaide tua dignius
Quod ametur, ita nostræ est omni fautrix familiæ.
Fautrix suorum regio. Cic.pro Plancio.
Fautrices amicitiæ. Cicero 1.de Finib. Amicitiæ non modò fautrices fidelissimæ, sed etiam effectrices sunt voluptatum tam amicis, quàm sibi.
Naturam fautricem habuerat in tribuendis animi virtutibus. Æmilius Probus in Agesilao.

FAVIANI, Iuuenes quidam dicti, qui ex Romuli Remique instituto, nudi, pellibus tantùm incincti, per ludũ & lasciuiam currebãt, quum Fauno sacra facerent. Vide Alex.lib.4.Genial.dier.cap.12.
¶Fauiani, & Quintiliani appellabantur Luperci, à Fauio & Quintilio præpositis suis. Festus.

FAVII, Qui prius Fobij dicebantur, fuerunt populi sic dicti, quòd princeps eius gentis ex ea natus sit cum qua Hercules in fouea concubuit. Quamuis alij putent ita vocitatum, quòd primus ostenderit quemadmodum vrsi & lupi foueis caperentur. Omnino legendum Fouij ex Festo.

Fauilla, fauillæ ([illegible]) dicitur cinis extinctus, quòd ignem tectum foueat, quasi fouilla. est enim deserta igne scintilla. Terent. Adelph.5.3. Plin.lib. 36. cap.25, Dein spissè calcatis carbonibus inducitur sabulo calce ac fauilla mistis. Idem libro 18. cap.35, Quum confectus ignis à se fauillam discutit.
Bibula fauilla. Virgil.6. Æneid. Vide ASAN.
Calens. Horat.2.Carm.ode 6.
Cana. Ouid 8 Metam.
Candens. Virgil.3.Æneid.

Mollis. Ouid.3. Fast.
Nigra. Ouid.6. Metam.
Venturi prima fauilla mali. Propert.lib.1.eleg.9.
Rapidis ambusta fauillis Claud. de bel. Get.
Tepida fauilla. Ouid.14. Metam.
Viuens fauilla. Stat.2.Sylu.1.
Ardentes restinguere fauillas. Stat. 5. Sylu. 5.
Fauilla electata. Ouid.2. Metamorphoseos,
Et neque iam cineres, eiectatamve fauillam
Ferre potest.
Prunam velant fauilla. Ouid.8. Metam.
Atra fauilla volat. Ouid.13. Metam.
Fauillæ volitant super ora Ouid.1. Metam.
Nigra fauilla, pro fuligine. Colum.lib.10,
Profuit interdum medicantem semina pingui
Palladia sine fruge salis conspergere amurca,
Innatáve laris nigra satiare fauilla. Quam hic fauillam vocat, hunc ipsum locum repetens oratione soluta lib. 11. cap. vlt. non ita procul à fine, fuliginem appellat.

Fauillaceus, Adiectiuum. Solinus cap. 48, Nam fuliginem intrinsecus fauillaceam ambitio tantùm extimæ cutis cohibet, quæ vel leui tactu pressa, fumum exhalat.

Fauissæ, inquit Gellius ex Varronis verbis lib.2. cap. 10, fuisse cellas quasdam & cisternas quæ in area sub terra essent, vbi reponi solerent signa vetera, quæ ex eo tempore collapsa essent, & alia quædam religiosè donatis consecrata.

FAVLA, Herculis scortum fuit, quæ postea pro dea coli cœpit. Lactantius, quum de Laurentina Faustuli loquutus fuisset, subdit, Nec hanc solam Romani meretricem coluerunt, sed Faulam quoque, quam Herculis scortum fuisse Verrius scribit. Hæc ille.

FAVNA dea, Vide FATVA.

FAVNVS ([illegible]) Vide SATVRVS.
Fauni, Agrorum & syluarũ putati sunt dij: qui post prolixum tempus moriuntur, quòd è terra geniti sint. Fauni apud Latinos, ij sunt qui apud Græcos [illegible], filij Saturni. Plin.lib.12.cap.1, Quin & Syluanos, Faunósque, & deorum genera syluis, ac sua numina tanquam è cælo attributa credimus.
Fauni, inquit Varro lib.6. de Lingua Latina, dei Latinorum, ita vt Faunus & Fauna sint in his versibus, quos vocant Saturnios. In syluestribus locis traditum est solitos fari: quo fando Faunos dictos. Seruius in illud 7. Æneidos,
-rex arua Latinus, & vrbes
Iam senior longa placidas in pace regebat.
Hunc Fauno & Nympha genitum Laurente Marica
Accipimus: Fauno Picus pater, isque parentem
Te Saturne refert. Quidam, inquit, deus est Fatuellus: huius vxor est Fatua. iidem sunt Faunus & Fauna. Dicti autem sunt à vaticinando, Id est fando. vnde & fatuos dicimus, inconsyderate loquentes. Ergo Faunæ & Fatuæ nomẽ quasi asperum fugit Poeta, & Maricam dicit vxorem fuisse Fauni, quæ est dea litoris Minturnensium, iuxta Lirim fluuium. Idem in illud lib 6,
Pometios, Castrúmque Inui. Inui, Id est Panos, qui illic colitur. Inuus autem Latinè appellatur, Græcè [illegible], item [illegible] Græcè, Latinè Incubus. idem Faunus, item Fatuus, Fatuellus. Dicitur autem ab ineundo passim cum omnibus animalibus: vnde & Incubus dicitur. Rursus idem in illud lib.7,
At Rex sollicitus monstrorum, oracula Fauni
Fatidici genitoris adit. Faunus, [illegible] dictus est, quòd voce, non signis futura ostendit. Lactantius libro 1. cap. 22, Vt Numa Pompilius apud Romanos institutor ineptarum religionum fuit, sic ante Pompilium Faunus in Latio: qui & Saturno nefaria sacra constituit, & Picum patrem inter deos honorauit: & sororem suam Fatuam Faunam, eámque coniugem consecrauit. quam C. Bassus Fatuam nominatam tradit, quòd mulieribus fata canere consueuisset, vt Faunus viris. Eandem Varro scribit tantæ pudicitiæ fuisse, vt nemo eam, quoad viueret, præter virum suum mas viderit, nec nomen eius audierit. Idcirco illi mulieres in operto sacrificant, & Bonam deam nominant. Sex.Clodius in eo libro quem Græcè scripsit, refert Fauni hanc vxorem fuisse: quæ quia contra morem decúsque regium clàm vini ollam ebiberat, & ebria facta erat, virgis myrtheis à viro vsque ad mortem cæsa. Postea verò quum eum facti sui pœniteret, & desyderium eius ferre non posset, diuinum illi honorem detulisse: Idcirco in sacris eius obuolutam vini amphoram poni. Hæc Lactant. Arnobius aduersus gentes libro 1, Si vobis iucundum est amici, edissertate quinam sint hi dij, qui à nobis Christum coli, suam credant ad iniuriam pertinere. Ianus Ianiculi conditor? & ciuitatis Saturniæ Saturnus author? Fauna Fatua Fauni vxor? bona Dea quæ dicitur, sed vini melius, & laudabilior pota. Vide APPELLATAS.
Faunorum meminit Cic lib.3. de Nat.deor.
Agrestum numina Fauni. Virgil.1.Georg.
Amator Nympharum Faunus. Horat.3.Carm.ode 18.
Bicornis Faunus. Ouid.5. Trist.
Custos virorum doctorum Faunus. Horat.lib.2.Carm. ode 17.
Lasciui Fauni. Claud.in Epithal. Palladij,46.
Rustica numina Fauni. Ouid.1 Metam.
Ruricolæ syluarum numina Fauni. Ouid.6. Metam.
Fauni syluicolæ. Stat.4. Thebaid.
Velox Faunus. Horat.1.Carm.ode 17.

FAVNALIA, Festa erant, in quibus Nonis Decembr. Fauni sacrum peruigili anniuersario Romæ celebrabatur. Horat.in Odis, & eius interpretes. Meminit Alex.Genial.lib 3.cap.18.

Fauniana charta latitudine denum digitorum fuit, amphitheatricæ, quæ à loco sic dicta est superior, vtpote quam Fannius miro artificio emendarat, & de suo nomine postea Fannianam dixerit. Author Plin. lib.13.cap.12.

Fauniana pyra, Vide FAVONIANA.

FAVONIVS (Ζέφυρος) Venti nomen aduersus Eurum flantis. Dictus à fouendo, qui genitalem esse dicant spiritum mūdi: à Græcis Zephyrum nuncupatum. Plinius lib.15.cap.3, Nisi ante Fauonium collectæ annuas vires resumunt. Vide ZEPHYRVS.

Genitabilis aura Fauonij. Lucret.lib.1.

Candidi Fauonij. Horatius 3.Carm.ode 7. Id est sereni, prosperi. Acron.

Liquidi clementior aura Fauoni. Claud.5.Paneg.

Fauonio nascente, purpureum videtur mare. Cic.4.Acad.

Tenuis Fauonius. Stat.3.Sylu.2.

Tepidi Fauonij fœcunda aura. Catul.Argon.59.

A Fauonio initium Veris notare. Cic.7.Verr. Veris initium à Fauonio notabat: sed quum rosam viderat, tum incipere ver arbitrabatur.

Spirans lene Fauonius. Ouid.9.Metam.

Fauoniana, Pyra rubra, à Fauonio institore dicta, quorum meminit Plin.lib.15.cap.15.

FAVONIENSES, Populi in sexta regione Italiæ, Nucerinorum cognomen, vt refert Plin.lib.3 cap.14.

Fauor, Fauorabilis, Vide FAVEO.

FAVORINVS, pen.prod. Philosophus Arelate oriundus, Dionis auditor fuit, præterea eunuchus, & Adriano principi infensus. Ideo tria de se mirè narrare solebat, se Gallum græcissare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quam causam statua eius disiecta Atheuis, vbi viuebat. Hunc Herodes Atticus patrem solebat appellare, hæresque librorum ab eo factus est. Hæc ex Philostrato. Gellius huius sæpe meminit. Ælianus de Varia historia, dicit hunc quandoque in disputatione quadam Adriano cessisse: admirantibusque proximis, Nónne cedam, inquit, ei qui ax habeat legiones?

Faustianum, Vinum dicebatur quod in mediis collibus Falerni agri gignebatur. Nam quod in summis iugis nascebatur, Gauranum vocabant: quod in mediis collibus, Faustianum: quódque in ima radice gignebatur, Falernum appellabant. Author Plin.lib 14.cap.6.

FAVSTVLVS, pen.corr. pastor, Accæ Laurentiæ maritus, qui Romulum & Remum inuentos à Faustulo, aluit, vt scribit Seruius in 1.Æneid. Vide Liuium 1 ab Vrbe.

FAVSTVS, Prænomen fuit filij Cornelij Syllæ Felicis. Hic munus gladiatorium in patris defuncti honorem exhibuit, populo epulum, balnea & oleum dedit. Dio. lib. 37. Hic quum post bellum Africum in Hispaniam fugeret, à P. Sitio captus occisus est. Dio libro 43. Meminit Cæsar de bel.Ciuil.1.

Faustus, Adiectiuum (αἴσιος) A faueo dicitur, nempe is cui omnes fauent, prosper ac propitius.

Annus faustus. Ouid.1.Fast.

Faustus & felix dies. Terentius Andr.5.4. Cicero 1.Tusculan. Eo tamen simus animo, vt horribilem illum diem aliis, nobis faustum putemus.

Horribilis & faustus dies, contraria. Cic.1.Tuscul.

O nox illa fausta huic vrbi. Cic.pro Flacco.

Faustum omen. Liu.7.ab Vrbe.

Faustum & Festum differunt: nam Faustum quasi à fauendo dictū, ac per hoc prosperum & propitium. vnde contrà Infaustum, minax & improsperum: Festum verò solenniter lætum, & feriatum. Virgil. lib.6.Æneidos,

-festósque dies de nomine Phœbi. Terent.And.5.4,

O faustum & felicem hunc diem.

Faustè, Aduerbium (αἰσίως) Feliciter, & fortunatè. Cic.pro Murena, Ea res faustè, feliciter, prosperéque eueniret.

Faustitas, pen.corr. faustitatis (αἰσία) nouè pro felicitate capitur apud Horatium, 4.Carm. ode 5, Nutrit rura Ceres, almáque faustitas. Id est felicitas producendi.

Fauus, huius faui (κηρίον) Apum domus & cellulæ: à fouendo, quòd in his subolem foueant. Plin.lib 11.cap.5. Virgil.4.Georgicorum, Prima fauis ponunt, &c. Proius lurior, Buccellam panis dedit, & fauum mellis. Hoc est frustum operis apiarij melle plenum. Cic.1. Offic. Apum examina non fingendorum fauorum causa cógregantur: sed quum congregabilia natura sint, fingunt fauos.

Candidus fauus. Ouid.8 Metam.

Melle complet fauos apis. Tibul.lib.2.eleg.1.

Construere fauos, Vide CONSTRVO.

¶Fauus, Medicis cutis est affectio, ad similitudinem illius quæ sic hoc appellatur, accedens, maioribus tantùm foraminibus, in quibus humor hymettio melli similis continetur. Author Galen.lib.De composit.pharmac.secund.locos.

F A X

Fax, facis, fœ.g. (λαμπάς, δᾴς) Fustis incisus, & cera vel oleo inunctus, ac compositus ad lumen faciendum. Fitque præcipuè ex arundinibus aridis, & piceis arboribus, & teda. Faces prius dicebantur, postea fax. Varro, Confluit mulierum tota Roma, quæ noctu fieri initia solita, etiam nunc picea fax indicat. Idem de Vita Pop.Rom.lib.2, Quum à noua nupta ignis in face afferretur, foco eius sumptus, fax ex pinu ablata esset, vt eam puer ingenuus afferret. Ex Nonio.

Facem in nuptiis in honorem Cereris antiqui præferebant, aquáque spargebatur noua nupta, siue vt casta puráque ad virum veniret, siue vt ignem atque aquam cum viro communicaret. Hæc Festus.

Faces quibus incensa L.Bellieni domus deflagrauit. Cic.2.Philipp.

Faces nuptiarum. Plin.lib.16.cap.18, Spina, nuptiarum facibus auspicatissima.

¶Per translationem autem in varias significationes traducitur, vt Fax accusationis, Id est author & incitamentum: & vt Nonius loquitur, suscitabulum. Plin.epist.74. Fax accusationis & origo.

Cruentæ faces Bellonæ. Stat.10.Thebaid.

Fax corporis. Cic.5.Tusc. Quúmque corporis facibus inflammari soleamus ad omnes ferè cupiditates, &c.

Dicendi faces. Cic. 2. de Orat. Neque paruis in rebus adhibendæ sunt hæ dicendi faces.

Incendiorum Antonij fax Clodius. Cic.2.Philipp.

Inuidiæ faces. Cic.pro Milone, Omnes à suis inimicis faces inuidiæ meæ subiiciantur.

Mentis fax honestæ, gloria. Silius lib.6. Hoc est, stimulus & incitamentum animi generosi.

Mortis fax. Ouid epist.10.

Faces seditionis. Cic.pro Domo sua, Nónne Senatui prouidendū fuit, ne in hāc tantā materiā seditionis ista funesta fax adhæresceret?

¶ Acriores faces. Quintil.lib.1.cap.2, Vide ACER.

Atra fax. Virgil.10.Æneid.

Auidæ faces. Ouid.14 Metam.

Ex guafax. Stat.10. Thebaid.

Flammifera fax. Ouid.epist.15.

Flebilis fax. Seneca Octau.4.

Fulgens fax. Tibul.lib.1.eleg.2.

Iugales faces. Valer.2.Argon.

Legitimæ faces. Seneca Medea,2.

Luciferas faces crinita nox. Valer.5.Argon.

Lucifera fax. Seneca Medea,11.

Maritæ faces, Id est nuptiales. Ouid.epist.12.

Noctiuagæ faces cæli. Lucret. lib.5.

Nuptiales faces. Cic.pro Cluent. Vide post NVBO.

Phœbea fax. Seneca Hippol.4.

Profanæ faces Eumenidum. Claud.1. de raptu Proserp.

Rosea fax solis. Lucret.lib.5.

Sepulcralis fax Ouid.epist.2.

Tranquillæ faces oculis. Stat 1.Achil.

¶Addere faces alicui. Tacit.lib.17, Flagrantibus iam militum animis velut faces addiderat Meuius pudens è proximis Tigellini.

Dolorum faces admouere. Cic.2.de Offic. Dolorum quum admouentur faces præter modum, plerique exterrentur. Vide ADMOVEO.

Afflarunt tepidæ pectora vestra faces. Ouid.2.de Remed.amor.

Ambulare cum facibus. Horat 1.Serm.sat.4.

Trisulca face ardescit mundus, Id est fulmine. Seneca Hippol. 5.

Sagittis, ac face armatas. Quintil.lib.2.cap.4.

Armata facibus. Virgil.4 Æneid.

Sæuæ collucent faces. Virgil.4.Æneid.

Cremare faces Ouid.8.Metam.

Ignem exarsit facibus sitis. Seneca Thyeste,2.

Excitat incendiū fax. Cic.7.Philipp. Sed quæ prouincia est, ex qua illa fax excitare non posset incendium?

Extinguere faces. Seneca Herc.OEth.4.

Faces ferre in Capitolium, pro Incendere Capitolium. Cicero de Amic. Causam afferebat, quòd tanti Tiberium Gracchum fecisset, vt quicquid ille vellet, sibi faciendum putaret. Tum ego, Etiámne (inquam) si in Capitolium faces ferre vellet?

Ferre faces in tecta. Id est accendere tecta. Ouid.14.Metam.

Mutua flagrare face. Seneca Octau.2.

Incensas faces iaculari. Seneca Herc.OEth.7.

Fulmineam iaculata facem. Valer.4 Argon.

Serui cum facibus in tecta nostra immissi. Cic. Att.lib.14.306.

Nouas incide faces. Virg.eclog.8. Vide Seruium.

Inferre faces tectis, Vide INFERO.

Inspicare faces acuto ferro. Virgil.1.Georg.

Lucere facem nouæ nuptæ, Vide in LVX.

Infestam facem pandit cometa. Seneca Octau.5.

Perferre facem adolescentulo ad libidinem. Cic.1.in Catil. Hoc est ducem esse.

Rapidæ sonuere faces. Valer.5.Argon.

Subdere faces ad studia dicēdi. Quintil.lib.1.cap.2, Id nobis acriores ad studia dicendi faces subdidisse, quàm exhortationes docentium, &c. contenderim.

Prima succensus face, tedáque iugali. Sil.lib.17.

Pudoris facibus succensa mens. Claud.1.Paneg.

Accensas venolas faces. Ouid.1.Amor.eleg.1.

¶ Visæ sunt nocturno tempore faces. Cic.3.in Catil.

Cælestes faces visæ. Cic.2.de Nat.deor.

Facula, Diminutiuum, penult.corr. (λαμπάδιον) Propert.lib.2.eleg.20, Quorum alij faculas, alij retinere sagittas, &c.

Faxo, Vide FACIO.

F E B

FEBR. vel FEB. Februarius.

FEBRIS, Dea culta est à veteribus, ne noceret. Val.Maxim. Febrē verò, ait, ad minus nocendum templis colebant, quorum vnum adhuc in Palatio, alterū in arce Marianorū, tertium in summa parte vici Longiani eaque, remedia, quæ corporibus ægrotorum innexa fuerāt, deferebantur. Meminit huius & Cic.3.de Nat deor. & 2.de Legib.

Febris, huius febris, fœm.gen. (πυρετός, πυρέξια) à feruore dicta: vel, vt Seruius docet, à feruore est, vt medici docent, calor natiuus versus in igneum.

Efficacissimum in febribus. Plin.lib.28.cap.7.

Accessio febris. Cels.lib.3.cap.3. & alibi frequenter.

Accessus febris, Vide ACCEDO. Plin.lib.28.cap.4.

Ardor febrium. Plin.lib.23.cap.1.

Circuitus febrium. Cels.lib.3.cap.12. & alibi frequenter.

Cohors noua febrium. Horat.1.Carm.ode 3.

Curatio febrium. Cels.lib.3.cap.3.

Decessio febris, vide Instat febris. Cels.lib.3 cap.12.

Decessus febris. Cels.lib.3.cap.12.

Discessiones febrium. Cels.lib.2.cap.4.

Febris fanum in palatio dicatum est. Plin.lib.2.cap.7.

Horrores febrium. Plinius lib.24.cap.10, Decoquuntur & contra horrores febrium.

Impetus febris. Celsus lib.2.cap.10.

Incredibilis febrium ardor, Plin. Iunior lib. 2. epist. 11. ad Cæcilium Seuerum.
Innumerabilia febrium genera Seneca epist. 96.
Intentio febris. Cels. lib. 3 cap. 18.
Motus febrium constans. Cic. de Nat. deor. lib. 3.
Reliquiæ febrium. Cels. lib. 3. cap 4.
Remissio febris. Celsus lib. 2. cap. 10.
Reuersio febrium. Cic. de Natur. deor. lib. 3 33.
Valetudo febrium. Plin. lib. 23. cap. 1, Quod ad febrium valetudines attinet, certum est non dandum in febre, nisi veteribus ægris, vinum: nec nisi declinante morbo.
¶ Acuta febris. Celsus lib 2 cap. 6. Idem lib. 3. cap. 22.
Inter febres non acutas. Celsus lib. 2. cap. 4.
Amphimerina febris, Id est quotidiana. Plin. lib. 28. cap. 16.
Arida febris, Vide ARDVS.
Febris assidua, quæ & cibi tempora eripit, & siti affligit. Celsus lib. 2. cap. 8.
Constrictæ febres. Plin. lib. 23. cap. 7.
Contagiosa febris, Vide CONTABESCO.
Febre continenti si caput dolet. Celsus lib. 2. cap. 8.
Febris continua vehemensque. Celsus lib. 2. cap. 7.
Domestica febris, Vide Torret febris.
Flagrantium febrium languores. Firmic. lib. 6 cap. vlt.
Fortuita febris. Sueton. in Tiber. cap. 73, Alij in remissione fortuitæ febris cibum desyderanti negatum.
Frigidæ febres. Plin. lib 23. cap. 8. Idem lib. 26. cap. 11, Febres frigidas leuiores facit agaricum potum in calida aqua.
Grauior febris. Celsus lib. 3. cap. 4 & 15.
Inordinata febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
Febris interuallata biduo medio. Gell. lib. 17. cap. 12. Quartanam intelligit.
Lentæ febres. Cels lib. 2. cap. 17.
Leuior fit febris. Cels. lib 3. cap. 5.
Febris quæ toterdiu leuior est. Cels. lib. 2. cap. 7.
Leuissima febris. Cels. lib. 3 cap. 10.
Longa febris Plin. lib. 28 cap. 7. Cels. lib. 2. cap. 7.
Longinquæ febres. Plin. lib. 19. cap. 4, Prodest & cōtra longinquas febres.
Magnæ febres. Cels. lib. 2. cap. 7.
Nocturnæ febres. Plin. lib. 29. cap. 4.
Periodicæ febres. Plin. lib. 20. cap. 3. Vide PERIODICVS.
Perniciosa febris. Cels. lib. 5. cap. 26, Illa febris perniciosa est, quæ vel leui vulneri superuenit, vel vltra tempus inflammationis durat, vel delirium mouet.
Quibusdam perpetua febris est, vt C. Mæcenati. Plin. lib. 7. cap. 51. Vide PERPETVVS.
Prima febris. Cels. lib. 2. cap. 4.
Quartana febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
Quotidiana febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
Rabida febris, siue Rapida. Gell. lib. vlt. cap. 2.
Recens febris. Cels. lib. 2. cap. 15.
Recidua febris. Cels. lib. 3 cap. 4.
Statæ febres. Plin. lib. 28 cap. 8
Stegnæ febres, quæ & constrictæ vocantur. Plin. lib. 23. cap. 7.
Tertiana febris. Cels. lib. 3 cap. 3.
Tertianarum febrium & quartanarum reuersione & motu quid potest esse constantius? Cic. 3. de Nat. deor.
Tutissimæ febres. Cels. lib. 3. cap. 12.
Vagæ febres. Cels. lib. 3. cap. 5.
Vehemens febris. Cels. lib. 2. cap. 7. & cap. 10.
¶ Abigere febres Plin. lib. 25. cap 9.
Accedit febris. Cels. lib. 2. cap. 17, Quisquis febre liberatus est, simul atque eo vno die non accessit, eo qui proximus est post tempus accessionis, tutò lauari potest, &c. Vide ACCEDO.
Accessit febris. & Desiit, contraria. Cels. lib. 3. cap. 16.
Accendere febres. Cels. lib. 3 cap 9. Vide ACCENDO.
Adducere febres, Vide ADDVCO.
Adducere febres, Vide ADIICIO.
Adiecta febris. Cels. lib. 2. cap. 6, Quæ quibus temporibus danda sint, ex ratione vel adiectæ vel leuatæ febris apparebit.
Febres admittunt curationes. Cels. lib. 3. cap 12.
Aduri nimio febris ardore. Firmic. lib. 3. cap. 5.
Afferre febrem. Cels. lib. 7. cap. 18.
Febres antecedit horror. Cels. lib. 3. cap. 12.
Antecedunt febrem signa aliqua. Cels. lib. 2. cap. 2.
Arcere febres. Plin. lib. 28. cap 8. Ste cap. 16, Febres arcet ceruorum caro.
Statas febres arcere. Plin. lib. 28. cap. 8.
Ardens febris. Cels. lib. 2. cap. 15. Vide ARDEO.
Augetur febris, Vide Instat febris.
Contra febres frigida bibitur, &c. Plin. lib. 27. cap. 12.
Calere febre. Iuuenal. satyr. 10,

Præterea minimus gelido iam corpore sanguis
Febre calet sola.

Febri carere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 13, Is etsi mihi nunciauit te planè febri carere, & bellè habere, &c.
Carere febri negatur capra. Plinius libro 28. capite 10. Cels. libro 2. cap. 15.
Cœpit febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
Comitatur & febris tales iniurias. Plin. lib. 22. cap. 7.
Concipit sese febris. Cels. lib. 3. cap. 6.
Concitata febris. Cels. lib. 2. cap. 4, Pessimum est, siue leuetur quidem febris, sed æquè concitata continuet.
Febris protinus conquieuit. Cels. lib. 2. cap. 8.
Consistit febris, Vide Instat febris.
Continentes febres sine remissione sunt. Cels. lib. 3. cap. 4.

Continuant febres. Cels. lib. 2. cap. 4.
Continuatur febris. Cels. lib. 3. cap. 5.
Continuata febris Cels. lib. 3. cap. 18.
Coorta febris superante bili. Lucret. lib. 4.
Corripi febre. Plin. lib. 7. cap. 51, Antipater Sidonius poeta, omnibus annis vno die tantum natali, corripiebatur febre, & eo consumptus est, satis longa senecta.
Crescere desiit febris. Cels. lib. 2. cap. 10.
Damnantur in febri recentes vuæ. Plin. lib. 23. cap. 1.
Decedit febris, Vide Instar febris.
Decessit subitò febris, quum biduum cibo se abstinuisset. Cic. Attico, lib. 5. 95.
Decedens febris. Cels. lib. 3 cap. 4.
Decoqui paulatim tardo febrium ardore. Firmicus lib. 2. cap. 3. sub finem.
Decrescit febris. Cels. lib. 2. cap. 10.
Febris fuit atque decreuit. Cels. lib. 3. cap. 6.
Deducere corpore febres. Horat. 1. epist. 2.
Arida febris depascitur artus. Virgil. 3. Georg.
Depellere febrem. Plin. lib. 25. cap 4. Etiam antiqui in vino febrem depelli arbitrabantur.
Desinit febris. Cels. lib. 3. cap 4.
Detineri diu lentis febriculis. Cels. lib. 2. cap. 17.
Febris non dimittit. Cels. lib. 2. cap. 7.
Quartana à te discessit. Cic. Attico, lib. 8. 150.
Discutere febrem. Cels. lib. 2. cap. 15.
Discutere febrem genere victus. Cels. lib. 2. cap 14.
Dare febres alicui. Iuuenal. satyr. 10,

Prouida Pompeio dederat Campania febres
Optandas.

Datur in febri, &c. Plin. lib. 22. cap. vlt.
Dolere febre. Cels. lib. 2. cap. 8.
Ducat febris. Cels. lib. 5. cap. 26.
Post febrem vomitus est eliciendus. Cels. lib. 3. cap. 7.
Febris euanuit. Cels. lib. 2. cap. 3.
Excitare febriculas. Celsus lib. 3. cap. 18, Leues deinde febriculas excitat.
Expectatur febris illo die. Cels. lib. 3. cap. 14.
Experiri febres. Cels. lib. 2. cap. 7.
Extorret aliquem febris ardens. Cels. lib. 3. cap. 7.
Magnas febres experiri. Cels. lib. 2. cap. 7.
Extorret ardens febris. Cels. lib. 3. cap. 7.
Facere febrem. Martial. lib. 2. 16.

Zoilus ægrotat: faciunt hanc stragula febrem.

Febres leniores facere. Plin. lib. 33 cap. 4.
Febrem finiunt sudores. Cels. lib. 2. cap. 14.
Finita febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
Febris eodem die finita est. Cels. lib. 2. cap. 3.
Habere febrem. Cels. lib. 3. cap. 4. Cic. de Fato, Si cui venæ sic mouentur, is habet febrim: sed potius illo modo, non ei venæ sic mouentur, & is febrem non habet?
Certum habent circuitum aliquæ febres. Cels. lib. 3. cap. 12.
Circuitum habere solita febris, Vide Accedit febris.
Hærens febris. Cels. lib. 3. cap. 4. & lib. 2. cap. 7.
Iactari febri. Cic. in Catil. non procul à fine.
Incidens febris tussim ingessit. Plin. epist. 19. lib. 7. ad Priscum.
Incutio febris somnum impedit. Cels. lib. 3. cap. 18.
Ardentibus febribus imponitur cum polenta. Plin. lib. 20. cap. 20.
Contra ardorem febrium imponitur, &c. Plin lib. 20 cap. 9.
In febris ardoribus imponuntur pectori, &c. Plin. lib. 23. cap. 6.
Incidere in febres. Cels lib. 3. cap. 6.
Incipit febris, Vide Instat febris, & in verbo INCIPIO.
Quadrini circuitus febrem, nunquam bruma, nunquam hybernis mensibus incipere. Plin. lib. 7. cap. 50.
Incipiens febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
Incitare febrem. Cels. lib. 3. cap. 8, Tum dari cibus, qui neque incitet febrem, & tamen longum eius spatium sustineat.
Inclinat se febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
Inclinata febris. Ibidem.
Increscunt febres. Cels. lib. 2. cap. 4. & cap. 7.
Tempus febris incurrit in aliquam rem. Cels. lib 3. cap. 15, Quo die febrem expectabit, antè surgere & exerceri: datéque operam oportet vt in ipsam exercitationem tempus febris incurrat: sic enim sæpe illa discutitur.
Iniit vnquam te febris? Vide INEO.
Inhæret assiduè febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
Insidens febris. Plin. Iunior lib. 7. epist. 19. ad Priscum. Hoc est continua, vel latens, quasi intus sedens.
Instat febris. Cels. lib. 3. cap. 5, Quum verò febris instet, incipiat, augeatur, consistat, decedat: deinde in decessione consistat, aut finiatur: scire licet, optimum cibo tempus esse febre finita: deinde quum decessio eius consistit, &c.
Intenditur sæpe ex eo febris. Cels. lib. 3. cap. 9. & cap. 11, Minui febris videtur, & rursus intenditur.
Intermittit ex toto febris. Cels. lib. 3. cap. 14.
Iunguntur febres. Cels. lib. 3. cap. 5.
Sine febri laborare. Cic. Attico, lib. 5. 95.
Accessio febris leuata est. Cels. lib. 2. cap. 17.
Leuatur febris. Cels. lib. 3. cap. 6, Et dum febres quidem increscūt, hic solus idoneus cibus est. Vbi verò aut desinunt, aut leuantur, sæpe quidem incipiendum est, &c.
Febres quæ tertio quoque die non leuantur. Cels. lib. 2. cap. 4.
Leuata est febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
Liberare aliquem febre. Cels. lib. 3. cap. 9.
Liberari à febre. Plin. lib. 26. cap. 11.
Liberatus febre. Cels. lib. 2. cap. 15. & cap. 17.

Minuere febrem. Celſ.lib.3.cap.5.
Minui febris videtur, & rurſus intenditur. Celſ.lib.3.cap.11.
Aliquantum minuitur ex febre. Celſ.lib.3 cap.3.
Minuitur aliquid ex febre. Celſ.lib.3.cap.3.
Frigora febrium minuit cor canæ adalligatum. Plin.lib 32.cap.10.
Mitigare febrem quiete, & abſtinentia. Quintil.lib.2.cap.17.
Febres quæ per diſceſſiones tantùm molliuntur, nec vnquam integrum corpus dimittunt. Celſ.lib.2.cap.4.
Mouere febres. Celſ.lib 5. cap.28, Quæ vel præcipuè fatigare medicos ſolent: quoniam & febres mouent, nec vnquam facilè maturescunt.
Nanciſci febrim. Sueton. in Tito, cap.10, Deinde ad primam ſtatim manſionem febrim nactus, quum in lectica transferretur, &c.
Vbi verò febris aliquem occupat, ſcire licet, &c. Celſus libro 2. capite 3.
Oritur febris. Celſ.lib 2.cap.4.
Pati febrim, Vide PAVSOR.
Perfunctus à febri. Varro 1.de Re ruſt.cap 4.
Permanet febris, Vide Terret febris.
Aduerſus febrium horrores venientes pollere tradunt lapillos ventre cæmpros. Plin.lib.28.cap 8.
Perustus ardentiſſima febri. Plin.lib.7.epiſt. c.
Tertiana febris vnum diem præſtat integrum, tertio redit. Celſ. lib.3.cap.3.
Prodeſt & febri ranarum fellis cinis. Plin.lib 32. cap.10.
Proſunt in febribus fluuiatiles cancri. Plin.lib.32.cap.10.
Febris quieuit. Celſ.lib 2.cap.8. Idem lib 3.cap.16.
Febris ex toto quieuit. Celſ.lib.2 cap.3.
Febris non quieſcens Celſ.lib.2.cap.5 & cap.6.
Remedium quartanæ febri. Plin.lib.28.cap 7.
Acceſſio febris ex toto receſſit. Celſ.lib.2.cap.17.
Febris quartis diebus recurrens. Gell lib.17.cap.12.
Febres recidiuæ. Plin.lib.28.cap.16.
Redeunt quædam febres longiore circuitu. Celſ.lib.3.cap.3.
Inordinatè redeunt febres. Celſ. lib 3. cap.3, Neque de re, ſed de verbo controuerſiam mouent, qui quum aliter, vtérque in eodem morbo febres accedant, non eaſdem inordinatè redire.
Reducere febrim alicui. Horat.2.Serm ſatyr.3.
Febrium ardores refrigerat ſuccus cucurbitæ. Plinius libro 20. capite 3.
Relinqui à febri. Cic.ad Attic.lib 8.
Remanent febres. Celſ.lib 2.cap.7.
Remittit febris. Celſ.lib.2 cap.14. Idem libro 3.cap.18. Et continuata quoque febris habet tempora, quibus & ſi non remittit, non tamen increſcit.
Remittit ſe febris. Celſ.lib.3 cap.10, Quum ſe febris remiſerit, frictione vtendum eſt.
Remittitur febris ex toto. Celſ.lib.3.cap.9. & cap.12, Febres ex toto remittuntur.
Febrium medicina placitis eorum renuntiat. Plin.lib 30.cap.11.
Febris repetit. Celſ.lib.2.cap 8.
Nocturnis febribus reſiſtere prodiderunt. Plin.lib.29.cap.4.
Reuertitur febris, Vide Accedit febris. Celſ.lib.3 cap.3.
Febres quæ quotidie tempore eodem reuertuntur. Celſus libro 2. capite 4.
Febrium morbos non ſentit ceruus. Plin.lib.8.cap.32. ad finem.
Tertio die ſequuta febris eſt Celſ.lib.3.cap.5.
Ante febres ſolet eſſe frigus. Celſ.lib.3 cap.11.
Soluere febres. Plin.lib.24.cap.9, Semen potum, vini quendam ſaporem habet, & dicitur febres ſoluere.
Submouere febrem. Celſ.lib.3 cap.12, Sed ſi febris quoque eſt, hæc in primis ſubmouenda eſt.
Si febris ſit. Plin.lib.22.cap.20. Et lib 32.cap.10.
Superuenit febris leui vulneri. Celſ.lib.5.cap.26.
Spatium febris ſuſtinere, Vide Incitare febrem.
Tenent febres corpus. Celſ.lib 3 cap 9, Nónnunquam etiam lentæ febres ſine vlla remiſſione corpus tenent.
Tenuata febris. Celſ.lib.3.cap.7, Vbi febris aut tenuata, aut leuata eſt, vomitu pectus purgare.
Terret febris. Celſ.lib.5. cap. 26, Ac ne febris quidem terrere debet, ſi in magno vulnere dum inflammatio eſt, permanet.
Si febrem non ſuſtulit prima inedia. Celſ.lib.2.cap.12.
Febrium circuitus tollit iecur delphini guſtatum ante acceſſiones. Plin.lib 32.cap.10.
Tollere febrem. Celſ.lib.2 cap.12.
Torret febris. Iuuenal. ſatyr.9,

Quid macies ægri veteris, quem tempore longo
Torret quarta dies, olímque domeſtica febris?

Vacare febre. Celſ.lib.2.cap.14. & cap.15.
Venit febris ſubitò. Celſ.lib.3.cap.11.
Febres cum horrore venientes perunctis leuiores facit. Plin.lib.23. capite 4.
Ventura febris. Celſ.lib 3.cap.12.
Veteraſcunt febres. Celſ.lib.3.cap.11.
Vehemens febris vrget. Celſ.lib.2.cap.10.
Vigent magnæ febres. Celſ.lib.7.cap.16.
Anhelis vror febribus. Ouid 1.de Ponto, eleg.11.

Febricula, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} Plancus Ciceroni, lib. 10. 21, Qui ex labore in febriculam incidi aſſiduam, & ſatis moleſtam. Cic.ad Attic.lib.7.182.
Lentæ febriculæ. Celſ.lib.2.cap.17.
Febricula leuis. Celſ.lib.3.cap.22.
Longæ, difficiléſque febriculæ. Celſ.lib 3.cap.22.
¶ Conſumit hominem febricula. Celſ.lib.3.cap.25.
Febricula eo die finitur. Celſ.lib.2.cap 3.
Habere febriculam. Cic. Attico, lib.6.120, Id videbatur approbare, quod erat in extremo, febriculam tum ſe habentem ſcripſiſſe.
Incidit febricula. Celſ.lib 3.cap.21, Ne febricula incidat.
Frater meus ex labore in febriculam incidit aſſiduam & ſatis moleſtam. Plancus ad Ciceronem, lib.10.epiſt.21.ſub finem.
Febricula incurſat. Celſ.lib.3.cap.22.
Si ſemper febricula manet. Celſ.lib 3.cap.5.
Medendum febriculæ, Vide Febricula incurſat.
Febricula oritur Celſ.lib.3 cap.25. Idem lib.4.cap.15.
Præceſſit febricula. Celſ.lib.2 cap.7.
Febricula quieuit, Vide Febricula leuis.
Febricula repens, Vide Febricula leuis.
Febricula aut ſoluta erit, aut leuior. Celſ.lib.8.cap.4.

Febriculoſus, penult.prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui habet multam febrem. Gell.lib.20. cap.1, Nam morbus in lege iſta non febriculoſus, neque nimium grauis, ſed vitiū aliquod imbecillitatis atque inualentiæ demonſtratur.

Febrilis, & hoc febrile, pen.prod. {[illegible]} Quaſi ad febrem pertinēs. Apuleius, Ardore æſtuans febrili.

Febrio, febris {[illegible]} febrire, Laborare febre. Celſ.lib.6. cap.11, Potionea ſi febriat puer, aquæ: ſi ſine febre eſt, vini diluti.

Febriens, Participium {[illegible]} Colum. lib.6. cap. vlt. Febrienti mulæ cruda braſſica datur.

Febricito, febricitas, penult.corr. {[illegible]} febricitare, Febrem pati, vel febre corripi & ægrotare. Colum.lib.6.cap.9, Febricitanti boui conuenit abſtinere cibo, vno die.
Febricitat æger. Celſ.lib.3.cap 6.
Febricitauit aliquis, aut inhorruit. Celſ.lib.2.cap.7.

Febricitans, pen corr. Participium. Celſ.lib.2.cap.6.

Februo, februas {[illegible]} februâre, Luſtrare, purgare. A ferueo: hoc enim adolendo & flammis feruentibus fieri ſolebat. Vel à Sabinorum lingua, qui febrüum, purgamentum dicunt. Hinc (vt author eſt Feſtus) Februarius menſis dictus eſt, quòd tum, id eſt extremo anni menſe, populus februaretur, id eſt luſtraretur ac purgaretur. Per xii enim dies continuos Februarij, celebrabantur februa. Híſque diebus pro impetranda mortuorum animabus quiete, omnis populus piaculis ſacrificiíſque circa ſepulcra, accenſis facibus, cereíſque intentus erat. Feſtus. Varro de Vita Populi Romani lib. 1, In eorum enim ſacris liba quum ſint facta, incernis ſolent farris ſemine, ac dicere ſe ea februare. Id eſt, pura facere.

Februa {[illegible]} appellantur, quæcunque purgamenti cauſa in quibuſcunque ſacrificiis adhibeantur, inquit Feſtus. Ouid.2.Faſt.latius huius vocis ſignificationem proſequitur,

Februa Romani dixere piamina patres, &c.

Toſta februa. Ouid 4 Faſtorum,

Sæpe tuli plena februa toſta manu.

Februarius menſis {[illegible]} extremus anni mēſis fuit veteribus. Cic. 2.de Legib.

FEBRVATA Iuno, quæ & Februalis, & Februa, ſeu Februla nuncupabatur, dicta eſt, quòd illi menſe Februario ſacra fiant, cuius feriæ Lupercalia ſunt, in quibus licere antea adoleſcentes paſſim currerent, poſtea Auguſtus Octauius dum pudori conſultum voluit, ne imberbes curſitarent decreto ſanciuit. Vide Alexandrum ab Alex. lib. 4. capite 12.

FEBRVVS dictus eſt Pluto, vel Diapater, inferorum deus, quòd ei menſe Februario ſacrificaretur. Vide Macrobium lib. 1. Saturnal. capite 13.

F E C

Fecialis, huius fecialis, pen. prod. {[illegible]} Pluraliter, Feciales fecialium, appellati ſunt, vt vult Feſtus, ſacri ſacerdotes, pacis vel belli authores: a faciendo, quòd belli, pacíſque faciendæ apud eos ius erat. Nonius, Feciales apud veteres Romanos erant, qui ſancta legatorum officia, ab his qui aduerſum populum Romanum aut rapinis, aut iniuriis hoſtili mente commouerant, pignora facto fœdere iure repetebant: nec bella indicebantur, quæ tamen pia vocabant, prius quam ſuiſſet quid fecialibus denunciatum. Varro de Vita Populi Romani lib. 2, Itaque bella & tardè & nulla licentia ſuſcipiebāt, quòd bellum nullum, niſi pium, putabant geri oportere. Prius quam indicerent bellum iis a quibus iniurias factas ſciebant, feciales legatos repetitum mittebant quatuor, quos oratores vocabant. Idem libro 3, Si cuius legati violati eſſent, qui id feciſſent, quamuis nobiles eſſent, vt dederentur ciuitati, ſtatuerunt: fecialéſque viginti qui de his rebus cognoſcerent, iudicarent, & ſtatuerent, & conſtituerent.
In manibus fecialium educatus homo. Cic.7.Verr. Habemus hominem in fecialium manibus educatum: vnum præter cæteros, in publicis religionibus fœderum ſanctum ac diligentem. Hi apud Liuium de iure belli indicendi conſuluntur. Budæus.

Fecialis, & hoc feciale, Adiectiuum {[illegible]} Cic. 1. Offic. Belli quidem æquitas ſanctiſſimè feciali Populi Romani iure peſcripta eſt.

F E L

Fel. fellis, neut. gen. {χολή} Humor in corpore, qui quòd flauus eſt, à medicis bilis flaua appellatur. Continetur autē ſub ima parte hepatis in veſicula quadam, quæ ob id ciſta fellis appellatur. Plaut. Truccul.4.

in melle ſunt linguæ ſitæ veſtræ, atque orationes:
Corda in felle ſunt ſita, atque acerbo aceto.

Gallinaceum fel. Cic.2.de Diuinat.
Vipereo felle cēla liuida. Ouid.5. Triſt.eleg 8.
Iecur ardet ſiccato felle. Seneca Herc. OEt.h.9.
Vngere felle ſagitta armata. Virgil.12. Æneid.
Sales ſuffuſi felle, Id eſt ioci mordaces. Ouid.2.Triſt.
Mordaci felle tincta ſpicula. Ouid.3.de Ponto, eleg.3.
¶ Fel terræ, Genus herbæ. Plin.lib 25.cap.6, Centaurion noſtri fel terræ vocant, propter amaritudinem ſummam.

Felleus, Adiectiuum {[illegible]} Plin.lib.26. cap.12, Sudores enim felleos mouent.

FELGINATES, Populi numerantur à Plinio in sexta regione Italiæ, lib. 3. cap. 14.

FELINUS, Iurisconsultus, Ferrariæ natus, ius ciuile tum in patria, tum etiam Pisis complures annos magna auditorum celebritate docuit, monimentisque ingenij sui compluribus relictis, circiter annum o. decessit. Ex Hotoman.

Felis, huius felis, masc. vel fœm. gen. {αἴλουρος} Id animal est quod nobiscum in domibus retinemus ad murium venationem. Cic. de Nat. deor. lib. 1, Possum de ichneumonum vtilitate, de crocodilorum, de felium dicere: sed nolo esse longius. Sic 5. Tuscul. Plin. lib. 10. cap. 73, Feles quidem, quo silentio, quàm leuibus vestigiis obrepunt auibus? Colum. lib. 8. cap. 3. Varro 3. de Re rust. cap. 11. Alij declinant, Feles, huius felis.

Felles pullaria, Extat Ausonij epigramma in Marcum pullarium, sed integrior esset titulus, Turnebo teste, in Marcum pullarium fellem, vel ipso authore Ausonio, qui ita scribit,

Quis Marcus? felles nuper pullaria dictus. Nam vt felles virginalis à Plauto dicitur virginum raptor, à fellis rapacitate: sic felles pullaria raptor est puerorum & corruptor. Nam veteres pueros etiam pullos vocabant: hinc pullipremus, compressor puerorum & pædico, quo vsus est Lucilius.

Felix, huius felicis, pen. prod. omnis gen. {εὐδαίμων} Fortunatus, beatus. Vide FOELIX.

FELIX IULIA, Colonia est in ora Libano monti subiecta, Berytus etiamnum dicta. Vide Plin. lib. 5. cap. 20.

Fellator. Fellebris, Fellico, Vide FELLO.

Fello, fellas {θηλάζω} fellare. Sugere & lambere. Martialis,

Irrumatur Oros, fututi Macho, Lælia fellat.

Fello, fellas, fellare, Verbum vetus, quod significat lac sugere. Vnde Fellito, pen. corr. Solinus cap. 57, Mater pullo vbera præbet fellitanda. Id est sugenda. Arnobius aduersus gentes, lib. 3, Ineptissimos ederent continuarentque vagitus: et sugerent fellitantes mammas. Hoc metaphoricωs verbum quod alioqui honestum erat, translatum est ad rem obscœnam. Namque fellare dicitur illi, illæve, qui quæve genitalia virilia intra os recipiunt, & illa perinde ac mamillas exugunt. vnde & fellatores & fellatrices in turpi opprobrio sunt apud priscos. Qui verò genitalia hoc infandæ libidini per voluptatem accommodabant, irrumare dicebantur, ipsi verò irrumatores. Hinc est illud Martialis ad Thaidem, lib 4. epig. 50,

Nemo est Thais tanta ad irrumandum. Idem lib. 2. epig. 50,

Quod fellas, & aquam potas: nil Lesbia peccas.

Qua tibi parte opus est, Lesbia, sumis aquam. Sensus est, Quia tu fellas, & os polluis, rectè facis si potas aquam, opus enim est vt os abluas, quo fellas. Lib 11. epig. 31. in Zoilum,

Os malè causidicis, & dicis olere poetis.

Sed fellatori Zoile, peius olet. Lib. 14. 74.

Corue salutator, quare fellator haberis?

In caput intrauit mentula nulla tuum. Hanc autem putat vulgus concipere inserto maris rostro, quod quum fellationi simillimum sit, coruus dictus est fellator. Fellationem rectè significat Suetonius in Tyberio, capite 44. his verbis, Infantes firmiores, needum tamen lacte depulsos, inguini ceu papillæ admouebat. Et rursus ibidem, Meleagro Atalanta ore morigerabatur. Ore enim morigerari in libidine nil aliud est, quam ore exugere inguina irrumatoris.

Fellator, fellatoris {λαικαστής} Martialis,

Corue salutator quare fellator haberis?

Fellebris, & hoc fellebre, pen. corr. Solinus capite 8, Calabria Boam gignit, quem anguem in immensam molem ferunt coalescere. Captat primo greges bubulos: & siquæ plurimo lacte rigua bos est, eius se vberibus innectit: suctúque continuo saginata, longo seculo ita fellebri satietate vltimò exuberatur, vt obsistere eius magnitudini nulla vis queat. Fellebrem satietatem vocat, copiosum lactis suctum.

Fellico, fellicas, pen. corr. fellicare. Solinus cap. 57. ad finem, Quod si præreptum statim fuerit, nequaquam mater pullo vbera præbet fellicanda. De equis.

Felonia, Barbara vox Feudistarum, dicitur delictum, noxia, perfidia vassalli erga dominum suum. Hæc nec expresso pacto remitti potest, quod vassallus eo ad delinquendum inuitaretur contra l. conuenire. D. de pact. dotalib.

FELSINA, pen. corr. {Βονωνία} vrbs Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 15, in descriptione octauæ regionis Italiæ: Intus colonia Bononia, Felsina vocitata, quum princeps Hetruriæ esset.

F E M

Femen, feminis, pen. corr. neut. gen. {μηρός} à ferendo. Femora (inquit Valla lib. 4) partem illam exteriorem significat: Femina, partem interiorem, molliorémque, quæ se contingunt. Plin. lib. 11. cap. 10 de apibus, Prioribus pedibus femina onerant, propter id natura scabra. Colum. lib. 6. cap. 2, Ventri quoque, & sub femina manum subiicere, ne ad huiusmodi tactum postmodum paueſcant. Cæsar 7. bel. Gal. Sepites feminis crassitudine. Cic. 6 Verr.

Femina etiã inferiores partes significãt. Nam à flexu dicta videntur, vbi etiam iunctura cũ flexu pedis est, femina dicuntur. Plaut. in Asin. Sed tamen tu nempe eos asinos prædicas, vetulos, claudos, quibus obtritæ ad femina erant vngulæ. Lucret. lib. 4.

Redundare pedibus, feminibus, cruribus. Cic. 2. de Nat. deor.

Feminalia {περιζώματα} Tegumenta feminum, & subligacula. His & mulieres vtuntur, vt etiam viri, vt videre est Exod. cap. 28. Leuit. 6. & 16. & Ezech. cap. 44.

Femur, femoris, pen. corr. neut. gen. {μηρός, μηρία} à ferendo. Vide FEMEN. Plaut. Milit. 5,

Dextera digitis rationem computat feriens femur

Dexterum. Cic. de Claris Orat. Frons non percussa, non femur, pedis (quod minimum est) nulla supplosio.

Femur bubulum, Herba, neruis vtilis. Plin. lib. 27. cap. 9.

Femur leporis. Martial. 75,

Quum mittis turdúmque mihi, quadrámve placentæ,

Siue femur leporis, siue quid his simile.

Cædere femur. Quintil. lib. 2. cap. 12, Femur, pectus, frontem cædere, mirè ad pullatum circulum facit.

Rostro femur hausit adunco. Ouid. 8. Metam.

Plangere femur. Ouid. 11 Metamorphoseos,

Et consita femur mœrenti plangere dextra.

Femoralia, femoralium, neut. gen. plur. nom. {περιζώματα} Quibus pudendæ partes corporis teguntur. Sueton. in Augusto, cap. 82, Hyeme quaternis cum pingui toga tunicis subuculæ thorace laneo & femoralibus, & tibialibus muniebatur. Legitur & feminalibus.

F E N

L. FENESTELLA, Historicus, sæpe à Plinio citatur testis. Mortuus est Cumis Augusti tempore, vt tradit Eusebius.

¶Fenestella alius fuit, cuius de magistratibus Roman. liber non illepidus extat.

Fenestra, fenestræ {θυρίς} ἀπὸ τοῦ φαίνειν, quod est lucere. sic enim ad lucem reddendam fenestra. Cic. lib. 1. Tuscul. Nõ eas partes, quæ quasi fenestræ sunt animi. Martial. lib. 1. 87.

Angustiæ fenestrarum. Cic. Attic. lib. 2. 18.

Altæ, calígantésque fenestræ. Iuuenal. satyr. 6.

Cauæ fenestræ. Virgil 9 Æneid.

Ingens fenestra lato ore. Virgil. 2. Æneid.

Paruulis tectum sublime fenestris. Ouid. 14. Metam.

Armatæque vomunt stridentia tela fenestræ. Stat. 10. Thebaid.

Plena per insertas fundit se luna fenestras. Virgil. 3. Æneid.

Indere fenestras tecto dicitur ventus, Vide INDO.

Nocte patent vigiles te prætereunte fenestræ. Iuuenal. satyr. 3.

¶Fenestram ad nequitiam aperire alicui, pro Dare occasionem. Terent. Heaut. 3. 1,

Hui, quantam fenestram ad nequitiam patefeceris.

Fenestella, Diminutiuum {θυρίδιον} Colum. lib. 1. cap. 6, Granaria modicis fenestellis Aquilonibus inspirentur.

Fenestro, fenestras {θυρόω} fenestrare, Aperire. Plin. lib. 11. cap. 37, Media oculorum cornea fenestrauit pupilla.

Fenestratus, pen. prod. {θυρωτός} Id est, Apertus, Perforatus. Plautus, Nulla est fenestratior domus.

Fenestralis, pen. prod. Adiectiuum {θυρίδιος} vt Porta fenestralis. Ouid. 6. Fastorum,

Nocte domum parua solita est intrare fenestra,

Vnde fenestralis nomina porta tenet. De Fortuna.

FENASTRAE {Φοινικοῦς} Oppidum est ad ortum spectans, Cinædio ac Tænaro Laconicis vrbibus confine. Author Strabo lib. 8.

F E R

Fera, feræ {θήρ, θηρίον, ἄγριον, κνώδαλον} dicta est quòd sine ratione feratur: aut quòd naturali vtatur libertate, & pro desiderio feratur. Cicero 4. Acad. Quod vt ferum & immanem belluam, sic, &c.

Agmen ferarum. Ouid. 11. Metam.

Concilium ferarum. Ouid. 10. Metam.

Domitor ferarum Hercules. Seneca Herc. OEt. 17.

Genus omne ferarum. Virgil. 3. Georg.

Horriferum genus ferarum. Lucret. lib. 5.

Montiuagum genus ferarum. Lucret. lib. 2.

Latebræ ferarum. Ouid. 1. Metam.

Rapidarum præda ferarum. Ouid. epist. 11.

Rabies horrenda ferarum. Sil. lib. 16.

Secla ferarum. Lucret. lib. 2. Vide SECULUM.

Fera secla ferarum. Lucret. lib. 3.

Serpentia secla ferarum. Lucret. lib. 6.

Spelæa ferarum. Virgil. eclog 10.

Stabula alta ferarum. Virgil. 6 Æneid.

Tecta densa ferarum. Virgil. 6. Æneid.

Fera & immanis bellua. Cic. 4. Acad.

¶Acres feræ, Vide ACER.

Expertes rationis & orationis feræ. Cic. 1. Offic.

Horribilis fera Virgil. 4. Georg.

Immanis fera. Ouid. 8. Metam.

Matutinæ feræ. Martial. lib. 13.

Montanæ feræ Ouid. 2. Fast.

Montiuagæ feræ. Lucret. lib. 1.

Pernix fera. Seneca Herc. fur. 4.

Rabidarum more ferarum. Stat. 8. Thebaid.

Vastæ feræ. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Vastarúmque videt trepidus simulacra ferarum.

¶Excitare & agitare feras. Cic. 3. Offic.

Errantes agitare feras. Claud. in Gigant.

Agitare feras syluis. Virgil. 11. Æneid. Vide AGITO.

Consequi cursu excitatas feras. Seneca Hippol. 2.

Vitam degere more feræ. Virgil. 4. Æneid.

Ducere feras. Quintil. lib. 1. cap. 10, Non feras modò, sed saxa etiam, syluásque duxisse, memoriæ proditum est.

Interficere feras Lucret. lib. 5.

Mulcere feras. Ouid. 14 Metam.

Feris & bestiis corpus obiicere. Cic. pro Rosc. Amer.

Acres cursu sequi feras. Seneca Octau. 7.

Vestigare feras. Seneca Thyeste, 6.

Ferinus, pen. prod. Adiectiuum {θήρειος} Quod ferarum ritu vel sit, vel se habet. Apuleius, Ferino, ac beluino ritu.

Ferina caro. Sallustius, Getulis cibus erat caro ferina.

Domus ferinæ. Ouid. 15. Metam. Id est, corpora ferarum.

Lacte ferino nutritus. Ouid 3. Trist. eleg. 12.

Ferinus sapor. Plin. lib. 13. cap. 4.

Ferinus victus. Cic. 1. de Inuent. Nam fuit quoddam tẽpus, quum in agris homines passim bestiarum more vagabantur: & sibi victu ferino vitam propagabant.

Vox ferina. Ouid. 5. Trist. eleg. 13.

Vultus ferinus. Ouid. 7. Metam.

¶Ferina absolutè aliquando vsurpatum: & subintelligitur caro. Virgil. 1. Æneidos,

Implentur veteris bacchi, pinguísque ferinæ.

Ferus, Adiectiuum {ἄγριος} Atrox, Seuerus, qui ferinum animum habet. Virgilius, -ferus omnia Iuppiter Argos

Transtulit. Sic Fera gens, Cic. 1. Tuscul.

Ferus & Ferox hanc habent distantiam. Ferus est sæuus: Ferox est ferens. Salust. Iugurth. Ille animo feroci negat se toties fusum Numidam pertimescere. Virgil. 2. Æneidos,

-ferus omnia Iuppiter Argos

Transtulit. Ex Nonio.

Ferus & immanis, Mitis & mansuetus, contraria. Cic. 1. de Inuent. Deinde propter rationem atque orationem studiosius audientes, ex feris & immanibus mites reddidit & mansuetos.

Indomita ceruice ferus. Horat. 1. epist. 3.

Vultu turbo ferus. Horat. 1. epist. 20.

Acies feræ, Vide ACIES.

Ferus ager. Inculius. Festus.

Animi feri. Ouid. 4 epist.

Ardor ferus animi. Ouid 8. Metam.

Arma fera. Ouid. 5. Metam.

Bellua fera. Ouid. 13. Metam.

Immanis & fera bellua. Cic. 1. de Nat. deor.

Bestiæ feræ. Cic. de Amicit.

Cædes fera. Seneca Octau. 8.

Capræ feræ Id est capreæ Virgil. 4. Æneid.

Coniugium ferum. Tibul. lib. 3. eleg. 4.

Corda fera. Virgil. 6. Æneid.

Ensis ferus. Ouid. 6. Metam.

Equus ferus Horat. 1. Serm. satyr. 5.

Fructus feri. Virgil. 2. Georg.

Gaudia fera Ouid. 5. Trist. eleg. 9.

Gens immansueta atque fera. Cic. 1. de Legib.

Ferus & agrestis homo. Cic. pro Rosc. Amer.

Hostis ferus. Ouid. 1. Metam.

Hyems fera Ouid 1. Trist. eleg. 1. Stat. 5. Thebaid.

Ferus incola luci. Stat. 5. Thebaid.

Iuuenis ferus. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56.

Montes feri. Virgil eclog. 5.

Feri mores. Seneca Octau. 7.

Mores feros immanémque naturam alicuius ostendere. Cic. pro Rosc. Amer.

Scabies fera. Celsus, Quo asperior est, quóque prurit magis, eò difficilius tollitur. Itaque eam, quæ talis est, ἄγριαν, id est feram, Græci vocant.

Tela fera. Lucret. lib. 2.

Tempestas fera. Ouid. 1. Fast.

O fera tempora, quum dubitet Curtius Cósulatum petere. Cic. ad ad Attic. lib. 12. 259.

Tyrannus ferus. Ouid. 6. Metam.

Vastator ferus Ouid. 11. Metam.

Venus fera. Seneca Hippol. 8.

Feritas, pen. corr. huius feritatis {ἀγριότης} Naturæ quædam asperitas. Martial. lib. 1. 18,

Postquam inter nos est, plus feritatis inest. De Tigride.

Feritas atque agrestis immanitas. Cic. 2. de Diuinat.

Immanitas & feritas. Cic. 4. Tuscul.

Fructus regni feritas. Sil lib. 1.

Inamabilis feritas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7.

Insomna feritas. Stat. 2. Sylu. 1.

Insita feritas. Vide INSERO.

¶Deponere feritatem. Ouid. 4. Fast.

Cultu & feritate non multum a Germanis differebat. Cæsar 8. bel. Gallici.

Feritatem expellere. Cic 2. Tuscul.

Mollita feritas. Ouid. 4 Fast.

Ea feritas ad mansuetudinem traducere. Cic pro Sextio.

[F]abites, pen. prod. Dicitur agrestis. Sisenna apud Nonium, Partim abiete, partim lauro ac pinu.

[Fera]culum, feraculi, pen. corr. Vlpian. in l. quemadmodum. §. si nauis. D. ad legem Aquil Parui refert, nauem immittendo, an feraculum ad nauem ducendo, an tua manu damnum dederis. Sunt qui non feraculum, sed ferraculum, verriculum, feruaculúmve legant.

Feralia, feraliorum. n. g. {νεκύσια, ἐναγίσματα} veteres dixerunt diis manibus sacratam diem: à ferendis epulis in tumulum ad cœnam: quam & ipsam feralem nuncupabant, authore Festo. Ouid. 2. Fastorum,

Hanc quia iusta ferunt, dixere Feralia lucem, &c. Cic. Attico, lib 8, 166, Eodem enim die video Cæsarem à Corfinio post meridiem profectum esse, Feralibus, qua Canusio mane Pompeium.

Feralis dies, In quo feralia fiebant. Ouid. 2. Fastorum,

Tunc quum ferales præterière dies.

Feralis, & hoc ferale, penul. prod. {νεκρικὸς, ἐπιτάφιος} Quod mortuorum funeribus adhibetur: vt Feralis cœna. Apuleius, Rogum demolirentur, cœnam feralem à tumulo ad mensam referrent.

¶Feralis, Dirus, exitialis. Virgil. 4. Æneidos,

Soláque culminibus ferali carmine bubo Visa queri.

Feralis arbor. Plin. lib. 16. cap. 10, Picea montes amat, atque frigora: feralis arbor, & funebri indicio ad fores posita.

Arma feralia, Id est mortifera. Lucan. lib. 2.

Ferales cædes. Claud. de bello Gildonico.

Carmen ferale. Virgil. 4. Æneid.

Dona feralia. Ouid. 9. Metam.

Epulæ ferales. Plin. lib. 10. cap. 12.

Murmur ferale. Claud. 1. in Ruff.

Ferales præcones, quos antambulones atratos Latinè appellare possumus, ex quorum genere sunt funerum indictores. Budæus.

Tedæ ferales. Lucan. lib. 1.

Vrna feralis. Tacit. lib. 3.

Ferax, Ferculum, Vide FERO.

Ferctum, Vide FERTVM.

Fere {μικροῦ, ὀλίγου, ὀλίγου δεῖν, σχεδὸν} Aduerbium, significat penè, vt inquit Valla lib 2, cuius significatio est, paulum abfuit quin: vt Ferè hominem occidit, hoc est parú abfuit quin occideret. Terent. Heaut. 1. 1,

-domum reuertor mœstus atque animo ferè

Perturbato. Cic 4. Acad. Scripsit igitur his ferè verbis.

Quàm ferè. Cicero pro Cluentio, In quibus quantus splendor sit, quàm propè æquabilis, quàm ferè omnium constans & moderata ratio vitæ, &c.

Satis ferè disputauimus. Cic. 1. Offic. Quemadmodum ducatur honestum, ex quo aptum est officium, satis ferè diximus.

Semper ferè rum aliquo rusticari. Cic. 2. de Orat.

Ferè ruri se continere. Id est non semper, sed plerunque. Terent. Phorm. 2. 3, -quippe homo iam grandior

Pauper, cui opera vita erat, ruri ferè

Se continebat.

Nec adhuc ferè inueni. Cic. Attico. lib 7. 126, Nec adhuc ferè inueni, qui non concedendum putaret Cæsari quod postularet.

Ætates vestræ vt illorum nihil aut non ferè multum differunt. Cic. de Claris Orat.

Non ferè quisquam, Vide NON.

Ea victoria bellica non ferè quemquam est inuidia elatum consecuta. Cic. pro Sextio.

Ferè in diebus paucis, pro Paulo póst. Terent. And. 1. 1,

Ferè in diebus paucis quibus hæc acta sunt, &c.

Ferè amplius. Terent. Heaut. 1. 1,

Nec rei ferè sanè amplius quidquam fuit, &c.

¶Ferè, Subaudita aliqua vniuersalitate Quintilianus, His ferè veteres facultatem dicendi exercuerunt. Id est, ferè omnes. Cicero 2. Acad. Hæc ferè de moribus, &c.

Ferè multi. Cic. de Amicit. In eum sermonem illum incidere, qui tum ferè multis erat in ore. Valla libro 2, corruptum hunc locum esse censet, & legendum putat, Qui tum ferè erat in ore. Id est, ferè omnibus.

Ferè omnes. Colum. lib. 2. cap. 1, Veterem opinioné ferè omnium. Et lib. 3. cap 5, Tametsi ferè omnes authores.

Ferè plerique. Cic. 3. Tuscul. Non sunt vitiosiores quàm ferè plerique qui, &c.

Ferè plerunque, pro Ferè semper. Terent. Phorm. 1. 2,

-hic solebamus ferè

Plerunque eam opperiri, dum inde iret domum.

Ferè non difficile est inuenire quid sit causæ adiumento. Author ad Heren. lib. 2.

Vt ferè fit. Cic. 2. de Inuent.

Quod ferè fieri solet, probabile est. Cic. 1. de Inuent.

¶Ferè (inquit Valla lib. 2) de loco, de tempore, similibúsque dicitur. vt Vtor ferè hac veste in faciendis sacris. Id est in omni ferè tempore. Ferè Romani orbem subegerunt. Id est ferè totum orbem. Ferè fit vt iuuenes ament. Id est ferè vbique.

Eadem ferè hora. Cic. Attico, lib. 14. 318, A Lucullo postridie eadem ferè hora qua veni, vii. Idus Ianuario datas.

Hora ferè nona. Cic. Attico, lib. 7. 135, Calibus tuas literas hora ferè nona accepissem.

¶Ornatu ferè militari videmus statuas. Cic. 2. Offic. Declaratur autem studium bellicæ gloriæ, quòd statuas quoque videmus ornatu ferè militari.

FERENTARVM {οὐέντον} Oppidum est Theano Apulo propinquum, à quo Ferentani dicti sunt populi, qui Sagro amne a Pelignis separantur. Vide Strab. lib. 5.

Ferentarii, Vide FERO.

FERENTINA, dea fuit, sic dicta ab oppido Latij Ferento, cuius T. Liuius meminit nec semel in prima Decade.

FERENTINVM, pen. prod. Oppidum quod Plinius collocat in prima Italiæ regione in qua Roma est: à quo Ferentinates dicti sunt. ¶Eli & Ferentinum in Thuscia, vnde Ferentini.

Ferentini. Sil. lib 8,

Sylla Ferentinos, Priuernatúmque maniplos Ducebat.

FERENTVM, Oppidum Sabinorú seu Samnitum: à quo Ferentani.

FERETRIVS, dictus est Iupiter, quòd pacem ferre putaretur. Vide Liu. 1. Decad lib. 1. Propert. lib. 4. eleg. 11.

Nunc Iouis incipiam causas aperire Feretri. Sunt itaque qui sic dictum putent, quia fulmine feriat. Alij, quòd feretro, id est ferculo ad id aptè fabricato suspensa opima spolia ferrentur, vt scribit Liuius. Alij, quòd dux ducem in certamine ferit. Alij, quòd victor suis humeris spolia ferebat in templum ipsius dei. Liuius Decad 1. libro 1, Iupiter Feretri, hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, &c.

Feretrum, Vide FERO.

Fereola vitis. Colum. lib. 3. cap. 2, Irtiolam, fereolámque non facilè asseruerim quo gradu habendæ sint. Est autem huiuscemodi vitis nomen, quemadmodum & multa alia secundum regionis morem inditum, fortassis à ferendo dictum.

Feriæ, feriarum {ἑορτή, σχολή} A feriendis victimis, suntque dies cessationum ab opere, vel ab epulis ferendis: in his enim epulæ fiebant, ex pecorum, frugúmque prouentibus. Festus, Feriæ antiqui festa vocabant, & aliæ erant sine die festo, vt Nundinæ: aliæ cum festo, vt Saturnalia: quibus adiungebantur epulationes ex prouentu fœtus pecorum, frugúmque.

Feriarum festorúmque dierum ratio in liberis requietem habet litium & iurgiorum, in seruis operum & laborum Cic. 2. de Legib.

Feriarum autem apud antiquos multa erant genera, quæ polluì dicebantur, si in his aliquod opus fieret.

Feriæ belli.

Feriæ belli. A bello cessatio & vacatio. Gellius lib.1.cap.25, Induciæ,inquit,sunt belli feriæ. Ex M. Varrone,in libro Humanarum,qui est de bello & pace.

Conceptiuæ feriæ, quæ quotannis à magistratibus vel sacerdotibus concipiebantur in certos vel in incertos dies,vt sunt Latinæ, Sementinæ,Paganalia, Compitalia. Author Macrob.lib.1.Saturn.cap.16. Cic.1.de Nat.deor. Cæsar 3 bel.Ciuil. His rebus & feriis Latinis, comitiisque omnibus perficiundis,XI. dies tribuit.

Feriæ esuriales,Id est dies ieiunij. Plaut.Capt.8.

Imperatiuæ feriæ, Quas Consules vel Prætores pro arbitrio indicebant.Macrob.lib.1.Saturn.cap.16.

Latinæ feriæ,Vide LATIVM.

Nundinæ,Paganorum,ac rusticorum, quibus ad negotia & merces conueniebant.Macrob.lib.1.Saturn.cap.16.

Piscatorum feriæ.Cic.3.Offic.

Statiuæ feriæ,Vniuersi populi communes, quæ certis & constitutis diebus ac mensibus fiebant, in quibus præcipuè seruabantur Agonalia,Carmentalia,Lupercalia.Macrob.lib.1.Saturn.cap.16.

¶Dies feriarum addere alicui.Cic.Attic.lib.13.193.

Feriis iurgia amouento.Cic.2.de Legib.

Ferias ac iocos celebrare.Liu.1.ab Vrbe.

Habere ferias triduum.Cic.2.de Legib.

Imperare ferias.Cic.1.de Diuinat.

Indicere ferias,Vide INDICO.

¶Feriæ,pro Vita otiosa. Plaut.Capt.13.

Ferias alicuius possidere.Plaut.Epid.10,

Tuas possidebit mulier faxo ferias. Id est,tua erit,tecum ferias celebrabit,tecum ociabitur,sedebit,feriabitur. Sic dicimus Viuo vitam, seruio seruitutem. Possidebit,Id est sedebit, sedere autem est feriari. vult igitur dicere Plautus,tecum erit.

¶Feriæ, aliæ sunt repentinæ, aliæ solennes,l.3.C.de dilation. Repentinæ sunt, quas re feliciter gesta Principes indicunt, l.2. C. de feriis. Solennes verò,quæ sunt anniuersariæ ac legitimæ.

¶Feriæ statæ,inquit Festus,appellantur,quòd certo statutóque die obseruarentur.

Ferio,ferias (σχολάζω, σχολὴν ἄγω) feriâre,vel Ferior, feriaris, feriari, Deponens,Vacare ab aliquo opere vel studio.

Feriari à studiis. Trebonius ad Ciceronem,lib.12.16, Illud quoque erit nobis curæ, vt Cratippus vnà cum eo sit, ne putes in Asia feriatum illum ab iis studiis, in quæ tua cohortatione incitatur, futurum.

Feriatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀργὸς) Qui otiosus est, & nihil agit. Plaut. Milit.5. Martial.lib.5,

Nec feriatus ibat ante carrucam.

Feriatus voluntate sua à negotiis publicis.Cic.3.de Orat.

Deum feriatum volunt cessatione torpere Epicurei. Cicero 1.de Nat.deor.

Feriati dies, In quibus feriæ aguntur. Plin.lib.18.cap.6. Plin.Iun. epist.58,Quid præterea noui? Quid? nihil, alioqui subiungerem. nã & charta adhuc superest, & dies feriatus patitur plura contexi. Id est festus.

Feriatus dies ad quicquam agendum. Liuius 6.bell. Pun. Enim diem Carthaginiensibus religiosum, ad quicquam agendum feriatum esse.

Feriata familia. Varro 1.de Re rust.cap.16,Ne de fundo familia ab opere discedat,ac profestis diebus ambulet feriata potius, quàm opere faciundo agrum fructuosiorem reddat.

Feriata machæra,Qua quis non vtitur. Plaut.Milite,3.

Musæ feriatæ.Stat.1.Sylu.6.

Feriata toga.Plin.epist.123.

Malè feriati, Id est ignauo, inutilique otio vacant, ait Budæus. Gellius lib 10.cap.22

Malè feriati Troes.Horat.4.Carm.ode 6.

Ferianei dies,pro Feriati vel festi. Vlpian.l.2.D.de feriis,Diuus Marcus effecit de aliis speciebus Prætorem adiri,etiam diebus feriaticis. Appellantur autem sub eodem titulo Feriæ, dies omnes, quibus magistratus propter vacationem publicam ius non dicit, velut propter messem aut vindemias, aut depositum magistratum, vt quum in l.4. Vlpianus scribit, Pridie calendas Ianuarias magistratus neque ius dicere,nec sui potestatem facere consueuerunt.

Ferinus,Vide FERA.

Ferio, feris (τύπτω, πατάσσω, ...) præteritum mutuatur à Percutio,percussi, & idem significat. Acron tamen ferij præteritum vsurpauit exponens illud Horatij Carmin.7.3, Nec tam Larissæ percussit, &c. Plaut. Amphit.8,

Ex insana insaniorem facies,ferier sæpius.

Ferire,teste Festo,dictum,quòd ferientes feruntur.

Ferire & repellere aduersarium.Cic.2.de Orat.

Ferit æthera clamor. Virg.5 Æneid.

Ferire aures, pro Excitare. Cic 3.de Orat Feriunt enim aures hominum cum illa quæ iucunda & grata, tum etiam illa quæ mirabilia sunt in virtute laudari.

Crebris feriunt vlulatibus aures. Lucan.lib.2.

Calce feritur aselli. Ouid 3 Fast.

Ferire cornu.Virg.9.ecloga,

-& inter agendum

Occursare capro,cornu ferit ille,caueto.

Taurus ferit vncis cornibus hostem. Propert.lib.2 elegia 4.

Ferire fœdus, quod & percutere dicitur, & inire: hoc est Pacem componere. Virg.10.Æneidos,

-haud mora Tarchon

Iungit opes,fœdúsque ferit. Cic.pro Domo sua, Sed vno tempore cautiones fiebant pecuniarum,fœdera feriebantur prouincialium. Ob id autem dictum quidam putant,quòd dum antiqui fœdus & pacem solenni pompa cum hostibus inirent,porcam diis immularent. Idẽ pro Rabirio Posth.

Ferire fores. Plaut.Menæch.4,

Expedite fabulatus,iam fores ferio. M. feri.

Frigore aliquem ferire,pro Occidere. Horat.2.Serm.sat.1,

-ô puer, vt sis

Vitalis metuo,& maiorum nequis amicus Frigore te feriat.

Frigus ferit nos. Lucret.lib.4.

Ferire alicuius frontem Cic.ad Atticum,lib.1.1, Puto te in hoc aut risisse,aut ingemuisse: vt frontem ferias.

Hostem ferire.Cic. pro Corn.Balbo.

Latus ense ferit.Virg.12.Æneid.

Fulmina summos montes feriunt.Horat.2.Carm.ode 10.

Ferietur alio munere. Terent.Phorm.1.1,

-porro autem Geta

Ferietur alio munere, vbi hera pepererit. Ferietur, Id est emungetur. Significanter dictum: nam damnum plaga censetur. Cogetur Geta vnum & alterum munus dare.

Spectris feriuntur oculi. Cic. Cassius,lib.15.16.

Oculos ferire, visúmque lacessere dicuntur quæcunque conspici possunt. Lucret.lib.4.

Venus igne pectus ferit.Seneca Hippol.3.

Pectora ferire manu. Ouid.3. Trist.eleg.3.

Plangore ferire pectora.Ouid.4.Metam.

Ferire pecunias. Plin.lib.33.cap.3.Constitutúmque vt asses sextantario pondere ferirentur.

Ferire porcum.Liu.1.ab Vrbe.

Pugno vel calce ferire.Quintil.lib.2.cap.8.

Ferire ensto.Liu.10.bel.Pun. Et Ferire securi, Cæsar 8.belli Gall. Et 3.Verr.

¶Fama ferit terras remotas.Lucan.lib.5.

Feriens (παίων) Participium: vt Numen humanum feriens animam. Lucan.lib.5.

Tinnulæ plectro feriente chordæ.Seneca Troad 9.

Sagittæ cuncta ferientes.Ouid.3.de Ponto,eleg.3.

Feriendus,Participium (πληκτέος) vt Ille mihi feriendus aper.Ouid. 3 Metam.

Colla rudes operum præbent ferienda iuuenci.Ouid.1.Fast.

Ferio,ferias,Vide FERIAE.

Feritas.Vide FERA.

FERITOR, Humus in Liguria,non procul à Genua, de quo Plinius lib. 3.cap.5.

Ferme (σχεδὸν, μικροῦ δεῖν) Aduerbium eiusdem propè significationis cũ ferè. Terent.Heaut.1.2. Idem And.1.5,

-iam ferme moriens me vocat:

Accessi. Vbi Donatus, Ferme est aduerbium festinantis. Sallust in Iugurth. Nã ferme Numidas in omnibus prœliis magis pedes,quàm arma tuta sunt. Cic.ad Brutum, De me possum idem quod Plautinus pater in Trinummo, Mihi quidem ætas acta fermè est: tua istuc refert maximè.

Haud ferme. Terent.And.3 1,

Fidelem haud ferme mulieri inuenias virum. Vbi Donatus, Ferme pro Facile posuit. & ferme, facilitatem significat: quia sunt aduerbia extenuationis.

Ætas ferme acta.Cic.Bruto,2.

Sapientis cogitatio non ferme ad inuestigandum adhibet aduocatos.Cic.5.Tuscul.

Fermentum,huius fermenti (ζύμη, φύραμα) Portio farinæ subactæ acidæ, Dictum quòd feruendo crescat. Plin.lib.18.cap.7, Spuma ita concreta pro fermento vtuntur. Virg.7.Georgicorum,

-& pocula læti

Fermento,atque acidis imitantur vitea sorbis.

¶Iacêre in fermento, vel esse, per translationem dixit Plautus in Mercat.23,

Nam mea vxor propter illam tota in fermento iacet. Id est inflata est & irata.

In fermentum congerere terram atque componere. Colum.lib.3. cap.11. Hoc est,vt fermentescat & putrescat.

Fermento,fermentas (ζυμόω) fermentâre, Miscere, facere vt massa acescat. Plin.lib.18.cap.11, Quum fieret autem panis hordeaceus, eruilæ,aut cicerculæ admistione fermentabatur.

Fermentare terram, putauit Calepinus, & post eum multi, idem esse quod pinguefacere: citátque illud Columellæ,lib.2.cap.15. de stercore columbino loquẽns, Maximè tamen columbinum probamus, quod modicè sparsum terram fermentare comperimus. Porrò (ne sim longior) quemadmodum fermentare fariná subactam aut massam, est eam admisso fermento resoluere & inflare: sic fermentare terram,est eam non sinere addensari spissarique & durescere, sed in puluerem redigere ac resoluere. Quod quum fit, tum velut inflatior & tumidior efficitur terra. Gleba enim terræ densæ & compactæ, si resoluena,loci multo plus capiet. Sed hoc ex ipsius Columellæ verbis luculentius intellexeris. Sic autem ait libro 2.cap.2, Sed ex his nihil non melius resoluta humo, quam densa prouenit. quod nostee quoque Virgilius quum & alias fœcundi arui laudes retulisset, adiecit,Et cui putre solum: namque hoc imitamur arando. Neque enim aliud est colere,quàm resoluere & fermentare terram. Rursus eodẽ cap.non procul à fine, Atque eiusmodi terram pinguibus arcuis putrem velut cinerem solutam, quanuis leuissimo dente mouere satis est. Idem lib.4 cap.1, non procul à fine, Quid quòd repastinata humus, dum est recens soluta, laxáque, velut fermento quodam intumescit: deinde non longissimam crpit vetustatem, condensata subsidit? Ex omnibus his Columellæ verbis palàm est, eandem terram vocari solutam,resolutam,putrem,& leuem: támque opponi spissæ, & densæ. Præterea terram fermentari nihil aliud esse quàm in puluerem resolui,& leuiorem, solutioremque effici. Id quod præstat diligens cultura, calores æstiui, gelicidia hyberna, & stercus columbinum, idque ob insitum & natiuum calorem. Varro de Re rustica, libro 1.cap.38, De hisce præstare columbinum, quod sit calidissimum

dissimum, ac fermentare posse terram.

Fermentesco, fermentescis (ζυμόομαι) fermentescere, Idem quod fermentari. Plin.lib.18.cap.8, Optimaque est, quæ candidissima & friabilis, miniméque ponderosa: quum teratur inter digitos, fermentescens.

Fermentescere etiam tellus dicitur. Plin.lib.17.cap.2, Tellus quoque illo modo fermentescit: & succi plena, ac lactescentibus satis oó effœta, quum tempus aperit tepidis arridet horis.

Fero, fers, tuli, latum (φέρω, ἀνέχομαι, ἀγινέω) ferre, Portare: Antiquè tetuli fecit in præterito.

Ferre ad aliquem argentum. Plaut. Asin.12,

-pater nos ferre hoc iussit

Argentum ad te.

Ferre ab altero argentum. Plaut. Asin.12,

-tún' hoc feras argentum alter à me? Id est putas à me esse aliàs argentum accipere?

Ferre quod poscimus. Plaut. Merc.7.

Intro ferre, Vide INTRO.

In aliquem locum lectica ferri. Cic. Qu frat.lib.2.8.

Lectica per oppidum ferri Cic.2.Philipp.

¶Ferre, Afferre, vel dare. Plaut. Mostel.11,

Herele nunc ferat

Sex talenta magna argenti pro istis præsentaria,

Nunquam acciperem.

¶Ferre, Offerre, Vide infrà, Iudicem ferre.

¶Ferre, Producere. Plin.lib.12.cap.8, Saccarum & Arabia fert, sed laudatius India. Cato cap.6, Sin in loco crasso aut caldo seueris, hostus nequam erit, & ferundo arbor peribit.

¶Non feret quin vapulet, pro Non abibit quin vapulet. Plautus Amphit.4.

¶Ferre, pro Dicere. Tacit.lib.13. Quippe erant, qui Cn. quoque Pompeium incusatum à senioribus, ferrent. Idem libro 15, Ex C. Cæsare se genitum ferebat.

¶Ferre, Pati. Cic. pro Rosc. Amer. Quod tametsi graue est, tamen aliquo modo posse ferri videtur. Terent. Heaut.1.2,

Fortasse aliquanto iniquior erat præter eius libidinem:

Pateretur: nam quem ferret, si parentem non ferret suum?

Ludificatio ista iam ferri non potest. Liu.lib 8 Decad.4.

¶Ferre acceptum, Vide in ACCIPIO, Acceptum ferre.

Ferre acerbè. Dolere, & iniquo animo ferre. Cic. pro Plancio, Dolebam Iudices, & acerbè ferebam, si huius salus, &c.

Aciem ferre, Vide ACIES.

Aditum ferre, Vide ADITVS.

Fert adolescentia. Terent. Adelph.1.1,

-quæ fert adolescentia,

Ea ne me celet consuefeci filiū. Id est quæ solita est iuventus facere.

Aduersa. Cic. de Amicit. Aduersas verò res ferre difficile esset sine eo qui illas grauius etiam quàm tu ferret.

Ægrè. Terent. Heaut.4.8.

Quid nunc renunciem abs te responsum Chreme,

Ne sentiat me sensisse, atque ægrè ferat?

Fert ætas: Hoc est per ætatem licet. Terent. And.1.6,

-dum licitum est ei, dúmque ætas tulit,

Amauit. Vbi Donatus, Tulit, duo significat: attulit & abstulit, passus est & pertulit. Cic. pro Cluent. Quum ad illud prándium crudior venisset, & vt ætas illa fert, sibi tum non pepercisset, &c.

Fert animus, [illegible] cupit. Ouid.1. Metamorphoseos,

In noua fert animus mutatas dicere formas

Corpora. Lucan.lib 1,

Fert animus causas tantarum expromere rerum.

Fert animus ista modestè [illegible] erent. Phorm.1.3,

Beatos: ni vnum hoc desit, animus qui modestè isthæc ferat.

Animum in consilium ferre. Quintil.lib 6 cap.1.

Ferre animo æquo. Terent. Phorm.1.21,

Quod fors feret, feremus æquo animo. Sic Ferre animo forti mortem alicuius, Cælius ad Cic.lib.15.20.

Quieto & æquo animo. Cæsar 1.bel. Ciuil.

Iniquo animo. Cic. Attico, lib.15.319.

Ferre annos & vetustatem, siue perferre, dicuntur vina propriè: tamen ad alia transferuntur: Est vetustate non exolescere. Quintil.lib. 2.cap 4, Quare mihi ne maturitas quidem festinet, nec musta in lacu statim austera sint: sic & annos ferent, & vetustate proficiēt. Idem lib.10.cap.1. Sumpta à vinis metaphora quæ non fugiunt.

Aperte ferre aliquid. Cic. pro Plancio.

Ferre aptè & quietè quemcunque casum fortuna inuexerit. Cic.4. Tuscul.

Arma contra patriam. Cic. de Amicit. Num si Coriolanus habuit amicos, ferre contra patriam arma illi cum Coriolano debuere? Vatinius ad Cic.1.lib.5.10, Simius non semissis homo contra me arma tulit, & cum bello cepi.

In astra, pro Vehementer laudare. Cic. ad Att.lib.2.40, At hercule alter tuus familiaris Hortensius, quàm plena manu, quàm ingenuè, quàm ornatè nostras laudes in astra sustulit? Sic Martialis lib.1.

Ad astra aliquem. Virg. eclog.5.

Atrociter ferre, pro Ægrè ferre. Cic. pro Milone, Multa etiam alia vidit, sed illud maximè quàmuis atrociter ipsa tulisset, vos tamen fortiter iudicaturos. Budæus.

Auras, Est assuescere aeris mutationi. Virg.3.Georgicorum,

Quum semel hæserunt aruis, aurásque tulerunt.

Auriga fertur equis. Virg.2.Georg.

Auxilium alicui, Iuuare, subuenire. Plautus Amphit.9. Terentius Adelph.2.1,

Obsecro populares ferte misero, atque innocenti auxilium,

Subuenite inopi.

¶Bella ferre. Horat.1.epist.19, -denique sæuam

Militiam puer, & Cantabrica bella tulisti

Sub duce, qui templis Parthorum signa refixit.

Bellè ferre aliquid, Id est æquo animo. Cicero ad Atticū libro 4. epist.3. à fine.

¶Ferre ad vel in cœlum, Est ita aliquid laudare, vt laudibus quasi ad cælum feratur. Cic.7. Verr. Iuuat me, hæc præclara nomina artificum, quæ isti ad cælum ferunt. Sic 1. Tuscul. Et ad Att.lib.4.85.

Ferre calumniam. Cælius ad Cic.lib.8, Scito C. Sempronium Rufum, mel ac delicias tuas, calumniam maximo plausu tulisse.

Canum & furcam. Plaut. Casina,8. Id est suspendi. Cicero 1.de Diuinatione.

Casum. Cæsar 6.bel. Gallici, Atque eundem omnes ferant casum.

Centuriam ferre, Habere Centuriam sibi suffragantem in alicuius magistratus petitione. Cic. pro Plancio.

Clam iram aduersus aliquem. Liu.1.bel. Maced. Haud clàm tulit iram aduersus Prætorem, quòd absente se rem gessisset.

Classis fertur cita gurgite. Virg.5.Æneid.

Clementer. Cic. Attico, lib.6.3.

Commentarij ferunt. Tacit.lib.5, Tormentis seruorum Macronem præsedisse, commentarij ad Senatum missi ferebant.

Si ita commodum vestrum fert. Cic. pro Lege agrar.

Conditionem, Quod & Offerre dicitur, & Ponere, apud Terentiū: & est victoris & superioris. Plaut. Rudente,23. Terent. Phorm. 4.2. Cic. pro Rosc. Amer. Hanc conditionem misero ferunt, vt optet vtrum malit, ceruices Roscio dare, an insutus in culeum, supplicium parricidarum, per summum dedecus vitā amittere. Sic Tironi, lib. 16.11. Et pro Quint o, Quo in loco conditionem tuli, si vellet, &c. Idem ad Atticum, libro 7.134. Et lib.10 101. Liu.8.ab Vrbe.

Constanter & sedatè ferre, Vide CONSTO.

Fert consuetudo. Cæsar 6. bel. Gal. Maiore strepitu & tumultu quàm Pop. Rom. ferre consuetudo, castra moueri iubet.

Grauioribus verbis nec liceat accusasti me, quàm tua consuetudo ferebat. Cic. Brutu,9. Idem pro Cæcina.

Contumelias, pro Pati. Plaut. Merc.15,

Hem cui decem talenta dotis detuli,

Hæc vt viderem, vt ferrem has contumelias.

Conuiuam Dionysium mihíque & tibi, Id est vinum tibi & mihi in conuiuium. Plaut. Stich.11.

Crimina in aliquem ferre. Tacit.lib.12. Hoc Liuius dicit, Ferre aliquem sermonibus.

¶Damna tulêre suo peccato. Ouid.2.Fast.

Ferre desyderium alicuius. Cic. de Amic. Quarum rerum recordatio & memoria, si vnà cum illo occidisset, desyderium coniunctissimi viri atque amantissimi ferre nullo modo possem.

Desyderium diutius ciuitas ferre non potest. Cic.10.Philipp.

Aliquid de. Brutus ad Antonium, lib.11.2, Quod de cōmodis eorum mense Iunio laturus esses.

Deorsum ferri suo pondere. Cic.1.de Finib.

Dissidium aliquod acerbissimè tulisse. Cic. Att.lib.4.7.

Dolenter ferre aliquid. Vide Dolenter, in DOLEO.

Dolorem ferre alicui. Virg.6.Æneid.

In eundem dolorem mœsta, & miseranda diu ferres. Tacit.lib.5.

¶Exequias ferre. Ouid.2.Amor. eleg 6.

Exitum eundem. Cæsar 3 bel. Gal. Inter se coniurant, nihil nisi cōmuni consilio acturos, eundémque omnis fortunæ exitum esse laturos.

Ferre expensum. Vide in EXPENDO. Cic.6.Philipp.

Extra causam ferre. Quintil.lib.6 cap.4.

¶Vt ferunt fabulæ. Cic.3.Offic.

Prout facultates ferebant, satis. Cic.4.Verr.

Fallaciam. Plaut. Pœnul.3,

Abeamus intrò, vt Colabyscum villicum

Hanc perdoceamus vt ferat fallaciam.

Famam, pro Spargere. Plaut. Persa,10,

Nam inimici famam, non ita vt nata est, ferunt.

Ita fama ferebant. Liu.3.bel. Pun.

Ferundum feras. Terent. Phorm.2.4,

-quin quod est

Ferundum feras, tuis factis dignum feceris.

Fidem ferre alicui rei. Virg.10 Æneidos,

Siqua fidem tanto est operi latura vetustas.

Fiduciam ignitū oratori præ se ferat. Quintil.lib.5.cap.13.

Finem ferre laborum. Virg.7.Æneidos,

-ea vox audita laborum

Prima tulit finem.

Flagitia ad aliquem, pro Iudicare & narrare. Terent. Adelph.4.7,

-te iamdudum quæro Mitio,

M. Quidnam? D. fero ad te alia flagitia ingentia

Boni illius adolescentis.

Flumina ferunt classem. Virg.5.Æneid.

Fortiter, pro Constāti animo molestiam, vel malum perferre. Cic. de Senect. Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum: nó quòd æquo animo ferrem, sed, &c.

Ita fortuna tulit. Cic. Pulchro, lib.4.13.

Fraudem. Liu.4.bel Punici, Vt ita nobis volentes propitij adsitis, si vitandæ, non ferendæ fraudis causā hoc consilij capimus. Cic. ad Att. lib.7.144. Non quin rectum esset, sed quia quod rectius fuit, id mihi fraudem tulit.

Frigoráque & famem tulistis. Catul. ad Veranium, epigr.25.

Fructum ferre dicuntur arbores. Plin.lib.13.cap.4, Palmæ ferunt in maritimis Hispaniæ fructum.

Fructum ferre, pro Recipere. Plin.iun.lib.8. epist 6.ad Montanum.

Fructum alicui. Cic. ad Lentulum, lib 1.9, Quámque ea contentio mihi magnum etiam foris fructum tulisset. Hoc est, attulisset.

Fructum ex aliquo. Pollio ad Ciceronem, lib.10.31, Si me satis nouisset, & maior pars Senatus maiores ex me fructus tulisset. Id est reportasset.

Fructus necessitudinis. Cic.7.Verr. Quos tandem fructus huiusce necessitudinis in istius imperio tulit?

¶ Ferre gloriam belli perpetrati. Liu.8. bel.Maced. Punici tamen belli perpetrati, quo nullum neque maius neque periculosius Romani gessere, vnus præcipuam gloriam tulit.

Ferri ad gloriam. Cic.2 Tuscul. Nihil præstantius honoribus, imperiis, populari gloria iudicauerunt, ad quam fertur extimus quisque.

Gradum ferre, & conferre pedem pariter, pro Ire & aliquò progredi. Plaut. Merc 5.5,
Religionem illa obiecit: recipiam me illuc. a. sapis
O Charine, contrà pariter fer gradum, & confer pedem.

Ferre gratiam, pro Referre. Liu.lib.5.Decad.1, Vobis fortuna oblata est, Ardeates, pro tantis Pop.Rom. beneficiis, quæ meministis, ferendæ gratiæ. Veteres tamen codices habent referendæ.

Gratiam & gloriam haud immeritam annonæ leuatæ tulit. Liu. 4.ab Vrbe.

Grauiter, Iratum esse, & molestè ferre. Terent. And.1.2,
Omnes qui amant, grauiter sibi dari vxorem ferunt. Cic.3.Verr. Hoc ab isto prædone ereptum esse, grauiter & acerbè homines ferebant.

Grauiter molestéque ferre aliquid. Sulpitius Ciceroni, lib.4 5.

Gressus ferre aliquò. Ouid.3.Fast.

¶ Humaniter ferre aliquid. Cicero Attico, libro 1.2. & lib.4.84.

¶ Ferre ignominiam animo. Cæsar 1.bel.Ciuil.

Ignominiam & infamiam sine dolore ferre. Cic.4.Tusc.

Imaginem alicuius: Hoc est, aliquè repræsentare & referre. Plaut. Capt.2,
Huius illic, hic illius hodie fert imaginem.

Immoderatè res aduersas & secundas ferre, leuitatis est. Cicero 1. Offic. Vide IMMODERATVS.

Immodicè ferre aliquem casum, Vide IMMODICVS.

Impetum. Cæsar 3. bell. Gall. Vt ne vnum quidem impetum nostrorum ferrent.

Impunè. Cæsar 5. bell. Gall. Quódque se tam diu impunè tulisse iniurias admirarentur.

In aliquo quidpiam ferre. Quintil. lib.1.cap.6.

Incommoda. Cic. ad Qu. frat. lib 1.2, Atque ita mihi dicebat Flauius scriptum in ea epistola, quam tuam esse dicebat, te aut quasi amicis tuis gratias allaturum, aut quasi inimicis incommoda laturum.

Indifferenter ferre, Vide INDIFFERENS.

Indignè. Plin. lib.18.cap.3, Vt non inuita ea, & indignè ferente, credatur id fieri.

Infortunium. Terent. Adelph.2.1,
Tetigin' tui quicquam? sa. si attigisses, ferres infortunium.

Ingratè aliquid ferre. Tacit. lib.17, Oppressa Capitonis consilia ingratè tulisset.

Iniuriam. Terent. Hecyra, 1.2. Cic. Memmio, lib.13.1, Sapientia tua qua fers iniuriam, lætitia.

Inultum, Non puniri. Terent. Heaut. 5.1,
At ne illud haud inultum, si viuo, ferent.

Inultam fugam ferre. Cic. Antequam iret in exilium, Isti modò videant qua ratione hanc inultam meam fugam ferre possint.

Iracundè. Plin. lib.11 cap.37, Diuus Augustus suos oculos diligentius spectari, iracundè ferebat.

Iudicem. Liu.1 Decad. libro 3. Iudicem ferre, inquit Budæus, est cuiuscunque iudicio acquiescere. Cic. pro Rosc. Comœdo, Quem ergo si ferre iudicem, refugere non deberet: quum testem producam, reprehendere audebit? Liu.8 ab Vrbe, Prouoco ad populum: eúmque tibi fugienti Senatus iudicium, iudicem fero. Hoc solent homines facere in magna causæ fiducia aduersarium prouocantes, quum aut iudicem ei ferunt, id est offerunt, aut ab eo petunt. Sæpe enim Romani sic Iudices sumebant, quos Prætor non dabat.

Ferre iudicem, ni, &c. *Prendre à prometre.* Budæus. Liu.1.Decad. lib. 3. Ni ita esset, multò priuatim ferebant Vulscio iudicem.

Iugum ferre. Horat.1.Carm.ode 35, -diffugiunt cadis
Cum fæce siccatis amici.
Ferre iugum pariter dolosi.

¶ Ferre laborem. Cæsar 6.bel.Gall. Ætate iam confectus, quum laborem aut belli aut fugæ ferre non posset, &c.

Laborem pro cunctis ferre. Cic. Antequam iret in exilium.

Laborem ferre aut fugere. Virg.6 Æneid.

Lætè atque insolenter ferre. Cic.10.Philipp.

Lætitiam. Cic. Att. lib.14. 308. Quecunque hæc pars perditorum lætitiam Cæsaris morte putabit (lætitiam autem apertissimè tulimus omnes) hunc in hostium numero habebo.

Laudem, Reportare honorem. Cæsar 6. bel. Gal. Qui diutissimè impuberes permanserint, maximam inter suos ferunt laudem.

Laudem mihi mea facta ferent. Virg.11. Æneid.

Laudibus, Laudare. Plin. epist.171, Alij contra, hoc ipsum laudibus ferunt, quod sit frustratus improbas spes hominum.

Legem, Idem quod Ferre ad populum legem. Cic. ad Lentulum, lib.1.9. Postea dixit etiam in Senatu palàm, sese, si licitum esset, legem Curiatam ferre.

Legem aliquam perniciosè ferre. Cic.2.Offic.

Lenissimè ferre aliquid. Cic. Fabio, lib.5.18.

Lente ferre. Vide LENTVS.

Leuiter ferre. Vide LEVIS.

Leuiter ferre & negligenter defendere aliquid. Cicero pro Rosc. Comœd.

Ferre libertatem. Quintil. lib.4.cap.1.

Fert libido: Hoc est, fit aliquid per libidinem. Terent. Heaut 3.3,
Multa fert libido: ea prohibet facere tua præsentia. Id est, multa optè facere quæ te præsente non ausim.

Quantum libido tulit, tantum erlictum est. Cic.5 Verr.

Libros sub nomine alicuius ferri. Quintil. in Proœm. lib.1, Atque eo magis, quòd duo iam sub nomine meo libri ferebantur.

Lucem. Plin. epist.141.

¶ Mandata alicuius ferre. Virg.10. Æneid.

Ferre manum. Plaut. Trucul.4 3,
Adi noc, si storua, fer contrà manum, & pariter
Gradere. Id est da manum.

Manum ferre, pro Contendere. Virg 5 Æneidos,
Ferre manum, duróque intendere brachia ferro. Seruius.

Fer me, Patere meos mores. Terent. Heaut.4.3,
Quid faciam Syre mi? gaudeo: fer me.

Ferres me, si ego idem dicerem? Cic 4 Acad

Mediocriter ferre quippiam. Cic.5. Verr. Vide MEDIOCRIS.

Misacias. Terent. Adelph.4.2,
Nisi me credo huic esse natum rei, ferundis miseriis.

Mutua ista feres. Ouid.5. Metam.

Moderatè ferre, Vide MODERO.

Moderatè & modicè ferre aliquid. Cic.4.Tusc.

Moderatè ferre dolorem. Cic. de Amicit. Sed ego id respondeo, quod animaduerti te dolorem, quem acceperis tam summi viri, tum amicissimi morte, ferre moderatè.

Modicè Cic.11.Philipp. Est enim sapientis quicquid accidere homini possit, id præmeditari: ferendum modicè, si aduenerit, esse.

Modicè ferre dolorem, Vide MODVS.

Modicè ferre iniurias fortunæ. Cic.1.de Fin.

Molestè. Cic. de Senect. Quorum ego multorum cognoui senectutem sine querela, qui se à libidinum vinculis laxatos esse, non molestè ferrent, nec a suis despicerentur. Vide MOLESTVS.

Molestias. Terent. Eunuch.1.1,
Neque præterquam quas ipse amor molestias
Habet, addas: & illas quas habet, rectè feras.

Molliter: Hoc est patienter & facilè Cic. de Senect. Sed tamen necesse fuit aliquod esse extremum, &c. quod ferendum est molliter sapienti. Vide MOLLIS.

Monstrum ferre. Tacit. lib 14.

Munus ferre, Id est auferre. Horat.4.Carm.ode 8.

¶ Fert natura: Id est per ætatem & naturam licet. Cæsar 3. bel. Ciuil. Sed hic cognitis omnibus rebus, seu quid in munitionibus perfectum non erat, seu quid a peritioribus, prout cuiusque eorum qui negotiis præerant, aut natura, aut studium ferebat, hæc ad Pompeium omnia detulerunt.

Natura fert vt externa ex altera parte grauiter, ex altera autem acutè sonent. Id est natura comparatum. Cic in Somnio Scipion.

Quis hoc timeret, quod neque acciderat antea, nec videbatur natura ferre vt accidere posset? Cic. Att. lib.13.268.

Vereor ne grauioribus vtar verbis, quàm natura mea fert. Cicero pro Quintio.

Nomen alicuius. Cicero 3. Offic. Sed quum Basilus Marcum Satrium sororis filium nomen suum ferre voluisset, eúmque fecisset hæredem, &c.

Nomen ferre insani, Id est vocari insanum. Horat.1.epist.6.

In notitiam alicuius. Traianus in epist. Plin. iun. lib.10. epist.38. Id est declarare.

¶ Ferre obscurè aliquid, pro Celare, dissimulare, & occultare. Cic. in Paradox. Istam paupertatem, vel potius egestatem ac mendicitatem tuam nunquam obscurè tulisti.

Occultè. Terent. Adelph.3.2,
Neque id occultè fert: à lenone ipsus eripuit palàm.

Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat. Virg.3. Æneid.

Aliquem in oculis, pro Vehementer & præcipuè amare. Cicero ad Qu fratrem, libro.3 17. Idem de Arusp resp. de Clodio loquens homine sibi inuiso, Ferebant in oculis homines [illegible] quidam boni viri & de me optime meriti. Terentius verbum PARV omisit in Eunucho, Rex te ergo in oculis? Ex Budæo.

Odium pro labore: Hoc est, odium pro labore . portare. Terent. Adelph.5 4,
Nunc exacta ætate, hoc fructi pro la[illegible]s ab his fero, Odium.

Onus impositum ferre. Ouid 15 [illegible]etam.

Opem, dicitur, inquit Donatus, i[illegible] malis rebus, & iis qui de salute dubij sunt. Terent. Adelph.3.4, Iuno Lucina fer opem. Cic.4.Tusc. Reliquas quoque partes ægritudinis vtiles esse dicunt: Misericordiam ad opem ferendam, & calamitates hominum indignorum subleuandas.

Opem ferre alicui. Horat de Arte.

Opem atque auxilium afflictæ Reip. Cic. ad Att. lib.8.158.

Opem & salutem indigentibus. Cic.2.de Finib.

Vt fert mea opinio: Hoc est, puto & existimo. Cic. ad Seruilium, lib.13 67. Quòd si Romæ fuisset, etiam salutem A. Cecinnæ essemus (vt opinio mea fert) per te consecuti.

Plura dixi quàm opinio mea tulerit aut voluntas mea. Cicero pro Domo sua.

Sicut opiniones hominum & religiones ferunt. Cic.7.Verr.

Opus cum labore. Plaut. Amphit.4,
Habendum & ferendum hoc opus est cum labore.

Ferre per ora hominum, pro Celebrare, apud Plin. in epist.

Ora ad ora ferre, Osculari. Ouid. ad Liuiam.

Osculum, Osculari. Plaut. Epid.1.2,
Quis istæc quam osculum mihi ferre iubes?

Sæuæ tulit oscula diuæ. Valer.7.Argon.

¶ Pacatè & moderatè ferre aliquid. Cic. Torquato, lib.6.1.

Ferre palàm. Plaut. Milit.2.0,
Metuóque & timeo, ne hoc tandem palàm fiat omnia.
PY. Quid illud est? PA. nos palàm ferre nunc per vrbem hæc omnia,
Nequis tibi hoc vitio vertat.

Palmam. Cicero ad Atticum, libro 4.84, Ne diutius pendeat, palmam tulit.

Partem alicui. Terent. Adelph.1.2,
-ego illi maximam partem feram. Id est, sustinebo, tolerabo, inquit, Donatus.

Partum ferre dicitur fœmina quando prægnans est. Plin. libro 8. cap. 31, Octonis mensibus ferunt partus, & interdum geminos. Idem lib. 7. cap. 5, Gerere partum dixit.

Passibus rapidis ferri. Virg. 7. Æneid.

Patienter ferre, Vide Patiens in PATIOR.

Patienter & æquo animo difficultates. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Patienter ferre potentiam alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 8.

Pecuniam ferre alicui. Tacit. lib. 11, Sic fori tabes pecuniam aduocatis ferat.

¶ Pedem, poeticè, pro Aliquò progredi & ire. Plautus Menæch. 12. Virg. 1. Æneidos,

Inde domum, si fortè pedem, si fortè tulisses,
Me refero.

Permolestè ferre, Vide PERMOLESTVS.

Personam alienam. Liu. 3. ab Vrbe, Ille finis Appio alienæ personæ ferendæ fuit, suo iam inde viuere ingenio cœpit.

Pignus fidei. Liu. 5. bel. Pun. Cæterùm ab ipso Gracchn eadem hæc audire malle eos, præsentísque contingere dextram: id pignus fidei secum ferre.

Plagas silentio. Cic. 2. Tuscul. Túne cum pueros Lacedæmone, adolescentes Olympiæ, barbaros in arena videris excipientes grauissimas plagas, & ferentes silentio, &c.

Ad plebem ferre. Cic. 2. de Finib. Anno proximo P. Scæuola Tribunus plebis ferret ad plebem, vellent néne de ea re quæri.

Pœnam ambitus ferre. Cic. pro Sylla.

Pœnam stultitiæ. Cic. ad Att. lib. 3. 48, Existimato me stultitiæ meæ pœnam ferre grauius, quàm euenti.

Pompam. Plaut. Sticho. 14,

Agite ite foras, ferte pompam, cado te perficio Stiche.

Ferre ad populum, sub. legem, legislator tum dicitur, quum legem in medium profert. vnde legislator dicitur. Liu. lib. 2. Decad. 5. Cic. pro Corn. Balbo.

Ferre prædam. Ouid. 2 Metamorphoseon,

-mediísque per æquora ponti Fert prædam.

Præmium. Terent. Eunuch. 5. 9,

-hoc si effeceris.

Quoduis donum & præmium à me optato, id optatum feres.

Præmia digna ferre. Virg. 1. Æneid.

Ferre præsidium labenti & inclinatæ Reip. Cic. ad Brut. 18.

Preces deo. Virg. 8 Æneidos,

Iunoni fer rite preces, iráśque, mináśque
Supplicibus supera votis.

Pretium ob stultitiam. Terent. And. 3. 5,

Ergo pretium ob stultitiam fero: sed inultum id nunquam auferet.

Pretia medentibus ferre. Tacit. lib. 11, Vt quomodo vis morborum pretia medentibus, sic fori tabes pecuniam aduocatis ferat.

Primas, Primum locum habere. Cic. de Claris Orat. Ex his Cotta & Sulpitius cum meo iudicio, tum omnium facile primas tulerunt.

Priuilegium de aliquo. Cic. in Paradox. Sed quid ego communes leges profero, quibus omnibus es exul? Familiarissimus tuus de te priuilegium tulit, et si tu opertum Bonæ deæ accessisses, exulares.

¶ Ferre quæstionem. Est legem ferre qua populus iubeat de crimine aliquo quæri. Cic. pro Milone, Nunc fuit ea causa iudices, non fuit, aut sibi censeret Pompeius quæstionem ferendam. Idem, De hoc igitur latum est vt quæreretur. Id est, vt iudicium exerceretur. Hæc Budæus.

Quæstionem de morte alicuius ferre. Cic. pro Milone.

In quæstionem ferrum. Cic. pro Cluentio, Mulier crudelissimæ seruum fidelissimum, non in quæstionem tulit, sed planè ad supplicium dedit.

¶ Ita ferunt rationes meæ. Cic. 7 Verr. Dicit ei se statuisse animaduertere in omnes nauarchos: ita sui periculi rationes ferre ac postulare.

Rationes meæ ita tulerunt. Cic. Metell. lib. 5. 2.

Repulsam ferre, Repelli, & repulsam pati. Liu. 5 bel. Maced. Qui priore anno repulsam tulerat. Cic. ad Attic. lib. 5. 107, Quòd scribis libenter repulsam tulisse eum qui cũ sororis tuæ filij patruo certaret, magni amoris signum.

Acerbas res ferre. Cic. 2. de Orat.

Fert res, Tempus, vel opportunitas, aut etiam facultas expostulat & patitur. Terent. And. 5. 1,

Incœpi dum res tetulit: nunc non fero, feras.

Si res ita tulisset. Cic. 4. Philipp.

Ferre rem vulgo, Diuulgare. Liu. 8 bel. Pun. Bequum cæteri lætitia gloriaque ingenti eam rem vulgo ferrent, &c.

Responsum. Liu. 3. ab Vrbe. Cic. in Cæcil. Quum à me quoque id responsum tulisses me nullo modo posse, &c.

Rogationé, Idem quod Ferre ad populũ, & populũ rogare. Cic. ad Att. lib. 1. 8, In hac causa Piso amicitia P. Clodij ductus, opera dat vt ea rogatio quam ipse fert, & fert ea s. c. & de religione, antiquetur.

¶ Ferre salutem alicui. Plaut. Pœn. 9. Virg. 1. Æneid.

Sapienter casus aduersos ferre, non frangi fortuna, retinere in rebus aduersis dignitatem. Cic. 2. de Orat.

Ferri ad saxa nauis propriè dicitur, quando est in periculo. Plaut. Rud. 10.

Ferre se aliquò, pro Ire. Virg. 2. Æneid.

Sese obuiam alicui. Cic. pro Plancio.

Se tractandum: Id est, pati. Plin. lib. 9. cap. 8. De delphinis. Ex vetusto codice legitur præbénsque.

Sententiam ferre, Est censere in consilio & consessu. Cic. pro Cluentio. Hæc Budæus. Idem Cic. de Amicit. Constituendi autem sunt qui sint in amicitia fines, & quasi termini diligendi. de quibus tres video sententias ferri, quarum nullam probo.

Sententiam de hominum fortunis ferre. Cic. pro Cluentio.

Seruitutem. Plaut. Capt. 7.

Ferre seruitium, Ouid. 1. Amor. eleg. 2.

Signa. Cæsar 1. bell. Gall. Nonnulli etiam Cæsari renunciabant, quum castra moueri, & signa ferri iussisset, non fore dicto audientes milites.

Similitudinem. Plin. lib. 11. cap. 7.

Sinu. Martial. lib. 1. 6,

Hæc sum singula quæ sinu ferebas.

Sitim. Plin. in Paneg.

Continenter ferre trium dierum sitim. Vide CONTINEO.

Solicitudinem. Plin. epist. 5.

Quemcunque sors tulerit casum subire Cic. Att. lib. 8. 145.

Spem ferre alicuius, Id est sperare de aliquo. Virg. 9 Æneidos,

Hanc sine me spem ferre tui: audentior ibo
In casus omnes.

Ferri sua sponte in aliquid. Senec. de Benefic. lib. 3 cap. 14.

Sublimem aliquem. Plautus Menæch. 22,

Herum meum indignissime nescio quid sublimem ferunt. Sic Ferri sublime, Plin. lib. 20. cap. 22, Pythagoras principatum habere ex his, quorum sublime vis feratur, iudicauit. De sinapi.

Subsidium, pro Auxiliari. Cæsar 5. bel. Gal.

Suffragium ferre, pro Suffragari. Cic. pro Domo sua, Quid indignius, quàm qui neque adesse sit iussus, neque citatus, neque accusatus, de ciuis capite, liberis, fortunis omnibus conductos & sicarios egentes & perditos suffragium ferre, & eam legem putari?

Suffragium de re alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13.

Suffragia gratuito ferre. Cic. pro Plancio.

Supplicium, pro Puniri. Cæsar 1. bell. Ciuil. Sed satis iam fecisse officio, satisque supplicij tulisse, perpessos omnium rerum inopiam.

Suppetias, Auxiliari. Plaut. Epid. 13,

-sed memento siquid seruus senes,
Suppetias mihi cum furore ferre.

Súsque déque fero. Gellius, lib. 16 cap. 9. Vide SVSQVE, &c.

¶ Ferre tabellas alicui, pro Literas deferre. Plaut. Bacch. 17,

Nunc has e tabellas ferre me iussit tibi.

Tulit tempus: hoc est, Licuit per temporis opportunitatem. Terentius And. 1. 1,

Dum tempus ad eam rem tulit, sui animum vt expleret suum.

Vt tempore nostro, non vt amor tuus fert, verè perscribe. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 4.

Fert terra illos viros. Virg. 11. Æneid. Cicero 1. Tuscul. Tales innumerabiles nostra ciuitas tulit.

Tormenta ferre. Quintil. lib. 5 cap. 10.

Tribum ferre, Habere tribum sibi suffragantem in alicuius magistratus petitione. Cic. 2 Philipp.

Ferre tributum, pro Pendere. Curt. lib. 3, Datisque obsidibus, tributum, quod vt Persis ferrent, ne pendere cogerentur, impetrarunt.

¶ Ferre vana ad aliquem. Liu. 3. ab Vrbe, Ab his proximi audita incerta, eóque vaniora ferre ad alios cursus, &c.

Ventrem ferre dicitur fœmina. Varro 2. de Re rust. cap. 1, Equa enim ventrem fert XII. menses, vacca X.

Verbera. Martial. lib. 1. 10,

Et qui non tulerat verbera, tela tulit.

Verbera ferre alicuius. Ouid. 2. de Arte.

Verbera ferre in aliquem. Ouid. 1. Amorum, eleg. 7.

Vestigia sua ferre ad aliquem. Ouid. 2. Metam.

Ferunt eò vestigia Hoc est illuc eunt. Liu. 1 ab Vrbe.

Vetustatem ferre dicitur vinum, quum diu asseruari potest integrum & purum. Cic. de Amicit. Non enim amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates: veterrima quæque (vt ea vina quæ vetustatem ferunt) esse debent suauissima.

Viam ferre per æquora. Claud. 6 Paneg.

Fert illuc via. Virg. lib. 7. Æneid. Cæsar 1. bel. Ciuil. Aditus autẽ, atque itinera duo, quæ extra murum ad portam ferebant. Cic. 1. de Finibus.

Victoriam ex re aliqua. Liu. 9. bel. Maced. Nec magnam, nec memorabilem ex inermi, proditóque Flamininus victoriam ferret.

Vim alicuius. Terent. And. 1. 5,

-haud vereor. si in te solo sit situm:
Sed vim vt queas ferre.

Virtus ad maiora te tulit. Ouid. 5. Metam.

Si vestra voluntas feret Cic. pro Lege Manilia.

Voluntas ita fert. Virg. 6 Æneid.

Quandiu voluntas tulit. Cic. 5 Verr.

Voluptatem. Terent. Hecyra, 4. 2,

-nihil iam mihi isthæc res voluptatis ferunt.

Vox fertur ad aures. Virg. 3 Æneid.

Voces alicuius ad aliquem ferre. Ouid. 5 Fast.

Fert vsus. Cic. de Orat. Vt eorum fert vsus.

Vultu ferre. Tacit. libro 20, Quos spiritus gessisset, vultu ferebat. Hoc est, ostendebat.

¶ Fertur ad terram vitis. Hoc est, In terram demittitur. Cic. de Senect. Vitis quæ natura caduca est, & nisi fulta sit, ad terram fertur: eadem vt se erigat, &c.

¶ Fertur Iuno coluisse Carthaginem. Virg. lib. 1. Æneid. Hoc est dicitur.

Fertur, Impersonale, Dicitur, Fama est. Cic. de Amicit. Quod Tarquinium dixisse fertur, tum quum exul esset, se, &c. Vetera exemplaria habent dixisse ferunt.

Ferũt fuisse Cic. 4. Acad. Cæsar 6. bel. Gal. Hunc omnium artium inuentorem ferunt. Liu. 1. ab Vrbe, Faustulo fuisse nomen ferunt.

Inter Ferri, Portari, & Agi. Ferri, inquit Caius, propriè dicimus, quæ quis suo corpore baiulat: Portari, ea quæ quis iumento secum ducit: Agi ea, quæ animalia sunt, L. 235. D. de verb. signific.

¶ Ferri, distrahi. Plaut. Cistel. 5,

Exanimor, feror, differor, distrahor, diripior.

Dubius feror. Ouid. ad Pisonem 1,

Vnde prius cœpti surgat mihi carminis ordo,

Quóue canam titulos, dubius feror.
Infinitè fertur vt flumen oratio. Cic. in Orat.
Laxissimè ferri. Vide LAXVS.
Obliquè ferri. Vide OBLIQVVS.
Per mala præceps fertur. Horat. 1. Serm. sat. 4.
Rapidè ferri. Cic. in Orat.
In arma feror. Virg. 2 Æneid.
In hostes moriturus fertur. Virg. 2. Æneid.
In præceps feror. Ouid. 2. Metam.
In pugnas feror. Ouid. 4. Trist. eleg. 8.
Æsta fertur iudex. Quintil. lib. 6. cap. 2. Neuius non faceret? qui vsque eò fertur fertúrque auaritia, vt de suis commodis nolit aliquam partem omittere.
Feruere & ferri auaritia. Cic. pro Quintio.
Cursu magno sonitúque ferri. Cic. in Orat.
Mente ferri aliquò. Ouid. epist. 17.
Et quo non possum corpore, mente feror.
Ferri rabie. Plin. lib. 10. cap. 33.
Saltu supra venabula fertur. Virg. 9. Æneid.
Volare ferri. Catul. in Camerium, epigr. 51.
Fruges tellus inarata ferebat. Ouid. 1. Metam.
Superanda omnis fortuna ferendo. Virg. 5. Æneid.
Mala ferendo minuit. Silius lib. 15.
Ferendo honori esse. Liu. 4. ab Vrbe, Experiundam rem denique in vno aut in altero esse, sitne aliquis plebeius ferendo magno honori. Hoc est idoneus ad honorem ferendum.
Esse oneri ferendo. Liu. 2 ab Vrbe, Portoria quoque & tributo plebe liberata, vt diuites conferrent, qui oneri ferendo essent: pauperes satis stipendij pendere si liberos educent. Ouid. 15. Metam.
Leniter ex merito quicquid patiare ferendum est. Ouid. epist. 5.
Nimium sibi sumit, nec est ferendus. Cic. 3. in Catil.
Fortuna viriliter ferenda. Ouid. 1. Fast.
Verba dedit ferenda tabellis. Ouid. 14. Metam.
Ferens, Participium (φέρων.) vt Oculos passim per cuncta ferens. Virg. 2. Æneid.
Animus dura ferens. Horat. 2. epist. 2.
Ianua laxa ferenti. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Surda sit oranti tua ianua, laxa ferenti.
Capita alta ferentes. Virg. 5. Æneid.
Lethum ferentes. Virg. 11 Æneid.
Laborum ferentia corpora. Tacit. lib. 22. Corpora hominum salubria, & ferentia laborum.
Latus, Participium (τεθειμένος.) vt Lex per vim lata. Cicero pro Sextio.
Pœna lata. Cic. pro Corn. Balbo.
Laturus, pen. prod. Aliud participium (οἴσων.) vt Grandia laturus meritorum præmia. Horat. 2. epist. 2.
Latio, lationis, Verbale (θέσις.) Cic. ad Att. lib. 3. 68, Mihi in animo est legum lationem expectare.
Lator, latoris, Aliud verbale (θέτης.) vt Lator legis, qui legem tulit, hoc est promulgauit vel instituit: qui & legislator vno verbo dicitur. Cic. 3. de Nat. deor. Ferrétne ciuitas vlla latorem istiusmodi legis vt condemnaretur filius aut nepos, si pater aut auus deliquisset?
Legum lator. Quintil. lib. 2. cap 4.
Lator, pro tabellario. Suet. in Caligula, cap. 44. Quasi vniuersa tradita insula, magnificas Romam literas misit: monitis sæpe latoribus, vt vehiculo ad forum vsque & curiam pertenderent. Budæus.
Latorius, Adiectiuum. vt Latoria lex. Cic. 3. Offic. Atque iste dolus malus etiam legibus erat vindicatus, vt tutela 12 tabul. & circunscriptio adolescentium lege latoria. Quo in loco antiquissimi codices scriptum habent lege Pletoria, à Pletorio lata: atque ita legendum putant doctissimi quique.
Ferax, huius feracis, pen. prod. om. gen. (ἐργάσιμος) Quod abundantem ex se producit fructum. Plaut. Epid 6.
Nullum esse ego agrum opinor in agro Attico
Æquè feracem, &c. Sic Ferax locus, Cato cap. 44. Feraces agri, Cic. 5. Verr.
Ferax bonarum artium seculum, apud Plinium.
Lætum & ferax. Liu. 6. ab Vrbe.
Ferax miraculorum Asia. Plin. epist 173. Quæ si tulisset Achaia. Ægyptus, Asia, aliáque quælibet miraculorum ferax, commendatrixq; terra, &c.
Ferax ad laudem. Plin. in Paneg. Tenes Cæsar hunc censum, & probatur experimento, sicne feracius & vberius non ad laudem modò, sed ad pecuniam principi, si hærede illo mori homines velint, quàm si cogantur.
Agri feraces. Cic. 5. Verr.
Animus ferax. Ouid. ad Pisonem.
Ferax ingenium. Cic. in Orat.
Ingenijs nihil feracius. Cic. in Orat.
Feracior & vberior locus in philosophia nullus est quàm de officijs. Cic. 3 Offic.
Rus ferax. Ouid. 1. Metam.
Saltus ingentium belluarum feraces. Tacit. lib. 4.
Segetes feraces. Horat. 1. Carm. ode 31.
Solum ferax Ouid. 7. Metam.
Terra ferax Cerere, multoque feracior vuis. Ouidius 2. Amor. eleg. 16.
Venenorum ferax Iberia Horat. Epod. 5.
Feracitas. pen. corr. feracitatis (εὐφορία.) Colum. lib. 3. cap. 2. Feracitatem potius sequemur, &c.
Feralia, Sacra, a ferendis epulis dicta, quas in defunctorum sepulchris super nudam silicem apponebant. Author Alexand. lib Genial. dier. 3. cap. 12.
Fertilis, & hoc fertile, pen. corr. (ἐργάσιμος, εὔφορος, πάμφορος, γόνιμος, γόνιμος)
Idem quod ferax. Colum. lib 4. Vt ex his partibus trunci sumantur, quæ & genitales sunt, & maximè fertiles.

Ager fertilis. Ouid. 5. Trist. eleg. 13.
Vberrimos maximéque fertiles agros incolere. Cic. 1. de Diuin.
Agros fertiles, qui multo plus efferunt quàm acceperunt, imitari debemus. Cic. 1. Offic.
Annus fertilis. Propert. lib. 4. eleg. 8.
Arbos fertilis. Virg 4 Georg.
Aruum fertile. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.
Bacchus fertilis. Horat. 2. Carm. ode 6.
Frequens herbis, & fertilis vbere campus. Virg. 2. Georg.
Fertilis cura. Plin. in Proœm. lib. 14, Tanto priscorum cura fertilior, aut industria felicior fuit.
Gramen fertile. Ouid. 1. de Remed. amor.
Herba fertilis. Ouid. 2. Amor. eleg 16.
Horæ fertiles. Tibul. lib. 4. ad Messalam, eleg. 12.
Hortus fertilis. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Loca fertiliora. Ouid. 1. de Arte.
Pectus fertile. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.
Fertile pectus habes, intérque Helicona colentes
Vberius nulli prouenit ista seges.
Fertilis quæstus. Plin. in Proœm. lib. 14.
Fertilior seges est alienis semper in agris. Ouid. 1. de Arte.
Opima & fertilis Syria. Cic. pro Domo sua.
Vua fertilis. Virg. 2. Georg.
Fertilis, cum genitiuo. Cic. 2. de Nat. deor. Multáq; alia in alijs locis commemorabilia proferre possum, multos fertiles agros alios aliorum fructuum.
Vinea fertilis generosæ vuæ Ouid. 2. de Remed. amor.
Fertilis hominum frugúmque Gallia. Liu. 5. ab Vrbe. Et Plin. lib. 6. cap. 10. Fertilissimi sunt auri Dardæ, Setæ verò argenti.
Fertilissima baccarum. Plin. lib. 15. cap 30. Haec quæ vulgatissima est baccarúmque fertilissima.
Fertiliter, pen. corr. Aduerbium (εὐφόρως.) Plin. lib. 10. cap. 7. Rutam furtiuam tantum prouenire fertilius putant. Hoc est vberius.
Fertilitas, pen corr. fertilitatis (εὐφορία, πολυφορία.) Colum. Id enim non accidit palmitis fertilitate. Cæsar 2. bel. Gal. Fertilitas loci. Cic. 1. de Diuinat.
Fertilitas, Vox est ita trita, vt vsu propè detrita sit, quæ tamen nescio quid aliud quàm in quotidiano & domestico vsu nobis apud Ciceronem ostendit 2. Tusculana. Locum proferam: Illi autem voluerunt nihil horum simile apud Lacænas virgines, quibus magis palæstra, Eurotas, sol, puluis, labor, militia in studio est, quàm fertilitas barbara. Ego hic fertilitatem puto delicias ornatus luxúmq; significare, quibus Persarum & Medorum nurus & virgines ornatæ magnificè compræque erant, vt quemadmodum fertilitas in solo feraci & fœcundo dicitur frugum copius gerentes ita fertilitas dicatur in illis quæ cultam vestitúmque carmina gestant, gemmísq; & margaritis, torquibus & catenis aureis ornatæ sint. Ex Turnebo.
Ferentarius, ferentarij, m. g. Ferentarij, Milites leuis armaturæ, vt ait Festus: auxiliatores, à ferendo auxilio, vt quicquid opus esset, auxilio ferrent, excursu leues, armis grauibus non impediti, sed ense & telis tantùm instructi. Vel dicti sunt ferentarij, teste Varrone, quòd fundis lapidibusque pugnabant: quæ tela ferantur, non teneantur. Sallust. in Catil. Postquam eò ventum est vnde à ferentarijs prælium committi posset. Cato eos ferentarios dixit, qui tela ac potiones militibus pugnantibus ministrabant. Hi & velati vocabantur, vt inquit Festus: quòd vestiti inermes sequerentur exercitum. Hæc ferè ex Festo & Nonio.
Ferentarius amicus, Qui fert auxilium. Plaut. Trin 8.
-nam illum tibi ferentarium esse amicum
Inuentum intelligo. Id est, auxiliarium, subsidiarium, qui tibi egenti subinde opituletur, velut diues pauperi.
Ferculum, ferculi, pen. corr. (ὀψώνιον, ἐδέσματα) Dapes dicuntur: quia in mensam ferantur. Iuuenal. sat 2.
-quis fercula septem
Secreto cœnauit auus? Nonius, Ferculum dicitur missus carnium. Petronius Arbiter, Postquam ferculum allatum est.
Pagana fercula. Propert. lib. 4. eleg 4.
Fercula nullis ornata macellis. Iuuenal. satyr. 11.
Multáque de magna superessent fercula cœna. Horat. 2. Sermon. satyra 6.
¶ Ferculum, Gestamen, quo pompa ferri solet. Sueton in Cæsare, Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum, Veni, vidi, vici. Hoc nomine côtinentur simulacra deorum, spolia hostium, coronæ, machinæ, & id genus alia, quæ ferri solent in pompa triumphali: sicut fercula ludorum, quæ in ludis: & fercula sacrorum, quæ in sacris ferebantur. Liu. 1. ab Vrbe, Spolia ducis hostiû cæsi suspensa fabricato ad id aptè ferculo gerens, in Capitolium ascendit.
Nobile ferculum Senec. Herc. Œth. 2.
¶ Fercula, Acron etiam docet esse pulpita super quibus deorum simulacra reposita erant: quia in pompa Circensi, hoc est celebritate ludorum Circensium, huiusmodi simulacra deorum ferebantur. Cic. 1. Offic. Cauendum est ne tarditatibus vtamur in ingressu mollioribus, vt pomparum ferculis similes esse videamur.
¶ Ferculum interdum vas est ad ferendum obsonium, vel pulmentarium. Annotauit Bayf de culinarijs exactè differens.
Feretrum, feretri, pen. corr. (φέρετρον) Lectus, vel quid aliud simile quo mortuus ferri solet, qui & alio nomine capulus dicitur à capiendo: seu in quo aliquid cû pompa fertur. Plin. lib. 7. cap. 52. Varro quoque author est XX viris agros diuidêtibus Capuæ, quendam qui efferretur feretro, domum remeasse pedibus. Vide PARASTATVM.
Puerile feretrum. Stat 2. Sylu. 1.
FERONIA (Φερωνία) nemoris dea. à ferendis arboribus. Tradunt enim quum nemus eius aliquando fortuito arsisset incendio, & ob id transferre inde simulacrum incolæ vellent, subitò nemus euiruisse. Virgilius 7. Æneidos, -& viridi gaudens Feronia luco. Est hæc

etiam libertorum dea, in cuius templo raso capite pileum accipiebát. Plaut. in Amphit. Quod vtinam ille faxit Iuppiter, vt raso capite portem pileum.

Diues Feronia. Silius lib. 13.

¶ Feronia etiam ciuitas sub monte Soracte: in qua eiusdem nominis dea erat: quam finitimi magna religione venerabantur.

¶ Feronia, Fons fuit in Cápania iuxta Taracinam, qui aliquando Anxur est dictus Sipontinus.

Ferox, ferocis, pen. prod. om. gen. (ἄγριος, αὐθάδης) A fero, fera deriuatur, & significat fortem, præanimosum ad decertandum cum altero, & ad vim alteri faciendam, atque ad nocendum: vt ait Valla lib. 4. Horat. in Odis,

Vrbes, gentésque & Latium ferox. Sallust. Illa animo feroci negat se fusam toties Numidiam pertimescere.

Ferox, Sæuus, indomitus, à feritate, vt vult Nonius. Virgilius 4. Æneidos,

Stat sonipes, ac fræna ferox spumantia mandit. Terentius Eunuch. 3. 1.

Eóne es ferox, quia habes imperium in beluas?

Ferocem fortasse ac arrogantem & infestum facit indulgentia, non mendacem, aut auarum, aut non amantem suorum. Cic. Attic. lib. 10. 303.

Reddit hominem ferociorem impotentiorémque victoria. Cic. Marcello, lib. 4 9.

Nimium vehemens feróxque natura homo. Cic. in Vatinium.

Animi ferox. Tacit. lib. 1.

Mentia ferox. Ouid. 8. Metam.

Scelerum ferox. Tacit. lib. 4.

Vnda ferocior. Ouid. epist. 21.

¶ Ætas ferox. Horat. 2. Carm. ode 5.

Animus ferox. Seneca Medea, 12.

Corda ferocia ponunt. Virg. 1. Æneid.

Discordia ferox. Sil. lib. 16.

Ferocissimæ gentes. Plin. lib. 33 cap. 11.

Impetus feroces animo gerit. Seneca Agamemn. 3.

Lacertus ferox. Ouid. epist. 4.

Manus ferox. Seneca Herc. OEth. 4.

Populi feroces. Virg. 1. Æneid.

Turmæ feroces. Virg. 3 Georg.

Vagitus ferox. Claud. 7. Paneg.

¶ Ferox sum illa re, dicitur, vt illa re sum fretus, vel arrogans.

Ferocior animo. Plaut. Milit. 2, 20,

Et quia tecum eram, propterea animo eram ferocior.

Bello erat ille ferox. Ouid. epist. 3.

Corde ferox. Seneca Medea, 7.

Ferox forma, Qui ob formam gloriatur. Plaut. Milit. 22,

- nanque in statione stat senex,

Vt adoriatur mœchum, qui forma est ferox.

Ferox fortunis. Accius, Neque vi tanta quisquam est, neque tam abundans fortunis ferox.

Robore corporis stolidè ferox. Tacit. lib. 1. de Agripp. Posth.

Ferox victoria & viribus. Liu. 1. ab Vrbe.

Virtute ferret exsuperans, Id est fortitudine. Virg. 12. Æneid.

Feroculus, pen. corr. Diminutiuum (ὑπάγριος) Hirtius de bell. Africo lib. 5, Quid tu inquit, miles tyro, tam feroculus es?

Ferocia, ferociæ (ἀγριότης) pro ferocitate. Cicero lib. 6. de Repub. Qui compescit eius vim & effrænatam illam ferociam. Idem pro Lege agraria, Itaque illam Campanam arrogantiam atque intolerandam ferociam ratione & consilio maiores nostri ad inertissimum & desidiosissimum otium perduxerunt.

Impetum gladiatoris ferociámque comprimere. Cicero de Arusp. responsis.

Exuere ferociam. Tacit. lib. 2, Per communia liberos orauit, exueret ferociam.

Ferocitas, pen. corr. ferocitatis (ἀγριότης) Cic. 1. Offic. Vt equos propter crebras contentiones præliorum ferocitate exultantes domitoribus tradere solent.

Ferocitas & audacia. Cic. in Vatinium, Ferocitatem tuam istam comprimerem, & audaciam frangerem.

Infirmitas puerorum, ferocitas iuuenum, & grauitas iam constantis ætatis. Cic. de Senect.

Victoriæ ferocitatem extimescere. Cic. pro Marcello.

Tantæ ferocitatis victurem extimescere. Cic. pro Deiotaro.

Reprimere ferocitatem alicuius. Cic. 2. Offic.

Ferociter, pen. corr. Aduerbium (ἀγρίως) Plaut. Amph. 4. Nimis ferociter. Vide NIMIS. Liu. 2. ab Vrbe. Idem 3. bel. Pun. Cum quo ferocissimè pro Romana societate aduersus Punicum fœdus steterat.

Asperè, ferociter, & liberè maledicta in aliquem dicere. Cic. pro Plancio.

Multo ferocius inquit Cic. Qu. frat. lib. 2. 15.

Ferocio, ferocis, pen. prod (ἀγριαίνω) ferocire, Ferocem fieri, & sæuitiam exercere. Gellius lib. 1. cap. 11, Non immodicè ferocirent. Ouidius, Mox intactati more ferocit equi.

¶ Ferocit, apud Catonem. Ferociter agit. Festus.

FERRARIA (φερραρία) Vrbs Italiæ ad Padum fluuium sita. Nomen retinet. ¶ Est & Ferraria, Hispaniæ promontorium, Carthaginem versus, sic ab accolis cognominatum, quòd ferrarias effossiones admodum feraces habeat. Vide Pomponium Melam in descriptione Hispaniæ lib. 2. Oliuarius dicit nunc vocari *El Cabo de Martin.*

Ferrum, huius ferri (σίδηρος, αἶθων) à ferendo dicitur, vt nonnulli volunt: quòd in agros colendi gratia feratur. Vel à feriendo, quòd cætera eo feriantur, id est domentur. Plin. lib. 12. cap. 25, Ferro lædi vitalia odit.

Ferrum, per metonymiam materiæ, aliquando pro gladio accipitur. Cic. 1. Tuscul. In seruorum ferrum & manus incidisset. Sic pro Rosc. Amer. Vulneratus ferro Phrygio.

In ferrum atque in vincula coniecti. Cic. 7. Verr.

Æs atque ferrum, duelli instrumenta sunt, non fani. Cicero 2. de Legibus.

Pectus ferro durius. Ouid. epist. 20.

Velox ferro. Stat. 3. Thebaid.

Acies ferri. Virg. 2. Æneid. Vide ACIES.

Gens ferri patiens. Sil. lib. 3.

Rigor ferri. Virg. 1. Georg.

Stridor ferri. Virg. 6. Æneid.

¶ Acutum ferrum. Virg. 6. Æneid. Vide ARVO.

Aduncum. Ouid. 9. Metam.

Candens. Lucret. lib. 6.

Debile. Stat. 10. Thebaid.

Duri robora ferri. Lucret. lib. 2.

Graue. Seneca Octau. 7.

Infandum. Lucan. lib. 2.

Infestum. Ouid. epist. 11.

Iniustum. Ouid. 13 Metam.

Lethale. Iuuenal. sat. 15.

Nefandum. Ouid 8. Metam.

Hibes Iuuenal. sat. 11.

Rigidum. Claud. de rap. Proserp.

Ex solido tabulatia ferro. Ouid. 15. Metam.

¶ Absumere ferro aliquem. Virg. 4. Æneid. Vide ABSVMO.

Accipere ferrum pectoribus. Sil. lib. 10.

Acuere ferrum. Horat. 1. Carm. ode 2.

Adegit ferrum in viscera. Sil. lib. 7.

Adactum ferrum per pectus. Ouid. 6. Metam.

Aperire pectus ferro. Seneca Agamemn. 4.

Applicatum ferrum, Vide APPLICO.

Ardens ferrum, Id est splendidum. Valer. 1. Argonaut.

- ardenti Æsonides retinacula ferro

Abscidit.

Gracili armata ferro. Seneca Hipp. 4.

Armare ferrum ueneno. Vide ARMO.

Ancipiti ferro cædere aliquid. Lucret. lib. 6.

Cæsus ferro. Seneca Octau. 17.

Imbelle ferrum capessere. Valer. 1. Argon.

Cernere ferro. Vide CERNO.

Collapsus ferro. Virg. 4. Æneid.

Instructi, & certis locis cum ferro homines collocati. Cicero pro Cecinna.

Compescere culpam ferro. Virg. 3. Georg.

Condit ferrum sub aduerso pectore. Virg. 12. Æneid.

Coniectum in guttura ferrum pressit. Ouid. 3 Metam.

Consumere ferrum pectore. Hoc est, accipere. Stat. 12. Thebaid.

Conuellere aliquid ferro. Virg. 6. Æneid.

Conuertere ferrum ab vno in alium. Ouid. 8. Metam.

Late crispans hastilia ferro. Virg. 1. Æneid.

Decernere ferro. Virg. 12. Æneid. Vide DECERNO.

Defringere ferrum. Virg. 11. Æneid.

Demetere aliquid ferro. Horat. 1. Serm sat. 2.

Demittere ferrum in artus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.

Detegere ferrum, Euaginare. Lucan. lib. 3.

Distringere in mortem alicuius ferrum. Tacit. lib. 14.

Ducere ferrum vagina. Ouid. 4. Fast.

Funera dare ferro. Virg 8. Æneid.

Dedit obuia ferro pectora. Virg. 12. Æneid.

Eliceret ferrum è terræ cauernis, rem ad colendos agros necessariam. Cicero 2. Nat. deor.

Eripere ferrum vagina. Virg. 6 Æneid.

Excindere portam ferro. Virg. 6. Æneid.

Excipere ferrum aduerso pectore. Seneca Agamemn. 4.

Excutere ferrum alicui. Lucan. lib. 1.

Exigere spiritum ferro. Vitam sibi eripere, Se occidere. Seneca OEdip. 14.

Exegit ferrum per viscera domini. Lucan. lib 2. Ouid. epist. 9.

Exoluere brachia ferro. Tacit. libro 15, Eodem ictu brachia ferro exoluunt.

Fœdare aliquem ferro. Virg. 3 Æneid.

Fodere venam ferro. Tacit. lib 14. Hic est, hic est fodiendus ferro. Verba Agrippinæ venerum ostendentia. Seneca Octau 6.

Gliscere ferro. Stat. 12. Thebaid.

Hausit pectora ferro. Ouid. 8. Metam.

Iacet ferro meus coniux. Seneca OEdip. 14.

Mordaci icta ferro pinus. Horat. 4 Carm. ode 6.

Immori ferro. Seneca Herc. OEth. 7.

Impulit ferrum in meos penates. Ouid. 12. Metam.

Incumbere ferro. Ouid. 14. Metam.

Opposito ferro semet induere, Id est irruere in ferrum. Seneca OEdipo, 4.

Acuto ferro faces inspicat. Virg. 1. Georg.

Instructi ferro. Virg. 12. Æneid.

Interimi ferro. Quintil. lib. 3 cap. 8, Qui in legatione ferro sunt interempti.

Cum ferro aliquem aduenientem inuadere. Cic. pro Cecin.

Irruimus ferro. Virg 3. Æneid.

Lacerare ferro aliquem. Horat. 3. Carm. ode 27.

Lacessere aliquem ferro. Virg. 12. Æneid.

Scabie & rubigine ferrum lædere. Virg. 2. Georg.

Nigro liuentia ferro crura. Claud. 2. in Eutrop.

Mactare hostiam ferro. Virg. 3. Georg.

Maculatum sanguine ferrum. Ouid. 15. Metam.

Mergere ferrum iugulo. Seneca Agamemn. 13.

Igni ferróque patriæ minitari. Cic. 14. Philipp.

Agrum ferro & flammis mitigat. Horat. 2. epist. 2.

Moliri ferrum in aliquem. Ouid.3.Fast.
Ignis ferrum mollit. Horat.2.Serm.sat.4.
Mori ferro. Senec.Octau.6.
Nocens ferrum. Ouid.1.Metam.
Obsistere ferro ne quis accedat. Cic.pro Cecinna.
Occisus ferro. Quintil.lib.6.cap.1.
Occumbere ferro. Ouid.12.Metam.
Temerando ferro non parcere. Lucan.lib.1.
Patefacere viam ferro. Tacit.lib.2, Et animi ferox, inter obstantes & armatos, ferro viam patefecit.
Perfusum ferrum gemina cæde. Senec.Thyeste,8.
Petere aliquem ferro. Ouid.13.Metam.
Pressa ferro bellua. Horat.Epod.5.
Recludere pectus ferro. Senec. Troad.10.
Reformidare ferrum. Quintil.lib.2.cap.4. Quod etiam rusticis notum est, qui frondibus teneris non putant adhibendam esse falcem, quia reformidare ferrum videntur, & nondum cicatricem pati posse.
Reponere ferrum. Stat.9.Thebaid.
Rescindere aliquid ferro. Virg.3.Georg.
Reserare pectus ferro. Senec.Octau.6.
Resoluit iugulum ferro. Ouid 6.Metam.
Retundere ferrum iugulis, Hebetare. Lucan.lib.6.
Retusum ferrum. Virg.2.Georg.
Rubens igne ferrum. Ouid 12.Metam.
Sanare ferrum sanguine. Ouid.5.Fast.
Secare collum ferro. Virg 9.Æneid.
Nudo ferro sequi aliquem. Ouid.6.Metam.
Sequi extrema ferro. Virg.6.Æneid.
Splendenti lancea ferro. Ouid.3 Metam.
Sternere ferro aliquem. Seneca Troad.6. Horat.2.Serm.satyra 3.
Stringere ferrum. Stat.8.Thebaid.
Superare ferrum duritia. Ouid.epist.2.
Ictu ferro tentare aliquem. Claud.de bel.Get.
Traiecta ferro pectora. Virg.1.Æneid.
Nullo violabere ferro. Ouid.5.Metam.
Ardenti vritur ferro. Iuuenal.sat.14.

Ferreus, Adiectiuum ⟨σιδηροῦς⟩ Quod est ex ferro. Plin.lib.10.cap.42, Psittacus verberatur radio ferreo.
Fabricam ferream inuenere Cyclopes. Plin.lib 7 cap.56.
Ferrei coloris atque duritiæ marmor. Plin.lib.36.cap.7.
Ager ferreus horret hastis. Virg.11.Æneid.
Annulus ferreus. Ouid.1.de Arte.
Bella ferrea. Ouid.epist.13.
Claustris ferreis cohibere portas. Senec.Thyest.7.
Ensis ferreus. Lucret.lib.5.
Imber ferreus. Virg.11.Æneidos,
-it toto turbida cælo
Tempestas telorum, ac ferreus ingruit imber.
Mucro ferreus. Virg.11 Æneid.
Seges ferrea telorum. Virg.3.Æneid. Idem 12.
Turris ferrea. Virg.6 Æneid.
¶ Ferreus, per translationem, pro Duro & inexorabili. Cic.ad Trebonium, lib.15, Ferreus essem si te non amarem.
Ferreus qui fratris charissimi atque amantissimi præsentis mœrore non mouetur. Cic.4.in Catil.
Ferus ac ferreus. Cic.ad Qu.frat.lib.1.3.
Durus, ac ferreus, inhumanus. Cic.7.Verr.
Patiens & ferreus. Iuuenal.sat.1.
Decreta ferrea veterum fororum. Ouid.15.Metam.
Iura ferrea. Virg.2.Georg.
Ferreum negotium. Plaut. Pers.2.
Os ferreum. Cic.in Pisonem.
Præcordia ferrea. Ouid.epist.12.
Ferreus scriptor. Cic.1.de Finib De quo Licinius, ferreum scriptorem, verùm opinor scriptorem tamen, vt legendus sit.
Secula ferrea. Tibul.lib.1.eleg 3.
Somnus ferreus, Mors. Virg.12.Æneid.
Sors ferrea vitæ. Ouid.5.Trist.eleg.4.
Vox ferrea. Virg 2.Georg.

Ferrarius. Adiect. ⟨σιδηρικός⟩ Quod ad ferrum attinet.
Ferrarius faber. Plin.lib.14.cap.4.
Ferraria officina. Plin.lib.13.cap.23. Idem lib. 8.cap.57.
Ferrarium metallum. Plin.lib.34.cap.14.
Ferraria aqua, Qua vtuntur fabri ferrarij ad extinguendum candens ferrum. Plin.lib.28.cap.16, Quidam vrinam equi aquæ ferrariæ ex officinis miscent.
¶ Ferraria, absolutè ⟨σιδηρωρυχεῖα⟩ fodina ex qua ferrum extrahitur. Cæsar 7.bel.Gal. Apud eos magnæ sunt ferrariæ. Liu.4.bel.Maced. Pacata prouincia, vectigalia magna instituit ex ferrariis, argentariisque.

Ferrarius, Substantiuum. Firmicus lib.4.cap.7, Coquos, ferrarios, atque ex igne vel ferro artes suas officiáque complentes.

Ferratilis, & ferratile. Hinc Genus ferratile, in Plauti Mostellaria legimus de seruis dici, qui compeditis habentur, hoc est qui annulatis cruribus atterunt assiduè ferrum. Versiculi Plauti sunt hi,
Cis hercles paucas tempestates Tranio
Augebis ruri numerum, genus ferratile.

Ferratus, pen.prod. Adiectiuum ⟨σιδηρωτός⟩ Cui ferrum inditum & applicatum est. vt Ferrata hasta. Liu.1.ab Vrbe. Et apud Plinium lib. 36.cap.23, Ferratis vectibus. Et apud Columellam lib.10, Ferrato robore palæ. Virg.3.Georgicorum,
Vndique eum tergo ferratos sustinet orbes.
Agmina ferrata. Horat 4.Carm.ode 14.
Ferrata calce cruentat cornipedem. Sil.lib.17.
Portæ ferratæ. Stat.10.Thebaid.

Ferramentum ⟨σιδήριον⟩ Instrumentum ferreum. Cic.1.de Nat.deor.

Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt? Budæus.
Ferramenta agrestia. Liu.1.ab Vrbe.
Ferramenta vetera. Colum.lib.2.cap.4.
Ferramenta fabrorum. Horat.1.epist.1.

Ferramentarius. Firmicus lib.3.cap.13.sub finem. In Solis verò aut Lunæ domo, facient ærarios, ferramentarios, statuarios, &c.

Ferrugo, pen.prod. ferruginis ⟨ἰὸς σιδήρου⟩ Rubigo ferri. Plin.lib.23.cap. 8. Sudor virgæ, corni arboris, lamina ferrea candente exceptus, non contingente ligno, illitúsque inde ferrugo incipientes lichenas sanat.
¶ Ferrugo, per translationem, compressæ purpuræ color rufus, nigrioris ruboris, quasi violacei, vulgò *morellum* dicunt, similitudine coloris ferri, dum est rubiginosum. Virg.lib.8,
Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus Ibera. Vbi Seruius, Ferrugo, inquit, coloris genus est, qui vicinus est purpuræ subnigræ. Donatus verò: Alio loco, Tyrióque ardebat murice læna. sed illic purpura significata est confecta ex murice, hic autem ferruginem dixit aërij coloris. Hæc Donatus. Plinius lib.15.cap.10, Vestitos alia ferruginis tunica.
Atra ferrugo. Ouid.15.Metam.
Dulci violas ferrugine pingit. Claud 2.de raptu Pros.
Animus purus mala ferrugine. Ouid.ad Pisonem.
Obscura ferrugo. Virg.1.Georg.
Peregrina ferrugine clarus & ostro. Virg.11.Æneid.

Ferrugineus, Adiectiuum ⟨σιδηροειδής⟩ Quod est coloris ferruginis, qui etiam color castaneus dicitur. Plaut.Milit.16.
Palliolum habens ferrugineum. Plin lib.29.cap.6, Et ferrugineas maculas habentes. De lacertis.
Ferrugineum colorem, inquit Nonius, ferri similem esse volunt. Verè autem ferrugineus color ceruleus est. Virg.Georg.lib.4,
Et ferrugineos hyacinthos. Plaut.Milite,
Palliolum habeas ferrugineum, nam is color thalassicus est. Hæc Nonius.
Amictus ferrugineus. Claud.2.de raptu Proserp.
Cymba ferruginea Charontis. Virg 6.Æneid. Id est nigra, tristis. Seruius.
Nemus ferrugineum. Stat.2.Thebaid. Id est, horridum. Lactantius.
Sapor ferrugineus. Plin.lib.31.cap.10, Tungri ciuitas Galliæ fontem habet insignem, plurimis bullis stellantem, ferruginei saporis: quod ipsum non nisi in fine potus intelligitur.

Ferrumen, pen.prod. ferruminis, n.g. quasi gluten, iunctura seu ligatura, quæ ex ferri excrementis vel ramentis, vel quauis alia materia fieri solet. Plin.lib.36.cap 23, Ruinarum vrbis ea maxima causa, quòd furto calcis sine ferrumine suo cæmenta componuntur. Ferrumen in auro, chrysocolla vocatur agglutinando auro, inquit Plin.lib 33.

Ferrumino, ferruminas pen.corr. ⟨κολλάω⟩ ferruminâre, Conglutinare, quando conglutinatio fit ex ipsa materia quæ conglutinatur. Pompon.in l Quicquid. D de Acquirendo rerum dominio, Si tuum scyphum alieno plumbo plumbaueris, alienóve argento ferruminaueris: nô dubitatur, scyphum tuum esse, & à te rectè vendicari. Plinius lib 27.cap 4, Fabulosa arbitror quæ adiiciuntur: recente ea si vratur, ferrû aut æs ferruminari. Idem lib.31, de aquis marinis, cap 6. Quæ calefiunt ad neruorum dolores, ferruminant & fracturas, ossáque contusa. Idem lib.36.cap.28, Vitrum sulphuri concoctum ferruminatur in lapidem. Idem lib 35.cap.15, Calcis quoque vsum bitumen præbuit, ita ferruminatis Babylonis muris.

Ferruminatio, Verbale ⟨κόλλησις⟩ Paulus in l.Io rem actio 6. Item quæcunque. D de rei vendicatione, Ferruminatio per eandem materiam facit confusionem, plumbatura verò non idem efficit.

Fertilis, Fertilitas, Fertiliter, Vide FERO.

FERTINI, Populi Rætiorum in Istria, quorû meminit Plin.lib.3.cap.19.

Fertum, Genus libi, à ferendo dictum: quòd sæpe ad sacra ferebatur. Author Festus. Pers.sat.2,
Attamen hic extis & opimo vincere ferto
Intendit. Id est pingui libo, vel fertili, copioso, & abundanti sacrificio. Alij sic dictum putant, quòd pluribus variisq; rebus fartum siue farctum esset. Vide fartum in FARCIO. Alij scribunt Ferctum.
Fertum Ioui moueto & mactato sic. Cato cap.134. Vetus codex habet ferctum.

Fertus, feria, fertum, Idem quod fertilis: vt Ferta arua & frugifera. Cic. in Orat. Ex antiquo poeta.

Ferueo, ferues, ferui & ferbui ⟨ζέω, βράζω⟩ feruêre, Ex incendio calere, bullire.
Æquor feruet. Virg.1.Georg.
Cor mero feruere. Ouid.2.Fast.
Lingua mero feruet. Ouid.2.Fast.
Feruere vinû quum ex musto in vinû trâsit. Plin.lib.14.cap.9. Bud.
Mare feruet aquis. Ouid.epist.17.
Æstu feruet pelagus. Cic.3 de Orat.
Pontus vertigine feruet. Ouid.11.Metam.
¶ Feruere item, molestiis quibuscunque perturbari, ferri & agitari. Martial.lib.1.63,
Fora litibus omnia feruent.
Feruet opus. Virg.1.Æneid.
Opere omnis semita feruet. Virg.4.Æneid.
Feruere & ferri auaritia. Cic.pro Quintio, Vsque eò feruet fertúrque auaritia, vt de suis commodis velit aliquam partem amittere.
Lethi ferueбat amore. Silius lib.17.
Pectus auaritia, miseráque cupidine feruet. Horat.1.epist.1.
Feruere ab ira. Ouid.2.Metamorphoseos,
-vtque animus tumida feruebat ab ira, Arma assueta capit.
Irâ totus feruet. Senec.Herc.fur.12.

Feruo, feruis, ferui ⟨ζέω⟩ féruere, pen.corr. Idem. Terent.Adelph 4.1, Quum feruit maximè, tam placidum quàm ouem reddo. Virg.lib. 3.Georgicorum,

Omnia tunc pariter vento nimbísque videbis
Feruere. Idem, Feruere cæde noua. Propertius,
Incipit & sicco feruere terra Cane. Valer. lib. 7. Argon.
Atque iterum manifestæ se feruere cæde Lacenæ Credit.
Feruere Leucateo, auróque effulgere fluctus. Virg. 8. Æneid.
¶ Ferunt, pro Feruent. Pompon. Fullonibus, Facite vt ignis feruat, ligna inscipite, far concidite. Nonius.

Feruens, ferventis {ζέων} Quod bullit, aut calidum est. Plautus Curcul. to, Quasi aquam feruentem frigidam esse, ita vos putatis leges. Et Colum. lib. 12. cap. 50, Feruentissima aqua.
Lucri cupidine feruens. Claud. 1. in Ruffin.
Feruentem flagris facere. Plaut. Amph. 14.
Quem pol ego hodie ob isthæc dicta faciam feruentem flagris.
Feruens gustu radix. Plin. lib. 12 cap. 12, Radix costi gustu feruens, odore eximio.
¶ Feruentissimus æstus. Plin. lib. 31. cap. 3.
Feruens animus. Cic. 1. Offic. Nam fortis animus & magnus in homine non perfecto nec sapiente feruentior plerunque est.
Aqua feruens. Cic. 3 Vert.
Aquis feruentibus mollit artus. Ouid. 1. Metam.
Feruentes foculi. Plaut. Capt. 13,
Laridum atque epulas foueri foculis feruentibus?
Feruentes horæ diei, pro Meridianis. Plin. lib. 17. cap. 22.
Iecur feruens. Horat. 1. Carm. ode 13.
Rapido feruentius amnis ingenium. Horat. 1. Serm. saty. 10.
Feruentissima natura. Colum. lib. 12. cap. 15.
Feruens pauimentum, Quod feruore baliorurum incaluerat. Plin. epist. 58, Lauabatur in villa Formiana: repentè eum serui circunsistunt: alius fauces inuadit, alius pectus & ventrem, alius os verberat: & quum exanimem putarent, abiiciunt in feruens pauimentum, vt experirentur an viueret.
Rota ferueus. Ouid. 1 de Ponto, eleg 9.
Sanguis feruens. Sil. lib. 17.
Vndæ feruentes æstibus. Ouid. 14. Metam.
Vulnus feruens. Ouid. 4 Metam.

Feruenter, Aduerbiũ {ζέοντως} Cælius Ciceroni, lib. 8. 8, Et de damnatione feruenter loqui est cœptum.

Feruesco, feruescis {ζέομαι} feruescere: vt Terra feruescunt sole. Lucret. libro 6.
Ventus mobilitate sua feruescit. Lucret. lib. 6.

Feruefacio, feruefacis, pen. cor. {ζεματίζω} feruefeci, pen. prod. feruefactũ, feruefácere, Facere feruere, seu bullire. Cato de Re rust. Et portionẽ poleniæ eodẽ addito, & oleum postea feruefacito. Et apud Plin. lib. 20. cap. 3, Feruefactum vinum.
¶ Feruefacere, Calidum facere. Plaut. Pseud. 13,
Ex ipsæ se patinæ feruefaciunt ilico. Sic feruefacta iacula, Cæsar 5. bel. Gal.

Feruidus, pen. corr. Adiectiuum {ζεστός} Idem quod feruens & maximè calidus. Cic 2. de Nat. deor. Iam verò reliqua quarta pars mundi, & ea ipsa tota natura feruida est. Hoc est ardens maximé.
Æstus feruidus. Horat. 1. Serm. sat. 2.
Cines feruidos. Senec. Troad. 2.
Flamma feruida. Horat. Epod. 17.
Spuma feruida. Ouid 8. Metam
Vina feruida Horat. 2. Serm. sat. 8.
¶ Feruidus, Diligens, ac vehemens. Liuius 7. bel. Pun. Cum toto eo bello damnosa præpropera ac feruida ingenia imperatorum fuisse.
Feruidus furto. Virg. 9 Æneidos,
-hic furto feruidus instat.
Ingenio feruidus. Ouid. 14. Metam.
Adolescentia feruida. Senec. Octau. 8.
Feruidi animi vir. Liu. 2. ab Vrbe.
Bella feruida. Sil. lib 3.
Cura feruida. Tibull. lib. 4. eleg. 11.
Dicta feruida. Virg. 12. Æneid.
Feruidum quoddam & petulans & furiosum genus dicendi. Cic. de Clar. Orat.
Feruida oratio. Cic. de Claris Orat. Appij Claudij volubilis, sed paulo feruidior erat oratio.
Virtus feruida. Catull Argon. 59.
¶ Feruidor, cum genitiuo. Sil. lib. 17,
Feruidus ingenij Masanissa, & feruidus æui.

Feruidè, pen. corr. Aduerb. {ζεστῶς} Plaut. Trucul. 8,
-feruidè vt tota floret, vt oleum Nitidè nitet.

Feruor, feruoris {ζέσις} Calor vehemens. Plin. lib. 11. cap. 21, Indi furantur æstiuo feruore aurum eruium à formicis tempore hyberno.
Ætatis feruor. Cic. de Senect.
Maris feruor. Cic. de Prouinc. Consul.
Mentis feruor. Cic. 1. de Orat.
Pectoris feruor Horat. 1. Carm. ode 16.
Ignens feruor. Vide IGNIS.
Nimium pronus feruor. Claudian de bello Get.
Siccis aer feruoribus vstus. Ouid. 1. Metam.
Accessit feruor capiti. Horat. 2. Serm. sat. 1.
Nimiis torret feruoribus æthereus sol. Lucret. lib. 5.
Insidet in venis & medullis feruor. Vide INSIDEO.
¶ Feruores, astra dixit Vitruuius. Faciat, inquit, in his feruoribus retentiones. Aliàs huic & Ciceroni feruor est æther & calor. Turnebus.

Ferula, huius ferulæ, pen. corr. {νάρθηξ} Herba quæ Græcis narthex dicitur, soli Aphricæ cognita: fœniculo similis folio & caule, nisi quòd caulem habet multo altiorem & crassiorem, vnde Clearchus ferulam esse dixit lignum & non lignum: tum propter crassitudinem caulis, tum quia caulis intus esset medullosus quemadmodum fœniculus, atque idcirco minus solidus & compactus. quapropter eo caule vtebantur magistri ludi literarij apud antiquos ad feriendos pueros. Plinius libro 13. capite 22, Ferula calidis nascitur locis, atque trans maria, geniculatis nodata scapis. Duo eius genera, Narthecia Græci vocant, assurgẽtem in altitudinem: Narthecium verò semper humilem, à genibus exeuntia folia maxima, vt quæque terræ proxima. Cæteru natura eadem quæ anetho, & fructus similis. Nulli fruticum leuitas maior, ob id gestatu facilius baculorum vsum senectuti præbet. Colum. lib. 3. de arboribus, cap. 22. ad finem.
Cædere ferula. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Florentes ferulæ. Virg. 10. ecloga,
Florentes ferulas & grandia lilia quassans.
Frangere ferulas dicitur, in quo ferulæ franguntur. Iuuenalis satyra 6,
-hic frangit ferulas, rubet ille flagellis.
Ferulæ manum subduximus, id est nos quoque literas didicimus, & præceptorum opera vsi sumus. Nam antiquitus literatores discipulorum manus ferula cædebant. Hinc Martialis lib. 14. 85, de ferula. Idem lib. 10 62.
Ferulæque tristes, sceptra pædagogorum
Cessent. Notauit id eleganter Colum. in carmine, Nec manibus mites ferulas. Item, -ferulæque minaces
Plantantur. Iuuenal. sat. 1,
Et nos ergo manum ferulæ subduximus.
Ferulæ etiam aptæ continendis ossium fracturis. Celsus libro 8. cap. 10. Budæus.
¶ Ferula est quod Paul. Ægineta lib. 6. ναρθήκιον dicit, id est leuis illa lignea tabula, quæ fractis ossibus solet circumponi. Nunc solẽt chirurgi ea de sorte papyro ferulas illas facere.
Accómodare ferulas, vulgus chirurgorum dicit *mettre des tringles, esclisses ou attelles.* Vide ACCOMMODO.

Ferulaceus, Adiectiuum {ναρθηκώδης} In modum ferulæ, vel ferulæ similis. Plin. lib. 15 cap. 7, Et in Hispania prouenit sepentè altitudine oleæ, caule ferulaceo. Idem libro 18. cap. 7.

Ferus oculus, Herba est, Asyla alter dicta, quam in remedio pecora quærunt, siquando anagallida fœminam gustauerint. Vide Plin. lib. 25. cap. 13.

FESCENNINUM, Oppidum Campaniæ, inquit Seruius, vbi nuptialia inuenta sunt carmina. Plinio Fescennia Hetruriæ ciuitas dicitur: cuius populi ducunt originem ab Atheniensibus. Virgilius 7. Æneidos,
Hi Fescenninas acies, æquósque Faliscos.
Fescennini versus, dicebantur qui in nuptiis canebantur. Dicti quòd ex vrbe Fescennina allati essent: siue quòd fascinũ putantur arcere. Hæc Festus. Liu. 7. ab Vrbe, Qui nõ sicut antè Fescennino versu similem incompositum temere, ac rudem alternis iaciebant.
Erant hi versus omni obscœnitate & opprobriis pleni. Macrob. lib. 2. Satur. Temporibus triumuiralibus Pollio quum Fescenninos in eum Augustus scripsisset, ait, At ego taceo: nõ est enim facile in eum scribere qui potest proscribere. Budæus.
Licentia Fescennina. Horat. 2. epist. 1.
Fescennina locutio. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56.

Fescinnæ, vocabantur, qui depellere fascinum credebantur. Alij legunt Fescenninæ, vel Fascennonea. Ex Festo.

FESSONIA dea apud veteres colebatur, vt fessos iuuaret: sicut Pellona placabatur, vt hostes depelleret. Vtriusque meminit August. lib. 4. de Ciuit. Dei.

Fessus, Adiect. {ἀπειρηκώς, κεκμηκώς} à Fero, fers deriuatum, hoc est fatigatus: quoniam qui continuè ferunt onera, facilè fatigantur. Dicitur autẽ tam de animo quàm de corpore, authore Valla lib. 4. Virg. 2. ecloga, Thestylis & rapido fessis messoribus æstu. Sic Plin. lib. 7. cap. 52, Puerum æstu & itinere fessum.
Fessus de via. Cic. 1. Acad.
Ætate fessus. Virg. 2. Æneid.
Fessus bello. Cic. 1. de Diuinat. Virg. 2. Æneid.
Cursu fessus. Liuius 1. ab Vrbe.
Viarum errore fessus. Silius lib. 15.
Inedia fluctibúsque fessum recreare. Cic. pro Plancio.
Luctu fessa. Ouid. 14. Metam.
Plorando fessus. Hirtius Ciceroni in Epistol. ad Atticum, lib. 15.
Studiorum pondere fessus. Ouid. ad Pisonem.
Videndi satietate fessus. Lucret. lib. 2.
Valetudinibus fessus. Tacit. lib. 19, Circo quoque ac theatris, & amœnitate vrbis emollitos, aut valetudinibus fessos.
Via fessus. Ouid. 14. Metam.
Fessus vita. Plin. lib. 5. cap. 17.
Fessus vulnere, Fessus cursu. Liu. 1. ab Vrbe.
Fessus rerum. Virg. 1. Æneidos,
Tum Cererem corruptam vndis, Cerealiáque arma
Expediunt fessi rerum. Vbi Seruius, Fessi rerum, hoc est penuria fatigati. Et fessus generale est. dicimus enim Fessus animo: vt Virgil. 8. Æneidos,
-et fessus valle resedit. nimirum, egens consilij. Et fessus corpore: quod magis est proprium. Et fessus rerũ, à fortuna venientiũ. Hactenus Seruius. Fessi rerũ, inquit Turnebus, sunt fatigati naufragij calamitate & tempestatis iactatione: sic dixit, sunt lacrymæ rerum, Id est calamitatum & rerum aduersarum.
¶ Artus fessi. Virg. 2. Æneid.
Caput fessum viridi summisit in herba. Ouid. 3. Metam.
Corpora fessa. Virg 4. Æneid.
Dies fessa. Stat 2. Sylu. 2.
Genis fessis obrepsit somnus. Senec. Troad. 6.
Latus fessum depone sub lauru mea. Horat. 2. Carm. ode 7.
Membra fessa. Ouid. epist 4.
Fessæ naues. Virg. 5. Æneidos,
Quóque magis fessas optem dimittere naues. Vbi Seruius, Fessas naues, pro nos fessos.

Oculos

Oculos fessos furari labori. Virgil. 5. Æneid.
Pectus fessum curis. Seneca Hippol. 2.
Senectus fessa. Lucan. lib. 2.
Viator fessus. Horat. 1. Serm. satyr. 5.
Vires fessa. Seneca Hippol. 7.
Vox mihi fessa loquendo. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.

FESTI {[illegible]} Locus erat in ipsis vrbis Romæ primordiis appellatus, intra quintum ab vrbe & sextum lapidem, vbi Romani tunc terminus monstrabatur agri. Vide Strab. lib. 5.

Festino, festinas, pen. prod. {[illegible]} festinâre, Properare, & accelerare gressum. Plaut. Epid. 1. Idem Asin. 5, Remigio velóque quantum poteris festina & fuge. Cic. ad Attic. lib. 14. 319, Eos autem festinauit, vt ad me literas Dolabellæ perferrentur. Terent. Heaut. 1. 1,
Video alios festinare, &c. Virgil. 2. Æneidos, Festinate viri.
Properare & festinare. Cic. 9. Philipp.
Festinat ad vrbem. Plin. de Viris illustr. Plin. lib. 7. cap. 10, Festinat ad fratrem.
Ad euentum festinaet. Horat. de Arte.
In aliquem locum festinare. Quintil. lib. 6. cap. 3, At M. Cælius de illa C. Lælij, Collegæque eius in prouinciam festinantium contentione.
Nihil festinare, Vide NIHIL.
Animus festinat ad aliqua. Cic. 2. Philipp.
Ad singulare alicuius factum festinat oratio. Cic. 1. Philipp.
Esseda festinant, pilenta, petorita, naues. Horat. 2. epist. 1.
¶ Festinare, Festinanter conficere. Ouid. 11. Metamorphoseos,
-& iam, quas induat illa Festinat vestes
Fugam festinare. Virgil. 4. Æneid.
Mortem in se festinauit. Tacit. lib. 4.
¶ Festinare, Properare, turbari, trepidare. Sallustius, Festinantibus in summa inopia patribus. Terent. Adelph. 2. 3,
-quid festinas mi Geta? Animam recipe. Donatus.
¶ Festino effugere. Plinius lib. 9. cap. 8. Quintil. lib. 9. cap. 4, Finem imponere egresso destinatum modum voluminis festino.
¶ Festinare & Properare veteres voluerunt inter se differre. Cato in oratione quam de suis virtutibus scripsit, Aliud est properare, aliud festinare. Qui vnú quid maturè transigit, is properat: qui multa simul incipit, neque perficit, is festinat. Verùm vtorunque verborum ratio sub hac significantia proxima est veritati, vt sit sæpe animi (properare) studiose ad res aliquas contendentis: Festinare corpore necessitatibus obsequendi. Virgil. 4. Æneidos,
Et mediis properas Aquilonibus ire per altum. Idem 2. Æneidos,
Festinate viri: nam quæ tam sera moratur
Segnities? Nonius.

Festinor, pen. prod. {[illegible]} Passiuum. Tacit. de Moribus German. Nec virgines festinantur. Id est, citò ad coniugium abripiuntur.

Festinans, Participium {[illegible]} Plin. in Paneg. Ad hoc ætatis indeflexa maturitas, nec sine quodam munere deûm festinantia senectutis insignibus ad augendam maiestatem ornata cæsaries.

Festinatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Plin. in Paneg. Quinimò festinatis honoribus amplificat atque auget, &c.
Calor festinatus. Claud. 4. Paneg.
Honores festinati. Lucan. lib. 8.
Iter festinatum facere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.
Labores festinati. Stat. 1. Achil.
Maturitas festinata. Quintil. in Procem. lib. 6.
Mors festinata. Tacit. in vita Agricolæ, Ita festinatæ mortis grâde solatium tulit.

Festinatio, Verbale {[illegible]} Cic. pro Milone, Quæ causa cur Romam properaret? cur in noctem se coniiceret? quid afferebat festinationem? Id est, quæ causa festinationis?
Festinatio & Otium, contraria. Cic. 3. de Orat. Quales ipsi quoque oratores, qua sint ætate, honore, authoritate debet videri: tempus pacis an belli, festinationis an otij.
Celeritas & festinatio. Cic. pro Rosc. Amer.
Festinationis plena epistola & pulueris. Cic. Attico, lib. 5. 101.
Ambitiosa festinatio. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Festinationem adhibere. Colum. lib. 11. cap. 1, Quo cautior villicus vel abstinere possit operibus, vel festinationem adhibere.
Ignoscere festinationi alicuius. Cic. Luceio, lib. 5. 12.
Perdit diuisionem festinatio. Quintil. lib. 7. cap. 1.
Præripere festinatione deorum immortalium beneficium. Cicero Attico, lib. 14. 388.
Venis cemusque in patriam omni festinatione properare. Cicero Cornificio, lib. 12. 25.
In festinationibus non suscipiendæ nimiæ celeritates. Cic. 1. Offic.
Tollere vnius festinationem alteri. Cic. Attico, lib. 13. 361.

Festinis, festinis, Adiectiuum antiquum, pro Festinante. Titinnius libro 5,
Nunc hoc vror, nunc hæc res me facit festinem. Nonius.

Festinator, pen. prod. Verbale {[illegible]} Quintil. 2 Declamat. Ecce cubiculi vestri fores, trepidè festinatoris effringuntur impulsu. Vbi rectius legitur trepidæ festinationis.

Festinanter, Aduerbium {[illegible]} Celeriter, & citò. Cic. 5. de Finibus, Illud mihi a te nimium festinanter dictum videtur, sapientes omnes esse beatos. Idem ad Attic. lib. 3. 47. Plin. lib. 17. cap. 11, Quia festinantius germinant.

Festinatè, pen. prod. Aliud aduerbium. Tacit. lib. 15, in principio, Occulto præcepto, compositius cuncta, quàm festinatius agerent.

Festinatim, pro Festinanter. Pompon. Asin. Exsilui de nocte ad molam fullone festinatim. Sisenn. histor. lib. 4, Prætor festinatim de castellis ad castra maxima pedites conduxit. Nonius.

Festinatò, pen. prod. {[illegible]} Similiter aduerbium. Plin. lib. 18. cap. 10. Quintil. lib. 4. cap. 2, Quam nihil præparatò, nihil festinatò fecisse videtur Milo!

Festinus, pen. prod. {[illegible]} Adiectiuum, Celer.
Canities festina venit. Claud. de Nupt. Honorij.
Cursu festinus anhelo. Ouid. 11. Metam.
Senectus festina. Valer. 4. Argon.
Cruda festináque virtus. Stat. 9. Thebaid.

Festinè, pen. prod. Aliud aduerb. Cic. Att. lib. 4. 83, Siquid fortè de comitiis, de Republica (soles enim tu hæc festinè odorari) scribas ad me.

Festiuitas, Festiuus, Vide FESTVS.

Festram antiqui dicebant, quam nos fenestram. Author Festus.
Festra, Ostium minusculum in sacrario, ab fenestra, per detractionem mediæ syllabæ. Festus.

Festuca, festucæ, pen. prod. {[illegible]} dicitur arboris nouellæ, & cuiusque sati pullulus. A fœnore deducit Festus, atque ideo per œ à nonnullis scribitur. Colum. lib. 8. cap. 15, Per quos festucæ, surculíque in auiariis passim spargendi sunt, vt colligere possint aues, quibus nidos construant. Plin. lib. 9 cap 10, Fœminam coitum fugere, donec mas festucam aliquam imponat auersæ.
Festucam solebant Romani iniicere in corpus eius, quem manumittebant, serui: vt docet Plutarchus in libello de iis qui sero puniuntur à deo. Plaut. Milit. 13,
Quid ea? ingenua an festuca facta, serua an libera est? Pers. satyr. 5,
Non in festuca lictor quam iactet ineptus.

Festucarius, Adiectiuum. Gell. lib. 20. cap. 9, Idcirco Ennius significare volens bellum, non, vt ad Prætorem solitum est, legitimis actionibus, neque ex iure manu côsertum, sed bello, ferróq; & vera vi atque solida, quod videtur dixisse cûferens vim illâ ciuilem & festucariam, quæ verbo diceretur, nô quæ manu fieret, cum vi bellica & cruenta.

FESTVS, Domitiani amicus, qui dum mentagra vsque ad desperationem laboraret, gladio se traiecit, prius tamen amicos consolatus. Eius mortem Martialis lib. 1. sic describit,
Indignas premeret pestis quum tabida fauces, &c.

Festus, Adiectiuum {[illegible]} Solenniter lætum & feriatum significat, inquit Nonius, atque ad diem pertinet. Festi itaque dies erant, in quibus vel sacrificia diis offerebantur, vel dies diutinis epulationibus celebrabantur, vel ludi in honorem deorum fiebant, vel feriæ obseruabantur. Plaut. Aulul. 13,
-festo die siquid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris. Liu. 2. ab Vrbe, His COSS. ædes Saturno dicata, Saturnalia institutus festus dies. Virgilius 1. Georgicorum,
Quippe etiam festis quædam exercere diebus
Fas & iura sinunt.
Festus dies hominis. Terent. Eunucho, 3. 5,
-ô festus dies hominis. amice
Salue. Donatus, O festus dies, Verum quia causa est festi ac læti diei? an quia ipse tantus sit quantus est festus dies? vel, Homo festi diei. Turnebus verò sic, Festus dies hominis mira quadam & noua dicendi ratione, pro fausto homine, & auspicato, & optato dicitur, translatione ducta à diebus festis: contrà profestum facere, referemus Festo, dicebatur, qui ferias vitiabat, & profanabat, inauspicatásque reddebat & prophanas. Hæc ille.
¶ Aduentus alicuius dies festos agere. Cic. pro Sextio.
Acti & instituti dies festi. Cic. pro Milone.
Agitantur dies festi. Cic. 4. Verr. Virgil. 2. Georg.
Anniuersarios dies festos agere. Cic. 6. Verr.
Celebrare dies festos ludorum. Cic. pro Archia.
Festi atque solennes dies sunt aduentu et ditióq; alicuius celebrati. Cic. in Pisonem.
Sub dies festos aliquid esse. Cic. Q. fratri, lib. 2. 5.
¶ Arces festæ Palladis. Ouid. 2. Metam. In quibus celebrabantur festa Palladis.
Aures festæ vocantur Claudiano, quæ iocis, & lætis sermonibus audiendis commodantur. Sic ille de bello Getico,
Mandemúsque Notis flabris quoscunque timores
Pertulimus, festæ doleant ne tristibus aures?
Festa ceruix, pro Læta & iucunda. Plinius lib. 3. cap. 5, de Italia loquens, Vrbs Roma, vel sola in ea, & digna tam festa ceruice facies, quo tandem narrari debet opere?
Choreæ festæ. Ouid 8. Metam.
Festus clamor. Plin. epist. 17. lib. 2.
Conuitia festa Lucan. lib 2, de Catonis & Martiæ nuptiis,
Non soliti lusere sales, nec more Sabino
Excepit tristis conuitia festa maritus. Hoc est ridicula dicteria, & versus fescenninos atque procaces in nuptiis cantari solitos.
Corona festa tegi. Ouid. 10. Metam.
Cultus festus. Seneca Troad. 10.
Dapes festæ. Horat. Epod 9. Vide DAPS.
Fronde festa velare delubra deorum. Virgil. 2. Æneid.
Licentia festa. Quintil. lib. 6. cap. 3, Quin illæ ipsæ, quæ dicta sunt, ne vocantur, quas certis diebus festæ licentiæ dicere solebamus, &c.
Lux festa. Tibul. lib. 2. eleg. 1. Horat. 4. Carm. ode 6.
Pagus festus, Festa celebrans. Horat. 3. Carm. ode 18.
Festa pax. Plin. lib. 2. cap. 46, Nûc verò pace tam festa, tam gaudête prouentu rerum artiúmque principe, omnino nihil addisci noua inquisitione, imò ne veterum quidem inuenta perdisci. Ouid. 2. Met.
Tempus festum. Horat. 2. epist. 1.
¶ Festior, Comparatiuum. Claud. 6. Paneg. Festior annua erat.

Festum, festi, Substantiuum {[illegible]} vt Solenne festum. Ouid. 2. Fast.
Annua festa celebrare. Ouid. 10. Metam.
Casta festa. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.
Coniugialia festa. Ouid. 5. Metam.
Florale festum. Ouid. 4. Fast. Vide FLORALIA.
Matralia festa. Ouid 6. Fast. Vide Matralia, in MATER.
Parilia festa. Ouid. 4. Metam. Vide PARILIA.
Quinquatria festa. Horat. 2. Epist. 40. Vide QVINQVATRIA.

Terminalia festa. Horat. Epod. 2. Vide TERMINALIA.
Agere festum genialiter. Ouid. 11. Metam.
Celebrare festum. Ouid. 4. Metam.
Parare festa alicui. Ouid. 3. Fast.

Festiuus, pen. prod. Adiectiuum {εὐτράπελος, ἀστεῖος, χαρίεις} Iucundum & lepidum significat. Plaut. Milit. 2. Terent. Adelph. 5. 9, O mi pater festiuissime. Cic. 5. Verr. Quid isto festiuius fore arbitramur, qui, &c.
Dies festiuus, Vide paulo pòst in Festiuitas.
Filius festiuus. Cic. pro Flacco.
Homo festiuus. Cic. 2. de Orat.
Puer festiuus. Cic. Attico, lib. 1. 7.
Acroama festiuum. Cic. 7. Verr.
Festiua area. Plin. epist. 17. lib. 2, Quibus paruula, sed festiua area includitur.
Festiuum caput, per ironiam, pro Lepido & iucundo homine. Terentius Adelph. 2. 3,
-quid fit? illius opera Syre nunc vino, festiuum caput.
Festiuus locus. Plaut. Milit. 4. Idem Pseud. 22,
-ita magnis munditiis
Digni habiti, atque loco festiuo festiuè accepti sumus.
Festiui ludi. Plaut. Casin. 17.
Festiuus sermo. Cic. 1. Offic. De Græcis autem dulcem & facetum, festiuùsque sermonis.

Festiuitas, pen. corr. huius festiuitatis {εὐτραπελία} Iucunditas & lætitia quædam in dictis. Plaut. Capt. 13. Idem Casin. 13, Quid agis mea festiuitas? Terent. Eunuch. 5. 9,
Ad fortunam collaudem. &c.
An mei patris festiuitatem & facilitatem? Festiuitas (ait Donatus) in dictis, facilitas verò in animo & factis. Festiuitatem, lætitiam: vt Festiuus dies est. Cic. de Clar. Orat. Festiuitate igitur & facetiis, &c.
Festiuitas, splendor, concinnitudo in oratore. Cic. 1. de Inuent.
Perpetua festiuitas. Cic. 2. de Orat.
Abuti insolentius festiuitatibus. Cic. in Orat.
Imaginem antiquæ & vernaculæ festiuitatis in aliquo agnoscere. Cic. Pæto, lib. 9. 15.
Festiuitate, & venustate coniuncta vis dicendi. Cic. 3. de Orat.
Sermonis festiuitatem debet habere narratio. Author ad Herennium, lib. 1.

Festiuè, pen. prod. {χαριέντως} Aduerbium. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 16, Quanquam à te actam fabellam video esse festiuè, nullo modo probaui.
Contexitur festiuè crimen. Cic. pro Deiot.
Bellè & festiuè dicere. Cic. 2. de Orat.
Dissoluere festiuè aliquid. Cic. 2. de Diuinat.
Tradit festiuè elementa loquendi Dialectica. Cic. 4. Acad.

Festiuiter, Aduerbium antiquum pro Festiuè. Nævius Geminis, O domus parata pulchræ familiæ festiuiter. Ex Nonio.

FAESVLAE, pen. corr. Fesularum, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Florentia. Nunc vicus modicus, licet episcopalem sedem retineat. Sallust. in Catil. Pecuniam, sua aut amicorũ fide sumptam mutuam, Fesulas ad Manlium quendam portare.

F E V

Feudum, à fide deductum putatur verbum, quam hi qui vasalli appellantur, hoc est, quasi coloni, ei à quo prædium accipiunt, dant, se pro illius salute vitã, si res postulet, & sanguinem profusuros. Quam consuetudinem Franciscus Connanus ab antiquis Gallis deductam existimat, de quibus Cæsar lib. 3. scribens, dicit eos, qui opibus valerent, multos habuisse deuotos, quos secum in bellum ducerent, *soldurios* sua lingua nuncupatos: quorum hæc erat conditio, vt omnibus in vita commodis vnà cum his fruerentur, quorum se amicitiæ dedidissent. Quòd si quid his per vim accidisset, aut eundem casum ferrent ipsi, aut mortem sibi consciscerent.

Fex, Vide FAEX.

F I B

Fiber, fibri, masc. gen. {κάστωρ} Animal in Ponto: sic dictum ab extremis oris amnium quas colit, & vbi maximè solet videri. Plin. libro 8. cap. 30, Easdem partes sibi ipsi Pontici amputant fibri, periculo vrgente, ob hoc se peti gnari: castoreum id vocant medici, aliàs animal horrendi morsus, arbores iuxta flumina vt ferro cædit, hominis parte comprehensa, non antè quàm fracta concrepuerint ossa, morsus resoluit. Cauda piscium ei, cætera species lutræ. Vtrunque aquaticum, vtrique mollior pluma pilus. Vide CASTOR. Copiosè Gesnerus pag. 344.
Auius fiber. Sil. lib. 13.
¶ Fiber, Genus vespæ quadrupedis, vt inquit Festus. Plautus,
Sic me subes quotidie, quasi fiber salicem.

Fibrinus, penult. prod. Adiectiuum {καστόρειος} Plin. lib. 17. cap. 28. Fibrina pelle detergunt. Sic lib. 32. cap. 9.

FIBRENVS, Huius nomen apud Ciceronem 2. de Legibus, qui in Lirem præcipitat. Idem ibidem. In Fibreno flumine insula.

Fibra, fibræ {ἶνες, λοβοί} extremæ fluminum oræ, teste Festo. Item iecoris & cordis & cuiuscunque visceris extremæ partes, fibræ dicuntur. Virgil. 6. Æneidos,
-nec fibris requies datur vlla renatis. Celsus lib. 4. cap. 1, Pulmo spongiosus, ideóque spiritus capax, & à tergo spinæ ipsi iunctus, in duas fibras vngulæ bubulæ modo diuiditur. Pers. satyr. 1,
-neque enim mihi cornea fibra est. Id est, non sunt mihi ita dura præcordia, vt laudis amore non capiar. Budæus.
Fibræ in sanguine sunt partes crassiores concretioréśque, quales sunt quas lanij è sanguine porcino eximũt hodie, vt farcimina fiant. Budæus.
In extis fibra quid valeat. Cic. 1. de Diuinat.
Venæ calentes fibrarum. Lucan. lib. 1.
Pecudum fibræ. Virgil. 10. Æneid.
Quod latet arcana non enarrabile fibra. Pers. satyr. 5.
Conscia fibra deorum. Tibul. lib. 1. eleg. 8.
Minaces fibræ. Virgil. 1. Georg.
Pellucentes numerare in pectore fibras. Ouid. 6. Metam.
¶ Fibræ, Venarum prætenuia meatus, per quos sudor transpirat. Plin. lib. 11. cap. 37, Murium iecusculis fibræ ad numerum lunæ in mẽse congruere dicuntur, totidémque inueniri, quotum lumen eius sit.
¶ Fibræ, Minutæ radices arborum, herbarumque extrema velut fila. Plin. lib. 17. cap. 10, de arborum sationibus ait solum eligi oportere quam minimè rimosum, ne penetrans sol exurat fibras. Virgilius 2. Georg. -& amaris intuba fibris. Colum. lib. 6. cap. 10, Porri etiam succus cum oleo vel ipsa fibra. Cic. de Senect. Idem 3. Tuscul. Radicum fibras euellere.

Fibratus, pen. prod. Adiectiuum {ἰνώδης} vt Fibrata radix cæparum modo. Plin. lib. 25. cap. 5. Idem lib. 27. cap. 12, Radix digitali crassitudine, multis capillamentis fibrata.

Fibula, fibulæ, pen. corr. {πόρπη, περόνη} Circulus, & propriè ornamentum cinguli ad vestem subligandam. Virgil. 1. Æneidos.
Aurea purpuream subnectit fibula vestem. Plin. lib. 33. cap. 1, Fabricam etiam deûm fibulas, & alia muliebris cultus. Fibula est quæ vulgò *agraphe* dicitur. Budæus. Accipitur etiam pro cingulo: túncque à parte totum intelligimus.
Ferrea fibula. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Rasilis huic summam mordebat fibula vestem. Ouid. 8. Metam.
Tereti gemma fibula. Virgil. 5. Æneid.
Fibulis aureis donabantur antiquitus milites. Liu. 7. belli Punici. Idem 9. bel. Maced. Quintius alter Prætor suos equites catellis ac fibulis donauit.
¶ Fibula, Circulus æreus. Colum. de Bobus, lib. 6. cap. 5, Ænea fibula pars auriculæ latissima circunscribitur, ita vt manente sanguine, tanquam o literæ, ductus appareat orbiculus. Quo in loco ex vetusto codice legitur Ænea subula.
¶ Fibulæ, quibus vulnera contrahuntur. Cels. lib. 5. cap. 26, de glutinatione vulnerum, Si verò in carne vulnus est, hiátque, neque in vnum oræ facilè attrahuntur: sutura quidem aliena est: imponendæ verò fibulæ sunt (ἀγκτῆρας Græci nominant) quæ oras cõtrahunt, quo minus lata postea cicatrix sit. Idem lib. 7. cap. 4. & 25, de infibulandi ratione. Vide INFIBVLO.
¶ Fibulæ in ædificiorum structura sunt, quas vocant *clauos*, traiecta velut transtilla per trabium capita. Nostri ferreis subscudibus armillata trabium capita traiiciunt, atque ita retinent. Parisini artifices *anchoras* vocant. Vitruuius lib. 1. cap. 5. Tum in crassitudine eius, perpetuæ taleæ oleagineæ vstulatæ quàm creberrimè instruãtur, vti vtraque muri frontes inter se (quemadmodum fibulis) his taleis colligatæ, æternam habeant firmitatem.
¶ Est & fibula, quam Græci περόνην vocãt, veluti articulus, siue subscudicula, aut clauiculus, quo traiiciuntur tignorum capita, vt duci possint, quò imæ partes diuaricentur. Vitruuius lib. 10. cap. 2, Tigna tria ad onerum magnitudinem ratione expediuntur, & à capite fibula coniuncta, & in imo diuaricata eriguntur funibus in capitibus collocatis, & iis item circa dispositis erecta retinentur.
Fibulis tigna coniuncta. Cæsar 4. bel. Gall.
¶ Fibula item vsus fuit ad reprimendũ coitum. Vnde scribit Corn. Celsus lib. 7. cap. 25, adolescẽtulos infibulari solitos, interdum vocis, interdum valetudinis causa. Eius autem infibulationis ratio eodem authore hæc fuit. Cutis quæ super glandem est extenditur, notatúrque vtrinque à lateribus atramento quà perforetur, deinde remittitur. Si super glandem notæ reuertuntur, nimis apprehensum est, & vltrà notari debet: si glans ab his libera est, is locus idoneus fibulæ est. Tum quà notæ sunt, cutis acu filum ducente transuitur, eiusque fili capita inter se deligantur, quotidiéque id mouetur, donec circa foramina cicatriculæ fiant. Vbi hæ confirmatæ, exempto filo fibula additur, quæ quo melior, eo leuior est. Hæc Celsus. Erat autem hæc fibula, annulus tenuissimus vel aureus, vel argẽteus, vel æneus, qui præputio vtrinque super glandem perforato inserebatur. Iuuenalis satyr. 6, de mulierum histriones amantium impudicitia,
Soluitur his magno comœdi fibula. Rursus ibidem,
Si gaudet cantu, nullius fibula durat
Vocem vendentis Prætoribus. Nec solùm annulus erat hæc fibula, sed subligaculum quoque, quo histriones vtebãtur tum ad inguina tegenda, tum vt à coitu cohiberentur, ne vox eorum ob coitum raucesceret. Martial. lib. 7. epig. 81,
Menophili penem tam grandis fibula vestit,
Vt sit comœdis omnibus vna satis.
Hunc ego credideram (nam sæpe lauamus in vno)
Sollicitum voci parcere Flacce suæ.
Dum ludit media populo spectante palæstra,
Delapsa est misero fibula: verpus erat. Verpus, id est Iudæus recutitus, proinde nolebat inspici.

Fibulo, fibulas, pen. corr. {πορπάω} fibulãre, Coniungere. Colum. lib. 2. cap. 6, Omnésque parietum & soli iuncturæ testaceis puluinis fibulantur. Fibulantur, hoc est, alligantur, & quibusdam quasi fibulis coagmenta connectuntur. Testacei autem puluini in pauimentis dicuntur coagmenta spicata, & loricationes, quibus ad regulam perfricantur, vt nullæ lacunæ insint. Et sunt quasi extantes cumuli.

Fibulatio, fibulationis, Verbale. Vitruuius lib. 10. cap. 3.

FIBVLARIENSES, Hispaniæ citerioris populi, in conuentu Cæsaraugustano, inter stipendiarios à Plinio collocati, lib. 3. cap. 3.

F I C

FICANA {Φίκανα} Oppidum in Latio, Romæ propinquum, de quo Plin. lib. 3. cap. 5.

FICARIA, Insula in Sardinia. Plin. lib. 3. cap. 7, Habet & à Caralitano promontorio duas insulas, quæ vocantur Herculis, à Sulcensi, Enosim, à Caralitano Ficariam.

Ficarius, Vide FICVS.

Ficatum iecur, suillum maximè, quod Græci συκωτὸν appellant, à suo fico pasta. Calepinus.

Ficedula, ficedulæ, pen. corr. {[illegible]} Auis à fico sic dicta: quòd ea, vt inquit Varro, ficu pinguis fiat. Gell. lib. 19. cap. 8. Hic negans vllam auem præter ficedulam totam comesse oportere. Budæus. Martial. lib. 13. 49,
Quum me ficus alat, quum pascar dulcibus vuis:
Cur potius nomen non dedit vua mihi? Plin. lib. 10. cap. 29, Alia ratio ficedulis. Nam formam simul coloremque mutant. Hoc nomen non nisi Autumno habent, postea melancoryphi vocantur.
Cærea ficedula, Hoc est cerei coloris præ pinguedine. Martial. lib. 13. epigram. 5,
Cærea quæ patulo lucet ficedula lumbo. Quo loco secunda syllaba producitur, quam tamen Iuuenal. Satyr. 14 corripit, hoc carmine,
Mergere ficedulas didicit nebulone parente.

Ficolea, palus ficulneus. Festus.

FICOLANEOS, Quartæ regionis Italiæ populi. Plin. lib. 3. cap. 4.

Fictè, Fictilis, Fictor, Vide FINGO.

Fictus, barbaro vocabulo pro emphyteutica pensione, mercedéque meliorationis accipitur, videturque Alciato Latine dici posse Colonarium.

Ficus, secundæ vel quartæ declinationis, fœm. gen. {[illegible]} Arbor ficus ferens. Plin. lib. 16. cap. 26, Fructum perducit facillimè ante maturitatem, palma, ficus, amygdala, malus, pyrus. Idem lib. 16. cap. 31, Quidam breuitate radicum celerius senescere arbores putant: quod coarguunt fici, quarum radices longissimæ, & senectus ocyssima. Sic Cato cap. 48. Iuuenal. satyr. 10, -ad quæ
Discutienda valent sterilis mala robora fici. Quartæ declinationis, Cicero 2. de Oratore, Cui quum quidam familiaris quereretur, quòd diceret vxorem suam suspendisse se de ficu.
Densissima pomis ficus. Ouid. 2. Fast.
Inarescens ficus à rore, Vide INARESCO.
¶ Ficus, fructus, secundæ etiam declinationis & quartæ, fœminini similiter generis. Plin. lib. 15. cap. 18, E reliquo genere pomorum ficus amplissima est. Martialis,
-ficus non habet vnus ager. Horat. Epod. 16,
Suámque pulla ficus ornat arborem. Varro libro 1. de Re rust. cap. 41, Fici, inquit, semen naturale inest in ea fico quam edimus. Et paulo pòst, Tum enim testiculas per ficos, quas edimus, maturas perferunt, & eas quum maturerint compleant.
¶ Ficum pro fructu, masculino genere probant nonnulli ex corrupto loco Plinij, lib. 16. cap. 25, qui nunc sic legitur, In ficis mirabilea sunt & abortus, qui nunquam maturescunt.
¶ Arbor fici. Cic. pro Flacco, Homini enim Phrygi qui arborem fici nunquam vidisset, fiscinam ficorum obiecisti.
Ex fici tantulo grano terra tantos truncos ramósque procreat. Cic. de Senect.
Aridæ ficus, Vide ARIDVS.
Ficus anus, Vide ANVS.
Pingues fici. Horat. 2. Serm. satyr. 8.
¶ Ficos biferas, nouè dixit Sueton. in Augusto, cap. 76, pro fructu arboris biferæ.
¶ Ficus Cypria, vt Theophrastus author est libro 4. capite 2. de plant. hist. sycomoro similis est, fructum edens caudice ramísque crassissimis. Differt tamen ab illa, quòd germen quoddam emittit sine vllis foliis, radiculæ simile, cui fructus præpilatur. Caudex arboris magnus, & Populo albæ proximus, eiúsque folia vlmum repræsentant. Quater anno fructum fundit, sed nullum ad maturitatem perducit, nisi pomo ipso immaturo inciso, emissóque lacte. Dulcedo ficubus non absimilis, & interna grossis planè conueniunt: magnitudo autem pruni est. Hæc Theophrasti verba.
¶ Ficus, Morbus, secundæ declinationis, masc. gen. Martial. lib. 1, Dicemus ficos Cæciliana tuos. Sunt qui hoc loco ficus legant. Corn. Cels. lib. 6. cap. 3, Est etiam vlcus quod à fici similitudine, Græcis [illegible] nominatur. Caro excrescit, & id quidem generale est. Sub eo verò duæ species sunt, Alterum vlcus durum & rotundum est, alterum humidum & inæquale. Ex duro, exiguum quiddam & glutinosum exit: ex humido, pus mali odoris. Fit verò vtrunque in his partibus quæ pilis conteguntur. Sed id quidem quod callosum & rotundum maximè est in barba: Id verò quod humidum, præcipuè est in capillo.

Ficulus, ficuli, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} pro parua ficu. Plaut. Stich. 14, -hoc conuiuium est
Pro opibus nostris, satis commodulè nucibus, fabulis ficulis, &c.

Ficetum, ficeti, pen. prod. {[illegible]} Locus ficis consitus. Varro, Ficúsque densa materia non est, ideo sequitur calidiorem: quod fit vt in locis frigidis ficeta fieri non possint. Martialis,
Nil nisi ficetum nunc Labienus habet.

Ficarius, Adiectiuum {[illegible]} Qui libenter comedit ficos. Plin. lib. 10. cap. 35, Ficarios culices caprificus generat.
Ficariæ crates. Cato cap. 48, Eo sarmenta aut ficarias crates imponito, quæ frigus arceant & solem.

Ficaria, ficariæ {[illegible]} pro ficu arbore, vel potius vbi fici conseruntur. Pallad. lib. 4, Aliqui inter ficarias caprifici arborem serunt.

Ficitas, ficitatis, dictum vt oliuitas, id est fructus fici. Nonius. Ficitores omnes capiunt ficitatem, merx est sine molestia. Ex Nonio.

Ficitor, ficitoris {[illegible]} Ficorum amator, seu ficorum collector. Næuius, Ficitores omnes cupiunt ficitatem.

Ficosus, ficosa, ficosum, Vlceribus, quæ fici vocantur, plenus: à quo Ficositas, ipsa huiusmodi vlcerum copia. Sipontinus.

Ficulnus, Adiectiuum {[illegible]} Quod est arboris fici, aut ex fico arbore. Horat. lib. 1. Serm. satyr. 8,
Olim truncus eram ficulnus inutile lignum.

Ficulneus, Adiectiuum {[illegible]} Idem quod ficulnus. Plin. lib. 15. cap. 28, Sunt & ficulnei caules. Legitur & ficulni. Cato, Fibulæ vnde fiant aridæ iligneæ, vlmeæ, nuceæ, ficulneæ. Sic Varro 3. de Re rustica, capite 16, Ficulnea ligna.
Ficulnea arbor. Colum. lib. 5. cap. 11.

FICVLNEVS {[illegible]} Portus est Straboni, Euxino mari propinquus, & à quodam promontorio, quod fretum quinque stadiorum angustat, stadiis quinque & triginta dissitus. Hæc ille lib. 7.

F I D

FID. Fides. FIL. F. vel F. F. Filiusfamilias.

Fideicommissum, Fideiubeo, Fideiussor, Vide FIDES, fidei.

Fidelia, fideliæ, Genus vasis Samij. Persius Satyra 3,
Disce, nec inuideas, quòd multa fidelia putet
In locuplete penu. Plaut. Aulul. 18,
Mulsi congialem plenam faciam tibi fideliam. Colum. lib. 12. cap. 38, In fictili fidelia sicco loco reponuntur.
Non cocta fidelia. Pers. satyr. 3.
Tumet alba fidelia vino. Pers. satyr. 5.
Vitrea fidelia. Colum. lib. 12. cap. 56, Medullam eius concisam in fideliam vitream, vel nouam fictilem coniecto.
¶ Fidelia, genus chordæ creta illitæ, qua vtuntur fabri lignarij, vel alij ad lineas sui operis designandas. Fideliam lingua Gallica *Fin betam* corrupto vocabulo dicit Budæus in lib. de Asse.
¶ De eadem fidelia duos parietes dealbare, Prouerbium pro eo quod est Eadem re duplicem inire gratiam: eadémque opera duos parites demereri. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 30, Sed amice magne noli hanc epistolam Attico ostendere: sine eum errare, & putare me virum bonum esse, nec solere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Tractum videtur ab his, qui parietibus opus albarium superinducunt. Erasmus.

Fidelis, Vide FIDES, fidei.

FIDENA, Fidenæ, pen. prod. & Fidenæ, Fidenarum, plur. vrbs Latinorum mediterranea. Virgil. lib. 6,
Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémque Fidenam. Iuuen. satyr. 6,
Viuat Fidenis, & agello cedo paterno.
Viæ Fidenæ. Propert. lib. 4. eleg. 1.
Vici Fidenis. Horat. 1. epist. 11.

FIDENATES, pen. prod. populi Sabinorum in Italia, authore Plinio lib. 3. cap. 12.

FIDENTIA, Fidentiæ {[illegible]} Vulgò *Fiorenzola*, Oppidum est in octaua regione Italiæ, cuius incolæ dicuntur Fidenoni, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 15. ¶ Est & Fidentia Hispaniæ Bæticæ vrbs, inter Bætim amnem & Oceanum sita, alio nomine Iulia appellata, authore eodem Plinio lib. 3. cap. 1.

Fidentia, Vide FIDES, fidei.

Fides, huius fidei, pen. corr. f. g. {[illegible]} Est authore Cicerone libro 1. Officiorum, dictorum conuentorúmque constantia & veritas. Ex quo (quanquam hoc videbitur fortasse cuipiam durius, tamen vt audeamus imitari Stoicos, qui studiosè exquirunt vnde verba sint ducta) credamus, quia fiat quod dictum est, appellatam fidem. Terent. Andr. 5. 2,
Tristis seueritas inest in vultu, atque in verbis fides.
Fidei, pen. prod. apud Lucretium, lib. 5,
-via qua munita fidei, &c.
Fide pro fidei, apud Horatium 3. Carm. ode 7,
Thyna merce beatum,
Constantis iuuenem fide Gygen. Idem 1. Serm. satyr. 19.
Ad fidem, Vide AD.
Absonum fidei, Vide ABSONVS.
Constans fidei. Tacit. lib. 19, Neque fidei constans, neque strenuus in perfidia.
Lapsus fidei, Vide LABOR verbum.
Motus fidei. Stat. 5. Sylu. 2.
Obstinatio fidei, in bonam partem, pro obfirmatione. Tacit. lib. 19, Blæso super claritatem natalium, & elegantiam morum, fidei obstinatio fuit.
Fidei plenus, Fide dignus. Cic. de Senect. Licet enim versibus iisdem mihi affari te Attice, quibus affatus Flamininum ille vir haud magna cum re, sed fidei plenus.
Fidei præclarus. Tacit. lib. 4.
Sinister fidei, Perfidus. Sil. lib. 11.
¶ Causarum fides. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Fides & religio iudicis. Cic. pro Rosc. Comœdo.
Probationum fides. Quintil. in Proœm. lib. 4.
Fides solutionis. Plin. epist. 155.
Tabularum fides, Id est authoritas, quo modo accipitur in titulo De fide instrumentorum. Cic. pro Archia, Quum Appij tabulæ negligentius asseruatæ dicerentur, Gabinij, quamdiu incolumis fuit, leuitas, post damnationem calamitas, omnem tabularum fidem resignasset.
Testimoniorum fides & religio. Cic. pro Flacco.
¶ Fides est quod vulgò *conscientiam* dicimus. Cic. pro Cælio, Ideo vobis quoque vos causam putare esse iustam, alieno dolori potius, quàm vestræ fidei consulendi. Licet hoc Cicero dicere videri possit propter iusiurandum iudicum. Inde fideicommissum dictum videtur. Idem pro Archia, Adest vir summa authoritate, & religione, & fide, L. Lucullus, qui, &c. Budæus.
Fides est iustitia in rebus creditis. Cic. in Partit.
Constantia promissi & fides. Cic. Attico, lib. 4.
¶ Fides, est commendatorum fida custodia, vel obseruantia. Terent. Andr. 1. 1,
Nihil isthac opus est arte ad hanc rem quam paro:
Sed his quas semper in te intellexi sitas,
Fide & taciturnitate. Donatus.
Fides & fiducia. Plaut. Trinum. 77.
¶ Alma fides. Ennius apud Ciceronem 3. Officiorum,
O fides alma, apta pinnis, & iusiurandum Iouis.
Ambigua fides, Vide AMBIGVVS.
Angusta fides. Cæsar in principio 3. bel. Ciuil. Quum fides tota Italia esset angustior, neque creditæ pecuniæ soluerentur, &c.
Dolus malus, & Fides bona, contraria. Cic. in Topic.

Bonæ fidei emptor, Vide BONVS.

Fidei bonæ possessor, Qui ignorauit rem quam emit, alienam esse: aut putauit eum qui vendidit, ius vendendi habere. Budæus.

Bona fide, Generalem habet significatum, pro Serio. Seneca epist. 12, Si deponere seruitutem in animo est, & libertas bona fide placuit, &c.

Fide bona dicere. Plaut. Aulul. 26,
Dic bona fide, tu id aurum non surripuisti?

Fide bona emere. Plaut. Mostel. 8.

Fidei bonæ esse. Sueton. in Augusto, cap. 41, Augustus populo promissum congiarium reposcenti, bonæ fidei se esse respondit.

Cana fides. Virg. 1. Æneid. Vide CANVS.

Certa fides, Vide CERTVS.

Clauda fides. Sil. lib. 13.

Contumax etiam aduersus torméta, seruorum fides. Tacit. lib. 17. non ita procul ab initio.

Difficillima est grauissimi cuiusque sceleris fides. Quintil. libro 4. capite 3.

Dubia fides. Ouid. epist. 18.

Fluxa fides. Tacit. lib. 20, Et fluxa seruitiorũ fides, ac fortuita belli spectabantur.

Illibata fides. Firmicus in præfat. lib. 7.

Incolumis fides. Liu. lib. 6. ab Vrbe.

Impolluta fides. Sil. lib. 15.

Incorrupta fides, nudáque veritas. Horat. lib. 1. Carm. ode 24.

Integra fides. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Liquida fides. Vide Liquidus, in LIQVOR.

Longa tenáxque fides. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Manifesta fides. Virgil. 3. Æneid.

Magna fides auium. Ouid. 4. Fast.

Cum fide magna vir, Vide CVM.

Maxima rerum, verborúmque fides. Virgil. 3. Æneid.

Fide mea. Plaut. Pseud. 5,
-fac hoc quod te rogamus Ballio
Mea fide, si isti formidas credere. Cicero in Pisonem, Quum accepta pecunia à Dyrrhachinis ob necem hospitis tui Platonis, eius ipsius domum euertisti, cuius sanguinem addixeras, eúmque seruis symphoniacis & aliis muneribus acceptis, timentem & multum dubitantem cófirmasti, & Thessalonicam fide tua venire iussisti. Idem Sulpitio, lib. 13. 29, Cures vt satisdetur fide mea. Budæus.

Muliebris fides, Vide MVLIER.

Nota fide celeberrimus. Stat. 2. Achil.

Nuda fides, Id est non fucata. Valer. 5. Argon.

Obstinata fides, Id est obfirmata. Tacit. lib. 21, Et quia apud ipsos fides obstinata, misericordia in promptu, &c.

Optima & spectatissima alicuius fides. Cic. pro Flacco.

Parua fides, Vide PARVVS.

Perennis fides, Vide PERENNIS.

Perpetua fides, Vide PERPETVVS.

Arcanique fides prodiga, perlucidior vitro. Horat. 1. Carm. ode 18.

Prodigiosa fides. Iuuenal. satyr. 13.

Fide publica. Liu. Decad. 4. lib. 8, Quos nominatim Philopœmen depoposcerat, ipsi se ituros professi sunt, fide accepta ab legatis, vim abfuturam, donec causam dixissent. Sallust. in Catil. Is quũ se diceret indicaturum de coniuratione, si fides publica data esset, iussus à Consule, quæ sciret, edicere: eadem ferè quæ Vulturtius de itinere hostium, &c. Idem, Primò fingere, alia dissimulare de coniuratione. Pòst, vbi fide publica dicere iussus est, omnia uti gesta erant, aperit. Idem, Comes eius qui Romam fide publica venerat. Nostri *saluum conductum* vocant. Securitas autem in hoc significatu vernacula est locutio, non Latina: hoc est, plebiscito potestatem facere impunitate promissa. Budæus.

Pura fides. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. Id est, simplex & incorrupta.

Rara fides albo velata panno. Horat. 1. Carm. ode 35.

Sancta fides. Seneca Octau. 7.

Syncera fides. Claud. in Epithal. 46.

Tenax fides. Ouid. lib. 2. Amor. eleg. 6,
Plena fuit vobis omni concordia vita:
Et stetit ad finem longa tenáxque fides. Stat fides, quum integra & incorrupta manet: contrà, violata iacêre dicitur.

Timida fides. Ouid. 9. Metam.

Nusquam tuta fides. Virgil. 4. Æneid.

Vana fides. Virgil. 4. Æneid.

¶A fide aliquem abducere: Id est Pellicere ad se aliquem, & ab aduersa parte diuellere. Cic. pro Flacco, Ita testore Iudices, esse extera, vel quod ait Lucceius, L. Flaccum sibi dare cupisse, vt à fide se abduceret, sestertiũm vicies. Vide ABDVCO.

Abit fides, Vide ABEO.

Abhorrere à fide, Vide ABHORREO.

Abrogare fidem, Vide ABROGO.

Abrumperet fidem. Tacit. lib. 20, Querente sanè Ciuile, & increpante Germanos, tanquam fidem per se abrumperent. Vide ABRVMPO.

Absoluere fidem. Tacit. lib. 18. Et Vitellius credidit de perfidia, & fidem absoluit. Vide ABSOLVO.

In fidem accipere. Liu. 8. bel. Maced. Oraténtque eum vt veniret in Peloponnesum, ad vrbem Lacedæmonem in fidem ditionémque Populi Romani accipiendam.

Fide accepta, Vide Fide publica.

In fidem suam aliquem accipere. Cic. pro Archia.

Accipe dáque fidem. Virgil. 8. Æneid.

Fidem acquirere. Cic. 2. in Catil. Vide ACQVIRO.

Addictam pretio habere fidem, Vide ADDICO.

Addere fidem. Tacit. in lib. de Germanis, Ex ingenio suo quisque demat vel addat fidem. Vide ADDO.

Addere fidem dictis. Ouid. epist. 20.

Adhibenda fides somniantium visis non est. Cic. 2. de Diuinat. Vide ADHIBEO.

Adimere fidem, Vide ADIMO.

Adiungere fidem & authoritatem rebus commétitiis nullam debemus. Cic. 2. de Diuinat. Vide ADIVNGO.

Admittere fidem. Claud. 2. in Eutrop. Vide ADMITTO.

Fidem afferre alicui rei, pro Fidem facere, & facere vt aliquis credat & existimet. Plin. lib. 9. cap. 18, Omnibus his fidem, Nili inundatio affert omnia excedentem miracula.

Afferre fidem dubiis. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Afferre fidem & authoritatem oratori. Cic. in Orat.

Affecta fides. Tacitus libro 19. Hic dicit affectam fidem pro læsa, quemadmodum Liuius dixit Res affectas, lib. 6. Decad. 1. Vide AFFECTVS.

Afflicta fides. Tacit. lib. 17. Afflictam fidem hic dicit, quam lib. 19, affectam, hoc est collabefactam, deminutámque vocat.

Bonam fidem agnoscere. Vlpian. in l. quoties tutor §. sicut autem. D. de administratione & periculo tutorum, &c. Nec enim prohibentur tutores bonam fidem agnoscere.

Alligare fidem iuramento. Seneca Troad. 6.

Alternant spésque timórque fidem, Hoc est variant credulitatem & incertam faciunt. Ouid. epist. 6.

Fides tantùm authores appellet. Hoc est, Fides sit penes authores. Plin. lib. 28. cap. 1.

Fidem debet. Quintil. lib. 5. Hoc est si fidelis esse debet in curanda re aliena.

Fidem suam astringere, Promittere fidem, inquit Donatus. Terentius Eunuch. 1. 2,
Verùm heus tu, lege hac tibi meam astringo fidem:

Fidem auferre testi, Id est facere ne credatur. Quintil. lib. 6. cap. 6, Matri, cuius filium premebat authoritas, fidem abstulit.

Capere in fidem deuictas bello nationes. Cic. 1. Offic.

Maiora monstra veris vix capiunt fidem, Id est vix creduntur. Seneca Troad. 3.

Fide carere. Vide CAREO.

Verba carent fide. Ouid. epist. 2.

Fidem cogere. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 15.

Culta fides. Valer. 1. Argon. Vide COLO.

Commendare aliquem fidei alterius, Vide COMMENDO.

Optimæ & spectatissimæ fidei alicuius salutem vrbis & ciuium commendare. Cic. pro Flacco.

Committere fidem alicuius, & eius potestati permittere. Cic. pro Fonteio.

Iura fidei magistratuum commissa sunt. Cic. 1. Offic.

Committere se in fidem vel fidei alicuius, Vide COMMITTO.

Commutare fidem pecunia, Vide COMMVTO.

Concedere fide optima aliquid. Cic. pro Rosc. Amer.

Concidit fides. Cic. pro Lege Manilia, Tum quum in Asia res magnas permulti amiserant, scimus Romæ solutione impedita fidem concidisse. De eo dicitur qui iam versuram facere non potest. Bud. *On ne veut plus rien prester.*

Conferre se in fidem alicuius, Vide CONFERO.

Conferre se in fidem ac clientelam alicuius, Hoc est in patrocinium. Cic. pro Rosc. Amerino, Nam quum multos veteres à maioribus Roscij patronos hospitésque haberent, omnes eos colere atque obseruare destiterunt, ac se in Chrysogoni fidem ac clientelam contulerunt. Budæus.

Confirmet animum sibi fidem sensibus oratio nostra, Id est *incorruptis* atque integris testibus. Cic. 1. de Finib.

Confirmare & Refellere fidem, opponuntur. Quintil. lib. 5. cap. 7, Aliter enim oraculorum, aliter aruspicum, augurum, coniectorum, mathematicorum fides confirmari aut refelli potest.

Confugere ad alicuius fidem, Vide CONFVGIO.

Conseruare fidem, Vide CONSERVO.

Fides constitit, Certum est & probatum. Colum. lib. 3. cap. 6, Sed vbi plurium velut emeritis annorum stipendiis fides surculo constitit, nihil dubitandum est de fœcunditate.

Constringi fidem religione potius quàm veritate Græci noluerunt. Cic. pro Corn. Balbo.

Consumere fidem, Vide CONSVMO.

Fide alterius credere, est fideiussorem accipere. Cic. pro Flacco, Pecuniam sumpsit mutuam à Sextio Schola, qui tamen credidit P. Fulnij Veratij lectissimi hominis fide. Vulgò tamen mendosè scriptum est, fidei.

Cum fide. Colum. lib. 1. cap. 7, Sed nec conditum frumentum cum fide rationibus inferunt. Id est fideliter. Vide CVM præpositio.

Fidem suam curare, Vide CVRO.

Fidem debet. Quintil. lib. 5. cap. 10. Id est, fidelis esse debet.

Decedere fide. Liu. lib. 5. Decad. 4, Potuisse se extra id periculum esse, si decedere fide, si conuitare cum cæteris voluissent. Vide DECEDO.

Fide alicuius ac potius perfidia decipi. Cic. pro Rosc. Amer.

Res eos iampridem, fides deficere nuper cœpit. Cic. 2. in Catil.

Demere fidem. Tacit. in lib. de Germanis.

Deme fidem in falso crimine Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

Derogare fidem. Cic. pro Fonteio.

Fidem alicuius deserere. Cic. 13 Philipp. Omitto alia: fidem Dolabellæ sanctissimi viri deserere homo pius non potest.

Detrahere fidem. Quintil. lib. 5. cap. 7, Per quæ non à se tantum dictis detrahat fidem, sed cæteris quoque, qui profuerant, auferat authoritatem.

A veri fide dissidet illa fama Ouid. 3. Fast.

Fidem dare, Sanctè promittere. Terent. Eunuch. 5. 9, Do fidem ita futurum. Id est, iuro, confirmo, spondeo, inquit Donatus. Vide DO.

Dare fidem alicui. Cic. 2. de Finib.

Nulla

Nulla fides quæ infideli data sit. Cic.3.Offic.

Ambigua dásque negásque fide. Ouid.2.Amor.eleg 9.

Dare fidem & violare, & in ea non stare. Cicero pro Rabirio perduel.reo.

Fidem dare alicui de altero. Cicero Lentulo, lib.1.9. Pompeij fides quam de me Cæsari dederat.

Dare fidem publicam. Cic.3. in Catil. Introduxi Vulturcium fine Gallis: fidem ei publicam iussu Senatus dedi: hortatus sum, vt ea quæ sciret, fine timore iudicaret. Imperiti *saluum conductum* dicunt.

Ducere fidem ex aliquo, Trahere fidem, siue Nos ad credēdum allicere. Lucret.lib 2.

Eligere fidem, est Deponere apud hominē quem fidelem censeas. Callistratus in l.non intelligitur. §.siquis palàm. D.de iure fisci, Tacita autem fideicommissa frequenter sic deteguntur, si proferatur chirographum, qui se cauisse is, cuius fides eligitur, quod ad eum bonis defuncti peruenerit, restituturum. Budæus.

Empta fides. Claud.7 Paneg.

Eripere fidem alicui. Ouid.15.Metam.

Ex fide scribere: Id est, Rem vt est scribere. Plin epist.191.

Excessitque fidem meritorum summa tuorum Ouid.7.Metam.

Humanam fidem excedere. Patercul.lib.2, Cæsar omnium victor, regressus in vrbem (quod humanam excedat fidem) omnibus qui contra se arma tulerant, ignouit.

Fidem exuluere Plin.Iunior, lib.2.epist.12.

Experiri fidem & beneuolētiam alicuius erga se. Cic.Lent.lib.1.5.

Nota & explorata fides per tot vsus. Stat.3.Sylu.5.

Exuere fidem. Tacit.lib.1. At ille moriturum potiùs, quàm fidem exueret, clamitans.

Facere fidem causis ex sua bonitate. Quintil.lib.6.cap.2.

Aspectus facit fidem iudicij sui. Cic.4.Acad.

Nutus tuus non facit fidem. Cic. Att.lib.7.138.

Fac fidem te nihil nisi populi vtilitatem quærere. Cicero 1. de Lege agrar.

Fidem fallere. Idem quod Deserere fidem. Antonius apud Ciceronem, 13. Philipp. Mihi quidem constat, nec meam quidem contumeliam, nec meorum ferre: nec deserere partes quas Pompeius odiuit, nec veteranos sedibus suis moueri pati, nec singulos ad cruciatum trahi, nec fallere fidem quam dedi Dolabellæ.

Fallere fidem hosti datam. Cic.1.Offic.

Firmare fidem. Tacit.in lib. de Germanis, Fides antiquitatis religione firmātur.

Frangere fidem, perfidiosum & nefarium est. Cic.pro Rosc.Com.

Fidem habere. Terent.Eunuch.1.2,

Ait, si fidem habeat, se iri præpositum tibi

Apud me. Vbi Donatus, Si fidem habeat, si credere cogatur. Id est si credat. Vnde fideiussor dicitur, hoc est author credendi.

Habere pensi fidem. Tacit.lib.13.

Fidem habere alicui. Terent.And.3 4,

Propemodum habeo iam tibi fidem. Cic.7.Verr.

His fidem habemus, quos plus intelligere quàm nos arbitramur. Cic.2.Offic.

Habenda etiam paruis fides. Quintil.lib 2.cap.4.

Fidem alicui habere pecuniæ. Plaut.Persa,2 3,

　ita miserum Toxilus me hic constituit,

Qui ei fidem non habui argenti, eo mihi eas machinas

Molitus est.

Authoritatem & fidem habere res dicitur. Cic.pro Flacco.

Res habuit fidem, Id est credita est. Ouid.9.Metam.

Fidem non habere dicuntur quæ non sunt verisimilia, nec credenda. Cic.4.Acad. Quasi verò non specie visa iudicētur, quæ fidem nullam habebunt, sublata veri & falsi nota.

Fidem habere, pro Credi. Quintil.lib4.cap.2, Ab aduersario quoque, quia non fest in negando habiturus fidem.

Hæsuráque mihi tempus in omne fide Ouid 3. Trist.eleg 4.

Imminuere authoritatem & fidem alicuius. Cic.2.de Orat.

Impulit me fides eius in eam mentem. Cic Lent lib.1.9.

Fidem impetrare. Plin.lib.10. cap.49, Nec Syrenes impetrauerint fidem, licet affirmet Dino, Clitarchi celebrati authoris pater, in India esse, mulcerique, &c. Id est, non creditur, aut non est verum Syrenes. &c.

Fidem peractæ mortis implere. Plin.epist.58.

Implesse fidem ominis videbantur. Tacit.lib.18.

Fidem alicuius implorare, Id est auxilium. Terent.Adelph.3.4,

Illæc fidem nunc vestram implorat, Demea. Cæs.5.bel.Gall. Liu. Si Saguntinis obsessis, fidémque nostram implorantibus impigrè tulissemus opem. Ex Budæo.

Implorare fidem alicuius in aliquo negotio, Vide IMPLORO.

Infirmare fidem alicui. Cic.Att.lib.15.329, Ille tamen dolet, dubitans vtrum morem gerat Lepidæ, an fidem infirmet filiis inaudibili.

Infirmare fidem testis apud iudicem, Vide INFIRMVS.

Inspiciēda fides duro tempore. Vide Aurum spectatur in ignibus, in verbo SPECIO.

Tarda solet magnis rebus inesse fides. Ouid.epist.16.

Interponere fidem. Cic.de Claris Orat. Quæ quidem vis tum maximè cognita est, cum Lusitanis à Ser. Galba Præt. contra interpositam, vt existimabatur, fidem, interfectis. Id est *Contra assecurationem*, vt vulgus nostrum vocat, Vide INTERPONO.

In aliquem suam fidem interponere, Vide INTERPONO.

Fide publica interposita. Sallust.in Iugurth. Hæc atque alia huiuscemodi sæpe dicendo, C.Memmius Pop.Rom.persuadet vti L.Cassius, qui tum Prætor erat, ad Iugurtham mitteretur, eumque interposita fide publica Romam duceret.

Fide sua esse iubere: Id est Sponsorem se constituere, & periculum in se recipere. Vlpianus in l. vbi autem. De verborum obligation. Paulus, Si filiusfamiliâs ita stipulatus fuerit, Quantā pecuniam Titio credidero, fide tua esse iubes? Vlpian.in l.Græce. §. siquis Stichum. D.de fideiussoribus, Siquis Stichum stipulatus, fideiussorem ita acceperit: Stichum aut decem fide tua iubes? Id est sponsione. Bud.

Fidem labefactare. Bud. Vide LABES. Suet.in Vespasiano, cap.4.

Multa fidem promissa leuant. Id est eleuant & imminuunt. Multa promittentibus non habetur fides. Horat.2.epist.2.

Fidem liberare, pro eo dicebant antiqui, quod nunc negotiatores & coactores tenere promissum dicunt, & non deesse promisso. Cic. pro Flacco, Ipse tamen Fusiis satisfacit absentibus, & fidem suam liberat. Vlpian.in l.si vero.D.mandati. Budæus.

Locare in fide alicuius tutamen. Cic.Att.lib.6.111.

Fidei alicuius mandare quippiam, Vide in MANDO.

In fide Pop.Rom. manere. Cic.7.Verr. Si eius Romanus dignus isto negotio nemo sit, quid ciuitates quæ in amicitia fidéque Pop. Rom. perpetuò manserant? Vide MANEO.

Frangere fœdus, & In fide manere, contraria. Cicero pro Domo sua.

Mercari Græca fide, Vide MERCOR.

Fidem mereri. Quintil.lib.9.cap.2, Nec meretur fidem qui sententiolæ gratia iurat.

Meruit fidem vetustas. Lucan.lib.3.

Minuere fidem alicuius. Quintil.lib.5.cap.7.

Miranda fides. Stat.1. Sylu 3.

Acceptam parce mouere fidem. Ouid.4. Fast.

Fidem mutare, Pactum rescindere, & violare promissum. Sallust.in Iugurtha, Vide MVTO.

Fidem mutare cum altero. Terent.Phorm.3.2.

Negata magnis sceleribus semper fides. Seneca Hippol.2.

Nouauit fidem mutata fortuna. Virgil.5.Æneid.

Obligare fidem. Liu.Decad.3.lib.2, Vult sibi quisque credi, & habita fides ipsam plerunque obligat fidem, Vide OBLIGO.

Fidem suam obstringere. Plin.lib.7.cap.13.

Obtestari hominum fidem. Liu. Hæc simul iurgans, querénsque, deûm, hominúmque fidem obtestans.

Pacta fides. Ouid.epist.6.

Fidem perdere. Quintil.lib 9 cap. 4, Perdidisset gratiam simplicis atque inaffectati coloris, perdidisset fidem quoque. Vide PERDO.

Perit fides, Vide PEREO.

Perspicere fidem, Vide PERSPICIO.

Petere & dare fidem pacis. Ouid 3 Metam.

Pignus fidei dextras vtrasque poposcit. Ouid.6.Metam.

Porrigere fidem, & spem salutis supplici ostendere. Cic.7.Verr.

Fidem præstare. Cic.2.de Diuinat.

Bonam fidem præstare. Vlpian.in l.ita autem. §. Iulianus. D.de administratione & periculo tutorum, Et ait Iulianus, tutores nisi bonam fidem in administratione præstiterint, damnari debere.

Præstare fidem alicui. Ouid.3.de Arte.

Præstruere sibi fidem, Vide PRAESTRVO.

Priuare fide aliquem. Stat.2. Thebaid.

Prodere fidem. Propert.lib.4.eleg.4.

Commissa fidei prodere. Horat.1.Serm.sat.3.

Pugnat hinc fides, illinc fraudatio, contraria. Cic.2.in Catil.

Recipere fidem de aliquo, & eam seruare. Cic. Att.lib.2.37.

In fidem suam aliquem recipere, & commendatum habere. Cic. Attic, lib.15.328.

Redde nunc pactam fidem. Id est sta promissis. Seneca Hippol.8.

Renouata fides. Lucan.lib.4.

Resignare fidem quarundam tabularum. Cic.pro Archia.

Rupissent elementa fidem. Claudian.1.de raptu Proserp.

Sacrata fides coniugij. Seneca Agamem.2.

Sequi bona fide aliquid. Cic.Attico, lib 6.111.

Verba fides sequitur. Ouid.1.Fast.

Fidem alicuius sequi. Vsus est Vlpian. in l.1.De reb. cred. Omnes enim contractus quos alienam fidem secuti instituimus, complectitur. Est etiam exemplum in l. 2. C. de bonis authoritate iudi.possid. Budæus.

Fidem seruare. Plaut. Trinom.14,

Malè fidem seruando, illis quoque abrogant etiam fidem, qui nihil

Merent. Virgil.2.Æneid.

Seruare veritatis fidem. Quintil.lib.3.cap.8.

Seruare in aliqua re fidem. Cic.in Vatinium.

Iusiurandi fides sæpe cum hoste seruanda. Cic.3.Offic.

Pudicam fidem solicitare donis. Ouid.7.Metam.

Soluta fides morte. Ouid.epist.10.

Fide mea spondeo futurum, vt omnia longè ampliora quàm à me prædicantur, inuenias. Plin.Iun.lib.1.epist.14.ad Mauricum.

Spondere fidem. Ouid.10.Metam.

Stare in fide. Cic pro Rabir.

Stat fides, Vide paulo antè, Tenax fides.

Fides illi est. Terent.Phorm.5.8,

Adhuc curaui vnum hoc quidem, vt mihi esset fides.

Fides illi nuncianti fuit. Liu.1.ab Vrbe.

Fide nulla es: Hoc est, fidem sæpe mutas, neque præstas quod pollicerís. Plaut.Milit.20. Vide NVLLVS.

In fide alicuius aliquid esse, Id est in patrocinio. Cicero Silio, libro 13 66.

In fide & clientela alicuius esse. Cic.pro Rosc.Amer.

In nullius fide esse, Est nullum soli dominum agnoscere, nec patronum. Cic. pro Plancio, Eorúmque preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyrrhachium quod erat in fide mea, petere contendi. Hæc Budæus. Cicero ad Quintum fratrem, libro 2 25, Est ex municipio Atellano, quod scis esse in fide nostra. Id est, cuius sumus patroni.

Fides apud te nulla mihi: Id est. Tu nō fidis mihi. Plaut.Amph.7. Terent Heaut.3 3,

At mihi fides apud hunc est, nihil me istius facturum pater. Idem Phorm.5.3.

Fide alicuius sumere: sub. argentum. Id est non sua, sed aliena cautione. Cic. pro Flacco. Budæus.
Superesse fide. Tacit. lib. 3, Sed fide ac virtute legatos, se consiliis superfuisse. Hoc est vicisse.
Sustentare fide amicos, Id est Sponsione. Cic. pro Rab. Posth. Nec interea locupletare amicos vnquam suos destitit, mittere in negotium, dare partes, augere, fide sustentare.
Tenere fidem. Cic. 13. Philipp.
Tentare fidem pollicenti. Ouid. 11. Metam.
Tollere fidem, Vide TOLLO.
Tribuere fidem testimonio alicuius. Cic. pro Sylla.
Tribuere fidem rebus. Id est authoritatem. Cic. 2. de Diuinat.
Fidem suam tueri, Est seruare illæsam famam locupletis debitoris. Cic. Att. lib. 11. epist. 2. Eidem, lib. 11. epist. 1, Ego in cistophoro in Asia habeo ad sestertium bis & vicies, huius pecuniæ permutatione fidem nostram facilè tuebere. Budæus. Fidem nostram tuebere, nimirum præstando quod permisi. Fides enim verbum est proprium debitorum, & sæpe cum verbis translatis aptè coniunguntur, vt apud Cæsarem initio lib. 3 de bel. Ciuil. Quum fides tota Italia esset angustior, neque creditæ pecuniæ soluerentur.
Turbata fides. Claud. 7. Paneg.
Vacillat fides testium, Vide VACILLO.
Vendere fidem gemmis. Tibul lib. 1. eleg. 9.
Prona venit cupidis in sua vota fides. Ouid. 3. de Arte.
In fidem alicuius venire, pro In ditionem & dominium, vel amicitiam. Liu. lib. 10.
Violare fidem. Lucret. lib. 2. Cic. 3. Offic.
Vti fide alicuius, Vide VTOR.

FIDES, dea a Romanis culta, testibus Cicerone, Lactantio, & August. Dion. Alicarn. in 2. hist. lib de Numa scribens, Primus, inquit, ipse omnium templum Fidei publicæ creauit, sacrificiáque ei statuit sumptu publico, sicut de aliis. Idem ferè Plutarchus. Seruius in 1. & 8. Æneid. scribit, quòd Fides albo panno inuoluta vel velata mano sacrificabatur: per quod ostendebatur, Fidem debere esse tectam, & secretam: vnde Horat. Et albo, Rara fides colitur velata panno. Acron verò, Albo panno, ait, caput velasse eos, qui Fidei sacrificarent. Plura vide apud Porphyrionem.

Fideicommissus, Adiectiuum ([illegible]) vt Libertas fideicommissa, Id est fideicommisso relicta. Vlpian. in l. Titius. D. de actionibus empti, Titius quum decederet, Seiæ Stichum, Pamphilum, Arescusam per fideicommissum reliquit: eiúsque fidei commisit, vt omnes ad libertatem post annum perduceret, &c. Hæres eadem mancipia Sempronio vendidit, nulla commemoratione fideicommissæ libertatis facta, &c.

Fideicommissum, fideicommissi ([illegible]) Species est dispositionis vltimæ alicuius voluntatis: qua precatur hæredem aut alium dare aut facere aliquid, quod nunc per omnia legato exæquatum est. Vlpianus in l 1. D. de Legat. 1.
Petere fideicommissum. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Fideicommissorú, alia singularia sunt, alia vniuersalia: Singularia sunt, quæ singularum rerum fiunt, veluti, Rogo te hæres vt fundum illum Sempronio reddas, testituas. Vniuersalia verò, totius hæreditatis, veluti, Peto à te vt hæreditatem illi meam restituas. Hotom.

Fideicommissarius, fideicommissarii, Cui fideicommissum relictum est. Vlpian. de Legat. 3. l. fideicommissa, Paulatim igitur admittemus & si ex parte pecuniæ rem comparauit, quam non hoc anno cæpit, vt fideicommissarium priuaret fideicommisso, posse adhuc fideicommissi persecutionem superesse.

Fideiubeo, fideiubes, pen. corr. ([illegible]) fideiubêre. Vlpianus in l. si dubitet. §. filiusfam. hæs. D. de fideiussoribus. Filiusfamil. at pro patre poterit fideiubere, nec erit sine effectu hæc fideiussio. Idem in l. 1. D. de solutionibus.
In rem suam fideiubere. Paulus in l. de die. in princ. D. qui satisdare cogantur. Sed nec miles, nec minor vigintiquinque annis probandi sunt: nisi hæ personæ in rem suam fideiubeant, vt pro suo procuratore.

Fideiussio. Verbale ([illegible]) Iabolenus in l. sed etsi. D. de fideiussoribus, Quum seruus fideiussionis nomine obligari non possit.

Fideiussor, fideiussoris ([illegible]) Author credendi, inquit Donatus: alium aliquid daturum, facturúmve sua fide, suóque periculo promittens. Vlpianus in tractatu De fideiuss. l. Græce, Siquis Stichū stipulatus, fideiussorem ita acceperit, Stichum aut decem fide tua iubes? Budæus. Eius compositum Confideiussor, vide suo loco.
Fideiussores assidui, Vide ASSIDVVS.
Fideiussor, Iurisconsultis dicitur, qui fide ac periculo suo suadet, vt id de quo agitur, fiat, quoniam eius euentum præstat, vt l. Lucius. D. de fideiuss. Peto des ei nummos, fide ac periculo meo. Itaque quum has passim formulas legimus, Stichum aut decem fide tua iubes? Quantam pecuniam credidero, fide tua esse iubes, & similes, subauditur perperàm, Isti credita. Nam Iubere, pro velle, suadere, cupere, hic vsurpatur, vt veteres in his locutionibus annotarunt, Iubeo te saluere: Iubeo te bono animo esse, &c. Ex Hotomano.

Fideiussorius, Adiectiuum. Papinianus in l. tribus D. de vsufruct. earum rerum, quæ vsu consu. Si cohæredes ex causa fideiussoria conueniretur.

Fido, fidis, fisus sum ([illegible]) fidere, Fidem habere, credere, spem ponere.
Cum datiuo. Plin. epist. 174, Ita solemus, qui ingenio parum fidimus, sanctatis periculum fugere. Virg. lib. 9. Æneidos,
-& fidere nocti.
Cum ablatiuo. Vergil. in 7. Æneidos.
Molirì iam tecta videt, iam fidere terra.
Cursu fidere. Ouid. 7. Metam.

Fidebo, futurum antiquum, teste Nonio, Næuij testimonium citante, vbi ait,
Tibi quum fidebo, fidelis ero.

Fidens, Participium ([illegible]) Cicero 1. de Natura deorum, Istisne fidentes somniis, non modò Epicurus & Metrodorus, & Hermachus, contra Pythagoram, Platonem, Empedoclémque dixerunt, &c.
Dubitans & Fidens, contraria. Cic. Att. lib. 10. 197, Istum enim victorem magis relinquendum puto, quàm victum; & dubitantem magis quàm fidentem suis rebus.
Fortis & fidens. Cic 3. Tuscul. Qui fortis est, idem est fidens, quoniam confidens mala consuetudine loquendi in vitio ponitur: ductum verbum à confidendo, quod laudis est. qui autem est fidens, is profectò non extimescit.
Animus prudentia consilióque fidens. Cic. 1. Offic.
Animo fidenti gradi ad mortem. Cic. 1. Tuscul.
Iuuentus fidens brachiis. Horat. 3. Carm. ode 4.
Fuga fidens Parthus. Virgil. 3. Georg.
Bene sibi fidens puer. Cic. Att. lib. 6. 117.
Præsidio fidens. Horat. 1. epist. 19.
Voce fidenti loqui. Cic. 2. de Diuinat. Ex quodam poeta.
Animi fidens. Virgil. 2. Æneid.

Fidenter, Aduerbium ([illegible]) Hoc est tuto & cum fiducia. Cic. 2. de Orat. Tum ille fidenter homo peritissimus confirmare, &c.
Timidè & Fidenter, contraria. Cic. 2. de Diuinat. Timidè fortasse signifer euellebat, quod fidenter infixerat.
Fidenter agere. Cic 4 Acad. Et 2. de Finib. At ille non pertimuit sanéque fidenter, istis quidem ipsis verbis, inquit.
Fidentius scribere alicui. Cic. ad Attic. lib. 6. 116.

Fidentia, fidentiæ ([illegible]) Cic. 4. Tusculan. Et si fidentia, Id est firma animi confisio, scientia quædam est & opinio grauis, non temere assentiens: metus quoque est diffidentia expectati & impendentis mali. Idem 2. de Inuent. Fidentia est per quam magnis & honestis in rebus multum ipse animus in se fiduciæ certa cum spe collocauit.

Fidelis, & fidele, pen. prod. ([illegible]) Cui fides tutò adhiberi potest: vel qui fidem seruat. Plautus Capt. 6. Cic. ad Seruium, lib. 4. 1. Aut si quem tuorum fidelium voles, ad me mittas.
Ad vetustatem fidelis. Vide AD præpositionem.
Fidelis in amicitiis. Cic. 2. de Finib.
Imperio fidelis Cic. de Arusp. resp.
Fidelis officiis. Cic. 5. Verr.
Fidelior pice explendis rimis. Plin. lib. 16. cap. 36.
Amicitia fidelis. Cic. de Amicit.
Fideli animo & clementi in aliquem esse. Terent. Hecy. 3. 5.
Animo fideli in dominum seruus. Cic. pro Milone.
Fidelissima auxilia. Cic. ad Brutum, 10.
Fidelis & vera comprehensio. Cic. 1. Acad.
Coniux fidelis. Ouid. in Ibin.
Coniux fidelissima. Cic. Qu. frat. lib. 1. 3.
Fidele consilium dare. Cic. pro Cluent.
Cura fidelior. Ouid. 1. de Arte.
Desyderiis icta fidelibus. Horat. 4. Carm. ode 5.
Doctrina, domus, & ars, & ager etiam fidelis dici potest. Cic. Tironi, lib. 16. 17.
Familiaritates Græcorum parum fideles. Cicero Quinto fratri, libro 1. 2.
Gener a fidelissima mihi coniunctus homo. Cic. pro Milone.
Fidelis intentio, pro Seria. Seneca epist. 71. Si quicquam ex studio, & fideli intentione lauauerint, retro eundum est.
Lacrymæ fideles. Ouid. epist. 14.
Medicus fidelis. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Mente fideli casta sis. Tibull. lib. 1. eleg. 6.
Munitus fidelis Ouid 13. Metam.
Oculis subiecta fidelibus. Horat. in Arte.
Fidelis opera. Plaut. Persa, 1,
-obsecro te, resecróque,
Operam da hanc mihi fidelem.
Pax fidelis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.
Seruus egregiè fidelis. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.
Silentium fidele. Horat. 3. Carm. ode 2.
Socius fidelissimus. Cic. pro Fonteio.
Fidelem se hero suo facere. Plaut. Milit. 7,
-næ te ædepol stultitia tua penè perdidit:
Dum te fidelem facere hero voluisti, penè absumptus es.
Nemo credit ei nisi quem fidelem putat. Cicero pro Roscio Amerino.

Fidelitas, pen. corr. ([illegible]) fidelitatis, Fiducia, & credulitas. vel etiam fidei persolutio. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1, Quibus in rebus etiam si fidelitas summa est, quod prorsus credo, &c. Sic 5. Verr. Tanta authoritas est in eorum hominum fidelitate.
Erga patriam fidelitas. Plane Cic. lib. 10. 17.
Operam & fidelitatem alicuius desydreare. Cicero Tironi, libro, 16. 11.
Fidelitate & beneuolentia alicui satisfacere. Cicero Sulpitio, libro 13. 11.
Amicorum fidelitate seruata alicuius vita. Cic. pro Plancio.

Fideliter, pen. corr. ([illegible]) Aduerbium, Æquè & iustè. Cic. 1. Offic. Hæc præscripta seruantem licet grauiter, magnificè, animoséque viuere, atque etiam simpliciter, fideliter & vitæ hominum amice.
Curare fideliter merces alicui. Cic. Attico, lib. 15. 329.
Discere fideliter artes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.
Inaurato ibi fidelissimè simulacro. Plin. lib. 33. cap 3.
Fideliter monere aliquem. Ouid. epist. 21.
Constanter & fideliter permanere in amicitia Populi Romani. Liu. 3. bel. Maced.
Fideliter retinere commissa. Horat. 1. epist. 19,
Nec retinent patulæ commissa fideliter aures.
Fidelius seruire alicui. Ouid. 7. Metam.

Fidelè, Aduerbium {[illegible]} pro Fideliter. Plaut. Capt. 7,
Fac fidelè sis fidelis: caue fidem fluxam geras. Antiquum.

Fidus, Adiectiuum {[illegible]} Cui fidendum est. Plinius in Panegyr. 79. Virgilius,
-Rex ô fidissime Teucrûm. Cic. de Amic. Quos fidos amicos habuisset, quósque infidos.
Amicus fidus. Catul. ad Cornelium, epigr. 97.
Fidus animus. Liu. 5. bel. Pun. Quo vbi ventum est, coorti cum clamore equites, properè inconditam Thurinorum turbam, nec satis fido animo vnde pugnabat stantem, exemplo in fugam auerterunt.
Aures fidæ. Ouid. 10. Metam.
Coniux fidissima. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.
Fidissimus cultor imperij Romani. Liu. 6. bel. Pun.
Custos fidissima. Ouid. 5 Fast.
Fida custodia. Cic. 2. de Finib. Inest ad humanam societatem iustitiæ fida custodia. Sic 2. de Nat. deor.
Domus fida. Ouid. 1. Trist. eleg. 3.
Ensis fidus. Virgil. 6. Æneid.
Fida familiaritas. Cic. 2. Offic.
Interpres fidus. Horat. de Arte.
Medicus fidus. Horat. 1. epist. 8.
Minister fidus. Ouid. 2. Metam.
Fida pax Romanis fuit cum Porsena. Liu. 2. ab Vrbe.
Pectora fida. Ouid. 9. Metam.
Fidissimus domino seruus. Liu. 3. bel. Maced.
Silentia fida. Virgil. 3 Æneid.
Sodalis fidus. Ouid. 1. de Arte.
Subsidium fidissimum. Tacit. lib. 5, Quasi fidissimum ad subsidium perfugisset.
Terra fida. Ouid. 5. Metam.
Fidissima vxor. Cic. Terentiæ, lib. 14 4.

Fidè, Aduerbium {[illegible]} Cicero Cælio, libro 2. 15, Nec me ista terrent quæ mihi a te ad timorem fidissimè atque amantissimè proponuntur.

Fiducia, fiduciæ {[illegible]} Audacia, securitas. In bonum ferè semper accipitur, quamuis aliquando in malum. Plin. epist. 342, Meritò habuisti Secunde charissime, fiduciam animi mei.
Propter tuam fiduciam. Plaut. Bacchid. 8,
Nunc propter te, tuámque prauos factu'st fiduciam.
Iudicia fiduciæ, tutelæ, societatis. Cic. pro Rosc. Comœd. Et 3. de Nat. deor.
Formæ fiducia decipit. Ouid. 8. Metam.
Iuris fiducia. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Minimæ fiduciæ exercitus, Cui parum fiditus. Liu. lib. 8.
Fiducia mea, Hoc est meo periculo. Plaut. Pœn. 18,
Mea fiducia hercle haruspex patruelis promisit scio
Libertatem: quia me scit hanc amare.
Fiducia mea, Idem. Plin. epist. pen. lib. 4. Virgil. 8. Æneidos,
-fiducia cessit
Quò tibi diua mei?
Fiducia sui. Liu. 5. bel. Pun. Mirabundique vnde tot hostes tã subitò exorti propè deleto exercitu forent, vnde tanta audacia, tanta fiducia sui victis ac fugatis, &c.
Qua fiducia id facere audeam, nec quid me nunc faciam scio. Terent. And. 3. 5. Virgil. 1. Æneidos,
Tantáne vos generis tenuit fiducia vestri? Idem,
Cernis quæ Rutulos habeat fiducia rerum.
¶ Audax fiducia. Stat. 6. Thebaid.
Falsa formæ fiducia. Propert. lib. 3 eleg. 28.
Mendax fiducia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4.
Mutua inter se fiducia, Vide MVTVVM.
In volucri tenuis fiducia cursu. Stat. 5. Thebaid.
Vana pedum fiducia. Ouid. 10. Metam.
¶ Addere fiduciam alicui, Vide ADDO.
Afferre fiduciam, Vide AFFERO.
Per rationem fiduciæ fraudare quempiam. Cic. pro Cecin.
Habere orationis fiduciam. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Iactare fiduciam. Quintil. lib. 4. cap. 1, Aduersarius enim fiduciam partis suæ iactat.
Audax metus, & pallens fiducia. Stat. 6. Thebaid.
Præ se ferre fiduciam. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Stabilis beneuolentiæ fiducia in vita tyrannorum esse non potest. Cic. de Amicitia.
Fallax animum fiducia tangit. Ouid. 11. Metam.
Fiducia in virtute alterius, Existimatio quam de fide & virtute alterius habemus. Liuius 4. bel. Pun. Consciorum nemo, quum diu facinus consilij torqueretur, aut latuit, aut fugit. tantum illis in virtute ac fide Theodori fiduciæ fuit, tantúmque ipsi Theodoro virium ad arcana occulenda.
Facere fiducia alicuius quod facimus. Cic. 7. Verr.
Alicuius fiducia spoliare prouinciam. Cic. 2. Verr.
Fiduciam eam diligentiæ tibi habeo, vt credam te omni ratione id acturum, ne sint obnoxij iniuriis. Plin. epist. 299. Barbari dicunt, *Credo quod tu eris tam diligens quod.*
¶ Fiducia, est quum res aliqua sumendæ mutuæ pecuniæ gratia vel nuncupatur, vel in iure ceditur.
Fiduciam accipere. Cic. in Topic. Si tutor fidem præstare debet, si socius, si cui mandaris, si qui fiduciam acceperit, debet etiam procurator. Boetius in quarto commentario Topicorum, Fiduciam (inquit) accepisse dicitur cuicunque res aliqua ea lege mancipatur, vt mancipanti aliquando remancipet. Veluti si quis tempus dubium timens, amico potentiori fundum mancipet, redditurο quum tempus illud dubium præterierit. Cic. pro Flacco, Pecuniam adolescentulo grandi fœnore, fiducia tamen accepta occupasti. Hanc fiduciam commissam tibi tenes hodie ac possides. Eum tu testem spe recuperandi fundi paterni venire ad testimonium dicendum coegisti. Pecuniam (inquit) fœneratiam à te sumpsit adolescens, ob eámque fundum fiduciarium dedit. Id est fiduciaria mancipatione. Budæus. Vide ACCIPIO.
Fiduciam committere, quid sit, ex præcedenti Ciceronis exemplo intelligitur.
Fiducia sua opus conducere, Vide Aduerbio, in ADVERSVS.
¶ Fiducia, est contractus, quo fidem alterius sequuti, rem ei aliquam simulacri tantum caussa mancipamus: inde ducta appellatione, quòd nulla alia re, quàm fide ac probitate emptoris freti, eam venditionem interponimus. Vnde Fiduciarius emptor ille rectè appellabitur, quemadmodũ hæres Fiduciarius dicitur, cuius fidei suam hæreditatem testator ad tempus tantùm credit. Vide plura apud Hotomanum, in Comment. verb. iuris.

Fiduciarius, Adiectiuum {[illegible]} Budæus, Omnino fiduciariã mancipationem vel venditionem, venditionem hodie vocamus sub redimendi, redhibendíque lege factam. Idem alio loco, Fiduciariam possessionem appello, quam sub *manu regia possidere* vocant, quasi fide data acceptam, à fiducia tamen dictam. Liuius libro 2. de bello Macedon. Optimum ratus Nabidi eam Lacedæmoniorum tyranno velut fiduciariam dare, vt victori sibi restitueret: si quid aduersi accidisset, vt ipse haberet. De Corintho loquens quam Philippus Nabidi ea lege dederat, vt si victor ex bello redisset, Nabis ei restitueret. Sic Cæsar lib. 2. de bello Ciuili, Neque se ignorare quid sit officium legati, qui fiduciariam operam obtineret. Legatum pro vicario, id est locum tenentis intelligendum, quem propterea fiduciariam operam obtinere dixit, quia tedeunte Imperatore aut Consule, cedere cum oporteret. Curtius etiam eodem modo vsus est. Inde Fiduciarius hæres ab Iaboleno vocatus est fideicommissarius, in l. Seius, ad Trebel.
¶ Fiduciarius seruus, pro Oppignerato. Paulus lib. Sent. 2. cap. 12, Quicquid creditor per fiduciarium seruum quæsiuit, sortem debiti minuit.
Fiduciarius tutor, Vide Tutor, tutoris, In TVEOR.

Fides, fidis, f. g. {[illegible]} Genus citharæ, quæ & Lyra dicitur, Chordæ Cicero in Hortensio, Ponendæ sunt fides & tibiæ. Sic 3. de Orat. Festus, Fides, genus citharæ, dicta quòd tantum inter se chordæ eius, quantum inter homines fides, concordent. cuius diminutiuum est fidicula. Pers. sat. 6, Atque marem strepitum fidis intendisse Latinæ.
Conspicuus fide. Ouid. epist. 5. De Apolline.
Canoræ fides. Virgil. 6. Æneid. Vide CANORVS.
Adhibere fides epulis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Assumpta fide pulsus luctus. Id est cithara. Valerius Flaccus 4. Argonaut.
Canere fidibus. Quintil. lib. 1 cap. 10. Vide CANO.
Cecinisse fidibus præclare dicitur Epaminundas. Cic. 1. Tusc.
Contentæ & incontentæ fides. Cic. 4 de Finib. Vt, inquit, in fidibus pluribus, si nulla earum ita contenta numeris sit, vt concentum seruare possit, omnes æquè incontentæ sunt: sic peccata quia discrepant, æquè discrepant. paria sunt igitur.
Discebant fidibus antiqui. Cic. de Senect.
Docere aliquem fidibus. Vide paulo pòst, Fidicen.
Iungere vocem fidibus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Mouere fides. Ouid. ad Pisonem.

Fidicula, fidiculæ, pen. corr. {[illegible]} Parua Lyra Gellius lib. 1, Sed enim Achæos Homerus pugnam indipisci ait, non fidicularum, tibiarúmque concentu conspiratam. Cicero 2. de Nat. deor. Quid si platani fidiculas ferrent numerosè sonantes?
¶ Fidicula, Syderis nomen: quod Fides à Colum. lib. 11. cap. 2. dicitur. Plinius lib. 18. cap. 26, Pridie nonas Ianuarij Cæsari Delphinus matutino exoritur, & postero die Fidicula, quo Ægypto Sagitta vesperi occidit. Ibidem, cap. 25, Fidiculæ occasus Autumnum inchoat. Hoc sydus Arato dicitur & Chelys & Lyra.
¶ Fidiculæ, numero tantùm plurali, sumitur pro instrumento torquendi, ex duobus, vt putatur, obliquatis lignis compacto, ab extorquenda veritate ac fide. Vel à neruεis funibus, vinculísque, quibus ad illum modum homines torquendi alligantur. Hæc Valla libro 1, Sed verius putatur esse tormentum quo sontes à tortore funibus alligati, vulgò torquentur. Seneca lib. 3. de Ira, Equuleus, & fidiculæ, & regastula, & cruces. Suet. in Tiberio, cap. 62, Excogitauerat inter genera cruciatus, vt repentè veretris deligatis, fidicularum simul, vrinæque tormento distenderet.
¶ Fidiculæ, quæ in tormentis numerantur, videntur Turnebo lasciua quadam iocti nomen inuenisse, quòd vt in fidibus nerui, item quoque vt nerui hinc & inde multis funibus homines distendebantur. Sed & illa machina funes multos vt neruos habebat.

Fidicen, pen. corr. fidicinis, pen. etiam corr. {[illegible]} Qui canit fidibus. Cic. Pæto, lib. 9 22, Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen. Idem, 2. de Nat. deor.
Fidicen & tibicen mundus. Cic. 3. de Nat. deor.
Romanæ fidicen lyræ. Horat. 4. Carm. ode 3.

Fidicina, fidicinæ, penult. corr. Mulier fidibus canens. Terentius Eunucho, 3. 2,
-ecquid nos amas De fidicina istac? Ibidem,
-quandam fidicinam amat hic Chærea.

Fidicinius, Adiectiuum {[illegible]} Quod pertinet ad fidicinem, Plaut. Rud. 2,
Eam vidit ire è ludo fidicinio domum.

FIDICVLANVS Falcula, Senator, Populi Romani splendor, ordinis decus iudiciorum, exemplar antiquæ religionis. Author Cicero pro Cecinna.

FIDIVS deus {[illegible]} Iouis filius, à fide dictus, vt nonnullis placet. Plautus, Per deum Fidium credis iurato mihi. Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeo vt templa cum sacrificiis meruerit. Cultus est à veteribus in Quirinali iugo Nonis Iunij. Ouid. 6. Fastorum,

Quærebam, Nonas Sanco, Fidiónc referrem, &c. Vide MEDIVS FIDIVS.

Fido, fida, Fiducia, Fiduciarius, Fidus. Vide FIDES, fidei.

FIDVLVS, Viri proprium, de quo Cic. in Vatin. C. Fidulus tratus.

Fidusta, vt vult Festus, à fide denominata, ea quæ maximè fidei erant.

FIDVSTIVS, M. Senator, temporibus Syllæ vixit, ab eóque nulla alia de causa proscriptus est, quàm quia proscriptus fuisset. Meminit Plinius lib. 7. cap. 43.

F I G

Figmentum, Vide FINGO.

Figo, figis, fixi, fixum (πήγνυω, καταπήγνυμι, πηγνύω) figere. Diomedes fictum probat ex Scauro, his verbis, Sagitta confictus. Est autem figere, Immittere Columella, Palum humi fixit. Virgil. 4. Georgicorum,

ipse feraces
Figat humo plantas.

Figere in poste. Cic. ad Attic. lib. 3. 55. Ast tute scripsisti ad me quoddam caput legis Clodium in curiæ poste fixisse, ne referri, neve dici liceret.

Amicitiis parcere, & aduersarios figere. Cic. in Orat.

Cuspide fixit apros. Ouid. 3. de Arte.

Figere catoes verubus. Virgil. 1. Æneid.

Figere ceruos, Vide CERVVS.

Gradus figere. Valer. 7. Argonaut.

Fixisset grauidam quum leuis hasta suem. Martial. lib. 1.

Figere imbrices clauulis Cato cap. 21. Plin. lib. 10. cap. 40.

Mucrones figere in aliquo. Cic. 14 Philipp.

Læuo mucronem tempore fixit. Ouid. 5. Metam.

In collo figere dentis notas. Tibul. lib. 1. eleg. 8.

Figere palum in parietem. Plaut. Milit. 16.

Figere pedem. Virgil. 6. Æneidos,

It comes, & paribus curis vestigia figit. Vbi Seruius, Aut simili sollicitudine detentus incedit. Aut figit vestigia, Id est stat subitò: quod cogitantes facere consueuerunt.

Tela figere. Propert. lib. 2. eleg. 10.

Figebantur nostri diuersis telis Hirtius de bel. Alexand. lib. 4.

¶ Figere, Affigere: hoc est Applicare, & quasi ad aliquid firmare. Vnde omissa militia siue gladiatura milites, seu gladiatores arma figere dicebantur, quia ea in templis suspendebant, vel templorum parietibus affigebant. Liuius 4. ab Vrbe, Spolia in ædibus Iouis Feretrij prope Romuli spolia, quæ opima prima appellata sola ea tempestate erant, cum solenni dedicatione fixit. Vnde tractum est vt

Figere arma sit securum esse. Virgil. 1. Æneidos,

armáque fixit
Troia: nunc placida compostus pace quiescit.

Figere ad statuam. Plin. epist. 159.

Figere legem. Cic. ad Attic. lib. 14. 308, Veruntamen ecce autem Antonius, accepta grandi pecunia fixit legem à Dictatore comitiis latam, qua, &c. Virgil. 6 Æneidos,

fixit leges pretio, atque refixit. Vbi Seruius, Fixit ideo, quia incisæ in æreis tabulis affigebantur parietibus.

Senatusconsultum ære publico figere. Tacit. lib. 12, Et fixum est ære publico Senatusconsultum, quo libertinus Sestertij ter millies possessor, antiquæ parsimoniæ laudibus cumulabatur.

Figere tabulas, Idem quod figere leges. Cic. ad Cassium, lib. 12. 5, Tabulæ figuntur, immunitates dantur. Idem 1. Philipp.

¶ Figere aliquem maledictis, per translationem. Cicero 1. de Nat. deor. Zeno quidem non eos solum, qui tum erãt, Apollodorum Syllum, cæteros figebat maledictis: sed Socratem, &c.

Arcana murmura figit auribus. Stat. lib. 1. Achill.

¶ Trabali clauo figere beneficium. Cic. 7. Vert. Prouerbialis loquutio. nam beneficium quod Mamertinis fecerat, volebat Verres clauo trabali, id est indissolubili, figere. Eiusdem sensus est Herculanus nodus. Quadrat in eos qui sunt arctissima necessitudine coniuncti, & copulati. Vide Erasmum in Chiliadibus.

Dicta hæc mea figite. Virgil. 10. Æneid.

Figere mentem in re aliqua. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5, Mentem denique omnem in Milonis Consulatu fixi.

Figere modum, pro Imponere. Horat. 3. Carm. ode 15,

Tandem nequitiæ fige modum tuæ.

Oculos figis in virgine. Ouid. 4. Metam.

Oscula figere Virgil. 1. Æneid. Ouid. ad Liuiam.

Tacitus nostras intra te fige querelas. Iuuen. sat. 9.

Tela deorum in impiorum mentibus figuntur. Cicero de Arusp. responsis.

Vultus fixit in imagine diuæ. Ouid. 4. Fast.

Fixus, Participium (πεπηγμένος, πηκτός.) Plaut. Trinum. 14,

Ad parietem sunt fixæ clauis ferreis.

Fixus & fundatus. Cic. ad Attic. lib. 1. 11. de statu Reipub. Bonorum omnium coniunctione, & authoritate Consulatus mei fixus & fundatus videbatur.

Arma parietibus fixa. Cic. 1. de Diuinat.

Dolor fixus medullis. Seneca Herc. OEth. 4.

Fixa mala. Cic. ad Terentiam, libro 4. 4, Si hæc mala fixa sunt, ego verò te quamprimum mea vota cupio videre.

Saxis asperis fixus aliquis. Cic. in Pisonem.

Sententia fixa menti. Valer. 1. Argon.

Studium salutis alicuius, & testimonium dignitatis in monimentis publicis fixum. Cic. pro Sextio.

¶ Fixum, per translationem, pro Firmato. vnde Fixum consilium. Cic. ad Attic. lib. 8. 166, Et simul scito labare meum consilium illud, quod iam satis fixum videbatur.

Ratum, firmum, fixum. Cic. 4. Acad.

Fixum & statutum est. Cic. pro Murena.

Sicut quid ille promisit, id erit fixum. Cic. 2. Philipp.

bitrari, ac fixum sit, quod neque moueri, neque mutari potest.

Cicero pro Rabirio Posthumo.

Fixa animo. Lepidus ad Ciceroné, lib. 10. 34, Quæ perpetuò animo meo fixa manebunt.

Stabile & fixum bonum. Cic. 5. Tuscul.

Stabile, fixum, & ratum decretum. Cic. 4. Acad.

Fixum immotumque animo sedet. Virgil. 4. Æneid.

Animis fixum tenere aliquid. Cic. pro Corn. Balbo.

Conuellere aliquid fixum. Cic. pro Cluentio.

Figlina, Figularis, Figulus, Figura, Vide FINGO.

F I L

Filatim, Vide FILVM.

Filialter, Vide FILIVS.

Filictum Filicula, Vide FILIX.

Filipendula. Herba est, quæ vrinæ remoratui, eiúsque stillicidio auxiliatur itemque renum tum calculis, tum doloribus. Eadem stomachi inflationes discutit. Medetur suspiriosis & anhelantibus, omnibusque in vniuersum morbis quos causa frigida excitauerit. Ex Mathiol. Senensi apud Dioscorid. lib. 3.

Filippi, Nummi genus in l. 27. §. cui legatum. D. de aur. arg. leg. Ab Horatio regale numisma appellatur lib. 2. epist. Fit & apud Trebellium Poll. in Claudio, & Vopiscum in Bonoso, & in Aurelian. & in Probo Filippeorum aureorú, æreorúmque mentio, qui licet imagine vultus recentiorum Principum sint signati, priscum tamen nomen retinuere.

Filius, filij (υἱὸς, παῖς, τέκνον, τεκνίον, [illegible]) Notum vocabulum. Filium ἀπὸ τοῦ φιλεῖν dictum volunt, hoc est ab amore: quòd omnium constantissimus amor sit parentum in filios. Sipontinus.

Effigies probitatis paternæ, filius. Cic. 2. de Finib.

Imago animi & corporis, filius. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6.

Familiarum filij. Tacit. lib. 1. Trãquillus filiosfamiliâs appellat in Vespasiano Augusto. Névè filiorum familiâs fœneratoribus exigédi crediti ius vnquam esset. Rursum Tacit. lib. 11.

Filius familiâs. Cic. pro Cælio, Illú filium familiâs patre parco ac tenaci habere tuis copiis deuinctum non potes.

Fratris filius. Terent. Phorm. 2. 1, Phædriam mei fratris video filium mihi ire obuiam.

Filius blandus, Vide BLANDVS.

Infans filius. Iuuen. sat. 14.

Iustus filius, pro Vero, Vide IVSTVS.

Minor filius, Vide MINOR.

¶ Adoptare filium, siue pro filio, Vide ADOPTO.

Filios vel liberos amittere vel perdere. Cic. Titio, lib. 5. 16.

Cohibere filium, Vide COHIBEO.

Lex vt condemnaretur filius aut nepos, si pater aut auus deliquisset. Cic. 3. de Legib.

Educare filium. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Eniti filios. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Pietate filius, consiliis parés, amore frater in me inuentus est. Cic. Post reditum in Senatu.

Acerbum est parentum scelera, filiorum pœnis lui. Cic. Bruto, 12.

Probum filium ex patre improbo nasci. Cic. pro Rosc. Com.

Orbatos filio, Vide ORBATVS.

Percutere filium securi, Vide PERCVTIO.

Loco filij per ætatem esse. Cic. pro Domo sua.

Filij etiam in bestiis & rebus inanimatis dicuntur. Columel. lib. 6. cap. 37, Eiusmodi admissarius nepotibus, quàm filiis vtilior. De equis.

Fortunæ filius dicitur is, cui omnia prospero fortunæ cursu succedunt. Horat. 2. Serm. sat. 6.

Terræ filij, Vide TERRA. Cic. ad Att. lib. 1. 8, Sed hæc scribam ad te aliàs subtilius: nam neque adhuc mihi satis nota sunt: & huic terræ filio nescio cui committere epistolam tantis de rebus non audeo.

Filij appellatione, omnes liberos intelligi apud Iurisconsultos, ait Paulus in l. 84. D. de verb. signif.

Filiifamiliâs & filiæ dicuntur, qui sunt in aliena potestate. Nam qui ex me & vxore mea nascitur, in mea potestate est, l. 4. D. de his qui sunt sui.

Filiolus, filioli, pen. corr. Diminutiuum (υἱίδιον) Plaut. Trocul. 17. Cic. ad Atticum, libro 1. 2, Filiolo me auctum scito, salua Terentia. Vide AVGEO.

Filiolus tibi nascitur. Iuuen. sat. 9.

Filia, filiæ (θυγάτηρ, παῖς) notissimum verbum.

Adultera filia. Iuuen. sat. 14.

Integra filia, Vide INTEGER.

Filia iam matura viro. Virgil. 7 Æneidos,

Sola domum, & tantas seruabat filia sedes,
Iam matura viro, iam plenis nubilis annis.

Nubilis filia. Ouid. 1. de Remed. amor.

¶ Auctua est ibi filia in subsidium & solatium simul. Tacitus in vita Agricolæ.

Collocare alicui filiam, Vide COLLOCO.

Filiam nuptui vel in matrimonium collocare, Vide COLLOCO.

Despondere filiam suam alicui. Cic. pro Cluentio.

Incestare filiam. Tacit. lib. 5, Post quos Sex. Marius Hispaniarum ditissimus, defertur incestasse filiam, & saxo Tarpeio deiicitur.

Locare filiam. Vide LOCVS.

Filiabus, in testamentis ob discrimen sexus, ait Plinius dici consueuisse: quum his dátiuum nominibus vduci soleat, quæ numero plurali as, literis terminantur, vt cupidinates, dignitates, vel quæ v a, vt manus, senatus, fluctus. Hæc Charisius lib. 1.

Filiola, filiolæ, pen. corr. Diminutiuum (θυγάτριον.) Plaut. Rud 4. Cic. 1. de Diuinat. Filiolam suam Tertiam, quæ tum erat admodum parua, exosculans, animaduertit tristiculam. Idem ad Attic. lib. 6. 112.

Filiaster, quo quidam vtuntur pro priuigno, non paruus filius est, sed minaus filium. Author Valla lib. 1.

Filix, filicis, pen. corr. f. gen. (πτέρις) Herba passim in syluis, atque adeò agris ipsis crescens. Colum. lib. 2. cap. 2, Iunci & graminis perniciés, repastinatio

repastinatio est: filicis, frequens extirpatio. Plin. lib. 27. cap. 9, Filicis duo genera nec florem habent, nec semen, &c. Multa apud vtrosque. Virg. 2. Georgicorum,
Et filicem curuis inuisam pascit aratris.
Manipli s filicum dura humus. Virg. 3 Georg.
Neglectis vrenda filix innascitur agris. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Filicula, filiculæ, penult. corr. { πτερίδιον } Herba similis filici, quæ super muros annoquor, aut etiam iuxta quercus erescere solet. Plinius libro 26. cap. 8, Detrahit bilem polypodion, quam nostri filiculam vocant: similis enim est filici. Radix in vsu, pilosa, coloris intus herbacei, crassitudine digiti minimi, &c.
Filicatus, penult. prod. Adiect. Cic. in Parad. Quid autem Numa Pompilius? minúsne gratas dijs immortalibus capedines ac fictiles vrnulas fuisse, quàm filicatas aliorum pateras arbitramur? Alij legunt delicatas. Filicata patera dicta, quòd ad filicis herbæ speciem sit cælata. Author Festus.
Filicones, mali & nullius vsus, à filice dicti. Festus.
Filictum, filicti { πτερεών } Locus filicibus consitus. Colum. lib. 2. cap. 2, Iuncóne sit, an gramine vestitus, an filictis, alijsve fruticis impeditus.
Filum, fili { νῆμα, ῥάμμα, κλωστήρ, μίτος, στήμων } Propriè quod ex lino laníve trahendo ducitur: hoc est licamentum. Lucilius, Surge mulier, duce filum non malum. Liu. 1. ab Vrbe, Legatus vbi ad fines eorum venit, vnde res repetuntur, capite velato (filum lanæ velamen est) Audi Iuppiter, inquit, &c.
Atra fila trium sororum. Horatius 2. Carminum ode 3. Id est Parcarum.
Damnosa fila sororæ exuit. Stat. 1. Sylu. 4.
Improba fila, Vide IMPROBVS.
Pendula fila. Claud. de torpedine, 16.
Tenuia fila aranei. Lucret. lib. 3.
¶ Deducere fila, Vide DEDVCO.
Deducit aranea filum pede. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Deducere filum pollice. Ouid 4. Metam.
Purpureásque notas filis intexuit albis. Ouid 6. Metam.
Canis frondes intexere filis. Ouid. 15. Metam. de bombycibus.
Legere fila. Virg. 10. Æneid.
Sonantia fila mouere, Citharæ chordas ferire. Ouid. 10. Metam.
Incepta fila relinquit. Ouid. 6 Metam.
Fila supremæ horæ. Martial. lib. 10.
Resoluent fila tua triplices deæ Ouid. 5. Metam.
Traijcere filum in acu. Celsus lib. 7. cap. 16.
¶ Filum. Linea. Varro, Sumptóque atramento sutorio filum duxit.
¶ Filum, Liniamenta faciei, & venustas. Gellius libro 14. capite 4, forma ac filo virginali dixit imaginem iustitiæ fieri solitam. Idem libro 1. cap. 9, tradit Pythagoram explorare solitum discipulos ex totius corporis filo atque habitu. Quidam physionomiam, vel tractum faciei vocant.
Pari filo esse, & simili figura. Lucret. lib. 2.
Subtili prædita filo. Lucret. lib. 4.
¶ Filum orationis, pro Stylo, & dicendi forma generéque, ac compositione ipsius orationis. Gellius lib. 20. cap. 4, Amaui in vtriusque epistola breuitatis elegantissimæ filum tenuissimum. Tractum est à textoribus, qui telam tenuissimo filo texentes, probatissimam conficiunt. Cic. de Amicit. Sed aliud quoddam expetimus filum orationis tuæ. Hoc est, aliud dicendi genus. Idem libro 3. de Oratore, Primùm sylua rerum ac sententiarum comparanda est. Hæc formanda filo ipso & genere orationis. Syluaud est materia & copia. Hæc sylua formanda, id est in aliquam formam speciémque dicendi redigenda filo & genere orationis. Filum enim est & perpetuus ductus orationis, quo materia subiecta continuatur, atque redigitur in vnum corpus. Vide Erasm. in Adag. Tenui filo.
Crassum filum. Cic. Dolabellæ, lib 9. 12.
Tenue argumentandi filum. Cic. in Orat.
Tenui deducta poemata filo. Horat. 2. epist. 1. Id est, stylo subtiliori, minúsque grandiloqua oratione.
Vberius filum Cic. 2. de Orat. Omnes etiam tum retinebant illum Periclis succum, sed erant paulò vberiore filo. Id est abundantiore genere dicendi.
Filatim, penult. prod. Aduerbium { κατὰ νήματα. } Lucret. lib. 2,
Filatim quum distrahitur, disperditur omnis.
Filo, filas { νήθω, κλώθω } filare, Filum ducere. cuius passiuum est Filor. A quo fit compositum Effilo. Sipontinus.

F I M

FIMBRIA, Nomen fuit Romani ciuis, crudelitate insignis, qui quum Scæuolæ, quem grauiter vulnerauerat, diem insuper dixisset, quærentibus quid in Scæuola esset accusaturus, Quòd (inquit) non totum corpore ferrum recepetit. Author Cic. pro Roscio Amerino.
Fimbria, fimbriæ { θύσανος, κράσπεδον, κροσσοί } Vestimentorum extremitas. Plin. lib. 7. cap. 51, Iam signa letalia: in furoris morbo, risum: sapientiæ verò ægritudine, fimbriarum curam & stragulæ vestis plicaturas.
Fimbriæ cincinnorum. Cicero in Pisonem, Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ, & fluentes, cerussatæque buccæ.
Fimbriatus, penult. prod. Adiectiuum { θυσανωτός. } Plinius lib. 17. cap. 10, Partémque aliquam è matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Idē de vroca, lib. 21. cap. 15, Caule quoque mordaci, fimbriatis foliis.
Videtur significare replicatum, quod dicimus Gallicè *fronsé*. Suet. in Cæsare, cap. 45, Vsum feruntlati clauo ad manus fimbriato.
Fimus, fimi, masc. gen. { κόπρος, ὄνθος } Lætamen dicitur, non tantum de stercore animalium, quantum de hominum. Apuleius, Fimo fistula caeussit. Plin. lib. 17. cap. 9, M. Varro principatum dat turdorum fimo ex auiariis.
Fimus columbinus, Vide COLVMBVS.
Ouillus fimus, Vide Ouillus in OVIS.
Reddere fimum, Excrementa ventris egerere. Plin. lib. 8. cap. 15. Vide REDDO.
Pingui fimo saturare sola. Virg. 1. Georg.
¶ Fimor, fœminino gen. dixit Apuleius, quum ait, Liquida fimo strictim egesta.
Fimum, fimi, neut. gen. Plin lib. 28. cap. 12, Dolorem inflexibilem (opisthotonon vocant) leuat vrina capræ auribus infusa, aut fimum cum bulbis illitum. Idem lib. 29. cap. 5, Prodest & fimum gallinaceum. Ibidem 5, Remedium est fimum caballinum.
Fimum bubulum. Columel. lib. 9. cap. 14.
Fimetum, fimeti, penult. prod. { κοπρών } pro Sterquilinio, vel sterquilinio. Plin. lib. 24. cap. 19. Et lib. 17. cap. 9, Fimeta sub dio concauo loco, & qui humorem colligat, stramento intecta, ne in sole arescant, palo è robore depacto fieri iubet Virgilius.

F I N

Findo, findis, fidi, fissum { σχίζω, σχίζω, διαιρέω } findere, Scindere & diuidere veluti in duas partes. Columella libro 3, Curabis vt præacutissima falce, ab ea parte qua bifurca est, findas eam. Plinius libro 10. cap. 23.
Findere & diuidere. Cic. 2. de Legibus.
Aera findit. Ouid. 4. Metam. De volante Perseo.
Sitis findit agros. Tibullus lib. 1. eleg. 7.
Aratro cælum findere. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. De re impossibili.
Finditur cor meum. Plaut. Bacchid. 5,
Heu cor meum & cerebrum Nicobole finditur,
Istius hominis vbi fit quaque mentio.
Finditur illic Euphrates: Hoc est diuiditur, & ramum producit. Plin. lib. 6. cap. 26.
Freta findere classe. Propert. lib. 3. eleg. 4.
Humum solidam findere carmine. Ouid. 1. Amor. eleg 8.
Mare findo carina. Propertius lib. 3. eleg 9.
Rura finduntur vomere. Claud. 1. in Eutrop.
Terras findunt radices arborum. Cic. in Arato.
Finditur in solidum cuneis via. Virg 2. Georg.
Via se findit in ambas partes Virg. 6. Æneid.
¶ Findi, Præ indignatione rumpi, & dissilire. Persius sat. 3,
-turgescit vitrea bilis.
Finditur: Arcadiæ pecuaria rudere credas. Hoc est. vsqueadeò succensere atque stomachatur, quòd non tam citò adsit minister, vt propemodum crepet.
Fissus { σχιστός } Participium: vt Lignum fissum. Virg. 9. Æneid.
Lingua fissa in duas partes. Ouid. 4. Metam.
Paries fissus tenui rima. Ouid 4 Metam.
Fissus, huius fissus { σχίσμα } pro Fissura, & diuisura. Cic. 3. de Nat. deor. Vnde porrò ista diuinatio? quis inuenit fissum iecoris?
Fissum ani, Id est rima in ano. Celsus lib. 5. cap. 21, Propriè autem ad ani fissa, vel ora venarum fundentia sanguinem, vel cancrum, &c.
Fissum, neut. gen. Substantiuum. Cicero, Fissum familiare, inquit, & vitale tractant. Ex quo loco apparet fissum duplex fuisse, vnum familiare, vt opinor in iecore, alterum vitale, in aliis extis credo, vt pulmone, de quo Lucanus,
-paruúsque secat vitalia limes. Ex Turnebo.
Fissio, Verbale { σχίσις. } Cic. 2. de Nat. deor. Quibus quum terræ subigerentur fissione glebarum, &c.
Fissura, fissuræ { σχισμή, σχίσμα. } Colum. lib. 4. cap. 19, Quod tum & totius oberuncationis vitia & cum eiusdem resectiones fissura præcipit fieri. Plin. lib. 10. cap. 63.
Fissilis, & hoc fissile, penult. corr. { σχιστός } Quod fissum est, aut findi potest. Plaut. Aulul. 2, Ad focum si adesses, nō fissile haberes caput. Plin. lib. 16. cap. 38. Colum. lib. 9. cap. 1, Erit fissilis stipes.
Robur fissile cuneis scinditur. Virg. 6. Æneid.
Fingo, fingis, finxi, fictum { πλάττω, μορφόω, ἀναπλάσσω, διαπλάττω, σχηματίζω } fingere, Componere, formare, propriè de figulo dicitur, qui vasa format ex luto. Inde generale fit vocabulum ad cætera quæ ingenio, manúque hominis artificiosè formantur. Quintil. lib. 5. cap. 12, Statuarum artifices, pictorésque clarissimi, quum corpora quæ speciosissima fingendo, pingendóque effingere cuperent. Idem libro 3. cap. 11, Nec pingere quisquam aut fingere cœpit à pedibus.
Fingere dicuntur etiam statuarij. Pictores pingunt, non fingunt. Cicero lib. 5. Famil. epist. 12. ad Lucceium, Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimùm pingi, & à Lysippo fingi volebat. Paulo post, Nec minus est Spartiates Agesilaus ille perhibendus, qui neque pictam neque fictam imaginem suam passus est esse.
Facere & fingere. Cic. pro Domo sua, Quid te aut fieri aut fingi dementius potest?
Fingi & pingi. Cic. Lucceio, lib. 5. 12, Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & à Lysippo fingi volebat.
Fingere & formare. Cic. 1. Academ.
Fingi gignique multa in agris propter fœcunditatem. Cicero 1. de Diuinatione.
Quæ natura prona atque ventri obedientia finxit. Sallustius in Catilinam.
E cera fingere. Cic 6. Verr. Cybiratæ sunt fratres quidam Tlepolemus & Hero. quorum alterum fingere opinor è cera solitum esse, alterum esse pictorem.
In ceris fingere. Cic. 1. de Nat. deor.
¶ Dici, aut fingi. Cicero pro Milone, Quid enim nobis duobus Iudices, laboriosius, quid magis sollicitum, magis exercitum dici aut fingi potest, &c.
¶ Fingere animo, Concipere, & mente excogitare. Cicero de Senectute, Quod quo magis intelligi posset, fingere animo aliquem iubebat tanta incitatum voluptate corporis, quanta percipi posset maxima.
Animo & cogitatione aliquid fingere. Cic. 5. Tuscul.

Fingite igitur cogitatione imaginem huius conditionis meæ. Cic. pro Milone.

¶ Fingere ex sua natura cæteros: Hoc est cæteros ex suo ingenio iudicare. Cic. pro Rosc. Amer.

Suscipe paulisper meas partes, & eum te esse finge qui sum ego. Cicero Pulchro, lib. 3. 12.

Finge aliquem nunc fieri sapientem, nondum esse. Cic. 4. Academ. Vlpianus l. cum quidam. D. de acquirenda hæredit. Finge obstetrices dicere.

Fingere aliquem voto. Plin. epist. 112. lib. 6.

¶ Fingere amicitias, pro Simulare. Cic. de Amicitia, Atque etiam mihi quidem videntur, qui vtilitatis causa fingunt amicitias, amabilissimum nodum amicitiæ tollere.

Fingere, dissimulare, obtegere. Cic. Attico, lib. 1. 13, Quicum ego colloquar nihil fingam, nihil dissimulem, nihil obtegam.

Animos audientium fingere. Quintil. lib. 3 cap. 4.

Di me finxerunt inopis, & pusilli animi. Horat. 1. Serm. sat. 4. Hoc est fecerunt.

Carmina fingere. Horat. 4. Carm. ode 2. Id est componere.

Fingit causas ne det: Hoc est cauillatur. Terent. Eunucho, 1. 2,

-postquam sentit me tecum quoque

Rem habere, fingit causas ne det, sedulò.

Fingere causas ad discordiam. Terent. Hecyra, 4. 4,

-facis iniuriam,

Quum fingis falsas causas ad discordiam.

Comas auro finxerat. Stat. 5. Thebaid.

Fingere corpora lingua: Hoc est lingendo efformare quemadmodum leones & vrsi solent suos catulos. Virg. lib. 8. Æneid.

Credibilius fingere. Quintil. lib. 4 cap. 2.

Crimen fingere. Cic. 5. Verr.

Fingere fabricam ad senem. Terent. Heauton. 3. 2,

Nónne ad senem aliquam fabricam fingit?

Faciem, vultum, sonum nobis non possumus fingere. Cicero 1. de Oratore.

Fingere fallaciam. Plaut. Asin. 6. Terent. Heauton. 3. 2,

Aliquid reperiret: fingeret fallacias,

Vnde esset adolescenti, amicæ quod daret.

Falsum quidpiam fingere, pro Comminisci. Terent. Eunucho, 1. 2,

Ego nil quæ mihi sum conscia, hoc certò scio,

Neque me finxisse falsi quicquam, &c.

Fauos fingere dicuntur apes, pro Artificiosè facere. Cicero 1. Officiorum, Apium examina non fingendorum fauorum causa congregantur sed quum congregabilia natura sint, fingunt fauos.

Formas aptè fingetur in omnes. Ouid. 14. Metam.

Sui cuique Fortuna fingitur moribus Cic. in Paradox.

Fugam fingere, pro Simulare. Plaut. Capt. 5,

At fugam fingitis: sentio quam rem agitis.

Futura ex euentis fingere. Cic. Ceciono, lib. 6. 6.

Fingere & fabricare hominem. Cic. 4. Academ. Etiámne hoc affirmare potes Luculle, esse aliquam vim cum prudentia & consilio, scilicet quæ finxerit, vel (vt tuo verbo vtar) quæ fabricata sit hominem?

Fingit & creat natura homines imitatores & narratores facetos. Cic. 2. de Orat.

Ad honestatem finxit te natura. Cic. pro Murena.

Iocum fingere tristi mente. Tibullus lib. 3. eleg. 7.

Libere & impunè aliquid fingere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Maleficium fingere. Cic. pro Rosc. amer.

Moderatur & fingit non modò mentem & voluntates, sed penè vultus eorum apud quos agit actor. Cic. 3. de Legibus.

Fortuna miserum finxit me. Virg. 2. Æneid.

Mores fingere. Cic 4. Academ. Tantum tibi arroges vt exponas disciplinam sapientiæ, naturam rerum omnium euoluas, mores fingas, fines bonorum malorúmque constituas.

Nidos fingere. Plin. lib. 11. cap. 21.

Fingere & construere nidos volucres videmus. Cic. 2. de Orat.

Quælibet in quemuis opprobria fingere. Horat. 1. epist. 16

Opus luteum fingit sub trabe celsa. Ouid. 1. Fast.

Institutis aliquorum commode fingere orationem. Cic. de Claris Orat.

Summum oratorem fingere. Cic. in Orat.

Pocula fingere de humo. Ouid. 2. Trist.

Ad rectum fingi. Horat. in Arte poetica,

-quanuis & voce paterna

Fingeris ad rectum, & per te sapis.

Fingere sibi nouas religiones ex loco. Cæsar 6. bel. Gall.

Fingere se rhetora. Martial. lib. 2.

Fingere ridicula extempore. Cic. in Orat.

Se totum ad arbitrium & nutum eorum qui audiunt fingere & accommodare. Cic. in Orat.

Fingere sermonem ad voluptatem alterius. Hoc est componere & accommodare. Cic. de Amicitia, Hos delectat assentatio, his fictus ad ipsorum voluptatem sermo quum adhibetur, orationem illam vanam testimonium esse laudum suarum putant.

Somnia sibi fingere. Virg. ecloga 8.

Sculturam fingere. Plin. de Viris illust.

Timores fingere. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.

Venustissime aliquid fingere. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Verba, sicut mollissimam ceram, ad arbitrium nostrum fingere & formare. Cic. 3 de Orat.

Verba mania fingis. Propert. lib. 3. eleg. 20.

Versus fingere. Horat. in Arte poetica.

Virtutes fingere. Tacit. lib. 4, Occultum ac subdolum fingendis virtutibus.

Vultum fingere. Cæsar 1. bel. Gall. Hi neque vultum fingere, neque interdum lachrymas tenere poterant.

Vultum & incessum sibi fingere. Cic. 2. de Finib. Quòd si vultum tibi, si incessum fingeres, quo grauior viderère, non esses tui similis: verba tu fingas, & ea dicas quæ non sentias.

Vultum alterius fingere. Terent. Heauton. 5. 1,

Vultus quoque hominum fingit scelus.

Fictus, Participium {πλαστὸς, πεπλασμένος, πλαστικός} siue Nomen ex participio, pro Simulato. Terent. Eunucho, 1. 2. Cic. de Amicitia, In amicitia autē nihil est fictum, nihil simulatum.

Fictus & astutus. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Ab aliquo deo fictus quidam. Cic. 1. de Orat. Sunt autem quidam ita naturæ muneribus in iisdem rebus habiles, ita ornati, vt non nati, sed ab aliquo deo ficti esse videantur.

Amore ficto suspirare. Lucret. lib. 4.

Causa abs te per summam fraudem & malitiam ficta est. Cic. pro Quintio.

Ficti cinni. Plaut. Truncul. 6.

Abire hinc ni propere grandigeras, iam ego istos fictos,

Compositos, crispos, cinnos tuos, vnguentatos, vsque ex cerebro

Expellam.

Crimina ficta. Tacit. lib. 3.

Cunctatio ficta. Tacit. lib. 1.

Deus fictus & commentitius. Cic 2. de Nat. deor.

Ebrietas ficta. Ouid. 1. de Arte amandi.

Fabula ficta & commentitia Cic. 3 Offic.

Fabula ficta in vanum iocum. Tibull. lib. 3. eleg. 4.

Dat gemitus fictos. Ouid. 6. Metam.

Gratia ficta linguæ. Ouid. epist. 12.

Ex argilla & luto fictus homulus. Cic. in Pisonem.

Picta & ficta imago. Cic. Luccio, lib. 5. 12.

Non inerudite ad declamandum ficta materia. Quintilianus lib. 1. capite 10.

Ficta mulier. Plaut. Sticho, 25,

-nam ita est ingenium muliebre,

Bene quum lauta est, tersa, ornata, ficta est, infecta est tamen.

Ficto officio, simulatáque sedulitate coniunctus. Cicero pro Cæcinna.

Orationes fictæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Pectore ficto fatur. Virg. 2. Æneid.

Ficta religio. Cic. Lentulo, lib. 1. 4.

Fictæ & adumbratæ res. Cic. de Amicitia.

Fictæ & commentitiæ res. Cic pro Murena.

Fictus testis subornari solet & imponi falsæ tabulæ. Cicero pro Cæcinna.

Voce ficta gloriam sibi quærere. Ouid. 9. Metam.

Tenax ficti prauique. Virg. 4. Æneid. de Fama loquitur.

Fictor, Verbale {πλάστης, πλάστρος} Qui ex cera atque argilla opera facit. Cic. 2. de Nat. deor. Reliquos deos ea facie nouimus, qua pictores fictorésque voluerunt.

Fictor legum. Plaut. Epid. 10.

Fictrix, huius fictricis, penult. prod. {πλάστρια} Verbale fœm. Cicero 3. de Nat. deor. Eius autem vniuersæ fictricem & moderatricem, diuinam esse prouidentiam.

Fictio, fictionis. Lactantius De opific. dei cap. 12, In animum fetibus primùm oculos fingi, dubium non est: quod in ouis sæpe deprehendimus. Vnde fieri non posse arbitror, quin fictio à capite sumat exordium.

Fictè, Aduerbium {πλαστῶς.} Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 12, Nam vt veteris nostræ simultas antea stimulabat me vt cauerem, ne cui suspicionem fictè reconciliatæ gratiæ darem.

Fictè & fallaciter, Verè & sapienter, contraria. Cicero pro Domo sua, Ius à maioribus nostris qui non fictè & fallaciter populares, sed verè & sapienter fuerunt, ita comparatum est, &c.

Fictè & simulatè loqui. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1.

Figmentum {πλάσμα} Quod fictum est. Cicero 2. de Orat. Tantum est flumen grauissimorum, optimorúmque verborum, tam integræ sententiæ, tam veræ, tam nouæ, tam sine figmentis, fucoque puerili, vt mihi, &c.

Figulus, figuli, penult. corr. {κεραμεὺς, χυτρεύς} Idem quod fictor. Plin. lib 35. cap. 12, Fingere ex argilla similitudines, Dibutades Sicyonius figulus primus inuenit Corinthi filiæ opera. Colum. lib. 11. cap. 1.

Figulina, figulinæ, penult. prod {κεραμεῖον} seu quod magis à doctis vsurpatur per syncopen figlina, Officina est in qua figulus opera facit. Plin. lib. 7. cap. 56, Figlinas Corœbus Atheniensis inuenit. Varro 1. de Re rust. cap. 2.

Figlina, Dicitur ars figulorū. Plin. lib. 35. c. 12, Figlinarum opera imbricibus tubulis, tegulísque ad balineas hamatis, vel ad tecta coctilibus laterculis frontatísque, aut quæ rota fiunt.

Figlinus, penult. prod. Adiectiuum. {κεράμεος.} vt Figlina creta, qua figuli vtuntur. Plin. lib. 10. cap. 21.

Figlinum opus, Quale figuli ipsi facere solent. Plin. lib. 31. cap. 3, Ollísque è figlino crudis.

Figlinum, figlini {κεράμιον} Opus ipsum figuli. Plin. lib. 34. cap. 18, Aliqui elimatam scobem, in fictili crudo coquunt in caminis, donec percoquatur figlinum.

Figularis, & hoc figulare, penult. prod. {κεραμικός} Quod pertinet ad figulum. Plaut. Epid. 8,

Versutior es quàm rota figularis.

Figularis creta, qua figuli vtuntur. Columella libro 6. cap. 16. Vide ARGILLA.

¶ Figularibus trium, & picis liquidæ & fricti salis singulos sextarios infundunt. Colum. lib. 7. cap. 5, Figularia vocat, fragmenta testacea, vel lateritia.

Fictilis, & hoc fictile, penult. corr. {πλαστικός} Adiectiuum. Quod est factum à figulo. Plinius libro 35. cap. 12, Quæ rota fiunt, etiam fictilibus doliis ad vina excogitatis, & ad aquas. Ibidem 7, Fictiles in fastigio templi eius quadrigas, de quibus, &c.

Di fictiles. Propert. lib. 4. eleg. 1.
Figuræ fictiles. Cic. 1. de Nat. deor.
Imago fictilis Propert. lib. 3. eleg. 3.
Pocula fictilia. Tibullus lib. 1. eleg. 1.
Fictilia vasa. Cic. Attico, lib. 6. ep. 1.
Vrna fictilis. Cic. in Paradox.

Fictile, fictilis, penult. corr. Substantiuum { κεράμιον } Quicquid ex terra fingitur. Plin. lib. 35. cap. 12. Quoniam eò peruenit luxuria, vt etiam fictilia pluris constent, quàm murrhina.
Gulosum fictile. Iuuenal. sat. 11.
Pura fictilia. Tibullus lib. 1. eleg. 1.
Fictilibus cœnare pudet. Iuuenal. sat. 3.

Figura, figuræ, penult. prod. { ἰδέα, σχῆμα, τύπος, χαρακτήρ } Est, vt ait Asconius, circa gestum, sitúmque membrorum. Terent. Eunucho, 2. 3.
-quid tua isthæc? CH. noua figura oris. Cic. lib. 1. Offic. Principio corporis nostri magnam natura ipsa videtur habuisse rationem, quæ formam nostram, reliquámque figuram in qua esset species honesta, eam posuit in promptu.
In figura hominis feritas belluæ. Cic. 3. Offic.
Figura & species humana. Cic. 1. de Nat. deor.
Species & figura humana. Cic. pro Rosc. Amer.
Figura, forma, & statura corporis nostri ad naturam apta. Cic. 5. de Finibus.
Forma figura. Cic. 1. de Nat. deor.
Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. Cicero 2. de Orat.
Vocis figura. Author ad Herenn. lib. 3.
Negotij figura. Cicero 1. de Inuent. Maius & minus, & æquè magnum, ex vi & numero, & ea figura negotij, sicut ex statura corporis consideratur.
¶ Concors figura, Vide CONCORS.
Flebiles figuræ, Id est literæ flebiles. Claud. 2. de Raptu Proserp.
Mœsta figura. Ouid. epist. 10.
Muliebris figura. Cic. de Vniuers.
In muliebrem figuram habitúmque formata statua. Cic. Verr. 4.
Simillimæ figuræ. Cic. de Vniuersit.
¶ Figuram adimere alicui. Ouid. 2. Metamorphoseos,
-adimam tibi namque figuram,
Qua tibi quáque places nostro importuna marito.
Impressis figuris animare aurum. Stat. 5. Sylu. 1.
Fallaci figuræ confidere. Ouid. 2. de Arte amandi.
Habilem & aptam ingenio humano figuram corporis natura dedit. Cic. 1. de Legibus.
Veri figuram ducere, Ad naturam ipsam propius accedere. Claud. 2. de Raptu Proserp.
Effingere varias figuras. Lucret. lib. 5.
Exprimere quandam formam figurámque dicendi. Cicero 2. de Orator.
Immutata figura alicuius. Ouid. 7. Metam.
Signatur cera figuris. Ouid. 15. Metam.
Sumere figuras varias. Ouid. 12. Metam.
Trahere figuram aliquam. Ouid. 3. Metamorphoseos, -ossa ferunt lapidis traxisse figuram.
Multigenis variata figuris. Lucret. lib. 2.
Versa figura. Ouid. 11. Metam.
Hominis figura vincit omnium animantium formam. Cicero 1. de Nat. deor.
¶ Figura, apud Grammaticos, est cóformatio quædam orationis, remota à communi & primùm se offerente ratione, vt ait Quintil. lib. 9. cap. 1.
Sequi græcam figuram malet. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Variare, ac versare aliquid mille figuris. Quintil. lib. 5. cap. 14.
¶ Figura, pro scommatibus. Suetonius in Vespasiano. cap. 13, Amicorum libertatem, Causidicorum figuras, philosophorum contumaciam lenissimè tulit.
¶ Figura est, quæ sub aliquo, vel aliquibus terminis comprehenditur. Eucl. primo Element.

Figuratè, Aduerbium, significat per figuram.

Figuro, figuras, penult. prod. { χαρακτηρίζω } figurâre, Fingere & formare. Cic. de Vniuersit. A quo enim animante omnes reliquos contineri vellet animantes, hunc ea forma figurauit, qua vna omnes formas sequa concluditur. Sic Plin. lib. 9. cap. 51. Idem cap. 63. Postea lambendo calefaciunt fœtus & figurant.
Formare, figurare, colorare, animare non possunt atomi. Cic. 1. de Nat. deor.
Figurare æs in habitum statuæ. Seneca epist. 66.
¶ Figurare os pueri, per translationem. Horatius 2. epist. 1. Hoc est optimo sermoni assuefacere.
¶ Figurare, Imaginari. Quintil. in Gladiatore, Figurare tamen potestis qui tunc animus mihi, quæ cogitatio fuerit. Curtius lib. 7, Vtique etiam prudentius esset solicita pro filio, & non inanes quoque species anxio animo figuraret.
¶ Figurare orationem, Figuris distinguere & aspergere. Quintil. lib. 9. cap. 1.

Figuratus, penult. prod. Participium { ἐσχηματισμένος } Cic. 2. de Natura deorum, Quid de bubus loquar? quorum ipsa terga declarant non esse se ad onus accipiendum figurata.
Corpus figuratum ita est, vt excellat aliis. Cic. 5. de Finibus, De corpore hominis.
Figurata stercora. Celsus lib. 2. cap. 3.
Figurata verba, apud Quintil. lib. 1. cap. 8.

Figuratio, Verbale { χαρακτηρισμός } Plin. lib. 11. cap. 37, Vt in vnoquoque posita figuratio.
Figuratio, pro Imaginatione, apud Quintilianum Declamat. 6, Si quisquam figuratione quadam in hac malorum conditione iudicem ponat, &c. Id est imaginetur.

Finis, huius finis, masculini vel fœminini generis { τέλος, τέρμα, πέρας, τελευτή, ὅρος, πεῖραρ } Id in quo vnaquæque res terminatur. Virgilius 1. Æneidos,
-quem das finem rex magne, laborum? Idem 2. Æneidos,
Hæc finis Priami fatorum. Cic. 2. de Legib. Neque necesse est edisseri a nobis, quæ finis funestæ familiæ, &c.
Imperium sine fine, Virg. 1. Æneid.
Anni finis. Tacitus lib. 3. Fine anni concessere vita insignes viri.
Finis fugæ. Plaut. Merc. 12.
Quis modus tibi exilio tandem eueniet? quis finis fugæ?
Operum longorum finis. Horat. de Arte poet.
¶ Augusti fines æui. Lucret. lib. 1.
Certa finis. Lucret. lib. 1.
Honestissimus finis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Idoneus finis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Legitimus finis. Ouid. 1. de Arte amandi.
Vnius iudicati finis, Vna sententia. Paulus in l. Singulis. D. De except. rei iudicatæ, Singulis controuersiis singulas actiones, & vnum iudicati finem sufficere, probabili ratione placuit.
¶ Accipere finem. Quintil. lib. 2. cap. 18.
Addere finem alicui rei, Vide ADDO.
Afferre finem alicui rei. Quintilianus libro 5. capite 10, Si finem Prætoris edicto afferunt Calendæ Ianuarij, cur. &c. Vide AFFERO.
Tributorum finem vnius imperatoris præda attulit. Cicero 2. Officiorum.
Certa quidem finis vitæ. Id est, fixa est & decreta. Lucret. lib. 3.
Discordia vestra non capit finem. Virg. 10. Æneid.
Controuersiæ iudiciariæ finem aliquando constituere. Cicero 3. Verrin.
Demptus fine carendus. Ouid. epist. 2.
Dare finem laborum. Virg. 1. Æneid.
Finem dedit ore loquendi. Virg. 6. Æneid.
Expeditus finis. Celsus lib. 6. cap. 6. De xerophthalmia.
Expletus finis pudoris. Stat. 1. Achill.
Finem facere maledictis. Terent. in Prologo Heauton.
De illius peccatis plura dicet, quum dabit
Alias nouas: nisi finem maledictis facit. Sic Facere finem libidini & impudentiæ, Cic. 5. Verr. Et 6.
Finem facere sermoni, Tacere. Plaut. Asin. 12.
Sermoni iam finem face tuo: huius sermonem accipiam.
Solicitudinis finem quamprimum facere. Cic. Planco, lib. 10. 342.
Facere finem vitæ atque laboris. Lucret. lib. 3.
Fecit finem vitæ & victoribus & victis idem dies. Cic. 7. Verr.
Facto fine quieuit. Virg. 3. Æneid.
Finem orandi facere. Terent. And. 5. 1.
Satis iam satis Simo spectata erga te amicitia est mea,
Satis pericli cœpi adire: orandi iam finem face.
Ferre finem rebus fessis. Virg. 3. Æneid.
Spe finis dura ferens. Horat. 1. epist. 2.
Viuendi finem habeat necesse est, qui finem habet motus. Cic. in Somnio Scip.
Lusus habet finem. Ouid. 3. de Arte amandi.
Implere finem vitæ. Tacit. lib. 2.
Imponere finem bello, Vide IMPONO.
Imponere finem curis. Virg. 4. Æneid.
Inuenire finem dicitur res, Vide INVENIO.
Ad eum finem lecta tradu quem memoria possem comprehendere. Cic. 2. de Orat.
Orare finem malorum. Ouid. 1. Metam.
Certum voto pete finem. Horat. 1. epist. 2.
Ponere sibi finem vitæ, Se occidere. Tacit. lib. 5.
Ponere finem vitæ. Seneca Agamemn. 7.
Reperire finem solicitudinis. Plancus Ciceroni. lib. 10. 24.
Finem & exitum alicuius rei reperire. Cic. pro Cluent.
Statuere finem cladi. Seneca Herc. fur. 4.
Statuere finem timoris. Lucret. lib. 6.
Nec finis in illa est, Id est non definit. Ouid. 10. Metam.
Discordiarum finis fit aliquando. Cic. de Arusp. resp.
¶ Finis, pro morte, vt Adsimulare finem. Tacit. lib. 5.
Sumere sponte finem. Tacit. lib. 5. de Agrippina, Nisi si negatis alimentis, adsimulatus est finis, qui videretur sponte sumptus.
¶ Finis, quò referri omnem rationem oportet. Cicero libro 1. de Inuentione.
Illud cuius causa facere debemus, finem appellabimus. Cicero de Inuentione.
Officium & finis oratoris. Cic. 1. de Inuent.
Quem ad finem? ad quid? quod vulgus dicit, *ad quam occasionem*. Cic. 5. Verr. Idem 7. Verr. Piratam viuum tenuisti, quem ad finem? dum cum imperio fuisti? quamobrem? quàm ob causam?
Finis ædificatæ domus, vsus. Cicero 1. Officiorum, Dicendum est etiam qualem hominis honorati & principis domum placeat esse: cuius finis est vsus.
Æquitas, finis est in iudiciali genere. Cic. 2. de Inuent.
Stipendiorum finem patris victoriam ac triumphum fuisse. Cicero pro Murena.
De finibus controuersiam esse. Cic. in Topicis.
Ad illum finem referenda est vulgaris liberalitas, vt facultas sit qua in nostros simus liberales. Cic. 2. Offic.
¶ Finem, sæpe Iurisconsulti pro modo accipiunt, vt est à Franc. Duar. libro 1. anniuers. dispur. notat. Itaque Finis, & ad finem, admodum & quantitatem significat, in l. 19. D. de compens. l. 1. §. pacto. D. de vsur. l. 5. D. de Coll. dot. cum similibus.
¶ Finis in singulari numero, pro termino, seu finibus. Liuius libro 3. Decad. 4. Redeuntes inde Ligurum extremo fine, cum agresti præda in agmen incidunt Romanum. In numero multitudinis idem vsurpauit libro 5. Decad. 4, Consul alter L. Cornelius Meru-

la per extremos Ligurum fines exercitum in agrum Boiorum induxerunt.
Finis imperij.Plin.lib.12.cap.4.
Nullo fine crescunt vitia, Vide MVTVVS.
Dirigere finem. Liuius Decad.4.lib.9, De iure etiam finium penes adiecerunt. Q. Fabium Labeonē, quum in ea regione fuisset, direxisse finem Philippi cetetem etiam regiam, &c.
Excedere fine alicuius rei. Quintil.lib.2.cap.17, Dum ipse omnia secundum rationem fecerit, medicinæ fine non excedis.
Ingredi intra finem alicuius loci. Cic.pro Cecinna.
Tenere finem. Tacit.in vita Agricolæ, Finem Britanniæ non fama, nec rumore, sed castris & armis tenemus.
Finem & modum transeunt appetitus. Cic.1.Offic.
Fines, finium [illegible] pluraliter sæpius, pro terminis & limitibus. Terent.Heauton.3.1,
-Symus & Crito
Vicini nostri hic ambigunt de finibus:
Me cepere arbitrum. Plin.epist.258
Prorogatio finium imperij Cic.de Prouinc.Consul.
Tutor finium Syluanus. Horat.Epod.2.
¶ Regendis finibus adigere arbitrum Cic.in Topicis.
Arcere aliquem suis finibus. Virg.1.Æneid.
Arceri otij finibus videbam non posse. Cic.de Arusp.resp.
Constituere fines in amicitia, Vide CONSTITVO.
Constituere sibi certos fines terminósque, extra quos egredi non possit. Cic.pro Quintio.
Continere se finibus rerum suarum, Vide CONTINEO.
Continetur suis finibus exiguis Latina lingua. Cic.pro Archia.
Contingere fines, Vide CONTINGO.
Regiones suas finésque defendere. Cic.in Orat.
Ingenij sui finibus immensis describere aliquid. Cic.1.de Orat.
Fines & termini diligendi. Cic.de Amicitia, Constituendi autem sunt qui sint in amicitia fines & quasi termini diligendi.
Exire fines senecta Stat.lib.4.Sylu.2.
Expulsus patriis finibus. Virg.1.Æneid.
Prouinciæ fines tantos habere quantos optauerimus. Cicero in Pisonem.
Ciuitatum aliquarum fines incolere. Cic.Q.frat.lib.2.3.
Pangere fines. Cic in Pisonem, Obtinuisti prouinciam Consularem finibus iis, quos lex cupiditatis tuæ, non quos lex generi tui pepigerat.
Præscribere fines. Cic.Q.frat.lib.1.1.
Proferre fines officiorum. Cicero pro Murena, Etenim isti ipsi mihi videntur vestri præceptores, & virtutis magistri, fines officiorum paulo longius, quam natura vellet, protulisse.
Propagare & regere fines. Cic.pro Murena.
Terminare fines agri. Cic.1.Offic. Idem 3.in Catil.
Iuris fines transcendere. Lucret.lib.3.
Præscriptos transcendere fines. Claud.7.Paneg.
Tueri fines suos ab excursionibus. Cic.pro Deiotaro.
Intra fines naturæ viuens. Horat.1.Serm.sat.1.
¶ Finis, pro Definitione, apud Fabium, lib.2.cap.16, Hic igitur frequentissimus finis, Rhetoricen esse vim persuadendi. Sic in eo capite plus decies.
Fines maximè illustres. Quintil.ibid ad finem capitis.
¶ Fine & fini in ablatiuo facit: sæpius tamen per e. Gellius libro 7.cap.3, Ita fini facere nolit aliquid. Idem libro 11, Hac fini hominem dimisit.
Finio, finis, finiui, finitum, penultima producta [illegible] finire, Perficere, absoluere. Apuleius, Sine opus finiam quod incœpi.
Initium sumere, & Finire, contraria. Quintilianus libro 8.capite 6, Quo ex genere cœperis translationis, hoc desinas. Multi enim quum initium a tempestate sumpserint, incendio aut ruina finiunt.
Animam finiuit, Hoc est vitam. Ouid.7.Metam.
Cursus annuos, sacerdotia finiunto. Cic.3.de Legibus.
Dolores finire. Virg.12.Æneid.
Gladio finire dolorem. Ouid.1.de Ponto, eleg.7.
Finire dolores morte. Cic.2.de Finibus.
Finire errorem. Liuius 1 ab Vrbe, Ea res vtique Troianis spem affirmat tandem stabili certáque sede finiendi erroris.
Famem finire cæde boum. Ouid.11.Metam.
Iurgia finieram. Ouid 1.Amor.eleg 13.
Finiri morbo, Interire, mori. Plinius Iunior libro 1. epist. 12. ad Calestrium.
Prandia finire moris. Horat 2 Serm.sat.4.
Finire rem, paucorum certamine. Plin. de Viris illust. Quum inter Romanos & Albanos bellum fuisset exortum, ducibus Hostilio & Suffetio, placuit rem paucorum certamine finire.
Sententiæ verbis finiantur. Cic.3.de Orat.
Sitim finit copia lymphæ. Horat.2.epist.2.
Spiritum finiebat. Tacit.lib.14.
Ratione componantur verba & finiantur. Cic.in Orat.
Vitam finire ense. Ouid.3. Trist.eleg.7.
Vitam finire inedia. Plinius lib.8 cap.42.
Laqueo finire vitam. Seneca Hippol.2.
Finire vitam suspendio, pro suspendere. Suetonius in Augusto capite 63.
¶ Finire prouinciam alicui certo tempore, Id est Certum tempus præstituere intra quod prouincia decedat. Cicero Attico, libro 8.147, Marcóq; Marcello COSS. finiente prouincias Gallias Calend. Martij, restitit.
Finire animo aliquid. Liuius 1.ab Vrbe, Signum contra quod longissimè conspectum oculi ferebant, animo finiunt.
Finire diem. Liuius 5.belli Macedon. Cuius coercendi quum ratio quæreretur, diem finiri placuit, Feralia quæ proxime fuissent: vt qui post eam diem, &c.
Modum sepulcris nouis finiuit Demetrius. Cic.2. de Legibus, Id est statuit, præfixit.
Finire lege. Cic.M.Marcello, lib 15.7, Nequid accedat temporis ad id quod tu mihi & Senatusconsulto & lege finisti.
¶ Finire, pro Definire. Quintil.lib.2. cap.16, Ante omnia quid sit rhetorice, quæ finitur quidem varié.
Vtilitate finire. Quintil.lib.3.cap.8, Deliberatiuas quoque miror à quibusdam sola vtilitate finitas.
Cupiditates satietate sua, non diuisione Epicuri finiebat L. Thorius Balbus. Cic.2.de Finibus.
¶ Finire, absolutè, pro Vita decedere. Tacit. lib.5, Sic Tiberius finiuit, octauo & septuagesimo ætatis anno.
¶ Finitur. Plin.lib.18.cap.2, Honósque is non nisi vita finitur.
Finitus, penult.prod [illegible] Participium: pro eo quod Cessauit, & finem fecit. vt Finitum frigus. Plin.lib.18.cap.27.
Ætas qua petantur honores, est finita certis legibus. Ouidius 5. Fastorum.
Lingua dentibus finita. Cic.2.de Nat.deor.
Potestas finita cuique, Limitata & præscripta. Lucret.lib.1.
Via finita est, & opus requiem eundi. Ouid.3. Trist.eleg 2.
Finitè, penult.prod. Aduerbium [illegible] Cic.2.de Finibus, Ergo & auarus erit, sed finité.
Finalis, & hoc finale, penultima producta. vt Finalis quæstio, quæ de finibus est & terminis. Papinianus l. 11. D. finium regundorum, In finalibus quæstionibus vetera monumenta, census, authoritas sequenda est.
Finitio, Verbale [illegible] Idem quod Definitio. Quintil.lib. 2.cap.16, Huic substantiæ maximè conuenit finitio, Rhetoricen esse bene dicendi scientiam. Gell.lib.13 cap.19, Non finitiones illas prærancidas, atque fœtutinas grammaticas spectaueris, &c. Vbi de vocabulorum terminationibus agitur.
Finitionem Gell.lib.15.cap 9 accipit pro ea quam regulam vulgò dicunt Grammatici.
Finitio quid sit, latissimè explicat Quintil.lib.7.cap.4.
Parum plena finitio. Quintil lib.7.cap.4.
Mouet finitionem. Quintil.lib.3.cap 6.
Confirmare & Soluere finitionem, opponuntur. Quintilianus lib. 5.cap.10.
Propriis confirmatur finitio, differentibus soluitur.
Finitor, penult.prod. finitoris [illegible] Agrorum mensor dicitur. Plau. Pœnulo,2,
-eius nunc regiones, limites, confinia
Determinabo: et rei finitor factus sum ego. Cicero pro Lege agraria contra Rullum, Interea dissoluant iudicia publica, de consilio abducant quos velint, singuli de maximis rebus iudicent: Quæstori permittant: finitorem mittant: ratum sit quod finitor vni illi à quo missus erit, renuntiauerit.
Finitor rerum maximus. Stat 8. Thebaid.
¶ Finitorem item vocant Latini, quem Græci [illegible], hoc est circulum, partem cæli conspicuam nobis à non conspicua dirimentem.
Finitimus, penultima correpta, Adiectiuum [illegible] Vicinus & propinquus. Liuius libro 1, Iam res Romana adeò erat valida, vt cuilibet finitimarum ciuitatum bello par esset. Sic finitima oppida, Cicero 7. Verr.
Vicini & finitimi. Cic.pro Sylla.
Mari finitimus est aer. Cic.2.de Nat.deor.
Falsa veris finitima sunt. Cic.4 Academ.
Ægritudini finitimus est metus. Cic.4. Tuscul.
Oratori finitimus poeta est. Cic.1.de Orat.
Inferre bellum finitimis. Cic.pro Lege Manil.
Finitimi & propinqui perturbationibus animi motus. Cicero 2.de Oratore.
Armis finitimis circumsonor. Ouid.4. Trist.eleg 9.
Bellum finitimum, Quod cum finitimis geritur. Suetonius in Augusto, cap.2.
Loci finitimi. Ouid 2 de Remed amor.
Vectigalibus nostris finitimum regnum. Cic.pro Lege Mand.
Pertinacia perseuerantiæ finitima est. Cic.1 de Inuen.

F I O

FIO [illegible] Id est efficior. Passiuam enim verbi facio significationem habet. Irregulariter autem fierem pro fierem facit: & fieri pro firi. Præteritum est factus sum vel fui. Præsens imperatiui capit a futuro optatiui, Fias, fiat: fiamus, fiatis, fiant: quia fi non dicitur, & fite rarissime legitur vt apud Catonē: & fitote in Amphit. Plauti. Fiens & fiendus barbara sunt. Veteres fiur dicere, & facitur, patefacitur, facefietur, vt probat Priscianus: quæ exoleuerunt. In reliquis fio per quartam coniugatur.
Fio. Terent.Eunucho,2 2,
-siquidem biduum:
Verum ne fiant isti viginti dies.
Constare & fieri. Cic.in Orat. Quòd alter ex longis constaret, alter è breuibus fieret.
Fieri & fingi. Cicero pro Domo sua, Quid te aut fieri aut fingi dementius potest?
Fieri, accidere, euenire. Cic.2 de Diuinat. Si enim nihil fieri potest, nihil accidere, nihil euenire, nisi quod ab omni æternitate certū fuerit esse futurum rato tempore, quo potest esse fortuna?
Fit absynthium in Arabia: Id est gignitur, & producitur. Plautus Trinum.13,
-quo discapis
Dicere. omnium primum in Pontum aduecti Arabiam
Terram sumus. c. eho, an etiam Arabia'st in Ponto? a. est, non illa, thus vbi gignitur, sed vbi absynthium fit.
Fiet tibi acceptum, pro Referetur. Plin.epist.120, Sed licet cessauerint illæ

rint illæ tempestates deterræ, tu tamen meruisti vt acceptum tibi fieret: quòd quo minus non exhiberes, non per te stetit.
Nunc agilis fio. Horat. 1. epist. 1.
Fit sons. Horat. 4. Carm. ode 13.
Auarum fieri. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Fit causa. Plaut. Merc. 20,
Vxor viro si clàm est egressa domo foras,
Viro fit causa, exigitur matrimonio.
Fiet tibi aliquid. Plaut. Trucul. 8.
Fio commodioris valetudinis. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Fit contumelia. Terent. Hecyr. 3. 5,
Ego scio me cauisse, ne vlla meritò contumelia fieri à vobis posset.
Fit conuitium. Cic. ad Plancum, lib. 10. 16, Quum ei magnum conuitium fieret cunctò à Senatu.
Fit detrimentum. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 11, Nequid detrimenti fiat, dabitur à me opera.
Fit diues, Euadit in diuitem, vel dicatur. Plaut. Trinum. 8,
Quas dependit, inquit, qua sponsione pronuper tu exactus es
Pro illo adolescente, quem tu aiebas esse diuitem factum.
Fit ex otio. Terent. Heaut. 1. 1,
Nulla adeò ex re isthuc fit, nisi ex nimio otio.
Fit ex vera vita. Terent. Adelph. 5. 9,
-dicam tibi:
Vt id ostenderem: quòd te isti facilem & festiuum putant,
Id non fieri ex vera vita, neque adeò ex æquo & bono,
Sed ex assentando, indulgendo, & largiendo Micio.
Fit ex ea re. Terent. And. 2. 3,
Ex ea re quid fiat, vide.
Excusatè fieri videtur. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Fient in illum exempla. Terent. Eunuch. 5. 5,
-quid isthuc Pythias?
Quid ais? in quem exempla fient?
Fit gemitus. Virgil. 6. Æneid.
Honorificentius fieri non potuit de aliquo quàm fecerim. Cic. Attico, lib. 12. 241.
Fiunt insidiæ. Terent. Eunuch. 3. 3,
Dico ego mihi insidias fieri. Sic Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Si ita factum esset, magno vsui causæ nostræ fuisset. Cicero Attico, lib. 7. 131.
Fit liber. Plaut. Aulul. 9,
Censeo' talentum magnum exorari potesse
Ab isthoc sene, vt det qui fiamus liberi?
Moderatè fieri, Vide M O D E R O.
Fieri modum non video, Quod vulgus dicit, *nullam rationem*. Terentius Heaut. 4. 5,
-magno desiderio fuit ei filius.
Verum vbi videbit tantos sibi sumptus domi
Quotidianos fieri, nec fieri modum,
Optabit rursum vt abeat ab se filius.
Mora fit. Paulus in l. sed si ex stipulatu. D. de verb. oblig. Non videbitur per eum mora fieri.
Mora fit per ianitorem. Horat. 3. Carm. ode 14.
Fiunt morigeri pessuli mihi: Hoc est non crepitant. Plaut. Curc. 3,
-sentio sonitum:
Tandem ædepol mihi morigeri pessuli fiunt.
Fieri obuiam. Cic. ad Atticum, lib. 16. 337, Obuiam mihi fit tabellarius.
Fieri propriè pecunia dicebatur, authore Donato. Quintilianus, Quæ pecunia ad Hispaniense bellum facta est.
Fieri non potest quin. Terent. Hecyr. 3. 3,
-sed si fieri id non potest quin sentiant,
Dicam abortum esse.
Neque fieri potest. Cic. de Amic. Neque quicquam insipiente fortunato intolerabilius fieri potest.
Neque fieri potest vt non statim, &c. Cic. de Amicit. Nisi quædam admodum iniuria exarserit, vt neque rectum, neque honestum sit, neque fieri possit, vt non statim alienatio disiunctióque facienda sit.
Fit potestas. Cic. ad Caninium, lib. 2. 16, De rationibus referendis non erat incommodum te nullam referre, quam tibi scribis à Bibulo fieri potestatem.
Fit idem quasi. Cic. de Amicit. Sensu enim amisso fit idem quasi natus non esset omnino.
Fiet quod optaueris. Plaut. Asin. 12,
Exopta id, quod vis maximè euenire, fiet.
Factus reus. Plin. de Viris illustr.
Fit satias. Terent. Eunuch. 5. 3,
Vbi satias cœpit fieri, commuto locum.
Fit in hac re scrupulus. Terent. Phorm. 5. 9,
Ea mortem abiit: è medio abiit, qui fit in hac re scrupulus?
Fit sonitus in æthere. Virgil. 4. Georg.
Fit strepitus tectis. Virgil. 1. Æneid.
Fit sumptus. Terent. Heaut. 4. 5,
Verùm vbi videbit tantos sibi sumptus domi
Quotidianos fieri, &c.
Non fit verisimile. Terent. And. 1. 3,
Mihi quidem hercle non fit verisimile: atque ipsis commentum placet.
Fit verum. Cic. de Amicit. Ita fit verum illud quod initio dixi, Amicitiam nisi inter bonos esse non posse.
Fit via vi. Virgil. 2. Æneid.
Ex muliere vir factus. Liu. 4. bel. Pun. Alia vulgata miracula erant, ex muliere Spoleti in virum factum.
Fit vis in eum. Terent. Eunuch. 5. 5,
-nequam in illum
Thais vim fieri sinat.
Vt fit. Cic. in Orat. Præsertim quum, vt fit, fortuito sæpe aliquid conclusè, aptéque diceret.

Fit, vt de eadem re sæpe alius aliud decreuerit, aut iudicauerit. Author ad Herennium, libro 2.
Hoc nisi fit, puerum vt tu videas: nihil mouentur nuptiæ. Terent. And. 3. 3.
Factum tua iniuria. Plaut. Trucul. 4,
Vestre hercle factum iniuria, quæ properaueritis olim reportare.
Factum est tibi nomen Menæchmo. Plaut. Menæch. 24.
¶Fite, Imperatiuo modo. Cato De præda militum diuidenda, Tu diues fite. Crassus lib. 16. Iliad. O socij nunc fite viri. Nonius.
¶Fieri, pro Sacrificari. Cic. ad Atticum, lib. 1. epist. 10, Credo enim te audisse, quum apud Cæsarem pro populo fieret, venisse eò muliebri vestitu virum: idque sacrificium quum virgines instaurassent, &c. De sacris Bonæ deæ loquitur, Clodij scelere contaminatis.
¶Fieri, pen. corr. pro Æstimari. Cic. de Amicit. Vt quanti quisque seipsum faciat, tanti fiat ab amicis.
¶Fieri istud solet. Plaut. Trinum. 13. Id est euenire & contingere, inquit Donatus.
¶Fit illud sæpe. Plaut. Mostel. 3.
¶Fiat. Est particula permittentis ac concedentis, aut annuentis aliquid. Plaut. Mostel. 14,
-simecum hercle abscero is, vnà simul. s. Fiat.

F I R

F I R M A N I, Populi. Cic. 7. Philipp. Firmani ad oppugnandum Antonium pecuniam polliciti.

F I R M I D I V S, Homo factionis Clodianæ, vt scribit Cicero pro Sextio.

Firmus, Adiectiuum {βέβαιος, ἰσχυρός, ἑδραῖος, ἀμετακίνητος} Stabilis, constans: à ferendo dictus, quòd constanter amura ferat. Plaut. Trinum. 15,
Hic meo hero amicus solus firmus restitit: neque demutauit animum.
De firma fide.
Firmus accusator, Qui sibi non pugnat, & constanter arguit. Cic. 2. Verr. Deinde accusatorem firmum, verúmque esse oportet.
Firma oculorum acies, Vide A C I E S.
Acta alicuius firma. Cic. 1. Philip.
Firma amicitia, Constans & stabilis. Terent. Hecyr. 4. 2,
Adeón' peruicaci esse animo, vt puerum præoptares perire,
Ex quo firmiorem inter nos fore amicitiam posthac scires, &c.
Amore firmo vinctus. Ouid. epist. 19.
Amores firmos rumpere. Ouid. 2. de Arte.
Argumenta firma ad probandum. Cic. de Claris Orat.
Firma & constans assensio. Cic. 2. Acad.
Carina firma. Ouid. epist. 2.
Cibus firmus, Multi nutrimenti, cui opponitur Imbecillis. Celsus lib. 2. cap. 18. Varro alibilem vocat lib. 2. de Re rust. cap. 11.
Stabilis & firma ciuitas. Cic. de Amicit. Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma ciuitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit euerti?
Valens & firma ciuitas. Cic. de Arusp. resp.
Sans firmo corpore nondum esse. Cic. Matio, lib. 11. 27.
Omnino firmos duces exercitus habere. Cic. Bruto, lib. 1. 10.
Firma fides. Plaut. Capt. 16,
-quúmque hæc reperta est fides
Firma nobis.
Fundus nec vendibilis, nec pascere firmus. Horat. 1. epist. 18.
Gener firmus. Terent. And. 3. 3,
Tibi generum firmum, & filiæ inuenies virum.
Ianua firma. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.
Iuncus firmus. Horat. Epod. 12.
Mens firma permanet in suo voto. Ouid. epist. 15.
Nuptiæ firmæ. Terent. Hecyr. 1. 2.
Firma & stabilis opinio de aliqua re. Cic. de Claris Orat.
Firmum pectus. Plaut. Asin. 17,
Nec quisquam est tam ingenio duro, nec tam firmo pectore,
Quin vbi quicquam occasionis sit, sibi faciat bene.
Pectus firmius. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.
Pectore firmo nunc opus est. Virgil. 6. Æneid.
Poplite nondum firmo constitit. Ouid. 15. Metam.
Potestas firma rerum. Valer. 4. Argon.
Potio firma, Hoc est multo nutrimento. Cels. lib. 2. cap. 18, Firmior ex frumento potio est, quo firmius fuit ipsum frumentum. Firmior ex eo vino quod bono solo, quàm quod tenui natum sit.
Firmissima præsidia vitæ sine metu degendæ. Cic. 1. de Finib.
Robora firma. Virgil. 2. Æneid.
Rumor firmus. Cic. ad Atticum, lib. 12. 231, Illum discessisse Alexandrea rumor est non firmus, ortus ex Sulpitij literis.
In firmiore spe esse. Cic. ad Attic. lib. 8. 157.
Firmior valetudo. Plin. libro 11. cap. 37, Hominum paucis non est, quorum valetudo firmior & vita longior.
Vina firmissima. Virgil. 2. Georg.
Vincula firma. Ouid. 1. Fast.
Vires firmæ. Ouid. 3. Fast.
¶Firmum ad defensionem. Cic. 7. Verr. Idem 4. de Finib. Discedet tamen nihilo firmior, ad dolorem ferendum, quàm venerat.
Firmum stabiléque. Cic. 1. Offic. Idem de Amicit. Sunt igitur firmi, & stabiles, & constantes eligendi, &c.
Fideliter firmum. Quintil. libro 6. capite 4, Nam quod fideliter firmum est, &c.
Ratum, firmum, fixum aliquid esse. Cic. 4. Acad.
Firmi nihil satis video. Terent. Heaut. 2. 3, -fabulæ,
Nihil satis firmi video, quamobrem accipere hunc mihi expediat metum.
Tenere aliquid firmum. Cic. in Orat. Id est certum.
¶Firmus, Integer, validus, robustus. Cic. Tironi, lib. 16. 11, Te penitus rogo, ne tam longæ nauigationi & viæ per hyemem nisi bene firmum committas.
Firmus ab, Vide A, vel A B præpositiones.

Firmos ab equitatu. Plancus ad Ciceronem, lib.10.15, Me, vt venirem, copiásque coniungerem rogarunt, eóque magis quòd & Antonius ab equitatu firmus esse dicebatur, & Lepidus non mediocrem quidem equitatum habebat.

Ad aliquid faciendum non satis firmus aliquis. Cn. Magnus Marcello in Epist. ad Attic. lib 8.161.

Ad vincendum firmus, Vide AD præpositionem.

Firmiores in sententia. Cic. pro Corn. Balbo.

Firmissimus pro veritate. Plin. epist. 35.

Ita firmissimus. Ouid. 7. Metam.

Parum firmus & imbellis. Horat. Epod. 1.

¶ Firmum, [illegible] dictum videtur. Festus.

Firmè, Aduerbium {[illegible]} Stabiliter, inconcussè. Plaut. Milit. 14,
Infido celas, ego sum firmè tibi fidelis.

Firmè accurare rem suam, Id est non segniter, sed acri & diligenti animo. Plaut. Persa, 13,
Atque ædepol firmè vt quisque rem accurat suam,
Sic ei procedit.

Asseuerare aliquid firmissimè. Cic. Attico, lib. 11.205.

Firmè grauiterque vocem naturæ comprehendere. Cic. 1. de Finib.

Satis firmè animo concipere & comprehendere aliquid. Cic. 2. de Finibus.

Non firmè tantum continere, verùm etiam citò percipere oportet multa actoros. Quintil. lib. 11 cap. 1.

Firmè respondere, Hoc est, absque vllo timore aut pauore. Plinius epist 99. lib 6.

Sustinere firmè aliquid. Cic. 3 de Finib.

Firmiter, pen. corr. {[illegible]} Aliud aduerbium, Idem. Plaut. Casin. 3,
Concludere in fenestram firmiter. Varro 3. de Re rust. cap. 9, Circum omnia posita sint cubilia gallinarum, aut exculpta, aut affixa firmiter.

Firmitas, pen. corr. {[illegible]} Stabilitas, Constantia. Cic. de Amicit. Itaque vt quisque minimum firmitatis habeat, minimúmque virium, ita amicitias appetere maximè.

Firmitas & constantia. Cic. 2. de Finib. Idem Dolabellæ, lib. 9. 11, Firmitatem tamen & constantiam, si modò fuit aliquando in nobis, eandem cognosces quam reliquisti.

Animi firmitas. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Sapientis firmitas. Cic. 4. Acad.

Firmitas vinorum, pro eo quod vulgus *potentiam & durabilitatem* vocat. Plin. lib. 14. cap. 2. Principatus datur Amineis propter firmitatem, senioque proficientem vini eius vbique vitam.

Gladiatoria totius corporis firmitas. Cic. 2. Philip.

Obnixa firmitas, Vide OBNITOR.

Non satis firmitatis habens. Cic. de Amicit.

Ad firmitatem intendere se, Vide INTENDO.

Aliquid firmitatis nancisci. Cic. Bruto, lib. 11. 12.

Constantia & firmitas nec animi nec orationis requiretur. Cicero Attico, lib. 12. 255.

Firmitas materiæ sustinet ictum. Cæsar 2. bel. Ciuil.

Firmitudo, pen. prod. {[illegible]} Idem. Plaut. Asin. 7,
Si istam animi firmitudinem obtines, salui sumus.

Firmitudo animi. Cic. Attic. lib. 10. 192. Idem ad Lucceium, lib. 5. 13, Tum nihil plus quàm quòd firmitudinem grauitatémque animi tui perspexi.

Vocis firmitudo. Author ad Heren. lib. 3.

Minus firmitudinis habere. Cic. 2. de Inuent.

Obtinere animi firmitudinem, Vide OBTINEO.

Firmo, firmas {[illegible]} firmâre, Stabilire, & quod vulgus dicit *fortificare*. Liuius, Firmáque cum Aphricis maximè præsidiis.

Firmare & docere. Cic. de Arusp. resp. Tabulis hoc Censorum, memoria multorum firmabo ac docebo.

Ad spem aliquem firmare. Tacit. lib. 14, Atque eum authore Burro prima Centurionum Tribunorumque ad spem firmauit.

Aciem firmare, Vide ACIES.

Aditus firmare, Vide ADITVS.

Æstuaria proxima aggeribus & pontibus traducendo grauiori agmini firmat. Tacit. lib. 4.

Firmare agrum sepibus, Claudere. Plin. lib. 18. cap. 6.

Firmare aluum, pro Astringere. Plin. lib. 24. cap. 18.

Animum firmare alicui. Ouid. 3. Metam.

Animum aduersum suprema firmat. Tacit. lib. 15.

Firmarunt robore castra. Sil. lib. 8.

Cohortes firmare. Tacitus lib. 12, Iret in castra, firmaret Prætorias cohortes.

Corpus firmare. Plin. de Viris illustr.

Corpora cibo firmare. Liu. 7. bel. Pun.

Firmare labore corpora iuuenum. Cic. 2. Tuscul.

Dotem firmare. Terent. Heaut. 5. 4,
Ehem Menedeme, cur non accersi iubes
Filiam, & quod dixi dotis, firmas?

Fidem firmare. Terent. Hecyr. 5. 1,
Aliud si scirem, qui firmare meam apud vos possem fidem
Sanctius, quàm iusiurandum, id pollicerer tibi Laches. Sueton. de Claris Rhetor. Sæpe fabulis fidem firmare aut demere, quod genus *Narr.* &c.

Firmare fidē alicui rei, Facere vt magis credatur. Terēt. Hecyr. 4. 2,
Téque antè quàm me amare rebar, ei rei firmasti fidem. Vbi Donatus, Ordo & sensus hic est, Et quod antè rebar, ei rei firmasti fidem meam: neque me fefellit, quod antè rebar, te me amare: nam ei rei firmasti fidem, id est probationem attulisti.

Fides antiquitatis religione firmatur. Tacit. in lib. de German.

Fœdera firmare dictis. Virgil. 12. Æneid.

Imperium firmare. Cic. pro Sylla.

Cæteris belli meditamentis militem firmabant. Tacit. lib. 20.

Mœnia vrbis firmauit. Tibul. lib. 2. eleg. 5.

Firmat & auget etiam latronum opes iustitia. Cic. 2. Offic.

Grauitate quadam & constructione firmare orationem. Cic. 2. de Oratore.

Pacem firmare. Cæsar 4. bel. Gall. His rebus pace firmata.

Præsidia alicuius firmare. Cic. Bruto, 10.

Promissa numine firmat. Ouid. 10. Metam.

Prouinciam pace præsidiísque firmare. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.

Soporem firmare alicui. Ouid. 1. Metam.

Valetudinem firmare. Tacit. lib. 3, Eius anni principio Tiberius quasi firmandæ valetudini in Campaniam concessit.

Prima vestigia firmat. Virgil. 3. Æneid.

Vires industria firmat. Virgil. 3. Georg.

Ratione vim & naturam fati & diuinationis firmare. Cic. de Fato. Idem 1. de Inuent.

Vocem firmare. Cic. 3. de Orat.

¶ Firmare, pro Confirmare. Tacit. lib. 3, Vt basilicam Pauli Æmylia monimenta propria pecunia firmaret, ornarétque.

Firmare omen & augurium, Id est confirmare. Omen enim & augurium non videbatur Romanis hominibus satis habere ad persuadendum fidei. proinde ad confirmationem prioris augurij, secundum poscere solebant: hinc à Virgilio scriptum est lib. 2,
-Et si pietate meremur,
Adsis, ô firmésque tua Pater alitia omen. In Silio tamen videtur esse non alio omine confirmare: nullum enim præterea succedit: sed euentu factísque id quod augurium portendit promisitque, præstare. Ex Turnebo.

¶ Firmare, pro Asseuerare. Tacit. lib. 1, Vix quicquā firmare ausim. Et lib. 5, Nihilque vsurpauisse ex his, quæ vetus memoria firmauit.

Firmare aliquid iureiurando. Cic. 2. de Legib.

Firmatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. pro Domo sua, Collegia mediusfidius Tribunorum plebis tota reperientur hoc iure firmato, &c.

Acies firmata, Vide ACIES.

Ætas firmata. Cic. pro Cælio.

Consilio & ratione nondum firmatus adolescentis animus. Cic. pro Cluentio.

Leges pacis firmatas dissoluere. Claud. 1. de raptu Proserp.

Mens firmata. Ouid. 1. Fast.

Vetus opinio & omnium gentium firmata consensu. Cicero 1. de Diuinat.

Stirps virtutis firmata. Cic. pro Cluentio.

Firmatæ cibo vires: hoc est roboratæ. Liu. 9. ab Vrbe.

Firmata vox. Cic. ad Attic. lib. 2. 34, Sed est iam vox vox omnium magis odio firmata quam præsidio.

Firmator, pen. prod. Verbale {[illegible]} vt Pacis firmator. Tacit. lib. 2, Missus tamen Drusus, vt retulimus, pacis firmator.

Firmamen, pen. prod. {[illegible]} Ouid. 10. Metamorphoseos,
-ruptósque obliqua per vngues
Porrigitur cadia, longi firmamina trunci.

Firmamentum {[illegible]} Soliditas & stabilimentum. Cic. pro Cluentio, Etenim sicut aliis in locis parum firmamenti & parum virium falsitas habet, sic in hoc loco falsa inuidia imbecilla esse debet.

Firmamentum ac robur. Cic. pro Lege Manilia.

Firmamentum disciplinæ. Cic. 4. Tuscul.

Imperij firmamentum. Cic. 3. Verr.

¶ Firmamentum, pro Præsidio. Cic. ad Attic. 1, Sic ille annus duo firmamenta Reip. per me vnum constituta euertit.

Stabilitatis constantiæque eius quam in amicitia quærimus, firmamentum, est fides. Cic. de Amicit.

Flos equitum Romanorum, ornamētum ciuitatis, firmamentum Reipublicæ, Publicanorum ordine continetur. Cic. pro Plancio.

Ordo cæterorum ordinum firmamentum. Cic. pro Lege Manilia.

Ponere firmamentum in aliquo. Cic. pro Flacco.

¶ Firmamenta, pro Neruis. Gell. lib. 13. cap. 21, Vincula & firmamenta membrorum.

Firmamentum & continens causæ dicitur Latinè, quod *punctum litis decisorium* vocant. Quintil. in tertio, cap. 13, [illegible] autem quod continens alij, firmamentum alij putant. Budæus.

FIRMVM castellum, Pomponio & Straboni: Firmium Ptolemæo: Plinio, Firmanorum castellum, Vrbs est Italiæ in Piceno. Vulgo vocatur *Fermo*.

Firmanus saltus. Catul. de Saltu Firmano, 109.

FIRMVS, inter minusculos Romanorum tyrannos connumeratus, tanta præditus fuisse fertur firmitate, vt superpositam pectori incudem, aliis tundentibus perferret. Author Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 13.

F I S

Fiscus, fisci, masc. gen. {[illegible]} Asconius, Fisci, fiscinæ, fiscellæ, sparteæ sunt vtensilia ad maioris summæ pecunias capiendas. Vnde quia maior summa est pecuniæ publicæ quàm priuatæ, factum est vt fiscus pro pecunia publica, & inde Confiscare dicatur. Hæc Asconius. Fiscus tamen, vt nonnullis placet, est pecunia Imperatoris. Plin. in Paneg. ad Traianum, At fortasse non eadem seueritate fiscum, qua ærarium cohibes: imò tanto maiore, quanto plus tibi licere de tuo, quàm de publico credis. Hæc ex Budæo. Cic. 2. Verr, Ei quinque negotio fisci Siculienses minabamur.

Tollere fiscum. Cic. 5. Verr.

Ex fisco in cistam pecuniam transferre. Cic. 5. Verr.

Fiscus Principis, ærarium populi. Spartian. in Adriano, Damnatorum bona in fiscum priuatum erigi vetuit, omni summa in ærario publico recepta.

¶ Fiscus item pro qualo oleario, qui oculei torcularia supponitur, ne fraces in lacum cum oleo defluant. Vel etiam pro qualo in quo oliuæ ponuntur quum prælo supponuntur: vt amurca, id est oleum crassius aliquantisper exanietur, id est exudet, & per vimina perfluat. Colum. lib. 12. cap. 50. Idem eodem lib. cap. 49, Deinde intrita oliua,

nouo

nouo fisco includitur, & prælo subiicitur, vt tota nocte exprimatur. Et rursus cap.47. Budæus.

Lineur fiscus. Colum.lib.12.cap.18.

¶ Fisci, in quibus reponebatur pecunia. Cic. 2. Verr. Reperiebam fiscos complures cum pecunia Siciliensi à quodam Senatore ad Equitem Romanum esse translatos, &c.

Fiscalis, & hoc fiscale, pen.prod. {[illegible]} Quod ad fiscum pertinet: vt Loca fiscalia. Callistratus in l.non intelliguntur. §. vlt. D. de iure fisci.

Debitores fiscales. Paulus in l.in fraude. D. de iure fisci.

Fundus fiscalis. Paulus ibidem.

Fiscarius. Firmicus lib.3.cap 13, Mercurius faciet imperatorum exactores, & qui annuas fiscariorum præstationes repetant. Fiscarios appellat eos qui fisco principis aliquid debent. Vide Cæl. Rhod.lib. 20.cap.29.

Fiscina, pen.corr. {[illegible]} Idem quod fiscus. Virgil.1.Georgicorum,

- & facilis rubea texatur fiscina virga. Plin. lib. 18. cap.31, Frondarias fiscinas quatuor implere frondatorem, iustum esse autumat. Varro de Re rust.lib.1.cap.22, Ista ferè sunt quæ ex viminibus & materia rustica fiunt, vt corbes, fiscinæ, tribula, mallei, & rastelli. Columella lib.12.cap.2.

Fiscina ficorum. Cic. pro Flacco, Homini enim Phrygi, qui arborem fici nunquam vidisset, fiscinam ficorum obiecisti.

Fiscella, fiscellæ {[illegible]} Diminutiuum à Fiscina. Virgil.10.ecloga,

- & gracili fiscellam texit hibisco. Colum. lib.12.cap.18, Si ager amplus, aut vinea, aut arbusta grandia sunt, perennæ fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fiscellæ texendæ & picandæ.

Fiscella etiam viminibus funiculisve contexta, dicitur qua boum ora faucésq; capistrantur. Cato de Re rust.cap.54. Et fiscellas habere oportet, ne herbas sectentur quum arabunt. Plin. lib.18. cap.19, Fiscellis capistrari boues oportet, ne germinum tenera præcerpant.

Milij fiscella. Ouid.4.Fast.

Fiscellum, fiscelli {[illegible]} pro eodem. Colum.lib.12. cap.38, Mox fiscello ligneo inclusas exprimito.

Fiscellus, casei mollis appetitor, vt catillones, catillorum liguritores. Hæc Festus.

Fissilis, Fissio, Fissum. Fissura, Fissus, Vide FINDO.

Fistuca, fistucæ, pen. prod. fœm. gen. Vulgò *pilotum* dicitur, à fistuca machina vulgo nota, qua etiam pauitores vtuntur, vtrinque ansata: hac etiam pali magni in terram adiguntur. Vitruuius in septimo, cap. 1, Si plano pede erit ruderandum, quæratur solum si sit perpetuò solidum, & ita exæquetur, & inducatur cum statumine rudus. Si autem omnis, aut ex parte congestitius locus fuerit, fistucationibus cum magna cura solidetur. Ita Budæo.

Pauimenta fistucis pauita. Plin.lib 36.cap.25.

Fistuca alia est magnæ molis, qua trabalis materies in terram pangitur, vt in alueum fluminis, quæ funibus tollitur, & pondere suo remissa alliditur. Cuius generis intelligendum est fuisse illud Cæsaris in 3. de bel. Gallico, Hæc quum machinationibus immissa in flumen defixerat, fistucisque adegerat, non sublicæ modò directerat, &c. Quidam festucam, & festucare legunt per e. Budæus.

Fistuco, fistucas, pen. prod fistucare, Fistucis exæquare, vel pauire, vel palos in terrā adigere. Plin.lib.36 cap.25, Deinde rudus, in quo duæ quintæ calcis misceantur, pedali crassitudine fistucari.

Fistucatus, pen.prod. Adiectiuum, Fistuca exæquatum. Vnde & fistucatio apud Vitruuium loco paulo antè citato, pro ea exæquatione. Plin. lib. 17. cap. 11, Sicuti terram circa radices fistucatio spissandam. Vide eundem Plinium diligenter lib 36.cap.25.

Solum fistucatum Plin lib 36.cap.25. Vitruuius lib.7.cap.4.

Fistucatio, fistucationis, Verbale, Actus ipse fistucandi. Vitruuius libro 7. cap. 1.

Fistula, fistulæ, pen.cor. {[illegible]} Propriè dicitur, vt Pomponius inquit, per quam aquæducitur fusa: à fundendo siue ferendo, sicut tubi à tubore, canales à canna. Cic. pro Rab perduel. reo, Et si C. Marius, quòd fistulis quibus aqua suppeditabatur Iouis Opt. Max. templis ac sedibus, præcidi imperat, &c. Varro 3. de Re rust.cap.5.

Scinditur fistula vitiato plumbo. Ouid.4.Metam.

Angustæ fistulæ. Quintil.lib.5.cap.14.

¶ Fistula. Instrumentum musicum. Virgil eclog 2,

Est mihi disparibus septem compacta cicutis

Fistula. Plin.lib.7.cap.56, Fistulam Pan inuenit. Cic.3.de Orat.

Arguta. Virgil.eclog.7.

Caua. Valer.4.Argon.

Dispar septenis fistula cannis. Ouid.2.Metam.

Eburneola. Cic.3 de Orat.

Pastoria, Vide PASTOR.

Garrula. Tibul.lib.2.eleg.5.

Pastoritia. Cic. Attico, lib.1.12.

Iuncta cerâ Virgil.eclog.3.

Rustica. Ouid 8.Metam.

Cum fistula sonum inflare. Cic 3.de Orat.

Dulci fistula personuere saxa Horat.1.Carm. ode 17.

Fistula, non idem quod Tibia, Vide TIBIA.

¶ Fistula ferraria, apud Catonem cap.10.

¶ Fistula, Vorticis genus. Plinius, Ex eodem genere & in longam veluti fistulam nubes aquam trahit. Dictus autem vortex fistula, quia rotatus & vibratus suo turbine impetúque in mare interdum impingitur & illiditur, & reuerberatus repercussúsque retrò reiicitur cum aquæ rapina, vnde à nauticis sipho appellatur, quem Plinius fistulam interpretatus est. Quòd autem fistula sit vortex, docet Olympiodorus in Aristotelis Meteora. Vide & Turnebum.

¶ Fistula, per quam spiratur. Plin.lib.9. cap.7, Branchiæ non sunt balneis, nec delphinis: hæc duo genera fistulis spirant, quæ ad pulmonem pertinent.

¶ Fistula, Arbor aromatica, quæ & casia fistula à medicis appellatur, cuius succo vtuntur ad emolliendam ventrem.

¶ Fistula, Vlcus altum, angustum, & callosum in corpore: siue ex vulnere fit, siue ex vitio intus orto, quod ad suppurationem peruenerit. Plin. lib. 20. cap. 6, Extrahit fistulis vitia cum sulphure & resina, etiam hirudines cum pice. Ibidem cap 9. Sic etiam fistulas eluxatas & tumores euocari, quæque discuti opus sit. Vide Celsum lib.5. Et lib.7.cap.4.

Fistulator, fistulatoris, pen prod. Qui fistula canit. Cic.3 de Orat. Sed fistulatorem domi relinquentis.

Fistulatorius, Adiectiuum. vt Fistulatoriæ artes. Arnobius aduersus gentes, lib. 2.

Fistulo, fistulas, pen. corr. fistulāre, Fistulam agere, & in modum spongiæ fistulosum esse, &c. Plin.lib.18. cap.11, Gratis terræ eius puluerea summa, inferior bibula, & pumicis vice fistulans: mortium quoque culpa in bonum cedit.

Fistulosus, pen.prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod est spongiæ modo factum: hoc est foraminibus plenum. Colum lib 7. cap 8, de caseo, Sic neque fistulosus, neque salsus, neque aridus prouenit.

Fistulosa terra. Plin.lib.17.cap.5

Fistulosus cancer, morbus. Cato cap.15.

Fistulosæ densitatis spongia. Plin.lib.17. cap.8, Spongia aquarum dulcium verius quàm muscus, aut herba, villosæ densitatis atque fistulosæ.

Fitilla. Pultis species quædam est, qua olim in sacrificiis veteres esse visos author est Arnobius lib.7. ridens illorum superstitiones. Meminit Plin.lib.18 cap.8.

Fluere, pro Fugere, Antiquum. Festus.

Fixula, pro Fibula antiqui vsurpabant, à figendo nomine deducto. Author Sipontinus.

Fixulam, à figendo, pro Fibula veteres vsurparunt. Festus.

Fixus, Vide FIGO.

F L A

FL. Flauius. FL. vel FLAM. Flaminius.

Flabellifer, Flabellum. Flabilis, Flabrum, Vide FLO.

Flacceo, flacces, siue Flaccesco, flaccescis, flacui {[illegible]} flaccēscere, Languescere & marcescere. Colum.lib. 12. cap 7, Fœniculum quum legeris, sub tecto exponito dum flaccescat. Varro de Re rust.cap.13, Quod enim infertur recens minus bonum: id quum flaccuit, melius. De stercquilinio.

Flaccescit oratio, per translationem, quæ nullas habet dicendi vires. Cic de Claris Orat. de Seruio Galbo, Dein quum otiosus stylum prehenderat, motúsque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio. Hoc est, languescebat, & quasi decidebat, ac vires amittebat.

Flaccidus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Languidus. Plin.lib.15.cap. 30, Hanc esse folio maximo, flaccidóque & albicante.

Flaccidæ aures. Plin.lib.8.cap.51. Varro 2.de Re rust.cap.9, Capitibus & auriculis magnis & flaccidis. De canibus.

¶ Flaccidior, Comparatiuum, Languidior, tardior. Lucret.lib.5,

Flaccidior etiam quanto iam turbine fertur

Inferior, quàm sol, tanto magis omnia signa, &c.

Flaccus, Adiectiuum. Cic.1.de Nat.deor. Redeo ad deos: ecquos insigni nota strabones, aut petulos esse arbitrabamur, ecquos næuum habere, ecquos silos, flaccos, frontones, capitones, quæ sunt in nobis?

Flacco habere, inquit Sipontinus, pro Ad terendum habere. Plautus, Persi. flacco habebit iam illic homo lumbos meos.

FLACCVS, cognomen fuit Valeriorum & Fuluiorum. Hinc

Flaccianus, penult.prod. Adiectiuum, Ad Flaccum pertinens. Valerius Max lib 6 cap.3, in Spurium Melium: Flacciana area, quum diu penatibus vacua mansisset, à Q. Catulo Cimbricis spoliis adornata est. Flacciana, id est M.Flacci.

Flaces, flacium {[illegible]} Fæces ex oleis expressæ. Plin.lib. 15. cap. 6, Item in amurca & flacibus. Eæ sunt carnes, & inde fæces. Vbi rectius legitur fracibus.

Flagellum, flagelli {[illegible]} Diminutiuum à flagris. Flagella, summæ arborum partes, inquit Seruius: & virgæ siue capita minorum sarmentorum, vbi nascitur vua: quod crebro hic percussa flagret. Quanuis idem author à flando potius dici velit, quòd ventorum crebros sustineant flatus. Colum.lib.5. Varro lib.1.de Re rust. cap. 31, Iuncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile, neque ea se potest efferre vuam, quam vocant minorem flagellum, maiorem etiam vnde vuæ nascuntur, palmam. prior, litera sua mutata declinata à venti flatu. Similiter flabellū ac flagellum. Posterior, &c. Virgil.2.Georgicorum,

Néve inter vites corylum sere: néve flagella

Summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas.

¶ Flagellum, Virga quæ sonat in morem flagelli. Virg.5.Æneidos,

Lustrauere in equis, signum clamore paratis

Epitides lōgè dedit, insonuitq; flagello. Seruius. Martial.lib.14.60.

Horribile flagellum Horat.1.Serm.satyr.3.

Inusta flagella. Catull.ad Thalium, epig.22.

Sanguineum flagellum Bellonæ. Virgil.8.Æneid.

Accinctus flagello, Vide ACCINGO.

Admonere flagello, Vide ADMONEO.

Cæsus flagellis ad mortem. Horat.2.Serm.satyr.2.

Cædi flagellis plus est quàm fustibus. Marcellus in l.in seruorum. D. de pœnis, Ex quibus causis liber fustibus cæditur, ex his seruum flagellis cædi, & domino reddi iubetur. Cic. pro Rabirio perduel. reo, Porcia lex virgas ab omnium ciuium Romanorum corpore amouit, hic misericors flagella retulit. Budæus.

Torto furiarum erecta flagello. Valer.8.Argon.

Ipsum horrisoni quatit ira flagelli. Valer.7.Argon.

Sublimi flagello tangere aliquem. Horat.3.Carm.ode 26.

Torrere flagellis aliquem. Lucret.lib.3. de conscientia dicit.

Flagello, as {[illegible]} flagellāre, Flagello cædere. Martial.lib.2.148,

Lumina sydereis certent, mollésque flagellent

Colla comæ. Sic Plin.lib.25.cap.8.

Flagellare perticis frumentum. Plin. lib. 18. cap. 30, Messis ipsa alibi tribulis in area, alibi equorum gressibus exteritur, alibi perticis flagellatur.

Flagellare annonam, inquit Hermolaus, dicitur præmercatores, qui Græcè timiopolæ appellantur. Plin. lib. 33. cap. 13.

Flagellare opes dicitur arca à Martiale, lib. 2. 30,

Quippe rogabatur fidúsque vetúsque sodalis:
Et cuius laxas arca flagellat opes. Id est arctat, continet.

Flagellatus aer multiformi radiorum iactu. Plin. lib. 2. cap. 45.

Flagitium {[illegible]} est (inquit Valla lib. 4.) propriè in libidine, quasi flagris dignum crimen: sed pro cæteris quoque peccatis accipitur, non tantùm turpibus, verùm his etiam quæ per negligentiam, imprudentiam, obliuionémque committuntur. Donatus autem, Flagitiū, inquit, more militari dicitur res flagitatione, hoc est increpatione digna. Cic. de Senectute, Stupra verò & adulteria & omne tale flagitium, nullis aliis illecebris excitari nisi voluptatis. Plaut. Asin. 16,

Meóq; sciente filio id facere flagitium patrem? Terent. Heaut. 5. 4,
ea causa magis
Patiar Clitipho flagitiis tuis me infamem fieri.

Vitia atque flagitia domestica. Cic. 1. Tuscul.

Stupra & flagitia. Cic. 7. Verr. Ita diei breuitas conuiuiis, noctis longitudo stupris & flagitiis conterebatur.

¶ Flagitium, pro Dedecore, vel probro. Liu. lib. 2. Decad. 5, Consul moneri flagitio timoris faciendi victus tamen ratione, silentio noctis transductis copiis, castra in vlteriore ripa communiuit.

¶ Flagitium, pro Errore. Cic. 2. de Nat. deor. Ista enim flagitia Democriti, siue etiam ante Leucippi, esse corpuscula quædam leuia, alia aspera, rotunda alia, &c.

Promptus flagitio, Id est ad faciendum flagitium. Tacit. lib. 15.

Compertus flagitij. Tacit. lib. 1, Nam senem Augustū deuinxerat adeò, vti nepotem vnicum Agrippam Posthumū in insulam Planasiam proiiceret, rudem sanè bonarum artium, & robore corporis stolidè ferocem, nullius tamen flagitij compertum.

Ratus flagitij. Tacit. lib. 3, Et illam obsidionem flagitij ratus.

¶ Grauissima flagitia. Quintil. lib. 5. cap. 16.

Ingens flagitium. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Insignitius flagitium. Tacit. lib. 4.

Manifesta flagitia. Quintil. lib. 5. cap. 2.

¶ Quæ libido ab oculis, quod facinus à manibus vnquam tuis, quod flagitium à toto corpore abfuit? Cic. 1. in Catil.

Ad flagitium accommodatus, Vide ACCOMMODO.

Damnum addere flagitio. Horat. 3. Carm. ode 5.

Flagitium admittere. Cic. Attico, lib. 9. 181, Spes quædam me obtentabat, fore vt aliquid conueniret potius, quàm aut hic tantum sceleris, aut ille tātum flagitij admitteret. Id est Italiam relinqueret.

Admittere rei militaris flagitium. Cic. pro Cluentio.

Flagitio ardere. Plaut. Casin. 14. Vide ARDEO.

Committere flagitium. Cic. de Claris Orat. Vt ne legens quidem vnquam senserit quantum flagitium commisisset.

Cōcipere flagitium. Cic. pro Sylla, Quod flagitium Lentulus non cum Antronio concepit?

Conficere flagitium, Vide CONSCIUS.

Deprehendere flagitia. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Flagitium facere, pro Peccare, & crimen ac facinus committere. Terent. Eunuch. 2. 3,

At enim isthæc in me cudetur faba: ah,
Flagitium facimus.

Flagitium fecerunt fores. Plaut. Pœnul. 8,
hæ fores fecerunt magnum flagitium Modò.

Scelera & flagitia facere. Cic. pro Rosc. Amer.

Gliscere flagitio, & infamia. Tacit. lib. 14.

Flagitiorum vestigiis totam Italiam imprimere. Cic. Philip. 2. Horum flagitiorum iste vestigiis omnia municipia, præfecturas, colonias, totam denique Italiam impressit.

Ingurgitare se in flagitia, Vide INGURGITO.

Inquinare flagitiis. Cic. pro Rosc. Amer.

Nauare flagitium. Tacit. lib. 10, Cæteros, vt quisque flagitium nauauerat, præmiis attollit.

Flagitiis aliquem nobilitare. Terent. Eunuch. 5. 7,

Tu iam pendebis, qui stultum adolescentulum nobilitas
Flagitiis, & eundem indicas.

Occultare flagitia sua Author ad Heren. lib. 2.

Incesto flagitio polluere, Vide INCESTUS.

Flagitium est: Hoc est malè est actum. Plaut. Casina, 23. Terent. Adelph. 3. 3,

Nam id nobis tam flagitium est, quàm illa Demea non
Facere vobis quæ modò dixi.

Dedecus & flagitium magnum est. Cic. 3. Offic.

Flagitium reum est. Plaut. Pœnul. 16.

Suscipere flagitium. Cic. pro Murena.

Teneri flagitiis. Tacit. lib. 3.

Volutari in flagitio. Cicero, Nequam omnes in omni genere & scelerum, & flagitiorum volutemur, &c.

¶ Flagitium, aliquando periculum significat, vt vult Nonius. Lucilius lib. 29,

Quære poscente minus, & præbent rectius multo, & sine flagitio.

Plaut. Epid. 10,

Abiero: flagitio cum maiore pòst reddes tamen. Hic apud Plautum, damnum siue dispendium videtur significare.

Flagitiosus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Sceleratus, Vitiis omnibus abundans. Cic. de Amicit. Itaque videas rebus iniustis iustos maximè dolere, imbecillibus fortes, flagitiosis modestos. Sallustius, Omnium flagitiosorum atque facinorosorum circum se tanquam stipatorum catervas habebat. Cic. 2. de Finib.

Flagitiosæ libidines. Cic. 4. Verr.

Possessio flagitiosa. Cic. pro Rosc. Amer.

Flagitiosa vita. Cic. 2. de Finib.

Verbis flagitiosa dicere, quæ turpia non sunt, reprehendunt & irrident Stoici. Cic. 1. Tuscul.

Flagitiosè, penult. prod. Aduerbium {[illegible]} Perperam & iniquè. Cic. 2. Verr. Patres Conscriptos iudicia malè & flagitiosè tueri.

Flagitiosè desciuit à Stoicis propter oculorum dolorem. Cic. 5. de Finibus.

Flagitiosè & turpiter dicta. Cic. 1. de Orat.

Factum flagitiosè. Author ad Heren. lib. 1.

Flagitiosè obire legationes. Cic. pro Fonteio.

Flagitiosissimè seruire aliorum amori. Cic. in Catil.

Flagitiosè & turpiter fuit gladiatoribus. Cic. ad Attic. lib. 6. 114.

Impurè ac flagitiosè viuere. Cic. 3. de Finib.

Flagito, flagitas, pen. corr. {[illegible]} flagitâre. A flamma deductum videtur, vt sit, quasi flammas agito. Flagitare enim, propriè est vehementer, & veluti quadam inflammatione animi petere. Plaut. Pseud. 7,

Clamore magno & multum flagitabere.

Flagitare, plus est quàm Postulare. Cic. pro Quintio, Tametsi causa postulat, tamen quia postulat, non flagitat, prætereo.

Rogare & flagitare. Cic. Varroni, lib. 9. 8, Ex ea igitur media excitatos misi, qui metuo ne te forte flagitent, ego autem mandaui vt rogarent.

Flagitari stipendium. Cæsar 1. bel. Ciuil. Petreius atque Afranius quum stipendium ab legionibus penè seditione facta flagitarentur, cuius illi diem nondum venisse dicerent: Cæsar vt cognosceret postulatum est.

Desiderare, poscere & flagitare. Cic. 7. Verr. In tanto conuentu nemo erat qui rationem numerúmque haberet, & reliquos non desyderaret solùm, sed etiam posceret & flagitaret.

Quid acta vita, quid studia tua à te flagitant, videbis. Cic. Figulo, lib. 4. 13.

Quæ tempus & necessitas flagitat apparere. Cic. 5. Philip.

Flagitare aliquid ab. Cæsar 1. bel. Gall. Cic. 7. Verr. Flagitat ab eo filium.

Flagitare aliquem, Precibus ab aliquo quidpiam petere. Cicero ad Plancum, lib. 9. 16.

Implorare & flagitare auxilium Consulis. Cicero pro Rabirio perduel. reo.

Flagitare clamore aliquem. Plaut. Menæch. 2.

Etiam atque etiam instare, vrgere, insectari, poscere atque adeò flagitare crimen. Cic. pro Plancio.

Flagitas me vt eloquar. Plaut. Merc. 4.

Non admodum quid flagitare. Cic. 1. de Finib.

Pretium flagitare caua manu. Tibul. lib. 2. eleg. 3.

Flagitare promissum ab aliquo per literas. Cic. ad Appium, lib. 3. 11.

Instare & flagitare testes. Cic. pro Fonteio.

Ad victum quæ flagitat vsus. Lucret. lib. 2.

Flagitare vt. Cic. 5. Philipp. Vt primùm liberè Senatus haberi potuit, semper flagitauit vt conuocaremur.

¶ Flagitare, pro Accusare. Tacit. lib. 17, Mox cōpertum, pecuniam publicam auertisse: vt peculatorem flagitari iussit.

Admonitum te, non flagitatum voluimus. Cic. 3. de Orat.

¶ Flagitare, cum duobus accusatiuis. Cic. pro Domo sua, Num à te ipso instituta, me frumentum flagitabant?

Largiore aliquem flagitare. Horat. 2. Carm. ode 18.

Flagitat me id: Hoc est, Id à me obnixè contendit. Cicero pro Cn. Plancio, Sin hunc illi antepono, contumeliosa habenda est oratio, & dicendum est, id quod me ille flagitat.

Flagitans, pen. corr. Participium {[illegible]} Cic. de Arusp. resp. Qui cupientem Italiam, flagitantes vos, Populum Romanum desyderantem, non authoritate sua solùm, sed etiam precibus ad meam salutem excitauit.

Flagitator, penult. prod. flagitatoris {[illegible]} Qui assiduè petit. Plaut. Mostel. 2,

Ducite ex animo curam, atque alienum æs,
Ne quis formidet flagitatorem suum. Pro creditore accepit reposcente identidem debitum. Cic. de Claris Orat. Nam hunc qui negat, video flagitatorem non illum quidem tibi molestum, sed assiduum tamen & acrem fore.

Acer flagitator, Vide ACER.

Flagrantia, Flagratores, Flagriones, Vide FLAGRO.

Flagro, flagras {[illegible]} flagrâre, Ardere, A flamma, vel à flatu, quo alitur incendium, quando flatu excitatur, vt ait Seruius. Virgilius, Flagrantésque dei vultum. Plin. lib. 14. cap. 20, Fæx vini siccata recipit ignes, ac sine alimento per se flagrat.

Ignes flagrabant ignibus. Ouid. 6. Fast.

¶ Flagrare libidinibus, per translationem, pro Libidinosum esse & libidinibus plenum. Sueton. de Claris grammat.

Flagrabat diligentiæ æmulatione mulier pulcherrima. Colum. in Proœmio.

Flagrare amentia. Amentissimum esse. Cic. pro Cluentio.

Flagrare amore. Cic. 4. Tuscul. Et pro Marcello, Immortalitatis amore flagrauit. Horat. Epod. 5.

Flagrare amore pilæ. Martial. lib. 11.

Flagrare ardore alicuius rei. Colum. lib. 6. cap. 27.

Flagrat bello tota Italia. Cic. ad Attic. lib. 7. 135.

Cupidine rei alicuius flagrare. Ouid. 2. Metam.

Cupiditate flagrare. Cic. 1. de Orat. Idem 6. Verr.

Flagrat desyderio tui, aut vi bis. Cic. ad Attic. lib. 7. 124.

Flagrare gratia. Tacit. lib. 11.

Flagrare infamia. Cic. ad Attic. lib. 4. 87, COSS. flagrant infamia, quòd Memmius candidatus pactionē in Senatu recitauit, quam, &c. Idem 2. Verr.

Flagrare inopia & cupiditatibus. Sallust. in Oratione Philippi.

Flagrare inuidia. Cic. pro Cluent. Quum inuidia flagraret ordo Senatorius, potuit nihil decerni?

Flagrare odio alicuius rei. Plin. lib. 15. cap. 18. Cato perniciali odio Carthaginis flagrans. Cic. 2. de Orat.

Odio flagrant tua pectora nostro. Ouid 4. Trist eleg. 8.

Flagrant mutuo odio mugil & lupus. Plin. lib. 9. cap. 62.

Romore malo flagrare. Horat. 1. Serm. sat. 4.

Flagrare studiis. Cic. de Senect. Atqui eos omnes quos commemoraui, his studiis flagrantes senes vidimus.

Flagrat studium. Sallust. in Catil. Nam vt cuiusque studium ex ætate flagrabat, alios scorta præbere, alios canes atque equos mercari.

Flagrare incredibili dicẽdi studio. Cic. 1. de Orat. Et ad Att. lib. 13.

Flagrant conuiuia stupris, & flagitiis. Cic. 6. Verr.

Vitia libidinis flagrant apud eum. Cic. pro Cælio. Flagrabant vitia libidinis apud illum, vigebant etiam studia rei militaris.

¶ Flagrare, & Fragrare ita discernuntur, quòd Flagrare est incendi, & ardere: Fragrare verò olere. & in plurimis inuenitur ista discretio. Nonius.

Flagrans (φλεγόμενος, φλογερός) Participium, siue Nomen ex participio: vt Flagrans pinus. Virg. lib 9. Æneid.

Eximio literarum amore flagrans. Quintil. in Procem. lib. 1.

Sydereo flagrans clypeo. Virg. 12. Æneid.

Amor flagrans. Propert. lib. 1. eleg. 12.

Arma flagrantia, Id est fulgentia. Sil. lib. 3.

Canicula flagrans. Horat. 3. Carm. ode 13.

Flagrans cupiditas. Cic. 4. Tusc.

Genæ flagrantes, Rubentes præ pudore & fletu. Valer. 7. Argon.

Oscula flagrantia. Horat. 2. Carm. ode 12.

Serta flagrantia. Claud. 2. Paneg.

Flagrantissimus homo. Cic. de Fato, Nec enim quod rectè existimas, oratoria illa studia deserui, quibus etiam te incendi, quanquam flagrantissima acceperã. Sic Flagrantissimus sol. Plin. lib. 34. cap. 12.

Flagranter, Aduerb. (φλογερῶς.) Tacit. lib. 1. Destinare Consules specie recusantis flagrantissimè cupierat.

Flagrantia, flagrantiæ (φλογμός.) Gell. lib. 17. cap. 10. Quod de natura atque flagrantia montis eius compositum est.

Flagrantia oculorum, pro Ardore. Cic. pro Cælio. Si denique ita sese gereret non incessu solùm, sed ornatu atque comitatu: non flagrantia oculorum, non libertate sermonis, sed etiam, &c.

Flagratores dicebantur illi, qui mercede flagris cædi se permittebant. Festus.

Flagrum, flagri (μάστιξ) Idem quod flagellum eius diminutiuum: Virga qua cædi consueuerunt serui. Iuuenal. sat. 5, ——nec dura timebis
Flagra pati. Idem sat. 10, ——& illum
Ad sua qui domitos deduxit flagra Quirites. Suet. in Othone, Vt sæpe flagris obiurgaretur à patre. Liu. 8. bel. Pun. Ob quam causam cæsa flagro est Vestalis.

Flagriones (μαστιγίαι) authore Nonio, dicti sunt serui, quòd flagris subiecti sint, vt Verberones à verberibus. Afranius Vopisco, Tu flagrionibus priuigno iucunditatis plus inest in te mihi, quàm commercatis conquisitè edulibus.

Flamen, neut. gen. à flo, flas, Vide FLO.

Flamen, huius flaminis, pen. corr. masculini generis (ἱερεὺς, φλαμίν) Sacerdos dicebatur. Plin. lib 18 cap. 12, Varro flaminem faba non vesci trad t. Varro de Lingua Latina, lib. 4, Flamines quòd in sacro, capite velato erant semper, ac caput cinctum filo habebant, flamines dicti. Horum singuli cognomina habent ab eo deo cui sacra faciunt. Sed partim sunt aperta, partim obscura. Aperta, vt Martialis, Vulcanalis. obscura, vt Dialis, Furinalis. Seruius, Flamines in capite habebant pileum, in quo erat breuis virga desuper habens lanæ aliquid. Quod quum per æstus ferre non possent, filo tantùm caput religare cœperunt. nam nudis penitus eos capitibus incedere nefas fuerat: vnde à filo quo vtebantur, flamines dicti sunt, quasi filamines. Verùm festis diebus filo deposito, pileum necesse erat accipere: quæ secundum alios ad ostendendam sacerdotij eminentiam sunt reperta: sicut columnæ mortuis nobilibus superponuntur ad ostendendum eorum columen. Alij dicunt, non propter eminentiam dignitatis hoc factum, sed quia quum sacrificarent apud Laurolauinum, & eis exta frequenter aues de vicinis venientes lucis abriperent, eminentia virgarum eas terrêre voluerunt. Exinde etiam consuetudo permansit, vt apud Laurolauinium ingentes haberent virgas, non breues, vt in Vrbe. Sunt etiam qui Flamines à gestamine pilei dictos aiunt, quasi Pilamines. Hæc Seruius in illud 8. Æneidos,
Lanigerósque apices & lapsa Ancilia cælo.

Flamen est vnius dei sacerdos. Cic. lib. 2. de Legibus, Diuísque alijs alij sacerdotes, omnibus põtifices, singulis flamines sunto. Hinc flamen Dialis, de quo tam multa Gell. lib. 10. cap. 15. Flamen Martialis, de quo meminit Cic. in oratione De Arusp. responsis. Quirinalis: de quo ibidem Cicero. Carmentalis: de quo Cicero in Bruto. Vnde Philipp. 2. sic ait Cic. Est ergo flamen, vt Ioui, vt Marti, vt Quirino, sic diuo Iulio M. Antonius. Quid igitur cessas? cur non inaugurare? Quibus quidem verbis apparet, morem fuisse, vt flamines etiam inaugurarentur. Varro præterea de Lingua Latina lib. 6. Vulcanalem, Furinalem, Volturnalem, Palatualem, Floralem, Falacrem, Pomonalem flamines nominat: & flamines à Numa Pompilio institutos affirmat. cum quo facit etiam Liuius Decad. 1. lib. 1, Numa, inquit, flaminem Ioui assiduum sacerdotem creauit: insignique eum veste, & curuli regia sella adornauit. hinc duos flamines adiecit: Marti vnum, alterum Quirino.

Cæsaris flamen Antonius. Cic. 2. Philipp.

Carmentalis flamen. Cic. de Claris Orat.

Flamines curiales, Vide CVRIA.

Maiores flamines appellabantur patritij generis, minores plebeij. Hæc Sext. Pompeius libro vndecimo.

Flamines Martiales. Cic. 2. de Diuin.

Quirinalis flamen. Cic. de Arusp. resp.

Flaminia, flaminiæ (φλαμίνιον) Flaminis domus. Gell. lib. 10. cap. 15, Ignẽ è flaminia, id est flaminis Dialis domo, nisi sacrum, efferri ius nõ est.

Flaminica, pen. corr. (ἱερουργὸς) Sacerdotula quæ flaminicæ Diali præministrabat: eáque patrimes & matrimes erat: Id est patrem matrémque adhuc viuos habebat. Festus.

Flaminica sacerdotissa Gell. lib. 10. cap. 15, Eædẽ fermè ceremoniæ sunt quas flaminicas sacerdotissas diales seorsum aiunt obseruitare.

Dialis flaminica. Tacit. libro 4, Sed lata lex, qua flaminica Dialis sacrorum causa in potestate viri, cætera promiscuo fœminarum iure ageret.

Flaminium, flaminij (ἱερωσύνη) pro ipso sacerdotio. Gell. lib. 10. cap. 15, Vxorem si amisit, flaminio decedit. Hic nota abire & decedere flaminio, eo modo dictum quo abire magistratu, officio, &c. Cic. 13. Philipp. Homo ingratissime flaminia cur reliquisti? Verus exemplar habet flaminium.

Claudiale flaminium. Tacit. lib 13.

Flaminius, a, um, quod pertinet ad flaminem siue ad flaminium. vt Flaminius lictor, qui flamini Diali sacrorum caussa præsto erat, vt author est Festus.

Flaminius Camillus, puer patrimus & matrimus, qui flamini Diali in sacrificiis præministrabat. Antiqui enim ministros Camillos dicebant. Festus.

FLAMINIVS cognomen fuit Quinctiorum, & Claudiorum, ortũ fortasse ab insigni aliqua re gesta in flaminio. Nonnulli scribunt Flamminius, quasi deducatur à flamma, vt verum videatur quod nonnulli scriptum reliquerunt, Flaminius proprium fuisse, ne flammam, id est ignem è domo sua, nisi sacrorum caussa efferri paterentur. Sed hanc scripturam veteres libri & lapides, item Græcorum authorum (qui semper φλαμίνιος scribunt) authoritas repudiat.

Flaminius Consul cum Annibale pugnans ad Thrasimenũ lacum interfectus est: eius cadauer ab Annibale inter mortuos quæsitum, nec inuentum. Liuius lib. 22. Florus lib. 2. cap. 7. Hic viam strauit quæ ab eo dicta est Flaminia. ¶ T. Flaminius annos natus XXX. COS. cum Sext. Ælio factus, Philippum Macedoniæ regem prælio fudit, & castris exuit. Deinde Thessaliam, quæ est vicina Macedoniæ, iuuãtibus Ætolis & Acarnanibus, vexauit: ciuitates quoque Græciæ, quæ sub rege Philippo erant, per præconem liberas esse pronunciauit. Plutarchus in eius vita. & Liu. lib. 34. Huius frater fuit L. Flaminius, qui à Catone censore, quòd quũ proconsul in Gallia esset exoratus in conuiuio à scorto, securi aliquem eorum qui in vinculis essent, damnati rei capitalis, ferire iussisset, Senatu motus est. Liu. lib. 39. Plutarch. in Flaminio. Cicer. in Catone. Plin. lib. 7. cap. 27. Valer. lib. 2. cap. 4. & lib. 4. cap. 5.

Flaminius, a, um, quod est Flaminiorum. vt Flaminia via à Flaminio dicta, qui eam strauit lapidibus è Roma Ariminum vsque. Cic. 12. Philipp. Ouid. 1. de ponto. eleg. 9,
Flaminia Claudiæ iuncta viæ. A Flaminio quoque arcus Flaminius & forum Flaminium nomen habet.

Flamma, huius flammæ (φλὸξ, πυρὰ, φλογμός) A Græco dicitur φλέγω, quod est ardeo. Plaut. Curcul. 2, Semper, tu scito, flamma fumo est proxima.

Alimenta flammæ, pix & cera. Ouid. 14. Metam.

Apices flammarum. Stat. lib. 1. Achil.

¶ Acris flamma, Vide ACER.

Fabrilis flamma. Claud 2. Paneg.

Hostiles flammæ. Claud. 2. in Eutrop.

Mitis flamma. Silius lib. 16.

Rapida flamma. Ouid. 2. Metam.

Tremulæ flammæ. Virg. 8. ecloga,
Aspice, corripuit tremulis altaria flammis Sponte sua.

Trifida flamma. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Naiades Hesperiæ trifida fumantia flamma
Corpora dant tumulo. Flammam intelligit fulminis trisulci quo Phaethon ab Ioue interfectus est.

¶ Accensa est flamma, apicémque per aera duxit. Ouid. 10. Metam. Vide ACCENDO.

Adolere penates flammis. Virg. 1. Æneid.

Affixit flammam lateri turris. Virg. 9. Æneid.

Ora afflata flammis. Sil. lib. 17.

Aggestis vigilant altaria flammis. Stat. 10. Thebaid.

Alere flammam re aliqua. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Applicare ad flammam, Vide APPLICO.

Cingere mœnia flammis. Virg. 9. Æneid.

Circundare flammis vrbem. Virg. 10. Æneid.

Collucent flammis mœnia. Virg. 5. Æneid.

Compescere flammam mero. Ouid. epist. 15.

Concidit flamma. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Concipere flammam, Vide CONCIPIO.

Conflagrare flammis, Vide CONFLAGRO.

Conualescit flamma magna congerie. Quintil. lib. 5. cap. 13. Vide CONVALEO.

Correpta flammis tellus. Ouid. 2. Metam.

Crepitante flamma cremari. Virg. 7. Æneid.

Celeri flamma degustant tigna ignes. Lucret. lib. 2.

Sonitum dare flammæ. Virg. 4. Georg.

Excoquitur flammis scopulus. Sil. lib. 3.

Languida succiduis expirant lumina flammis. Stat. 10. Thebaid.

Extinguere flammas. Ouid. 15. Metam.

Exuperant flammæ, furit æstus ad auras. Virg 2. Æneid.

Fundit terra egestas flammas. Sil. lib. 7.

Hebetare flammas. Ouid. 7. Metam.

Iactant flammas ad culmina. Virg. 2. Æneid.

Incolatur flammas Polus. Senec. Herc. fur. 13.

Induitur tota Africa flammis. Sil. lib. 17.

Inijcere aliquid flammis. Quintil. in Procem. lib. 6.

Inoluit flammis nemus. Virg. 2. Georg.

Flammis opera omnia lustras. Virg.4. Æneid. de Sole.
Mollire cibum vapore flammæ. Lucret.lib.5.
Opprimere flammam. Cic.2.de Orat. Dicere enim aiunt Ennium, flammam à sapiente facilius ore in ardente opprimi, quàm bona dicta teneat.
Vada flammas opprimit. Seneca Med.12.
Agilis flamma altas perrorrit trabes. Seneca Hippol.5.
Populantur flamma capillos. Ouid.2.Metam.
Flammæ vires posuere. Virg.5.Æneid.
Quieuit flamma. Virg.6.Æneid.
Rapuit in fomite flammam. Virg.1.Æneid.
Ocyor cursum rapiente flamma. Seneca Hippol.6.
Restinguere flammam. Lucret.lib.4.
Rotant cams flammam fornacibus. Lucret.lib.6.
Signare viam flammis. Virg.5.Æneid.
Rutilas per nubila flammas spargit. Ouid.3.Fast.
Stupea flamma spargitur. Virg.8.Æneid.
Rubrâ suffusus lumina flammâ. Ouid.11.Metam.
Torrere flammis aliquem. Seneca Hippol.2.
Trepidant flammæ sordidum cutantes vertica fumum. Horat.4. Carm.ode 11.
Voluere globos flammarum. Virg.1.Georg. de Ætna.
Furantes flammæ per culmina voluuntur. Virg.4.Æneid.
¶Flamma, Periculum aliquando significat. Cic.lib.2.Tuscul. Idem in Bruto, dixit Galbam eripuisse sese de flamma iudicij. quum significare vellet eum liberatum esse à periculo iudicialis damnationis. Terent.Eunuch.3.2,
E flamma te petere cibum posse arbitror. Cicero ad Tironem, libro 16.10.
¶Flamma amoris turpissimi flagrare. Cic.7.Verr. Vna atque eadē nox erat qua Prætor amoris turpissimi flamma, ac classis Pop.Rom. prædonum incendio conflagrabat.
Feruida flamma. Ouid.1.Amor.eleg.2.
Insanæ flammæ. Seneca Hippol.4.
Pronuba flamma. Claud.1.de raptu Proserp.27.
¶Abiit in flammas. Ouid.1.Metamorphoseos,
Vt facibus sepes ardent, quas forte viator
Vel nimis admouit, vel iam sub luce reliquit:
Sic deus in flammas abiit, sic pectore toto
Vritur, & sterilem sperando nutrit amorem.
Abrumpere flammam. Vide ABRVMPO.
Assumere nouas flammas. Ouid.2.de Remed amor.
Toto concepit pectore flammam. Catul Argon.59.
Feroces iuuenum flammas concitat Venus. Seneca Hippol.3.
Corripi flamma, Vide CORRIPIO.
Tenuis sub artus flamma demanat. Catull.ad Lesbiam, epigr.48.
Obscœnæ flammæ. Ouid.9.Metam.
Excute conceptas pectore flammas. Ouid.7.Metam.
Sæuas extinguere flammas. Ouid.2.de Remed.amor.
Subdita flamma medullis. Virg.3.Georg.
Serpens flamma vrit medullas. Senecs Medea,10.
¶Inuidiæ flamma. Cic.3.de Orat. Sulpitius autem, qui in eadem Inuidiæ flamma fuisset, quibuscum priuatus coniunctissimè vixerat, hos in Tribunatu spoliare instituit omni dignitate.
¶Vis & flamma Oratoris. Cicero de Claris Orat. Ardor animi nō semper adest, isque quum consedit, omnis illa vis & quasi flamma Oratoris extinguitur.
Flammea, flammeæ, viola Plinio dicitur, vt testatur Ruellius lib.3.cap. 57, quæ lychnis coronaria dicitur. Galli *candelariam* vocant.
Flammula, pen.corr. Diminut. (φλόγιον.) Colum.lib.12.cap.53, Postero die mactantur, & vel aqua candente, vel ex tenuibus lignis flammula facta glabrantur. De porcis loquitur. Cic.4.Acad.
Flammeus, Adiect. (φλόγεος, φλόγινος) Quod flammæ colorē refert. Plin. lib.35.cap.10. Cic.1.de Diuinatione,
Dextrorsum orbem flammeum
Radiatum solis liquier cursu nouo. Ex Accio poeta. Colum.lib.6.
Velut halitu flammeo fructus vratur.
Stellæ natura sunt flammeæ. Cic.2.de Nat.deor.
Flammeum, huius flammei (φλογεῖον) genus vestimenti lutei coloris, quo amiciebatur noua nupta boni ominis causa: sic dictum, inquit Festus, quòd eo assiduè vtebatur Flaminica, id est Flaminis vxor, cui non licebat facere diuortium. Et eodem modo tegebatur nupta flammeo, vt perpetuò cum viro maneret. Lucanus de Marta iterum nubente Catoni, lib.2. Lutea demissos velarunt flammea vultus. Plin. libro 21. cap.8, Lutei video honorem antiquissimum in nuptialibus flammeis totum fœminis concessum. Martialis libro 12.38.
Flammeolum, pen.corr. Diminut. (φλογεΐδιον.) Iuuenal.sat.10,
-sedet illa parato Flammeolo.
Flammearius, huius flammearij (φλογεὺς) Infector flammeorum: hoc est qui flammea colore luteo tingit atque inficit: aut qui flammea facit vel vendit. Plaut.Aulul.15, Cinifiones, patagiarij, indusiarij, flammearij, violarij, &c.
Flammeolus, pen.corr. Adiect. (ὑποφλόγινος) Quod flammæ colorem aliquantulum habet. Columel.lib.10, Pressáque flammeola rumpatur fiscina caltha.
Flammo, flammas (φλογίζω) flammâre, Flammam producere. Virgil.3. Georg. Exilit in siccum, & flammantia lumina torquens.
Flammare, pro Inflammare seu ira accendere. Tacit.lib.18. Idem libro 20, His inter se vocibus insistentes flammauere insuper allatæ à Vespasiano literæ.
Facem flammantem nubda direxit. Valer.1.Argon.
Flammatus Iupiter, Hoc est flammam dextra manu tenans pro sceptro. Cic.1.de Diuinatione,
Principio æthereo flammatus Iuppiter igni
Vertitur, &c. Ex poeta.

Iuuentus flammata pudore. Id est inflammata, incensa. Valer.2. Argonaut.
Flammata toga. Martial.lib.5.20. Togam flammatam Domitius interpretatur rubram, à colore flammæ.
Flammescere (φλογοῦσθαι) Est accēdi & flāma corripi. Sipuntinus.
Flammifer, pen.corr. (φλογοφόρος) flammifera, flammiferum, Ferens flammam, & commouens, siue excitans. Cic.4.Acad.
Fer mihi auxilium, pestem abige à me,
Flammiferam hanc vim quæ me excruciat. Ex poeta.
Flammigena, æ (φλογογενής) E flamma genitus. Sipontinus.
Flammiger, pen.corr. Aliud adiectiuum: vt Sol flammiger. Valerius 5. Argonaut.
Flammigerare (ἀναφλέγειν) Flammas producere & emittere. Gell.lib.17. cap.10, Interdiu fumare Ætnam, noctu flammigerare. Vbi alia exemplaria habent flammigare.
Flammiuomus (πυρίπνοος) Quod flammas vomit. Sipont.
FLAMMONIENSES. Istriæ populi, teste Plinio lib.3.cap.19.
Flammula, Herba est foliis, floribus, ac semine nihil à clematide differens, quemadmodum nec acerrimo gustu. Attamen neque sepibus circūuoluitur, neque arbores scandit, quum recticaulis assurgat. Plures autem hæc ex se mittit caules bicubitales, subrubentes, & in his folia similacis, quibus intolerabilis inest acrimonia, vnde Flammulæ sibi nomen asciuit. Vide Matthiol. apud Dioscorid.lib.4.
FLANATES, Populi Illyrici. Plin.lib.3.cap.21, de conuentu Scardonitanu agros, subdit, Ius Italicum habent eo conuentu Alutæ, Flanates, à quibus sinus nominatur.
FLANATICVS, sinus iuxta Istriam est, in quē à tergo Istriæ Iapidia regio promoneri dicitur. Author Plin.lib.3 cap.19.
FLANDRIA, æ, Regio est in finibus Belgarum, ad littora Oceani Septentrionalis posita, in qua sunt vrbes insignes Gandauum & Bruga.
Flator, Flatus, Vide FLO, flas.
Flauco. Vide FLAVVS.
FLAVIA Colonia, Palæstinæ vrbs primùm ab Herode condita, & in gratiam Tiberij Cæsaris Cæsarea appellata. Postea deducta eò à Flauio Vespasiano Colonia, Flauia appellata est. Author Plin.lib.5.cap 13.
FLAVIANVS, Africæ Proconsul, Delphinum in Hipponis Diarrhyto litore ra hominis manu vescentem, vnguento perunctum. odoris nouitate consopiuit, ita vt fluctuans similis exanimi, pòst ad se reuersus, per aliquot menses hominum conuersatione caruerit, vt iniuria fugatus. Refert Plin.lib.9.cap.8.
FLAVINIVM (Φλαβίνιον) locus est in Italia, vt ait Seruius enarrans illum Virgilij locum, 7.Æneidos,
Hi Soractis habent arces, Flauiniáque arua, &c.
FLAVIOBRIGA (Φλαβιόβριγα) Oppidum Vardulorum in Hispania citeriori, cuius meminit Plin.lib.4.cap 20.
FLAVIOPOLIS (Φλαβιόπολις) Thraciæ oppidum, eo in loco conditum vbi antea Zela fuerat. Author Plin.lib.4.cap.11.
Flauissæ, ab antiquis Latinis dicebantur, quos thesauros Græco nomine appellamus, quòd in eos non rude æs, argentúmque, sed flata signatáque pecunia conderetur. Gell.lib.2.cap 10 Vide & Nonium.
FLAVIVM (Φλάβιον) Norici oppidum est, apud Plin.lib.3.cap.24.
FLAVIVS (Φλάβιος) erat nomen familiæ Romanæ, ex qua erant Vespasianus & filius eius Titus, & Domitianus, qui à Ioue dicitur Flauius. Flauiorum genus historiam require apud Tranquillum in Vespasiano, cap.1.
FLAVONA, pen.prod. (Φλαουῶνα Ptolemæo) Oppidum est Illyrici, apud Plin.lib.3.cap.21.
Flauus, Adiect. (ξανθός, πυρρός, μελίχρους) Color est, viridi, rubeo & albo concretus, hoc est fuluo clarior, qualis est color auri.
Flauus Achilles, Vide ACHILLES.
Arena multa flauus Tyberinus. Virg.7.Æneid.
Arua flaua. Virg.1.Georgicorum,
Sæpe ego quum flauis messorem induceret aruis
Agricola. Id est maturis. Seruius.
Cæsaries flaua. Valer.6.Argon.
Flaui capilli. Ouid.lib.2.Fastorum,
Forma placet, niueúsque color, flauíque capilli.
Flaua Ceres, à Virgilio dicitur, propter aristarum maturitatem, vt inquit Seruius lib.1.Georgicorum, -neque illum
Flaua Ceres alto nequicquam spectat olympo.
Crinis flauus. Virg.4.Æneidos,
Nondum illi flauum Proserpina vertice crinem
Abstulerat. De Didone moriente.
Flauum mare. Cic.4.Acad.
Flaua mella. Martial.lib.1.
Oliua flaua. Virg.5.Æneid.
Flauus pulcis. Martial.lib 14.
Rura flaua. Claud.1.in Eutrop.
Flauidus, Adiectiuum à flauo deriuatum, sicut & à flacco flaccidus, & à rauo rauidus dicitur. Plin. Et flauidorum quoque, & in horreis enecatorum. Hodie ferè semper flaccidorū editur, sed flauidorum Turnebus tuetur.
Flaueo, flaues (ξανθίζομαι) flauēre, Fulgere, & auri colorem referre. Colum.lib.2.cap.21. Virg.lib.3.Georgicorum,
Turbidus & torquens flauentes Hister arenas.
Flauēns malas. Virg.10.Æneid.
Flauesco, flauescis (ξανθίζομαι) flauéscere, Idem quod flauere. Cato cap. 151, Maturum est vbi ordeum flauescit. Sub.semen cupressi. Virgil. eclog.4,
Molli paulatim flauescet campus arista. Plin.lib.9.cap.35.
Flebilis, Vide FLEO, fles.
Flecto, flectis, flexi, flexum (κάμπτω, ἐπιστρέφω, ...) flectere, Torquere & curuare.
Flecte in gyrum. Ouid.2.Metam.
Flectere in diuersam & in auersum. Plinius libro 11. capite 45. de Elephanto.

Oculorum aciem flectere, Vide ACIES.

Flectere currum de foro in Capitolium. Cic. 7. Verr.

Flectere cursum ad aliquem. Liu. 1. ab Vrbe.

Gyro breuiore flecti. Seneca Hippol. 3.

Flectere iter. Liu. 8. ab Vrbe, Ad Priuernum, eo flexit iter.

Flectere iuuencum. Virg. 2. Georgicorum, -& ipsa

Flectere luctantes inter vineta iuuencos. Vbi Seruius, Flectere, cum quadam moderatione ducere, ne teneras adhuc virgulta cócutiantur.

Flectere Leucaten, pro Dirigere cursum ad Leucaten. Cic. ad Att. lib. 5. Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissimè nauigassemus: & Leucaten flectere molestum videbatur.

Membra contorquet & flectit quò vult omne animal. Cicero 1. de Diuinat.

Promontoria flectere. Cic. 2. de Diuinat. Qui nauigát, maximè animaduertant: quum in flectendis promontoriis, ventorum mutationes maximas sæpe sentiant.

Ratem flectere. Ouid. epist. 10.

Viam flectere. Cic. Attic. lib. 11. 226.

Flecte vias hac qua madidi sunt tecta Lyæi. Martial. lib. 1. 66.

Viam flectere velis. Virg. 5. Æneid.

¶ Flectere, per translationem. vt Flectere animum: Hoc est attendere & aduertere. Terent. Hecyra. 4. 3.

Isthuc est sapere, qui vbicunque opus est possis animum flectere.

Flectere animum à vero. Liu. 1. ab Vrbe.

Flectere ad consilium casu oblata. Liu. 8. bel. Punic. Et id est viri & ducis non deesse fortunæ præbenti se, & oblata casu flectere ad consilium.

Flectere ad aliquid. Tacit. lib. 1, Tunc à veneratione Augusti orsus flexit ad victorias, triumphósque Tiberij.

In ambitionem flexisse arguebatur. Tacit. lib. 4.

Commutare & omni ratione flectere animos. Cic. 2. de Orat.

Teneros & rudes animus flectere & inficere. Cic. 1. de Legib.

Flecti animo atque frangi. Cic. pro Sylla.

Fata flectere. Cic. 3. in Catil.

Imbecillitatem animorum varietas opinionum torquet & flectit quocunque cœpit. Cic. 2. de Legib.

Flectere & dirigere aduersus alios iudicium suum. Brutus ad Ciceronem, 16, Idem Cicero si flexerit aduersus alios iudicium suum, quod tanta firmitate ac magnitudine direxit in exturbado Antonio; non modò reliqui temporis gloriam eripuerit sibi, sed etiam præterita euanescere coget.

Mẽtes ab omni studio sensúque Pœnorum, ad nostrum imperium noménque nostrum flexerunt. Cic. pro Corn. Balbo.

Minas alicuius flectere. Valer. 1. Argon.

Naturam suam versare & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. Cicero pro Cælio.

Flectere aliquem oratione, Persuadere, & alicuius animum nostra oratione ad voluntatem nostram inclinare. Cic. 4. Acad. Si te, inquit, Luculli oratio flexit, quæ est habita memoriter, &c. Idem 1. de Legib. Qui teneros & rudes quum acceperunt, inficiunt, & flectunt vt volunt. Et 1. Philipp.

Puella flectitur assiduis minis. Propert. lib. 1. eleg. 18.

Sensus alicuius flectere. Valer. 7. Argon.

Flectere vocabulum de Græco. Gellius lib. 4. cap. 3. Hoc vocabulum de Græco flexum est.

¶ Flectere, absolutè. Tacit. lib. 1, Flexit paulatim.

Flexus (κεκαμμένος, καμφθείς) Particip. siue Nomen ex participio.

Flexus in obliquum, Vide OBLIQVVS.

Aditus flexus, Vide ADITO.

Animus flexus. Catul. Argon. 59.

Arcus flexos incuruant. Virg. 5. Æneid.

Flexa nitidos coma vagatis. Martial. lib. 10. 65.

Dies in vesperam flexus. Tacit. lib. 1.

Genu flexum summisit. Ouid. 4. Metam.

Flexi fractíque motus. Cic. 5. de Finib.

Os in mœstitiam flexum. Tacit. lib. 3, Cæsar flexo in mœstitiam ore, suam inuidiam tali morte quæsitam, &c.

Flexus sonus. Cic. 3. de Orat. Atque etiam illa sunt ab his delapsa plura genera, lene, asperum, contractum, diffusum continenti spiritu, intermisso, fractum, scissum, flexo sono, attenuatum, inflatum.

Flexa iuxta nasum supercilia. Plin. lib. 11. cap. 52.

Flexus, huius flexus (καμπή) Curuatio, conuersio. Plaut. Menæch. 17,

-facitote in flexu sit pernicitas

Pedum. Quintil. lib. 9. cap. 2. Qui cursu parum valeat, flexu eludat.

Flexus & artes in actione. Quintil. lib. 5. cap. 13. Idem lib. 7. cap. 10, Fit ambiguitas per flexum, Quinquaginta vbi erant, centum inde occidit Achilles, &c. Vbi flexus pro vocis commotatione accipitur. nam vbi distinguendum est, vox in pronuntiando flecti solet.

Flexus ætatis, Quum ætas vergere incipit, & inclinari. Cicero in Procœmio de Oratore. Idem pro Cælio, In hoc flexu quasi ætatis (nihil enim occultabo fretus humanitate ac sapientia vestra) fama adolescentis paulum hæsit ad metas. Id est, quum iam curriculum muneribus studiorum permensus esset, ibi in voluptatis licentiã delapsus est: aliquantispérque immoratus est, vt illi qui in meta insistunt, non flectentes cursum, nec finem, præmiúmque assequuntur laboris. Budæus.

Autumni flexus. Tacit. lib. 21, Flexus autumni est, quum autumnus vergere incipit, & inclinari.

Flexus capillorum. Quintil. lib. 8. cap. 2, Propter flexum capillorum, pars est summa capitis, scilicet vertex.

Membrorum flexus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Flexus suffraginum. Plin. lib. 8. cap. 15.

Vocis flexus. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Lunati flexus. Sil. lib. 4.

Mollis flexus. Pers. sat. 3.

Sinuoso flexu anguis. Virg. 1. Georg.

Flexus ille, & vt sic dixerim, motus, dat actum quendam, & factũ. Quintil. lib. 2. cap. 13. de statuis & picturis.

Cum multis flexibus introitus habent aures duros & quasi corneulos. Cic. 2. de Nat. deor.

Mutare flexum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Ad iter flexus est. Cic. Att. lib. 16. 337, In quo flexus est ad iter Arpinas, obuiam mihi fit mbelianus.

Flexio, Verbale (κάμψις) Actus ipse flectendi.

Flexiones, & diuerticula. Cic. in Pisonem, Quos tu mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diuerticula, flexionésque quæsisti?

Virilis laterum flexio. Cic. in Orat. Gestus est oratoris.

Flexiones modorum. Cic. 2. de Legib. Illa quidem quæ solebant quondam compleri seueritate iucunda Liuianis & Næuianis modis, nunc vt eadem exultent, ceruices, oculósque pariter cum modorum flexionibus torqueant.

Vocis flexiones. Cic. in Orat.

Flexibilis, & hoc flexibile, pen. corr. (εὐκαμπής) Quod torqueri, & facilè in quamuis partem curuari potest.

Molle, tenerum, fragile, flexibile. Cic. pro Milone, Nihil enim est tam molle, tam tenerum, tam aut fragile, aut flexibile, quàm voluntas erga nos, sensúsque ciuium.

Flexibile & deuium. Cic. de Amic. Quid enim potest esse tam flexibile, tam deuium, quàm animus eius qui ad alterius non modò sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum conuertitur?

Flexibile & Durum, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. Vocis genera permulta, canorum fuscum, lene asperum, graue acutum, flexibile durum.

Nihil fallax, nihil non flexibile ad bonitatem. Cicero Attico, libro 10. 203.

Flexibilis ætas. Cic. ad Brutum, lib. 18, Videtur enim esse bona indoles, sed flexibilis ætas, multíque ad deprauandum parati.

Arcus flexibiles. Ouid. 3. Amor. eleg. 3.

Flexibile vocis genus. Cic. 2. de Nat. deor.

Ingenium flexibile. Plinius iunior libro 1. epistol. 16, Laudabam eius ingenium, etiam antequam scirem quam varium, quàm flexibile, quàm multiplex esset.

Flexibilis & commutabilis omnium rerũ materia. Cic. 3. de Nat. deorum.

Nihil est tam tenerum, tam flexibile, neque quod tã facilè sequatur, quocunque ducas, quàm oratio. Cic. 3. de Orat.

Mollis, tenera, & ita flexibilis oratio, vt sequatur quocunque torqueas. Cic. in Orat.

Rictus equi flexibiles. Ouid. ad Pisonem,

·modò torques in auras

Flexibiles rictus.

Flexilis, pen. corr. Adiectiuum (εὔκαμπτος) Quod facilè flecti potest. Plin. libro 11. cap. 37, Item omnium auriculæ ac nares quæ modicum eminent flexili mollitia.

Cornu flexile. Ouid. 5. Metam. de arcu.

Flexuosus, pen. prod. (σκολιός) Quod varios vel multos habet flexus: vt Flexuosa vitis. Cato cap. 33.

Flexuosus corporum impulsus. Plin. lib. 9. cap. 20.

Iter flexuosum habet auditus ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret. Cic. 2. de Nat. deor.

Flexuosus mons. Plin. lib. 5. cap. 27.

Flexuosus volatus hirundini. Plin. lib. 10. cap. 24.

Flexuosissimus, pen. corr. (σκολιώτατος) Plin. lib. 11. cap. 37, Hominíque flexuosissimis vrbibus.

Flexuosè, pen. prod. Aduerb. (σκολιῶς) Plin. lib. 28. cap. 35, Si flexuosè volites flamma.

Flexamino, flexaminas, flexaminare, Antiquum, Idem quod flectere. Pacuuius, Flexaminat aquam lymphatam. Meminit Varro lib. 6. de Ling. Latina.

Flexanima oratio (ψυχαγωγὸς λόγος) quæ animum flectere possit. Cic. 2. de Orat.

Flexumines, penult. corr. Equites Romani appellati sunt, qui prius Celeres dicebantur. Plinius lib. 33. cap. 2. Quidam legunt Flexamines.

Flexura, huius flexuræ, penult. prod. (καμπή, καμπτήρ) Flexus, curuatio. Colum. lib. 5. ca. 5, Vt flexura materias profundat. Lucret. lib. 4,

Quinetiam quæcunque latuscula sunt speculorum

A simili lateris flexura prædita nostri: &c.

Flexiloquus, pen. corr. Adiect. (σκολιολόγος) Qui ambigua & obscura loquitur. Cic. 2. de Diuin. Tuis enim oraculis Chrysippus totum volumen impleuit partim falsis, vt ego opinor: partim casu veris, vt fit in omni oratione sæpissime: partim flexiloquis & obscuris, vt interpres egeat interprete.

Flexipes, flexipedis, Quod pedibus flexis & curuis errat. Virgilius, Vos quoque flexipede hederæ, &c. Quum enim hedera flexuosis & errabundis flagellis per humum serpat, velútque pedibus curuis & flexis erret, flexipes accommodatissimè dicta est, vt & σκολιὸς à Græcis appellatur. Alij flexibiles legunt. Turnebus.

Flegma, Vide PHLEGMA.

Flegmen, flegminis, pen. corr. n. gen. (φλέγμα) Plautus Epid. 14,

-dum te sequor,

Præ lassitudine inuaserunt miserum in genua flegmina. Scribitur à nonnullis flemina: ab aliis flegmona.

Flegmina dicuntur, inquit Festus, quum ex labore eis sanguis defluit circa talos.

Flegmon, onis (φλεγμονή) Dicitur inflammatio, quoties sanguis vitilis & mediocriter crassus fertur subitus in aliquam corporis partem, & pro sua copia figitur. Ex Sipontino.

Fleo, fles, fleui, fletum (κλαίω, δακρύω, θρηνέω) flere, Lacrymas emittere. Ouid. 2. de Remed. amor. Vt flerem oculos erudiêre suos.

Flere de morte alicuius. Cic. 3. Verr.

Fleuit drachmis argenteis. Plaut. Pseud. 3.

Funera alicuius flere. Ouid. in Ibin.
Flere ac lamentari omnes lapides coegisset. Cic. 1. de Orat.
Noctem flere. Virg. 4. Georg.
Deliceat flendo. Ouid. 7. Metam.
Diffundere dolorem flendo. Ouid. 9. Metam.
Flendo diffundimus iram. Ouid. epist. 8.
Ocelli rubent flendo. Catull. de passere, epigr. 3.

Fletur, Impersonale {[illegible]} Terent. And. 1. 1,
In ignem posita est fletur.
Longo æuo flebitur. Sil. lib. 5.

Acrius flens {[illegible]} Ouid. 1. Trist. eleg. 3.
Vxor amans flentem flens acrius ipsa tenebat.

Fortuna flenda {[illegible]} Ouid. 3. Trist. eleg. 11.

Fletus, Participium {[illegible]} Virg. 6. Æneidos.
Hic multum fleti ad superos, bellóque caduci.

Fleturus, pen. prod. {[illegible]} Aliud participium. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.
Non aliter fleui, quàm me fleturus ademptum Ipse fuit.
Multa fleturum caput. Horat. Epod. 5.

Fletus, huius fletus {[illegible]} Nomen. Cic. ad Terent. lib. 14. a, Id quod ego maximo cum fletu legi.
Fessa fletu lumina. Seneca Octau. 4.
Humida fletu littera. Ouid. 4. Trist. eleg. 1.
Lacrymæ & fletus cum singultu. Cic. pro Plancio.
Mulierum fletus & lamentationes. Cic. 6. Verr.
Assiduus fletus, quotidianæ querimoniæ. Cic. pro Cluent.
Dulcior risu fletus. Ouid. in Ibin.
Inanes fletus. Virg. 4. Georg.
Modestus fletus. Stat. 5. Thebaid.
Supplex fletus. Claud. 1. de raptu Pros.
¶ Abstergere fletum, Vide ABSTERGO.
Acuere fletus, Vide ACVO.
Adducere ad, vel in fletum, Vide ADDVCO.
Adhibere fletum, Vide ADHIBEO.
Longos ciebat fletus. Virg. 3. Æneid.
Comprimere fletus. Ouid. ad Liuiam.
Ducere fletum inuitis luminibus. Propert. lib. 2. eleg. 14.
Effusi fletus. Valer. 4. Argon.
Erumpit fletus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Excitat fletum orator. Catull. in Egnatium, epigr. 37.
Fletum, gemitúmque fieri tota vrbe. Cic. pro Rosc. Amer. Quod Amerinis vsque eo visum est indignum, vt vrbe tota fletus gemitúsque fieret.
Fundere fletus. Ouid. 11. Metam.
Impedire fletu, Vide IMPEDIO.
Lugubris lamentatio fletúsque mœrens. Cic. 2. Tusc.
Mouere fletum, Vide MOVEO.
Nullis mouetur fletibus. Virg. 4. Æneid.
Ortus ab omni turba fletus, Vide ORTVS.
Petitus fletus perorationibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Prosequi natos fletibus. Quintil. lib. 5. cap. 11, An verò me de incómodis vitæ differentem non adiuuabit earum persuasionum quæ fletibus natos, lætitia defunctos prosequuntur?
Genas rigare fletu. Seneca OEdip. 12.
Largo fletu rigabat ora. Virg. 6. Æneid.
Mœstis fletibus ora rigat. Seneca Octau. 6.
Rumpe iam fletus. Seneca Troade. 8.
Verba fletu scinduntur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.
Siste tuos fletus. Ouid. 14. Metam.
Suspendere fletum. Ouid. 4. Fast.

Flebilis, & hoc flebile, pen. corr. {[illegible]} Plenum lacrymis, vel Dignum quod fleatur. Horat. in Carm.
Multis ille quidem flebilis occidit,
Nulli flebilior quàm tibi Virgili.
Flebilis cantus. Plin. lib. 10. cap. 23.
Carmen flebile. Ouid. epist. 12.
Clamor flebilis. Seneca Troade. 6.
Elegia flebilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.
Flebilis gemitus. Cic. 2. Tuscul.
Modi flebiles. Horat. 2. Carm. ode 9.
Truncum ac flebile murmur. Stat. 8. Thebaid.
Questus flebilis. Claud. 1. in Ruff.
Flebilis species. Cic. 11. Philipp. Ponite ante oculos P. C. miseram quidem illam & flebilem speciem, sed ad incitandos animos vestros necessariam.
Vigiliæ flebiles. Cic. pro Plancio.
Vlulatus flebilis. Stat. 5. Thebaid.
Voces flebiles referre. Cic. 2. Tusculanarum,
Resonando multum flebiles voces refert. Ex quodam poeta.
Cantare flebile. Ouid. 1. de Remed. amor.
Vlularunt flebile ripæ. Sil. lib. 6.

Flebiliter, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} Cic. 2. Tusc. Vide quàm non flebiliter respondeat.
Flebiliter aliquid canere. Cic. 1. Tusc.
Gemens flebiliter. Horat. 4. Carm. ode 12.

FLEVO, Rheni fluminis ostium, vt scribit Pompon. Mela lib. 3. Plin. cap. 15. libri quarti, alterum ostiorum Rheni, Fleuum, alterum Helinum appellatum scribit. Cornelius Tacit. lib. 3, Fleuum castellum esse ait prope Rheni in Oceanum exitum, à quo aut sumptum nomen quod alueo daretur, aut certè mox ab alueo natum retentum est.

Flexabula, Satyræ nomen est apud Varronem, teste Plinio in Præfatione Nat. historiæ, in qua de prouinciis administrandis, & tanquam flectendis regendísque prouincialibus disserebat (nam flexabulum instrumentum ad flectendum est) multáque in magistratuú, vt reor, auaritiam & sordes disputabat. Ex Turnebo.

Flexanimus, Flexibilis, Vide FLECTO.

Flexile, Flexio, Flexumines, Flexura, Flexus, Vide FLECTO.

Fligo, fligis, flixi, flictum {[illegible]} fligere: verbum antiquú, à quo compositum affligo. Liu. Ægysto, Ipse se in terram saucius fligit cadens. Nonius. Lucret. lib.
-nam ei ea supernè
Obiua cùm flixere, &c.

Flictus, huius flictus {[illegible]} Virg. 9. Æneid. Dant sonitum galeæ flictu: pugna aspera surgit. Vbi Seruius, Flictu, pro afflictu, id est ictu, nam detraxit more suo præpositionem.

F L O

Flo, flas {[illegible]} flare, Spirare: quia spiritus omnem calore humorem diffundente proueniunt. Plin. lib. 17. cap. 24, Hic enim si flauerit circa brumam, frigore exurit arefaciens. Cic. Papirio, 9. 24, Tum quum Fauonius flaret.
Bellè nobis flauit ab Epiro lenissimus Auster mitis. Cic. Att. lib. 7.
Flare simul & sorbere. Plaut. Mostel. 10. Adagii est, de iis qui duo negotia eodem tempore conficere nequeunt.
Tibia flatur. Ouid. 4. Fast.

Flor, flaris, Passiuum. Plin. lib. 36. cap. 19. ad finem, Vritur antè vino perfusus, flatúrque follibus, donec rufescat.

Flatus, huius flatus {[illegible]} Cic. 2. Offic. Nam & quum prospero flatu eius vtimur, ad exitus prouehimur optatos.
Hebetatus flatus. Plin. lib. 11. cap. 10, Iuxta verò terram volant in aduerso flatu vepribus hebetato. De apibus.
Aprici flatus, Vide APRICVS.
Fulminei flatus. Valer. 7. Argon.
Lenissimus flatus. Plin. lib. 19. in Proœm. 3.
Mollissimus flatus. Plin. lib. 19. in Proœm. 4.
Multiuagi flatus. Claud. 1. de raptu Proserp.
Segnis flatus. Valer. 8. Argon.
Tibia complet sedilia flatu. Horat. de Arte poet.
Validis flatibus erumpere. Cic. in Arato,
Æstiferos validis erumpit flatibus ignes. De Cane sydere.
Vnde aliquis flatus ostenditur, vela do. Cic. 1. de Orat.
Hybernis parcebant flatibus Euri. Virg. 2. Georg.
Permulcere flatu aliquem locum. Cic. in Arato,
Aram quam flatu permulcet spiritus Austri.
Resedit flatus repentè. Virg. 7. Æneid.
Contorto flatu rotare aliquid. Sil. lib. 3.
¶ Flo, etiam aliquando pro eo quod est signo vsurpatur, quòd æs, siue aurum, siue argentum flando, hoc est flatu calfaciendo signetur. Hinc Flatum æs, & Flata pecunia dicitur. Ex Sipontino.

Flamen, flaminis, pen. corr. neut. gen. {[illegible]} Flatus dicitur. Horat. lib. 3. Carm. ode 19,
Insanire iuuat: cur Berecynthiæ
Cessant flamina tibiæ? Virg. 10. Æneid.
Abactum flamen, Vide ABACTVS.
Contraria classi flamina. Ouid. 13. Metam.
Rauca flamina. Lucan. lib. 5.
Ingenti flamine ducitur puppis. Ouid. 3. Fast.
Fugant inductas flamina nubes. Ouid. 1. Metam.
Rapido terram cum flamine portant. Virg. 4. Æneid.
Pulsant aliquem ab regione Aquilonis flamina. Cicero 2. de Nat. deorum.
Sonoro flamine rapturus syluas. Claud. 2. de raptu Proserp.
Spirant flamina. Ouid. 4. Fast.
Vibrabant flamina vestes. Ouid. 1. Metam.

Flabilis, & hoc flabile, pen. corr. {[illegible]} Cic. 1. Tusc. Nihilne aut humidum quidem, aut flabile, aut igneum? Flabile dicit pro aereo.
Flabiles pulmunculi. Arnob. lib. 2. aduersus gentes.

Flabrum, flabri {[illegible]} vel vt vult Seruius, flabra tantum pluraliter. Virg. 2. Georgicorum,
Ergo non hyemes illam, non flabra, neque imbres
Conuellunt. Propert. lib. 1. eleg. 18, Boreæ flabra. Lucret. lib. 1,
-montésque supremos
Syluifragis vexat flabris. Id est flatibus. De vi ventorum.
Lenibus flabris horrescunt venti. Virg. 3. Georg.

Flabellum, flabelli {[illegible]} Diminut. à flabro, accipitur pro instrumento quo fit ventilatio per æstatem ad refrigerandum corpus: vt ait Sipontinus. Terent. Eunuch. 3. 5,
-heus tu inquit, Dore Cape hoc flabellum, & ventulum huic sic facito dum lauamur. Martial. lib. 3,
Et æstuanti tenue ventilat frigus
Supina prasino concubina flabello.
Tenui ventos mouisse flabello. Ouid. 1. de Arte.
Mota flabella manu. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.
¶ Flabellum seditionis, per translationem. Cic. pro Flacco, Cuius lingua, quasi flabello seditionis, illa tú est egentium concio ventilata.

Flabellifer, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Plaut. Trin. 5,
Auctor auri custos, flabelliferæ, scandali gerulæ, &c.

Flator, flatoris {[illegible]} Ab antiquis dicebatur quem nos tibicinem vocamus, ab inflatu tibiarum deducta appellatione. Author Festus.

Flato, flatas, Frequentatiuum à flo. Arnob. lib. 2. aduersus gentes, Cantores tuba, tibia, calamóque flatantes.

Floces, flocum, flocibus, Vuarum purgamenta, & fæx vini è vinaceis expressa, inquit Nonius. Cæcil. Ædepol ego neque florem, neque floces volo mihi, vinum volo. Gellius lib. 11. cap. 7, Apludam edit, & floces bibit.

Floccus, flocci {[illegible]} Particula lanarum diuisa à velleribus inutiliter euolans. Varro de Re rustica, lib. 2. cap. 11, Diligentiores tegeticulis subiectis oues tondere solent, nequi flocci intereant. Plinius libro 10. cap. 33, Hirundines nidum mollibus plumis floccísque consternunt.
Flocci, quasi nihili. Plaut. Flocci est, quid rerum geras. Nonius.
¶ Flocci nomine, intelligitur etiam habitus habens manicas longas & amplas: Cucullæ verò nomine, habitus longus & amplus sine manicis, vt in Clem. ne in agro. §. verum. de stat. monach.

Flocculus, flocculi, pen. corr. Diminut. {[illegible]} Plin. lib. 16 cap. 7,

Nascuntur

Nascuntur in robore pillulæ nucibus non absimiles, intus habentes flocculos molles, &c.

Floccifacio, floccifacis, penult. corr. floccifeci, penult. prod. { [illegible] } floccifacere, Idem significat quod nihili facere. Idem autem significant floccifacere aliquem, & Nō flocci facere, diuisa compositione. Terent. Eunucho, 2.3.

Vt illum di, deæque senium perdant, qui me hodie remoratus est:
Méque adeò, qui restiterim: tum autem, qui illum non floccifecerim.

Vbi Donatus, Floccifacere (inquit) & contemnere & non contemnere significat. Quæ verba sic sunt intelligenda: Floccus pro re accipitur si non prorsus nullius, at minimi profectò momenti. Itaque qui floccifacit, contemnit ille quodam modo, & parui æstimat, sed non pro nihilo tamen omnino putat: quum floccus vtcunque parui ponderis res, haud vtique nihil esse videatur.

Floccifacere fidem. Plaut. Rud. 2.

Floccifacere rempublicam. Cic. Attico, lib. 4. 84. Totam denique Rempub. flocci non facere. Hoc est ne flocci quidem.

Floccifacere suum tergum. Plaut. Epid. 8.

Floccum facere, Idem. Plaut. Trinum. 13.

Floccifacteon. Cic. ad Attic. Quare, vt opinor, [illegible], id quod tu facis, & istos Consulatus non floccifacteon.

Floccipendo, floccipendi { [illegible] } floccipéndere, Idē quod floccifacere. Terentius Eunucho, 3.1, Inuidere omnes mihi, mordere clanculum: ego non floccipéndere.

FLORA { [illegible] } Dea quædam à Romanis in honore habita. Hæc enim quum magnas opes ex arte meretricia quæsiuisset, Pop. Rom. scripsit hæredem: certámque pecuniam reliquit, cuius ex annuo fœnore suus natalis dies celebraretur, editione ludorum quos appellāt Floralia, siue ludos florales. Quod quia Senatui flagitiosum visum est, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur: deam finxerunt esse quæ floribus præsit: eámque oportere placari vt fruges cū arboribus aut vitibus bene prosperéq; florescerent. Varro 1. de Re rust. cap. 23. Plin. lib. 18. cap. 29.

Flora populo Romano mater. Cic. 7. Verr.

Flora iocosa. Martial. lib. 1. ad Catonem,

Nosses iocosæ dulce quum sacrum Floræ,
Festósque lusus, & licentia vulgi:
Cur in theatrum Cato seuerè venisti?
An ideò tantùm veneras, vt exires? Vide interpretes.

Floralia, orum { [illegible] } Dies festi, ludíque in honorem Floræ instituti, quæ florum dea habita fuit. Quintil. lib. 1. cap. 9. Quædam tamē & faciem solœcismi habent, & dici vitiosa non possunt, vt Tragœdia Thyestes. & Ludi Floralia, ac Megalesia. Ouid. 4. Fastorum,

Exit & in Maias festum Florale calendas. ¶ Floralia etiam dicuntur loca, in quibus sunt flores. Varro libro 1. de Re rustica, capite 23, Nec minus ea discriminanda in conserendo, quæ sunt fructuosa, ab his quæ sunt propter voluptatem, vt quæ pomaria, aut Floralia appellantur.

Floralitius, Adiect. Martial. lib. 8. 67, Et floralitias lasset arena feras.

Flora, Cataplasmatis genus est apud medicos, quod appositum, celeriter corium adducit. Huius conficiendi modum vide apud Galen. libro de Dynamidiis altero.

FLORENTIA { [illegible] } in Hetruria hodie clarissima, aliquādo Fluentia, quòd ad Arni fluenta extructa sit, dicta: & Fluentini illic populi Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auspicato vocantur, vt in quadam ad Scalam suum epistola Politianus scribit, Vulgò *Fiorenza*, Italis *Florence*.

Florentia, Vitis genus, Thuscis peculiare, vt refert Plinius libro 14. capite 2.

FLORIANVS { [illegible] } Imperator qui Tacito successit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte esse electum, sibiipsi venas incidit, effusóque sanguine consumptus est. Author Aurelius.

Florifertum, Dies erat festus apud Romanos, ita dictus quòd eo die spicæ ad sacrificium ferebantur. Festus.

FLORIVS { [illegible] } Fluuius Hispaniæ citerioris, in conuentu Lucensi, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 20.

Flos, huius floris, masc. gen. { [illegible] } A dictione Græca [illegible] dicitur: quia emicat, scintilláque vt flamma. Plin. lib. 21. cap. 10, Flos arboribus suauitate inenarrabili.

Varietas florum. Cic. de Senectute.

Blandi flores. Virg. ecloga 4.

Improbus flos. Stat. 2. Sylu. 1.

Lectissimi flores. Cic. 6. Verr.

Obnoxius flos. Vide OBNOXIVS.

Odorus flos. Ouid. 9 Metam.

Purpureus flos. Plin. lib. 26. cap. 10. Vide ORCHIS.

Purpureus flos rosæ. Horat. 3. Carm. ode 15.

¶ Flores adhibere, Vide ADHIBEO.

Afferre florem, Vide AFFERO.

E floribus afflantur suauitates odorum. Cic. de Senect.

Aperit florem suum arbor, Vide APERIO.

Canescit flos, Vide CANESCO.

Recentes flores carpere. Horat. 3. Carm. ode 7.

Comprimere florem, Vide COMPRIMO.

Nouos decerpere flores. Lucret. lib. 4.

Defluret flos. Catull. in Carmine nuptiali.

Exaustus flos sit veteris vbertatis exaruit. Cicero de Claris Oratoribus.

Fundere flores. Virg. 9. ecloga,

-varios hic flumina circum
Fundit humus flores.

Induit se in florem nux, Vide INDVO.

Legere flores. Virg. 2. ecloga.

Metunt purpureos flores, Vide METO.

Morituri flores. Stat. 6. Thebaid.

Apricos necte flores. Horat. 1. Carm. ode 26.

Ornatus crines floribus. Virg. ecloga 14.

Reddit flores arbor. Plin. lib. 16. cap. 26.

Odoratis spirabunt floribus aræ. Stat. 3. Sylu. 3.

Non semper idem floribus est honos. Horat. 2. Carm. ode 11.

¶ Ipse flos, Vide IPSE.

Ætatis & fortunæ flos. Curt. lib. 10.

Adolescentia flos ætatis, Vide ADOLEO.

Perpetuus æui flos. Ouid. 9 Metam.

Flos & robur ciuium. Cic. in Orat.

Flos dignitatis. Plin. lib. 7 cap. 44.

Eloquentiæ flos. Cic. in Bruto.

In ipso Græciæ flore, Id est quum floreret Græcia. Cic. 3. de Nat. deor. Quàm multas ante hūc in ipso Græciæ flore Pisistratus ac Phalaris, ac Apollodorus, pœnas sustulit, &c.

Hominum flos. Plin. lib. 7. cap. 37.

Flos Italiæ, firmamentum imperij, ornamentum dignitatis. Cic. 3. Philipp.

Nobilitatis & iuuentutis flos. Cic. 2. Philipp.

Orationis flos. Cic. in Pacad.

Delibatus flos populi. Cic. de Claris Orat.

Flos poetarum. Plaut. Casin. 1,

Hæc quum prima facta'st, vicit omnes fabulas,
Ea tempestate flos poetarum fuit. Id est excellentior fuit.

Iuuenilis flos. Claud. 5. Paneg.

Primæuo flore iuuentus. Virg. 7. Æneid.

Viridissimo flore puella. Catull ad Coloniam, epigr 17.

¶ Florem amittere dicitur puella quando corrumpitur. Catull. in Carmine nuptiali.

Ætatis flore, non virtutis specie collecta gratia. Cic. 2. Philipp.

Frui flore ætatis. Lucret. lib. 4.

Populi florem aliquem dicere Cic. de Claris Orat.

Bacchi flos euanescit. Lucret. lib 3,

Quod genus est, Bacchi quum flos euanuit, aut quum
Spiritus vnguenti suauis diffugit in auras. Florem Bacchi appellat auram & odorem vini.

Flos olei. Plin. lib. 15. cap 6.

Flos & color pigmentorum. Cic. de Claris Orat.

Breues flores rosæ. Horat. 2. Carm. ode 3.

Flos in siligine. Plin. lib. 18. cap. 10, Pollinem appellant in tritico, quod florem in siligine.

Flos vini, Id est odor. Plaut. Curcul. 3.

Flos vini, Aliter. Plin. lib. 14. cap. 21, Flos vini candidus probatur, rubens triste signum est, si non is vini color sit. Item vasa incalescentia, operculáve sudantia. Quod celeriter florere cœperit, odorémque trahere, non fore diutinum. Vide Colum. lib. 12. cap. 30.

Flosculus, huius flosculi, penult. corr. { [illegible] } Diminut. Cic. 2. Offic. Ficta omnia celeriter tanquam flosculi decidunt.

Lasciuiæ flosculi. Quintil. lib. 2. cap 6, Ne recentis huius lasciuiæ flosculis capti, voluptate quadam praua deliniantur.

Velox flosculus vitæ. Iuuenal. sat. 9.

Flosculos carpere atque delibare. Cicero pro P. Sextio, Non sum tam ignarus Iudices, causarum, non sum tam insolens in dicendo, vt omni ex genere orationem aucuper, & omnes vndique flosculos carpam atque delibem.

Ostendere flosculos. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Floreus, Adiectiuum { [illegible] } Quod totum ex floribus est: vt Florea corona. Plaut. Menæch. 14,

Non ego te modo hic ante ædes cum corona florea
Vidi astare? Martial. lib. 8. 71,

-& cingant florea serta caput.

Rura florea. Virg 1. Æneid. Id est florida. Seruius.

Floridus, proult. corr. { [illegible] } Similiter adiectiuum, Quod floret, vel floribus abundat. Tibullus lib. 1. eleg 2,

-quum posti florida serta darem.

Ætas florida. Catull. ad Mallium, epigr 63.

Floridus color. Plin. lib. 35. cap. 6, Sunt autem colores austeri, aut floridi. Vtrunque natura, aut mistura euenit. Floridi sunt quos dominus pingenti præstat, minium, armenium, cinnabaris, chrysocolla, Indicum, purpurissum. Cæteri austeri.

Genus floridius. Quintil. lib 2. cap. 5. De oratione.

Hybla florida. Ouid. 5 Trist. eleg. 7.

Floridus orator. Cic. de Claris Orat. At est floridior, vt ita dicam, quàm Hyperides, quàm Lysias. Id est, ornatior.

Puella florida. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56.

Ramuli floridi Catull. in Epithal. Iuliæ, 56.

Serta florida. Tibull. lib. 1. eleg. 2.

Prato floridior. Ouid. 13 Metam.

Floridum & varium. Cic. 3 Tusc. Siquem tuorum afflictum mœrore videris, huic acipenserem potius, quàm aliquem Socraticum libellum dabis? [illegible] hortabere vt audiat voces potius, quàm Platonis? Expones quæ spectet, florida & varia, &c.

Floridulus, penult. corr. Adiect. diminut. vt Ore floridulo nitens. Catullus in Epithal. Iuliæ, 56.

Florifer, penult. corr. { [illegible] } Item adiectiuum, vt Saltus floriferi. Lucret. lib 3.

Laboris floriferi studium repetunt apes. Lucan. lib. 9.

Florilegus, pen. corr. { [illegible] } Aliud adiectiuum, vt Florilegæ nascuntur apes. Ouid. 15. Metam. Florilegas vocat à legendis floribus.

Florulentus, Floribus plenus. Sipontinus.

Floreo, flores, florui { [illegible] } florēre, Floridum esse, & flores habere. Cic. 1. Tusc. Segetes largiri fruges, florere omnia, Fontes scatere.

Particulatim florere, Vide PARS.

Arbor floret. Cic. 1. de Diuinat.

Segetes florent. Ouid. 5 Fast.

Vinea floruit. Ouid 5. Fast.

¶ Florere, pro Splendere, prosperè se habere, siue excellere. Cic. de

Amicitia, Catonem induxi disputantem: quia nulla videbatur aptior persona quæ de illa ætate loqueretur, quàm eius qui & diutissimè senex fuisset, & in ipsa senectute præ cæteris floruisset. Ouidius,
Nos quoque floruimus: sed flos fuit ille caducus.

Florere & vigere. Cic. 11. Philipp. Nihil enim semper floret: ætas succedit ætati. Diu Cæsaris legiones viguerunt: nunc vigent Pansæ, vigent Hirtij, &c.

Admodum florere. Cic. 4. Academ.

Florere in re aliqua. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 9, In sententiis Senatorijs, & in omni actione atque administratione Reipublicæ floruissemus.

Florere in foro. Cic. 4. Academ.

Floruerunt in Græcia musici. Cic. 1. Tusc.

In genere sui gloria florere. Cic. pro Flacco.

Peræquè florere, Vide ÆQVE.

Florere inter aliquos, Cic. pro Quintio.

Accessus meus ad vrbem incredibili hominum gratulatione florebat. Cic. pro Sextio.

Cum acumine ingenij, tum admirabili quodam lepôre dicendi florere. Cic. 4. Academ.

Florere ætate & forma. Liu. 6. bel. Pun. Et lib. 9.

Integerrima ætate, optimo habitu in Republica florere. Cicero pro Cælio.

Florere authoritate & gloria in vrbe. Cicero ad Nigidium, libro 4. 13.

Floreret existimatione. Cic. pro Fonteio.

Familiaritatibus doctissimorum hominum florere. Cicero 1. de Nat. deor.

Omni genere virtutis floruit Pericles. Cic. de Claris Orat.

Gratia, authoritate, gloria florere, Cic. Figulo, lib. 4. 13.

Gratia atque hospitiis nobilissimorum hominum florere. Cic. pro Rosc. Amer.

Honoribus & rerum gestarum gloria florere, Cic. 1. de Orat.

Floreret laudibus. Cic. ad Attic. lib. 14. 315. Mihi verò gloriosum, te iuuenem cos. florere laudibus, quasi alumnum disciplinæ meæ.

Florere laude bellica. Cic. pro Flacco.

Laude ingenij & priuatis beneficiis florere. Cic. 3. de Orat.

Leges sub Cæsare florent. Ouid. 1. Fast.

Floreret memoria. Cic. 2 de Legibus.

Obsoletus floret Epicurus. Cic. 3. Offic.

Quæstura floret. Cic. pro Plancio.

Studiis & artibus à pueritia florere. Cic. Figulo, lib. 4. 13.

Florent verba modò nata, vigéntque. Horat. de Arte.

Maleis virtutibus ac beneficiis floreret. Cic. 7. Verr.

Florens, Participium { ἀνθῶν. } vt Florens & potens. Cic. pro Domo sua, Itaque quum tu florens ac potens per medium forum popularis volitares, &c.

Beatum & florens. Cic. 10 Parad. Quicquid est laudabile, idem & beatum, & florens, & expetendum videri decet.

Florens & integer. Cic. pro Plancio, Quos ego florentes atque integros sine ferro vicerant?

Ætate, opibus, honoribus, ingenio, liberis, propinquis, affinibus, amicis florens homo. Cic. Cælio, lib. 2. 12.

Ætatibus florentes ambo. Virg. ecloga 7.

Studiis otij florens. Virg. 4. Georg.

Florens { εὐδοκιμῶν } Nomen ex participio; vt Florens iuuenis. Cicero 6. Verrina.

Florentissima fortuna. Cic. ad Attic. lib. 10. 195.

Afflictus & florens contraria. Cic. pro Quintio, Ab afflicta amicitia transfugere, atque ad florentem aliam deuolare.

Æuo florente puellæ. Lucret. lib. 3.

Anni florentes. Stat. 3. Sylu. 5.

Arua florentia. Ouid. 2. Metam.

Florentissima armis ciuitas. Cic. 1. de Orat.

Nihil florentius. Cic. 2. de Legibus. Qua nihil à diis immortalibus vberius, nihil florentius, nihil præstabilius hominum vitæ datum est.

Corona florente cinctur. Ouid. 2. Metam.

Præstanti florentique fortunæ inuidetur. Cic. 2. de Orat.

Herbæ florentes. Virg. ecloga 9.

Iuuenta florente feruidus. Horat. de Arte poetica.

Poma florentia. Ouid. 14. Metam.

Respublica florens. Cic. pro Cluentio.

Vrbs florentissima. Cic. 2. in Catilinam. ad finem.

Florente Antonio. Cic. ad Brutum, lib. 11, Etenim quum te incluso spem maximam omnes habuissent in tua virtute florente Antonio, quis erat, &c.

Floresco, florescis { ἀνθῶ } florèscere, Floridum fieri. Colum. lib. 5, Ventique nebulam & rorem pestiferum celeriter adsiccant, multúmque ad florescendum & ad bonitatem vini conferunt. Cic. 2. de Diuinat. Nam & musculorum iecuscula bruma dicuntur augeri, & puleium aridum florescere brumali ipso die. Idem de Claris Orat. Hoc florescente Crassus est mortuus.

¶ Florescere, per metaphoram, pro Augeri siue crescere. Cic. pro Marcello, At verò hæc tua iustitia & lenitas animi florescet quotidie magis.

Ad summam gloriam eloquentiæ florescere. Cic. 3. de Orat.

Senescere & Florescere, contraria. Lucret. lib. 2,
Illa senescere, at hæc contrà florescere cogunt.

Florescens, Participium { ἀνθῶν. } Cicero pro Cælio, Nolite Iudices, &c. hunc nunc primum florescentem firmata iam stirpe virtutis tanquam turbine aliquo, aut subita tempestate peruertere.

F L V

Fluctifragus, Fluctiuagus, Fluctuo, Fluctuosus, Fluctus, Fluentum, Fluentisonus, Fluidus, Fluito, Flumen, Vide ALVO.

FLVENTINI { φλωεντῖνοι } Italiæ populi, præterfluenti Arno appositi, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5.

FLVMENTANA, Porta est Romæ, quam Tyberis vrbem intrans in finistra ripæ parte relinquit: ita dicta quòd pars Tyberis per eã partem, vbi nunc hæc porta sita est, fluxisse creditur. Author Festus.

Fluo, fluis, fluxi, fluxum { ῥέω, ῥεῖν, ῥεῖν, ῥέω, καταῤῥέω } fluere, Decurrere. Virgil. 2. Georgicorum,
Hæc eadem argenti riuos, ærísque metalla
Ostendit venis, atque auro plurima fluxit.

Lutulentum fluere. Horat. 1. Serm. sat. 4. de Lucilio.

Fluunt in contrarias partes flumina. Cic. 1. de Diuinat.

Fluit amnis per. Cic. 6. Verr. Chrysas est amnis, qui per Assorinorum agros fluit.

Fluit fluuius Eurotas propter Lacedæmonem. Cic. 2. de Inuent.

Sanguine fluxit fluuius attactus. Cic. 1. de Diuinat.

Legitimum fluere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Lachrymæ fluunt. Ouid. 2. Metam.

Sudor fluit vndique riuis. Virg. 5. Æneid.

Pleno alueo fluere. Quintil. lib. 1. cap. 1. De Grammatica.

¶ Fluunt arma de manibus. Cic. 12. Philipp. Ipsa illa Martia cælestis & diuina legio, hoc nuntio languescet & mollietur, atque illud pulcherrimum nomẽ Martium amittet, excident gladij, fluent arma de manibus.

Crines intonsi longa ceruice fluebant. Tibull. lib. 3. eleg. 4.

Mollitiis fluere, Vide Mollitiæ, mollitiarum, in MOLLIS.

Fluunt sudore & lassitudine membra, labant arma, mollia corpora, &c. Liuius 8. belli Maced.

Ex fonte consiliorum fluere. Cicero Bruto, De me tantum dico, Cæsarem hunc adolescentem, per quem adhuc sumus, si verum fateri volumus, fluxisse ex fonte consiliorum meorum.

Totis vallibus fluere. Quintil. lib. 5. cap. 14. De eloquentia.

Carmen vena pauperiore fluit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.

Ex lingua alicuius melle dulcior fluit oratio. Cic. de Senect.

Ab aliquo fluxit oratio. Cic. de Claris Orat.

Fluere rami dicuntur, Latius, atque vberius crescere. Virgilius 2. Georgicorum, -tum denique dure
Exerce imperia, & ramos compesce fluentes.

Fluit ratio à capite. Cic. 1. de Finibus, Atque ab ipso capite fluere necesse est omnem rationem bonorum & malorum.

¶ Res fluit ad interregnum, hoc est, tendit. Interrex autem creabatur, quum vrbs sine Consulibus esset, vt is haberet comitia Consularia. Cicero ad Quintum fratrem, libro 3. epistola 8, Res fluxit ad interregnum comitia adducta.

Sermo fluit. Cic. 1. de Nat. deor. Multum autem fluxisse video de libris nostris, quos complures breui tempore edidimus, variúmque sermonem, partim admirantium vnde hoc philosophandi nobis subitò studium extitisset, partim quid quaque de re certi haberemus, scire cupientium. Id est manasse. Budæus.

Occidere, fluere, labi, nec diutius in eodem statu esse. Cicero in Oratore.

Voluptas corporis fluit. Cic. 2. de Finibus. Id est labitur.

Tarda mihi fluunt, ingratáque tempora. Horat. 1. epist. 1.

¶ Fluere & auolare. Cic. 2. de Finibus, Fluit igitur voluptas corporis, & prima quæque auolat, vt aiebat.

¶ Fluxit & permanauit doctrina. Cic. 4. Tuscul. Pythagoræ autem doctrina quum longè latéque flueret, permanauisse mihi videtur in hanc ciuitatem.

¶ Fluunt ad voluntatem nostram res prosperæ. Cic. 1. Offic. *Atque etiam in rebus prosperis, & ad voluntatem nostram fluentibus, superbiam, fastidium, arrogantiámq; magnopere fugiamus. Seneca 3.* de Ira, Fluunt ex destinato proposita nostra.

¶ Quorsum fluant rationes Cn. & quid agat, videamus. Cicero ad Atticum, lib. 9. 181.

Spes retro fluit. Virg. 2. Æneidos,
Ex illo fluere, ac retro sublapsa referri
Spes Danaûm. Fluere, inquit Seruius, *τὸ μένειν* est. Ideo addidit retro.

¶ Fluere facetiis. Plaut. Milit. 20.

Fluere mollitia & luxu: Hoc est mollem & libidinosam esse. Cic. 2. Tuscul. Opinio est enim quædam effœminata ac leuis, nec in dolore magis, quàm eadem in voluptate: qua quum liquescimus, fluimúsque mollitia, apis aculeum sine clamore ferre non possumus. Liu. 7. ab Vrbe.

Fluens, Participium { ῥέων. } vt Fluens aqua.

Fluentes buccæ. Cic. 2. de Orat. Demonstraui digito pictum Gallum in Mariano scuto Cimbrico sub nodis distortum, eiecta lingua, buccis fluentibus.

Sudore fluentia brachia. Ouid. 9. Metam.

Nauseam fluentem coercere. Horat. Epod. 9.

Liberè fluens oratio. Cic. de Claris Orat.

Soluti ac fluentes pueri. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Res prosperæ & ad voluntatem nostram fluentes. Cic. 1. Offic.

Riuus fluens. Virg. ecloga 8.

Fluens sylua. Martial. lib. 11. 37.
Cedentes oneri ramos, syluámque fluentem
Vicit concussas ipse secutus opes.

Tunicis fluentibus auras excipit. Ouid. 3. de Arte.

Vestis fluens. Propert. lib. 3. eleg. 17,
Et feries nudos veste fluente pedes.

Fluentum, fluenti, n. g. { ῥεῦμα, ῥεῖθρον, ῥέεθρον } paruum flumen, siue aquæ decursus, vt Xanthi fluenta. Virg. 4. Æneid.

Lubrica fluenta. Lucret. lib. 5.

Rauca fluenta. Virg. 6. Æneid.

Fluenter, Aduerbium. Lucret. lib 4.
Vsque adeò omnibus ab rebus res quæque fluenter
Fertur: & in cunctas dimittitur vndique partes.

Fluentisonus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt Littus fluentisonum. Catull. Argonaut. 59

Fluctus, huius fluctus { [illegible] } Aquæ discurrentis moles atque impetus, quæ & vnda dicitur. Cicero 6. Verr. Qui fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum à mari disiunctus esset.

Aduersa fluctuum. Tacit. in vita Agricolæ, Montium profunda, tempestatum, ac fluctuum aduersa.

Motus & agitatio fluctuum. Cic pro Murena.

Atri fluctus Aquilone. Virg. 5. Æneid.

Cærulei fluctus. Sil. lib. 17.

Decumani fluctus, Vide DECVMANVS.

Discordes fluctus. Seneca Medea, 12.

Fluminis ingentes fluctus. Lucret. lib 4.

Salsi fluctus. Virg. 5. Æneid.

Sonori fluctus. Stat. 2. Sylu. 1.

Variis fluctibus agi. Seneca Agamemn 3.

¶ Immodicis fluctibus canent æquora. Ouid. epist. 17.

Confidunt tumidi fluctus. Silius lib. 17.

Ad fluctum declamabat Demosthenes, vt fremitum assuesceret voce vincere. Cic. 5. de Finibus.

Ratem dedere fluctibus. Seneca Agamemo 3.

Egerit hic fluctus, æquórque refundit in æquor. Ouidius 11. Metamorph.

Per longos ire fluctus. Horat. 3. Carm. ode 27.

Insani fluctus feriunt litora. Virg. ecloga 9.

Ferre fluctum. Cic. Attico, lib. 5.

Euolutos frangit fluctus opposita Leucas. Seneca Herc. OEth.

Fortunam tanquam fluctum à saxo frangi oportere. Cicero Peto, libro 9.16.

Fracti fluctus. Horat. 2. Carm. ode 14.

Iactari fluctibus. Cic. in Orat. Vide IACIO.

Illidere fluctus, Vide ILLIDO.

Impacti fluctus, Vide IMPINGO.

Languentes fluctus. Sil. lib. 7.

Percussa fluctu littora. Virg. ecloga 5.

Secare fluctus naue. Ouid. 1 Fast.

Sedata fluctibus & tempestate commutata. Cic. 2. de Inuent.

Cano fluctu spumabant cærula. Virg. 8. Æneid.

Submersus medio in fluctu. Virg. 1. Æneid.

Tumidis fluctibus tenditur saxum. Virg. 5. Æneid.

¶ Fluctus, pro impetu vel multitudine. Cic. ad Attic. lib. 7, Fluctum enim totius Barbariæ ferre vrbs vna non poterat.

¶ Concionum fluctus. Cic. pro Milone, Et quidem cæteras tempestates & procellas in illis dumtaxat fluctibus concionum, semper putaui Miloni esse subeundas.

Insanos curarum comprime fluctus. Sil. lib 8.

Voluere curarum tristes in pectore fluctus. Lucret. lib. 6. Hoc est, agitationes & turbationes curarum multiplicium.

Fluctus fortunæ. Plin. lib. 5. cap 17, Longè frequentantibus, quos vita fessos ad mores eorum fortunæ fluctus agitat.

Iratum fluctus. Lucret. lib. 3.

¶ Fluctus, huius flucti, secundo declinat. Antiquum. Acc. Clytæmnestra, Flucti immisericordes iacere, & atra ad saxa illidere. Vide Nonium.

Fluctifragus, penul. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt Littus fluctifragum. Id est fluctus ipsos frangens. Lucret. lib. 1. Epitheton est poeticum.

Fluctiuagus, penult. cor. { [illegible] } Aliud adiectiuũ: vt Nautæ fluctiuagi. Stat. 3 Sylu. 2.

Vnda fluctiuaga. Stat. 1. Thebaid.

Fluctuo, fluctuas { [illegible] } fluctuare, Fluctus agitare, id est vndas facere. Plautus Rud. 8, Atque vt nunc valide fluctuat mare, nulla nobis spes est.

¶ Fluctuare, Fluctibus agitari & iactari. Cic. pro Rosc. Amer. Quid tam est commune quàm spiritus viuis, terra mortuis, mare fluctuantibus, littus eiectis? Idem 7. Verr. Quadriremémque in salo fluctuantem reliquerat.

¶ Fluctuare, Iactari, commoueri, in dubio esse, & instar nauis fluctibus agitari. Virg. lib. 2. Georg.

. at late fluctuat omnis

Ære renidenti tellus.

Fluctuans acies, Vide ACIES.

Fluctuare causa admodum dubia. Vide CAVSA.

Magno curarum fluctuat æstu. Virg. 8. Æneid.

Fluctuat animus. Plaut. Merc. 22.

Fluctuantur incerti animi. Liu 3. bel. Macedon.

Fluctuare animo, Liu 3 bel. Maced. Ephesi regem est consecutus, fluctuantem adhuc animo, incertúmque de Romano bello.

Fluctuat incertis erroribus ardor amantum. Lucret. lib. 4.

Tota res etiam nunc fluctuat. Cic. Attico, 2. 27.

Magnis curarum fluctuat vndis. Catull. in Argonaut. 59.

Fluctuare in re aliqua. Cic. 4. Academ. Non debere eos in suo decreto, sicut in cæteris rebus fluctuare. Hoc est, Marinorum fluctuum ritu huc atque illuc ventorum impetu commoueri.

Fluctuo, & fluctuor dicimus. Quintil. lib 9. cap. 3, Pleraque verba vtroque modo efferunt, luxuriatur, luxuriat: fluctuatur, fluctuat: assentior, assentio. Curtius, Fluctuari animo rex, & modò suum, modò Parmenionis consilium expendere. Liuius, Fluctuánsque animo, vt tereret tempus, explicat ordines.

¶ Fluctuare, pro Flutare. Plin. lib. 36. cap. 17, Lapidem è Scyro insula integrum fluctuare tradunt: eundem comminutum mergi. Quædam exemplaria habent Fluctuari. Idem libro 16. cap 38, Lignum in longitudinem fluctuatur.

Fluctuans, Participium { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 1. 15. Quum hominis amplissima fortuna, authoritate, gratia, fluctuantem sententiam confirmassem. Hoc est dubiam.

Genus orationis fluctuans & dissolutum, eo quòd sine neruis & articulis fluctuat huc & illuc. Author ad Herenn. lib. 4.

Fluctuatus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Iactatus & agitatus. Plin. lib. 4 cap. 12. Delos diu fluctuata, vt proditur, sola motum terræ non sensit. Idem lib 9. cap. 8.

Fluctuatio, Verbale { [illegible] }

Fluctuatio stomachi dicitur, quando stomachus siue ventriculus cibum non amplexatur: & quidam veluti fluctus audiuntur huc atque illuc ferri dum incedimus. Plin. lib. 10. cap 8.

Fluctuatio animorum. Liu. 9. ab Vrbe. In ea fluctuatione animorum opprimi incautos posse.

Fluctuosus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 37. cap. 5, Ij sunt fluctuosi, & rerum imagines complexi, vt verbi gratia, papauerum aut auium, &c. De smaragdis.

Fluctuatim, penult. prod. Aduerbium { [illegible] } Iactanter & solutè, vt ait Nonius. Afranius Pompa, Tene tu, in medio nemo est, magnificè volo fluctuatim ire ad eum, accipe hoc, tene tu, & sustine.

Fluor, fluoris. Scribon. Largus, Faciunt ad stomachi, & deiectiunculas, & ad omnem fluorem. Sic Celsus lib. 4. cap. 26.

Fluxus, Adiectiuum { [illegible] } dicitur quod fluit. Plin. lib. 9. cap. 38, Quoniam quum fœtificauere, fluxos habent succos.

Fluxum pertusúmque vas. Lucret. lib. 6. Hoc est transmittens, nec continens humorem.

Fluxa vestimenta, Amplissima, & minimè astricta, quasique liberè fluentia. Lucan. lib. 8.

Illic & laxas vestes, & fluxa virorum

Velamenta vides. Eadem ratione Virg. dixit, Vestium sinus fluentes, Æneid 1. Sueton. in Cæsare, cap. 45, Fluxiore cinctura congreetur.

Fluxa dicimus, momentanea, instabilia, & citò peritura. Vnde Fluxam fidem gerere. Plaut. Capt. 7. Sallust. in Catil. Nam diuitiarum & formæ gloria fluxa & fragilis est. Virg. 10. Æneid.

Authoritas fluxa. Tacit. lib. 17.

Fides seruitiorum fluxa. Tacit. lib. 20.

Fortuna belli fluxa. Cic. Bruto, Huius belli fortuna, vt in secundis, fluxa: vt in aduersis, bona.

Mens senio fluxa. Tacit. lib. 5.

Studia fluxa. Tacit. lib. 3.

¶ Fluxi, Libidinosi, molles, effœminati. Sueton. in Tiberio, cap. 52, Drusus animi fluxioris, remissiorísque vitæ erat.

Fluxus, huius fluxus. Celsus lib. 4. cap. 19, De ventris fluxu & curatione.

Fluxè, Aduerbium { [illegible] } Varro 2. de Re rust. cap. 11, Et eo magis fluxè ex herba quæ eadem ipsa sumptu perpurgate corpora nostra soler. Id est abundanter, largè.

Fluxio, Verbale { [illegible] } vt Fluxio aquarum. Cic. 1. de Diuinat.

Fluxiones alui, quos rheumatismos vocant. Plin. lib. 22. cap 23.

Fluxiones sanguinis. Plin. lib. 30. cap. 14.

Vuluæ ac ventris fluxionem sistit decoctum eius Plin. lib. 23. cap. 5.

Fluxura, fluxuræ, penult. prod. Substantiuum. Columella libro 3. cap. 2, de Apianis vitibus loquens, Nam duæ, inquit, lanatæ quanuis frondibus & palmitum pari facie, fluxuræ qualitate sunt dispares, quum tardius alteru recipiat cariem vetustatis. Ibidem in fine, Propositum est enim docere qua ratione vineæ pariter feraces & pretiosæ fluxuræ possint constitui.

Fluito, fluitas, penult. corr. { [illegible] } fluitare, Frequentatiuum, Sæpe & continuè fluere. Liu. 1. ab Vrbe, Tenet fama, quum fluitantem alueum in quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destituisset. Cic. 2. de Nat. deor. Quot genera quámque disparia, partim submersarum, partim fluitantium, & innatantium belluarum, partim ad saxa natiuis testis inhærentium. Liu. 1. ab Vrbe, Fluitantia arma in Tyberi. Plin. lib. 7. cap. 17.

Fluitant locustæ reptantium modo. Plin lib 9 cap. 30.

Fluitant tauri & cameli. Plin. lib. 5. cap. 16. Vnde primùm creditur Cecinnæ fides fluitasse.

¶ Fides fluitat, Id est labascit. Tacit. lib. 18.

Spe fluitare. Horat. 1. epist. 19.

¶ Fluitare, pro Nauigare. Plin. Iun. li. 8. epist. 8, de Clitumno, Adeò validus, vt illà quà properat, ipse tanquam per solum planum remis non adiuuetur: idem ægerrimè remis contisque superetur aduersus. Iucundum vtrunque per iocum ludúmque fluitantibus, vt flexerint cursum, laborem otio, otium labore variare. Vbi etiam obseruabis, iocum vsurpari de facto.

Fluitans, pen. cor. Particip. { [illegible] } Cic. pro Sextio. Quum verò in hanc Reipub. nauem, ereptis Senatui gubernaculis, fluitantem in alto tempestatibus seditionum ac discordiarum, armatæ tot classes, &c.

Tranquillus & quietus. Immoderatè agitatus & fluitans, contraria. Cic. de Vniuersit. Quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumpsit non tranquillũ & quietum, sed immoderate agitatum & fluitans.

Amictus fluitans. Catul. Argonaut. 59.

Carmina fluitantia ludenti versu nectere. Ouid. ad Pisonem.

Cera fluitantia forte. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Fluto, flutas, flutare, Idem quod Fluito. Antiquum Lucret. lib. 3,

Nanque mouetur aqua, & tantillo momina flutat.

Fluidus, penult. correp. Adiectiuum { [illegible] } Modò fluentem significat, modò humectum, modò molle. Plinius libro 9 cap. 30, de locustis, Vnum hoc animal, nisi viuum feruenti aqua incoquatur, fluida carne non habet callum.

Liquor fluidus. Virg 3. Georg.

¶ Fluidus, pro Languido, seu marcido. vt Calore fluido tabescunt corpora. Ouid. 15 Metam. Calorem fluidum vocat ab effectu, quòd mollia & fluida reddat corpora.

Lacerti fluidi pendent. Ouidius 15. Metamorph. Sic Liuius lib. 4 belli Maced. vocat corpora Gallorum mollia & fluida.

Fluuidus, penult. corr. Idem quod Fluidus Lucret. lib 1,

Sed quòd amara vides, eadem quæ fluuida constant,

Sudor vti maris est minimè mitabile cuiquam. Id est, liquida. Hu-

bet autem primam longam, aut certè proceleumaticus pes est quatuor breuibus constans. Quidam tribrachum malunt.

Flumen, fluminis, penultima correp. neutri generis (ποταμός) significat amnem.

Flumen riui, Id est fluxus seu cursus riui. Plinius, Ne flumini eius eius esset impedimento.

Prima fluminis Nili bibere. Martial. lib. 13.
Et qui prima bibit deprensi flumina Nili. Hoc est aquam è prima Nili scaturigine.

Accessus fluminum, Vide ACCEDO.
Alueus fluminis. Virg. 7. Æneid.
¶ Aduerso flumine lembum remigiis subigit. Virg. 1. Georg.
Altum flumen. Virg. 4. Georg.
Caua flumina. Virg. 4. Georg.
Decliuia flumina. Ouid. 1. Metam.
Dulce flumen ouibus. Horat. 2. Carm. ode 6.
Frigida flumina. Virg. ecloga 5.
Herbosum flumen. Virg. 2. Georg.
Lata flumina. Virg. 3. Georg.
Latebrosa flumina, Vide LATEO.
Limosa flumina. Ouid. 1. Metam.
Magnum flumen. Horat. 1. Serm. sat. 1.
Molle flumen. Catull. ad Ianuam,
Flauus quam molli percurrit flumine Mella
Brixia. Id est, fluuio non rapido, sed lento.
Nubile flumen. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Pingui flumine Nilus. Virg. 9. Æneid. Id est fluore. Seruius.
Publicum flumen. Cic. de Arusp. resp.
Rapidum flumen. Quintilianus libro 6. cap. 2. Horatius 2. Serm. satyra 3.
Sacrum flumen. Virg. 2. Georg.
Sanctum flumen. Virg. 8. Æneid.
Secundum flumen. Tacit. lib. 11.
Septemflua flumina Nili. Ouid. 15. Metam.
Sonora flumina. Virg. 12. Æneid.
Vaga flumina. Horat. 1. Carm. ode 34.
Validum flumen. Lucret. lib. 1.
Viuum flumen. Virg. 2. Æneid. Id est, semper fluens & naturale.
¶ Auertere flumen, Vide AVERTO.
Concita flumina. Ouid. 7. Metam.
Gelu flumina constiterunt. Horat. 1. Carm. ode 9.
Decrescentia flumina prætereunt ripas. Horatius 4. Carminum, ode 7.
Diducere in riuos maxima flumina. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Deuehitur flumine. Tacit. lib. 18.
Effuso flumine stagnans Nilus. Virg. 4. Georg.
Languido flumine errans Cocytus. Horat. 2. Carm. ode 14.
Fugientis fluminis. Stat. 5. Sylu. 5.
Largo humectat flumine vultum. Virgilius 1. Æneidos, Id est lachrymis.
Increuerunt flumina. Ouid. 11. Metam.
Innatare flumini, Vide INNATO.
Interueniente flumine, Vide INTERVENIO.
Inuchi flumine, Vide INVEHO.
Labentia flumina. Ouid. 1. Metam.
Mergere se in flumen, Vide MERGO.
Expatiata ruunt per apertos flumina campos. Ouid. 1. Metam.
Subsidunt flumina. Ouid. 1. Metam.
Superare flumina. Ouid. 9. Metam. Tranare intelligit.
Torrentia flumina. Virg. ecloga 7.
Glaciem flumina trudunt. Virg. 1. Georg.
Vomens calidum de pectore flumen. Virg. 9. Æneid. Id est, ingentem vim cruoris.

¶ Ingenij flumen. Cic. pro Marcello, Nullius tantum est flumen ingenij, nulla dicendi aut scribendi tanta vis, tantáque copia, quæ non dicam exornare, sed enarrare C. Cæsar res tuas gestas possit. Pulchra est translatio. Flumen perpetuo redundat cursu, nunquam arescit, aut exsiccatur: sic ingenij fœcunditas semper redundat.

Orationis flumen & varietas. Cicero 2. de Orator. Id est copia dicendi.

Verborum flumen. Cic. in Orat. Flumen aliis verborum, volubilitásque cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. Idem 2. de Orat. Magna dicendi copia, per translationem flumen vocatur. Vnde Iuuenalis etiam sat. 10. dixit,
Et torrens dicendi copia. Homerus quoque Vlyssis eloquentiam niuibus hybernis comparat, ostendens eam fuisse crebram, assiduam, & largam.

¶ Flumen, pro Fluxu. Virg. 2. Æneidos,
-rapidus montano flumine torrens. Id est fluxu. Seruius.

¶ Flumen, Fluxus aquæ ex vicini domo aut alio loco fluens, cui quis per domum suam cursum dare tenetur, vt in vicum aut cloacam defluat. Pomponius in l. Cum in lege. D. de contrahenda emptione.

¶ Flumen, inquit Varro, quòd fluat, de quo lege vrbanorum prædiorum scribitur, Stillicidiis, fluminíque vt ita fluant, cadántque. Inter hæc, hoc interest, quòd stillicidium, eo quod stillatim cadat: flumen, quòd fluat continuè. Hæc ille lib. 4. de Ling. Latina.

Fluminum, ait Vlpianus, quædam sunt perennia, quædam torrentia. Perenne est, quod semper fluit, ἀέναος: torrens, ὁ χειμάῤῥους, Id est hyeme fluens. Si tamen aliqua æstate exaruerit, quod alioqui perenne fluebat, non ideò minus perenne est. Fluminum rursus quædam publica sunt, quædam non. Publicum autē esse Cassius definit, quod perenne sit. Hæc ex l. 1. §. 3. D. de fluminibus.

Flumineus, adiectiuum (ποτάμιος.) vt Aqua fluminea. Ouid. 2. Fast.
Auis fluminea. Ouid. 1. Amor. eleg. 3.
Portus fluminei. Claud. 4. Paneg.
Vnda fluminea. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7.
Volucres flumineæ. Ouid. 2. Metam.

Fluminosus, a, um (ποταμώδης) Quod fluminibus abundat, vt Regio fluminosa, Id est fluminibus multis irrigua. Sipontinus.

Fluuius, huius fluuij (ποταμός) dicitur amnis perpetuò fluens. Plautus Curcul. 2,
Quisnam hic fluuius est, quem non recipiat mare?
Amœnus fluuius. Virg. 8. Æneid.
Truces fluuij. Stat. 5. Sylu. 4.
¶ Decurrens fluuius, Vide DECVRRO.
Deficiente fluuio sedet alueus in limo. Ouid. 2. Fast.
In fluuios gelidos ardentia membra dare. Lucret. lib. 6.
Atratus fluuius sanguine fluxit. Cic. 2. de Diuinat.
Impactus insulis fluuius, Vide IMPINGO.
Influit fluuius in Pontum, Vide INFLVO.
In fluuium innatare, Vide INNATO.
Innatat terræ fluuius, Vide INNATO.
Innare fluuios rapaces. Virg. 3. Georg.
Irrumpens fluuius, Vide IRRVMPO.
Liquens fluuius. Virg. 4. Georg.
Salubri fluuio mersare gregem. Virg. 1. Georg.
Fluuiis grauem solari æstum. Horat. 2. Carm. ode 5.
Strepunt fluuij turgidi niue. Horat. 4. Carm. ode 12.
Minaces fluuios tentare. Virg. 3. Georg.
Viuens fluuius. Stat. 9. Thebaid.
¶ Fluuia, fœminini generis antiquis. Sisenna histor. lib. 4, Quod oppidum tumulo in excelso loco, propter mare, paruis mœnibus, inter duas fluuias, infra Vesuuium collocatum. Vide Nonium.

Fluuialis, & hoc fluuiale, penult. prod. (ποτάμιος) Quod ex fluuio est: vt Aqua fluuialis. Colum. lib. 6. cap. 12. Et lib. 8. cap. 16, Fluuialis lupus piscis, pro fluuiatili.
Anas fluuialis. Ouid. 11. Metam.
Arundo fluuialis. Virg. 2. Georg.
Lympha fluuialis. Virg. 4. Æneid.
Ripa fluuialis. Ouid. epist. 5.

Fluuiatilis, & hoc fluuiatile, penult. corr. (ποτάμιος) Quod in fluuio viuit: vt Pisces fluuiatiles. Plin. lib. 19. cap. 4. Et Liuius ab Vrbe, Fluuiatiles naues.
Fluuiatilis arena, Quæ in fluuiis est. Plin. lib. 36. cap. 23, Arenæ tria sunt genera: fossitia, cui quarta pars calcis addi debet: fluuiatilis, aut marinæ, tertia.
Fluuiatiles naues. Vide NAVIS.
Testudines fluuiatiles. Cic. 2. de Nat. deor.

Fluuiaticus, penultima correpta (ποταμιαῖος.) Idem quod fluuiatilis. Columella libro 8. capite 15, Vbi delitescentibus fluuiaticis animalibus insidientur.

Fluuiatus, pen. prod. Adiectiuum ([illegible].) Plin. lib. 16. cap. 39, Hæc quæ diximus ratione fluuiatis decorticantur. Id est macerata in aqua fluuiatili. Sic dicere possumus Canabem fluuiatam.

FLVONIA, Iuno dicta est, quam mulieres colebant, quòd sanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur, vt scribit Sipontinus. Vide Bocat. in genealog. deor.

Flustra, dicuntur quum in mari fluctus non mouentur: quam Græci γαλήνην vocant. Festus.

Fluta, flutæ: flutæ, flutarum (πλωταί) Anguillæ siue murænæ dicebantur in freto Siculo, quæ Græcè plotæ, quasi nauigabiles dicuntur: quòd in summa aqua fluitantes mergi non possunt. Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 15, Accersebantur murænæ ad piscinas nostræ vrbis ab vsque freto Siculo. Illic enim optimæ esse à prodigis creduntur, tam Hercule quàm anguillæ. Et vtræque ex illo loco Græcè πλωταί vocantur, Latinè flutæ: quòd in summo supernantes, sole torrefactæ curuare se posse, & in aqua mergere desinunt. Columel. lib. 8. cap. 17. Item flutas, quæ maximè probantur, murænas, & si quæ sunt aliæ saxatiles notæ, quarum pretia vigent.

Fluuialis, Fluuiaticus, Fluuiatilis, Fluuiatus, Fluuius, Fluxio, Fluxus, Vide FLVO.

FOBII, qui nunc dicuntur Fabij, Vide FABII, & FOVEA, suis locis.

F O C

Focale, huius focalis, penult. prod. ([illegible]) Genus ligaminis ad fauces velut fasciæ quædam collum ambiens, quod fauces ac collum perfrigērê non fineret, & pronunciationi conduceret. Quintil. lib. 11, Palliolum sicut fascias, quibus crura vestiuntur, & focalia, & ligamina aurium sola excusare potest valetudo. Focale à faucibus, au diphtongo in u longum mutata. Martial. lib. 4. 147,
Hoc focale tuas asserat auriculas. Videtur tamen Seneca vsurpare pro genere vestis, quo ad focum vtebantur. Sic enim lib. 4. Natural. Quæstionum, Videbis quosdam graciles, & palliolo, focalíque circundatos, pallentes & ægros.

¶ Focale, Ferrum ignitum quo crispantur crines. Horatius 2. Serm. satyra 3,
-ponas insignia morbi,
Fasciolas, cubitale, focalia. Sed tunc à Focus descendit, vt indicat primæ syllabæ correptio.

Focaneus ([illegible].) Colum. lib. 4. cap. 24, Vocatur etiam focaneus palmes, qui solet in bifurco medius prorepere, & idcirco eum prædicto vocabulo rustici appellant, quòd inter duo brachia, quà se diuidit vitis, enatus, velut fauces obsidet, atque vtriusque duramenti alimenta præripit. Idem lib. 5. cap. 6.

Focarij, qui & mediastini dicti sunt à Iurisconsultis, inter species seruorum numerantur. Vide Alex. Neapolit. lib. 3 cap. 15.

Focillo, focillas ([illegible]) focillâre, Calefacere, recreare, restaurare. Plinius epistola 16. libr. 3, Focillata, Dixeram, inquit, vobis inuenturam me quamlibet durum ad mortem viam, si vos facilem negassetis. Suetonius in Augusto, cap. 16, M. Antonij societatem semper dubiam & incertam, variísque reconciliationibus male focillatam abrupit.

¶ Focillatur pro fouet. Varro de vita Pop. Rom. lib 2. Propter secundas sublato metu, non in communi spectant, sed suum quisque, diuersi, commodum focillatur. Nonius.

Focilo, pen. breui. Ouid. ad Pisonem,
Sed miserum parua stipe focilat, &c. Alius codex habet, stipe munerat.

Focula, Foculus, Vide FOCVS.

FOCVNATES. Plinio populi sunt in Alpibus, lib. 3. cap. 20.

Focus, foci, masc. gen. {[illegible]} à fouendo, in quo ignis seruaret. Seruius in 12. Æneid. Quicquid ignem fouet, focus vocatur, siue ara sit, siue quid aliud, in quo ignis fouetur. Ouid. lib 6. Fastorum,
At focus à flammis, & quòd fouet omnia, dictus. Cato de Re rust. Folia subdito, in foco calido sub testa coquito leuiter.
Aræ & foci. Cicero 2. de Nat. deor. Vis autem eius ad aras & focos pertinet.
Foci accensi, Vide ACCENDO.
Breues foci. Iuuenal. sat. 11.
Casti foci. Ouid. 3. Fast.
Focus familiaris. Colum. lib. 8. cap. 1. Vide OPVLENTVS.
Furiosi foci. Ouid. epist. 20.
Graminei luxere foci. Lucan. lib. 4.
Humilem grato calfacit igne focum. Ouid. 4. Fast.
Lucens focus. Stat. 1. Sylu. 2.
Focus publicus. Cic. 2. de Legib. Virginésque Vestales in vrbe custodiunto ignem foci publici sempiternum.
Pudici foci. Stat. 3. Sylu. 2.
Sancti foci. Ouid. 4. Fast.
Extruere lignis focum. Horat. Epod. 2.
Splendet focus. Horat. 1. epist. 5.
¶ Focus, Priuata cuiusque domus, quemadmodum ara aliquando templum significat. Plaut. Amphit. 4,
Vrbem, agrum, aras, focos, séque vti dederent.
Foci patrij. Cic. pro Rosc. Amer.
Pro aris & focis pugnare. Cic. 3. de Nat. deor.
Repetere deos penates patrios, aras, focos, larem familiarem. Cic. 2. Philipp.
Focus, Fomenta, Focillationes, Foculi, à fouendo, id est calefaciendo dicta sunt. Author Festus.

Foculus, huius foculi, pen. corr. {[illegible]} Diminutiuũ, In quo ignis accenditur vt cibus coquatur: eos enim habebant ferreos, vt ignitabula, [illegible] Græci appellant. Plaut. Capt. 13,
Laridum atque epulas foueri foculis feruentibus? Plin. lib. 35. cap. 10, Arrepto carbone extincto è foculo. Cic. pro Domo sua.
Accensu ad sacrificium foculo. Liu. Decad. 2. lib. 2.
Foculum excitare bucca. Iuuenal. sat. 3.
¶ Focula ventris, pro nutrimentis, authore Nonio dixit Plautus in Persa. 4.

Foculare, dictum vt fouere. Author Nonius.

Focarius, Adiectiuum {[illegible]} vt Focarius panis, In foco coctus.

Focarius, Substantiuum, Vide Atriarius, in ATRIVM.

Focaria, focariæ, Concubina etiam libera. In l. 3. C. de donationibus inter virum & vxorem, Si ancillam nummis tuis comparatam esse Præsidi prouinciæ probaueris: donationísque causa focariæ tuæ nomina instrumentum emptionis esse conscriptum: eam tibi restitui iubebit. Nam licet cessante iure matrimonij donatio perfici potuerit: milites tamen meos à focariis suis hac ratione fictísque adulationibus spoliari nolo. Et in l. si ea. C. de conditionibus insertis.

F O D

Fodare, pro Fodere dixerunt veteres. Festo teste.

Fodio, fodis, fodi, fossum {[illegible]} fodere, Cauare, & quasi foras dare. Virgil. lib. 6. Æneidos,
Seu spumantis equi foderet calcaribus armos. Cic. 2. de Diuinat. Respondit coniector thesaurum defossum esse sub lecto. fodit: inuenit auri aliquantum.
Fodere argentum. Liu 8. bel. Pun. Sita in Messessum finibus est, Hispanæ gentis, ager frugifer: argentum etiam incolæ fodiunt. Sic Fodere metallum. Plin. lib. 2 cap. 63.
Arua fodiebant coloni. Ouid. 11. Metam.
Guttura cultro fodit. Ouid. 7. Metam.
Humum fodere. Virgil. 2. Georg.
Fodere ense iugulum. Martial. lib 1. 7.
Latus alicuius fodere. Horat. 1. epist. 6.
Fodere ora hastis. Liu. 8. ab Vrbe. Hastísque ora fodientes, primo robore virorum cæso, per alios manipulos velut inermes propè intacti euasere.
Fodere puteos. Cæs. 3. bel. Ciuil.
Sibi ipsi fodere aliquid. Cic 2. de Orat.
Fodere stimulis. Cicero 2. Philipp. Num expectas dum te stimulis fodiam?
¶ Fodere terram, Arare. Plautus Pœnulo, 16. Terent. Heauton. 1. 1. Cicero 1. de Finib. Nam vt Terentianus Chremes non inhumanus qui nouum vicinum non vult Fodere, aut arare, aut aliquid ferre denique. Cato cap. 2.
Foditur cor stimulo. Plaut. Bacchid. 23,
Tactus sum vehementer visco, cor stimulo foditur.
Fodit dolor. Cic. 2. Tusculan. Pungit dolor, vel fodiat sanè, si nudus es, da iugulum: sin tectus Vulcaniis armis, id est fortitudine, resiste.
¶ Fodiri, pen. prod. à quarta coniugatione. Columel. libro 11. cap. 2, Reuocari, & adhuc fodiri possunt. Idem de Arboribus, cap. 30, Sed omnibus annis fodiri ante Calend. Martias, & interputari oportet.

Fodico, fodicas, pen. corr. {[illegible]} fodicare, pro Peruellere, pungere, siue fodere, hoc est dolore afficere. Cic. 3. Tuscul. Non enim est in nostra potestate fodicantibus his rebus, quas malas esse opinamur, dissimulatio vel obliuio. Horat. Emamus qui fodicet latus.
Fodicare alicui animum. Plaut. Bacchid. 2,
-quia isthæc lepida sunt memoratu:
Eadem in vsu atque vbi periculum facias. aculeata sunt,
Animum fodicant, bona distimulant facta, & famam sauciant.

Fodina, huius fodinæ, pen. prod. Locus vbi quid foditur. Plin. lib. 33. cap. 6, Odor ex argenti fodinis, inimicus omnibus animalibus, sed maximè canibus. Legitur & coniunctim, Argentofodinæ.
Cretæ fodina l. sed & 13, de Publ. Caius Iurisconsl.

Fossa, huius fossæ {[illegible]} Notum. Columel. lib. de Arboribus, cap. 18, Prius quàm pomarium constituas, quàm magnum habere voles, circummunito maceria, aut fossa, &c. Vlpianus in l. vnica. D. Vt in flumine publico nauigare liceat: scribit fossam esse receptaculum aquæ manufactum: re ad castra, seu vrbes, oppidáve, aut alia huiusmodi munienda. Cic. ad Attic. lib. 9. 184, Fossa & vallo septum aliquem tenere.
De fossis & cloacis interdicit Prætor. Cic. pro Cecinna.
Perpetua fossa, Vide PERPETVVS.
Redundans gurgitibus fossa Rheni. Cic. in Pisonem.
Circundare latam fossam alicui rei. Cic. 5. Tuscul.
Complere fossas, Vide COMPLEO.
Transitum fossæ ponticulo ligneo coniungere. Cic. 5. Tusc.
Obcæcare fossas in agro, Vide OBCAECO.
Percutere fossam. Vide PERCVTIO.
Perducere fossas in altitudinem, Vide PERDVCO.
Vallo & fossa munire castra. Cæs. 2. bel. Gall. Castra in altitudinem pedum duodecim, vallo fossáque duodeuiginti pedum munire iubet. Cic. ad Catonem, lib 15. 4, Vallo & fossa circundedi.
Cæca fossa, cui Patens & Aperta opponitur. Colum. lib. 2. cap. 2, Si humidus sit, abundantiã vliginis ante siccetur fossis. Earum duo genera cognouimus, cæcarum & patentium. Spissis atque cretosis regionibus apertæ relinquuntur. at vbi solutior humus est, aliquæ sunt patentes, quædam etiam obcæcantur, ita vt in patentes ora hiantia cæcarum competant. Sed & patentes latius, & apertas summa parte decliuésque, & ad solum coarctatas, imbricibus supinis similes facere cõueniet: nam quarum recta sunt latera, celeriter aquis vitiantur, & superioribus soli lapsibus replentur.

Fossula, huius fossulæ, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} Cato cap. 161, Deinde fossulas facito, quo radices asparagi demittas. Colum. lib. 11. cap. 3, Singulis fossulis disponas.
Fossula circundari. Columel. libro 11. cap. vlt. vbi de Cappare verba facit.

Fossatum, pen. prod. {[illegible]} pro Fossa. Plin. lib. 17. cap. 21, Fossarum purgari, & extendi, ne crudum relinquatur.
¶ Fossatum, recentiores scriptores vocauerunt castra, quia fossa cingi solebant. Capitolinus in Gordianis, Castra omnia fossato circumdat. Quin & apud Suidam hoc vocabulũ reperitur, & apud Leonem imperatorem, teste Turnebo.

Fossor, huius fossoris {[illegible]} Qui fodit. Virg. lib. 2. Georg. Et labefacta mouens robustus iugera fossor. Columel. lib. 3. cap. 13, &c. Martial. lib. 7, Rigidus fossor.

Fossio, fossionis {[illegible]} Colum. lib. 5, Deinde malleolo inter ordines posito, crebris fossionibus pastinatum resoluere.
Fossionibus terra fit fœcundior. Cic. de Senect.
Agri fossiones & repastinationes. Cic. de Senect.
Recenti fossione terram fumare calentem videmus. Cicero 2. de Nat. deor.

Fossura, huius fossuræ, pen. prod. {[illegible]} Idem quod fossio. Colum. lib. 5, Hanc planam fossuram maximè nos probauimus.

Fossitius, Adiectiuum {[illegible]} Quod foditur: vt Arena fossitia. Plin. lib. 36. cap. 13.
Sal fossitius. Scribonius Largus, 59. & 60.

Fossilis, & hoc fossile, pen. corr. {[illegible]} Quod foditur: vt Ebur fossile. Plin. lib. 36. cap. 18. Idem lib. 33. cap. 6, Tunc salem fossilem aducunt. Varro 2. de Re rust. cap. 11.
Fossile atramentum variis medicinæ vsibus adhiberi solitum est, præsertímque in astringendo: in quo tanta eius vis est, vt si vrsorum & leonum ora eo aspergantur, mordere non possint. Ex Sipontino.

F O E

Fœcundus, Adiectiuum {[illegible]} Quod fructum facit & ferax est, à faciendo seu ferendo. Columel. lib 8. cap. 14. Id neque æquè fœcundum est, nec tam pretiosum. Ouid. 4. Fastorum,
Forda ferens bos est, fœcundáque dicta ferendo.
Fœcundus, Abundans, & plenus. Horat. 1. epist. 5,
Fœcundi calices, quem non fecere disertum?
Fœcundus & huber. Cic. de Arusp. respons. Quæstum illum maximè fœcundum, huberémque campestrem, totum ad se ita redegit, &c.
Fœcundissimus melle & felle amor. Plaut. Cistel. 2,
Nanque ecastor amor & melle & felle est fœcundissimus,
Gustu dat dulce, amarum ad satietatem vsque aggerit.
Pecorum fœcundus. Tacit. lib. de German.
Frugum fœcundus. Tacit. in vita Agricolæ.
Annonæ fœcunda prouincia. Tacit. lib. 17.
Pectus fœcundum. Cic. 1. de Diuinat. Pectus fœcundum. Id est plenum malitiæ. Seruius in Virgilium, 7. Æneid.
Ab Anaxagora huber & fœcundus Pericles. Cic. in Orat.
Sue nihil genuit natura fœcundius. Cic. 2. de Nat. deor.
Fœcunda metallorum terra. Plin. lib. 33. cap. 4, Italiæ parcitum est vetere interdicto Patrum, vt diximus: alioquin nulla fœcundior metallorum quoque erat tellus.
Fœcundam esse, de muliere dicitur, quæ fert vterum. Ouidius 2. Metamorphoseos,
Vt fœcunda fores, ferérque iniuria partu. Nota.

Fœcunditas, pen. corr. fœcunditatis {[illegible]} Hubertas ac co-

pia. Plinius lib. 20. cap. 6, Fœcunditatem etiam fœminarum hoc cibo augeri, &c.
Importare fœcunditatem fœminis. Plin. lib. 24. cap. 18.
Aquarum inductionibus terris fœcunditatem damus. Cicero 2. de Nat. deor.
Aperta fœcunditatis fœmina. Tacit. lib. 12.
Mulieris miseræ fœcunditas calamitosa. Cic. 2. Philipp.
Terrarum fœcunditas, Cæli temperatio. Cic. 2. de Nat. deor.
Propter fœcunditatem multa in agris fingi, gignique possunt. Cic. 2. de Diuinat.
Efferat se in adolescente fœcunditas. Quintil. lib. 2. cap. 4. ex Cicerone 2. de Orat.
Fœcunditas animi. Plin. in Præfat. 3.

Fœcundo, fœcundas ([illegible]) fœcundare, Abundantem seu fructiferum facere. Virgil. 4. Georg. eorum,
Et viridem Ægyptum nigra fœcundat arena.

Fœcundè, Aduerbium ([illegible]) Plin. lib. 16. cap. 36, Atque etiam recisa fœcundius resurgit.

Fœcialis, Vide FECIALIS.

Fœdum, Antiqui dicebant pro hœdo, folus, pro olere, fostem, pro hoste, fostiam, pro hostia. Author Festus.

Fœdus, fœderis, pen. corr. n. g. ([illegible]) Pax est (inquit Seruius) quæ fit inter dimicantes. Dictum est autem vel a fœcialibus, per quos fiebant fœdera: vel à porca fœdè, id est lapidibus cæsa, vt Virgil. 8. Æneidos,
-& cæsa iungebant fœdera porca.
Fœderis autem faciendi morem, vide apud Liuium 1. Decad. lib. 1.
Tria genera fœderum. Liu. 4. bel. Maced. Esse autem tria genera fœderum, quibus inter se paciscerentur amicitias, ciuitates, regésque. Vnum, quum bello victis dicerentur leges. Vbi enim omnia ei, qui armis plus posset, dedita essent, quæ ex iis habere victos, quibus multari eos velit, ipsius ius atque arbitrium esse. Alterum, quum pares bello, æquo fœdere, in pacem atque amicitiam venirent. tunc enim repeti, reddíque per conuentionem res: & si quarum turbata bello possessio sit, eas aut ex æquo simul, aut ex formula iuris antiqui, aut ex partis vtriusque commodo componi. Tertium esse genus, quum qui hostes nunquam fuerint, ad amicitiam sociali fœdere inter se iungendam coeant, eos neque dicere, neque accipere leges, id enim victoris & victi esse.
Fœdus pro vinculo necessitudinis quod priore patrocinio quis contraxit. Plinius Iunior epist 4. lib. 3, Legati rursus inducti, iterum me iam præsentem aduocatum postulauerunt, implorantes fidem meam quam essent contra Massam Bœbium experti, allegantes patrocinij fœdus.
Sanctio fœderis. Cic. pro Corn. Balbo.
Publicæ religiones fœderum. Cic. 7. Verr.
Amicitiæ fœdus. Ouid. 2. Trist. eleg. 6.
Religionum fœdera. Cic. 2 de Legib.
Certum fœdus Horat. 3. Carm. ode 24.
Clandestinum fœdus. Sil. lib. 7. Vide CLAM.
Fœdus coniugiale. Ouid. 11 Metam.
Feralia fœdera. Id est funalia. Lucan. lib. 1.
Genialia fœdera. Id est connubialia. Stat. 2. Achill.
Illibata fœdera tori. Hoc est, coniugium castum & pudicum. Lucanus lib. 2.
Immunes ac liberæ fœdere ciuitates. Cic. 5. Verr.
Infidum fœdus, Vide INSIDVS.
Ratum & religiosum fœdus. Cic. 13. Philipp.
Sacrosanctum fœdus est. Cic. pro Corn. Balbo.
Socialia fœdera. Ouid. epist. 4.
Temeratum fœdus. Sil. lib. 11.
¶ Accipere fœdera, Vide ACCIPIO.
Agere fœdus. Liu. de bel. Pun.
Fœderi adscribi. Liuius 9. bel. Pun. In eas conditiones, quum pax conuenisset, ab rege fœderi adscripti Prusia Bithyniæ rex, Achæi, Bœotij, &c.
Æquo fœdere amantes. Virgil. 4. Æneid.
Attribere fœderibus pœnam. Cic. pro Corn. Balbo, O præclarum interpretem iuris, authorem antiquitatis, correctorem atque emendatorem nostræ ciuitatis, qui hanc pœnam fœderibus adscribat, vt omnium præmiorum, beneficiorúmque nostrorum expertes faciat fœderatos.
Calcare fœdus. Sil. lib. 3.
Cauere fœdere de aliqua re. Cic. 2. de Lege agraria.
Coire in fœdus, Vide COEO.
Placitum læti componite fœdus. Virgil. 10. Æneid.
Oblato gaudens componi fœdere bellum. Virg. 12. Æneid.
Concipere fœdus, Vide CONCIPIO.
Conceptum fœdus rumpere. Virgil. 12. Æneid.
Confirmare fœdere societatem. Cic. 3. Philipp.
Confundere fœdus. Virgil. 12. Æneid.
Dare fœdus. Liu. de bel. Pun.
Deuincitur fœderibus etiam cum hoste fides. Cic. 3. Offic.
Facere fœdus cum aliquo. Cic. de Senect. Quum sententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho.
Facere inter se fœdus. Cic. 2. de Finib.
Contra fœdus, id est contra Populi Romani religionem & fidem facere. Cic. pro Corn. Balbo.
Ferire fœdera, Facere, vel inire. Cic. pro Cælio. Ideóne ego pacem Pyrrhi diremi, vt tu amorum turpissimorum quotidie fœdera ferires? Virgil. 10 Æneid.
Firmabant fœdera dictis. Virgil. 12. Æneid.
Frangere fœdus. Silius lib. 1.
Frangere fœdus, & In fide manere, contraria. Cic. pro Domo sua.
Frangere fœdus sanguine alicuius ictum. Cic. in Pisonem.
Iaciunt fœdus. Tacit. lib. 15.

Icere fœdus cum aliquo. Cic. pro Corn. Balbo. Vide ICO. Claud. de bel. Get.
Fœdus Veneris inire. Ouid. 3. Metamorphoseos,
-Veneris cum fœdus initis,
Da mihi re talem.
Infirmare fœdus. Cic. pro Corn. Balbo.
Iungere fœdera. Virgil 8 Æneid. Vide IVNGO.
Iungi fœdere alicui, Vide IVNGO.
Iuratum fœdus Ioui. Sil. lib. 1.
Læsum fœdus. Virgil. 12. Æneid.
Negligere, violare, rumpere fœdera. Cic. pro Corn. Balbo.
Pepigit fœdera mihi tecum. Virgil. 10. Æneid.
Pactum fœdus. Cic. pro Sextio.
Peruertere fœdus, Vide PERVERTO.
Petere fœdus. Quintil lib. 7. cap. 3.
Polluere fœdus naturæ. Ouid. 10. Metam.
Polluta dolis fœdera. Silius lib. 11.
Renouare fœdus. Cic. pro Corn. Balbo.
Reposcere fœdus. Virgil. 12. Æneid.
Rescindere fœdus Patercul lib. 2.
Rumpere fœdera Virgil. 8. Æneid.
Fraternum rumpere fœdus. Horat. 1. epist. 3.
Sacrare fœdus, Vide Sacro, sacras, in SACER.
Sancire fœdera. Virgil. 12. Æneid.
Sancire fœdus sanguine alicuius ictum. Cic. pro Sextio.
Pactiones, fœdera, reconciliationes sanguine alicuius sancire. Cic. post Red. ad Quirites.
Promissa fœdera seruare. Ouid. 2. Fast.
Perpetuo lecti fœdere sociata coniux. Ouid. in Ibin.
Soluere fœdera. Virgil 10. Æneid.
Stare fœdere Liu. de bel Pun.
Stare aduersus fœdus. Liu de bel. Pun.
Transire in fœdus. Liu de bel. Pun.
Veniunt ad fœdus amantes. Ouid. 3. de Arte amandi.
Violare fœdus. Cic. 13. Philipp.
Communia fœdera pacis violare. Lucret. lib. 5.
¶ Fœdus, pro Lege. Virgil. 1. Æneidos,
-regémque dedit, qui fœdere certo
Et premere & laxas sciret dare iussus habenas.
Æquissimo iure & fœdere ciuitas. Cic. pro Archia.
Æterna fœdera certis imposuit natura locis. Virgil. 1. Georg.
Fœdus appellatum ab eo, quòd in paciscendo fœdere hostia necaretur. Virgilius,
-& cæsa iungebant fœdera porca. Vel quia in fœdere interponatur fides. Hæc Festus.

Fœdifragus, pen. corr. ([illegible]) Ruptor fœderis. Cic. 2. Offic. Pœni fœdifragi, crudelis Annibal.

Fœderati ([illegible]) dicuntur populi, qui fœdere icto cum aliis populis societatem coierunt. Nanque inter ciuitates prouinciarum aliæ ciuium Romanorum, aliæ Latinorum veterum, aliæ fœderatorum, aliæ stipendiariæ dicebantur. Suetonius in Caligula, Domi, forísque ciuilis, liberis ac fœderata oppida sine lictoribus adibat. Cic. 7. Verr. In oppido fœderatorum.
Fœderatæ ciuitates, Aliis fœdere quodam coniunctæ. Cicero pro Archia, Si qui fœderatis ciuitatibus ascripti essent. Idem 4. Verr.
Populus fœderatus. Cic. 1. de Orat.
Socij & fœderati populi. Cic. pro Corn. Balbo.
Fœderatum ac pacatum solum. Cic. 6 Verr. In Mamertinorum solo fœderato atque pacato, monumentum istius crudelitatis constitutum est.

Fœdus. Adiectiuum ([illegible]) Deformis. Terentius Eunucho, 4. 4. Nunc eò tibi videtur fœdus, quia illam non habet. Liuius 2. ab Vrbe.
Adulationes fœdæ. Tacit. lib. 15.
Adulterium fœdum. Ouid 8. Metam.
Amor fœdus. Ouid. 10 Metam.
Fœda capitia animalia. Plin. lib. 22. cap. 24.
Auaritia, & libidine fœdus, ac maculosus. Tacit. lib. 17.
Aura fœda. Stat. 2. Thebaid.
Caput fœdum impexa porrigine. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Carmine fœdo splendida facta linunt. Horat. 2. epist. 1.
Cicatrix fœda Horat. 1. Serm. sat. 5.
Fœdum consilium. Liu. 6. bel. Pun. Id fœdum consilium cum incœpto, tum etiam exitu fuit.
Conuiuia fœda. Ouid. 1. Metam.
Corpora fœda podagra. Tibull. lib. 1. eleg. 9.
Culpa fœdior. Sil. lib. 7.
¶ Fœdum exemplum. Liu. 7. bel. Pun. Qui neque magistratum continuari satis ciuile esse aiebant: & multo fœdioris exempli, eum ipsum creari qui comitia haberet.
Genus mortis fœdum. Cic. Att. lib. 15. 329.
Rigat ora fœdus imber. Seneca OEdip. 12.
Fœdissima senectuti luxuria. Cic. 1. Offic.
Fœdum in modum laceratus verberibus. Liu. 9. ab Vrbe.
Latrones fœdissimi. Cic. ad Plancum, lib. 10. epist. 6.
Immanissimum & fœdissimum monstrum. Cic. in Pisonem.
Fœdus odor. Plin. lib. 11. cap. 18, Apes odere fœdos odores, procúlque fugiunt, sed & infectos.
Pædor fœdus. Senec. Herc. fur. 9.
Fœda persona senectutis. Cic. ad Atticum, lib. 15, Parúmne fœda persona est ipsius senectutis?
Sapor fœdus. Lucret. lib. 2.
Fœdissima tempestate lacerata nauis. Liu. 9. bel. Pun.
Victus fœdus. Horat. de Arte poet.
Fœdum, Execrandum. Virg. 7. Æneid.
¶ Fœdus, pro fœditas. Paulus l. 47. D. de rit. nuptiar. Senatoris filia, quæ corpore

quæ corpore quæstum vel artem ludicram fecerit, aut iudicio publico damnata fuerit, impunè libertino nubit. Neque enim honos ei seruatur, quæ se in tantum fœdus deduxit.

¶Fœdum, Crudele. Terent. Eunuch. 5.5.

Proh fidem deûm facinus fœdum. Virgil. 4. Æneidos,

Hæc passim dea fœda virûm diffundit in ora. De Fama. Sallustius, Fœdi oculi.

Bellum fœdissimum. Cic. Att. lib. 7. 144.

Exitum iudicij fœdum & perniciosum leuissimè tuli. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 24.

Nihil miserius, nihil perditius, nihil fœdius fieri potest. Cic. Attico, lib. 8 155.

Fœdior & inquinatior. Cic. de Arusp. respon. Fœdior atque inquinatior in Cn. Pompeio accusando, quàm in vniuerso Senatu vituperando fuit.

Fœdum relatu. Ouid 9. Metam.

Fœdum ac ferum facinus. Liu. Decad. 3. lib. 8.

Fœdo, fœdas ([illegible]) fœdâre, Polluere, inquinare. Plaut. Amphit. 4.

Fœdant & proterunt hostium copias. Virgil. 2. Æneidos,

-quæ causa indigna serenos

Fœdauit vultus. Id est cruentauit, inquit Seruius. Ibidem, Sanguine fœdantem quos ipse sacrauerat ignes.

Romam verò ipsam fœdauit aduentus tuus. Cic. in Pisonem.

Fœdata turpitudine sacella. Cic. de Arusp. resp.

Ore vnguibus fœdans. Virgil. 4. Æneid.

Vultus fœdatus. Ouid. 5. Metam.

Fœdare aliquem appellatione. Cato apud Plin. lib. 29. cap. 1. Nos quoque dictitant barbaros, & spurcius nos quàm alios opicos appellatione fœdant.

Nefario scelere fœdare aliquem. Cic. de Arusp. resp.

¶Fœdare, Dilacerare. Virgil. 2. Æneidos,

Impulerat ferro Argolicas fœdare latebras.

Fœdè, Aduerbium ([illegible]) Turpiter, vel crudeliter. Liuius 3 ab Vrbe, Non minore motu animorum Sicinij cædis memoria renouata, quàm quòd noua fama de Virginia adeò fœdè ad libidinem petita accenderat.

Tempestas perquàm fœdè turbida. Lucret. lib. 4.

Admissum fœdè, dictúmque superbè. Lucret. lib. 5.

Fœdissimè causam agere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175. Causa igitur non bona est? imò optima: sed agetur (memento) fœdissimè.

Fœde diuexari. Cic. 1. Tuscul.

Fœde interemptus. Liu. 5. bel. Pun.

Fœditas, pen. corr. huius fœditatis ([illegible]) Turpitudo. Liu. 1. bel. Macedon. Diuisa à corpore capita, patentiáque viscera, & fœditatem aliam vulnerum videtunt.

Fœditas & turpitudo. Cic. 3. de Finib. Nisi eos per se fœditate sua turpitudo ipsa deterreat.

Deprauatio & fœditas turpificati animi. Cic. 3. Offic.

Fœditas odoris. Cicero 2. de Nat. deor. Sic Fœditas pediculorum, Plin. lib. 11. cap 33.

Fœditas spectaculi. Liu. 1. ab Vrbe, Auertêre omnes à tanta fœditate spectaculi oculos.

Vestitus fœditas. Cic. 12. Philip. Quando eius obliuiscetur vlla posteritas, cuius scelere in hac vestitus fœditate fuerimus?

Notabilis fœditas vultus, Vide NOTA.

Fœlix, huius fœlicis, pen. prod. om. gen. ([illegible]) A fœnus quidam deducunt, conuersione n in l, quasi beatus: hoc est, diues & fœnore plenus: Dicitur qui prosperitatem habet. Virgil. 3. Æneidos,

Viuite fœlices, quibus est fortuna peracta

Iam sua.

Fœlices ter & amplius. Horat. 1. Carm. ode 13.

O fœlix vna ante alias. Virgil. 3. Æneid.

Ab omni laude fœlix. Cicero de Claris Orat. Est nonnulla in his etiam inter ipsos similitudo: acuti sunt, elegantes faceti, breues. Sed ille Græcus ab omni laude fœlicior. habet enim, &c. De Lysia & Timæo.

Ad casum fortunámque fœlix vir. Cic. pro Fonteio.

Fœlix & nato, fœlix & coniuge. Ouid. 11. Metam.

Curarum fœlix. Stat. 4. Sylu. 4.

Fuit fœlix, si potest vlla esse in scelere fœlicitas. Cic. 2. Philipp.

Fœlix, Commodum, vtile. Martialis,

Illa manus quondam studiorum fida meorum,

Et fœlix domino, notáque Cæsaribus.

Quod bonum, faustum, fœlix, fortunatúmque esset, præfabantur rebus omnibus agendis antiqui. Cic. 1. de Diuinat.

Ætas fœlicior. Ouid. 14. Metam.

Audacia fœlix. Ouid. epist. 17.

Auspicijs fœlicibus ibat. Virgil. 11. Æneid.

Exitus fœlix. Lucret. lib. 2.

Fœlix illa dies. Ouid. ad Pisonem.

Oliua fœlix, Vide OLIVA.

Omen fœlix. Ouid. 10. Metam.

Populus fœlix. Ouid. 4. Trist. eleg. 2.

Via fœlici ire. Ouid. 1. Fast.

¶Fœlix, Pingue, fœcundum, fructuosum, ferax. Virgilius libro 2. Georgicorum,

Exiit ad cœlum ramis fœlicibus arbos. Varro de Vita Populi Romani, lib. 2.

Fœlix Arabia quare dicta sit, vide Plinium lib. 12. cap. 13.

Fœlix industria. Plin. in Procem. lib. 14. Tanto priscorum cura fertilior, aut industria fœlicior fuit.

Fœlices horti. Martial. lib. 13,

Hos Amiternus ager fœlicibus educat hortis.

Fœlix hostia, Fœcunda & pinguis. Virgil. 1. Georgicorum,

Térque nouas circum fœlix eat hostia fruges.

Syluæ fœlices, Id est fertiles. Virg. 4 Georg. Seruius.

¶Fœlix, Propitius. Virgil. 1. Æneidos,

Sis fœlix: nostrúmque leues quæcunque laborem. Vbi Seruius, Fœlix, propitia. Fœlix enim dicitur & qui habet fœlicitatem, & qui facit esse fœlicem. Idem 5. ecloga. Sis bonus ô fœlíxque tuis: en quattuor aras. Deos enim fœlices vel infœlices ex rebus quas præstant, vocamus.

¶Fœlices arbores Cato dixit, quæ fructum ferunt: infœlices, quæ non ferunt. Festus.

Fœlicitas, pen. corr. ([illegible]) huius fœlicitatis. Cic. pro Fonteio, Videor hoc leuiter pro mea authoritate vobis præcipere posse, vt ex eo genere homines, quorum cognita virtus, industria, fœlicitas in re militari sit, diligentes vobis retinendos existimetis.

Fœlicitates bonæ, Vide BONVS.

Fœlicitas aduersa, Vide ADVERSO.

Summa alicuius fœlicitas. Cic. de Claris Orat. Dedit illi fortuna fœlicitatem, huic industria virtutem. Author ad Heren. lib. 4.

Fœlicitas terræ, Fœcunditas. Plin. epist. 19. lib. 3.

Præstare fœlicitatem de seipso nemo potest, meminisse & commemorare de altero possumus. Cic. pro Lege Manil.

¶Fœlicitas, ponitur pro dea quam Romani venerabantur. Augustinus lib. 4. de Ciuitate Dei, Quid Fœlicitas? dea est, ædem accepit, aram meruit, sacra ei congrua persoluta sunt.

Fœliciter, penult. corr. Aduerbium ([illegible]) Cic. 3 de Finib. Necessariò sequitur, omnes sapientes semper fœliciter, absolutè, fortunatè viuere, nulla re impediri, nulla prohiberi, nullo egêre.

Audere fœliciter aliquid. Horat. 2. epist. 1.

Faustè fœliciter, prosperè euenit res. Cic. pro Murena.

Bene & fœliciter gesta Respublica. Cic. 5. Philipp.

Implere suos annos fœliciter. Ouid. epist. 7.

Satis fœliciter anni iam aduerso tempore nauigere. Cic. 4. Verr.

Fœliciter is sapit, qui alieno periculo sapit. Plaut. Merc. 19.

Fœlicius, Aduerbium ([illegible]) Virgil. 1. Georg. Hic segetes, illic veniunt fœlicius vuæ.

Decertare cum aliquibus fœlicissimè. Cic. de Prouinc. Consul.

Fœlicissimè res gerere. Liu. 10. bel. Pun.

Fœlicito, fœlicitas, pen. corr. ([illegible]) fœlicitare, Fœlicem reddere, cuius contrarium est Infœlicito, quod est destruo. Plaut. Pœnulo, Dij illum infœlicitent omnes.

Fœmen, Vide FEMEN.

Fœmina, huius fœminæ, penult. corr. ([illegible]) à feminis mollitie, vt quidam putant: siue à fœtu, vt nos potius remur. Plautus Persa, 15,

Qui Atticam hodie ciuitatem

Maiorem feci, atque auxi ciui fœmina.

Eximia pulchritudine fœmina. Cic. 1. de Diuinat.

Præstantissima omnium fœminarum vxor tua. Cicero Licinio, libro 5 8.

Varium & mutabile semper fœmina. Virg. 4. Æneid.

Bona fœmina. Cic. 3. Philipp.

Cultissima fœmina. Ouid. 1. de Arte amandi.

Fœmina decennis, Vide DVLAN.

Dux malorum fœmina, & scelerum artifex. Seneca Hippol. 4.

Dux viris & fœminis in cælum morea. Cic. 1. Tuscul.

Lectissima fœmina, Vide LEGO.

Luculenta & festiua fœmina, Vide LVCVLENTVS.

Nuda fœmina, Vide NVDO.

Primaria fœmina. Cic. Vatinio, lib. 5. 11.

Fœmina princeps. Plin. epist. 144.

Probatissima fœmina. Cic. pro Cecinna.

Prudentissima & diligentissima fœmina. Cic. Bruto, 18.

Sanctissima & optima fœmina. Cic. 3. Philipp.

In mare & in fœmina commiscendorum corporum miræ libidines. Cic. 2. de Nat. deor.

In natura fœminarum sentiant mulieres omnem castitatem pati. Cic. 2. de Legib.

Coniungere fœminam matrimonio, Vide CONIVNGO.

Calere fœmina aliqua. Hoc est, ardere amore alicuius fœminæ. Horat. 4. Carm. ode 11,

Non enim posthac alia calebo

Fœmina: condisce modos.

Fœminas implere, Vide IMPLEO.

Insolitæ fœminæ prodire in conuentum, Vide INSOLITVS.

Bestiæ aliæ mares, aliæ fœminæ. Cic. 2. de Nat. deor.

¶Anguis fœmina. Cic. 2. de Diuinat.

Fœmina piscis coitus tempore marem sequitur. Plin. lib. 9. cap. 50.

Porcus fœmina. Cic. 2. de Legib. C. Cotta censet habendas triduò ferias, & porca fœmina piaculum dare.

Fœminat. Tertullianus aduersus Valentinianos, In imagine sua fœminamare. Id quod Irenæus lib. 1. cap. 1. his verbis expressit, In imagine sua sua coniuge masculofœmina.

Fœmineus, Adiectiuum ([illegible]) Quod pertinet ad fœminam.

Fœmineus amor. Virgil. 11. Æneidos,

Fœmineo prædæ & spoliorum ardebat amore, Vbi Seruius, Fœmineo, impatienti, irrationabili. Ibidem,

Fœmineum clamorem cæli ad sydera tollunt. Vbi idem Seruius impatientem interpretatur.

Ars fœminea Ouid. epist 18.

Molle ac fœmineum corpus. Plin. lib. 25. cap. 5.

Dolor fœmineus. Ouid. 9. Metam.

Doli fœminei. Stat. 2. Achill. Plin. lib. 2. cap. 101. Fœmineum lunæ ac molle sydus. Et lib. 25. cap. 5. Fœmineum corpus.

Labor fœmineus. Tibull. lib. 2. eleg. 1.

Mens fœminea. Ouid. lib. 16. Metam.

Nomina fœminea. Quintil. lib. 1. cap. 4. Alij legunt fœminina.
Pectus fœmineum. Ouid. 13. Metam.
Plangor fœmineas. Author ad Herenn. lib. 3.
Sors fœminea. Ouid 6. Metamorphoseos.
Quattuor ille quidem iuuenes, totidémque crearat
Fœmineæ sortis. Id est quatuor fœminas.
Stirps fœminea. Ouid. 13. Metam.
Fœmineum ac molle Lunæ sydus. Plin. lib. 2. cap. 101.
Vlulatus fœmineus. Virgil. 2. Æneid.
Voce fœminea modulatur carmina. Ouid. 14. Metam.
Vulgus fœmineum. Lucan. lib. 7.
Fœmineæ, Calendæ Martiæ appellantur, quia fœminis solennes erant. In iis enim munera illis mittere solebant. Iuuen. sat. 9,
En cui tu viridem vmbellam, cui succina mittas
Grandia, natalis quoties redit, aut madidum ver
Incipit, & strata positus longáque cathedra
Munera fœmineis tractas secreta Calendis.

Fœmininus, pen. prod. Adiectiuum (θηλυκός) Quintil. lib. 1. cap. 4, Nec statim diligentem putabo, qui promiscua (quæ & epicœna dicuntur) ostenderit, in quibus sexus vterque per alterum apparet: aut quæ fœminina positione mares, aut neutrali fœminas significant: qualia sunt Muræna & Glycerium.
Fœmininus sexus. Plin. lib. 37. cap. 8.

Fœminine, penult. prod. Aduerbium. Charisius lib. 1, Mendum neutro Varro in Admirandis dixit, Magnum mendum. Sed Ouidius fœminine, Nocte latent mendæ. Sic alibi frequenter.

Fœnarius, Fœneratitius, Fœnero, Vide FOENVM.

Fœnebris, Vide FOENVS.

Fœniculum, huius fœniculi, pen. corr. (μάραθρον) quidam à fœnore deductum volunt, quasi paruum fœnus: quòd semen eius terræ mandatum, magno fœnore reddat fructum. Herba est quam Græci marathron vocant. Plinius lib. 20. cap. 23, Fœniculum nobilitauere serpentes gustatu senectam exuendo, oculorúmque aciem succo eius reficiendo. Vnde intellectum est hominum quoque caliginem præcipuè eo leuari.

Fœnicularium, fœnicularij. Cic. ad Atticum, lib 12. 246, Scribe quæso, quid referat Celer egisse Cæsarem cum candidatis: vtrum ipse in fœnicularium, an in campum Martium cogitet. In fœnicularium, Id est in aciem ad exercitum, quando fœnum succiditur à militibus falcicularium facientibus. Vel In fœnicularium, Id est non in campum liberis olim suffragiis dicatum, sed tanquam in fœnicularium & ad fœni sectionem: vel In fœnicularium, Id est ad fœnus exercendum. Hoc postremum Turnebo placuit.

Fœnum, huius fœni (χόρτος, χιλός) Dictum quòd sine cura fœnus præbeat: vel quòd herbæ eædem manentes, quotannis nouas pariant, vt ait Sipontinus ex Festo.
Meta fœni, Vide META.
Fœnum cordum, Vide CORDVS.
Fœnum iacet in cornu Horat. 1. Serm. sat. 4.
Coarctare fœnum in striam. Colum. 2. de Re rust.
Colligere fœnum. Colum 2. de Re rust.
Congerere fœnum sub tectum. Colum. 2. de Re rust.
Componere fœnum in tabulatu. Colum. Feriis ritus maiorum etiã permittit prata sicilire, & fœnum in tabulata componere.
Constituere fœnum. Plin. lib. 18 cap. 28.
Demetere fœnum. Colum. 2. de Re rust.
Extruere fœnum in metas. Colum. 2. de Re rust.
Facere fœni metas. Colum. 2. de Re rust. cap. 19.
Secare fœnum. Plin. lib. 18.
Versare fœnum furcillis. Varro de Re rust.

Fœnile, pen. prod. neut. gen. (χορτῶνες) Locus in quo seruatur fœnum. Colum. lib. 1. cap 6, Pars autem fructuaria diuiditur in cellam olearam, torcularium, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, paleariáq;. Virgil. 3. Georgicorum,
—tre tota claudes fœnilia bruma. Ouid. 6. Metam.

Fœnicium, videtur Scribonius pro miscella posuisse in malagmate ad podagram, ex ea translatione ductu, quòd in fœno varia sunt & promiscua herbarum genera. Eius verba sunt, Vltimum nitrum & alius lapis fœnicio inducitur. Id est illi variæ & multiplici impensæ additur: quo tamen de vocabulo amplius pronuntiandum ait Turnebus. Sunt qui melius fœnicium corium rubrum accipiant, vt in Pseudolo Plauti, ad operiendum.

Fœnisex, pen. corr. huius fœnisecis, pen. etiam cor. com. gen. (χορτοκόπος) Qui secat fœnum. Plin. lib 18 cap. 28, Igitur cornu propter oleum ad crus ligato fœnisex incedebat.

Fœniseca, fœnisecæ, pen. corr. com. gen. (χορτοκόπος) Idem. Colum. lib. 2. cap. 19, Ne cubi ferramentum fœnisecæ possit offendere. Ibidem, Tum fœnisecam messorem oportet inducere, & desectam herbam religare & exportare. Varro lib. 1 de Re rust. cap. 47. Ibidem. cap. 49 ad finem, Sicilienda prata, Id est falcibus consectanda, quæ fœnisecæ præterierunt.

Fœnisecium, fœnisecij (χορτοκοπία) vel vt alij scribunt, fœnisicium, Ipsa fœni sectio, & velut messis fœni. Varro de Re rust. Nec primo anno rigari, nec pasci ante secunda fœnisecia, ne herbæ vellantur, caulíque hebetentur. Idem lib. 2. cap. 22. Colum. lib. 2. cap. 18.

Fœnisicia, huius fœnisiciæ, fœm. gen. Varro de Re rustica, libro 1 cap. 49, Tum de pratis stipulam rustellis eradi, atque addere fœnisiciæ cumulum.

Fœnarius, Adiectiuum: vt Falces fœnariæ. Vlp. in l. instrumento. D. de instructo vel instrum. leg.

Fœnumgræcum (τῆλις) Herbæ genus, quod telin vocant, alij carphos: aliqui buceras, alij ægoceras, quoniam corniculis semen est simile, nos siliciam. Hæc Plin. lib 24. cap. 19. Colum siliquam uppellare videtur lib. 11. cap. 2, itémque siliquam quod rustici fœnumgræcum vocant. Vulgò autem dicitur du fenugré.

FOENEA, Simulacra (χόρτινα εἴδωλα) fiebant ad irritandos in spectaculis tauros. Asconius in orationem pro Cornelio de maiestate. Budæus.

Fœnus, fœnoris, penult. corr. neut gen. (τόκος, δάνειον) appellatur, vt qui Festus, naturalis terræ fœtus, ob quam causam & nummorũ fœtus, fœnus est vocatum: & de ea re leges fœnebres.
Fœnus, vt ait Gellius lib. 16. cap. 12, à fœtu dicitur, & quasi à fœtura quadam pecuniæ parientis, atque increscentis. Quidam à fundo dictum putant; quia cum o, non u, apud antiquos scribebatur, quòd (vt ait Valla lib. 4) sit naturalis terræ fructus: postea verò ad vsurã translatum, quasi pecunia per se fructum producat sicut terra.
Graue fœnus. Cic. pro Flacco.
Hæreditarium fœnus. Quintil lib. 7. cap. 2.
Iniquissimo fœnore versuram facere Aurelius coactus est. Cicero Attico, lib. 16. 359.
Perpetuum fœnus, Vide Centesima, in CENTVM.
Tolerabile fœnus. Cic. Attico, lib. 6. 251.
Trientarium fœnus, Vide TRIENS.
Vnciarium fœnus. Tacit. lib. 5, Nequis vnciario fœnore amplius exerceret.
Fœnus quinquagesimum. Plin. lib. 18. cap. 17.
¶ Fœnore accipere, Vide ACCIPIO.
Accipere fœnus ab aliquo. Cic. 4. Verr.
Credere fœnus argenti. Plaut. Mostel. 8, Ab eo etiam urgenti fœnus creditum audio.
Dare fœnori pecuniam. Cic. 4. Verr.
Ducere quaternis centesimis fœnus, Vide Centesima, in CENTVM.
Fœnus ex triente Idibus Quintilibus factum erat bessibus. Cicero Attico, lib 4. epist 14. Sensus est: Idibus Quintilibus fœneratores pecuniam dederunt bessibus: Id est, vt pro centenis octoni amplius vsuræ nomine redderẽtur; quum antea supra trientem, quod est dimidium bessis, vsura non fuisset. Eam pecuniam ambitiosi candidatorum manus sumebat, vt tribubus pro magistratu alius alio plus promitteret. Idibus autem vt vsuræ soluerentur, in consuetudine fuisse, & Horatius testatur, & Cicero ipse in Catilinam & Antonium. Hæc Paulus Manutius.
Magno & iniquissimo fœnore versuram facere. Cicero Attico, lib. 16. 359.
Laborare fœnore, Vide LABOR.
Leuari fœnore, Vide LEVIS.
Obligatus fœnore, Vide OBLIGO.
Grandi fœnore pecuniam alicui occupare. Cic. pro Flacco.
Nummi positi in fœnore. Horat. de Arte poet.
Quærere argentum in fœnus. Plaut. Asin. 9,
Tanquam fiuladus sim cum fuste est ambulandum,
Quia triduum hoc vnum modo, foro operam assiduam dedero,
Dum reperiam qui quærunt argentum in fœnus.
Reddere fœnus. Plaut Mostel. 8,
Redderúrne igitur fœnus? TR. reddetur.
Ingenti fœnore reddit ager hordea. Ouid. 1. Fast.
Reddere cum fœnore quinquagesimo. Plin. lib. 18. cap 17, Sic quoque cum quinquagesimo fœnore messes reddit fœlicitas soli.
Renouare in singulos annos fœnus. Cic. Att. lib. 6. 214.
Trucidari fœnore. Cic. pro Cælio.
Sæpe venit magno fœnore tardus amor. Propertius libro 1. elegia 7.
Fœnus nauticum, vt Pollux ait lib. 8, duorum generum est. Heteroplum & Amphoteroplum. Heteroplum est, quũ commeatus tantum periculum fœnerator suscepit. Amphoteroplum, quum remeatus quoque. Budæus.

Fœnusculum, fœnusculi, penult. corr. Diminutiuum (τοκίδιον) Plautus Pseud. 4.
Ad damnum deuenires, adderes fœnusculum.

Fœnero, fœneras, pen. corr. (δανείζω) fœnerare, actiuum verbum. A quo fœneror passiuum: datiuo, & aliquando accusatiuo iungitur: Dare ad vsuram. Cic. de Amic. Vt enim benefici, liberalésq; sumus, non vt exigamus gratiam (nec enim beneficium fœneramus, &c. Legitur & fœneramur. Liuius 7. ab Vrbe, Præter hæc inuenio apud quosdam L. Genutium Tribunum plebis tulisse ad populum, ne fœnerare liceret.
Communem pecuniã fœnerare. Paul. in l. si vnus. §. 1. D. pro socio, Si vnus ex sociis qui nõ totorum bonorum socij erunt, communem pecuniam fœnerauerit, vsurásque perceperit, ita demum vsuras partiri debet, si societatis nomine fœnerauerit.
Pecuniam publicam sub vsuris solitis fœnerare. Paulus in l. Caius. D de Vsuris, Caius Seius qui Rempublicam gerebat, fœnerauit pecuniam publicam sub vsuris solitis, &c.
Fœnerari & diripere prouincias. Cic. Parad.
Fœneratum beneficium. Terentius Phorm. 30, Fœneratum istuc beneficium tibi pulchrè dices. Paulo pòst exponit quid velit, dicens, Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicauerit. Idem Adelphis, 2. 2,
Meruisti, si nunc de tuo iure concessisses paululum, atque
Adolescenti esses morigeratus, hominum homo stultissime, &c.
Ne non tibi istuc fœneratũ siet. Vbi Donatus, Fœneratum, est cum lucro redditum, & multiplicatum. Fœnerari ergo, non Æschinum, sed rem ipsam in qua fœneratio est.
Hæc sapit, hæc omnes fœnerat ista deos. Martialis libro 1. ad Flaccum.
Fœnerat sol lumen suum cæteris syderibus. Plin. lib. 2. cap. 6. Id est mutuat.

Fœneror, pen. corr. (δανείζομαι) Deponens ablatiuo cum præpositione iunctum, Ad vsuram accipio, vt in XXXI. libro Digestorum, Si autem aliquis eorum voluerit vendere partem suam, vel fœnerari super eum, potestatem habeat vendere cohæredi suo, & fœnerari ab eo. Vide Vallam lib. 5. cap. 25.

Fœnerari etiam, pro Dare ad vsuram ablatiuo iunctum. Cicero 4. Verr. Idem præterea pecunias istius extraordinarias grandes suo nomine fœnerabatur. Idem 5. Verr. Primùm eam, quum posita esset apud eas societates, vnde erat attributa, binis centesimis fœneratus est.

Fœnerator, pen. prod. ([illegible]) Qui dat ad vsuram, Græcè danista dicitur. Cic. 1. Offic. Primum improbantur ij quæstus qui in odia hominum incurrunt, vt portitorum, vt fœneratorum.

Acerbissimi fœneratores. Cic. Att. lib. 6. 111.

Fœnerator Alphius. Horat. Epod. 2.

Nec putant et nummos deesse posse, qui fœneratores ex obsidione exemerit. Cic. Sextio, lib. 5. 6.

Fœneratrix, pen. prod. fœneratricis, pen. prod. f. g. Valer. Maxim. lib. 8. cap. 2. de C. Visellio, Ea amica obsequenti subitò districtam fœneratricem agere cœpit. Glareanus exponit, apertã ac manifestam. quomodo scilicet dicimus ensem districtum. Nummus enim publico iudicio repetebat Octacilia à Visellio.

Fœnerarius, Idem quod fœnerator. Firmicus lib. 3. cap. 8 sub finem, Facit delatores, absconsos, subdolos, malitiosos, maleficos, fœnerarios.

Fœneratus, fœneratus, quartæ declin. Idem quod fœneratio, Id est mutuatio ad vsuram. Tastis Sipoot.

Fœneratio, fœnerationis, Verbale ([illegible]) Cic. pro Flacco, Hæc pecunia ab honoribus translata in quæstum & fœnerationem, recuperata est multis pòst annis. Idem 2. de Finib.

Fœneratò, Aduerbium ([illegible]) Plautus Asin. 16. Idem Menæhmis, Ne illam mecastor fœneratò abstulisti. Hoc est, hoc furtum magno tibi constabit.

Fœneratitius, Adiectiuum ([illegible]) vt Res fœneratitia, quæ data est fœnori, siue accepta, aut ad fœnus pertinet.

Fœneratorius, Adiectiuum ([illegible]) Valer. lib. 2. Argon. cap. 1, Auara & fœneratoria Gallorum philosophia.

Fœneralia, fœneralium ([illegible]) Tempus quo fœnus cessabat, & finiebatur, reddebatúrque pecunia. Liu. 5. bel. Maced. Instabat enim cura alia, quòd ciuitas fœnore laborabat: & quum multis fœnebribus legibus constricta auaritia esset, via fraudis inita erat, vt in socios qui non tenerentur iis legibus, nomina transcriberent. Ita libero fœnore obruebant debitores: cuius coercendi quum ratio quæreretur, diem finiri placuit, Fœneralia quæ proximè fuissent: vt qui post eam diem socij ciuibus Romanis credidissent pecuniam, profiterentur: & ex ea die pecuniæ creditæ quibus debitor vellet legibus ius creditori diceretur. Quo in loco Feralia legitur.

Fœnebris, & hoc fœnebre, pen. corr. ([illegible]) Ad fœnus pertinens, vt Fœnebres leges. Vide FOENERALIA.

Fœnebris res. Liuius 7. ab Vrbe, Inclinatis semel in concordiam animis, noui coss. fœnebrem quoque rem, quæ distinere vnanimes videbatur, leuare aggressi, solutionem alieni æris in publicam curam verterunt.

Malum fœnebre. Tacit. lib. 5, Sanè vetus vrbi fœnebre malum.

Pecunia fœnebris. Paul. 10 l. præsidis. D. si cert. petat. Præsidis prouinciæ officiales, qui perpetui sunt, mutuam pecuniam dare, & fœnebrem exercere possunt. Præses prouinciæ mutuam pecuniam fœnebrem sumere non prohibetur.

Fœstuca, Vide FESTVCA.

Fœteo, fœtes ([illegible]) fœtêre, Malè olere. Plaut. Asin. 6, Dic amabo, an fœtet anima vxoris tuæ? Martial. lib. 5. 41

Fœtere multo Myrtale solet vino.

Fœtidus, pen. corr. Adiectiuum ([illegible]) Malè olens. Plaut. Mercat. 11,

Quum sis tam ætatis plenus, anima fœtida,

Senex hircosus. Idem Captiuis, 13, Tum piscatores, qui præbent populo pisces fœtidos. Apud Ciceronem in Pisonem, Fœtidum os.

Fœtiditas, pen. corr. ([illegible]) pro fœtore. Seneca epist. 111, At mehercule ista solitè seruata, variéque condita, quum ventrem subierint, vna atque eadem fœtiditas occupauit.

Fœtor, huius fœtoris, Verbale ([illegible]) Colum. lib. 12. cap. 18, Cella quoque vinaria omni stercore liberanda, & bonis odoribus suffienda, ne quem redoleat fœtorem, acorémve.

Fœtus, huius fœtus ([illegible]) Partus, vt animalium. Plinius de homine, Legimus mulierem Ægyptiam binos fœtus quater enixam. Idem de feris, Totus tigridis fœtus qui semper numerosus est, ab insidiatore rapitur equo. Idem libro 10. capite 31, Oscines præter exceptas, non temerè fœtus faciunt.

Arborei fœtus. Virgil. 1. Georg.

Fœtus nemorum. Virgil. 2. Georgicorum,

Nec minus interea fœtu nemus omne grauescit. Vbi Seruius, Fœtu, Id est vtilitate. nam omnis vtilitas fœtus est.

Fœtus terræ. Virgil. 1. Georgicorum,

Grandior vt fœtus siliquis fallacibus esset.

Adulti fœtus. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Adultos educunt fœtus. Virgil. 4. Georg. de apibus.

Dubij fœtus. Plin. lib. 10. cap. 31.

Dulces fœtus & pabula læta. Lucret. lib. 2.

Frugiferi fœtus. Lucret. lib. 6.

Grauidi fœtus. Ouid. 8. Metam.

Lætifici fœtus telluris. Lucret. lib. 2.

Maturos edere fœtus. Ouid. de Nuce.

Teneri, infirmique fœtus. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Vitales fœtus. Plin. lib. 10. cap. 31.

¶ Abigere fœtum, Vide ABIGO.

Auferre fœtum vberibus, Vide AVFERO.

Fœtus arborum decerpere. Plin. lib. 4. cap. 12. Vide DECERPO.

Teneros depellere fœtus. Virgil. eclog. 1. Id est, a lacte remouere. Seruius.

Dare fœtum. Virgil. 2. Georg.

Edunt fœtus nixibus. Virgil. 4. Georg.

Edit fœtus meliores & grandiores ager non semel aratus, sed nouatus & iteratus. Cic. 2. de Orat.

Facere fœtus. Plin. lib. 10. cap. 31.

Procreare multiplices fœtus. Cic. 2. de Nat. deor. Quæ multiplices fœtus procreant, vt sues, vt canes, his mammarum data est multitudo.

Terræ fœtus profunduntur orbis. Cic. 1. de Legib.

Largo pubescit vinea fœtu Virgil. 2. Georg.

¶ Animi fœtus triplex. Cic. 5. Tusc. Ex quo triplex ille animi fœtus existet: vnus in cognitione rerum positus, &c.

Fœtus oratorum. Cic. de Claris Orat. Sic omnis fœtus repressus, exustúsque flos siti veteris vbertatis exaruit.

¶ Fœtus, pro Fœtura. Cic. 3. de Finib. Atque etiam in bestiis vis naturæ inspici potest, quarum in fœtu & in educatione laborem quum cernimus, naturæ ipsius vocem videmur audire. Bud.

Fœtus, Adiectiuum ([illegible]) Seruius, Fœta dicitur & grauida, & partu liberata.

Ager fœtus. Ouid. 1. Fast. Id est grauidus.

Fœta canis. Plaut. Mostel. 10.

Colla serpentis fœta veneno. Sil. lib. 17.

Loca fœta furentibus Austris, Id est plena. Virgil. 1. Æneid.

Lucidæ fœtæ, Vide LVCIDVS.

Fœta, dicitur ouis grauida. Virgil. 1. eclog. Non insueta graues tentabunt pabula fœtas. Vbi Seruius, Fœtas accusatiuus pluralis est, quasi graues: id est grauidas, scilicet non enixas. Colum. lib. 7. cap. 6. vbi de capris loquitur. In quem locum sic ait Beroaldus: Fœtas ferè semper idonei scriptores appellant puerperas, hoc est eas quæ pepererunt. Inclytus tamen poeta dixit, Loca fœta furentibus austris, pro Plena. Idem ait,

Non insueta graues tentabunt pabula fœtas. pro Prægnantes. Verùm alio in loco posuit fœtam pro ea quæ iã peperisset. sic enim ait,

Fecerat & viridi fœtam Mauortis in antro

Procubuisse lupam. Plinius noster fœtam semper vsurpat pro ea quæ à partu cubat. Hæc Beroaldus. Huc facit illud Virgilij libro 2. Æneidos,

-scandit fatalis machina muros

Fœta armis. Hoc est, armatis viris prægnans & grauida. De equo ligneo loquitur, in quo Græci erant inclusi. Silius Ital. lib. 11, Multa fœta gerens ira præcordia Pœnus. Fœta, Id est plena. de Annibale verba facit, qui vehementer irascebatur Decio.

Pecus fœtum. Virgil. eclog. 3.

Præcordia fœta belli, Id est amore belli. Sil. lib. 17.

¶ Fœta, Partu liberata, hoc est quæ peperit. Virg. lib. 8. Æneidos,

Fecerat & viridi fœtam Mauortis in antro

Procubuisse lupam geminos huic vbera circum

Ludere pendentes pueros, & lambere matrem

Impauidos. De Romulo & Remo infantibus. Colum. lib. 6. cap. penult. sub finem. Equa quum ex asino cõceptum edidit, partum sequenti anno vacua nutrit. id enim vtilius est, quam quod quidam faciunt, vt & fœtam nihilominus admisso equo impleant. Idem lib. 7. cap. 3 ad finem, Opilio neque tardiores, & grauidas, dum cunctãtur neque agiles, & fœtas, dum procurrunt, separari à cæteris sinat. hic manifestè fœtas grauidis opponit.

Vacca fœta. Virgil. 3 Georg.

¶ Fœtus, pro ouis. Colum lib. 8. cap. 4. de cibariis gallinarum, Vinacea quamuis toleranter pascant, dari non debent, nisi quibus temporibus anni aues fœtus non edit: nam & partus raros, & oua faciunt exigua. Sed quum planè post Autumnum cessant à fœtu, possunt hoc cibo sustineri. Quod bis ait fœtus edere, cap. 3. & rursus cap. 5, frequenter dicit oua edere, & partum edere. nos vulgò oua ponere.

Fœtuosus, a, um ([illegible]) Quod est plenum fœtu. Hieronym. contrà Iouinian. Lippitiem iam deformem, atque fœtuosum synagogæ typum prætulisse. Retinet hoc nomen u, quoniam fœtus est quartæ declinationis. Sic sumptuosus, fructuosus, luctuosus, actuosus, quæstuosus. Quæ autem veniunt ab aliis declinationibus, non habent u ante o, vt fabulosus, dolosus, vitiosus, portentosus, & huiusmodi.

Fœtura, huius fœturæ, pen. prod. ([illegible]) Genitura & pariendi tempus. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 5, Nunc appello fœturam à conceptu ad partum. hi enim prægnationis primi & extremi fines.

Ætas fœturæ habilis. Virgil. 3. Georg.

Fœtura domino suo decoxit, Vide DECOQVO.

¶ Fœtura, Animalium prouentus, siue fœtus ipse. Virg. eclog. 7, Si fœtura gregem suppleuerit, aureus esto. Vbi Seruius, Si tot agnos habuero, quot oues. hos enim est gregem supplere per fœturam. Fœtura enim est prouentus, id est ipse fœtus. Plin. Optima fœtura est post vernum æquinoctium. Colum. lib. 7. cap. 6.

Fœtura, pratorum etiam dicitur.

Fœturam ad opus suum transtulit Plinius, quum dicit in ipso statim initio præfationis, Opus natum apud me proxima fœtura, licentiore epistola narrare constitui.

Fœtura humana. Varro lib. 2 cap. 10, Quod ad fœturam humanã pertinet pastorum, qui in fundo perpetuò manent, facile est, quod habet, aut conseruam in villa.

Fœtifico, fœtificas, pen. corr. fœtificâre ([illegible]) Fœtum facere, parere. Plinius lib. 10. cap. 8. Accipitres totius Massiliæ humi fœtificant. Idem lib. 9. cap. 38.

Fœto, fœtas ([illegible]) fœtâre, Idem, de auibus. Colum. lib. 8. cap. 15. sub finem, Circa paludes in quibus plerunque fœtant. Id est oua ponunt. Ibidem, cap. 8.

Fœtificus, Adiectiuum ([illegible]) vt Fœtificus humor. Plinius libro 9. capite 51.

Fœtifer, pen. corr. fœtifera, fœtiferum, pen. corr. Idem. Plin. lib. 7. cap. 3, Vbi fœtifer potu Nilus.

Folium, folij (φύλλον, πέταλον) Est tam arborum, quàm herbarum & florum. à Græco venit, inquit Festus, quòd illi φύλλα dicunt. Simplici autem l ideo scribitur, quòd antiqui consonantes non geminabant.

In arboribus truncus, rami, folia. Cic. 3. de Orat.
Lanata canicies foliorum, Vide LANA.
Folia Acanthi, Vide ACANTHVS.
Aculeata folia Aquifolio, & Ilicum generi. Plin. lib. 16. cap. 24.
Aculeata per extremitates folia. Plin. lib. 24. cap. 12.
Acuta folia. Plin. lib. 20. cap. 21.
Folia in se aduersa, Vide ADVERTO.
Amara folia. Plin. lib. 27. cap. vlt.
Amplum folium. Plin. lib. 24. cap. 15. vbi de Chamæleuce.
Amygdalaceum folium. Plin. lib. 26. cap. 12.
Angulosa folia. Plin. lib. 19. cap. 4.
Angusta folia. Plin. lib. 25. cap. 8. Et lib. 20. cap. 22.
Arida folia. Cic. in Pisonem.
Folium argenteum, Vide ARGENTVM.
Asperum folium. Plinius lib. 19 cap. 5. vbi de Epimenidio. Et lib. 22 cap. 18.
Æterna folia, Id est non decidentia. Plin. lib. 21. cap. 17.
Breuia folia. Plin. lib. 16 cap. 6.
Folia breui seta & crassiore duráque, ceu Cupressis. Plinius libro 16 cap. 10.
Canaliculata folia, Vide Canaliculatus, in CANALIS.
Capillaceum folium. Plin. lib. 13. cap. 25.
Capillata folia Pino. Plin. lib. 16. cap. 24.
Folia capillata, Vide CAPILLVS.
Carnosa folia. Plin. lib 16. cap. 6. Et lib. 27. cap. 13.
Folium carnosum, Vide CARO.
Circinata folia Pyro. Plin. lib. 16. cap. 24.
Folia concaua, Vide CONCAVVS.
Concaua cepæ folia. Plin. lib. 19. cap. 6.
Concauum folium vt coxendices. Plin. lib. 25. cap. 13. vbi de Cotyledone.
Constrictius angustiúsq; foliú. Plin. lib. 21. cap. 10. vbi de Conyza.
Conuexa in terram folia. Plin. lib. 25. cap. 10.
Crassa folia Alno. Plin. lib. 16 cap. 24.
Crassa folia. Plin. lib. 25. cap. 10. Et lib. 27. cap. vlt.
Crispa folia. Plin. lib. 19 cap. 5. Et cap. 8.
Folium crispum, Vide CRISPVS.
Decidua folia. Plin. lib. 16. cap. 24. Et lib. 18. cap. 25. non ita procul à fine.
Densa folia Plin. lib. 27. cap. vlt.
Densissima folia. Plin. lib. 20. cap. 9.
Disposita folia Myrto. Plin. lib. 16. cap. 24.
Echinata folia, pinguia, tactúque gummosa. Plin. lib. 22. cap 9.
Exilia folia Plin. lib 20. cap. 17.
Extenta folia, quibus opponuntur crispa. Plin. lib. 19. cap. 8.
Famulosa folia. Plin. lib. 16. cap. 24.
Fimbriata folia. Plin. lib. 21 cap. 15. vbi de Vrtica.
Flauescentia dum cadunt folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
Fruticosa folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
Fusca folia. Plin. lib. 22. cap. 21. vbi de Adianto.
Gracile folium. Plin. lib. 19. cap. 8. vbi de Sinapi.
Grandia folia. Plin. lib. 20. cap. 9. Et lib. eod. cap. 21.
Grauia folia. Plin. lib 16. cap. 6.
Gummosa tactu folia. Plin. lib. 22. cap 9.
Harundinaceum folium. Plin. lib. 18. cap. 7.
Hirsuta folia. Plin. lib. 20 cap. 9. Et lib. 22. cap. 22.
Horrida folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
Angulis horrida. Ibidem.
Imbricatum folium. Plin. lib. 21. cap. 10. vbi de Conyza.
Implicatum folium, Vide IMPLICO.
Incisuræ foliorum plures. Plinius libro 25. cap. vlt. non ita procul à fine.
Inordinata sunt folia pomis, Vide INORDINATVS.
Labentia ventis folia. Virgil. 2. Georg.
Laciniosa folia, Vide LACINIA.
Læuia folia. Plin. lib. 19. cap. 5. Et lib. 20. cap. 9.
Languidiora folia. Plin. lib 22. cap. 20.
Languida folia. Seneca Thyeste, 2.
Lata folia è caule exeuntia. Plin. lib. 20. cap. 9.
Laurina folia, Vide LAVRVS.
Longa folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
Luxuria foliorum exuberat vmbra. Virg. 1. Georg.
Minuta folia. Plin. lib. 12. cap. 24 in fine.
Mobilia folia. Horat. 1. Carm. ode 23.
Mollia folia. Virgilius eclog. 5. Plinius libro 19. cap. 8. vbi de Lepidio.
Mordacia vrticæ folia. Plin. lib. 16 cap. 24.
Mordacia folia viticis, Vide MORDEO.
Mucronata folia, Vide MVCRO.
Nigra folia. Plin. lib 25 cap. 8. Et lib. 20. cap. 9 in fine.
Oblonga folia Plin. lib. 27. cap. 5. Et cap. 12. 2.
Odorata folia. Plin. lib. 22. cap. 22.
Oleacea folia, Vide OLEACEVS.
Pampinosa folia, Vide Pampineus in PAMPINVS.
Perforata crebrò folia. Plin. lib. 27. cap. 12.
Pilosa folia. Plin. lib. 25. cap. 10. Et lib. 27. cap. 9.
Pinguia folia & simplicia, atque non rigentia. Plinius libro 16. cap. 10.
Pinguia folia Plinius lib. 27. cap. vlt. Smyrnion caulem habet Apij, folia latiora, & maximè circa stolones multos, quorum à sinu exiliunt pinguia, ad terram infracta. Idem libro 25. cap. vltimo, Folia carnosa, pinguia, largo succo, latitudine pollicari, alia in terram conuexa, alia stantia.
Pinnata folia. Plin. lib. 27. cap. 9. vbi de filice.
Pinnato folio densa Abies. Plin. lib. 16. cap. 10.
Plumosa folia. Plin. lib. 25. cap. 6 vbi de Eupatoria.
Porracea folia Plin. lib. 20. cap. 9. ad finem.
Prægnantia folia, Id est succi plena. Plin. lib. 25. cap. vlt.
Prætenue capillamenti modo folium, longúmq;, & mucrone aculeatum habent Pinus atque Pinaster. Plin. lib. 16. cap. 10.
Procera folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
Pusilla folia. Plin. lib. 25. cap. vlt.
Pungentia folia Pino. Plin. lib. 16. cap. 24.
Ramosius folium. Plin. lib. 21. cap. 10. vbi de Conyza.
Ramulosa folia. Plin. lib. 16. cap. 24.
Rariora sicciorâque Piceæ folia, & tenuiora, ac magis algentia. Plin. lib. 16 cap. 10.
Rotunda folia, in terra iacentia. Plin. lib. 25. cap. vlt.
Rubra folia. Plin. lib. 20. cap. 21.
Sanguinea lunani folia. Plin. lib. 18. cap. 7.
Scabra sunt hordeo folia, cæteris læuia. Plin. lib. 18. cap. 7.
Scabra folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
Simplicia folia. Plin. lib. 20. cap. 9.
Sinuosa lateribus folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
Sinuosa toto ambitu folia Robori. Plin. lib. 16 cap. 24.
Sordida folia. Plin. lib. 25. cap. 13 vbi de Cotyledone.
Spinosa cardui folia. Plinius libro 20. cap. 23. sub finem. Et libro 22. cap. 7.
Spinosa cute folia Rubo. Plin. lib 16. cap. 24.
Spinosa folia. Plinius lib. 27. cap. 8. vbi de Cirsio. Et cap. 21. vbi de Hypoglossa.
Suauia folia. Plin. lib 19. cap. 6.
Subalbida folia. Plinius libro 21. cap. 25, Vide Subalbidus, in SVBALBICO.
Succosa folia. Plin. lib 25. cap. vlt.
Tenuia folia. Plin. lib. 19. cap. 5. Et lib. 22. cap. 20.
Triangula folia. Plin. lib. 26 cap. 8.
Trientalia folia. Plin. lib. 27. cap. 5. vbi de Asplena.
Tristiora folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
Varia folia. Plin. lib. 12. cap. 24. in fine.
Venosa folia. Plin. lib. 25. cap. 10. Vide Venosus, in VENA.
¶ Amisisse dicitur arbor folia, Vide AMITTO.
Folia arborum cadunt, Vide CADO.
Decerpere folia, Vide DECERPO.
Déciduus arbori folia. Plin. lib. 16. cap. 21.
Demittere folia. Plin. lib. 16. cap. 21.
Deperdere folia Plin. lib. 16. cap. 22.
Dimittere folia. Plin. lib. 16. cap. 13.
Exire in folia, Emittere folia. Plin. lib. 23. cap. 7.
Mittere folia, Vide MITTO.
Oscitant folia ad solem. Plin. lib. 16. cap. 24.
Pluma aut folio facilius moueri. Cic. Att. lib. 8. 167.
Tegmine foliorum ornata arbusta. Cic. in Arato.
Tegmine foliorum sepes pulli. Cic. 2. de Diuinat.
Amaris vesci foliis. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Orni viduantur foliis. Horat. 2. Carm. ode 9.

Foliaceus, Adiectiuum (φυλλώδης) Quod ex foliis factum est, vel foliis simile. Plinius lib. 19. cap. 7, Paucis foliacea & lata, vt amplius sunt femina.

Foliosus, penult. prod. Adiectiuum (φυλλώδης) Foliis plenus. Plin. lib. 24. cap. 15, Chamæcissos spicata est tritici modo, ramulis *quinis ferè*, foliosa. Idem libro 21. cap. 15. Et libro 12. cap. 11, *Foliosior tamen* roseisque floris.

Foliatum, pen. prod. Vnguentum quo matronæ Romanæ vtebantur ad gratiam & delicias, dictum à foliis malobatri quæ plurima recipit. itaque etiam malobatrinum dicebatur. Martial. lib. 11. 28,
At mea me libram foliati poscat amica.

Follis, huius follis, m. g. (φῦσα, θύλαξ) Quicquid ex corio factum est, vt impleatur: cuiusmodi saccus, crumena, & alia.
¶ Follis, Instrumentum quo attrahitur ventus atque emittitur ad ignem excitandum. Virgil. lib. 8. Æneidos,
 alij ventosis follibus auras
Accipiunt, redduntque. Cic. 1. de Nat. deor.
Follis fabrilis. Liu. 8. bel. Maced.
Hircini folles. Horat. 1. Serm. sat. 4.
Cum spirant mendacia folles. Iuuen. sat. 7. Folles per metaphoram appellat ora causidicorum, qui lucri cupiditate falsas agunt causas, in quibus effundunt magnas offas mendaciorum.
¶ Follis, Pila genus ex pelle vento inflata compositum, qua pugiles antiqui vtebantur, à flatu nomen habēs. siue quòd veteres follem, pellem dicebant, & per diminutionem folliculum. Martial. lib. 14. 52,
Ite procul iuuenes, mitis mihi conuenit ætas:
Folle decet pueros ludere, folle senes. Plaut. Rud. 18.
¶ Follis ventris, pro stomacho, Vide VENTER.
In folle offerre. Vide Prouerb. Erasm. pag. 1018.

Folliculus, penult. corr. (θυλάκιον) Diminutiuum, Sacculus. Author ad Herenn. lib. 1. Malleolus iudicatus est matrem necasse: eo damnato, statim folliculo lupino os obuolutum est. Cic. 2. de Inuent. Liu. 9. ab Vrbe, Cæterum adeò exiguè commeatus suppeditabantur, vt eques folliculis in castra ab Arpis frumentum veheret.
Folliculus, in arboribus. Plin. lib. 13. cap. 6, Fert & folliculos continentes quædam animalia. De terebintho.
¶ Folliculus, Pila vento intumescens, vt dictum est. Suet. in Augusto, Post bella ciuilia, ad pilam primo, folliculumque transiit.
¶ Folliculus, Theca frumenti, vel lini, vel cuiuslibet alterius rei quæ granum continet inuolutum. Colum. lib. 2. cap. 8, Quoniam folliculum quo continetur, firmum & durabilem aduersus longiora temporis humorem habet. Ex Seneca epist. 125, apparet esse pelliculam,

vt ita

vt ita loquar, è qua spica enascitur: Est aliquod bonum tritici, inquit, hoc nondum est in herba latente, nec quum folliculo se exerit spica mollis, sed quum frumentum æstas & debita maturitas coxit.

¶Folliculus, Theca seu pellicula acinorum vuæ. Columel. lib. 12. cap. 43, Tum vinaceorum pes bene prælo expressus proruitur, & modicè separatis scipionibus, resolutáque intrita folliculorum in dolio substernitur.

¶Folliculum pro corpore accepit Lucilius lib. 26,

Et quo folliculo nunc sum indutus non queo.

Folliculāre. Pars remi, quæ folliculo tecta est, à qua vita follicularis dicta est Author Festus.

Follitus, penult. prod. Adiectiuum (θυλακωτός) Obuolutus corio. Plautus Epid. 8,

Parà tu ductare, atque ego follitum ductitabo.

Follico, as, pen. corr. Follium more reciproco spiritu nares agito. Apul. lib. 9 Metamorph. Narra follicantes languidas ¶Est item follium laxitatem & cauitatem imitari: Vnde Hieronymus caligas monachorum follicantes dixit, quales hypocritas gestare vt, vt humani cultus contemptores videantur.

Fomentatio, Fomentum, Fomes, Vide FOVEO.

F O N

Fons, huius fontis, m. g. (πηγή, κρήνη, ὕδωρ) A fundendo dicitur, inquit Festus. Plin. lib. 12. cap. 1, Nunc est arbor clara in Lycia gelidi fontis socia amœnitate.

Aquæ dulcis fons Syracusis est, cui nomen Arethusa est, incredibili magnitudine, plenissimus piscium. Cic. 6. Verr.

Origines fontium Horat. 4. Carm. ode 14.

Fons aquæ iucundè olentis. Plin. lib. 31. cap. 3.

Fons Acidalius, Vide ACIDALIA.

Amœnus fons. Lucret. lib. 4.

Fons Augustus, Vide AVGVSTVS.

Fons nitidis argenteus vndis. Ouid. 3. Metam.

Fons Caballinus. Vide CABALLVS.

Fons in planitie conspicuus, Vide CONSPICVVS.

Contracti fontes. Ouid 2. Metamorphoseos,

-contractósque vndique fontes.

Egregius fons. Iuuen. sat. 12.

Frigidi fontes. Cels. lib. 4. cap. 4.

Gelidi fontes. Virgil. eclog 10.

Illimis fons. Ouid. 3. Metam.

Instabilis fons. Vide INSTABILIS.

Integri fontes. Id est illibati. Lucret. lib. 4.

Irriguus fons. Virgil. 4. Georg.

Largi fontes. Lucan. lib. 4.

Medicati fontes. Cels. lib 4 cap. 4.

Montani fontes. Lucan. lib. 2.

Muscosi fontes. Virgil. eclog. 7.

Nobiles fontes. Horat. 3. Carm. ode 13.

Pellucidus fons. Ouid 3. Metam.

Perennis fons, Vide PERENNIS.

Perspicuus fons. Claud. 3. de raptu Proserp.

Fons puteulis. Colum. lib. 11. cap 3.

Fons rapidus. Seneca Herc. Oet. lib. 5.

Sacros fontes polluere. Ouid. 2. Metamorphoseos,

I procul hinc dixit, nec sacros pollue fontes.

Spumiger fons. Ouid 11. Metam.

Viui fontes. Ouid. 3. Metam.

¶Aspergere ex fonte, Vide ASPERGO.

Corrumpere fontes, Vide CORRVMPO.

Exiliunt fontes. Plin. lib 2. cap. 103. ad finem.

Fontibus manare, Vide MANO.

Nascuntur fontes decisis plerunque syluis, quos arborum alimenta consumebant. Plin. lib 31 cap. 4.

Fontes obstrepunt manantibus lymphis. Horat. Epod. 2.

Oritur fons in monte, Vide ORIOR.

Fons prorumpere dicitur. Cæs. 8. bel. Gall. Sub ipsius enim oppidi murum magnus fons prorumpebat.

Suppressis fontibus vret fluuios. Ouid. 15. Metam.

Surgentes fontes. Id est, scaturientes. Quintil. lib. 8. cap 3, An ego fundum cultiorem putem, in quo mihi quis ostenderit lilia & violas, & amœnos fontes surgentes, quàm vbi plena messis, aut graues fructu vites erunt?

¶Fons, per translationem: vt Fons mœroris, Id est origo & causa. Cic. 3. Tusc Nunc rem ipsam causam atque fontem esse mœroris.

Fons & caput philosophorum Socrates. Cic. 1. de Orat.

Caput & fons rerum. Horat. 1. epist. 18

Principium & fons. Horat. de Arte poet.

Incertus fons, Vide INCERTVS.

Argumentorum fontes. Cic 2. de Orat.

Fons consiliorum. Cic. ad Brutum, 10, Nec in Senatu, sceleratissimorum consiliorum fontes aperire dubitaui.

Curarum fons. Lucret. lib. 3.

Aperire fontes eloquentiæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Fons ingeniorum Homerus. Plin. lib. 17. cap. 5.

Exundans ingenij fons. Iuuen. sat. 10.

Infœcundus fons ingenij. Ouid. 3. Trist. eleg. 14.

Largus fons luminis sol. Lucret. lib 5.

Philosophiæ fontes aperire. Cic. 1. Tuscul. Vide APERIO.

Rerum fontes non videre, & riuulos consectari, tardi ingenij est. Cic. 2. de Orat.

Omnes omnium rerū fontes animo & memoria continere. Cic. 2. Tuscul. Vide CONTINEO.

Fons vitij & periurij. Plaut. Trucul. 11.

A fonte deductio riuorum. Cic. in Topic.

Ex eodem fonte hæc omnia fluxerunt. Cic. 3. de Nat. deor.

Hauriat potius à fontibus, quàm riuulos cōsectentur. Cic. 1. Acad.

Patent vel inimicis fontes alicuius. Cic. pro Murena.

¶Sitiunt fontes, Prouerbialis loquutio. Cic. Q. frat. lib. 3. 17, Tibi quod rogas, quoniam ipsi fontes iam sitiunt, si quid habebo spatij, scribam.

¶Fontem pro aqua posuit Virgil. lib. 12. à parte totum,

-alij fontémque ignémque ferebant.

Fonticulus, huius fonticuli, pen. corr. (πηγίδιον) Diminutiuum. Plin. lib. 31. cap. 10, Lacus est nitrosus exilientē è medio dulci fonticulo. Horat. 1. Serm. sat. 1,

-magno de flumine mallem

Quàm ex hoc fonticulo tantundem sumere.

FONTINALIS, Deus antiquis dicebatur, qui fontibus præerat. Plautus, Quid istud est prouinciæ. ST. vtrum fontinali

An libero imperium te inhibere mauis? Fontali hactenus lectum est, sed & trochaici versus dimensio, & fontinalium sacrorum nomen, de quibus pòst, sic emendandum monent. Turnebus.

Fontanus, pen. prod. Adiectiuum (πηγαῖος) Quod ex fonte est. Plinius, Fontanæ aquæ cyathos duos. Sic Colum. lib. 12. cap 8.

Fontalis, & hoc fontale, pen. prod. (πηγαῖος) Idem. Plaut. Sticho, 14,

-vtrum fontali,

An libero, imperium te inhibere mauis?

Fontanalia, Varroni. Fontinalia, Festo, Feriæ erant fontibus dicatæ, quibus & coronæ in fontes coniici, & putei coronari solebant.

FONS SOLIS (κρήνη ἡλίου) in Cyrenaica sic dictus, quòd Solis per cardines motu, calore & algore variatur. Meminere Diodorus, Arrianus, & Herodotus. Ouid. lib. 15. Metamorphoseos,

-medio tua corniger Ammon

Vnda die gelida est, ortúque, obitúque calescit. Hermolaus duos fontes huius generis illic esse credidit, Plinij verba hæc secutus. Iouis (inquit) Ammonis fons interdiu frigidus, noctibus feruet. In Troglodytis fons Solis appellatur dulcis, & circa meridiem maximè frigidus: mox paulatim tepescens, ad noctis media feruore & amaritudine infestatur. Hæc Plin. lib. 2. cap. 103. Silius lib 3.

FONTEIA (φοντηΐα) virgo Vestalis, Fonteij soror, cuius meminit Cicero in Oratione pro Fonteio, Prospicite (inquit) ne ignis ille æternus nocturnis Fonteiæ laboribus, vigilijsque seruatus, sacerdotis Vestæ lacrymis extinctus esse dicatur.

Fonteianus, a, um, Adiectiuum. Cic. de Arusp. resp. Fonteianum nomen Clodio adoptio indidit.

C. FONTEIVS Crassus in Hispania cum tribus hominum millibus prædatum profectus, locóque iniquo circumuentus ab Hasdrubale, ad primos tantum ordines relato consilio, incipiente nocte (quo tempore minimè expectabatur) per stationes hostium erupit. Hæc Iulius Frontinus.

FONTINALIS porta, dicta est Romæ, quæ alio nomine Capena dicitur, ob propinquitatem scaturientium fontium Iuuen. sat. 3,

Substitit ad veteres arcus, madidámque Capenam. Liuius, Ædiles alteram porticum ad portam Fontinalem, ad Martis aram, quâ in campum iter esset, perduxere.

F O R

FORA, ARO: Fortunæ reduci.

Forago, pen. prod. Filum est, auctore Festo, quo textrices opus diurnum distinguunt: à forando dictum.

Foramen, pen. prod. foraminis, n. g. (τρῆμα, τρύπημα, ὀπή) quasi paræ fores. Colum. de Arb cap. 8, Cauatum foramen. Cic. 1. Tusc Foramina illa quæ patent ad animum à corpore, callidissimo artificio natura fabricata est.

Foramina naturæ leporum. Varro 3 de Re rust. cap. 12.

Foramen auditus. Plin. lib. 10. cap. 70, Pisces quidem, auditus nec membra habent nec foramina.

Foramen ad excrementa corporis. Plin. lib. 11. cap. 16.

Parua foramina. Lucret. lib. 4.

Præclusa foramina. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Tenue foramen. Ouid. 4. Metam.

Foraminosus (τρηματώδης) Quod foraminibus abundat. Calep.

Foras (ἔξω, ἐκτός, θύραζε) Aduerbium ad locum, à Foris pro spectaculis, vt ait Seruius, quasi ad forum, inquit S. pontinus post Festum.

Foras ambulare. Plaut. Epid. 3,

Adolescenti dic nostro herili filio, ne hinc foras ambulet.

Dare foras scripta meu nolo Id est promulgare. Cic. Att. lib. 13. 180.

Aer per os foras editus. Lucret. lib. 3.

Eiecta foras anima Lucret. lib. 4.

Eminere foras. Cic. in Somn. Scipionis.

Ire foras. Horat. 1. epist.

Foras exire. Plaut. Casin. 23,

Foras tacitus caro eum ornatu quo vides.

Exire foras ex ædibus. Lucret. lib. 3.

Foras locitare agellum. Terent. Adelph. 4 8,

-agelli hic sub vrbe est paululum quod locitas foras. Vbi Donatus, Foras dixit, locum pro persona ponens: quasi diceret, nescio cui alieno.

Foras præuerti. Plaut. Amphit. 15,

Fores enim clausit, ne præuorteretur foras.

Proferre foras aliquid. Cic. pro Cælio.

Proiicere foras pestem. Cic. 2. in Catil.

Foras vendere. Plaut. Sticho, 4.

Foras vocari. Plaut. Capt. 4.

Foris (θύρηφι, ἔξωθεν) Aduerbium in loco, vel de loco.

Foris & Domi, cōtraria. Cic 1. Offic. Parua enim sunt foris arma, nisi est consilium domi.

Extrinsecus & foris. Cic. 2. de Orat.

Intus & Foris, contraria. Cic. pro Sylla, Ille relictus intus, expectatus foris.

Iocosse, & Foris petere, contraria. Cic. 3 de Finib.

Foris occludere fores. Plaut. Mostel. 6.

Foris est. Plaut. Merc. 4. Terent. Eunuch. 5. 4.
Quæ dum foris sunt, nihil videtur mundius.
Foris quærere. Plaut. Bacchid. 15.
¶ Abstrudere foris, Vide ABSTRVDO.
Adiungere foris argumentum. Cic. 2. de Inuent. Assumptiua igitur tunc dicitur quum ipsum ex se factum probari nō potest, aliquo autem foris adiuncto argumento defenditur.
Assumi foris argumenta, & Ex sua vi atque natura, contraria. Cic. 2. de Orat.
Deferre foris, pro eo quod Deforis dicunt. Cic. in Partitionibus, Illa verò indigēt, & nec eo dicuntur sine arte, quòd ita sunt, sed quòd ea non parit oratoris ars, sed foris ad se delata, tamen arte tractat, & maximè in testibus.
Foris cœnare. Plaut. Sticho, 4.
Foris effusus. Plin. lib. 9. cap. 33.
Foris aliquid effutire. Terent. Phorm. 5. 8.
-verum istboc de nomine
Eo perperam olim dixi, ne vos fortè imprudentes foris
Effutiretis.
Foris est animus. Plaut. Merc. 12.
Foris quærere. Plaut. Bacchid. 15. Cic. 5. Verr.
Foris sapere. Terent. Heaut. 5. 1.
A foris. Plin. lib. 17. cap. 24, Quoniam in vlcus penetrat omnis à foris iniuria, Vide FORAS.
¶ Foris quandoque pro passim vsurpatur. Cic. ad Q. frat. Foris valde plauditur: Id est, non solùm in senatu, sed apud cæteros etiam. & in epistola longa ad Lentulum: Quum ea contentio mihi magnum etiam foris fructum tulisset. In vulgus, idem alibi dixit, eadem sententia. Ex P. Manut. commentario ad Q. Fratrem.
Forinsecus, pen. corr. Aduerbium (ἔξωθεν.) Plin. lib. 13. cap. 22. Quoniam quarundam naturæ lignorum omne corticis loco habent, hoc est forinsecus. Columel. lib. 8. cap. 3, Sed ab cohorte forinsecus prædicta fenestellis scandulæ similiter iniunganiur.
FORATH (φοράθ) Arabiæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 28. in descriptione Arabiæ. Deinde, inquit, est oppidū, quod Characenorum regi paret, in Pasitigris ripa, Forath nomine, in quod à Petra conueniunt, Characémque inde 12. M. pass. secundo æstu nauigant. Hæc ille.
Forbea, Genus cibi à veteribus dicebatur, quo calido vesci solebant. Græci φορβὴν vocant. Festus.
Forceps, forcipis (πυράγρα, καρκίνος) tam masculini quàm fœminini, secundum Priscianum, Instrumentum fabrile quo formum, id est calidum tenetur. Festus. Virgil. lib. 4. Georgicorum,
-versántque tenaci forcipe ferrum. Columel. lib. 6. cap. 26. Deinde prius quàm ferrum admoueas, duabus angustis ligneis regulis veluti forcipibus, apprehendere testium neruos. Plin. lib. 7. cap. 56. authorem & inuentorem forcipis commemorat.
Curua forceps. Ouid. 12. Metam.
Forcipes denticulatæ cancrorum Plin. lib 9. cap. 31.
Forda, fordæ (ἐγκύμων) Bos prægnans, a ferendo dicta. Ouid. 4. Fast. Forda ferens bos est, fœcundáque, dicta ferendo. Colum. lib. 6. cap. 24. Post vnum coitum forda non admittit taurum.
Fordicidia, Sacra, inquit Varro, à fordis bobus dicta sunt. Bos forda, quæ fert in ventre, quòd ea die publicè immolabantur boues prægnantes in curiis. Complures à fordis cædēdis, Fordicidia dicta autumant. Hæc & Fordicalia dicta fuere. & 17. Cal. Maias celebrabantur. Fest. & Ouid.
Forem (γενοίμην) Optatiuo modo, tempore præsenti, & præterito imperfecto, & Coniunctiuo modo, tēpore præterito imperfecto, vtinā, vel quum forem, fores, foret. Et pluraliter, forent. Id est essem, esses, esset. Infinitiuo, fore. Id est futurum esse. Cæteris caret. Plaut. Merc. 12, Quin percunctatus hominis quæ facies foret. Terent. Heaut. 2. 4. Sallustius in Iugurtha, Nam ego quidem vellem, & hæc quæ scribo, & ea quæ antea in Senatu questus sum, vana forent.
Iam iámque fore. Cic. Attico. lib. 7. 139, Mihi dubium nō erat quin ille iam iámque foret in Apulia.
Damno dedecorique foret sibi. Horat. 1. Serm. sat. 2.
Fore usui. Liu. 10. ab Vrbe, Si qua clades incidisset, desertori magis quàm deserto fore usui.
¶ Fore (ἔσεσθαι) Significationem habet participij quod est futurū, vnà cum infinitiuo esse. idem est enim fore, quod futurum esse: ideo iungitur cum nomine, non cum participio. Hæc Valla lib. 1. Planius Capt. 17. Cicero Trebat. lib. 7. 8, Scripsit ad me Cæsar perhumaniter, nondum te sibi satis esse familiarem propter occupationes suas, sed certè fore.
Fore & esse. Cicero 3. de Orat. Fore dicis, inquit: ego verò esse iam iudico.
Non fore dicto audientem. Cæsar, Nonnulli etiam Cæsari nunciabant, quum castra moueri, aut signa ferri iussisset, non fore dicto audientes milites.
Affirmans fore vt aliquid accidat. Sueton. in Domit. cap. 15.
Existimo fore. Cic. Att. lib. 13. 4, Dionysio duas existimabam vagos nos fore, nolui molestus esse.
Expetendum fore. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 13, Quasi diuinarem tali in officio fore mihi aliquando expetendum studium tuum.
Puto fore. Cic. Att. lib. 16. 343, Nunquam putaui fore vt supplex ad te venirem.
Scio fore. Plaut. Asin. 16. Cicero, Spero fore vt contingat id nobis. Idem Lent. lib. 1. 5.
Spem habeo nihil fore aliter quàm deceat. Cicero Attico, libro 6. 114.
Ne spes quidem vlla ostenditur fore melius. Cicero Attico, libro 12. 519.
Video fore. Cic. Att. lib. 8. 144, Sin erit bellum, vt video fore, meæ partes non desyderabuntur.
Visuros fore. Cicero pro T. Annio Milone, Spero multa vos, liberósque vestros in Repub. bona esse visuros. In his singulis ita semper existimabitis, viuo P. Clodio, nihil horum vos visuros fore. Vbi ex vetusto codice legitur visuros fuisse. Idem Attico, lib. 5. 110, Te ad me fore venturum.
Fore cum possum. Gellius libro 15. cap. 1, Si quid autem posset remedij fore.
Forensis, Vide FORVM.
Fores, Vide FORIS.
FORETANI, Plinio Istriæ populi, de quibus idem meminit lib. 3. cap. 19.
FORETII (φορέτιοι) Latij populi, de quibus Plin. lib. 3 cap. 5.
Forfex, forficis, pen. corr. f. g. (ψαλίς, ψαλίδιον.) Seruius. Forfices sunt quibus incidimus: forcipes quibus aliquid formum tenemus, quasi formicapiens. Nam formum est calidum. Vnde & formosos dicimus, quibus calor sanguinis ex robore pulchritudinem creat. Colum. lib 12. cap. 43, Alij quum legerunt vuam, si qua sunt in ea vitiosa grana, forficibus amputant.
¶ Forfex. Instrumentum chirurgicum, quo euelluntur dentes. Celsus libro 7. cap. 12, Dens hærens cum summo periculo euellitur, ac nonnunquam maxilla loco mouetur. Paulo pòst, Tum si fieri potest manu: sin minus, dens forfice excipiendus est. Ac si exesus est, ante id foramen vel linamento, vel bene accommodato plumbo replendum est, ne sub forfice confringatur. Recta verò forfex ducenda est. &c. Galli vocant, *Vn Dauiet.*
Recta forfex ad id. Cels. lib. 7. cap. 12.
Forficula, pen. corr Diminutiuum (ψαλίδιον.) Plin. lib. 32. cap. 11, Elephāti locustarum generis nigri, pedibus quaternis, bisulcis. Præterea brachia duo, binis articulis, singulísq; forficulis denticulatis. Vide SOLICAPA. Idem lib. 25. cap. 19.
Fori, fororum, m. g. plur. numeri (μεσόδμη, καταστρώματα) Sunt tabulata nauium, vel locus in naui apertus, qui iter pauem perambulantibus præbet: ab eo quòd incessus ferant, inquit Festus cum Seruio. Cic. de Senect. Vt si qui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, quum alij malos scandant, alij per foros cursitent, alij sentinam exhauriant. Virgil. 6. Æneidos,
-laxátque foros, simul accipit alueo
Ingentem Ænean.
¶ Forus in singulari dixit Ennius, Multa foro ponens, agéâque longa repletur. Gellius libro 17. cap. 19, de Arione, Stánsque in summæ puppis foro, carmen quod orthium dicitur, voce sublatissima cantauit.
¶ Fori, Loca spectaculorum, & vt Festus dicit, Circensia spectacula: hoc est, loca recta, & tabulis composita in amphitheatro, è quibus populus ludos spectabat. Liu. 1. ab Vrbe.
Foruli, forulorum, Diminutiuum (θυρίδες) Armariola, siue capsulæ in quibus reponuntur libri. Suet. in August. cap. 31, Quicquid fatidicorum librorum Græci Latinique generis, nullis vel parum idoneis authoribus, vulgò ferebatur, supra duo millia cōtracta vndique cremauit, ac solos retinuit Sibyllinos, hos quoque delectu habito, condiditque duobus forulis auratis sub Palatini Apollinis basi. Iuuenal. satyra 3.
Hic libros dabit & forulos, mediámque Mineruam.
¶ Fori, Parui sulci & oblongi in agris. Colum. lib. 10,
Angustosque foros aduerso limite ducens
Rursus in obliquum distinguat tramite paruo.
Foria, foriorum (ἀφοδεύματα ὑγρότερα) Stercora liquidiora, vt ait Nonius. Vnde conforire verbū, quod est stercore liquido fœdare. Pomponius Maccu, Conforisti me Diomedes.
Foriolus, huius forioli, pen. corr. Qui foria facilè emittit, solutus scilicet ventris: authore eodem Nonio. Laberius in Panilicis, Foriolus esse videris, in coleos cacas.
Forica, huius foricæ, pen. corr. (ἀφεδρών) Locus in quem alui stercora deijcimus. Iuuen. sat. 3, inde reuersi Conducunt foricas. Propriè de publicis dicitur, Latrina de priuatis.
Foricarius, huius foricarij. Scæuol. l. quū quidam. D. de vsuris, Fiscus ex suis contractibus vsuras non dat, sed ipse accipit: vt solet à foricarijs, qui tardius pecuniam inferunt: item ex vectigalibus. Budæus tamen legit à fornicarijs.
Foricula, Vide FORIS, huius foris.
FORCVLVS, deus putabatur qui foribus præerat: sicut Cardinea dea quæ cardinibus: Limentinus deus, qui limini.
Forinsecus. Vide FORIS aduerbium.
Foris, Aduerbium, Vide FORAS aduerbium.
Foris, huius foris, f. g. (θύρα) Id est ianua. Terent. Adelph. 2. 3,
Sed quidnam foris crepuit? Ouidius,
Constitit ad geminæ limina prima foris. Horat. 1. Serm. sat. 2,
Exclusus fore.
Fores liménque carceris. Cic. 5 Tuscul.
Fores in liminibus prophanarum ædium, ianuæ nominātur. Cic. 2. de Nat. deor.
Cæcæ fores, Occultæ, Paucis notæ. Virgilius 2. Æneid. *Vn huis de derriere.*
Duræ fores. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.
Foris rasilis. Catul. in Epithalamio Iuliæ.
Forem, in accusatiuo dixit Plautus Casin. 55,
Forem obdo, ne senex me opprimeret. Cic. pro Cornelio, Aperuit forem scalarum. Liu. 6. ab Vrbe.
Accedere ad fores, Vide ACCEDO.
Adire ad fores, Vide ADEO.
Aperire fores. Cic 3 Offic.
Fores aperire, prouerbio dicebatur, qui ei cuiuspiam ingressum, initiúmque patefaceret. Plinius lib. 2 cap. 8, de signifero seu Zodiaco loquens, Obliquitatem eius intellexisse, hoc est rerum fores aperuisse, Anaximander Milesius traditur. Erasmus.
Fores amicitiæ aperire, Id est amicitiam auspicari. Cicero ad Brutum, lib. 13. 11, In omnibus nouis coniunctionibus interest qualis primus aditus sit, & qua commendatione quasi amicitiæ fores aperiantur.

Assistere

Assistere ad fores, Vide ASSISTO.
Auscultare ad fores, Vide AVSCVLTO.
Claudere fores cubiculi. Cic. 5. Tuscul.
Clausit amica fores. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.
Concussæ fores. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
Conseræ fores. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
Effringere fores. Cic. pro Cælio.
Excedere foribus. Ouid. 4. Metam.
Expassæ repente delubri fores. Tacit. lib. 21.
Moliri fores. Tacit. lib. 1, Concursúque ad ianuam facto, moliuntur fores.
Obditæ fores ferratis trabibus, Vide DADO.
Operiri fores iussit. Tacit. lib. 5.
Pulsare fores. Ouid. 5. Metam.
Percutere fores, Vide PERCVTIO.
Reserare fores. Ouid. 10. Metam.

Foricula, huius foriculæ, penult. corr. (θυρίς) Diminutiuum à foribus. Varro 1. de Re rust. cap. 59, Et ideo oporothecas qui faciunt, ad Aquilonem vt fenestras habeant, atque vt aere perflentur curant, neque tamen sine foriculis: ne quum humorem amiserint, pertinaci vento vieta fiant.

Forma, formæ { μορφή, ἰδέα, μορφῆς τύπος } Facies cuiusque rei, quæ immobilis est & naturalis, inquit Donatus. Plaut. Pœn. 16,
P. Formam quidê hercle verbis depinxisti mihi. Terent. Hecyr. 4. 1, Forma in tenebris nosci non quita est. Cic. de Nat. deor. lib. 1, Suam quodque animal formam & speciem diligit.
Cognitio formarum ex pictura. Cic. 6. Verr.
Figura formæ. Cic. 1. de Nat. deor.
Imagines formæ notæ, simulacra. Author ad Herenn. lib. 3.
Species formæ. Cic. 5. Tuscul.
Animalis forma. Lucret. lib. 5.
Animantium forma, & Hominis figura. Cic. 2. de Nat. deor.
Hominis forma. Cic. pro Flacco.
Literarum formæ. Quintil. lib. 1. cap. 1. Neque enim mihi illud saltem placet, quod fieri in plurimis video, vt literarum nomina & contextum prius quàm formas pueri discant.
Forma & quasi naturalis nota cuiusque. Cic. 3. de Orat.
Apposita ad dignitatem forma, species & statura. Author ad Herennium.
Haud dissimilis forma. Tacit. lib. 2, Nam ætate & forma haud dissimili in dominum erat.
Eburneæ formæ literarum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Forma humana. Quintilian. lib. 7. cap. 4, Epicurus humanam deo formam, locúmque inter mundos dedit. Cic. de Nat. deor. lib. 1.
Impares formæ. Horat. 1. Carm. ode 33.
Mala forma, Vide MALVS.
Mendax forma. Ouid. 3. Metam.
Nuda forma. Ouid. 4. Metam.
Rotunda forma vllam negat esse pulchriorem Plato. Cicero 1. de Nat. deor.
Terribiles formæ nocturno tempore visæ. Cic. 1. de Diuinat.
Virilis forma. Ouid. 4. epist. 16.
¶ Capere alicuius formam, Vide CAPIO.
Detrahere aliquid formæ. Quintil. lib. 1. cap. 10, Quicquid formæ quadratæ detraxeris, amplitudini quoque peribit.
Formam alicuius facere. Cicero in Oratore, Nec verò ille artifex quum faceret Iouis formam, aut Mineruæ, contemplabatur aliquem, e quo similitudinem duceret: sed ipsius in mente insidebat species pulchritudinis eximia quædam, quam intuens, in eáque defixus, ad illius similitudinem, artem & manum dirigebat. Phidiam intelligit, qui egregiam illam Iouis & Mineruæ formam ex ebore finxit. Propriè autem loquutus est. Nō enim materiam, sed formam artifices faciunt: vt faber non ligna, sed lectum & mensam facit: & statuarius non marmor, sed hominem & equum è marmore.
In omnes fingetur formas. Ouid. 14. Metam.
Exprimere formam quam mente acceperis. Quintilianus libro 2. capite 7.
Fit minor annis forma. Ouid. 2. de Arte.
Fucata formam. Lucan. lib. 10.
Immutata forma, Vide IMMVTO.
Inductæ forma hominum belluæ, Vide INDVO.
In formis aliis dignitas inest, aliis venustas. Cic. 1. Offic.
A forma remoueatur omnis viro non dignus ornatus. Cicero 1. Officiorum.
Nosse formam, Vide NOSCO.
¶ Forma. Pulchritudo. Terent. Eun. 2. 3. Virg. 11. Æneidos,
Cui neque fulgor adhuc, necdum sua forma recessit.
Clarissima formâ. Ouid. 14. Metam.
Conspicuus formâ, Vide CONSPICVVS.
Decora formâ. Ouid. 1. Metam.
Diuitiæ formâ. Ouid. 6. Metam.
Egregius formâ iuuenis. Virg. 6. Æneid.
Insignis formâ. Virg. 5. Æneid.
Laudatissima formâ. Ouid. epist. 18.
Præstantissima formâ. Ouid. 15. Metam.
Perfectissima formâ. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Forma pulcherrimâ. Virg. 1. Æneidos,
Quarum, quæ formâ pulcherrima, Deiopeiam
Connubio iungam stabili, propriámque dicabo.
Quotidianæ formæ. Terent. Eunucho, 2. 3,
Tædet harum quotidianarum formarum.
¶ Candor formæ. Ouid. 1. Metam.
Eximium decus formæ. Stat. 1. Achil.
Dignitas formæ coloris bonitate tuenda est. Cic. 1. Offic.
Dotes formæ. Ouid. epist. 15.
Gratia formæ. Ouid. 7. Metam.
Pulchritudo formæ. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Forma & species liberalis. Cic. pro Cælio.
¶ Forma bona. Terent. And. 1. 1,
Interea inter mulieres quæ ibi aderant, fortè vnam aspicio adolescentulam,
Forma. 20. bona fortasse. Vide ANNVS.
Forma egregiâ. Terent. Andr. 1. 1,
Interea mulier quædam abhinc triennium
Ex Andro commigrauit huc viciniæ,
Inopia & cognatorum negligentia
Coacta, egregia forma, atque ætate integra.
Eximia forma puer. Cic. 5. Tuscul.
Eximiæ correptus imagine formæ. Ouid. 4. Metam.
Fugax forma. Seneca Hippol. 6.
Honesta & liberalis forma. Terent. And. 1. 1,
-& quæ erat forma præter cæteras
Honesta & liberali.
Indigna est pigro forma perire situ. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.
Luculenta forma, Vide LVCVLENTVS.
Neglecta forma. Ouid. 1. de Arte amandi.
Nitida forma picturæ, Vide NITEO.
Forma dei munus, forma quota quæq; superbit. Ouid. 10. Metam.
Forma stata & vxoria. Gellius libro 5. capite 11, Inter enim pulcherrimam fœminam & deformissimam media quædam forma est, quæ à nimiæ pulchritudinis periculo, & à summo deformitatis odio vacat: qualis à Quinto Ennio in Menalippa, perquàm eleganti vocabulo stata dicitur, quæ neque κοινὴ (id est communis) futura sit, neque ποινή (id est pœna) quam formam modicam & modestam Fauorinus non me hercule iniustè appellat vxoriam. Ennius autem in ista, quam dixi, tragœdia, eas ferè fœminas ait incolumi pudicitia esse, quæ stata forma forent.
Superba forma. Ouid. epist. 10.
Puer virginea forma. Ouid. 3. Metam.
¶ Adiuuare formam cura, Vide ADIVVO.
Auferre formam, Vide AVFERO.
Laudare formam alicuius. Cic. Lent. lib. 1. 9. Ex Terentio.
Laudata forma. Ouid. epist. 15.
Perdere formam, Vide PERDO.
Polluere formam. Tibull. lib. 1. eleg. 9.
Ætas formam populabitur. Ouid. de Medicam. faciei.
Veteres, inquit Donatus, ignem & calorem quendam, quasi feruorem, dixerunt formam: & ideo fornaces, forcipes, formam, & formosos: ea quibus ignis amoris exoritur.
Tangi forma. Ouid. 10 Metamorphoseos,
Nec forma tangor, poteram tamen hac quoque tangi.
¶ Forma, est Delineatio futuri ædificij. Cic. pro Cælio, lib. 2. 7, Vt ex tuis literis quum formam Reipublicæ viderim, quale ædificium futurum sit, scire possim. Budæus.
¶ Forma. Metaphoricè pro effigie vel idea. Cicero lib. 1. Offic. Formam quidem ipsam Marce fili, & tanquam faciem honesti vides. Idem 2. de Finibus.
In breuem formam contrahi. Ouid. 5. Metam.
Ad formam. Plin. lib. 9. cap. 23.
Innumerabiles penè sunt formæ figuræque dicendi specie dispares, genere laudabiles. Cic. 3. de Orat.
Exprimere quandam formam, figurámq; dicendi. Cic. 2. de Orat.
Formæ sententiarum & orationis. Cic. in Bruto, 36, Ornari orationē Græci putant, si verborum immutationibus vtantur, quos appellant τρόπους: & sententiarum orationísq; formis, quæ vocant σχήματα. Ipse Cicero alibi sententiarum ornamenta, & lumina, & in Bruto 73, conformationes vocauit.
Forma honestatis & similitudo. Cic. 5. de Finibus.
Ingenij forma admodum impolita & planè rudis. Cic. de Claris Oratoribus.
Lucebat ingenij forma, & exercitatione perfecta erat. Cic. de Claris Orat.
In formam latrocinij. Liu. 2. ab Vrbe. Vetera exemplaria scripta non habent præpositionem IN.
Laudationum, scriptionum, historiarum, & suasionum formæ. Cicero in Orat.
Officij forma Cic. 1. Offic.
Rerum publicarum forma. Cic. Attico, lib. 6. 114.
Forma Senatusconsulti vltimæ necessitatis. Liu. 3. ab Vrbe, Tantum terrorem incussere Patribus, vt (quæ forma Senatusconsulti vltimæ semper necessitatis habita est) Posthumio alteri Consulum negotium daretur, videret nequid detrimenti Resp. caperet.
Temporum & Respub. forma. Cic. Appio, lib. 3. 11.
Habere formam & speciem ipsam tyrannorum. Cic. pro L. Manil.
¶ Forma, Species apud Oratores. Quintil. lib. 7. cap. 5, Abdicationum formæ sunt duæ: altera criminis perfecti, altera imperfecti, &c.
Scelerum omnes comprehendere formas. Virg. 6. Æneid.
¶ Forma, Regula. Virg. 6. Æneidos,
-ne quære doceri,
Quam pœnâ, aut quæ forma viros, fortunáve mersit. Vbi Seruius, Forma, regula singulis enim sceleribus statuta sunt supplicia ex more Romano, quem sequitur.
Censualis forma, qua cauebatur vt agri in censum referrentur. Vlpianus in l. Forma. D. de Censibus.
Iurisdictionis forma. Callistratus in l. Diuus Pius. D. ad legem Corneliam de falsis, Si plus eos meruisse videatur quàm ex forma iurisdictionis pati possint, &c.
¶ Prouinciæ forma, significat fines & contributa loca. Vlpian. in l. Relegatorum. D. de interdictis & relegatis, In insulam relegare Præsides prouinciarum possunt: sic tamē, vt siquidem insulam sub se habeant, id est ad eius prouinciæ formam pertinentem, quam administrant, etiam specialiter insulā assignare possunt, inq; eam relegare:

¶Forma, apud Columellam in qua exprimitur caseus: libro 7. cap. 8, de conficiendo caseo, Liquor in fiscellas, aut in calathos vel formas transferendus est. Ibidem, Vel manu figuratur, vel buxeis formis exprimitur.

¶Forma. *Vn moule.* Plinius libro 36. cap. 22, Ex iis formæ fiunt in quibus æra funduntur.

Forma buxea, Vide AVAVM.

Formæ futorum. Horat. 2. Serm. sat. 3,

Siquis emat citharas, emptas comportet in vnum,
Nec studio citharæ, nec Musæ deditus vlli:
Si scalpra, & formas non futor, &c.

Capacissima forma. Quintil. lib. 1 cap. 10.

¶Accipere formam aratri dicitur vlmus. Virg. 1. Georgicorum.

Continuò in syluis magna vi flexa domatur
In burim, & curui formam accipit vlmus aratri. Id est, formatur in aratrum, ab ipso scilicet artifice.

Accipere formam rectè loquendi. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Dare formam loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Habere formam suadendi. Quintil. lib. 3. cap. 4.

In formam cadere, Vide CADO.

Per literas vel formas distinguere. Columella libro 7. capite 9, Siue per literas, siue per formas vnumquenque fœtum cum matre distinguat.

Forma calcei ceruicē percussit. D. ad l. Aquiliam. l. 5. §. Sed etsi, &c.

¶Forma significat modò faciem cuiusque rei: modò calidam, vt quum extra quæ datur, deforma appellantur: & Cato ait de quodam ædificio æstate frigido, hieme formido. Item forma appellatur puls miliacia cum melle. Hæc Festus.

¶Formæ, pro ordinibus & decuriis quibusdā intelliguntur, l. Serinii. C. de palatin. lib. 12. Ex Pyrrho.

Formula huius formulæ, penul. corr. Diminutiuum, Parua forma. Plautus Persa, 6,

Tempori hanc vigilare oportet formulam atque ætatulam, &c.

¶Formula dicendi, pro Stylo & ratione loquendi. Cicero de Opt. gen. Orat. Idem libro 3. Officior. Formula quædam constituenda est: quam si sequemur in comparatione rerum, ab officio nunquam recedemus.

Nota cuiusque generis & formula. Cic. in Orat.

Cantor formularum, Vide Cantor, in CANO.

Formulam disciplinæ componere. Cic. 1 Acad.

Constituere formulam quam sequamur. Cic. 3. Offic.

Scribere formulam aliquā de re aliqua. Varro lib. de Re rust. cap. 18, De familia: Cato dirigit ad duas metas, ad certū modum agri, & genus sationis, scribēs de oliuetis, & vineis, vt duas formulas. Vnam, in qua præcipit quomodo oliuetum agri iugerum CCXL. instruere oporteat, &c.

Formulam alicui scribere. Quod vulgò dicitur *Libellum mittere.* Quintil. lib. 6. cap. 4, Colaphum tibi ducam, & formulam scribam, quòd caput durum habeas.

Formulæ, Sunt legum & institutorum certæ conceptiones, siue comprehensiones, quibus sic actiones, hominum vt opera artificum, formulis quibusdam diriguntur.

Præscriptum aliquod aut formulam exprimere. Cic. in Orat. Id est regulam generalem, qua possimus omnia quæ sunt eiusdem generis intelligere.

¶Redigere in formulam prouinciæ. Patercul. lib. 2, Haud absurdū videtur, paucis percurrere, quæ cuiusque ductu gēs ac natio redacta in formulam prouinciæ, stipendia pacta sit.

Formula cognationis. Liu. 10. bel. Macedon. Vis hanc formulam cognitionis esse, vt vter timuerit, ne alter videretur dignior regno, is consilium opprimendi fratris iudicetur cepisse?

Formula deditionis. Liu. 1. ab Vrbe, Deditos Collatinos ita accipio, eámque deditionis formulam esse, Rex interrogauit, Estísne, &c.

Fiduciæ formula. Cic. Trebatio, lib. 7. 12, Vbi porrò illa erit formula fiduciæ, vt Inter bonos bene agier oportet. Hoc est, lex fiduciaria, inquit interpres: formula enim pro lege & institutione ponitur.

Norma iuris, aut iudicij formula. Cic. 2. de Orat. Plura enim multo homines iudicant odio, aut amore, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut lætitia, aut spe, aut timore, aut errore, aut aliqua permotione mentis: quàm veritate, aut præscripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicij formula, aut legibus.

Formula pacti & conuenti. Cic. pro Cecinna, Quæ lex, quod Senatusconsultum, quod magistratus edictum, quod fœdus aut pactum, quod testamentū, quæ iudicia, aut stipulationes, aut pacti & conuenti formula, nō infirmari aut cōuelli potest, si ad verba rem deflectere velimus: consiliū autem eorū qui scripserunt, & rationē relinquamus?

Postulationum formulæ vsitatæ. Cic. 4. Verr.

Formula sponsionis. Cic. pro Roscio Comœdo.

Testamentorum formulæ. Cic. 1. de Orat.

¶Cadere formula. Quintil. lib. 3. cap. 6. Vide CADO.

Stipulationū & iudiciorum formulas componere. Cic. 1. de Legib.

Iura & formulæ de omnibus rebus constitutæ. Cic. pro Quintio.

Edita formula damni dati. Plin. lib 9. cap. 59.

Formula excidere, apud Sueton. in Claudio, cap. 14. Idem quod Cadere causa. Vide CADERE CAVSA.

Formulam intendere, Significat quod alio loco expositum est, dicam impingere, vel dictare actionem. Sueton. in Vitellio, cap. 7.

Protulit de dolo malo formulas Aquilius. Cic. 2. de Orat.

Formula hæc multos tenet. Horat. 2. Serm. sat. 3,

-hæc magnos formula reges
Excepto sapiente tenet.

Formularius, huius formularij. Quint. in 12. cap. 3, Quorum alij se ad album ac rubricas transtulerunt: & formularij, vel (vt ait Cicero) leguleï quidam esse maluerunt.

Formosus, penult. prod. Adiect. (εὔμορφος, ὡραῖος, εὐειδής) Pulcher. Cic. 1. de Nat. deor. Quotus enim quisque formosus est? Virg. ecloga 2,

Formosum pastor Corydon ardebat Alexim. Cic. 3. Verr. Mulierum nobilium & formosarum gratia.

Formosus & Deformis, contraria. Cic. 2. de Inuent.

Formosus & pulcher. Cic. 1. de Nat. deor.

Formosa acies, Vide ACIES.

Adonis formosus, Vide ADONIS.

Annus formosissimus. Virg. ecloga 3.

Boues formosæ. Ouid. 2. de Arte amandi.

Comæ formosæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.

Dies formosus. Ouid epist. 21.

Mulier formosa. Horat. de Arte poetica.

Os formosum. Ouid. 3 Metam. Ab os, oris.

Puella formosa. Tibul. lib. 1. eleg. 1.

O formose puer. Virg. eclog. 11.

Virgines formosæ. Cic. 2. de Inuent.

Vultus formosus. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.

Hedera formosior alba. Virg. ecloga 7.

Formosulus penult. corr. Adiectiuum diminutiuum. Varro apud Nonium in dictione Strabones, Formosula vxor.

Formositas, penult. corr. huius formositatis (εὐμορφία.) Cic. 1. Officior. Idque positum est in tribus rebus, formositate, ordine, ornatu ad actionem apto. De decoro loquitur.

Formalis, & hoc formale, pen. prod. (τυπικός.) Sueton. in Domit. cap. 13, Pari arrogantia, quum procuratorum suorum nomine formalem dictaret epistolam, sic cœpit, Dominus & deus noster sic fieri iubet. Formalem, Id est ex formula.

Formalis temperatura æris. Plin. lib. 34. cap 9, Appellatur etiamnum & formalis temperatura æris tenerrimi, quoniam nigri plumbi decima portio additur, &c.

Formale pretium. Vlp. in l. In lege falcidia. D. Ad legē falcidiam. Corpora, siqua sunt in bonis defuncti, secundum rei veritatem æstimanda erunt, hoc est secundum præsens pretium: nec quicquam eorum formali pretio æstimandum esse, sciendum est.

Formaster, Qui formosum aut calentem hominem imitatur. Nam formus est calidus lingua Latina: vnde & formosus. Versiculus est antiquus apud Festū, Aut hic formaster aut lætaster paruulus. Ex Turn.

Formo, formas (μορφόω, σχηματίζω) formâre. Cicero 4. Academic. Parmenides ignem qui moueat terram quæ ab eo formetur. Plin. lib. 10. cap 63.

Formata in offam. Colum. lib 6. cap. 25, Potest etiam eum arida ficu & cimo conteri herba sanionica, & formatam in offam, ficut saliuatum demitti.

Formare classem. Virg 9. Æneidos,

Tempore quo primùm Phrygia formabat in Ida
Æneas classem

Imaginem formare. Cic. pro Sextio.

Quæ inter se discrepant, iisdem præceptis atque in vna institutione formari non possunt. Cic. 3. de Orat.

Ad studium formare aliquem. Virg 3. Georg.

In muliebrem figuram, habitúmque formare. Cic. 4. Verr.

Animos iudicum in eum, quem volumus habitum formare, & velut transfigurare. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Capillos lapsos formare. Propert. lib. 1. eleg. 3.

Formare carmen, epistolam, orationem alieno ingenio: quod nostrates pueri dicunt *chiffrare, facere fabricam.* Sueton. in Domit. cap. 20.

Formare consuetudinē exercitationis assiduitate. Cic. 1. Acad. Morum autem putabant studia esse, & quasi consuetudinem, quam partim exercitationis assiduitate, partim ratione formabant.

Corpora ad quosdam membrorum flexus formari nisi tenera non possunt. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Formare disciplinam. Quintilian. lib 4. in Prologo, Vt tui, meíque filij disciplinam formare, satis putaremus.

Gaudia formare tacita mente. Hoc est, imaginari, cogitare, sibi fingere. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.

Formare hominem in suos mores. Liu 3 ab Vrbe.

Formare ignarum dictis. Ouid. 3 Metamorphoseos,

Talibus ignaram Iuno Cadmeida dictis Formarat. Id est, informarat, instruxerat.

Formare iuuentutem. Plin. in Paneg.

Mentes formandæ studiis. Horat. 3. Carm. ode 24.

Formare se in alicuius mores. Liu. 1. ab Vrbe, Et quum ipsi se homines in regis velut vnici exempli, mores formarent.

Orationem formare, eámque variare & distinguere, oratoris est. Cic. 2. de Orat.

Exercitatione & stylo formanda nobis oratio est. Cic. 3. de Orat.

Animantur atque formantur pueri. Cicero 2. de Diuinat. Perinde vtcunque temperatus sit aer, ita pueros orientes animari atque formari, ex eóque ingenia, mores, animum, corpus, actionem vitæ, casus cuiusque euentúsque fingi.

Studia alicuius formare. Quintil. in Procœm. lib. 1.

Verba rectè formare. Id est, proferre & eloqui. Quintilianus lib. 1. capite 11.

Fingere & formare verba vt mollissimam ceram. Cic. 3 de Orat.

Variè formare verba, prima persona o litera terminata, ipsa analogia confiteur. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Verba formari nulla similitudine possunt. Cic. 2. de Orat. De Memoriæ arte.

¶Formare, Munificare thema & argumentum. Sueton. in August. cap. 89, Ne Græcarum quidem disciplinarum leuiore studio tenebatur: in quibus & ipsis præstabat largiter. Paulo pòst, Nō tamē vt aut loqueretur expeditè, aut componere aliquid auderet. Nam & siquid res exigeret, Latinè formabat, vertendúmque alij dabat.

Formatus, penult. prod. Participium (μεμορφωμένος.) vt Ad morem Dialecticorum formata conclusio. Quintil. lib. 6. cap. 4.

In admirationem formatur. Hoc est, admirationem simulans, admirari se fingens. Suetonius in Claud. cap. 37.

In animis

In animis nostris deorum notiones formatæ. Cic.3.de Nat.deor.
Signum formatum è marmore. Ouid.3.Metam.
Sermo hac de re formatus, inuentus est in Neronis scrinio. Suetonius in Nerone, cap.47.
In animo ea formata habemus, quæ nunquam vidimus. Cic.2.de Diuinatione.

Formator, penul. prod. formatoris, Verbale { κοσμητὴς } Qui instruit & format: vt Formator animi, Formator morũ. Colum. in Præfat. lib.1. Plin. epist.176.

Formatura, penult. prod. { μόρφωσις. } Lucret. lib.4. Seruat enim formaturam, seruatque figuram.

Formamentum, formamenti, n.g. Lucret. lib.2,
-omnia principiorum
Formamenta queunt in quouis esse nitore. Id est, simulachra & formationes, in quas formantur & transmutantur prima principia.

FORMIÆ { Φορμίαι } Campaniæ vrbs, sedes olim Læstrigonum, quorum memoria à nonnullis Hormiæ dictæ sunt. Nam hi ab humanis visceribus non abstinuerunt, vt eleganter scribit Ouidius libro 14. Metamorph. Formiæ (inquit Seruius) quæ ante Hormiæ, ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, id est ab impetu dictæ. Formiæ, Ptolemæo Formæ: hodie Nola.
Formiæ (inquit Festus) oppidum appellatur ex Græco, velut Hormiæ, quòd circa id crebræ stationes, tutæque erant, vnde proficiscebantur nauigaturi.
Mœnia Formiarum. Horat.3.Carm.ode 17.
Colles Formiani. Horat.1.Carm.ode 20.

Formica, formicæ, penult. prod. { μύρμηξ } A ferendis micis dicta. Mica verò propriè puluisculus ille qui in arena quasi argentum fulget, à quo & panis, & omniũ rerum minimæ partes, micæ dicuntur. Plaut. Trinum.8, -confit citò
Quàm si tu obiicias formicis papauerem. Vide Plin. lib.11.cap.30. Et Horat. sat.1.
Frugilegæ formicæ. Ouid.7. Metam.
Formica anteponenda pulcherrimæ vrbi, quòd in vrbe sensus sit nullus, in formica non modo sensus, sed etiam mens, ratio, memoria. Cic.3.de Nat.deor.
Inopi metuens formica senectæ. Virg.1.Georg.
Inda cauis aurum mittit formica metallis. Propert. lib.3. eleg.13.

Formicinus, penult. prod. Adiectiuum { μυρμήκειος } Quod ad formicam pertinet. Plaut. Menæch.18.
Atque eccum incedit, mouet formicinum gradum.

Formicosus, penult. prod. Adiectiuum { μυρμηκώδης } Plenum formicis. Plin. lib.10.cap.74. Formicosam arborem soricet cauent,

Formicatio, formicationis { μυρμηκία } Vitium corporis, quum parua tubercula rotunda & pinguia corpus infestant. Plinius libro 28. capite 7, Capilli mulierum si crementur, &c. ciuere eo panos, &c. sanguinémque sistit illico, & formicationes corporum. Dicta formicatio: quòd velut excisse carnẽ formicæ videantur. Idem lib. 30. capite 8.

Formicans, penult. prod. formicantis { μυρμηκίζων } Quod formicarum currentium modo fertur: vt Pulsus formicans, qui omnium maximè lethalis est. Plin. lib 7. cap.51. Venarum inæquabili aut formicante percussu. Id est, arteriarum sese attollentium & dimittentium, ita vt veluti formicæ currẽtes sentiantur in pulsu. Formicantem pulsum Galenus cap.3. libri De tactu pulsus, intelligit minimum, densum, ac summè debilem: qui velocitatis opinionem exhibeat, quum sit minimè velox. Rasis decimo Almansoris, pulsui nuper editi infantis esse similẽ tradit. Philaretus quærit, quo distet à formicante vermiculans percussus & hunc quidem putat quandoque conuerti denuòtatíque in melius, etiam item amplius patere inæqualitatem: formicantem verò virtute prorsum intermortua fieri, & interitum prænunciare.

Formido, pen. prod. formidinis, f.g. { δειλία, φόβος. } Cic.4. Tusc. Formidinem, metum permanentem diffiniunt. Horat.1.epist.17, Tu nihil admittes in te formidine pœnæ.
¶Formido, Dea pingebatur cum capite leonino, vt in scuto Agamemnonis. Pausanias, Legimus, inquit, apud Lacedæmonios, Ephoros formidinis sacellum cõstruxisse prope triclinium, quo ipsi tribunal habebant, vt essent cæteris maiori formidini.
Pauidus formidine pœnæ. Virg.3.Georg.
Plenus formidinis homo. Cic. Attico, lib 9.181.
Fugæ & formidines. Cic. Attico, lib.8.166, Omnino intelligo, nullum fuisse tempus post has fugas & formidines, quod magis debuerit mutum esse literis.
Acerrima formido. Author ad Herenn. lib.2.
Atra formido. Lucret. lib.4.
Cauta formido. Silius lib.16.
Subita & improuisa formido. Cic. de Prouinc. Consul.
Turpis formido. Virg.2. Æneid.
Animus formidine diuûm cõtrahitur. Id est comprimitur. Lucret. libro 5.
Nigra formidine caligans lucus. Virg.4.Georg.
Subita formidine sanguis diriguit. Virg.3. Æneid.
Horribiles formidines ex ignoratione rerũ caiuntur. Cic.1.de Fin.
Impendent formidines ab nostris, Vide IMPENDEO.
Inucere formidinem alicui, Vide INIICIO.
Intendebat formidinem. Tacit. lib.18.
Minas iactare, formidines opponere. Cicero pro Quintio. Vide OPPONO.
Animus formidine perterritus. Quintil. lib.7.cap.4.
Posita formido in vita improbis. Cic.3.in Catil. Itaque vt aliqua in vita formido improbis esset posita, apud inferos eiusmodi quædam illi antiqui supplicia impiis constituta esse voluerunt, &c.
Ancipiti mentem formidine pressus. Virg.3. Æneid.
Incommodorum formidines proponere. Cic.7. Verr. Reperietis idcirco hæc in vno homine pecunioso tot constituta, vt cæteris formidines similium incõmodorum atque exempla periculorum proponerentur.
Immissa rumpit formidine somnos. Silius lib.3.
Perpetua soluent formidine terras. Virg. eclog.4.
Terrere aliquem formidine. Ouid.4.Metam.
Cassa formidine torpens. Lucret. lib.3.
¶Formido, Venationis proprium etiam vocabulum, idem quod linea significans, de qua vide suo loco, vbi & huius interpretationem reperies. De hac Virgilius his verbis,
-puniceæve agitant timidos formidine pennæ.

Formido, formidas, penult. prod. { ὑποδείδω, δέδοικα, ὀρρωδέω } formidare, Pauere, timere. Plaut. Cistel.18, Nam & intus paueo, & formido foris. Cic.2. Philipp.
Formido mihi, ne scilicet aliqd mali mihi vbeidas. Plaut. Amph.17.
Formidat auro, ne surripiatur. Plaut. Aulul.23
Auro formidat Euclio, abstrudit foris.
Formidat animus, tandiu, &c. Plaut. Bacchid.5.
Iracundiam alicuius formidare. Cic. Attico, lib.9.169.
Formido malum. Plaut. Amphit.3,
Non minus quàm vestrum quiuis formidat malum.
Formido male ne. Plaut. Amph.4,
-formido malè
Ne ego nomen commutem meum, & Quintus fiam è Sosia.
Formido illum nimis malé. Plaut. Capt.15.
Verbera formidauere. Stat.5.Sylu.3.

Formidans, penult. prod. Participium { ὑποδείσας. } vt Cerui formidantes. Ouid.15. Metam.

Formidatus, penult. prod. { ὑποπτευθείς } Aliud participium: vt Classe formidatus. Horat.3.Carm. ode 6.
Manus formidatæ. Ouid.1. Amor. eleg.7.

Formidolosus, pen. prod. Adiect. { ἐπίφοβος, δειλός } Actiuè & passiuè sumitur. Actiuè, Qui formidat. Terent. Eun.4.6, -apage sis,
Ego formidolosus nemo est hominum, qui viuat, minus. Colum. lib.6.cap.2, Nec ad ingrediendia flumina, aut pontes formidolosi.
Formidolosior hostium miles, apud Tacitum lib.1.
Passiuè, Qui formidatur. Sallust. Regibus boni quàm mali suspectiores sunt: semperq; iis aliena virtus formidolosa est. Cic.4. Tusc. Conseruatio stabilis iudicij in iis rebus quæ formidolosæ videntur.
Bellum formidolosissimum. Cic. in Pisonem.
Formidolosum facinus, & formidolosissimum bellum, Maximè timendum. Plaut. Amph.19. Cic. pro Lege Manil. Ad bellum maximum, formidolosissimũmque pro Consule mitteretur?
Horribilis & formidolosus locus & consessus alicuius. Cicero pro Cluentio.
Dubia & formidolosa tempora. Cic.7. Verr. Ita enim causa constituitur, prouinciam Siciliam virtute eius & vigilantia singulari dubiis formidolosisq; temporibus à fugitiuis atque à belli periculis tutam esse seruatam.

Formidolosè, pen. prod. Aduerbium { φοβερῶς. } Cic. pro Sextio, Eos qui plurimum possent, opponi omnibus concionibus falsò, sed formidolosè tamen, authores ad perniciem meam.

Formidabilis, & hoc formidabile, pen. corr. { φοβερός. } Ouid.2. Metam.
Nullæ in fronte minæ, nec formidabile lumen.
Orcus formidabilis. Ouid.14. Metam.
Serpens formidabilis. Ouid.2 Metam.
Rictus formidabile. Stat.8. Thebaid.

Formidatio, huius formidationis, Verbale { φόβος. } Cic. in Partit. In suasione autem, aut spem, aut formidationem deliberantis. Quædam exemplaria legunt reformidationem quædam reformationem.

FORMIO { Φορμίων } Ptolemæo Istriæ fluuius: hodie Cisanus, Vulgo *Cisano*.

Formo, formas, Formosus, Formula, Vide FORMA.

Formucales, forcipes dictæ, quòd forma capiant, id est feruentia. Festus.

Fornax, huius fornacis, pen. prod. f.g. { κάμινος, χαλκεῖον, ἰπνός } Latinè dicitur quod Græcè caminus. Plin. lib.9. cap.38. Longinquæ fornacis cuniculo. Idem lib.11 cap.36, In Cypri ærariis fornacibus, &c.
Ardentes fornaces. Cic.2. de Nat.deor. Sunt quædam etiam quæ igne nasci putentur, appareántque in ardentibus fornacibus sæpe volitantes.
Calidæ fornaces. Lucret. lib.6.
Cauæ fornaces. Lucret. lib.6.
Longinqua fornax, Vide in LONGVS.
Profunda fornax. Ouid.2. Metam.
Sulfureis ardet fornacibus Ætna. Ouid.15. Metam.
Vaporiferæ fornaces. Stat.1. Sylu.3.
¶Fornax, dea etiam existimata, quoniam ante triticũ & eius vsum, farra fornacibus torrebantur: vnde est dea Fornax constituta, vt Festus & Lactantius volunt. Plura in Fastis Ouidius,
Facta dea est Fornax, læti Fornace coloni
Orant, vt vires temperet illa suas.
Curio legitimis tum fornacalia verbis
Maximus indicit: nec stata sacra facit.

Fornacula, penult. corr. Diminutiuum { καμίνιον. } vt Magna est fornacula. Iuuenalis sat.10.

Fornaceus, Adiect. { καμινοειδής } Factum in modum fornacis. Plin. lib. 35. cap.14, Quid? non & in Africa Hispaniáque ex terra parietes, quos appellant fornaceos, quoniam fornacum modo circundati vtrinque duabus tabulis, infarciuntur verius, quàm instruuntur, æuis durant, incorrupti imbribus, ventis, ignibus, omníque cæmento firmiores? Gelenius legit formaceos.

Fornacarius, huius fornacarij { καμινευτής } Qui fornaci præest, Idem seruus, qui & pistrinarius dicitur & pistor, teste Budæo. Vlp. D. Ad leg. Aquil.l. Si seruus seruum, Si fornacarius seruus coloni ad fornacem obdormisset, & villa fuisset exusta. Neratius scribit, &c.

Fornacator, penult. prod. fornacatoris, Seruus qui in balneo curam habet succendendi ignis. Paulus in l. Tabernæ. D. de fund. instruct. &c.

Instrumento balneario legato, etiam balneatorem contineri, Neratius respondit. Continetur autem & fornacator.

Fornum & Fornaces, inquit Nonius, dicuntur à forno, quod est calido. inde forcipes, quòd candentes teneant ferrum. Varr. de vita Pop. Rom. lib. 1. Cocula, quæ coquebat panem, primùm sub cinere, postea in forno: vtrusque vocabulum à forno ductum, id est à calore. Hæc ille.

Fornacalia, fornacaliorum, neut. gen. { [illegible] } Feriæ sunt (inquit Festus) institutæ farris torrendi gratia, quod ad fornacem quæ in pistrinis erat, sacrificium fieri solebat. Idem alibi, Fornacalia sacra erãt quum far in fornaculis torrebant. Plin. lib. 18 cap. 2, Is & fornacalia instituit. Ex Budæo. Ouid. 2. Fast. Idem 6. Fast.

Fornix, huius fornicis, penult. corr. masc. gen. { [illegible] } Arcus in ædificiis, & quodcunque opus concameratum. Cic. 2. Verr. Idem in Topicis, Non debebit præstare quod fornix vitij fecerit. Plin. libro 33. capite 4, Relinquuntur itaque fornices crebris montibus sustinendis. Virgilius 6. Æneid. Mœnia conspicio, atque aduerso fornice portas.

Fornices { [illegible] } erant arcus in memoriã rerum à triumphalibus viris gestarum extructi, quasi monumenta victoriarum. Cic. lib. 2. de Orat. Ita sibi ipsum magnum videri Memmium, vt in forum descendens caput ad fornicem Fabij demitteret. Hæc Budæus.

¶ Fornix, aliquando pro lupanari ponitur, quòd sub fornicibus habitare consueuissent meretrices. Iuuenal. sat. 3.

Lenonum pueri quocunque in fornice nati. Idem sat. 12.

Olenti in fornice stantem. Horat. 1. Serm. sat. 2.

Fornico, fornicas, penult. corr. { [illegible] } fornicâre, Fornices facere. Plinius lib. 11. cap. 10, Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis à solo fornicatis, ne desit aditus ad sarciendum. Idem libro 16. cap. 42, Populus contra omnia inferiora pandatur, palma è contrario fornicatur. Hoc est sursum versos curuatur in modum fornicis.

Fornicatus, penult. prod. Participium { [illegible] } vt Paries fornicatus, cui opponitur Solidus. Cic. in Topic.

Fornicarius, huius fornicarij, Dicitur opifex & propola siue institor, qui tabernas à fisco conducit sub fornicibus, vt ibi merces suas venales habeat: cuiusmodi esse solent in porticibus fori venalium, id est macelli, quas fallas appellant. Scæuola in Pandectis, l. Quum quidam. §. Fiscus. D. De vsuris, Fiscus in suis contractibus vsuras non dat, sed ipse accipit, vt solet à fornicariis qui tardius pecuniam inferunt. Budæus.

Fornicatio, Verbale { [illegible] } Fornicis structura. Seneca, Societas nostra Lapidum fornicationi similis est, quæ casura, nisi inuicem obstarent, hoc ipso sustinetur.

Foro, foras { [illegible] } forâre, Penetrare, & quasi in forum terere. A foris enim deriuatur. Plaut. Mostel.

Ita te forabunt patibulatũ per vias. Colum. lib. 5. cap. 10, Amygdala si parum ferax erit, forata arbore lapidem adiicito, & ita librum arboris inolescere sinito. Idem lib. 8. cap. 3.

Forabilis, & hoc forabile, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt Nullo ictu forabilis. Ouid. 12. Metam.

Foratus, foratus, foratui { [illegible] } Idem ferè quod foramen, vel potius ipsa perforatio. Lactantius libro de Opific. Oculorum orbes concauis foraminibus conclusit: à quo foratu frontem nominatam Varro existimauit.

FOROAPPI { [illegible] } Italiæ populi, ex Falerno agro cognominati, vt notat Plin. lib. 3. cap. 5.

FOROAVGVSTANA, Hispaniæ citerioris ciuitas, ex colonia Accitana, alio nomine Libisosona dicta, cui ius Italiæ datum est. Author Plin. lib. 3. cap. item 3.

FOROBRAMITANI, Populi, quos in sexta regione Italiæ collocat Plin. lib. 3. cap. 14.

FOROFLAMINIENSES, Italiæ populi, in sexta eiusdem regione à Plinio collocati lib. 3 cap. 14.

FOROCVLVI, Oppidum Italiæ nobilissimum, ab altero Apennini latere ad Padum amnem situm, quod alio quoque nomine Valentinum dictum esse, teste Plin. lib. 3. cap. 5.

FOROIVLIENSES, cognomine Concubienses, Populi sunt, in sexta regione Italiæ à Plinio collocati, lib. 3. cap. 14.

FORONEROONIENSES, Galliæ populi in prouincia Narbonensi, aliter Luteuani dicti. Author Plin. lib. 3. cap. 4.

FOROPOPVLIENSES, Italiæ populi, in monte Albano siti, author Plin. lib. 3 cap. 5.

FOROSEMPRONIENSES, Populi in sexta regione Italiæ enumerantur à Plin. lib 3. cap. 14.

FOROVIBIENSES, Populi ex quorum agro Padum iterum exoriri tradit Plin. lib. 3. cap. 10.

Fors, ô fors, à forte, fœm. gen. { τύχη } Est, vt inquit Nonius, casus temporalis Fortuna, ipsa dea. Accius Andromeda, Multi in quo mulier animo sibi mala afferre in malis, quibus natura prauæ magis, quam fors aut fortuna obfuit. Lucil. sat. lib. 13.

Cui parilem fortuna locum, fatúmque tulit fors. Virg. 1. Æneidos,

Forte sua Libycis tempestas appulit oris.

Domina campi fors. Cic. in Pisonem.

Fors in aliquibus rebus plus quam ratio potest. Cicero Attico, libro 14.

Fors fuat pol. Terentius Hecyra, 4. 3. Vbi Donatus, Fors fuat, fortuna faueat, quasi [illegible] aduersus triste dictum vsa est. nam fors, fortuna bona est. Et fuat, sit significat. dixerat enim, Quod faciendum sit forsasse. Et iterum, Fors fuat pol. Id est, bona eueniat: quasi [illegible] dicat. Bona dicito potius. An bona fortuna sis per Pollucem? Idem Adelph. 4. 7.

Illud quod cecidit forte, id arte vt corrigas. Vbi Donatus, Forte, pro fortuna intelligendum. Idem Phorm. 5. 1.

¶ Fors, pro Fortuna. Cic. ad Att. lib. 14. 308, Sed hæc fors viderit ea, quæ talibus in rebus plus quam ratio potest. Eidem lib. 7. 133, Sed hæc vt fors tulerit. Liu. 1. ab Vrbe, Vni se ex Sabinis fors dare visa est, priuato consilio imperij recuperandi.

Mala fors. Cæsar 8. bel. Gall. Cuius mala fors incidit Rhemis, quibus illa dies fungendi muneris obuenerat. Sic Liu. 1. ab Vrbe.

Fors-fortuna, pro Fœlici casu & prospero. Terent. Phorm. 5. 6.

O fortuna, ô fors-fortuna quantis commoditatibus,

Quàm subitò hero meo Antiphoni ope vestra hunc onerastis diẽ.

Vbi Donatus, Fortuna, dicta est incerta res: fors-fortuna, euentus fortunæ bonus. Idem, Aliud fortuna est, aliud fors-fortuna. nã fors-fortuna, est cuius diem festum colunt, qui sine arte aliqua viuunt: huius ædes trans Tyberim est. Cic. 2. de Diuinat. Quid est tandem quod casu fieri, aut forte-fortuna putamus? Terent. Hecyra, 3. 3.

Quæ, quæ fors-fortuna est, inquit, nobis quæ te hodie obtulit. Vbi Donatus, Fors fortune, [illegible], id est subita fortuna. Et fortuna, in incerto: fors-fortuna, in bono ponitur.

Forte-fortuna. Terent. Eunucho, 3. 5. Ibidem 1. 2,

-forte-fortuna adfuit

Hic meus amicus. Vbi Donat. Forte-fortuna. Id est bona fortuna.

Fortè, Aduerbium { [illegible] } Hoc est casu & veluti per sortem. Plaut. Amph. 7. Terent. And. 1. 5,

Qui tum illam amabant, fortè (ita vt fit) filium

Perduxêre illuc secum, vt vnà esset, meum. Ibidem, 2. 1,

-interea inter mulieres

Quæ ibi aderant, fortè vnam aspicio adolescentulam. Sic Liuius 1. ab Vrbe, Forte euenit, &c. Cicero pro Cluentio. Virgilius 7. Æneidos.

Ne fortè hoc magnum ac mirabile videatur. Cic. 2. de Orat.

Ne fortè me in Græcos tam ambitiosum factum esse mirere. Cic. Q. frat. lib. 1. 2.

¶ Fortè vsurpatur in his rebus quæ acciderunt illæ quidem, sed incerta de causa: præterquam cum his dictionibus, si, nisi, & relatiuo quis vel quæ.

Nisi fortè. Cic. pro Flacco.

Siquis vestrum Iudic. aut eorum qui adsunt fortè miratur. Cicero 5. Verrin.

¶ Fortè, pro fortasse. Cicero 3 de Orat. Vereor ne nihil sim tibi nisi supplosionem pedis imitatus, & pauca quædam verba, & aliquem si fortè motum.

Forsan, forsitan, fortassis, & fortasse, dubitationem habent.

Forsan, Aduerbium { τάχα } Terent. And. 5. 5. Virg. 1. Æneidos,

-forsan & hæc olim meminisse iuuabit.

Forsitan, penult. corr. { τάχα } Aliud aduerbium. Terent. Eun. 1. 2.

Me miseram, forsitan hic mihi paruam habeat fidem. Cic. Forsitan quispiam dixerit, nónne igitur, &c. Quintil. lib. 3. cap. 9, Frugalitas apud Sybaritas forsitan odio foret.

Fortassis, Aliud aduerbium { ἴσως } Cic. Cælio, lib. 2. 15, Sed ego fortassis vaticinior, vt hæc omnia meliores habeant exitus.

Fortasse, Idem { ἴσως } Plaut. Asin. 9. Terent. Eun. 5. 9,

-tu fortasse quæ facta hic sint nescis? Idẽ Heaut. 4. 3. Cic. Raras tuas quidem, fortasse non perferuntur, sed suaues accipio literas. Idem Mario, lib. 7. 3, Habes epistolam verbosiorẽ fortasse quàm velles. Idem 1. Verr. Fortasse dices, Quid? ergo hæc in te sunt omnia.

Græculus otiosus & loquax, fortasse doctus. Cic. 1. de Orat.

Puerum inquies, fortasse fatuum, & non grauem, & non continentem. Cic. Attico, lib. 6. 117.

Paulatim mercaris agrum, fortasse trecentis. Horat. 2. epist. 2.

Forsit, Aduerbium idem valens quod forsan & forsitan. Lucretius libro 6.

Forsit & Æthiopum penitus de montibus altis

Crescat, &c. De nilo. Vsus item est hoc aduerbio Horat. lib. 1. sat. 6. Et Virg. lib. 11. Æneid.

Fortax, Vide post FORTITVDO.

Fortis, & hoc forte { [illegible] } Propriè is dicitur qui est validis viribus præditus.

Fortis, frugi & bonus siue validus. Festus.

Fortis ad opera. Colum. lib. 6 cap. 2.

Fortissimus contra audaciam. Vide A vel AB præpositiones.

Fortissimus contra pruinas. Plinius libro 14. cap. 2.

Fortis in armis. Tibul. lib. 1. eleg. 10.

Manu fortis. Ouid. 13 Metam.

Fortis & Ignauus, cõtraria. Cic. 2. de Nat. deor. Iratum, propitium: lætantem, dolentem: fortem, ignauum: audacem, timidum cognoscunt, Vide IGNAVVS.

Fortis Achilles, Vide ACHILLES.

¶ Fortissimus adiutor. Cic. pro Domo sua.

Ætas fortior. Ouid. epist. 1.

Arma fortia. Virg. 10. Æneid.

Aura fortior. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.

Ausa fortia. Virg. 9. Æneid.

Coloni fortes. Virg. 3 Georg.

Corpora fortia. Virg. 1. Æneid.

Ductor fortissimus. Virg. 8. Æneid.

Fortis equus, Id est celer. Virg. 11. Æneidos,

-quid tam egregium, si fœmina forti

Fidit equo? Lucret. lib. 3. Nonius.

Fortia facta. Liuius 6. bel. Punic. Virgilius 1. Æneid. Fortia facta patrum.

Fortis familia, Diues. Plaut. Trinum. 17,

-sed ego hoc nequeo mirari satis,

Eum sororem despondisse suam in tam fortem familiam.

Forte & vehemens dicendi genus. Cic. 3. de Orat.

Impetus animi fortissimus. Cic. 3. de Orat.

Fortis industria. Plin. lib. 11. cap. 37, Hirtu corde gigni quosdam homines produnt, neque alios fortiores esse industriæ.

Fortis & virilis inflexio laterum. Cic. 3. de Orat.

Ingenium fortius. Ouid. epist. 18.

Latus forte. Horat. 1. epist. 7.

Nomina fortissima. Silius lib. 17.
Fortibus oculis spirans Martem. Cic. ad Att. lib. 15. 328.
Fortis & virilis oratio. Cicero 1. de Orat.
Forti orationi opponitur Placida, summissa, lenis. Cic. 2. de Oratore, Non enim semper fortis oratio quæritur, sed sæpe placida, summissa, lenis, quæ maximè commendat reos.
Tauri fortes. Virg. 2. Georg.
Turmæ fortes. Propert. lib. 2. eleg. 12.
Vir fortis ad arma. Ouid. 2. Fast.
Contra audaciam fortissimus vir. Cic. pro Rosc. Amer.
Fortis vir ad pericula. Cic. pro Fonteio.
Vrbs fortissima. Cic. 12. Philipp.
Fortes fortuna adiuuat. Cic. 2. Tuscul.
¶ Fortis, pro Constante, & magnanimo: à ferendo dictus est: quòd æquo animo ferat aduersa. Virg. 1. Æneidos,
-fortémque Gyan, fortémque Cloanthum.
Heroum fortissime. Virg. 5. Æneid.
Animosus & fortis. Cic. de Senect. Ex quo fit vt animosior etiam senectus sit quàm adolescentia, & fortior.
Adolescens bonus & fortis. Cic. 5. Verr.
Animus fortis. Horat. 2. Serm. sat. 5.
Fortis, & acris animi magnique vir. Cic. pro Sext.
Fortis & constantis animi est non perturbari in rebus asperis. Cic. 1. Offic.
Fortis & magnus animus. Cic. 1. Offic.
Corda fortia. Tibull. lib. 1. eleg. 2.
Corda fortissima. Virg. 5. Æneid.
Acerrima & fortissima Populi Romani recuperandæ libertatis cupiditas. Cic. 12. Philipp.
Pectus forte. Virg. 4. Æneid.
Acerrimæ & fortissimæ sententiæ. Cic. 3. in Catil.
Verba fortia. Propert. lib. 1. eleg. 5.
Fortis & clarus vir. Cic. 1. de Finib. Qui studiosè antiqua persequeris, claris & fortibus viris commemorandis. Terent. And. 2. 6.
Constans & fortis vir. Cic. de Clar. Orat.
Magnanimi & fortes viri. Cic. 1. Offic.
Magnitudinem fortissimi viri desyderare. Cic. pro Milone.
Viris fortibus, quorum opera eximia in rebus gerendis extitit, honos habitus. Cic. pro Rosc. Amer.
¶ Fortis, Formosa. Plaut. Milite, Ecquid fortis visa est?

Fortiter, pen. corr. Aduerbium (ἀνδρείως, ἰσχυρῶς, ἰσχ) Id est animosè, & infracto animo. Plaut. Menæch. 4. Cic. de Senect. Quem ego meum casu fortiter ferre visus sum.
Animosè & fortiter non solùm, sed consyderatè etiam, sapienterq; facere aliquid. Cic. 4. Philipp.
Accipere fortiter aliquid. Cic. Att. lib. 15. 329.
Defrodere fortiter aliquid. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.
Liberè & fortiter salutem alicuius defendere. Cic. ad Cornificium, libro 12. 18.
Constanter & fortiter disputare. Cic. de Prouinc. Consul.
Animo magno, fortiter excellentérque facere aliquid. Cicero 1. Officiorum.
Perseuerare fortissimè facere aliquid. Cic. pro Quintio.
Fortiter aliquid facere in re militari. Cic. 7. Verr.
Fortiter ferre aliquid. Cic. 11. Philipp.
Fortitèr & sapienter, quicquid acciderit, ferre. Cicero Attico, libro 14. 309
Gerere fortiter bellum cum hostibus. Cic. pro Flacco.
Iudicare fortiter. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Petere fortiter. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Resistere fortiter. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Vti ense fortiter. Ouid. epist. 11.
Fortius. Plaut. Merc. 23.
Non abstulit modò, sed in amorem coniecit fortius.
Tormento fortius mittere aliquid. Ouid. 9. Metam.
Fortissimè vlmus seruat rigorem. Plinius lib. 16. cap. 40.

Forticulus, penult. corr. Adiectiuum diminutiuum. Cicero 2. Tuscul. Quamuis idem forticulum se in torminibus & in strangurià sua præbeat.

Fortesco, fortescis (κρατύνομαι) fortéscere, Fortem fieri. Næuius, Crescit annis, & fortescunt vires. Gell. lib. 19. cap. 7, de Næuio, Item quòd fortescere posuit pro fortem fieri. Antiquum.

Fortifico, fortificas, pen. corr. (κρατύνω, ἐνισχύζω) fortificàre. Plaut. Fortifica animum.

Fortitudo, pen. prod. fortitudinis (ἀνδρεία, ἰσχύς, ἀλκή) Est, vt inquit Cic. 2. de Inuent. consyderata periculorum susceptio, & laborum perpessio. Idem 13. Philipp. Et 1. ac 3. Officiorum. Gellius libro 12. cap. 5, Ea vera & proba fortitudo est, quam maiores nostri scientiam esse dixerunt rerum tolerandarum: per quod apparet esse quædam intolerabilia, quibus fortes viri aut obeundis abhorreant, aut sustinendis.
In periculis fortitudo, in negotiis labor. Cic. pro Lege Manil.
Comites fortitudinis sunt, Magnitudo animi, grauitas, patientia, rerum humanarum despicientia. Cic. 2. Tuscul.
Viri propria maximè est fortitudo, cuius munera duo maxima sunt, mortis dolorisque contemptio. Cic. 2. Tuscul.
Domesticæ fortitudines non inferiores militaribus. Cicero 1. Offic.
Magnitudinis animi & fortitudinis proprium est, nihil extimescere, omnia humana despicere, nihil quod homini accidere possit, intolerandum putare. Cic. 3. Offic.
Erumpit fortitudo in aerumnas, Vide ERVMPO.
Imitatur audacia fortitudinem. Cic. in Partition.
Venientibus malis obstat fortitudo. Cic. in Partit.
Fortitudinem omnem aut in dolore, aut in labore, aut in periculo spectari. Cic. 3. de Nat. deor.
Non militum præsenti fortitudine, sed sua eximia animi virtute hostilem ciuium mentem vindicauit. Cicero Antequam iret in exil.

Fortax, Vt à fornice fornax, ita à fortitudine fortax dici videtur: quo verbo censeant totus imus caminí gyrus, & solí tegumentum pauimentatû & saxeum. Βωμὸς à Græcis vocari videtur. Hesychius, βωμίσκος λίθος ὁ κάτω ... ἐν τῷ ἱερῷ ἐν τοῖς μεταλλείοις Annotauit Turnebus.

Fortuitò, Fortuitus, Vide FORTVNA.

Fortuna, fortunæ, pen. prod. (τύχη, εὐτυχία, εὐδαιμονία, συντυχία) Accidentium rerum subitus ac inopinatus euentus. Vide FORS. Plin. de Viris illust. Vt fortunam belli experiretur, ac sequeretur, à Tullio in auxilium accersitus, aciem in collem subduxit. Cæsar 7. bel. Gall. Miseratur communem Galliæ fortunam.
Fortunam definit Cicero 2. de Diuinat. Quid est enim aliud fors, quid fortuna, quid casus, quid euentus, nisi quum sic aliquid cecidit, sic euênit, vt vel non cadere atque euenire, vel aliter cadere atque euenire potuerit?
Fortunæ vocabulum medium est: sed quum fortunam solam dicimus, intelligimus felicitatem.
Crimen fortunæ. Quintil. in Procem. lib. 6, Nã frustra mala omnia ad crimen fortunæ relegamus.
Fluctus fortunæ. Catull. ad Mallium, epigr. 69.
Inops fortunæ. Tacit. lib. 4.
Liquidus fortunæ riuus. Horat. 1. epist. 12.
Procella impotens fortunæ. Seneca Agamemn. 7.
Fortuna & casus. Cic. 1. de Nat. deor.
Propria fortunæ varietas. Cic. 2. de Diuinat.
Belli fortuna. Cic. Bruto, 10.
¶ Aduersa fortuna. Cicero 3. de Natura deorum. Et de Aruspic. respons.
Æqua fortuna. Horat. 2. epist. 1.
Æquabilis perpetuáque fortuna. Cic. post reditum in Senat.
Anceps pugnæ fortuna. Virg. 4. Æneid.
Ardua fortuna. Claud. 6. Paneg.
Cæca fortuna. Cic. de Amic. Idem 13. Philipp.
Communis propinquos plerunque fortuna. Cic. 1. Offic.
Constans fortuna. Valer. Max. lib. 7. cap. 1, Volubilis fortunæ complura exempla retulimus, constantis & propitiæ admodum pauca narrari possunt.
Crudelis fortuna. Silius lib. 13.
Dubia fortuna. Cic. Verr. 3.
Dulci fortuna ebrius. Horat. 1. Carm. ode 37.
Facillima fortuna. Virg. 12. Æneid.
Fatalis fortuna. Cic. pro Sextio.
Fortunatior fortuna. Cic. 2. de Diuinat. Carneadem Clitomachus scribit dicere solitum, nusquam se fortunatiorem quam Præneste vidisse fortunam.
Grauis fortuna. Ouid 4. de Ponto, eleg. 4.
Indignissima fortuna. Cic. Post red. ad Quir.
Infesta fortuna, Vide INFESTVS.
Infima conditio & fortuna seruorum. Cic. 1. Offic.
Iniqua fortuna lædi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.
Fortuna manca. Horat. 2. Serm. sat. 7.
Minax fortuna. Iuuenal. sat. 10.
Miserrima fortuna. Ouid 3. Trist. eleg. 11.
Omnipotens fortuna, Vide OMNIPOTENS.
Pronior fortuna. Patercul. lib. 2.
Propitia fortuna, Vide paulo antè Constans.
Prospera fortuna. Horat. 4. Carm. ode 14.
Rapax fortuna. Horat. 1. Carm. ode 34.
Secunda fortuna. Cic. de Arusp. resp.
Tristis fortuna. Ouid. epist. 3.
Quàm vaga volubilísque fortuna, quàm varia vicæ commutabilísque ratio! Cic. pro Milone.
¶ Abuti fortuna, Vide ABVTOR.
Adire fortunam, Vide ADEO.
Adiungere fortunam, Vide ADIVNGO.
Afflat fortuna. Firmicus lib. 5. cap. 7, Tunc exactis malis omnibus, secunda quandoque incipiet aliquantulum afflare fortuna.
Aspirat fortuna labori. Virg. 2. Æneid.
Committere se fortunæ, Vide COMMITTO.
Committere se timidius fortunæ. Cic. Attico lib. 10. 173.
Concussit illum fortuna. Patercul. lib. 2, Sed virum humana ope inuictum, grauiter eo tempore fortuna concussit.
Coniuncta virtuti fortuna. Vide CONIVNGO.
Constituit aliquem mearum ineptiarum testem fortuna. Cicero 2. de Orat.
Casu & fortuna aliquid contingere. Cic. 2. Offic.
Crescens fortuna. Stat. 1. Syluæ. 1.
Dare fortunam. Quint. Cic. de Pet. consulat.
Deuenire in fortunam. Seruius Cic. Famil. 4.
Deiici ad humilem tristémque fortunam. Firmicus lib. 5. cap. 6, Homines erunt variæ fortunæ: quandoque enim ex vilibus alti, quandoque ex dominis atque principibus ad humilem fortunam tristémque deiecti.
Destruit per hæc fortunam suam Cæsar, imparémque tanto merito rebatur. Tacit. lib. 4.
Dilabi fortunam. Cic. 4. ad Heren.
Esse fortuna, idem est quod fortunam subire. Cic. Fortuna optima esse debent.
Excipere fortunam. Cic. Excipere fortunam, subire vim atque iniuriam malui, &c.
Virtutibus fortunam domare. Claud. 5. Paneg.
Elarguntur res fortuna. Cic. Lentulo, lib. 1. 5.
Facera periculum fortunæ. Cic. de Prouinciis consularibus.
Magnam fortunam bene ferre. Horat. 3. Carm. ode 27.
Omni fortuna prosperè functus. Cic. in Bruto.
Gubernans fortuna. Lucret. lib. 5.

Habere fortunam. Ouid.3.Metam.
Habere fortunam reuerenter. Ausonius sectione prima, in exhortatione ad modestiam.
Maximam vim habet fortuna. Cic.in Parad.
Miserorum fortunam non insectari. Cic.Bruto,4.
Eadem fortuna viros insequitur. Virg.1.Æneid.
Insidians fortuna. Quintil.in Proœm.lib.6, Illud verò insidiantis, quò me validius cruciaret, fortunæ fuit.
Labentem fortunam continere, Vide LABOR.
Legare fortunæ, Vide LEGO.
Leuare fortunam. Cic. Nullo loco deero, neque ad consolandum, neque ad leuandum fortunam tuam.
Moderandum fortunæ. Tacit.lib.15.
Mutatur fortuna, Vide MVTO.
Nutat fortuna, Vide NVO.
Obsequi fortunæ. Cic. Si non fortunæ obsequutus fueris, malè tecum agetur.
Pendere ex fortuna, Vide PENDEO.
Pendebat belli fortuna. Ouid.8 Metam.
Positum in fortuna omne consilium. Cic.Attico,lib.14.314.
Præsumere fortunam. Tacit.lib.17, Torpebat Vitellius, & fortunam principatus inerti luxu, ac prodigis epulis præsumebat.
Prouocare fortunam. Id est periculis se exponere. Lucanus libro 9.
Potestas fortunæ in aliquot prorogata. Cic.Qu.frat.lib.1.1.
Recessit fortuna. Virg.3.Æneid.
Regit fortuna vitam non sapientia Cic.5.Tuscul.
Renascens fortuna. Horat.3.Carm.ode 3.
Superbæ fortunæ responsare. Horat.1.epist.1.
Amica varietate fortuna respuit constantiam. Cic.2. de Natura deorum.
Seiungi non potest fortuna ab inconstantia & temeritate. Cic.3.de Nat.deorum.
Sequens fortunam suam Cæsar, peruectus in Africam, ibi primò variam fortunam expugnauit, inclinatæque hostium copiæ.
Fortuna extrema stetit. Cic.in Salust. Bis ad iudicij subsellia intractus, extrema fortuna stetit, & ita discessit, vt non hic innocens esse, sed iudices peierasse existimarentur.
Esse infelicem, fortunæ est: esse deteriorē, improbitatis. Cicero de Prouinc.Consul.
Nihil est tam contrarium rationi & constantiæ, quàm fortuna. Cic.2.de Diuinat.
In casu sunt atque fortuna bona corporis & quæ extra corpus sunt. Cic.5.Tusc.
Inferiorem fortuna alio esse. Cic.Valerio,lib.13.5.
Magnam esse vim in fortuna in vtranque partem, vel ad secundas res, vel aduersas, quis ignorat? Cic.2.Offic.
Subire fortunam. Cic.Famil.13.
Tentare fortunam. Lucan.lib.3.
Fortunam trahere, pro In fortuna esse. Cic. Vt tutam, tranquillámque fortunam traheretis, mea perfeci vigilantia.
Vexilla fortunæ modestè summittere. Stat.4.Sylu.2.
Sed hæc fortuna viderit, quoniam consilio non multum vti licet. Cic.Attico,lib.6.115.
Vti fortuna. Virg.9.Æneid.
Nemo dexterius fortuna est vsus. Horat.1.Serm.sat.9.
¶ Fortuna, dea credita est antiquis. Iuuenal.sat.10, ad finem,
Nullum numen abest, si sit prudentia, sed te
Nos facimus Fortuna deam, cælóque locamus. Plaut.Aulul.5,
Si bona fortuna veniat, ne intromiseris. Cic.13.Philipp. Deinde obsecro vos Patres Cōscripti, quis hoc vestrum non videt, quod fortuna ipsa quæ dicitur fortuna cæca, vidit?
Facies inuidiosæ fortunæ. Ouid.in Ibin.
Fortunæ filius. Horat.2.Serm.sat.6. Vide FILIVS.
Iniuria fortunæ. Ouid.ad Liuiam.
Ludus fortunæ. Horat.2.Carm.ode 1.
Domina rerum fortuna. Cic.pro Marcello.
A fortuna mulctari, Vide MVLTA.
Vultum seruat fortuna benignum. Horat.1.epist.11.
Fortunam insanam esse & cæcam & brutam perhibent philosophi, Saxóque instare globoso prædicant volubili. Author ad Herennium, lib 2. Ex Pacuuio.
Muneribus fortunæ amplissimis ornari. Cic.de Prouinc.Consul.
Fortunæ multa templa Romæ fuerunt, vt scribit Plutarchus in libello De fortuna Romanorum: In Capitolio, fortunæ primigeniæ: ad fontem muscosum, viscatricis: in Palatio, priuatæ: item virginis, masculæ, cum aliis cognomentis non paucis, quorum Ser. Tullius rex bonam partem sacrauit, animaduertens in administrandis rebus humanis maximum vel potius vnicum fortunam momentum esse: quod ipse vel maximè expertus esset, ex hostili captiuóque genere ad regium fastigium euectus.
¶ Fortuna, Diuitiæ. Cicero de Amicitia, Sæpe enim in quibusdam aut animus abiectior est, aut spes amplificādæ fortunæ fractior. Horat.1.epist.5,
Quò mihi fortuna, si non conceditur vti?
Abundare fortuna. Quintil.lib.6.cap.1.

Fortuna, fortunæ {τύχη} sine fortunæ, fortunarum, pluraliter, Felicitates vel rationes & conditio hominis. Terent. And.1.1. Idem Phorm.1.4,
Quod si eò meæ fortunæ redeunt: &c. Cic. 5. Tuscul. Plenus fortunarum. Id est bonorum & pignorum. Liu. Pleni fortunarū gloriæq; triumphantes domum redibatis.
Possessiones & fortunæ {[illegible]} Cic. pro Rosc. Comœd. Tum enim propter Reipub. calamitates, omnium possessiones erant incertæ. nunc deûm immortalium benignitate, omnium fortunæ sunt certæ.
Conditio & fortuna hominum infimi generis. Cic.pro Mil.
Omnis fortunæ mulieres ac loci. Cic.in Pisonem.
Defensor fortunarum alicuius. Cic.1.Verr.
Habitus fortunarum. Horat.de Arte,
Format enim natura prius nos intus ad omnem
Fortunarum habitum.
Periculum fortunarum. Quintil.lib.1.
Adesæ fortunæ. Tacit.lib.13, Nec si Iturius & Caluisius adesis omnibus fortunis, &c. Vide ADEO.
Amplissimæ fortunæ. Cic.7.Verr.
Florentissima fortuna. Cic.Attico,lib.10.194.
Immundæ fortunæ, Vide IMMVNDVS.
Infima fortuna homines. Cic.5.de Finib. Vide INFERVS.
Integra fortuna. Cic.pro Sylla, Hic nunc orat. Iudices paruus, vt se aliquando si non integra fortuna, at afflicta patri suo gratulari sinatis.
Secunda aut aduersa cadat fortuna. Virg.9.Æneid.
Sordida fortuna. Senecæ Herc.fureo.3.
¶ Accessiones fortunæ & dignitatis, Vide ACCEDO.
Afflicta alicuius fortuna. Cic.pro Sylla. Vide AFFLIGO.
Mala & afflicta fortuna. Cic.Lentulo,lib.1.9.
Secundas fortunas amittere, & in aduersis sine vllo remedio permanere. Cic.pro Sylla. Vide AMITTO & AMPLVS.
Amplificare fortunam. Cic.de Amic. Vide AMPLIFICO.
Auctus fortunis, Vide AVGEO.
Concerdere alicui fortunas, Vide CONCIDO.
Conqueri fortunas suas. Vide CONQVEROR.
Consulere fortunis, Vide CONSVLO.
Conturbare fortunas, Vide CONTVRBO.
Spoliatam fortunam alicuius conferre cum florente alterius. Cic. in Pisonem.
Pro fama & fortunis decernere. Cic.2 de Orat.
Defendere fortunas nostras per aliquem, cuius fides est nobis cognita. Cic.1.Verr.
Dimisit morte fortunas suas Crassus. Cic 1. Tuscul.
Egens fortunā, vita turpis Asclepiades. Cic.pro Flacco.
Fortunis omnibus aliquem euertere. Cic.1.Verr. Cur de quibus in prouincia non optimè es meritus, eos nunc planè fortunis omnibus conaris euertere?
Ferre pulcherrimè secundam fortunam & æque aduersam. Cicero Sulpit.lib 4.5.
In fortunas alicuius impetum prædonum fieri. Cicero Marcello, libro 4.7.
Frui dignitate tua & fortunis licebit. Cic. Torquato, lib.6.
Misera, multumque iactata alicuius fortuna. Cic.pro Cluent.
Impertire fortunas aliis, Vide IMPERTIO.
Inclinat se fortuna vt, Vide INCLINO.
Inuadere in fortunas alicuius, Vide INVADO.
Locupletare fortunis, Vide in LOCVS.
Lugere fortunas meas bonos viros malui, quàm suas desperare. Cic.Post reditum in Sen.
Obtinere fortunas. Cic.Marcello,lib.4.7.
Honoribus amplissimis fortunisque maximis ornatus Imperator. Cic.Bruto,18.
Parare magnas fortunas, Vide PARO.
Prodere fortunas. Author ad Heren.lib.4.
Domum & fortunas relinquere. Cic.ad Cassium,lib.12.6.
Succurrere saluti fortunisque omnibus. Cic.pro Rab perd.reo.

Fortuno, fortunas, pen.prod. {[illegible]} fortunāre, Prosperare, & bonis augere. Cic.Curioni,lib.2.2, Tuum patrimonium dij fortunent. Idem M.Marcello,lib.15.8, Maxima sum lætitia affectus, quū audiui Consulem te factum esse, eumque honorem tibi deos fortunare volo. Horat.1.epist.11,
Tu quamcunque deus tibi fortunauerit horam
Grata sume manu.

Fortunatus, pen.prod. {[illegible]} Adiectiuum, Felix. Terent.Adelph.5 3,
Derides? fortunatus qui isthoc animo sies. Idem Eunuch.2.2. Ibidem,5.9,
-ecquis me viuit hodie fortunatior? Virgilius,
Fortunate puer, tu nunc eris alter ab illo.
Integrorum & fortunatorum promissa. Cic.pro Murena.
Fortunatus in gratia. Gellius lib.16 cap.19, In gratia, pecuniáque magna fortunatum esse.
Fortunatus & potens. Cic.1 Offic.
Fortuna fortunatior. Cic.2.de Diuinat.
Comitatu nobilium iuuenum fortunati quidam. Cic.de Senect.
Fortunatæ Athenæ. Plaut.Persæ,16,
Satin' Athenæ tibi visæ fortunatæ atque opiparæ?
Coniugium fortunatum. Ouid 2.Metam.
Domus fortunata. Propert.lib 3.eleg.20.
Exitus alicuius fortunatus. Cic.de Claris Orat.
Gens fortunata. Virg.4.Georg.
Homo fortunatus. Cic.pro Quintio.
Fortunatus & nobilis homo. Cic.2.de Orat.
Ingenium fortunatum. Horat.de Arte.

FORTVNATAE insulæ {[illegible]} à fructuum vbertate dictæ sunt. de quibus Strabo lib.1, sic inquit, Fortunatæ insulæ contra Mauritaniæ finem ad Occidentem sunt. Quam quidem ad partem & Hispaniæ terminus concurrit. Ex ipso autem nomine manifestum est, quoniam & has ipsas felices existimabant, quia huiusmodi locis propinquæ forent. Plin.lib.4.cap.22, Ex aduerso Celtiberiæ complures sunt insulæ. Cassiterides dictæ à Græcis, à fertilitate plumbi, & è regione Artabrorum promontorij, deorum sex, quas aliqui fortunatas appellauere. Vulgus autem nostrum hodie vocat *insulas Cannarias*, à fertilitate cannarum, in quibus crescit saccarum.

Nemora

Nemora fortunata Virg.6.Æneid.De campis Elysiis.

Respublica fortunata.Cic.1.in Catil.

Vita fortunata.Horat.1.epist.11.

Fortunatè, pen.prod.Aduerbium (εὐδαιμόνως, τυχηρῶς) Feliciter. Cic.3. de Finib.Necessariò sequitur omnes sapientes semper feliciter, absolutè, fortunatè viuere. Liuius 10.ab Vrbe, Quod ductu Cõsulis quicquam ibi sacris fescitè aut fortunatè gestum.

Fortunatim, Aduerbium (εὐτυχῶς) Prosperè. Ennius in Annalibus, Ea mihi celiquæ fidei regnu, vobísque Quirites, se fortunatim, feliciter ac bene vortat. Antiquum.

Fortuitus, pen.indiff. Adiect. (τυχηρός) Quod casu accidit. vt Fortuitus concursus.Cic.1.Tuscul. Quintil.lib.6.cap.6, Insidiarum inuidiam in Clodium vertit, quanquam ceuera fuerat pugna fortuita.

Fortuitus (inquit Seruius in illud 6. Æneid. Itur in antiquam sylnam. &c.) ab eundo est, & à fortuna compositum. Producit autem i, & corripit. Iuuenal.sat.13.non ita procul à fine,

Non quasi fortuitu, nec ventorum rabie, sed

Iratus cadat in terras, & vindicet ignis. Contrà Horat. 2. Carm. ode 15,

Nec fortuitum spernere cespitem Leges sinebant. Hic enim nisi i litera longa sit, non stat versus. Hactenus ille. Versus Horatij est alcaicus dactylicus, cui secundus pes, est iambus.

Diuinum & Fortuitum, contraria. Cic.Mario, lib.7.5, Vt illud nescio quod non fortuitum, sed diuinum videretur.

Boni fortuiti quippiam nacti sumus.Cic.3.de Nat.deor.

Calamitas fortuita, Vlpianus in l.2. non procul à fine.D. Si quis caution.

Concursus quidam fortuitus.Cic.1.de Nat.deor.

Fortuitus euentus. Plin.lib.14.cap.6, Genera autem vini alia aliis gratiora esse quis dubitet? aut non ex eodem lacu aliud præstantius altero germanitatem præcedere, siue testa, siue fortuito euentu?

Mors fortuita. Tacit.lib.2.

Fortuita oratio, pro Extemporali. Cic.1.de Oratore, Nam si subitam & fortuitam orationem commentatio & cogitatio facilè vincit, hanc ipsam profectò assidua ac diligens scriptura superabit. Budæus.

Pugna fortuita. Quintil.lib.6.cap.5.

Rerum fortuitarum concursio. Cic.in Topic.

Fortuitus sermo. Quintil.lib.10 cap.7, Nec tumultuarij, nec fortuiti sermonis contextum mirabor.

Bella fortuita sperabantur. Tacit.lib.20.

Fortuitò, Aduerbium (τυχόν) Id est casu. Cic.5.de Finib.Siue hoc ita sit fortuitò. Sic 2.de Diuinat.

Temere & fortuitò. Cic.in Orat.Itaque Herodotus & eadem superiórque ætas numero caruit, nisi quando temere & fortuitò.

Fortuito accidit. Cic.1.Tuscul.

Dicere fortuitò aliquid conclusè aptéque. Cic. in.Orat.Quæ sic aperta est, vt mirer veteres non esse commotus, præsertim quum, vt fit, fortuitò sæpe aliquid conclusè aptéque dicerent.

Incidere fortuitò in aliquem sermonem.Cic.1.de Orat.

Non reperitur aliqua voluntate, neque fortuitò incidere ad aliquid agendum. Cic.Licinio, lib.5.8.

Casu aut fortuito futurum quid sit scire. Cic.2.de Diuinat.

Fortuitu (τυχαίως) Aliud aduerbium, idem significans. Cic.10.Philipp. Quod verbum tibi non excidit, vt sæpe fit, fortuitu: scriptum, meditatum, cogitatum attulisti.

Fortuitu & sine consilio.Cæsar 7.bell.Gall.

Casu & fortuitu nauis in portum delata est. Author ad Herennium, lib.1.

Casu & fortuitu factum.Cic.1.de Diuinat.

Temere, fortuitu, inconsideratè, negligentérque facere aliquid. Cic.1.Offic.

Foruli, Vide FORI.

FORVLI, Vrbs Italiæ. Virgilius.7.Æneid. Casperiámque colunt, Forulósque & flumen Hymellæ. Foruli & Casperia, ciuitates sunt. Seruius.

Forum, huius fori (ἀγορά) Negotiationis locus, quò venalia ferútur, vt ait Festus. Sallust.in Iugurth.Erat haud longè ab eo itinere, quò Metellus pergebat, oppidum Numidarum, nomine Vacca, forum rerum venalium totius regni maximè celebratum: vbi & incolere, & mercari cõsueuerant Italici generis multi mortales. Cic.in Catil.Oratione prima, Quanquam quid ego te inuitem, à quo iam sciam esse præmissos, qui tibi ad forum Aurelium præstolarentur armati? Idẽ pro Cluent.Cui fora multa restarét, simul atque introductus est rem confecit. Charisius lib.1, Forum neutro genere dicimus locum rebus agendis destinatum, aut quũ commercium significamus. Masculinè autem tabulata nauium, & semper pluraliter, quamuis Gellius fora nauium neutraliter dixerit & Lucilius negotiorum forum masculinè extulerit lib.3. Forus olim ornatus lucernis. Meminit & Nonius Marcellus.

Forum & triuium amplitudine sola differunt: est siquidem triuium velut pusillum forum. Author Cæl. Rhod.lib.28.cap.11.

Forum boarium, In quo boues venduntur. Liu.9.bell.Pun.

Dolium forum. Quintil.lib.1.cap.7.

Olitorium forum, Vide OLITOR.

Solicitum forum.Ouid.1.de Arte.

Forum suarium, inquit Varro lib.4.de Ling.Lat.in quo sues venduntur, & boarium in quo boues: & piscarium olitoriúmque in quo pisces oleráque. Sicut forum cupedinis, in quo cupedinarij negotiantur. Quæ omnia (inquit) in vnum locum contracta, postquam ædificatus est locus, appellatur macellum.

Forum vinarium, de quo Varro lib.1.de Re rust.cap.54, Itaque lectæ vuæ deferuntur in forum vinarium, vnde in dolium inane veniat, electa in secretam corbulam, vnde in olulas addatur, & in dolia plena vinaceorum contrudatur.

Per medium forum, Vide MEDIVS.

Circum omnia fora aliquem sectari. Cic.4. Verr.

Foro vti, Præsentem rerum statum boni consulere, & vtcunque sese obtulerit fortuna, ita animum applicare. Terent.Phorm 1.2, Cœpi his omnia facere: obsequi quæ vellent. n. scisti vti foro. Donatus vulgare prouerbium admonet esse: ductámque metaphoram à mercatoribus, qui non ante locum commercij præscribunt quanti vendam quæ auehunt, sed secundum annonam fori quam deprehenderint, consilium de non vendendis aut vendendis mercibus sumunt. Seneca, Vtamur foro: & quod fors feret, æquo feramus animo. Ex Erasmo.

¶ Fora, vasa quibus antiqui vtebantur in torculariis. Colum.lib.12. cap.18. Tum lacos vinarij, & torcularij, & fora, omniáque vasa, si vicinum est mare, aqua marina: si minus, dulci eluenda sunt, & commundanda, & diligenter assiccanda, ne humorem habeant. Opinor esse quod vocamus, *la mes du pressoir.*

¶ Forum (ἀγορά, δικαστήριον, ἀγοραῖον) in quo iudicia publica exercebantur. Cic.pro P.Sext. Idem Att.libro 15.242, Quòd me in forum vocas, eò vocas vnde etiam bonis meis rebus fugiebam. Vide Curia, in CVRA. Fuerant autem fora tria: Romanum, Iulium, Augustum. Suet.in Augusto, cap 29. Fori extruendi causa fuit hominum & iudiciorum multitudo, quæ videbatur, non sufficientibus duobus, etiam tertio egere. Itaque festinátius, necdum perfecta Martis æde, publicatum est, cautúmque vt separatim in eo publica iudicia, & sortitiones iudicum fierent.

Tabes fori. Tacit.lib.11, Fori tabes pecuniam aduocatis ferat.

Veritas fori. Quintil.lib.6.cap.1. Non admittit hoc idem veritas fori.

Argutum forum. Ouid.1.de Arte.

Litigiosa fora.Ouid.4.Fast.

Orbum litibus forum.Horat.4.Carm.ode 1.

Verbosi garrula verba fori. Ouid.3. Trist.eleg.12.

Adducere à foro, Vide ADDVCO.

Agere forum. Cicero Attico, lib.5.104, Appius, vt audiuit nos venire, in vltimam prouinciam se coniecit Tarsum vsque, ibi forum agit. Vide AGO.

Forum attigit. Cic.ad Cassium, lib.15.16, Puto te suppudeat: Quicum loquor? cum vno fortissimo viro, qui posteaquam attigisti forum, nihil fecisti nisi plenissimum amplissimæ dignitatis. Id est ex quo in foro versari cœpisti.

Foro cedere, Vide CANANA foro.

Destinari foro. Quintil.lib.2.cap.8.

Mersus foro, Vide MERGO.

De foro sublata fides. Cic.2.de Lege Agr.

Vertitur res in meo foro. Plaut Mostellaria.15, Vbi ego video rem vorti in meo foro, quantum potest Facio idem quod plurimi, &c.

Forum à subselliis & iudiciis distinguit Cic.1.de Orat. Agè verò ne semper forum, subsellia, rostra, curiámque meditetis, &c. Id est causas Ciuiles, publica iudicia, conciones & opiniones in Senatu dicendas. Et paulo pòst, Quòd remoto foro, concione, iudiciis, Senatu, statuisti oratorem in omni genere sermonis & humanitatis esse perfectum. Quare forum, hastam Centumuiralem intellexisse videtur. Budæus.

Forum sex modis intelligitur. Primo negotiationis locus: vt forum Flaminium, forum Iulium, ab eorum nominibus, qui ea fora constituenda curarunt: quod etiam locis priuatis, & in agris, & in viis fieri solet. Alio, in quo iudicia fieri, cum populo agi, conciones haberi solent. Tertio, quũ is, qui Prouinciæ præest, forum agere dicitur, quũ ciuitates vocat, & de cõtrouersiis eorum cognoscit. Quarto, quũ id forum antiqui appellabant, quod nunc vestibulum sepulchri dici solet. Quinto locus in naui, sed tum masculini generis est, & plurale. Sexto, fori significãt circensia spectacula, ex quibus etiam minores forulos dicimus. Inde & forare, & foras dare, & fores, & foras, & forecula, Id est, ostiola dicuntur. Hæc Festus.

Forensis, & hoc forense (ἀγοραῖος) Quod ad forum pertinet.

Forensis & domesticus, contraria. Cic.Licinio, lib.5.8, Sic vtantur in omnibus publicis, priuatis, forensibus, domesticis, tuis, amicorum, hospitum, clientum tuorum negotiis.

Forenses actiones, quæ alibi ciuiles, siue rei familiaris, priuatæ aut pecuniariæ dicuntur. Vlpian.l.1. D. de incend. naufr. Et quanquam sint de his facinoribus etiam criminum exequutiones, attamen rectè Prætor fecit, qui forenses quoque actiones criminibus istis præposuit.

Asperitas forensis. Quintil.lib.1.cap.8.

Forenses causæ. Cic.3.de Nat.deor.

Genus dicendi forense. Quintil.lib.2.cap.10.

Forense, concertatorium, & iudiciale genus non tractauit Thucydides. Cic.de Claris Orat.

Forensis homo, Causidicus, vel qui se in foro exercet. Quintil.lib. 5 cap.10.

Forense latrocinium. Cic.in Pisonem.

Forenses literæ. Cic.2.Offic.

Marte forensi valere, Id est eloquentia. Ouid.4.de Pont.eleg.6.

Opella forensis. Horat.1.epist.7.

Iudicialis & forensis oratio. Cic.in Orat.

Forensis populus apud Liuium lib 9.ab Vrbe, in fine, differt ab integro populo bonisque fautore.

Forensis quæstus. Cic.pro Cluent.

Ratio forensis. Quintil.lib.3.cap.4.

Forensis rhetorica. Cic.2.de Finib.

Turba forensis. Ouid 3 Fastorum.

Forensia vestimenta, Vestes quibus in foro vtuntur, vel foris, id est extra domum. Colum.lib.12.cap.45, Arculæ fagineæ, vel etiam tiliaceæ, quales sunt in quibus vestimenta forensia conduntur. Suet.in Augusto.

Forensis & publicus vsus. Cic. in Parad. Animaduerti Brute, sæpe Catonem auunculum tuum, quum in Senatu sententiam diceret,

locos graues ex philosophia tractare, abhorrentes ab hoc vsu forensi & publico.

FORVM Bibalorum { [illegible] } Ptolemæo Hispaniæ vrbs, vulgò *Fomillan*.

Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus Ptolemæo, hodie *Tarentesia* ducis Sabaudiæ.

Forum item Claudij, est Tuscorum vrbs Ptolemæo, vulgò *Tolfa*.

Forum Cornelij, Galliæ Togatæ vrbs, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgò *Imola*.

Forocornelienſis agri meminit Plinius lib. 3. cap. 16.

Forum Egurrorum, Ptolemæo, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, vulgò *Medina de Rioseco*.

Forum Iulij, Galliæ Narbonensis vrbs, non longè distans à Massilia, & Octauianorum colonia, vt scribit Pompon. Mela lib. 2. Nunc vulgò *Freio*, vel *Freius*. Sunt & Forouilienses, & Foroflaminienses, populi Italiæ, quorum meminit Plinius lib. 3. cap. 14. in descriptione sextæ regionis.

Forum item Claudij in Hetruria, apud Plin. lib. 3. cap. 15.

Forum Iulium, Carnorum colonia, authore Ptolemæo, hodie *Friuli*. Vulgò *Le pays de Friol*.

Forum Iulium, Narbonensis Galliæ vrbs apud Ptolemæum, vulgò *Freius*.

Forum Liuij, Gall. Togatæ vrbs Ptolem. hodie *Forliuio*, *Forli*.

Forum Segusianorũ, oppidum Gall. Ptolem. vulgò *Bourg en Bresse*.

Forum Sempronij, Vmbrorum ciuitas, Ptolemæo authore. vulgò *Fossembrone*.

Forum Tyberij, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum, apud Ptolemæum, vulgò *Seckingen*.

Forum Lacceni, Italiæ ciuitas, in octaua regione à Plinio collocata, lib. 3. cap. 15.

Forum Truentinorum, Plinio Italiæ vrbs, in octaua regione. Vide lib. 3. cap. 15.

F O S

Fossa, fossilis, fossio, fossitius, fossor, fossura. Vide FODIO.

FOSSAE Marianæ { [illegible] } Ptolemæo, Galliæ Narbonensis vrbs. vulgò *Agues mortes*. Dicitur Pomponio Melæ Fossa Mariana.

FOSSAE Papyrianæ { [illegible] } Tuscorum ciuitas, authore Ptolemæo. hodie *Fossanouum*.

FOSSAE, Insulæ paruæ sunt in extremis Corsicæ, à quibus fretum ipsum Tapheos nominatur. Author Plin. lib. 3. cap. 6.

Fotus, Vide FOVEO.

F O V

Fouea, foueæ { [illegible] } Notum. Plaut. Pœnul. 3, Ita decipiemus fouea lenonem Lycum. Plinius lib. 10. cap. 38, Itaque anates in foueas, quibus feras venamur, delapsæ solæ euadunt.

Foueola, Est cauum vlcus, ac purum in nigro oculi, vt author est Gal. lib. Finit. medic.

Foueo, foues, foui, fotum { [illegible] } fouêre, Propriè est calidum tenere, siue calefacere. Plaut. Capt. 13,

Iubén' an non iubes astitui aulas, patinas elui?

Lardum atque epulas foueri foculis feruentibus?

Humum fouet coluber. Virg. 3. Georg.

Nidos fouent. Virg. 4. Georg. de apibus.

Fouere oua. Plin. lib. 8. cap. 36, Fœtus rigentes apprimendo pectori fouent, non alio incubitu, quàm oua volucres. Idem lib. 9. cap. 10.

Oua fouere plumis. Ouid. 1. Fast. Ibidem, lib. 4.

Pennis pullos suos fouent aues, ne frigore lædantur. Cicero 2. de Nat. deor.

Gremio fouere aliquem. Virg. 1. Æneid.

¶ Fouere, Nutrire, prouehere. Plaut. Merc. Alios enecat, extinguit, alios suo lacte fouet & erigit.

Fouere amorem, Quod alere aliàs dicitur. Cicero ad Quint. fratr. lib. 3. 17. Scribis de Cæsaris in nos amore: hunc & tu fouebis, & nos quibuscunque poterimus rebus augebimus.

Arma fouere. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.

Bella fouere. Virg. 10. Æneid.

Fouere bona naturæ. Id est alere & vegetare. Budæus.

Fouere castra. Virg. 9. Æneidos,

-non obuia ferre

Arma viros, sed castra fouere. Id est tueri, vt ait Nonius.

Fouere dolores. Cic. ad Atticum, lib. 12. 241, Nam dum illud tractabam, de quo antea scripsi ad te, quasi fouebam dolores meos.

Famam fouemus inanem. Virg. 4. Æneid.

Fouere iudicium, quod de aliquo habemus. Plin. in Paneg.

Fouere partes. Tacit. lib. 17.

Fouere periculum alterius, Vide PERICVLVM.

Fouere rem Romanam. Liuius 6. bel. Pun.

Fouere senectutem. Plautus Stich. 9,

Postea ibo lauatum in Pilum: ibi fouebo senectutem meam.

Sensus hominum fouere, delinire animus. Cic. pro Murena.

Fouere spes improbas. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 4. Virgilius,

-spémque fouemus inanem.

Spes vitam fouet. Tibullus libro 2. eleg. 7.

Foueri spe. Liu. 8 bell. Maced. Et prope certa fouebantur spe. Alia exemplaria habent, fouebant spe.

Fouere in pectore. Plautus Bacchid. 21,

Quàm magis in pectore meo foueo quas meus filius turbas. Id est, quanto magis cogito.

Gaudia fouere mente. Ouid. ad Liuiam.

Vota mea animo fouebam. Ouid. 7. Metam.

¶ Fouere aliquem, pro Illi fauere. Virg. 1. Æneidos,

-mecúmque fouebit Romanos rerum dominos.

Aliquem non modò fouere, sed & illi pecuniam dare. Cicero Attico, lib. 11. 217.

Peculiariter fouere aliquem in suam gloriam. Quintil. lib. 1. cap. 1.

¶ Fouere vulnus aqua aut oleo, Madefacere, aspergere. Virgil. 12. Æneidos,

Fouit ea vulnus lympha longæuus Iapix. Nonius.

Artus fouendus accipit. Ouid. 8 Metam.

Exulceratas nares vapore aquæ calidæ fouere. Celsus lib. 6. cap. 8, Nares verò intus exulceratas fouere oportet vapore aquæ calidæ, id est spongia expressa, &c.

Fouere os. Celsus lib. 1. cap. 2.

¶ Fouere, Constituere. Virgilius 4. Georg. Sub terra fouere larem. Nonius.

¶ Fouere aliquem, pro Amplecti. Virg. 3. ecloga,

Infœlix ô semper ouis pecus, ipse Neæram

Dum fouet, ac ne me sibi præferat illa, veretur. Seruius.

Fouere & osculari aliquem. Cic. Lent. lib. 1. 9.

Fotus, Participium { [illegible] } Cic. 2. de Nat. deor. Quinetiam anatum oua gallinis sæpe supponimus. ex quibus pulli orti primò aluntur ab iis, vt à matribus à quibus exclusi fotíque sunt.

Fotus, huius fotus, m. g. { [illegible] } Idem quod fomentum significat. Plin. lib. 23. cap. 1, Decoctum eorum veteres dysentericos & cœliacos iuuat & potione & fotu.

Fomes, huius fomitis, pen. corr. m. g. { [illegible] } à fouendo, hoc est nutriendo ignem dicitur. est enim assula ex arbore excussa dum cæditur, vt ait Festus. Ponitur & pro omni materia sicca quæ facilè igni inflammatur. Virgilius 1. Æneidos,

-rapuítque in fomite flammam. Plinius lib. 16. cap. 40, Excipiente materia ardi fomitis.

¶ Fomes, per translationem, dicitur quicquid excitat nos & accendit ad aliquid agendum. Gellius libro 15. cap. 2, fomitem esse quendam dicens & incitabulum ingenij virtutísque, si mens & corpus hominis vino flagraret.

Fomentanu, Idem quod fomentum. Vlpianus in l. Si cui. §. Lanæ appel. D. De leg. 3. Nec ea quidem, quæ fomẽtationis gratia parata sunt, vel medicinæ, lanarum appellatione continentur.

Fomentum { [illegible] } Verbale aliud. Dicuntur autem fomenta applicationes rerum calidarum siue humidarum ad partes corporis læsas, & medendi gratia: quæ & fotus appellantur. Columel. lib. 6 cap. 30, Frigori fomenta adhibentur, capútque & spina, tepenti adipe vel vino illinuntur.

Fomenta calida. Celsus lib 2. cap. 17, Fomenta quoque calida sunt, milium, sal, harena: quodlibet eorum calefactum, & in linteum coniectum.

Fomenta calida, sicca, lenia, valida. Celsus lib 4. cap. 14, Vbi is dolor cœpit, admouere sicca & calida fomenta oportet: sed primò lenia, deinde validiora.

Frigidis & humidis fomentis fouere. Celsus lib 4 cap. 11, Si verò tormina sunt, oportet frigidis & humidis fomentis stomachum fouere: vel si venter dolet, iisdem egelidis.

Fomentum humidum. fomentum siccum Celsus lib. 4. cap. 4.

¶ Fomentum. Per translationem. Cic. 2. Tuscul. Hæc sunt solatia, hæc fomenta summorum dolorum. Idem 2. de finib.

¶ Nutricis fomentum, pro Ipsa nutricatione accipit Seneca lib. 3. de Benef.

Frigida curarum fomenta. Horat. 1 epist. 3.

Ingrata fomenta, vulnus ad malum alleuantia. Horat. Epod. 11.

Parare fomenta. Horat. 1. Serm. sat. 2.

Præmullire asperum fomentis. Quintil. lib 4. cap. 3.

Focillationes { [illegible] } inquit Festus, a fouendo dicuntur, id est à calefaciendo.

FOVII, qui nunc Fabij dicuntur, dicti, quòd princeps gentis eius ex ea natus sit, cum qua Hercules in fouea concubuit. Alij putant eum primum ostendisse, quemadmodum vrsi & lupi foueis caperentur. Author Festus.

F R

FR. Fronte. FR. 2. Fratris filius. FR. I. Forum Iulium. FR. A. Forum Liuium. FR. S. Forum Sempronianum.

Fraceo, fraces, siue Fracesco, fracescis, fracui { [illegible] } fracéscere, Caldore & vetustate putrefieri, vt ait Nonius. Colum. lib. 1. cap. 6, Oleum quod minus prouenit, si congelatur, fracescet. Varro lib. 1. de R. rust. cap. 55, Hæc de qua fit oleum, côgeri solet aceruatim per dies singulos in tabulata, vt ibi mediocriter fracescat. Cato cap. 128, Sinito quatriduum fracescat: vbi bene fracuerit, rutro concidito.

Fracebunt, displicebunt, Antiquum. Festus.

Fracidus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Plus quàm maturum & iam putrescens. Cato cap. 64 & cap. 55, Fractores volũt vt oliua in tabulato diu sit, vt fracida fit, quo facilius efficiant.

Fraces, fracum, f. g. { [illegible] } Plinius lib 15. cap. 6, Oleum in tabulato minui, deterióque fieri. item in amurca, & fracibus: ex sunt carnes, & inde fæces. quare sæpius die detapulandum. Columel. lib. 6. cap. 13. Gellius lib. 11. cap. 7, Item floces audierat prisca voce significare vini fæcem è vinaceis expressum, sicuti fraces ex oleis.

Fractus, Vide FRANGO.

Frænum, huius fræni, neut. gen. { [illegible] } à frangendo, Instrumentum quo equus retinetur & domatur. Dictum quòd equorum ora frangat. & ideo per æ scribendum. In plurali, hi fræni, vel hæc fræna declinatur. Ouidius 1. de Arte,

Tempore lenia pati fræna docentur equi. Cic. pro Milone.

Sonantes fræni. Virg. 3. Georg.

Sonantia fræna. Ouid. 2. Metam.

¶ Accipere frænum, Metaphoricè, pro dedere se alicui. Virgil. 12. Æneidos,

Ni frænum accipere, & victi parêre cogantur.

Addere fræna equis, Vide ADDO.

Frænos alicui adhibere, Retrahere. Cic. de Clar. Orat. Alteri se calcaria adhibere, alteri frænos.

Coercuit ora frænis. Ouid. 5. Metam.
Compescere animum frænis. Horat. 1. epist. 2.
Concordi currere fræno. Sil. lib. 16. Sic Virgil. 3. Æneidos,
-& fræna iugo concordia ferre.
Frænum non depulit ore. Horat. 1. epist. 10.
Dare fræna, Id est laxare habenas. Seneca Agamem. 3.
Casta fræna dare iuuentæ. Claud. 3. Paneg.
Domare fræna. Plin. lib. 8. cap. 42, At illum indignatione accensum domitis frænis, ne regi posset, præcipitem in abrupta isse.
Ducere fræna, Id est reducere, retrahere. Ouid. 15. Metamorph.
Præcipitant currum scopulis, ego ducere vana
Fræna manu, spumis albentibus oblita, luctor:
Et retro lentas tendo resupinus habenas.
Eget frænis alter, alter calcaribus. Cic. Attico, lib. 6. 1.
Mobilibus frænis ora flectere. Ouid. ad Pisonem.
Frænis impediuntur equi. Ouid. 1. Fast.
Sæpe obstinatis induit frænos amor. Seneca Hippol. 4.
Inhibere frænos. Vide INHIBEO.
Frænos inijcere alicui, pro Cohibere alicuius conatum. Valerius Max. lib. 2, Fræni sunt iniecti nobis.
Inijcere alicui frænos furoris. Cic. 13. Philip. Vide INIICIO.
Iniicere fræna vaganti licentiæ. Horat. 4. Carm. ode 15.
Laxat frænos populis furentibus. Lucan. lib. 7.
Spumantia fræna mandit sonipes. Virgil. 4. Æneid.
Imperij moderati fræna. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.
Moderandis frænis docta manus. Seneca Hippol. 2.
Frænum mordere. D. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 23, posuisse videtur pro eo quod est vel Leuiter repugnare seruituti, dicens, Si frænum momorderis, peream, si te omnes quotquot sunt, conantem loqui ferre poterunt. Hoc est, si vtcunque significaueris te seruitutem iniquo animo ferre. Ad hanc sententiam faciunt quæ respondet Cicero sequente epistola, Si timidus, inquiens, essem, tamen ista epistola omnem mihi metum abstersisses. Sed vt omnes, frænum momordi. Etenim qui te incluso omnem spem habuerim in te, quid nunc putas?
Frænum mordere. Papinius in Epithalamio Stellæ & Violantillæ in diuersum sensum vsurpauit, nempe pro eo quod est Seruitutem accipere, frænumque recipere, Fama tace, subiit leges, & fræna momordit. Id est, admisit vincula matrimonij.
Frænos ore momordit equus. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Oblita fræna spumis albentibus. Ouid. 15. Metam.
Equus fræna patitur. Ouid. epist. 4.
Recipit fræna equus. Cic. in Topic.
Regere frænis aliquem. Seneca Troad. 4.
Lupatis temperat ora frænis. Horat. 1. Carm. ode 8.
Vti fræno in vno, in alio calcaribus. Cic. 3. de Orat.
¶ Frænum apud Celsum lib. 7. cap. 15, est morbi genus, quod Græci φιμωσιν appellant. Est autem, quum glans penis ita contecta est, vt nudari non possit.
Fræno, frænas, frænare {χαλινόω} Frænis equos cohibere. Cæsar 8 belli Gall. Equites frænatis equis in stationibus disponit. Liu. 1. bel. Pun. Instructus, frænatúsque equus.
¶ Frænare, per translationem, vsurpatur pro Cohibere, & continere. Cicero 5. Verrina, Quum eius animum ad persequendum non negligentia tardaret, sed conscientia sceleris, auaritiæque suæ frænaret.
Frænare cursus aquarum. Virgil. 4. Georgicorum,
-& glacie cursus frænaret aquarum. Liu. 7. belli Maced. Vbi demersis nauibus frænassent claustra maris.
Iustitia gentes frænare superbas. Virgil. 1. Æneid.
Iras frænare. Seneca Medea, 2.
Frænare populos. Virgil. 1. Æneidos,
O regina nouam cui condere Iuppiter vrbem,
Iustitiáque dedit gentes frænare superbas.
Spes auidas frænare. Sil. lib. 10.
Frænare vinclis & carcere Virgil. 1. Æneidos,
Luctantes ventos, tempestatésque sonoras,
Imperio premit, ac vinclis & carcere frænat.
Frænare voluptates. Liu. 10. bel. Pun. Qui eas voluptates sua temperántia frænauit ac domuit, multo maius decus maioremque victoriam sibi peperit, quàm nos Syphace victo habemus.
Frænatus, pen. prod. Participium {χαλινωθείς} vt Acies frænata. Vide ACIES.
Equi frænati. Virgil. 5. Æneid.
Os frænatum equi. Horat. 1. epist. 15.
Frænigerus, pen. corr. Adiectiuum {χαλινοφόρος} vt Ala frænigera. Stat. 5. Sylu. 2. Hoc est equites.
Fraga, fragorum, Mora quæ in herbis nascuntur, inquit Seruius, odoris & saporis optimi. Virgil. 3. eclog. 19.
Qui legitis flores, & humi nascentia fraga. Plinius libro 21. cap. 15. Idem lib. 15. cap. 24, Aliud corpus est terrestribus fragis, aliud congeneri eorum vnedoni, quod solum pomum simile fructui terræ gignitur. Sunt itaque fraga terrestria, siue campestria, quæ similia sunt vnedoni, alia montana, de quibus mentio fit apud Ouidium lib. 1. Metamorphoseos.
Mollia fraga leges. Ouid. 13. Metam.
Fragaria, Planta est, nemini fere non cognita, refrigerans ordine primo, siccánsque secundo. Folia & radix vlcera sanant, & vulnera: muliebres fluxus & dysenterias cohibēt, vrinam cient, & lieni cōferunt. Plura Matthiol. Senens. apud Dioscor. lib. 4. quem vide.
Fragesco, Fragilis, Fragiliter, Fragmen, Fragor, Vide FRANGO.
Fragro, fragras {ὄζω} fragráre, Odorem reddere: quia (inquit Seruius) specie fracta odor redditur maior. Virgil. 1. Æneidos,
-redoléntque thymo fragrantia mella. Martial. lib. 1. 83,
Ne grauis hesterno fragres Fescennia vino.

Odor fragrat acerbus. Valer. 4. Argon.
Fragrans, Participium {ὄζων.} vt Domus fragrans odore Assyrio. Catul. ad Mellium, epig. 63.
Mella fragrantia. Virgil. 1. Æneid.
Framea, frameæ, penult. corr. ῥομφαία factum videtur, transpositione literarum, vt e præcedat. quod in f versum est, Lancea, siue telum oblongum. Tacit. in lib. de morib. German. Hastas, vel ipsorum vocabulo frameas gerunt angusto & breui ferro, sed ita acri, & ad vsum habili, vt eodem telo, prout ratio poscit, vel cominus vel eminus pugnent: & eques quidem scuto frameáque contentus est. Iuuenalis satyr. 13.
Et Martis frameam, & Cyrrhæi spicula vatis.
FRANCISCVS ACCVRSIVS, iurisconsultus Florentiæ natus, ius ciuile Bononiæ anno à Christo nato M. CC. XXV. cuiusingenij atque industriæ laude professus est. Glossas in omnes iuris ciuilis libros scripsit, magnopere adiutus his, quas superiores iurisperiti Irnerius, Bulgarus, Martinus, Placentinus, Ioannes, Azo multifariam ascripserant. Præceptoribus vsus est Ioanne, qui glossator vulgo nominatur, & Azone. Filio autem erudito Francisco Accursio, qui eodem in loco ius ciuile interpretatus est, patrísque glossas locupletauit, relicto, ibidem vita est functus. Ex Hotomano.
FRANCONES, Germaniæ populi, qui à Meridie Sueuos & Bauaros habēt: ab Occasu Rhenum, ab Ortu Boemos. Alluitur ergo flumine Megano, Ptolemæo Menio vocato. Francorum meminit Cicero in Epistolis ad Attic. lib. 14.
Frango, frangis, fregi, fractum {ἄγνυμι, θραύω, κλάω, θρύπτω, σχάω} frangere. Quidam putant factitium esse verbum à sono quem res fracta reddere consueuit. Est autem frangere, illidere, & rumpere. Plaut. Asin. Quis nostras sic fregit fores?
Frangere aulas in caput alterius. Plaut. Capt. 3.
Fregit brachium. Cic. 2 de Orat. Accusauit Vespa Terentius quòd eum brachium fregisse diceret.
Frangere ceruices alicui. Cic. 7. Verr. Ceruices in carcere frangebantur indignissimè ciuium Romanorum.
Comam in gradus frangere. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Fregit coxam. Plin. epist. 15.
Gleba frangenda versis bidentibus. Virgil. 2. Georg.
Frangere in micas. Plin. lib. 12. cap. 14, Item ne thus dentem recipiat potius quàm in micas frangatur.
Frangere molis. Plin. lib. 18. cap. 7, Deinde molis franguntur.
Fregit nauem, pro Naufragium passus est. Terent. And. 1. 3, Nauem is fregit apud Andrum insulam.
Oua frangit alter alterius miluus & coruus. Cicero 2. de Natura deorum.
Patinam frangere. Horat. 2. Serm. satyr. 8.
Ad saxum aliquid frangere. Virgil. 3. Æneid.
Euri frangunt syluas. Virgil. 2. Georg.
¶ Frangere ad incorporea transfertur: vt Frangere animum alicuius. Cic. pro Corn. Balbo, Sed id factum est, non vt vobis rem tam perspicuam dicendo probaremus: verùm vt omnium maleuolorum, iniquorum, inuidorum animos frangeremus.
Frangere & abijcere aliquem. Cic. Planco, lib. 10. 12.
Frangere & comminuere aliquem. Cic. 1. Offic.
Frangere, atque concidere quicquid est in oratione generosius. Quintil. 10 Procem. lib. 1.
Frangas enim potius, quàm corrigas, quæ in prauum indurerunt. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Animum patrias, maternáque nomina frangunt. Ouid. 8. Metam.
Frangere audaciam hostis. Liu. 5. bel. Pun.
Contundere & frangere latronis audaciam. Cic. 13. Philip.
Frangere authoritatem veteris disciplinæ. Cic. 1. Acad.
Bella frangere. Ouid. ad Liuiam.
Bellum aliquorum prælijs frangere & domare. Cic. de Prouinciis Consul.
Commoda alicuius frangere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9, Nec mihi aliter potuisse videor hominum perditorum de me cōsilia frangere.
Contentiones frangere. Cic. 3. de Orat.
Dolor frangit corda fortia. Tibul. lib. 3. eleg. 2.
Cupiditates frangere. Cic. 1. de Orat.
Diem morantem mero frangere. Horat. 2. Carm. ode 7.
Frangere dignitatem suam. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 16, Vt neque offendam animum cuiusquam, nec frangam dignitatem meam.
Doli demum frangentur inanes. Virgil. 4. Georg.
Frangere fidem. Cic. pro Rosc. Comœdo.
Fluctus frangere. Plin. 10 Paneg.
Fluctum saxo frangere. Cic. Pæto, lib. 9. 16.
Frangere fœdus. Cic. in Pisonem. Et pro Domo sua.
Furorem & petulantiam alicuius frangere. Cic. in Pisonem.
Gemitu supplice frangere aliquem. Stat. 11. Thebaid.
Hominem frangere, pro Vincere. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12, Itaque homines alij fracti sunt: nonnulli etiam queruntur.
Imperium frangere. Horat. 1. Carm. ode 35.
Impetus aduenientes frangere. Cic. 3. Tuscul. Quare accipio equidem a Cyrenaicis hæc arma contra casus & euentus, quibus eorum aduenientes impetus diuturna præmeditatione frangantur.
Mala ingenium fregere meum. Ouid. 3. Trist. eleg. 14.
Frangere aliquem ingenio & industria. Cic. ad Plancum, lib. 10. 3, Eáque adeptus es adolescens, multis inuidentibus, quos ingenio, industriáque fregisti.
Iudicio aliquem frangere, non vi superare. Cic. Post reditum in Senatu.
Leges alicuius frangere. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14.
Libidinēs alicuius frangere. Cic. 3 de Legib.
Mandata frangere. Horat. 1. epist. 13.
Morbum frangere & vincere. Plin. epist. 12.
Nationes frangere & domare. Cic. de Prouinc. Consul.

Opes frangere inimicorum. Liu.2.ab Vrbe, Mortuus est Cumis, quo se post fractas opes Latinorum ad Aristodemum tyrannum contulerat.

Opes frangere & infirmare.Cic.pro Rab.Posth.
Patientia frangere aliquem.Cic.de Claris Orat.
Vinum sublimia pectora fregit.Ouid,1.Fast.
Pœnas leuiter frangere.Lucret.lib 4.
Se laboribus frangere.Cic.pro Archia.
Se calor frangit.Cic.1.de Orat.

Sententiam alicuius frangere. Cicero ad Lentulum,lib.1.4,Quod iam illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeramus.

Fractum studium scribēdi. Cecinna ad Ciceronem,lib.6.7,Sic sũt malis tum victum,cum fractum studium scribendi.

Ventum frangere.Plin.epist.41.ad Gallum.
Debilitare & frangere vim aliquam.Cic.pro Marcello.
Superare & frangere furiosam vim alicuius.Cic.pro Domo sua.
Frangere vires.Cic.3 Tuscul. Quæ vt peruellere te fortasse potuerit,& pungere,non potuit certè vires frangere.
Vires & robor frangit minutatim.Lucret.lib.2.

¶Frangi, Debilitari, succumbere. Cic.2.de Finib. Potius ergo illa dicantur, Turpe esse viro debilitari,dolere,frangi,succumbere.

Mare æstu frangitur.Lucret.lib.6.
Frangi dolore.Cic.2. Tuscul.
Frangi metu.Cic.1.Offic.
Minis nullis frangitur.Stat.9. Thebaid.
Molestia animos frangi & debilitari non oportet. Cic. Q.fratri, lib 1.e.
Frangi pudore.Cic.2. Tuscul.

¶Frangere, pro Interimere elegenti sensu vsurpat Solinus, de canibus Albanis, Apud hos, inquit, populos nati canes omnibus feris anteponuntur,frangunt tauros,leones perimunt,&c.

Fractus {[illegible]} Participium, siue Nomen ex Participio. Plautus Milit.3,Quæ misera gestiet fractum facere ex hostibus.

Fractus animo. Cic. ad Attic.lib.11. 36, Deformatus corpore,fractus animo,quò se conferat nescit.

Calamitate fractus & afflictus.Cic.pro Sylla.
Fractus aliquo detrimento.Hirtius 4.bel. Alexand.
Membra multo labore iam fractus.Horat.1 Serm.satyr.1.
Malis fracta ciuitas, muta, debilitata, abiecta metu. Cic. pro Domo sua.
Fractus prælio.Cæsar 1.bel Gal. Virgil.2.Æneidos,
-fracti bello,fatisque repulsi
Ductores Danaûm.

Fractus & humilis animus,pro eodem.Cic.pro Plancio. Idem in Pisonem,Ita nescio quid istuc fractum,humile,demissum,sordidum, inferius etiam est, quàm vt Mediolanensi præcone tuo auo dignum esse videatur. Bodæus.

Afflictus & fractus animus.Cic Attico,lib 12.142.
Fracto atque afflicto animo loqui.Cic.pro Domo sua.
Fracto animo & demisso esse.Cic.ad Lentulum,lib.1.9.
Debilitata virtute & fracto animo esse. Cicero Post reditum in Senatu.
Aureus annolus fractus & comminutus.Cic.6.Verr.
Crus fractum.Horat.1.epist.18.
Dolor fractus.Seneca Herc.OEth.7.
Coniectu lapidum fracta domus.Cic.Attico,lib.4.72.
Ductores fracti bello.Virgil.2.Æneid.
Fluctus fracti.Horat.2.Carm.ode 14.
Fœdere fracta.Sil.lib.17.
Humiois fracti vndæ.Lucan.lib.1.
Fractus furor.Sil.lib.7.
Fractus & propè dissipatus homo.Cic.Post red.in Senat.
Fractum & debilitatum Græciæ nomen.Cic.pro Flacco.
Fracta pronunciatio, id est eneruata,mollis,fœmina. Plin.epist.14. libro 2.
Fractæ res. Plaut.Perse,16,
Nam et si res sunt fractæ,amici sunt tamen.
Sapientia fracta cadet.Ouid.5. Trist.eleg.13.
Sonitus fractos imitata voce tubarum.Virg.4.Georg.
Fracta spes. Cic. de Amicitia, Sæpe enim in quibusdam aut animus abiectior est,aut spes amplificandæ fortunæ fractior.
Vires fractæ. Virgil.2.Æneid.
Virtus fracta.Horat.2.Carm.ode 7.
Voces ad litora fractæ.Virgil.3.Æneid.
Fractum,minutum,& puerile.Cic.de Claris Orat. At quid est tam fractum,tam minutum,tam in ipsa (quam tamen consequitur) concinnitate puerile?

Fractura, huius fracturæ, pen. prod. {[illegible]} Plin.lib 29. cap.6, Item minutæ & latæ fracturis aurium illinuntur cum melle. Idem lib.22.cap 8

Fragmen,huius fragminis, pen.corr. {[illegible]} Est fragmentum,seu pars fractæ rei. Virgil.12.Æneidos,
-fulua resplendent fragmina arena. Colum.lib 9. cap.15, Mox deinde fragmina fauorum quæ in sacco remanserunt,retractata exprimuntur.
Fragmina syluarum. Lucret.lib.1,
Fragmina coniiciens syluarum arbustáque tota.

Fragmentum,Idem significat:sed fragmen magis poeticum est.
Collecta laceræ fragmenta carinæ Lucan.lib.8.
Galeæ fragmenta. Lucan.lib 6.
Fragmentum lapidis.Cic.2.de Nat.deor. Martial.lib.8.51.
Fragmentum panis.Plin.lib 9.cap.8.
Fragmentum septorum.Cic.pro Sextio.
Ramea fragmenta. Virgil.4.Georg.

Fragor, huius fragoris, pen. prod. m. g. {[illegible]} Sonitus qui ex arbore aut re alia fracta redditur: estque fictitium verbum à sono. Virgil. 1. Georgicorum, -& horridus altis
Montibus audiri fragor. Vbi Seruius, Horridus fragor, sonitus qualis fieri solet ex aridis, quum franguntur, arboribus. Liu.lib.1. ab Vrbe.

Grauis fragore strepitus.Ouid.11.Metam.
Vocis horrendæ fragor.Seneca Herc.fur.9.
Aridus fragor.Virgil.1.Georg. Vide ARIDVS.
Fulmineus fragor.Valer 2 Argon.
Præceps fragor Oceani. Valer.3.Argon.
Raucus fragor.Claud 2.in Eutrop.
Subitus fragor.Virgil.lib.2.Æneid.
Vastus illic fragor,canúsque circa mare. Plin.Iunior lib.8. epist.31. sub finem.
Pelagi cecidit fragor. Virgil.1.Æneid.
Dat fragorem propulsa sylua.Ouid 8 Metam.
Miserrimus exoritur fragor.Stat.3.Thebaid.
Fit fragor.Ouid.1.Metam.
Ingens fragor intonat.Virgil.8 Æneid.
Belli sentit fragorem.Lucan.lib.5.
Horrisono fragore succidere.Lucret.lib.5.
Cælum tonat omne fragore.Virgil.9 Æneid.

¶Fragor,pro Plausu. Quintil.lib 8.cap.3, Nec fortibus modò,sed etiam fulgentibus armis præliatus in causa est Cicero Cornelij: qui non assequutus esset docendo iudicem tantùm, & vtiliter demum ac Latinè perspicuéque dicendo, vt Populus Romanus admirationem suam non acclamatione tantùm,sed etiam plausu confiteretur. Sublimitas profectò,& magnificētia,& nitor, & authoritas expressit illũ fragorem.

Fragosus, pen.prod. Adiectiuum {[illegible]} Asper,ac præruptus.vt Fragosus locus.
Fragosa oratio,cui contraria est Lenis. Quintil.lib. 9.cap.4.
Vada fragosa. Valer.2.Argon.
Mollia,lenia,fragosa,putrícaua,&c. Lucret.lib.2.

Fragose, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Plin.lib.16.cap.10, Quippe respondent, & fragosius findunt,ægrius reuelluntur.

Fragesco, fragescis {[illegible]} Ab antiquo verbo Frageo,es, Frangor.languesco. Accius Ægistho, vt citat Nonius,Neque fera hominum pectora fragescunt,donec vim persenserint imperij. Idem Eurysace, Nunquam erit tam immanis, quom mea opera extinctum sciet, qui fragescat.

Fragilis,& hoc fragile.pen.cor. {[illegible]} Caducum,debile, quod facile frangi potest. Cic.de Amicit. Sed quoniam res humanæ fragiles caducæque sunt. Plinius in Paneg. Omne æuum & breue & fragile est.

Anni fragiles,& interior ætas.Ouid.4. Trist.eleg.7.
Cicuta fragilis. Virgil.eclog.5.
Fragile & caducum corpus.Cic.1.de Legib.
In fragili corpore odiosa omnis offensio est.Cic.de Senect.
Glacies fragilis.Ouid.1.de Arte.
Fragilis & laboriosa mortalitas.Plin.lib.2.cap.4.
Muri fragiles.Claud.de bello Getico.
Res humanæ,fragiles caducæque sunt. Cic.de Amicit.
Sonitus fragiles chartarum.Lucret.lib.6.
Fragile & caducum. Cic. 2. de Finibus, Quis enim confidit semper sibi illud stabile & firmum permansurum, quod fragile & caducum sit?
Fragile dentibus.Plin.lib.12.cap.8. Gell.lib.6.cap.5,Ictibus,offensionibusque paruis fragile.
Fragilius. Plin.lib.12.cap.7,Est etiam in India piperis grani simile, quod vocatur gariophyllon,grandius fragiliúsque.

¶Fragilis,pro Mollis,qui muliebria patitur, qui pathicus est. Frangere enim turpe verbum veteribus fuit, vt & diuidere. Horatius, Iulius,& fragilis Pedacia,fúrque Voranus. Sic Turnebus.

Fragilitas, pen. corr. huius fragilitatis {[illegible]} Debilitas & imbecillitas. Plin.Iunior libro 3. epist 7, Illud etiam notabile, vltimus ex Neronianis Consularibus obiit,quo Consule Nero periit: quod me recordantem,fragilitatis humanæ miseratio subit.

Imbecillitas & fragilitas generis humani.Cic.5. Tuscul.
Fragilitatis humanæ memor.Plin.lib.7.cap.7.ad finem.
Naturæ communis fragilitas.Cic.pro Marcello.
Duratur ferrum in fragilitatem. Plin.lib.34. cap.14, Tenuiora ferramenta oleo restingui mos est,ne aqua in fragilitatem durentur.

Fragiliter {[illegible]} Aduerbium. Inconstanter,debiliter.

Frater, huius fratris {[illegible]} Notæ significationis, dicitúrque quasi ferè alter. Gell. lib.13. cap. 10, Fratris autem vocabulum, P. Nigidius homo impensè doctus, non minus arguto,subtilíque [illegible] (id est veriloquio) interpretatur. Frater,inquit,dictus est quasi fere alter.

Fratris mei gnatus.Plaut.Penul.18,
-quid est,fratris mei gnate? quid vis? expedi.
Fratris filia.Plin.epist.164.
Fratres nostri Hedui. Cic.ad Trebat.lib 7.10, Vna mehercule nostra vel seuera vel iocosa congressio pluris erit,quàm non modò hostes,sed etiam fratres nostri Hedui.

Fratres patrueles,filij patrui. Cic.pro Cn.Plācio, Hic est enim qui adolescentulus cum Aulo Torquato profectus in Aphricam, sic ab illo grauissimo & sanctissimo, atque omni laude & honore dignissimo viro dilectus est, vt & contubernij necessitudo, & adolescentuli modestissimi pudor postulabat. quod si adesset, non minus ille declararet, quam hic illius frater patruelis. Fratres patrueles,sororésque patrueles dicūtur, qui, quæve duobus ex fratribus progenerantur,vt apud Iurisconsultos traditum est. Sueton. in Cæsare,Qui fratri patrueli suo Marco in Consulatu successerat.

Fratres gemini,non gemini fratres,vt docet Quintilianus libro 9. cap.4. Cic.pro Cluentio,Itaque his rebus incensus,qua ratione Ha-

bitum veneno tollere conatus sit, cognoscite. C. & L. Fabricij fratres gemini fuerunt ex municipio Aletrinate, homines inter se cum forma tum moribus similes, municipum autem suorum dissimillimi. Horat. 1. epist. 19.

Gemelli fratres. Ouid. epist. 8.

Frater germanus. Cic. 3. Verr. Sunt alij qui dicant: uotæ ter, ac manifestè prolatæ sunt, & proferuntur. Dicit C. Fannius Eques Romanus, frater Germanus Q. Titinij iudicis tui, sibi se pecuniam dedisse. Idem pro Domo sua. Et pro Cælio.

Hoc fratri mecum, & cum fratre conuenit, Vide CONVENIO.

Lugere fratrem ademptum. Vide ADIMO.

Fraterculus, fraterculi {ἀδελφίδιον} Id est, paruus frater. Iuuenal. satyr. 4. Vnde fit vt malim fraterculus esse gigantum. Vbi fraterculus gigantum, dicitur homo obscurus, cuius maiores sunt incogniti, tanquam è terra subitò fuerit enatus, quemadmodum de gigantibus Poetæ fabulantur. Cic. 5. Verr. Volo mihi fraterculo tuo credas.

Fratria, fratriæ {[illegible]} Vxor fratris, inquit Festus. Fratriæ, inquit Nonius, vocantur fratrum inter se vxores.

Fraternus, Possessiuum {ἀδελφικός} vt Fraternus amor. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 2. Sic fraterna inuitatio, Idem ad Attic. lib. 9. 184.

Fraternæ acies, apud Statium lib. 2.

Animi fraterni. Horat. 1. epist. 10.

Fœdus fraternum rumpere. Horat. 1. epist. 3.

Hæreditas fraterna. Cic. pro Cluentio.

Fraterna mors. Virgil. lib 9. Æneid.

Fraternum parricidium Cic. pro Cluentio.

Pacis fraternæ fides. Ouid 3. Metam.

Sodalitium fraternum. Catul. de Cælio, epig. 95.

Fratricida, huius fratricidæ, pro. prod. {ἀδελφοκτόνος} Qui fratrem occidit. Cic. pro Domo sua ad Pontif. Extra ordinem ferri nihil placet Clodio. quid de me, quod tulisse te dicis patricida, fratricida, sororicida, nonne extra ordinem tulisti?

Fraternè, Aduerbium {ἀδελφικῶς} Ad similitudinem fratris. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 16, Quare facis tu quidem fraternè, quòd me hortaris. Ibidem, lib. 1. 2, Huic tu epistolæ non fraternè scriptæ, fraternè debes ignoscere.

Fraternitas, penult. corr. {ἀδελφότης} Quintil. Declamat 16, A primis statim ætatibus in eandem coiere vitam, habet aliquem fraternitatis affectum.

Fratro, fratras, De puerorum mammis dicitur, quòd velut fratres pares oriantur, quod etiam in frumento spica facere videtur. Pro eodem veteres dixerunt fraterculare. Festus, Sororiare mammæ dicuntur puellarum, quum primùm tumescunt, vt fraterculare puerorum. Plautus, Tunc mammulæ primùm sororiabant, illud volui dicere, fraterculabant.

Fratilli, Villi sordidi in tapetis, quòd per terram ferantur. Author Festus.

FRATVERTIVM, Italiæ oppidum, ab Hydruntino nō longè distans, teste Plin. lib. 3. cap. 11.

Fraus, fraudis, fœm. gen. {ἀπάτη, σφάλμα, ἐπίθεσις, ἀπαιόλη, ζημία} Deceptio, qua aliquem circumuenimus. Terent. Heaut. 5. 4.

·mater caue in te esse istos sentiam.

C. 2. Quid? e. si scire vis, ego dicam: gerro, iners, fraus, helluo, Ganeo, damnosus.

Fraus, vt & Furtum dici putatur ἀπὸ τοῦ φέρειν, quòd de alieno auferat aliquid & detrahat. vnde apud Terentium suum defraudare genium dicitur auarus, qui meritis eum & debitis bonis priuat. Est igitur fraus propriè damnum: & vtriusque vocabuli, vt similis est significatio, ita est origo eadem. Illud enim ab auferendo, damnum autem est à demendo. Vlpian. D. si quid in fraud. patron. l. 1, Fraus in damno accipitur pecuniario. Et verba illa fecialium Roman. in paciscendis fœderibus, Quod sine fraude mea populique Quiritium fiat, id est sine damno: quod dicimus *saluo iure nostro & alieno.*

Fraus & Integritas, contraria. Cic. 2. de Orat. Fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur.

Fraus est concessa repellere fraudem. Ouid. 3. de Arte.

Cæcus fraude, Vide CAECVS.

Inapertus fraudi, Qui falli non potest. Sil. lib 7.

Crimina fraudis. Ouid. 3. de Arte.

Impia fraus, Vide IMPIVS.

Inexpiabiles fraudes, Vide INEXPIABILIS.

Nefanda fraus. Iuuenal. satyr. 13.

Muliebris fraus. Tacit. lib. 4.

¶ Mala fraude aliquid agere. Horat. 1. Carm. ode 3.

Pia fraus. Ouid. 9 Metam. in Iphidis fabula.

Agere aliquem in fraudem Virgil. 10. Æneidos,

Quis deus in fraudem, quæ dura potentia nostra Egit? Vbi Seruius, In fraudem, id est in periculum. Ita enim in iure lectum est: Fraudi est illa res, id est periculo. Alij negant vsquam in iure fraudem accipi pro periculo, sed semper pro damno: & ita hunc Virgilij locum exponunt.

Astruere fraudem. Seneca Herc. OEth. 6.

Captus fraude, Vide CAPTVS.

Cogitare fraudem alicui. Horat. 2. epist. 1.

Componere fraudes. Propert. lib. 2. eleg. 10.

Concipere fraudes, Vide CONCIPIO.

Conijcere in fraudem. Cic. ad Attic. 2.

Fraudem creare suis criminibus, Vide CREO.

Deducere aliquem in fraudem. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. Vide DEDVCO.

Deferri in fraudem. Cic. de Orat. Doleo illos viros, in eam fraudem esse delatos.

In fraudem quandam in Republica delabi. Cic. 3. de Orat.

Fraudes & fallacias alicuius exagitare. Cic. pro Cluentio.

Facere fraudem legi. Plaut. Milit. 5.

Facere fraudem Senatusconsulto. Cic. Attico, lib. 4. 82.

Pudica fraude fallere procos. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Ferre fraudem alicui. Cic. Attico. lib. 7. epist. vlt. Ego me dum in tituli bello quoad de pace ageretur, negam esse: non quin rectum esset, sed quia quod multo rectius fuit, id mihi fraudem tulit. Id est, damnum attulit.

Fert illi fraudem hæc res. Virgil. lib. 11. Æneid. Hoc est, damnum affert.

Per summam fraudem & malitiam fingere aliquid. Cicero pro Quintio.

Vi aut fraude fit iniuria: fraus quasi vulpeculæ, vis leonis videtur: vtrúnque ab homine alienissimum, sed fraus odio digna maiore. Cic. 1. Offic.

Quod sine fraude mea aliorúmque fiat, Id est saluo suo, alienóque iure, inquit Budæus. Liu. lib 1, Fecialis regem interrogauit, Rex facisne me tu regium nuntium, Populique Romani Quiritium vasa comitésque meos? Rex respondit, Quod sine fraude mea, populíque Quiritium fiat, facio. Id est, sine damno, &c.

Impelli in fraudem. Cic. de Amic. Maxima autē culpa in eo est qui & veritatem aspernatur, & in fraudem obsequio impellitur. Sic in Partit.

Incidere in fraudem. Terent. Heaut. 3. 1,

In eandem fraudem ex hac re atque ex illa incides.

Incidere in fraudem spe aliqua. Cic. Attico, lib. 11. 224.

Inferre fraudem, Vide INFERO.

Inducere in fraudem, Vide INDVCO.

Innexa fraus clienti. Virgil. 6 Æneid.

Instruendæ fraudi intentus, Vide INSTRVO.

Nectere fraudem. Sil. lib. 6.

Nudare fraudem alicuius. Claud. de bell. Gild.

Nubem obijcere fraudibus. Horat. 1. epist. 17.

Fraude loci appressus Virgil 9 Æneid.

Petere aliquem fraude. Virgil. 4. Æneid.

Struere fraudes alicui. Seneca Hippol. 4.

Suscipere fraudem. Cic. in Pisonem.

Ne ea res mihi sit fraudi: Id est, ne ea res mihi adscribatur, néve vitio detur, vnde pœna aliqua proueniat. Antiqui enim fraudem pœnam vocabant. Idem tradit Seruius in 11. Æneidos. Vlp. de Ædil. edict. l. quum autem. Cic. pro L. Murena, Id erit eius vitrico fraudi ac crimini. Idem 9. Philip. Duos Cn. Pompeij summi ac singularis viri filios incolumes haberemus, quibus certè pietas fraudi esse non debet. Sic Liu. 1. ab Vrbe.

Fraudi vertere. Macrob. lib. 6 Saturn. cap. 1.

¶ Fraus, pro Piaculo, & quasi pro crimine, vel potius pœna. Cic. 1. de Diuinat. Est enim periculum, ne aut neglectis his impia fraude: aut susceptis, anili superstitione obligemur.

Fraus capitalis. Liu. 3 bel. Pun.

Fraus aliud est, aliud Pœna, inquit Vlpianus: Fraus enim sine pœna esse potest: Pœna sine fraude esse non potest. Pœna, est noxæ vindicta. fraus & ipsa noxa dicitur, & quasi pœnæ quædam præparatio, l. 131. D. de verb. signif. In quem locum variæ sunt interpretum explicationes. Aiunt enim quidam fraudem sine pœna esse, quum crimen eiusmodi est, vt pœnam non mereatur, aut quum probari non potest. Alij diuersam fuisse mentem Vlpiani contendunt, qui fraudem sine pœna esse posse dixerit, quia fraus omnis damnum affert & quicquid damno afficit, fraus appellatur: at non omne damnum pœna dicitur, quum hæc ad vindictam criminis solùm imponatur. Damnum autem est, quicquid detrimentum aut molestiam exhibet alicui, etiam si non vlciscendi sceleris causa. Pœna verò sine fraude nequit esse, quoniam nulla pœna nō damnum dat. Altera differentia est, quod pœna tantummodo est commissi criminis vindicta: at fraus & crimen ipsum, & criminis pœnam significat. Vnde fraudem capitalem admittere, id est crimen capitale: quòd qui hoc genere criminis peccat, alium in quem peccauit, videtur capitaliter fraudasse: vt si eum occidit, aut eius vxori stuprum obtulit, aut quid eiusmodi scelerum commisit, quæ homines solent vita sua æstimare. Sic Plinius lib. 29. cap. 1, inscitiam medicorum vocat capitalem, quia nos vitæ damno afficit. Crimen igitur quodcunque, etiam si nulla ipsum pœna consequatur, fraus appellatur tamen, quia non potest non detrimentosum fuisse illi cōtra quem est perpetratum. Et quum vindicandi criminis causa pœna soleat imponi, nec sit pœnæ locus, si non antecedant delicta, rectè Vlpianus fraudem, quum pro crimine ponitur, præparationem pœnæ appellat. Itaque ex genuina fraudis significatione nihil requiritur, dolum inesse: imò sine dolo fraus dicitur damnum quomodocunque illatum.

Capitalem fraudem admittere, Est tale aliquid delinquere, propter quod capite puniendus sit qui deliquit. Veteres enim fraudem pro pœna ponere solebant. Hæc Vlpianus de Ædil. edict. Cic. pro Rabir. perduel. reo.

Peculatus fraude carere. Cic. 12. Philipp. Id est crimine.

Nocturnam fraudem committere. Horat. 1. Carm. ode 28.

Inexpiabiles fraudes in Republica violanda concipere. Cicero 2. Tuscul.

Scelus ac fraudem nocentis supplicio constringere. Cicero 1. de Oratore.

Obligari impia fraude, Vide IMPIVS.

Pœnas fraudis præsentis in diem seruant nonnunquam dij. Cic. pro Cælio.

Fraudulentus, Adiectiuum {[illegible]} Plenus fraudis. Cicero 2. Offic. Nam quos improbos, maledicos, fraudulentos putant, &c. Colum. lib 9. cap. 5.

Fraudulenti & mendaces Carthaginienses. Cic. pro Lege Agrar.

Homo fraudulentus. Author ad Heren. lib. 2.

Populus & dux fraudulentus. Horat. 3 Carm. ode 3.

Venditiones fraudulentæ. Cic. 3. Offic.

Fraudulenter, Aduerbium {[illegible]} Cum fraude. Colum. lib. 1. cap. 8, Sæpe enim quærendi potestatem facias de iis qui aut crudeliter con-

aut fraudulenter infestent. Plin. lib. 30. cap. 17. Quoniam nullum animal fraudulentius inuidere homini tradunt. De stellione.

Fraudo, fraudas {[illegible]} fraudâre: cuius passiuum est Fraudor, significat decipere, & vt plurimum priuare. Plin. lib. 11 cap. 16. Æquitas quidem etiam in eis obstringitur: feruntque societate fraudata alucos mori. De apibus.

Fraudare & fallere. Cic pro Rosc. Comœdo, Æquè enim præsidiosum & nefarium est fidem frangere, quæ continet vitam: & pupillum fraudare, qui in tutelam peruênit: & socium fallere, qui se in negotio coniunxit.

Vadimoniũ alicui deserere, & eum fraudare. Cic. pro Quintio, In huiusmodi sponsionem testes dare oportebat ex eo numero qui hæc dicerent, vadimonium mihi deseruit: me fraudauit: à me nominis eius quod inficiatus esset, diem petiuit: ego eapeam non potui: lautauit, procuratorem nullum reliquit.

Fraudare & offendere animum. Cic. in Orat. Perfecta ac moderata semper expectat: mutila sentit quædam, & quasi decurtata. quibus tanquam debito fraudetur, offenditur.

Creditores fraudare, domo profugere, propter æs alienum venire ad arma. Cic. 6. Philip.

Decumanum fraudare, ne grano quidem vno sine maxima pœna potest arator. Cic. 5. Verr.

Fraudare genium, Naturæ appetitui & voluptati non satisfacere. Plaut. Aulul 25.

Maritum fraudare liberis. Martianus in l. 4. D. de extraord. crimin. De ea loquitur, quæ data opera partum abegerat.

Fraudare mutuantibus. Cic. pro Flacco, Itaque quũ Roma clàm esset profectus, multósque minoris mutuationibus fraudauisset, in Asiam venit.

Fraudare nomine veteri. Cic. 5. de Finib. Audebo igitur cætera quæ secundum naturam sint, bona appellare, nec fraudare suo veteri nomine: quam aliquid potius nouum exquirere.

Fraudare aliquem pecunia. Cic ad Attic. lib. 11. Cæcilius auunculus tuus à P. Vario quum magna pecunia fraudaretur, agere cœpit cum eius fratre.

Improbissimè populum fraudare. Cic. de Arusp. resp.

Fraudare aliquem regno. Virgil. 4 Æneidos.

Quam regno Hesperiæ fraudo, & fatalibus aruis.

Fraudare aliquem in hæreditaria societate. Cic. pro Quintio.

Somno fraudare aliquem. Ouid. 1. Amor. eleg. 13

Fraudare stipendium militum, & prædam omnem domum auertere. Cæsar 3 bel. Ciuil.

Fraudare aliquem per tutelam, aut societatem, aut, &c. Cicero pro Cecinna.

Fraudare aliquem testimonio suo. Colum. lib 3. cap. 7.

Palàm bonos viros fraudare. Cic. pro Quintio.

Fraudare aliquem voluptate. Plin. epist 96. lib. 5.

Fraudare se victu suo. Liu. 2. ab Vrbe, in magna inopia pro domesticis copiis vnusquisque ei aliquid, fraudans se ipse victu suo, contulit.

Spe fraudandi sublata, soluendi necessitas consequitur. Cicero 2. Officiorum.

Data corripere fraudando. Catul. ad Aufilenam, 105.

Fraudans, Participium {[illegible]} vt Censu fraudante ferus. Ouidius 3. Fastorum.

Fraudatus, Participium {[illegible]} Cic. 3. Offic. Vti ne propter te, fidémve tuam captus fraudatusve sim.

Coniugio fraudata. Ouid. epist 6.

Fraudator, pen. prod. Verbale {[illegible]} Cic. pro Flacco, Nolite existimare, Iudices, non vnam & eandem omnibus in locis esse fraudatorum & inficiatorum impudentiam.

Creditorum fraudator. Cic. 13 Philip.

Fraudator & interceptor prædæ. Liu 4. ab Vrbe.

Fraudatio, Verbale fœm. gen. {[illegible]} Cic. 3. Offic. Quàm illa aurea, vt Inter bonos bene agier oportet, & sine fraudatione.

Fides & Fraudatio, contraria. Cic. in Catil.

Frausum, veteres fraudatum dicebant: hoc est eum qui ad fraudis fructum venisset. Et frausus erit, qui fraudem commiserit, authore Festo. Plaut. Asin. 7,

Metuo in commune, nequam fraudem frausus siet.

Fraxinus, fraxini, pen. corr. fœm. gen. {[illegible]} Arbor. Plin. lib. 16 cap. 13, Materiæ enim causa reliquas arbores natura genuit. copiosissimamque fraxinum procera hæc ac teres, pennata & ipsa folio, multúmque Homeri præconio & Achillis hasta nobilitata.

Amictus vndis fraxinus. Stat. 9. Thebaid.

Fraxinus campestris, Vide C A M P V S.

Fraxinus in syluis pulcherrima. Virgil. eclog. 7.

Stridula fraxinos. Claud 1. in Ruffin.

Vmbrosa fraxinus. Stat. 4. Thebaid.

Proceras manibus vertere fraxinos. Horat. 3. Carm. ode 25.

Fraxineus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Ex fraxino: vt Frons fraxinea. Colum. lib. 6. cap. 3. Et lib. 11. cap. 2.

Hasta fraxinea. Ouid 4 Metam.

Sudes fraxineæ. Virgil. 2. Georg.

Trabes fraxineæ. Virgil. 6 Æneid.

Fraxinus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt Virga fraxina. Ouidius epist. 11.

Fraxo, fraxas, Vigilias circumeo, quòd eo labore homo frangatur, authore Festo.

F R E

F R E G E L L A, authore Festo, locus in vrbe, in quo ciuitatis Felij hospites habitauere.

F R E G E L L A E, Vetus Italiæ vrbs, olim florentissima; quam à Romanis defecisse dicunt, & ad vicum iam vsque à Strabonis tempore redacta. Sil. lib. 8, Obsessæ campo squalente Fregellæ. Inde Fregellani, populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Fregellanus, pen. prod. Adiectiuum. vt Fregellana vitis. Columel. lib. 3. capite 2.

F R E G E L L A N V S, Nomen proditoris, cuius meminit Cicero 5. de Finibus, Quis Fregellanum proditorem, quanquam Reipubl. nostræ profuit, non odit?

F R E G E N A E, Hetruriæ oppidũ, in tractu Vmbriæ, vt author est Plin. lib. 3. cap 5.

F R E G I N A T E S, Italiæ populi, Plinio lib. 3. cap. 5.

Fremo, fremis, fremui, fremitum, pen. corr. {[illegible]} fremere, Factitium verbum, significat immaniter sonare. Plaut. Most 18, Fremunt, perstrepúntque. Virg. 1. Æneidos,

-Cuncti simul ore fremebant.

Fremebant æternas opes esse Romanas. Liu. 2. ab Vrbe.

Fremit ereptum sibi Consulatum. Cic. ad Attic. lib. 2. 22.

Non fremit in infames leo, nisi magna fame. Plin. lib. 8. cap. 16.

Fremunt gaudio erecti de pace Reip. Liu. 6. ab Vrbe.

Fremit leo ore cruento. Virgil. 9 Æneid. Sueton. in Galba.

Magno circum clamore fremebant. Virgil. 6. Æneid.

Hæc fremit plebs. Liu. 3 ab Vrbe.

Fremebat tota prouincia. Cic. 5 Verr.

Vario superi sermone fremebant. Ouid. 9. Metam.

Torrentes immane fremunt. Claud. 2. Paneg.

Turba misto murmure fremit. Lucan. lib. 7.

Venti fremunt immani murmure. Ouid. 1. Trist. eleg 2.

Tunc montes vndæque fremunt. Stat. 12. Thebaid.

Fremant omnes licet, dicam quod sentio. Cic 2. de Orat.

Fremens, Participium {[illegible]} vt Sæuit acerba fremens. Valer. 3. Argonaut.

Bello fremens Italia. Virgil. 4 Æneid.

Equus fremens. Virgil. 3. Georg.

Fremendus, Participium {[illegible]} vt Clamor fremendus. Statius 12. Thebaid.

Fremitus, huius fremitus, penult. corr. masc. gen. {[illegible]} Ingens sonitus, vt æstuantis maris, aut murmurantis populi, aut hominis excandescentis in iram. Cic. ad Attic. lib. 2. 28, Qui fremitus hominum? quàm irati animi? Idem 5. de Finibus, Quo in loco ad fluctum aiunt declamare solitum Demosthenem, vt fremitum assuesceret voce vincere.

Audiretur cum fremitu strepitus. Cic. de Arusp. resp.

Æquoris nigri fremitus. Horat. 3. Carm. ode 27.

Egentium fremitus. Cic. pro Flacco.

Maris murmurantis fremitus. Cic. 5. Tuscul.

Marino fremitu assurgens Benacus. Virgil. 2 Georg.

Fremitus equorum Cæsar 3. bel. Ciuil. Ex fremitu equorum illata suspicione, ad suos se recipere cœperunt. Virgil. 11. Æneidos,

Equorum ardescit fremitus.

Plausu fremitúque fremundo. Virgil. 5. Æneid.

Acris cum fremitu perfurit ventus. Lucret. lib. 5. Vide A C E R.

Denso circumstant fremitu. Virgil. 4. Georg.

Flebilis fremitus. Seneca Hippol. 7.

Horribilis fremitus armorum. Cic. de Arusp. resp.

Horrisono fremitu sequuntur. Virgil. 9 Æneid.

Inconditus fremitus. Vide I N C O N D I T V S.

Mugienti fremitu loca cuncta resonant. Catul. de Berecynthia, 58.

Rapidi fremitus. Lucret. lib. 5.

Raucus fremitus. Sil. lib. 16.

Truces fremitus tubæ. Seneca Octau. 6.

Semiferi fremitus virorum. Valer. 6 Argon.

Fremitum dici vult Festus, quasi fermentum.

Fremebundus {[illegible]} Qui fremit. Cic. 2. de Nat. deorum,

-tanta moles labitur

Fremebunda ex alto ingenti sonitu & strepitu. Ex Accio poeta. Ouid. 12. Metamorphoseos,

Tum verò præceps curru fremebundus ab alto Desilit.

Frendeo, frendes, frendui, fressum {[illegible]} frendêre, Frãgere, authore Festo, vnde & Faba fressa. Colum. lib. 2. cap. 11, Cicera bubus erui loco, fressa datur in Hispania Bethica. Varro 2. de Re rust. cap. 16, Amisso nomine lactentes, dicuntur nefrendes, ab eo quòd nondum fabam frendere possint, id est frangere.

Inter Frẽdere, & Fremere hoc interest: quòd Fremere est magnum sonare: Frendere verò, alicubi cum gemitu, vel iracundia, interim aut minas sonare. Vide Nonium.

¶ Frendere {[illegible]} aliquando accipimus pro eo quod est simul concussis & strictis dentibus veluti cum iracundia vocem amittere. Plautus Capt. 15,

Nimisque hercle ego illũ malè formidabam, ita frendebat dentibus.

Dicitur & stridere.

Frendo, frendis {[illegible]} per tertiam coniugationem etiam legitur. Plaut. Truculent.,

-hic vide dentibus

Frendit, icit femur.

Frendens, Participium {[illegible]} vt Frendens leo, hoc est fauiens. Cic. 2. Tuscul. Ex antiquo poeta.

Aper frendens. Ouid. 1. de Arte.

Leo frendens. Sil. lib. 10.

Dolor frendens. Seneca Herc. fur. 9.

Grauiter frendens. Virgil. 4. Georg.

Fressa faba. Cels. lib. 5 cap. 18.

F R E N T A N I, Italici populi, Daunis & Picentibus vicini. Alij à Ferentinis qui in Tuscia sunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarũt. de quibus disputat Hermolaus cap. 5. lib. 3. Plinij. Illorũ regio, Frentana Plinio dicitur. Nũc *Franca villa*, vt scribit Oliuarius in Melam.

F R E N T O, Flumen portuosum in Apulia, vt eisdem verbis indicat Plin. lib. 3. cap. 11.

Frenum. Vide F R A E N V M.

Frequens, huius frequentis, om. gen. {[illegible]} Vada. Frequentem locum dicimus, quem frequentare multi solent.

solentive Vrbs frequens, oppidū frequens, platea frequens, vbi multi homines aut habitant, aut diuersantur.

Frequentes & Pauci, contraria. Cic. 3. de Orat. Refert etiam qui audiant, Senatus, an populus, an iudices: frequẽtes, an pauci, an singuli.

Frequentissima ædes. Plin. epist. 216.

Auditor Platonis frequens Demosthenes. Cic. in Orat.

Frequens auditorium, Quò multi conueniunt. Plin. epist. 42.

Collegium frequens. Cic. de Aruspic. resp.

Compita frequentia. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Conuiua frequens, Id est multi conuiuæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.
Iamque frequens ierat mensa conuiua relicta.

Imitatio frequens. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Latrocinia frequentia. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 31.

Modus frequens & fauorabilis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Municipium frequens. Cic. 2. Philipp. Quum inde Romam proficiscens ad Aquinum accederet, obuiam ei processit (vt est frequens municipium) magna sanè multitudo.

Frequens numerus. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. Est numerus veteranorum & armatorum satis frequens cum Ventidio.

Frequens opera. Plaut. Cist. 2.
Omnibus relictis mihi frequentem operã dedistis. Id est, frequentissimè iuuistis me.

Frequentia pocula. Cic. de Senect. Caret epulis, extructísque mensis, & frequentibus poculis.

Frequens Senatus. Cic. ad Lentulũ, lib. 1. 4. Causam enim frequenti Senatu, &c. obtinebamus.

Sylua frequens trabibus. Ouid. 8. Metam.

Theatro frequentissimo incredibili plausu comprobatum est. Cic. 1. de Diuinat.

Via frequens & tuta. Ouid. 1. de Arte.

Vrbs populis frequens. Lucan. lib. 1.

¶ Frequens aliquis Romæ, & qui in oculis omnium quotidie versatur. Cic. pro Rosc. Amer.

Secretis frequens. Tacit. lib. 4. Sumitur in conscientiam Eudemus amicus, ac medicus Liuiæ, specie artis frequens secretis.

¶ Frequens est, Id est consuetum, receptum. Paulus in l. Singulis. D. De exception. rei iud. Paretur ergo exceptionem rei iudicatæ, frequens est.

¶ Frequens adest. Terent. And. 1. 1.
Cum illis qui amabant Chrysidem, vnà aderat frequens. Cicero 4. Verr. Et in consilium frequentes conuenissent.

Frequens comparebo tibi benefactis. Plaut. Milit. 10.
Tu me vt fateare faciam esse adulescentem moribus:
Ita apud omnes comparebo tibi res benefactis frequens.

Frequentes obuiam prodeunt, gratiasque agunt. Cic. 4. Verr.

Frequens est cum eo. Cic. 1. Offic. Quibuscum si frequentes sunt, opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibi delegerunt ad imitandum.

Frequentes fuimus ad ducentos. Cicero ad Quintum fratrem, libro 2. 5.

Frequens venit. Cic. de Senect. Adsum amicis, venio in Senatum frequens, vltróque affero res multum & diu cogitatas, eásque tueor, animi non corporis viribus.

Frequentissimi venerunt ad hoc iudicium mercatores. Cic. 7. Verr. de multitudine loquitur. Sic Cæsar 4. bel. Gall.

Frequentia, frequentiæ {πλῆθος, συναγωγή} Qualiscunque hominum multitudo. Cic de Amicit. Atque hoc maximè iudicaretur, si quid tale posset contingere, vt aliquis nos deus ex hac hominum frequentia tolleret, & in solitudine vspiam collocaret.

Forum celeberrimum, tanta frequentia. Cic. 4. Verr.

Quotidiana amicorum assiduitas & frequentia. Cicero de Petit. Consul.

Epistolarum frequentia. Cic. Attico, lib. 4. 85.

Scholarum frequentia. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Summa hominum frequentia in foro aliquid agere. Cic. 4. Verr.

Circunfusus frequentia hominum, Vide CIRCVMFVNDO.

Magna frequentia consessúque efferetur. Cic. pro Flacco.

Ornare ac celebrare frequẽtia egressum alicuius. Cic. in Pisonem.

Solidam, & robustam, & assiduam frequentiam præbere. Cic. pro Plancio.

Stipari frequentia. Cic. pro Milone.

Frequenter, Aduerb. {συχνῶς, πυκνῶς, πολλάκις.} Author ad Herenn. lib. 4. Vt frequenter & assiduè consequamur artis rationem studio, & exercitatione. Cic. in Orat. Trãslatione fortasse crebrior, qua frequentissimè sermo omnis vtitur non modò vrbanorũ, sed etiam rusticorum.

Vince frequenter. Ouid. 4. Trist. eleg. 6.

Frequento, frequentas {συχνάζω, φοιτάω} frequentare, Sæpe & frequenter adire, aut inuisere. Sallust. in Iugurtha, Denique plebs sic est accensa, vti opifices, agrestésque omnes, &c. frequentarent Marium. Suetonius in Octauio, cap. 53. Sallust. Iuuentutem quæ domum Catilinæ frequentabat.

Aliquem frequentare, pro Inuisere, & ei adhærere. Tacitus lib. 18. Digressis, qui Pacarium frequẽtabant, nudus & auxilij inops in balneis interficitur.

Domum alicuius frequentare. Cic. Marcello, lib. 5. 21.

Domum concentu frequentare. Catull. Argonaut. 59.

Ludos frequentare. Cic. 1. de Inuent.

Sacra frequentare. Ouid. 3. Metam.

Solitudinem alicuius loci frequentare. Cic. Attico, lib. 2. 14.

Templa frequentari decet. Ouid. 4. Fast.

Vrbes sine cœtu hominum nec ædificari, nec frequentari potuissent. Cic. 2. Offic.

¶ Frequentare etiam est Crebrum facere. Cicero de Claris Orat. Idem pro Domo sua, Quem tu tamen populum nisi tabernis clausis frequentare non poteras. Id est, qui non multus fuisset in comitiis, nisi tabernas occludi iussisses. Budæus.

Distinguenda & frequentanda est omnis oratio luminibus verborum. Cic. 3. de Orat.

In animo primas quasque partes rhetoricæ frequentare. Author ad Herennium, lib. 3.

Vitem frequentare, *Peupler la vigne*. Columel. lib. 4. cap. 15. Sublato fructu protinus frequentanda est, & præsidiarij malleoli propagandi sunt.

¶ Frequentare, pro Frequentem reddere. Sueton. in Augusto, Italiam duodetriginta coloniarum numero deductarum à se, frequentauit. Tacit. lib. 3. Nec ideo coniugia, & educationes liberorum frequentabantur.

¶ Frequentare, pro Geminare. Gellius lib. 13. cap. 23. Quæ à Poetis vel Oratoribus celebrandæ & ornandæ rei gratia duobus eadem pluribúsve nominibus frequentantur.

¶ Frequentare, pro Celebrare. Senec. epist. 80. Ad nos quidem nihil pertinebit posterorum sermo: tamen etiam non sentientes colet ac frequentabit.

Triumphum frequentare. Liu. lib. 6. Decad. 4. Nũc ad triumphum frequentandum deductos esse milites, qui egregiam nauare operam Reipub. potuissent.

Frequentare commercium epistolarum Seneca dixit, epist. 38.

Frequentor, aris. Plin. Iun. lib. 2. epist. 9. ad Apollinarem, Diligentis, colentis, frequentantis.

Frequentari domus dicitur quæ à multis aditur, vel cum multis. Cic. 1. Offic.

Frequentans, Participium {συχνάζων.} Cic. in Orat. Non faciet Rempublicam loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec aceruatim multa frequentans, vna complexione deuinciet.

Frequentatio, Verbale {συναθροισμός} Cic. in Partit. Atque hæc quidem vtrique maximè in peroratione facienda: alteri, frequentatione argumentorum, & coaceruatione vniuersa, &c.

Frequentatio, est figura oratori propria, et definit Author ad Herennium, lib. 4. quum res in tota causa dispersæ, coguntur vnum in locum, quò grauior, aut acrior, aut criminosior oratio sit.

Densa & continens frequentatio verborum. Cic. 1. de Orat.

Frequentarius, Adiectiuum {δήμιος} Veteres dixerunt pro frequente. Festus. Pomp.

Frequentamentum {πύκνωμα.} Gellius lib. 1. cap. 11. Numeros & modos & frequentamenta quædam varia tibicen incineret. Idem lib. 5. cap. 1. Existimo esse quod Galli musici vocant *Fredon*.

Fressa faba, Alij Fresa, Vide FRENDO. Plin. lib. 22. cap. 25. Colum. lib. 6. c. 3. Martial. lib. 1. 152. Vide Cornarium in Galenum, pag. 412.

Fretum, freti {πορθμός} Locus angustus in mari: ac etiam ipsum mare à similitudine (vt Varro existimat) feruentis aquæ, quòd in fretum sæpe concurrat æstus, atque efferuescat. Inde omnia freta nauigantibus sunt inuisa. Angustias illas maris, quas nos fretum, Græci πορθμὸν appellant, id est traiectũ, à verbo πορθμεύω, quod est traiicio. Hũc feruorem vulgus vocat *Corrente*: alij *Far*. Significat enim far, strictum seu angustiã maris. Itali dicũt *Stretto*. Galli *Destroit*, *ou Estroit*. vt Thraciue Bosphorus, nunc dicitur *El far*, *ò el Stretto de Constantinopoli*. Gallus diceret, *L'estroit*, *ou le Destroit de Constantinople*. Cic. 7. Verr. Hi ne in freto ante sua tecta & domos nauigarent. Ibidem 133.

Fretum adolescentiæ. Florus lib. 1. cap. 26. Quo verbo adolescentes concito mari comparat.

Oceani freta. Cic. 1. Tuscul. Ex quodam poeta.

Freta & maritimi æstus. Cic. 2. de Diuinat.

Æstuosa. Horat. 2. Carm. ode 7.

Alta. Seneca Hippol. 10.

Cærula. Virg. 10. Æneid. Vide CAERVLVS.

Curua. Valer. 1. Argonaut.

Imbelle fretum torpentibus vndis. Stat. 3. Sylu. 5.

Insana. Ouid. epist. 17.

Lene fretum. Ouid. epist. 16.

Mollia. Ouid. 14. Metam.

Naufraga. Ouid. 14. Metam.

Triste fretum. Ouid. epist. 17.

Tumida. Seneca Herc. fur. 11.

Vastum fretum. Seneca Hippol. 2.

Crebris freta consita terris. Virg. 3. Æneid.

Concutiunt freta venti. Ouid. 6. Metam.

Currentia freta. Horat. 1. epist. 3.

Disiungi freto ab Italia. Cic. 3. Verr.

Venti distrahere fretum. Silius lib. 7.

Feruet fretis spirantibus æquor. Virg. 1. Georg.

Findere fretum carina. Ouid. epist. 15.

Inclinatum fretum æstu, Vide INCLINO.

Indignantia freta miscent venti. Ouid. 11. Metam.

Inire fretum. Ouid. 14. Metam.

Secare freta. Virg. 10. Æneid.

Cæca freta sollicitans remis. Virg. 2. Georg.

Sorbet fretum Charybdis. Ouid. 7. Metam.

Adductis spumant freta versa lacertis. Virg. 5. Æneid.

Sæuior freto surgente. Ouid. 14. Metam.

Segne torpescit fretum. Seneca Herc. fur. 9.

Transire freto ad aliquem locum. Cic. 7. Verr.

Agitata freta tumescere incipiunt. Virg. 1. Georg.

¶ Fretus masculino genere dixerunt veteres. Lucret. lib. 6.
Nam fretus ipse anni permiscet frigus ad æstum. Nonius, Dubiis fauentem per fretum introcurrimus. Cic. 7. Verr. Vt ille in dolore, cruciatúque moriens, per angusto freto diuisa, seruitutis, ac libertatis iura cognosceret. Ita legit Gellius.

Ætatis freta. Lucret. lib. 4.

Fretensis, & hoc fretense. Adiectiuum. Cicero libro 10. ad Atticum. Adriatico mari Dolabella, fretensi Curio. Sic reposuit Turnebus, quũ emendatorum opera duæ voces in vnius sedem irrepserint, & in editis sit, freto Siciliensi. Sed is ait, quemadmodum mare Adriaticum

dicitur, sic & mare Fretense dicis, quod Siculum fretum est. Nam & milites qui ex illa ora eligebantur, Fretenses appellabantur, & in veteribus monumentis Fretensem legionem legimus. Hæc ille.

Fretus, Participium, Vide FRVOR.

F R I

Friabilis, Vide FRIO, frias.

Fribusculum, Dissessiuncula coniugum non diuturna. Vlpian. l. 32. §. 8. ff. De donat. inter vir. & vxor. Quod si diuortium non intercesserit, sed fribusculum, profectò valebit donatio, si fribusculum quieuit. Haloander legit frigusculum, quam puto veram lectionem, quasi sit paruum frigus.

Frico, fricas, fricui & aliquando fricaui, frictum & fricatum { [illegible] } fricāre, Notæ significationis. Plaut. Asin. 12, Nunquam hercle facerem, genua ni tam nequiter fricares. Plin. epist. 176, Quinetiam (fœdum, miserandúmque dictu) dentes lauandos, fricandósque præbebat.

Fricare corpus oleo. Martial. lib. 4. 45.

Costas fricare arbore. Virg. 3. Georg. de suibus.

Frictus, pro Fricatus. Iuuenal. sat. 6,

-si prurit frictus ocelli

Angustus, inspecta genesi collyria poscit.

Fricari vento. Plin. lib. 36. cap. 22, Exercetur halitu maris, fricatur vento, & verberatur imbri.

Frictio, frictionis { [illegible] } Celsus lib. 1. In ipso quoque itinere, frequens frictio. Plin. lib. 13, Frictiones inhibent oculorum.

Fricatio { [illegible] } Idem. Colum. lib. 6. cap. 12, Sed si sanguis adhuc supra vngulas in cruribus est, fricatione assidua discutitur. Sic Plin. lib. 28 cap. 4, Fricatio vehemens.

Fricatus, huius fricatus, penult. prod. { [illegible] } Idem. Plinius libro 23. capite 7, Lusciosos eo oleo illitus emendat, dentiúmque vitia crebro fricatu.

Frigeo, friges, **Frigidus**, Vide FRIGVS.

Frigo, frigis, frixi, frixum, vel frigui, frictum { [illegible] } frīgere, Torrere. Plaut. Bacchid. 16,

Tam frictum ego illum reddam, quàm frictus est cicer. Cornel. Cels. lib. 2. c. 18, Tum res eadem magis alit, iurulenta quàm assa, magis assa quàm frixa. Plin. lib. 18. c. 7, Postero die frigunt, deinde molis frangunt. Sic Colum. lib. 7. cap. 5, Frictum sal. Et Varro 2. de Re rust. cap. 4, Frictum triticum.

Frictus ex oleo. Plin. lib. 29. cap. 3. de luteis ouorum. Item ex oleo fricta terna, totis ouis pridie maceratis in aceto.

Frigus, frigoris, penult. corr. neut. gen. { ψῦχος, ῥῖγος, κρύος, κρυμὸς, ψύξις } contrarium est Calori. Virg. 1. Georgicorum,

-frigúsque calorémque Inter. Idem,

-aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Frigus impendebat. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 14.

Infames frigoribus Alpes, Vide INFAMIS.

Rugosus frigore pagus. Horat. 1. epist. 19.

Acerbum. Horat. 1. epist. 18.

Acre, Vide ACER.

Amabile. Horat. 3 Carm. ode 13.

Brumale. Virg. 6 Æneid.

Conclamati frigoris herbas pipere temperare. Macrobius libro 7. Saturn. cap. 5.

Durum. Lucret. lib 5.

Ignauum. Ouid. 2. Metam.

Immodicum. Ouid. 5. Trist. eleg. 14.

Iners. Ouid 8. Metam.

Matutinum. Horat. 2. Serm. sat. 6.

Mediis frigoribus, Id est media hyeme. Virg. ecloga 10.

Intolerabile Cic. pro Roscio Amerino.

Opacum frigus, Vide OPACVS.

Pallidum. Stat. 5. Sylu. 1.

Penetrabile, Vide PENETRO.

Penetrale. Lucret. lib. 1.

Sceleratum. Virg. 2. Georg.

¶ Admittere frigus, Vide ADMITTO.

Penetrabile frigus adurit. Virg. 1. Georg.

Frigore affligi, Vide AFFLIGO.

Gelidum valido de corpore frigus anhelare. Cic. in Arato.

Arcere mala frigora hirsutis pellibus. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.

Astringi frigore, Vide ASTRINGO.

Opacum captare frigus. Virg. ecloga 1.

Vmbras & frigora captare. Virg. ecloga 2.

Cauere frigora. Ouid. 2. de Arte.

Colligere frigus. Horat. 1. epist. 11.

Concretus frigore sanguis. Virg. 12. Æneid.

Contracto frigore pigræ Virg. lib. 4. Georg.

Pluuio contristat frigore cælum. Virg. 3. Georg.

Defendo teneras à frigore myrtos. Virg. ecloga 7.

Depellere frigus. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Dissoluere frigus. Horat. 1. Carm. ode 9.

Frigus per vngues elabitur. Ouid. 2. Metam.

Frigus excruciabat. Lucret. lib. 5.

Excipi frigore. Celsus lib. 2. cap. 1.

Acre ferit frigus. Lucret. lib. 4.

Gelant frigora. Plin. lib. 15. cap. 6.

Ingruit frigus, Vide INGRVO.

Impendet maximum frigus. Cic. Q. frat. lib. 2. 14.

Laborare à frigore, Vide LABOR.

Lædit me frigus, Vide LÆDO.

Zephyri mouent frigora. Ouid. 3. Trist. eleg. 12.

Mollire frigora. Seneca Hippol. 1.

Munire à frigore, Vide MVNIO.

Glaciali frigore obsessum corpus. Ouid 9. Metam.

Perferre frigus, Vide PERFERO.

Vis frigorum tectis pellitur, & calorum molestiæ sedantur. Cic. 2. Offic. Vide PELLO.

Tremulo quatirent frigore corpus. Cic. in Arato.

Ad magnitudinem frigoris remedium aliquod sibi comparare. Cicero 7. Verr.

Vim frigorum hyemémque vix vrbis tectis sustinere. Cicero pro Rab. Posth.

Vitare frigus. Cic. Tironi, lib 16 8.

¶ Frigus, pro timore. Virg. 1. Æneidos,

Extemplo Æneæ soluuntur frigore membra. Vbi Seruius, Frigore, id est timore.

Gelido frigore astrictum pectus. Ouid. epist. 22.

Concurrit frigus per ossa. Ouid ad Liuiam.

¶ Frigus pro morte, vt Seruius interpretatur. Virg. 12. Æneidos,

-ast illi soluuntur frigore membra.

Ferire aliquem frigore, id est Interficere aliquem. Horat. 2. Serm. satyra 1.

Extremum frigus, id est mors. Stat. 8. Thebaid.

Supremum frigus animæ. Stat 3. Sylu. 3.

¶ Curarum frigus lentum. Ouid. 3. de Ponto, eleg 9.

¶ Frigus etiam id appellatur, quum pro risu & gratia vel fauore sperato, res in diuersum cadit. Cicero ad Quintum fratrem, libro 2. 14. Pridie Idus quum Appius Senatum infrequentem coegisset, tantum fuit frigus, vt populi conuitio nos coactus sit dimittere. Quintilianus lib 6. cap. 1, Nam & imperitia, & rusticitas, & rigor & deformitas afferunt interim frigus: diligentérque actori hæc sunt prouidenda. Id est, eo patronum adducunt, vt confusus obmutescat, & expectatione plausus aut fauoris desperati destituatur. Frigus his in locis absurdam rei speciem significat, quam incommodus euētus consequitur. Budæus.

Quæstionum & argumentorum frigus. Quintilianus lib. 2. cap. 12, Itaque illud quæstionum & argumentorum apud corrupta iudicia frigus curant.

Non leue frigus. Quintilianus libro 5. cap. 7, Quod interrogantis non leue frigus est.

Frigeo, friges, frigui, & frixi, secundum Donatum { [illegible] } frigēre. hoc est Frigore confici & horrere. Priscianus, Syllaba verò naturaliter longa ante geo mutat gro in xi, vt lugeo, luxi, frigeo, frixi. A Græco venit ῥιγῶ, authore Festo. Cicero de Claris Orator. Quare tibicen Antigenidas dixerat discipulo sanè frigenti ad populum, Mihi cane, & Musis. Id est parum feliciter populo se approbanti, vt ait Valerius Maximus lib. 3. cap. 7. De Antigenida.

Planè nunc frigeo. Cic Brut. lib. 11. 14.

Frigent hic homines. Terent. Eunucho, 2. 2. Ibidem, 3. 3,

Vbi friget, huc euasit, quàm pridem pater mihi & mater mortui essent. Id est, Vbi nihil erat quod amplius diceret.

Frigent iudicia omnia. Cic. 4. Verr. Quum omnia iudicia frigerent admonitu istius, &c.

Sine Cerere & Baccho friget Venus. Terentius Eunucho, 4. 5. Cicero lib. 2. de Natura deorum, Ex quo illud Terentij, Sine Cerere & Libero friget Venus.

Vires effœtæ frigent. Virg. 5. Æneid.

In re frigidissima cales, in feruentissima friges. Author ad Herennium, lib. 4.

Frigens, Participium { ῥιγῶν. } vt Frigens animia turba. Id est Timida. Sil. lib. 16.

Lumina frigentis torpent. Stat. 2. Sylu. 30.

Frigero, frigeras { [illegible] } Frigefacio. Composita eius magis sunt in vsu, vt Refrigero, quod est rem aliquam calidam, frigidam facio: Perfrigero, vehementer frigefacio. Plin. Omnium earum via eadem perfrigerare est, & astringere.

Frigesco, frigescis { [illegible] } frigēscere, Frigidum fieri. Cato cap. 156, Infundito in catinum vt frigescat. Idem cap. 95.

Frigescere frigore. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6, Si Parthi vos nihil calfaciunt, nos hic frigore frigescimus.

Opus frigescit. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Frigefacto, frigefactas { [illegible] } frigefactāre, Frequentatiuum à frigefacio. Plaut. Pœnulo, 11,

Calidum prandidisti prandium hodie? dic mihi.

A. Quid iam? S. quia hoc nunc frigefactas quum rogas.

Frigutio, frigutis, friguttire, Est cum sono subsilire. Plaut. Casina,

Nam quid frigutis? Nā quid istuc tā cupide petis? Nonius. Antiquū.

Frigidus. pen. corr. { ψυχρὸς, ῥιγηλὸς, κρυερὸς, κρυόεις, ἄψυχος } Adiectiuum notæ significationis. Ouid. 1. epist. 5,

Frigidior glacie pectus amantis erat.

Aer frigidus. Ouid. 1. Amor. eleg. 13.

Amnis frigidus. Tibull. lib. 4. ad Messalam, 8.

Aura frigida. Propert. lib. 1. eleg. 15.

Corpus frigidum, Exangue. Quintil. in Prœm. lib. 6.

Fons frigidior. Horat. 1. epist. 17.

Grauedo frigida. Catull. ad Fundum, epigr. 41.

Horror frigidus. Virg. 3. Æneid.

Imber frigidus. Virg. 1. Georg.

Lingua frigida. Virg. 4. Georg.

Lumina labuntur frigida letho. Virg. 1. Æneid.

Mors frigida. Virg 4. Æneid.

Oscula frigida. Ouid. epist. 11.

Rura frigida. Virg. 3. Georg.

Sanguis frigidus. Virg. 2. Georg.

Sudor frigidus. Virg 3. Georg.

Vesper frigidus. Virg. 3. Georg.

Vmbra frigida noctis. Virg. ecloga 8.

In Venerem frigidus. Virg. 3. Georg.

Cura frigida. Lucret. lib. 4.

Fomenta frigida curarum, Horat. 1. epist. 3.

Affectatio frigida & puerilis. Quintil.lib.4.cap.1.
Quartana frigida. Horat.2 Serm.sat.3.
¶ Frigidus, per translationem: vt Homo frigidus, pro Lento, tardo & remisso. Cic.3.Verr. Alij etiam frigidiores erant: sed quia stomachabantur, ridiculi videbantur esse, &c.
Frigidissimi accusatores. Cic.ad Q.frat.lib.3.19.
Argumentum frigidum. Quintil.lib.5.cap.18.
Frigida & ieiuna calumnia. Cic.pro Cecinna.
Frigidæ literæ. Cic.ad Plancú, lib.10.16, Quum is frigidas sanè, & inconstantes recitasset literas Lepidi.
Mens frigida. Lucret.lib.3.
Frigida negotia. Plin. Iunior lib.9.epist.2.ad Sabinum. Id est, nullius momenti.
Pausa frigida vitæ, Id est mors. Lucret.lib.3.
Pellis frigida. Lucret.lib.6.
Solatia frigida. Ouid.4.de Ponto, eleg.2.
Verba frigidiora vitanda sunt. Cic.2.de Orat.
¶ Frigidus, Segnis. Virg.11. Æneidos,
-sed frigida bello Dextera. Nonius.
Lentus in dicendo, & penè frigidus. Cic.de Claris Orat.
Virgo non frigida. Ouid.2.Amor.eleg.1.
¶ Frigidus, Perniciosus & nocens: eo quòd frigida nostræ temperaturæ sunt perniciosa. Virgilius, Frigidus, ô pueri fugite hinc, latet anguis in herba. Seruius.
¶ Frigida. Substantiuè positum, cui subauditur aqua. Plaut.Most.4, Iampridem mecastor frigida non laui magis libétec. Plin.epist.49.
Frigidam suffundere, Blanditiis incitare. Plaut.Cistel.2, Trãslatum apparet ab iis, qui certaminibus equestribus aquam equis aspergebant, quo refocillati currerent acrius, atque hoc pacto ad cursum instigabant. Ex Erasmo.
¶ Frigidum, cui Facetum & plausibile opponitur. Cic. In Bruto, de P. Lentulo, Habuit à natura genus quoddam acuminis, quod etiam arte limauerat, quod erat in reprehendendis verbis versutum & solers: sed sæpe stomachosum, nonnunquam frigidum, interdum & facetum. Budæus.
Frigidè, penult.corr. Aduerbium (ψυχρῶς.) Quintil.lib.6 cap.1, Tum ille alioqui vir facundus, inopinatæ rei casu obmutuit, & infantem suum frigidissimè reportauit. Id est ita vt minime placeret, aut moueret iudices.
Frigidulus, penultima correp. (ὑπόψυχρος) Adiectiuum diminut. Catul. Argonaut.59,
Frigidulos vdo singultus ore cientem.
Frigedo, penult. prod. frigedinis (ψύχος) Idem quod frigus. Varro, Atque vt igni feruido medullitus aquiloniam totus seruat frigedinem. Nonius.
Frigidarius, Adiectiuum, Vide Frigidaria cella in CELLA.
Ahenum frigidarium. Vitruuius lib.5 cap.10, Ahena supra hypocaustum tria sunt componenda, vnum caldariú, alterum tepidarium, tertium frigidarium: & ita collocanda, vti ex tepidario in caldarium, quantum aquæ caldæ exierit, influat. De frigidario in tepidarium ad eundem modum.
Frigorificus, penult. corr. Adiectiuum (ψυχροποιός.) Gell.lib.17. cap.8, Acetum omnium maximè frigorificum est, atque id tamē nunquam concrescit, Vide ACETVM.
Frigutio, frigutis, penult.prod. frigutiui, friguttitum (ψιθυρίζω) friguttire, à frigeo. Cum sono erigi, atque exilire. Plaut. Casin.5, Nam quid frigutis? quid isthuc tã cupide cupis? Nonius, Frigere & friguttire & fritinnire, subsilire est cum sono, vel erigi & excitari: quòd quæcunque friguttiunt, vel frigent, nimio calore vel frigore cum sono sursum subsiliunt.
Frigilla, frigillæ (σπίζα) auis est, dicta, vt inquit Festus, quòd frigore cantet & vigeat. Martial.lib.9.55,
Nunc sturnos inopes, frigillarumque querelas
Audit, & arguto passere vernat ager.
Fringultio, tis, tire, Est præpeditè & obscurius verba enuntiare. Apuleius in Magia, Qui eloquentię patrocinium vulgò profitetur, etiam honesta dicta sordidè blaterat, sæpe in rebus nequaquam difficilibus fringultit, vel omnino obmutescit. Et iterum. Audisti priuignum meum vix singulas syllabas fringultientem. A fringilla verbum deflecti putat Festus. Vide Cæl.Rhodig.lib.3 cap.1.
Fringutio, fringutis, Actius in Casina, Quid fringutis? quid istbuat tã cupidè cupis? sues auolueras. Varro à fringuilla deduci putat lib.6. de Lingua Latina.
Frio, frias (τρίβω) friáre, Conterere, comminuere. Plin lib.13 cap.4, In ipsa quidem Æthiopia friatur hæc (tanta est siccitas) & farinæ modo spissatur in panem. Varro 1.de Re rust.c.9, Si sit terra alba, si nigra, si leuis, quæ quum fodiatur, facilè frietur.
Friabilis, & hoc friabile, penult.corr. (χαῦνος, εὔθρυπτος, ψαθυρός, ψαθυρῆς) Quod facilè friatur, & quasi manibus minutim conteritur. Plin.lib. 20.cap.8, Optimaque est, quæ candidissima, & friabilis, minimèque ponderosa: quum teratur inter digitos, fermentescens. Idem lib. 34.cap.18.
FRISSABONAS, Galliæ Belgicæ populi. Plin.lib.4.cap.17.
FRISIOAVVM insulæ, in Gallico Oceano, de quibus Plin.lib.4.cap.15.
FRISII (φρίσιοι) populi sunt proximus vltra Rhenum, Oceano adpositi, vt Ptolemæus ait.
Frit, quid significet, declarat Varro 1.de Re rustica, capite 48, Illud autem summa in spica iam matura quod est minus quàm granum, vocatur frit.
Fritillus, fritilli, masc.gen. putatur à multis esse tabula lusoria, siue alueolus aleatorius. Est enim fritillus, qui & Pyrgus, & Orca dicitur, & Turricula, vasculum quo coniecti tali agitatique mittuntur in alueolum. Vide Pyrgus, & Turricula, in TVRRIS, & Talus pro ludo, in TALVS. Fritillum autem idem esse quod Pyrgum, ostendit apertè Porphyrio in illud Horatij libro 2. Sermon. ode 7. Mitteret in pyrgum. Pyrgum (inquit) quod nos fritillum dicimus, quo coniectæ tesseræ, agitatæque mittuntur. Quibus verbis docet tesseras coniici fritillo tanquam vasculo, quo agitatę deinde mittuntur in alueolum. Hoc idem indicat Iuuenal.sat.14,
-paruóque eadem mouet arma fritillo. Illud enim epithetum paruo, demonstrat de turricula dictum esse, non de tabula lusoria, quæ lata & spatiosa esse cõsueuit. Dictus fritillus, vt quidam putant, à crepitu ipso tesserarum, vel quòd super eo tesseræ ferantur. Martialis libro 4.14,
Dum blanda vagus alea December
Incertis sonat hinc & hinc fritillis.
Fritinnio, fritinnis, fritinnire. Subsilire. Varro, Et pullos peperit fritinnientes, Turnebus monuit. Vide plura apud Nonium.
Friuola, penult.corr. friuolorum, neut.gen.plur num. (γρυμέα.) Festus, friuola, vasa sunt propriè fictilia, quassa. Vnde verba friuola dicta, quæ minus sunt fide subnixa. Vlpianus in l.Solutam. § Solutam. D. de Pignor. action. Non enim credibile est hoc conuenisse, vt ad vniuersam pensionem insulæ friuola mea teneantur. Hic friuola pro supellectile tenui & vili accipiũtur: qualis eorum esse solet qui in cœnaculis habitant. quo modo & Satyricus vsus est sat.quinta,
Et ne te teneam, Romanorú omnia regum Friuola. Quibus verbis paupertatem regum Romanorú significauit, quos etiam Samiolis vasis vsos esse constat. Idem tertia,
-iam friuola transfert
Vcalegon, tabula tibi iam tertia fumant. A Græcis γρυμέα dicuntur, id est τὰ γρυμαῖα τὰ εὐτελῆ σκεύη. Vnde & grytopulæ ab eis dicuntur, qui huiusmodi supellectilia venditant: quos Latinè friuolarios appellare possumus. Nonnulli fribolarios dicunt, vt Albeolos pro alueolis. Nostrate vulgus quinquaillerios eos appellat. Hæc Budæus.
Friuolus, penult.prod. Adiectiuum (εὐτελής.) Plinius libro 7. cap.7, de generatione hominis loquens, Miseret, atque etiam pudet, æstimantem quàm sit friuola animalium superbissimi origo, quum plerunque abortus causa fiat odor à lucernarum extinctu. Friuolum pro fragili & infirma dixit, & veluti friabili. Nam & friuolum a verbo frio dictum non immeritò existimant, id est contero, comminuo. Plinius libro 7. capite 53. Friuolum dictu, &c. Gellius libro 15.capite 30, Oppido quàm fiunt in literarum ostentatione inepti & friuoli. Idem libro 16.capite 12, Quædam futilia & friuola. Quintilianus libro 1. capite 10, Friuolæ in paruis iactantiæ. Idem libro septimo, capite tertio, Eóque satius est, omnis te anteactæ vitæ abstinente conuitio, quam leuibus aut friuolis, aut manifestò falsis reum incessere.
Friuolus & illiberalis sermo. Author ad Herenn.lib.4.

F · R O

Frondarius, Frondator, Frondeo, Frondesco, Frondosus. Vide FRONS, frondis.
FRONDITVS, Miles quidam Romanus, sic dictus, quòd præclara facinora, Vulturnum transnatans, fronde capiti imposita, aduersus Annibalem ediderit. Author Plin.lib.17.cap.1.
Frons, frontis, fœm.gen. (μέτωπον, ὄψ) à ferendo dicitur, vt nonnulli volunt, quòd indicia animi præ se ferat. est enim tristitiæ, hilaritatis, clementiæ, seueritatis index, vt ait Plinius libro 11. capite 37. Varro tamen à foraminibus potius oculorum dictam existimat. Martial.lib.13.epigram.2,
Nec matutina si mihi fronte venis. Matutinam frontem appellat, parum hilarem. Nam matutina frons tristior est: contrà post cœnam exhilarata.
¶ Frons masculino genere proferebatur antiquis, vt docet Gellius lib.15.cap.9.
Ianua animi, frons est. Cic.de Petit.Consul.
In fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur. Cic.2.Finibus.
Ex vultu, & oculis, & fronte, varius erga alium amorem perspicere. Prouerbialis locutio, cuius sensus satis liquet ex verbis Ciceronis ad Antonium in Epistol.ad Atticum, libro 14. ait, Quod mecum per literas agis, inquit: vnam ob causam mallem coràm egisses. non enim solùm ex oratione, sed etiam ex vultu, & oculis, & fronte (vt aiunt) meum erga te amorem perspicere potuisses.
Adducta frons, Id est rugata & seuera. Ouid, ad Pisonem.
Aspera cornu frons. Ouid.10.Metam.
Attrita frons. Iuuenal.sat.13.
Breuis frons. Vide BREVIS.
Castigatæ collecta modestia frontis. Stat.2.Sylu.1.
Ferox frons. Seneca Herc.fur.6.
Generosa frons. Lucan.lib.8.
Hirta frons. Seneca Hippol.6. Sil.lib.6.
Humana frons. Seneca 2.De benefic.cap.13, Iucunda sunt, quę humana fronte, leni, placidaque tribuuntur.
Inuerecunda frons, Vide INVERECVNDVS.
Læta frons. Virg.6.Æneid.
Læuis frons. Virg.ecloga 6.
Matutina frons, Vide suprà Frons.
Minax frons. Seneca Œdip.13.
Mœsta fronte queri. Claud.4.Paneg.
Mollis supra modum frons. Quintil.lib.6.cap.4.
Nitea pendebant fronte capilli. Ouid.10.Metam.
Placida frons. Vide paulo ante, Humana frons.
Proterua frons. Horat.2.Carm.ode 5.
Rigida frons. Lucan.lib.2.
Rugosa frons, Vide Rugosus, in RVGA.
Serena frons. Sil.lib.3.
Setigera frons apri. Stat.8.Thebaid.
Setosa frons læuis oris. Horat.1.Serm.sat.5.
Solicitam explicuere frontem. Horat.3.Carm.ode 29.
Speciosa frons. Ouid.3.Metam.
Tenera frons. Virg.3 Georg.

Tenuis frons. Horat. 1. Carm. ode 33.
Torua frons. Virg. 3. Æneid.
Tristis frons. Tibull. lib. 2. eleg. 3.
Trunca frons tauri. Ouid. 9. Metam.
Turbida frons. Seneca Hippol. 4.
Turgida frons cornibus. Horat. 3. Carm. ode 13.
Vrbana frons, est fiducia, & petendi audacia. Horatius 1. epist. 9. Budæus.
¶ A fronte præcipitium, à tergo lupi. Prouerb. Vide in A, vel AB præpositionibus.
A fronte. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Plebs habitat diuersa locis, à fronte potentes Cælicolæ.
A fronte, à tergo, à lateribus teneri. Cic. 3. Philipp.
¶ In fronte disertus. Ouid. 1. de Arte,
Sed lateant vires, nec sis in fronte disertus.
¶ Fronte an mente, Hoc est vultu an animo. Cicero ad Atticum, libro 4. 84. Pompeius fremit, queritur, Scauro studet: sed vtrum fronte an mente, dubitatur.
¶ Æquata fronte, & concordi currere fræno. Sil. lib. 16.
Astricta frons, Vide ASTRINGO.
Attollere frontem. Stat. 4. Thebaid.
Cædere frontem. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegere. Cic. de Prouinc. Consul.
Concurrunt nubes frontibus aduersis. Lucret. lib. 6.
Contractæ seria frontis. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Contrahere frontem, Id est rugare. Cic. pro Cluent.
Conuersis frontibus incurrunt tauri. Virg. 12. Æneid.
Detecta fronte pugnare. Quintil. lib. 5. cap. 13. Toto corpore enitendum, & vt sic dixerim, detecta fronte pugnandum est. Id est apertè.
Dirigere frontem. Quintil. lib. 2. cap. 13. de acie, Quid enim si præcipias imperatori, quoties aciem instruet, vt dirigat frôtem, cornua vtrinque promoueat, equites pro cornibus locet?
Senectus fugit frontem exarat. Horat. Epod. 8.
Frontem explicare vel exporrigere dicimur quum hilarescimus: Contrahere quum tingimur, hoc est vbi quid molestum est. Terent. Adelph. 5. 3. Horat. 3. Carm. ode 29,
Sollicitam explicuere frontem.
Frontê ferire. Cic. ad Attic. lib. 1. 1. Puto te in hoc aut risisse, aut ingemuisse, vt frontem ferias. Videlicet præ dolore, & rei indignitate. Gemitus enim dolorem indicat, percussio frontis etiam indignationem. Oratores, qui frontem ferirent Cicero laudat in Bruto, Quintilianus improbat lib. 11, quòd scenicum id magis sit, quàm oratorium. Risisse (inquit Cic.) stultitiam Cornificij de Consulatu cogitantis. Ingemuisse têporum conditionem: quum ea quæ summis viris patêre solis debeant, etiam infimi sperare audeant.
Fronte & vultu bellis, aliquid ferre, sed intimis sensibus angi. Cic. Attico, lib. 5. 97.
Inscribere in fronte, Vide INSCRIBO.
Inuerecunda frons. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Frontem obducere, pro Contrahere. Quintilianus libro 10. cap. 3. Vide OBDVCO.
Obducta fronte tristis. Iuuenal. sat. 9.
Obducta fronte senectus. Horat. Epod. 13.
Ostentans frontem albam. Virg. 5. Æneid. de equo.
Peccat frons pluribus generibus. Quintil. lib. 1. cap. 12. de gestu.
Frontem perfricare, pro Deponere pudorem. Plinius, Perfricui frontem, & nihil profeci. Caluus apud Quintil. lib. 9. cap. 2.
Periit illi frons. Persius sat. 5. Id est pudor.
Porrectiore fronte mecum loquaris oportet. Apud Plautû in Casina, 6. Itê Obducta fronte, Corrugata fronte, Contracta fronte, Caperata fronte aliquid facere. Plautus, Caperata frons seueritudine. Quod quidam à caprinis cornibus translatum volunt.
Nubila frons: cui contraria sunt, Serena frons, explicata frons.
Præcinctus arundine frontem. Ouid. 1. de Arte.
Premere frontem corona. Lucan. lib. 2.
Promittere aliquid fronte. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Remittere frontem. Plinius iunior libro 2. epist. 5, ad Lupercum, Ego tamen qui à te hanc seueritatem exigo, cogor id quoq; diuersum est, postulare, vt in plerisque frontem remittas. Id est rugas seueritatis indices.
Vallatus frontem radiis. Ouid. epist. 4. de Sole.
Verissima fronte verum dicere. Cic. pro Rab. Posth.
¶ Frons, pro Seueritate & grauitate. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 10, Tu adeò mihi excussam seueritatê veterem putas, vt ne in foro quidem reliquiæ pristinæ frontis appareant?
¶ Frons, Principium & ingressus. Quintil. lib. 4. cap. 29, Insinuatio surrepat animis, maximè vbi frons causæ non satis honesta est.
A fronte & à tergo, Vide A vel AB præpositiones.
Prima fronte, Id est primo facie. Quintil. lib. 7. cap. 2, Dura prima fronte quæstio.
In frontem statuerat ferratos. Tacit. lib. 3.
Aduersis frontibus, Vide ADVERSOR.
Pugnare in frontem. Tacitus in vita Agricolæ, Veritus, ne simul in frontem, simul & latera suorum pugnaretur.
¶ Frons, de rebus etiam inanimatis dicitur, pro parte anteriore, vel initio alicuius rei. Virgilius, Frôte sub aduersa scopulis pendentibus antrum, &c. Plin. lib. 12. cap. 7, In fronte Caucasi solibus opposita, gigni, &c. Idem lib. 4. cap. 11.
¶ Frontes librorum. Ouid. 1. Trist. eleg. 1,
Nec fragili geminæ poliantur pumice frontes.
Frontale, frontalis, penult. prod. neut. gen. { [illegible] } Ornamentum quod fronti equorum, siue elephantorum imponi solebat. Plinius libro 37. cap. 11, Quondámque tantæ magnitudinis fecere, vt equis regum in oriente frontalia, atque pro phaleris pensilia facerent. Liuius 7. bel. Maced.

Frontanus, frontana, frontanum, Adiectiuû. Hinc Frontani lapides in parietibus dicuntur (quos Græci [illegible] appellant, velut extetios dicas) qui perpetua crassitudine vtraque parte religando, parietum soliditatem confirmant. Author Cælius Antiq. lect. lib. 16 cap. 32.
Frontatus, penult. prod. Adiect. { [illegible] } vt Frontati lapides, apud Vitruuium. Lapides vtraque parte frontati, sunt qui vtraque parte parietis, faciem certam ostendunt, ex quibus sunt quæ vulgò *catenæ & crura* dicuntur, quibus totius operis firmitas constat: quæ eam rationem in ædificio habent, quam ossa in homine. Græcè diatoni dicuntur: quasi perpetua soliditate vtrinque extantes. Vel, vt in quibusdam exemplaribus legitur, diatoni: Id est ab vna parietis parte ad aliam pertinentes, pertendentésque. Artifices ob hoc perpetuas appellant quasi perpetuo lapide constantes, id est solido. Hæc Budæus. Plinius libro 35. capite 12, Vel ad tecta coctilibus laterculis frontatisque.
Fronto, frontonis { [illegible] } Qui magnam habet frontem. Cicero 1. de Nat. deor. Ecquos nasum habere, ecquos silos, flaccos, frontones, capitones quæ sunt in nobis?
Frontosus, a, um, Adiectiuum à fronte deriuatum, quod nonnulli pro impudente vsurpant. Author Sipontinus.
Frons, huius frondis, fœm. gen. { [illegible] } A ferendo, quòd frondes arborum huc atque illuc à vento ferâtur. Frondes, inquit Valla, arborum sunt tantum: folia autem & arborum, & herbarum, & floribus quoque. Virg. lib. 2. Georgicorum,
-frons tenera, imprudénsque laborum. Cicero pro Cælio, Ergo hæc deserta via & inculta, atque interclusa iam frondibus & virgultis relinquatur.
Fœcundæ frondibus vlmi. Virg. 2. Georg.
Arbuteæ frondes. Ouid. 4. Metam.
Aridæ frondes. Horat. 1. Carm. oda 25.
Cupressinæ frondes, Vide CVPRESSVS.
Frondes densæ. Virg. 9. ecloga,
-hic vbi densas
Agricolæ stringunt frondes, hic Mœri canamus.
Glauca frons. Virg. 2. Georg.
Ilignea frons, Vide ILEX.
Teneræ frondes. Virg. 3. Æneid. Quintil. lib. 2. cap. 4.
¶ Abditus fronde leui. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Abdita fronde leui, densa speculabar ab vlmo.
Agere frondem, Vide AGO.
Auellere frondes. Ouid. 10. Metamorphoseos,
Tertia quum crinem manibus laniare pararet,
Auellit frondes.
Glauca canentia fronde salicta. Virg. 2. Georg.
Carpendæ manibus frondes. Virg. 2. Georg.
Frondes consternunt terram. Virg. 4. Æneid.
Detonsæ frigore frondes. Ouid. 3. Fast.
Strictis frondibus explere bouem. Horat. 1. epist. 14.
Opaca fronde horrent enmæ. Seneca Herc. fur. 9.
Hirsutis frondibus pastus. Virg. 3. Georg.
Iucundissimam frondem vlmus ministrat ouibus, ac bubus. Varro de Re rust. cap. 15.
Leuandum fronde nemus. Virg. 2. Georg.
Viridi super fronde requiescere. Virg. ecloga 1.
Spargit agrestes tibi sylua frondes. Horat. 3. Carm. ode 18.
Festa fronde velamus delubra. Virg. 2. Æneid.
Fronde comas vincti. Horat. 2. epist. 1.
Noua fronde virere. Virg. 6. Æneid.
Caducæ frondes volitant. Virg. 1. Georg.
Frondeus, Adiect. { [illegible] } Quod totum ex frondibus est. vt Frondea corona. Plin. lib. 16. cap. 4.
Nemora frondea. Virg. 1. Æneid. pro Frondosa.
Tecta frondea. Virg. 4. Georg.
Frondosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod frondibus abundat. vt Frondosus ramus. Liuius 10. ab Vrbe. Et Frondosi montes. Varro 2. de Re rust. cap. 5.
Æstas frondosa. Virg. 3 Georg.
Lucus frondosus. Virg. 4. Georg.
Frondarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad frondes pertinet. Plin. lib. 18. cap. 31, Vnus frondator quatuor frondarias fiscinas complere in die iustum habet.
Frondeo, frondes, frondui { [illegible] } frondêre, dicuntur arbores. Virgilius 3. ecloga, Nunc frondent syluæ, nunc formosissimus annus. Idem 2. Georgicorum,
-nemorúmque Ioui quæ maxima frondet Æsculus.
Lætius frondere, Vide LAETVS.
Frondens, Particip. { [illegible] } vt Arbuta frondentia. Virg. 3. Georg.
Campus frondens. Lucanus lib. 6.
Ramo frondenti tempora implicat. Virg. 7. Æneid.
Frondens vitis. Colum. lib. 3. cap. 1.
Frondesco, frondescis { [illegible] } frondéscere, dicuntur arbores quum frondes emittunt. Colum. lib. 5, Nihilominus enim paucis frôdescet pampinis. Cic. 1. Tuscul.
Ramos arboribus frondescere. Lucret. lib. 1.
Virga frondescit. Virg. 6 Æneid.
Frondo, frondas { [illegible] } frondâre, Frondes amputare.
Frondator, penultima producta, frondatoris { [illegible] } Tria genera sunt frondatorum. Frondator, qui arbores amputat, & qui è frondibus manipulos facit hyemis tempore animalibus ad pastum offerendos: & qui manibus vitium folia euellit, quo vrdns solis vuam maturiorem reddat, aut auis quæ in frondibus habitat & his vescitur, vel etiam palumbes, quæ in frondibus nidificant. Hactenus Seruius. Vide Frondarius. Virg. 1. ecloga,
Hinc alta sub rupe canet frondator ad auras.
Falx frondatorum. Catull. Argonaut. 59.
Frondatio, frondationis. Columella lib. 5. cap. 6, Atque in frondatione

eruendum

cauendum, ne aut prolixiores pollices fiant, qui ex amputatis virgis relinquuntur.

Frondifer, penult. corr. Adiectiuum ([illegible]) Frondes ferens. Lucretius lib. 1,
Frondiferásque domos auium.
Nemus frondiferum. Lucret. lib. 5.

Frondifluus, Adiectiuum. Boethius Metro 5. lib. 1,
Tu frondifluæ frigore brumæ
Stringis lucem breuiore mora. tunc enim frondes ab arboribus fluunt cadúntque.

Fronto, frontonis, Vide FRONS, frontis.

FRONTO ([illegible]) Philosophiæ simul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, vt ille statuam ei à Senatu statui peteret. Author Capitolinus. ¶ Frontonis alterius sub Nerone meminere Tacitus, & Iuuenalis. Martialis item,
Clarum militiæ Fronto togæque decus.

F R V

Fructus, Vide post FRVOR.

Frugalis. Frugalitas, Vide post FRVOSPRVNA.

Frugamenta, a frugibus appellata. Festus.

Fruges, frugis, f. g. vel hæc frux, frugis, Prisciano ([illegible]) Generale nomen est: non modò ad frumenta, legumináque, sed etiam ad omnes fructus terræ quos in alimoniam vertimus. vnde frugiferæ arbores dictæ sunt, quæcunque fructum ferunt. Varro de Lingua Lat. Fruges à fruendo. Festus, Seruius, & Donatus, Frugis vocabulum à frumine eminente sub mento gutturis seu gurgulionis parte, qua cibus in aluum demittitur, à ferendo cibum appellari dicunt, Vide RVMENTVM.

Fruges à frumēto nihil differre, satis docet Cic. Actione quinta in Verrem his verbis, Lucio Octauio & C. Cotta Consulibus Senatus permisit vt vini & olei decumas, & frugum minutarum, quas ante te Quæstores in Sicilia vendere consuessent, Romæ venderent. De leguminibus dixit: vt ostenderet etiam frumenta fruges vocari. Hæc Seruius in 1. Æneid. Liu. 1. Decad. lib. 5. de Gallis, Eam gentem traditur fama, dulcédine frugum, maximéque vini noua tum voluptate captam, Alpes transisse. Cic. de Senect. E quibus quum emerserit, fundit frugem, spicæ ordine structam. Virgil. 10. ecloga,
-nocent & frugibus vmbræ.

Locuples frugibus annus. Horat. 2. epist. 1.
Fœta frugibus terra. Cic. 2. de Nat. deor.
Infœlix frugibus tellus. Virgil. 2. Georg.
Copia frugum & Inopia, contraria. Cic. pro Domo sua.
Diua potens frugum, Id est Ceres. Ouid 3. Amor. eleg. 9.
Parens frugum tellus. Virgil. 2. Georg.
Perceptio & conseruatio frugum fructuúmque reliquorum. Cic. 2. Offic.
Hubertas frugum & fructuum. Cic. 3. de Nat. deor.
Grauidæ fruges. Virgil. 1. Georg.
Huberes fruges. Horat. 4. Carm. ode 15.
Lætæ fruges Virgil. 1. Georg.
Maturæ fruges. Virgil. eclog. 3.
Medicatæ fruges. Vide MADICO.
Medicatis frugibus offa. Virgil. 6. Æneid.
Minutæ fruges, Vide MINVO.
Copia diffundit fruges pleno cornu. Horat. 1. epist. 12.
Efferre fruges vberiores, Vide Efferre dicitur ager, &c. in AFFERO, effers.
Tellus ferebat fruges. Ouid. 1. Metam.
Fundere fruges. Cic. 1. de Diuinat.
Tonsis gemit area frugibus. Virgil. 3. Georg.
Percipere fruges. Cic. 1. Offic.
Horna fruge placare lares. Horat. 3. Carm. oda 23.
Serere fruges. Cic. 2. de Nat. deor.
Nitidæ surgunt fruges. Lucret. lib. 1.
Cererem fruges appellamus, vinum autem Liberum. Cicero 2. de Nat. deor.

¶ Ad frugem perducere. Quintil. lib. 6. cap. 3, Generata atque ad frugem perducere.

¶ Recipere se ad frugem bonam, dicebant antiqui, pro eo quod vulgaris sermo dicit, *ex nihili homine fieri hominem de bono*, id est frugi. Cic. pro Cælio, Sed qui totam adolescentiam voluptatibus dedissent, emersisse aliquando, & se ad frugem bonam (vt dicitur) recepisse, grauésque homines atque illustres fuisse. Bud.

Corrigere aliquem ad frugem: Hoc est, ita emendare vt frugi homo euadat. Plaut. Trinum. 4.
Quin eum restituis? quin ad frugem corrigis?

Euadere ad frugem bonam, De eo dicitur qui antè nequam non fuerat. Lactant. lib. 6. cap. 3, de Pythagorea litera loquens. Budæus.

Redire ad frugem bonam. Lamprid. in Heliog. Bud.

Frugem, inquit Paulus, pro reditu appellari non solùm qui frumētis, aut leguminibus, verùm & qui ex vino & syluis cæduis, cretifodinis, lapidicinis, capitur. Iulianus scribit fruges omnes esse, quibus homo vescatur, falsum esse. Non enim carnem, aut aues ferásve, aut poma fruges dici: lupinum autem & fabam fruges potius dici, quia non arista, sed siliqua continentur, l. 77. D. de verb. signif.

¶ Frugi ([illegible]) à fruge dicitur, quod indeclinabile est: compositum tamen cum bonæ, antiqui quandoque ponebant, vt Sextus bonæ frugi, Homo bonæ frugi. Frugi bonæ (inquit Budæus) quum dicebant, probum, officiosúmque consummatè significabant. quanquam apud Gell. lib. 7. cap. 11. frugis bonæ legitur, cui contrarium est Homo nequam. Plaut. Capt. 17.
Fui ego lepidus vel bonus vir nunquam, neque frugi bonæ. Idem Trinum. 6. Vlpianus ad legem Aquiliam, l. Neratius, Sed si bonæ frugi seruus intra annum mutatis moribus occisus sit.

Permodestus ac bonæ frugi homo. Cic. Att. lib. 4. 77.

Frugi est: Id est, vtilis & necessarius, inquit Donatus. Idem alio loco, Frugi est ergo, in quo est aliquid quo fruamur, id est vtamur. Plautus Pœn. 10. Terent. Eunuch. 3. 5.

Factus frugi aliquis. Cic. 2. Philipp.

Frugi homo. Cic. 3. Tuscul. Sed quia nec qui propter metum præsidium reliquit, quod est ignauiæ: nec qui propter auaritiam clàm depositum non reddidit, quod est iniustitiæ: nec qui propter temeritatem malè rem gessit, quod est stultitiæ, frugi appellari solet, &c. Terentius Adelph. 5. 9. Idem Heaut. 3. 3,
-Clitipho, hæc ego præcipio tibi,
Hominis frugi & temperantis functus officium. Cic. 3. Tusculan. Qui sit frugi igitur, vel si mauis, moderatus & temperans, eum necesse est esse constantem. Idem ad Sextium, libro 5. 6. Idem pro Fonteio.

Homo frugi omnia rectè facit Cic. 4. Tuscul.

Homines frugi. Alfenus in l. si vendita. D. de peric. & commod. rei vendit. Si diligentiam venditor eam adhibuisset in insula custodienda, quam debent homines frugi & diligentes præstare.

Frugi ædificium, Hoc est vtile, & quod vulgò dicitur, *bene appropriatum, & ad vtilitatem*. Plin. epist. 41. lib. 2, ad Gallum.

Frugi mancipes. Plin. epist. 63. lib. 4. ad Caluisium.

Frugi seruus, Cui curæ est commodum domini. Plaut. Amphit. 11. Plin. epist. 21, Omissis iocis credo decentes esse seruos, qui sunt empti mihi ex consilio: superest vt frugi sint.

Frugi atque integer seruus. Cic. pro Cluent.

Frugi, seueráque alicuius vita, tum etiam iucundissima conuictio. Cicero filius Tironi, lib. 16. 21.

Frugi cui Nequam opponitur. Cic. pro M. Fonteio, Qui tanta virtute atque integritate fuit, vt etiam illis optimis temporibus, quum hominem inuenire nequam neminem posses, solus tamen frugi nominaretur: quem quum in concionem Gracchus vocari iuberet, & viator quæreret quem Pisonem? (quòd erant plures) Cogis me, inquit, dicere inimicum meum frugi. Idem 2. de Finibus, Vt frugi ille Piso.

Frugi & Nequam seruus, contraria. Cicero 2. de Orator. In iisdem verbis & laudare frugi seruum possumus: & si est nequam, iocari.

Homo frugi & modestus. Cic. Seruilio, lib. 13. 71.

Sum bonus & frugi. Horat. 1. epist. 17.

Populus frugi, castusque. Horat. de Arte.

¶ Frugi, Is etiam dicitur, qui in victu, vestitu, similibúsque temperatus est, vt ait Valla in Raudensem. Vide frugi homo, paulo antè. Plaut. Asin. 16,
Ego, præter alios, meum virum frui puta
Siccum, frugi, continentem, amantem vxoris maximé.

Frugi ac sobrij homines. Cic. 5. Verr.

Cœnula frugi. Iuuenal. sat. 3.

Frugi victus, cui Luxuriosus opponitur. Quintil. lib. 5. cap. 10, Victus luxuriosus, an frugi, an sordidus.

Frugis in genitiuo dixit Plaut. in Milite, 3. 8, Fac sis frugis.

Frugifer, pen. corr. Adiectiuum ([illegible]) Fructum ferens vt Arbores frugiferæ. Vnde apud Plin. libro 15, hic est titulus, Naturæ frugiferarum arborum. Ibidem, cap. 1, Vicina bonitas prouinciis excepto Africæ frugifero solo.

Ager frugifer. Lucanus lib. 1. Cicero 2. Tusculan. Et 2. de Natura deorum, Cineres iam spatia frugifera atque immensa camporum.

Arua frugifera. Lucan. lib. 3.

Frugifera & ferta arua. Cic. in Orat. Ex antiquo poeta.

Frugifera alimentis insula. Liu 6. bel. Pun.

Messis frugiferæ. Ouid. 5. Metam.

Frugifera & fructuosa philosophia. Cicero 3. Offic. Sed quum tota philosophia, mi Cicero, frugifera & fructuosa, nec vlla pars inculta ac deserta sit, &c.

Frugiferum & salubre. Liu. in Præfatione, ab Vrbe cond. Hoc illud est præcipuè in cognitione rerum salubre ac frugiferum, exempli documenta in illustri posita monumento intueri.

Frugiferens, penul. corr. frugiferentis ([illegible]) poeticum epithetum pro frugifero. Lucret. lib. 1,
Quæ mare nauigerum, quæ terras frugiferentes
Concelebras. Sed antiquum est.

Frugilegus, penultima corr. Adiectiuum ([illegible]) Ouidius 7. Metamorphoseos,
Hic nos frugilegas aspeximus agmine longo
Grande onus exiguo formicas ore gerentes.

Frugiperda ([illegible]) salix. Plin. lib. 16. cap. 26, Ocyssimè autem salix amittit semen antè quàm omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Homero frugiperda.

Frugalis, & hoc frugale, penul. prod. ([illegible]) Qui est temperans. Cic. 3. Verr. Frugalissimus homo. Terent. Heaut. Dedo me patri nunc iam, vt frugalior sim quàm vult. Cic. ad Attic. lib. 1. 12. Plin. in Paneg.

Frugalis & integer. Cic. 4. Verr. Nihil aliud in eo quod reprehendi possit, inuenio, nisi quod homo frugalissimus atque integerrimus, te hominem plenum stupri, flagitij, sceleris, domum suam inuitauit.

Nequissimus & Frugalissimus, contraria. Cicero Attico, lib. 1. 13, Quum accusator tanquam Censor bonus homines nequissimus reiiceret, reus tanquam clemens lanista frugalissimum quenque secerneret, &c.

Optimus colonus, parcissimus, frugalissimus. Cicero 2. de Oratore.

Aratores laboriosissimi frugalissimíque homines. Cic. 5. Verr.

Frugalissimus sui ordinis homo. Cic. 3. Verr. Id est probus & honestus, ait Budæus.

Frugalissimi & sanctissimi homines. Cic. pro Flacco.

Frugalis magister pecorum. Colum. lib. 1. cap. 9, Magistros pecoribus oportet præponere sedulos ac frugalissimos.

Frugalis villa. Varro 3 de Re rust. cap. 2, Sed non hæc, inquit, villa, quanquam ædificauerunt maiores nostri, frugalior ac melior est, quàm tua illa perpolita in Reatino.

Frugalitas, penult. corr. frugalitatis (λιτότης, ἐγκράτεια) Temperantia, siue moderatio in rebus agendis. Cic. 3. Tusculan. Verisimile etiam illud est, qui sit temperans, quem Græci σώφρονα appellant: eámque virtutem σωφροσύνην vocant, quam soleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare: nonnunquam etiam modestiam, sed haud scio an rectè ea virtus frugalitas appellari possit. Et paulo pòst, Frugalitas, vt opinor, a fruge, qua nihil melius è terra: nequitia ab eo, etsi hoc erit fortasse durius, sed tentemus, & lusisse putemur, si nil sit: ab eo quod nequicquam est in tali homine, ex quo idem nihili dicitur.

Singularis & admiranda frugalitas in rege. Cic pro Deiot.

Ingenerata alicui frugalitas, Vide INGENERO.

Ea frugalitate sua peculium seruus acquirit. Caius in l. siquid. §. 1. D. de ædil. edict.

Frugaliter, pen. corr. (λιτῶς) Sobriè & modestè. Plaut. Epid. 1. 1,

Ille eam rem adeò sobriè & frugaliter accurauit vt alias

Res est impensè improbus. Plin. epist. 248, Frugaliter, modestéque viueretis. Cic. pro Domo sua. Sic 2. de Finib. Cur igitur non bene? Quia quod bene, id rectè frugaliter, honestè.

Parcè & frugaliter viuere. Horat. 1. Serm sat. 4.

Fruiscor, Vide FRVOR.

Frumen, fruminis, pen. cor. n. g. (λαιμὸς [illegible]) Est, vt inquit Donatus, summa pars gulæ, vel summa gula, tractusve gulæ quà cibum lingua demittit in ventrem. Seru. in 1. Æneid. Frumen eminens sub mento, gutturis pars.

Frumentum, frumenti, n. g. (σῖτος, χόνδρος, χιλός) Seruius frumenta dici putat quæcunque emittunt aristas, a fruendo dictum, vel à frumine. Plin. lib. 18. cap. 7, Et quoniam præparatus est ager, natura nunc indicatur frugum. Sunt autem duo prima earum genera, frumenta, vt triticum, hordeum: & legumina, vt faba & cicer. Frumenti ipsius totidem genera per tempora satu diuisa. Hyberna, quæ circa Vergiliarum occasum sata terra per hyemem nutriuntur, vt triticum, far, hordeum. Æstiua, quæ æstate ante Vergiliarum exortum seruntur, vt milium, panicum, sesama, horminum. In eod. cap. 9, separat frumentum ab hordeo, dicens, Frumentum & hordeum vtrunque.

Aceruus frumenti ingens. Horat. 2 Serm. sat. 3.

Copia frumenti. Horat. 1. epist. 15.

Luxuriosa frumenta. Cic. in Orat. Vide LVXVS.

Frumentum triticeum. Martial. lib. 13. 12.

¶ Abripere frumentum, Vide ABRIPIO.

Abundare copia frumenti, Vide ABVNDO.

Æstimare frumentum. Cic. in Pisonem.

Æstimatum frumentum ternis denariis. Cicero 5. Verr. Vide AESTIMO.

Sata frumenta manu carpes. Virgil. 3. Georg.

¶ Comprimere frumentum, pro Supprimere. Cicero ad Atticum, libro 5. epistol. vltim. Perfeci, vt & Græci & ciues Romani, qui frumentum compresserant, magnum numerum populis pollicerentur.

Emetere multum frumenti agris. Horat. 1. epist. 6.

Exarare frumentum. Cic. 5. Verr. Nonne plus lucri nomine eripitur, quàm quantum frumenti omnino exararent?

Imperare sibi in cellam frumentum, Vide IMPERO.

Inserere frumentum arboribus, Vide INSERO.

Metiri frumentum, Vide METIOR.

Grandia traduci frumenta. Virg. 4. Æneid.

Lactentia turgent frumenta. Virg. 1. Georg.

¶ Frumenta, In ficis, id est grana. Plinius lib. 15. cap. 19. Ficis mollis omnibus tactus: maturis frumenta intus. Idem lib. 17. cap. 27.

Frumentaceus, Adiectiuum (σιτικός) Quod ex frumento est.

Frumentarius, Aliud adiectiuum (σιτικός) Quod ad frumentum pertinet. Cic. 5. Verr. Neminem vestrum præterit iudices, omnem vtilitatem, opportunitatémque Pop. Rom. adiuncta sit, consistere in re frumentaria maximè: in cæteris rebus adiuuamur ex illa prouincia, hac verò alimur ac sustinemur.

Frumentaria causa, Frumentaria res. Cic. 5. Verr.

Frumentaria magna largitio. Cic. 2. Offic.

Frumentaria lex. Cic. 3. Tuscul. Piso ille frugi semper contra legem frumentariam dixerat.

Lex frumentaria de semissibus. Author ad Heren. lib. 2.

Locus frumentarius, Hoc est ferax frumenti. Cæs. lib. 1. bel. Gall. Vt bellicosos Pop. Rom. inimicos, locis patentibus maximéque frumentariis, finitimos haberet.

Lucrum frumentarium. Cic. 5. Verr.

Frumentariæ naues, Vide NAVIS.

Pecunia frumentaria, Vide PECVNIA.

Frumentarius prædo. Cic. 5. Verr.

Prouinciæ frumentariæ. Cic. Att. lib. 9. ep. 10, Omnis hæc classis Alexandria, &c. ad intercludendos commeatus Italiæ, & ad occupandas frumentarias prouincias comparatur.

Re frumentaria laborare, Vide LABOR, laboris.

Frumentarium solum, In quo seritur frumentum. Plin. lib. 18. cap. 6. Et Colum. lib. 1. cap. 2.

Frumentarius, Mercator comparans sibi frumenta, vt inde lucrum faciat. Plaut. Pseud. 4,

-quæ amica est frumentariis,

Quibus cunctis montes maximi aceruí frumenti sunt domi.

Frumentarij negotiatores. Plinius lib. 8. cap. 44. Cic. 3. Offic. Non igitur videtur nec frumentarius ille Rhodius, nec hic ædium venditor celare emptores debuisse.

Frumentor, frumentaris (σιτολογέω, ἐπισιτίζομαι) frumentari, Frumentum colligere. Cic. ad Attic. lib. 8. 163, Neque solus cum ista copia tantam multitudinem sustinere poteris, vt frumentatum eas. Cæsar 4 bel. Gall. Prædandi, frumentandique causa. Liu. 1. bel. Maced. Quum in propinquo agro frumentarentur Romani.

Frumentatio, Verbale (σιτολογία, ἐπισιτισμός) Frumentorum demessio, vel collectio. Cæsar 7. belli Gallici, Omnes nostras pabulationes, frumentationésque obseruabat. Ibidem, libro 6, Interim confecta frumentatione, milites nostri clamorem exaudiunt. Liuius 1. belli Macedon.

¶ Frumentatio etiam vocabatur distributio seu largitio frumenti, quæ Romæ per tesseras singulis mensibus populo dabatur, ac fiebat postquam principes receperant curam publicæ annonæ. Suet. in Augusto, cap. 42, Impetum se cepisse scribit frumentationes publicas in perpetuum abolendi.

Frumentator, pen. prod. (σιτώνης) Aliud verbale. Liu. 1. bel. Maced. Improuiso impetu Gallorum cum frumentatoribus est circumuentus. Sic 2. ab Vrbe.

Frunifcor, Vide FRVOR.

Fruor, frueris, penult. correp. fretus sum vel fui (ἀπολαύω, καρπόομαι, ἐπαυρίσκομαι) Frui, est (vt ait Donatus in Eunuchum Terentij) vesci, à frumine.

Frui, Ali, authore eodem Donato. Terent. Adelph. 5. 8,

-agelli hic sub vrbe est paululum quod locitas foras,

Huic demus qui fruatur. Id est, vnde fructum capiat & alatur, non proprietate potiatur, inquit Donatus.

Frui, Propriè, inquit Donatus, est voluptatem capere ex vsu, & delectari.

Frui liceat quod amo: vt Frui quiete. Terent. Phorm. 1. 3,

Ita me Di bene ament, vt mihi liceat diu quod amo frui.

Dum licet frui, opto vt semper liceat. Cic. Papirio, lib. 9. 17.

Palam & libere frui, Vide PALAM.

Æternitate fruuntur animi. Cic. 2. de Nat. deor.

Æuo sempiterno beati fruuntur. Cic. in Somn. Scip.

Aliquo nó frui & carere. Cic. Att. lib. 2. 16, Neque nos re fruimur, & tu nobis cares.

Beneficiis atque honoribus frui. Brut. Cic. 16.

Bonis cum filio frui. Cic. pro Cæcina.

Frui colloquio deorum. Virgil. 7. Æneidos,

Et varias audit voces, fruitúrque deorum

Colloquio. Vbi Seruius, Fruitur, pascitur: quod de rebus tantùm bonis dicimus.

Frui contemplatione. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Certis fundis patre viuo fruitur filius. Cicero pro Roscio Amerino.

Frui gaudio. Plin. in Paneg.

Gratia & opibus alicuius frui. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Frui ingenio suo. Terent. Heaut. 2. 4,

Hoccine me miserum non licere meo modò ingenio frui? Id est, secundum naturam suam viuere arbitrio suo.

Licentia liberiore quadam frui. Cic. in Orat.

Lucem qua fruimur, commoda quibus vtimur, spiritum quē ducimus, à Deo nobis dari videmus. Cic. pro Rosc. Amer.

Marito meliore fruitur. Ouid. 2. epist. 10.

Frui otio. Plin. epist. 127.

Paratis frui. Horat. 1. Carm. ode 31.

Parto frui. Virgil. 1. Georg.

Pace frui. Cic. 7. Philipp.

Præsentibus fruitur sapiens. Cic. 1. de Finib.

Frui recordatione alicuius. Cic. de Amicit. Sed tamen recordatione nostræ amicitiæ sic fruor, vt beatè vixisse videar, quia cum Scipione vixerim.

Frui sermone alicuius. Cic. de Senect. Cuius sermone ita tum cupidè fruebar, quasi iam diuinarem id quod euenit, illo extincto, fore vnde discerem neminem.

Somno frui. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Nec fruitur somno vigilantibus excita curis.

Vtatur suis oportet & fruatur, qui beatus est. Cicero 1. de Natura deorum.

Vectigalibus frui. Cic. de Arusp. resp.

Virginitate perpetua frui. Ouid. 1. Metam.

Frui vita aliquo. Plin. epist. 20.

Frui vita. Cic. 2. de Finib. Dum vita fruebatur.

Vita & communi spiritu frui. Cic. 4. in Catil.

Frui voluptatibus. Terent. Heaut. 1. 1. Cic. de Senect. Quòd si istis ipsis voluptatibus bona ætas fruitur, libètius primùm paruulis fruitur rebus, vt diximus. deinde iis quibus senectus, etiam si non abundè potitur, non omnino caret.

Præsentibus voluptatibus frui. Cic. 3. Tusc.

Frui vsu amici & moribus. Cic. de Amicit. Vt vsu eius quem diligere cœperunt, fruantur & moribus, sintque pares in amore & æquales.

Fruitur hanc alternas noctes. Plaut. Asin. 16.

Ars fruendi diuitiis. Horat. 1. epist. 4.

Fruendus, Participium (ἀπολαυστέος.) Cicero de Senectute, Agro bene culto nihil potest esse nec vsu vberius, nec specie ornatius: ad quem fruendum non modò non retardat, verumetiam inuitat atque allectat senectus.

Iustitiæ fruendæ causa videntur olim bene morati reges constituti. Cic. 2. Offic.

Fruenda sapientia est. Cic. 1. de Finib. Idem ad Qu. frat. lib. 2. 16, Suauitatis equidem nostræ fruendæ causa cuperem te ad id tempus venire quod dixeras.

Fruiturus, penultima prod. (ἀπολαύσων.) Cicero libro 3. Tusculan. Zeno Stoicorum acutissimus conicodere magna voce solebat, eum esse beatum, qui præsentibus voluptatibus frueretur, confideretque se fruiturum.

Fructus,

Fructus, Aliud participium ([illegible]) Cic. in Hortensio, Amœnitate summa fructus est.

¶ Fretum etiam opinione quorundam, maximè Vallæ, in supino facit.

Fruitus, pen. corr. Aliud participium ([illegible]) Vlp. in l. Pompon. D. de vsufructu earum rerum quæ vsu cõsumuntur, Licet proprietarius mihi pensionem solueret, tamen vsumfructum amitti: quia non meo nomine, sed suo fruitus est emptor.

Fretus, Adiectiuum ([illegible]) Id est confisus. Participium esse volunt nonnulli, alijs nomen esse contendentibus. Plaut. Menæch. 17,
-quæ viros
Subseruire sibi postulant, fretæ dote, feroces.
Fretus & munitus. Cicero de Petit. Consul. Et quanquam partis & fundatis amicitijs fretum ac munitum esse oporteret, tamen in ipsa petitione amicitiæ, &c.
Fretus conscientia officij mei, beneuolentiæque, hæc ad te scripsi liberius. Cic. Appio, lib. 3. 7.
Fretus consilijs, & innixus. Plin. in Paneg.
Fretus dijs, & deos sperare. Plaut. Casin. 7. Sallust. in Iugurth. Igitur consul, omnibus exploratis, credo dijs fretus, &c.
Fretus fiducia tua. Plaut. Aulul. 16,
-ibo ad te, fretus tua
Fides fiducia.
Fretus fuga, audiáve. Cic. 3. Tusc. Ex quodam poeta.
Fretus gratia. Cic. pro Quintio, Si fretus gratia postulabat aliquid iniquius Alphenus.
Freti tua humanitate tibi consilium dabimus. Cicero ad Atticum, lib. 9. 179.
Fretus ingenio. Plaut. Capt. 6. Terent. in Prologo Heaut. Cic. 1. de Inuent. Tum ingenio freta malitia peruertere vrbes, & vitas hominum labefactare assueuit.
Innocentia freti, nobilitate niti, potentia fulti. Cic. Antequam iret in exilium.
Fretus intelligentia vestra, dissero breuius quàm causa desyderat. Cic. 1. de Nat. deor.
Fretus iuuenta. Virgil. 5. Æneid.
Fretus malitia sua. Terent. Phorm. 2. 1,
Sed siquis fortè malitia fretus sua.
Fretus virtute. Plaut. Amphit. 4. Sic Fretus viribus, Columel. lib. 6. cap. 13.
Fretus vobis. Terent. Eunuch. 5. 9,
-cur ergo in his te conspicor regionibus?
T. Vobis fretus. P. ru. suis quàm fretus? miles edico tibi, &c.
Fretus voce. Cic. 1. Offic.

Fruiscor, fruisceris, pen. corr. ([illegible]) fruisci, Idem quod fruor. Gell. libro 17. cap. 2, Dubitatum est ab imperitis antiquitatis, an Latinum foret fruisci, non modò autem Latinum, sed iucundius amœniúsque etiam verbum fruiscor factum est quàm fruor: & vt fatiscor à fateor, ita fruiscor à fruor. Q. Metellus Numidicus, qui castè puréq; lingua vsus Latina videtur, in epistola quam exul ad Domitios misit, ita scripsit: Illi verò omni iure atque honestate interdicti, Ego neque aqua neque igni careo, & summa gloria fruiscor. Nævius in Attellana, quæ Partus inscripta est, hoc verbo ita vsus est,
Quod magnopere quæsierant, id fruisci non queunt:
Qui non parcit apud se, fruitus est.
Fruisci, accusatiuo iunctum. Plaut. Rud. 13,
Hinc tu, nisi malum, fruisci nihil potes.

Frunisci ([illegible]) pro Frui, antiqui dixerunt. Lucilius lib. 18, Æquè fruniscor ego, ac tu. Cælius libro 2, Domus suas quoque ire iubet, & suo omnia frunisci. Festus Pompeius, Fruniscor & frunitum dixit Cato. nósque quum adhuc diximus infrunitum, certum est antiquos dixisse frunitum.

Frunitus ([illegible]) inquit Sipontinus, dicitur prudens, hoc est is quo perfrui licet: sicut è contrario, Infrunitus, insipiens, ac stolidus, qui nulli vsui est. Sed nos frunitum & infrunitum à Græco potius deducta existimamus. nam Græci [illegible] prudentem, [illegible] dementem dicunt.

Fructus, huius fructus, vel fructuis & fructi, datiuo fructui, m. gen. ([illegible]) à fruendo dicitur: vt inquit Varro, & Donatus, quòd his fruimur. Alij à ferendo, fructus deduci volunt: & dicuntur illæ res quas fundus fert. & quæ in fundo seruntur.
Fructi. Terent. Adelph. 5. 4,
Nunc exacta ætate, hoc fructi pro labore ab his fero,
Odium. Cato cap. 4, Fructi plus capies. Varro 1. de Re rust. cap. 2, Eius enim saliuam esse fructuis venenum.
Acidus fructus, Vide ACIDVS.
Apyrinus fructus, Vide APYRINVS.
Breuis fructus. Lucret. lib. 3.
Certi, atque deformati fructus. Quintil. in Procem. lib. 6.
Crastinus fructus, Vide CRAS.
Incertus fructus. Varro 1. de Re rust. cap. 4, Vide ORCVS.
Noui fructus. Cic. de Claris Orat.
Obnoxius fructus feris, Vide OBNOXIVS.
Perpetuus fructus, nec fortunæ subiectus. Quintil. lib. 1. cap. 12.
¶ Fructus, pro Cibo, interprete Donato. Terent. Phorm. 1. 2,
Non rete accipitri tenditur, neque miluio,
Qui malè faciunt nobis: illis qui nihil faciunt, tenditur.
Quia enim in illis fructus est, in illis opera luditur.
¶ Fructus, pro Fruitione & voluptate. Laurent. Valla lib. 5. cap. 5. Cic. pro Sextio, Præsentes fructus negligamus: posteritati & gloriæ seruiamus. Idem pro Cæcinna.
¶ Authoritatis fructus Cic. de Senect.
Diuitiarum fructus in copia est. Cic. in Parad. Idem 2. Offic.
Iocunditatis fructus. Cic. pro Murena.
Laboris fructus. Quintil. in Procem. lib. 6. Ouid. epist. 12.
Libertatis fructus iucundissimus. Cic. Antequam iret in exil.

Pecuniæ fructus maximus. Cic. 2. Offic.
Pietatis cuiusdam fructus. Cic. pro Sextio.
Prædiorum fructus. Cic. Att. lib. 12. 220.
Virtutis fructus gloria. Cic. in Pisonem.
Fructus & commoda. Cic. 1. de Nat. deor.
¶ Ad vitæ fructum aliquid acquirere. Cic. 3. in Catil.
Afferre ad communem fructum, Vide AFFERO.
Alere suis fructibus exercitum. Cic. in Paradox.
Voluptatum fructum aufert solitudo. Cicero de Amicitia. Vide AVFERO.
Fructum capere ex aliquo: Hoc est, vtilitatem & commodum Cic. de Amicitia, Et amicos tanquam pecudes, eos potissimum diligunt, ex quibus sperant se maximum fructum esse capturos, Vide CAPIO.
Diligentiæ fructum capere. Cic. de Claris Orat.
Capere fructum dulcedinis. Lucret. lib. 2.
Laborum & vigiliarum suarum fructum capere maximum. Cic. Bruto, 3.
Immortalem fructum vestri in me amoris cepi. Cicero in Pisonem.
Tempestiuos fructus capere. Cic. 2. Offic.
Huberes & diuturnos fructus capere. Cic. pro Cælio.
Fructus claudicat, Vide CLAVDICO.
Condere fructum, Vide CONDO.
Conferre fructum, Vide CONFERO.
Consequi amplissimum fructum, Vide CONSEQVOR.
Coquere fructus. Vide COQVO.
Fructus solibus coctus, Vide COQVO.
Creare fructus. Quintil. lib. 5. cap. 11, Terra neglecta, sentes atque dumos, exculta, fructus creat.
Decerpere fructum ex re aliqua. Horat. 1. Serm sat. 2.
Demetere & percipere fructus. Cic. de Senect.
Spe posteritatis & fructu duci. Cic. pro Rab. perduel. reo.
Edunt vllum fructum ex se sine hominum cultu onet. Cic. 2. de Nat. deor.
Vitæ fructibus non vnquam explemur. Lucret. lib. 3.
Ferre fructum ex aliquo. Pollio Ciceroni, lib. 10. 32.
Lætos & huberes fructus ex Repub. sed magna acerbitate permistos ferre. Cic. pro Plancio.
Inducere fructum, Vide INDVCO.
Indui fructu, Vide INDVO.
Causa fructus aut delectationis inuisere res rusticas. Cicero 1. de Orat.
Feri fructus mansuescunt terra. Lucret. lib. 5.
Metere fructum Cic. Antequam iret in exilium.
Minuere fructus, Vide MINVO.
Mittere fructum, Vide MITTO.
Feros fructus mollire colendo. Virgil. 2 Georg.
Gloriæ magnum fructum ex rebus gestis percipere. Cicero pro Archiâ.
Modestiæ fructum aliquem percipere. Cic. pro Syllâ.
Percipitur ex literis fructus. Cic. Cassio, lib. 15. 24.
Vitæ superioris fructum perdere. Cic. 2. de Diuinat.
Perferre fructum, Vide PERFERO.
Petere fructum non ex stipe aduocationum, sed ex animo suo, & contemplatione, ac scientia. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Præmium & fructum officij repetere. Cicero Antequam iret in exilium.
Fructum repetere, dictum de rebus ad animum pertinentibus. Cic. pro Archia, Earum rerum omnium vel in primis hic A. Licinius fructum à me repetere propè suo iure debet. Est autem metaphora à villico, à quo villæ dominus rationem fructuum solet exigere.
Non respondens labori fructus. Ouid. 4. Fast.
Serere, percipere, & condere fructus. Cic. de Senect.
Ad fructum partim, partim ad vsum hominum, partim ad vescendum procreatæ sunt pecudes. Cic 1. de Legib.
Ad animi fructum & lætitiam permagnum hoc est. Cic. de Lege agraria.
Esse in fructu, Vide Hastula, in HASTA.
Sustulit magnos fructus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
¶ Fructus, apud Iurisconsultos in quocunque possessore intelliguntur, qui deductis necessarijs impensis circà eos factis, supersunt, l. 36. §. vlt. D. de hæred. petit. l. 7. D. solut. matrim.
¶ Fructus, pro Vsufructu. Vlpianus l. 14. §. 1. D. de vsu & habit.
Fructus & vsus hoc differũt, quòd fructui & vsus inest, vsui fructus deest. & fructus quidem sine vsu esse non potest, vsus sine fructu potest, vt si tibi fructus deducto vsu legatus sit, inutile sit legatum. Et si vsufructu legato fructus adimatur, totum ademptum sit: sed si fructus sine vsu, videatur constitutus, qui & ab initio constitui potest. Sed si fructu legato, vsus adimatur, nulla fit ademptio.
Fructuum alij pendentes, alij percepti dicuntur. Pendentes sunt, qui terra adhuc continentur, qui terræ & fundo cohærent, l. 44. D. de rei vendic. l. 12. § Iulianus. D. de vsuf. Appellantur & stātes fructus in l. 7. §. interdum. D. solut. matrim. His opponuntur percepti, qui scilicet iam à solo separati sunt. §. is vero. instit. de rer. diuis.

Fructifer, ra, rum, pen. corr. Adiectiuum ([illegible]) Ferens fructum. Plin. lib. 15. cap. 3, Quæ ex his incolarum numero esse cœpere, dicentur inter fructiferas.

Fructificus, a, um ([illegible]) Idem quod fructuosus, qui facit fructum, hoc est, qui vtilitatem præstat. Vnde verbum Fructifico, quod est fructum facio, & Fructifica, fructuum dea. Author Sipontinus.

Fructuarius, Aliud adiectiuum ([illegible]) Cuius est fructus, vel ad fructum pertinens, aut ferens fructum. Columel. lib. 1. cap. 6, Et diuidatur in tres partes, vrbanam, rusticã, & fructuariam. Idem lib. 5. cap. 5. Varro 2. de Re rust. cap. 4, Scrofam parere tot oportet porcos, quot mammas habeat: si minus pariat, fructuariam idoneam non esse.

Agri fructuarij. Cæl. Cic. lib. 8. 9.

¶ Fructuarius seruus, Qui vsumfructum habet in seruo. Paul. l. 63. D. de solut. Si debitor sit seruus fructuarius, potest is seruus per acceptilationem liberare eum.

Fructuarius fundus, Passiuè: nimirum cuius quispiam est fructuarius. Vlpian. in l. vtifrui. D. si vsusfruct. petat. Nam etsi fundo fructuarius non seruitutem, sed vsumfructum vindicare debet aduersus alterius vicini fundi dominum.

Fructuosus, pen. prod. Adiectiuum (ὠφέλιμος, πολύκαρπος) Qui fructum, hoc est vtilitatem præstat. Cic. 2. Tusc. Ager quamuis fertilis sine cultura, fructuosus esse non potest.

Aratio fructuosa, mercatura quæstuosa dicitur. Cic. 5. Tuscul.

Grandiferæ & fructuosæ arationes. Cic. 2. Philipp.

Fructuosa ars. Cic. 1. de Finib. Eas ergo artes persequeretur, viuendi artem tantam, támque operosam & perinde fructuosam relinqueret.

Fructuosissima ars medicinæ. Plin. lib. 29 cap 1.

Beneficia fructuosa. Cic. Antequam ire in exil.

Fructuosissimus locus. Cæsar 1. bel. Gall. Locúmque domicilio ex magna copia delegerat, quem ex omni Gallia opportunissimum ac fructuosissimum iudicassent. Sic apud Cic. 5. Verr. Sicilia fructuosissima & opportunissima.

Fructuosa prædia. Cic. 2. de Finib.

Rustica res bene culta & fructuosa. Cic. pro Quintio.

Fructuosæ segetes. Varro 1. de Re rust. cap. 9.

Virtutes fructuosæ. Cic. 2. de Orat.

¶ Fructuosus, de homine. Cicero pro Lege Manilia, Putatisne vos illis rebus frui posse, nisi eos qui vobis fructuosi sunt, conseruaueritis?

Multis esse fructuosum. Quintil. lib. 1. cap. 6. Vt quum M. Cælius se esse hominem frugi vult probare, non quia abstinens sit (nam id ne mentiri quidem poterat) sed quia vtilis multis, Id est fructuosus: vnde sit dicta frugalitas.

Non modò liberale, sed interdum etiam fructuosum est, paulum nonnunquam de iure suo decedere. Cic. 2. Offic.

FRVSINO, pen. corr. (Φρουσίνων) Ciuitas Campaniæ, à qua Frusinates populi ad Falernum, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Iuuen. sat. 3,

-optima Soræ

Aut Fabraterię domus, aut Frusinone paratur. Sil. lib. 12. Bellator Frusino. Sed hic populum significat.

FRVSINVM (Φρουσίνων) Latinorum oppidum Ptolemæo. hodie *Frusinone*.

Frustra. Aduerbium (ἄλλως, αὐτως, ματῆν, εἰς κενόν) Incassum, nequicquam. Quod à frusto Sipontinus deductum existimat. Cic. de Senect. Nec me vixisse pœnitet, quoniam ita vixi vt non frustra me natum existimem. Terent. Adelph. 2. 1,

Sed nemo dabit: frustra egomet mecum has rationes deputo. Idem Heaut. 4,

Frustra operam bane opinor sumo. Cic. ad Attic. lib. 5. 92, Vt aut quoad dem posthac literas sciam, aut ne dem frustra.

Foetissimus frustes. Virg. 5. Æneid.

¶ Frustra, pro eo quod est re infecta, id est, sine vllo rei effectu. Salust. in Iugurth. Multa tamen oratione consumpta, frustra legati discessere. Nisi forte malis legere, consumpta frustra.

Conterere tempus frustra. Cic pro Rosc. Com.

Describere aliquid frustra. Cic. Att. lib. 13. 271.

Nec frustra ac sine causa quid facere, dignum deo est, quod abhorret ab hominis constantia. Cic. 2. de Diuinat.

Implorare frustra auxilium alicuius. Cic. 2. de Orat.

Suscipere frustra laborem. Cic. de Vniuersit.

¶ Frustra habere aliquem, pro Decipere & circumuenire. Plautus Amphit. 3. 2, Is aduenientis seruum & dominum frustra habet.

Habitus frustra. Tacit. lib. 13. Igitur Corbulo, quæsitum diu prælio frustra habitus. Et paulo pòst, Quæ breui seruata, dein frustra habita sunt.

Frustra esse, pro Decipi, falli. Plaut. Bacchid. 18. Sallust. in Iugurth. Quo mihi acrius adnitendum est, vt neque vos capiamini, & illi frustra sint.

Frustra esse, Non prodesse. Celsus libro 3, Quia curatio minus iis prodest, in quibus assiduè frustra fuit.

Frustra esse dicitur, quod exitum speratum non habet, quódque non ex sententia euenit. Sallust. in Iugurth. Cuius neque consilium, neque inceptum vllum frustra erat. Budæus.

Frustro, frustras (ψεύδω) frustrâre, Decipere. Cæsar, Non frustrabo vos milites. Plaut. Milit. 12,

-quin ego frustro,

Postquam adhibere meas aures ad tuam moror orationem.

Frustror, frustraris (ψεύδομαι, διαψεύδομαι, ματαιοῦμαι, ἀναβάλλομαι) Verbum commune secundum Priscianum, Idem quod Frustro. Alij tamen deponens esse volunt. Plautus Amphitr. 8. Terentius in Prologo Eunuch. 14,

Debuit ne frustretur ipse se, &c. Cic. ad Attic. lib. 12. 241.

Frustrari ab aliquo, Passiuè. Plin. de Viris illust.

Imagine verbi frustratur. Lucret. lib. 4.

¶ Frustror, Actiuè. Paul. in l. sed ad eos. D. ex quibus causis maiores, Sed ad eos pertinet, qui conuenti frustrantur: & qualibet tergiuersatione & solertia efficiunt ne cum ipsis agi possit.

Frustrari expectationem alicuius: Hoc est, non præstare quod quis expectat. Plin. epist. 34. Idem epist. 171.

Frustrari impensas. Colum. lib. 1. cap. 1, In agricultura, in qua voluntas, facultásque citra scientiam sæpe magnam dominis afferunt iacturam, quum imprudenter facta opera frustrantur expensas.

Frustrantur falsis gaudia lacrymulis. Catul. de Coma Bere. 61.

Frustrari laborem. Colum. in Præfat.

Frustrari se. Horat. 2. Serm. sat. 3,

-ô bone ne te

Frustrére, insanis & tu.

Seipsum frustrari de re aliqua. Cic. 4. Acad. De omni statu, consilióque eius totius vitæ aut certare cum aliis pertinaciter, aut frustrari cum alios, tum etiam meipsum velim.

Tempus frustrari. Vlpianus in l. sed etsi. D ex quib. causis maior. Proinde si dum vult apud sequentem Prætorem agere, tempus frustratus est: non ei subuenietur.

Frustrator, oris (ψευδιστής) Verbale à Frustro, Morator, cunctator. Papin. in l. liberto vel amico. D. negot. gestor. Litem, inquit, in iud cium deductam, & à reo desertam frustratoris amicus vltrò egit, causas absentiæ eius allegans.

Frustratus, pen. prod. Participium (διαψευσθείς, ἀργός) vt Nunquam frustrata sagitta. Stat. 1. Sylu. 2.

Frustrata nos est fides tua. Terent. Adelph 4. 4,

Abi abi iam Æschine, satis diu verba dedisti nobis:

Satis adhuc tua frustrata est fides.

Frustrata est hæc me spes. Terent. And. 2. 2,

-bene mones:

Ibo, etsi hercle sæpe iam me spes hæc frustrata est. Lentulus Cic. lib. 12. 14.

Frustratio, frustrationis (ματαίωσις) Verbale, Deceptio Planc. ad Cicer. lib. 10. 23, Tanto maiorem his frustratio dolorem attulit.

Frustratio cupiditatis. Colum. lib. 11. cap. 1, Nec supplicium grandius, quàm frustrationem cupiditatis existimat.

Frustrationem inijcere in aliquem. Plaut. Amphit. 9,

-atque in horum familiam

Frustrationem hodie iniectam maximam.

Frustrationes dare. Plaut. Mostel. 16,

Dicito his quo pacto tuus te seruus ludificauerit:

Optimas frustrationes dederis in comœdiis.

Per frustrationem. Liu. 5. bel. Pun. Quum longo sermone habito dilatus per frustrationem esset.

Frustratio est. Varro 1. de Re rust cap. 1, Quoniam sine aqua, omnis arida ac misera agricultura: sine successu, ac bono euentu, frustratio est, non cultura.

¶ Frustratio, pro mora, dilatione, cúctatione. Afric. in l. hominem. D. mandat. Nisi fortè aut per promissorem steterit, quò minus sua die solueret: aut per creditorem, quò minus acciperet. Etenim neutri eorum frustratio sua prodesse debet.

Frustrabilis, pen. corr. Adiectiuum. Arnobius lib. 6 aduersus gentes.

Frustum, frusti (ψωμός, κλάσμα, τρύφος, θραῦσμα, τμῆμα, κομμάτιον) Rei cuiuscunque particula, siue fragmentum, dictum à frango. Sipontinus. Cic. 2. Philipp. In cœtu verò populi, negotium publicum gerens, Magister equitum, cui ructare turpe esset, is vomens frustis esculentis vinum redolentibus, gremium suum & totum tribunal impleuit. Virgil. 1. Æneid Pars in frusta secant. Cato, Frusto panis conduci potest vel vti taceat, vel vti loquatur. Cic. 1. de Diuinat. Necessa enim est offa obiecta cadere frustum ex pulli ore quum pascitur.

Frusta ampla casei ouilli proximi anni facito. Columella libro 12. cap. 42.

Semesa lardi frusta. Horat. 2. Serm. sat. 6.

Frusta meri bibunt, Id est vinum congelatum. Ouid. libro 3. Trist. eleg. 10. de Getis.

Mucida frusta cærulei panis. Iuuen. sat. 14.

Mucida frusta solidæ farinæ. Iuuen. sat. 5.

Frustum pueri, per iocum dixit Plaut. Persa, 23, -loquere

Tu etiam frustum pueri.

Libarium frustum, Vide LIBA.

Rogare frusta. Iuuen. sat. 3.

Frustulum, frustuli, penult. corr. Diminutiuum (κομμάτιον) apud Plaut. à quo frustillum.

Frustatim, penul. prod. Aduerbium (εἰς κλάσματα) Id est minutatim & per frusta. Plin. lib. 20 cap. 9. Coquitur plurimis modis in olla, quæ connectatur in clybanum aut furnum, vel adipe aut luto illita, aut frustatim in patinis.

Frustillatim, pen. prod. Diminutiuum aduerbium (κομματιδόν.) Plautus Curcul. 15,

-iam ego

Te faciam vt hic formicæ frustillatim differant.

Frustulentus, Adiectiuum (κομματώδης) Plenum frustis. Plautus Curculione, 7,

Vbi aqua? c. si frustulenta est, da obsecro, hercle absorbeam.

Frutex, fruticis pen. corr. m. g. (θάμνος, φρύγανον) Dicitur (inquit Valla lib. 4) Qui ad iustam magnitudinem arboris non assurgit, & statura similis est multis herbis, sed non demoritur, neque arescit vt herba, verum perennis est. Plin. lib. 14 cap. 16, Et fruticū verò è genere, cedri vtriusque, cupressi, laurus, iuniperi, terebinthi, calami, lentisci. Varro 2. de Re rust. cap. 1, Equos vt capras in montosis potius locis & fruticibus, quàm in herbidis campis.

Frutex crassa radice, Vide CASSVS.

Genus omne fruticum. Virgil. 2. Georg.

Aquaticus frutex. Plin. lib. 6. cap. 36.

Buxeus frutex, Vide BVXVM.

Luteus frutex, Vide LVTVM.

Nefasti frutices, Vide NEFAS.

Oleraceus frutex, Vide OLVS.

¶ Frutex, Arboris nomen in Phrygia. Plin. lib. 13. cap. 53, Cedro similis in Arcadia est arbor, in Phrygia frutex vocatur.

¶ Frutex, de lupino. Colum. lib. 2. cap. 11, Vt latius se frutex homi diffundat. De frumentis & leguminibus. Idem lib. 2. cap. 15, Frutex lupini succisus, optimè stercoris vim præbet. Idem lib. 11 cap. 3.

Frutetum, fruteti, pen. prod. (θαμνών) Locus fruticibus consitus. Plinius lib. 18. cap. 6. Fruteta igni optimè tolluntur. Colum. lib 6 cap. 22, Nō melius nemoribus herbidis & frutetis & carectis, quàm lapidosis locis durantur vngulæ.

Fruticetum, pen. prod. Idem (φρυγανών.) vt Arctum fruticetum. Horat. 3. Carm. ode 12.

Fruticosus,

Frutetosus, pen. prod. siue Fructectosus. Adiectiuum {θαμνώδης} Fruticibus abundans. Plinius lib. 19. cap. 1, Siccis hæc ferè & sabulosis locis, frutetosisque nascuntur. Colum. lib. 2. cap. 2, Nemorosi, frutetosique tractus duplex cura est.

Frutico, fruticas, pen. corr. {βλαστάνω} fruticare, Pullulare, & quasi frutices emittere. Plin. lib. 17, Quod supra terram est, è matre radi iubetur, ne fruticet. Colum. lib. 5.

Lætius fruticare, Vide L A E T V S.

Fruticare pluribus culmis. Colum. lib. 2. cap. 9, Vbi ex vno semine pluribus culmis fruticant. Hoc est, plurimos culmos ex eodem semine emisit.

Fruticatio, Verbale {βλάστησις} In arboribus dicitur, quum multos ramos fruticantes producunt. Plin. lib. 17. cap. 1, Ita enim appellatur in ipsis arboribus, fruticatio inutilis.

Fruticor, fruticaris {θάλλω} fruticari, Deponens, Frutices emittere. Cic. Attico, lib. 15. 323, Animis enim vsi sumus virilibus, consilijs (mihi crede) puerilibus. Excisa enim est arbor, nō euulsa: itaque quàm fruticetur vides.

Fruticesco, fruticescis {θαμνοῦμαι} fruticescere, Idem. Plin. lib. 17. cap. 27, Vitia tantùm tonsuram annuam quærit. alternam myrtus, punicæ, oleæ, quia celeriter fruticescunt.

Fruticosus, penul. prod. Adiectiuum {θαμνώδης} dicitur quod longè, latéque fruticat, & multos habet fruticantes ramos. Plin. lib. 21. cap. 4, Duo genera eius. Rarum id quod melius, arboreum. alterum fruticosum. Id est latè admodum fruticans.

Fruticosum arboribus mare. Plinius lib. 6. cap. 22, Mare id colore peruiridi, præterea fruticosum arboribus, iubas earum gubernaculis detergentibus.

Spinosis fruticosa ramis smilax. Plin. lib. 16 cap. 35.

Fruticosiores rami. Plinius lib. 20. cap. 13, Latiora satiuæ folia, rami fruticosiores. Hoc est folijs & surculis abundantiores.

Fruticosissimus, qui vocatur Donax. Plin. lib. 16. cap. 36.

Vimina fruticosa. Ouid. 6. Metam.

F R V T I N A L, Dictum est templum Veneris frutæ. Festus.

Frux, huius frugis {καρπός} dixerunt antiqui, authore Festo Pompeio. Varro, Frux, legumen, triticum.

Frux, in nominatiuo singulari reperitur apud Ausonium in monosyllabis, Ante equidem campis quàm spicea suppeteret frux.

F R. Fractes. F V N C. Functus.

F V

Fuat {ᾖ} pro Sit, dixerunt veteres, authore Donato. Virgilius libro 10. Æneidos,

Tros, Rutulúsve fuat, nullo discrimine habebo. Vbi Seruius, Fuat, id est fuerit, futuri temporis verbum defectiuum. Terent. Hecyr. 4. 3, Fors fuat pol. Plaut. Amphit. 12,

Nec quisquam tam audax fuat homo, qui obuiam obsistat mihi.

Fuca, Piscis saxatilis, in petrosis promontorijs, vbi saxa sunt, delitescēs ac pariens, molli carne præditus, proptereáque facilis confectionis, teste Galeno lib. 3. de aliment. facult cap. 28 & 30.

F V C E N T E S, Populi in quarta regione Italiæ, quos Marsorum esse dicit Plin. lib 3 cap. 12.

Fucilis, inquit Festus, falsa: dicta autem quasi fucata.

F V C I N V S, pen. corr. {φουκῖνος} Lacus in quarta regione Italiæ, prope Albenses Marsorum populos. Quo etiam nomine dictus est lacus Volscorum. Martial. lib. 1 28.

Fucus, fuci, m. g. {κηφήν} Genus apis sine aculeo. Virgil. 4. Georgicorū, Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent. Plin. lib 11 cap. 11, Sunt autem fuci sine aculeo velut imperfectæ apes, nouissimæque à fessis, & iam emeritis inchoatæ, serotinus fœtus, & quasi seruitia verarum apum. Quamobrem imperant iis, primósque in opera expellunt: tardantes sine clementia puniunt. Neque in opere tantùm, sed in fœtu quoque adiuuant eas, multum ad calorem conferente turba. Columella lib. 9 cap. 5, Fucus genus amplioris incrementi, simillimum apis, & immune, sine doctrina, fauis assidens. Varro 3. de Re rustica, cap. 16, Itaque insectantes à se eijciunt fucos, quòd hi neque adiuuāt, & mel consumunt.

Immunisque sedens aliena ad pabula fucus. Virgil. 4. Georg.

¶ Fucum pro cera posuit Virgilius 4. Georgicorum,

. fucóque & floribus oras Explent. Fucus genus est herbæ, vnde tinguntur vestes. Fucum autem & flores pro cera posuit, quam ex his colligunt rebus. Seruius.

¶ Fucus marinus {φυκὶς θαλάσσιον} Herba quæ & alga marina dicitur. Plin. lib. 26 cap 10, Præcipue verò liberat eo malo phycos thalassion: id est fucus marinus, lactucæ similis, qui conchylijs substernitur: non podagræ modò, sed omnibus articulorum morbis imponitur, prius quàm exarescat. Tria autem genera eius, latum, & alterum longius quadamtenus rubens. Tertium crispis folijs, quo in Creta vestes tinguntur. omnia eiusdem vsus. Idem tamen lib. 13. cap. 25, Non habet, inquit, lingua alia nomen, quod Græci vocant phycos: quoniam alga herbarum magis vocabulum intelligitur: hic autem est frutex, &c.

¶ Fucus {φῦκος} Vnguentum aut pigmentum quo mulieres tinguntur & colorantur, vt vitia corporis emendent. Plaut. Mostel. 4, Vetulæ, edentulæ, quæ vitia corporis fuco occultant. &c.

¶ Fucus {δόλος} fraudem aliquando significat & insidias, interprete Donato: sub quibus occultatur veritas. Plaut. Capt. 10. Terentius Eunucho, 3. 5,

Deum sese in hominem conuertisse, atque per alienas tegulas
Venisse clanculum, per impluuium fucum factum mulieri.

Facere fucum. Cic de Petit. Consul. Si eum qui tibi promiseris, fucum, vt dicitur, facere velle senseris.

Sine fuco, Id est simpliciter & apertè. Cic. ad Attic. lib. 1. 1, Prensat vnus P. Galba sine fuco ac fallacijs, more maiorum. Idem de Claris Orat. In his omnibus inest quidam, sine vllo fuco veritatis color.

Sententiæ veræ, sine pigmentis fucóque puerili. Cic. 1. de Orat.

Fucus & cincinni poetæ. Cic. 3. de Orat.

Fucus roseus. Catul. in Argonauticis,

Tincta tegit roseo conchylis purpura fuco.

Mercem sine fucis gestat. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Illitus fuco color. Cic. 3. de Orat.

Lana medicata fuco. Horat. 3. Carm. ode 5.

Mentiri colorem fuco. Quintil. lib. 5. cap. 15.

Splendente fuco ornare comas. Tibul. lib. 1. eleg. 8.

Perfusa gloria fuco. Ouid 1. Fast.

¶ Fucus, pro medicamine siue sanie purpuræ. Plinius lib 9. cap. 38, Buccinum per se damnatur, quoniam fucum remittit.

Fuco, fucas {φυκόω, ἐξαρτύζω} fucare, Colorare. Virg. 2. Georgicorum, Alba neque Assyrio fucatur lana veneno. Cic. 1. de Nat. deor. Formare, fucare, colorare, animare non possent. Alia exemplaria legūt figurare.

Stercore fucatus crocodili. Horat. Epod. 12.

Immodicè formam fucata. Lucan. lib. 10.

Fucatus, penult prod. Adiectiuum {φυκωτός} Fucatæ mulieres dicuntur quæ vel vnguētis quibusdam colorantur, vel vitia corporis inductis coloribus tegunt.

Candoris & ruboris fucati medicamenta omnia repellentur, elegantia modo & munditia remanebit. Cic. in Orat.

Fucatus nitor, cui opponitur Naturalis. Cic. de Claris Orat. Hæc enim ætas effudit hanc copiam: & vt opinio mea fert, succus ille & sanguis incorruptus, vsque ad hāc ætatem oratorum fuit, in qua naturalis inesset, non fucatus nitor.

Signa probitatis non fucata specie forensi. Cic. pro Plancio.

Hyali saturo fucata colore vellera. Virgil. 4. Georg.

Vicinitas non fucata, non fallax, non erudita artificio simulationis. Cic. pro Plancio.

Fucata & simulata, Syncera & vera, contraria. Cic. de Amicitia, Secerni autem blandus amicus à vero & internosci tam potest adhibita diligētia, quàm omnia fucata & simulata à synceris atque veris.

Fucata ineptiis omnia. Cic. pro Murena.

Fucosus. pen. prod. Adiectiuum {φυκώδης} Vitiatus, quasi fuco tectus, non syncerus. vt Fucosæ merces. Cic. pro Rab. Posth. Audiuæ, visæque merces fallaces quidem & fucosæ, chartis & linteis & vitro delatæ.

Fucosæ amicitiæ, pro ambitiosis, & specie splendidis. Cic. ad Attic. lib. 1. 13, Nam illæ ambitiosæ nostræ, fucosæque amicitiæ sunt in quodam splendore forensi, fructum domesticum non habent.

F V F

F V F I D I V S, Oratoris nomen, cuius meminit Cicero in Bruto, Fufidius (inquit) in aliquo patronorum numero fuit.

¶ Fufidius, Iurisconsultus celeberrimus fuit, cuius authoritate Paulus vsus est in l. Fufidius D. de bon. auth. iudic. poss. Forsitan hic ille est L. Fufidius, quem M. Tullius in Bruto, in aliquo patronorum numero fuisse scribit: ad quem etiam M. Scaurus tres libros de vita sua scripsit, vt & Plin. testatur lib. 33. cap. 1.

F V G

Fuga, Fugax, Vide F V G I O.

Fugalia, Festa fuerunt Romæ in memoriam exactorum Regum, liberatæque Reipubl. instituta. Censorin. de die genali, festum hoc Regifugium vocat, quod eo die Tarquinius ab exercitu ad Porsenam Hetruscorum regem fugisset. Celebrabantur autem fugalia mense Februario, post exacta terminalia. August. lib. 2. de ciuit. Dei, Sed demonstrentur talibus aliquando conuenticulis cōsecrata, non vbi ludi agerentur obscœni, vocibus & motibus histrionum, nec vbi fugalia celebrarentur, effusa omnium licentia turpitudinum, & verè fugalia, sed pudoris & honestatis.

F V G I A, dea lætitiæ, à fugatis hostibus. Sipontinus.

Fugio, fugis, fugi, fugitum, pen. corr. {φεύγω, φυγάδω, ἀλεείνω, ἀποδιδράσκω, ἐκκλίνω, δραπετεύω} fugere, Cum cursu & celeritate abire & recedere. Virgil. 1. ecloga, Nos patriam fugimus. Idem 8. ecloga,

Nunc & oues vltro fugiat lupus. A Græco φεύγω.

Sapientis fugere negant Stoici. Cic. Bruto, 15.

Fugere de cauea. Martial. lib. 9 93,

De cauea fugias ne malè pastus aper.

De ciuitate fugere. Quintil. lib 6. cap. 1.

Fugere è conspectu. Terent. Hecyr. 1. 2,

. siquando ad eam accesserat

Confabulatum, fugere è conspectu ilico,

Videre nolle.

Fugere è manibus. Cicero pro Cælio, Mimi ergo est iam exitus, non fabulæ: in quo quum clausula non inuenitur, fugit aliquis è manibus.

Tenues fugit, ceu fumus, in auras. Virgil. 5. Æneid.

In bellum fugiens. Lucan. lib. 1.

Longè fugere, Vide L O N G V S.

Fugiebam maximé. Plaut. Amphit. 4,

Nam quum pugnabant illi maximè, ego fugiebam maximé.

Paulò fugere, Vide P A V L O V S.

Fugere oppido. Cæsar 3. bel. Ciuil. Octauius sibi timens, oppido fugit, & ad Pompeium peruenit.

¶ Fugere, Vitare, & respuere. Plaut. Asin. 5,

Quod nolebam ac vetueram de industria,

Fugiebatis: neque conari id facere audebatis prius.

Aciem fugere, Vide A C I E S.

Fugit aciem tenuitas animi. Cic 1. Tuscul. Casurúsne in conspectum videatur animus, an tanta sit huius tenuitas vt fugiat aciem. Hoc est vt videri non possit. de acie enim oculi loquitur.

Odisse & fugere aliquem. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Aliquid omni contentione fugere, Vide O M N I S.

Fugere congressus hominum. Cic. de Amicit. Quinetiam siquis asperitate ea est, & immanitate naturæ, congressus vt hominum fugiat, atque oderit.

Fugere conspectum alicuius. Cic. pro Lege agraria, Nec quorum

oculos offendebat, eorum ipsorum conspectum fugere ausus est. Ouid 2. Metamorphoseos. Conspectum lucémque fugit.

Fugere curam. Cic. de Amicit. Quòd si curam fugimus, virtus fugienda est.

Disciplinas omnes fugit. Quintil lib 2. cap. 17.

Fugere hominem oculis. Cic. in Pisonem, Nemo bonus, nemo denique ciuis est, qui modò se ciuem esse meminerit, qui vos nō oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur.

Fugere facta aliqua. Plaut. Milit. 10.

Fugere infamiam. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2.

Fugere iter, Hoc est fugiendo conficere. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13, Biduo me Antonius antecessit, itinera multo maiora fugiens, quàm ego sequens.

Fugere laborem. Terent. Heaut. 2. 1,
Non conuenit, qui illum ad laborem impulerim,
Nunc meipsum fugere. Virgil. 3. Æneid. Cic. 5. de Finib. Nec voluptatem relinquentes, nec fugientes laborem. Et ad Attic. lib. 12. 212, Fugere omne munus.

Fugere nomen inuidiosum voluptatis. Cic 4. Acad.

Fugere nuptias aliquas. Terent. And. 4. 4,
Rectè ego semper fugi has nuptias.

Recordationes, quæ morsu quodam dolorem efficiunt, fugere. Cic. Attic. lib. 12. 241.

Fugere suspicionem. Cic. ad Attic. lib. 15. 324.

Fugere tædium. Plin. lib. 36. cap. 15.

¶ Fugit accedere. Ouid. 1. Metam.

¶ Fugere, De iis qui nauigant etiam dicitur. Virgil. 3 Æneidos,
Tendunt vela Noti, fugimus spumantibus vndis.

Item de auibus. Virgil. 3 Æneidos,
-celerique fuga sub sydera lapsæ,
Semesam prædam, & vestigia fœda relinquunt. De Harpyis loquitur.

Fugere & prætervolare aliquos. Cic. in Orat. Eáque dum animis attentis admirantes excipiunt, fugit eos & prætervolat numerus: qui si abesset, illa ipsa delectarent.

Ventis ocyus fugit. Sil. lib. 13.

¶ Fugere, pro Latère, & præterire & oblitisci. Cic. pro Cecinna, Alia si qua forte est actio, quæ nos fugiat, dic quæ sit? discere cupio. Budæus.

Nulla res est in vsu militari posita, quæ huius viri scientiam fugiat. Cic. pro Lege Manilia.

Fugiunt hæc me, Id est non recordor, non memini, aut ignoro. Cic. 1. Tuscul. Idem pro Cecinna, Non enim sum id dicturus, quod ego inuenerim, sed quod illos non fugerit.

Me fugit, Id est nescio. Ouid 3 Fastorum,
Dicta sit vnde dies, quæ nominis exigit origo,
Me fugit: ex aliquo est inuenienda deo.

De Cæsare fugerat me ad te rescribere, Hoc est, non memineram ad te rescribere de Cæsare. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 14.

Neminē fugit illud. Iulian. in l. 1. D. de diuers. & tēporal præscript. Id est, nemo ignorat.

Siquid te fugerit. Terent. Heaut. 2. 3,
Vbi si paululum modò quid te fugerit, ego perierim. Id est, Si vel tantillum peccaueris obliuione, aut aliquo alio modo.

Fugit te ratio. Plaut. Amphit. 4.

Non te fugit. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10, Quantámque cupiditatem hominibus iniciat caeritas, nō te fugit. Id est nō ignoras.

¶ Fugere, Cedere est. Vnde vina quæ ætatem ferre non possunt, id est fugientia, annis cedere dicuntur: vt Cedere oneri dicimus, onus non perferre. Atque eadem quoque ratione factitiæ gemmæ scarificationi cedentes, fugere dicuntur. Plin. lib. 37. cap. 13, Factitiæ gemmæ scarificationis candicantiam fugiunt. Vbi fortè candicantia septimo casu legi debet. Budæus ex Hermolao.

Fugiendo. Propert. lib. 1. eleg. 1,
Milanion nullos fugiendo Tulle labores,
Sæuitiam duræ contudit Iasidos.

Satietas audientium oratori fugienda. Cic. 5. Verr.

Longa animi prouisione fugiendum vitiosum genus dicendi. Cic. in Orat.

Iniuria fugienda. Cic. 1. Offic.

Turpitudo fugienda, adipiscenda honestas. Cic. 2. Tuscul.

Fugiens, fugientis, Participium {φεύγων} Qui timet & fugit aliquid. Terent. And. 5. 4.
It hinc bellum fugiens, méque in Asiam persequens proficiscitur.

Consilire fugientibus. Tacit. lib. 3, Tanto magis imbelles Æduos euincere, & fugientibus consilire.

Obsistere fugienti. Ouid. 2. Fast.

Fugientem est voce secutus. Virgil. 1. Æneid.

Fugiens opprobria culpæ Horat. 1. epist 9.

¶ Fugiens, Nomen: vt Vinum fugiens: Id est, dubium, & in vitium inclinans. Et Fugere in vino Latinè dicitur, quòd vulgò *non seruare* dicimus. Cic. 3. Offic. Qui vinum fugiens vendat sciens, debeátne dicere? Fugiens Cicero pro ætati cedente dixit. Budæus.

Fugientes etiam literæ dicuntur exolescentes, quæ vetustati cedunt. Id est ἐξίτηλα γράμματα, quasi diffluentes, dilabentésque. Quod fit etiam quum membranæ præpingues, literas non retinent. Budæus.

Spicula fugientia. Virgil. 11. Æneid.

Fugientia vina, Vide Fugiens, Nomen.

Fugiens laboris {φυγόπονος.} Cæsar 1. bel. Ciuilis, Nemo erat adeò tardus aut fugiens laboris, quin, &c.

¶ Fugiens, pro reus, figura dicendi Græca vsurpatur à Iustiniano in l. 1. C. de iuram. propter calum. Non aliter neque actorem, neque fugientem in primo exordio litis exercere certamina, id est φεύγοντα.

Fugiturus, pen. prod Participium {φεύξων.} Ouid. epist. 2,
Remigiúmve dedi quo mē fugiturus abires.

Fugito, fugitas, pen. corr. {φυγάδευω} fugitare. Apuleius, Huc atque illuc fugitando, ad stabulum tandem peruenit.

Fugitare patrem. Terent. Phorm. 5. 5,
Vicissim partes tuas acturus est. A. quas? P. vt fugitet patrem. Id est, è conspectu patris.

Fugitare conspectum patris, Idem. Terent. Heaut. 5. 1,
Non vult rescire se redisse: etiam & tuum
Conspectum fugitat propter peccatum.

Fugitare oculus alterius. Plaut. Capt. 11,
-quid istuc est,
Quòd meos te dicam sic fugitare oculos Tyndare?

Fugitant omnes hanc prouinciam. Plaut. Capt. 4.

Fugitare quæstionem, Formidare & fugere tormentum. Cic. pro Roscio Amerino, Dubitatis etiam nunc Iudices, si potestis, à quo sit Sext. Roscius occisus. ab eóne qui propter illius mortem in egestate & insidiis versatur, cui ne quærendi quidem de morte patris permittitur: an ab iis qui quæstionem fugitant, bona possident, in cæde atque ex cæde viuunt.

Fugitans, pen. corr. fugitantis, Participium, Qui sæpius, aut huc, atque illuc solet fugere.

Fugitans litium, Nomen. Terent. Phorm. 4. 3,
Herus liberalis est, & fugitans litium.

Fugitor, penult. corr. fugitoris {φυγάς} Timidus, & qui protinus fugit. Plaut. Trinum. 10, -in saginam
Herus se coniecit meus, credo ad summos bellatores
Acrem fugitorem fore, & capturum spolia.

Fugitor acer. Vide A C E R.

Fuga, fugæ {φυγή, φύζα, φεῦξις, δρασμός} Profectio, abscessus cum celeritate. Virgil. 3. Æneidos, -longúmque fugæ ne linque laborem. Idem lib 4. Fugæ studium. Seruius.

¶ Fuga, pro Exilio. Cic. 3. de Orat. Tenemus enim memoria Q. Catulum virum omni laude præstantem, quum sibi non incolumem fortunam, sed exilium & fugam deprecaretur, esse coactum vt vita se ipse priuaret. Idem Anteq. iret in exil. Budæus.

Lata fuga, Libera vagandi potestas, quasi exilium vagum: quo qui damnati sunt, locum subinde mutare possunt, modò ne eò reuertantur vnde exulare iussi sunt. Martianus l. exilium. D. de interdict. & releg. Exilium triplex est aut certorum locorum interdictio: aut lata fuga, vt omnium locorum, præter certum locum: aut insulæ vinculum, id est relegatio in insulam.

¶ Fuga, Cursus. Virgil. 1. Æneidos,
-vel qualis equos Threissa fatigat
Harpalice, volucrémque fuga præuertitur Hebrum. Seruius.

¶ Fuga, Celeritas. Virgil. 1. Æneidos,
-dimitte fugam: & te cominus æquo
Mecum crede solo. Seruius.

¶ Fuga, Impetus. Virgilius,
Ille volat: simul arua fuga, simul æquora verrit. Nonius.

¶ Fugā acer, Vide A C E R.

Fuga honoris. Liu. lib. 3, Hanc Ignominiam, si non alia honoris fuga fuisset, vel exilio, vel morte vitassem. Id est, effugiendi honoris ratio. Sic Fuga vulnerum & mortis, lib. 8. Decad. 4, Iam nox appetebat, quum prælio excedunt Thraces, non fuga vulnerum aut mortis, sed quia satis non rati prædæ erant.

Laboris fuga desidiam coarguit. Cic. pro Murena.

Laborum ad dolorum fuga. Cic. 2. de Finib.

Lucisfuga. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Operarum fuga. Cic. Q. fratri, lib. 2. 7.

¶ Calamitosa fuga, Vide C A L A M I T A S.

Celeri fuga sub sydera lapsæ. Virgil. 3. Æneid.

Ignominiosa fuga, Vide I G N O M I N I A.

Immitis fuga. Seneca in Medea, 6.

Nuda fuga. Patercul. lib. 2. Antonius turpi ac nuda fuga coactus deserere Italiam.

Fuga nulla malefactis meis. Plaut. Capt. 10. Id est, Non possum vitare pœnam.

Occulta fuga. Sil. lib. 7.

Præceps fuga. Liu. Decad 3. lib. 10.

Trepidæ duxque comésque fugæ. Ouid. 1. Trist. eleg. 9.

Turpis fuga. Tacit. lib 19.

Turpissima ab vrbe fuga. Cic. Attico, lib. 7. 138.

Volucris fuga. Sil. lib 17.

¶ Arder abire fuga. Virgil. 4. Æneid. Vide A R D E O.

Fugam furto abscondere, Vide A B S C O N D O.

Accelerare fugam. Stat. 5. Thebaid.

Agere in fugam, Vide A G O.

Agitare fugam. Virgil. 2 Æneid.

Amittere fugam, Vide A M I T T O.

Aperuit loca fugam hostium. Liu Decad. 3. lib. 7.

Inclusis aperire fugam. Claud. de bello Getico.

Apparare fugam, Vide A P P A R O.

Auertere in fugam, Vide A V E R T O.

Fugam capere. Cæs. 7. bel. Gall. Vide C A P E R E fugam. Ouid. 5. Fastorum.

Capessere fugam, Vide C A P E S S O.

Celerare fugam. Virgil. 6. Æneid. Vide C E L E R O.

Claudere alicui fugam, Vide C L A V D O.

Fugam custodia claudit. Ouid 7. Metam.

Cohibere fugam. Sil. lib. 15.

Commendare se fugæ, Vide C O M M E N D O.

Fugæ fortunæque se commisit. Patercul. lib. 2.

Compescere fugam alicuius. Claud. de bello Getico.

Conferre se in fugam. Cic. pro Cecinna.

Conicere se in fugam. Cic. pro Cælio. Vide C O N I C I O.

Consciscere fugam. Tacit. lib. 19. Liu. lib. 5. Decad. 2, Exiliúmque, ac fugam nobis ea eo loco consciscerèmus.

Consternari

Consternari in fugam. Liu. 10. ab Vrbe, Incerti quam in partem intenderent iter, in fugam consternantur.
Conuertere se in fugam, Vide CONVERTO.
Fugam clamore conuertere, Vide CONVERTO.
Conuertunt clamore fugam. Virgil. 12. Æneid.
Desperata fuga latronis. Cic. 5. Philip.
Dictare fugam. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Disiicere aliquos in fugam. Tacit. in vita Agricolæ, Quantóque ferocius accurrerant, tanto acrius pulsos in fugam disiecisset.
Incertæ & periculosæ fugæ se dare. Cic. Attico, lib. 7. 141.
Dare sese in fugam. Cic. 6. Verr.
Dare fugam. Virgil. 7. Æneid.
Facere fugam. Cic. pro Domo sua.
Inclinare in fugam, Vide INCLINO.
Iniicere fugam inimicis, Vide INIICIO.
Intendere fugam, Vide INTENDO.
Intendere fugam ad mœnia. Lucan. lib. 4.
Intercludere fugam, Vide INTERCLVDO.
Mandare se fugæ, Vide MANDO.
Maturare fugam. Virgil. 1. Æneid.
Meditari fugam, Vide MEDITOR.
Moliri fugam. Virgil. 2 Æneid. Vide MOLIOR.
Terga fugæ nudant. Virgil. 5. Æneid.
Occultare fugam, Vide OCCVLTO.
Ornare fugam, Vide ORNO.
Parare fugam, Vide PARO.
Penetrare se in fugam, Vide PENETRO.
Implicitam visco fugam perdere, Vide IMPLICO.
Petere fugam, Fugere. Claud. 2. in Ruffin.
Terga præbere fugæ. Ouid. 1. Metam.
Quærere fugam. Cic. Philip. 5.
Repressa est fuga quæ parabatur. Cic. Attico, lib. 7. 144.
Simulata fuga. Quintil. lib 2. cap. 13.
Sistere fugam alicuius. Stat 9. Thebaid.
In fuga esse. Cic. Attico, lib. 7 141.
Texuntque fugas & prælia ludo. Virgil. 5. Æneid.
Vertere in fugam. Liu. lib. 7. Decad. 4, Postea quàm videre ex alto classem, in fugam verterunt.

Fugax, fugacis, pen. prod. omn. gen. {φυγαδικός} Qui propter timiditatem facilè fugit.
Fugax, Fugiens, Nomen pro Participio. Virgil. 12. Æneidos,
Haud mora, conuersisque fugax aufertur habenis. Seruius.
Fugacia poma, Persica appellat Plinius, quod citò deflorescant, & diutius seruari non possunt: lib. 15. cap. 12. Budæus.
Fugax, Velox. Virgil. 10 Æneidos,
-prolem Dolicaonis Hebrum
Sternit humi, cum quo Latagum Palmúmque fugacem. Seruius.
Fugax contra insequentes crocodilus. Plin. lib. 8. cap. 25.
¶ Anni fugaces. Horat. 2. Carm. ode 14.
Fugaces aues. Plin. lib. 10. cap. 52, Tribuit hoc auium generi natura, vt fœcundiores essent fugaces earum quàm fortes.
Capreæ fugaces. Ouid 1 Metam.
Cerui fugaces. Virgil. 3. Georg.
Aura fugacior. Ouid. 13. Metam.
Sequi fugacem. Horat. 2. Serm. satyr. 7.
Breuia, fugacia, & caduca existima. Id est, caduca & temporaria. Cic. ad Plancum, lib. 10. 12.

Fugitiuus, pen. prod. Adiectiuum {φυγάς} Qui aufugit: vt Fugitiuus seruus, qui à domino ea mẽte recedit, ne ad eum redeat, etiamsi mutato consilio ad eum reuertatur. Plaut Menæch 3. Terent. Heaut. 4. 5. Quamobrem. c. quamobrem, me rogas? homini fugitiuo dabo. Cic. in Parad.
Princeps fugitiuorum. Cic. 5 Verr.
Seruus fugitiuus. Vatinius Ciceroni, lib. 5 9.
Amor fugitiuus. Ouid. 2. de Remed.
Fugitiuum argentum. Terent. Heaut. 4. 2,
Retraham hercle opinor ad me illud idem fugitiuũ argentũ tamen.
Erro fugitiuus. Horat. 2. Serm. satyr 7.
Fugitiua gaudia, Quæ citò euanescunt & abeunt, ac parum durant. Martial. lib. 7. 40. Idem lib. 1. 99,
Gaudia non remeant, sed fugitiua volant.
Fugitiuus lapis. Plin. lib. 36. cap. 15, Eodem in oppido est lapis fugitiuus appellatus: Argonautæ eo pro anchore vsi, ibi reliquerant.
A iure & legibus fugitiuus. Cic. 6. Verr.
Fugitiuus rei familiaris. Plin. epist. 205.
Fugitiuum loci alicuius. Plin. lib. 18. cap. 16, In tantum columbis grata, vt pastæ ea negent illius loci fugitiuas fieri.
¶ Fugitiuus, pro perfuga. Saturn. in l. aut facta. D. de pœn. Tempus discernit emansorem à fugitiuo, & effractorem vel furem diurnum à nocturno.

Fugitiuarius {φυγαδοθήρας.} Fugitiuarij, apud antiquos, fugitiuorum seruorum reprehensores erant: qui eam operam profitebantur, vt fugitiuos inuestigatos reducerent. Vlpian. in l. si apud te. D. de præscript. verbis, Non enim ambo pecuniam ego & fugitiuarius deposuimus, vt quasi apud sequestrem esset depositum. Varro hoc verbo metaphoricῶs quodammodo vsus est lib. 3. de Re rust. cap. 14. Budæus.

Fugo, fugas {φυγαδεύω} fugãre, significat Expellere, & in fugam conuertere. Plaut. Amphit. 3,
-ibi nunc meus pater
Memorat, legiones hostium vt fugauerit. Plin. lib. 4. cap. 11, Fugati à gruibus Catizi.
Fugatẽ. Plaut. Pœnul. 4,
Ita sunt turpes, credo ecastor venerem ipsam è fano fugent.
Cædere & fugare aliquem. Brutus Ciceroni. 6.
Repellere, fugare, auertere. Cic. pro Cecinna, Homines inermes qui ad constitutum experiundi iuris gratia venissent, armis, viris, terrore, periculóque mortis repulerit, fugarit, auerterit.
Fugat astra Phœbus. Horat. 3. Carm. ode 21.
Lapidibus aliquem fugare & ferro. Cic. de Arusp. resp.
Somnos classica pulsa fugant. Tibull. lib. 1. eleg. 1.
Fugari. Plin. lib. 11. cap. 53, Vultures vnguento qui fugantur, alios appetunt odores.
Armis pelli & fugari. Cic. pro Cecinna.
Concio fugata. Cic. 6. Philip.
Hostis fugatus. Cic Octauio, 12.
Virtus fugata. Lucan lib. 2.
Longè fugati ex conspectu hominum. Lucret. lib. 3.

Fugaturus, pen. prod. Participium {φυγαδεύσων.} Ouid. epist. 17,
Iámque fugatura Tithoni coniuge noctem, &c.

F V L

Fulcio, fulcis, fulsi, fultum {στηρίζω, ἐρείδω} fulcire, Munire, Sustentare, Fortificare. Iuuenal. satyr. 3,
Nos vrbem colimus tenui tibicine fultam. Martial. lib. 3. 43,
Fulcitur testa fagina mensa mihi.
Fulcire cibis ac omnia sustentare. Lucret. lib. 1.
Vndique fulcire aliquid. Cic. de Arusp. resp.
Beneuolentia fulcire imperium. Cic. 3. Offic.
Labentem, re, fortuna, fide fulcire & sustinere. Cic. pro Rabirio Posthumo.
¶ Fulcire aliquem literis, pro Onerare. Cic. ad Attic. lib. 5. ad finem, Hermum vt rogas, creberrimis literis fulcio.
Fulcit Chrysippus porticum Stoicorum. Cic. 4. Acad. Sed quid eos colligam, quum habeam Chrysippum, qui fulcire putatur porticum Stoicorum?
Rempublicam fulcire. Cic. 2. Philipp. Nam quum L. Lentulo, C. Marcello Consulibus, Calendis Ianu. labentem & propè cadentem Rempublicam fulcire cuperetis. Idem Post red. in Senatu.
Subsidiis magnis Rempublicam fulcire. Cic. Cassio, lib. 12. 5.
Salutem fulcire. Lucret. lib. 3.
Fulciri cibis. Colum. lib. 6. cap. 24.
Fultus amicitiis. Plin. epist. 190.
Ope fultus. Quintil. lib 6 cap. 3.
Molli fulta pede. Horat. 1. Serm. satyr. 2.
Potentia amicorum fulti, nobilitate nixi. Cic. Antequam iret in exilium.
Prauis fultum malè talis Horat. 1 Serm. satyr. 3.
Caput fultum Virgil. 11. Æneid.
Domus fulta columnis. Propert. lib. 3. eleg. 2.
Fultum gloria imperium. Cic. 3. Offic.
Fultæ calore omnes partes mundi sustinentur. Cic. 2. de Natura deorum.
Fulta vitis. Cic. de Senect. Vitis, quæ natura caduca est, & nisi fulta sit, ad terram fertur.
Pluribus & grauissimis rebus aliquorum causa fulta est. Cic. pro Corn. Balbo.

Fulcimentum, huius fulcimenti {ἔρεισμα} Quod aliquid sustinet: alio modo sustentaculum. Plaut. Trinum. 10,
-quid ego nunc agam, nisi vti sarcinam
Cõstringam, & clypeum ad dorsum accommodem fulcimenta, &c.

Fulmentum, fulmenti, Fulcimentum. Nonius, Fulmenta lectum scandunt, Prouerbium celebre & vetus fuisse è Varrone tradit, nec explicat tamen. Ego eo adagio significari existimo, quod subesse debet præesse velle: quod fabrici, imperare conari. Nam quod lectum sustineat ac fulciat, subiici lecto non imponi debet. Sed Nonij verba subiiciamur, Fulmentum neutro, vt est in prouerbio veteri, quo Varro vtitur sæpius, fulmenta lectum scandunt.

Fulmenta, fulmentæ, fœm. gen. Lucil. lib. 18, Fulmentas eis atque æneis subducere. Nonius.

Fultura, huius fulturæ, pen. prod. {ἔρεισμα} Idem. Plin. lib. 36. cap. 15, Vt eximantur trabes sine fulturis. Plin. Iunior lib. 10. epist. 39. de theatro Nicensium, Nam fulturæ ac substructiones, quibus subinde suscipitur, non tam firmæ mihi, quàm sumptuosæ videntur. Colum. libro 1. cap. 5, Sed & pro fulture & substructione funguntur aduersus ea, &c.
Ingens accedat stomacho fultura ruenti. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Fulcrum, fulcri {ἔρεισμα, ἐρείσια.} Virgil. 6. Æneidos,
-lucent genialibus altis
Aurea fulcra toris. Gell. lib. 20. cap. 15, Neque apud eius lecti fulcrum capsam esse cum strue aut ferro oportet.
Nobile fulcrum. Iuuenal. satyr. 11.
Fulcro sternatur lectus eburno. Propert. lib. 2. eleg. 14.

Fulcrarius, rij {ἐρεισιοποιός} Qui spondas & fulcra lectorum fabricatur, & turbines puerilea, & rhombos muliebres, quibus fila agglomerantur: qui & crepitacula lignea puerilia & huiuscemodi opera tornatilia facit. Vide Budæum in annotat. in Pandect.

FVLCO, fulconis, Andegauẽsium princeps fuit, quintus rex Hierosolymorum, qui equo in caput verso occubuit, quũ regnasset annis vndecim. Volaterranus.

FVLFINATES, Populi Illyrici, qui in conuentu Scardonitano ius Italicum habent, vt refert Plin. lib. 3. cap. 21.

FVLGENTIVS, Proprium nomen viri in omni disciplinarũ genere eruditi, qui rerum sacrarum volumen elegans carmina scripsit. Author Sipontinus.

Fulgeo, fulges, fulsi {ἀστράπτω, λάμπω, στίλβω} fulgẽre & aliquando Fulgo, fulgis, fulgere, Lucere & splendorem emittere significat, à φλέγω, quod flammam significat. Lucan. lib. 10,
Fulget gemma toris, & iaspide fulua supellex.
Purior æther fulsit. Ouid 3 de Arte.
Dies fulget. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Fulgent gladij. Liu. 1. ab Vrbe, Vt primo statim concussis increpuere arma, micantésque fulsere gladij, horrens ingens spectãtes perstringit.

Quum crastina fulserit hora. Ouid. epist. 9.
Fulsere ignes, & conscius æther Connubij. Virgil. 4. Æneid.
Rusæ fulgent inter sua lilia. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.
Virtus intaminatis fulget honoribus. Horat. 3. Carm. ode 2.
Paribus quas fulgere cernis in armis. Virgil. 6. Æneid. Hic coniugationis est tertiæ.

Fulgere auro & purpura. Cic. in Catil. Qui nitent vnguentis, qui fulgent purpura, &c. Liu. 4. bel. Maced.

¶ Fulgere, pro Ferire prisci dicebant, authore Festo Pompeio. Vnde fulgur dictum est.

¶ Fulgere, pro Fulgurare. Cic. 2. de Nat. deor. Hunc etiam augures nostri quũ dicunt, Ioue fulgente, tonante: dicunt enim cælo fulgente, tonante. Idem in Vatinium. Idem 2. de Diuinat. Lucret. lib. 6,
-& tremulo lux impete fulgit.

Fulgo, fulgis, fulgere, pen. corr. tertiæ coniugationis. Lucret. lib. 5.
Multa videmus enim cælestibus incita flammis
Fulgere, quum cæli donauit plaga vapores. Lucil. satyr. lib. 7,
Primùm fulgit vti caldum, & fornaceum ferrum. Nonius.

Fulgens, Participium {[illegible]} vt Arma fulgentia. Virgilius 2. Æneid.
Candore nimio fulgens circus lacteus. Cic. in Arato.
Cæli fulgentis imago. Ouid. 2. Metam.
Fax fulgens. Tibul. lib. 1. eleg. 1.
Fulgentes gladios hostium videbant Decij, quum in aciem eorum irruebant. Cic. 2. Tuscul.
Iupiter fulgens. Cic. in Vatinium.
Nomina Romanas inter fulgentia gentes. Ouid. ad Pisonem.
Oculis lucidum fulgentes. Horat. 2. Carm. ode 12.
Fulgentia ebore & auro tecta. Cic. in Parad.
Vestis fulgens. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1.
Imperio fulgens. Horat. 3. Carm. ode 16.

Fulgetrum, fulgetri, pen. prod. {[illegible]} Dicitur lux illa, & quasi vibratio luminis, quæ antè cernitur quàm tonitruum audiatur, quum simul fieri certũ sit. Plin. lib. 2. cap. 43, Hinc nasci procellas. Et si in nube luctetur flatus, aut vapor, tonitrua edi: si erumpat ardens, fulmina: si lõgiore tractu nitatur, fulgetra. His findi nubem, illis perrumpi. Ibidem, cap. 54. Idem Plinius lib. 35 cap. 10, Pinxit, & quæ pingi non possunt, tonitrua, fulgetra, fulguráque, &c.

Fulgetra, fulgetræ, pen. prod. {[illegible]} fœminino genere etiam dicitur. Plin. lib. 28. cap. 2, Fulgetras poppysmis adorare, consensus gentium est.

Fulgor, fulgoris, pen. prod. {[illegible]} Splendor dicitur. Plin. lib. 7. cap. 15. Speculorum fulgor aspectu ipso hebetatur. Virgil. lib. 9. Æneidos, -maculosus & auro
Squammam incendebat fulgor.
Armorum fulgor. Horat. 1. Carm. ode 1.
Iouis fulgor. Cic. in Somnio Scip.
Dextri fulgores. Cic. 2. de Diuinatione.
Prospera Iuppiter his dextris fulgoribus edit. Ex quodam poeta.
Eximio fulgore corona. Cic. 2. de Nat. deor. Ex quodam poeta.
Mortalis fulgor siderum, Vide M O R I O R.
Nubilans fulgor carbunculi, Vide post N V B E S.
Tremulo fulgore micantes oculi. Ouid. 2. de Arte.
Fulgor tepidus. Plin. lib. 9. cap. 31, Quia nocte sidus tepido fulgore mitificat.

Fulgores & tonitrua. Cic. 2. de Diuin. Quum autem se in nubem induerint, eiúsque tenuissimam quãque partem cœperint diuidere ac disrumpere, idque crebrius facere & vehementius, tum & fulgores & tonitrua existere: si autem nubium conflictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen.

Fulgore collucere atque illustrari. Cic. 6. Verr. Cuius fulgore collucere atque illustrari Iouis Opt. Max. templum oportebat.
Elucent aliæ & fulgore coruscant. Virgil. 4. Georg.
Fulgore gloriæ subnixus. Val. Max. lib. 8. cap. 1. De L. Cotta.
Stupet insanis acies fulgoribus. Horat. 2. Serm. satyr. 2.
Fulgor Alexandri Magni, pro Splendore & gloria. Plin. lib. 7. cap. 26, Æquato non modo Alexandri Magni rerum fulgore, sed etiam Herculis propè, ac Liberi patris.

Fulgur, fulguris, pen. corr. neut. gen. {[illegible]} Idem quod fulgetrum. Sueton. in Augusto, cap. 29, Quum lecticam eius fulgur perstrinxisset.
Cæli fulgura. Cic. 2. de Legib.
Vis fulgurum. Cic. 2. de Diuinat.
Nictantia fulgura flammæ. Id est, sese aperientia & subinde claudentia, more oculi nictantis. Lucret. lib. 6.
Rapidum fulgur. Ouid. 1. Fast.
Triste fulgur galeæ, Hoc est splendor. Claud. 6. Paneg.
Oculos ingesto fulgure clausit. Lucan. lib. 7.
Interpretari fulgura. Cic. 1. de Diuinat.
Solis peruolgant fulgura cælum. Id est, Solis lumen. Lucret. lib. 2.

Fulguralis, & hoc fulgurale, penult. prod. {[illegible]} Cic. 1. de Diuinat. Quòd Hetruscorum declarant, & Aruspicini, & fulgurales & rituales libri, nostri etiam augurales. Hoc est, libri qui de fulgurum inspectionibus tractant.

Fulguritas, fulguritatis {[illegible]} Splendor. Lucilius,
Luporum acism claram & fulguritatem arborum.

Fulguro, fulguras, pen. corr. {[illegible]} fulgurâre, Fulgur emittere. Plin. lib. 18. cap. 35, Quum ex omnibus quatuor partibus cæli fulgurabit.
Oculis fulgurat ignis. Sil. lib. 11.
Fulgurare, ac tonare. Quintil. lib. 2. cap. 6, Vt non loqui, & orare, sed (quod Pericli contigit) fulgurare, ac tonare videaris.
Auro fulgurat domus. Stat. 4. Thebaid.
Ioue tonante & fulgurante comitia populi habere nefas. Cic. 2. de Diuinat.
Fulguritassunt, pro Fulgure percutiuntur, dixit Plautus Trinummo, 8, -nam fulguritassunt
Alternæ arbores, hæ moriuntur angina acerrimè.

Fulgurat, Impersonale. Plin. lib. 9. cap. 35. Si fulgurat, comprimi cõchas.

Fulguratio {[illegible]} & fulminatio, apud Senecam 2. Nat. quæst. Fulguratio ostendit ignem, fulminatio emittit.

Fulgurator, pen. prod. fulguratoris {[illegible]} Fulgurum inspector, vt docet Nonius. Cato de moribus Claudij Neronis, Aruspicem, fulguratorem siquis adducat. Cic. 2. de Diuin. Nónne intelligis eadem vel posse & aruspices, & fulguratores, & interpretes ostentorum, &c.

Fulgurio, fulguris, pen. cor. {[illegible]} fulgurire, fulgur iacere. Næuius, Sanè à suo sonitu claro fulgurиuit Iupiter. Nonius.

Fulguritas, Adiectiuum. Plaut. Trinummo,
Nam fulguritæ sunt hic alternæ arbores.

Fulguritum {[illegible]} Id quod est fulmine ictum. Qui locus statim fieri putabatur religiosus, quòd eum deus sibi dicasse videretur. Nonius.

Fulmen, fulminis, penult. corr. neut. gen. {[illegible]} Ignis excitatus è nubibus. Plin. lib. 2. cap. 49, Quod si simul rupit nubem, exarsitque, & ignem habuit, non postea concepit, fulmen est.
Fulmen est, si nubium conflictu ardor expressus se emiserit. Cic. 2. de Diuinat.
Iactus fulminum & tonitrua extimescere. Cic. 2. de Diuinat.
Ictu fulminis deflagrare. Cic. 3. Offic.
Percussa fulminis ictu. Ouid ad Liuiam.
Ira fulminis. Ouid. 15. Metam.
Sæuior ira fulmine. Ouid. 13 Metam.
Vis corusca fulminis. Cic. 2. Tuscul.
¶ Bruta fulmina, Vide B R V T V S.
Caduco fulmine sustulit immanẽ turmam. Horat 3. Carm. ode 4.
Ignis cælestis fulminis. Lucret. lib. 2.
Fulmen trisulcum, Vide C R I S P V S.
Horrisicum fulmen. Valer. 2. Argon.
Ineuitabile fulmen. Ouid. 3. Metamorphoseos,
Addidit & tonitrus & ineuitabile fulmen.
Iuuenica fulmina. Horat. 1. Carm. ode 12.
Iracunda fulmina. Horat. 1. Carm. ode 3.
Obliqui vis fulminis. Seneca Thyeste, 4. Fulmina quippe in obliquum feruntur.
Penetrabile fulmen. Ouid. 13. Metam.
Præsaga fulmina. Valer. 5. Argon.
Rutili fulminis æstus. Valer. 7. Argon.
Sinistrum fulmen, optimum auspicium est. Cic. 2. de Diuinat.
Terribili fulmine perculsus aliquis. Cic. 1. de Diuinat.
Trisulca fulmina Seneca Herc. OEt. 17.
Vaga fulmina. Hoc est, nõ in rectum, sed in obliquũ euntia. Ouid. 2. Metam.
¶ Afflare fulminis, Vide A F F L O.
Ictu fulminis cõcidit. Lucret. lib. 3.
Disiecit fulmine montes. Virgil. 1. Georg.
Expressum ventis per nubila fulmen. Lucan. lib. 1.
Fabricati sunt Ioui fulmen Cyclopes. Cic. 2. de Diuinat.
Feriunt fulmina montes. Horat. 2. Carm. ode 10.
Fregerunt fulmina nubes. Lucan. lib. 7.
Fulminis ictus. Liu. 1. ab Vrbe, Anũtno fulmine ipse ictus, regnum per manus tradidit.
Fulmen vibratum iactare. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Vnde mouet tonitrus, vibratáque fulmina iactat.
Molitur fulmina Iuppiter. Virgil. 1. Georg.
Percuti fulmine, Vide P E R C V T I O.
Petruit fulmine Iuppiter. Cic. 2. de Nat. deor.
Spargere fulmina in terras. Ouid. 1. Metam.
Terret fulmine Iuppiter. Virgil 2. Æneid.
Torquet fulmina Iuppiter. Virgil. 4. Æneid.
Vibrata fulmina iactat Iuppiter. Ouid. 2. Metam.
Volant fulmina. Lucret. lib. 2.
Geminos duo fulmina belli, Scipiadas. Virg. Æneid. 6. Quicquid vehemẽtem impetum habet, ab oratoribus & poetis fulmini comparari solet. Periclis orationem fulminibus comparabat Aristophanes poeta. vt enim fulmen omnia facillimè penetrat, ita sublimis oratio facile mentem subit & permouet.
Imperij nostri duo fulmina Cn. & P. Scipiones. Cic. pro Cornelio Balbo.
Fulmina verborum, Hoc est vehemens impetus. Cic. ad Papirium, lib. 9. 21, Iosanice tibi videris, quòd intere verborum meorum, vt scribis, fulmina. Colum. in Præfat. lib. 1. Nec Brutum aut Cælium, Pollionémve cum Messala & Catullo deterruere fulmina illa Ciceronis ab eloquentiæ studio.
Fulmina fortunæ. Cic. 2. Tusc. Nam si omnia fugiendæ turpitudinis, adipiscendæque honestatis causa faciamus, non modò stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ contemnamus licebit.
¶ Fulmina apud veteres vt multiplicia erant, ita diuersa sortiebantur nomina. Nam quædam erant Postulatoria, quibus sacrificia intermissa, aut non ritè facta, repetuntur. Alia Monitoria, quibus docetur quid cauendum sit. Nonnulla Pestifera, quæ mortem exilium-que portendunt. Fallacia, quæ per speciem alicuius boni nocẽt, vt populo dando Consulatum perniciosum futurum gerentibus. Ventanea, quæ speciem periculi sine periculo afferunt. Peremptalia, quibus tolluntur priorum fulminum minæ. Attestata, quæ prioribus consentiunt. Atterranea, quæ in incluso fiunt. Obruta, quibus prius percussa, neque procurata feriuntur. Regalia, quorum vi tangitur vel comitium, vel principalia vrbis liberæ loca, quorum significatio vel ciuitati minatur. Inferna, quum è terra exiliunt ignes. Hospitalia, quæ sacrificiis Iouem accersunt. Auxiliaria, quæ inuocata, sed inuocantium bono veniunt. Sunt etiam qui fulmina ita distinguunt, vt aut perpetua sint, aut finita, aut prorogatiua. Perpetua, quorum significatio in totam pertinet vitam. Finita, quæ vsque ad diem respondent. Prorogatiua, quorum minæ differri possunt, auerti, tollíque non possunt. Hæc ex Sipontino.
Fulmen, dictum a fluore flammæ. Festus,

Fulmino

Fulmino, fulminas, pen. corr. { [illegible] } fulmināre, Fulmen emittere: vel fulmine percutere, aut afflare. Plin. lib. 2. cap. 7, Fulminantem peierant Iouem.

Fulminat per totum orbem. Ouid. ad Liuiam.
Oculis fulminare. Propert. lib. 4. eleg. 9.
Fregimus quicquid fuit fulminandum. Seneca Herc. fur. 2.
Fulminantis magna manus Iouis. Horat. 3. Carm. ode 3.
¶ Fulminans Mars, per translationem. Plin. lib. 30. cap. 1, Troiania itaque temporibus & Chironia medicinis cōtenta & solo Marte fulminante, mirus equidem Achillis populis famam eius in tantum adhæsisse. &c.

Fulminatus, penult. prod. Participium { [illegible] } Plinius lib. 2. cap. 54, Vulnera fulminatorum frigidiora reliquo corpora sunt.

Fulmineus, Adiectiuum { [illegible] } vt
Ignis fulmineus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.
Fulmineo celeres dissipat ore canes. Ouid. 2. Fast. de apro.
Ductor fulmineus. Silius lib. 17.
Potentius ictu fulmineo. Horat. 3. Carm. ode 10.
Fulmineus Mnestheus. Virg. lib. 9 Æneid. ad finem. Id est, in morem fulminis impetum faciens in hostes.
Sucr fulminei. Stat. 6. Thebaid.

FVLGORA, Nomen deæ apud Senecam in libro de Superstitione. Meminit Augustin. lib. 6. Hæc autem colebatur ne fulgura fierent, vt verisimile est.

FVLGINIA { [illegible] } Vrbs est Vmbriæ patentibus sita campis, inter Spoletum, Meuaniam, Ispellum, atque Nuceriam: à qua Fulginates dicti, propter continuum Solis fulgurem. Ex Sipontino.

Fulica, fulicæ, pen. corr. { [illegible] } Auis quæ & fulix dicitur, marina vel stagnensis, paulò supra magnitudinem columbæ. Dicta à furuo, id est nigro. Virg. 1. Georg. In sicco ludunt fulicæ. Plin. lib. 18. cap. 35, Et fulicæ matutino clangore tempestatem nuntiant. Vulgus Lingonum vocat *vne foulque*. Parisini autem *diabolum* vocant, quòd furua sit. Bellonius dicit esse *vne poule d'eau*. Cic. 1. de Diuinatione,
Cana fulix itidem fugiens è gurgite ponti,
Nuntiat horribiles clamans instare procellas. Ex quodam poeta.
Palustres fulicæ. Ouid. 8. Metam.

FVLGINATES { [illegible] } populi sunt Vmbriæ in Italia, vt scribit Plin. cap. 14 lib. 3 Foro Flaminienses.

Fuligo, pen. prod. fuliginis, f. g. { [illegible] } à fumo dicitur. Est autem nigrum illud excrementum quod ex fumo caminis aut furnis adhæret. Plin. lib. 35. cap. 6, Adulteratur fornacium balneariúmque fuligine. Plaut. Pœn. 18.
-an verò pulcra vidêre obsecro,
Si tibi illic non os oblitum est fuligine? Colum. lib. 1. cap. 6, Quoniã fumo & fuligine sapor olei corrumpitur.
Ardentis massæ fuligo. Iuuenal. sat. 10.
Madida fuligo. Iuuen. sat. 2.
Assidua postes fuligine nigri. Virg. eclog. 7.
Abstergere fuliginem. Cic. 2. Philip. Idem tamen quasi fuligine abstersa, reliquis diebus, in Capitolio præclara Senatusconsulta fecisti.
Fuligo lucubrationum bibenda. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Verborum & argutiarum fuliginem ob oculos audientium iacere. Gell. lib. 1. cap. 2.

Fulix, Vide FVLICA.

Fullo, fullonis, m. g. { [illegible] } à fouendis aqua calida vestibus, Qui (vt ait Vlpianus) curanda, poliendáve vestimenta accipit. Plautus Aulul. 15, Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius. Plin. lib. 28. cap. 6, Vrina viclis podagris medetur, argumento fullonum, quos ideo tentari eo morbo negant. Martial. lib. 14. 56. ¶ Est item Fullo scarabei species, albis guttis distincta, vt refert Cæl. lib. 8. cap. 5.

Fullonius, Adiectiuum { [illegible] } vt Fullonia ars. Plin. lib. 7. cap. 56. Plaut. Pseud. 11, Cras mihi potandus fructus est fullonius. Plin. lib. 16. cap. 44, Quod verò in spina fullonia, byphæston vocant. &c.
Fulloniæ æneæ. Plin. lib. 17. cap 10.

Fullonicus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Idem. Plaut. Asin. 16,
-si non didicisti fullonicam, Subaudi artem. Cato cap. 14.
Fullonica pila, apud eundem Catonem, cap. 10, est qua tundontur vestes & panni vt poliantur, quod hodiéque operâ rotarum aquariarum sublatis pilis fieri videmus. Turnebus.

Fullonica, fullonicæ, pen. corr. { [illegible] } Taberna fullonum. Vlpianus in l. Apud Trebatium. D. de Aqua pluuia arcenda, Apud Trebatiũ relatum est: eum, in cuius fundo aqua oritur, fullonicas circa fontem instituisse, & ex his aquam in fundum vicini immittere cœpisse, &c.

Fullonicum, fullonici: vel Fullonica, fullonicorum, io neut. gen. { [illegible] } reperitur apud Vlpianum in l. Si cuius. §. Item si domus. D. de Vsufructu, & quemadmodum quis vtatur & fruatur. Quod autem dicitur meritoria non factorum, accipe quæ vulgò diuersoria vel fullonica appellantur.

Fulmen, Fulminare, Vide FVLGVRO.

FVLSINATES { [illegible] } Populi sunt Illyrici, vt scribit Plinius cap. 21. lib. 4. in descriptione Illyrici.

Fultura. Vide FVLCIO.

FVLVIVS, Viri Romani proprium nomen.
Fuluius Flaccus Censor, tectum marmoreum Iunonis Laciniæ spoliauit, vt ædem quam dedicauerat equestri fortunæ, tegeret. Liuius libro 42.
Fuluius Lippinus, Proprium viri nomen, qui primus animalibus, quæ glires vocantur, viuaria in doliis instituit, quemadmodum & apris, vt scribit Sipontinus.

Fuluaster, Imitans Fuluum. Cic. ad Att. lib. 12. 257, Solet omnino esse Fuluiaster.

Fuluiana, pen. prod. herba. Plin. lib. 26. cap. 8, Et herba fuluiana trita ex vino: & hæc nomen inuentoris habet, nota tractantibus, vrinas ciet.

Fuluus, Adiectiuum { [illegible] } Color est rufo ac viridi mistus. Vnde fului leones dicuntur. Fronto apud Gellium lib. 2. cap. 26, Fuluus videtur de rufo atque viridi mistus, in aliis plus viridis, in aliis plus rufi habere. Sic poeta verborum diligentissimus fuluam aquilam dicit, & iaspidem, fuluos galeros, & fuluum aurum, & arenam fuluam, & fuluum leonem. Sicque Ennius in Annalibus, Fuluo ære dixit. Hactenus Fronto. Plin. lib. 13. cap. 9, Cui fuluus color. Idem lib. 8. cap. 21, Sed atrocissimos habet tauros syluestres maiores agrestibus, velocitate ante omnes, colore fuluos, oculis ceruleis.
Aquila fulua. Virg. 11. Æneid.
Aper fuluus. Ouid. 2. de Arte amandi.
Arena fulua. Virg. 5 Æneid.
Aurum fuluum. Virg. 7. Æneid.
Lumen fuluum. Virg. 7 Æneid.
Lupus fuluus. Ouid. 11. Metam.
Nuntia fulua Iouis miranda visa figura. Cicero 1. de Legibus Id est aquila.
Pellis fulua leonis. Virg. 8 Æneid.
Setæ pecudum fuluæ. Virg. lib. 3. Georg.
Sydera fulua. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
¶ Fuluus, Viridis. Virg. 4. Æneidos,
-atque illi stellatus iaspide fulua
Ensis erat. Vbi Seruius. Iaspide fulua, pro viridi: vt, Fuluáque caput nectentur oliua. Idem 12 Æneidos,
Fulua pugnas de nube tuentem.

F V M

Fumaria { [illegible] } Fruticosa herbula est, prætenera, coriandro similis: foliis candidioribus, vndique numerosis, cineracei coloris, flore purpureo. Fumariæ verò nomen sibi asciuit, quòd eius succo oculis immisso, quibus mirificè claritatem conciliat, lacrymas, quemadmodũ & fumus, cieat. Officinis passim vocatur *Fumus terræ*. Ex Dioscorid. lib. 4. cap. 105. Meminit Plinius lib. 25. cap. 13. & Galen. lib. 7. Simplic. medicam.

Fumus, huius fumi, m. g. { [illegible] } A fumo deducitur: notæ significationis. Plin. lib. 12. cap. 17, Tradunt fumum brutæ arboris contra ligna alia esse remedio.
Nidus atque fumus ganearum. Cic. in Pisonem, Paulisper stetimus in illo ganearum tuarum nidore atque fumo.
Amarus fumus. Virg. 12. Æneid.
Fumus calidus. Ouid. 2. Metamorphoseos,
-calidóque inuoluitur vndique fumo.
Vndans fumus misto puluere. Virg. 2. Æneid.
Volucres fumi. Virg. 2. Georg.
Cælum subit atro fumo. Virg. 3 Æneid.
Fumus vendere, est principum beneuolentiam, simulato commendationis officio, per occasionem familiaritatis, pretio vendere. Nam fumus initio quidem magnũ quiddam esse videtur, verùm euanescit ilico. Martialis,
Vendere nec vanos circum palatia fumos,
Plaudere nec Cano, plaudere nec Glaphyro.
Fumo comburi. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2, Sed quid opus fuit eiusmodi literis, quas ad ipsum misisti: illum crucem sibi ipsi constituere, ex qua tu eum antè detraxisses, te curaturum fumo vt combureretur, plaudente tota prouincia.

Fumarium, huius fumarij { [illegible] } Locus vbi vina fumo medicabantur. Martial. lib. 10,
Improba Massiliæ quicquid fumaria cogunt,
Accipit ætatem quicquid ab igne cadus. Nam vina fumo præcocem trahunt maturitatem, & celerius vetustescunt, vt docet Colum. lib. 1. cap. 6.

Fumosus, pen. prod. { [illegible] } Adiect. Fumo velut tinctum. Cato de Re rust. cap. 130, Codicillos oleaginos, & cætera ligna amurca cruda perspergito, & in sole ponito: perbibant bene. Ita neque fumosa erunt, & bene ardebunt.
Fumosus December. Martial. lib. 5. 31.
Fumosa flamma. Cato cap 38, Item infimi lapides cocti cadent, & minus flamma fumosa.
Poet fumosi. Ouid. epist. 10.
Perna fumosa. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Tecta fumosa. Virg. 1. Georg.
Cado fumoso condita vina. Ouid. 5. Fast.
Fumosæ imagines. Cic. in Pisonem, Sed ne notam quidem factum aut militiæ aut domi. obrepsisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum: quarum simile habes nihil, præter colorem. Fumosas imagines appellauit, antiquissimi generis stemma. vt legi omnino debeat apud Iuuenalem, Fumosos equitum cum Dictatore magistros. Budæus.

Fumeus, Adiectiuum { [illegible] } vt Fumeus Acheron. Valer. 4. Argon. Vide ACHERON.

Fumifer, pen. corr. { [illegible] } Aliud adiectiuum: vt Fumiferi ignes. Virgil. lib. 9,
Pinum & fumiferos infert Mezentius ignes. Idem lib. 8, Fumiferam noctem.

Fumidus, pen. corr. Aliud adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 37. cap. 7, Sunt qui præferant Arabicas Indicis: fumidæque chrysolitho illas similes dicunt. Idem lib. 14. cap. 20, Vitia præter supradicta, acor, aut fumidum virus.
Cautes fumidæ. Plin. lib. 5. cap. 9.
Fumida altaria. Ouid. 12. Metam.
Teda fumida. Virg. 9 Æneid.
Vortex fumidus. Plin. lib. 2. cap. 43 De tonitru.

Fumo, fumas { [illegible] } fumāre, Fumum emittere. Virg. 1. ecloga.
Et iam summa procul villarum culmina fumant. Cic. 7. Verr. Quã fumantes etiam nostras naues reliquissent. Ouid. 2. Metamorph.
-& medius Tanais fumauit in vndis.
Ignibus atria fumant. Ouid. 12. Metam.
Fumare aper dicitur. Martial. lib. 14. 127.
Arx fumantes. Catull. Argon. 59.

Fumans bitumen. Ouid. 14. Metam.

Fumigo, fumigas, pen. corr. {[illegible]} fumigâre, Suffire. Varro 3. de Re rust. cap. 16, Verno tempore & æstiuo ferè ter in mense mellarius inspicere debet, fumigans leniter.

Fumifico, fumificas, pen. corr. {[illegible]} fumificâre, Idem. Plautus Milite, 2,

Inde ignem in aram, vt Ephesiæ Dianæ latas laudes,
Gratésque agam, eíque vt Arabico fumificem odore.

Fumificus, pen. corr. Adiectiuû {[illegible]} Ouid. 7. Metamorphoseos,
Fumificísque locû mugitibus impleuere. De tauris Colchicis. Plaut. Epeum fumificum cocum. Ab Epeo illo, inquit Varro, qui dicitur ad Troiam fecisse equum Troianum Argiuis, & apte cibum curasse. Ideò ait Epeum fumificum, qui legionis nostræ habet coctum cibû. Vide lib. 6. de Ling. Lat.

F V N

Funalia, Funambulus, Vide FVNIS.

Functio, Functus, Vide FVNGOR.

Funda, huius fundæ {[illegible]} Instrumentum è funiculo factum, quo funduntur, hoc est iactantur lapides. Virgil. lib. 1. Georgicorum,

Stupea torquentem balearis verbera fundæ. Terent. Eunuch. 4. 7,
-fundam tibi nunc nimis vellem dari, &c. Liuius 1. ab Vrbe. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Non secus exarsit, quàm quum Balearica plumbum
Funda iacit. Adiicit autem Balearica, eo quòd Baleares insulæ peritissimos mitterent funditores.

Balearis verbera fundæ. Virg. 1. Georg.
Cita funda. Tibull. lib. 4. ad Messalam, 1.
Lata funda. Ouid. 14. Metam.
Teretes fundæ. Stat. 4. Thebaid.
Torta funda Propert. lib. 4. eleg. 3.
More fundæ rotare aliquem. Ouid. 14. Metam.

¶ Funda, Retis genus quod in orbem spargitur, & reticulum dici solet. Virg. 1. Georgicorum,
Funda iam verberat amnem. Seruius.

¶ Funda, Sacculus, seu marsupium in modum retis factum, in quo pecuniæ & alia gerûtur. Macrob. lib. 2. Saturn. cap. 4. in fine, Quúmque accessisset ad sellam, demissa in fundam pauperem manu, paucos denarios protulit, quos principi daret.

¶ Funda, Circulus ex auro siue alio metallo, quo gêmæ leu nectuntur, vt aurum non nisi margines amplectatur. Plin. lib. 37. cap. 8 ad finem, Quamobrem præstantiores funda clauduntur, id est, patentes, nec præter margines auro amplectente.

Funditor, funditaris, funditari, Funda petere. Plaut. Pœnulo,
Eos volantes iussi funditarier. Turneb.

Funditor, pen. corr. {[illegible]} funditoris, Qui funda dimicat. Sallust. in Iugurth. Ipse cum expeditis cohortibus adhuc funditorum & sagittariorum delecta manu. Cæsar 2. bell. Gall. Liu. 2. bell. Pun.

Fundibularius, Idem {[illegible]}.

Fundamentum. Vide FVNDVM.

FVNDI {[illegible]} Oppidum Italiæ prope Caietam, quod interciditi, iuxta quod lacus est Fundanus, cuius meminit Plinius cap. 5. lib. 3, Inde generosa vina Fundana scriptoribus commendata. Oliuarius in Melam dicit nunc vocari Fondi.

Funditus, & Fundo, fundas. Vide FVNDVM.

Fundo, fundis, fudi, fusum {[illegible]} fundere. Propriè est liquefacere. Quintil. lib. 7 cap. 1, Neque enim, quanquam fusis omnibus membris, statua fit, nisi collocetur.

Fúdere ex ære imaginem. Plin. lib. 34. cap 8, Theodorus qui Labyrinthum fecit Sami, ipse se ex ære fudit, præter similitudinem mirabilem, fama magnæ subtilitatis celebratus.

Fundi & dilatari. Cic. 3. de Finib. Sed quanquam negent, nec virtutes, nec vitia crescere, & tamen vtrunque eorum fundi quodammodo, & quasi dilatari putant.

Fundet se latius Orator. Cic. in Orat. Quum verò in causa inciderit, in qua vis eloquêtiæ possit expromi, tum se latius fundet Orator, tum reget & flectet animos, &c.

Fusus in corpore humor & calor. Cic. 2 de Nat. deor.
Funditur fulgor lucis in dignos. Plin. lib. 37 cap. 6.
Fundere se iustitia in cæteras virtutes. Cic. 5 de Finib.
Fusa per gentes superstitio. Cic 2. de Diuinat.

¶ Fundere flores. Virg. 4. ecloga,
Ipsa tibi blandos fundent cunabula flores. Id est, abundanter præbebunt. Sic Cic. 5. Tuscul.

Fundit frugem. Cic. de Senect. E quibus quû emerserit, fundit frugem spicæ ordine structam. Id est emittit.

Fundere lacrymas. Plin. lib. 8 cap. 42. Sic Fundere sanguinem. Cic. 1. de Diuinat.

Fundit asinorum siluestrium multitudinem Africa. Plinius lib. 8. cap. 30.

Fundit ex sese pastus varios terra. Cic. 2. de Finib.
Sagittam fundere. Silius lib. 7.
Fundere vrinam, pro Meiere Plin. lib. 24. cap. 19.

¶ Fundere corpora humi, Prosternere. Virg. 1. Æneidos,
Nec prius absistit, quàm septem ingentia victor
Corpora fundat humi.

Fusus humi toto corpore. Martial. lib 8 69.

Fundere exercitum, Delere & vincere. Liuius 1. ab Vrbe. Plinius de Viris illustribus, Regem Philippum prælio fudit. Sic fundere copias, Cæsar 1 bell. Gall. Cicero pro Rabirio. Et 1. de Finib.

Fusa in fugam primo concursu acies. Liu. 5. ab Vrbe.

Sanguinem fundere non de regno, sed de rege. Vide sanguinem fundere, in SANGVIS.

Fundere versus ex tempore. Cic 3 de Orat.
Funduntur turpi fuga. Liu. 4. ab Vrbe.
Fusi fugatíque inimici. Liu. 2. ab Vrbe.

¶ Fundere, Abundanter loqui. Virg. 3. Æneidos, Talia fundebat lacrymans. Idem 8. Æneid.

Fundere verba. Terent. Adelph. 5. 1,   -ohe scelus.
S. Eho, iam tu verba fundis hic sapientis? Vbi Donatus, Fundis, verum sine vlla cessatione profers? an perdis? secundum illud,
Nam quid tu hic agas, vbi siquid boni præcipias, nemo obtemperat?

Fundere verba poetarum more. Cic 4. de Finib.
Fundere mendacia. Plaut. Pseud. 14.
Fundere cantus ex gutture dicitur rana. Cic. 1. de Diuinat.
Fundere carmen. Cic. 1. Tusc.
Fundere clangorem vastum. Cic. 2. Tuscul.

Fundere inconditè. Cic. 3. de Orat. Neque ex multis res vna quæ magis oratorem ab imperito dicêdi, ab ignaróque distinguat, quam quòd ille rudis inconditè fundit, quantum potest, &c.

Fundere ocularia inconditis versibus. Liu. 7. ab Vrbe.
Iras inanes fundere. Valer. 3. Argon.
Loquelas has fudit ore. Virg. 5. Æneid.
Fundere oracula Cic. 1. de Diuinat. Et lib. 2 de Nat deor.
Orationem numerose & volubiliter fundere. Cic. in Orat.
Preces fundere. Virg. 5 Æneid.

Septenarios ad tibiam fundere. Cic. 3. Tuscul. Non intelligo quid metuat, quum tam bonus septenarios fundat ad tibiam.

Fundere vocem. Cic 2. Tuscul. Quid? qui volunt exclamare maius, num satis habent latera fauces, linguam intendere: è quibus elici vocem & fundi videmus? Virg 4 Æneidos,
-extremam fundit cum sanguine vocem.

Fusa latius oratione. Cic. 1. de Legib.

¶ Fundere in Tyberim, Immergere. Liu. 2. ab Vrbe, Desectam cum stramento segetem magna vis hominum simul immissa corbibus fundere in Tyberim.

Funditur in Rhenum fluuius. Plin. lib. 4. cap. 10.

Funditur latissimé. Cic. 5 de Finib. Semper enim ex eo, quod maximas partes continet, latissiméque funditur, tota res appellatur.

Fundi in latitudinem. Plin. lib. 18 cap 13.
Funditur in omnes partes vitis. Cic. de Senect.

Fusa ad latitudinem ac longitudinem lagenæ modo. Plinius lib. 13. cap. 37.

Dispositio pars Rhetorices, & per omnes materias, totúmque earum corpus æqualiter fusa. Quintil. lib. 3. cap 9.

Per herbam fusi. Virg 2. Æneid.

Aer fusus & extenuatus. Cic. 2. de Nat deor. Ex in mari finitimus aer die ac nocte distinguitur. Isque cum fusus & extenuatus sublimè fertur, cum autem concretus in nubes cogitur, humoréinque colligens, terram auget imbribus, tum effluens huc & illuc, ventos efficit.

Crines fusi. Virg. 10. Æneid. Id est sparsi.
Fusa cupressus. Plin. lib. 12. cap. 17.
Membra fusa toro Ouid 3. de Ponto, eleg. 3.
Latè fusum decorum. Cic. 1. Offic.
Opus latè fusum. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Fusû corpus, pro læui & polito. Liu. lib. 8. Decad 4, Detegebat vulnera eorum, & quod nudi pugnant: & sunt fusa & candida corpora: vt quæ nunquam nisi in pugna nudentur. contrarium Rugoso vel calloso.

Vulnere multo fusus. Silius lib. 4.
Humi fusus. Virg. 6. Æneid.

¶ Fundere (inquit Seruius) est supina manu libare, quod fit in sacris superis. Virg 4. Æneidos,
-media inter cornua fundit. Et apud Martialem lib 9 98, Fundere sex cyathos.

Vina liquentia fundam. Virg. 5. Æneid.

Fusores {[illegible]} Qui ex metallo quopiam statuas, alia vel opera fundunt. Est ars fusoria, ars fundendi, miscendi, transmutandíque metalla, in qua multi ludibrio sunt habiti, qui dum cupiunt ditiores fieri, ad inopiam redacti sunt, tribus tantùm rebus, spe fallere, & stultitia, & fuligine diuites. Et fusorium vas, in quo metalla funduntur, hoc est liquefiunt. Ex Sipontino.

Fusé, Aduerbium {[illegible]} Hoc est abundâter & copiosè. Cic. 3. de Finib. Potest id quidem fusè & copiosè, & omnibus electissimis verbis grauissimísque sententiis rhetoricè & augeri & ornari.

Populus fusè in tribus conuocatus. Cic. De leg. lib. 3.

Fusè latéque. Cic 4. Tuscul. De cuius excellentia multa quidem dici quanuis fusè latéque possint, sed breuissimè illo modo.

Fusè latéque dicere. Cic. in Orat.

Fusim, Aduerbium, Idem est quod sparsim: Fusè autem, vt suprà diximus, significat latè & copiosè. Sipontinus.

Fusio, Verbale {[illegible]} Cic. 1. de Nat. deor. Ipsúmque mundum deum dicit esse, & eius animi fusionem vniuersam.

¶ Fusio, apud Vlpian. l. 23. §. 3. D de vsufr. significare videtur profusam quandam largitionem, qua vti solent erga fiscum hi, qui in iis locis possessiones habent, per quos exercitus transit: quomodo idem testatur moris fuisse, vt ob eam causam municipio frugum fusarum copiam vilissimo pretio largiantur. Ergo, inquit, & quod ob transitum exercitus confertur ex fructibus, sed & si quid municipio. Nam solent possessores certam partem fructuum municipio viliori pretio addicere: Solent & fisco fusiones præstare. Hæc onera ad fructuarium pertinebunt. Vulgati codices Functiones habent, quod intellectu multò est facilius.

Fusilis, & hoc fusile, pen. corr. {[illegible]} Verbale, Quod fusum est, vt Sal fusile. Colum. lib 6 cap 33.

Fusile per rictus aurum fluitare videres. Ouid 11. Metam.

Fusura, huius fusuræ, penult. prod {[illegible]} Aliud verbale. Plin. lib 33. cap. 6, Molybditis plumbi ipsius fusura quæ fit Puteolis, & inde habet nomen.

Fundito, funditas, pen. corr. {[illegible]} funditâre.

Funditare, Multum & frustra verba proferre. Plaut. Asin. 16.

Næ ille ecastor fœnerato funditat.

Funditare verba. Plaut. Pœnulo, 5.

En monstrum mulieris, tantula tanta verba funditat. Idē Amph. 14.

Funditare rem, pro Consumere, & prodigere ac profundere. Plaut. Merc. 3.

Fundum, fundi {πυθμὴν, βυθὸς, βάθος} Propriè est ima pars vniuscuiusque rei quæ aliquid in se liquoris contineat, vel ad continendum facta sit, vt dolij nauis, aluei, fluminis, lacus maris. Seneca epist. 1, Sera in fundo parsimonia.

Imo Nereus ciet æquora fundo. Virg. 2. Æneid.

Arenosum fundum fluuij. Sil. lib. 3.

Armarij fundum execuit, & sestertiorum & auri quinque pondo abstulit. Cicero pro Cluentio.

Residere in fundo. Cicero pro Cornelio Balbo.

Largitio fundum non habet. Cic. 2. Offic.

Funditus, penult. corr. Aduerbium {πρόρριζα} Cic. 6. Verr. Qui non obtrusit aliqua ex parte monumenta P. Scipionis, sed funditus sustulit ac deleuit. Id est prorsus, omnino, penitus, & velut ab ipso fundo.

Funditus interire. Cic. Torquato, lib. 6. 2, Necesse est enim aut armis vrgeri Rempub. sempiternis, aut his positis recreari aliquando, aut funditus interire.

Funditus perdere aliquem. Plaut. Merc. 23. Teret. And. 1. 5, Quod si fit, pereo funditus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9, Quem ego funditus perdidi.

Funditus amicitiam è vita tollere. Cic. de Amicitia. Quæ causa est cur amicitiam funditus tollamus è vita, ne aliquas propter eam suscipiamus molestias?

Funditus euertere amicitiam. Cic. 2. de Finib.

Funditus euersa ciuitas. Cic. de Amicitia. Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma ciuitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit euerti? Sic 5. Verr. Et pro Quintio.

Funditus omnia miscentur. Sallust. ad Cæsarem, de Repub. ordinanda, Sed non inscius, neque imprudens sum, & quæ mea res agetur, quæ sæuitia quæve tempestates hominum nobilium futuræ sint, quum indignabuntur omnia funditus misceri, antiquis ciuibus hanc seruitutem imponi.

Perdere funditus ciuitatem. Cic. Att. lib. 6. 1??.

Vrbes pereunt funditus. Horat. 1. Carm. ode 16.

Trahere Remp. funditus. Tacit. lib. 3, Hanc P. C. curam sustinet princeps, hæc omissa, funditus Rempub. trahet.

Versæ leges funditus. Tacit. lib. 3.

¶ Funditus, pro Prorsus. Cic. 3 de Orat. Neque earum rerum quenquam funditus natura voluit esse expertem.

Funditus tollere fidem. Cic. in Orat.

Ne spondæus quidem funditus est repudiandus. Cic. in Orat.

Fundo, fundas {θεμελιόω, καταβάλλω} fundāre, Firmare, & quasi fundamentum facere, stabilireque. Virg. 8. Æneidos,

Haud procul hinc saxo colitur fundata vetusto,
Vrbis Agyllinæ sedes.

Arces fundantem, ac tecta nouantem. Virg. 4. Æneid.

Fundata legibus ciuitas, cui opponitur Euersa. Plin. in Paneg. Excidisti intestinum malum, & prouida seueritate cauisti, ne fundata legibus ciuitas, euersa legibus videretur.

Accuratè fundata & extructa disciplina. Cic. 4. de Finib.

Fundatam paternis, auitisque opibus domum exhaurire. Quintilianus in Gladiatore.

Leuiter fundata fides, Vide LAVIS.

Magnis laboribus fundatum imperium. Cic. 4. Catil.

Illud maximè vestrū fundauit imperiū. Cic. pro Cornelio Balbo.

Ius ciuile fundare. Pomponius in l. 2. §. Post hos fuerunt. D. de Origine iuris, Post hos fuerunt Publius Mutius, & Brutus, Manilius, qui fundauerunt ius ciuile.

Fundare nauem, Facere & constituere. Plaut. Milite, 12.

Significat & firmare in mari. Virg. 6. Æneidos,

-tum dente tenaci Anchora fundabat naues.

Opes bene fundatæ. Ouid 4. Metam.

Præclarè fundata Respublica. Cic. in Paradox. Qui hāc Rempub. tam præclarè fundatam nobis reliquerunt.

Sceptra fundare. Silius lib. 1.

Vrbem fundabit legibus. Virg. 6. Æneid.

Firmus & fundatus Reip. status. Cic. ad Atticum, lib 1. 12.

Fundatum veritate. Cic pro Flacco, Nihil religione testatum, nihil veritate fundatum, nihil dolore expressum, &c.

Fundatissima familia, Antiquissima & ditissima. Cic. pro Domo sua ad Pontif. Quod quum iudicassem, desleui coniugis miseræ discidium, liberorum charissimorum solitudinem, fratris absentis amantissimi atque optimi casum, subitas fundatissimæ familiæ ruinas.

Fundamen, penult. prod fundaminis, neut. gen. {θεμέλιον} Idem quod fundamentum. Ouid. 5. Metamorphoseos,

Ambibat Siculæ cautus fundamina terræ.

Iacere fundamina. Ouid lib. 4. Fastorum,

Augurio læti iaciunt fundamina ciues.

Fauis ponunt apes fundamina. Virg. 4. Georg.

Fundamentum, huius fundamenti {θεμέλιον, ὑπόθεσις, ἀρχή, ...} Notæ significationis.

Initia & fundamenta. Cic. pro Sextio, Non aggrediar ad illa maxima & amplissima prius, quàm dixero, quibus initiis ac fundamentis hæ tantæ summis in rebus laudes excitatæ sunt.

Fundamentum dialecticæ. Cic 4. Acad.

Adolescentiæ fundamentis constituta senectus. Cic. de Senect.

Virtutum omnium fundamentum, pietas. Cic. pro Plancio.

Iustitiæ fundamentum, fides. Cic. 1. Offic.

Orationis fundamentum præclarè tactum. Cicero 1. de Natura deorum.

Sedes & fundamentum constituendæ fidei, narratio. Cicero in Partition.

Solum quoddam atque fundamentum est, verborum vsus & copia bonorum. Cicero 3 de Orat.

Cæmenticia fundamenta, Vide CAEMENTVM.

Firmissima fundamenta defensionis meæ sunt si nitantur iudicio suorum. Cic. pro Cælio.

Firmissima fundamenta libertatis. Cic. pro Corn. Balbo.

Stabili fundamento manet fortuna. Lucret. lib. 5.

¶ A fundamento. Vide A præpositionem.

Agere fundamenta. Cic. pro Milone. Vide AGO.

Conuellere fundamentum, Vide CONVELLO.

Mali fundamentum & radices altiores habere. Brutus Attico, in Epist. ad Brutum, 17.

Iácere fundamenta. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Causæ fundamenta iácere. Cic. pro Flacco, Nihil est præterea quò fugere possimus, nisi fortè quæ res hoc iudicio tenetur, quid agatur, cui causæ fundamenta iaciantur, iudices videtis.

Iácere fundamenta Reipub. Cic. Cornif. lib. 12. 25, Ego enim Cornifici, quo die primùm in spem libertatis ingressus sum, & cunctantibus cæteris ad XIII. Calend. Ian. fundamenta Reipub. ieci, eo ipso die prouidi multum, atque habui rationem dignitatis tuæ.

Iácere fundamenta salutis alicuius. Cic. Appio, lib. 10. 29. Illi mihi necesse est concedant vt tibi plus quàm ipsi hoc tempore prodesse possim. quod quidem nec destiti facere, nec desistam, & iam in maxima refeci. & fundamenta ieci salutis tuæ.

Defensionis fundamenta iacta. Cic. pro Murena.

Iácere fundamenta pacis. Cic. 2. Philipp. Quantum in me fuit, ieci fundamenta pacis.

Perficere opera, & fundamenta iácere, contraria. Cic. pro Marcello, Tantum abes à perfectione maximorum operum, vt fundamenta quæ cogitas, nondum ieceris.

Latent fundamenta. Quintil. in Procem. lib. 1.

Fundamenta locant alij, pars ducere muros. Virg. 1. Æneid.

Locare fundamenta in stabili loco. Plin. lib. 36. cap. 14.

Ordiri fundamenta ex depressiore loco, Vide ORDIOR.

Philosophiæ fundamentum in finibus bonorum & malorum positum est. Cic 2. de Diuinat.

Ponere fundamenta Consulatus. Cic. in Pisonem.

Ponere virtutum omnium fundamenta in voluptate tanquam in aqua. Cic 2. de Finib.

Fundamentum substruere. Plaut. Mostel. 3.

Fundus, fundi, masc. gen. {χωρίον, ἀγρός} Est quiddam minus quàm ager: singula enim propriè prata (vt inquit Valla) singulæ vineæ, singuli horti, singula oliueta, pomaria, salicta, arbusta, pascua, nemora, loca aucupatoria, venatoria, piscatoria, siue villam atque ædificium, siue piscinam atque aluearia, siue viuaria habeant, siue non habeant, singuli fundi sunt: & hoc quidem in agro. Itaque fundus est possessio rustica. Plaut. Capt. 4, Quasi fundum vendam, meis me addicam legibus.

Fundum & prædium idem esse declarat Scæuola in l. vlt. D. Quib. mod. pig. vel. hypoth. solu. Primi creditoris, qui pignori prædia acceperat: & posterioris, cui quidam ex eisdem fundis dati erant: ad eandem personā hæreditas deuenerat. Palàm est, quæ prius prædia vocatat, posteà fundos appellari.

Cultus fundus. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Lati fundi. Virg. 2. Georg.

Mendax fundus. Horat. 3 Carm. ode 1.

Optimus maximúsque fundus, Vide Optimus in BONVS.

Ornatissimus fundus. Vide Ornatus in ORNO.

Conducere fundum, Vide CONDVCO.

Ingredi in fundum. Vide INGREDIOR.

Obire fundos nostros cui non licet, aut res rusticas vel fructus causa vel delectationis inuisere? Cic. 1. de Orat.

Occidentes fundi, Vide OCCIDO, pen. prod.

Fundi appellatione (inquit Florentinus Iurecons.) omne ædificiū, & omnis ager continetur. Sed in vsu, vrbana ædificia, ædes: rustica, villæ dicuntur. Locus verò sine ædificio in vrbe, area: rure autem, ager appellatur. idemque ager cum ædificio, fundus dicitur. l. 211. D. de verb. signific.

Fundus, inquit Festus, dicitur ager, quòd planus sit, ad similitudinem fundi vasorum.

Fundus, Varroni, vel à fundamento, vel à fundendo, ager dictus. Seruius, Fundus dicitur ab eo, quòd sit rerum omnium fundamentum.

¶ Fundus, metaphoricōs, pro fundamento in quoque negotio, à Plauto vsurpatur, in Trinummo, 16,

-vt quæ cum eius
Filio egi, ei rei fundus pater sit potior eo.

Fundus quoque fieri vel esse dicitur (authore Festo) populus eius rei quā alienat, hoc est author. Cic. pro Cornelio Balb. 15, Quid enim potuit dici imperitius, quàm fœderatos populos fieri fundos oportere? nam id non magis proprium est fœderatorum, quàm omnium liberorum. sed totum hoc Iudices, in ea fuit positum semper ratione atque sententia, vt quum iussisset Prætor aliquid, si id adsciuissent socij populi ac Latini: et si ea lex quam nos haberemus, eadem in populo aliquo tanquam in fundo resedisset: vt tum lege eadem is populus teneretur, non vt de nostro iure aliquid minueretur, sed vt illi populi aut iure eo, quod à nobis esset constitutum, aut aliquo commodo, aut beneficio vterētur. Ibidem, 33, Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, si tum fit fundus, quum scita ac iussa nostra sua sententia comprobat, quàm cum hospitium fecit?

Funebris, Funestus, Funero, Vide FVNVS.

Funetum, Vide FVNVS.

Fungor, fungeris, pen. corr. functus sum {ποιέω, λειτουργέω} fungi, Officium, munúsque agere, inquit Valla lib. 5. Accusatiuo, & frequentius ablatiuo iungitur. Plaut. Mostell. 1,

Tu tibi istos habeas turtures, pisces, aueis:

Sine me alliaro fungi fortunas meas.

Fungi iniuncta aduocatione. Plin. epist. 35. lib. 2.

Diem fungi, Id est mori. Tertullianus in l. Proponebatur. D. de Castrensi peculio, Proponebatur filiusfamilias miles testamento facto extraneum hæredem scripsisse, deinde superstite decessisse: patre deliberante hærede instituto ipse diem functus esse, deinde hæres, &c.

Epulis functi. Ouid. 2. Fast.

Functos fato, pro Mortuus. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Fortuna prosperè fungi. Cic. de Claris Orat.

Gaudio fungi. Tacit. lib. 18, Additæ erga Germanicos exercitus laudes, gratésque, & missa legatio, quæ gaudio fungeretur.

Functus honore. Liu. 4. ab Vrbe, Quatuor creati sunt, omnes iam functi eo honore.

Laboribus functus. Horat. 2. Carm. ode 18.

Legationibus fungi. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Primo loco fungi. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Mandatis fungi. Tacit. lib. 13, Burrus iis mandatis Seneca coram fungebatur.

Fungi militia. Suet. de Claris grammat.

Fungi ministerio. Plin. lib. 8. cap. 5, Non potuisse effici, vt crudelitatis alienæ ministerio fungerentur.

Morte functus. Mortuus. Ouid. 11. Metam.

Fungi munus alienum. Plaut. Menæch. 6. 5,

Nam parasitus, hominum octo munus facilè fungitur.

Fungi & sustinere aliquid muneris in Rempub. Cic. 5. Verr. Hoc vobis est statuendum, quid aratorem ipsum arationis nomine muneris in Rempub. fungi, ac sustinere velitis.

Fungi aliquo munere. Cæs. 7. bel. Gall. Hunc ex proximis vnus iacentem transgressus, eodem illo munere fungebatur.

Fungi munere interpretis. Cic. 1. de Finib.

Munere fungi amici. Horat. 1. epist. 9.

Fungi muneribus corporis. Cic. de Amicitia, Denique cæteræ res quæ expetuntur, opportunæ sunt singulæ rebus fere singulis: diuitiæ, vt vtare, &c. valetudo, vt dolore careas, & muneribus fungare corporis.

Munere fungi, pro Donare. Cic. 2. Offic. Neque verò verbis auget suum munus, si quo fortè fungitur, sed etiam extenuat. Id est, si beneficium inops collocauit. Budæus.

Munera fungi. Tacit. lib. 3, Supremæ ergo memoriam filij sui munera fungerentur.

Fungi officio suo, quod vulgus dicit *facere suum debitum.* Terent. Adelph. 4. 3. Cic. 5. de Finib. Idem Bruto. 9. Et pro Cælio.

Iustitiæ funguntur officio, qui adipisci veram iustitiæ gloriam volent. Cic. 2. Offic.

Fungi ministerio officióque seruorum. Plin. epist. 24.

Ætatis suæ maiorem partem ciuilibus officiis fungi. Liuius lib. 1. Decad. 1.

Officiis venaliter fungi. Horat. 1. Serm. sat. 6.

Officium alienum fungi. Terent. Heaut. 1. 2. Idem Adelph. 3. 4,
-neque boni,
Neque liberalis functus officium est viri. Idem Phorm. 2. 2. Et Heaut. 3. 3.

Opera mediastini fungi. Vlpian. l. 1. D. Naut. caupon. &c.

Fungi iudicis partibus. Plin. iunior lib. 3. epist. 5 ad Macrum.

Fungi pignoribus in vicem satisdationis, Id est loco fideiussorum pignora præstare, l. 7. D. de Prætor. stipulat.

Fungi stipendio. Cæsar 8. bel. Gall. Quæ octauo iam stipendio functa, tamen collatione reliquorum, nondum eandem vetustatis & virtutis ceperat opinionem.

Fungar vice cotis. Horat. de Arte poet.

Fungi vicem alienam. Liu. lib. 2 ab Vrbe.

Virtute functos duces canere. Horat. 4. Carm. ode 15.

Vita fungi. Papinianus in l. Filiusfamilias. D. de Castrensi peculio. Hoc est mori.

¶ Fungi, pro statui. Paul. l. 63. D. ad l. Falcid. Pretia rerum non ex affectu, nec vtilitate singulorum, sed communiter funguntur, Id est statuuntur, æstimantur, definiuntur.

¶ Fungi pro re aliqua. Columel. lib. 1. cap. 5, Quisquis ædificia volet in decliuibus areis extruere, semper ab inferiore parte auspicetur: quia quum ex depressiore loco fuerint orsa fundamenta, non solùm superficiem suam facilè sustinebunt, sed & pro fultura & substructione fungentur aduersus ea quæ mox, si fortè villam prolatare libuerit, ad superiorem partem applicabuntur.

Fungibilis, & hoc fungibile, pen. corr. Adiectiuum Iurisconsultis familiare. Fungibiles enim res vocant, quæ consistunt in numero, pondere, & mensura: vt pecunia, frumentum, vinum, oleum. Cætera corpora in vniuersum omnia, omnésque aliæ species, dicuntur res non fungibiles.

Functio, Verbale (ἐκπλήρωσις.) Cic. 2. Tusc. Labor est functio quædam vel animi, vel corporis grauioris operis & muneris.

Muneris functio, pro Pensitatione. Cic. 5. Verr. Ita decumas lege Hieronica semper vendendas censuerunt, vt iis iucundior esset muneris illius functio, si eius regis, qui Siculis charissimus fuit, non solùm institutis commutato imperio, verumetiam nomen maneret.

Recipere functionem in suo genere dicuntur res quædam. Paulus in l. 2. §. Mutui datio. D. Si certum petatur, Mutui datio consistit in iis rebus quæ pondere, numero, mensura constant: quoniam earum rerum datione possumus in creditum ire: quia in genere suo functionem recipiunt per solutionem, quàm specie. Id est vicem mutuam, per solutionem magis quàm per speciem. Nam in cæteris rebus (vt subdit Paulus) ideò in creditum ire non possumus, quia aliud pro alio inuito creditori solui non potest. Budæus.

Fungus, huius fungi, m. g. (μύκης) à funere dicitur, vt nonnulli volūt, quod periculosus sit vescentibus. Plin. lib. 22. cap. 23, Fungorum lentior natura, & numerosa genera. sed origo non nisi ex pituita arborum. Tutissimi, qui rubent callo, minus diluto rubore quàm boleti. Mox candidi, velut apice flaminis insignibus pediculis. Tertium genus suilli, venenis accommodatissimum.

Fungus etiam in lucernis dicitur. Virg. lib. 1. Georgicorum,
Testa quum ardente viderent
Scintillare oleum, & putres concrescere fungos. Seruius. Nam vt dicit Plinius, quum aer humidus esse cœperit, fauilla quæ cum fumo solet egredi, prohibita aeris crassitie, in lucernis residet, & quasdam velut fungorum imitatur imagines.

Albos fungos colligit. Ouid. 4. Fast.

Ancipites fungi. Iuuenal. sat. 5.

Pluuiales fungi. Ouid. 7. Metam.

Fungi pratenses. Horat. 2. Serm. sat. 4.

¶ Fungus, Arborum morbus. Plin. lib. 17. cap. 24, Olea præter vermiculationem, quam æquè ac ficus sentit, clauum etiam patitur, siue fungum placet dici, vel patellam. hæc est solis exustio.

¶ Fungus, item in auribus pugilum tuber prominens ex ictibus cestuum, sic à similitudine dictus. Septimius Florens, Tales enim cicatrices cestuū, ad callos pugnorum & aurium fungos à deo cum suo plasmate accepit.

¶ Fungi, præterea, apud Hippocratem & Galen. lib. & comm. 3. de morbis vulgar. sunt excrescentiæ, quæ quandoque in palpebris, quandoque in pudendis enascuntur. Quin & Fungi dicuntur à Gal. lib. 1. de loc. affect. adnascentia capitis. vbi hoc fracto, meninx, quæ est membrana cerebrum custodiens, fuerit affecta. Nec alia sanè de causa hos affectus fungos vocari crediderim, quàm quòd fungorū imaginem referant, quemadmodum & ij qui in lucernis concrescunt. Ex Mach. Senens. in lib. 4. Dioscor.

¶ Fungum hominem, pro Stupido, & insulso posuit Plautus Bacchid. 5.

Fungosus, penult. prod. Adiectiuum (μυκώδης) Quod est rarum & leue, ad similitudinem fungi. Plin. lib. 6. cap. 36, Hunc totum fungosa replet medulla. Colum. lib. 4. cap. 29. Sic Fungosa terra, Idem libro 11. cap. 13.

¶ Fungosior. Plin. lib. 16. cap. 36.

Fungositas, pen. corr. huius fungositatis (μυκώδης) A fungoso dicitur. Plinius, Tota fungositas derasa.

Funginus, pen. prod. Adiectiuum (μυκηνός) Pertinens ad fungos. Plaut. Trinum. 13,
-pol hic quidem
Fungino genere est, capite se totum tegit, Illurica facies videtur
Hominis, eo ornatu aduenit, &c.

Funis, huius funis (σχοῖνος, σχοινίον, μήρινθος, σπαρτίον) tam masculini quàm fœminini generis est, teste Gellio libro 13. cap. 20. citante versus Lucretij, ex lib. 2,
Haud, vt opinor, enim mortalia secla supernè
Aurea de cælo demisit funis in arua. Plin. lib. 16. cap. 1, Vlua & palustri iunco funes nectunt.

Canabinus funis. Vide CANABIS.

Laxi funes. Virg. 8. Æneid.

Tortos incidere funes. Virg. 4. Æneid.

Conuellere funem à terra, Vide CONVELLO.

Reducere funem. Pers. sat. 5, Quæ dederam suprà repeto, funémque reduco. Hoc est, muto sententiā. repetēs ea quæ tibi dederam suprà, sapientiam & libertatem, vinculísque seruitutis iterum te astringens. Tractum à iumentis, quæ laxato fune aut habenis, liberius vagātur.

Religare funem. Lucan. lib. 7.

Tenectus funis. Id est extentus. Virg. 5. Æneid. Seruius.

Funalis. & hoc funale, pen. prod. Adiect. (σειραφόρος.) vt Funales equi in triumphis. Suet. in Tib. Cæsare, cap. 6.

Funalis cereus. Valer. Maxim. lib. 3. cap. 6.

¶ Funales equi dicuntur, qui funibus alligati equum triumphantis traherēt, quibus præeuntibus summi Imperatores vectabantur triūphi die. in iisque ingenui pueri sedere veteri more solebāt. Quidā dictos putant, quòd in his insiderent qui funalia præferebant & faces: nam peruulgatum ferè est, faces & lumina tam in apparatu triumphi, quàm iuxta triumphantem deferri solere. Diuus enim Cæsar ad lumina quadrigis vectus in Capitolium triumphans ascendit, elephantos lychnos dextra sinistráque gestantibus. Quod eò constitutum ferunt, tum vt spectatior triumphi apparatus & conspectior fieret, tum vt lumina, si fortè tenebris obortis, pompæ triumphali non sufficeret dies, ad arcendas tenebras præstò forent: ipséque triumphans, luminibus circà adhibitis conspectior fieret. Vnde funales equos, à funalibus, quæ in equis triumphalibus præferebant, probè dici probat Alex. lib. Genial. dier. 5. cap. 10.

Funale, huius funalis, pen. prod. n. g. (λαμπάς) Cic. de Senect. Delectabatur crebro funali, & tibicine. Plin. de Viris illust. Duillio concessum est, vt prælucente funali, & præcinente tibicine, à cœna publicè rediret.

Densum funale coruscis lampadibus. Ouid. 12. Metam.

¶ Funale, pro ipso fune, apud Liuium lib. 2. Decad. 5, nō ita procul à fine, Funda media duo funalia imparia habebat.

Funetum, funeti. pen. prod. n. g. Plin. lib. 17. cap. 22, Quum breuiores palmites sarmento iunguntur inter se funium modo, ex hoc, arcus funeta dicuntur.

Funambulus, funambuli, pen. corr. (σχοινοβάτης.) Terent. in Prol. Hec. 4.
Ita populus studio stupidus, in funambulo
Animum occuparat. Messala Coruinus primus funambuli nomen intulit. & post eum Terentius. Autbor Acron in Horat. Serm. lib. 1. satyr. 10.

Funirepus, pe. Idem significat quod funambulus. Apul. Comœdus sermocinatur, Tragœdus vociferatur, Funirepus periclitatur.

Funiculus, penult. corr. Diminutiuum (σχοινίον.) Plinius libro 12. cap. 17, Atque attractis funiculis herbam eam conuolat, atque in offas liers. Cic. 2. de Inuent.

¶ Ponitur quoque funiculus, pro mēsura quadam Persica sexaginta continente stadia, vt placet Herodoto. Quanquam Plinius ex

Eratosthenis

Eratosthenis sententia, quadraginta tantùm stadiorum esse tradit. In hac tamen significatione frequentius vtimur Græco nomine Schœnus.

Funus, funeris, pen. corr. neut. gen. ([illegible]) Donatus, Funus à funalibus dictum est. & est pompa exequiarũ. Terent. And. 1. 1,

-funus interim

Procedit. sequimur. ad sepulchrum venimus.

In ignem posita est, fletur. Cic. de Amicit. Quàm autẽ ciuitati charus fuerit, mœrore funeris indicatum est.

¶ Funus, Mortem aliquando significat. Virg. 4. Æneid. Nec moribunda tenet crudeli funere Dido. Plaut. Amphit. 4,

Quòd multa Thebano populo acerba obiecit funera. Id est, multos occiderat.

Reipublicæ funus, casum suum & discessum vocat Cic. de Prouin. Consul.

Funus imaginarium, Græci [illegible] vocant, quum mortuo iusta, absente cadauere, persoluuntur: legitimum verò dicitur, quum defuncti corpus adest. Ex Spieg.

Solenne funeris. Tacit. lib. 15, Exin balneo illatus, & vapore eius exanimatus, sine vllo funeris solenni crematur. De Seneca.

Solennia funerum. Tacit. lib. 3.

¶ Amplum funus, Vide AMPLVS.

Ardentia funera. Stat. 2. Sylu. 2.

Atrum funus. Lucret. lib. 2.

Crudeli funere extinctus. Virgil. eclog. 5.

Familiare funus & domesticus luctus. Cic. in Vatinium.

Funestum funus. Cic. pro domo sua.

Immaturum funus. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Inhumatum funus. Lucan. lib. 7.

Lacrymosa funera. Horat. 1. Carm. ode 8.

Lamentabilia funere, Vide LAMENTOR.

Maturo propior funeri. Horat. 3. Carm. ode 15.

Miserandum funus. Lucan. lib. 1.

Modicum eius funus. Tacit. lib. 5. Id est reuie.

Perluctuosum funus. Cic. Qu. frat. lib. 3. 24.

Plebeij funeris arca. Lucan. lib. 8,

Da vilem Magno plebeij funeris arcam. Hoc est, da Pompeio saltem plebeium funus.

Præclarum funus Pers. sat. 2.

Profanatum funus acerbo vulnere. Stat. 9. Thebaid.

Suprema funera. Ouid. 3. Metamorphoseos,

-dicique beatus

Ante obitum nemo, supremáque funera debet.

Tristia funera. Horat. 2. epist. 2.

¶ Funus celebrare alicui. Plinius lib. 10. cap. 43.

Concelebrare funus, Vide CONCELEBRO.

Conficere funere, Vide CONFICIO.

Congerere funera, Vide CONGERO.

Ad funus conueniunt amici ad exequias cohonestandas. Cicero pro Quintio.

Deducere funus, Vide DEDVCO.

Mista senum ac iuuenum densantur funera. Horat. 1. Carm. ode 2.

Sæua dare funera. Virg. 8. Æneid.

Dare operam funeri. Cic. Attico, lib. 15. 321.

Acerbissimum viuo, videntique funus ducere. Cic. pro Quintio.

Dotari funeribus. Ouid. 13. Metam.

Funere elata Resp. Cic. pro Domo sua ad Pontif. Video quosdam clarissimos viros, principes ciuitatis, aliquot locis iudicasse, te cum plebe iure agere potuisse. qui etiam de me ipso quum tua rogatione, funere elatam Rempub. esse dicerent: tamen id funus, etsi miserum, atque acerbum fuisset, iure indictum esse dicebant.

Expers funeris anima. Id est, Immortalis. Lucret. lib. 3.

Fecit de integro funus iam sepulto filio mater. Cic. pro Cluent.

Amplum funus facere. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12.

Funus facere prandio alicuius, pro Consumere epulas prandij. Plaut. Menæch. 11,

-fecisti funus absenti me prandio:

Cur ausus facere, cum ego æquè, ac tu eras, eram?

Egregie factum funus. Horat. 2. Carm. ode 5.

Indicere funus Reipublicæ, Vide INDICO.

Inducere funus. Cic. 2. de Legibus.

Instare funeri, Vide INSTO.

Instaurare funus alicui. Virg. 3. Æneid. Vide INSTAVRO.

Locare funus, Vide LOCVS. Cic. 7. Verr.

Maturare funus, Vide MATVRVS.

Acerbo mersit funere. Virg. 6. Æneid.

Funera pati. Virgil. 1. Æneid.

Plangere funera alicuius. Stat. 12. Thebaid.

Procedit funus. Terent. in prin. And.

Reuiuiscere in funeribus. Celsus lib. 2. cap. 6.

Author funeris tibi fum. Ouid. 10. Metam.

Causa funeris tibi fui. Virgil. 6. Æneid.

Soluere iusta paterno funeri. Cic. pro Rosc. Amer.

Arbitraria funeris soluere. Cic. Post red. in Senatu.

Animam tradere funeri Senec. Troad. 5.

In funus venire. Cic. Att. lib. 15. 321.

¶ Funus, pro Sepulcro. Virgil. 3. Æneidos,

Ergo instauramus Polydoro funus. Seruius.

Funeræ, funerarum, apud maiores dicebantur, illæ ad quas funus pertinet. vt sororem, matrem. Nam præficæ sunt planctus principes, nõ doloris. Funeras autem dicebant, quasi funereas ad quas pertinet funus. Seruius in hunc locum Virgilij lib. 9. Æneidos,

-nec te tua funera mater

Produxi, pressiue oculos, aut vulnera laui.

Funereus, Adiectiuum ([illegible]) vt Funereæ mulieres ad quas pertinet funus & exequias facere, vt puta soror & mater.

Bubo funereus. Ouid. 10. Metam.

Funerea fax Martialis libro 8. 57,

Funereámque tuis quassit vtrerque facem.

Frons funerea. Virg. 4. Æneid. Id est cupressus. Seruius.

Funebris, & hoc funebre, pen. corr. ([illegible]) ut Funebris pompa. Quintil. in Ægro redempto. Sic Funebris concio, Cic. 2. de Oratore.

Funebria iusta. Liu. 3. ab Vrbe. Nec cælestes modò cæremonias, sed iusta quoque funebria, placandósque manes, vt idem Pontifex edoceret. Iusta, sunt exequiæ, id est sacrificia quæ mortuis impenduntur, & funerandi solennitas.

Bellum funebre. Horat. 1. epist. 10. Id est cruentum, plenũ cædibus.

Cupressi funebres. Horat. Epod. 5.

Epulum funebre. Cicero in Vatinium, Cedo quis vnquam cœnauit atratus? ita enim illud epulum est funebre, vt munus sit funeris, epulæ quidem ipsæ dignitatis.

Laudationes funebres. Quintil. lib. 3. cap. 9.

Paratus funebria. Tacit. lib. 13.

Sacra funebria. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.

Funebre vestimentum. Cicero 2. de Legib.

Funebres tibiæ, authore Festo, dicuntur, cum quibus in funere canitur, quas flamini audire putabant illicitum.

Funerarius, a, um, Adiectiuum. vt Funeraria actio, quæ de impensis funeris causa factis datur, l. 14. §. hæc actio. D. de relig. & sump. t. fun. Appellatur funeraria actio in l. 30. D. de relig. Inde funerarii priuilegium, in l. vlt. D. eod. tit.

Funerarius, Substantiuum. Iulius Firmicus lib. 3. cap. 6, Si per noctem fuerint iuncti Sol, Mercurius, & Saturnus: lapidarios facient, pollinctores, aut funerarios, vel quibus sepulcrorum cura mandetur.

Funero, funeras, pen. corr. ([illegible]) funerâre, Sepelire. Plin. lib. 33. capito, Qui funerari se iussit sestertiis vndecim milibus. Sueton. in Domitiano, cap. 17.

Propè funeratus arboris ictu. Horat. 3. Carm. ode 8.

Funestus, Adiectiuum ([illegible]) Quod est funere inquinatum. Plinius in Paneg. 88, Quare ego te Cæsar, moribus omnibus tuis, omnibus comparo, multis antepono: quòd licet nobis & in præteritum de malis imperatoribus quotidie vindicari. & futuros sub exemplo præmonere, nullum locum, nullum esse tempus, quo funestorum principum manes à posterorum execrationibus conquiescant.

Funestum, Mortiferum, cruentum. Seneca, Vox illa funesta Reip.

Funesta familia, Quæ luctum & exequias celebrat. Liu. 2. ab Vrbe. Caius in l. Si ex re. §. Illud quæsitum. D. De stipulatione seruorum. Quæ ratio illo argumento commendatur: quòd hæredis familia ea tempore mortis funesta facta intelligitur, &c.

Perniciosum & funestum. Cic. 1. in Catil. Aquilam illam argenteam, quam tibi ac tuis omnibus perniciosam esse confido, & funestam futuram.

Acies funesta, Vide ACIES.

Arma funesta induere. Ouid. 2. Fast.

Funesta actio. Cic. pro Lege Agraria.

Funestum bellum. Liu. 5. bel. Maced.

Campus funestior æquore Silius lib. 8.

Consilia funesta. Valer. 6. Argon.

Curæ funestæ, Metus mortis. Claud. 2. de raptu Pros.

Funesta dies Alliensis pugnæ. Cic. ad Att. lib. 9. 173.

Dies aliquibus funestus. Cic. 7. Verr.

Domus funesta. Ouid. 7. Metam.

Facem funestam à templis repellere. Cic. Anteq. iret in exil.

Hora funesta. Lucan. lib. 6.

Ignes funestos templis deorum inferre. Cic. 3. in Catil.

Malum funestum. Ouid. 3. Trist. eleg. 6.

Munus funestum. Ouid. 2. Metam.

Nox alicui funesta. Cic. pro Flacco.

Funestæ nuptiæ. Liu. 4. ab Vrbe, Nec alia species, cladésque belli abest, adeo contacta ciuitate rabie duorum iuuenum, funestas nuptias ex occasu patriæ petentium.

Omen funestum Propert. lib. 2. eleg. 19.

Omnibus funestis aliquid agere. Cic. pro Cluent. Nubit genero socrus nullis auspicijs, nullis authoribus, funestis ominibus omnium.

Pestis Reipublicæ funesta. Cic. pro Domo sua.

Funestum est à forti atque honesto viro iugulari: funestius ab eo cuius vox in præconio quæstum præstitit. Cic. pro Quintio.

Tuba funesta tristior. Propert. lib. 7. eleg. 7.

Vestis funesta. Catul. Argon. 59.

Victoria funesta. Plancus Ciceroni, lib. 10. 8.

Pestifer & funestus tribunatus. Cic. pro Domo sua.

Funesto, funestas ([illegible]) funestâre, Funere inquinare. Cicero pro Fonteio. Idem pro Milone, Sedem ab vniuerso populo concessam vni ordini inflammari, excindi, funestari. Idem pro Rabirio perduellionis reo.

Funestare aliquem. Catull. Argon. 59,

Tali mente deæ funestet séque suósque.

Fuo, fuis, Vide FVAT.

F V R

Fur, huius furis, comm. gen. ([illegible]) Nonius, Fures significantiam habent à furuo, quod Romani veteres atrum appellauerunt. & quòd per obscuras atque atras noctes opportuna sit eius mali effectio, eos dictos fures testatur Varro rerum Diuinarum, lib. 14. Quibusdam tamen magis placet furem à fero deriuari, quòd ferat, id est auferat res alienas. Alij à Græco [illegible], deductum volunt. Paulus, l. 1. D. De furtis, Furtum a furuo, id est nigro dictum Labeo ait, quòd clàm & in obscuro fiat, & plerunque nocte. Vel à fraude, vt Sabinus ait. Vel à ferendo, & auferendo. Vel à Græco sermone, qui [illegible] appellant fures. Imò & Græci [illegible]

[illegible] dixerunt. Inde sola cogitatio furti faciendi non facit furem. De furum generibus, & varia punitione, vide Gellium, libro 11. cap. vlt.

Fur mihi es. Plaut. Aulul. 56. Id est, furaris mea. Idem Rud. 50.

Fur à Varrone dicitur, qui fucus in apibus nominatur, lib. 3. de Re Rust. cap. 16.

Fur balnearius, Vide BALNEVM.

Manifestarius fur, Vide MANIFESTVS.

Nocturnum furem quoquo modo, diurnum autem, si se telo defenderit, interfici impune duodecim tabulæ voluerunt. Cic. pro Milone. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Commentans fures signa earum rerum quas ceperunt. Cicero 5. de Finibus.

Fur priscorum verborum. Suet. de Claris grammat.

Fures pro militibus, Vide MANIPVLVS.

Fures etiam serui dicti sunt. Virg. 3. ecloga,
Quid domini facient, audent quum talia fures? Seruius.

Furculus, huius furculi, pen. corr. {[illegible]} secundum Priscianum diminutiuum à fur.

Furunculus, pen. corr. Item diminutiuum {[illegible]} Cic. in Pisonem, Nam quòd vobis iste tantummodo improbus, crudelis olim furunculus, nunc verò etiam rapax. Accipitur etiam quandoque pro mustela syluestri, qua in cauernis cuniculi capiuntur. Alio nomine dicitur viuerra, Græcè ἰκτίς. Sipontinus.

¶ Furunculus {[illegible]} Tuberculum (inquit Hermolaus) acutum cum inflatione ac dolore in carnosis maximè partibus Galeno. Prouenit ex humoribus crassis. Plin. lib. 20. cap. 13, Furunculos concoquit cum fermento. Idem lib. 26. cap. 15.

Furunculus etiam in vitibus dicitur exuberantia quædam in modum verrucæ, quæ fit dum germen ex cicatrice procedit. Columel. lib. 4. cap. 22, Plerunque autem germen de cicatrice procedit, quòd siue longius prosiluerit, in flagellum submittitur, siue breuius in pollicem, siue admodum exiguum in furunculum. is ea quolibet vel minimo capillamento fieri potest. Idem cap. 24.

Furinus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod ad furem pertinet. Plautus Pseud. 13, Nam non coquinum est, verùm furinum est forum.

Furtum, huius furti {[illegible]} Est (inquit Paulus Iurecons. D. de furt. l. 1.) contrectatio rei fraudulosa, lucri faciendi gratia, vel ipsius rei, vel etiam vsus eius possessionisve, quod lege naturali prohibitum est admittere. Cæsar 6. bel. Gall. Qui in furto aut latrocinio, &c.

Apertum furtum. Cic. pro Roscio Comœdo.

Balnearium furtum, Vide BALNEVM.

Impudentissimum furtum Cic. Verr. 3.

Iocosum furtum Horat. 1. Carm. ode 10.

Manifestum furtum, Vide MANIFESTVS.

Abactus furto, Vide ABACTVS.

Abest mihi res aliqua furto, pro Deest, subrepta est. Vlpian. D. De furtis. l. In actione furti. Signati argenti numerum debebit complecti: veluti aureos 100, pluresve, furto ei abesse. Paulus. D. De verborum signif. l. Labeo & Sabinus, Item si dominus rem quæ sibi furto aberat, ignorans emerit: rectè dicitur res abesse, etiam si postea id ita esse scierit: quia videtur res ei abesse, cui pretium abest.

Admittere furtum. Sabinus, D. De furtis. l. Si is cui commodata res erat, furtum admisit: agi cum eo & furti & commodati potest & si furti actum est, commodati actio extinguitur. si commodati, actioni furti exceptio obiicitur. Vlpian. D. Si familia furtum fecisse dicitur. l. 1, Vtilissimum id edictum Prætor proposuit, quo dominis prospiceret aduersus maleficia seruorum: videlicet, ne quum plures furtum admittant, euertant domini patrimonium, si &c.

Agere furti. Sabinus, D. De furtis. l. Si is cui commodata res erat, Furti agere potest is, cuius interest rem non subripi. Idem lege proximè sequenti, Furtiuam ancillam bona fide duobus aureis emptam quum possiderem, subripuit mihi Attius, cum quo & ego & dominus furti agimus. Pomponius lege proximè sequenti, Furti cum eo agere non possum.

Alligare se furti, Vide ALLIGO.

Astringere se furti, Vide ASTRINGO.

Concipere furtum. Iustinianus lib. 4. Institut. tit. 1, Conceptum furtum dicitur, quum apud aliquem testibus præsentibus furtiua res quæsita & inuenta sit. nam in eum propria actio constituta est, quamuis fur non sit, quæ appellatur Concepti. Oblatum furtum dicitur, quum res furtiua ab aliquo tibi oblata sit, eáque apud te concepta sit: vtique si ea mente tibi data fuerit, vt apud te potius quàm apud eum qui dedit, conciperetur. Nam tibi apud quem concepta sit, propria aduersus eum qui obtulit, quamuis fur non sit, constituta est actio, quæ appellatur oblati. Est etiam prohibiti furti actio aduersus eum qui furtum quærere testibus præsentibus volentem prohibuerit. Præterea pœna constituitur edicto Prætoris per actionem furti non exhibiti, aduersus eum qui furtiuam rem apud se quæsitam & inuentam non exhibuit. Sed hæ actiones, scilicet concepti & oblati, & furti prohibiti, necnon furti non exhibiti, in desuetudinem abierunt. Gellius lib. 11. cap. vlt. Ea quoque furta quæ per lancem liciúmque concepta essent, perinde ac si manifesta forent, vindicauerunt. Paulo post, Furti concepti, item oblati, triplici pœna est. Lex duodecim tabularum sic habet ad verbum: Furta quæ per lancem liciúmque concepta erunt, sicut manifesta vindicato. Quam legem sic interpretatur Oldendorpius: Ingeniosa est hominum malitia ad peccandum. Quare & fures, vt propositam alienarum rerum contrectationem interdiu commodius expedirent, non aperta facie domum intrabant: sed licio seu filo cincti, lancem duobus foraminibus apiatam ante oculos habebant: vt matres familiarum, aut virgines, aliæve ancillæ in domo forte-fortuna obuiæ terrerentur, fugeréntque potius quàm quòd de cognoscendo vel obseruando fure essent sollicitæ, ac interim illis res subriperent. Tatius Alpin' per lancē & liciú furtum intelligit, quòd fures quasi sacrorū ministri licio cincti per domos alienas ierint: & quòd propter mulieres, ne illæ extimescerent eos ipsos, vel ad viros, vel ad liberos suos publicè capiendos venisse (quod ob solum licium, cum lictoribus commune, suspicati potuissent) & vt munificentiores etiam ad promouendam rem diuinam forent, ideo sacras quoque lances in conspectum protulerint, atque ante oculos ipsarum tenuerint: iisdémque lancibus res à fœminis datas ad sacrificia exceperint, atque inde tandem furtum illud ita quæsitum fecerint: ac denique propter dolum in re sacra structum tantas pœnas dederint. Licium itaque ad ostentationem religiosi ministerij referendum est: lances verò ad oculos & visum fœminarum, tum eximendi timoris gratia de suis, tum inuitandæ ad pietatem ipsarum prodigentiæ. Hæc & plura in hanc rem Tatius.

Committere furtum. Modestinus, D. De furtis. l. Sempronia, Modestinus respōdit, si clàm subtraxit, furtum commissum. Iustinianus lib. 4. Institut. tit. 1, Si is qui rem vtendam accepit, in alium vsum eam trāsferat, quàm cuius gratia ei data est: furtum cōmittit. Paulo pòst, Placuit eos qui rebus commodatis aliter vterentur, quàm vtendas acceperint, ita furtum committere, si se intelligant id inuito domino facere. Sic ibidem frequenter.

Condemnare furti. Gellius lib. 11. cap. vlt. in fine, Quocirca ne id quidem Sabinus dubitare se ait, quin dominus furti sit condemnandus, qui seruo suo vti furtum faceret, imperauit.

Furti damnatus. Cic. pro L. Flacco, Pari felicitate vnà legatus venit Nicomedes, qui neque in Senatum vlla conditione peruenire potuit, & furti & pro socio damnatus est.

Deprendere furta alicuius. Ouid 3 Metam.

Furtum ætati facere. Plautus Bacch. 5. Metaphoricōs dixit. Cic. pro Cluentio.

Sui furtū facere. Aphricanus in l. Ancilla. D. De furtis. Ancilla fugitiua quemadmodum sui furtum facere intelligitur, ita partū quoque contrectando furtum facit.

Furtum alicuius rei facere. Vlpian D. De furtis. l. Siquis vxori, Si Titius alienam rem vendidit, & ab emptore nummos accepit, non videtur nummorum furtum fecisse. Celsus eodem tit. l. Inficiando, Infans apud furem adoleuit, tam adolescentis furtum fecit ille, quàm infantis. Papinianus eodem titulo, l. Si vendidero, Falsus procurator ita demum furtum pecuniæ fecit, si nomine quoque veri procuratoris quem creditor habuit assumpto, debitorem alienum circumuenerit.

Furtum facere alicui. Vlpian. D De furtis l. Si quis in seruitute furtum fecerit, Cæterùm si quum tibi furtum facerem, de domo tua abscondisti te, ne te occidam, etiam si vidisti, &c. Idem eodem tit. l. Si quis vxori: Sed si filius meus, qui habet castrense peculium, furtum mihi fecerit: an possim actione vtili aduersus eum agere videndum est. Paulo pòst, Non tantùm igitur facit furtum filio, sed etiam furti tenebitur.

Furtum facere. Cic. pro Cluentio, Hoc ipso ferè tempore Stratio ille medicus domi furtum fecit. Idem de Natura deorum, lib. 3, Ope consilióque tuo furtum aio factum esse. Vlpianus D. De furtis. l. Siquis vxori, Seruus qui se liberum affirmauit, vt sibi pecunia crederetur, furtum non facit. namque hic nihil amplius, quàm idoneum se debitorem affirmat. Lege eadem, sub finem, Si quis iurauerit se furtum non fecisse, deinde rem furtiuam contrectet, &c. Caius eodem tit. l. Si pignore, Ex quo satis apparet, furtum fieri, & si quis vsum alienæ rei in suum lucrum conuertat. Paulus quoque frequenter eod. tit. l. Si is qui rem pignori dedit.

Ligurire furta. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Pauido furto subducere aliquid. Lucan. lib. 2.

Obligari furti. Caius, D. De furtis. l. Si pignore, Eum qui quod vtendum accepit, ipse alij commodauerit, furti obligari responsum est. Sabinus eodem tit. l. Si is qui pignori rem accepit, de vendendo pignore nihil conuenisset, vendidit, furti se obligat. Sic Vlpian. D. De verb. signific. l. 174. & Paulus, l. 3. D. Rerum amotarum.

Obstringi furti. Masurius Sabinus apud Gellium lib. 11. cap. vlt. Qui alienum quid iacens lucri faciendi causa sustulit, furti obstringitur, siue scit cuius sit, siue nescit.

Participare furtum, pro Participem esse furti. Vlpian. Si familia furtum fecisse dicetur l. 1.

Vitium furti soluitur. Iulianus, D. De furtis. l. Interdum, Si res peculiaris subrepta in potestatem serui redierit. soluitur furti vitium, & incipit hoc casu in peculio esse, & ita à domino possidetur.

Solutum esse furto noxáque. Vlpian. D. Si familia furtum fecisse dicetur. l. Quoties. Idem. D. De verb. significat. l. 174, Aliud est promittere furem non esse, aliud furto noxáque solutum. Qui enim dicit furem non esse, de hominis proposito loquitur: qui furto noxaque solutum, nemini esse furto obligatum promittit.

Subtrahere aliquid furto. Caius, D. De verborum signific. l. Mulieris. D. finere autem abesse res tunc videtur, quum sic redit in potestatem, ne amittere eius possessionem possimus ob hoc, quòd furto pridem subtracta est.

Teneri furti. Vlpianus, D. De furtis. l. Si quis vxori res mariti subtrahenti opem consiliumve accommodauerit, furti tenebitur. sed & si furtum cum ea fecit, tenebitur furti, quum ipsa non teneatur. Ipsa quoque si opem furi tulit, furti non tenebitur, sed rerum amotarum.

Teneri furti alicui. Vlpian. D. De furtis. l. Si quis vxori, Idem dicendum est & in filiofamilias milite. nam ipse patri non tenebitur furti. Rursus lege eadem. §. Si maiora quis tibi pondera commodauit, quum emeres ad pondus: furti eum teneri venditori, Mela scripsit. Paulus eodem titulo, l. Creditoris, Dominus qui rem subripuit, in qua vsusfructus alienus est, furti vsufructuario tenetur.

¶ Furtum veteres dicebant quicquid clàm factum esset. Virgil. 4. Georgicorum.
Vulcani, Martisque dolos, & dulcia furta. Seruius pro adulterio interpretatur.

Cessationis furtum. Cicero Tironi, lib.16.26, Tu etiam si quod scribas non habebis, scribito tamen, ne furtum cessationis quæsiuisse videatis.

Latitantia furta. Claud.1.de raptu Proserp.

Modestum furtum. Ouid.2.de Arte amandi.

¶Furtum, pro Adulterio. Tibullus, -celari vult sua furta Venus. Virg.6 Æneidos,

-suppostáq; furto Pasiphae. Seruius Ouid.2.Metamorphoseos, Hoc certè furtum coniux mea nesciet, inquit.

Puer furto conceptus. Ouid.2.Fast.

Iucundum furtum. Ouid.2.Amor.eleg.8.

¶Furtum, Insidiæ. Virgil.11.Æneidos,

Furta paro belli conuexo in tramite syluæ. Idem lib.10,

-haud furto melior, sed fortibus armis. Sallust lib.1.Hist. Metu gentis ad furta peridoneæ. Seruius.

¶Furtū vnius diei. Liu 6.bell.Pun. Deinde vt clarior res erat quàm vt tegi ac dissimulari posset, elocabant verbis: nec opinato aduentu, ac prope furto vnius diei vrbem vnam Hispaniæ interceptam.

Furtim, Aduerbium (λάθρα) id est clàm: cuius contrarium est palàm. Cic.2.de Natura deorum, Itaque bestiæ furtim, vt dixi, fruuntur: domini palàm & liberè. Idem pro Lege agraria, Quid Alexandria, cunctaque Ægyptus? vt occulte latet! vt recondita est! vt furtim tota Decemuiris traditur?

Facere aliquid furtim. Cicero pro Domo sua.

Latent furtim. Ouid.14.Metam.

Furax, furacis, pen.prod.om.gen. ([illegible]) Qui facilè furatur, & furtis faciendis animum applicuit. Cic.3 Offic.

Homo auarus & furax. Cic 2.de Orat.

Furax lepus. Martial.lib.1.45.

Furaces manus. Martial.lib.8.35. Et Cic.in Pisonem, Nam quum tu tumidus ac tremens tuis ipse furacissimis manibus detractam cruentis fascibus lauream, &c.

Furax seruus. Cic.2.de Orat.

Furacitas, pen.corr. furacitatis (τὸ κλεπτικόν.) Plin.lib.10.cap.29, Cui soli aui furacitas auri argentique præcipuè mira est.

Furaciter, penult.corr. Aduerbium (κλεπτικῶς.) Cicero in Vatinium, Quumque omnium domos, apothecas, naues furacissimè scrutarere, &c.

Furtificus, pen.corr. Adiectiuum ([illegible]) Qui furtum facere solet. Plaut Persa, Vbi illa altera est furtifica læua? Idem Pseud.13, Vt prædonis vestras furtificas manos. Antiquum.

Furtiuus, pen.prod. Aliud adiectiui ([illegible]) Quod furto est raptum. Plaut.Persa, 14. Idem Pœnul.14,

Et qui eas vendebat, dixit se furtiuas vendere.

Res furtiua. Quintil.lib.5.cap.3.

Furtiuum, Clandestinum. Gellius lib.17.cap.9, Res quasdam occultas nunciare regi furtiuo scripto volebat. Sic Furtiuæ excursiones, Liu 4.bel.Punic.

Amor furtiuus. Virgil.4.Æneid.

Artes furtiuæ Cupidinis. Ouid.1.de Ponto, eleg.5.

Ioci furtiui. Ouid.3 de Arte.

Iter furtiuum in Italiam. Cic.in Pisonem.

Mentis furtiuæ conscia. Ouid.epist.16.

Manus furtiuum. Catul.ad Ortalum, epigr.60.

Venus furtiua Ouid 1 de Arte.

Viæ furtiuæ. Ouid 2 de Arte.

Voluptas furtiua. Ouid.4 Metam.

Furtiuè, penult.prod. ([illegible]) Aduerbium, pro Furtim. Plaut.Pœn.16,

-certiorem esse te volui,

Nequid furtiuè clàm accepisse censeas.

Furor, furaris ([illegible]) furári, Clàm alienum auferre. Plin.lib.12.cap 14, Nemo furatur alteri. Cic.6.Verr. Tum primùm intellexi ad eam rem istos fratres Cybiratas fuisse, vt iste in furando manibus suis, oculis illorum vteretur.

Furari & clàm alicui eripere. Cic.2.Offic.

Rapere & furari. Cic.4.Verr.

Furari. Quintil.lib.3 cap.6, Qui pecuniam publicam ex templo furatus est.

Oculos furare labori. Virg.5.Æneid.

¶Furari, pro Furtim assequi, & furtim obrepere ad aliquid. Cicero pro Corn.Balbo, Non enim furatus esse ciuitatem, non genus suum ementitus. Budæus.

Furca, furcæ (δίκρανος) à ferendo dictum instrumentum quo frumenta feruntur. Horat.1.epist.10,

Naturam expellas furca licet, vsque recurret.

Bicornes furcæ. Virg.1.Georg.

¶Furca (στήριγξ) dicitur omne id quo quid sustentatur in modum furcæ factum. Plinius lib 14.cap 2, Furcas subdere his necessarium. Idem libro 9 capite 8, Tunc piscatores circumdant retia, furcísque subiiciunt.

¶Furca, Lignum erat, vt Plutarchus refert, plaustri quod temoni subiiciebant, quasi Græcè diceres ὑποστάτην & στήριγμα, quam furcam malefici gerebant serui. In furca etiam, sed alia, suspendebantur, & alia ad supplicium trudebantur igni. Prudentius,

Et tam cetortis brachiis furca eminus,

Romanus actus ingerebatur rogo. Turnebus.

Sub furca. Liu.lib.2, Huncccine aiebat, quem modò decuratum, ouantémque victoria incedentem vidistis Quirites eum sub furca vinctum, inter verbera, & cruciatus videre potestis?

Figebantur furca grassatores. Callistratus in l. Capitalium.§.Famosos.D.De pœnis, Famosos latrones in his locis, vbi grassati sunt, furca figendos quàm pluribus placuit: vt & conspectu deterreantur alij ab iisdem facinoribus, & solatio sit cognatis & adfinibus interemptorum eodem loco pœna reddita in quo latrones homicidia fecissent.

In furcas fixus. Plin.lib.29.cap.4.

Furcæ ferreæ, apud Catonem cap.10.

Furcula, Diminutiuum ([illegible]) Liu.8.bel.Maced. Momento enim ad inane suspensi furculis ab hostibus muro peruenerunt. In emendatioribus codicibus legitur fulturis.

Furcilla ([illegible]) Diminutiuum à furcula, Instrumentum quo frumenta cillentur, id est mouentur. Varro lib.1.de Re rust cap.49, Herba quum crescere desiit, & æstu arescit, subsecari falcibus debet: & quoad perarescat, furcillis versari. Colum.lib.2.cap.10, Baculis, furcillísve contundant.

Furcilles, siue furcillæ, quibus homines suspendebantur. Festus.

Furcifer, pen.cor. ([illegible]) furciferi, dicebatur (inquit Donatus) seruus qui ob leue delictum cogebatur à domino, ignominiæ magis, quàm supplicij causa, circa vicinos, furcam in collo ferre, subligatis ad eam manibus, & prædicare peccatum suum, simulque monere cæteros nequid simile admitterent. Hactenus Donat. Vnde (inquit Calepinus) Plutarch. in vita Coriolani, Furcifer hoc nomen est, quòd maxima pœna apud antiquos seruo peccanti erat, vt is plaustri lignum, cui temo affigitur, spectante vicinia, ferens circumageret. Quod vbi factum erat, infidus à domesticis & vicinis existimatus, furcifer appellabatur. nam Latini, lignum illud, furcam appellant. Cic.in Vatinium testem. Idem pro Deiotaro, Quid inde furcifer? quo progreditur? Terent. And.3.5,

Oh, tibi ego vt credam furcifer?

Furens, Furenter, Vide FVRO, furoris.

Furfur, furfuris, pen.corr.m.gen. (πίτυρον) Purgamentum & fæx farinæ. Plautus Capt.13, Tum pistores scrophipasci, qui alunt furfure sues.

Furfures in capite & tota facie dicuntur fuliginosa illa excrementa sicca & alba ac tenuia quæ super poris colliguntur. Plinius libro 20. capite 9, Furfures capitis & vlcera manantia illita ex oleo cocta.

Furfurosus, pen.prod. Adiectiuum (πιτυρώδης.) Plin.lib.12.cap.15, Colos in quacunque natione præfertur rufus, & pinguiter lenius, deterior furfurosus. Hoc est, Qui velut furfuribus permistus apparet.

Furiæ, Furialis, Furiosus, Furibundus, Furio, Furo, Vide FVROR, furoris.

FVRINALIA, sacra Furinæ quam deam dicebant. Festus.

Furnianus, pen.prod. Adiectiuum, vt Forniana vasa, à Furnio inuentore fortassis dicta. Plin.lib.33.cap.11.

Furnus, huius furni, m.gen. ([illegible]) Locus in quo panis decoquitur. A furuo, id est nigro colore, propter fuliginem, vel propter obscuritatem quam intus habet. Plin. Cortices quoque decussi ligni, clibanis & furnis præbent vsum. Plautus Casin.7,

Vna ædepol opera in furnum calidum condito.

Mersus furno, Vide MERGO.

Furnaceus, Adiectiuum ([illegible]) vt Furnaceus panis, qui in furno coquitur. Plinius libro 18 cap 9, Nam furnaceis panibus, binas adijcimus libras.

Furnaria absolutè dicitur, sicut cœnacularia & sagaria.

Furnariam exercere, Dicitur qui ex furno, panisque coctura quæstum facit, vel qui furnos locat conductoribus. Suetonius de Vitellio, capite 2.

Furnarius, furnarij, Substantiuum, Qui furnariam exercet. Paulus in l.Hæredem.§.Præterea D.De damn.infect. Præterea si furni nomine damni infecti fuerit cautum, deinde furnarij culpa damnum datum fuerit, &c.

Furo, furis, Vide FVROR, furoris.

Furor, furaris, Vide FVR.

Furor, furoris, m.g. ([illegible]) Insania, à feror verbo: quòd qui furore agitantur, huc atque illuc temerè ferantur. Cic.3. Tusculan.quæst. Itaque non est scriptum si insanus, sed si furiosus esse incipit. Insaniam enim censuerunt (id est inconstantiam sanitate vacantem) posse tamen tueri mediocritatem officiorum, & vitæ communem cultum, atque vsitatum. furorem autem esse rati sunt, mentis ad omnia cæcitatem. Idem de Aruspic. respon. A dijs quidem immortalibus, quæ potest homini maior esse pœna, furore atque dementia?

Accensus furor, Vide ACCENDO.

Cæcus furore. Virg.2.Æneid.

Captus furore, Vide CAPIO.

Vultus furore torquus. Seneca OEdip.12.

Violenti signa furoris. Lucret.lib.2.

Furor bellorum. Lucan.lib.5.

Cæli furor æquinoctialis. Catul.ad seipsum, epigr.43.

¶Breuis furor. Horat.1.epist.2.

Cæcus furor. Horat. Epod.7.

Effrenatus, & præceps furor alicuius. Cic.2.de Arusp.resp.

Impius furor. Virg.1.Æneid.

Impotens furor. Seneca Agamem.8.

Incauti furore. Silius lib.3.

Incitatus furor, Vide INCITO.

Indomitus furor. Lucan.lib.3.

Inflammatus atque ignitus furor. Cic.pro Domo sua.

Insignis furor. Virg.3.Georg.

Mortalis furor. Virg.12.Æneid.

Periurus furor. Claud.4.Paneg.

Vecors furor. Catul.ad Aurelium, epigr.15.

¶Absistere furore, Vide ABSISTO.

Animis furor additus. Virg.2.Æneid.

Augere furores. Lucan.lib.10.

Currenti cede furori. Ouid.1.de Remed.amor.

Consedit eius furor. Cic.4.Acad.

Bellandi furore corda extimulat. Silius lib.1.

Exundans furor. Stat.10.Thebaid.

Fractus furor. Silius lib.7.

Indomitos furores in corde gerens. Catul. Argon. 59.
Inflammari furoribus, Vide INFLAMMO.
Furore aliquem inuadere. Cic. famil. 16.
Gliscit furor. Lucret. lib. 4.
Minuere furorem. Horat. 1. Carm. ode 37.
Ponere furorem. Lucan. lib. 1.
Furor iráque mentem Præcipitant. Virg. 2. Æneid.
Redire ad furorem. Planc. Cic. Famil. 10.
Prætumido quatiebat corda furore. Claud. 1. in Ruf.
Sistere furorem. Stat. 5. Thebaid.
Armorum furor vbique sopitus. Patercul. lib. 2.
Versatur mihi ante oculos aspectus & furor Cethegi in vestra cæde bacchantis. Cic. 4 in Catil.

¶ Furor, Mens vi quadam diuina concitata, qualis est furor poetarum. Cic. 1. de Diuinat. Ibidem paulo antè, Inest igitur animis præsagitio extrinsecus iniecta, atque inclusa diuinitus. Ea si exarsit acrius, furor appellatur, quũ à corpore animus abstractus, diuino instinctu concitatur.
Vaticinos concepit mente furores. Ouid. 2. Metam.

FVRIÆ, Furiæ (ἐριννύες, εὐμενίδες) vel Furiæ, Furiarũ. Furiæ (inquit Seruius) Diræ in cælo, Furiæ in terris, Eumenides apud inferos: vnde & tres esse dicuntur, Acherontis & Noctis filiæ. Canes etiam vocantur, vt est apud Virg. 6. Æneidos,
-visæque Canes vlulare per vmbram
Aduentante dea. Lucan. -Stygiásque Canes in luce superna Destituent. Cic. 3. de Nat. deor. Sin hæc dea est, cur nõ Eumenides? quæ si deæ sunt, quarum & Athenis fanum est, & apud nos, vt ego interpretor, lucus Furinæ, Furiæ deæ sunt, speculatrices, credo, & vindices facinorum & sceleris.
Furiæ, Veteribus scelestæ mentis tormenta erant. Cic. pro Rosc. Amer. Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis sæpenumero videtis, eos qui aliquid impiè sceleratéque commiserint, agitari & perterreri Furiarum tædis ardentibus. sua quenque fraus & suus terror maximè vexat: suum quenque scelus agitat, amentiáque afficit: suæ malæ cogitationes conscientiæque animi terrent: hæ sunt impiis assiduæ domesticæque furiæ: quæ dies noctésque parentum pœnas à consceleratissimis filiis repetant.
Furia ac pestis patriæ. Cic. pro Sextio.
Clodium furiam appellat Cicero ad Qu. frat. lib. 3 17, Primum est, de Clodij ad Cæsarem literis: in quo Cæsaris consilium probo, quòd tibi amantissimè petenti veniam nõ dedit, vti vllum ad illam furiam verbum rescriberet.
Tristes furiæ. Claud. 2. de raptu Proserp.
Malis furiis actus. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Amor furiis agitatus. Virg. 12. Æneid.
Furiis agitata doloris. Ouid. 6 Metam.
Accensus furiis, Vide ACCENDO.
Agitant & insectantur impios furiæ non ardentibus tædis, sicut in fabulis, sed angore conscientiæ, & fraudis cruciatu. Cicero 1. de Legibus.
Scelerum furiis agitatus. Virg 3. Æneid.
Concepit furias Virgil. 4. Æneid.
Consistere vsquam impios non patiuntur furiæ. Cicero pro Rosc. Amerino.
Verberibus furiarum exagitari. Sueton. in Nerone, cap. 34.
Incensa furiis. Virg. 4 Æneid.
In furias, ignémque ruunt. Virg. 3. Georg Videtur figura esse ἓν διὰ δυοῖν, quasi dicat furiosum ignem. Intelligit enim amorem.
Tædis ardentibus furiarum terreri. Cic. in Pison.
Horrendas tollebat in furias. Stat. 5. Thebaid.

Furialis, & hoc furiale, pen. prod. (ἐριννυώδης) Quod furentibus & insanis proprium esse solet. Liuius 7. ab Vrbe, Inde terror maximus fuit, quòd sacerdotes eorum facibus ardentibus, anguibusque prælatis incessu furiali militem Romanum insueta turbauerunt specie.
Arma furiala Ouid. 6. Metam.
Ansa furialia. Ouid. 11. Metam.
Cædes furialis. Ouid. 6. Metam.
Caput furiale Horat. 3 Carm. ode 11.
Furiale carmen. Liuius 10. ab Vrbe, Et diro execratio ac furiale carmen detestandæ familiæ stirpíque compositum.
Ignes furiales. Id est, amores nefarij. Ouid 2. Fast.
Furialis vestis. Cic 2 Tusc. Ex Sophocle. Vestem intelligit, qua indutus Hercules versus est in furorem.
Virus furiale. Claud. 2. in Eutrop.
Vox furialis. Cic. pro Plancio.
Furiale minatur. Stat 6. Thebaid.

Furialiter, pen. corr. Aduerbium (ἐριννυωδῶς.) Ouid 3. Fastorum,
Non habet exactum quid agat, furialiter odit.

Furiosus, pen. prod. Adiectiuum (μανιώδης, μανικός, λυσσώδης) A quo furor nunquam recedit, inquit Seruius. Cic lib 3. Tusc. Itaque non est scriptum, Si insanus, sed Si furiosus esse incipit. Idem pro Cluent. Mulier iam non morbo, sed scelere furiosa.
Vecors, furiosus, mente captus. Cic. in Pisonem.
Vesanus & furiosus homo. Cic. pro Domo sua.
Furiosa ædilitas. Cicero ad Qu. frat. libro 2 6, Spero eum in officio fore: sed omnia sunt tardiora, propter furiosæ ædilitatis expectationem.
Amor furiosior. Ouid. 9. Metam.
Opum furiosa cupido. Ouid 1. Fast.
Effrænata & furiosa cupiditas alicuius. Cic. 2. in Catil.
Impetus furiosus. Senec. Hippol. 2.
Libido furiosa. Ouid. 1. de Arte.
Peccatum furiosum. Horat. 1. Serm sat. 3.
Vis furiosa Tribuni facilè superari frangíque potest. Cicero pro Domo sua.
Vultus furiosus & acer. Lucret. lib. 6.

Furiosissimæ conciones Publij Cic. ad Att. lib. 4. 72.
¶ Furiosum Iurisconsulti appellant, qui mentis ad omnia lumine, id est sensu communi caret: quales non modò Athamantem, Alcmæonem, Aiacem, Orestem fabulæ memorant, verùm etiam Marguem, Melitidem, Chorœbum, Morychum. Dementem verò, qui non vsquequaque, sed ex parte tantùm mentis errore ducitur, veluti is, de quo D Pius loquitur in l. Is qui D de tut. & curat. dat.

Furiosè, pen. prod. Aduerbium (μανιωδῶς.) Cic. 13. Philipp. Partes furiosè dicuntur in foro, in curia.

Furo, furis (μαίνομαι, ἐνθουσιάζω, ἐκμαίνομαι, λυσσάω) furere, Ita agitari, Apul. Furit, eosem corripit, fertur in eum præceps, nihil tale timentem aggreditur. Cic. 3. Tuscul. Quo genere Athamantem, Alcmæonem, Aiacem, Orestem furere dicimus.
Furere, Insanire. Cic. lib. 1. Offic. Versutum & callidum factum Solonis, qui quo tutior vita eius esset, & plus aliquanto Reipub. prodesset, furere se simulauit. Idem in Pisonem, Quid est aliud furere, nisi non cognoscere homines, non cognoscere leges, non Senatum, non ciuitatem?
Insanire & furere. Cic. 6. Verr.
Bacchari & furere. Cic. de Arusp. resp.
Furit ad Cicero ad Atticum, lib 4. 85, Res furit ad interregnum. & est nonnullus odor Dictaturæ. Ex vetusto codice legendum, fluit.
De aliquo furere. Cic. Att lib. 14. 357.
A Rufilio se contumaciter, vrbanéque vexatum furebat Clodius. Cic Qu frat. lib. 2. 5.
Apud sanos furere, & quasi apud sobrios bacchari videtur vinolentus. Cic. in Orat.
Furit æstus arenis. Virg. 1. Æneid.
Dolore furit. Ouid. 12. Metam.
Lymphata mente furebat. Catul. Argon. 59.
Furere aliquid, pro ob aliquid. Liu. 1. Decad. lib. 8, Et nunc id furere, id ægrè pati quòd sine L. Papirio non inermes, non manci milites fuerint.
Audacia furens Catilina. Cic. 2. in Catil.
Ense furens Valer. lib. 1. Argon.
Furens contumeliis. Plin. lib 7. cap. 12.
Inflammatus & furens libidinibus. Cic. 5. Tuscul.
Animi furens. Virg. 5 Æneid.
¶ Cedere furenti. Cic. Antequàm iret in exil.
Furentem & exultantem continere. Cic. de Arusp. resp.
Ira furentem mollire. Ouid. 13 Metam.
¶ Bella furentia. Silius lib. 7.
Flammæ furentes. Virg 4 Æneid.
Furentes & violenti impetus. Cic. de Arusp. resp.
Populus furens Lucan. lib. 2.
Rabie furenti stimulatus animus. Catull. de Berecynthia, 58.
Venti furentes. Virg. 10 Æneid.
Vndæ furentes. Lucan. lib 3.

Furenter, Aduerbium (μανιωδῶς) Cicero ad Atticum, lib. 6. 111. Dionysius mihi quidem in moribus est: pueri autem aiunt eum furenter irasci.

Furio, furias (οἰστράω) furiâre, Cum furore concitare. Horat. lib. 1. Carm. ode 25,
-flagrans amor & libido
Quæ solet matres furiare equorum. Hoc est, in libidinis furorem vrgere. Acron.

Furiatus, pen. prod. Adiectiuum (μεμηνώς) Furore concitatus. Virgil. 2 Æneidos,
Non tulit hanc speciem furiata mente Chorœbus. Vbi Seruius, Furiatus, Qui ex causa furit.
Iuuentus furiata Silius lib. 11.
Furiata mente ferebar. Virg 2 Æneid.

Furibundus, Aliud adiectiuum (ἐκφρων, ἐνθουσιαστικός) Qui vehementer furit. Cicer. pro Sext. At quum ille furibundus incitata illa sua vecordi mente venisse, &c. Idem 13. Philipp. Cæsaris enim incredibilis ac diuina virtus, latronis impetus crudeles ac furibundos retardauit.
Canis furibundus. Horat. 1. epist. 10. intelligit sidus.
Magistratui furibundo cedere. Cic. Antequàm iret in exil.
Mens alicuius furibunda. Cic. Antequàm iret in exil.
Vatum furibundæ prædictiones. Cic. 1. de Diuinat.
Taurus furibundus. Ouid 13. Metam.
Furibunda ruit. Ouid. ad Liuiam.
Furina. Flamen est apud Varronem furinalis, diuæ, vt ait ille, Furinæ: sed quæ sit ista diua Furina, sollicitè anxiéque quærunt antiquarij, qua ignorata, nec eius quidem flamen cognoscitur. Turnebus diuam Furinam arbitratur synonym esse & Furiam, quod duorum locorum comparatione confirmare posse videtur. Sic enim in libro de Viris illustribus scribitur, de Graccho, Et Pomponio amico apud portam trigeminam, P. Lectorio in ponte sublicio persequentibus non resistente, in lucum Furinæ peruenit. Idem istud sic Plutarchus scribit, ὁ δὲ φθάνει φυγὼν εἰς ἱερὸν ἄλσος ἐριννύων ὀνομαζόμενον. Ita Plutarchus Furinam interpretatur furias, cui assentiendum est. Hæc ex Turnebo.

Furtim, Furtiuus, Furtum, Furunculus. Vide FVR.

Furuus, furua, furuum (μέλας) Nigrum vel atrum dicitur, authore Festo.
Antra furua. Ouid. 5. Metam.

F V S

Fuscina, fuscinæ, penult. corr. (τριόδους, τρίαινα) Telum tridens siue trisulcum piscatorium, quòd fundo natantes capiat. Cicero 1. de Natura deorum. Dent etiam deo arcum, sagittas, hastam, clypeum, fuscinam, fulmen. Sic Martialis lib. 1. 26,
Fuscina dente minax, &c.
Fuscina vtebantur retiarij in gladiatoriis ludis. Iuuenal. sat. 2,
Vicit & hoc monstrum tunicati fuscina Gracchi.

Fuscinula, æ, Diminutiuum, Parua fuscina. Sipontin.

Fuscus, Adiectiuum {[illegible]} Quod est subnigrum: cuiusmodi est color Indorum meridionalium & Æthiopum. Colum.lib.6. cap.1, Colore rubro vel fusco.
Amictus fuscus. Tibul.lib.3.eleg.4.
Fusca caligo Martial.lib.8.45.
Fusca cella. Martial.lib.5.87.
Color fuscus. Ouid.2. Amor.eleg.4.
Cornix fusca. Cic.1 de Diuinat. Ex quodam poeta.
Equus fuscus. Ouid.2. Fast.
Fuscum falernum Martial.lib.2.40.
Fusca lacerna. Martial.lib.14 67,
Cornea si non sum, nunquid sum fuscior?
Nubila fusca. Ouid.5. Metam.
Pars inferior delphini fusca videtur. Cic.in Arato.
Fuscos pilus. Plin.lib.8.cap.21.
Violæ fuscæ. Claud 2 de raptu Proserp.
Fusca vox. Cic. 2. de Nat. deor. Et vocis genera permulta, canorum, fuscum: lene, asperum: graue, acutum: flexibile, durum.

Fusco, fuscas {[illegible]} fuscâre, Fuscum facere.
Fuscantur corpora campo. Ouid.1. de Arte.
Diem fuscare. Ouid.4. Trist. eleg.10.
Fuscat nube diem. Valer.lib.2. Argon.
Lanugine fuscante malas. Lucan.lib.10.
Fuscandi cura coloris. Ouid.2. Trist.

Fuscator, pen. prod. Verbale {[illegible]} vt Cæli fuscator Eoi Corus. Lucan.lib.4.

Fuse, Vide FVNDO.

FVSCIVS, Viri nomen, de quo Cicero 4. in Verr. C. Fuscius à C. Verre duci iussus.

FVSIDIVS, fœneratoris nomen apud Horat.1. Serm. satyr.2, Fufidius, vappæ famam timet, ac nebulonis, &c.

Fusilis. Fusim. Fusio. Fusor. Fusorius, Vide FVNDO.

FVSIVS, pro Furius antiqui dixerunt, vt Valesius, pro Valerius. Author Festus.

FVSIVS Saluius, Viri proprium, qui ita viribus præstitit, vt duo centenaria pondera pedibus, totidem manibus, & ducenaria duo humeris contra scalas ferret. Refert Plin.lib.7.cap.20.

FVSIVS, Oratoris nomen, cuius meminit Cicero lib. 2. de Oratore, Fusius (inquit) neruos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non assequitur: oris prauitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Fusterna, fusternæ, Pars abietis superior, durior, & nodosior. Nam inferior, minúsque nodosa, sapinus dicitur. Plin.lib.16 cap.39, Abietis quæ pars à terra fuit, enodis est, hǽcque quam diximus ratione fluuiata decorticatur, atque ita sapinus vocatur. Superior pars nodosa duriórque, fusterna. Non desunt qui malunt legere Susterna. Vide Abies. & Rhodig.lib.5.cap.6.

Fustibalus, fustibali, pen. corr. Instrumentum est bellicum, longum pedes quatuor, cui per medium ligatur funda de corio, & vtraque manu impulsum, propè ad instar onagri dirigit saxa. Hinc Fustibalatores milites, qui fustibalis lapides iaciunt. Author Modestus, de Vocab. rei milit.

Fustis, huius fustis, masc. gen. {[illegible]} Lignum teres. Plin.lib.7 cap.56, Prælium Afri côtra Ægyptios primi fecere fustibus, quos vocant phalangas. Cic.pro Cecinna, Quid igitur si glebis, aut saxis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem egeris?
Longus fustis. Horat.2 Serm. satyr.3.
Non opus est verbis, sed fustibus. Cic.in Pisonem.
Formidine fustis agere aliquid. Horat.2. epist.1.
Agitare fustibus equos prohibet imperator, in l.prima. C.de cursu publico, lib. 12, Equos qui publico cursui deputati sunt, non lignis vel fustibus, sed flagellis tantummodo agitari decernimus.
Caput aperire fuste Iuuenal.satyr.9. Hoc est findere.
Coercere aliquem fuste. Horat.1. Serm. satyr.3.
Impingere fustem. Cælius Ciceroni, lib.8.8, Quid si filius meus fustem mihi impingere volet?
Pugnare fustibus. Horat.1. Serm. satyr.3.
Malè mulctatos clauis & fustibus repellere. Cic.7. Verr.
Fustibus cædi, pro fascibus bacillorum, cuiusmodi olim ciuitate libera Magistratibus præferebantur, Iurisconsulti dixerunt. Itaque liberorum hæc hominum pœna, posteriorum Imperatorum tempore fuit, quum serui flagellis cæderentur. Macer l. 10. D. de pœn. Ex quibus causis liber fustibus cæditur, ex iis seruus flagellis cædi, & domino reddi iubetur. Quo ex loco apparet minus turpe fuisse fustibus, quàm flagellis cædi.

Fustuarium, Substantiuum, neut. gen. {[illegible]} Valla lib.1.cap.6, interpretatur fustigationem. Cic.3 Philip. Nam si ille Consul, fustuarium meruerunt legiones quæ Consulem reliquerunt, &c. Liu.lib. 5. de mod. stia Veterum.

Fusura, Fusus, Vide FVNDO.

Fusus, masc. gen. {[illegible]} Quo nent mulieres: à fundo, fundis dictum: quod dum trahitur voluendo, quasi liquefieri videtur. Plin.lib. 11.cap.23, Lanificia non in fila tenuantur iunceo fuso.
Fusis mollia pensa deuoluunt. Virgil 4. Georg.
Versato ducentem stamina fuso. Ouid.4. Metam.
Torquere fusos. Plin.lib.28 cap.2, Pagana lege in plerisque Italiæ prædiis cauetur, ne mulieres per itinera ambulantes torqueant fusos, aut omnino detectos ferunt.
Teretem versabat pollice fusum. Ouid.6. Metam.

F　V　T

FVT, Nomen fluuij in Mauritania, non longè ab Atlante monte, de quo Plin.lib.5.cap.1. in descriptione Mauritaniæ.

Futile {[illegible]} Vas erat (vt inquit Donatus) quod non deponebant ministri sacrorũ, quod erat acuto fundo, & patulo ore, eóque instabile erat. Vtebantur eo in sacrificiis deæ Vestæ, quia aqua ad sacra hausta in terra non ponebatur: quod si fiebat, piaculum erat. Vnde excogitatum vas fuit quod stare non posset, sed positum statim effunderetur. Ex Donato & Seruio. Ab hoc

Futilis, & hoc futile {[illegible]} Id est vanus vel inutilis: vt ait Valla lib.1, Vel a futio, futis, vnde effutio, effutis. vel à fuo, futum. Festus, Futiles dicuntur qui silere tacenda nequeunt, sed ea effundunt. Sic & Vasa futilia à fundendo vocata.
Ætas futilis, imbellésque anni. Sil.lib 16.
Futilis alacritas. Cic.4. Tuscul. Nec sinceritèr quid expetens, ardeat desyderio, nec alacritate futili gestiens deliquescat.
Vani & futiles aruspices. Cic. 2. de Diuinat. Irrideamus aruspices: vanos, futiles esse dicamus.
Futilis author. Virgil.11. Æneidos,
Consiliis habitus non futilis author. Vbi Seruius, Non futilis, bonus in consiliis, non vanus.
Futilis causa, Vana & leuis. Plin.lib 33.cap.2.
Futilis homo, Qui est eiusmodi, vt tacenda continere non possit, sed continuò effutiat: qui commissa (inquit Seruius) non retinet. Terent. Adelph.3.3. Ille futilis, somnium. Cic.3. de Finib. Quis non odit sordidos, vanos, leues, futiles? Apuleius, Leuis homo & futilis, & rimarum plenus.
Lætitiæ futiles. Cic.5. Tuscul.
Murmur futile. Valer.8. Argon.
Futiles commentitiæque sententiæ. Cic.1. de Nat.deor.
Tempus futile, Vide TEMPVS.
Votum futile. Sil.lib.10.

Futilitas, pen.corr. huius futilitatis {[illegible]} Cic.2. de Nat.deor. Hæc & dicuntur, & creduntur stultissime, & plena sunt futilitatis, summæque leuitatis.

Futilè, Aduerbium {[illegible]} pro Futiliter. Ennius in Phœnice, vt citat Nonius,
Vt quod factum est futilè, amici nos feramus fortiter.

Futio, futis {[illegible]} Effundo, à quo componitur effutio, de quo paulo ante in dictione Futilis.

Futis, Vas aquarium, quo aqua in triclinium infundebatur. Sipont.

Futo, futas {[illegible]} futâre, Redarguere interpretatur Festus. Antiquum est vnde confutare, & refutare.

Futatim, pen. prod. Aduerbiũ {[illegible]} Id est profusim. Plaut. Trucul. 18, Futatim nomen commutauit ter. Antiquum.

Futuo, futuis, futui, futuere, fututum. Verbum obscœnum. Martial. lib.6. epig 91. in Zoilum,
Sancta ducis summi prohibet censura, vetátque
Mœchari: gaude Zoile, non futuis. Idem lib.9. epig 41,
Nempe semel futuit, generaret Horatius vt tres. Et lib.10. epig.95. ad Gallam,
Infantem tibi vir, tibi Galla remisit adulter.
Hi puto non dubie se futuisse negant. Libro quoque eodem, epig. 81, de Phyllide,
Quum duo venissent ad Phyllida manè fututum.

Futuor, Passiuum. Martial.lib 9 epig.5. in Æschilum,
Aureolis futui quum possit Galla duobus,
Et plus quàm futui, si totidem addideris.

Fututus, pen. prod. Participium. Martial.lib.3 epig.45,
Narrat te rumor Chione nunquam esse fututam,
Atque nihil cunno purius esse tuo. Sic lib.11. epig.63. de Lesbia.

Fututor, pen. prod. Verbale. Martial.lib.1. epig 58 in Bassam tribadem,
At tu, prô facinus, Bassa fututor eras. Sic libro 11. epig. 88. in Caridemum.

Fututio, fututionis, Aliud verbale. Catull. epig.30. ad Ipsithillam,
Sed domi maneas, parésque nobis
Nouem continuas fututiones.

Fututrix, pen. prod. fœm. gen. Martial.lib.1. epig.61, de Mancio,
Arrigere linguam non potest fututricem. Lib. eodem, epigr. 23. in
Pædiconem masturbantem, — inguina saltem
Parce fututrici sollicitare manu.

Futurus, Vide SVM, es, est.

Fuui, pro Fui apud Comicos antiquos sæpe reperias duplicato u productionis gratia. Plaut. Pœnulo,
Quo genere gnati, qui parentes fuuerint. Turnebus.

G

G LITERAE inuentionem Carbilio adscribit Plutarchus Problematum Rom.54. Probl. his verbis: Quid est quòd locum vbi carnes vendunt, macellum vocãt? An [illegible] corrupto vocabulo, vt alia permulta, sic & hoc vsus obtinuit? Apud Latinos a cum γ quadam cognatione coniungitur. Nouissimè enim g Romani adhibuerunt, authore & inuentore Carbilio Spurio: & qui propter hæsitantiam linguæ, r proferre non possunt, ad l delapsi, balbutiendo proferunt. Quibus verbis innuit Plutarchus, Carbilium γ pro κ balbutientis linguæ vitio protulisse.

GABA {γαβα} Galilææ oppidum est, vt ait Iosephus lib. 5. Antiquitat. Iudaicarum.

GABRA, Syriæ vrbs. Vide interpretationem nominum Hebraicorum.

Gabalus, gabali. masc. gen. {[illegible]} Apud veteres crux siue patibulum dicebatur. Varro, Nos barbari, quòd innocentes in gabalum suffigimus homines: vos non barbari, quòd noxios absoluitis. Nonius.

Gabata, gabatæ, pen. corr. Pluraliter gabatæ, gabatarum, Vasa concaua, eduliis, pulmentariísque aptissima. Martialis,
Transcurrunt gabatæ, volantque lances. Idem lib. 11. 32. Gallicè, *Vne iatte*.

GABII, Gabiorum {γάβιοι} Vrbs Volscorum fuit, septuaginta millibus passuum ab vrbe distans, à Galacto, & Bio Siculis fratribus condita. Gabiorum meminit & Virgilius lib. 6. Æneid.

Gabinensis, Adiectiuum {γαβινος} Plin. lib. 2. cap 94, Quædam verò terræ ad ingressus tremunt, sicut in Gabinensi agro, non procul vrbe Roma, &c. Alij legunt Gabiensi.

Gabinus, pen. prod. Adiectiuum {γαβινος} vt Gabina Iuno. Virgil. lib 7. Æneid.
Gabinus cinctus, Vide Cinctus in CINGO.
Vrbs Gabina. Ouid. 2 Fast.
Rubore freta Gabino. Claud. 3. Paneg.

GABINIVS {γαβίνιος} Romanus qui Ptolemæum in regnum reduxit, vt est apud Ciceronem lib. 1 Epistolarum.

G A D

GADARA {γάδαρα} Ciuitas Syriæ nõ lõgè ab Ascalone: à qua Theodorus rhetoricæ præceptor, qui Strabonis ætate floruit, Gadareus dictus est.

GADES, Gadium, fœm. gen. {γάδειρα} Insula est Oceani, nunc vulgò dicta *Caliz*, vltra Bæticam Hispaniam, circa columnas Herculis, longa XII. millia passuum, lata tria millia, vt ex Polybio Plinius in fine quarti tradit. Ibidem, duarum videtur meminisse exiguo interuallo distantium, quarum maior Erythræa vel Erythia dicta fit ob Tyrios, quorum origo ad Erythræum mare relata est: alium & Cotinussa, ab oleastri copia, qui à Græcis [illegible] dicitur. A Gadibus, Gaditanus dictus. Hæc etiam Gadir est appellata, quòd Gadira lingua Punica sæpem, vel septum significat. Hermolaus non Gadita, sed Gadiruta legit apud Plinium.
Iocosæ Gades. Martial. lib 1. 57.
Occiduæ Gades. Claud. de bello Gildon.
Remotæ Gades. Horat. 2. Carm. ode 2.
Hominum finis Gades. Sil. lib. 1. Et lib. 17, Terrarum finis Gades.
Gaditanorum mœnia, delubra, agros. Hercules ipse itinerum, & laborum suorum terminos esse voluit. Cic. pro Corn. Balbo.
Tyriæ Gades. Lucan. lib. 7.

Gaditanus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt Fœdus Gaditanum. Cic. pro Corn. Balbo.
Ciuitas Gaditana. Cic. pro Corn. Balbo, Ita Gaditana ciuitas, quod beneficiis suis erga Rempubl. nostram consequi potuit, quod imperatorum testimoniis, &c. id abest.
Fretum Gaditanum. *L'estroit, ou le Destroit de Gibraltar: El Stretto, ò el far de Gibaltar*. Sunt qui proferant *Gibraltar*. Antea Gibel lingua Arabica dicebatur, quæ dictio mõtem significat. Ex Oliuario in Melam.

GAEON {γαιών} à Iosepho dicitur esse Nilus. Rectius scripseris Gehon.

GAGATES, pen. prod. masc. gen. seu Gages {γαγάτης} Fluuius in Lycia, & nomen lapidis pretiosi ibi eo primum reperti, quanuis etiam in Britannia abundet. Plin. lib. 36. cap. 19, Gagates lapis nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ. Gallicè, *Du iayet*.

G A L

Galactites, pen. prod. masc. gen. Lapis pretiosus, de quo Plin. lib. 37. cap. 10.

Galactopota, huius galactopotæ, pen. corr. {γαλακτοπότης} Qui lac potat. Colum. lib. 7. cap 2, Quibusdam nationibus frumenti expertibus victum commodat: ex quo Nomadum Getarúmque plurimi γαλακτοπόται dicuntur.

GALANTHIS {γαλανθὶς} vt est in fabulis, Alcmenæ ancilla fuit, in Galen, id est in mustelam à Iunone mutata. Vide Ouidium libro 9. Metamorph.

GALATA, Insulæ nomen non procul à Melita, vt scribit Pomponius Mela lib 2 Geograph.

GALATEA, pen. prod. {γαλάτεια} fuit nympha, filia Nerei & Doridis, vt est apud Ouidium lib. 13. Metamorphoseos,
At mihi cui pattem Nereus, & Dædala Doris
Enixa est, &c.

GALATIA {γαλατία} Regio minoris Asiæ. Hæc ab Oriẽte Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithyniam & Asiam, à Meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet: quam olim Galli ex Europa venientes habitarunt, & Gallogræcia dicta est. Vide Plin. lib 5. cap. 32.

GALBA, cognomen Sulpitiorum ab exilitate ei, qui primus tulit, impositam. Suetonius in Galba ambigit an crassum an macrum significet. Hoc cognomen tulit Seruius Sulpitius Galba imperator, qui occisus est ab Othone quum regnasset menses VII. vt author est Cassiodorus Tacit. lib. 17. Suetonius in eius vita: vbi etiam multorum aliorum qui hoc cognomen tulerunt mentionem facit.

Galbæ {γάλβαι} Animalia in esculis nascentia: miræ exilitatis. Vnde qui primus Sulpitiorum cognomen Galbæ tulit, ab exilitate ita vocitatus est. Vide Sueton. in Galba, cap 3.

Galbanus, galbani, pen. corr. fœm gen. {χαλβάνη} vel galbanum, galbani, neutr: succus est siue lacryma cuiusdam herbæ, similis ferulæ, quæ in ipso frutice æstate prorumpit. Plin. lib. 12. cap. 25, Dat & galbanum Syria, in eodem Amano mõte è ferula, quam eiusdem nominis resinæ modo stagonitim appellant. quod maxime laudant, cartilaginosum, purum, ad similitudinem ammoniaci, minimèque lignosum.
Galbanum cartilaginosum, Vide CARTILAGO.
¶ Galbanum, Genus vestimenti delicatorum, à colore albo ac sublucido, quod nullos habet pilos. Iuuenal. satyr. 2,
Cærulea indutus scutulata, aut galbana raso.

Galbanatus, pen. prod. {χαλβανωτός} Nomen simile participio formauit Martialis, id est galbano indutus. accipitúrque pro homine molli & effœminato: lib 3 40,
Iacet occupato galbanatus in lecto.

Galbaneus, Adiectiuum {χαλβάνινος} Virg. 3. Georgicorum,
Galbaneóque agitare graues nidore chelydros. Idem 4. Georgic.
Hic iam galbaneos suadebit incendere odores.

Galbinus, pen. prod. Color. Vegetius in Veterinaria florem eryngij ait esse galbineri coloris, quem herbarius eruditissimus mihi dixit, inquit Turnebus, esse coloris cærulei dilutioris & pallescentis. Color galbinus dedecere viros censebatur, vt mollior & effœminatior: hinc galbini mores. Martial. lib 1. epig. 64, Galbinos habet mores.

Galbeum. Festo ornamenti genus est sed & eidem galbeæ, armillæ sunt, quibus etiam triumphantes vtebãtur, atque adeò milites donabantur virtutis ergò. Cato, Coronas aureas rufeæ facie, galbeas lineas, pelles, redimicula. Galbeum Tranquillus remedia lana inuoluta interpretatur: vt autem suspicor, à colore nomen habuere galbeæ: nam galbus in Latinogræco lexico explicatur χλωρός, id est viridis, pallidus, flauus: hinc galbula auis, quæ huius coloris erat: inde & galbanus color, & galbinus. Verba sunt Turnebi.

Galbulus, galbuli, penult. corr masc. gen. {[illegible]} Pila cupressi. Varro 1. de Re rust. cap. 40, Quædam enim ad genendum propterea vsqueadeo parua, vt sint obscura, vt cupressi. non enim galbuli qui nascuntur, id est tanquam pilæ paruæ corticeæ id semen, sed in his intus primigenia semina dedit natura. Globulos vocat Turnebus, Theophrasti authoritate motus, qui [illegible] appellat, & sic emendandum Varronem putat.

Galbula, galbulæ, pen. corr. {[illegible]} Auis. Martial. lib. 13. 68,
Galbula decipitur calamis & retibus ales:
Turget adhuc viridi quum rudis vua mero.

Gale {γαλῆ} Latinè mustela dicitur, teste Donato.

Galea, galeæ {[illegible]} Munimentum capitis est, è corio quondam fieri solitum, nũc è ferro fit. Plin. lib. 7. cap. 56, Galeam, gladium, hastam Lacedæmonij inuenere.
Nitor galeæ claro radiantis ab auro. Ouid. 13. Metam.
Ærea galea. Virgil. 5. Æneid.
Aurea galea. Virgil. 9. Æneid.
Galea comans, Vide COMA.
Galea cristata, Vide CRISTA.
Insignis galea. Virgil. 5 Æneid.
Tereties galeæ. Stat. 3. Thebaid.
Terribilem cristis galeam. Virgil. 8. Æneid.
¶ Exuere galeam. Ouid. epist. 13.
Imponere galeam abeunt. Ouid. epist. 13.
Induere galeam. Cæsar 2. bel. Gall.
Comantem induitur galeam. Virgil. 2. Æneid.

Galeo, galeas {[illegible]} galeâre, Galeam induere. Hirtius 5. belli Africani, Milites in campo iubet galeari, & ad pugnam parari.

Galeatus, pen. prod. {[illegible]} Galea indutus. vt Galeata Minerua. Cic. 1. de Nat. deor. Iuuenal. satyr. 1.
Galeatum exordium, per translationem. Quid sit autem explicatur à Sulpitio Victore, cuius verba subscribam, Vulgare (de exordiis loquitur) si tale sit, quale esse possit in omnibus caussis, nihil proprium personarum aut rerum, de quibus agitur. Quod idem & galeatum à quibusdam vocatur, quoniam ita commune esse possit, vt in omnibus caussis, quemadmodum galea seu galerum, omnibus indigis possit esse commune. Sed & D. Hieronymus id satis explicat, quum ita scribit, Hic prologus scripturarum quasi galeatũ principium, omnibus libris, quos de Hebræo vertimus in Latinum, conuenire potest. Intelligit enim hoc principium tanquam omnium librorum commune esse: galeam communéque proœmium, vt galearum præsidium omnium commune est, & galeati omnes tuentur. Ex Turnebo.

Galena. galenæ {μολύβδαινα} Plin. lib 34. cap. 16, Plumbi nigri origo duplex est. Aut enim sua prouenit vena, nec quicquam aliud ex se parit: aut cum argento nascitur, mistisque venis conflatur. Eius qui primus fluit in fornacibus liquor, stannum appellatur: qui secundus, argentum: quod remansit in fornacibus, galena, quæ portio est tertia additæ venæ. Hæc rursus conflata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus.

GALENVS, penul. prod. {[illegible]} Pergamenus medicus è Pergamo ciuitate Asiæ, emicuit Traiani temporibus vsque ad Antoninum Pium. Scripsit volumina a v. Author Suidas. Scripsit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarum.

Galeola, galeolæ, penul. corr. Vas sinuosum à galeæ similitudine dictum, authore Nonio. Varro de Vita Populi Romani, lib. 1, Vbi erat vinum in mensa positum, aut galeola, aut sinu?

Galeotæ, pen. prod. {[illegible]} in Sicilia dicebantur portentorum interpretes, teste Cic. lib. 1. de Diuinat.

Galeria tribus, Vide TRIBVS.

Galerita, galeritæ, pen. prod. {[illegible]} Auis quæ nunc alauda dicitur, à crista quadam quæ galeri similitudine capite prominere videtur. Varro galeritum appellat, quia plumam elatam in capite habet. Plin. lib. 10. cap. 49, Quæque de vna aue galerita priuatim commemorat.

Galerus, galeri, pen. prod. masc. gen. vel galerum, neut. gen. {[illegible]} Pileus rotundus, quòd in modum galeæ esset factus, vt inquit Varro. Stat. 1. Thebaidos,

-& temperat astra galero.

¶Galerus, siue Galericulus, ex alienis capillis consutus, coma scilicet adulterina, quam nos *fausse perruque* vulgò dicimus. Huc etiamnum mulieres nostræ sæpe vtuntur, vel vt mentiantur veros crines, canósque aut aliàs deformes capillos occultent, vel vt caluitium velent. Iuuenal. satyr. 6,

-flauo crinem abscondente galero. Et Stat. lib. 4. Thebaidos,

-Arcadij morem tenet ille galeri.

Deducere sibi galerum, Vide DEDVCO.

Galerum à Pileo distinguit Suetonius in Nerone, capite 26, Post crepusculum (ait) statim arrepto pileo vel galero popinas inibat.

Galerus non tantùm Mercurij erat, sed etiam Pontificum. Apuleius, Quod Imperatoribus paludamentum, quod pontificibus galerus, quod lituus auguribus, &c.

Galericulum, penul. corr. Diminutiuum {[illegible]} de quo Martial. epig. lib. 14. 55. Sueton. in Othone, cap. 12, Galericulo capiti, propter raritatem capillorum adaptato & annexo, vt nemo dignosceret.

GALESVS, pen. prod. {[illegible]} Fluuius est Calabriæ, qui iuxta ciuitatem labitur Tarẽtinam. Hæc Seruius enarrans illud Vergil. 4. Georgicorum,

Nanque sub OEbaliæ memini me turribus altis,
Qua niger humectat flauentia culta Galesus,
Corycium vidisse senem, &c.

Dulce pellitis ouibus Galesi flumen. Horat. 2. Carm. ode 6.

Et latam tepido togam Galeso. Martial. lib. 2.

Galeos, huius galeotæ {[illegible]} Piscis qui à Latinis mustela dicitur. Plin. lib. 32. cap. 1, Quòd ad repugnantiam rerum attinet, quam Græci antipathiam vocant, nihil est vsquam venenatius quàm in mari pastinaca, vtpote quum radio eius arbores necari dixerimus. Hanc tamen persequitur galeos. Vide diligenter Massarium in librum 9. Plinij.

Galgulus, huius galguli, pen. corr. {[illegible]} Auis genus. Plinius lib. 33. cap. 11, Auis icterus vocatur à colore: quæ si spectetur, sanari id malum tradunt, & auem mori. hanc puto Latinè vocari galgulum.

Galla, huius gallæ {[illegible]} Fructus quercuum. Plin. lib. 20. cap. 20, Ceruicis dolores cum galla & lini semine pari mensura sedat. Sic Columella lib. 6. cap. 7.

Gallæ sapor. Virgil. 4. Georgicorum,

Prodest & tonsum gallæ admiscere saporem.

Gallam bibere, ac rugas conducere ventri quum ait Lucilius, præmonet parsimoniæ esse studendum, neque gulæ indulgendum, ventrémque coarctandum. Festus.

GALLAICI, siue Gallæci {[illegible]} Populi Hispaniæ sunt, Gallis finitimi. Martial. lib. 1. 147,

Nec quæ Gallaico linuntur auro. Alij legunt Callaico.

GALLÆCIA, Citerioris Hispaniæ regio est, vt scribit Plin. lib. 4. cap. 20, in descriptione citerioris Hispaniæ.

Diues Gallæcia. Sil. lib. 3.

GALLIA {[illegible]} Europæ pars, à candore populi dicta. Cæsar 1. bel. Gal. Gallia est omnis diuisa in partes tres: quarum vnam incolunt Belgæ: aliam Aquitani: tertiam qui ipsorum lingua Celtæ, nostra Galli appellantur. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt. Gallos ab Aquitanis Garumna flumen, à Belgis Matrona & Sequana diuidit. Et paulo post, Eorum vna pars, quam Gallos obtinere dictum est, initium capit à flumine Rhodano, continetúrque Garumna flumine, Oceano, finibus Belgarum, attingit etiam à Sequanis, & Heluetiis flumen Rhenum: vergit ad Septentriones. Belgæ ab extremis Galliæ finibus oriuntur, pertinent ad inferiorem partem fluminis Rheni: spectant ad Septentriones & Orientem solem. Aquitania à Garumna flumine, ad Pyrenæos montes: & eam partem Oceani, quæ ad Hispaniam pertinet, spectat inter Occasum solis & Septentriones.

Comata Gallia. Cic. 8. Philipp.

Facunda Gallia. Iuuenal. satyr. 15.

Nobilis Gallia. Lucan. lib. 3.

Togata Gallia, Vide TOGA.

Gallia togata non est, vt quidam credunt, ipsa plane cisalpina, sed cisalpinæ pars. togata enim incipit à Rubicone flumine, & Placentia terminatur; cisalpina verò initium quidem ipsa quoque capit ab eodem flumine, sed terminum habet alpes. erant autem in togata multa municipia, multæ coloniæ Romanæ. propterea dixit Cicero in epist. 1. ad Attic. Videtur in suffragiis multũ posse Gallia, ius enim ferendi Romæ suffragij habebant omnia municipia, eæque omnes coloniæ, quæ ideo Romanæ dicebantur, quia iura possiderent ciuium Romanorum. nam Latinæ suffragium non habebant, sed tantum ius Latij, vnde appellatæ. Ex P. Manutij commentario in epist. ad Attic.

Gallicana lingua. Vlp. in princip. l. fideicommissa. D. de leg. 3.

Transalpina Gallia. Cic. pro Murena.

Vlterior Gallia & citerior. Cic. de Prouinc. Consul.

Gallicus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod ex Gallia est.

Gallica terebra. Colum. de Arboribus, cap. 8.

Ager Gallicus. Cic. pro Sextio.

Copiæ Gallicæ. Cic. 1. de Diuinat.

Arua Gallica. Ouid. de Ponto, eleg. 1.

Gallicanus, pen. prod. aliud Adiectiuum {[illegible]} vt Gallicanæ res. Cic. pro Quintio. Varro 1. de Re rust. cap. 32, Cæteráque quæ alij legumina, alij (vt Gallicani quidam) legaria appellant.

Catullus Gallicanus. Catull. de Acme, epig. 39.

Gallus, Adiectiuum {[illegible]} Qui ex Gallia est.

Rebellis Gallus. Virgil. 6. Æneid.

Robore valent Galli, numero Hispani, Pœni calliditate, Græci artibus. Cic. de Arusp. resp.

¶Gallûm, pro Gallorum. antiquum. Varro Eumenidib. Paditatem, an pudorem Gallûm cœpi mihi videri. Nonius.

Gallicæ, gallicarum, Genus calceamenti quo vtuntur Galli pluuioso tempore, inquit Baysius. Cic. 2. Philip. Nam quòd quærebas quomodo redissem. primùm luce, non tenebris. deinde cum calceis & toga, nullis nec gallicis, nec lacerna.

GALLOGRÆCI {[illegible]} iidem sunt qui Galatæ, ad quos Pauli epistola extat. eorum regio Galatia, quam Gallorum aliquot populos insedisse, Plin. lib. 4. cap. 35. testatur: & Ptolemæus lib. 5. tabula Asiæ prima. Strabo quoque lib. 4. Liuius pluribus, 4. Decad lib. 8.

GALLONIVS {[illegible]} Vir sumptuosus, de quo Cicero pro Quintio. Idem 2. de Finib. Sed qui ad voluptatem omnia referens, viuit vt Gallonius, loquitur vt frugi ille Piso.

GALLVS {[illegible]} Fluuius Phrygiæ, cuius aqua potantes facit furere. Ouid. 4. Fastorum,

Amnis it insana nomine Gallus aqua. Hinc dicebantur Galli sacerdotes Cybeles deæ Phrygiæ qui se castrabant, & inter sacrificandum furiosè se gerebant. Lucan. lib. 1, -crinémque rotantes

Sanguineum populis vlularunt tristia Galli.

Cybele Galla. Catul. de Berecynthia, epig. 58.

Gallus, huius galli {[illegible]} Nota auis.

Gallus gallinaceus, Idem. Cic. 1. de Diuinat. Gallos gallinaceos in eo loco sic assiduè canere cœpisse.

Canorum animal gallus gallinaceus. Cic. 2. de Diuinat.

Gallus gallinaceus lacertosus. Vide LACERTVS.

Cantant ante lucem galli. Cic. 2. de Diuinat.

Victi galli silere solent, canere victores. Cic. 2. de Diuinat.

Sub galli cantum. Horat. 1. Serm. satyr. 1.

Fauent faucibus silentio noctis galli, rursus cantu plausúque premunt alas. Cic. 2. de Diuinat.

Gallina, huius gallinæ, pen. prod. {[illegible]} Terent. Phorm. 4. 4,

Anguis per impluuium decidit de tegulis.

Gallina cecinit. Cic. 4. Acad. Gallinas alere. Et Martial. lib. 13. 62, Gallina altilis.

Abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caseo, melle villa locuples. Cic. de Senect.

Gallinæ filius albæ. Iuuenal. satyr. 13. Vide ALBVS.

Dura gallina, Id est non tenera. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Numidica gallina. Vide NVMIDIA.

Peperit ouum gallina. Cic. 4. Acad.

Supponere oua gallinis. Cic. 2. de Nat. deor.

Ad gallinas, Vide AD.

Gallinula, pen. corr. Diminutiuum. Arnob. lib. 7. aduers. gentes.

Gallinaceus, Adiectiuum {[illegible]} Quod ex gallinis est; vt Pullus gallinaceus, & oua gallinacea. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 9. Cic. 2. de Diuinat. Gallinaceum fel.

Gallinaceus, sine adiuncto, Idem quod gallus. Plin. lib. 37. cap. 10, Alectorias vocant in ventriculis gallinaceorum inuentas crystallina specie. Sic lib. 8. cap. 16, Gallinaceorum cristæ.

Gallinarius, Adiectiuum, vt Scala gallinaria. Cels. lib. 8. cap. 15, Sic brachium deligatum super scalæ gallinariæ gradum traiicitur, ita altè vt homo ipse consistere non possit.

Gallinarius, Substantiuum, Qui curat gallinas. Plin. lib. 10. cap. 55, Traditur quædam ars gallinarij cuiusdam dicentis quod ex quoque esset. Cic. 4. Acad.

Gallinarium, gallinarij {[illegible]} Locus in quo gallinæ nutriuntur. Columella lib. 9, Gallinaria constitui debent parte villæ quæ hybernum spectat Orientem.

Gallicinium, gallicinij {[illegible]} Pars noctis appellata est, in qua galli canunt. Apuleius lib. 2. de Asino, Noctis gallicinio venit quidam iuuenis proxima ciuitate.

Gallo, gallas {[illegible]} gallâre, Insanire. Varro Eudemonibus, Deam gallantes vario retinebant studio. eodem nanque vetustas hic est gallantibus. Nonius.

Gallulo, gallulas, gallulare, Pubescere. obsoletum. Næuius Exod. Puerum mulieri præstare nemo scit quãto melior sit, cuius vox gallulascit, cuius iam ramus roborascit. Ex Nonio.

G A M

Gammarus, gammari, pen. corr. masc. gen. {[illegible]} Aquaticum animal simile cancro: vel (vt quidam putant) ipse cancer: cui bina brachia denticulatis forcipibus ad caput porriguntur, coctus fit rubens. Martial. lib. 2. 43,

Concolor in nostra gammare lance rubes. Veneti adhuc hodie nomen retinent. Plinius autem lib. 9. cap. 31, leonem appellat. Quod nomen Massilienses etiam habent. Vide CAMMARVS.

Dimidio constrictus gammarus ouo. Iuuenal. Satyr. 5.

Gammoides, Ferrum quo vtuntur chirurgi ad extrahendum pus.

Gamos, Latinè Nuptiæ. Inde Agamus, Monogamus, Bigamus.

GAMPHASANTES {[illegible]} Æthiopiæ populi. Plin. lib. 5. cap. 8, Gamphasantes (inquit) nudi, præliorúmque expertes, nulli externo congregantur.

GANDARAE, Populi sunt inferioris Asiæ Pomponio, quos Plinius trãs Marginam in ortum ponit. ¶Sunt & Gandaræ populi, quos Ptolemæus lib 7. in India ad ipsum Indum sitos esse ait.

Ganea, ganeæ, vel hoc ganeum, ganei. Donatus, Veteres ganeum, meretricum tabernam dixerunt: ἀπὸ τῆς γῆς, id est, à terra, quòd ipsa sit in terra, non vt cœnacula, superius. Terent. Adelph. 3.3,
Vbi ego illum quæram? credo abductum in ganeum. Columel. in Prologo. Mox deinde vt apti veniamus ad ganeas, quotidianam cruditatem Laconicis excoquimus. Plin. in Paneg. Rursus te ad clandestinam ganeam occultúmque luxum refers. Festus, Ganeum antiqui locum abditum, ac velut sub terra dixerunt. Nonius, Ganea sunt loca vinolentiæ ac libidini apta. Liu. 6. bel. Pun. Et eum in ganea, lustrísque, vbi iuuentam egerit, senectutem acturum.
Ganearum nidor. Cic. in Pisonem, Paulisper stomus in illo ganearum tuarum nidore atque fumo.

Ganeo, ganeonis {γαστρίμαργος.} Nonius, Ganeones à ganeis dicti, vt popinones. Cic. in Catil. Quis ganeo, quis nepos, quis adulter, &c. Terent. Heaut. 5.4,
Si scire vis, ego dicam: gerro, iners, fraus, helluo, ganeo, damnosus.
Cincinnatus ganeo. Cic. Post red. in Senatu.
Ocrulius ganeo. Iuuenal. satyr. 11.
Egentissimus ganeo. Cic pro Sextio.

Gangabæ. Curtius lib. 3, non procul à flore. Gangabas Persæ vocant, humeris onera portantes.

GANGARIDAE, pen. corr. {γαγγαρίδαι} (inquit Curtius) populi sunt inter Assyrios & Indos iuxta Gangem. Virgil. 3 Georgicorum,
In foribus pugnam ex auro, solidóque elephanto
Gangaridum faciam, victorísque arma Quirini. Cæterùm illi populi Indiæ à Ptolemæo Gangaridæ, ab aliis Gandaridæ vocantur. Eorum etiam regio à Strabone Gandaritis appellatur. Valerius autem Flaccus Gangaridas populos Scythiæ commemorat hoc versu,
Misit in arma Darabs, acies quem Martia curru
Gangaridum, &c.

GANGES {γάγγης} Indiæ fluuius maximus, qui vniuersam circuit Indiam, secum arenas aureas trahens, è paradiso exiens. Alij incertis fontibus vt Nilum, rigantémque vicina eodem modo ferunt. Alij in Scythicis nasci, ipsámque Indiam secare dixerunt. Dictus est Ganges, à Gange Æthiopum rege, vt ait Suidas. Ouid. lib. 4 Metam.
Lato spatiantem flumine Gangem. Ouid. 5. Trist.
Pulcher Ganges. Virgil. 2. Georg.
Tepidus Ganges. Ouid in Ibin.

Gangeticus, pen. corr. Adiectiuum {γαγγητικός.} Colum. lib. 8. cap. 8,
Iam nunc Gangeticas & Ægyptias aues eructant.
Nemus Gangeticum. Seneca Medea, 11.

Gangilion, siue Ganglion {γάγγλιον} Genus morbi in capite, quum humor quidam includitur: de quo Colum. libro 7. Est & ganglion Paulo, nerui vlceratus vel ex ictu, vel ex lassitudine contortio. multos quidem omnino corporis partibus, sed præcipuè mobilibus, vt in extremitate manuum ac pedibus. Ex Hermolao in Castigat. Vide Cels. lib 7. cap. 6.

Gangræna, gangrænæ {γάγγραινα} Caro emortua ex vlcere vel inflammatione ac rubore. subalbescit autem primo: demum atra fit, sensu amisso in prominentibus membris, id est inter vngues & alas, & inguina, & in senibus ferè, atque his quorum corpus mali habitus est. Hæc Hermolaus. Lucil. lib. 1,
Serpere vti gangræna malo, ad quem herpestica posset. Vide Cels. lib. 5. de vlceribus quæ cartinseeus per vulnera incidunt.

Gannio, gannis, ganniui & ganni, gannitum {κνυζάω} gannire, Propriè vulpes dicuntur, authore Donato.
Gannire, vsurpatur pro eo quod est obstrepere, & veluti vapulantis vocem emittere. Terent. Adelph. 4.2,
Quid ille gannit? quid vult? Pers. satyr. 5,
Stat contra ratio, & secretam gannit in aurem.

Gannitus, huius gannitus, penult. prod. {κνυζηθμός} Vox vulpis propriè dicitur.
Gannitus tristis Nereidum. Plin. lib 9. cap. 5. Gannitus, est propriè velut ploratus vapulantium. Donatus.
Gannitus lacessere. Martial. lib. 5. 61.

GANYCTOR, Nomen est viri proprium Tortelio.

GANYMEDES, pen. prod. {γανυμήδης} Trois filius formosissimus, quem quum Iupiter deperiret, iussit in cælum ab aquila portari, & sibi à calyculis siue poculis esse, Hebe nympha deiecta. in cælum translatus, Aquarius dicitur.
Rapti Ganymedis honores. Virgil. 1. Æneid.
Flauus Ganymedes. Horat. 4. Carm. ode 4.
Phrygius Ganymedes. Ouid. 10. Metam.

Ganza, ganzæ, Anser. Plin. lib. 10. cap. 43.

G A R

GARAMANTES {γαράμαντες} Populi Libyæ Psilis finitimi, à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamantam oppidum ex suo nomine condidit.
Inops Garamas. Seneca Hippol. 2.
Extremi Garamantes. Virgil 8. Æneid.
Nudi Garamantes. Lucan. lib. 4.

Garamantis, Garamantidos {γαραμαντίς} Patronymicum fœmininum. Virgil. 4. Æneidos, ... rapta Garamantide nympha.

Garamanticus, Adiectiuum {γαραμαντικός.} vt Garamantica signa. Sil. libro 1.

GARGANUS, penult. prod. {γάργανον} Celebris mons Apuliæ, subtus quem habitantes propriè Apuli dicuntur. De quo Silius,
In nemore aut agitet Gargano terga ferarum. Hodie *mons* dicitur *S. Angeli*. Vulgo *Santangelo*.

Gargaridiare, Verbum antiquum est, teste Nonio. Varro Epist. ad Fufium, Quintipors clodiani foras ac poemata eius, gargaridians dices, ô fortuna, ô fors fortuna.

GARGARUS, pen. corr. masc. gen. {γάργαρος.} In plurali Gargara, Gargarorum, neut. gen. Cacumen montis Idæ. dictum (inquit Seruius) quasi κάρα κάρατος: id est caput capitis, altitudinis altitudo. κάρα enim est ἡ κεφαλή.
Ipsa suas mirantur Gargara messes. Virgil. 1. Georg.
¶Gargarus, Oppidum positum in imis radicibus montis Idæ: tanta frumenti copia abundans, vt qui magnum cuiusque rei numerum vellet exprimere, pro multitudine immensa nominaret. Vnde & Ouidius 1. de Arte amandi,
Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos. Vide diligenter Macrob. lib. 5. Saturn cap. 20.
¶Gargarus, lacus est Phrygiæ, iuxta Idam montem, ex quo lacu Scamander & Simois fluuij decurrunt.

Gargarizo, gargarizas {ἀναγαργαρίζω} gargarizare, Sæpe ad gurgulionem, id est guttur, reuocare. Plin. lib. 20. cap. 17, Voci succus sub certamine vtilis: & qui gargarizatur vua tumente, adiecta menta. Cels. lib. 4. cap. 2, In vetusto capitis dolore commotus sunt, sternutamenta excitare, inferiora vehementer perfricare, gargarizare his quæ saliuam mouent. Plin. lib. 20. cap. 6.

Gargarizatio, Verbale {ἀναγαργαρισμός.} Plin. lib 30 cap. 4, Tonsillas & fauces lactis ouilli gargarizatio adiuuat. Sic lib. 22. cap. 25.

Gargarizatus, huius gargarizatus, penult. prod. {ἀναγάργαρισμα} Idem quod gargarizatio. Plin. lib. 21. cap. 19.

GARGITTIUS, canis cuiusdã generosi nomen qui Geryonis boues custodiebat, & leonibus insultabat: quem tunc Hercules interfecit quum illius arméta abduxit. fuitque Cerberi Epirotici frater, vt scribit Iulius Pollux lib. 5. de Vocabulis rerum.

Garrio, garris, garriui, garritum, pen. prod. {λαλέω, στωμύλω, τερετίζω} garrire, Est, inquit Donatus, tanquam auis inaniter loqui. Terent. Heaut 3.2. Cic. 2. de Orat. Nam & seculis multis antè gymnasia inuenta sunt, quàm in his philosophi garrire cœperunt.
Garrire nugas. Plaut. Curcul. 2.4.
Garrire alicui in aurem. Martial. lib. 1. 85,
Garris in aurem semper omnibus Cinna.
Garriunt ranæ. Martial lib 3. 91,
Meliúsque ranæ garriant Rauennates.
Impunitas garriendi. Cic. 1 de Nat. deor.

Garrulitas, pen. corr. {ἀδολεσχία.} Martial. lib 5. 53,
Crede mihi quamuis ingentia Posthume dones,
Authoris pereant garrulitate sui.
Extemporalis garrulitas. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Rauca garrulitas picarum. Ouid. 5. Metam.

Garrulus, pen. corr. Adiectiuum {ἀδόλεσχος, στωμύλος} Qui abundat vanis & inanibus verbis. Terent. Adelph. 4.4,
... sed me reprehendi tamen,
Nequid de fratre garrulæ illi dicerem, ac fieret palàm.
Garrulæ aues, dicuntur (interprete Nonio) canoræ & hilares. Virgil. lib. 4. Georgicorum,
Garrula quam tignis nidum suspendit hirundo.
Garrulos cantus. Plin. lib. 10. cap. 29, Luscinijs diebus ac noctibus continuis quindecim, garrulus sine intermissu cantus.
Garrulam infantiæ disciplinam contemnere. Author ad Herenn. libro 2.
Fama garrula. Seneca Herc. fur 4.
Fistula garrula. Tibul. lib. 2. eleg. 5.
Hirundo garrula. Virgil. 4. Georg.
Lingua garrula. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Lyra garrula. Tibul. lib. 3. eleg. 4.
Garrula noctua. Plin. lib. 18. cap. 35.
Riuus garrulus Ouid. 2. Fast.
Garrula sistra. Martial. lib. 14. 59,
Hæc quatiat tenera garrula sistra manu.
¶Garrulus, inquit Nonius, dicitur cordatus. Varro Periphis lib. 1, In hac ciuitate tum regnabat Dionysius homo garrulus & acer.

Garritido, garritidas {ἀδολεσχέω} garritidare, Idem quod garrire. Varro, Quidnam garritidatis, dicentes, O fortuna! Sunt qui scribant garrdito.

Garum, huius gari {γάρον} Liquamen piscium saxatilium & minutulorum, quam *salsamentum* vulgò vocamus. Martial. lib. 13. 82,
Nobile nunc sitio luxuriosa garum. Ibidem, 104.
Accipe fastosum munera rara garum. Columella lib. 6. cap. 9. Et Plin. lib. 9. cap. 17, M. Apitius ad omne luxus ingenium mirus, in sociorum garo (nam ea quoque res cognomen inuenit) necari eos præcellens putauit, atque è iecore eorum alecem excogitare prouocauit. Seneca epist 96, Quid illud sociorum garum, pretiosam malorum piscium saniem, non credis vrere salsa tabe præcordia? Horat. 2. Serm. satyr. 8. Garum sociorum ob id putat Cornarius appellatum, quòd ganeones & gulo dediti lurcones, sociatim eo vterentur, ipsúmque in maximis delitijs haberent.
Garum apud Dioscoridem lib. 2. est generatim omnia piscium & carniū muria, qua hæc diutius asseruari solent. Sic enim ait, Garum omne, quod ex piscibus carnibúsque sale maceratis liquamen est, si ex eo fotus fiat, depascentia vlcera sistit.

GARUMNA, Garumnæ, masc. gen. {γαρούνας} Galliæ fluuius ex Pyrenæo monte delapsus, qui Celtas ab Aquitania separat. Vide Melam lib 3. cap. 2. Nunc dicitur *La Garonne*. Nomen amittit ante Burdegalam, eo loco vbi confluunt ipse & Gerunda, & dicitur Gerunda prope promontorium Santonum, nunc *Blayen*. In illum decidit *La Dordonne*. Olivarius in Melam.

G A V

Gaudium, gaudij {χαρά, χάρμα, χαρμονή, χαρμοσύνη} Est affectio animi alicuius præsentis boni opinione concepta. Cic. lib. 4. Tuscul. Nam quum ratione animus mouetur placide atque constanter: tum illud gaudium dicitur.
Communia gaudia. Lucret. lib. 4.

Crudelia

Crudelia gaudia. Ouid.6. Metam.
Grande gaudium. Tacit.lib.17.
Inane gaudium. Quintil.lib 2.cap.4.
Inæstimabile gaudium, Vide INAESTIMABILIS.
Ingens gaudium, Vide INGENS.
Lacrymosa gaudia. Claud.de bello Get.
Mala mentis gaudia. Virgil.6. Æneid.
Mutua gaudia. Lucret.lib.4.
Sordida nunquam gaudia. Stat.3 Sylu. 5.
Vana gaudia. Horat.2.epist.1.
¶ Accipere gaudium, Vide ACCIPIO.
Adire gaudium, Vide ADEO.
Admisit gaudia duro vultu. Lucan.lib.2.
Aduocari gaudiis. Hoc est ad gaudia. Horat.4. Carm.ode 11.
Inopina gaudia afferre alicui. Stat.1. Sylu.2.
Afficere aliquem gaudio. Cic.5.de Finib.
Agitare gaudia, Vide AGITO.
Afferere gaudia, Vide AFFERO.
Capere gaudia. Ouid.7. Metam.
Gaudia cœpi, Id est gauisus sum, Vide CAPIO.
Colligere gaudia, Vide COLLIGO.
Compleri gaudio. Cic.5.de Finib.
Gaudia in diuersum conuertere, Vide CONVERTO.
Cumulare gaudium, Vide CVMVLO.
Cumulari gaudio, Vide CVMVLO.
Declarant gaudia vultu. Catul. Argon.
Facta gaudia dare. Ouid.3 de Arte amandi.
Empta gaudia. Stat.9. Thebaid.
Gaudium contaminare. Terent.in Eunuch.
Gaudio desipere. Cic Famil.2.
Gaudium duplicare. Cic.Famil.16.
Gaudio efferri. Cic.Famil.10.
Gaudio exilire. Cic.Famil.16.
Exultare gaudiis. Cic.1.in Catil. Hic tu qua lætitia perfruere, quibus gaudiis exultabis, quanta in voluptate bacchabere, cum, &c.
Quod putaui fore gaudium, id exiuit extium. Cic. Antequam iret in exilium.
Fungi gaudio. Tacit.lib.18. Vide FVNGOR.
Indulgere gaudio, Vide INDVLGEO.
Inter gaudium mori, Vide INTER.
Mutare gaudium mœrore, Vide MVTO.
Oblectare gaudio, Vide OBLECTO.
Gaudium percipere. Plin.lib 2.epist.10.
Pertentant gaudia pectus. Virgil.1. Æneid.
Blanda gaudia pertentant mentem. Virg.5.Æneid.

Gaudeo, gaudes, gauisus sum (χαίρω, γηθέω, ἥδομαι) gaudēre, Est secum & apud se lætari. Terent. Heaut.5.1 Cic.4. Tuscul. Atque vt confidere decet, timere non decet: sic quidem gaudere decet, lætari non decet.
Gaudere, & bene rem gerere, salutationis loco posuit Horatius 1. epist.8, more Græcorum, αἰεὶ εὖ χαίρειν, καὶ διαπράττειν.
Triumphare & gaudere. Cic.Att.lib.9.189 Meum factum probari abs te, triumpho & gaudeo.
Tuo isto tam excellenti bono gaude, & fruere, cum fortuna & gloria, tum etiam natura & moribus tuis. Cic.pro Marcel.
Id tu nos obtinuisse non modò facilè patiare, sed etiam gaudeas. Cic Plancio in epist.ad Attic.lib.16.342.
Gaudeo id. Terent. And 2 2,
Quum illò aduenio, solitudo ante ostium: iam id gaudeo.
Carmine tu gaudes, hic delectatur iambis. Horat.1.epist.2.
Gaudeo venturum, pro Venisse. Plaut. Cistel.2.
Gaudeo esse natum. Cic.de Amicitia, Quem tamen esse natum & nos gaudemus, & hæc ciuitas, dum erit, lætabitur.
Acri gaudet equo. Virgil.4. Æneid.
Gaudet myrrha rastris. Plin.lib.12.cap.15.
Gaudere gaudia. Terent. And.5.5. Cæl.Cic.lib 8 2, In theatrum Curionis Hortensius introiit, puto vt suum gaudium gauderemus. Id est, vt sibi gratularemur.
Gaudere gaudio. Plaut.Persa,2.2,
Bene ei qui inuidet mihi, & ei qui hoc gaudio gaudet.
Gaudere animo. Plaut. Stich.4. Martial.lib.4.45,
-animo gaudens, ac fœnore liber.
Gaudebis facto. Terent. Phorm.3.2,
Crede mihi, gaudebis facto: verū hercle hoc est. Sic Gaudere ruinis inimicorum. Liu.9.bel.Maced.
Laudibus gaudere. Virgil.3.Georg.
Numero Deus impare gaudet. Virgil.8.eclog.
Gaudere in molestia. Cic. Lentulo, lib.1 9.
Gaudere in se. Catul.ad Varum, epigr.19.
In aliquo genere scientiæ gaudere. Cic.3.Offic.
Gaudere in sinu, modus loquendi apud veteres, significat Tacitam apud se voluptatem sentire, neque vulgò proferre gaudij notas. Cic.3. Tuscul. Vt in sinu gaudeant, gloriosè loqui desinant. Propert. lib.2.eleg.26,
In tacito cohibe gaudia clausa sinu.
Mecum tacitus gaudeo, Vide MECVM.
Rebus nouis gaudere. Lucret.lib.5.
Sanguine gaudere. Ouid.1.Metam.
Sibi gaudere. Lucret.lib.3.
Dubiè gaudet, fallique veretur. Ouid.12.Metam.
Gauisus frustra. Terent.Heaut.4.8,
Vah, frustra igitur gauisus misere.
Immortaliter gaudere. Cic.Q frat lib.3.17, Quòd scribis te à Cæsare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo.
Quæ fecimus, valde probari gaudeo, si est nunc vllus gaudendi locus. Cic. Att.lib.9.175.
Gaudere, vehementérque lætari. Cic.pro Rosc.Amer.
¶ Gaudeo, pro Oblector. Cic.de Senect. Quam gaudebat bello suo Punico Næuius! quàm Truculento Plautus, quàm Pseudolo!

Gaudens, Participium (χαίρων.) vt
Nimium gaudens popularibus auris. Virg.6.Æneid.
De pectore gaudens. Stat.4.Sylu.6
Animus æquus, imò verò etiam gaudens & libens. Cicero Attico, lib.2.19.
Animo gaudente videns. Tibul.lib.1.eleg 6.

Gauisus, pen.prod. Participium (γεγηθώς.) Cæl. Cic.lib.8.14, Nunc fuere tam gauisus homines suum dolorem.

Gauia, gauiæ, f.g. Auis, Græcè Laros. *Vne Mouette. A Dieppe* vocatur *Vne Mauue. Il en est de blanches & de cendrées.* Certè Aristot. libro 8.de historiar. animal. capite 3, gauiæ albæ meminit, & cinereæ, Vide LARVS.

Gaulus, Genus nauigij penè rotundum. Festus. Gauli meminit Gellius libro 10. cap. 25. Apud Herodotum videtur poni pro naue oneraria, quum sic ait in Thalia, Confestim quidem duas triremes, simúlque cum ipsis ingentem gaulum impleuerunt varia multiplicíque præda.

Gaunace, gaunaces. Varro, Vt sagum, Rheno, Gallica: gaunace, amphimallum, Græca. Quod additum est, maius sagum, interpretatio est hominis ineruditi. Hesychius, καυνάκαι στρώματα ἢ ἐπιβλήματα ἑτερόμαλλα: Id est gaunacæ sunt stragula aut operimenta altera parte villosa. Est & gaunace genus pallij ad induendum. Turnebus.

GAVRVS (Γαυρὸς) Mons est Campaniæ in Italia, in quo præstantissimum vinum nascitur.
Bacchei vinea madentia Gauri. Stat.3.Sylu.5.
Inanis Gaurus. Iuuen.sat.9.
Icario nemorosus palmite Gaurus. Stat.Sylu.1.
Mons Gauranus. Stat.8. Thebaid.
Sinus Gaurani. Stat.4.Sylu.5.

Gausape, pen.corr. indeclinabile, n.g. (ἀμφίταπις) Militare vestimentum vtrinque villos habens, vel vna tantum parte, quod pro lecto in castris sternebatur. Plinius lib.8.cap.48, Antiquis torus è stramento erat, qualiter nunc etiam in castris gausape. Martial.lib.14.157, Gausape quadratum.
Hæc gausapes, gausapis: hæc gausapa, gausapæ: & hoc gausapum antiquitus declinabatur. vnde in plurali gausapa. Persius sat.6,
Iam chlamydas regum, iā lutea gausapa captis, &c. Mart.lib.14.142,
Gausapa villosa. Ouid.2 de Arte amandi,
Gausapa si sumpsit, gausapa sumpta proba.
Purpureo gausape mensam pertersit. Horat.2 Serm.sat.8.
¶ Gausape, pro barba hirsuta & prolixa dixit Persius, quòd dependeat tanquam stramentum contextum aliquod, Satyra 4, Tu quum maxillis balanatum gausape pectas, &c.

Gausapina, gausapinæ, pen.corr. (ἀμφίμαλλος) Idem. Martial. Augusto sumere gausapinas. Idem lib.6 59,
Propter sex centas Baccara gausapinas.
Gausapina penula. Martialis libro 14.150. Et 152, Gausapina cubicularia.

Gausapatus, penultima prod. (ἀμφιταπιδωτός) Gausapina indutus. Seneca epist. 54. Mitto me in mare, quomodo psychrolutam decet, gausapatus.

G A Z

GAZA (Γάζα) Vrbs Palæstinæ. Mela lib.1.cap.11, In Palæstina est ingens & munita admodum Gaza: sic Persæ ærarium vocant, & inde nomen est, quòd quum Cambyses armis Ægyptum peteret, huc belli & opes & pecuniam contulerat. Hactenus Mela. Sacer tamen Hebræus non à gaza, seu thesauro dicit hanc vrbem nuncupatam, sed à fortitudine. vnde vocat eam Azza, quod significat fortem. Et Zachariæ nono Propheta dicit, Aazam per antithesim debilitandam.

Gaza, gazæ (γάζα) Dictio Persica, significat opes, supellectilem, & generaliter quicquid possidemus, vt ait Seruius in 1. Æneid. Pomp. Mela, Gazam, inquit, Persæ ærarium vocant. Curtius lib.3, non ita procul à fine, pecuniam regiam (gazam Persæ vocant) cum pretiosissimis rerum efferri iubet, simulans fugam. Virgilius libro 1. Æneidos,
-tabulæque & Troia gaza per vndas. Cic. pro Lege Manilia,
Qui ab auro gazáq; regia, manus, oculos, animum cohibere possit. Idem 2. Offic. Omni Macedonum gaza, quæ fuit maxima, potitus est Paulus. Liu.5.bell.Pun.
Agrestis gaza. Virgil.5. Æneid.
Beatæ Arabum gazæ. Horat.1. Carm.ode 29.
Nobiles gazæ. Claud.de nuptiis Honorij.

Gazophylacium, gazophylacij (γαζοφυλάκιον) Arca, siue quiuis alius locus in quo pretiosior supellex conseruatur.

G E B

GABALENA, Regio in finibus Eleutheropoleos.
GEBANITAE, pen.prod. Populi sunt Maris rubri accolæ, in Arabia deserta, quorum caput Thomna est. Vnde genus myrrhæ gebbaniticum.
GEBENNA (γεβέννας) Vide CEBENNA.
GEDANVM, Germaniæ oppidum in Visulæ fluminis ostio. Vulgò *Dantzg.*
GEDROSIA (γεδρωσία) Asiæ regio Ptolemæo, hodie Tarsæ regnum Haithono & Sabellico. & sunt populi Christiani.

G E L

GELA (Γέλα) Vrbs Siciliæ, cuius meminit Plutarchus in vita Timoleontis. Vulgò *Chereza.*
Immanis Gela. Virgil.3. Æneid. Seruius, Ciuitas à fluuio nominata sicut etiam campi Geloi.

Gelabile, Gelascere, Gelatio, Vide GELV.

Gelasinus, penult. prod. γελασῖνος dentes anteriores quos ridendo ostendimus. Item lineæ quæ ridēdo efficiuntur: siue corrugatio quæ

ridendo circa os exprimitur. Martial.lib.7.24,
Nec grata est facies cui gelasinus abest. Petrus Mosellanus in Quintil. legit Gelasinus. Porrò authore Suida, gelasinus eam apud Græcos sonat lineam, quæ sub ipso mento velut canalis apparet in hominibus gratiosis dum rident, nimirū vocabulo facto ἀπὸ τοῦ γελᾶν, Id est ridere. Hæc Mosellanus in illud Quintil.lib.6.cap.4, vbi de risu, Sed inest proprius quibusdam decor in habitu atque vultu, vt eadem illa minus dicente alio videantur vrbana esse.

Gelicidium. Gelidus, Vide GELV.

GELLIVS, Viri proprium, cuius extant Atticæ noctes.

Gelo, gelas, Vide GELV.

GELOI, pen.prod. ([illegible]) Campi in Sicilia apud Gelam fluuium. Virg. 3.Æneid. Campique Geloi. Vide GELA.

GELON ([illegible]) Pyrrhum veneno necare est aggressus. Plutarchus in vita Pyrrhi. ¶Fuit & Gelon, Siciliæ rex, quem Dionysius [illegible], Id est risum esse dicebat. Plutarch.in Dione.

GELONI, vel Gelones, pen.prod ([illegible]) Populi Sicilię, interius habitantes, & Agathyrsis proximi, à Gelono Herculis filio. Nunc autem Getæ dicuntur, siue Tartari corrupto vocabulo. Sanguinem equinum cum lacte mistum bibunt. Virg 3.Georgicorum,
Bisaltæ quo more solent, acérque Gelonus, &c.
Pharetratí Geloni. Horat.3.Carm.ode 4.
Picti Geloni. Id est stigmata habentes. Virg.2.Georg. Seruius.

GELOS, Cariæ portus est, vt scribit Pōpon.lib.1.in descriptione Cariæ.

Gelu ([illegible]) Propriè est glacies, Id est aqua conferta, à frequentate cæli concreta. Neutri gen.indeclin. Virg.3.Georgicorum,
Sed iacet aggeribus niueis informis, & alto
Terra gelu. Plin lib. 8. cap. 28, Obseruatam, eam aure ad glaciem apposita coniectare crassitudinem gelu. De vulpe.
Perstrictus gelu nō potuit eò peruenire humor. Plin.lib.17.cap.24. Alij legunt præstrictus.
Gelus, masc. genere dixisse veteres multis verbis probat Nonius.
Geli, genitiuus antiquus. Lucret lib.5,
Assiduúsque geli casus. Idem lib.6.
¶Gelo, pro gelu. Varro Sesquiulyss. Putridum cominéque tenent strata gelu putri montium lata. Nonius.
Acutum gelu Horat.1.Carm.ode 9.
Amaro gelu strata messis. Stat.5.Thebaid.
Astricto gelu cōstat vnda. Ouid.2.Trist.
Cano gelu horrida bruma. Virgil.3.Georg.
Canenti gelu obusta gleba. Ouid 5.Trist.eleg.3.
Frigidum gelu. Seneca Troade,6.
Marmoreum gelu. Ouid.3.Trist.eleg.10.
Niuale gelu. Seneca Medea,9.
Sæuum gelu. Valer.1.Argon.
Hyems rura claudit gelu. Virgil.2.Georg.
Tarda gelu, seclisque effœta senectus. Virg 8.Æneid.

Gelicidium, huius gelicidij ([illegible]) Ipsum gelu & ipsa concretio aquæ. Columel. lib.2. cap.8, Vt prius conualescant radices frumentorum, quàm hybernis imbribus, aut gelicidiis, pruinísve infestentur. Varro 1.de Re rust.cap.55.

Gelo, gelas ([illegible]) gelâre, Actiuum, & aliquando neutrum. Iuuenal. satyra 6,
-pauidóque gelantur
Pectore. Sic Gelatum lac, Colum.lib.10.cap.38.
Gelatus caseus. Plin.lib.14.cap.3, Non antè demetuntur quàm gelauerit.
Gelant frigora. Plin.lib.15.cap.6, Si gelant frigora, quarto die premendam. De oliuis.
Manus Aquilone gelatæ Martial.lib.5.epigr.9.

Gelasco, gelascis ([illegible]) gelascere; Est gelu astringi. Plin.lib.14.cap.21, Vini natura non gelascit.

Gelatio, huius gelationis, Verbale ([illegible]) Plin.lib.17.cap.24. Si protinus editis fructibus gelatio magna consecuta est, etiam paucis diebus necat.

Gelabilis, & hoc gelabile, pen.corr. ([illegible]) Quod gelu durari potest, à quo compositum Ingelabile. Gell.lib.17.cap.8, Mare omne ingelabile fit. Alia exemplaria habent incongelabile.

Gelidus, pen.corr. Adiectiuum, Frigidus ([illegible]) Ouidius,
Sed gelidum Boream, egelidúmque Notum.
Gelidus æther, amnis, gelida rupes. Virgil.8.Æneid.
Gelidæ naturæ sidus. Plin.lib.2.cap.8.
Gelidissima natura. Plin.lib.14.cap 16. Sic Cic.2.de Legib.
Gelida, subaudi aqua, sicut in Calida & Tepida. Horatius 2.Serm. satyra 7,
Poscit te mulier: vexas, foribúsque repulsum
Perfundit gelida: rursus vocat.
Aqua gelida. Ouid.epist.20.
Aquam gelidam bibere. Cic.1 in Catil.
Antrum gelidum. Ouid 11 Metam.
Artus gelidi. Ouid.4.Metam.
December gelidus. Ouid.1. Trist.eleg.10.
Formido gelida. Ouid.2.Metam.
Frigore gelido astrictum pectus. Ouid.epist.21.
Horror gelidus. Seneca Troade,6.
Metus gelidus. Ouid.epist.11.
Mors gelida. Horat.2.Carm.ode 8.
Nox gelida. Virgil.2.Georg.
Pallor gelidus. Stat.1.Achill.
Pectus gelidum. Ouid.1.Fast.
Riui gelidi Horat.3.Carm.ode 13.
Ros gelidus. Virgil.1.Georg.
Sanguis gelidus. Virgil.3.Æneid.
Saxum gelidum. Lucret.lib.3.
Sudor gelidus. Virgil.3.Æneid.
Terror gelidus. Ouid.3.Metam.
Timor gelidus. Ouid.1.Trist.eleg.3.
Tremor gelidus. Virgil.2 Æneid.
Valles gelidæ. Virgil.2 Georg.
Vmbræ gelidæ. Ouid.8.Metam.

Gelidè, Aduerbium ([illegible]) vt
Ministrare res omnes timidè, gelidéque. Horat.de Arte.

Gelotiana, Domus quædam erat, vt ex inscriptione vetere liquidò constat, in qua scriptum est, Symphoro tesserario Seru. Cæsaris de domo Gelotiana. Proinde in Tranquillo legit Turnebus, Commisit & subito, quum è Gelotiana apparatum Circi prospiceret, &c.

GEM

Gemea, Nomen alæ militum Macedonum. Liu.7.bel.Maced. Addita his ala mille fermè equitum, gemeam vocabant. Ex vetusto codice legitur, Agema eam vocabant.

Gemebundus, Vide GEMO.

Gemellar, neut gen. Vasis genus, oleo excipiendo è torculari aptum, cui fortassis ex eo inditum nomen, quòd geminas mensuras contineat. Columel.lib.12.cap.50, Quod deinde primum defluxerit, in rotundum labrum (nam id melius est, quàm plumbeum quadratum, vel structile gemellar) protinus capulator depleat.
Gemellar, August.in Psal.136. vocat gemellariam, Vt amurcam per plateas fluentem cernens, oleum in gemellaria non videas.

Gemiæ, golosi veteribus dicebantur, teste Nonio. Lucil.lib.30,
Illo quid fiat Lamia, & Pitho [illegible]
Quòd veniunt gemiæ illepidæ, improbæ, ineptæ.

Geminus, penul.corr. Adiectiuum ([illegible]) Gemini, propriè duos significat. Virg 6.Æneidos,
Sunt geminæ Somni portæ.
Acies geminæ, pro duobus oculis. Virg.7.Æneidos,
Huc geminas nunc flecte acies: hanc aspice gentem.
Arbor gemina Iulianus in l. si gemina arbor sit. D. arbor. furt. cæs.
Chiron geminus. Vide CHIRON.
Geminus ictus. Plin.lib.10.cap.38, Percussóque semel aliquæ & gemino ictu aere feruntur. De auium natura.
Gemino lumine declarari dissensionem. Cic.2. de Diuinat.
Gemini nominis errore seruari. Cic.pro Sextio, Quum quærerent alij Numerium, alij Quintium: gemini nominis errore seruatus est.
Geminæ nuptiæ. Terent. And.4.2,
-nam fatis credo, si aduigilaueris,
Ex vnis geminas mihi conficies nuptias.
Pennis geminare aera secare Cic.in Arato.
Geminæ voragines, scopulíque Reip. Cic.in Pisonem.
¶Gemini quandoque dicuntur, qui vno partu & vno die nascuntur. Virg lib.8.Æneidos,
-geminos huic vbera circum
Ludere pendentes pueros. Gemellos etiam vocat Virgilius in Bucolicis, 1.eclog.
Geminus est ille. Plaut Amphit.16. Ibidem,7,
Quid opus verbis? geminus Sosia hic factus est tibi.
Geminos duos filios pariet. Plaut. Amphit.5.
Fœtus geminus. Ouid 6.Metam.
Frater gemini. Horat.1.epist 19.
Nati geminos sub vbere. Virgil.5.Æneid.
Geminum partum edere. Liuius 1.ab Vrbe, Vi compressa Vestalis quum geminum partum edidisset.
Prolem geminam partu dedit. Virgil.1.Æneid.
Gemina eius soror. Plaut. Milit.15,
Sororem hic eius geminam esse, & matrem dicito.
Sorores geminæ Horat.4.Carm.ode 9.
¶Geminus, Par, similis, Qui enim gemini nascuntur, ferè similes sunt. Virgil.1.Æneidos,
Hinc atque hinc vastæ rupes, geminíque minantur
In cælum scopuli. Seruius.
Cōsortem esse in lucris atque furtis, geminum & simillimum nequitia, improbitate, audacia. Cic.5 Verr.
Gemina audacia. Cic.pro Rosc.Amer Par est auaritia, similis improbitas, eadem impudentia, gemina audacia.
Simillima & maxime gemina societas hæreditatis est. Cicero pro Rosc.Com.
¶Gemini, cæleste signum, quod Castor & Pollux constituunt, qui vno partu sunt editi. Plin.lib.18.cap.29, Ipse circulus fertur per sagittarium atque Geminos.

Gemellus, Adiectiuum diminutiuum ([illegible]) Virg.1.ecloga,
-modò namque gemellos
Spem gregis, ah, silice in nuda connixa reliquit.
Fœtus gemellus Ouid.epist.6.
Fratres gemelli. Ouid.epist 8.
Partus enixa gemellos. Ouid.6.Metam.
Prolem est enixa gemellam. Ouid.9.Metam.
Gemellæ vites, duas vuas ferentes. Colum.lib.3.cap.2. Plin.lib.14. cap 2. Gemellarum, quibus hoc nomen vuæ semper geminæ dederē.
Gemellus quoque vocat Paulus equos fortè biuges, id est binos & geminos coniungi solitos: vt in l. proinde. D ad leg. m Aquil. Veluti si quis ex comœdis, aut symphoniacis, aut gemellis, aut quadriga, aut pari mularum vnum vel vnam occiderit.

Gemellipara, pro.corr. ([illegible]) dea, Id est Latona quæ vno partu gemellos peperit, Dianam & Apollinem. Ouid.5.Fast.

Geminitudo, geminitudinis, Antiquum. Pacuuius Atalanta,
Habeo ego istam, qui distinguam inter vos, geminitudinem.

Gemino, geminas, pen.corr. ([illegible]) gemināre, Duplicare, iterare. Terent. Adelph.5.1,
O facinus indignum. aa geminabit nisi caues. Varro lib.3. de Re rust.cap.16.
Labor geminauerat æstum. Ouid.5.Metam.
Facinus geminare. Ouid.10.Metam.

Honorem

Honorem geminare. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 4.
Impensas geminare. Claud. 3. Paneg.
Orbem geminare. Cic. in Arato,
Persæpe in paruum tranans geminauerit orbem.
Pericula geminare. Tibul. lib. 2. eleg. 3.
¶ Geminare, Copulare. Horat. in Arte, -non vt
Serpentes auibus geminentur, tigribus agni.
Geminatus, pen. prod. Participium ([illegible]) vt
Onus geminatum. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Geminata ars. Plin. lib. 29 cap. 1.
Captatio geminata. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Ebrietas geminata libidine. Ouid. 12. Metam.
Geminatus honor. Liu. 9. bel. Maced.
Merces geminata. Ouid. 2. Metam.
Sol geminatus, Id est duo soles. Cic. 2. de Nat. deor.
Geminata victoria. Liu. 2. ab Vrbe.
Geminatio, Verbale ([illegible]) Cic. 3. de Orat. Nam & geminatio verborum habet interdum vim.
Vti geminatione. Quintil. lib. 1. cap. 48.
Gemisco, Vide GEMO.
Gemite, gemites, f. g. Gemma, de qua Plin. lib. 37. cap. 11, Nec gemite velut in petra, candidis maculis inter se complexis.
Gemitus, Vide GEMO.
Gemma, gemmæ ([illegible]) Oculus vitis quem primò emittit. Virg. eclog. 7,
-turgent in palmite gēmæ. Cic. de Senect. Itaque ineunte vere in his quæ relicta sunt, exiftit tanquam ad articulos sarmentorum ea quæ gemma dicitur, à qua oriens vua se ostendit.
Vuida gemma in palmite. Virgil. 3. Fast.
Pampinus trudit gemmas, Id est protrudit. Virg. 2 Georg.
¶ Gemma ([illegible]) Omnis lapillus pretiosus, siue perlucidus, siue non. Plaut. Curcul. 14,
Quid? ego sub gemma abstrusos habeo tuam matrem & patrem. Plin. de Viris illust. Annuli gemma.
Corona insignis gemmis. Virgil. 7. Æneid.
Patera grauis gemmis. Virgil. 1. Æneid.
Ignea gemma. Sil. lib. 8.
Lucida gemma. Ouid. epist. 21.
Magnetica gemma. Claud. de magnete, 4.
Monstrificæ gemmæ, Vide MONSTRA.
Pura gemma. Ouid. 2. Metam.
Stellantes gemmæ. Ouid. 1 Metam.
Teres gemma. Virgil. 5. Æneid.
¶ Ensis accinctus gemmis, Vide ACCINGO.
Gemma bibere, Id est gemmeo poculo. Virg. 2. Georg.
Pocula ex auro gemmis distincta clarissimis. Cic. 6. Verr.
Dat digitis gemmas. Ouid. 10 Metam. Id est induit annulos.
Fulgentes gemmæ. Valer. 5. Argon.
Limare gemmas, Vide LIMA.
Gemmula, gemmulæ, pen. corr. Diminutiuum ([illegible])
Gemmulæ, Flores etiam dicuntur, quibus tanquam gemmis verno tempore cuncta pinguntur, & prata vestiuntur. Apul. lib. 10, Planè tenui specula, solabar clades vltimas, quod vere in ipso ortu iam gemmulis floridis cuncta depingeret.
Gemmeus, Adiectiuum ([illegible]) Quod ex gemma est, siue gemmis ornatum. Cic. 6. Verrina,
Mittit etiam trullam gemmeam rogatum, &c.
Radia gemmeæ rotunditate: Id est, rotunda in modum gemmæ. Plin. lib. 18 cap. 7.
Gemmo, gemmas ([illegible]) gemmâre, Dicuntur vites & arbores, quum gemmas emittunt, quum turgescere incipiunt verno tempore, vt frondes emittant. Colum. Quum primum vites incipiunt gemmare. Cic. 3. de Orat. Nam gemmare vites, luxuriem esse in herbis, lætas segetes etiam rustici dicunt.
Gemmans, gemmantis, Participium ([illegible]) vt
Gemmantes alæ pauonis: Id est, lucentes in modum gemmarum. Martial. lib. 13. 70,
Miraris quoties gemmantes explicat alas.
Herbæ gemmantes rore. Lucret. lib. 2.
Gemmatus, pen. prod. Adiectiuum ([illegible]) Gemmis instructus & ornatus. Plin. lib. 37. cap. 2, Cure pete potoria gemmata.
Gemmati magna specie annuli. Liu. 1. ab Vrbe.
Cultus gemmati. Claud. 6 Paneg.
Monilia gemmata. Ouid. 10. Metam.
Gemmasco, gemmascis ([illegible]) gemmascere. Plin. lib. 17. cap. 25, Atque vt gēmascere incipiens, legatur calamus. Idem lib 37 cap. 10, Draconites, siue draconitias è cerebro fit draconum, sed ni viuentibus abscisso nunquam gemmascit. Vbi legitur etiam ex vetusto codice gemmescit. Colum. lib. 5. cap. 10.
Gemmifer, penult. corr. Adiectiuum ([illegible]) vt Gemmiferi amnes. Plin. lib. 37. cap. 13.
Corona gemmifera. Valer. 5. Argon.
Mare gemmiferum. Propert. lib. 3. eleg. 4.
Gemo, gemis, gemui, gemitum, pen. corr. ([illegible]) gémere, Propriè pectoris est, quum præ angustia in sonum prorumpit. Plaut. Amphit. 17,
-dum hæc aguntur, interea vxorem tuam
Neque gementem, neque plorãtem, nostrum quisquam audiuimus.
Lugere & gemere pro aliquo. Cic. pro Plancio.
Desyderio alicuius gemere. Cic. in Pisonem. Quotum Capuæ te prætextatum nemo aspexit, qui non gemeret desyderio mei.
Grauiter rem aliquam gemere. Cicero Att. lib. 2. 34. Eandem istam virtutem veniet tempus quum grauiter gemes.
Occultè suum malum gemere. Cic. Post red. in Senatu.
Gemere se fetuum. Martial. lib 9 97,
Quæ mala sunt domini, quæ serui commoda nescis
Condile, qui seruum te gemis esse diu.
¶ Gemunt gubernacula nauis, quum huc atque illuc à nautis circumaguntur. Plin. epist 203, At quum striduni funes, curuatur arbor, gubernacula gemunt, tunc ille clarus & dis maris proximus. Ouid. 14. Metamorphoseus,
-gemunt vterque & malus.
Gemit impositis incudibus Ætna. Virgil 4 Georg.
Flebile terrificis gemuit mugitibus Ætna. Claud. 2. de raptu Pros.
Amnes repleti gemunt. Virg. 5 Æneid.
Area gemit tonsis frugibus. Virg. 3 Georg.
Gemit cymba nimis onusta. Virg. 6. Æneidos,
-gemuit sub pondere cymba.
Gemit turtur. Virgil eclog. 1,
Nec gemere aeria cessabit turtur ab vlmo.
¶ Gemitur, penult. corr. Passiuum. Cic. ad Atticum, lib. 2. 33. Atque hic status qui vna voce omnium gemitur, neque verbo cuiusquam subleuatur.
Vita gemenda. Ouid. 13. Metam.
Gemens, Participium ([illegible]) vt Flebiliter gemens. Horatius 4. Carm. ode 12.
Acerba gemens. Ouid. epist. 8.
Turpe gemens. Stat lib. 3. Thebaid.
Rota tractu gemens. Virgil. 3. Georg.
Gemisco, gemiscis ([illegible]) gemiscere, Idem quod gemere: vt Ferale gemiscunt. Claud. 3. de raptu Proserp.
Gemitus, huius gemitus, pen. corr. ([illegible]) Cic. 6. Verrina, Quum totius Siciliæ quotidie gemitus, querimoniasque audires.
Gemitus delphini similis est humano. Plin. lib. 9. cap. 83.
Gemitus toto foro. Cic. 2. Philipp.
Acerbus. Valer. 1. Argon.
Altus. Virgil. 11. Æneid.
Ioanis. Valer. 2. Argon.
Lamentabilis, Vide LAMENTOR.
Abiectus gemitus. Cic. 2. Tuscul. Sin erit ille gemitus lamentabilis, si imbecillus, si abiectus, si flebilis: ei qui se dederit, vix eum virum dixerim.
Abscondere gemitus Lucan. lib. 9.
Ciere gemitus, Vide CIEO.
Extremos ciere gemitus. Virgil. 3. Georg.
Querela commista gemitu. Lucret. lib. 6.
Compescere gemitus alicuius. Stat. 12. Thebaid.
Lamentatio & gemitus vrbis conticescit. Cic. Post red. in Senatu.
Dare gemitum Ouid. 2. Metam.
Crebros dat gemitus. Ouid 10. Metam.
Ingentem gemitum dat pectore ab imo. Virg. 1. Æneid.
Ducere gemitus imo de pectore. Virg. 2. Æneid.
Edere gemitus. Ouid. 2 Metam.
Erupit medullis gemitus. Claud de nuptiis Honorij.
Exprimere gemitus læto pectore. Lucan. lib 9.
Fit gemitus. Virgil. 6. Æneid.
Vt vrbe tota fletus gemitúsque fieret. Cic. pro Rosc. Amer.
Gemitu & vlulatu fremunt tecta. Virg 4. Æneid.
Lamentabili lugeré gemitu. Seneca Agam. 7.
Mulcere infaustos gemitus feris. Stat. 2. Sylu. 1.
Ponamus nimios gemitus, Id est deponamus. Iuuen. sat. 13.
Resumere gemitus. Stat. 6. Thebaid.
Stridentes gemitus mirari. Stat. lib 1. Thebaid.
Testari dolores gemitu. Ouid. 2. Metam.
¶ Gemio, gemitiuus etiam legitur. Plaut. Aulul. 25, Tantum gemitis & malæ mœstitiæ hic dies mihi obtulit.
Gemebundus, Adiectiuum ([illegible]) Idem quod gemens, vel abundè gemens, vt
Gemebundus obambulat. Ouid. 14. Metam.
Gemoniæ, gemoniarum, scalæ dicebantur ad quas corpora damnatorum tracta præcipitabantur, siue locus quò noxij abijciebantur. Cornelius Tacitus, Tunc confossum collaceratúmque & abscisso capite truncum corpus, Sabini in gemonias trahunt. Plinius lib. 4. cap. 40, scribit, canem à corpore serui non recessisse abiecto in gradus gemonios.
Gemonij gradus dicti sunt, quòd essent locus gemitus & calamitatum. Nam quòd aliqui augurantur à Gemonio authore, parum compertum est. Gemonios gradus inuenies apud Plin. lib. 8, Gradus autem vel scalæ dicebantur, quoniam surrectus foret locus, ac gradibus quibusdam conscenderetur. Cæl. lib. 10 cap. 5.
Gemonides, Gemmæ, quas quidam pæanitidas vocant, prægnantes fieri & parere dicuntur, mederíque parturientibus. nam tales in Macedonia iuxta monumentum Tiresiæ inueniuntur, speciésque est eis aquæ glaciatæ. Plin. lib. 37. cap. 10.
Gemursa, huius gemursæ. Festus, Gemursa, sub minimo digito pedis tuberculum, quòd gemere faciat eum qui id gerat. Plin. lib 26 cap. 1, Et hic quidem morbus in Italia celeriter restinctus est, sicut & illa quem gemursam appellauere prisci, inter digitos pedum nascentem, etiam nomine abliterato.

G E N

Gena, huius genæ ([illegible]) Genas, Ennius palpebras putat, quum dicit hoc versu,
Pandite sulci genas, & corde relinquite somnum. Alij eas partes putãt genae dici, quæ sunt sub oculis. Pacuuius genas putat esse qua barba primùm oritur, hoc versu,
Nunc primum opacat flore lanugo genas. Hæc Festus. Vide Plin. lib. 11. cap. 37. Virgil. 8. Æneidos,
Tum mihi prima genas vestibat flore iuuentus. Martial. lib. 1. 74,
Siccis ipse genis flentes hortatus amicos.
Muliebres genarum lacerationes. Cic. 3. Tuscul.
Conspicuæ cum flore genæ Claud. 4. Paneg.
Grauidæ lacrymis genæ. Ouid. epist. 21.

Ingenuæ genæ pictæ rubore. Ouid. 2. Amor. eleg. 14.
Madidæ genæ. Ouid. epist. 5.
Mœstæ genæ. Ouid. 6. Metam.
Pilosæ genæ, dentes putridi. Cic. in Pisonem.
Pubentes genæ. Virgil. 12. Æneid.
Pulchræ genæ. Horat. 4. Carm. ode 13.
Purpureæ genæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.
¶ Carpere genas. Cic. 2. de Legib. Mulier genas ne carpito.
Nec lacrymis caruere genæ. Virgil. 5. Æneid.
Declinare genas. Id est oculos claudere. Stat. 8. Thebaid.
Effusæ genis lacrymæ. Virgil. 6. Æneid.
Exhaurire genas. Stat. 5. Sylu. 1.
Vdas facere genas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Rubentes flagrant genæ. Seneca Medea, 11.
Humectare genas, Herc. Seneca Hippol. 6.
Hument incultæ fonte perenne genæ. Ouid. epist. 8.
Immaduere lacrymis genæ. Ouid. 1. Trist. eleg. 8.
Fletus insequitur genas. Seneca Herc. Oeth. 4.
Irrigat fletus genas. Seneca Troade, 10.
Humor in genas labitur. Horat. 1. Carm. ode 13.
Roseas laniata genas. Virgil. 12. Æneid.
Liuentes genæ. Lucan. lib. 5.
Concauæ lucent genæ. Seneca Herc. fur. 9.
Manat lacryma per genas. Horat. 4. Carm. ode 1.
Nitentes genæ. Stat. 3. Sylu. 4.
Pendentes genæ. Iuuen. sat. 10.
Lacrymæ peredêre humore genas exangues. Cic. 3. Tusc.
Flagrantes genas perfusa lacrymis. Virg. 12. Æneid.
Rugis persulcata genas seueras. Claud. 1. in Ruff.
Rigat fletu genas. Seneca OEdip. 12.
Lacrymis rorantia ora genásque. Lucret. lib. 3.
Ruptæ genæ. Iuuenal. sat. 15.
Siccare genas. Ouid. 10. Metam.
Igne suffusæ genæ. Seneca Herc. OEth. 10.
Trementes genæ. Virgil. 4. Æneid.
Genæ ab inferiore parte tutantur oculos subiectæ, leniterque eminentes. Cic. 2. de Nat. deor.
Vmbrans genas, Id est barbam gerens circa genas. Stat. 3. Sylu. 4.

GENABVM, Vide GENAVA.

Genauius, Adiectiuum (λαίμαργος) Idem quod gulosus. Varro, Hæ nouissime in triclinium genauium introierunt è culina propter fastidium.

Genealogia, genealogiæ, pen. corr. (γενεαλογία) Sermo de origine generationis. Cic. 3. de Nat. deor. Quod si ita est, Cæli quoque parentes, dij habendi sunt, Æther, & Dies, eorúmque fratres & sorores, qui à genealogis antiquis sic nominantur, Amor, Dolus, Metus, &c. Alij legunt per enum ı genealogis, vt sit à masculino genealogus, penult. correpta.

Gener, Generabilis, Generalis, Generatim, Genero, Generosus, Vide GENVS.

Genesis, pen. corr. huius geneseos, f. g. (γένεσις) Generatio, natiuitas. Significat etiam sidus natalitium, id quod conuersione cæli oritur eo momento quo quis nascitur. Iuuen. sat. 6.

-si prurit frictus ocelli

Angulus, inspecta genesi collyria poscit. Cic. 2. de Diuin. Sidus natalitium appellat. Tranquil. in Vespas. Monentibus amicis cauendum esse Metium, quòd vulgò crederetur genesin habere imperatoriam, insuper Consulem fecit. Id est, quòd opinio esset à mathematicis prædictum esse fore vt imperaret. Budæus. Iuuenal. sat. 14, Nota mathematicis genesis tua.

Genethle, genethles. f. g. (γενέθλη) Venus.

Genethlia, orum, n. g. plur. num. (γενέθλια) Celebritas quæ agitur in natali alicuius, natalia munera aut conuiuia.

Genethliacus, a, um, pen. corr. Natalitius.

Genethliaci (γενεθλιακοί) dicti mathematici, qui à natiuitatis die & hora, quos illi horoscopos vocant, futura prædicunt, quorum meminit Gell. lib. 14. cap. 1.

GENETVM, Promontorium à Genete fluuio vocatum, in quo templū fuit Iouis hospitalis, quem Xenion appellant.

GENEVA, Allobrogum oppidum. Cæs. bel. Gall. lib. 1, Extremum oppidum Allobrogum est, proximúmque Heluetiorum finibus Geneua. ex eo oppido pons ad Heluetios pertinet. In quem locum sic ait Glareanus, Quatuor hæc nomina Genua, Geneua, Genabum, & Gebenna, multum obscuritatis lectori ingerunt, ac non attentum sæpe fefellerunt: quæ ipsa longè diuersa sunt. Genua enim Ligurum caput in Italia ad mare est nostrum: Geneua verò Allobrogū ad ostia Lemanni lacus, vbi Rhodanus exit: Genabum Carnutum oppidum ad Ligerim amnem, hodie (vt quidam putant) Aurelia. Denique Gebenna mons qui Heluenos ab Aruernis separat, vt libro septimo postea dicet Cæsar. Hactenus Glareanus. Meminit eius etiam Plinius lib. 3. cap. 4. Plura Glareanus in Annotationibus in Cæsarem.

Genialis, Vide Genius, in GIGNO.

Geniculatim, Geniculum, Vide GENV.

Genista, genistæ (σπάρτον) Arbuscula quædam. Plin. lib. 21. cap. 9, Florem esse diximus genistas: namque & iis decerpitur luteus. Virgil. 2. Georgicorum,

-molle siler, lentæque genistæ.

Humiles genistæ. Virgil. 2. Georg.

Genitabilis, Genitalis, Genitor, Genitura, Genitiuus, Genitus, Genius, Vide GIGNO.

Geno, genis, genui, genitum, pen. corr. (γείνω) gênere, Idem quod gignere, generare Priscianus lib. 10, Gigno genui: pro quo Geno vetustissimi protulisse inueniuntur. Varro in Andabata, Sed quod hæc loca aliquid genunt. Idem 1. de Re rust. cap. 40, Quædam enim ad genendum, &c. Ex vetusto codice. Infinitiuum passiuum Lucretius protulit lib. 3,

-tanto magis inficiandum

Totum posse extra corpus durare, genique.

Gens, gentis, Vide GENVS.

Gentiana, gentianæ, penul. prod. (γεντιανή) Herba amarissima Plinius libro 25. cap. 7. Gentianam inuenit Gentius rex Illyriorum, vbique nascentem, in Illyrico tamen præstantissimam, folio fraxini, sed magnitudine lactucæ, caule tenero, pollicis crassitudine, cauo & inani ex interuallis foliato, trium aliquando cubitorum, radice lenta, subnigra, sine odore, aquosis montibus subalpinis plurima. Vsus in radice & succo. Radix ia natura est excalfactoria, sed prægnantibus non bibenda.

Genticus, Gentilis, Gentilitas, Gentilitius, Vide GENVS.

Genu, neut. gen. indeclinabile in singulari. In plurali, genua, genuum genibus (γόνυ, γόνατα) Genua (vt quibusdam placet) femorum ac crurum commissuræ: quòd hæc, dum infans est in vtero matris, genis opposita sint: siue à generando, quòd in genibus inest vitalitas. Virgil. lib. 5. Æneidos,

Genua labant, vastos quatit æger anhelitus artus.

Genibus pronis supplex. Ouid. 3. Metamorphoseos,

Et genibus pronis supplex, similísque roganti.

Dura genua. Ouid. 15. Metam.

¶ Aduoluor genibus vestris supplex. Claud. de raptu Proserp.

Aduolui genua. Tacit. lib. 1, Ambulantísque Tiberii genua aduolueretur.

Aduolutus genibus, Vide ADVOLVO.

Amplecti genua. Virgil. 3. Æneid.

In genua attare, Vide IN.

Inflexo genu cadit. Propert. lib. 3. eleg. 15.

Intremuere genua timore. Ouid. 2. Metam.

Pigris membra genibus labant. Seneca Thyeste, 5.

Impresso niti genu. Virgil. 12. Æneid.

Nixus genu. Ouid. 8. Metam.

Nixæ genibus matronæ, Vide NITOR.

Ponere genua alicui. Curtius lib. 8, Tu Macedonas voluisti genua tibi ponere, venerarísque te vt Deum.

Prensare circunstantium genua. Tacit. lib. 1.

Procumbere in genua. Curtius lib. 8. non procul à fine.

Prouolutus genibus. Tacit. lib. 12.

Tu affinem tuam filiam meã superbissimis verbis à genibus tuis repulisti. Cic. post red. in Senatu.

Iunctura genuum riget. Ouid. 2. Metam.

Genua submittere, pro Flectere. Plin. lib. 8. cap. 1, Regem adorant, genua submittunt, coronas porrigunt.

Genu flexum summisit. Ouid. 4. Metam.

Genu terram tangere. Cic. 2. Tusc. Genu M. Antonium vidi, quum contentè ipse pro se diceret, terram tangere.

Ægra genua trahens. Virgil. 5. Æneid.

Tremit corde & genibus. Horat. 1. Carm. ode 23.

¶ Genus, genus, masculino genere dictum antiquis probat Nonius.

Lucilius Sat. lib. 4,

Hæret verticulis adfixum in posteriore

Parte atque articulis, vt nostris talus genúsque est.

¶ Genus, n. g. pro genu Priscianus lib. 6, Cic. in Arato, hoc genus, pro genu protulit. Ciceronis testimonia sunt in Arato,

Quod genus ad lævum nixi delapsa resedit,

Atque inter flexum genus & caput alitis hæsit. Ibidem,

Hic genus & suram cum Chelis erigit alté.

Genualia, Indumenta genuum. Ouid. 10. Metamorphoseos,

-quæque

Poplitibus suberant picto genualia limbo.

Geniculum, geniculi, pen. corr. Diminutiuum (γονάτιον) Firmic. lib. 2. cap. 12, Capricornus significat omnes geniculorum ægritudines.

Genicula dicuntur stipulæ, vel caulis herbacei internodia, & veluti articuli ac nodi quidam. Plin. lib. 16. cap. 30, Arundini in geniculo. Idem lib. 18. cap. 7.

Geniculatus, pen. prod. Adiectiuum (γονατώδης) Quod multis geniculis committitur: vt Geniculatus culmus. Cic. de Senect.

Geniculatim, pen. prod. Aduerbium (γονυδόν) Per genicula. Plin. lib. 21. cap. 11, Foliis geniculatim circundata.

GENVA (Γένοα, Γένουα) Ligusticum emporium. Hinc incipit Apenninus mons: distátque à Sabatiis stadiis ducentis sexaginta. De hac Mela lib. 2, Vulgò *Genoua*, Vide GENAVA.

Genuarij, Nummi Genuæ cusi. Cicero Attico, lib. 6 epist. 1. non valda procul à fine, Genuarios a Cæsare per Herodem, talenta Attica L. extorsisti?

Genuini, dentes, Vide GIGNO.

Genus, generis, penult. corr. n. g. (γένος) Quod species subiectas habet. Hinc pro familia sæpe vsurpatur, aliquando etiam pro specie.

Genere & factis clarus, Vide CLARVS.

Genere & nobilitate, suæ ciuitatis facilè primus. Cic. pro Roscio Amerino.

Generis claritudo. Tacit. lib. 11. & 16.

Opprobrium generis. Ouid. 8. Metam.

Princeps generis, Id est author. Ouid. 1. Fast.

Turpitudo generis, opprobrio multis fuit. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Generis atque feminis Romani propria est virtus. Cic. 4. Verr.

Antiquum genus. Virgil. 6. Æneid.

Clarum genus. Horat. 1. Serm. sat. 4.

Egregium genus. Virgil. 7. Æneid.

Humilius genus. Quintil. lib. 3. cap. 7, Aut enim respondisse nobilitati, pulchrum erit, aut humilius genus illustrasse factis.

Inclytum genus. Seneca Herc. fur. 6.

Ingens genus a prauauis. Virgil. 12. Æneid.

Regium genus. Horat. 2. Carm. ode 4.

Sublime genus. Stat. 3. Sylu. 3. & 10. Thebaid.

¶ Demissum genus ab alto Ænea. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Gradus

Gradus generis dinumerare. Ouid. 2. Fast.
Ducere genus ab aliquo. Virg. 6. Æneid.
Primordia generis ducere ex aliquo. Ouid. 15. Metam.
Efferre genus suum. Cic. pro Murena.
Genere indignum facit. Terent. Adelph. 3. 3.
-cœpit clamare, Æschine,
Haeccine flagitia facere te? hæc te admittere
Indigna genere nostro?
Generatam ex ipsius sapientiæ stirpe genus alicuius. Cicero de Claris Orat.
Iactare genus & proauos. Ouid. epist. 16. Horat. 1. Carm. oda 14.
Genere & nomine familiæ serui continentur. Cic. pro Cecinna.
Genere bono natus, Vide BONVS.
Malo genere natus. Cic. 2. de Orat.
Nobili genere nati aliqui. Cic. 7. Verr.
Genere paterno ab Hercule oriundus. Plin. de Viris illust.
Genere summo prognatus. Plaut. Capt. 4.
Prognatum genere summo, & summis diuitiis. Vide NASCOR.
Propagare genus. Lucret. lib. 1.
Genere sum ei proximus. Terent. Phorm. 1. 2.
Lex est vt orbæ qui sint genere proximi,
Eis nubant: & illos ducere eadem hæc lex iubet.
¶ Animale genus, Multitudo certum animam habentium. Lucret. libro 1.
Genus humanum. Cicero de Amicitia, Quanta autem vis amicitiæ sit, ex hoc intelligi maximè potest, quòd ex infinita societate generis humani, quam conciliauit ipsa natura, ita contracta res est, &c. Virg. 1. Æneidos,
Si genus humanum, & mortalia temnitis arma.
Genus hominum, Idem. Cic. pro Rosc. Amer. Nam dum hominum genus erit, qui accuset eos non deerit.
Genus Thebanum, Id est natio. Plaut. Amph. 15.
Hominum genus in sexu consyderatur, virile an muliebre. Cicero 1. de Inuent. Id est species.
Genera in species multas sese spargentia: hoc est diuisa. Plin. lib. 21. capite 8.
Oliuarum summa genera duo: rectum, & colonicum. Plin. lib. 8. cap. 47. ad finem. Id est species.
Genus hominum. Plinius libro 8. cap. 25.
Acre genus virûm. Virg. 2. Georg.
Audax genus. Horat. 1. Carm. ode 3.
Durum genus. Virg. 1. Georg.
Exitiale genus. Stat. 1. Thebaid.
Fœmineum genus. Virg. 9. Æneid.
Immite genus virorum. Ouid. 13. Metam.
Immortale genus. Virg. 4. Georg. de apibus.
Impauidum genus. Seneca Herc. OEth. 1.
Impium genus. Seneca Octau. 7.
Implacidum genus Genauni. Horat. 4. Carm. ode 14.
Infame genus. Horat. 1. Carm. ode 14.
Insuperabile genus bello. Virg. 4. Æneid.
Intractabile genus bello. Virg. 1. Æneid.
Irritabile genus vatum. Horat. 2. epist. 2.
Mortale genus. Ouid. 1. Metam.
Parcum genus patiénsque laboris. Ouid. 7. Metam.
Commune genus e stium. Cic. pro Flacco.
¶ Genus hominum est Id est species vel eius conditionis & rationis. Terent. Eunucho, 2. 2.
Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt,
Nec sunt: hos consector. Virg. 1. Æneidos,
Quod genus hoc hominum? quæve hunc tam barbara morem
Indulget patria?
Genus hominum aduersariorû, seditiosum & inertissimum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 19.
Generis gratis est. Plaut. Mercat. 27.
Constantes eligendi amici: cuius generis magna penuria est. Cic. de Amicitia.
¶ Varia genera bestiarum vel cicurum vel ferarum. Cicero 2. de Natura deorum.
Animantum omne genus. Lucret. lib. 2.
Tot animantium genera atque naturæ. Cic. 1. de Legibus.
Alituum genus, atque ferarum. Lucret. lib. 6.
Montiuagum genus ferarum. Lucret. lib. 2.
Natantum genus. Virg. 3. Georg.
Aligerum genus, Id est aues. Seneca Hippol. 3.
Concharum genus. Lucret. lib. 2.
Pecudum omne genus. Virg. 3. Georg.
Durum tricæ genus. Virg. 4. Georg.
Genus arbustiuum, Vide ARBVSTVM.
Æquoreum genus. Virg. 3. Georg.
Varium fœtum ac fœcundum genus. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Herbarum genera. Lucret. lib. 5.
Munifica syluarum genera, Vide MVNVS.
Lætum genus vitis. Virg. 2. Georg.
Canorum vocis genus, Vide CANORVS.
Præcox ingeniorum genus. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Nihil est quod de suo genere in aliud genus transferri possit. Cic. 4. Academ.
Suo proprio genere saporis, non comparatione cum alia, dulce esse sentitur mel. Cic. 2. de Finibus.
In suo genere perfectum esse voluit quicquid genuit natura. Cicero 5. Tuscul.
Genus est, quod plures partes amplectitur: vt animal, pars est, quæ subest generi, vt equus. sed sæpe eadem res alij genus, alij pars est: vt homo, animalis pars est: Thebani aut Troiani, genus. Cicero 1. de Inuentione.

Genus id est, quod sui similes communione quadam, specie autem differentes duas aut plures complectitur partes. Cic. 1. de Orat.
Genus est notio ad plures differentias pertinens. Cic. in Topicis. Idem 1. Offic. Omnis de officio duplex est quæstio, vnum genus est quod pertinet ad finem bonorum: alterum quod positum est in præceptis.
Summum genus dicitur vltima species. Quintil. lib. 7. cap. 5.
Vltimum genus, id est quod generalissimum vocant. Cic. in Top. Aqua pluuia vltimo genere ea est, quæ de cœlo veniens, crescit imbri sed propiore loco, in quo ius arcendi continetur, genus est, aqua pluuia nocens, &c.
Vniuersi generis quæstio. Cic. 2. de Orat.
In certa genera cogere quod diffusum & dissipatum est, & ad artem facilè redigere. Cic. 2. de Orat.
Definita genera non solùm numero, sed etiam paucitate. Cicero 2. de Orat.
In omni genere aliquem in innumerabilibus rebus desyderare. Cic. Q. frat. lib. 2. 6, Innumerabiles enim res sunt, in quibus te quotidie in omni genere desyderem.
Diducere genera à. Quintil. lib. 1. cap. 5.
In genera digerere omne ius ciuile, & eorum generum quædam membra dispertire. Cic. 1. de Orat.
A genere ducere argumentum. Cic. in Topic.
De toto aliquo genere disputare. Cic. 2. Offic.
Distinguere genere aliquid. Cic. 3. de Orat.
Illustrata aliquid generibus, & partibus distribuere. Cicero 1. de Oratore.
Mutare genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Subiectæ generibus partes. Cic. 2. de Orat.
Ex genere quæ sumitur argumentatio, commodè tractatur. Cicero in Topic.
¶ Genus, pro Forma seu specie. Quintil. lib. 7. cap. 5. Abdicationum formæ sunt duæ: altera criminis perfecti, alia imperfecti. Et paulo pòst pro eodem, Vt pro filiis in vtroque genere summissam.
In omni genere & varietate artium excellere. Cicero pro Cornelio Balbo.
Generibus ac modis disceptationum omnium explicatis. Cicero 3. de Orat.
In omni genere aliquem delectare. Cic. Attico, lib. 16. 111.
Adhibere genus, Vide ADHIBEO.
Genus dicendi attenuatum, Vide ATTENVO.
Concertatorium genus, Vide CONCERTO.
Declamatorium genus. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Oratorium genus. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Abruptum sermonis genus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Accuratum genus, Vide ACCVRO.
Acutum genus, Vide ACVTVS.
Captiosissimum genus, Vide CAPTIOSVS.
Concionale genus, Vide CONCIONOR.
Floridius genus. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Genus consentaneum, Vide CONSENTANEVS.
Forense genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Pressum, limatúmque genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8.
¶ Orationes, aut aliquid id genus scribere. Cic. Attico, lib. 13. 269.
Excutiendum omne scriptorum genus. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Cuius generis tibi videbitur. Plin. epist. 216.
Armorum genus. Silius lib. 8.
Generis eius est oratio, vt. Plin. epist. 181. Id est, sic composita, &c.
In genere aliquo peccare. Cic. 4. Verr. Hunc denique ipsum pertulissent, si humano modo, si vsitato more, si denique vllo aliquo in genere peccasset.
Genere nouo literarum vti. Cic. ad Cæsarem, lib. 13.
Genus furandi. Cic. 7. Verr. Versatusque sit sine vlla non modò religione, verum etiam dissimulatione in omni genere furandi atque prædandi.
Eiusdem generis. Cic. 2. Offic. Vt pastum, vt latibula, vt alia eiusdem generis. Id est similia.
Vno genere capere pisces. Plinius libro 9. cap. 59. Quintil. lib. 7. cap. 7, Contra scriptum tribus generibus occurritur.
Genus institutorum & rationum. Cic. ad Cælium, lib. 2. 13, Genus institutorum & rationum mearum dissimilitudinem nonnullam habet cum illius administratione prouinciæ.
Infinitum genus inuenerat ad innumerabilẽ pecuniam corripiendam, Vide INSINVO.
Ætatis degendæ genus sibi id constituaet quod maximè adamauerimus. Cic. 1. Offic. Vide CONSTITVO.
Implicari certo genere cursuque viuendi, Vide IMPLICO.
Commutare genus vitæ, Vide COMMVTO.
Incorruptum genus disciplinæ, Vide INCORRVPTVS.
¶ Genus, eo sensu quo dicunt Grammatici, Masculinum, Fœmininum, Neutrum genus, &c. Quintil. lib. 1. cap. 7, Non erit contentus tradere in nominibus tria genera, & ea quæ sunt duobus omnibúsve communia. Nec statim diligẽtem putabo, qui promiscua (quæ & epicœna dicuntur) ostenderit, in quibus sexus vterque per alterum apparet. Et cap. 11, Comparatio in nominibus, aut genus deprehendit, aut declinationẽ: genus, vt si quæratur, funis masculinum sit, an fœmininum, simile illi sit panis.

Generosus, pen. prod. Adiect. (γενναῖος, εὐγενής, εὐπατρίδης) Quod est nobile, & claro genere ortum: vel potius præstans. Ouid. 2. Fastorum,
Egreditur castris miles generosus ab iisdem.
Nobilitas, generosáque nomina. Ouid. epist. 6.
Virgo generosa & nobilis. Cic. in Parad.
Nominibus auorum generosus. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.
Iuuenis generosi sanguinis. Lucan. lib. 3.
Tiralis generosus auitis. Stat. 5. Sylu. 2.
Domus generosa. Ouid. 2. Fast.

Fœmina generosissima. Sueton.in Tiberio Cæsare,cap.49, Condemnatam & generosissimam fœminam Lepidam, in gratiam Quirini Consularis prædiuitis & orbi.

Indoles generosa.Seneca Thebaid.2.

Generosus ortus.Cic.de Amicit.Humilem sanè relinquunt & minimè generosum (vt ita dicam) ortum amicitiæ, quam ab inopia atque indigentia nasci volunt.

Ortu materno generosus,Ouid.13.Metam.

Generosus ac potens rex,Magnanimus. Cic.lib.3.Offic.Quúmq; de imperio certamen esset cum rege generoso atque potente.

Nemo generosior est te.Horat.1.Serm.sat.6.

Iuuentus generosa.Ouid ad Liuiam.

¶ Generosæ arbores.Colum.lib.4,Atque vbi multæ imitabant regionis commoda, vt nobilem vitem conseremus,generosam requiremus.

Bacchus generosus.Tibul.lib.3.eleg.6.

Conatus generosus.Quintil.lib.5.cap.4.

Flos generosus.Ouid.5 Fast.

Humores generosi.Propert.lib.4.eleg.11.

Mens generosa.Ouid.3.ad Pisonem.

Miles generosus.Ouid.2.Fast.

Pectora generosa.Ouid.12.Metam.

Generosum pecus.Virg.lib.3.Georgicorum,

Continuò pecoris generosi pullus in aruis
Audet & ignoto sese committere ponto.

Pomum generosissimum.Quintil.lib.5.cap.11.

Prunus generosa.Ouid.13.Metam.

Pubes generosa Stat.5.Sylu.3.

O generosam stirpem.Cic.de Claris Orat.

Vinum generosum.Horat.1.epist.15. Colum.lib 3,vocat generosum vini saporem.

Quod natura ipsa, & quædam generosa virtus statim respuit. Cicero 5.Tuscul.

Vua generosa.Ouid.2.de Remed.amor.

Generose, Aduerb.(γενναίως.) vt Perire generosius.Horat.1.Carm.ode 38.

Generositas,penult.corr.generositatis (εὐγένεια) Nobilitas. Columel. lib.3,Nam quæ pretio parata disponitur, certam generositatis fidem non habet.De vinea.

Generositas celeberrime cæcubo.Plin.lib.14.cap.6.

Generositas tauris est in aspectu.Plinius libro 8.cap.45.

Generalis, & hoc generale, penult. prod. (γενικός) Quod ad cunctos pertinet. Quintil.lib.9. cap.1, Quædam ea iis species planè distant, manente tamen generali illa societate.

Decorum generale. Cic.1.Offic.Generale quoddam decorum intelligimus,quod in omni honestate versatur.

Tractatus generalis.Quintil.lib.5.cap.4.

Generalis constitutio. Cic.1.de Inuent.Quum de genere negotij controuersia est,constitutio generalis vocatur.

Generaliter, penult.corr. Aduerbium (γενικῶς) Omnia simul sub vno genere complectendo.Plinius lib.1.epist.8,Notare generaliter. Cic. 1.de Inuent. Nam ipsum quidem generaliter definire, difficile est. Quintil.lib.1.cap.5.Accipere generaliter.

Generaliter,cui opponitur Specialiter. Vlp.in l.Si quis mihi.§.1.de acquirenda hæreditate,Sed vtrum generaliter quæcunque tibi hæreditas fuerit delata,an specialiter? Pomponius in l.Quintus. D.de auro & argento legato, Multum enim interest, generaliter an specialiter hæc legentur. Vlpianus in l.1. §. penultimo. D. De dote relegata, Mela scribit, si fundus in dotem fuerit,& specialiter sit legatus, mox generaliter dos relegata. non bis, sed semel deberi fundum. Idem in l.1.in princ.D De iniuriis,Iniuria ex eo dicta est,quòd non iure fit. Omne enim quod non iure fit,iniuria fieri dicitur. Hoc generaliter. Specialiter autem iniuria dicitur contumelia. Rursus idem in l. 1. §. Qui quæstionem.D.De quæstionibus,Qui quæstionē habiturus est, non debet specialiter interrogare,an Lucius Titius homicidium fecerit:sed generaliter,quis id fecerit.

Generatim, penult.prod.Aduerbium (κατὰ γένος) Per singula genera, specialiter,vel per singulas species.Virg lib.2.Georgicorum,

Quare agite ô proprios generatim discite cultus
Agricolæ, Varro lib.5.de Analogia,Non in volucribus generatim seruatur analogia,&c. Sueton.in Calig. cap. 32, Hostiæ generatim immolantur per singulos dies. Cic.4.Academ.Exponam igitur generatim argumenta eorum.

Generatim,& Confusè,videntur contraria.Cic.4.Acad.

Publicè,& Generatim,contraria. Cic.4. Verr.Nam vt publicè ciuitates istos honores habent:aut generatim homines,vt aratores,vt mercatores,et nauicularij.

Generatim distribuit in ciuitates.Cæsar 7.bel.Gall.

Quærere aliquid generatim.Cic.2.de Orat.

Expedire & exponere generatim. Cic.2.de Orat.Sed hæc Cesius aliquando nobis expediet,& exponet descripte generatim.

¶ Generatim,pro Generaliter. Cic.lib.2. de Orat.Infinitum mihi videtur id dicere, in quo aliquid generatim quæreretur, hoc modo, Expetendáne esset eloquentia, expetendíve honores. Idem Attico, lib.11.214. Vt non nominatim,sed generatim proscriptio esset informata. Idem 1 de Orat.Aliquid generatim componere. Cæsar in Comment.Multa præterea generatim ad auaritiam excogitabantur. Idem 2.bel.Ciuil.Omnibus generatim gratias agere.

Sigillatim & Generatim vniuerséq; contraria. Cic 7. Verr.Nam quid ego de cæteris ciuium Romanorum suppliciis sigillatim potius, quàm generatim atque vniuersè loquar?

Dicere generatim quæ meatimè nota sunt.Cic.in Pisonem.

Generatim omnia amplecti.Cic.2.de Inuent.

Ab vniuersa prouincia generatímque à singulis eius partibus diligitur.Cic 4.Verr.

Genero, generas, penult.corr. (γεννάω) generâre,Notæ significationis. Plin lib.12.cap.17, Aut (vt alij) generante, & id thuris arbore. Cicero in Partit. Quemadmodum quisque generatus,quemadmodum educatus.

Generare,pro Inuenire.Quintilian.lib.10.cap 2.An illi eudes sola mentis natura ducti sunt in hoc,vt tam multa generarent?

Generare etiam dicuntur fœminæ,asini,& equæ Plin.lib.8.cap.44, Et quæ non primo initu generare cœperit.

Generare,de herba. Gellius lib.5.cap.6,Obseruari solitam vt fieret è gramine,quod in vrbe generatum esset.

Hominem generauit & ornauit deus.Cic.1.de Legibus.

Generandi gloria mellis.Virg.4.Georg.

Aliam ex alia generando suffice prolem.Virg.3.Georg.

Semina limus habet,virides generantia ranas.Ouid.15.Metam.

Populus Romanus à Marte generatus.Cic 4 Philipp.

Neque enim ita generati a natura sumus,vt ad ludum & iocum facti esse videamur.Cic.1.Offic.

E sanguine genereta Bel.Silius lib.8.

Homines hominum causa generati.Cic.1.Offic.

Generasco,generascis (γεννάομαι) generâscere. Lucret.lib.3,
-cur omnia membris
Ex ineunte æuo generascunt,Ingenióque? Id est, generantur.

Generatio, Verbale (γέννησις.) Plin.lib.10.cap.52,Generatio naturam simplex videtur esse.

Generator,penult.prod. (γεννήτωρ) aliud Verbale.Cic.de Vniuers.Nosse autem generatores suos optimè poterant.

Equorum generator Agragas.Virg.3.Æneid.

Generabilis.& hoc generabile, penult. corrèp. (γεννητός) Quod facilè generatur. Plin.lib.2. cap.45, Hic est ille generabilis rerum naturæ spiritus.

Gener,huius generis, penult.corr. masc.gen. (γαμβρός) Filiæ meæ vir. Cic.1.Offic.Cum soceris generi non lauantur.

Generum assumere.Plin.epist.11.lib.3.

Adiungere generum,Vide ADIVNGO.

Capere generum,Vide CAPIO.

Sumere generum. Tacit.lib.1. Vide SVMO.

Optare generum.Persius Sat.2.

¶ Generibus, pro generis antiqui dixerunt, teste Nonio. Accius Alcmæone,

Qui ducat,quũ te viderit socerũ,generibus tantam esse impietatem.

Gens,gentis,fœm.gen. (ἔθνος,φῦλον) à genus deducitur,u litera detracta.Natio. Virg.1.Æneid.Gens inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor. Plin.de Viris illust.

Gens, & familia inter gentem, & familiam illud interest, quòd gens ad nomen, familia ad cognomen refertur. itaque illa tanquam totum continere videtur,hæc quodam modo partem.exempli gratia. Valerij omnes vnius esse gentis dicuntur, quia vno nomine continentur omnes.at verò pariter gentis huius sunt plures,quæ ex cognominum varietate distinctæ sunt, exque familiæ nominantur, vt in gente Valeria Maximi,Messallæ,Flacci, Læuini,Falcones: in Cornelia Scipiones,Lentuli,Dolabellæ,Sullæ,Cinnæ:in Æmilia Mamercini,Lepidi,Paulli,Scauri,Barbulæ:itémque in cæteris.at verò Valerij omnes vnius sunt gentis.itemq; Cornelij,atque Æmilij.itaque rectè Festus gentem definit eam,quæ ex multis familiis conficeretur.Quod autem interest inter gentem,& familiam,idem interest inter genus, & stirpem. quæ quidem ita esse, ex his veterum historiarum Vibis intelligitur. Suetonius in Galba: Imagines vniuersi generis exequi longum est,familiæ breuiter attingam. Qui primus Sulpitiorum cognomen Galbæ tulit,cur,aut vnde traxerit, ambigitur.& Liuius lib. 38.Scipio Nasica orationem habuit plenã veris decoribus non communiter Corneliæ gentis, sed propriè familiæ suæ. & apud Suetonium Cæsar: Ab Anco Marcio sunt Marci Reges, quo nomine fuit mater; à Venere Iulij,cuius gentis familia est nostra. & in Augusto: Gens Octauia à Tarquinio Prisco rege inter Romanas gentes allecta, mox a Ser.Tullio inter patricias traducta. primus ex hac magistratum cepit C.Rufus. Is quæstorius Cneum,& Caium procreauit: à quibus duplex Octauiorum familia deduxit,conditione diuersa.& Cicero in Bruto: Funebres orationes ipsæ familiæ quasi ornamenta seruabant ad vsum,siquis eiusdem generis occidisset.& Liuius lib.9. Duodecim Potitiorum familias fuisse, quũ gens Potitia tote interiit. & lib.1, Iulia gens Iulum authorem sui nominis nuncupat. & lib.7 sic loquitur Valerius Coruus, Nõ,si mihi nouum hoc Corui cognomen dij authoribus hominibus dedissent. Poplicolarum vetustum nostræ familiæ cognomen memoria excessit.& lib.40,Inde cognomen familiæ inditum, vt Annales appellarentur. & Catullus, Non decet tam vetus sine liberis nomen esse, id est tam veterem gentem, qualis erat Manlia Hæc de gente,familia, & genere. nunc de stirpe dicam. Cicero pro Rabirio:Quæ in familia laus aliqua fortè floruerit, hanc ferè,qui sunt eius stirpis, cupidissimè persequuntur. & primo de Legibus:Hic orti stirpe antiquissima sumus. & in Lælio:Qui aliquandiu propter ignorantiam stirpis, & generis in famulatu fuerunt. & lib.1.de Orat.Quid,qua de re inter Marcellos, & Claudios patricios centumuiri iudicarunt? Cum Marcelli e liberti filio stirpe, Claudij patricij eiusdem hominis hæreditatem gente ad se rediisse dicerent: nónne in ea caussa fuit de toto stirpis, & gentilitatis iure dicendum? & Suetonius in Claudio.Claudius Cn. Pompeio antiquissimæ stirpis Magni cognomen ademit. Quæ autem ratio est inter gentem,& familiam, eadem est inter gentiles, & agnatos. vt enim familia, aut stirps nos propius attingit, quàm gens, aut genus, sic agnati, quàm gentiles. siquidem gentilis, authore Festo, dicitur, qui eodem ex genere natus. & is, qui simili nomine appellatur.rectè. quatenus enim ait,Ex eodem genere,eos intelligit,qui eiusdem gentis eundem principem habent.quatenus,simili nomine,eos qui quanquam vno gentis nomine omnes vtuntur, tamen alium atque alium authorem sui generis nuncupant.quo modo Cicero in prima Tusculana,se gentilem esse ait Ser. Tullij regis,quòd vterque simili gentilicio nomine vteretur, quum tamen è diuerso vterque fonte manaret. Quum autem ad Herennium scriptum sit:Si furiosus existet, agnatorum,gentiliúmque

tilitiimque in eo, pecuniáque eius ius esto. item: Si pater familias intestato moritur, familia, pecuniáque eius agnatorum, gentiliúmque esto: agnati profectò videntur esse, qui ex eadem familia sint; quibus deficientibus, gentiles subeant, nam Cicero dicit primo de Oratore, Iura gentilitatum, & agnationum. item: Ius gentilitatis, & stirpis. & de Legibus primo: Homines deorum agnatione, & gente tenentur: quum vtranque coniunctionem complecti vellet. Qui autem librum scripsit ante nos de nominibus, idem esse censet gentem, & familiam, gentiles, & agnatos. ait enim: Agnomen familiæ est appellatio, & gentis: vnde agnati, & gentiles dicebantur, qui ex eadem erant familia, vt Cicero in Topicis ait, & idem in Bruto Ser. Tullium regem gentilem suum ea de causa nominat. mea autem sententia, Ciceronis sententiam percepisse non videtur, qui in Topicis gentiles eos definit, qui inter se eodem nomine sunt, id est ex eadem gente; familiæ verò, aut agnatorum non meminit. Est præterea intelligendum, Plinium gentiles nouo quodam modo appellare. siquidem seruos gentiles esse dominorum ait, quia eodem prænomine appellarentur, quo dominus, vt Marcipor, Quinctipor, id est Marci, & Quincti puer. Ex libro Caroli Sigonij de nominibus Romanorum.

Gens pro populis aliquam regionem incolentibus. Plin. lib. 12. cap. 7, Vtrunque syluestre gentibus suis est, & tamen pondere emitur vt aurum vel argentum. De vtroque pipere.

Gens Cilicum. Cic. ad Senatum, lib. 15. 1, Vt opprimerentur ij qui ea Cilicum gente in armis fuisse.

Gens hominum. Plin. lib. 8. cap. 25, Quin & gẽs hominum est huic belluæ aduersa in ipso Nilo Tentyritæ.

Cunabula gentis, Id est nutrimenta. Virg. 3 Æneid. Seruius.

Primordia gentis. Ouid. 5. Metam.

Societas propior est eiusdem gentis, nationis, linguæ, qua maximè homines coniunguntur. Cic. 1. Offic.

¶ Gens Arians Indis conterminа, Vide CONTERMINVS.

Aurea gens. Virg. ecloga 4.

Barbaræ gentes. Seneca Agamemn. 8.

Belligeræ gentes. Seneca Medea 2.

Crudelis gens. Virg. 6. Æneid.

Diræ gentes. Valer. lib. 5 Argonaut.

Dolosa gens. Ouid. 14. Metam.

Effræna gens virûm. Virg. 3. Georg.

Egregia bello gens. Virg. 1. Æneid.

Externa gens. Ouid 3 Amor. eleg. 4.

Fera gens. Ouid. 14. Metam.

Fœcunda gens Horat. 2. Serm. sat. 3.

Fortis gens. Horat. 4 Carm. ode 4.

Furua gens. Id est Mauri vel Æthiopes. Iuuenal. sat. 12.

Hircosa gens Centurionum. Persius sat. 3.

Humana gens. Horat. 1. Carm ode 3.

Immanis & barbara gens. Vide IMMANIS.

Indomita gens. Seneca Medea, 7.

Insociabilis gens, Vide INSOCIABILIS.

Inuictæ gentes. Virg. 12 Æneid.

Nefanda gens. Virg. 3. Æneid.

Odorifera gens, Id est Arabes. Ouid. 4. Metam.

Periura gens. Silius lib. 16.

Perniciosa gens. Quintil. lib. 3 cap 7, Et est conditoribus vrbium infamiæ contraxisse aliquam perniciosam cæteris gentem.

Sanctæ gentes. Iuuenal. sat. 15.

Togata gens. Virg. 1. Æneid.

Gens triumphata Ouid 1. Amor. eleg. 14.

Turbida gens. Valer. 8. Argonaut.

Vagæ, & sine vrbibus, ac sine legibus gentes. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Valida gens. Claud. de bello Getico.

Vetusta gens. Virg 9 Æneid.

¶ Assueta gens bello. Ouid. 15 Metam.

Laceras gentes colligere, Vide LACER.

Componere gentem. Silius lib. 17.

Contrahere gentem. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Superbas gentes frænare. Virg. 1. Æneid.

Illigare gentem aliquam bello, Vide ILLIGO.

Magnis gentibus imperitare. Lucret. lib. 3.

Armis miscere gentes. Lucan. lib 9.

Nata gens instaurandis reparandísque bellis, Vide NASCOR.

Subactæ gentes. Lucan. lib 1.

¶ Gens Ælia appellatur, quæ ex multis familiis conficitur. Fest.

Sine gente, Id est ignobilis. Horat. 2. Serm. sat. 5,

Qui quamuis periurus erit, sine gente, cruentus
Sanguine fraterno, &c.

Gente ad eum redit hæreditas. Vide paulo pòst, Gentilitas in iure, &c.

Minorum gentium patritij, Vide MINOR.

Patriciæ gentis formosissimus Iuuen. sat. 10.

Pulcherrima gens. Silius lib. 13.

¶ Gens, de apibus item dicitur. Colum. lib. 9. cap. 9, Intestino bello totæ gentes consumuntur.

¶ Gens, de piscibus dictum. Virg. 4 Georgicorum,

Quum Protheus consueta petens è fluctibus antra
Ibat: eum vasti circum gens humida ponti Exultans, &c.

¶ Vbicunque terrarum & gentium. Cic. 7. Verr.

O dij immortales, vbinam gentium sumus! Cic. 1. in Catil.

Nusquam gentium, Vide NVSQVAM.

Genticus, penult. corr. ([illegible]) Gentilis. vt Mos genticus. Corn. Tacit. lib. 3, Adduntur è seruitia gladiaturæ destinati, quibus more gentico continuum ferri tegimen (crupellarios vocant) inferendis ictibus inhabiles. Vtitur & Ammianus lib. 24.

Gentilis, & hoc gentile, penult. prod. ([illegible]) Cic. in Topicis, Gentiles sunt qui inter se eodem sunt nomine. non est satis. Qui ab ingenuis oriundi sunt. ne id quidem satis est. Quorum maiorum nemo seruitutem seruiuit. abest etiam nunc. Qui capite non sunt diminuti. Festus, Gentilis dicitur & ex eadem gente ortus, & is qui simili nomine appellatur. Cicero 1. Tusculan. Pherecides Syrus primùm dixit animos hominum esse sempiternos. antiquus sanè. fuit enim meo regnante gentili. Hoc est, Seruio Tullio, quia eiusdem nominis erat.

Ad agnatos & gentiles, Vide AD præpositionem.

Cæteros gentilia Silius lib. 16.

¶ Scriptores rerum sacrarum, Gentiles, siue gentilitatem vocant omnes idolorum cultores, hoc est quicũque deorum multitudinem posuerunt: diuersę enim gentes innumerabilia numina habuere: nec solùm superiora illa quæ fulgore suo mundum illustrant, Solem, Lunam, &c. sed inferiorum quoque animalium virtutes, pudicitiam, concordiam, &c. Ideo autem hos gẽtiles vocant, quia in gentilium, hoc est maiorum suorum fide persistere, nec religionis cultum mutauerunt. Sipontinus.

Gentilis penè Verris Verrutius. Cic. 4. Verr. Responde mihi nunc tu Verres, quem esse hunc tuum penè gentilem Verrutium putes.

Gentiles dominorum serui. Id est, eodem nomine appellati quo domini. Plin. lib. 33. cap. 1, Singuli Marcipores, Luciporeśve, dominorum gentiles, omnem victum in promiscuo habebant.

Gentiles etiam nationes vocantur, quæ vicinæ sunt natali solo cuiuspiam. Tacit. lib. 11, Quando Viennæ geminus, multísque & validis propinquitatibus subnixus, turbare gentiles nationes promptum haberet.

Gentile dicitur quod est gentis proprium & familiare: vnde Iuuenalis Gentilia tympana dixit. Sueton. de Tyberio, cap. 68, Gentile in illo hoc videtur.

Gentilitius, Adiectiuum ([illegible]) Quod ex gente siue familia est vt Gentilitia nomina, quæ originem gentis vel familiæ declarant, vt Portius, Cornelius. Sic Gentilitia nota à Liuio dicitur, & Gentilitia funera à Plinio nuncupantur. Et Gentilitiæ hæreditates apud Suetonium.

Gentilitium hoc illi: Id est, hoc illi à gente sua proprium est. Plin. epist. 101. lib. 6.

Gentilitium, Quod à gente, id est natione vsurpatur. Inde gentilitia sacra dicuntur à Liuio, quæ statuta sunt eidem gẽti. Cic. de Arusp. resp. Multi sunt etiam in hoc ordine, qui sacrificia gentilitia, illo ipso in sacello, statuto loco anniuersaria factitarunt.

Gentilitas, penult. corr. huius gentilitatis ([illegible]) Multitudo ipsa familiæ alicuius. Plin. de Viris illust. Gentilitas eius Manlij cognomen eiurauit, ne quis postea Capitolinus vocaretur.

Bruta gentilitas, Vide BRVTVS.

Gentilitas in iure tractabatur vt agnatio. Cic. 1. de Orat. Quum Marcelli ab liberti filio stirpe, Claudij patricij eiusdem hominis hæreditatem, gente ad se rediisse dicerent, nónne in ea causa fuit oratoribus de toto stirpis ac gẽtilitatis iure dicendum? Et Boetius in Topicis. Ita hoc hodie nostrates vulgo vsurpare nomen gentilis hominis videntur. Budæus.

Gentilitas, Ipsa necessitudo inter gentiles & cognatos. Plinius in Paneg. Ex quo intelligi potest quantæ benignitatis, quantę spiritus fuerit, sparsas, atque (vt ita dicam) laceras gentilitates colligere atque connectere.

Gentilitas in herbis, Id est natale solum Plin. lib. 12. cap. 13.

G E O

Geodæsia (γεωδαισία) est scientia earum quæ in sensilibus sunt corporibus magnitudinum & figurarum, sub diuisionem & compositionem cadens. & geometriæ vsum fere significat.

Geodætes, Qui geodæsiam nouit, terræ diuisor & agri mensor, inquit Budæus.

Geographia, huius geographiæ, penult. corr. (γεωγραφία) Terræ descriptio. Cic. Attic. lib. 2. 19, De Geographia dabo operam vt tibi satisfaciam, sed nihil certi polliceor. magnum opus est: sed tamen vt iubes, curabo vt huius peregrinationis aliquod tibi opus extet.

Geometres (γεωμέτρης, γεωμέτρα) masc. gen. siue geometra, penult. cor. Terræ mensor siue diuisor. ad omnis tamen magnitudinis scientiam refertur. Cic. 4. Acad. Quomodo aut geometres cernere potest quæ aut nulla sunt, aut internosci à falsis non possunt?

Geometræ solent non omnia docere, sed postulare, vt quædam sibi concedantur, quo facilius quæ volunt explicent. Cic. 3. Offic.

Geometria, penult. correp. (γεωμετρία) Terræ mensuratio, vel ars ipsa terram, omniáque alia sub mensuram cadentia dimetiendi. Cic. 3. de Finibus, Quanquam ea verba quibus ex instituto veterum vtimur pro Latinis, vt ipsa Philosophia, vt rhetorica, dialectica, grammatica, geometria, musica: quanquam ea Latinè dici poterant, tamen quoniam vsu percepta sunt, nostra ducamus.

Geometria apud Græcos in summo honore fuit. Cic. 1. Tuscul.

Discere geometriam ab aliquo. Cic. 1 de Finibus.

Quæ in geometria describuntur, Mathematicorum sunt, non Ariolorum. Cic. 2. de Diuinat.

Tractauerunt geometriam Euclides & Archimedes. Cicero 3. de Oratore.

Geometricus, penult. corr. Adiectiuum (γεωμετρικός) Cic. 1. Tusc. Socrates interrogat quædam geometrica de dimensione quadrati.

Geometrica scientia. Plin lib 7. cap. 37.

Geometrica ratio Cic. 4. Academ.

Geometricum quiddam. Cic. 2. de Diuinat.

Geometrica, geometricorum, absolutè (γεωμετρικά) Cic. 1. Tuscul. Ita faciles interrogationes sunt, vt gradatim respondens eò perueniat quasi geometrica didicisset.

Geometricè, Aduerbium (γεωμετρικῶς) vt Geometricè eruditus, Qui geometriam callet. Plin. lib. 35. cap. 10.

Resaliere γεωμετρικῶς aliquem Cic. Attic. lib. 12. 5.

GEORGI, Asiæ populi ab agricultura nomen sortiti, quibus vicinos

Corsicas, Phoensias, & Riphaces Mela facit. Cōstat etiam Tauricam Chersonesum Georgiam cognominatam propter memorabilem in ea frumenti copiam, vt notat Vadianus.

Georgia, georgiæ, fœminini generis, penult. prod. { γεωργία } agricultura Latinè dicitur.

Georgica, penult. correp. georgicorum { γεωργικὰ } Libri de Re rustica tractantes.

Georgicus, penul. corr. Adiectiuum { γεωργικός } Rusticus: vt Georgicum carmen. Colum. lib. 7. cap. 5.

G E R

GERASA { γέρασα } Lusitaniæ vrbs apud Ptolemæum, *Caceres* vulgò.

Geranus, Vide GRVS.

Gerdii, apud Firmicú lib. 8. cap. 25. Vigesimasexta pars Libræ si in horoscopo fuerit inuenta, textores faciet gerdiósque. Lucilius apud Nonium: Curare domi sint gerdius, ancillæ, pueri, zonarius, textor. Dicti gerdij παρὰ τὸ ἐν γῇ ἐργάζεσθαι, vel ἐν γῇ ἕδος ἔχειν, quòd humi artem exerceant, vel quòd in terra solium habeant.

GERMANIA { γερμανία } Prouincia à Germanis vocitata est, quæ à Gallis, Rhetiísque, ac Pannoniis Rheno ac Danubio fluminibus, a Sarmatis Dacisque mutuo metu, ac montibus separatur: cætera ambit Oceanus, latos sinus, & insularum immensa spatia cōplectens. Rhenus, Rhætiarum Alpium inaccesso & præcipiti vertice ortus, modico flexu in Occidentem versus, Septētrionali Oceano miscetur. Danubius molli & clementer edito montis Abnobæ iugo effusus, plures populos adit, donec in Ponticum mare sex meatibus erumpit: septimum os paludibus hauritur. Germani ipsi indigenæ existimantur, quoniam non est verisimile aliquos Asia, aut Africa, aut Italia relicta, Germaniam petisse, informem terris, asperam cælo, tristem cultu, aspectuque, nisi patria sit. Hi antea Teutones appellabantur, à Teutono deo eorum, quem terra ortum existimabant. postea Alemāni sunt dicti ab huius dei filio Manno. Germaniæ vocabulum nuper à Romanis additum: quoniam quum primùm Rhenum deuictis Gallis transgressi fuissent, videntes eos, & feritate animorum, & proceritate corporum, & colore flauo, forma præterea & moribus, & viuendi ritu Gallis simillimos, Germanos eos, hoc est fratres Gallorum esse existimauerunt. Hæc ex Strabone lib. 7. Alij Germanos putant dictos à *Ger* & *man* vocabulis Teutonicis. *Ger* enim veteres Germani dicebant, quod recentiores *gar*, id est totum, prorsus, planè. *Man* virum significat. Hinc Germanus, id est totus vir, prorsus viribus, planè mannus.

Ferox Germania. Claud. de bello Getico.

Fera Germania. Horat. Epod. 16.

Penetralis Germania, Hoc est penitior. Tacit. lib. 2, Illi sat patriæ, libertatem auitam, penetrales Germaniæ deos, &c.

Germanicus, a, um { γερμανικὸς } à Germania deducitur: vt ab Italia, Italicus. Itaque à debellatis Germanis quidam Imperatores Germanici cognomen sumpsere.

GERMANICVS, C. Cæsaris Caligulæ pater, Drusi & Iunioris Antoniæ filius, à Tiberio patruo adoptatus, missus ad exercitum in Germaniam, excessu Augusti nunciato, legiones vniuersas imperatorem Tiberium pertinacissimè recusantes, & sibi summam Reipublicæ deferentes, incertum constātia an pietate maiore, compescuit. atque hoste mox deuicto triumphauit. Vide Suet. in Calig. cap. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

Germanicianus, penult. prod. Adiectiuum. vt Milites Germaniciani, quibus præerat Germanicus. Sueton. in Tiberio, cap. 25. Flagitabant ambo exercitus multa extra ordinem: ante omnia, vt æquarentur stipendio Prætoriani Germaniciani. Idem in Othone, cap. 8.

Negotiatoris Germaniciani est sub lustrum censeri. Cicero Attico, libro 13.

Signa Germanica. Ouid. ad Liuiam.

GERMANICA legio septima { γερμανικὴ λεγίων } Ptolemæo Tarraconensis Hispaniæ vrbs *Leon* Hispanicé.

Germanus, penult. prod. Vide GERMAN.

Germen, germinis, penult. corr. n. g. { βλαστὸς, θάλλος, ἀκρέμων } Festus, Germen est quod ex arborum surculis nascitur: vnde & germani, quasi ex eadem stirpe nati. Quamuis (inquit Sipontinus) Varro germanos esse dicat ex eadem genitrice natos. Plin. lib. 10. cap. 29, Densante se frondium germine.

Aliena ex arbore germen. Virg. 2. Georg.

Germina ortorum exuruntur. Plin. lib. 7. cap. 15.

Germino, germinas, penult. corr. { βλαστάνω, θάλλω, ἀνθέω } germinâre, Pullulare, germen emittere. Plinius libro 13. cap. 4, Fœmina extra florem germinat tantum spinæ modó.

Fœtus in vtero dicitur capillum germinare, quum ei capillus nascitur. Plin. lib. 7. cap. 6.

Germinatio, Verbale { βλάστησις } Plin. lib. 16. cap. 25, Alia protinus, vt animalia tardius aliqua & diutius grauida partus gerunt: quod germinatio ideo vocatur. Colum. lib. 4. cap. 24.

Germinatus, huius germinatus, penult. prod. { βλάστημα } Idem Plin. lib. 15. cap. 8, Oleam si lambendo capra contigerit, depaueritque, primo germinatu sterilescere, author est M. Varro.

Germinasco, germinascis { βλαστάνω } germinâscere, cuius compositum est Congerminascere. Quadrigarius, Facite exempla eorum, vt cum illis congerminascere sciatur.

Germanus, penult. prod. Adiectiuum { γνήσιος, ὁμόγνιος, ὁμόσπορος } Quasi ex eadem stirpe genitus, inquit Festus. Plin. lib. 14. cap. 2, Ex iis germana minor acino melius destinascit. Cic. in Partit. Coniuges, germani, parentes, &c.

¶ Germanus, pro Vero & syncero, hoc est non fucato, non adulterato accipitur, vt ait Budæus.

Germani Attici. Cic. de Oratore, Hanc ego iudico formam summissi oratoris, sed magni tamen, & germani Attici. Sic Germani Campani. Cic. 2. de Lege agrar. Id est veri & legitimi.

Germana Græcia. Plaut. Rud. 18,

Atque heras tuas quidem hercle, atque ex germana Græcia.

Germanæ gerræ. Plaut. Pœnulo, 3.

Luperci germani. Cic. pro Cælio.

Germanus amore. Cic. 5. de Finibus, Et L. Cicero frater noster cognatione patruelis, amore germanus.

Germana ironia. Cic. de Claris Orat. Hæc germana ironia est: cur ita sentiam non dicam, ne me tibi assentari putes.

Verum ius & germana iustitia. Cicero 3. Officiorum, Sed nos veri iuris germanæque iustitiæ solidam & expressam effigiem nullam tenemus.

Magistri germani alicuius artis. Cic. 3. de Orat.

Germanum nomen. Plaut. Capt. 6,

Nam illi Theodoromedes fuit germano nomine.

Germana patria. Cic. 2. de Legib. Quia si verum dicimus, hæc est mea & huius fratris mei germana patria. hic enim orti stirpe antiquissima sumus.

¶ Germanus alicuius authoris. Cic. in Orat. Quum mutila quædam & hiantia locuti sunt, vel quæ sine magistro facere potuerunt, germanos se putant esse Thucydidis.

Germanissimus Stoicus, id est simillimus. Cic. 4. Academ. Erat quidem si perpauca mutauisset, germanissimus Stoicis.

¶ Germanus, pro Fratre germano { φρὴτηρ, ἀδελφός. } Terent. Adelph. 5. 4,

O mi Æschine, ô mi germane. Ibidem, 5. 8,

-nunc tu mihi es germanus pariter

Corpore & animo.

Germanus frater. Terent. And. 1. 5,

Si te in germani fratris dilexi loco, &c. Cic. pro M. Fonteio, Præsertim quum virgo Vestalis ex altera parte germanum fratrem complexa teneat, vestrámque Iudices, ac Pop. Rom. fidem imploret.

Soror germana. Cic. pro Milone.

Memoria literarum germana. Cic. in Partit.

Germanitas, penult. corr. { ἀδελφότης } germanitatis. Cicero de Arusp. resp. In domesticis est germanitatis stupris volutatus. Plin. lib. 6. cap. 1, Vnde numen ambobus, & tanquam in dissociatione germanitas concors. Cic. pro Ligario.

Germanè, penult. prod. Aduerbium { ἀδελφικῶς. }

Germanè & fraternè rescribam. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 16, De quo petis et ad te nihil occultans, nihil dissimulans, nihil tibi indulgens, germanè fraternéque rescribam, &c.

Germanitus, Aduerbium, Fideliter, dictum à germanitate. Pomponius Præfect. morum, Vt siquis est amicus amici, gaudeat, siquid boni euenit cuius amicus est germanitus.

Germinalis, & hoc germinale, penult. prod. { βλαστικός. } et Germinales arbores. Vlpian. l. Fructus. §. Si fundum. D. Soluto matrimonio. Si arbores cæduæ fuerint, vel germinales. Alciatus aliter interpretatur. Vide STIRPS. Videtur arbores significare quæ ex iacto semine, vel sponte, è terræ germine nascantur. Legitur cremiales, in aliis codicibus.

Gero, geris, gessi, gestum { κομίζω, φέρω, φορέω, μεταχειρίζομαι } gérere, Portare. Virg. 7. Æneid. Bella manu, letúmque gero.

Gerere rem aliquam, pro Facere & administrare. Vergilius libro 9. Æneidos,

-nec tecum talia gessi,

Magnanimum Æneam & fata extrema secutus.

Gerere, regere, gubernare aliquam rem. Cic. Attico, lib. 16. 335.

Geri & fieri. Cic. 2. de Orat. Ita facta demonstres, vt mores eius, de quo narres, vt sermo, vt vultus omnes exprimantur: et iis qui audiūt, tum geri illa, fierique videantur.

Quemadmodum nos aduersus homines geramus, natura nos docuit non negligere. Cic. 1. Offic.

¶ Amicitiam gerere. Cic. Pulchro, lib. 3. 8.

Animam laude dignam gerere. Cic. in Parad.

Animum muliebrem gerere. Cic. 1. Offic.

Bellum gerere, Idem quod facere bellum. Cicero de Senectute, Nisi forte ego vobis qui & miles & tribunus & legatus & Consul versatus sum in vario genere bellorum, cessare nunc videor, quum bella non gero.

Continenter bellum gerere, Vide CONTINEO.

Gerere bellum cum Stoicis. Cic. 2. de Finibus, Stoicis quibuscum bellum gerebat, opponeretur.

Bene & fœliciter gerere aliquid. Cic. 5. Philipp.

Censuram. Plin. lib. 17. cap. 1.

Coniecturam perspicuam solet præ se gerere affectionis ratio. Cic. 2. de Inuent.

Consulem. Sallustius in Iugurtha, Nam gerere, quàm fieri Consulem tempore posterius, re atque vsu prius est. Sic Gerere Consulatum. Cic. de Lege agraria.

Pulcherrimum factum ex authoritate Senatus gerere. Cicero pro Domo sua.

Fidem fluxam, Fida integra non esse. Plaut. Capt. 7,

Fac fidele sis fideli, caue fidem fluxam geras.

Formam gerit imago. Lucret. lib. 4.

Formam alterius. Plaut. in Prologo Amphit.

Mercurius formam Sosiæ serui gerit. Absentia.

Honores. Plin. epist. 147. Liuius 9. belli Pun. Absens creatus, absens eum honorem gessit.

Immanitatem beluæ gerit figura hominis. Cic. 3. Offic.

In oculis gerere, Vide OCVLVS.

Ingenium callidum gerere. Plaut. Asin. 6.

Inimicitias. Liuius 10. bel. Maced. Inimicitias per annos multos vobisipsis graues & atroces gessit.

Inimicitias graues cum aliquo gerere. Cic. 1. Verr.

Muliebres inimicitias gerere cum aliquo. Cic. pro Cælio, Neque enim muliebres vnquam inimicitias mihi gerendas putaui, præsertim cum ea quam omnes semper amicam omnium potius quàm cuiusquam inimicam putauerunt.

Veteres inimicitias cum Cæsare gerebant. Cæsar 1. bel. Ciuil. Sic Cic. 5. Verr.

Iras. Plaut. Pœnul. 12. Terent. Hecyr. 3. 5.
Puer inter sese quàm pro leuibus noxis iras gerunt?

Magistratum. Cic. de Senectute, Quadriennio pòst factus Prætor, quem magistratum gessi, c o s. Tuditano & Cethego.

Mammas. Plin. lib. 11. cap. 40. Vesta mammas quaternas gerunt.

Morem, Obedire, obtemperare. Terent. Adelph. 4. 5.
Si frater aut sodalis esset, qui magis morem gereret? Cic. 2. Tuscul. Geram tibi morem, & ea quæ vis vt potero explicabo.

Morem gerere amori. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

Morem gerere animo. Terent. Andr. 4. 1.
Molestus certè ei fuero, atque animo morê gessero. Idé Heaut. 5. 1.
Quid agis? o. mitte, ac sine me in hac re gerere mihi morem.

Gerere morem alicui de re aliqua. Plaut. Cistel. 1.
Obsequuta est, de ea re gessit morem morigera mihi.

Negotium aliquod. Cic. de Amicit. Et hi qui rerum cognitione, doctrinâque delectantur, & hi qui suum negotium gerunt otiosi, postremò, hi qui se totos tradiderunt voluptatibus, sine amicitia vitam esse nullam sentiunt.

Negotium alteri gerere. Iulian. in l. quoties. D. de solutionib. Quoties vnus ex fideiussoribus suam partem soluisset, tanquam negotium reo gessisset, perinde habendum est, &c.

Negotium suum cum consilio alterius gerere. Cicero Attico, lib. 13. 261.

Malè gerere negotium. Cic. 2. in Catil.

Negotium otiosè gerere, Vide o t i o s v s.

Pro tua fide & diligentia ex voluntate alicuius susceptum negotium gerere. Cic. Valerio, lib. 13. 5.

Nomen & decus gessit. Virgil. 2. Æneidos.
-& nos aliquod noménque, decúsque Gessimus.

Odium. Liu. libro 8 bel. Pun. Neque id tam dignum ira erat, quàm quòd extra necessitates belli præcipuum in Romanos gerebant odium.

Onus morsu. Plinius libro 11. capite 30. Formicæ gerunt onera morsu.

Partum, Idem quod Vterum gerere, & grauidam esse. Plin. lib. 7. cap. 5. Cæteris animantibus statum & pariendi, & partus gerendi tempus est: homo toto anno & incerto gignitur spatio.

Personam aliquam. Cic. 1. Offic. Ipsi autem quam personam gerere velimus, à nostra voluntate proficiscitur.

Personam ciuitatis. Cic. 1. Offic. Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam ciuitatis.

Potestatem gerere. Cic. 4. Verr.

Præ se gerere. Cic. 2. de Inuent. Præ se gerit quandam vtilitatem, quò magis expetatur.

Prælia gerere. Ouid. epist. 17.

Præturam. Plaut. Epid. 2.
Iam tu autem nobis præturam geris.

Priuatim aliquid gerere. Cic. 5. de Finib.

Pudorem. Plaut. Pœnul. 4.
Meretricem pudorem gerere magis decet, quàm purpuram.

Pugnas gerere. Claud. 3 Paneg.

Rem aliquam gerere: Hoc est, agere. Plaut. Bacch. 5. Terentius Eunucho, 5. 4.
Reuiso quidnam Chærea hic rerum gerat.

Gerere & administrare rem aut negotium aliquod. Cicero 2. de Inuent.

A rebus gerendis senectus abstrahit? quibus? Cic. de Senect.

Bene rem suam gerere. Plaut. Capt. 9.
Quid est suauius, quàm bene rem gerere bono publico?

Cum cura rem gerere. Plaut. Pers. 6.
-fac hanc rem cum cura geras, curculio volo.

Bene rem gerere, salutationis loco positum, Vide g a v d e o.

De compacto rem gerere. Plaut. Capt. 8.
-scitis extemplo rem de compacto geri.

Ex sententia rem aliquam gerere. Cic. Lentulo, lib. 1. 6.

Fœliciter & ex sententia rem gerere. Cic. Curioni, lib. 2. 6.

Leuiter rem gerere. Plin. lib. 15. cap. 19.

Malè rem gerere. Horat. 2 Serm. satyr. 3.

Rem alicuius gerere malitiosè. Cic. pro Roscio Amerino. In priuatis rebus si quis rem mandatam non modo malitiosius gessisset sui quæstus aut commodi causa, verùm etiam negligentius, eum maiores summum admisisse dedecus existimabant.

Palàm rem aliquam gerere. Cic. Attico, lib. 16. 335.

Res gerere. Plin. lib. 18. cap. 25. Alexandro Magno res ibi gerente. Id est bellum gerente, inquit Budæus. Cic. 4. Acad. Sic innumerabiles paribus in locis esse eisdem nominibus, honoribus, rebus gestis, ingeniis, &c. Vide a a 2.

Res alias gerere, pro Non attendere ad ea quæ dicuntur. Plaut. Cistel. 10.
-mi homo obsecro
Alias res geris, ego tibi meas mando.

Libidine, non ratione res aliquas gerere. Cic. pro Quintio.

Sapientia omnes res humanæ geruntur. Cic. 2. de Orat.

Rempub. gerere, pro Administrare & præesse Reipub. gubernandæ. Plaut. Amphit. 4. Cic. 3. de Finib. Vt sapiens velit gerere, & administrare Rempub.

Rempublicam solus geris, orbémque terrarum gubernas. Cic. pro Rosc. Amerino.

Bene gerere Rempublicam. Cic. Post red. ad Quirites.

Se gerere in aliquo negotio. Cic. 3. Verr. Nunc autem homines in speculis sunt: obseruant quemadmodum se vnusquisque vestrum gerat in retinenda religione conseruandisque legibus.

Artificialiter se gerere. Quintil. lib. 2. cap. 17. Sed nec illud omittendum sunt, quum in re aliud se inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea esse artem.

Gessit se contra disciplinam meam. Traianus ad Plinium, libro 10. epist. 82.

Excellentius se in Republica gerere. Cic. pro Sextio.

Se gerere honestè. Cic. ad Attic. lib. 6. 111.

Inartificialiter se gerere. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Perditè se gerere, Vide p e r d o t v s.

Non perditè se gerere. Cic. Attico, lib. 9. 171.

Se gerere pro ciue. Cic. pro Archia.

Se gerere summissius. Cicero 1 Offic. Vt rectè præcipere videantur qui monent vt quanto superiores simus, tanto nos geramus summissius.

Se gerere turpissimè. Cic. 2. Tuscul. Si turpissimè se illa pars animi geret, quam dixi esse mollem, &c.

Gessit se turpiter in legatione. Plin. Iunior lib. 2. epist. 12.

Se ita gerit vt sibi iam decemuir esse videatur. Cicero pro Lege agraria.

Ita se gessit: Hoc est, ita se habuit. Cic. de Amicitia, Qui ita se gerunt, ita viuunt, vt eorum probetur fides, integritas, æqualitas, liberalitas.

Gerere sensus abditos, Vide a b d o.

Similitudinem quandam, speciémque sapientum gerere. Cic. 3. Offic. Nec ij qui sapientes habiti sunt & nominati, M. Cato, & C. Lælius, sapientes fuerunt, ne illi quidem septem: sed ex mediorum officiorum frequentia similitudinem quandam gerebant speciémque sapientum.

Simultatem gerere cum aliquo. Antonius ad Ciceronem, in Epist. ad Attic. lib. 14. 310. Patere obsecro te pro Repub. videri gessisse simultatem cum patre eius.

Societatem. Cic. pro Quintio, Quasi ij qui magna fide societatem gererent.

Speciem teli. Colum. lib. 3. cap. 17.

Speciem paternam gerere. Colum. lib. 8. cap. 2. Nam & paternam speciem gerunt, & salacitatem fœcunditatemque vernaculam retinent. De gallis gallinaceis.

Tela gerere. Virgil. 1. Æneid.

Tutelam ianuæ. Plaut. Trucul. 5.
Ecquis hanc tutelam ianuæ gerit?

Vestem indutui gerere. Tacit. lib. 16.

Vincla gerere. Ouid. 4. Metam.

Vtilitatem quandam, quo magis expetatur, præ se gerit amicitia & bona existimatio. Cic. 2. de Inuent.

¶ A spe gerendi abesse. Cic. 5. de Finib. Maximéque eos videre possumus res gestas audire & legere velle, qui a spe gerendi absunt, confecti senectute.

Rebus minus apta gerendis. Ouid. 1 de Arte.

Orbatus gerendis negotiis. Cic. 5 de Finib. Itaque vt quisque optimè natus institutúsque est, esse omnino nolit in vita, si gerendis negotiis orbatus, possit paratissimis vesci voluptatibus.

Gerens, Participium {[illegible]} vt Bella gerens. Horatius libro 4. Carm. ode 4.

Animum gerens virilem. Virgil. 9. Æneid.

Furores in corde gerens. Catul. Argon. 59.

Virginis os, habitúmque gerens. Virgil. 1. Æneid.

Vulnera gerens. Virgil. 2. Æneid.

Sui negotij bene gerens. Cic. pro Quintio.

Gestus, Particip. {[illegible]} Factus & administratus. Plaut. Trinum. 17.
-re bene gesta saluus redeo. Idem Rudent. 24.
Hoc modo res gesta est, vt ego dico.

Comitia armis seruilibus gesta. Cic. 3. de Legib.

Gesti honores. Plin. lib. 14. cap. 22. Ad Proconsulatum vsque è Prætura honoribus gestis.

Gestus est mos & voluntati & dignitati tuæ. Obeditum est. Cic. pro L. Murena, Gestus est mos & voluntati & dignitati tuæ.

Bene gestæ res. Virgil. 9 Æneid.

Prælia gestutus Consul. Lucan. lib. 2.

Gesta, gestorum {[illegible]} Vide a c t a. Plautus Trucul. 5.
Qui accipis gesta tecum.

Exultare in suam famam gestis. Tacit. in vita Agricolæ, Nec Agricola vnquam in suam famam gestis exultauit.

Gestus, huius gestus, Verbale, Curatio & administratio. vt Gestus tutelæ. Vlpian. in l. ita autem. D. de administ. tut. vel curat. Quòd si posteaquàm gessit, tunc se gestu abstinuit, etiam suspecti postulatio succedit.

¶ Gestus {[illegible]} Est (vt ait Valla lib. 4.) actio quædam & quasi pronunciatio corporis. Cic. 2. de Nat. deor. In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius. Idem 4. Academ. Et hoc quidem Zeno gestu conficiebat.

Moderatior omni gestu, omni versu aptior vita esse debet. Cic. in Paradox.

Summorum actorum gestus. Cic. 2. de Orat.

¶ Distortus gestus. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Iactantior gestus, Vide i a c t o.

Incertus gestus. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Non inurbanus gestus. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Numerosi gestus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.

Ridiculus gestus. Quintil. lib. 6. cap. 3.

¶ Accommodare gestum ad vocem. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Agere gestum. Cic. pro Quintio.

Agere gestum humeris. Cic. pro Rabirio Posth.

Agere gestum in scena, Vide a g o.

Capere gestum, Vide c a p i o.

In gestu, motúque vitium caueatur. Cic. 1. Offic.

Componere gestum ad similitudinem saltationis. Quintilian. lib. 1. cap. 11.

Conficere gestu aliquid. Cic. 4. Acad.

Alternis gestibus contendere. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Furens gestu. Quintil.lib.2.cap.12, Emugiunt, multo discursu, anhelitu, iactatione, gestu, motu capitis furentes.

Imitari gestum alicuius. Lucret.lib.4.

Intelligo de gestu. Vide ENTALLIO.

Iuuare gestus histrionum. Tacit.lib.16, Et plebs quidem vrbis, histrionum quoque gestus iuuare solita, personabat certis modis.

In gestu qui semel peccauit, non continuò existimatur nescire gestum. Cic.1.de Orat.

Illa placet gestu. Ouid.2.Amor.eleg.4.

Sedatus & constans gestus. Author ad Heren.lib.3.

Exiguo gestu signare aliquid. Ouid.3.de Arte amandi.

Histrionum nonnulli gestus ineptiis non vacant. Cic.1.Offic.

In gestu nec venustatem conspicuam, nec turpitudinem esse, ne aut histriones, aut operarij esse videamur. Author ad Herennium, libro 3.

Gesticulus, pen.corr. Diminutiuum, hoc est, paruus gestus, vel gesticulatio. Tertullianus in Apologetico, Multis insuper cotis cum digitorum supputatoriis gesticulis assidendum est.

Gestuosus, penult. prod. Adiectiuum {ὑποκριτικός} Qui multos gestus veluti mimus facit. Gellius lib.1.cap.5, Gestuosas Hortensij manus & argutas.

Gestio, gestionis {μεταχείρισις} Curatio, & administratio. Cic.1.de Inuentione, Negotiis autem quæ sunt attributa, partim sunt continentia cum ipso negotio, partim in negotij gestione considerantur: partim adiuncta negotio sunt, partim gestum negotium consequuntur.

Geritio, Idem quod gestio. Pro hærede geritio est eorum qui sine cretione, vel etiam cretione imperfecta, ex constitutione D. Marci. Interpretes tit. Vlpian.in tit.qui hæred.instit.poss.22.ad fin.

Gestio, gestis, gestiui & gestij, gestitum, penult. prod. {γαυριᾶν} gestire, Propriè est lætitiam animi cum quodam corporis motu exprimere. Terent.Phorm.1.5,

-ipsum gestio dari mihi in conspectum. Cic.2.de Finib. Quorum alter lætitia gestiat, alter dolore crucietur. Pers.Satyr.1,

Non hic qui in crepidas Graiorum ludere gestit. Cic. ad Attic. lib. 4.80 Gestio scire. Eidem, lib.2 22, Gestit animus.

Nimia voluptate gestire Cic.1.Offic.

Gestit paribus colludere. Horat. de Arte poet.

Animi forensibus negotiis defessi gestiunt, ac volitare cupiunt. Cic. 2.de Orat.

Animus gestit antiqua exequi supplicia. Seneca Thebaid.1.

Contrectatione vaccæ gestit taurus, & equæ equus. Cic.1.de Nat. deorum.

Gestiunt parietes Cæsari gratias agere, per translationem dixit Cicero pro Marcello. Id est quasi gestu videntur parietes gratias agere.

Gestiens, Participium {γαυριῶν.} vt Lætitia gestiens. Cic.4. Tuscul.

Perterriti & Gestientes, contraria. Cic.2 de Nat.deor. Deinde hac cohortamur, hac persuademus, hac consolamur afflictos, hac deducimus perterritos à timore, hac gestientes comprimimus.

Elatus inani lætitia, exultans, & temere gestiens. Cic.5. Tuscul.

Gesticulor, pen. corr. gesticularis {χειρονομεῖν} gesticulári, Plurimos gestus facere.

Carmina gesticulari, Id est saltare ad numeros carminis. Sueton. in Nerone, cap 42, Super abundantissimam cœnam iocularia in defectionis duces carmina, lasciuéque modulata, quæ vulgo innotuerunt, etiam gesticulatus est.

Gesticulator, penult. prod. gesticulatoris {χειρονόμος} Qui gestus huiusmodi facit. Columella in Præfatione lib. 1, Nec minus corporis gesticulatorem scrupulosissimè requirans saltationis ac musicæ artis studiosi.

Gesticularia, gesticulariæ {χειρονομοῦσα.} Gell.lib.1.cap.5, Nó iam histrionem eum esse diceret, sed gesticulariam: Dionysiámque eum notissimæ saltatriculæ nomine appellaret.

Gerarius, Adiectiuum, Idem quod Gerulus. Plaut. Milite,

Iampridem quia nihil abstulerit succenset gerariæ. Quidam scribunt ceraria, sed gerariam legit Turnebus, et sic puerorum gerula: atque vt onerariam nauim gerariam vocauit, ita quoque infantium gerulam appellauit gerariam. Scio non deesse acerrimi homines, & eruditissimi iudicij, qui cellariam scribendum contendant, sed illi ita vt eis placet legant, ego in Turnebi discedo sententiam.

Gerulus, pen. corr. {βαστάζων, ἀχθοφόρος} Qui fert aliquid. Sueton. in Caligula, cap.40, Ex gerulorum diurnis quæstibus pars octaua exigebatur. Horat.2 epist.2,

Festinat calidus mulis, gerulísque redemptor.

Geruli flagitij. Plaut.Bacchid.6,

Tua infamia fecisti gerulifigulos flagitij.

Gestor, gestoris, Verbale {ἐπίτροπος} Qui gerit, siue portat. Plaut.Pseud.7,

Homines qui gestant, quique auscultant crimina,

Si meo arbitratu liceat, omnes pendeant:

Gestores linguis, auditores auribus.

Gerundium, gerundij, Verbum participiale quod flectitur specie nominalis casus in di, do, dum. Veteribus fuit numeri vtriusque. Plaut. Capt.13,

Nominandi istorum tibi erit magis, quàm edundi copia. Quod cum vnico pronomine SVI, vt post patebit, retentum est, in cæteris repudiatum.

Dicundi. Terent.in Prolog Phorm.

De illo iam finem faciam dicundi mihi.

Amando perit. Plaut.Curcul.4.

Pro vapulando. Plaut.Aulul.13,

Heus senex, pro vapulando hercle ego abs te mercedem petam.

Sedendo dolent lumbi. Plaut.Menæch.18.

Osculando non est impudicior. Plaut.Curcul.2.

Exorando. Plaut.Stich.3,

Exorando, aduersando, sumendam operam censeo.

Flendo modum non facere. Plaut.Milit.10.

Alitur vitium, viuitque tegendo, Id est dum tegunt. Virgil. lib. 3. Georgic.

Iterandum ista mihi. Cic.ad Attic.lib.14 312.

Castrandum me loces. Plaut Aulul.7.

Gerundiuum quod appellatur à Grammaticis, verum nomen est: & participium in dus futuri temporis commentum est Grammaticorum siue vsu probatorum authorum.

Gesto, gestas {φορεῖν, βαστάζειν} gestâre, Frequentatiuum. Plaut.Curcul.14,

Pater istum meus gestauit. Sub annulum.

Gestare in aluo Plaut Stich 4. Plin.lib 8.cap.10, Decem annis gestare in vtero vulgus existimat. De elephantis.

Caput fixum gestare in pilo. Cic.11.Philip.

Gestare in manibus. Terent.Adelph.4.5,

Quem ego modo puerum tantillum in manibus gestaui meis.

Gestare collo. Plin.in Proœm.lib.1.

Annulos gestabat. Tacit.lib.10.

Gestare arma humeris. Liu.7.bel.Pun. Legitur & gerere.

Gestare aliquem in sinu, Vehementer amare. Terent.Adelph.4.5,

Si frater aut sodalis esset, qui magis morem gereret?

Hic non amandus? hiccine non gestandus in sinu est?

Gestas animum meum. Plaut Merc.11.

Ferrum & scopulos gestare in corde. Ouid.7.Metam.

Gestito, gestitas, pen corr. {φορητιάζειν} gestitâre, Frequentatiuum à gesto, gestas. Plaut.Cistel.19,

Eloquere, vnde sunt tibi hæc tuo crepundia?

L. Mea hæc herilis gestitauit, non tua.

Gestitare volucrem vocem. Plaut.Amphit 4,

-næ ego homo infelix fui,

Qui non alas intervelli, volucrem vocem gestito.

Gestatus, pen.prod. {φορηθείς} Participiú à gesto, gestas. Martial.lib.1.42,

Gestatus biiugis Regulus esset equis.

Gestatus, huius gestatus, pen. prod. {φορηθεὶς.} Plin.lib.15. cap.25, Iulianis gratus sapor, sed penè tantum sub arbore sua, adeò teneris vt gestatum non tolerent. Id est gestari non possint.

Gestatio, Verbale {φόρησις} Vectio, portatio. Celsus lib 1 cap.14, Gestatio etiam lógis & iam inclinatis morbis aptissima est. Seneca epist. 56, A gestatione cum maximè venio, non minus fatigatus sum, quam si tantum ambulassem, quantum sedi.

¶ Gestatio, pro loco. Plin. epist.101.lib.5, Ab his gestatio in modó circi, quæ buxum multiformem, humilesque & retentas manu arbusculas circumit. Idem epist. 3, Quid illa mollis, & tamen solida gestatio? Gestatio locus erat in quem gestabantur homines sanitatis vel voluptatis gratia: ea forma qua cœnatio ambulatióque dicitur. Plinius auunculus lib.26.cap.3.

Gestator, gestatoris {φορητής} Verbale masculinum, & Gestatrix fœmininum.

Diua gestatrix Gorgonei monstri, Id est Pallas. Valer.4. Argon.

Gestamen, pen.prod gestaminis {φόρημα, γνώρισμα} Quicquid geritur, vt vestes, arma sceptrum. Virgil.lib 3.Æneidos,

Ære cauo clypeum magni gestamen Abantis,

Postibus aduersis figo. Id est quod geri solebat à magno Abante. Plin.lib.37. cap.8, Hoc vectigal, hócque gestamen diuitis in ceruice gratissimum nouimus. Idem lib.32.cap.1, Religiosum gestamen.

Lecticæ gestamen. Tacit.lib.2, Quoties per vrbes incederet lecticæ gestamine.

Gestatorius, Adiectiuum {φορητικός.} vt Sella gestatoria, in qua aliquis geritur: vel quæ ab aliquibus defertur Sueton. in Nerone, cap.26.

Gestatorium, Substantiuum {φορεῖον} Lectica aliàs Latiné dicitur. Suetonius in Claud Solitus etiam in gestatorio ludere.

GERRA, Nomen trium vrbium: quarum vna est in Syria, alia prope Troconitas, alia in Fœlici Arabia. huius meminit Plin.lib.6 cap.28.

Gerræ, gerrarum {γέρρα} à Græcis primum crates vimineæ appellabantur. Ea vox postea vulgo pro nugamentis rebúsque friuolis vsurpata est, authore Festo Pompeio, hac quidem occasione: Athenienses quum Syracusas obsiderent, & crebrò gerras poscerent, irridentes Siculi gerras clamitabant. Hinc in prouerbium cessit. Vnde & familiares, quíque inter se nugas omnes communicant, congerrones vocantur. Plaut.Pœnul 3,

Nam tuæ blanditiæ mihi sunt quod dici solet,

Gerræ germanæ, atque ædepol λῆροι λῆροι. Idem Epid 5,

Quid istæ quæ quotannis nomina inueniunt noua, &c. gerræ maximæ.

Gerro, gerronis {φλύαρος} Nugator, siue nugarum inuentor. Terentius Heaut.5.4,

At ego (si me metuis) mores esse in te esse istos sentiam.

CL. Quos? C. si scire vis, ego dicam, gerro, iners, fraus, helluo,

Ganeo, damnosus.

Gerres, Genus piscis vilis. Plin.lib.32.cap.11. Martial.lib.12.28,

-fuisse gerres, aut inutiles mænas

Odit impudicus vicei fatebatur. Sic lib.3 35.

GERRVS {Γέρρος} Fluuius Scythiæ, septimus ab Istro, memoria dignus, teste Herodoto, lib 4.

Gerulus, Gerundium, Vide GERO.

GERVNDA {Γερούνδα} Hispaniæ vrbs Ptolemæo. Vulgò *Gerona*. Vide GARVMNA.

GERVSA {Γερούσα} Sarmatiæ in Asia ciuitas Ptolemæo. hodie *Sanctus Georgius*.

Gerusia, gerusiæ. Budæus, Quod Senatus Romæ, hoc fermè fuit *gerusia* Spartæ, id est Lacedæmone. ipsa quoque è senibus dicta, qui Græcè γέροντες dicuntur.

GERYON, vel Geryones, pen. corr. {Γηρυών} Rex fuit Hispaniæ: qui ideo trimembris fingitur, quia tribus insulis præfuit, quæ adiacent Hispaniæ, Balearicæ minori & maiori, & Ebuso. Fingitur etiam bicipitem canem habuisse, quia & nauali & terrestri certamine plurimú potuit. Hunc Hercules vicit: qui ideo fingitur ad eum olla ærea transuectus,

ructus, quòd habuit nauem fortem & ære munitam. Hæc Seruius apud Virgilium lib Æneid. 7,

-postquam Laurentia victor,

Geryone extincto, &c. Hoc nomen & Geryones, Geryonæ, & Geryones, Geryonis, & Geryoneus, secundum Priscianum declinari potest.

Tricorpor Geryon. Sil lib. 3.

Triplex Geryon. Claud. 1. in Ruffin.

G E S

GESCLETHRVM, Specus, inquit Turnebus, vnde spirare Aquilonem Plinius dicit, & geschlethrum vocat, duobus diremptum distinctúmque vocabulis, [illegible], id est terræ claustrum censen vocandum. Nam etsi barbara in regione erat, tamen Græci et de sua lingua nomen indiderant, vt & plurimis, linguæ suæ ambitiosè fauentes. Hæc ille.

GESODVNVM {[illegible]} nomen vrbis in Norico, vt scribit Ptolemæus. Vulgò *Saltburg*.

GESORIACVM {[illegible]} Ptolemæo teste, Morinorum nauale. Vulgo *Cales*.

GESSVS, Ioniæ fluuius est, Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Gessum Panionium nominant.

Gesta, Gestamen, Gestatorium, Vide GERO.

Gesticulor, Gestio, Gesto, Gestuosus, Gestus, Vide GERO.

Gesum, gesi {γαισὸν} al. Gessum dupl. ci ss scribunt, Telum Gallicum. Liu. 8. ab Vrbe, Leues autem, qui hastam tantùm gæsáque gererent, vocabantur. Idem 6. bel. Pun. Sub læuo humero summum pectus geso ictum est. Sic libro 9. ab Vrbe, Falcibus gesísque bini armari. Sunt qui scribant per æ diphthongon, gæsa.

Rigida gesa. Seneca Hippol. 2.

Gesa manu vertere. Stat. 4. Thebaid.

GETAE {γέται} Populi sunt Threciæ, natura & moribus feroces: è montibus vltrà ac saltubus expulsi à Sarmatis ad Durium amnem, à Romanis Daci vocantur. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 7,

Nulla Getis toto gens est truculentior orbe. Strabo tamen lib. 7, Getas à Dacis ita distinguit: vt Getæ sint qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppositum versus Germaniam, & ad Istri fontes, quos olim Dauos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athenienses Dauorum & Getarum seruilia omnia in vsu maximè fuerunt. Getas a Lucullo victos Sallustius scribit.

Deserta Getarum. Virgil. 3. Georg.

Flaui Getæ. Claud. lib. 2. de raptu Proserp.

Pharetrati Getæ. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.

Vagus campis Geta. Seneca Hippol. 2.

Geticus, pen. corr. Adiectiuum {γετικὸς} vt Humus Getica. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Arua Getica. Virgil. 3. Æneidos,

Gradiuúmque patrem, Geticis qui præsidet aruis. Hic Getica arua, arua Thraciæ interpretor, cuius partem olim tenuerunt Getæ, vt scribit Thucydides: sed inde demigrauere. Igitur Æneas in Thracia quum esset perculsus illo monstro, precari gradiuum patrem cepit, qui Thraciæ imperat. Hæc Turnebus.

Littus Geticum. Ouid 3. Trist eleg 12.

Plectrum Geticum, pro Orphei plectro ponit Statius, qua ratione videtur etiam Thraces inter Getas numerare lib. 2. Sylu. 2. Idem 5. Sylu. 3, -Tyrione hac mœnia plectro,

An Getica venere lyra?

GETVLI, pen. prod. {γετοῦλοι} Africæ populi. Hi & Libyes, primi omnium ex Punicorum annalium fide Africam tenuerunt, asperi, incultique: quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum vti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege, aut imperio cuiusquam regebantur: vagi, palantes: quo nox coegerat, sedes habebant. Author in Iugurthino Sallustius.

Getulus, pen. prod. Adiectiuum, vt Leo Getulus. Virgil. 5. Æneid.

Getulicus, pen. corr. Iuuenal. satyr. 8,

Agnosco procerem, salue Getulice, seu m, &c.

G I

GIARVS, Vide GYARVS.

Gibbus, gibbi, masc. gen. {κύφωμα} Tumor quidam carneus in aliqua corporis parte. Iuuenal. satyr. 6,

Attritus galea, medíisque in naribus ingens

Gibbus, & acre malum semper stillantis ocelli.

Gibbus, Adiectiuum {κυρτὸς, [illegible]} pro conuexo. Cels. lib. 8. cap. 1, Igitur caluaria incipit ea interiore parte concaua, extrinsecus gibba, vtrinque læuis.

Gibber, gibberis, masc. gen. {κύφωμα} Idem quod Gibbus. Iuuenalis, Attritus gibbere nasus. Plin. lib 8 cap. 45.

Gibberosus, pen. prod. Paul. in l. 3. D. de Ædilit. edict. Vel penerui, vel gibberosi. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ, quamuis Haloandri legat gibbosi.

Gibbosus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui gibbum habet.

Gibber, gibbera, gibberum, pen. corr. & gibber, gibberis, & hoc gibbere, Idem {κυρτώδης.} Plinius libro 10. cap. 16, Africæ hoc est gallinarum genus, gibberum, variis sparsum plumis. Varro 3. de Re rust. cap. 9, Gallinæ Africæ sunt grandes, variæ, gibberæ.

¶ Gibberum, exstantem & eminentem Nonius interpretatur. Varro Eumenidibus, Item tragici prodeunt, capite gibberu, cum antiqua lege, ad frontem superficias accedebant.

Gigas {γηγενὴς} è terra natum significat, compositu dictio à Græco γείνομαι seu γεννῶμαι quod est nascor, & γαῖα seu γᾶ, quod lingua Dorica γᾶ facit, & terram significat. Fingút poetæ Gigantes homines fuisse, seu potius hominum monstra, corporibus maximis, quos irata Tellus procrearit vt contra superos arma capesserent, & Iouem è suo regno deturbarent. Horum nomina fuerunt varia, vt Enceladus, Porphyrion, Tiphoeus, Damaltor, & alii quorum diuersis in locis meminerunt poetæ Græci & Latini, inter quos Claudianus de Gigantomachia opus reliquit, quod imperfectum ad nos peruenit. Vide Macrob lib. 1. Saturn. cap. 20.

Gigantes, si ad Physica respicimus, aliud nihil sunt quàm spiritus illi terra clausi: qui dum exitum non inueniunt, vt sibi viam faciant, montibus altissimis adeò persæpe concussis, vt aut rumpantur, aut ingentia frusta emittant contra Iouem, id est cælum versus. Hinc illa pugna Gigantum, montes in Iouem moneoutum verusta.

Magni Gigantes. Lucret. lib 4.

Sæuus Gigas. Valer. 4. Argon.

Sæui Gigantes. Lucan. lib. 1.

Terrigenæ Gigantes. Lucan. lib. 3.

More Gigantum bellare cum diis, quid aliud est nisi naturæ repugnare? Cic. de Senect.

Cum Titanis & Gigantibus bella gesserunt dii. Cic. 2. de Natura deorum.

Giganteus, pen. prod. Adiectiuum {γιγάντειος.} vt Furiæ Giganteæ. Claud. 4. Paneg.

Prælia Gigantei belli. Ouid 2. Trist. eleg. 15,

Quámque Gigantei memorantur prælia belli.

Gigeria, gigeriorum, Nonius interpretatur intestina gallinarum, & quæ cum his coquebantur. Lucil. lib 8,

Gigeria sunt sine allio, his vescamur alacriter.

Gigno, gignis, genui vel gigni, secundum Diomedem, genitum, pen. corr. {γεννάω} gignere, A genus deriuatur, notæ significationis.

Gigni & creari. Cic. 1. Offic. Placet Stoicis, quæ in terris gignuntur, ad vsum hominum omnia creari.

Gignere & procreare. Cic 1. de Diuinat Quòd non intelligunt seminum vim, quæ ad generandum procreandumque plurimum valeat, funditus tulli, medmenis erroris est.

Gigni & propagari nomen sui generis ab se volebat Verres. Cic. 7. Verr.

Parere & gignere, & proferre. Author ad Heren lib 4.

Quæ terra gignit, maturata pubescunt. Cic. 2. de Nat. deor.

Gignimur, & vitæ lumen inimus. Lucret. lib. 3.

Filius mihi gignitur. Cic. 2. de Orat.

Gigni capite, Vide A Præpositione. Gignere in capita, Ibidem.

Gignitur capillus. Gell. lib. 12. cap. 1, In illo capillum gignit tenerioecem.

Gignuntur oua. Plin. lib 10 cap. 51, Et quadrupedes oua gignunt.

Oua gignunt pisces. Ouid. 2. de Nat. deor.

Gigni pedibus. Plin. lib. 7. cap 8. ad finem, Neronem quoque paulò ante principem, & toto principatu suo hostem generis humani, pedibus genitum parens eius scribit Agrippina.

Gignitur serpens. Plin. lib. 10. cap 49, Aurum confuso sanguine serpens gignitur.

Gignitur thus aut piper. Plaut. Trinum. c3. Plin. lib. 12 cap. 7, Passim vero quæ piper gignunt, iuniperis nostris similes.

Huic vrbi vos genuisse deus videtur. Cic. 14. Philipp.

Gigni ad. Cic. 1. de Finib. Ad maiora enim quædam nos natura genuit & conformauit, vt mihi quidem videtur.

Ad aliquid gigni. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Animum ex sua mente & diuinitate genuit Deus. Cic. de Vniuers.

Multa nobis blandimenta natura genuit. Cic. pro Cælio.

Ludus genuit certamen. Horat. 1. epist. 20.

Qui non illustrauit modo, sed etiam genuit in hac vrbe dicendi copiam. Cic. de Claris Orat.

Dolorem oculis gigni. Lucret. lib. 4.

Gignere fastidium. Plin. lib. 14. cap. 16.

Morbus & ægrotatio ex totius valetudinis corporis conquassatione, & perturbatione gignuntur. Cic. 4 Tuscul.

Pax & concordia externis gignitur, quum iam domesticis non insideat. Cic. Anteq. iret in exil.

Nouas præceptiones gignere. Author ad Heren lib 4.

Genitus, pen. corr. Participium, Natus. Plin. lib 11. cap 37, Septimo mense genitis sæpenumero foramina aurium & narium desunt.

Sanguine nostro genitus. Ouid. 2. Metam.

Genitus Celtis. Martial. lib. 10. 65,

Cur frater tibi dicor ex Iberis,

Et Celtis genitus, Tagique ciuis?

Genitus ad perdenda vina. Plin. lib. 14. cap. 22. Sic Genitus ad superbiam, Idem lib. 7. in Proœm.

Genitus, cum datiuo. Patercul. lib. 2, Censorinum obiisse grauiter tulit ciuitas, virum demerendis hominibus genitum.

Genitus in. Patercul. lib. 2, Cuius victoriæ tot monium etiam in cognomen filij contulit, adolescentis in omnium virtutum exempla geniti.

E furto genitus. Sil. lib. 7.

Genitus ex Iberis. Mart. lib 10. 65, Nos Celtis genitos & ex Iberis.

Genitus in seruitio, pro Genitus seruus. Plin. lib. 7. cap. 39.

Liberulites genitus, Vide LIBER.

Geniti dentes in palato. Plin. lib. 11. cap. 37.

Geniturus, pen. prod. {[illegible]} Aliud participium, vt Semina genitura populos. Ouid. epist. 12.

Genitor, pen. cor. huius genitoris {γεννήτωρ} Qui gignit. Cic. de Vniuers. Quo nihil ab optimo & præstantissimo genitore melius procreatum. De anima.

Diuûm genitor, Iupiter. Sil. lib. 4.

Deûm genitor rectórque. Ouid 2. Trist.

Primus mundi genitor. Colum. in Præfat. lib. 1. statim ab initio.

Genitor Saturnus. Cic. 2. de Diuinat.

Dubio genitore creatus. Ouid. 5. Metam.

Genitores omnium vitiorum Græci. Plin lib. 15 cap. 4.

Genitrix, pen. corr. huius genitricis, pen. prod. {γεννήτειρα} Verbale fœmininum. vt Frugum genitrix. Ouid. 5. Metam.

Genitura, huius genituræ, pen prod. {γέννησις} Generatio. Plinius lib. 18. cap 24, Inter diligentissimos conuenit, vt in alitum, quadrupedúmque genitura, esse quosdam ad conceptum impetus terræ.

Origo & genitura. Plin.lib.9. cap.35, Origo atque genitura conchæ, est haud multum ostrearum conchis differens.

¶ Genituram, horoscopum vocauit Suetonius in Augusto, Verùm genitura sua vix & cunctanter edita, exiluit Diogenes, adorauitque eum. Firmicus lib. 3, Secundum hanc genituram & secundum has conditiones stellarum, & secundum testimonia, quæ huic genituræ perhibentur, etiam hominum volunt fata disponi. Budæus.

¶ Genitura {[illegible]} Semen genitale. Plin.lib. 20. cap.8, Item quibus genitura, valetudinis morbo, effluat. Ibidem, cap.23, Genituræ abundantiam quoque modo haustum facit. Ibidem, Extinguere genituram virorum. Idem lib.22. cap.25, Profluuia genituræ.

Genitalis, & hoc genitale, pen. prod. {[illegible]} Idem quod natalis: vt Genitale solum, patria in qua nati sumus.

Fœdera genitalia Stat.3. Thebaid.

Genitalis hora. Plin.lib. 9. cap. 35, Has vbi genitalis anni stimulauerit hora, pandentes sese quadam oscitatione impleri roscido conceptu tradunt.

Origo genitalis rerum. Lucret.lib.5.

Arua genitalia. Ouid.2. Amor. eleg.13. Id est, generandi vim habentia.

Aruum genitale, per metaphoram matrix fœminæ. Virg.3.Georg.

Corpora quatuor genitalia, Id est quatuor elementa. Ouid.lib.15. Metam.

Mundus genitalis. Sil.lib.13.

Partes genitales corporis. Lucret.lib.4.

Profluuium genitale, Vide Profluuium in P R O F L V O.

Genitalia semina, Quibus aliquid procreatur & gignitur. Virgil. 2.Georgicorum,

Vere tument terræ, & genitalia semina poscunt.

Tempus genitale, Id est dies natalis. Ouid.3. Trist.eleg.13.

Genitales partes trunci, Fertiles, vim gignendi habentes. Colum. lib.3.cap.6.

Genitale, pen. prod. {[illegible]} Substantiuum, neut.gen. tam de membro virili, quàm animalium. Plinius lib. 10. cap. 63, Cuniculis auersa genitalia.

Ossa genitalia, Vide O S, ossis.

Genitale maris. Plin.lib.28 cap.9. Ibidem, cap.11, Vulpis masculæ genitale circumligatum.

Genitaliter, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Lucret. lib.4,

-vt semina possint

Seminibus commisceri genitaliter apta.

Genitabilis, genitabile, Idem quod genitalis, quemadmodum penetrale & penetrabile, vtrunque pro eadem re est in vsu. Lucret.lib.

Et reserata viget genitabilis aura

Fauoni. Existimant tamen quidam docti hoc loco legendum genitalis, non ob id solum quòd ita habeant aliquot libri manuscripti, verumetiam quòd vox genitabilis nõ videatur Latinis vsitata. Quod autem ad versum attinet, aiunt choreum esse pro dactylo, seu spondæo: quam licentiam sibi interdum permittunt poetæ. Ego hac de re iudicium meum nõ interponam: videant doctiores. Sed vox Genitabilis tamen reperitur apud Varronem lib. 4. de Lingua Latina. & apud Ciceronem in Arato,

Solleis natura, & rerum genitabilis ordo. Ex Lambino in Lucretium.

Genitiuus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod habet vim generandi.

Genitiuus, Quasi genitalis, à natura ingenitus, & genuinus, & originalis, & cum nascente congenitus. vt Genitiuæ notæ. Sueton. in Augusto, cap.80.

Genitiuus, pro Gentilitio. Ouid 3. de Ponto, eleg.2,

Adiectique probent genitiua agnomina Cottæ.

Genius, genij {[illegible]} Veterum sententia dicitur vniuscuiusque anima rationalis: ideoque esse singulis singulos genios dicebant. Fuere etiam qui dicerent genios deos, aquam, terram, ignem, & aerem: quæ rerum semina sunt, elementáque appellata. Duodecim quoque signa, Lunámque & Solem inter hos deos putabant: & à gerendo, quòd multa gerere possent, gerulos, deinde genios vocitarunt. Censorinus scribit genios dictos, quia vt gignamur curent: siue quòd vnà gignantur nobiscum, vel etiam quia nos genitos suscipiant, ac tueantur. Certè à gignendo genius appellatur. Eundem esse genium & larem, multi veteres memoriæ prodiderunt. Euclides Socraticus duplicem omnibus omnino nobis genium dicit appositum, hoc est duos lares, qui etiam penates dici solent. Terent.And.1.5,

Quod ego per hanc te dexteram oro & genium tuum, &c. Plaut. Stich.10.

Dis iratis, genióque sinistro. Pers.satyr.4.

Loci genius. Virgil.5. Æneid.

Genius, natale comes qui temperat astrum. Horat.2.epist.2.

Belligerare cũ genio suo, Idem quod Defraudare genium. Plaut. Trucul.4.

Concelebrare genium choreis. Tibul.lib.1.eleg.7.

Cõtemnere genium sacri fulcri: Hoc est religionem matrimonij. Iuuenal.satyr.6,

Antiquum & vetus est alienum Posthume lectum

Concutere, atque sacri genium contemnere fulcri.

Curare genium mero. Horat.3.Carm.ode 17.

Defraudare genium, Negare naturæ quod appetit. Terentius Phorm.1.1,

Quod ille vnciatim vix de demenso

Suo suum defraudans genium, comparsit miser,

Id illa vniuersum abripiet.

Indulgere genio, Est animo obsequi. Pers.satyr.5,

Indulge genio, carpamus dulcia.

Male volenti genio natus, Vide N A S C O R.

Per genium dextrámque, deósq; penates obsecro. Horat.1.epist.7.

Vino placare genium. Horat.de Arte.

¶ Genius, ab aliquibus dicitur vis ac naturæ proprietas: aut vt sic Budæus, & Domitius, gratia & lepos natiuus. Martial.lib.6.epig.60,

Victurus genium debet habere liber. Iuuenal.satyr.6,

Nemo mathematicus genium indemnatus habebit.

Genialis, & hoc geniale, pen. prod. {[illegible]} Quod pertinet ad genium.

Bella genialia, Id est inter conuiuia exorta. Stat.1. Achil.

Genialis copia pecudum, Id est fœcunda. Plin.lib.17. cap.9.

Genialis dies, Lætus & voluptarius. Iuuenalis,

-genialis agatur – Iste dies.

Epulæ geniales. Claud. de raptu Proserp.

Festum geniale Ouid.3 Fast.

Genialis hyems. Virgil.1.Georgicorum, Inuitat genialis hyems.

Iura genialia. Id est coniugalia. Stat.3.Sylu 3.

Lectus genialis. Horat.1.epist.1.

Genialis musa. Ouid 3.Amor.eleg.14,

Nunc elegi molles, genialis musa, valete.

Præda genialis, Mulier rapta voluptatis causa. Ouid.1.de Arte.

Puluinar geniale Catul. Argon.59.

Rus geniale, Amœnum & voluptatis plenum. Ouid.epist.18.

Sors genialis atque fœcunda. Plin.lib.18.cap.24.

Thalami geniales. Claud.1.in Ruffin.

Genialis torus siue lectus, Qui in nuptiis sternitur in honorem genij. Virgil.6.Æneidos,

-lucent genialibus altis

Aurea fulcra toris. Cicero pro Cluentio, Lectum illum genialem quem biennio filiæ suæ nubenti strauerat, in eadem domo, &c.

Genialiter, penul. corr. Aduerbium {[illegible]} Opiparé & lauté. Ouid. 11.Metamorphoseos,

Hospitis aduentu festum genialiter egit.

Genuinus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Natiuus & peculiaris. Apuleius, Genuino sermone nomen Augusti Cæsaris inuocare tentaui. Gell.lib.1 cap 2, Naturales & genuini honores exoriuntur.

Genuini {[illegible]} dicuntur dentes posteriores, qui in extrema gingiua in homine gignuntur nouissimi. Plin lib.11. cap.37. Cic.2. de Nat.deor. Dentibus in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur atque mollitur cibus. eorum aduersi acuti morsu diuidunt escas: intimi autem conficiunt, qui genuini dicuntur. Festus, Genuini dentes, quod à genis dependent.

Genuinum frangere in aliquo, Clanculum obtrectare, lacerare que quempiam. Pers.Satyr.1. Idem etiam dicitur & Genuino rodere.

Genuinum agitare. Iuuenal.satyr.5.

G E L O, Ciuitas: à qua Gelonitæ viri in ea habitantes.

G I L L V S, Vir fuit Tarentinus, de quo Herodotus nonnulla scribit.

Giluus {[illegible]} Color medius inter album & rufum, nempe is qui & meliuus dicitur: cuiusmodi mellis color esse videtur. Virgil 3.Georgicorum,

Luxuriátque toris animosum pectus. honesti

Spadices, glaucíque color deterrimus albis,

Et giluo. Seruius, Aliud est candidum esse, id est quadam nitenti luce perfusum: aliud album, quod pallori cõstat esse vicinum. Giluus autem meliuus est color. Multi autem ita legunt Albis & giluo: vt nõ album & giluum, sed albo giluum vituperet. Quòd si singuli colores vituperandi sunt, quanto magis mistus vterque, id est albo giluus?

Gingiber, Vide Z I N Z I B E R.

Gingiua, gingiuæ, pen.prod.fœm.gen. {[illegible]} Pars oris cui dentes inhærent. Plin.lib 23. cap.6, Ex his dulcia, quæ apyrina alio nomine appellauimus, stomacho inutilia habentur, inflationes pariũt, dentes gingiuásque lædunt. Iuuenal.satyr.10,

Frangendus misero gingiua panis inermi.

Russam defricare gingiuam Catul.in Egnatium, epig 37.

Gingiuula, gingiuulæ, penult. corr. Diminutiuum {[illegible]} Apuleius, Complanatorem tumidulæ gingiuulæ.

Gingrio, gingris, gingrij, gingritum, gingrire, Anserum vocis proprium est, authore Festo. Vnde genus quoddam tibiarum exiguarum, gingrinæ. Antiquum.

Girgillus, girgilli, Instrumentum quo fila reuoluuntur. Gallicum vulgus vocat, *Vn Deuidoir.*

Gith, vel git. n.g. indeclinabile {[illegible]} Genus seminis. Colum.lib.7. Plin.lib.20. cap.16, Gith, ex Græcis alij melanthion, alij melanspermon vocant. Optimum quàm excitatissimi odoris, & quàm nigerrimum. Medetur serpentium plagis & scorpionum. Plautus Rud 30, Os calet tibi, num gith fricuisti? Officinæ (inquit Ruellius lib.3. cap. 51) *nigellam Romanam* appellant, nostra *poeuretam*, quasi piperatam dicũt, quod odoratam piperis modo referat acrimoniam, aut quia piperis vice in multis vtantur. Ibidem plura: vbi contendit gith non esse, quam nigellam cognominant. Est & gittago, authore Hermolao, quæ in frumentis crescit, herba inutilis seminis, gith speciem referens.

G L A

Glaber, glabra, glabrum {[illegible]} Quod est læue & sine pilis. Varro 2 de Re rust.cap 2, Sique glabrũ facere velis. Martial. lib.12 84, Glaber erure. Sic Glabræ sues, Colum.lib.1.in Præfat.

Glabrior, glabrioris, Comparatiuum à Glaber {[illegible]} Plaut.Asin. Tu istũ gallum, si sapis, glabriorem reddes mihi quàm Volsus ludius.

Glabellus, Adiectiuum, Diminutiuum {[illegible]} Apuleius lib.1. Florid. Quòd Apollo esset & coma intonsus, & corpore glabellus.

Glabella vocatur etiam id interstitium quod supercilia super nasum disterminat, quia sine pilis esse consueuit. Martianus Capella lib.1, Quorum vna deosculata philologiæ frontem illic vbi pubem ciliorum discriminat glabellæ medietas.

Glabretum, glabreti, pen.prod. {[illegible]} Glabreta dicuntur loca in quibus propter aliquem humorem noxium segetes non proueniunt. Colum.lib.2. cap 9, Ea glabreta signis adhibitis notari conuenit: vt suo tempore vitia eiusmodi medeamur.

GLABRO

GLABRIO, cognomen est Aciliorum ab habitu corporis vni alicui impositum, quod depilis esset, & ab eo ad suos posteros propagatum. Glabri enim depilea sunt.

Glabro, glabras {[illegible]} glabrâre, pilos auferre. Colum.lib.12.cap.53, Quum ab aqua pridie sues prohibiti sunt, postero die mactantur: & vel aqua candente, vel ea tenuibus lignis flammula facta glabrantur.

Glabreo, glabres {[illegible]} glabrêre, pro eo quod est Glabrum fieri: vtitur Colum.lib.2.cap.9, Loca glabrentia.

Glabresco, glabrescis {[illegible]} glabrêscere, Glabrum fieri, id est Sine pilis aut capillis aut plumis fieri, quod euenit nonnunquam aliquo morbo.

Glabrescit etiam area, quum herbis attritis complanatur. Colum. lib.2.cap.20.

Glacies, glaciei, penult. prod. fœmin. gener. {[illegible]} Aqua congellata. Plinius libro 8.cap.28, Aure ad glaciem apposita.

Glacies æris. Translatio est. Lucretius,

Tum glacies æris flamma deuicta liquescit. Hic glaciem æris dixit audacia in loquendo penè temeraria, pro soliditate, rigore, & duritie, quòd talis glacies sit. Vel potius Græcos imitatus est, quibus [illegible], id est glacies, etiam fastum significat solidum & durum, sed & frigus. Turnebus.

Frigidius glacie pectus. Ouid.epist.2.

Lucidior glacie. Ouid.13 Metam.

Glacies aspera. Virg.10.ecloga,

Ah, tibi ne teneras glacies secet aspera plantas.

Astricta ventis glacies. Ouid.1.Metam.

Cærulea glacie concretus. Virg 1.Georg.

Fragilis glacies. Ouid.2.de Art.

Frigida glacies lædit molle pecus. Virg.3.Georg.

Fusilis glacies ictu dissiluit. Virg.lib 12.

Indurata glacies, Vide INDVRO.

Iners stat glacies. Horat.2.Carm.ode 9.

Niualis glacies. Claud 1.de Raptu Pros.14.

Saucia sole incerto glacies. Ouid 2 Metam.

Ignis exoluit glaciem. Lucret.lib.6.

Flumina trudunt glaciem. Virg 1 Georg.

Glacio, glacias {[illegible]} glaciâre, In glaciem conuertere. Plin.lib.14. cap.21, Glaciatæ moles prodigij modo.

¶ Glaciare, pro glaciari. Plin.lib.29 cap.3 ad finē, Fit autem hyeme, quoniam æstate non glaciat nisi accepta cera.

Iupiter glaciat niues. Horat.3.Carm.ode 10.

Glaciari, In glaciem conuerti. Plin.lib.24.cap.13, Flore eius aquam glaciari Pythagoras tradit.

Humor glaciatur in gemmas. Plin lib.8.cap 38, Lyncum humor ita redditus vbi gignuntur, glaciatur arescitve in gemmas carbunculis similes.

Glacians, Participium {[illegible]} vt Glaciantes auræ Boreæ, Valer.4. Argonaut.

Glaciatus, pro.prod. Aliud particip. {[illegible]} Colum.lib.7.cap.82. Nec dubium quin fici ramulis glaciatus caseus iucundissimè sapiat. Id est coagulatus.

Humor glaciatus in grandines. Plin.lib.2.cap.39.

Glacialis, & hoc glaciale, pen. prod. {[illegible]} Quod in glaciem astringi solet. Iuuenal.sat.2, Vltra Sauromatas fugere hinc libet, & glacialem Oceanum. Colum.lib.3.cap.1, Declinatio mundi glacialis.

Fretum glaciale. Claud.1 Paneg.

Frigus glaciale. Ouid 9.Metam.

Polus glacialis. Senec.Herc.fur.1.

Glacito, glacitas, pen.corr. glacitâre, Proprium est vocis anserum. Author Philomelæ, Cacabat hinc perdix, hinc glacitat improbus anser. Quidam legunt glossitat, alij gracitat.

Gladius, gladij, masc.gen. {[illegible]} Varro de Ling.Lat. Gladius, c in g commutato, à clade, quod fit ad hostium cladem. Plaut. Trinum.4,

- dedisti næ hoc pacto ei

Gladium qui se occideret. Id est, ministrasti materiam & adiumentum ad perniciem.

Sica & gladius. Cic 3.in Catil.

¶ Gladij ius. Potestas animaduertendi in facinorosos meri imperij est, vt iurisconsulti scribunt, idque gladij ius est. Quod quidem ex ea tractum est consuetudine, quòd principes Romani præsidibus & præfectis prætorio, iisque, quibus hoc imperium esse volebant, gladium dabant. Id facilè est conijcere ex verbis Papinij sic scribentis,

Felix qui magno iam nunc sub præside iuras,

Cuique sacer primum tradit Germanicus ensem. Sed & Imperatoris gladius vnius erat curæ commissus, præfecti scilicet prætorio, quū Imperator etiam multò magis merum imperium teneret, quàm quibus eam potestatem in prouinciam euntibus mandabat. Turneb.

Acutus gladius, Vide ACVO.

Cruentus gladius. Quintil.lib.4.cap.2.

Enormes gladij. Tacit.in vita Agricolæ.

Ingentes gladij. Tacit.in vita Agricolæ.

Minax gladius. Firmicus lib.6.cap.31, Tunc enim grauia vulnera minax contendentium gladius infligit.

Gladius vagina vacuus. Cicero pro M.Marcel. Vidimus tuam victoriam præliorum exitu terminatam, gladium vagina vacuum in vrbe non vidimus.

¶ Cingere se gladio, Vide CINGO.

Cruento cum gladio comprehendi. Cic.2.de Orat.

Conficere gladio aliquem. Cicero pro Cecinna.

Gladio nostro conficere sententiā alterius, Est quod alia forma dicitur, iugulare & conficere sermonem alterius: hoc est verbis nostris ita facere, vt eius sententia minus probetur. Cic. pro Cecinna, Aut tuo (quemadmodum dicitur) gladio, aut nostro, defensio tua conficiatur necesse est.

Distringere gladium. Cicero 3.Offic.

Educere gladium è vagina. Cicero 2.de Inuent.

Eunt gladij per latus meum. Ouid.epist.10.

Extrahere gladium è vulnere. Quintil.lib.4.cap.2.

Fabricare gladium. Quintil. lib 3.cap.2. & lib.2.cap.16.

Finiet dolorem gladio. Ouid.2.de Ponto, eleg.7.

Fulgens gladius. Cic.5.Tuscul.

Imbuere scelere gladium, Vide IMBVO.

Incumbere gladio, Vide INCVMBO.

Infigere gladium hosti in pectus, Vide INFIGO.

Stricto gladio insequi aliquem. Cicero 2.Philipp.

Ire per ignes & gladios. Ouid.8 Metam.

Suo sibi hunc iugulo gladio. Erasmus, Suo gladio, suóve telo iugulari dicitur, qui suis ipsius dictis reuincitur: aut qui suopte inuēto, dolóve capitur. denique in quem quocunque modo seu dictum seu factum retorqueri, quod ab ipso profectum sit. Translata metaphora ab his qui in pugna suis ipsorum telis aliquoties confodiuntur. Terent. Adelph.5.8.

Gladio plumbeo iugulare, est Futili leuique argumento conuincere quempiam. Cicero ad Atticum, lib.1.21, Quum illum plumbeo gladio iugulatum iri tamen diceret. Idem 4 de Finib. Frigidum argumentum, plumbeum appellat pugionem. Erasmus.

Micant gladij, Vide MICO.

Triste minantes gladij. Lucret.lib.2.

Nudare gladios, Vide post NVDVS.

Obtundere gladios. Claud.8 Paneg.

Gladijs districtis portas occupauerunt. Cæsar 7. bel.Gall.

Percutere gladio, Vide PERCVTIO.

Perfodi gladijs, Vide PERFODIO.

Pectora gladio petit. Ouid.5 Metam.

Recondere gladium in vaginam. Cic.2.de Inuent.

Recondere gladium lateri. Ouid 12. Metam.

Mucrones gladiorum à iugulis nostris reiecimus. Cic.3.in Catil.

Retundere gladios districtos. Cic.3.in Catil.

Stringere gladios. Virg.12. Æneid.

Stricti gladij. Ouid.15.Metam.

Traiectus gladio. Ouid.epist.2.

Transegit seipsum gladio. Tacit.lib.14.

¶ Gladium, neutro genere dictum esse apud antiquos author est Nonius. Lucil. Hærebat mucro gladium in pectore totum.

¶ Gladius, piscis apud Plin.lib.32.cap.11.

Gladiolus, gladioli, pen.corr. {[illegible]} Diminutiuum.

¶ Gladiolus, Herba quædam, quod sit folijs gladij similis. Vide Plinium lib.21.cap.11.

Gladiator, pe.prod gladiatoris {[illegible]} Gladiatores, serui homines dicuntur, quos lanistæ artem armorum docebant: quique in foro, seu quo alio in loco depugnabant, populi delectandi gratia. Dicuntur & generaliter omnes qui gladijs pugnant, etiam discendi gratia antè quàm in ludum producantur. Cic.3 Philipp. Idem 7.Philipp Gracchorum potentiam maiorem fuisse arbitramini, quàm huius gladiatoris futura sit? quem gladiatorem non ita appellaui, vt interdum etiā M.Antonius gladiator appellari solet, sed vt appellant ij qui planè & Latine loquuntur.

De gladiatorum origine ac causa Iulius Capitolinus habet hoc pacto: Multi dicunt apud veteres hanc deuotionem contra hostes factam, vt ciuium sanguine litato, specie pugnarum fortunam satiaret. Alij hoc literis tradunt, quod verisimilius videtur, ituros ad bellum Romanos debuisse pugnas videre, & vulnera, & ferrum, & nudos inter se coeuntes, ne in bello armatos hostes timerent, aut vulnera & sanguinem perhorrescerent. Hinc mos tractus videtur, vt imperatores ad bellum proficiscentes, munus darent gladiatorium. Vide MIRMILLO, & Retiarium in RETE, & Sequutor in SEQVOR.

Gladiatoris vocabulo etiam ipsa gladiatorum spectacula appellantur. Cic.9 Philipp. ad finem, Circúmque eam statuam locum gladiatoribus, ludísque, liberos posterósque eius quáque versus pedes quinque habere. Gladiatoribus, id est quum gladiatores pugnarent.

Gladiatorū munus primum Romæ datū est in foro boario, Appio Claudio, Qu.Fuluio Consulibus. Dederunt M & Decius filij Bruti, funebri memoria patris cineres honorando. Hæc Valer.Max.lib.2. cap.1. De Claud.Pulchro.

Gladiatos. Plura genera gladiatorum erant, Samnites, Prouocatores, Retiarij, Mirmillones. ex his oppositi in pugnis Samnites, & Prouocatores: quod illa Ciceronis verba in oratione pro Sextio videntur ostendere: quum nō de venalibus quidem homines electos, sed ex ergastulis emptos, nominibus gladiatorijs ornaret, & sortito alios Samnites, alios prouocatores fecerit. Retiarij autem, & Mirmillones cōponebantur: id quod Valerius Maximus lib.1, & Quintilianus lib.6. declarat. Samnites ad pugnandum primo lenti: Prouocatores ea se nomen sumpserunt, quia certaminis initio prouocare aduersarios solerent. vnde Horatius in epistola quadam, Lento Samnites ad limina prima duello. Mirmillones & Secutores dicebantur: quod, si quis Festum, & Quintilianum lib.6, & Suetoniū in Caligula legerit, facilè poterit conijcere. de Secutoribus meminit & Cicero lib.7.ad Att. & Iuuenal.sat.8. Ex commentario P.Manut. in orationem pro Sextio.

Cum munus gladiatorum significare vellent, gladiatorium, dicebant, vt libro 1.epistol.ad Attic. item libro 11.bis, & Philippica 9, item in epistola Asinij, quæ est libro 10.fam. Pedianus, Dare gladiatorium, dixit, quū subintelligeret, munus. Ex nostro commentario in epist. ad Attic. Genera gladiatorum plura: quorum primum lusus equestrium, duo enim equites, præcedentibus prius signis militaribus, vnus à porta Orientis, alter ab Occidentis, præcedebant in equis albis, cum aureis galeis, minoribus & habilioribus armis. Retiarius, ab armaturæ genere, in gladiatorio ludo contra alterum pugnantem occultè ferebat rete, quod iaculum appellatur, vt aduersarium cuspide

insequentem operiret, implicitúmque viribus superaret, quæ armatura pugnabat Neptuno, tridentis caussa. Secutor est ab insequendo retiarium dictus: gestabat enim cuspidē & massam plumbeam, quæ aduersarij iaculum impediret, vt, antequam ille feriret rete, iste superaret. hæc armatura sacrata erat Vulcano, ignis enim aquam semper insequitur, idcóque cum retiario componebatur, quia ignis & aqua semper inter se inimica sunt. Laqueatorum pugna erat, fugientes in ludo homines, iniecto laqueo impedito prosternere, amictus vmbone pelliceo. Velitum pugna erat vt vltro citróque tela obiectarent. erat autem eorum varia pugna, & spectantibus gratior quàm reliquæ. velites autem vocati sunt, siue a volitatione, siue à ciuitate Etruscorum, quæ Veletes vocabatur. Isidorus de etymologiis.

Familiæ gladiatorum. Cic. pro Sylla.

Centum paria gladiatorum. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Athletæ & gladiatores. Cic. in Orat.

Sicarij & gladiatores homines. Cic. pro Rosc. Amer.

Importunissimus gladiator, Vide IMPORTVNVS.

Gladiator armorum inscius. Quintil. lib 2. cap. 12.

Verus ac nobilis gladiator. Cic. pro Rosc. Amer.

¶ Bonus gladiator rudem tam citò accepit. Cic. 2. Philipp.

A gladiatore cessisse lanista videtur. Cic. pro Rosc. Amer.

Cum bustuario gladiatore decertare. Cic. in Pisonem.

Gladiatori & militi armorum ars ludicra prodest. Cicero 2. de Oratore.

Victus repetit gladiator arenam. Ouid. 2. Trist. 4.

Gladiatores nobiles. Cic. 3 Philipp.

¶ Gladiator, gladiorum artifex. Arcadius l. vlt. D. De iure immunitatis, Carpentarij, scandulatij, gladiatores, rubarij, cornuarij, &c. Quē in locum sic ait Budæus, Gladiatores hic, si verbum mendosum non est, non μονομάχοι sunt, qui ab lanista instituebantur: sed μαχαιροποιοί, hoc est gladiarij, & telorum artifices.

Gladiatorius, Adiectiuum (μονομαχικός) vt gladiatorius ludus. Cicero in Catil. Nemo est in ludo gladiatorio paulo ad facinus audacior, qui se non intimum Catilinæ esse fateatur.

Gladiatorius animus. Erasmus, Prouerbij speciem habet quod legimus in Phormione Terentiana,

Hi gladiatorio animo ad me affectant viam. Quo significatur ita cēdi ad nocendum alteri, vt id cum proprio etiam periculo tenterut, animo pertinaci, paratóque vel perdere, vel perire. Nam gladiatori composito ad certamen hæc pugnæ proposita fors est, aut occidere si occupauerit, aut occumbere si cessauerit. Quicquid insigniter improbum est, & ad omnem contentionem paratum, gladiatorium appellamus. Gladiatoria corporis firmitas, gladiatoria audacia, gladiatorius animus. Hæc Erasm. in Adagio. Bithus contra Bacchium.

Certamen gladiatorium. Cic. 2. de Orat.

Gladiatorius congressus. Plin. lib. 8 cap 2.

Gladiatorius locus. Cic. pro Murena, Nec si virgo Vestalis huius propinqua & necessaria locum suum gladiatorium concessit huic, non & illa pie fecit, & hic à culpa est remotus.

Gladiatorium munus. Plin. lib. 15 cap. 18, Ara inde sublata gladiatorio munere Diui Iulij, quod nouissimè pugnauit in foro.

Pugna gladiatoria. Cic. pro Milone.

Qui munus gladiatorium seu gladiatores dabat populo, vocabatur Dominus. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 19.

¶ Gladiatorium quoque ponunt sine adiecto scriptores, subaudito substantiuo. Liuius lib. 4 Decad. 5. Vir gladiatorio accepto, decem talentis, ab rege rex, vt in eam fortunam recideret. Subaudi, præmio.

Gladiatorium est stomachari: Hoc est gladiatorum publicorum proprium, non autem virorum fortium. Cicero 4. Tusculana. An verò vir fortis nisi stomachari cœperit, non potest fortis esse? Gladiatorium id quidem: quanquam in eis ipsis videmus sæpe constantiam.

Gladiatura, gladiaturæ, pen. prod. f. gen. (μονομαχία.) Tacit. lib. 3, Adduntur è seruitiis gladiaturæ destinati.

GLANDOMIRON (Γλανδόμηρον) Hispaniæ Tarraconensis vrbs Ptolem. Vulgò hodie *Mondonedo*.

Glans, glandis: vel glandis, huius glandis, f. g. (βάλανος, ἀκύλιον) Fructus arboris quercus. Plin. lib. 7. cap. 56, Ceres frumenta inuēnit, quū antea glande vescerentur.

Glans fructus omnium arborum glandiferarum. Plin. lib. 16. cap. 6. Dulcissima est omnium glans fagi. Virg 4. Georgicorum,

Nec de concussa tantum pluit ilice glandis.

Glandem quæ propriè intelliguntur, ferunt robur, quercus, esculus, cerrus, ilex, suber Plin. lib. 16. cap. 6.

Glandis appellatione (inquit Caius in l. Qui venenum. D De verb. & rer signif.) omnis fructus vt Iabolenus ait, continetur exemplo Græci sermonis, apud quos omnes arborum species ἀκρόδρυα appellantur.

Glans caduca est quæ ex arbore cecidit, inquit Paulus in l. Sylua cædua. D. De verb. signific. Lucret. lib. 5.

Glans cerrea, Vide CERRVS.

Fagea glans. Plin. lib. 16. cap. 5, Nanque alia fageæ glandi figura, alia quernæ, & alia ilignæ.

Hyberna glans. Virg 10. ecloga.

Vuidus hyberna venit de glande Menalcas.

Iligna glande nutriens aper. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Glans quernea. Colum. lib 9. cap. 1, Quernea glandis, ilignæ, nec minus cerreæ.

Glans & pabulum. Cic. de Arusp. resp. Quid enim hūc persequar, pecudem ac belluam, pabulo inimicorum meorum & glande corruptum?

¶ Glans, plumbum in modum glandis formatum, quod antiqui milites in bello iaculabantur. Sallust. in Iugurth. Pars eminus glande aut lapidibus pugnare. Hirt. 5 belli Africani, Sagittásque & tela vti fierent complura, curare, glandes fundere, sudes comparare. Stat. 1. Achill.

Plumbea glans. Lucret. lib 6.

Glandula, glandulæ, pen. corr Diminutiuum (βαλανίον)

Glandula (ἀδὴν) caro glandulosa in sue, quæ ab antiquis boni saporis putabatur. Plautus Menæch. 5, ... obsonarier

Glandulam suillam, &c. Martialis, Paruitur apri glandulas palæstritis.

Glandulosus, pen. prod. Adiectiuum (ἀδενώδης) Plenum glandulis. Colum. lib. 7. cap. 9, Qui porcum laudat qui est amplæ & glandulosæ ceruicis.

Glandium, glandij (ἀδὴν) Pars quædam intestinorum est, vt inquit Priscianus. Alij volunt esse partem apri iuxta ceruicem, vel ipsam ceruicem. In hac enim glandulæ positæ sunt. Plaut. Capt. 15,

Arripuit gladium, prætruncauit tribus tergoribus glandia. Idem Curc. 7. Plin. lib. 8. cap. 51. Idem lib. 16. cap. 38, Quibusdam sunt tubera sicut in carne glandia. Idem lib. 17. cap. 6.

Glandifer, pen. corr. Adiectiuum (βαλανοφόρος) Quod glandes producit. Cicero 1. de Legibus,

Quare glandifera illa quercus ea qua olim euolauit

Nuntia fulua Iouis, &c. Ea quodam poeta. Ouid. 12. Metam.

Glandiferæ & fructuosæ arationes. Cic. 2. Philipp. Quandoquidem hæ quondam arationes Campani & Leontini, in Pop. Rom. patrimonio glandiferæ & fructuosæ ferebantur.

Glandarius. Adiectiuum (βαλανικός) Denominatiuū à glande: vt Glandaria sylua, quæ seruatur glandis ferendæ caussa. Cato cap. 1.

GLANVM (Γλάνον) Saliorum ciuitas in Gallia Ptolemæo. Vulgò *Gap*.

Glanus, vel glanis (γλάνις) Piscis genus. Plinius libro 9 cap. 43. Cautius qui & glanis vocatur, auersos mordet hamos, nec deuorat, sed escas spoliat.

Glaphyrus, pen. corr. (γλαφυρός) festiuus, iucundus, ornatus, politus. Martial. lib. 4. 5,

Vendere nec vanos circa palatia fumos:

Plaudere nec cano, plaudere nec glaphyro.

Glarea, glareæ, pen. corr. ([illegible]) Minutissimi lapilli qui in fluuiorum ripis, vel maris littoribus reperiuntur: vel terra potius sabulosa, huiusmodi minutis lapidibus plena. Colum. lib. 2. cap. 2, Qui cum partem dimidiam lapides minutos vel nudam glaream receperint. Idem lib. 6. cap. 23, Stabula sunt optima saxo aut glarea strata.

Puluis & glarea. Cic. ad Quint. fratr. lib. 3. 17. Eo loco puluis non glarea iniecta est.

Glarea & arena. Colum. lib. 11. cap. 3, Nisi aut nudæ glareæ, aut sine vllo robore solutissimæ arenæ.

Dura glarea. Tibul. lib. 1. eleg. 7.

Ieiuna glarea, Id est sicca & sterilis terra. Virgilius 2. Georgic. Seruius.

Glareola, glareolæ, penult. corr. Diminutiuum. Plaut. Glareolam manu effundens.

Glareosus, penult. prod. Adiectiuum, Plenum glarea. Plinius lib. 26. cap. 8, Silaus nascitur glareosis & perennibus riuis, cubitalis, apij similitudine.

Glareosa & saxosa amat ficus. Colum. de Arboribus, cap. 21.

Glareosa & sabulosa arua. Colum. lib. 2. cap. 10.

Glareosa saxa. Liuius 1. bel Punic. Sigonius ex vetustis codicibus legit glomerosa.

Glastum, glasti (γλάστον) Herba qua fullones pannos inficiunt. Plin. lib. 22. cap. 1, Simile plantagini glastum in Gallia vocatur: quo Britannorum coniuges nurúsque toto corpore oblitæ, quibusdam in sacris nudæ incedunt, Æthiopum colorem imitantes. Cæsar etiam author est, Britannos se hac inficere, quo horridiori sint aspectu in pugna. lib. 5. bell. Gall.

Glaucito, glaucitas, penult. corr. Verbum proprium catulis. Author Philomelæ,

Glaucitat & catulus at lepores vagiunt.

Glaucium (γλαύκιον) Herbæ genus sylucstris & erraticæ, Rhœa vocatur: alij paralion dicunt. Nascitur in afflatu maris, aut nitroso loco. Hæc Plin. lib. 20. ca 19. Glaucion (inquit Hermolaus) foliis dēsit, minoribus quàm papaueris, fœtidioribúsq., gustu amaro cum quadam astrictione Granum habet crocei coloris.

Glaucoma, Glaucopis, Vide GLAVCVS.

Glaucus, Adiectiuum (γλαυκός) Quod admistum habet viridi colori alborem quendam. Vnde Virgilius glaucas salices, & oliuas, & vluam & equum dixit. Gell lib 2. cap 26, Sed ne viridis quidem color pluribus quàm à nobis vocabulis dicitur. Neque non potuit Virgilius colorem equi significare viridem volens, cæruleum magis dicere equum, quàm glaucū. sed maluit verbo vti notiore Græco, quàm inusitato Latino. Nostris autem Latinis veteribus cæsia dicta est, quæ à Græcis γλαυκῶπις, vt Nigidius ait. de colore cæli, quasi cælia. Plin. lib 9. cap. 36, de conchyliis loquens. Vnde conchyliis pretia quia virus graue in fuco, color austerus in glauco, & irascenti similis mari?

Glaucus amictus. Virg 12. Æneidos,

Tantum effata caput glauco contexit amictu,

Multa gemens: & se fluuio dea condidit alto. Vbi Seruius, Glauco amictu, quasi propter vndarum similitudinem.

Arundo glauca Virg 10 Æneid.

Fronde glauca canentia salicta. Virg 2 Georg.

Fructus glauci oliuæ. Claud 2. in Eutrop.

Glauci oculi, Idem qui & cæsij, quales sunt felis & leonis, & noctuæ oculi. Plin. lib 8 cap. 21, Atque hinc ab Homero γλαυκῶπις ἀθήνη est appellata, hoc est Pallas cæsios & glaucos oculos habens: quòd antiqui summam puellarum pulchritudinem in glaucis oculis constituebant.

Oliua glauca. Stat. 2. Sylu 10.

Glauci spadices. Virg 2. Georgicorum, ... honesti

Spadices, glaucique. Vbi Seruius, Glauci, felineis oculis, id est splēdore perfusis.

¶ Glaucus, Piscis. Plinius lib. 9 cap. 16, Quidam rursus æstus impatientia,

patlensia, mediis feruoribus sexageois diebus latent, vt glaucus, aselli, auratæ. Idem libro 39.cap.11, tradit glaucum æstate non apparere.

GLAVCVS (Γλαῦκος) Hippolochi filius, Bellerophontis nepos, auxilio Troianis venit: cum quo Diomedes memor veteris hospitij iunctis dextris amicitiam iniuit, armáque commutauit ænea pretio nouem boum, cum illius aureis armis, quæ centum erant boum. Author Homerus Iliados 6. ¶ Glaucus piscator, vt habetur in fabulis, pisces captos supra ripam explicuit, donec retia siccarentur. Ac illi contactu herba, colligentes sese in mare prosilierunt. Glaucus tum herbam degustans, immortalitatem adeptus est, vt est apud Ouid. lib.13. Metamorph. ¶ Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus, vt est author Dictys Cretensis. ¶ Glaucus, Sisyphi filius, qui apud Potniam regnauit, equas alebat humana corpora pascentes, à quibus & ipse postremò deuoratus. Author Probus grammatic. Seruius verò dicit Glaucum Potniaden, sacra Veneris spernentem, ab equabus suis, quibus ad currum vtebatur, dilaceratum. Virgil. 3. Georg. ¶ Alius fuit Minois filius. ¶ Alius inter ministros Vulcani commemoratur ab Herodoto. ¶ Alius item Lemnius statuarius apud Stephanum.

Biformis glaucus. Claud. 3 de Raptu Proserp.

Glaucinus, pen. corr. Adiectiuum (γλαυκινός) Glauci colorem habēs. Martial. lib.9 18, Pallia donauit glaucina Cosme tibi.

Glaucoma, pen. prod. glaucomatis, n.g. & Glaucomatū, glaucomati. & Glaucoma, glaucomæ (γλαύκωμα) Vitium eius humoris in oculis qui crystallinus appellatur, nempe dum in colorem glaucum mutatur. Plautus Milite, 4,

Glaucomam ob oculos obiiciemus: eúmque ita
Faciemus, vt quid viderit, non viderit. Plinius lib 29 cap 6, Glaucomata dicunt magi cerebro catuli septem dierum emendari, &c.

Glaucopis, pen. prod. (γλαυκῶπις) Vide Glauci oculi, in GLAVCVS.

Gleba, glebæ (βῶλος, γλέβα) Cæspes terræ: dicta quòd sit quasi globus, aut terra conglobata. Cic. pro Cæcin. Quid igitur, si glebis, aut saxis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem egeris? Idem 2. de Nat. deorum.

Cæspes & gleba Cicero pro Cæcinna, Vincere profectò non fuisse armatos eos qui saxa iacerent, quæ de terra tollerent: non esse arma cæspites, neque glebas.

Cunctantes glebæ. Virg 2. Georg. Id est magnæ & graues.
Putris gleba. Virg 1. Georg.
Visceræ glebæ Silius lib. 7.
¶ Adimere glebam de aliquorum agris. Cic. 3 de Lege agrar.
Inertes glebas rastris frangere. Virg. 1. Georg.
Humare glebis. Cic. 2. de Legib.
Iniecta in os alicuius gleba Cic. 2. de Legib.
Supinatas Aquiloni ostendere glebas. Virg 2. Georg.
Agri glebam possidere. Cic 5. Verr.
Sitiens gleba. Claud. de bello Gildon.
Ligonibus versare glebas. Horat. 3 Carm. ode 6.
Virens gleba, id est cæspes. Iuuenal sat. 15.
Sicce vruntur semina glebis. Horat. Epod. 16.

Lycij Indici glebæ. Est autem lycium Indicum medicamenti genus. Plin. lib. 24. cap. 14, Indici differentia, glebis extrinsecus nigris, intus rufis. Hinc facile colligas, rem omnem in globi modum constrictam, posse glebam appellari.

¶ Gleba non solum de terra dicitur. Plin. lib. 36 cap. 6, Inter hoc primùm, vt arbitror, marmoreos parietes habuit scena M Scauri, nō facilè dixerim sectos an solidis glebis positos. Et cap. 19. ad finem, Phrygius lapis gentis nomen habet. Est autem gleba pumicosa.

Glebarius, Adiectiuum. Varro lib. 6. de Ling. Latin. Equos vt dicti valentes glebarij qui facilè proscindunt glebas. &c.

Glebosior, Comparatiuum. Plinius libro 35. cap. 16, Altera glebosior candida.

Glebosus, pen. prod. Adiectiuum (βωλώδης) Plin. lib. 35. cap. 15, de sulphure, Genera quatuor. vnum quod Græci apyron vocant, nascitur solidum, hoc glebosum. Hoc est in formam glebæ.

Glebula, glebulæ, pen. corr. Diminutiuum (βωλάριον) Columel. lib 6, Lapillisque carent, & glebulis, quas per triennium ferè terrena simitu area.

Glessum, glessi, Electri species. Plin. lib. 37. cap 3, Certum est gigni in insulis Septentrionalis Oceani, & à Germanis appellari glessum. Itaque & à nostris vnam insularum ob id glessariam appellatam, Germanico Cæsare ibi classibus rem gerente, Austraniam à Barbaris dictam. Nascitur autem defluente medulla pinei generis arboribus, vt gummi in cerasis, resina in pineis. Erumpit humoris abundantia: densatur rigore vel tepore autumnali.

Gleucinum, pen. corr. (γλεύκινον) Oleum musto & odoramentis cōditum. γλεῦκος, mustum. Gleucini olei compositionem vide apud Columel. lib. 12 cap. 51. Plin. lib. 23. cap 4, Gleucino mustum incoquitur vapore lento. Ab alijs sine igne, circundatis vinaceis, diebus XXI. bis singulis permistum. Consumitúrque mustum oleo. Postea recensiti quæ admiscentur odoramenta. Gleucini quoque meminit abundè Dioscorides lib. 1.

Glis, gliris, m.g. (ἐλειός) Animal muri simile, quod nutritur in arboribus, & bonam partem anni somno consumere dicitur. Vide Plin. lib. 8 cap. 57. Martialis,
Somniculosos ille porrigit glires. Idem lib. 13. 59.

Glirarium, glirarij (λειοτροφεῖον) Locus in quo nutriuntur glires. Varr. 3. de Re rust. cap. 15, Glirarium dissimili ratione habetur, quòd non aqua, sed maceria locus sepitur.

Glisco, cis (ὑποδιδόναι) gliscere, Crescere est, inquit Festus. Plaut. Asin. 16, Pulchrè hoc gliscit prælium. Idem Capt. 11. Cic. in Hortēsio, Ad iuuenilem libidinē copia voluptatū gliscit illa, vt ignis oleo. Gellius lib. 2. cap. 7, Eadem intem ipsa quæ crescente luna gliscunt, deficiente contrà luna deficiunt.

Numero gliscere. Tacit. lib. 4, Quum ex vsu temporis huc illuc mearent, gliscerent numero, & aliquando minuerentur.

Flatu gliscit anhelo. Valer. 2. Argon.
Gliscit authoritas. Tacit. lib. 4, Pontitis ingeniis, gliscit authoritas.
Certamen gliscit. Tacit. lib. 20.
Cuius gliscit. Stat. 1. Thebaid.
Dignatio sacerdotum gliscit. lib. 4.
Discordia gliscit. Tacit. lib. 4.
Flagitia gliscunt. Tacit. lib. 14.
Infamia gliscit. Tacit. lib 14.
Inuidia crudelitatis gliscit. Tacit. lib. 15.
Libido pugnandi gliscebat. Silius lib. 7.
Luxuria interim gliscebat. Tacit. lib. 16.
Multitudo periclitantium gliscebat. Tacit. lib. 4.
Periculum gliscit. Claud. 2. in Eutrop.
Potestas gliscebat. Tacit. lib 3.
Præcordia gliscunt. Valer. 3. Argon.
Rabies gliscit. Plaut. Capt. 11.
Sæuitia gliscit. Tacit. lib. 5.
Menti tumor atque audacia gliscit. Stat. 9. Thebaid.
Accenso gliscit violentia Turno. Virg. 12. Æneid.

¶ Gliscere dicitur terra, Hoc est pinguescere. Colum. lib. 2. cap. 5. Idem lib. 7. cap. 1, Quod etiam in faba cæterisq; leguminibus quibus terra gliscere videtur, verisimile est accidere.

Gliscens, Participium (ὑποδιδούς) vt Adulatio gliscens. Tacit. lib. 1, Donec adulatione gliscente deterrerentur.

Famam in dies gliscentem fors discussit. Tacit. lib. 18.
Malum gliscens. Silius lib. 7.
Negotia gliscentia. Tacit. lib. 11, Dein gliscentibus negotiis.
Pericula gliscentia. Tacit. lib. 15, Quo gliscentibus periculis etiam sob. &c.
Pernicies gliscens. Tacit. lib. 12, Mox gliscente pernicie, &c.
Seditio gliscens. Liuius 6. ab Vrbe.

Gliceræ mensæ. Turnebus, Gliceras mensas, inquit, opimas, opiparas, copiosas, & crescentibus epularum ferculis refertas, à gliscendo dici de grammaticis didicimus. Inde etiam gliscers partem quandā suis vocatam crediderim, quæ in edulis non contemnendis erat, Præcisum, inquit Næuius, omasum, pernam, callum, gliscers, glādia. Hæc Turnebus.

Globuli, Cupressi fructus, Vide GALVLI.

Globus, globi (σφαῖρα, τολύπη, σφαίρωμα) Corpus solidum vndique rotundum. Virg 6. Æneidos,
Lucentémque globum Lunæ. Cic 2. de Nat. deor. Quúmque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis, &c.

¶ Globus, Quicquid est rotundum, non concauum Plaut. Pœn. 5,
-in fundas tofundebam grandiculos globos,
Ego illos volantes iussi fundarier.

In cælo animaduersi globi. Cic. 1. de Diuin.
Nodosus globus. Stat. 1. Sylu. 5.

¶ Globus (ὄχλος) Multitudo hominum, siue aliorū animaliū, aut alterius cuiuscunque rei similis, collecta & quasi conglobata. Liu. 8. ab Vrbe, Extrema concio, & circa Fabium globus, increpabant inclementem Dictatorem.

Globus armatorum. Liu 4. ab Vrbe. Et lib. 1, Globus iuuenum. Et lib 3, Globus mulierum.

Hostiles globi, Id est hostium cateruæ. Claud. 6. Paneg.
Cordis globus. Lucret. lib. 4.
Flammarum globos attollit Ætna. Virg. 3. Æneid.
Lunæ globi. Horat. 1. epist. 15.
Picei globi. Valer. 3. Argon.
Sanguinis globus vomit. Ouid. 12 Metam.
Stellarum globi terræ magnitudinem facilè vincebant. Cicero in Somn. Scip.
Globus terræ eminens è mari. Cic. 1. Tuscul.

¶ Terra, globus. Cic. in Somn. Scip. Homines enim sunt hac lege generati, qui tuerentur illum globum, quem in hoc templo mediū vides, quæ terra dicitur.

Globulus, pen. corr. Diminutiuum (σφαιρίον) Plin. lib. 33. cap. 5, Cum rimarere pictores, orbitio vocant: eiúsque duo genera faciunt, Lutcam quæ seruatur in lomenta, & liquidam globulis sudore resolutis.

¶ Globulus, genus edulij: de quo Cato cap. 79, Globulos, inquit, sic facito, &c.

Globosus, pen. prod. Adiectiuum (σφαιροειδής) Id est rotundus. Cic. de Vniuers. Et globosus est fabricatus, quod σφαιροειδὲς Græci vocant, cuius omnis extremitas paribus à medio radijs attingitur.

Globosum corpus. Colum. lib. 10. Lucret. lib. 2.
Globosa forma. Cic. 2. de Nat. deor.
Mundus globosus. Cic. 2. de Nat. deor.
Globosa rotunditas. Firmic. lib. 1. cap 3.
Globosa saxa. Liu. 8. bell. Maced.
Globosæ stellæ & rotundæ. Cic. in Somn. Scip.
Terra solida & globosa. Cic. 2. de Nat. deor.
Globosus turbo. Cic. 2. de Nat. deor. Ex quodam poeta.

Globositas, pen. corr. atis. Macrob. lib. 1. in Somn. Scip. cap. 15, Globositas terræ habitationes omnium æquales sibi esse non patitur.

Globo, globas (σφαιρόω) globāre, Aliquid solidum in rotunditatem cōponere. Plin. lib. 2. cap. 2, Formam eius in speciem orbis absoluti globatam esse, nomen in primis, & consensus in eo mortalium orbem appellantium.

Globari paruis orbibus. Plin. lib. 2. cap. 65, Nanque & depēdentes vbique guttæ paruis globantur orbibus.
Globari in rotunditatem. Plin. lib. 18. cap. 13.
Nubes globantur. Plin. lib. 18 cap. vlt.

Glocido, glocidas, pen. corr. glocidāre, Proprium est gallinarum quæ ouis incubituræ sunt: quod fit crebris singultibus, interiecta voce & cata. Festus.

Glocio, glocis, glociui, glocitum, pen. prod. glocire, Idem quod glocidare. Columel. lib. 8. cap. 5, Obseruare debet custos, dum edent oua, vt ea quæ nata sunt, recolligantur: notentúrque quo quæque die sint edita: & quàm recentissima supponantur glocientibus.

Glomus, glomi, masc. gen. & glomus, glomeris, pen. corr. neut. gen. {τολύπη, γλόμος} Est globus ex filo factus. Plin. lib. 36. cap. 13, Quò si quis introperet sine glomere lini, exitum inuenire nequeat. De labyrinthis.

Glomus staminis albi. Scribon. Largus.

Glomero, glomeras, pen. corr. {σφαιρόω} glomerâre, Implicere, & in globi, hoc est sphæræ figuram, filum inducere, inquit Sipontinus.

Lanam glomerabat in orbes. Ouid. 6. Metam.

Glomerare, per translationem, Congregare & accumulare. Varro 3. de Re rust. cap. 5, Cibatui offas positas, eæ maximè glomerantur ex ficis & farre misto. Celsus lib. 7, Maximè vbi inter se venæ implicatæ glomerantur.

Glomerans annus. Cic. 2. de Diuinatione,

Omnia fixa tuus glomerans determinat annus. Ex poeta.

Glomerantur aues. Virg. 6. Æneidos,

Quàm multæ glomerantur aues.

Glomerata clades. Cic. 2. Tusculanarum,

Atque hæc vetusta seclis glomerata horridis,

Luctifica clades nostro infixa est corpori. Ex Æschylo.

Niues glomeratas agit Corus. Silius lib. 3.

Glomerantur nubes. Virg. 9. Æneid.

Hinc atque hinc glomerantur. Virg. 1. Æneid.

Glomerari puluere. Plin. lib. 12. cap. 17, Ladanum glomerari puluere, coqui sole tradunt.

Glomerari in orbem. Virg. 4. Georgicorum,

-magnum mixti glomerantur in orbem.

Agmina cerui glomerant fuga. Virg. 4. Æneid.

Gressus glomerare superbos. Virg. 3. Georg.

Ventus incendia glomerat. Virg. 2. Georg.

Manum glomerare bello. Virg. 2. Æneid. Bello, ad bellú. Seruius.

Saxa sub auras glomerat. Virg. 3. Æneid.

Nubes tempestatem glomerant. Virg. 1. Georg.

Glomeratio, Verbale {σφαίρωσις} Plin. lib. 8. cap. 42. de equis, Quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio.

Glomeramen, pen. prod. glomeraminis, neut. gen. {σφαίρωμα} Lucret. libro 2,

Dissimiles igitur formæ glomeramen in vnum Conueniunt.

Glomerarius. Seneca 10. Controuers.

Glomeratim, pen. prod. Aduerb. Macrob. lib. 6. Saturnal. cap. 4. Vide Vomitaria, in VOMO.

Gloria, gloriæ {κλέος, εὔκλεια, δόξα, ἔπαινος} Cicero 2. de Inuent. Gloria est frequens de aliquo fama cum laude. Quintil. Consentiens laus bonorum, gloria appellatur.

Gloria, est illustris ac peruagata multorum & magnorum vel in suos ciues, vel in patriam, vel in omne genus hominum fama meritorum Cic. pro Marcello.

Gloria, est solida quædam res & expressa non adumbrata: ea est consentiens laus bonorum, incorrupta vox bene iudicantium de excellente virtute. Cic. 3. Tusc.

Ex omnibus præmiis virtutis amplissimum est gloria. Cic. pro Mil.

Æstus gloriæ. Cic. in Bruto.

Æterna gloria. Macrobius in somnium Scipion. lib. 2. cap. 10, Non æternam, sed ne diuturnam quidem gloriam assequi possumus.

Auidior gloriæ, Vide AVIDVS.

Clarus gloria & authoritate grauis. Cic. 2. de Orat.

Gloria cumulatior, Vide CVMVLVS.

Cupidus gloriæ & altissimus animus. Cic. 1. Offic.

Splendoris & gloriæ cupidus. Cic. 1. Offic.

Cupiditas gloriæ. Quintil. lib. 7. cap. 3, Quod ipsum fecisse seductú inaniti cupiditate gloriæ fatetur.

Vita breuis, cursus gloriæ sempiternus. Cic. pro Sextio.

Cursus ad gloriam. Cic. Famil. 10.

Expers gloriæ. Cic. Expers esse debet gloriæ, &c.

Gradus gloriæ dispares, honorum pares sunt. Cic. pro Planc.

Gloria palmæ, Victor 2. Virg. 3. Georgicorum,

Et quis cuique dolor victo, quæ gloria palmæ.

Fructus veræ virtutis, gloria. Cic. in Pisonem.

Ostentatio & gloria. Cic. pro Rab. Posth.

Gloria & laus. Cic. 1. Philipp. Ea autem est gloria & laus rectè factorum, & magnorum in Rempub. meritorum.

¶ Dulcis gloria. Cic. Anteq. iret in exil.

Hortatrix animosi gloria lethi. Stat. 9. Thebaid.

Insignia gloriæ. Cic. Famil. 10.

Iter gloriæ. Cic. Illud magis vereor ne ignorans verum iter gloriæ, &c.

Lata gloria, Hoc est, latè diffusa & sparsa. Plin. iunior lib. 4. epist. 12. ad Arrianum, Nescio quo pacto vel magis homines iuuat gloria lata, quàm magna. Huc facit quod Macrobius in somn. Scipion. lib. 2. cap. 10, sic ait, In appetenda gloria duo sunt maxima quæ præoptari possint, vt & quamlatissime vagetur, & quamdiutissimè perseueret.

Magna apud omnes erat gloria nomen Annibalis. Cic. 2. de Orat.

Magna gloria nostri æui. Ouid. epist. 21.

Matura gloria, Vide MATVRVS.

Militaris gloria. Tacit. in vita Agricolæ.

Naualis gloria, Vide NAVIS.

Operosa gloria, Magna & difficilis. Ouid. epist. 2.

Opima gloria. Valer. Max. lib. 4. cap. 4. De Cn. Scipione.

Romana gloria. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Seges gloriæ. Cic. pro Milone.

Solida veraque gloria. Cic. Bruto, 3.

Stimulus gloriæ. Cic. pro Arch. poet.

Ventosa gloria. Virg. lib. 11. Æneid.

Vera, grauis, & solida gloria. Cic. 5. Philipp.

Vmbra gloriæ Cic. in Pison.

Vstus gloria. Cic. Famil. 13.

¶ Abiicere gloriam & deponere. Cic. 2. de Orat. Gloria parta non delectari, sed totam abiicere, atque deponere.

Honorem & gloriam acquirere. Cic. Appio, lib. 3. 7.

Acquirere ad gloriam, Vide ACQVIRO.

Immortalem gloriam non adimunt, si vitam eripiunt. Cicero Antequam iret in exilium.

Adipisci gloriam. Cic. pro Marc.

Afficere gloria, Vide AFFICIO.

Amplificare gloriam. Vide AMPLIFICO.

Gradibus gloriæ videntur homines ascendere. Cic. pro Milone.

Auferre gloriam, Vide AVFERO.

Augere gloriam. Cic. Famil. 12.

Alere gloriam Cic. in Bruto.

Cadere gloriam. Cic. pro Milon.

Capere maximam gloriam ob amicitiā summa fide seruatam. Cic. de Amicit. Vide CAPIO.

Circumfluens gloria, Vide CIRCVMFLVO.

Commendare sempiternæ gloriæ aliquem. Cic. Luceio, lib. 5. 12. Vide COMMENDO.

Comparare gloriam. Cic. 2. Offic.

Concedere alicui de gloria. Tacit. lib. 19, Ne Antonio, Varóque de gloria concederet.

Consequi gloriam, Vide CONSEQVOR.

Æternam gloriam consequi. Cic. Planc. lib. 10. 24.

Propriam ingenij gloriam consequi. Cic. Luceio, lib. 5. 12.

Cumulare gloriam bellicam eloquentia, Vide CVMVLO.

Summa & perfecta gloria constat ex tribus his, si diligit multitudo, si fidem habet, si cum admiratione quadam honore dignos putat. Cic. 2. Offic.

Deflorata gloria. Liuius lib. 8. Decad. 4, Gloriámque eius victoriæ defloratam ad Thermopylas esse.

Laudis gloriæque mercedem virtus desyderat. Cic. 5. Philipp.

Diuulgata gloria. Lucret. lib. 6.

Immortalem gloriam dare, & sempiternam turpitudinem infligere. Cic. in Pisonem.

Ducitur maximè gloria optimus quisque. Cic. pro Archia.

Ducere in gloria Plin. lib. 31. cap. 6.

Duplicare gloriam. Cic. pro Domo sua.

Gloria se & prædicatione efferre. Cic. in Parad.

Esse gloria, pro gloria circumfluere. Cic. Att. 2.

Esse gloriæ. Cic. Famil. 5.

Excellit maximè gloria is, qui virtute plurimum præstat. Cicero pro Plancio.

Falsa gloria Philosophiam exornare. Cic. 2. Tuscul.

Expetenda gloria magis est, si pecunia tantoperè expetitur. Cic. 2. de Orat.

Fama, gloria, doctrina, plurimis artibus, imperio & laude bellica floruit Græcia. Cic. pro Flacco.

Habere gloriam cum modo. Tacit. lib. 15, Si aut gloriam cum modo, aut prædam cum cura habuisset.

Discendi gloriam maiorem habere. Cic. de Claris Orat.

Habet formam honestatis & similitudinem gloria. Cic. 5. de Finib.

Incenduntur omnes gloria ad studia, Vide INCENDO.

Infringere gloriam. Cic. pro Milone.

Insistere in gloria, Vide INSISTO.

Intendere gloriam, pro Augere. Tacit. lib. 4, Et huic negatus honor gloriam intendit.

Iuncta inuidiæ gloria, Vide IVNGO.

Mactare perfidum vltioni, & gloriæ. Tacit. lib. 2, Reddendámque gratiam in acie fatentur, simul perfidos & ruptores pacis vltioni & gloriæ mactandos.

Minuere, vel imminuere gloriam. Cic. Famil. 10.

Multiplicare gloriam, Vide post MVLTVS.

Nasci gloriam. Cic. Famil. 15.

Nasci gloriæ. Cic. pro Sestio.

Niti ad gloriam immortalem, Vide NITOR.

Parere gloriam. Quintil. lib. 3. cap. 7, Quo minores opes fuerunt, eo maiorem benefactis gloriam parit.

Parta gloria. Ouid. epist. 20.

Ponere in gloria, Vide PONO.

Præstare gloria. Cic. 1. Offic.

Nulla est gloria asellos præterire. Martial. lib. 12. 32.

Quærere gloriam. Cic. ad Qu. frat.

In gloriam referre, Vide IN.

Refrænare, vel reuocare à gloria. Cic. pro Cælio.

Veram gloriam repudiare, leuis est animi splendorem lucémque fugientis. Cic. in Pisonem.

Retinere gloriam. Cic. Famil. 7.

Ad gloriam & splendorem in imperio & dignitate omnia reuocaret. Cic. pro Flacco.

Seposita & discors gloria. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

Sequitur gloria virtutem tanquam vmbra. Cic. 1. Tuscul.

Seruire gloriæ. Cic. in Catil.

In gloria esse, Vide IN.

Sit in æterna gloria Marius. Cic. 4. in Catil. Et 3. Offic. In maxima & gratia futurus sit & gloria.

Fulgore gloriæ subnixus. Valer. Maxim. lib. 8. cap. 1. De L. Cotta.

Tenere gloriam. Cic. Hodie hanc gloriam, atque hoc orbis terræ imperium teneremus.

Titillat gloria Horat. 2. Serm. sat. 3.

Transmouere in se gloriam. Terent. in Eunuch.

Venire in gloriam. Cic. ad Attic. 2.

Vertere

Vertere aliquid ad gloriã. Tacit.lib.13, Idque illi imperitante Claudio impune mox ad gloriam vertit.

Gloriola, penult. corr. Diminutiuum {δοξίδιον.} Cic. ad Lucei.lib.5.12, Et nosmetipsi viui gloriola nostra perfruamur. Idem ad Cæsarem, lib.7.5, Hisce eum ornes gloriolæ insignibus.

Gloriosus, penult. prod. Adiect. {ἔνδοξος, εὐκλεής, ἐπίδοξος, ὑπερκύδης} Præclarus, excellens, & qui in magna gratia est. Plaut. Epid.4,

-magnus miles Rhodius, raptor hostium Gloriosus.

Gloriosum consilium. Cic. ad Attic.lib.8. 160, Vt non solùm gloriosis consiliis vtamur, sed etiam paulo salubribus.

Illustria & gloriosa facta. Cic.1.de Finibus.

Fuga Ciceronis sibi gloriosa, patriæ calamitosa. Cic.1.de Diuinat.

Gloriosa mors. Cic.2.de Finibus, Quum esset proposita aut fuga turpis, aut gloriosa mors.

Magnifica & gloriosa ostentatio ciuitatis. Cic. pro Flacco.

Præpotens & gloriosa Philosophia. Cic.1.de Orat.

¶ Gloriosus etiam in malam partẽ vsurpatur pro superbo: vt propriè sit inanis gloriæ cupidus & ostentator: & qui ad gloriam refert quicquid aut facit aut dicit. Plaut. Truc.4,

Vos nequam & gloriosæ, malæque, &c. Plin.epist 53, Miserat etiam epistolas Romam ad aniculam quandam iactantes & gloriosas.

Gloriosus miles, apud Terentium & Cicer.lib 1.Offic.

¶ Magnificum illud etiam, Romanisq; hominibus gloriosum, vt, &c. Cic.2.de Diuinat.

Præclarum & gloriosum. Cic.2.Philipp. Longum est persequi cæteros: idque Reipub. præclarum, fuisse tam multos, tum multo ipsis gloriosius est.

Ad immortalitatem memoriæ gloriosum. Cic.3.de Legib. Quod nobis quidem egregium, & ad immortalitatẽ memoriæ gloriosum, neminem, &c.

In priuatis gloriosa, multo magis in regibus commemorabuntur. Cic. pro Deiotaro.

Gloriosum in vulgus. Cic.4 Academ. Nisi fortè quod gloriosum sit in vulgus, id honestum velimus dicere.

Gloriosum mihi. Cic. ad Dolabellam.lib.9.14, Mihi verò gloriosum, te iuuenem Consulem florere laudibus.

Populari fama gloriosum, vt consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum. Cic.2.de Finibus.

Gloriosum & Inuidiosum, contraria. Cic.1.Philip. Charum esse ciuibus, bene de Rep. mereri, laudari, coli, diligi, gloriosum est: metui verò & in odio esse, inuidiosum, detestabile, imbecillum, caducum.

Gloriosè, penult. prod. Aduerbium {ἐνδόξως} Cum gloria & laude. Plin. de Viris illust. Ipse quadragies quater accusatus, gloriosè absolutus, Carthaginem delendam censuit. Cicero ad Cælium, lib.2. 12, Satis gloriosè triumpharem.

¶ Gloriosè, in malam partem. Cic.2.de Finibus. Idem 3. Tuscul. Quoniam hæc plausibilia non sunt, vt in sinu gaudeant, gloriosè loqui desinunt.

Gloriosè amiciri. Plaut. Persa, 9,

Subnixis alis me inferam, atque amicibor gloriosè.

Exordiri non gloriosè. Cic 2.de Orat.

Gloriosè mentiri. Cic. pro Milone.

Glorior, gloriaris {καυχάομαι, αὐχέω, ἐπικαυχάομαι, σεμνύνομαι, ἀγαλλιάζομαι, μεγαλαυχέω, μεγαλοφρονέω} gloriári, De se iactanter aliquid pronunciare, & gloria se & prædicatione efferre. Cic. 4. Verr. Vt tu in multis epistolis ad amicos tuos gloriaris. Sic Cæsar 1.bel. Ciuil. Inter suos gloriari.

Gloriari apud aliquem. Cic.1.Offi. Licet enim mihi M. fili, apud te gloriari, ad quem & hæreditas huius gloriæ, & factorum imitatio pertinet.

Gloriari contra aliquem. Cic.5. Tuscul.

Gloriari de re aliqua. Cicero 3 de Finibus, Quis aut de misera vita possit gloriari, aut non de beata?

De suis rebus gestis gloriari. Cic. pro Domo sua.

Gloriari de se. Cicero de Senectute, Vt de me aliquid more senum glorier.

De misera vita nemo gloriari potest. Cic.3 de Finibus.

Gloriari in re aliqua. Cicero 1. Tuscul. Non pudet philosophum in eo gloriari?

Quibus rebus quis in seipso gloriatur, easdem in aliis reprehendat non concedit. Cic. pro Ligario.

Gloriari insolenter. Cæsar 8.belli Gall. Propterea quòd insolenter aduersarij sui gloriarentur.

More senum gloriari. Cic. de Senect.

Nimis gloriari. Cic. de Arusp.resp.

Factis Equitum gloriantur ciues, lætantur socij, gemunt hostes. Cic. Antequam iret in exil.

Gloriari nominibus veterum. Cic. in Orat.

¶ Gloriari, cum accusatiuo. Cic. de Senect. Equidem posse vellem idem gloriari quod Cyrus.

Se peragrasse omnes prouincias gloriari Cic.2 de Orat.

¶ Alicui gloriari. Cicero in Pisonem, Is mihi etiam gloriabitur, se omnes magistratus sine repulsa assecutum.

Gloriandus {καυχητέος} Participium. Cic.5. Tuscul. Beata vita glorianda & prædicanda, & præ se ferenda est.

Prædicabile aut gloriandum nec in misera vita quicquam est. Cicero 5. Tuscul.

Glorians {καυχῶν} aliud Participium. Cic.1.de Nat.deor. Quod & non prædicanti tamen facilè quidem crederem, sicut mali ædificij domino glorianti se architectum non habuisse.

Gloriatio, Verbale {καύχησις.} Cicero 4.de Finibus, Illud verò minimè consectarium, sed in primis hebes, illorum scilicet nominum gloriatione dignam esse beatam vitam. Sic lib.3, Ex quo efficitur, gloriatione, vt ita dicam, dignam esse beatam vitam.

Gloriabundus {μεγαλαυχος} Qui gloriatur. Gell.lib 5.cap.5, Cõtemplatione tanti & tam ornati exercitus gloriabundus Annibalẽ aspicit.

Glos, gloris, fœm g n. {γάλως} Viri soror, inquit Festus. Nonius, Glos appellatur mariti soror, atque eadem fratris vxor. Modest. in l.4 D. de grad & affin.

Glossa, glossæ {γλῶσσα} Latinè lingua dicitur. Plaut. Casin.15,

-timeo hoc negotium quidem,

Nisi hæc ἡμέρας γλώσσας vspiam percussit flore liberi.

Glossa à Quintiliano secretioris linguæ interpretatio dicitur. Quintilianus libro 1. capite 25, Protinus enim potest interpretationem linguæ secretioris (quas Græci glossas vocant) dum aliud agitur, ediscere.

Glossema, penult. prod. glossematis {γλώσσημα, λέξεις} Quintil.lib 1.cap. 14, Circa glossemata etiam, id est voces minus vsitatas, non vltima eius professionis diligentia est. Varro libro 6.de Lingua Latina, exponens versum Ennij, Cælitum Camilla expectata aduenis, salue hospita Camilla. CAMILLA, inquit, qui glossemata interpretati, dixerunt administram. Addi oportet, In his quæ occultiora. Mosellanus: Colligere licet, glossemata & glossas apud Fabium priscas & poeticas voces rectè intelligi, quas idem Fabius iam antè, linguam secretiorem interpretatus est, & hic voces minus vsitatas appellat. Sic apud Diomedem intelligendum est glossematicum dicendi genus. Qui itaque apud veteres, has voces interpretabantur, in Græcorum commentariis Glossographi dicuntur. Hactenus Mosellanus. Vide Cælium lib.13.cap.4. Afranius Gallus apud Suetonium in libello de Claris grammat. 22, Pugilem olim fuisse Asinius Gallus hoc in eum epigrammate ostendit,

Qui caput ad læuam didicit, glossemata vobis

Præcipit, os nullum, vel potius pugilis.

Glottis, glottidis, penult.corr. fœm.gen. {γλωττίς} Latinè lingua dicitur. Hinc Plinius libro 10. cap. 23, auem (quæ rex coturnicum appellatur) glottida vocauit. Glottis, inquit, prælongam extra linguam, vnde ei nomen.

Glubo, glubis, glupsi, glubitum, penult corr. {ἀποδέρω} glúbere, Corticem detrahere. Cato de Re rust.cap.33, Salictum, suo tempore cæditο, glubito, arctéque alligato, librum conseruato.

Glubere. Catull. ad Cælium, 54. de Lesbia,

Nunc in quadriuiis, & angiportis

Glubit magnanimos Remi nepotes. Hoc est, denudat, & ad singula vestimẽta redigit. Budæus in Annotat.poster. Erasmus tamen in adagio, Boni pastoris est, tondere pecus, nõ deglubere, sic ait, Est autem deglubere, pellem detrahere. Tractum à rusticis, qui deglubere vocant, siliquam, aut folliculum excutere, & granum sua nudare tunica: vnde & Catullus in obscœnum sensum detorsit, vt dicat virum à muliere deglubi. Hæc ille. Vide DEGLVBO.

Glubi pecus dicitur, vt Festus ait, cuius pellis trahitur.

Glubere ramos, Distringere, valde stringere, inquit Nonius. Varro de Re rustica, libro 1. capite 55, Dubitles enim corui non solùm stringit baccam, sed etiam ramos glubit, ac relinquit ad gelicidium retectos.

Gluma, æ {λέπυρον} hordei tunicula est, inquit Festus. Varro lib.1.de Re rust.cap.48. de frumẽto loquens, Granum dictum quod est intimum solidum. Gluma, quæ est folliculus eius. Arista, quæ vt acus tenuis longa eminet è gluma. Proinde vt grani theca sit gluma, & apex arista. Paulo pòst, Videtur vocabulum etymon habere à glubendo, quòd eo folliculo deglubitur granum.

Gluten, glutinis, siue glutinum, glutini, penultima correpta, neutri generis {κόλλα.} Plinius lib.11.cap.39, Boum corijs glutinum excoquitur, taurorúmque præcipuum. Idem libro 16 cap.8, Taurinum gluten. Idem lib.13. cap.12, Glutinum vulgare è pollinis flore temperatur feruente aqua, minimo aceti aspersu.

Fidelissimum glutinum. Plin.lib.28.cap.17, non procul à fine.

Glutinosus, penult. prod. Adiect. Tenax. Plin.lib.35.cap.16, Prioris laus vt recens sit, & leuis, linguæque glutinosa. Colum.lib.3 cap.11.

Glutino, glutinas, penult. corr. {κολλάω} glutinâre, Coniungere, ferruminare. Plin.lib 35.cap.15, Vis bituminis, quę sulphuris, sistit, discutit, cõtrahit, glutinat. Idem, Quo genere sistitur & sanguis & vulnus glutinatur.

Glutinamẽtum, glutinamenti {κόλλησις} Compactio, coniunctio. Plin. lib.13.cap.12, Deprehẽdunt & lentigo oculis, sed inserta mediis glutinamentis tinia. De chartis loquitur.

Glutinator, penult. corr. glutinatoris {κολλητής.} Cicero Attico, lib.4.73, Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio vtatur glutinatoribus, ad cætera administris: iísque impetres vt sumant membranulam, ex qua indices fiant.

Glutio, glutis {καταπίνω} glutire, Deuorare. Iuuen. sat. 4,

Quales tunc epulas ipsum glutisse putamus

Induperatorem?

Glutire vocem. Plin.lib.10.cap.12, Pessima eorũ significatio, quum glutiunt vocem velut strangulati. De coruis.

Gluto, glutonis, masc.gen. à glutiendo dicitur gulosus & vorax homo, seu auidus deuorator. Persius sat.5,

Nec gluto sorbere saliuam Mercurialem. Id est ostendere desiderium lucri, glutiendo saliuam præ auiditate & sitiatum acquirendarum. *Tant que l'eau luy en vient à la bouche.*

Glutus, Adiectiuum, ab antiquis vsurpatũ pro vnito & bene subacto. Cato cap 45, Locus bipalio subactus siet, benéque glutus siet. Plin. libro 17. cap.18. Festo Glutus locus dicitur tener & subactus: vt vel ita in Catone legendum sit, vel vtroque modo dicatur, vt maximus & maximus.

GLYCERA, Glyceres, Amica Menandri fuit, de qua Martialis,

Nec Glycere, verè Thais amica fuit. Sensus est, Glycere erat Menandri poetæ amica, quod ex Glyceres Græcis ad eum epistolis, quæ hodiéque extant, cognoscimus: Thais tamen ab eo sic in comœdiis introducta frequenter & celebris reddita est, vt ipsa videatur nõ Glycere Menandri amica fuisse. Hæc Turnebus.

GLYCON {γλύκων} Vir apud Horatium 1.epist.1. robustissimus, & gladiatoria quadam totius corporis firmitate:

Nec quia desperes inuicti membra Glyconis, &c. ¶ Fuit & Gly-

con. medicos Pansæ apud Romanos. Cicero in Epistolis ad Brutum, Tibi Glyconá medicum Pansæ qui sororem nostri Achillei in matrimonium habet, diligentissimè commendo. Audimus enim venisse in suspicionem Torquato de morte Pansæ, custoditúmque vt parricidam. Vide Suetonium in Augusto.

Glycyrrhiza {γλυκύῤῥιζα} Dulcis radix. *Regalisse.*

G N A

Gnaphalium, gnaphalij {γναφάλιον} Herba incanentia. Plin. lib. 27. 10. Gnaphalion, alij chamæzelon vocant, cuius foliis albis mollibúsque pro tomento vtuntur. Hinc etiam vulgo *cotonaria* appellatur.

Gnarus, gnari, vel narus {εἰδήμων, ἐπιστήμων} dicitur sciens & peritus alicuius rei. Plin. lib. 9. cap. 35. Concha ipsa quum manum videt, comprimit sese, operitque opes suas, gnara propter illas se peti. Cicero in Orat. Gnarúmque quibus orationis modis quæque animorum partes pellerentur. De Periclc.

Gnarus sum loci eius. Plaut. Rud. 5.
-quæ mihi est spes qua viuere velim? nec loci sum gnara,
Nec dein hic fui. Colomel. in Præfat. Armorum ac militiæ gnaros.
Plin. lib. 9. cap. 8 Gnara temporis multitudo.
Rerum gnarus. Silius lib. 7.
Reipublicæ gnarus Sisenna. Cic. de Claris Orat.
Gnari tergi nostri tortores. Plaut. Asin. 11,
Tortorésque acerrimos, gnarósque nostri tergi,
Qui sæpe ante in nostras scapulas cicatrices indiderant.

¶ Gnarus, pro Cognito. Tacit. lib. 1, Trudebanturque in paludem gnaram vincentibus, iniquam nesciis. Item lib. 15, Idque nulli magis gnarum, quàm Neroni.

Huic dictioni gnarus præposita est litera n, quo dulcius sonaret: quemadmodum factum est dictionibus gnauus & gnotus. Cicero in Orat. Noti erant, & naui, & nari, quibus quum in præponi oporteret, dulcius visum est, ignoti, ignaui, & ignari dicere, quam ut veritas postulabat.

Gnarior, Comparatiuum. Arnobius lib. 3. aduersus gentes.

Gnaritas, penult. corr. gnaritatis {ἐμπειρία} Sallustius, Namque alij fiducia gnaritatis locorum occulta fuga spatij, alij globis eruptionem tentauère.

Gnaruris, pro Gnarus, vox antiqua & obsoleta. Plautus,
Simul gnaruris volo esse hanc rem mecum. id est gnaros, est enim accusatiuus pluralis. Hac etiam vsus est in prologo Pœnuli,
Ad argumentum nunc vicissatim volo remigrare, vt æque mecum sitis gnarures. Id est gnari. In lexico etiam Latinogræco reperi gnarurem γνώριμον, & gnarurat γνωρίζει. Hæc Turnebus.

Gnathos {γνάθος} Latinè gena, maxillàve dicitur, aut bucca. Inde apud Terentium Gnatho parasitus.

GNATHO, gnathonis, pen. prod. Vir Siculus, ob gulam voracitatémque famosissimus. Vide PHILOXENVS. Vsurpatur pro homine impuro & nihili. Cicero 2. Philipp. Hodie non descendit Antonius. cur? dat natalitia in hortis. cui? neminem nominabo. Putatote cum Phormioni alicui, tum Gnathoni, tum Ballioni. O fœditatem hominis flagitiosam!

Gnatus, gnati, masc. gen. {υἱός} Filius. Eadem ratione præponitur illi g, qua dictioni Gnarus.
Dulces gnati. Lucret. lib. 4.
Mansit huic vnicus gnatus domi, Vide MANEO.
Ætas gnati non est ad præcepta. Cic. pro Plancio.

Gnauus, Adiectiuum {δραστήριος, φιλεργός} Celer, strenuus, à nauium celeritate. Plaut. Mostel. 3,
Simul autem gnauos esse ad hanc rem mecum vos omnes volo.
Iuuenta gnaua. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11.
Gnauos mane forum, & vespertinus pete tectum. Horat. 1. in epist. 6.

Gnauiter, pen. corr. Aduerbium {δραστικῶς} Diligenter. Liu. 10. ab Vrbe, Ibi aliquandiu nec cessatum ab armis, nec gnauiter pugnatum.
Gnauiter agere aliquid. Horat. 1. epist. 1.
Gnauiter illum amo. Plaut. Cistel. 2,
Vt me quem ego amarem gnauiter, sineret cum eo viuere.

Gneus, & corporis insigne, & prænomen, à generando dicta esse, & ex ipso ex Græco γεννᾶν apparet. Festus.

Gnide, Piscis genus: quã nos vrticam vocamos. Plin. lib. 31. cap. 11. Alij scribunt Cnide.

GNIDVS, Promontorium Cariæ, apud Melam lib. c. cap. 16. Nunc *Cabo de Chio* vocatus, vt scribit Oliuarius in Melam.

GNIDVS {Κνίδος} Ciuitas Lyciæ quæ duos portus habuit, & in fronte insulam quæ stadia septem ambitus complectebatur: theatralis, & alta aggeribus iuncta continenti. Vide Volaterranum lib. 9.
Regina Gnidi Venus. Horat. 1. Carm. ode 30.

Gnidius, Adiectiuum {κνίδιος} vt Gnidia Venus. Cicero de Diuinat. Et 6. Verr.

Gnoma, gnomæ, appellatur, inquit Festus, genus machinulæ cuiusdã quo regiones agri cuiusque cognosci possunt. quod genus Græci dicunt γνώμωνα. Et est gnoma, quæ Latinè dicitur Sententia. Vide Quintilianum lib. 8. cap. 5.

Gnomon, gnomonis, mascul. gen. {γνώμων} Regula. Stylus horas indicans, cuius vmbra internoscuntur horæ. Plin. lib. 2. cap. 72, gnomonem solis vmbilicum vocari dicit.

Gnomon dicitur parallelogrammũ deficiẽs diagonali altero. Eucl. 2. Elemen. in diff. 2, In omni parallelogrammo spatio vnum quodlibet eorum quæ circa diametrum illius sunt parallelogrammorum, cum duobus complementis, Gnomon vocetur.

Gnomonice, gnomonices, penult. corr. fœm. gen. Plinius libro 2. capite 76, Vmbrarum hanc rationem, & quam vocant Gnomonicen, inuenit Anaximenes Milesius, Anaximandri discipulus: primúsque horologium quod appellant sciotericon, Lacedæmone ostendit.

GNOSOS {Κνωσσός} Vrbs Cretæ in plano sita, quæ alio nomine Ceratus, vt scribit Strabo, appellata fuit à fluuio. Ea fuit Minois regia. Hinc

Gnosius {Κνώσσιος} Ex ea vrbe ciuis. Gnosia regna, Virg. 3. Æneid. Sic Gnosia stella, Virg. 1. Georgicorum,
Gnosiáque ardentis decedat stella coronæ.
Humus Gnosia. Ouid. epist. 4.
Litora Gnosia. Catul. Argonaut. 59.
Pharetra Gnosia. Propert. lib. 2. eleg. 13.

Gnosiacus, penult. corr. aliud Adiectiuum {κνωσσιακός} vt
Corona Gnosiaca. Stat. 1. Sylu. 6.
Regnum Gnosiacum. Ouid. 9. Metam.

Gnosus, aliud Adiectiuum. Lucan. lib. 3,
-Gnosiásque agitare pharetras.

Gnosis, Gnosidos, prouis. corr. fœm. gen. {Κνωσσίς} Ouid. epist. 21,
Et Phœbus Daphnen, & Gnosida Bacchus amauit. Intelligit Ariadnen.

G O B

GOBAEVM {Γόβαιον} promontorium, Galliæ oppidum apud Ptolemæum. Vulgo *Le four*. Volaterranus dicit esse *Tombelaine, pres sainct Michel.*

GOBAEVM, in Britannia minuer, nunc dicitur *Sanctus Matthæus.*

Gobio, gobionis, masc. gen. vel gobius, gobij {κωβιός} Piscis qui si littoralis est, Venetis nomen retinet: si verò fluuiatilis, is sanè erit qui à nostris vulgò appellatur *gouon*. Plin. lib. 9. cap. 57, Eadem in Ponti regione apprehendi glacie piscium, maximè gobiones, non nisi patinarum calore vitalem motum facientes. Martial. lib. 13. 88,
Principium cœnæ gobius esse solet. Colum. lib. 8. cap. 17, Et cammarus, et gobiúsque gobio.

GOBRYAS {Γωβρύας} vir Persa nobilis, vnus ex his qui cum Dario coniurarunt. Nam erat Darij socer, antequam regnum Darius ipse adipisceretur, vt ostendit Herodotus circa initium libri 7.

Gonorrhœa, gonorrhœæ {γονοῤῥοία} Vitium est membri genitalis, videlicet quum præter voluntatem emittit semen. Firmic. libro 3. capite 7, Mors illi per gonorrhœam, id est seminis defluxum, feretur.

GORDIVS {Γόρδιος} Rex Phrygiæ primò rusticus. Nam quum Phryges oraculum consuluissent super electione regis: responsum est vt illum crearent regem, qui primus templum intraret. Itaque primus venit Gordius rusticus, lora plaustri portans. Qui rex factus, lora illa in memoriam rei suspendit in templo Iouis: quæ ita erant perplexa, & connexa, vt difficillimè possent dissolui: & ferebatur oraculum vt qui lora illa dissolueret, regno potiretur. Hinc Gordianus nodus, prouerbio, De quo vide Erasmum in Chiliadibus, & Strabo, libro 12.

GORGIAS {Γοργίας} Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis discipulus, Isocratis autem & aliorum philosophorum & rhetorum præceptor. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Concinnitatis princeps Gorgias. Cic. in Orat.
Magister Isocratis Gorgias. Cic. de Senect.
Isocrates adolescens senem Gorgiam in Thessalia audiuit. Cicero in Oratore.
Gorgiæ tantus honos est habitus à Græcia, soli vt ex omnibus, Delphis nõ inaurata statua, sed aurea statueretur. Cic. in Orat. Vide Victorij varias lectiones lib. 5. cap. 9.
Centum & septem compleuit annos Gorgias. Cic. de Senect.
Numerosa oratione maximè delectabatur Gorgias. Cic. in Orat.
Leontinus Gorgias se ad omnia, de quibus quisque audire vellet, esse paratum denuntiabat. Cic. 1. de Orat. Idem 2. de Finibus.

GORGONES, penult. corr. {Γοργόνες} dictæ sunt Phorci filiæ, scilicet Scilla, Medusa, Stheno, quæ Dorcades insulas in Oceano Æthiopico sitas habitasse dicuntur contra Hesperidos hortos. quæ ab agilitate nomen habent. γοργὸν enim, agile vel terribile dicunt. Scribit Diodorus fœminas fuisse in Aphrica bellicosas, aduersus quas Perseus bellum gesserit, & earum reginam Medusam debellauerit ac interfecerit. Vide Ouidium lib. 4. Metam. ad finem.

Gorgones tres fuerunt in extrema Africa circa Atlantem montem: quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem vtebantur: Stheno, Euryale, Medusa. Serenus tamen dicit puellas fuisse vnius pulchritudinis: quas quum vidissent adolescẽtes, stupore torpebant: vnde fingitur quòd si quis eas vidisset, vertebatur in lapidem. Hactenus Seruius in 6. Æneid.

Gorgo, siue Gorgon, dicta est Medusa, apud poetas ex Gorgonibus tantùm celebris.
Os Gorgonis pulcherrimum, cinctum anguibus. Cic. 6. Verr.
Rigida cum Gorgone Perseus. Claud. 1. in Ruff.
Sæua Gorgone effulgens Pallas. Virg. 2. Æneid.
Tristis Gorgo. Valer. 3. Argonaut.

Gorgoneus, Possessiuum {γοργόνειος} Ouid. 4. Metam. Gorgoneas tetigisse domos.
Anguis Gorgoneus. Ouid. 3. de Arte.
Hydræ Gorgoneæ. Claud. 3. de raptu Proserp.
Gestatrix Gorgonei monstri. Valer. 4. Argonaut.

Gorgophorus, penult. corr. Adiectiuum {γοργοφόρος} vt Pallas Gorgophora: quasi Gorgonem ferens. In eius enim scuto pictum est Medusæ Gorgonis caput. Cicero Antequàm iret in exil. Téque Tritonia, armipotens, Gorgophora Pallas, Minerua cæterique dij, deæque immortales, &c.

Gorgonia {γοργονία} inquit Plin. lib. 37. cap. 10, nihil aliud est quàm corallium: nominis causa, quòd in duritiem lapidis mutatur.

GORGONIVS, Viri proprium malè olentis. Horat. 1. Serm. saty. 2,
Pastillos Rufillus olet, Gorgonius hircum.

GORGYTHION, Vir Troianus, Priami & Castianiræ filius: formáque & viribus præstans, vt dicit Homerus lib. 8. Iliad.

GORTYNA, penult. prod. {Γόρτυνα} Vrbs Cretæ, pulchris cincta muris, teste Homero libro Iliados 2. quam teste Solino Lenæus præterfluit amnis, per quem Europam tauri dorso vsque ad eam portatam ferunt. Vulgò *Cortyn.*
Arundo Gortynis. Lucan. lib. 6. Id est sagitta Gortynia, siue Cretensis.

tensis. Gortynis enim patronymicum est fœmininum pro possessiuo.

Gortynius, Adiectiuum {γορτύνιος} vt Spicula Gortynia Stat. 3 Theb.
Tecta Gortynia Catul. Argonaut 59.

Gossipion, neut. gen. {ξύλον} Frutex laniger, de quo Plin. lib. 19. cap. 1, Superior pars Ægypti in Arabiam vergens, gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, & ideò lina inde facta xylina. Paruus est, similémque barbatæ nucis defert fructum, cuius ex interiore bombyce lanugo netur. Nec vlla sunt eis in cādore molliciáve præferenda. Vide XYLON.

GOTTHI {γότθοι} Immanes Scythiæ populi, qui Italiam, & deinde Hispaniam inuaserūt. Gothorum historiam vide apud Volaterranum.

GOTTHIA {γοτθία} Regio Europæ contermina Daciæ & Noruegiæ.

G R A

Grabatus, grabati, penult. prod. Græcè κράββατος, duplici ββ, Lectus exiguus in quo meridiari antiqui solebant. Cic. 2. de Diuinat. Venit enim iam in cōtentionem, vtrū sit probabilius, deósne immortales, rerum omnium præstantia excellentes, concursare omnium mortalium, qui vbique sunt, non modò lectos, verumetiam grabatos. Martialis lib. 12. epigr. 32, in Vacerram,
Ibat tripes grabatus, & bipes mensa. Idem lib. 1. 88.
Sed si nec focus est, nudi nec sponda grabati. Vbi Sipontinus, Grabatum propriè vocamus exiguum lectum in quo meridiari solemus: dictum quasi carabatū, quòd in eo, capite recumbamus. κάρα enim caput, βατὸς peruium Græci appellant. Catul. de Varo, 10.

GRACCVS, cognomē est Semproniorū, de cuius origine diuersè scripserūt authores. A gracilitate corporis dictum scribit Charisius. Varro autem à gerēdo, quia mater eius qui primus Gracchus dictus est, duodecim menses vterum gesserit, ac propterea sine aspiratione scribēdum, vt ait Scaurus. Quintilianus tamen lib. 1. cap. 9, aspirationem à veteribus in hac voce neglectam, à recentioribus fuisse adhibitam scribit. Parcissimè, inquit, aspiratione veteres vsi, etiam in vocalibus, quum œdos ircósque dicebant. Diu deinde obseruatum ne consonantes aspirarentur, vt in Graccis & Triūpis. Nonnulli à loquacitate Graccos dictos fuisse putant. Sed Varroni aut Charisio libentius assenserim.

T. Gracchus Prætor anno O R B A E T I, Celtiberos vicit C C C eorum oppida deleuit, monumentúmque suorum operum Gracchuris oppidum in Hispania constituit, & de Celtiberia triumphauit. Liuius libro 41. Appianus in Iberica, COS. cum C. Claudio exercitum in Sardiniam duxit, & omnia Sardorum populos, qui defecerant, in deditionem redegit, déque iis bis triumphauit. Liuius libro 41. Meminit huius Liuius quoque lib. 43. Valerius libro 6 capite 5. Cicero libro de Oratore, & 2. de Natura deorum. Huic duo fuerunt filij T. & C. ambo eloquentes & plebis studiosissimi. Itaque Rempub. perniciosis legibus in plebis gratiam scriptis labefactarunt. Qua de caussa vterque est occisus. T. à P. Nasica, & decem annis pòst C. ab Opimio CO 2. & vtriusque corpus in Tiberim proiectum est. Epitome 58. Plutarchus in Gracchis. Appian lib. 1. Velleius lib. 2. & Epitome Liu. 60. & seq. Valer. lib. 1. cap. 7 & lib. 6. cap 8 & lib. 8 cap. 10.

Gracchanus, penult. prod. Adiectiuum, Quod est Gracchi. Quintil. lib. 11. cap. 3. Aut Gracchanum illud, Quò me miser conferam?
Gracchani iudices. Cicero de Claris Oratoribus, Hoc est Gracchi mortem vlti.

GRACCHVRIS {γρακχουρίς} Vrbs Hiberæ regionis: dicta à Graccho Sempronio, quæ antea Ilurcis nominabatur. Festus.

Gracilis, & hoc gracile, penult. corr. {ἰσχνὸς, ῥαδινὸς, εὐπερίδετος, λεπτός} Tenue, ac corpore macilentum. Terent. Eunucho, 2. 3,
Haud similis virgo est virginum nostrarum, quas matres student
Demissis humeris esse, vincto pectore, vt graciles sient. Quo in loco Probus nobilis grammaticus legit, vt gracilæ sient, à nominatiuo singulari hæc gracila, quomodo dicimus Imbecillus & Imbecillis.
Artus graciles. Ouid. 2. Amor. eleg. 10.
Arundo gracilis. Seneca Hippol. 6.
Capellæ graciles. Ouid. 1. Metam.
Corpus gracile. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11.
Gracilis & putris lapis. Plin. epist. 236.
Gracilis liber. Martialis lib. 8. 25,
Siquid fortè petam timido gracilíque libello.
Gracile marmor. Plin. epist. 101. lib. 5.
Gracili oceleo glans. Plin. lib. 12. cap. 21.
Gracilis vindemiæ. Plin. epist. 197.
Vmbra gracilis. Ouid 4. Trist. eleg 9.
¶ Gracila, Antiquum pro gracilis. Lucil. Sat. lib. 8,
Quod gracila est, perarx, quòd pectore puro,
Quod puero similis. Nonius.

Gracilitas, penult. corr. {ἰσχνότης, λεπτότης} Corporis habitus tenuior. Cic. de Claris Orat. Erat eo tempore in nobis summa gracilitas & infirmitas corporis, procerum & tenue corpus, &c.
Exigere gracilitatem stylo. Quintilianus lib. 1. cap. 9, Igitur Æsopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè succedunt, narrare sermone puro, & nihil se supra modum extollente, deinde eandem gracilitatem stylo exigere condiscant.

Gracilitudo, penult. prod. gracilitudinis {ἰσχνότης} Accius Amphitryone, Tamen & staturæ gracilitudo, & propemodum luctus facit ne dubitem. Nonius.

Gracilentus, Adiectiuum {ἰσχνὸς} Idem quòd gracilis. Ennius lib. 7, Deducunt habiles gladios filo gracilento. Nonius.

Gracilens, penult. corr. gracilentis, om. gen. {λεπτός} Neuius Protesilao, Demam gracilenem colorem, dum ex hoc gracilens fit. Nonius.

Gracilesco, gracilescis {ἰσχναίνομαι} gracilescere, Gracile & tenue fieri. Plinius libro 17. capite 22, Quum aliàs festinatione pariendi gracilescat.

Graculus, graculi, masculini generis {κολοιός} Auis est minimè canora, sed tamen odiosè garrula atque obstrepera. Dicta vel à voce: vel (vt Varro ait libro 4. de Lingua Latina) quòd gregatim volitet: vel à gerendis baccis.

Graculus, graculi, penult. corr. Diminutiuum {κολοιδάριον} Plin. lib. 11. cap. 29, In Lemno insula certa mensura præfinita est, quam singuli enecatarum ad magistratus referant. Graculos quoque ob id colunt, aduerso volatu occurrentes earum exitio. Festus lib. 7, Graculi, inquit, à sono oris vocati: siue à gerendo dicti, quòd iacta segetum semina plurimum gerant: vel quod ex oliuetis cubitum se recipientes, duas pedibus baccas, tertiam ore ferant. Quintil. lib. 1. cap. 10, vbi de etymologia, Sed cui non post Varronem sit venia? qui agrum, quòd in eo agatur aliquid. & graculos, quia gregatim volent, dictos Ciceroni persuadere voluit? quum alterum ex Græco sit manifestum duci, alterum ex vocibus auium.

Gradarius, Gradatim, Gradatio, Gradior, Gradiuus, Vide GRADVS.

Gradus, huius gradus, masc. gen. {βαθμὸς, βῆμα, βάσις, βαθμίς, διάβασις} Sipontinus, Gradus hi sunt ex quibus scalæ constant, & per quos ad ædificiorum altiora conscenditur: à gradiendo, hoc est eundo dicti, quòd per eos eatur. Cic. ad Attic. lib. 4. 70, Gradus templorum ab infima plebe completi erant.
Sublimia gradus. Ouid. 1. Fast.
Ædificare gradus. Cic. pro Cluentio.
Ascendere gradibus in cælum. Cic. pro Domo sua.
Mollis gradibus ascendere. Cic 5. de Finibus.
Conuellere gradus, Vide CONVELLO.
Altos gradus euaserat. Id est, ascenderat. Virg. 4 Æneid.
Gradibus surgebant limina. Virg 1. Æneid.
Scalarum gradus si alios tollas, alios incidas, nonnullos hærentes relinquas, periculum struis, nō ascensum paras. Cæcinna Cic. lib. 6. 7.
¶ Gradus cognationis, apud Iurisconsultos describuntur.
¶ Distare gradus aliquot ab vno. Ouid. 13 Metam.
¶ Gradus, Gradientium pedum vicissitudo. Virg. 3. Georgicorum,
gradibúsque sonare Compositis.
Citatus gradus. Seneca Medea, 12.
Gradu infausto. Ouid. 3. Metam.
Gradu pleno. Liuius 1. Decad. lib. 4, Peditum instructam aciem pleno gradu in aciem inducit.
Præceps gradus. Seneca Herc OEth. 4.
Vesanus gradus. Seneca Medea, 9.
¶ Abducere gradum, Vide ABDVCO.
Accelerare gradum, Vide ACCELERO.
Incitato accurrit gradu. Seneca Thebaid. 10.
Acuere gradus. Stat. 6. Thebaidos,
tunc ore citatos
Explorant acuúntque gradus.
¶ Addere gradum, pro Accelerare. Liuius 3. Decad. lib 6, Alacrésque milites alius alium vt adderet gradum, memor ad defendendam ita patriam, hortabantur.
Adiuuare gradum baculo Seneca Herc. fur 9.
Æquare gradus alicuius. Silius lib. 16.
Approperare gradum, Vide APPROPERO.
Celerare gradum. Virg. 4. Æneid.
Colligere gradum. Silius lib. 7.
Conferre gradum. Virg. 3 Georg Vide CONFERO.
Continere gradum. Virg 3. Æneid.
Corripere gradum, Celeriter arripere viam. Horatius 1. Carminum, ode 3.
Dirigere inuitum gradum. Seneca Thebaid. 2.
Verso gradu discedere. Ouid. 4. Metam.
Efferre gradum foribus. Silius lib. 12.
Modico gradu ire, Vide MODVS.
Tardis gradibus errare. Ouid. 11. Metam.
Facere gradum. Cic. 2. de Orat. Sp. Carulio grauiter claudicanti ex vulnere ob Remp. accepto & ob eam causam verecundanti in publicum prodire, mater dixit, Quin prodis mi Spuri, vt quotiescunque gradum facias, toties tuarum virtutum veniat in mentem?
Facere gradum, Aliter. Vide post Gradum iacere.
Fœmineo corpore ferre gradu. Ouid. 3. de Arte.
Ingenua ferre gradus. Ouid. 3. de Arte.
Virgineos ferre gradus. Ouid. 8. Metam.
Firmare gradum, apprehensis inuicem manibus. Quintil. lib. 9. cap. 4. non ita procul à fine.
Flectere gradum retro. Seneca Herc. fur. 9.
Ebrio gradu marcidum incedere. Seneca Medea, 2.
Inferre gradum. Liuius, Tandem gradum Romani acrius intulerunt, cessitque Lusitanus, Vide INFERO.
Mouere gradum suum. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Senilis molitur gradus. Senec. Hippol. 4.
Gradu mouere, Est retro agere, Propellere retrorsum. Liuius, Primùm gradu mouerunt hostem.
Nitì gradu, Vide NITOR.
Ouans gradus. Valer. 2. Argonaut.
Proferre gradum. Stat. 12. Thebaid.
Promouere gradum. Stat. 12. Thebaid.
Rapido prosiluit gradu. Seneca OEdip. 14.
Retrahere gradum. Stat. 11. Thebaid.
Reuocare gradum. Virg. 6. Æneid.
Sistere gradum. Virg. 6. Æneid.
Suspensus gradus digitis. Ouid. 1. Fast.
Sustinere gradum. Ouid. 6. Fast.
Tangere locum gradu, Id est peruenire ad locum. Ouidius 3 Metamorph.
Tremulo gradu venit ægra senectus. Ouid. 4. Metam.
Vertere gradum. Stat. 8. Theb.
¶ Deiici de gradu, Id est de constantia & animi magnitudine. Cicero lib. 1. Offic. Fortis verò animi & constantis est, non perturbari

in rebus asperis, nec tumultuantem de gradu deiici, vt dicitur, sed præsenti animo vti & consilio.

¶ Gradum facere ad aliquam rem, & aditum, Quod barbari *facere ingressum* dicunt. Cic. 2. de Lege agraria, Húc quasi gradum quendam atque aditum ad cætera factum intelligetis.

Ad Rempublicam gradus. Cic. de Arusp. resp.

Gradus tuos & quasi processus dicendi studeo cognoscere. Cic. de Claris Orat.

Facere gradum ad aliquid. Quintil. lib. 3. cap. 6, Interim ad ea, quæ sunt potentiora, gradum ex iis fecisse contenti. Gradum facere (ait Valla lib. 5. cap. 26) non est transitum facere, sed aliquam rem gradum & quasi scalam ad alia facere.

Notitiam primósque gradus vicinia fecit. Ouid. 4. Metam. De Pyramo & Thisbe.

Imperij gradus ex Sicilia in Africam Romanis factus. Cic. 4. Verr.

Facilem gradum adipiscendi Consulatus relinquere. Cicero pro Murena.

Venire gradibus. Cic. 1. de Nat. deor. Nam à beatis ad virtutem, à virtute ad rationem video te venisse gradibus.

¶ Ætatis gradus. Cic. Appio, lib. 3. 11.

Scandere gradus adultæ ætatis. Lucret. lib. 2.

Fortunæ gradus. Cic. pro Corn. Balbo, Si autem multorum virtus, ingenium, humanitas ex infimo genere & fortunæ gradu, non modo amicitias & rei familiaris copias consecuta est, sed summam laudem, honores, gloriam, dignitatem.

Necessitudinum gradus non iidem erunt qui & temporum. Cicero 1. Officiorum.

Gradus officiorum. Cic. 1. Offic. In ipsa autem communitate sunt gradus officiorum, ex quibus quid cuique præstet, intelligi possit.

Officij primum gradum seruare. Cic. pro Quintio.

Oratorum & doctorum gradus. Cic. de Claris Orat.

Primoris gradus inter æquales. Cic. 5. Philipp.

Gradus sapientiæ. C. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. Fateor me ad istum gradum sapientiæ non venisse.

Societatis hominum plures sunt gradus. Cic. 1. Offic.

Sonorum gradibus descendere. Cic. 3. de Orat.

Intendere & remittere sonorum gradus. Cic. de Claris Orat.

¶ In causis tres sunt gradus. Cic. in Partit.

Temporum gradus seruantur. Cic. in Partit.

¶ Gradus, Existimatio, & honoris locus. Cic. 2. Philipp. An in illa querela misera quidem & luctuosa, sed mihi pro gradu in quo S. P. Q. R. collocarit, necessaria?

De gradu dignitatis dimoueri, Ab existimatione pristina deiici & deturbari. Cicero libro 2. Tusc. Non sentiunt viri fortes in acie vulnera: vel sentiunt, sed mori malunt, quàm tantummodo de dignitatis gradu dimoueri.

¶ Omni gradu amplissimo dignissimus, & sui ordinis facilè princeps. Cic. Trebiano, lib. 6. 10.

Deiectio gradus. Modest. in l. 3. D. de Re militari, Pœnæ militum huiuscemodi sunt: castigatio, pecuniaria mulcta, munerum indictio, militiæ mutatio, gradus deiectio, ignominiosa missio.

Altissimus dignitatis gradus. Cic. Post. red. in Senatu.

Amplissimus gradus dignitatis. Cic. pro Murena.

Inferior gradus aut interitus aut seruitutis. Cic. de Arusp. resp.

Senatorius gradus. Cic. pro Lege Manilia.

Stabilis & non caperata dignitatis gradus. Cic. in Orat.

Summus honoris gradus. Cic. 10. Philipp.

¶ Altiorem gradum ascendere. Cic. 2. Offic.

Ascendere ad altiorem gradum, Vide ASCENDO.

Ascendere vnum gradum dignitatis. Cic. pro Murena.

Magistratuum gradibus ascendere. Cic. de Claris Orat.

Assequi dignitatis aliquem gradum. Cic. Antequam iret in exil. Et pro Cluentio.

Collocare in gradu, Vide COLLOCO.

Militiæ gradu deiici. Modestinus in L. 3. D. de Re militari, Qui stationis munus relinquit, plus quam emansor est. itaque pro modo delicti aut castigatur, aut gradu militiæ deijcitur.

Per honorum gradus ad summum imperium efferri. Cicero 1. in Catilinam.

Locare in gradu. Cic. pro Murena.

Obtinere gradum. Cic. Famil. 1.

Poni in altissimo gradu præter spem alienis opibus. Cicero pro Sextio.

Suum cuique honorem & gradum reddere. Cicero pro Roscio Amerino.

Honoris gradum spectare. Cic. pro Milone.

Tenere gradum Consularis dignitatis. Cic. 3. Offic.

Firmare gradum, prehensis inuicem manibus. Quintilianus lib. 3. cap. 4 ad finem.

¶ Gradus, pro Occasione & facultate & præparatione. Cic. Attico, lib. 7. 141, Mihi venit in mentem, multum fore sermonem, me iudicium iam de causa publica fecisse, qua desperata, quasi hunc gradum mei reditus esse, quòd mulieres reuertissent. Budæus.

Gradior, graderis, penult. corr. gressus sum {[illegible]} gradi, Incedere, ire, ambulare, progredi. Virg. 1. Æneidos,

Ipse vno graditur comitatus Achate. Cic. 2. de Nat. deor. Iam verò alia animalia gradiendo, alia serpendo ad pastum accedunt.

Gradi ad naues. Virg. 8. Æneidos,

Posthinc ad naues graditur, sociósque reuisit. Ad mortem. Cic. 1. Tuscul. Fidenti animo (si ita res feret) gradietur ad mortem.

Pedatim gradi, Vide PAS.

Gradi viam. Colum. lib. 6. cap. 37.

Gradiens degrauat litora ingenti passu. Ouidius 3. Metamorph. De Polyphemo.

Lentè gradiens asellus. Ouid. 11. Metam.

Gressus, Participium {[illegible]} Virg. 6. Æneidos,

Et pariter gressi per opaca viarum.

Gressus, huius gressus, masc. gen. {[illegible]} Incessus. Cic. 1. Offic. Cauendum est autem, ne aut tarditatibus vtamur in gressu mollioribus, &c. Virg. 3. Georgicorum,

Insultare solo, & gressus glomerare superbos.

Presso gressu, cui opponitur Pleno gradu. Ouidius 3. Metamorphoseos,

Subsequitur, pressóque legit vestigia gressu.

Superbus gressus. Silius lib. 16.

Volucer gressus. Stat. 10. Thebaid.

¶ Admouere gressus. Stat. 11. Thebaid. Vide ADMOVEO.

Ardentes gressus. Valer. 7. Argonaut.

Comprimere gressus. Virg. 6. Æneid.

Properos coniungere gressus. Valer. 4. Argonaut.

Deflectere gressum. Seneca Thyeste, 5.

Exultans gressus. Silius lib. 10.

Anxios gressus ferre. Seneca Troade, 6.

Attonito gressu ferri. Seneca Octau. 7.

Lapsantem firmare gressum. Silius lib. 3.

Inferre gressus. Virg. 4. Georg.

Iungere gressus. Claud. 2. de Raptu Proserp.

Properatus gressus. Silius lib. 3.

Rapere gressus, Celeriter gradi. Lucan lib. 3.

Recipere ad limina gressum. Virg. 11. Æneid.

Celeres domum referre gressus. Seneca Medea, 10.

Reprimere gressum. Stat. 10. Thebaid.

Tendit gressum ad mœnia. Virg. 1. Æneid.

Succidui titubant gressus. Claud. 3. de raptu Proserp.

Turbatus gressus. Stat. 11. Thebaid.

Auidos gressus ad litora vertit. Valer. 1. Argonaut.

Gressio, huius gressionis, Aliud verbale. Pacuuius in Paulo apud Macrobium lib. 6. Saturn. c. 5, Quibus caprigeno pecori gradior gressio est.

Gradatus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} In modú graduum factus, formatúsque. Plin. lib. 13. cap. 4, Densis, gradatísque corticum pollicibus. Plin. Iun. lib. 5. epist. 6. ad Apollinarem, Omnia maceria muniuntur: hanc gradata buxus operit, & subtrahit.

Gradatio {[illegible]} apud Rhetores. Author ad Herenn. lib. 4, Gradatio est, in qua non antè ad consequens verbum descenditur, quam ad superius conscensum est: hoc modo, Nam quæ reliqua spes libertatis manet, si illis & quod libet licet, & quod licet possunt, & quod possunt audent, & quod audent faciunt, & quod faciũt, vobis molestum non est? Cic. 3. de Orat. Est etiam gradatio quædam & conuersio, & verborum concinna transgressio.

Gradarius, Adiectiuum {[illegible]} vt Gradarij equi, qui sine succussatione molliter incedunt. Lucilius lib. 14, Ipse equus non formosus, gradarius optimus. Seneca epist. 40, per metaphoram Ciceronem gradarium vocauit, cuius oratio lentè incedebat.

Gradatim, penult. prod. Aduerbium. {[illegible]} Id est gradibus, siue per gradus. Plin. lib. 13. cap. 4, Fossæ in quas profluat, cauantur, agogas vocant: eæ sternuntur gradatim.

Gradatim descendere. Varro 2. de Re rustica, cap. 1, Necesse est humanæ vitæ à summa memoria gradatim descendisse ad hanc ætatem.

Redire gradatim sursum versus. Cic. in Orat.

¶ Gradatim {[illegible]} pro Sensim, paulatim, & vt ait Sipontinus Ordinate & lentè.

Pedetentim & gradatim. Cicero Dolabellæ, libro 9. 14, Ita pedetentim & gradatim tum accessus à te ad causam facti, tum recessus.

Minutatim & gradatim addere aut demere. Cic. 4. Acad.

Ascendere gradatim ab humilioribus verbis ad superiora. Cicero in Partition.

Gradatim assequi honores. Cicero ad Quirites post reditum, Vestros denique honores, quos eramus gradatim singulos assecuti.

Deducere gradatim ad pauciores, postremo ad singulos vniuersitatem generis humani. Cic. 2. de Nat. deor.

Minutatim & gradatim interrogare, Quod quidam dicunt, per puncta & partes. Cic. 4. Academ.

Peruenire gradatim aliquó. Cic. 1. de Nat. deor.

Gradatim respondere. Cicero 1. Tuscul. Tamen ita faciles interrogationes sunt, vt gradatim respondens eò perueniat, quasi geometrica didicisset.

Gradatim habere amicos. Plinius Iunior libro 2. epistola 6. ad Auitum.

Gradilis, & hoc gradile, vt Gradilis panis, qui quibusdam in gradibus plebi Romanæ diuidi visitum quotidie solebat. Ad huius rei confirmationem duo Prudentij testimonia addam luculenta: vnum hoc,

Et quem panis alit gradibus dispensus ab altis. Alterum,

Quæ regio gradibus vacuis ieiunia dira

Sustinet? aut quæ ianiculum mola muta quiescit? De pane enim hîc gradili loquitur, & molis pistrinorum, vbi pinsebatur.

Gradiuus, pen. prod. {[illegible]} Mars, appellatus est (inquit Festus) à gradiendo in bella vltro citróque, siue à vibratione hastæ, quod Græci dicũt [illegible]. vel, vt alij dicunt, quia gramine sit ortus, quod interpretatur quia corona graminea in re militari maximæ est honorationis. Hactenus Festus. Gradiuus Mars, inquit Seruius, dicitur quũ sæuit: quum tranquillus, Quirinus. Denique in Vrbe duo eius tẽpla sunt: vnum Quirini intra vrbem, quasi custodis & tranquilli. Alterum in Appia via, extra vrbem prope portam, quasi bellatoris, vel Gradiui.

Belliger Gradiuus. Seneca Hippol. 2.

Magnus Gradiuus. Ouid. 6. Metam.

Gradiuicola, penult. corr. {[illegible]} Silius lib. 4,

Et Gradiuicolam celso de colle Tudertem.

GRAECIA, Græciæ {[illegible]} Regio omnibus nota, dicta à Græco primo eius prouinciæ rege. Cic. pro Flacco, Hæc cuncta Græcia, quę fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperio & bellica laude floruit, paruũ quendam locum Europæ tenet,

sempérque

ſempérque tenuit, Aſiæ maritimam oram bello ſuperatam cinxit vrbibus.&c. Idem plura de Græciæ laudibus.

In anguſtiis & faucibus Græciæ poſita erat Corinthus. Cic. 2. de Lege agraria.

Magna Græcia olim in Italia fuit. Cic. 2.de Orat. Nam & referta quondam Italia Pythagoreorum fuit, tum quum erat in hac gente magna illa Græcia,&c.

Mendax Græcia. Iuuen.ſat.10.

Princeps eloquentiæ Græcia.Cic.1.de Orat.

Permiſcere Græciam,Vide PERMISCEO.

Græcus (ἑλλην, γραικός) Qui eſt ex Græcia. Cic.pro Flacco, Quis ignorat, &c.quin tria Græcorum genera ſint verè, quorum vni ſunt Athenienſes, quæ gens Ionum habebatur: Æolis alteri, Doris tertij nominabantur.

Doctiſſimus Græcorum Heliodorus. Horat.1.Serm.ſat.5.

Doctrina pertriſtícula Græcorum.Cic.2.de Orat.

Familiaritates Græcorum neque tam fideles ſunt,inuidêt non noſtris ſolum,verum etiam ſuis. Cic Q frat.lib.1.1.

Luxuria & leuitas Græcorum.Cic.pro Flacco.

Homo leuitate Græcus,crudelitate barbarus. Cic.pro Flacco.

Contentionis quàm veritatis cupidiores Græci.Cic.1.de Orat.

Vetere Græcia digni perpauci ſunt Græci. Cicero Quinto fratri, libro 1.1.

Fallaces ſunt permulti & leues, & diuturna ſeruitute ad nimiam aſſentationem eruditi Græci.Cic.Q frat.lib.1.1.

Omnes viæ pecuniæ norunt,& omnia pecuniæ cauſa faciũt Græci.Cic.Q frat.lib.1.1.

Artibus Græci,Galli robore,Hiſpani numero,Pœni calliditate valent.Cic.de Aruſp.reſp.

Græcus,Adiectiuum (ἑλληνικός, γραικός.) vt Chartæ Græcæ. Horatius 2. epiſt.1.

Exemplaria Græca.Horat.de Arte.

Græcis literis ſtudere. Cic.de Claris Orat. Gallos qui maximè omnium nobilium Græcis literis ſtuduit.

Literulis Græcis imbutus.Horat.2.epiſt.2.

Locutio Græca.Cic.de Claris Orat.

Græco more bibere. Cic. 3 Verr. Fit ſermo inter eos, & inuitatio vt Græco more biberetur. Quē locum his verbis exponit Aſconius: Grandibus inquiunt,poculis, & meracis potionibus, qui non intelligunt dicta Ciceronis: & hoc putant Græco more potare. Eſt autem Græcus mos,vt Græci dicunt, συμπιεῖν κατὰ ἀνδρῶν, quum merum cyathis libant, ſalutatores primò deos, deinde amicos ſuos nominatim. Nam toties merum bibunt, quoties & deos,& charos ſuos nominatim vocant. Hæc Aſconius. Cic. Tuſculan.1, Propino hoc pulchro Critiæ. Græci enim in conuiuiis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſunt. Auſonius ad Symmachum,in præfatione Griphi: Super menſam meam facta eſt inuitatio, non illa de ludibrij conuiuio, vt Græco more biberetur: ſed illa de Flacci ecloga,in qua propter mediam noctem, & nouam lunam, & Murenæ auguratum, ternos ter cyathos attonitus petit vates. Locum ſignificat Horat. lib.3. Carm. ode 19. Vide Horatij interpretes, ſed & Eraſmum in adagio Bonæ fortunæ.ſiue Boni genij. Rurſus in adag. Aut quinque bibe, aut tres, aut ne quatuor.

Græca mercari fide, apud Plautum, Vide MERCOR.

Ad calendas Græcas, prouerbium pro Nunquam. Græci enim Calendis carent. Vide Eraſmum.

Græca nux, quæ & Thaſia dicitur, & Amygdala. Macrobius lib 3. Saturn.cap.18.

Oratio Græca plura ornamenta ſuppeditans, conſuetudinem ſimiliter Latinè dicendi affert. Cic. de Claris Orat.

Conuertere è Græco in Latinum, Vide CONVERTO.

Verſiculi Græci. Horat.1.Serm.ſat.10.

Via Græca ire. Cic. Mario, lib.7.1, Græcos ita non ames, vt ne ad villam quidem tuam via Græca ire ſoleas. Ironicè. Senſus enim eſt, Tantum inquit, abeſt vt Græcos ames, vt omnia quæ eius gentis nomine appellantur, ferre non poſſis, adeò vt ne ad villam quidem tuã Græca via ire velis. Viam autem Græcam eam eſſe retur Turnebus, quam Hercules octo ſtadiorum aggere in Lucrino muniit. Quum enim Hercules Græcus fuerit, Græcæ viæ meritò nomen dediſſe videri poteſt.

Voce Græca loqui. Ouid. 3. Triſt.eleg.12.

Græcè, Aduerbium (ἑλληνιστί, γραικιστί.) vt Græcè loqui. Cicero 6.Verr. Quod quidem apud Græcos Græcè loquutus eſſem, id ferri nullo modo poſſe.

Legere Græcè.Cic.1.de Orat.

Qui Græcè neſciunt.Cic.pro Flacco.

Græcè vel Latinè reddere. Cicero de Orat. Quum ea quæ legerem Græcè, Latinè redderem.

Scribere Græcè hiſtoriam. Cic. 3.Offic.

Græcanicus.penult.corr. Adiectiuum (ἑλληνικός.) vt Græcanicus color. Plin.lib.34.cap.9, Maximéque ita colorem bibit, quem Græcanicam vocant.

Græcienſis,& hoc Græcienſe (ἑλλαδικός.) Gell.lib.19.cap.10, Offendimus eum cubantem in ſcimpodio Græcienſi. Sic apud Plin. lib.35. cap 6, Græcienſe melinum.

Græcienſe mare. Plinius libro 4.cap.11. ad finem. Quod Græciam alluit.

Græcoſtaſis,pen.corr. (γραικόστασις) Quaſi Græcorum ſtatio. Varro de Ling. Lat. lib.4, Ante curiam Hoſtiliam roſtra: cuius id vocabulum ex hoſtibus capta, fixa ſunt roſtra. Dextra è comitio locus ſubſtructus, vbi nationum ſubſiſterent legati, qui ad Senatum eſſent miſſi: is Græcoſtaſis appellatus. Cic. ad Q fratrem, lib.2.5, Deinde eius operæ repentè à Græcoſtaſi & gradibus clamorem ſatis magnum ſuſtulerunt.

Græculus, pen.corr. Diminutiuum (γραικύλος.) Cic.6.Verr. Tum epigramma Græcum pernobile inciſum habuit in baſi: quod iſte eruditus homo & Græculus, qui hæc ſubtiliter iudicat, &c.

Aſſentator Græculus. Cic. pro Milone.

Græcula cautio. Cic. Trebatio, lib.7.epiſt.18, Itaque quando veſtræ cautiones infirmæ ſunt, Græculam tibi miſi cautionem chirographi mei. Paulus Manutius putat ſenſum eſſe, Commendaui te Cæſari literis Græcè ſcriptis. Turnebus contrà, epiſtolam eam eſſe Latinam credit ſuo chirographo ſcriptam, quam Græculam cautionem vocat propter Græcam fidem, de qua apud Plautum, Græca mercamur fide: & apud Auſonium, Mutuatur ad Græcam fidem. Iterum, Non pœna, ſed Græca fide. Vt enim Græcæ fides certa eſt, ſic Græca cautio certa firmáque intelligenda eſt. Nam in cautionibus noſtrã obligamus fidem, vt & Cicero ea epiſtola obſtringit ſuam.

Græculus eſuriens. Iuuen. ſat.3.

Homines Græculos controuerſia verbi tandiu torquet. Cicero 1. de Orat.

Ineptum & Græculum negotium. Cic. 1. Tuſcul.

Græculus atque otioſus. Cic. pro Sextio. Idem 1. de Orat. Neque vult ita ſapiens inter ſtultos videri, vti qui audiant, aut illum ineptũ, aut Græculum eſſe putent. Idem pro Flacco, Græculæ concionis motus temerarius.

Græcula roſa, Roſa omnium minima, in ſentibus creſcens, quæ folia ita proiecta habet, vt niſi cogantur manibus, apertam roſam nõ oſtendant. Plin. lib.21.cap.4, Eſt & quæ Græca appellatur à noſtris, à Græcis lychnis, non niſi in humidis locis prouenιens, &c. Eſt & alia græcula appellata, conuolutis foliorum paniculis.

Græculæ vites. Colum.lib.3. cap.2, Nam quæ Græculæ vites ſunt, vt mareoticæ, theſiæ, &c.

Græcor, græcaris (ἑλληνίζω) græcari. Horat. 2. Serm. ſat. 2,

-vel ſi Romana fatiget

Militia aſſuetum græcari. Hoc eſt luxuriari, aut Græco more luderer. Porphyr.

GRAGVS, Vide GRAIVS.

GRAIVGENA, pen.corr. (ἑλληνογενής) Græcus dicitur: aut qui à Græcis genus & originem trahit. Cic. 2. de Nat.deor. Graiugena de iſto aperit ipſa oratio. Ex Pacuuio. Virgil. 3. Æneidos,

Graiugenumque domos, ſuſpectáque linquimus arua.

Domus Graiugenæ. Catull. Argon.

Reges Graiugenæ. Stat. 6. Thebaid.

GRAIVS, Adiectiuum (ἀχαιός) Græcus. Virg.lib.4. Æneidos,

-Graiúmque ideo bis vindicat armis. Cic. 2. de Nat. deorum, Hoc quod memoro, noſtri cælum, Graij perhibent æthera. Ex Pacuuio. Idem 3. de Natura deor. διόσκουροι etiam apud Graios multis modis nominantur.

Homo Graius. Lucret. lib.1.

Gentes Graiæ. Ouid. 4. Metam.

Vrbes Graiæ. Virgil. 3. Æneid.

Grallæ, grallarum, Fuſtes ſunt furculas habentes, quibus nituntur qui ſuper iis ambulant. Ex Nonio.

Grallator, penult.prod. grallatoris, Qui grallis graditur, & paſſus ingentes facit. Plaut. Pœn. 7, Atſi ad prandium te ædem vos dixiſſem ducere, Vinceretis ceruum curſu, & grallatorem gradu. Arnob. lib. 2. aduerſus gentes.

Grallatores (inquit Feſtus) appellabantur pantomimi, qui vt in ſaltatione imitarentur Ægipanas, adiectis perticis furculas habentibus, atque in his ſuperſtantes, ob ſimilitudinem crurum eius generis, gradiebantur, vtique propter difficultatem conſiſtendi.

Grallatorius, Adiectiuum: vt Grallatorius gradus, Id eſt magnus, cuiuſmodi ſolet eſſe grallatorum. Plaut. Amphit.15.

Gramen, graminis, pen.corr.n.g. (ἄγρωστις, χόρτος, χλόη) Herba vulgatiſſima. Ita appellata, quòd geniculatis internodiis mirificè ſerpat, crebróque ab iis & ex acumine nouas ſpargat radices. Non eſt herba gratior iumẽtis, ſiue viridis ſit, ſiue in fœno ſiccata. de graminum generibus vide Plin. lib 24. cap.19.

¶Gramen generali vocabulo quancunque herbam comprehendit. Cic. 2 de Finib. Tua ſunt Puteolis gramina. Id eſt, herbæ ex quibus fœnum cogitur. Fructum pratorum intelligit, qui eſt maximus. Seruius in 12. Æneid. Gramen, inquit, herbæ ſpecies eſt: licet omnis herba gramen vocetur, ſicut robur, omne lignum: quum ſit & ſpecies.

Graminis herba. Liu. 1. ab Vrbe, Fecialis ex arce graminis herbam puram attulit. Virgil. 5. ecloga,

-nulla neque amnem

Libauit quadrupes, nec graminis attigit herbam.

Criſpum gramen. Claud. 5. Paneg.

Gramen floreum. Martial. lib.9.95

Sic in gramine floreo reclinis.

Ignobile gramen Cerynthæ. Virgilius 4. Georgic. Vide IGNOBILIS.

Inexpugnabile gramen. Ouid. 5. Metam.

Lætum gramen. Virgil. 2. Georg.

Mala gramina paſtus. Virgil. 2. Æneid.

In molli gramine proſtrati. Lucret lib.5.

Montanum gramen. Ouid. 2. Metam.

Roſcida gramina. Claud. 2. de raptu Proſerp.

Tenerum gramen. Horat. 4. Carm. ode 12.

Viridi ſe gramine veſtit tellus. Virgil. 2. Georg.

¶Canent gramina Virg. 3. Georg. Subaudiendum, rore.

Carpunt gramen equi Virgil. 9. Æneid.

Gramina credunt ſe in nouos ſoles, Vide CREDO.

Defectum gramen. Ouid. 14. Metam.

Redeunt iam gramina campis. Horat. 4. Carm. ode 7.

Tondentes gramina campo Lanigeræ. Lucret. lib.2.

Gramineus, Adiectiuum (ἀγρώστινος) Quod ex gramine eſt factum: vt Graminea corona. Gell. lib.5. cap.6.

Ara graminea, Vide ARA.

Ceſpes gramineus. Ouid. 2. Amor. eleg.16.

Campus gramineus. Ouid. 3. Fast.
Graminea hasta. Cic. 6. Verr.

Graminosus, pen. prod. Adiectiuum (χορτώδης) Plenum herbis. Colum. lib. 1 in Præfat. Quid sylnester ager, quid humidus & graminosus, quid siccus & spurcus recusaret.

Gramia, gramiæ (λήμη.) Festus, Gramiæ vitia sunt oculorum, quas alij glamas vocant. *La chassie des yeux.* Nonius, Gramiæ sunt oculorum pituitæ: vnde Gramiosi oculi: à quo qui tristra sunt, in hodiernũ quoque diem gramiosi vulgò nominantur. *Chassieux.*

Gramma, grammatis, pen. corr. neut. gen. (γράμμα) Latinè litera dicitur, Vide SCRVPVS.

Grammatica, grammaticæ, vel Grammatice grammatices, penult. corr. (γραμματική) est rectæ loquelæ, rectæque scripturæ scientia. Cicero 3. de Finib.
Grammatice, Latinè literatura dicitur. Quintilian. lib. 2. cap. 1, Et Grammatice (quam in Latinum transferentes, literaturam vocauerunt) fines suos norit. Eodem lib. cap. 14, Grammatice literatura est, non literatrix.
Elementa grammatices. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Professio grammatices. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Grammatica, grammaticorum (γραμματικά) Studium literarum quod profitentur ij qui grammatici vocantur. Cic. 1. de Orat. In grammaticis poetarum pertractatio, historiarum cognitio, verborum interpretatio, pronuntiandi quidam sonus.

Grammaticus, grammatici, penult. corr. (γραμματικός) Qui grammaticam docet. Suetonius de Claris Grammat. Appellatio grammaticorum Græca consuetudine inualuit: sed initio literati vocabantur. Cicero 1. de Diuinat. Sunt enim explanatores, vt Grammatici poetarum.
Grammatici certant, & adhuc sub iudice lis est. Horat. de Arte.
Tribus grammaticæ. Horat. 1. epist. 19.

Grammaticus, pen. corr. Adiectiuum (γραμματικός) Quod ad Grammaticam pertinet: vt Grammaticus stylus, Grammatica oratio.
Ars grammatica. Author ad Heren. lib. 4.

Grammaticè, Aduerbium (γραμματικῶς.) Quintilian. lib. 1. cap 6, Quare mihi non inuenuste dici videtur, aliud esse Latinè, aliud grammaticè loqui.

Grammatista, grammatistæ (γραμματιστής) Mediocriter eruditus. Suet. de Claris Grammat. Sunt qui literatum a literatore distinguunt, vt Græci grammaticum à grammatista: & illum quidem absolutè, hunc mediocriter doctum existimant.

Grammateus, pen. corr. (γραμματεύς) trium syllabarum cum diphthongo in vltima, huius grammatei, Qui rationes publicas in tabulis scribit. Apuleius lib. 11, Tum ex his vnus, quem cuncti grammatea dicebant. Suidas ait grammatea esse notarium & ὑπογραφέα, id est arcanorum principem.

Grammatophylacium, grammatophylacij, neut. gen. (γραμματοφυλάκιον) Vbi tabulæ & instrumenta publica, monumentáque rerum gestarum, actarúmque asseruantur: quod Tablinum Latinè appellatur. Vlpianus in l. moris est. D. de pœnis, αἱ χεῖρ fortasse vel grammatophylacio.

Granarium, Vide GRANVM.

Grandis, & hoc grande (μέγας, μεγαλοπρεπής) Nutæ significationis.
Grandis ætas. Cic. 5. Philipp. Legibus enim annalibus quum grandiorem ætatem ad Consulatum constituebant, adolescentiæ temeritatem verebantur.
Acernus grandis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Planè grandis adolescens. Cic. de Senect.
Grande æs alienum. Plin. lib. 7. cap. 38, Grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conatus.
Ætas grandior. Ouid. 6. Metam.
Æuum grande. Lucret. lib. 2.
Æuo grandior. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.
Alumnus grandis. Horat. Epod. 13.
Caput grande. Ouid 6. Fast.
Amplus, grandis, subtilis, & elegans causidicus. Cic. in Orat.
Certamen grande. Horat. 3. Carm. ode 20.
Cubiculum grande & altum. Cic. Q. frat. lib. 3. 17.
Decus grande Horat. 2. Carm. ode 17.
Dedecus grande. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Grandis dica. Terent. Phorm. 2. 3.
Si tu illam attigeris, secus quàm dignum est liberam,
Dicam impingam tibi grandem.
Diuitiæ grandes homini sunt. Lucret. lib. 5.
Dona grandia Ouid. epist. 3.
Dos grandis. Horat. 1. Serm. sat 4.
Epistola grandis. Cic. Att. lib. 13. 278.
Exemplis decuit grandioribus vti. Cic. 1. de Diuinat.
Exemplis in paruis grandibus vti. Ouid. 1. Trist. eleg. 3.
Fœnore grandi alicui pecuniam occupare. Cic. pro Flacco.
Fœtus grandior siliquis. Virg 1. Georg.
Meliores & grandiores fœtus edit ager. Cic. 2. de Orat.
Frumenta grandia. Virgil. 8. Æneid.
Grande gaudium. Plaut. Sticho, 5,
Tantum a portu apporto bonum, tam gaudium affero grande:
Vix ipsa domina hoc nisi sciat, exoptare a dis ausit ipsis.
Genus dicendi grandius. Cic. 2 de Orat.
Guttæ humectat grandibus ora. Virg. 11. Æneid.
Ictus grandior affligit animantem. Lucret. lib. 2.
Ingenium grande dolore. Ouid. 6. Metam.
Grandis litera Plaut. Bacch. 20. Sic Cic. 6. Verrina, Grandibus literis P. Africani nomen erat incisum.
Homo maris grandi torridus Cic. 2. de Lege agraria.
Malum grande. Horat 2. Serm. sat. 1.
Membra grandia. Ouid. 10. Metam.
Grandis nauis. Plin. lib. 9. cap. 44.

Maximè omnium grandis tragicus orator Sulpitius. Cic. de Claris Orat.
Orator qui grandior sit, & quodammodo excelsior. Cicero in Oratore.
Ossa grandia. Virg. 1. Georg.
Grandi pecunia mercari. Plaut. Capt. 6,
An verò non iusta causa est, vt vos seruem sedulò,
Quos tam grandi sim mercatus præsenti pecunia? Sic Grandi pecunia facta redemptio est. Cic. 2. Verr.
Pecuniam grandem credere. Cic. pro Rab. Posth.
Pœna grandis. Ouid 1. Trist. eleg 4.
Pondere grandi & præclaro opere hydria Cic. 6. Verr.
Grande pondus argenti. Cic pro Cecinna.
Pretium grande. Ouid. epist. 7.
Vectigal grande imponere. Cic. pro Lege agrar.
Verba grandia. Cic. 3. de Finib.
Vitium grande & perspicuum. Cic 1. de Inuent.
Grandiorem & pleniorem vocem subsellia desyderant. Cicero de Clar. Orat.
Verbis grandes erant, crebri sententiis. Cic. de Clar. Orat.
Natu grandis. Horat. 1. epist. 7. Terent. Adelph. 5. 8, Natu grãdior. Cic. pro Rosc. Com. Quid expectas quàm mox ego Luscium & Manilium dicam ordine esse Senatorio: ætate, grandes natu, natura sanctos, & religiosos.
Grandior homo, grandior virgo. Terent. Phorm. 2 3. Idẽ Adelph. 4. 5. Cic. pro Cluent. Reliquit hunc annos XV natum: grandem autem & nubilem filiam.
Audera grandia Ouid. 2. Amor. eleg 18.
Grande sonant Tragici Ouid. 2. de Remed. amor.

Grandiculus, pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Pœn. 6,
In fundas infundebam grandiculos globos.

Grandiusculus, grandiusculi, penult. correp. Diminutiuum. Terentius Andr. 4. 6,
nam ferè
Grandiuscula iam profecta est illinc.

Granditas, penult. correp. (μέγεθος) granditatis. Plinius epist. 127. lib. 6, Nunc primùm se in vetera comœdia, sed non tanquam inciperet ostendit: non illi vis, non granditas, non subtilitas, non amaritudo, non dulcedo, non lepos defuit. Granditas, Id est elata & sublimis oratio.
Granditas ætatis, Id est maior ætas. Sisenna lib. 4. Hist.
Granditas verborum. Cic. de Claris Orat. Idque apparet ex genere & granditate verborum.

Grandæuus (παλαιός) Id est grandis æui, vel prouectioris ætatis. Virg. 1. Æneidos,
Et quæ vectus Abas, & quæ grandæuus Alethes.
Consilia grandæua. Valer. 7. Argon.
Patres grandæui. Ouid. 7. Metam.
Senes grandæui. Lucan. lib 3.

Grandæuitas, pen. corr. (γηραιότης) grandæuitatis. Accius Alcimaeho, Ne quia nec vos, nec ille impunè inuideret meam grandæuitatem. Pacuuius Hermione, Quod tamen ipsa orbitas, grandæuitásque Pelei pes penuriam stirpis subaxet. Antiquum.

Grandiloquus, penult. corr. Adiectiuum (μεγαλόφωνος.) Cicero in Orat. Nam & grandiloqui, vt ita dicam, fuerunt cum ampla & sententiarum grauitate & maiestate verborum, vehementes, &c. Idem 5. Tusculan.

Grandio, grandis, grandiui, granditum, pen. prod. (αὐξάνω) grandire, Grandem facere. Plaut Aulul. 4,
Si hodie hercle fustem cepero, aut stimulum in manum,
Testudineum istum tibi ego grandibo gradum. Idem Amph. 5.

Grandesco, grandescis (μεγαλύνομαι) grandéscere, Grandem fieri, Crescere. Plin. lib. 18, Crescente luna frumenta grandescunt.
Ad auctum hilarem grandescere. Lucret. lib. 2.
Grandescere & ali. Lucret. lib. 1.
Lentiscus triplici solita grandescere fœtu. Cic. 1 de Diuinat. Grandescere triplici fœtu, pro ter quotannis fructu augeri dicit, ea dicendi ratione, qua aliquem augeri liberis dicere solemus. Ex Turnebo.
Pabula grandescunt. Lucret. lib. 2.
Seges sponte grandescit. Claud. 3. de raptu Proserp.

Grandigro, grandigras, penult. corr. grandigráre, Obsoletum verbum. Plaut. Trucul. 6,
Abire hinc ni properè grandigras, iam ego istos fictus, &c.

Grando, grandinis, pen. corr. f. g. (χάλαζα) Gutta aquæ in aere congelata. Plin. lib 2. cap 60, Grandinem conglaciato imbre gigni: & niuem eodem humore mollius coacto, pruinam autem ex rore gelido. Plaut. Mostel. 3, Ea mihi aduentu suo, quamprimum grandinem imbrémque attulit. Cic. 3. de Nat. deor.
¶ Grando, m. g. Apud antiquos. Varro Triodite,
Nec coruscus imber alto nubilo cadens
Multus, grandine implicatus albo. Ex Nonio.
Ruina grandinis. Lucret. lib. 6.
Imbres grandinis. Lucret. lib. 6.
Brumalis grando. Ouid 4 de Ponto, eleg 7.
Gelida grando. Claud 1. de raptu Proserp.
Hyberna grando. Ouid. 5 Metam.
Niuosa grando, Vide NIX.
Spissa grando. Ouid. 9. Metam.
¶ Mista imbri largifluo subita præcipitans cadit grando. Cicero 3. de Orat.
Contudit grando vites. Horat 1. epist 8.
Vredo aut grando si quippiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit. Cic. 3. de Nat. deor.
Hyems pugnat grandine. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.
Crepitans salit horrida grando. Virgil. 1. Georg.

Saliente graues ceciderunt grandine nimbi. Ouid.14. Metam.

¶ Grandines suum, *La fourfemure ou ladrerie de pourceaux.* Vide Grandinosi sues, in SVS.

Verberatæ grandine vineæ. Horat.3 Carm. ode 1.

Grandinosus, pen. prod. Adiectiuum {χαλαζώδης} Quod obnoxium est grandini. Colum. lib.3. cap.1, Posthæc non ignorabit dominus loci, plus esse, posse qualitatem cæli frigidam vel calidá, siccam vel roscidam, grandinosam, ventosámque vel placidam, serenam vel nebulosam. Id est, quæ sæpe grandinem infert.

Grandinosi sues, Vide SVS.

Grandino, grandinas, pen. corr. grandinare dicitur Deus.

GRANICVS, pen. corr. {Γράνικος} Bithyniæ fluuius, pugna, quæ inter Persas & Alexandrum fuit, nobilis, de qua apud Diodorum lib.17, In ea pugna sexcenta millia hominum cæsa, fugatáque sunt: victa triginta duobus millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis Darij dedecore. Plutarchus & Iustinus lib. 2.

Granum, huius grani {κόκκος, χόνδρος} Ferè frugum dicitur: vt Granum tritici, hordei, &c. Plaut. Sticho,9, dare denegamt se granum tritici. Plinius lib. 11. cap.53, Sed sibi proceres medentur grano Assyrij mali. Varro 1. de Re rust. cap.48, Granum dictum quod est intimum solidum. Et paulo pòst, Granum à gerendo. id enim seritur, vti spica gerat frumentum.

Tritici granos congesserant in os Midæ dormienti formicæ. Cic.1. de Diuinat.

Punica grana. Ouid.4. de Ponto, eleg.15.

Inserere grana in acum. Quintil. lib.1. cap.10.

Granarium, huius granarij {σιτοβολών, σιτοφυλακεῖον} Locus in quo grana frugum reponuntur. Varro 1. de Re rust. cap.57, At triticum condi oportet in granaria sublimia, quæ perflentur ventis ab Exortu & Septentrionum regione, ad quæ nulla aura humida e propinquis locis aspiret. Horat. 1. Serm. sat.1, Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris?

Astringere & laxare granaria. Pers. sat 5.

Granatus, pen. prod. Adiectiuum {κοκκώδης} Quod abundat granis: vt Malum granatum. Colum. lib.12 cap.41.

Granatum, penult. prod. Substantiuum {ῥοάριον, ῥοιά} pro Malo granato. Plinius libro 20. capite 14, Singultus & vomitus sistit cum succo granati.

Grana triticea quomodo facienda sit, docet Cato, cap.86.

¶ Granatum item pulmentum è grano tritici cocto vocari potest, vel frumentacea ptisana. Plinius lib 18. cap.11. sub finem, Ex aca pulchrius quàm ex tritico fit granatum. Sic enim legi debet, non granú, vt hodie. Est autem Plinio quiddam alicæ simile: imo alicæ vitium, vt ipse declarat. Turnebus.

Granatus, granatus, granatui. Cato de Re rust. Præterea granatui videto vti satis vicix seras. Turnebus granatui seri interpretatur, quod non seritur, vt viride pabulo iumentorum subsecetur, sed vt ad granum perueniat & frugem.

Granosus, pen. prod. Adiectiuum {κοκκώδης} Quod plenum est granis. Plin. lib.21. cap.31, Quorum alterum cui acini coccinei, granosi folliculi, halicacabum vocant, & alij callion. Ibidem, cap.4.

Granifer, pen corr. granifera, graniferum {κοκκοφόρος} Ferens grana: vt Agmen graniferum dicuntur formicæ. Ouid 7. Metam.

Graphice, graphices, pen cor {γραφική} appellatur illa facultas quàm Cicero stylum vocat, authore Budæo. Plin. lib.35. cap.10, Et huius authoritate effectum est Sycione primum, deinde & in tota Græcia, vt pueri ingenui ante omnia graphicen, hoc est picturam in buxo docerentur. Ex vetusto codice legitur diagraphicen.

Graphis, huius graphidis, pen. corr. f.g. {γραφίς} Descriptio operis futuri delineata, vt Budæo placet. Hermolaus, Graphis, idem quod ars ipsa pingendi, à stylo dicta quem Græci graphion & graphida quoque nominant. Plin lib.35. cap.10, Alia multa graphidis vestigia extant in tabul is ac membranis eius, &c.

Graphium, huius graphij, penul. corr. {γραφεῖον} Stylus quo in pugillaribus scribitur. Ouid.1 Amor. eleg.11,

Quid digitis opus est graphium lassare tenendo?

Graphicus, pen. corr. Adiectiuum {γραφικός} Ad vnguem factus, absolutúsque, & quasi pictoris manu expolitus. Plaut. Sticho,9,

Graphicum mortalem Antiphonem vt apologum fecit, quam fabre.

Idem Epid 9,

Næ tu graphicum habes seruum, & quantuli pretij.

Nimium graphicus nugator, Vide post NIMIS.

Graphicè, pen. corr {γραφικῶς} Eleganter, polité. Plaut. Persa,9,

Nunc huic ego graphicè facetus fiam, &c. Idem Trinummo,11,

Exornetur graphicé.

Graphiarium, huius graphiarij {γραφιοθήκη} Theca, in qua styli reponuntur quibus & scribere simul & pingere solebant antè quàm peniculi & colores inuenirentur. Martial. lib.14 21,

Hæc tibi erunt armata suo graphiaria ferro, &c.

Grassor, grassaris, grassari {ἐπιπορεύομαι, λῃστεύω, λωποδυτέω} Supra modum sæuier, inquit Nonius. Festus, Grassari dicuntur latrones vias obsidentes. gradi siquidem ambulare est: vnde tractum grassari, videlicet ab impetu gradiendi. Liu 2. ab Vrbe, Trecenti coniurauimus principes iuuentutis Romanæ, vt in te hac via grassaremur.

Grassari ad gloriam virtutis via, pro Ingredi & procedere. Sallustius initio Iugurthini, Sed dux atque imperator vitæ mortaliú, animus est, qui vbi ad gloriam, virtutis via grassatur, abundè pollens poténsque & clarus est, &c.

Grassari aduersus. Suetonius in Calig. cap 34, Nec minore liuore ac malignitate, quàm superbia sæuitiáque penè aduersus omne genus hominum grassatus est. Id est, improbum ac maleficum se exhibuit, in diésque nocentiorem. Budæus.

Grassari contra. Iustinus lib.1, de Cambyse, Non dubitauit post sacrilegia, etiá parricidium facere. Erat enim difficile vt parceret suis, qui contemptu religionis grassatus etiam contra deos fuerat.

Grassari in possessionem agri publici. Liu.6. ab Vrbe.

Grassatur pestis, quum ingenti clade hominum inualescit. Bud.

Grassari obsequio: metaphoricè dixit Horatius, de captatore loquens, 2. Serm. sat.5,

Dauus sis comicus, atque

Stes capite obstipo, multum similis metuenti,

Obsequio grassare. Hoc est, obrue diuitem obsequiis.

¶ Grassari in bonam partem. Liu 3. ab Vrbe, Iter grassari, non vi. Hoc est procedere. Idem 1. Decad. lib.10, Consilio grassandum, si nihil vires iuuarent, ratus, &c.

¶ Grassari, Ambulare, authore Nonio. Titinnius Veliterna, Vo' theosam atque mulos, sine eam pedibus grassari, eum fingere eius superbiam. Næuius Pædio, Certamus si me diplosidi à recta grassatur via.

Grassator, penul. prod. grassatoris {λωποδύτης} Est vitium in vrbe, vicorúmque obsessor, qui vbi nos iniuriæ opportunos spoliat, aut pulsant, aut intentata morte territans Plin. in Paneg Vid mus delatorum iudicium quasi grassatorum, quasi latronum. Iuuen. sat 3, Interdum & ferro subitus grassator agit rem. Cic. de Fato, Hoc enim modo viator quoque bene vestitus, causa grassatori fuisse dicitur cur ab eo spoliaretur.

Grassatores, inquit Callistratus in l. Capitulum. §. grassatores. D. de pœnis. Qui prædæ causa id faciunt, proximi latronibus habentur: & si cum ferro aggredi & spoliare instituerunt, capite puniuntur: vtique si sæpius atque in itineribus hoc admiserunt. cæteri in metallum dantur, & in insulas relegantur. Claudius Iurisconsultus, Furta, inquit, manifesta à non manifestis discerni solent, vt rixæ à grassaturis, expilationes à furtis, violentia à petulantia.

Grassatio, grassationis {λωποδυσία.} Plinius libro 13. cap 22. de rapsia loquens, Nero Cæsar claritatem ei dedit, initio imperij nocturnis grassationibus conuerberatam faciem illinens sibi cum thure cerâque, & sequente die contra famam, cutem synceram circunferens. Budæus.

Grassatura, grassaturæ, pen. prod. {λωποδυσία.} Sueton. in Tiber. In primis tuendæ pacis, a grassaturis, ac latrociniis, seditionúmque licentia curam habuit.

Grate, Grates, Vide GRATVS.

Gratia, gratiæ, pen. corr. {χάρις, χάρισμα, χαριστήριον} Beneficium quod gratis datur nobis. Gratia est in qua amicitiarum & officiorum alterius memoria, & alterius remunerandi voluntas continetur. Cic. 2. de Inuent.

Postulat gratiam apponi sibi. Terent. And.2.1,

Ego Charine neutiquam officium esse liberi puto,

Quum is nihil promereat, postulare id gratiæ apponi sibi. Vbi Donatus, Id gratiæ apponi sibi, Addi in gratiam suam. Id est, sibi gratiam metere.

Ad gratiam, Vide AD.

Aduersus animus gratiæ. Quintil. lib.3. cap 9.

Debilitas gratiæ. Cic. Famil 6.

Obnoxius animus gratiæ. Quintil. lib.3. cap.9.

Gratia dis. Ouid.1. Fastorum,

Gratia dis, domuíque tuæ, religata catenis

Iam pridem vestro sub pede bella iacent.

Ingenij gratia. Quintil. in Procem. lib.1, Nullam ingenij sperantes gratiam. Id est laudem & commendationem.

Rectè factorum gratia. Tacit. lib 3.

Sermonis gratia. Horat. de Arte.

¶ Bona gratia, Vide BONVS.

Illustris gratia. Cic. pro Domo sua.

Immerita gratia, Vide IMMERENS.

Immensa gratia. Tacit. lib.14.

Improba gratia fallacis Prætoris. Iuuen. sat.13.

Gratia ineptum. Cic. ad Attic. Est gratia ineptum id quidem, id est nimis plausibile.

Inclyta gratia. Ouid. ad Pisonem.

Infida gratia, Incerta, instabilis. Plin. Iun. lib.1. epist.5. ad Voconiú, non procul à fine, Gratia malorum tam infida est, quàm ipsi.

Iuuenilis gratia. Stat.2. Sylu 2.

Pluma leuior est gratia. Plaut. Pœn.12.

Gratia magna Ioui. Tibul. lib.2. eleg.4.

Debita sit facto gratia nulla meo. Ouid. epist.10.

Fratrum rara gratia. Ouid.1. Metam.

Vana gratia meriti tui. Ouid.2. de Ponto, eleg.11.

Vilis gratia alicuius. Ouid.1. de Arte.

Viuax gratia, Perpetua. Horat. in Arte poet.

¶ Abolescet gratia facti. Virgil.7. Æneid.

Abest gratia officio. Ouid.3. de Ponto, eleg.4.

Adimere gratiam. Plin. Iun. lib.2. epist.5. ad Lupercum, Nec ea quę stomachus noster recusat, adimunt gratiam illis à quibus capitur.

Afferre gratiam. Quintil. lib.2. cap.13, Quam quidem gratiam & delectationem afferunt figuræ, quæque in sensibus, quæque in verbis sunt.

Aucupari gratiam alicuius. Cic. Luceio, lib.5.12.

Auferre gratiam alicui. Quintilian. lib 6. cap.1, Nam & cautiorem ad custodiam suæ religionis iudicem facit, & gratiam responsuris aufert.

Augere gratiam. Vide AVGEO.

Cedere gratia, Vide CEDO.

Capere gratiam dicitur animus, Vide CAPIO. Cicero Curioni, libro 2.4.

Circundare gratiam. Tacit. lib.14. in oration. Senecæ ad Neroné, Atqui immensam gratiam, innumeram pecuniam circundedisti.

Coæquare gratiam, Vide COAEQVO.

Malè sarta gratia nequicquam coit. Horat.1. epist 3.

Colligere gratiam ex priuatorum negotiis. Cic. 3. de Orat. Id est inire. Idem ad Quint. frat. lib.2.16. Ex hoc labore magnā gratiam, magnámque dignitatem sim collecturus.

Commemorare gratiam. Cic. Post red. in Senatu.

Cum bona gratia aliquid componere. Terent. Phorm. 4.3,

-eu non inquam Phormio,

Vides, inter nos sic hæc potius cum bona

Vt componantur gratia, quàm cum mala? Vide CVR.

Componere gratiam inter aliquos. Terent. Hecyra,

Nequa alio pacto componi potest inter eas gratia.

Beneficij gratiæque causa concedere aliquid. Cic. 5. Verr.

Conciliare gratiam. Vide CONCILIO.

Conciliare alicuius gratiam sibi. Cic. pro Lege Manilia.

Consequi gratiam. Cic. 1. de Orat. Vide CONSEQVOR.

Conuellere gratiam, Vide CONVELLO.

Cupio gratiam tuam. Plaut. Persa, 16. Idem Trinum. 3,

Nimióque hic plures paucorum gratiam faciunt pars hominum,

Quàm id quod prosit pluribus.

Debere gratiam. Cic. 3 de Finib.

Derogare gratiam alicui, Vide DEROGO.

Cum bona gratia dimittere aliquem. Cic. de Fato.

Dissiluit gratia fratrum. Id est, rupta est & separata amicitia Horatius 1. epist. 19.

Gratiam vel veniam dare. Cic. 2. de Diuinat.

Gratiâ efficere aliquid. Cic. Planco, lib. 10. 12.

Effundere gratiam collectam Cic. Cælio, lib. 2. 15.

Gratia antiquior est Clazomenio vino. Plin. lib. 14. cap. 7.

Excipere gratia. Cic. Famil. 1.

Exigere gratiam. Cic. de Amicit.

Exornare aliquid gratia & venere. Quintil. lib. 4. cap. 2, Narrationem, vt si vllam partem orationis, omni, qua potest, gratia, & venere exornandam puto.

Extinguere gratiam nostram hominum suspicio. Cic. Lent. lib. 1. 1. Id est, fauorem & beneuolentiam erga nos hominum tollit.

Exulcerare gratiam, Vide EXVLCERO.

Hauere gratiam nouitatis. Plin. Iunior lib. 1. epist. 2. ad Arrianum, Libelli quos emisimus, dicuntur tam in manibus esse, quamuis iam gratiam nouitatis exuerint. Id est, quamuis iampridem sint publicati, neque legantur tanquam noui. Placent enim noua qualiacunque sint scripta.

Facere gratiam iurisiurandi. Plaut. Rud. 31. Vide FACIO.

Facere gratiam delicti, pro Ea iure diligentiore aliquid imminuere. Liu. 3. ab Vrbe. Vide FACIO.

Per gratiam legem alicui ferre. Cic. pro Domo sua.

Prædicare & habere gratiam. Cic. pro Corn. Balbo.

Habenda dijs immortalibus gratia. Cic. 1. in Catil.

Habenda ijs quoque gratia est, per quos labor nobis detractus est. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Habere gratiam senectuti. Plaut. Merc. 23,

-hæc quum fugiant senes,

Tu tamen senectuti gratiam non habeas.

Habere gratiam, Memorem esse beneficij accepti. Terentius Eunucho. 4 6,

Et habetur, & refertur a me Thais tibi, ita vt merita es gratia. Vbi Donatus, Qui habet apud se gratiam, nondum retulit. Retulit, qui desiit habere. Multam ergo hic dicit, & habetur gratia & refertur. Quem sensum transtulit Sallustius in bellum Iugurthinum, Arma, pecuniam sume, vtere: & quoad vixeris, nunquam redditam tibi gratiam putabis, semper apud me integra erit. Vide HABEO.

Incessere gratiam. Quintil. lib. 5 cap. 7.

Inire gratiam ab aliquo. Terent. Eunuch. 3 5, Adibo, atque ab eo gratiam hanc quam video velle, inibo. Vbi Donatus, Gratiam inire, Est dare beneficium, ac per hoc inire gratiam, id est amicitiam. Sed hæc elocutio, gratiam ab eo inibo, pro eius gratiam merebor. Cic. Sulpitio, lib. 4. 5, Gratiam quoque nos inire ab eo defendenda pace arbitramur.

Inire gratiam apud aliquem, Vide INEO.

Inire gratiam cum aliquo, Vide INEO.

Inuenire gratiam, Vide INVENIO.

Languet mihi gratia. Silius libro 17. Hoc est, Non eadem est mihi gratia apud te, quæ quondam esse solebat. Languet, fit minor.

Negligere gratiam alicuius. Plaut. Trinum. 8.

Parare gratiam. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Reditum gratiæ alicui patere. Cic. de Arusp. resp.

Perdere gratiam orationis. Quintil. lib. 6. cap. 2. Vide PERDO.

Perit gratia si reposcatur. Plin. Iunior lib. 1. epist. 13, ad Sosium Senecionem.

Meritam alicui gratiam mente persoluere. Cic. pro Plancio.

Beneficij gratiæque loco petere aliquid. Cic. 5. Verr.

Petere gratiam à patre, pro Petere veniam. Plaut. Sticho, 3.

Petere gratiam alicuius, Idem quod cupere gratiam. Plautus Aulularia, 7.

Ponere aliquem in gratiam. Cæl. ad Cic. lib. 8. Famil. epist. 6. ad finem, Amabo te, siquid quod opus fuerit, Appio facies: ponito me in gratiam, subaudi, ipsius Appij.

Ponere aliquem in gratiam apud alterum. Cic. ad Attic. lib. 5 90.

Apud Patronem & reliquos Barones te in maxima gratia posui. Cic ad Attic. lib. 5 98.

Præcipere gratiam. Liu. lib. 6 Decad 1. Id est antè capere.

Nulla Senatus mala gratia, fuit inimicitias aliquem ratione comitiorum priuare. Cic. in Pisonem.

Quærere gratiam, Id est animum gratum. Cic. pro Plancio, Nam hæc priuatim fortasse officiorum memoriam & gratiam quærunt. Id est, animum gratum postulant.

Recipere in gratiam. Cic. pro Rabir. Posth. Quem enim ex tantis inimicitijs receptum in gratiam summo studio defenderim, hunc afflictum violare non debeo.

Reconciliata gratia. Cic. Appio, lib 3. 12.

Reddere gratias alicui voluntate ipsa. Cic. pro Plancio.

Redire in gratiam cum aliquo, pro Reconciliari. Cic. ad Att. lib. 1. 9, Cum Luccio in gratiam redi.

Reditus in gratiam cum aliquo Cic. Att. lib 1. 184, Coniunctio mihi summa cum Pompeio, si placet etiam cum Cæsare reditus in gratiam, cum inimicis pax.

Redigere aliquos in gratiam. Terent. Phorm. 5. 8,

Ego redigam vos in gratiam.

Reducere, reconciliare, & restituere vnum cum alio in gratiam. Cic. de Prouinc. Consul.

Reducere aliquẽ in gratiam cum altero. Idẽ. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Reddere gratias alicui voluntate ipsa. Cic. pro Plancio.

Referre gratiam. Reddere par, reddere beneficium. Terent. Eunucho, 2. 3 Cic. 2. Offic.

Quanquam gratia referri tanta non potest, quanta debetur, habẽda tamen est, quantam maximam animi nostri capere possunt. Cic. 3. Philipp.

Debitio pecuniæ & gratiæ dissimilis. nam qui pecuniam dissoluit, statim non habet id quod reddidit: qui autem debet, is retinet alienum. gratiam autem & qui refert, habet: & qui habet, in eo ipso quod habet, refert. Cic. pro Plancio. Idem 2. Offic.

Inops si referre gratiam non potest, habere certè potest. Cicero 2. Offic.

Referre plenius gratiam. Quintil. lib 2. cap 16.

Bonam gratiam alicui referre. Cic. Att. lib. 2 24.

Iustam debitámque gratiam referre. Cic. pro Corn. Balbo.

Meritam gratiam, debitámque referre. Cic. 3. de Orat.

Mutuam gratiam referre. Cic. in Sallust.

Parem gratiam pro beneficio referre. Cic. pro Rosc. Com. Neque tamen pro beneficio ei par gratia refertur.

Præclaram Pop. Rom. gratiam referre. Cic. in Catil.

¶ Referre gratiam, in malam partem. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 2. 7, Surrexit Clodius: ei tantus clamor à nostris (placuerat enim referre gratiam) vt neque mente, neque lingua, neque oratione consisteret.

Rependere gratiam facto. Ouid. 5 Metam.

Restituere in gratiam. Cic. ad Attic. lib. 1. 1, Sallustium præsentem restituere in eius veterem gratiam non potui.

Restituere gratiam alicui. Cic. de Prou. Consul.

Retinere alicuius gratiam. Id est fouere amicitiam. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 7, Quæ tibi nõ scribo, quod ita de retinenda Sestij gratia literis sæpe monuisti.

Puto per Pomponium fouendum tibi esse Hortensium. Id est retinendam gratiam. Cic ad Quint. frat.

Ira gratiam rupit. Seneca Thyeste, 7.

Scribere gratias. Gell. lib. 3. cap 8.

Sequi gratiam. Id est alicuius amicitiam ambitiosius captare. Cæs. In Cæsarem respiciant, atque eius gratiam sequantur.

Viuax stat gratia. Horat. de Arte.

Esse in gratia cum aliquo. Cic. ad Attic. lib. 2. 24, Erit nebulo iste cum his dynastis in gratia.

In laude & gratia esse. Cic 3. Verr.

In gratia pecuniáque magna fortunatum esse, Vide IN.

Cum illo magna est mihi gratia. Cic. Lent. lib 1 9, Ego quum mihi cum illo magna iam gratia esset, quod eius omnes grauissimas iniurias communis concordiæ causa voluntaria quadam obliuione contriuerat, eius repentinam, &c.

Cum illo nulla est mihi gratia. Propert. lib. 2, Cum Tyberi & Nilo gratia nulla fuit. Id est, Nunquam Ægyptij & Romani se inuicem amauerunt.

Gratia ante omnia est Clazomenio vino. Plin. lib. 14. cap. 71.

Solida est mihi gratia tecum. Ouid. 12. Metam.

¶ Est gratia, pro Ago gratias. Plaut. Mostell. 9.

In memoria & remuneratione officiorum & honorum & amicitiarum obseruantiam tenet gratia. Cic 2 de Inuent.

Tenere gratiam alicuius Suet. in August cap 13.

Quòd Cæsaris, quòd Pompei gratiam tenemus, &c. Id est sumus in gratia. Cic ad Quint. frat.

Tollere beneficium & gratiam. Cic. 2. de Finib.

Trahere gratiam. Tacit. lib. 3, Et quum recte factorũ sibi quisque gratiam traherent, vnius inuidia ab omnibus peccatur.

Tribuere gratiam alicuius rei inuentori. Cic 4. de Finib.

Valere gratia. Plin. Iun. lib. 1. epist. 17.

Magna gratia venit minimo labore. Ouid. 3. Amor. eleg 4.

¶ Gratia, pro Causa & ratione siue occasione. Terent. And. 2 6,

Hic omne me credit aliquam sibi fallaciam

Portare, & ea me hic restitisse gratia. Vbi Donatus, Gratiã veteres pro causa ponebant.

Hominum gratia generatas bestias videmus. Cic. 2. de Nat. deor.

Dolorum effugiendorum gratia. Cic. 1. de Finib.

Ea gratia. Cic. 2. de Nat. deor. Id ea gratia, vt dom nati dissipatos artus captaret parens, ipsa interea effugeret.

Gratia mea, Hoc est, Mea causa, propter me. Plaut. Bacch. 1,

-nam id flagitium meum sit mea gratia

Te operam dare mihi, & ad eam operam facere sumptum de tuo.

¶ Gratia villæ, pro Elegantia Plin. Iunior lib. 2. epist. 17. ad Gallum, Miraris cur me Laurentinum meum tantopere delectet? Desines mirari, quum cognoueris gratiam villæ, opportunitatem loci, littoris spatium.

¶ Gratia, pro Fauore. Sallust. in Iugurtha, Ita bonum publicum (vt in plerisque negotijs solet) priuata gratia deuictum. Id est, bonum publicum priuato fauore expugnatum est.

¶ Gratiæ gratiarum, Plurali numero.

Actio gratiarum & congratulatio. Cic. Brut. 3.

Actionem gratiarum ab aliquo desyderare. Cic. Planco, lib. 10. 19.

Immemor gratiarum nemo gratus inuenitus est. Cic. Post red. in Senatu.

Externæ

Externæ gratiæ. Tacit. lib. 12.
Acquirere gratias, Vide ACQVIRO.
Acquirere & retinere gratias. Cic. Att. lib. 1. 1.
Agere gratias & grates, Vide AGO.
Amplissimis verbis gratias agere. Cic. 1. Philipp.
Immortales gratias agere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 11.
Incredibiles gratias suo & alterius nomine per literas agere. Cic. Seruio, lib. 13. 28.
Ingentes gratias agere, Vide INGENS.
Iustissimas gratias agere. Cic. 2. de Legib.
Miras gratias agere. Cic. Att. lib 16. 334.
Mirificas gratias apud aliquem agere. Cic. Culleolo, lib. 13. 41.
Singulares gratias agere. Cic. Culleolo, lib 13. 42.
Venerari aliquem laudibus ac gratiis. Tacitus lib. 12, Agrippinam quoque haud procul alio suggestu conspicuam, iisdem, quibus principem, laudibus, gratiisque venerati sunt.
¶De Gratiis, quæ & Charites dicebantur antiquis, Vide CHARITES.
Decentes Gratiæ. Horat. 1. Carm ode 4.
Gratia iuncta nudis sororibus. Horat. 3. Carm. ode 19.
Solutis Gratiæ zonis. Horat. 1. Carm ode 30.
¶Gratia, copia est plurimorum amicorum. Asconius author in 2. Vert. Hoc indicat Cic. pro Quintio, paulo post initium, his verbis, P. Quintius, cui exiguæ amicorum copiæ sunt, cum aduersario gratiosissimo contendat. Plurimum autem gratia poterat in iudiciis. mons enim erat in iudiciis tum priuatis tum publicis, amicos omnes aduocare, quorum authoritate moueri posse iudices putabantur. iisque, vt scribit Asconius, Aduocati dicebantur, qui scilicet præsentiam suã amico commodabant. Orator enim, Patronus dicebatur.
GRATIDIA, Vide post GRATVLOR.
Gratus {[illegible]} Qui gratiam pro beneficio refert, vel saltem memor est accepti beneficij. Terent. Adelph. 2. 2, Memorem me dices esse & gratum. Vbi Donatus, Figuratè est inducta promissio præmiorum. Et bene vtrunque narrat: nam non cõtinuò qui memor est, etiam gratus est. Memor enim est, qui apud se meminit. Gratus, qui meruit hoc nomine vocari, dum vicem reddit. nam multi sunt memores, ingrati tamen. Plin in Paneg. Nam liberalitatem iucundiorem debitor gratus, clariorem ingratus facit.
Memor & gratus. Cic 4. Vert Sed quod sua interesse putabant, se memores gratósque existimari, gratias isti egerunt.
Gratus ac memor beneficij. Cic. pro Lege agraria.
Gratus in aliquem. Brutus Cic. lib. 11. 10, Gratiorem me esse in te posse, quàm isti peruersi sint in me, exploratum habes.
In vulgus gratus. Tacit lib 1. Accitur Centurio Clemens, & si alij bonis artibus grati in vulgus: in vigiliis, stationibus, custodiis portarum se inserunt, spem offerunt, metum intendunt.
Gratus erga aliquem. Plin lib. 2. cap. 9, Non sumus profectò grati erga eos, qui labore curáque lucem nobis aperuere.
Gratum se præbere alicui. Cic. pro Plancio, Si bene de me meritis gratum me præbeo, nõ desino incurrere in crimen hominis nimium memoris, nimiúmque grati.
Virtutem alicuius grata memoria prosequi Cic. 14. Philipp.
Grato animo prosequi nomẽ alicuius, Id est, Esse gratum erga aliquem Cic 4 Philipp.
¶Gratior, Comparatiuum. Seneca libro 1. de Beneficiis, cap 4, Tu me aliquid eorum doce, per quæ beneficentior, gratiórque aduersus benemerentes fiam.
Re ipsa atque animo gratissimus. Cic. Planco, lib. 10. 19.
¶Gratus, Acceptus, & iucundus. Liu. 2. ab Vrbe, Gratæ in vulgus leges fuere.
Comitum gratissimus Ouid. 14. Metam.
Gratum beneficium. Plaut. Rud. 26. Terent. Adelph. 1. 1, -& Id gratum fuisse aduersum te, habeo gratiam.
Conuiua gratus Horat. 2 Serm. sat. 2.
Diua animo gratissima nostro. Ouid 5 Metam.
Dona grata. Ouid 1. epist 6.
Error gratissimus. Horat 2. epist. 2.
Grata gratiæ Plaut Pœn. 3,
Quibus pro benefactis fateor debere tibi
Et libertatem & multas gratas gratias.
Hora grata. Horat 1. epist. 4,
Grata superueniet quæ non sperabitur hora.
Grata manu sumere Horat lib. 1. epist. 11.
Quies grata. Horat. 1. epist. 18.
Tempore grato frui. Horat 2. epist. 2.
Virtus gratior veniens in pulchro corpore. Virg. 5 Æneid.
Gratus differt à iucundo. Cic. ad Att lib. 3. 66, Ista veritas etiam si iucunda non est, mihi tamen grata est. Idem Sulpitio, lib. 4 6, Cuius officia iucundiora scilicet sæpe mihi fuerunt, nunquam gratiora.
Gratum odore iucundo ladanum. Plin, lib 12. cap. 17.
Gratum in cibo. Plinius lib. 12. cap. 29. Et lib. 20. cap. 48, Cibis gratissima.
Gratum & optatum. Cic. 1. Vert. Quid est quod aut Pop. Romano gratius esse debeat, aut sociis exterisque nationibus optatius esse possit, aut saluti fortunisque omnium magis accommodatum sit?
Gratum & Graue, contraria. Cic 2. de Legib. Velim hoc, quod loquor, tibi gratum videri potius quàm graue.
Minime gratum, Vide post MINOR.
Accidit mihi illud gratum, Vide ACCIDO.
Gratum facere, Obsequi & inseruire. Cic. Si hunc laueris, gratissimum mihi feceris.
Facere alicui gratum, Id est rem gratam. Cicero Attico, libro 15. 295.
Gratè, Aduerbium {[illegible]} Cuius contrarium est Ingratè. Cicero pro Plancio, Gratè & piè facere. Idem 1. de Finibus, Præterita gratè meminit.

Gratiosus, penultima prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui apud omnes plurimum gratia potest, vel omnium gratiam & fauorem facilè demeretur: comis, facilis, benignúsque qui gratiam inire cupit cum multis. Gellius lib. 9. cap. 12, Gratiosus est qui adhibet gratias, & qui admittit. Cic. 5. Vert Hic Veneriis, quemadmodum aratores eluserit ex vna pactione hominis honesti, gratiosique cognoscite.
Cum aduersario gratiosissimo contendere. Cic. pro Quintio.
Potens & gratiosus homo. Cic. pro Cluentio.
Potens, gratiosus, disertus homo. Cic. pro Cælio.
Splendidi homines & gratiosi Cic. 5. Vert.
Gratiosus ad. Cicero pro L. Murena, Et ad hoc officium necessitudinis, & ad reliquum tempus gratiosus.
Vir ad ambitionem gratiosus. Cic de Petit Consul.
Apud omnes ordines gratiosus. Cicero 3 Offic. Tum Pythius qui esset, vt argentarius, apud omnes ordines gratiosus. Idem Lentulo, libro 1, Vehementer confidit his meis literis se apud te gratiosum fore.
In suis ciuitatibus & municipiis gratiosi homines. Cicero pro Murena.
Habere in re aliqua sui cupidos & gratiosos. Cicero pro Plancio.
Gratiosi eramus apud illum, quem, &c. Cicero ad Atticum, libro 15 323.
Gratiosus, cum datiuo. Cic pro Plancio, Iam vt ego doceo gratiosum esse tribulibus Plancium, &c.
Gratiosus, cum ablatiuo. Plin lib. 16 cap. 33, Odore violenta, ac ne vmbra quidem gratiosa. De cupresso.
Gratiosa missio, quæ per illicitum fauorem facta est. Liuius lib 5. Decad. 5, Missorum causas sese cognituros esse: & quorum ante emerita stipendia gratiosa missio sibi visa esset, eos milites fieri iussuros.
Sententia gratiosa, Id est fauorabilis, siue per gratiam & fauorem à iudice lata. Vlpianus in l. in hæredem D. de calumniat. Ob falsum testimonium, vel iudici ob gratiosam sententiam datum, & hæredi extorquebitur.
Gratiosè, penultima prod. Aduerbium {[illegible]} Vlpianus in l. tutor qui repertorium § Competet. D. de administratione tutorum, Si prædia non idonea comparauerunt per sordes aut gratiam. quid ergo, si neque sordidè, neque gratiosè: sed non bonam conditionem elegerint?
Gratis, Aduerbium {[illegible]} Gratuitò, sine solutione pecuniæ. Cuius contrarium est Pretio. Terent Phorm 3 2,
Vt phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratis? Cicero 3. Verrina, Gratis Prætor factus est. Martialis lib 5, gratis conuiuã recumbis.
Gratis alicui polliceri. Cic. Quint. fratri, lib 3. 17, Id me scis antea gratis tibi esse pollicitum.
Seruire alicui gratis. Cic. pro Cluentio.
Habitare gratis in alieno Cic 2. Offic.
Gratis diligere virtutes. Cic 2. de Finib. Vt æquitatem, modestiam, virtutes omnes per seipsas gratis diligant.
Gratis & Pretio, contraria Cic pro Rosc. Com Hic primum quæstus est non leuiter Saturius, communem factum esse gratis cum Roscio, qui pretio proprius fuisset Fannij.
Gratis & sine mercede. Suet. de Clar. Grammat.
¶Gratiis, pro Gratis Comicis familiare. Plautus in Prologo Asinariæ.
Age nunc reside, caue modò ne gratiis. Terent Phormione,
Vt phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratiis? In Eunucho quoque scribendum est Ingratiis, pro ingratis. Ex Turnebo.
Gratitudo, pen. corr. gratitudinis, pen. corr f g. Sabellicus lib 7 Exemplorum cap. 1, De gratitudine, Laudatissima, inquit, virtutum omniũ gratitudo, res cælo & hominibus iucunda. Qua dictione plus decies ibidem vtitur. Erasmus in Declamatione quæ Lucianicæ illi respõdet, quæ inscribitur Tyrannicida, Sunt autem, inquit, vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet cui beneficium acceptum ferre debeas.
Gratuitus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod datur gratis, & sine præmio: vt interpretatur his verbis Cicero, lib. 1. de Legib Quid liberalitas? gratuitáne est, an mercenaria? sine præmio benigna est & gratuita: si cum mercede, conducta.
Gratuita amicitia Cicero 1 de Nat. deor Prata & arua & pecudum greges diliguntur isto modo, quòd fructus ex his capiuntur: hominum charitas & amicitia gratuita est.
Gratuita ei hospitia decreuere Plin. lib 35. cap 9.
Gratuita probitas. Cic 2. de Finib. Innatam esse homini probitatem gratuitam, non inuitatam voluptatibus, nec præmiorum mercedibus euocatam.
Gratuita ferre suffragia. Cic pro Plancio.
Gratuitum. Stat. 1. Sylu 6,
Et quas præcoquit Ebosia cannas,
Largis gratuitum cadit rapinis.
Mercenarius & Gratuitus, contraria Cic pro Fonteio, Potestis igitur ignotos notis, &c mercenarios gratuitis anteferre?
Gratuito, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Idem quod gratis Cic 2. Offic. Diserti igitur hominis, & facilè laborantis, quódque in patriis est moribus, multorum causas & non grauatè, & gratuitò defendentis, beneficia & patrocinia latè patent.
Gratuitò & Mercede, contraria. Plin lib 35 cap 9.
Grates {[illegible]} Numero tantum plurali, & in hac tantum terminatione, pro gratis quæ referri debent pro accepto beneficio. Virgil. 1. Æneidos,
-grates persoluere dignas
Non opis est nostræ Dido. Cicero in Somn. Scipionis, Et grates, inquit, tibi ago summe Sol. Curtius, Grates habebant velut præsenti deo.

Agere grates alicui. Tacitus lib. 20, Sed præcipuo deorum Marti grates agimus.

Meritas grates agere alicui. Ouid. in Ibin.

Decernuntur grates deis. Tacit. lib. 15.

Exsoluere fauas grates. Stat. 3. Sylu. 5.

Pendere dignas grates. Stat. 11. Thebaid.

Rependere grates. Stat. 3. Sylu. 3.

Gratificor, pen. corr. gratificaris {χαρίζομαι} gratificári, Rem gratam facere & Beneficium dare aliquando significat. Cicero Lentulo, lib. 1. 5, Quod Pompeio gratificari se putant.

Honestè gratificari alicui. Cic. 3. de Legib.

Gratificatur mihi gestu accusator. Cic. pro Corn. Balbo.

Cur tibi hoc non gratificer nescio. Cic. Valerio Iurisc. lib. 1. 10.

Deus gratificatur hominibus, nõ gratum facit. Cic. 1. de Nat. deor. Nihil cuiquam tribuentem, nihil gratificantem, omnino nihil curantem, nihil agentem?

Gratificari alicui de se aliqua. Cic. 5. de Finib. Déque eo quod ipsis superat, aliis gratificari volunt.

Gratificandi facultas. Cic. 1. Offic. In quibus autem maior est animus, in his pecuniæ cupiditas spectat ad opes, & ad gratificãdi facultatem. Id est, vt gratos, obnoxios, & deuinctos sibi reddere possent.

Gratificari libertatem suam alicuius potẽtiæ. Sallust. in Iugurtha, Frustra autem niti, neque aliud se fatigando, nisi odium quærere, extremæ demẽtiæ est, nisi fortè quem inhonesta & perniciosa libido tenet, potentiæ paucorum decus atque libertatem gratificari.

Gratificari gratiam. Sallust. de Repub. ordinanda ad Cæsarem, Neque aliter quisquam extollere sese, & diuina mortalis attingere potest, nisi omissis pecuniæ, & corporis gaudiis, animo indulgens, non assentando, neque concupita præbendo, peruersam gratiam gratificans: sed in labore, patientia, bonísque præceptis, & factis fortibus exercitando.

¶Gratificari, pro Fauere & ornare. Cic. 3. de Legib. Populo potestas honestè bonis gratificandi datur. Idẽ 1. Offic. Qui gratificantur cuipiam quod obsit illi cui velle videantur prodesse, nõ benefici, neque liberales, sed perniciosi assentatores iudicandi sunt. Bud.

Liberalis gratificandi voluntas. Cic. 2. Offic.

Gratificatio, Verbale {χάρισμα.} Cicero 1. de Nat. deor. Vos autem quid mali datis, quum imbecillitatem, gratificationem & beneuolentiam ponitis?

Impudens gratificatio. Cic. 3. de Lege agraria.

Gratificationi locus est. Scæuola l. vlt. D. de religiosis, & sumptib. funer. Si plura prædia quis habuerit, & omnium vsumfructũ separatim legauerit: poterit in vnum inferri, & electio erit hæredis, & gratificationi locus.

Grator, grataris {ἀγάλλομαι} gratári, Gratias agere alicui, & quasi supplicare. Ouid. lib. 3 Fastorum,

Quisquis ades, castæque colis penetralia Vestæ,
Gratare, Iliacis thuráque pone focis.

¶Gratari {χαίρειν} Gaudere de bono proprio, vel alterius. Virgil. 4. Æneidos,

Inueni germana viam, gratare sorori. Liu. 7. ab Vrbe, Tum vincere cupimus, tum duce te vincere, tibi lauream insignem deferre, tecum triumphantes vrbem inire tuum sequentes currum, Iouis Opt. Max. templum gratantes, ouantésque adire.

Gratari, Aliquid gratantes dicere. Tacit. lib. 5, Tum complexus eũ Tiberius, præscium periculorum & incolumem fore gratatur.

Gratatur reduces. Virgil. 5. Æneid.

Gratari alicui Ouid. 6. Metamorphoseos,

-gratata est scilicet illis Thracia.

Gratari sibi. Ouid. epist. 11. Quid tibi grataris?

Ad gratandum se expedire. Tacit. lib. 14.

Gratans, gratantis, Participium {χαίρων.} Tacit. lib. 2, Inter venerantes, gratantésque aspici solita. Idem lib. 18.

Gratabundus {συγχαίρων.} Tacit. lib. 17, Et proximi militum gratabundi respondent.

Gratulor, pen. corr. gratularis {συγχαίρω, συνήδομαι} gratulári, Verbis restari se gaudere fortuna & felicitate alterius, apud eum ipsum qui affectus est felicitate, & aliquando etiam apud nosipsos ob felicitatem aliquam quæ nobis fortè contigit.

De reditu alicuius gratulari. Cic. Att. lib. 4. 70.

Aduentu alicuius gratulari. Cic. in Sallust.

Nomine alicuius gratulari. Cic. 1. Philipp.

Gratulor tibi & mihi. Ouid. 1. Trist. eleg. 8,

Et quoniam vera est, tota tibi mente, mihíque
Gratulor, ingenium non latuisse tuum.

Gratulor tibi hanc rem. Plaut. Capt. 9. Cic. 2. Verr. Appellat hominem, & ei voce maxima victoriam gratulatur. Ouid. 3. de Arte,

Prisca iuuent alios, ego me nunc denique natum
Gratulor. Terent. Eunuch. a. 2,

Salutant, ad cœnam vocant, aduentum gratulantur.

Gratulor tibi affinitate viri optimi. Cæl. Cic. lib. 8. 13.

Gratulor tibi de hac re. Cic. Lentulo, lib. 1. 7, Quòd mihi de filia & de Crassipede gratularis, agnosco humanitatem tuam.

Gratulor tibi in hoc. Cic. pro Plancio. Idem Trebiano, lib. 6. 11, Qua in re tibi gratulor ita vehementer.

Gratulor huic terræ, quòd abest regionibus illis. Ouid. 10 Metam. Quintil. in Pastu cadauerũ, siue Declamat. 12, Gratulemur quòd iam nulla ciuitas fame laborat. Subauditur nobis.

Gratulari dolori, pro Gaudium sumere. Quintil. In Præfat. lib. 6.

Gratulor pro opportunitate temporis. Cicero Cassio Proquæstori, lib. 15. 14, Sed tamen & feci antè, & facio nunc, tibíque cum pro rerum magnitudine quas gessisti, tum pro opportunitate tẽporis gratulor, quòd te de prouincia decedentem summa laus & summa gratia prouinciæ prosequuta est.

¶Gratulari, Gratias agere, inquit Nonius. Ennius Hecuba, Iuppiter tibi summe tandem malè re gesta gratulor. Nonius belli Punici libro 3, Isque sursum ad cælum suas res Ammulus gratulabatur diuis. Terentius Heauton. 5. 1,

Ohe, iam desine deos vxor gratulando obtundere
Tuam esse inuentam gnatam, &c.

Gratulatio, Verbale {ἐπιχάρμα.} Cic. ad Brutum, lib. 11. 18, Sed tamen tam recenti gratulatione, quam tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus. Idem Cælio, lib. 2. 9.

Lætitia & gratulatio. Cic. ad Att. li. 4. 70, Itaque hoc tibi verè affirmo, in maxima lætitia & exoptatissima gratulatione, vnũ ad cumulandũ gaudium conspectũ, aut potius complexũ mihi tuum defuisse.

Sera gratulatio reprehendi non solet, præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Cic. Curioni, lib. 2. 6.

Hic parenti suo magno adiumento in periculis, solatio in laboribus, gratulationi in victoria fuit. Cic. pro Murena.

Gratulationem decernere. Cic. in Catil. orat. vlt.

Gratulationem efferuescere. Cic. Famil. 9.

Gratulatione florere. Cic. pro Scar.

Gratulationem habere. Cic. pro Milone.

Gratulationem significare. Cic. ad Attic. 4.

¶Gratulatio, pro Gratiarum actione, vel supplicatione. Cicero de Prouinc. Consul. Diis immortalibus non erat exigua eadem gratulatio, quæ ea maximis bellis.

Gratulabundus {συγχαίρων.} Idem quod gratulans. Gellius lib. 3. cap. 15, Quúmque populus gratulabundus, flores vndique in eum iaceret.

GRATIDIA, Proprium nomen mulieris Neapolitanæ vnguentariæ ac maleficæ, quam Horatius in Epodis 3, & 1. Serm. sat. 8, Canidiam nominauit.

GRAVIONARIVM {γραουιονάριον} Germaniæ vrbs Ptolemæo. Vulgò *Bamberg*.

Grauis, & hoc graue {βαρὺς, βριθὺς, ὀχθεινὸς, ἐμβριθὴς, ἄχθιμος, ἐπαχθής} Suapte natura, inquit Valla, ponderosum significat: vt Graue saxum, grauis sarcina, grauia arma, graue scutum, quod scilicet grauat nos in ferendo, & quod ægrè, & cum molestia fertur. Inde per abusionem transferimus ad senectutem, ad morbum, ad laborem, ad dolorem: quia hi qui molestiam ex senectute, morbo, cæterísque sentiunt, quasi onere intolerabili premuntur, quod cupidè velut graue pondus à se vellent deponere. Neque solum ad molestias corporis trãslatio hæc fit, verumetiam ad molestias animi, vt grauis contumelia, grauis iniuria, grauis mœror, grauis iactura, quæ animum genere quodam ponderis premunt. Itaque vnus modus est, quæ corpori aut animo molesta sunt, ea grauia appellare. Eóque molestia à mole, id est à re magna, magnique ponderis vocitata est. Alter modus est, quòd quemadmodum grauia saxa & grandes trunci non facilè loco mouentur, sed ad omnem temporis mutabilitatem hærent: ita homines constantes, ac præditi sapientia, meritò per figuram graues nominantur, quòd nec precibus, nec minis, nec vanitate, nec promissis ab æquo & iusto summouentur: vt hi faciunt quos leues vocamus, qui in similitudinem pulueris & palearum ad omnem auram ventilantur. Scimus tamen grauis nunc regere datiuum, quum est in priore significato: vt Tu es grauis mihi. Hactenus Valla lib. 6.

Leuis & Grauis, contraria. Cic. pro Rosc. Com. Quod etiam apud omnes leue & infirmum est, id apud iudicem graue & sanctum esse ducetur?

Grauis ætate. Liuius 10. ab Vrbe, Ingressi milites refractis foribus, paucos graues ætate, aut inualidos inueniunt.

Grauis pietate ac meritis, Plenus. Virg. 1. Æneidos,

Tum pietate grauem, ac meritis, si forte virum quem
Conspexere, silent, arrectísque auribus astant.

Graues cibo, sopiti iacebant. Liu. 1. bel. Maced.

Grauis diuitiis. Plenus & abundans. Plaut. Bacch. 9,

Sed antè quàm illa vnquam meis opulentiis
Ramenta fuit grauior aut propensior,
Mori me malim misera excruciatum inopia.

Fide grauiora, Ouid. 4 Trist. eleg. 2.

Grauis Marte. Virgil. 1. Æneidos,

-donec regina sacerdos
Marte grauis. Id est, semine Martis impleta. Idem eclog. 1,
Non insueta graues tentabunt pabula fœtas.

Grauis morbo. Virgil. 3. Georgicorum,

Vbi aut morbo grauis, aut iam segnior annis
Deficit, abde domo. Id est languidus.

Nam grauior. Claud. de bello Get.

Grauior nati animus. Terent. Heaut. 4. 1,

Mi Chreme, peccaui, fateor, vincor: nunc te obsecro,
Quantò tuus est animus nato grauior, ignoscentior,
Vt meæ stultitiæ iustitia tua sit aliquid præsidi. Id est, quanto plura nosti quàm ego.

Grauis vinculis, Oneratus & oppressus. Plin. epist. 147.

Grauis vino & somno. Liu. 9. bel. Pun.

Vino somnóque graues. Ouid. epist. 14.

Grauis vulneribus Alexander. Liu. 6. bel. Maced.

Grauis vtero, pro prægnante. Plin. lib. 9. cap. 6. Tunc quidẽ & vtero graues, pariendi ve pœnis inualidæ, solum auxilium nouare in altum profugere, & se toto defendere Oceano.

¶Graue absynthium, Id est amarum, & quod grauem succum habet. Varro in Quinquatribus, Absynthiũ vt bibam graue & castoreũ.

Grauis aduersarius. Perniciosus, acerbus, & nocens. Cic. 3. Offic. Magnum illud bellum, perfuga vnus, & grauem aduersarium imperij sustinuisset.

Acestes grauis, Vide ACESTES.

Graue æs Liu. 4. ab Vrbe, Decem milibus æris grauis damnatur.

Æs graue & Signatum, opponuntur. Liu. 4. ab Vrbe, Patres bene cœptam rem perseueranter tueri, conferre ipsi primi, & quia nondũ argẽtum signatum erat, æs graue plaustris quidam ad ærarium conuehentes, speciosam collationem faciebant.

Æs aa

Æstas grauis. Virgil. 1. Georg.
Ambitio misera grauísque. Horat. 1. Serm. sat. 6.
Amicitiæ principum graues. Horat. 2. Carm. ode 1.
Amentia grauis. Ouid. 5. Metam.
Amore perculsus graui. Horat. Epod. 11.
Grauis annis miles. Horat. 1. Serm. sat. 1.
Grauis annona, Cara. Plaut. Sticho, 10.
Grauis armatura, cui opponitur Leuis. Liu. 6. bel. Pun. Igitur magna parte impedimentorum relicta in Bruttis, & omni grauiore armatura, cum delectis, &c.
Auræ graues. Ouid. 7. Metam.
Grauis author, Probatus & magnæ authoritatis. Plin. lib. 37. cap. 25, A quo tempore pudicitiam subuersam Piso grauis author prodidit. Et lib. 24. cap. 9, Grauis author in medicina.
Author grauior. Tacit. lib. 19, Eo grauior author, quòd Paulino patriæ Forum Iulij.
Graue bellũ, pro molesto, authore Donato. Sallust. Grauiore bello qui prohibiti venerant socij frigere.
Graue & plenum carmen. Cic. 1. Tuscul.
Casu grauiore decidunt turres. Horat. 2. Carm. ode 10.
Grauis causa, Necessaria. Lucil. lib. 29, Habeásque animo, mihi admodum causam grauem fore, quæ me ab vllo commodo abducat tuo. Nonius.
Certamina grauiora. Sil. lib. 16.
Grauissimæ contumeliæ. Tacit. lib. 14.
Cura graui saucia. Virgil. 4. Æneid.
Damnum grauius. Ouid. 7. Metam.
Fatum graue. Ouid. 2. Metam.
Graui fronte, Tristi. Plin. in Paneg. Nunquam principibus defuerunt, qui fronte graui, & tristi supercilio vtilitatibus fisci contumaciter adessent, &c.
Virus graue. Horat. 2. epist. 1.
Grauis vmbra. Virgil. in Bucolicis,
Iuniperi grauis esse solet cantantibus vmbra.
Grauis voluntas. Cic. pro Fonteio.
Vterus grauis. Papinianus in l. qui graui. D. de iure codi. Qui graui vtero vxorem esse ignorabat, &c.
Graues greges, Multi. Varro, Vbi graues pascantur atque alantur pauonum greges. Nonius.
Grauis halitus, Insuauiter olens. Colum. lib. 1. cap. 5, Nam præstat à mari longo potius interuallo quàm breui refugisse: quia media sunt spatia grauioris halitus.
Grauis humo, Grandæuus. Virgil. 5. Æneidos,
Hic grauis Entellum dictis castigat Acestes. Nonius.
Honestas omni pondere grauior est habẽda, quàm cætera omnia. Cic. 3. Offic.
Ictus graues excipere. Horat. 1. Carm. ode 9.
Graue imperium, aut stabile. Terent. Adelph. 1. 1,
-errat longè mea quidem sententia,
Qui imperium credat grauius esse aut stabilius
Vi quod fit, quàm illud quod amicitia adiungitur.
Impetus grauis hastæ. Stat. 10. Thebaid.
Incœpta grauia. Horat. de Arte.
Ira grauis, & inexpugnabile pectus. Virgil. 5. Æneid.
Labore graui fessos. Seneca Hippol. 4.
Lacerto graui vibrata fraxinus. Ouid. 5. Metam.
Grauis manus, Vel pecunia, vel re aliqua onusta. Plaut. Pseud. 12. Virgil. in Buc. eclog. 1,
Non vnquam grauis ære domum mihi dextra redibat.
Mœror grauis. Horat. de Arte.
Morbus grauis. Ouid. 8. Metam.
Mors grauis. Ouid. 3. Metam.
Nidor grauis. Virgil. 3. Georg.
Graues imbre nubes. Liu. 8. bel. Pun. Nisi ex vehementi sole, qualis inter graues imbre niues effulget, tanta vis aquæ deiecta esset, vt &c.
Grauis nuntius, Tristis. Virgil. lib. 8. Æneidos,
-grauior ne nuntius aures Vulneret.
Graues oculi. Cic. Post red. in Senatu, Composito capillo, grauibus oculis, fluentibus buccis, pressa voce, &c.
Grauis odor. Plin. lib. 11. cap. 7, Omnes frigoris aut iniuriæ aditus obstruuntur, odore & ipsa etiamnum graui.
Odor grauis oris. Ouid. 3. de Arte.
Grauis & pestilens ora. Plin. epist. 101. lib. 5, Est sanè grauis & pestilens ora Tuscorum.
Grauis paupertas, Dura & difficilis. Terent. Adelph. 3. 4,
-paupertatem vnà pertulimus grauem.
Pœna grauiore dignus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.
Pondus graue. Horat. Epod. 4.
Graue pondus & Leue, contraria. Plin. lib. 12. cap. 9.
Prælium graue. Horat. 4. Carm. ode 14.
Graue pretium: Id est multum. Sallust. Cœpit per omnem prouinciam graue pretium fructibus esse.
Graui & crassa radice frutex. Plin. lib. 12. cap. 12.
Graues remi, Fortes & robusti. Virgil. lib. 5. Æneidos,
Prima pares ineunt grauibus certamina remis.
Robur graue. Virgil. 1. Georg.
Senatusconsultum vehemens & graue in aliquem. Cic. 1. in Catil.
Grauis senectus, Molesta. Cic. de Senect. Quòd senectutem nunquam tibi grauem esse senserim.
Seruitium graue. Propert. lib. 1. eleg. 5.
Sol grauis. Horat. 2. Serm. sat. 4.
Sonus grauis & acutus. Horat. de Arte.
Grauissimus sonus. Cic. 1. de Orat.
Sopor grauissimus. Lucret. lib. 4.
Stomachus grauis. Horat. 1. Carm. ode 6.
Grauis supellex, Diues. Plin. epist. 170.

Grauissimam suem facit glans quercna. Plin. lib. 16. cap. 6.
Tempus graue. Horat. 3. Carm. ode 23.
Grauis terra, Fœcunda & frugifera. Virgil. 3. Georgicorum,
Quid labor, aut benefacta iuuant, quid vomere terras
Inuertisse graues?
Grauis testis, Locuples & optimus. Cic. ad Curionem, lib. 2. 2, Graui teste priuatus sum amoris summi erga te mei. Idem 5. Verr. Et hoc in te grauiores, certioréśque testes sunt.
Vereor ne tibi sim grauis, Id est molestus. Cic. in Topic.
Torpor grauis. Seneca Herc. fur. 12.
Venter grauis maturo pondere. Ouid. 9. Metam.
Grauis ventus, Molestus. Plin. lib. 2. cap. 25.
Grauius verbum. Plaut. Trinum. 6, -grauius erit
Tuum vnum verbum ad eam rem, quàm centum mea.
Grauiore verbo appellare aliquem. Cic. 5. Verr. Eum in tanto tuo dedecore profectò ne verbo quidem grauiore appellasses.
Vulnus graue. Ouid. 4. Metam.
¶Graue & Facilè, contraria. Terent. Heaut. 5. 5,
-hæc dum incipias, grauia sunt,
Dúmque ignores: vbi cognoris, facilia.
Graue est quale sit existimare. Cic. ad Attic. lib. 11. 222.
¶Annus grauissimus, & pestilẽtissimus. Cic. Tirio, lib. 5. 16, Non mehercule quenquã audiui, hoc grauissimo & pestilẽtissimo anno adolescentulũ, aut puerũ mortuũ, qui mihi nõ à diis immortalibus ereptus ex his miseriis, atque ex iniquissima conditione vitæ videretur.
Tempus anni grauissimum. Cic. Q. frat. lib. 1. 16, Atque id anni tempore grauissimo, & caloribus maximis.
¶Grauissimum. Terent. Adelph. 2. 4,
-mane: nondum audisti Demea Quod est grauissimum.
¶Graue est homini pudenti petere aliquid magnum ab eo, de quo se bene meritum putet. Cic. Curioni, lib. 2. 5.
Graue in populum, Quod ægrè & grauiter admodũ populus ferre potest. Cic. pro Corn. Balbo, Etenim in Pop. Rom. graue est, non posse vti sociis excellenti virtute præditis, qui velint, &c.

Grauiusculus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum {[illegible]} Gell. lib. 2. cap. 11, Qui fistula breui sensim grauiusculum sonum inspiraret ad deprimendum, sedandúmque impetum vocis eius.

Grauitas, pen. corr. grauitatis {[illegible]} Põdus. Cic. 2. de Nat. deor. Tanta cõtentio grauitatis & ponderũ.
Quanta illi fuit grauitas, quãta in oratione maiestas? Cic. de Amic.
¶Grauitas, pro molestia. vel magnitudine accipitur, vt Grauitas odoris, grauitas doloris, grauitas somni.
Grauitas audiendi, vel auditus, pro duro, & depressato auditu. Plin. lib. 28. cap. 11, Si grauitas sit audiendi, fel bubulum cum vrina capræ, vel hirci. Idem lib. 23. cap. 4.
Grauitas aurium. Plin. lib. 20. cap. 13.
Grauitas capitis. Plin. lib. 27. cap. 12.
Grauitas cæli, Hoc est aeris nobis iniucundi molestia. Cic. ad Att. lib. 11. 228, Iam enim corpore vix sustineo grauitatem cæli huius, quæ mihi laborem affert in dolore.
Grauitas membrorum, & cruciatus dolorum. Cic. 4. de Finib.
Grauitas oris, pro graueolentia. Plin. lib. 28. cap. 12.
¶Grauitas ignaua. Ouid. 2. Metam.
Tarda grauitate iacentes. Ouid. 11. Metam.
Ignaua nequeunt grauitate mouere. Ouid. 2. Metam.
Rerum grauitas, vtróque. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.
Serena grauitate plenus vultus. Ouid. ad Pisonem.
¶Grauitas, Firmitas ac constantia animi, & in vultu, moribus, verbis, rebus agendis quædam seueritas. Cic. de Senect. Vt enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum, & grauitas iam constantis ætatis, &c. Idem de Amicitia, Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum authoritate, & eorum illustrium, plus nescio quo pacto videtur habere grauitatis.
Grauitas sapientis. Cic. 4. Acad.
Grauitas & virtus iudicis. Cic. pro Quintio.
Grauitati deditus homo. Cic. pro Cælio.
Adhibere grauitatem, Vide ADHIBEO.
Facere grauitatem. Cels. lib. 1. cap. 3, Qui vomere bis in mense vult, melius consulet si biduo cõtinuarit, quàm si post quintum decimum diem vomuerit: nisi hæc mora grauitatem pectori faciet.
Habere grauitatem dicitur genus dicendi. Cic. de Clar. Orat. Hæc autem (vt dixi) genera dicendi aptiora sunt adolescentibus, in senibus grauitatem non habent.
Seruare grauitatem. Cic. ad Attic. 10.
Tenere grauitatem in congressu. Cic. Att. lib. 9. 191, Ego tuis consiliis sum vsus, maximéque quòd grauitatem in congressu nostro tenui quam debui.
Eandem seruare grauitatem. Cic. Att. lib. 10. 192.
Oneris grauitate impedire aliquem. Ouid. 10. Metam.
Tuenda est tibi grauitas. Cic. Tirio, lib. 5. 16.
Sententiarum grauitate, verborum ponderibus est vtendum. Cic. 2. de Orat.
Verborum grauitas. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Iucunda grauitas remoto fastu. Claud. 8. Paneg.
Cum grauitate loqui. Cic. ad Attic. lib. 9. 180, Illud me præclarè admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & vt cum grauitate potius loquar.

Grauiter, pen. corr. {[illegible]} Aduerbium, aliquãdo multum significat, aliquando asperè & malè. Significat etiam molestè: nonnunquam & sapienter.
Grauiter accipere aliquid, Id est iniquo animo. Cic. 2. de Orat.
Accusare grauiter aliquem. Cic. lib. 5. epist. 15. ad Lucceium, Me, lẽnissimis & amantissimis verbis vtens, re grauiter accusas.
Grauissimè ægrotare, pro Vehementer. Cic. 2. de Finib.
Grauiter audire. Terent. Heaut. 1. 1, -adolescentulus
Sæpe eadem & grauiter audiendo victus est.

Concidit ad terram grauiter. Virgil.5.Æneid.
Grauiter crepuerunt fores. Terent.Heaut.3.3,
Mane, mane, quid est quòd tam à nobis grauiter crepuêre fores.
Idem Adelph.5.3,
Quisnam à me pepulit tam grauiter fores?
Grauiter cruciare, Multum & maximè ac vehementer. Terentius Heaut.5.5,
Enimuero Chremes nimis grauiter crucias adolescentulum,
Nimísque inhumanè.
Grauiter in aliquem dicere. Terent.Adelph.1.2,
-iste tuus ipse sentiet
Posterius: nolo in illum grauiter dicere.
Grauiter dissentiunt inter se. Cic.12. Philipp.
Grauiter aliquid facere. Cicero, Siquid prudenter, siquid grauiter factum est.
Grauiter aliquid ferre, Id est molestè. Terent. And.1.2,
Omnes qui amant, grauiter sibi dari vxorem ferunt. Huius contrarium est Leuiter ferre. Cic de Aruspic.respons. Quæ quandiu hærebant in vno me, id grauiter equidem, sed aliquanto leuius ferebam. Vide FERO.
Grauiter imperare. Plaut. Capt.6.
Grauiter increpare. Plin.lib.17.cap.2.
Grauiter infensus alicui. Cic.in Catilin.inuectin.2.
Grauiter irasci, Multum. Terent.Hecy.4.4,
Tibi quoque ædepol sum iratus Philumena
Grauiter quidem.
Miserans grauiter. Virgil.10.Æneid.
Grauiter narrare res gestas. Cic. in Orat. Thucydides autem res gestas & bella narrat & prælia grauiter sanè & probè.
Opinari de aliquo grauissimè. Tranquillus in Augusto.
Queri grauiter. Cic ad Attic.13 1, Dionysius noster grauiter queritur, & tamen iure, à discipulis abesse tandiu.
Sæuit grauiter. Virgil.4.Georg.
Grauiter sonare. Cic.in Somnio Scip. Natura fert vt extrema, ex altera parte grauiter, ex altera autem acutè sonent.
Grauiter spirare, Multum & vehementem odorem afferre naribus. Virgil.4.Georgicorum,
-grauiter spirantis copia thymbræ.
Esse alicui grauiter inimicum. Cic. Lent.lib.1.9.
Grauiter suspectus alicui. Cic.in Catil.inuect. 1.

Grauedo, pen.prod. huius grauedinis, f.g. (κόρυζα) Morbus seu humor qui ex capite distillat, nares claudit, vocem obtundit, tussim siccam mouet, vt docet Cels.lib.4 cap 2. Plaut.Asin.13.
Quod illa autem simulet, quasi grauedo profluat. Cic. Attico, libro 16.338, Grauedini quæso omni ratione subueni. Plin.lib.21.cap.19, de violis purpureis, Crapulam & grauedines capitis impositis coronis olfactúve discutiunt.
Frigida grauedo. Catull. ad Fundum, epigr.41.

Grauedinosus, pen.prod. Adiectiuum (κορυζώδης.) Cic.4. Tuscul.Itaque dicimur grauedinosi quosdam, quosdam torminosos, non quia iam sint, sed quia sæpe sint.
Grauedinosum, Quod grauedinem facit. Plinius lib.18.cap.15. de eruo, Martio mense satum noxium esse bubus aiunt. Item autumno grauedinosum.

Graueolens, pen.corr. graueolentis, om.g. (βαρύοσμος) Quod malè olet. Virgil.6.Æneidos,
-ad fauces graueolentis auerni. Plin.lib.27.c.8, Graueolentibus foliis.
Graueolentia centaurea. Virgil.4.Georg.

Graueolentia, graueolentiæ (δυσωδία.) Plin. Et oris graueolentiam sistit. Et lib.22.cap.22, Graueolentiam alarum emendat. Idem libro 28.cap.11, Mulcet graueolentiam oris.
Graueolentia halitus. Plin.lib 28.cap.12.

Grauo, grauas (βαρύνω) grauâre, Premere, onerare, molestare. Virgil. 2.Æneidos, -nec me labor iste grauabit.
Fortunam alicuius grauare. Ouid.5. Trist.eleg.12.
Cymba grauanda. Propert.lib.3.eleg 3.
Poma grauantia ramos. Ouid.13.Metam.

Grauatus, pen.prod. Participium (βαρυνθείς) Molestia aut grauedine affectus. Columel.lib.6.cap 9, Signa febricitantis manantes lacrymæ, grauatum caput, oculi compressi. Cic.1.de Diuin. Ex antiquo poeta,
Iam verò semper viridis, sempérque grauata
Lentiscus, triplici solita, grandescere fœtu.
Grauatus somno. Plin.lib.26.cap.1. Item Liu.5.bel.Pun. Grauatis omnibus vino somnóque.
Grauatus vulneribus. Liu.10.bel.Pun.
Caput grauatum demittere. Ouid.10.Metam.
Oculos in morte grauator. Ouid.4.Metam.

Grauor, grauaris (βαρύνομαι) grauari, Deponens, Offendi, & grauiter ferre. Plaut. Trinum.17, -non grauabor,
Faciam ita vt vis. Cic. de Amic. Ego verò non grauarer, si mihi ipse confiderem.
Neque grauabor breuiter meo more quid quaque de re sentiam dicere. Cic.1.de Orat.
¶Grauari, cum accusatiuo. Quintil.lib.1.cap.2, Quæ si quia grauabitur: non rationi defuerit, sed oneri. Suet.in August.cap.72, Ampla & operosa prætoria grauabatur. Virg.lib.10.Æneidos,
-quid si, quæ voce grauaris, Mente dares?
Grauari dominos. Lucan.lib.7. Id est nolle habere dominos. Sic Horat.4.Carm. ode 11,
-& exemplum graue præbet ales
Pegasus, terrenum equitem grauatus
Bellerophontem.
Grauari aliquid, pro Molestè ferre. Tacitus lib.3, Sanè grauaretur aspectum ciuium senex imperator.

Grauatus, pen.prod. (βεβαρυμένος.) Plaut.Sticho,16, -quanquam
Grauatus, non nocuit tamen.

In re aliqua homines grauatos non esse. Cic. pro Murena.
¶Grauatus, cum infinitiuo. Valer.Max.lib.5.cap.7.in princip. Fabius Rutilianus legatus ire Fabio Gurgiti filio ad bellum difficile & periculosum consueuudum grauatus non est.

Grauate, pen.prod. Aduerbium (δυσχερῶς) Molestè & ægrè. Cicero pro Cornel Balbo, Qui erranti comiter monstrant viam, benignè, nô grauatè. Idem 2.Offic. Grauatè ille primò: quid multa? Impetrat.

Grauatim, pen.prod. (βαρέως) Aliud aduerbium idem significans. Liu.2. ab Vrbe, Haud grauatim socia arma Rutulis iunxit.
Grauatim cadere, Id est tardè & vix. Lucret.lib.3,
-plumas auium, pappósque volantes,
Qui nimia leuitate cadunt plerunque grauatim.

Grauesco, grauescis (βαρύνομαι) grauéscere, Grauem & oneratum fieri. Virgilius 2.Georg. Nec minus interea fœtu nemus omne grauescit. Plin.lib.11.cap.41, Cameli lac habent donec iterum grauescant. Hoc est grauidæ fiant & prægnantes.
Valetudo grauescit. Hoc est ingrauescit, grauior fit. Tacitus lib.1, Hæc, atque talia agitantibus grauescere valetudo Augusti.
Mala publica in dies grauescentibus. Tacit.lib.14.

Grauidus, pen.corr. (ἔγκυος, ἐγκύμων) Adiectiuum, significat plenum & ponderosum. Plaut. Truc.4,
Neu qui manus attolerit steriles intrò ad nos,
Grauidas foras exportet.
Grauida mulier, Quæ iã concepto fœtu grauatur. Cic. pro Cluent. Nam quum esset grauida Auria fratris vxor, & iam appropinquare partus videretur.
Aluus grauida. Ouid.2.Amor.eleg.14.
Metallis grauida Amathus. Ouid.10.Metam.
Fœtus grauidi. Virgil.4.Georg.
Fruges grauidæ. Virgil.2.Georg.
Imperiis grauida Italia. Virgil.4.Æneid.
Lingua grauida. Propert.lib.3.eleg.8,
Quæ mulier grauida iactat conuitia lingua.
Messes grauidæ. Ouid.8.Metam.
Nubes grauidæ. Ouid.1. Trist.eleg.2.
Palmes grauidus. Ouid.1.Fast.
Pecus grauidum. Virgil.3.Georg.
Tellus grauida. Ouid.7. Metam.
Venter grauidus. Ouid.10.Metam.
Grauida puero mulier. Plaut. Amphit.8,
Amphitruo speraui ego istam tibi parituram filiam:
Verùm non est puero grauida.
Grauidam facere mulierem filio. Plaut. Amphit.18.
Grauida è Pamphilo. Terent.And 3.2,
Iam primùm hæc se è Pamphilo
Grauidam dixit esse: inuentum est falsum. Plaut. Amphit.3,
Vtrinque est grauida, & ex viro, & ex summo Ioue.
Vnores grauidas reddere. Lucret.lib.4.
Grauida facta, mensis hic septimus. Terent. Adelph.3.4,
-virgo ex eo
Compressu grauida facta est, hic mensis decimus est.
¶Grauida gratia bonis. Plaut. Capt.6,
Quod bonis bene fit beneficium, gratia ea grauida est bonis.
Grauida carnaria Plaut. Pseud.4.
Vbera grauida vitali rore. Cic.1.de Diuinat.

Grauiditas, pen.corr. huius grauiditatis (ἐγκυμοσύνη.) Cic.2.de Natura deor. Ipse sol mundum omnem sua luce compleat, ab eóque luna illuminata grauiditates & partus afferat, maturitatésque gignendi.

Grauido, grauidas, pen.corr. (ἐγκύμονα ποιῶ) grauidâre, Implere & grauidum facere. Cic. 2. de Nat. deor. De terra quæ grauidata seminibus omnia pariat & fundat ex sese. Cæcil. Tyche, Per mysteria hæc inhonestè grauidauit probro.

Grauastellus, inquit Festus, dicitur senior. Plaut Epidico,
Sed quæ hæc est muliercula, & ille grauastellus qui venit? Vt puto grauastellus à grauitate dictus. Hactenus Festus. Quidam legunt Rauastellus, à rauo colore.

GRAVISCAE, Tuscorum castellum, authore Ptolemæo: Mons altus hodie, Vulgò *Montalto.* Virgil.lib.10.Æneidos,
Et Pyrgi veteres, intempestæque Grauiscæ.
Veteres grauiscæ. Sil.lib.8.

G R E

Gregalis, Gregarius, Gregatim. Vide GREX.

Gremium, huius gremij (κόλπος) Est inter complexum femorum, feminúmve, in quo complexo mulieres concipere solent, inquit Valla lib.4.cap.37. Terent.Adelph.3.2,
Qui se in sui gremio positurum puerum dicebat. Virg.1.Æneidos,
Hæret, & interdum gremio fouet inscia Dido. Cic. de Clar.Orat.
Apparet filios non tam in gremio matris educatos, quàm sermone matris. Idem pro Cluentio, In huius amantissimi sui fratris manibus & gremio, mœrore, & lacrymis consenescebat.
Accipere aliquem gremio. Virg.1.Æneid. Vide ACCIPIO.
Liberi partim è gremiis parentum diripiuntur, partim in sinu iugulantur. Author ad Heren.lib.4.
Implere gremium. Iuuen.sat.14.
Impositus gremio. Quintil. lib.1. cap.1, Fingamus igitur Alexandrum dari nobis impositum gremio, dignum tanta cura infantem.
Incestare gremium matris. Stat.1. Thebaid.
¶Gremium terræ. Cic. de Senect. Quæ quum gremio mollito, & subacto semen sparsum excepit. De terra.
Telluris gremium. Virgil.3.Æneid.
Gremium togæ. Florus libro 2.cap.8, Excusso in media curia togæ gremio.
Gremium arenosum, de fluuiis dicitur. Sil.lib.8.
Gremium Græciæ. Cic.in Pisonem, Ætolia quæ procul à Barbaris disiuncta gentibus, in sinu pacis posita, medio fere Græciæ gremio continetur, &c.

Sinus

Sinus & gremium patriæ. Cic. pro Cælio, Quum Q. Metellus abstraheretur è sinu, gremióque patriæ.

Hæc sunt sepulta in gremio Consulatus tui. Cic. in Pisonem.

Gremium imperij. Cic. de Prouinc. Consul. Vt Thessalonicenses positi in gremio imperij nostri relinquere oppidum, & arcem munire cogantur.

¶ Ad gremium reuocare. Quintil. de Prælectione, lib. 2. cap. 5.

Gressus, Vide GRADVS.

Grex, huius gregis, masc. gen. { ἀγέλη, ποίμνη } Minorum animalium cógregatio, vt ouium, porcorum, caprarum, vt ait Valla lib. 4. cap. 42. Ouid. 4. Metamorphoseon,

Mille greges illi, totidémque armenta per herbas
Pascebant. Cic. ad Attic. lib. 7. 127, Idem quod pecudes, quæ dispulsæ, sui generis sequuntur greges, vt boues armenta: sic ego, &c.

Anatum greges. Varro 3. de Re rust. cap. 11.

Anserum greges. Varro 3. de Re rust. cap. 10.

Grex armentorum. Cic. 3. Philipp. Cædit greges armentorum, reliquíque pecoris quodcunque nactus est.

Auium grex. Horat. 1. epist. 3.

Grex equarum. Cic. 3. Verr. Præterea greges equarum eius istum abigendos curasse.

Hœdorum grex Virg. ecloga 2.

Ouillus grex, Vide OVIS.

Pauonum greges. Varro 3 de Re rust. cap. 6.

Pecorum grex. Ouid. 11. Metam.

Grex venalium Plaut. Aulul. 13,

Etiam intruducas si vis vel gregem venalium.

¶ Lanigeros agitare greges. Virg. 3. Georg.

Cædere greges, Vide CÆDO.

Compellere greges in vnum. Virg. ecloga 7.

Magnus grex. Id est armentum Virg. ecloga 6.

Grex armentorum, Vide ARMENTVM.

Milliarius grex, Vide MILLE.

¶ Custos gregis. Opilio. Virg. ecloga 10.

Dux gregis, pro Tauro. Ouid. 1. de Arte,

Hanc tamen impleuit vacca deceptus acerna
Dux gregis: & partus proditur author erat.

¶ Grex hominum Terent. Eunucho, 5. 9,

Vnum etiam hoc vos oro, vt me in vestrum gregé recipiatis. Cic. in Catilin. In his gregibus omnes aleatores, omnes adulteri, omnes impuri, impudicique versantur. Terent. Heauton. 2. 3,

-ancillarum gregé Ducunt secum. Idē in Prologo Heaut. 45,

Siqua laboriosa est, ad me curritur:
Si lenis est, ad alium defertur gregem.

Virorum grex. Silius lib. 7.

Grex amicorum. Cic. 1. de Finibus, Quantáque amoris conspiratione consentientes tenuit amicorum greges!

Grex oratorum. Cic. 1. Verr. Quartum quem sis habiturus non video: nisi quem forté ex illo grege oratorum qui subscriptionem sibi postularant.

Indocilis grex Horat. Epod. 16.

Scribere aliquem sui gregis, Id est Referre in numerum amicorum. Horat. 1. epist. 9,

Scribe tui gregis hunc, & fortem crede, bonumque.

Greges virgarum. Plaut. Pseud. 4.

¶ Grex, Fœminino genere. Lucret. lib. 4,

Lanigeræ pecudes, & equorum duellica proles
Buceriæque greges. Hæc Nonius.

Gregarius, Adiectiuum { ἀγελαῖος, ἀγελαστικός } Ex grege vulgaris. Vnde gregarius miles dicitur non electus, sed tumultuarié vndecunque collectus. Salust. Deinde multi memores Syllanæ victoriæ, quód ex gregariis militibus alios senatores videbant.

Pastor gregarius. Colum. lib. 6 in Præfat. Gregariorúmque pastorum velut minutam professionis suæ disciplinam constantissimé repudiasse. Cic. pro Planc. At id etiam gregarij milites faciunt inuiti.

Gregalis, & hoc gregale, penult. prod. { ἀγελαῖος } Qui ex eodem est grege. Varro 2. de Re rust. cap. 7, Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo contendit in currendo.

Gregales sui. Cic. de Arusp. resp. Neque P. Clodius, nec quisquam de gregalibus eius aut consiliarus designatur. Idem 2. de Orat.

¶ Gregalis, pro vulgari seu publico. Senec. epist. 87, Dij boni quàm iuuabat intrare balnea illa obscura, & gregali tectorio inducta. Idē 2. de Benef. Gregalia poma.

Gregatim, penult. prod. Aduerbium { ἀγεληδόν } Per diuersos greges. Varro lib. 4 de Ling. Lat. Merula, quod mera, id est sola volitet. Contrà ab eo graculi, quód gregatim. Plin. lib. 8. cap. 5, Elephanti gregatim semper ingrediuntur.

Volare gregatim. Quintil. lib. 1. cap. 6.

¶ Gregatim, ad homines translatum. Cic. 7. Verr. Videtis ciues Romanos gregatim coniectos in lautumias.

Gregatim ferre manus. Stat. 8. Thebaid.

Gregatim sentiuntur morborum genera. Plin. lib. 26. cap. 1, Accidítque sæpius vt noua cótrà genera morborum gregatim sentirétur.

G R I

Grillus, Vide GRYLLVS.

Griphus, griphi, masc. gen. { γρῖφος } Latiné dicitur rete, vel sermo implicitus, atque intricatus. Gell. lib. 1. cap. 2, Aliosque id genus griphos neminem posse dicens, nisi se, dissoluere.

G R O

GRONTES, Hispaniæ populi ad Durium amnem, vt scribit Pomponius lib. 3 quorum meminerunt Plinius & Silius.

Grossus, huius grossi, masc. & fœm. gen. { ὄλυνθος } Dicitur ficus quæ nondum maturuit. Celsus lib. 5, Grossi in aqua cocti. Plin. lib. 15. cap. 18, Deprehensásque in his hyeme grossos. Idem alibi, Crudæ grossi verrucas tollunt.

Grossulus, huius grossuli, penul. corr. Diminutiuum { ὀλύνθιον } Colum. de Arboribus, cap. 21, Si voles ficum quamuis non natura seram facere, quum grossuli minuti erunt, fructum decutito.

G R V

Gruma, huius grumæ. Grumæ (inquit Nonius) sunt loca media, in quæ directæ quatuor congregantur & conueniunt viæ. Est autem gruma mensura quædam, qua fixæ viæ ad lineam diriguntur, vt est agrimensorum, & similium. Ennius lib. 17, grumam dirigere dixit, degrumari ferrum.

Grumus, huius grumi { θρόμβος } Dicitur terra in aceruum collecta, quæ tamen est minor tumulo: apud Columellam dicitur aluulus. Vnde lib. 2. cap. 18 ait, Grumósque quos ad versuram plerunque tractæ faciunt crates, dissipabimus, &c.

Grumus salis. Plin. lib. 33. cap. 4, Torretur & cum salis grumo, pondere triplici.

Grumulus, huius grumuli, penult. corr. Diminutiuú { θρομβίδιον } Plin. lib. 19. cap. 6, Quidam vlpicum & allium in plano seri vetant, castellatimque grumulis imponi, distantibus inter se pedes ternos.

Grundio, grundis { γρυλίζω } grundire, dicebant veteres, quod nos grunnire dicimus. Claud. lib. 16, Agni grundibant, dixit: & grundibat grauiter pecus suillum. Etiam hominum esse grunditum Cæcilius Ebriis designauit. Ex Nonio.

Grunnio, grúnis, grunniui vel grunnij, grunnitú, pen. prod. { γρυλίζω } grunnire, Proprium est porcorum. Plin lib. 32. cap. 2, Grunnire cum quum capiatur. Iuuenalis sat. 15, Et quum remigibus grunnisse Elpenora porcis.

Grunnitus, huius grunnitus, penult. prod. { γρυλισμός } Cic. 5. Tuscul. Aut grunnitum, quum iugulatur, suis.

Grus, huius gruis, masculini vel fœminini generis { γέρανος } Auis nota. Virgilius lib. 1. Georgic. Strymoniæ dant signa grues. Horatius 2. Serm. sat. 8,

-discerpta ferentes
Membra gruis sparsi sale multo. Plin. lib. 10. cap. 23, Inducias habet gens Pygmæa, abscessu gruum, cum iis dimicantium. Mira de gruibus toto hoc capite.

Grues, vt inquit Cicero, 2. de Nat. deor. Quum loca calidiora petentes maria transmittunt, trianguli efficiunt formam: eius autem summo angulo aer ab iis aduersus pellitur: deinde sensim ab vtroque latere tanquam remis, ita pennis cursus auium leuatur. Basis autem trianguli, quam efficiunt grues, ea tanquam à puppi ventis adiuuatur, eæque in tergo præuolantium colla & capita reponút. quod quia ipse dux facere non potest, quia nó habet vbi nitatur, reuolat, vt ipse quoque quiescat. in eius locum succedit ex iis quæ adquierunt, eáque vicissitudo in omni cursu conseruatur.

Clamor gruum. Lucret. lib. 4.

Hyberna Rhodopes grus. Stat. 4. Sylu. 6.

Threicia grus Ouid. 3. de Arte.

Aduenam laqueo capiare gruem. Horat. Epod. 2.

¶ Grus, machina ad subleuanda onera accommoda sic dicta, quòd in longum prominens, collum gruis referat: Græcé γέρανος dicitur: cuius sæpe fit mentio apud Vitruuium. Labeo in l. Si seruus tuus. D. De action. empt. & vendit. Qui per [illegible] descendere, aut in cloacam demitti solitus esset.

Gruo, gruis { κλαγγάζω } gruere. Festus, Gruere dicuntur grues, vt sues grunnire.

Gryllus, huius grylli, masc. gen. Animal est magnitudine cicadæ, corpore longiore, pernicies agrorum. Vide Plin. lib. 29. cap. 6.

GRYNIA, Vrbs Æoliæ in finibus Ioniæ.

Grynæus, Adiectiuum { γρύνειος } vt Grynæus Apollo. Virgil. 4. Æneid. Vbi Seruius, Clazomene ciuitas est Asiæ. Iuxta hanc ortum est Grynæum, vbi Apollo colitur. Inde ergo nunc epithetoo dedit, licet & in Delo acceperit oraculum. Idem 6. ecloga,

His tibi Grynæi nemoris dicatur origo.

Gryphoma { γρύφωμα } Positum à Polluce inter ornamenta muliebria lib. 7. cap. 22.

Gryps, huius gryphis, masc. gen. vel etiam gryphus, gryphi { γρύψ } Animal pennatum & quadrupes, omni ex parte leo, alis & facie aquilis simile, equis vehementer infestum. Virg. ecloga 8, Iungentur iam gryphes equis. Plin. lib. 10. cap. 49, Pegasos equino capite volucres & gryphas auritos aduncitate rostri, fabulosos reor: illos in Scythia, hos in Æthiopia.

Grypus, huius grypi { γρυπός } Qui nasum aduncum habet.

G V B

Guberno, gubernas { [illegible] } gubernáre, Administrare, procurare, regere, gerere, moderari. Cicero Curioni, lib. 2. 6, Téque hortor, vt omnia gubernes & moderere prudentia tua.

Regere & gubernare. Cic. 2. de Nat. deor. Si veró in ipso mundo deus inest aliquis qui regat, qui gubernet, qui cursus, &c. conseruet.

Velim totum hoc ita gubernes, vt ne minima quidem re vlla Bruti commodum impediamus. Cic. Attico, lib. 13. 282.

Sed hæc deus aliquis gubernabit Cic. Attico, lib. 6. 114.

Gubernare aliquem consiliis. Cic. Bruto, 10.

Fortunæ nos, quantum humano consilio effici poterit, motum ratione quadam gubernabimus. Cic. Attico, lib 8. 148.

Manu omnia gubernare. Pomponius in principio l. 2. D. De orig. Iuris. Initio ciuitatis nostræ, populus sine certa lege, sine iure certo primùm agere instituit, omniáque manu regis gubernabantur.

Gubernare orbem terrarum. Cic. pro Sexto Roscio, Quum solus Rempublicam gereret, orbémque terrarum gubernaret.

Gubernare petitionem alicuius. Cic. pro Milone, Clodius contulit se ad eius competitores, sed ita, totam vt petitioné ipse solus etiam inuitis illis gubernaret.

Gubernat tormenta dolor. Cic. pro Sylla, Tormenta gubernat dolor, moderatur natura cuiusque.

Vitam gubernare ratione. Lucret. lib. 5.

Gubernans, Participium { [illegible] } vt
Fortuna gubernans. Lucret. lib. 5.

Gubernator, penultima prod. Verbale { [illegible] } Rector, & moderator nauis propriè dicitur. Cicero de Senectute, Vt si qui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, &c. Idem 2. de Inuent. Nauis quæ scientissimo gubernatore vtitur. Idem 4. Academ.

Custos, gubernatórque Reip. Cic. pro Rabirio Posth.

Gubernator equorum. Quintil. lib. 8. cap. 6.

Bonus gubernator, Vide BONVS.

Summi gubernatores. Cic. 7. Philipp. Quanquam non eget consilio, quo vales plurimum, tamen & summi gubernatores in magnis tempestatibus à vectoribus admoneri solent.

Gubernatrix, penult. prod. huius gubernatricis, penult. prod. Verbale fœm. { [illegible] } Cic. 1. de Orat. Quum ciuitatem vel paterno consilio, vel auitis armis florentissimam accepissent, ista præclara gubernatrix, ei ais, ciuitatum eloquentia, Rempub. dissipauerunt.

Gubernatio, huius gubernationis { [illegible] } Aliud verbale. Cicero 4. de Finibus, Et si in ipsa gubernatione negligentia est nauis euersa.

Vix videtur humani consilij tantarum rerum gubernatio esse potuisse. Cic. 3. in Catil.

Magnam gubernationem tui consilij, maxíque authoritatis res desyderabit. Cic. Bruto.

Gubernaculum, penult. corr. { [illegible] } dicitur clauus nauis. Cic. 2. de Inuent. Hic ille naufragus ad gubernaculum accessit.

¶ Gubernáclum, penult. prod. per syncopen: vt Gubernáclum contorquet tantum quò libet. Lucret. lib. 4.

Reuulsum gubernaclum. Virg. 6. Æneid.

¶ Assidere gubernaculis, Vide ASSIDEO.

Clauus & gubernaculum Reipub. per translationem. Cicero pro Sextio, Clauum tanti imperij tenere, & gubernacula Reipublicæ tractare.

Accedere ad gubernacula Reipub. Cic. 1. de Inuent.

Deiicere Senatum à gubernaculis. Cic. pro Domo sua, Quum Senatum à gubernaculis deiecisses, populum è naui exturbasses, ipse archipirata cum grege prædonum impurissimo plenissimis velis nauigares.

Qui nisi à gubernaculis recesserint, maximum ab vniuerso naufragio periculum est. Cic. Tironi, lib. 16. 27.

Vna penè voce Oratorem à gubernaculis ciuitatum repellere. Cicero de Orat.

Sedere omni tempore ad gubernacula Reipub. Cic. pro Roscio Amerino.

Gubernacula Reipub. tenere, Diligenter curare & administrare Rempub. Cicero de Diuinat. Quos tunc fers[illegible]mus quam gubernacula Reipub. tenebamus.

Tradere Oratori ciuitatum regendarum gubernacula. Cicero 1. de Oratore.

Gubernacula vitæ. Plin. lib. 11. cap. 37.

Guberna, pro gubernacula. Lucil. sat. lib. 20, Proras despoliate, & detondite guberna. Nonius.

Gubernium, pro gubernatore. Vide Gellium lib. 16. cap. 7.

G V L

Gula, gulæ, fœm. gen. { [illegible] } Pars superior œsophagi, qua cibus atque potus deuoratur. Interdum etiam pro faucibus ponitur. Sallustius, Laqueo gulam fregere. Plaut. Merc. 12,

Demisisti gladium in gulam, iam cadam. Cic. ad Attic. lib. 13. a86,

O gulam insulsam, pudet me patris.

Gula follis, pro anteriore follis parte qua aer intromittitur, & exprimitur. Plaut. Aulul. 9,

Quin quum it dormitum, follem obstringit ob gulam.

Ingeniosa gula, Vide INGENIOSVS.

Ingenua gula, Vide INGENVVS.

Immensa gula, Vide IMMENSVS.

Insulsa gula, Vide INSVLSVS.

Parcior gulæ. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Implacata gula. Ouid. 8. Metam.

Crescens gula. Iuuenal. sat. 11.

Profundæ, intempestiuæ, & sordidæ gulæ homo. Sueton. in Vitellio cap. 13. Vide VISCVS, visceris.

Subtilior gula. Colum. lib. 8. cap. 16. *Friandise subtile à juger du goust des viandes.*

Gulo, gulonis. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12, Vnde est & illud prouerbium, quo vtuntur gulones.

Gulosus, penult. prod. { [illegible] } Adiectiuum notæ significationis. Martial. lib. 8. 24,

Esse tibi videor sæuus, nimiúmque gulosus. Vide NIMIVM.

Gulosus lector Martialis lib. 10. 59,

Non opus est nobis nimium lectore guloso. Hoc est, multæ lectionis curioso.

Gulosè, penult. prod. Aduerbium { [illegible] } Colum. lib. 1. in Præfat. Contemptissimorum vitiorum officinas gulosius condiendi cibos, & luxuriosius fercula struendi. Gulosius, *Friandement.*

G V M

Gummi, neut. gen. indeclinabile, & hæc gummis { [illegible] } Lachryma arborum quarundam, quæ veluti gutta quædā viscosa per ipsum corticem diffunditur. Plin. lib. 13. cap. 11, Gummi optimū esse ex Ægyptia spina conuenit, vermiculatū, colore glauco, purum, sine cortice, dentibus adhærens. Columel. lib. 12. cap. 50, Noua dolia liquida gummi perlinere. Ibidem, Multi quum semel noua dolia vel serias crassa gummi linerunt, vnà in perpetuum gummitione contenti sunt.

Gummitio, gummitionis { [illegible] } Illinitio quædam ex glutinoso illo arborum succo, quæ doliis fieri solebat, quemadmodum picatio ex pice, vt in præcedenti Columellæ exemplo.

Gummosus, penul. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod multum gummi habet. Plin. lib. 12. cap. 9, de bdellio arbore, Indicum, humidius & facilius hoc, & crustosius, amariúsque: at gummosum.

G V R

Gurdi, gurdorum { [illegible] } stolidi à vulgo dicuntur. Quintil. lib. 1. cap. 5, Et gurdos, quos pro stolidis accipit vulgus, ex Hispania duxisse originem audiui.

Gurges, gurgitis, penult. corr. masc. gen. { [illegible] } Locus in flumine profundus, in quo aqua congeritur & circùm vertitur. Omnis aquarum congeries, dicitur gurges. Martial. lib. 1. 72,

Raptus flumineo venit de gurgite piscis. Plin. lib. 9. cap. 31, Æstate in opaca gurgitum recedunt. De ranenis.

Altus gurges. Virgilius ecloga 6.

Altitudo gurgitis. Plinius libro 8. cap. 5.

Nepotum omnium altissimus gurges Apicius. Plinius libro 10. capite 48.

Anheli gurgites. Silius lib. 3.

Gurges imus. Plin. lib. 9. cap. 15, Reliquo tempore hyberno latent in gurgitibus imis.

Limosus gurges. Ouid. 6. Metam.

Rapidus gurges. Seneca Thyeste, 2.

Refluo circuosiona gurgite Thetis. Stat. 5. Syl. 1.

Sinuatus gurges. Silius lib. 13.

Sinuatus gurges in curuos arcus. Ouid. 14. Metam.

¶ Quæ Charybdis tantos exhaurire gurgites posset, quantas ista Byzantiorum, Brogitarorúmque prædas exorbuit? Cicero de Aruspicum responsis.

Feritur cita gurgite classis. Virg. 5. Æneid.

Spumans gurges. Silius lib. 17.

Tollimur in cælum curuato gurgite. Virg. 3. Æneid.

¶ Gurges, pro ipso maris periculo & veluti quadam syrte aut Scylla. Virg. 1. Æneid. Apparent rari nantes in gurgite vasto.

Gurges cæruleus, pro Oceano. Ouid. 2. Metam.

¶ Gurges, per translationem. Cicero 5. in Verrem, Immensa aliqua vorago est, aut gurges vitiorum, turpitudinúmque omnium. Idem in Pisonem, Ille gurges atque helluo, natus abdomini suo, non laudi atque gloriæ.

Gurges & vorago patrimonij. Cic. pro Sextio.

GVRGES, Cognomen Q. Fabij Rulliani filij, à deuorato patrimonio illi impositum. Macrobius.

Gurgulio { [illegible] } Vide CVRCVLIO. Plin. lib. 18. c. 30, Gurgulionem enim non descendere infra quatuor digitos, nec amplius periclitari.

Gurgustium, huius gurgustij { [illegible] } inquit Festus, genus habitationis angustū, à gurgulione verme sic dictum. Seruius docet, gurgustium esse obscuram & latentem tabernam. Cic. in Pisonem Meministine cœnam, quum ad te quinta ferè hora cum C. Pisone venissem, nescio quo è gurgustio te prodire, inuoluto capite, soleatum? Idem 1. de Nat. deor.

Gurgustiolum, gurgustioli, penult. corr. { [illegible] } Diminutiuum.

G V S

Gusto, gustas { [illegible] } gustāre, notæ significationis. Cæsar 5. bel. Gall. Leporem & gallinam & anserem gustare fas non putant.

Gustare aquam. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27, Fugi in Tusculanum, quum quidem biduum ita ieiunus fuissem, vt ne aquam quidem gustarem.

Gustare herbam. Cic. 2. de Nat. deor. Capras autem in Creta feras quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam quærere, quæ dictamus vocaretur: quam quum gustauissent, sagittas excidere dicunt è corpore.

Pabula gustare. Virg. 1. Æneid.

¶ Gustare, per translationem. Cic. in Pisonem, Non gustarat illam tuam Philosophiam. Sic gustare aliquam partem liquidæ voluptatis. Cic. 1. de Finibus.

Istorum omnium summatim causas, & genera ipsa gustaui. Cicero 1. de Orat.

Attingere, & gustare sensu nostro. Cicero pro Archia, Quòd si ipsi hæc neque attingere, neque sensu nostro gustare possemus, tamen ea mirari deberemus, etiam quum in aliis videremus.

Gustare salutis Reipublicæ partem. Cic. Cornificio, lib. 12. 23, Nullam partem per ætatem sanæ & saluæ Reipublicæ gustare potuisti.

Primis, vt dicitur, labris gustasse physiologiam, id est omnem rationem. Cic. 1. de Nat. deor.

Gustare labris primoribus aliquod genus vitæ. Cic. pro M. Cælio, Equidem multos & vidi in hac ciuitate, & audiui, non modò qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis (vt dicitur) digitis attigissent.

Gustare sermonem alicuius. Plaut. Mostell. 15,

Herus meus hic quidem est: gustare eius sermonem volo.

De aliquo gustare. Horat. 2. Serm. sat. 5,

Sic tibi Penelope frugi est, quæ si semel vno

De sene gustarit tecum partita lucellum,

Vt canis à corio non deterrebitur vncto.

Gustare ciuilem sanguinem, vel potius exorbere. Cic. 2. Philipp.

Gustatio, gustationis, Petronio prima pars cœnæ dicitur, gustus aliis. Sic enim scribit, Iussi ergo discubuimus, & gustatione mirifice initiati, vino etiam falerno inundabamur. Turnebus.

Gustatus, huius gustatus, penult. prod. masc. gen. { [illegible] } pro Gustu. Cic. 2. de Nat. deor. Iam gustatus, qui sentire eorū, quibus vescimur, genera debet, habitat in ea parte oris qua esculentis & potulentis iter natura patefecit. Idem 3. de Orat.

Gustatus, Ipsa gustatio. Cicero 1. de Nat. deor. Nisi fortè tanta vbertas & varietas pomorum, eorumque iucundus non gustatus solùm, sed odoratus etiam, & aspectus, dubitationem affert quin hominibus solis ea natura donauerit.

Gustus,

Gustus, huius gustus {γεῦσις} Sensus ipse qui ex gustatione percipitur. Plin. lib. 10. cap. 71, Quóque existimauerim omnibus sensum gustus esse. In vetustioribus codicibus legitur & gustatus.

Acer gustus, Vide ACER.
Gustus acutus & odoratus. Plin. lib. 27. cap. 12.
Gustus astrictus. Plin. lib. 27. cap. 12.
Gustus calidus. Plin. lib. 27 cap. 8.
Gustus amarus cum astrictione, Vide ASTRINGO.
Austerior gustus, Vide AVSTER.

¶ Veræ laudis gustum non habere. Cic. 3 Philip. Vt quidam morbo aliquo & sensus stupore suauitatem cibi non sentiunt: sic libidinosi, auari, facinorosi, veræ laudis gustum non habent.

Gustus non traditur arte. Quintil. lib. 6. cap. 5.

¶ Gustus, pro primo prandij missu siue ferculo. Martialis libro 12. epigr. 32. in Cæcilium,
Gustu protinus has edes in ipso,
Has prima feret, alteráve cœna,
Has cœna tibi tertia reponet. De Cucurbitis loquitur.

Gustatorium, huius gustatorij {[illegible]} Locus erat vbi antiqui cœnare solebant. Plin. epist. 101. lib. 5, Gustatorium, grauiórque cœnatio margini imponitur.

G V T

Gutta, huius guttæ. fœm. g. {[illegible]} Minima pars aquæ vel alterius materiæ liquidæ. Plaut. Casina, 5,
Di me & te infelicitent, si ego in os meum
Vini guttam indidi. Plinius lib. 31. cap. 2, Distillantes quoque guttæ in lapides durescunt in antris Corycijs. Plautus Rud. 17. Cicero 2. Tusculanarum,
Ex quo liquatæ solis ardore excidunt
Guttæ. Ex poeta.

Cruentæ guttæ Ouid. 15 Metam. Vide CRVENTVS.
Frigida gutta per artus fluit. Ouid. 3. Amor. eleg 13.
Grandes guttæ. Virg. 1. Georg.
Liquentes humorum guttæ. Lucret. lib. 2.
Lucida gutta. Ouid. 4 Fast.
Sanguineæ guttæ Ouid 2 Metam.
¶ Instillant guttæ saxa. Vide INSTILLO.
Guttæ sanguineæ manant tanquam de vulnere. Ouidius 2. Metamorphoseos.
Lentibus guttis manantia antra. Ouid. 4. Metam.
Cadentes guttæ pertundunt saxa. Lucret. lib 4.
Saxa stillant guttis. Lucret. lib 6.
Cærulеis variantur corpora guttis. Ouid 4. Metam.
Gutta consilij Plaut. Pseud. 6,
Quid nunc acturus, postquam herili filio
Largitus dictis dapsilis? vbi sunt ea?
Quæ neque parata gutta certi consilij,
Neque adeò argenti.
Dulcedinis gutta in cor stillauit. Lucret. lib. 4.

¶ Gutta. Macula. Virg. lib. 4. Georgicorum,
Ardentes auro, & paribus lita corpora guttis. Id est similibus & aureis maculis quasi guttarum spatijs habentes corpora distincta. De Apibus loquitur.

Guttula, huius guttulæ, penult. corr. Diminutiuum {[illegible]} Plautus, Vt guttulam hauriret ex guttulo.

Guttatim, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Plaut. Merc. 4,
cor ædepol miserum meum
Quod guttatim contabescit, quasi in aquam tu indideris salem.

Guttatus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod velut guttas habet. Martial. lib. 3. 124, Et picta perdix, numidicæque guttatæ.

Guttans, guttantis {[illegible]} Formam participij habet quasi à gutto, guttas, pro guttatim stillare. Plin. lib 30. cap. 8, Huius folia ambustis vlcera guttantia astringunt.

Guttur, huius gutturis, pen. corr. neut. gen. {[illegible]} Ea pars quæ est à faucibus ad iugulum, siue exterior, siue interior sit. Plin. lib 11. cap. 37, Guttur homini tantùm & suibus intumescit: aquarum quæ potantur, plerunque vitio. Virgilius in Georgicis,
Et lætæ pecudes, & ouantes gutture corui. Cicero pro Cælio, Vitium ventris & gutturis.

Mobile guttur. Persius sat. 1.
Tumidum guttur. Iuuenal. sat. 13.
¶ Tenui gutture cantat auis. Ouid. 1. Amor. eleg. 13.
Colluere guttur liquido plasmate. Persius sat. 1.
Elisa guttura laqueo fregit. Lucan. lib. 2.
Pandere guttur Virg 6. Æneid.
Radere guttur. Iuuen sat. 6.
Rupit mihi guttura pugno. Ouid 3. Metam.
Trahere amnem gutture. Id est bibere amnem. Ouid. 15. Metam.
Plenis tumuerunt guttura venis. Ouid. 3. Metam.
Vincire guttura alicuius. Ouid. 10. Metam.
¶ Gutturem masculino genere dixit Plautus in Milite, 11,
mihi nimius calor
Comburebat gutturem.

Gutturosus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Cuius guttur tanquam spongia quædam intumescit: ita vt hoc malum, non morbus, sed vitium sit. Vlpianus De ædilitio edicto, Siquis natura gutturosus sit, aut oculos eminentes habeat.

Guttus, huius gutti, masc. gen. {[illegible]} Poculi genus quo in sacrificiis vtebantur, quóque guttatim aqua infundebatur. Plinius libro 16. cap. 38. Curius iurauit se ex præda nihil attigisse præter guttum faginum quo sacrificaret.

Pleno componit lintea gutto. Iuuenal. sat. 3.

Guttus. Vas in quod oleum mittitur: dictus quòd guttam mittat. Nam eo vsi sunt Romani in balneis ad vngenda corpora post lauationem. Gell. lib. 17. cap. 8, Guttum Samium ore tenus imprudens inanem, tanquam inesset oleum affert, &c.

Guttus corneus sic loquitur apud Martialem lib. 14. 52,
Gestauit modò fronte me iuuencus,
Verùm Rhinocerota me putabis. Dicit poeta hunc guttum esse ex cornu iuuenci, sed noua arte laboratum, vt Rhinocerotis videatur. Hinc & Rhinoceros vocatur à Iuuenale, sat. 7.

Guttulus, penult. corr. {[illegible]} Diminutiuum Plaut. Vt guttulam hauriret ex guttulo.

G Y

GYARVS, Gyari, penult. corr. fœm. gen. vel Gyara, Gyaræ {[illegible]} Vna è Cycladibus insulis cum oppido, in quod Romani noxios in exilium mittere solebant. Iuuenal. sat. 1,
Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignum,
Si vis esse aliquid. Idem sat. 10,
Vt Gyaræ clausus scopulus, paruáque Seripho.

GYAS. Nomen proprium viri Troiani, de quo Virg. Æneid. lib. 5. quo in loco ait Seruius, ab hoc Gya nomen habere Gyganiam Romanorum familiam.

GYGÆVS {[illegible]} Lacus Lydiæ. Propert. lib 3. eleg. 11, Lydia Gygæo tincta puella lacu.

GYGES {[illegible]} Viri proprium, qui Cæli & Terræ filius fingitur, & frater Briarei, gigas maximus & centimanus.

Centimanus Gyges. Horat. 3 Carm. ode 4.

¶ Gyges, Rex Lydiæ, qui consuluit Apollinem Delphicum, an aliquis esset se fœlicior. Apollo autem prætulit illi Aglaum quendam rusticum & pauperem. De quodam item Gyge, qui annulum præstantissimum habuit, videto Cic 3 Offic.

Gymnas, gymnadis, penult. corr. fœm. gen. {[illegible]} Exercitium. Stat. 4. Sylu. 2,
Et lubrica ponit
Membra Terapnæa resolutus gymnade Pollux. Idẽ 4. Thebaidos,
Chalcis, & Herculea turpatus gymnade vultus
Amnis. Intelligit Achelоum. Idem 1. Achilleidos,
exercere proterua Gymnadas.

Gymnasium, gymnasij {[illegible]} Locus exercitij. Plaut. Amph. 13,
Nam omnes plateas perreptaui, gymnasia, myropolia,
Apud emporium atque in macello, in palæstra, atque in foro. Plin. epist. 41, Hoc hybernaculum, hoc etiam gymnasiũ, meorum est. Cic. 1 de Orat. Clamabunt credo omnia gymnasia, atque omnes Philosophorum scholæ sua hæc esse omnia propria.

Gymnasium plenum pueris. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Hos gymnasij Catull. de Berecynthia, epigr. 58.
Virgineum gymnasium Propert. lib 3. eleg. 14.
Indulgere gymnasijs, Vide INDVLGEO.
Quæ vix in gymnasiis & in otio Stoici probant. Cic. in Paradox.

Gymnasticus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Plaut. Rud. 8,
Ex vrbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitio
Gymnastico & palæstrico.

Gymnicus, penult. corr. Aliud adiect. {[illegible]} Idem. Plin. lib. 7. cap. 56, Ludos gymnicos in Arcadia Lycaon inuenit. Sic Cic. 2. Tusc.

Gymnasiarchus, huius gymnasiarchi: & Gymnasiarcha, gymnasiarchæ {[illegible]} Gymnasij præses. Cic. 6. Verr. Demoliendum curauit Demetrius gymnasiarchus, quòd is ei loco præerat.

Gymnopodion {[illegible]} Genus calceorum muliebrium, apud Pollucem lib. 7. cap 22. vbi Gualterus Nudipedia vertit, propterea, vt opinor, quòd γυμνός nudum significet, & [illegible] nudipedem.

Gymnosophistæ {[illegible]} Philosophi Indorum sic dicti; quòd nudi incederent: nam γυμνός, nudus dicitur. Plin. lib. 7. cap 2, Philosophos eorum: quos gymnosophistas vocant, ab Exortu ad Occasum perstare, contuentes solem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus insistere. Porphyrius De abstinentia ab esu animalium libro quarto, Quum Indorum respublica in multas partes distributa sit, genus quoddam sapientum apud ipsos est, quod Græci Gymnosophistas vocare consueuerunt. Horum duę factiones sunt, Brachmanum altera, altera Samanæorum. Brachmanes per generis successionem, non secus ac sacerdotium huiusce modi diuinam sapientiam admittunt. Samanæi selecti quidam sunt, & ex quibuslibet qui diuinæ sapientiæ se tradere voluerint, constant. Eorum vita ad hunc modum est: quemadmodum Bardesanes Babylonius memoriæ prodit, qui maiorum nostrorũ tempestate extitit, cum illisque Indis est versatus, qui cum Dams dami missi ad Cæsarem fuerant: Brachmanes enim omnes vnius sunt generis, ex vnius patris, vniúsque matris origine omnes deducti. Samanæi verò non ita, sed ex omni Indorum gẽte, vt iam diximus, collecti. Neque igitur sub regno deguht Brachmanes, neque cum aliis munus vllum obeũt. Sed ex ipsis ij qui philosophi sunt, alij in monte, alij apud Gãgem fluuium habitant. Ac montani quidem pomis, & lacte bubulo herbis coagulato vescuntur. Fluuiales ex pomis etiam ipsi victum comparãt, quæ multa apud fluuium nascuntur. terra enim ferè semper recentes fructus producit: quin etiam oryzæ copiam sponte procreat: qua si quando poma defecerint, vti quoque in cibo solent. Aliud verò quidpiam degustare, aut alimẽtum vt animatis vel omnino tangere, immunditiæ extremæ atque impietati non dissimile apud ipsos habetur. Cultum deo religiosè ac piè exhibent. Maiorem enim diei ac noctis partem hymnis in deos ac precibus dicarunt. Singuli tamen in proprijs tuguriis manent: & quàm maximè fieri potest, soli morantur. Simul enim versari Brachmanes, ac multum colloqui non admodum patiuntur, sed quum id fortè contigerit, recessione inde facta in multos dies postea non loquuntur. sæpe etiam ieiunant. Samanæi verò electi, vt diximus, sunt. In quorum collegium quũ quispiam est asciscendus, ad principes ciuitatis, aut vici, cuiuscunque fuerit, accedit: atque ibi bonis suis facultatibúsque omnibus repudiatis, ac superuacua omni corporis parte detõsa, stolam accipit. atque ita nulla neque vxoris, neque liberorum, si fortè adsint, ratione habita, quasi ad se nihil

omnino amplius pertineant, ad Samanæos cedit. Regi liberorum educandorum, cognatis vxoris cura relinquitur. Vita Samanæorum huiusmodi est: Extra vrbem commorantur, ac totum diem in diuinis colloquiis traducunt, vbi domos & fana à rege extructa habent: in quibus œconomi constituti sunt, qui certam quandam mercedem ad conuenientium alimentum à rege accipiunt. Victus eorum ex oryza & pane, & pomis, & oleribus apparatur. Nam quum ingressi in domum fuerint, ad tintinnabuli signum Samanæi preces effundunt quod vbi fecerunt, signo iterum dato ministri singulis lancem oblata, duo enim ex eodem vase non comedunt, oryza ipsos pascunt. Si qua varietatem aliquam requirat, olus, aut pomorum quidpiam apponitur: quibus sanè celeriter vescuntur. Tanta autem & ipsi & Brachmanes in veneratione apud alios sunt, vt Rex quoque interdum ad eos accedat, rogétque vt pro statu regionis deum precentur, aut quid agendum sit, consulant. Ipsi autem ita erga mortem affecti sunt, vt viuendi tempus quasi necessarium quoddam naturæ ministerium inuiti sustineant, atque ideo animas à corporibus festinent absoluere: ac sæpe vbi bene se habere conspexerint, nullo malo vrgente, è vita decedant: re tamen alias prænunciata: nullúsque sit qui prohibeat, sed omnes eos beatos prædicantes, suis quisque domesticis mortuis mandata quædam tradant. adeò stabilem ac veram & ipsi & plerique animabus inter se post obitú vitam esse crediderût. Illi autem vbi mandata sibi commissa perceperunt, corpore in ignem coniecto, vt purissimam à corpore animam secernant, ab omnibus celebrati mortem obeunt. Æquiori enim animo illos amici ac propinqui ad mortem dimittunt, quàm alij homines suos quisque ciues in non admodum lôginquas peregrinationes: ac seipsos qui in vita superstites remanserint, deplorant, illos beant, quippe qui immortalem sortem iam receperint.

Gynæceum, huius gynæcei, penult. prod. {γυναικεῖον} Locus secretior in ædibus, in quo solæ mulieres habitabant, Plaut. Mostel. 9,

-sed senex
Gynæceum ædificare volt hic in suis,
Et balneas, & ambulacrum, & porticum.

Terent. Phorm. 5 6. Cic. 2. Philipp. Syngrapha HS. centies per legatos viros bonos, sed timidos & imperitos, sine reliquorum hospitum regis sententia, facta in gynæceo.

GYNDES {γύνδης} Assyriorum fluuius maximus secundum Euphratem. De quo Seneca libro 3. de ira. Tibull. lib. 4. ad Messalam,

Nec qua vel Nilus, vel regia lympha Choaspes
Profluit, aut rapidus Cyri dementia Gyndes.

Gypsum, huius gypsi {γύψος} Id quod ex lapidibus tostis & ambustis exprimitur. Plin. lib. 36. cap. 24, Cognata calci res gypsum est. Plura eius genera. nam è lapide coquitur, vt in Syria, & Thuriis: & è terra foditur, vt in Cypro, ac Perrhæbis: è summa tellure, & Tymphaicum est, &c. Iuuenal. sat. 2,

-quanquam plena omnia gypso
Chrysippi inuenias.

Gypso, gypsas {γυψόω} gypsâre, Gypso inducere seu incrustare. Tibull. lib. 2. eleg. 3,

Nota loquor, regnum ipse tenet, quem sæpe coegit
Barbara gypsatos ferre catasta pedes.

Colum. Quum deinde modice arruerint, in vasa noua sine pice operculata & gypsata, sicco loco reponitur.

Pes gypsatus. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

Gypsata manus. Cicero Trebatio, lib. 7. 6, Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quàm ignouerunt Medeæ (quæ apud Corinthum arcem altam habebat) matronæ opulentæ optimates, quibus illa manibus gypsatis persuasit ne sibi illæ vitio verterent quòd abesset à patria. Nunc legitur, gypsatissimis: sapoountq; nonnulli, candidissimis.

Gyrus, gyri, masc. gen. {γῦρος} Latinè circulus vel ambitus dici potest. Virg. 5. Æneidos,

Dixerat hæc, adytis quum lubricus anguis ab imis
Septem ingens gyros, septena volumina traxit.

Cic. 3. de Orat. Ex ingenti quodam Oratorem immensóque campo in exiguum sanè gyrum compellitis. Idem 1. Officiorum, Homines secundis rebus effrænatos, sibíq; præfidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere.

Aerius gyrus. Catull. de Coma Berenicis, epigr. 61.

Terribilis gyrus. Claud. de rapto Proserp.

¶ Equus abrumpit gyros medios tremulo poplite. Lucan. lib. 6.

Agere gyros. Senec. Agamemn. 6.

Curuo contendere gyro. Tibull. lib. 4. ad Messalam, eleg. 1.

Dare gyros. Virg. 3. Georg.

Ducit per area gyros miluius. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Exiguos format per prima volumina gyros. Silius lib. 13.

Ire in gyros coactus equus. Ouid. 3. de Arte amandi.

Patulo vaga vincula gyro spargere. Valer. 6. Argonaut.

Bruma niualem interiore diem gyro trahit. Horatius 2. Serm. satyra 6.

Volat ingenti gyro. Virg. 10. Æneid.

Ancipiti gyro volui. Stat. 10. Thebaid. de serpente.

Gyro, gyras: vnde Gyratus, penult. prod. Adiectiuum. Plinius lib. 5. cap. 10, Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam. De Alexandria vrbe Ægypti.

GYTHEVM {Γύθειον} Oppidum quod Hercules & Apollo depositis eius loci simultatibus communi opere condiderunt. Cic. 3. Offic. Classem Lacedæmoniorum quæ subducta esset ad Gytheum. Liu. 4. belli Macedon. Gytheum omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum. Ex Hermolao in Plinium.

Gytheates, penultima producta {Γυθεᾶται} Populi in eo habitantes. Plinius libro 4. cap. 5.

H

H NOTA est antiqua, id interdum significat quod Hodie. Cic. Attico, lib. 13. 187, Cum Balbo autem puto te aliquid fecisse H.

H aspiratio dicitur à Cicerone in Oratore, quum inquit, Quin ego ipse quum scirem ita maiores locutos esse, vt nusquam nisi in vocali, aspiratione vterentur, loquebar sic, vt pulcros, & Cetegos, triumpos, Cartaginem dicerem: aliquando, idque serò, conuitio aurium quum mihi extorta veritas esset, vsum loquendi populo concessi, scientiam mihi reseruaui. Gellius libro 2. cap. 3, H literam, siue illam spiritum magis quàm literam dici oportet, inserebant eam veteres nostri plerisque vocibus verborum firmandis roborandísque, vt sonus earum esset viridior, vegetiórque. Atque id videntur fecisse studio & exemplo linguæ Atticæ. Satis notum est Atticos ἰχθὺν, ἱερὸν, multa itidem alia citra morem gentium Græciæ cæterarum inspirantes primæ literæ dixisse. Sic lachrymas, sic sepulchrum, sic ahenum, sic vehemens, sic inchoare, sic hallucinari, sic helluari, sic honera, sic honustum dixerût. In his enim verbis omnibus, si literæ seu spiritus istius nulla ratio visa est, nisi vt firmitas, & vigor vocis quasi quibusdam neruis additis intenderetur.

H litera, in varias literas mutatur. nunc in E, vt quæ prius Helena fuit, apud Romanos Elena dicebatur. Nunc in V, vt Hesper, Vesper. Nunc in F, vt Hanula, Fanola. Nunc in S, vt quod olim Exhibeant, modò exhibeant dicimus.

Ha {ἆ} interiectio corripientis, siue admonentis ne quid fiat, néve quis in re cœpta progrediatur. Plaut. Trinum. 14,

Heus tu asta ilico, audi: heus tu. S. non sto. C. at ego te stare volo.
S. Quid si egomet te velle nolo? C. ha, nimium
Stasime sæuiter.

Idem Mostel. 16.

Ha ha he, interiectio risus, inquit Donatus. Terent. Eunucho, 3. 1. Idem Phorm. 5. 3,

-abduce hanc, minas quinque accipe. P. ha ha he, homo suauis.

Habena, habenæ, penult. prod. {ἡνίον, ἡνία, [illegible]} Retinaculum & frænum quo equus cohibetur. Virgil. 9. Æneid. Ipse ter adducta circum caput egit habena.

Liber habenis equus. Virg. 3. Georg.

Grauidæ habenæ balearis fundæ. Stat. 10. Thebaid.

Pressæ habenæ. Virg. 11. Æneid.

Comprimere habenas cursus. Ouid. 6. Metam.

Laxas dare habenas. Virg. 1. Æneid.

Flectere habenas aliquò. Ouid. 2 Metam.

Immittit habenas classi. Virg. 6. Æneid.

Molire habenas, Vide MOLIOR.

¶ Habena, Scutica. Horat. 2. epist. 2,

In scalis latuit metuens pendentis habenæ.

Habena vel ferula cædi. Vlpianus in l. Cum aliter. §. Impubes. D. de S. C. Silaniano.

¶ Laxissimæ habenæ amicitiæ, Vide LAXVS.

Rerum habenæ tradunt Hasdrubali. Silius lib. 1.

¶ Habena, pro Potestate & facultate. Virg. 12. Æneidos,

Terribilis sæuam nullo discrimine cædem
Suscitat, irarúmque omnes effundit habenas.

Vbi Seruius, Habenas, Potestatem, facultatem: Et premere, & laxas sciret dare iussus habenas. Cic. 1. de Orat. Senatû seruire populo, cui populus ipse moderandi & regendi sui potestatem quasi quasdam habenas, tradidisset? Ibidem, lib. 3, Legum habenæ. Ex poeta.

Habenas abducere vel remittere, Vide ABDVCO.

Effusis charitatis habenis amauit Hypsicratea regina Mithridatem coniugem suum. Valerius Maximus libro 4. capite 6. vbi de Hypsicratea.

Immissis habenis furit Vulcanus. Virg. 5. Æneid.

Regere habenas. Ouid. 1. Fastorum,

-Vates rege vatis habenas.

Habenula, penult. corr. Diminutiuum.

Habenula, apud Cels. lib. 7. cap. 20, Ab ora quoque eius vulneris quod in inguine est, demenda habenula paulo latior est, quo maior plaga sit. Idem lib. 7. cap. 7, Tenuis habenula ab vlteriore ora excidenda. De palpebris procidentibus.

Habentia, habentiæ {ἔχεια} antiquis dicebatur, sicut à sapio, sapientia. significat autê ipsum habere, & diuitem esse. Claudius lib. 7, Animos eorum habentia inflarat. Sipontinus ex Nonio.

Habeo, habes, habui, habitum, penult. corr. {ἔχω, ἴσχω, ἀίσχω, σχέω} habêre, propriè significat quod Græci dicunt ἔχειν. Plaut. Aulul. 7,

Virginem habeo grandem, dote cassam, & illocabilem.

¶ Habere, pro Tractare & afficere, vt Habere miserrimum, id est miserrimè tractare. Plaut. Casina, 13. Terent. Hecyra, 2. 3,

Nunquam secus habui illá, ac si ea me esset nata. Idem Adelph. 1. 1,
Ruri agere vitam: semper parcè ac duriter
Se habere.

Plaut. Menæch. 4. 8,

Nimium te habui delicatam.

Durius aliquem habere: id est, tractare. Vlpian. in l. 1. D. De iis qui sui vel alieni iuris sunt.

¶ Ægrè habere, Ægrè ferre. Plaut. Bacchid. 55. Liuius 7. ab Vrbe, Ita ægrè habuit filium id pro parente ausum, eóque id, &c.

Habet illum arctè, contentéque. Hoc est, durius & arctius agit cũ illo. Plaut. Asin. 3,
Quanquam illum mater arctè contentéque habet,
Patres vt consueuerunt.

¶ Habere, Detinere. Sallust. in Iugurtha, Neque flumen, neque mons erat qui fines eorum discerneret, quæ res, eos magno diuturnóque bello inter se habuit.

Habet eos somnus. Ouid. 6. Fast.

¶ Habere aliquem in luce, vel tenebris, pro Continere. Celsus lib 3. cap. 18. de phreneticis, Ferè verò antiqui tales ægros in tenebris habebant, eo quòd eis contrarium esse exterreri: & ad quietem animi tenebras ipsas conferre aliquid, iudicabant.

¶ Habere, pro Censere. Sueton. in Augusto, cap. 23, Diémque cladis quotannis mœstum habuerit, ac lugubrem. Budæus.

¶ Habere, pro Habitare. Sallust. in Iugurtha, Sed qui mortales in initio Africam habuerint.

Habet se erga ædem, pro Habitat. Plaut. Trucul. 8,
Syram nouisti nostram quæ erga ædem sese habet? Ibidem, 3.

Quæ regio Anchisen, quis habet locus? Virg 6. Æneid.

¶ Habeo, pro Possum. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38, De Rep. nihil habeo ad te scribere. Liuius lib. 2. Decad. 5, Illud infirmare pro certo habeo, audeóque.

¶ Habere, pro Reputare. Quintil. lib 7. cap 47, An habendum sit adulterium in lupanari.

¶ Habere, Solicitè seruare. Cato, Villica villam conuersam, mundámque habeat.

¶ Hæc habui de amicitia quæ dicerem, Hoc est, tantum hæc mihi de amicitia erant dicenda. Cic. de Amicit.

¶ Sicuti pleraque mortalium habentur, inuidia ex opulentia orta est. Hoc est, Vt solet accidere rebus hominum. Sallust. in Catil.

¶ Habeo precari apud deos immortales, pro Precandum est mihi. Suet. in August. cap. 58, Quid habeo apud deos immortales precari, quàm vt hunc consensum vestrum, ad vltimum vitæ finem mihi perferre liceat?

Habeo audire: Id est, audiendum est mihi, inquit Valla lib. 5. Cic. de Orat. Audire habeo quid hic sentiat.

De Republica nihil habeo ad te scribere, nisi summum odium omnium hominum in eos qui tenent omnia. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 22. Id est, nihil habeo quod scribam.

¶ Deponendum. Plin. lib 10. cap. 55, Iulia Augusta, prima sua iuuenta Tiberio Cæsare ex Nerone grauida, quum parere virilem sexũ admodum cuperet, hoc vsa est puellari augurio: ouum in sinu fouendo, atque quum deponendum haberet, nutrici per sinum tradendo.

Præcipiendum habeo. Colum. lib. 5. cap. 5, Eatenus habemus præcipiendum, vt intelligant agricolæ, siac. &c.

Respondendum habere. Tacit. in Dialogo Orat. Quum in aliquam inuidiam, aut crimen vocati sua voce respondendũ haberent.

Tolerandũ habere. Tacit. lib. 4. Videtur (inquit Rhenanus) imitatione Græca dictum, vt illud epigrammatõn 3. ἰδεῖν οὐκ ἔχω, hoc est, non possum cognoscere. Itaque hoc in loco expone, Tolerandum haberet, pro posset tolerare vitam in penatibus iisdem

¶ Deportatum. Cic. 5. Verr. Quum illud edictum repentè huberrimum, & quæstuosissimum nasceretur, vt ante Cal. Sext. omnia decumas ad aquam deportatas haberent.

¶ Habere accessum ad aliquem. Colum. lib. 7. cap. 124.

Acerbum aliquem. Cic. ad Lentulum, lib 1. 4. Eo die acerbum habuimus Curionem. Id est, resistentem nobis, siue aduersantem.

Actionem habere cum aliquo, Id est aduersus aliquem. African. in l. Rem mihi. D. Commodat.

Aditum habere dicitur locus. Cæs. 3 bel. Gal. Idem 2. bel. Ciuil. Massilia enim ferè ex tribus oppidi partibus mari alluitur: reliqua quarta est, quæ aditum habet à terra.

Aditum habere ad pastum, Vide ADITVS.

¶ Aditum ad aliquem, per translationẽ, pro Facilè cum aliquo cõgredi & colloqui. Cic ad Curium, lib. 13 60, Sed vt quam facillimos ad te aditus haberet. Idem ad Atticum, lib. 4. 77.

Adiutorem. Horat. 1. Serm. sat. 9.

Admirationes, Vide Admiror.

Habet hæc res admirationem. Plin. lib. 10. cap. 32, Nidi halcyonum admirationem habent.

Æquitatem habere. Vlpian. in l. Illud. D De tribut. action.

Habere ætatẽ procul à Rep. Sallust. in Catil. Igitur vbi animus ex multis miseriis atque periculis requieuit: & mihi reliquam ætatem à Repub. procul habendam decreui, non fuit consilium socordia atque desidia bonum otium conterere.

Satis ætatis & roboris habere. Cic. pro Rosc. Amer. Fori iudiciique rationem Messala, vt videtis Iudices, suscepit: qui si iam satis ætatis atque roboris haberet, ipse pro Sext. Roscio diceret.

Habere bene ætatem suam. Plaut. Merc. 10. Id est, lautè viuere dũ in ea est ætate.

Alienationem alicuius rei. Id est, facultatem alienandæ rei. Paulus in l. Si socius. D. Si cert. petat. Quia suæ partis tantum alienationem habuit.

Amicum. Cicero de Amicit. Idem ad Attic. libro 1. 13, Qui miseros publicanos quos habuit amantissimos sui, tertium iam mensem vexat.

Pro ancilla. Plaut. Bacch. 1,
-ne hanc ille habeat pro ancilla sibi.

Animum alienum ab aliquo. Cic. de Amic. Ab altero propter probitatem eius, non nimis alienos animos habemus.

Bonum animum. Plaut. Aulul. 7. Liu. 6. ab Vrbe, Consolans inde filiam Ambustus, bonum animum habere iussit.

Magnum animum & spem bonam. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2.

Quietum animum. Plaut. Casina, 8.

In animo. Cic pro Rosc. Amer. Nam istum exhæredare in animo habebat. Idem ad Att. lib. 2. 12. Cato de Re rust. Prædium quum comparare cogitabis, sic in animo habeto, vti ne cupidè emas. Id est memento ne, &c.

Animum iuuentum. Cic. de Senect. Intentum enim animum tanquam arcum habebat: nec languescens succumbebat senectuti.

Annos. Quintil. lib. 6 cap 4. Dicenti triginta se annos habere.

Anxium me hæc res habet. Plin. epist. 33.

Habere in armis, pro Cogere esse in armis. Liu. lib. 26, Semper eos accolæ Galli in armis habebant.

Artes in complexu. Plin. in Paneg.

Artem differendi. Cic. 1. de Finib. Differendi artem nullam habuit.

Habere ... tonitum, pro Reddere. Seneca epist. 115.

Auratam mulierem, pro Eleganter eam vestire. Plaut. Menæch. 17,
Quando te auratam & vestitam bene, ancillas, penum
Rectè præbet: melius sanam est mulier mentem sumere.

Authorem Ciceronem, pro Imitari Ciceronem. Terent. in Prolog. And. 19,
Næuium, Plautum, Ennium
Accusant, quos hic noster authores habet.

Authoritatem. Cic. de Senect. Quo maiorem authoritatẽ haberet oratio. Id est pluris fieret.

Authoritatem apud aliquem. Cæsar 3. bell. Ciuil. Eundémque apud Cn. Pompeium authoritatem habere intelligebat. Vide AVTHOR.

Minimam authoritatem. Cic. 2. de Finib. Nescio quomodo is qui authoritatem minimam habet, maximá vim cum illis populis facit.

Habet auunculum C. Septitium. Plin. epist. 33. Hoc est, Est illi auunculus, &c.

¶ Bellè habere, Sanum esse. Cic. ad Tironem, lib. 16 13, Is etsi mihi nuntiauit te planè febri carere, & bellè habere.

Bene habet. Liu. lib. 29, Bene habet, inquit. & poculo impauidè exhausto, haud ita multo post expirauit.

Pro beneficio habere. Brutus Ciceroni, 16, An hoc pro beneficio habendum est, quòd se quàm Antonium esse maluerit, à quo ista petenda essent, vindicet quidem alienæ dominationis, non vicarius?

Habere in bonis, Inter bona ducere. Cic. 3 de Finib Si vllam aliam probauissent, præter eam quæ nihil aliud in bonis habet, nisi honestum, nihil turpe in malis?

In bonis rebus, pro Inter bona numerare. Cic. Parad. Voluptas (quæ plurimorum patrociniis defenditur) in rebus bonis habenda non est.

¶ Bonum cælum ager habere dicitur Catoni, qui habet salubrem aerem aut situs est in aere salubri.

Habere castra ad, pro Castrametari. Cic. ad Att. lib. 5. 108, Quum dies quinque ad Cybistra Cappadociæ castra habuissem, certior sum factus, &c.

Castra in radicibus Amani habuimus apud aras Alexandri quatriduum. Cic. Catoni lib. 15 cap. 4.

Prope muros castra habere. Cic. 2. de Inuentione. Auxilia quædam in oppidum recepit, si foris essent, quòd prope muros castra hostes haberent.

Casum habere dicitur res aliqua. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 18, Ea nunc magnam affert solicitudinem, magnúmque habet casum.

Causam: Hoc est ius & occasionem. Plaut. Asin. 13,
Nolo habere illam causam, & vitiatam dicere. Cæs. 1. bell. Gall. Quũ neque aditum, neque causam postulandi iustam haberet. Cic. Attic. lib 9. 188, Habere causam veram.

Censum. Cic. 4. Verr. In censu habendo potestas omnis existimationis habendæ, summæque faciundæ Censori permittitur.

Certandum cum aliquo. Plinius epistol. 7. Vbi rectius legitur certamen.

Certamen cum aliquo. Liu. 9. bel. Maced. Magno certamine cum Prætore habito, tenuerunt causam.

Certi aliquid habere. Cic. 1. de Nat. deor. Profectò eos ipsos qui se aliquid certi habere arbitrantur, addubitare coget doctissimorum hominum de maxima re tanta dissensio.

Certamen rem habere. Cic. 4. Acad.

Pro certo. Cic. ad Brutum, 5, Neque nuntiabatur quicquam quod pro certo haberemus.

Charum aliquem habere. Terentius And. 1. 5. Cicero de Senectute, Metuebant eum serui, verebantur liberi, charum omnes habebant: vigebat in illa domo patrius mos & disciplina.

Bonum ciuem. Cic. ad Lentulum lib. 1 9.

Habere cogitationem alicuius, Id est Respectum ad. Seneca de Benef. Nullam mei cogitationem habuit.

Habere cognitum. Cic. in Bruto, Mihi videbar habere cognitum Scæuolam ex iis rebus, quas audiebam sæpe ex C. Rutilio. Id est, cognouisse. Paulo enim pòst sic ait: Mihi videor bene Crassum & Scæuolam cognouisse.

Cognomen sapientis. Cic. de Amic. Cato, quia multarum rerum vsum habebat, multa eius & in Senatu & in foro vel prouisa prudenter, vel acta constanter, vel responsa acutè, ferebãtur. Propterea quasi cognomen iam habebat in senectute sapientis.

Colloquia. Cæsar 3. bel. Ciuil. Crebráque inter se colloquia milites habebant.

Comitia Sallust. Igitur Comitiis habitis, Consules declarantur M. Tullius, & C. Antonius. Habere comitia dicebatur is qui Comitiis præerat designandis magistratibus. Cic. 1. de Diuinat. Comitia Consulibus rogandis habuit.

Commendatos. Trebonius ad Ciceronẽ, lib. 12 16, Matrem meã que tibi commendatos habe.

Commercium cum aliquo, Versari. Cic. 1. Tuscul. Quis est omniũ qui modò cum musis, id est cum humanitate & cum doctrina habeat aliquod commercium, qui se non hunc mathematicum malit, quàm illum tyrannum?

Habeo complere. Plin. lib. 18. cap. 31, Vnus frondator quatuor fron-

darias fiscinas complere iussum habet.

Compertum, Certò scire. Liu.6 ab Vrbe, Compertum habebat fa-cilem pedibus ad murum transitum dari.

Pro comperto, Idem quod Habere compertum. Liu.7.bel.Pun.

Comprehensam animo sententiá aliquam. Cicero 4. Acad. Quam-cunque vero sententiam probauerit, eam sic animo comprehensam habebit, vt ea quæ sensibus.

Nihil comprehensi habere. Cic.4. Acad. Cur has igitur sibi tam graues leges imposuerit, qui quamobrem ita oporteret, nihil habe-ret comprehensi, percepti, cogniti, constituti?

Concilium. Plaut. Milit.10. Liu 9 bell. Pun. Exemplo Gallorum & Ligurum concilium habuit.

Concionem, Est, vt ait Gellius lib.13.cap.14 verba facere ad popu-lum sine vlla rogatione. Plaut. Menæch.10. Cic.ad Atticum, lib.4.70, Quo s. c. recitato, continuo populus more hoc insulso, & nouo plausu, eo nomine in recitando dedisset, habui concionem. Vide CONCIO.

Concordiam cum aliquo. Plin.lib.34.cap 14. De magnete lapide, suo loco dicemus, concordiáque quam cum ferro habet.

Consectionem conditionis suæ. Traianus ad Plinium, epist.247.

Conscium. Liu.8.bell. Maced. Nequem eósmm suorú haberet, &c. Id est, nequis suarum sciret & cognosceret.

Consilium, Id est consultare. Cæsar 4.bell Gall. Cic. Attic. lib.12. 260, Ipse Romam venirem, vt vná essemus, si satis consilium quadam de re haberem.

In consilio aliquem, pro Consilium ab eo petere. Plin.epist.20.

Conspectum, Conspicere. Colum.lib.1.cap.6, Villico iuxta ianuam fiat habitatio, vt intrantium, exeuntiúmque conspectum habeat. Id est, vt intrantes & exeuntes videat.

Constitutum. Cælius ad Ciceronem, lib.8 5, Tametsi hoc de re pu-to te constitutum quid facturus esses, habere.

Continentem aliquem habere, Vide CONTINEO.

Controuersias. Cæsar 6. bell.Gall. Huc omnes vndique qui con-trouersias habent, conueniunt, eorúmque iudiciis decretísque parent.

Controuersias inter se. Cæsar 5.bell Gall. Hi perpetuas controuer-sias inter se habebant vter alteri anteferretur: omnibúsque annis de loco summis simultatibus contendebant.

Controuersiam cum alio. Cic ad Brutum, 6, Plautius noster de con-trouersia, quam habet cum Dyrrhachinis hæreditatiam, sumpsit te iudicem.

Controuersiam cum aliquo habere de re aliqua. Cicero Seruilio, lib.13.70. Peto igitur à te, vt in ea controuersia quam habet de fundo cum quodam Colophonio, & in cæteris rebus, &c.

Conuiuium, pro Facere. Plin.lib.7.cap.53. Plautus Casin.18, Cras habuero vxor ego tamen conuiuium.

Habeo conuenire. Cic.de Senect. Neque verò eos solùm conueni-re habeo quos cognoui, sed etiam illos de quibus audiui & legi. Id est conueniendum est mihi, vt ait Valla lib 5. Ex antiquo codice legi-mus conuenire auto.

Cornua. Propertius libro secundo. De Io, quam Iuno in vaccam mutauit.

Culpam. Plautus Sticho, 7. Meam culpam habeto, nisi perex-cruciauero. Hoc est, mihi imputato, dicas mea culpa esse factam, nisi, &c.

Cultu liberali aliquem habere. Liu.lib.5.Decad.5. Filiam cum mi-nore filio à Samothrace accitos Amphipolim, omni liberali cultu habuit. Id est, tractauit.

Curæ rem aliquam. Plaut. Menæch.28.

Curatam bouem. Cato cap.5. Boues maxima diligentia curatos habeto.

Curam vestri habeo. Gellius lib.20.cap.5, Percunctabar Apolli-narem Sulpitium, quum eum Romæ adolescentulus sectarer, qua ratione diceretur, habeo curam vestri, aut misereor vestri. & iste ca-sus VASTA I eo in loco, qué videretur habere casum rectum. Is mihi ita respondit, Quæris, inquit, ex me quod mihi quoque est iandiu in perpetua quæstione. Videtur enim, non vestri oportere dici, sed vestrum, sicut Græci loquuntur. Et paulo pòst, Inuenio tamen, in-quit, non paucis in locis nostri atque vestri dictum, non nostrum aut vestrum.

Curam plebis. Liu.8.bel.Pun.

Curam serendi. Plin.lib.22.cap.24, Nam & Asiæ reges serendi cu-ram habuerunt.

In cura aliquid habere. Plin.lib.18.cap 6, Dehinc peritia villicorú in cura habenda est.

Inter curas. Quintil.lib.9.cap.4.

Cursum secundum habere dicuntur naues. Cæsar 3 belli Ciuil. Neque vllus stare ventus poterat, qui aliqua ex parte secundum cur-sum haberet.

Cursum habent quædam, & impetum. Quintil.lib 2.cap.13.

In custodia aliquem. Liuius 4.bell.Maced. Cicero pro Lege Ma-nil. Publicanorum familiæ quas in portibus & custodiis habent.

Militari custodia haberi. Tacit.lib.3, Idémque seruos Lepidæ, quú militari custodia haberentur, transtulit ad consules.

¶ Aliquid de aliquo. Terent.Phorm.2.3,

-ibi agrum de nostro patre

Colendam habebas.

In Decurionibus aliquem. Cic.ad Att.lib 1.16 Neque enim ista tua negotia prouincialia esse putabam, neque te in decurionibus habe-bam. Id est, non existimabam te decurionem esse. In vetustis codicis legitur Tuculionibus.

Delectum, Deligere. Cicero 3. de Finib. Quum enim virtutis hoc proprium sit, earum rerum quæ secundum naturam sint, habere delectum.

Delectum habere, Cogere milites, & ex illis aptiores deligere. Cæ-sar 1.bel.Ciuil. Tota Italia delectus habentur, arma imperantur, &c. Cic.in Pisonem. Et ad Att.lib 9.193

In deliciis habere, significat Vehementer amare. Cicero 1.de Di-uinatione, Simia quam rex Molossorum in deliciis habebat, & sortes ipsas, & cætera quæ erant ad sortem parata, disturbauit.

Habere quoque in deliciis, ponitur pro Delicatè fouere. Seneca de Prouid. Bonum virum deus in deliciis non habet: experitur, in-durat.

Derelictui vineam. Gell.lib 4 cap.12. Id est relinquere.

Pro derelicto. Cic.ad Attic.lib.8.145, Id ego in eam partem acce-pi: hæc oppida atque oram maximam illam pro derelicto habere: nec sum miratus, cum qui caput ipsum reliquisset, reliquis membris non parcere.

Despicatum, pro Spernere, vel Aspernabilem & contemptum fa-cere. Plaut.Casin.4. Terent.Eunuch.2.3,

-quæ nos nostrámque adulescentiam

Habeot despicatam, &c.

Despicatui, pro Despectui, antiqué. Plaut Menæch.15.

Destinatú habere. Triphonius in fine l. Tres tutores. D. De adm. tutor. Quum destinatum haberet mutare testamentum.

Deum præsentem. Terent.Phorm.2.2,

Ea qui præbet, non tu hunc habeas plane præsentem deum?

Habeo dictum, Vel dicere. Cic 5 Philipp. De Cæsare satis hoc tem-pore dictum habeo. Idem 3.de Nat.deor. Hæc ferè dicere habui de Natura deorum.

Pro non dicto. Liu 3 bel Pun. Id omnium maximè tegendam, oc-culendum, obliuiscendum, pro non dicto habendum esse.

Diem habere acerbum. Virg.5.Æneid

Dignum, Hoc est, dignum existimare. Plaut. Asin 3.

Præsertim quum is me dignum cui concrederet Habuit.

Dignitatem alicui: Hoc est, alicuius dignitatem plurimi facere. Plin in Paneg.

Dignitatē Cic.2.de Finib. Verùm esto verbū ipsum voluptatis non habet dignitatem. Hoc est, nullam grauitatem aut potius authorita-tem præ se fert.

Diligentiam in re aliqua. Cic.de Amic. Omni igitur hac in re ha-benda ratio & diligentia est: primùm vt monitio acerbitate, deinde vt obiurgatio contumelia careat.

Antiqua disciplina milites habuerat Tacit.lib.12.

Disputationem. Cæs 5 bel.Gall. Hac in vtramque partem habita disputatione, quum à Cotta, primisque ordinibus acriter resisteré-tur, &c.

Habet me sibi documento. Hoc est meo exemplo facit, & me ex-emplum sumit. Cic. pro Lege agrar. Deinde habeat meipsum sibi documento, quem equestri ortum loco Consulem videt, quæ vitæ via facillimè viros bonos ad honorem dignitatémque perducat.

Dolorem. Cic.ad Att.lib.1.3, Terentia magnos articulorum do-lores habet.

Dolorem capitis habet. Quintil.lib.2.cap 17.

Dolum. Vlpian.in l Si quis quú aliter. D.De verb.obligat. Sed ipsa res in se dolum habet.

Dubium an, vel quin. Plaut.Capt 13,

An tu dubium habebis, etiam sanctè quum ego iurem tibi? Hirt in de bel.Hispaniensi, Et Cæsar quum aciem directam vidisset, non ha-buit dubium quin media planitia in æquum ad dimicandum aduer-sarij procederent.

Dubia. Cic.4.Acad. Hæc autem habere dubia, neque his ita con-fidere, &c.

In dubiis habere. Quintil.lib.1.cap.7. Sed totam, vt mea fert opi-nio, subtilitatem in dubiis habet.

Pro haud dubio. Liu 8 ab Vrbe, Vt si ducis consilia fauor subsecu-tus militum foret, debellari eo die cú Samnitibus potuisse pro haud dubio habitum sit.

¶ Habere alicui edictionem, Facere edictum vel pronúciare. Plaut. Pseud 4,

-heus vobis mulieres hanc edictionem habeo.

¶ Effectum. Plin.lib.23 in Procemio, Eadem cum oleo sæpius pilis illitis, psilothri effectum habet. Nomen est hoc loco effectum: hoc est vim & facultatem.

Habere effectum, Participium: pro aliquid effecisse. Cæs 7.bell. Gall. Idque se iam propé effectum habere.

Effigiem rei alicuius. Plin.lib.12.cap.5. Foliorum latitudo peltæ ef-figiem Amazonicæ habet.

Excusationem. Cic.de Senect. At morositas tamen, & ea vitia quæ dixi, habent aliquid excusationis.

Ex ingenio aliquid habere. Quintil.lib 2 cap.5.

Exemplum bonorum. Terent.in Prolog.Heaut.

Habet bonorum exemplum: quo exemplo sibi

Licere id facere, quod illi fecerunt, putat.

Exemplum alicuius rei. Cæsar 7 bel.Gall. Cuius rei exemplum si non haberemus, tamen libertatis causa institui, & posteris prodi, pul-cherrimum iudicarem.

Exitum celerem. Cæsar 3.bel.Ciuil. Itaque magnarum initia rerú quæ occupatione magistratuum & temporum sollicitam Italiam ha-bebant, celerem & facilem exitum habuerunt.

Ex aliqua parte aliquid habere. Cic.pro Cluentio.

Experimentum habeatur. Quintil.lib.3 cap.45.

Expertem consiliorum habere aliquem. Liu.10 bel.Maced. Itaque expertem cum pater omnium de rebus Romanis consiliorum habe-bat. Id est, celabat eum, non aperiebat ei sua consilia.

Exploratum habere, Certum, compertum & cognitum. Cicero 4. Acad. Quando igitur potest tibi P. Geminus Quintus videri, quid ha-bes explorati? Vide EXPLORO.

Exploratum de. Cæsar 2 bel.Gal. De numero eorum omnia se ha-bere explorata Rhemi dicebant.

Exploratú in. Cic.4.Acad. Quid habemus in rebus bonis & malis explorati?

Expositionem suam vtraque pars habet. Quintil.lib 7 cap.3.

Expurgationem. Plaut. Amphit. 11. Id est excusset se.

¶ Habere facultatem aliquam ad. Cæsar 3. bell. Ciuil. Vt aliquam Cæsar ad insequendum facultatem haberet.

Factionem testamenti. Cic. Trebat. lib. 7. 22, Eas, quas instituisset is, qui factionem testamenti non habuerit.

Factionem habent latrones. Martianus in l. Respiciendum. D. De pœnis.

Edita facinora habent. Liu. lib. 9 Decad. 4.

Facta similia alicuius habere in se, Factis & moribus aliquem referre. Plaut. Amphit. 4,

Et enimuero quoniam formam cepi huius in me & statum,
Decet & facta, moresque huius habere me similes item.

Fas habetur. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Fauor haber aliquem. Tacit. lib. 2, Arminium pro libertate bellantem fauor habebat.

Febrem, pro Febri laborare. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27, Quum decimum iam diem grauiter ex intestinis laborarem, neque iis qui mea opera vti volebant me probarem non valere: quia febrim non haberem.

Habere fidem apud aliquem, Credi ab aliquo. Plin. lib. 12. cap. 14, Tanto minus fidei apud hos pœna, quàm apud illos syluæ habent. Id est, non creditur ab eis.

Fidem alicui, pro Fidere illi, credere quod dicit verum esse. Cicero Cõsulibus, Tribunis plebis, Senatui, populóq; Romano, lib. 15. 1. Terent. Eunuch. 1. 2,

Me miseram, forsitan hic mihi paruam habeat fidem.

Fidem nõ habere. Sallust. contra Ciceronem, Neque in hac, neque in illa parte fidem habens. Hoc est infidelis.

Si fidem habeat: Si credere cogatur, si credat, inquit Donat. Terẽt. Eunuch. 1. 2,

Ait, si fidem habeat, se iri præpositum tibi   Apud me.

Habeo tibi fiduciam. Plin. epist. 199.

Fiduciam alicuius rei. Cæs. 3. bel. Ciuil. Quantóque eius amplius processerat temporis, tanto erant alacriores ad custodias qui classibus præerant, maiorémque fiduciam prohibendi habebant.

Fiduciam orationis habere. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Fortunam. Liu. 4 bel. Pun. Et habuisset tanto impetu cœpta res fortunam.

Dies fortunam satis habuit. Ouid 3 Metam.

Habeo te fratrem. Terent. Adelph. 2. 4. Hoc est, fratris loco.

In fuga seruum habere dicitur is, cuius seruus in fuga est. Vlpian. in l. Si seruus seruum. §. Serui. D. Ad l. Aquiliam.

¶ Gloriam cum modo habere. Tacit. lib. 15.

Habere gratiam dicuntur lapilli & gemmæ pretiosissimæ, & cætera quæ accepta & grata sunt. Plin. lib 20 cap. 11, Apio gratia vulgò est: nanque rami largis portionibus per iura innatant, & in condimentis peculiarem gratiam habent.

Gratiam apud aliquem, Alicui gratum esse. Plin. lib. 19 cap. 1, Candor æquè vt Fauentinis, sed lanugo nulla. Quod apud alios gratiam, apud alios offensionem habet.

Gratiam habere alicui. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Habeo gratias Neptuno. Plaut. Stich. 7.

Gratiam, vel gratias habere, in animo, quum accepti beneficij mentem memorem, animúmque habemus, & inuicem gratificandi voluntatem. Cic. ad Marium lib. 11. 27, Quare habeo gratiam Trebatio familiari nostro, qui mihi dedit causam harum literarum. Vide GRATIA.

Gratias. Terent. And. 4. 4,

· dis pol habeo gratias

Quum in pariundo aliquot affuerunt liberæ.

Gratum. Plaut. Merc. 9,

Honoris causa quicquid est quod datur, gestum habebo.

Gratissimum habere deberem. Plin. epist. 46.

Grauitatem. Cic. de Amic. Tristitia autem, & in omni re seueritas habet illa quidem grauitatem.

Grauem rem aliquam, pro Magnifacere. Cic. 3. Offic.

¶ Habemus hominem ipsum. Terent. Eunuch. 5. 2,

Hera mea tace obsecro, saluæ sumus,
Habemus hominem ipsum.

Honorem alicui, Honore afficere. Plaut. Asin. 3. Plin. epist. 88 lib. 6, Cur ergo quæro? habebat studiis honorem, timebat, pallebat, scribebat. Cicero in Vatinium, Quare ne tibi hunc honorem à me haberi forte mirere. Idem Tironi, lib. 16. 9, Curio misi, vt medico honos haberetur. Idem 14. Philipp. Ex literis enim C. Pansæ, A. Hirtij coss. C. Cæsaris Proprætoris de honore diis immortalibus habendo sententias dicimus.

Honorem, pro Honores adeptum esse. Cic 2. Verr. Habet honorem quem petimus, habet spem quam propositam nobis habemus, &c. Dicitur & cum adiecto. vt Habere honorem statuæ, apud Plinium epist. 31.

Honore, pro In honore. Cæsar 5. bel. Gall. Quos præcipuo semper honore Cæsar habuit.

Honorem habere medico, Præmium tribuere, honorarium dare. Cicero Tironi, lib. 16 epist 9, Curio misi, vt medico honos haberetur, & tibi daret quod opus esset. De medico loquitur, qui Tironem ægrotum curauerat.

Honores alicui habere. Cicero ad Catonem, lib. 15. 4. Equidem etiam illud mihi animum aduertisse videor, te non tam res gestas, quàm mores, instituta, atque vitam imperatorum spectare solere in habendis aut non habendis honoribus.

In honore. Cic. ad Att. lib. 7. 122, Chrysippum verò, quem ego propter literularum nescio quid libenter vidi, in honore habui.

Pro hoste. Sallust. in Iugurtha, Eos ille non pro vanis hostibus, vt meriti erant, sed accuratè & liberaliter habuit.

Habeo huic, non tibi. Terent. 4. 2,

· huic, non tibi habeo, ne erres.

¶ Immunitatem. Cæsar 6. bel. Gal. Druydes à bello abesse consueuerunt, neque tributa vnà cum reliquis pendunt: militiæ vacationem, omniúmque rerum habent immunitatem. Hoc est, immunes sunt ab omnibus rebus.

Imperium in beluas. Terent. Eun. 3 1.

Impetrandum. Plin. epist 315. Quintil. in Mathematico. Adeò ludibrium miseræ sum diuersitatis vel necessitatis implicitus, vt impetrandum à vobis habeam odij mei fauorem. Id est (inquit Valla) vt impetrandus mihi sit à vobis odij mei fauor.

Impunè aliquid habere. Terent. Eun. 5. 7.

Incerta pro certis. Cic. de Senect. Quid enim stultius, quàm incerta pro certis habere, & falsa pro veris?

Incompertum, Vide INCOMPERTVS.

Habere pro indigno. Liuius lib. 1. ab Vrbe condit. Etsi antea semper pro indignissimo habuerant, se patrio regno tutoris fraude pulsos, &c.

Infamiam. Cæsar 6. bel. Gall. Latrocinia nullam habent infamiam quæ extra fines cuiusque ciuitatis fiunt.

Infestum aliquid habere. Liu. lib. 9. Decad. 4. Id est infestare.

Ingenium. Terent. Heaut. 2. 4,

Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio tua.

Ingrata bona. Plaut. Amphit. 4.

Quoniam bona quæ in me fecerunt, ingrata ea habui atque irrita.

Inimicitias cum aliquo. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Inimicos. Plaut. Aulul. 16,

Ædepol næ tu aula multos inimicos habes.

Aliquem inimicum. hoc est pro inimico. Terent. Eunuch. 1. 2,

Potius quàm te inimicum habeam, faciam vt iusseris.

Habet inuentum hæc cura me. Liu. 6. bel. Pun.

Instar actionum habent quædam stipulationes. Vlp. in l. Si ambo. D. De compensationibus.

Intimum aliquem, Hoc est, maximè amicum. Terentius Eunucho, 1. 2,

Te interea loci cognoui, tute scis, post illa quàm intimum
Habeam te, & mea consilia vt credam omnia.

Iter, pro Iter facere. Terent. Eunuch. 5. 9,

· nihil quod dicas mihi

Alium quærebam, iter hac habui: periisti.

Iter ad legiones. Cæsar 1. bel. Ciuil. Cn. Pompeius pridie eius diei ex vrbe profectus, iter ad legiones habebat.

Iter habere, significat propriè, vt ait Valla lib. 5, iter aliquem esse facturum. Cicero ad Qu. frat. lib. 2. 8, Videre autem volebam, quòd eram postridie Roma exiturus, & quòd ille in Sardiniam iter habebat. Idem ad Pompeium in epist. ad Atticum, lib. 8. 159, Alijque complures, Cæsarem iter habere Capuam.

Iter habere, pro Habere viam. vt Iter habeo expeditum: Id est, Iter per quod eũdum mihi est, expeditum habeo, & sine vllis impedimentis. Cæs. 3. bel. Ciuil.

Iter aliud habere, pro Habere aliam viã. Cæs. 1. bel. Gal. Propterea quòd iter haberent nullum aliud.

Iudicium non habere. Cic. pro Planc. Hercule me confitear non iudicium aliquod habuisse de Reipub. vtilitate, sed hominibus amicum, aut inimicum fuisse.

Ius actionis habeo. Quintil lib 3. cap. 6.

Ius abdicandi habere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Ius habere in omnes. Lucan. lib. 7.

¶ Lacrymas ex miseratione habere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Laudem habere de aliquo. Ouid epist. 16.

Habeto laudationem istam tibi. Cic. pro Flacco, Tu verò tibi habeto istam laudationem: nec enim Æmunensium testimonio Flacci vita & dignitas nititur.

Habere alicui laudem, pro Laudare. Tacit. lib. 1, Laudes & grates euersis legionibus habentem.

In laudibus. Plin. lib. 22. cap. 22, Buprestim magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere.

Liberaliter habere, Vide LIBER, liberi.

Licentiam. Plaut. Trinum. 14.

Lites cum aliquo. Cic. 4. Acad. Mecum verò quid habent litium, qui ipsorum disciplinam sequor?

Literas ab aliquo. Cicero ad Brutum, 10, Nullas adhuc à te literas habebamus, ne famam quidem quæ declararet, &c.

Literas ad. Cic. ad Attic. lib. 2. 18, Tu si literas ad Sycionios habes, ad uula in Formianum.

Locum. Cic. 2. de Orat. Genus hoc leuius, & vt dixi, mimicum: sed habet nonnunquam aliquid etiam apud nos loci, vt vel non stultus quasi stultè cum sale dicat aliquid.

Loco filij habere aliquem. Plancus Ciceroni. lib 10 24. Vel quòd ex tam insigni amicitia mea atque Cæsaris, hunc filij loco & illius & vestro iudicio substitutum non perinde habere, turpe mihi videtur.

Loco mercis. Plin. lib. 33. cap. 3, Antea enim hic nummus ex Illyrico adauctus mercis loco habebatur.

Nullo loco habere rem aliquam, pro Nihili facere. Cicero 2. de Legib. Lege autẽ carens ciuitas, éstne ob ipsum habenda nullo loco?

In loco. Cic. 2. Philipp. Cur eos habes in loco patrui? Id est tanti, quanti patruum, facis?

Loco patris. Brutus ad Atticum, in epist. ad Brutum, 17, Quid enim tam alienum ab humanis sensibus est, quàm eum patris habere loco, qui ne liberi quidem hominis numero sit?

Luculentè diem aliquem. Luculenter viuere illo die. Plaut. Epid. 3, · eamus intrò ad te, vt hunc hodie diem luculentè habeamus.

Ludibrio aliquem, Id est irridere, & illudere. Plautus Menæch. 9,

Qui lubet ludibrio habere me, atque ne iocicias mihi,
Facta quæ sunt? Liuius 8. bel. Punic. Senatum ludibrio habere.

Ludibrio sibi habere aliquem. Lucret. lib. 5.

¶ Habebis malum si, &c. Plaut. Amphit. 8,

Verùm tu magnum malum habebis, si hic suum officium facit.

Habere mandata à Pompeio ad Cæsarem. Cæs.1.bel.Ciuil. Habere se à Pompeio ad eum priuati officij mandata demonstrat.

Ad manum aliquid habere. Tacit.lib.3.

In manibus, & sub manus. Cic.ad Attic.lib.4.83, Est enim mihi vtendum quibusdam rebus ex iis libris ad eos quos in manibus habeo. Id est quos tracto, vel compono.

In manibus concionem alicuius. Cicero ad Atticum, libro 7. 118, Habebamus autem in manibus Antonij concionem habitam decimo Cal. Id est legebamus.

Semper in manibus librum aliquem, pro Legere & attrectare semper totum librum. Cic.2. Tusc. Et ad Qu.frat.lib.3 17, Quòd multos dies epistolam in manibus habui propter commorationem tabellariorum.

In manu & tutela, non in seruitio vxores habere. Liuius 4.bell. Maced.

In matrimonio mulierem aliquam. Cic.pro Quint. Nam P. Quintij consobrinam habet in matrimonio Neuius, & ex ea liberos.

In matrimonio, pro Ducere. Cic.3.de Leg. Cuius in matrimonio sororem auiam nostram habebat.

Habeo me ita. Suet.de Claris grammat. Ciceronis ad Att. verba adducens, De Nitia quòd scribis, si ita me haberem, vt eius humanitate frui possem, in primis vellem illum mecum habere: Id est, si res meæ ita se haberent.

Ita se habet, vt. Cic.de Senect. Quod quidem ni ita se haberet, vt animi immortales essent, &c.

Habet hoc me male, Id est ægrè fero hanc rem. Terent. And.2.6. Vide MALVS.

Habet me ea solicitudo. Plaut.Merc.19,

·dic mihi quæ te nunc habet solicitudo?

Ita me habuit, Id est percussit. Plaut. Aulul.11,

Totus doleo atque oppidò perij, ita me iste habuit senex Gymnasiū.

Habeto me sibi, Hoc est, Sim illi pro seruo. Plaut. Milite, 3.

Habeant me sibi. Plaut. Pœnul.19,

Tum profectò me sibi habeant scurræ ludificii caussa. Id est, patiar vt me irrideant in publicis caueis.

An melius quis habet suadere? Horat.Epod.16.

In memoria. Terent.Eunuch.1.2. Idem And.2.13

Quod habui, summum pretium persolui tibi.

so. In memoria habeo.

Mentem, Sapere. Cic.4.Acad. Hunc mundum esse sapientem, habere mentem.

Mentionem, pro Facere. Liu 4.ab Vrbe. Quintil.lib.8.in Procem. M. Antonius, cuius suprà habuimus mentionem.

Habere aliquid in metu, Vide Metus, in METVO.

Habere militem antiqua disciplina, pro Tractare secundum seueritatem antiquæ disciplinæ. Liu.lib 5. Decad.5.

Habet me miseram animi, petulantia mea. Plaut. Cistel.10.

Aliquem molestiis miserum, pro Afficere & onerare. Cicero ad Terentiam, lib.14, Omnes molestias & solicitudines quibus te miserrimam habui, &c. deposui, & eieci.

Habeo mittendos legatos, pro Opus habeo mittere. Seneca de Benefic.7.

Modum, Rationem imponere & ordinem. Plaut.Curc.7. Terent. And.1.1,

Scias posse habere iam ipsum suæ vitæ modum. Vbi Donatus, Modum, moderationem, regimen. Idem Eunuch.1.1,

Here, quæ res in se neque consilium, neque modum

Habet vllum, eam consilio regere non potes. Cic.1.de Finibus.

Molestiam. Cic ad Tironem, lib.16.11, Habeo etiam illam molestiam, quòd Dolabella noster apud Cæsarem est.

Momentum ad beatam vitam. Cic 4.de Finib. Et quum ad beatam vitam nullum momentum ees haberet, ad appetitionem autem rerum esse in his momenta diceret.

Moram. Cassius Ciceroni, lib.12.12, Habeo paululum moræ, dum promissa militibus persoluo.

Habet sibi moræ imperium herile. Plaut. Aulul.17. Id est cunctatur quod iussit herus implere.

Habere aliquid in mora, Vide MORA.

Aliquem mortuum. Cic.ad Cassium, lib.15.17. Nos hic (tamen ad te scribam aliquid) P. Syllam patrem tuum mortuum habebamus. Id est, ferebatur apud nos patrem tuum esse mortuum.

Habeo hunc morē, vel hoc moris, pro Ita consueui. Plautus Capt.5. Plin.epist.12.

Mores omnes nouos. Plaut. Trucul.14,

·nouos omnes mores habeo, veteres perdidi.

Mos habebatur, principum liberos, &c. Tacit.lib 13.

Mulierem animo vxoris habere. Id est pro vxore. Vlpian.in l. Si vxor. §. Sed si ea. D. Ad leg. Iuliam de adulter.

Multa, pro Diuitem esse. Gell.lib.9 cap 8.

¶ Narrationem habere. Quintil.lib.4 cap.2.

Habere naturam alicuius. Plin.lib.11. cap.16. Chamæleonum stelliones quodammodo naturam habent.

Necesse. Cic.2 de Orat. Hoc opus est primùm, ne quotiescunque peruenerit dictum dici, necesse habeamus dicere. Vide NECESSE.

Necesse habet dicere Quintil.lib.7 cap 3.

Nefas, Nefandum æstimare. Cic.3 de Nat.deor. Quartus Nilo patre, quem Ægyptij nefas habent nominare.

Non habeo, pro Nescio Cicero ad Atticum, De pueris quid agam non habeo.

Notam impudentiæ, Vide IMPVDENTIA.

Negotium Plaut. Pœnul.4.

Plus negotij habent. Gell.lib.11.cap.14.

Habere in magno negotio, pro Habere curæ. Suetonius in Iul. capite 23.

Noctem plenam timoribus, Tota nocte timere. Cicero ad Tironem, libro 16.14, Itaque habui noctē plenam timoribus ac miseriis.

Nomen habere. Quintil.lib.7.cap.4.

Nutum. Plin.epist 139.

Notitiam aliquam dei. Cicero 1.de Legibus, Itaque ex tot generibus nullum animal præter hominem, quod habeat notitiam aliquam dei.

Notitiam fœminæ, pro Rem habuisse cum fœmina. Cæsar 6.bel. Gal. Intra annum verò vicesimum fœminæ notitiam habuisse, in turpissimis habent rebus.

Noxæ capitali. Liuius, Neque ea res capitali noxæ haberetur.

Numerum. Plaut. Pseud.15,

Habui numerum sedulò: hoc est sextum à porta proximum

Angiportum. Id est memini & recordor quotum fuerit.

Haberi aliquo numero. Varro de Re rust. Minus se putant despici, atque aliquo numero haberi à domino. Id est, alicuius reputationis & numeri se esse existimant apud dominum.

Habere aliquem in hostium numero, Referre. Cæsar 1.bell.Gall. Reductos in hostium numero habuit.

Haberi in numero bonorum virorum. Cic pro Rosc Amer.

In numero sapientum. Cicero de Amicit. Nam qui septem appellantur, eos, qui ista subtilius quærunt, in numero sapientum non habent.

¶ Oblectationem. Cic.4.Acad. Indagatio ipsa rerū tum maximarum, tum etiam occultissimarum habet oblectationem.

Obstrictos suo beneficio. Cæsar 1.bel.Gall. Et cupiditate regni adductus, nouis rebus studebat, & quamplurimas ciuitates suo sibi beneficio habere obstrictas volebat. Id est, sibi beneficio deuincire.

Obtentui aliquem habere. Tacit.lib.12, Cupido auri immensa obtentui habebat.

Habere obuiam. Gellius lib.17.cap.4, Eum quum fortè habuisses obuiam.

Occasionem vt Plaut Epid.13,

Non habeo vllam occasionem vt apud te falsa fabuler.

Oculos suos in oculis ulterius. Plaut. Pseud.13.

Ante oculos habere aliquem, Id est, semper de illo cogitare. Ouid. 2.de Remed.amor.

Odium in aliquem, Cic.pro Cluentio.

Sibi odio habere aliquid. Plaut. Menæch.4.

Offensionem habere dicitur res aliqua. Plin.lib.19 cap.1. Id est, non placet.

Officia alicuius, pro Iuuari ab aliquo. Plin.epist.139, Habuerunt officia mea in secundis, habuerunt in aduersis.

Omnes habere vno ordine. Virg.1. Æneid.

Habet omnia. Plaut Amphit.8,

Virtus omnia in se habet: omnia adsunt bona, quem penes est virtus. Id est complectitur. Terent. Eunuch.2.2.

Onus habere, Vide ONVS.

Opinionem aliquam de moribus alicuius: Id est, bene existimare de aliquo. Cic.de Amicitia, Quid enim Africanus indigens mei? minime hercle: at ne ego quidem illius. sed ego admiratione quadam virtutis eius, ille vicissim opinione fortasse nonnulla quam de meis moribus habebat, me dilexit.

Opinionem de se falsam habere. Quintil lib 2.cap 17.

Orationem habere apud aliquem. Quintil.lib.1.cap.1.

Orationem ad populum. Cic.ad Attic.lib.2.16, Octaua quam habui ad populum postridie quàm Catilina profugit.

Orationem cum aliquo. Terent. Hecyra,3.3,

Hanc habere orationem mecum à principio institit. Cælius Ciceroni, libro 8 1, Et quam orationem Pompeius habuerit tecum, &c. fac mihi perscribas.

Ornata cuncta in ordine habere, Vide ORNO.

In ore aliquid. Cic.ad Brutum,17, An quia non omnibus horis iactamus Idus Martias, similiter atque ille Non. Decemb. suas in ore habet, eo meliore cōditione, &c. Hic Cicero quid sit Habere in ore, declarauit, quum iactamus dixit. Idem 2 de Finib.

Ab aliquo otium ad aliquid faciendum habere, Vide A a

¶ Habere pacta cum aliquo, Pacisci & conuenire. Liu 5.bel. Pun. Expositis quæ pacta iam cum Marcello haberent, &c.

Habeo pactam sororem tuam filio. Plaut. Trin 8,

·nunc vt scias hic factiones atque opes

Non esse, neque nos tuam negligere gratiam, sine dote posco tuam

Sororem filio: quæ res bene vortat. habeōn' pactam? quid taces?

Palmam. Plin.lib.14.cap.6, Hetruriæ palmam Luna habet, Liguriæ Genua.

Habet partes in hac comœdia seruus, Est etiam comœdiæ interlocutor. Plaut. Amphit.1,

·quoniam hic seruos quoque partes habet,

Sit proinde, vt dixi, tragicocomœdia.

In partibus aliquem habere. Tacit.lib.13, Habebat in partibus Pallantem. Hoc est, addictum, fauentémque Pallantem habebat.

Parum habuit hoc facere, Id est, pro nihilo duxit, paruifecit. Salust.in Iugurth. Tamen hæc talia facinora impunè suscepisse, parum habuere. Liu.lib.2.Decad.5.

Pecuniam numeratam non habere in præsentia. Cic.7. Verr. Ille clamare quum raperetur, nihil se miserum fecisse, nihil commisisse: pecuniā sibi esse in nominibus, numeratam in præsentia non habere.

Pensi habere. Tacit.lib.13. Idem in Dialogo Oratorum, Nec quisquam in tota domo pensi habet, quid coram infante domino aut dicat, aut faciat.

In perditis & desperatis: pro Habere pro perditis & desperatis. Cic. ad Thermū. lib.13 57, Is ita sibi persuadet, quod in tua prouincia negotij habet, nisi te prouinciam obtinente meis commendationibus confecerit, id se in perditis & desperatis habiturum.

Periculum, Esse in periculo. Colum.lib.12 cap.23, Sed periculum habet, ne vitietur vinum si malè cocta sit aqua. Idem lib 5 cap 9.

Perspectum. Cic. ad Brut.1, Clodij animum perspectum habeo, cognitum, iudicatum.

Persuasum

Persuasum habere. Plin.lib.23.cap.1, At nos è diuerso fumi amaritudine vetustatem indui persuasum habemus.

Plura habebam tibi mandare. Ouid.1. Trist. eleg.1.

Ad pœnas aliquid habere. Quintil.in Proœm lib.6.

Habeo polliceri de causa regia, pro Pollicendum est mihi. Cicero Lentulo, lib. 1. 5, De Alexandrina re, causáque regia tantum habeo polliceri, me tibi absenti, tuísque præsentibus cumulatè satisfacturum. Valla. Alij exponunt habeo, pro possum.

Pondus. Cic. ad Brut. 14, Quæ autem epistula non pondus habuit? Idem pro Flacco. Sic in Topicis, Persona autem non qualiscunque testimonij pondus habet.

Potestatem summam. Cic. 1. Verr. Ego etiam quæ tu sine Verre commisisti, Verri criminis daturus sum, quòd te non prohibuerit, quum summam ipse haberet potestatem.

In potestatem. Cæsar 1.bel.Ciuil. Quo facilius omne Adriaticum mare extremis Italiæ partibus, regionibúsque Græciæ in potestatem haberet.

In sua potestate. Cic. ad Brut. 4, Habuísque in mea potestate, quoad bellum fuis.

In potestate sua aliquem. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Potius, pro Præferre. Cæsar 1. bel. Ciuil. Semper se Reipub. commoda priuatis necessitudinibus habuisse potiora. Id est, prætulisse. Sic Liu.8.bel.Pun.

Prædam eum cura habere. Tacit.lib. 15, Si aut gloriã cum modo, aut prædam cum cura habuisset.

Prædæ habere magistratum. Sallust. in Iugurtha, Pars triumphos suos ostentantes, perinde quasi ea honori, non prædæ habeant. Cic. 5 Verr.

Præpositam, pro Præponere. Terent. Hecyr.4.2,

Nam mihi intus tuus pater narrauit modò, quo pacto me habueris
Præpositam amori tuo: nunc tibi, &c.

Præsentem in oculis. Liu.5.bel.Maced. Ibi enim non præsidia modò Macedonum fuisse: sed regiam exædificatam, vt præsens semper in oculis habendus esset dominus.

Præsidiam. Cæsar 1.bel.Gal. Vt præsidium quam amicissimũ siquid opus facto esset, haberet.

Habent pretia in odoribus syluæ: Hoc est, odores syluarum sunt in pretio. Plin. in Proœm. lib. 13.

Pretium, pro Pretio vendi. Plin.lib.12.cap.14, Itaque optimi thuris libra, x v 1. pretium habet.

Persoluere alicui summum pretium. Terent. And.1.1.

Prima quæ suauia. Terent. Heaut.5.2,

Vbi te vidi animo esse omisso, & suauia in præsentia
Quæ essent, prima habere, neque consulere in longitudinem,
Cœpi rationem vt neque egeres, neque vt hæc posses perdere.

Principatum. Plin.lib 20.cap.22, Pythagoras principatum habere ex his, quorum sublime vis feratur, iudicauit. De sinapi.

Priores partes apud aliquem, Priorem esse in eius amore. Terent. Eunuch.1.2,

Sine illum priores partes hosce aliquot dies
Apud me habere.

Pro eo haberi atque si. Vlpian. in l. non erit. D. de iureiurand. Videamus an pro eo habeatur, atque si iuratum non esset.

Probationes in aliquem habere. Quintil.lib.7 cap.3.

Susceptam alicuius procurationem habere. Cic. Paulo, lib. 13.13, Meatum reliquarum rerum, maximéque existimationis meæ procurationem susceptam velim habeas.

Processum aliquem in literis. Sueton. de Claris grammat.

In prodigiis. Plinius lib.7.cap.3, Olim Androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc verò in deliciis.

Habeto tibi promissum. Plaut. Asin.5,

Semper tibi promissum habeto hac lege, dum superes datis.

Habeo in promptu, Id est, Prompta est mihi de hac re memoria. Cic. 4. Acad. Oportet igitur & ea quæ pro perspicuitate respondere possunt, in promptu habere.

Promptum aliquid habere. Ouid.3. Metamorphoseos,

- vt vellet promptas habuisse sagittas.

Propitium aliquem. Plin. in Paneg.

Propositionem habere. Quintil lib.4 cap 2.

Propositum reprehendendi, aut ad, &c. Plin. epist. 196. Cæsar 3. bel. Ciuil.

¶Habere quæstui Rempubl. Hoc est, Cum quæstu Rempubl. moderari. Cic.2.Offic. Idem 5.Verr. Qui non intelligat istum sibi quæstui prædæque habuisse bona, possessiones, fortunas aratorum?

Quæstionem alicuius rei, vel de re. Cicero 11. Philipp Quum verborum contumeliis optimum virum incesto ore lacerasset, tum verberibus ac tormentis quæstionem habuit pecuniæ publicæ. Idem pro Cluentio. Vide Quæstio, in Q V Æ R O.

Querimoniam de re aliqua, Conqueri. Cic.7.Verr. Et ita dicam, vt si me in ea querimonia quam sum habiturus de istius crudelitate, & de ciuium Romanorum indignissima morte, &c.

Querelas de aliquo. Cic. ad Q frat. lib.1.2, Interuenit nõnullorum querelis, quæ apud me de illo ipso habentur.

Quod gaudeamus, vel quid sequamur, habemus. Cic. 4. Academ. Hanc præscriptionem esse naturæ: à qua qui aberrauisset, eum nunquam quid in vita sequeretur, habiturum. Idem 1.de Finib.

¶Habere rationem alicuius. Liu 4.bel.Pun. Et principes plebis ea comitia malebant, quibus non haberetur ratio sui, quàm quibus vt indigni præterirentur. Plin. epist. 12. lib. 2, In sortitione prouinciæ rationem eius non habendam.

Rationem non licebat habere absentis, vt Cæsaris, epistola tertia libri septimi ad Atticum: Rei, vt Catilinæ apud Asconium: Iunioris quàm lex annalis requirebat, vt Scipionis apud Liuium lib.40: Magistratus, vt Glauciæ apud Ciceronem in Bruto. cuius ratio, quum Prætor esset, haberi non poterat, quòd duo anni minimùm inter Præturam & Consulatũ intercedere solerent. Horum, inquam, ratio haberi non poterat, nisi legibus soluti fuissent, aut iudicatum fuisset rationem haberi posse. C. Seruilius Glaucia, inquit ibi Cicero, ex summis & fortunæ & vitæ sordibus in Prætura Consul factus esset, si rationem eius haberi licere iudicatum esset. Asconius in Cic. orat. aduersus Catilinam & Antonium competitores: Catilina, inquit, ex Prætura Africam prouinciam obtinuit; quam quum grauiter vexasset, legati Afri in Senatu iam tum absente illo questi sunt, multæque graues sententiæ in Senatu de ea dictæ sunt. Aliquanto pòst, Professus deinde est Catilina petere se Consulatũm. L. Volcatius Tullus Consul consilium publicum habuit, an rationem Catilinæ habere deberet, si peteret Consulatum. nam quærebatur repetundarum. Catilina ob eam causam destitit à petitione. Hæc Asconius.

Rationem cum aliquo, Vide R A T V S.

Rationem extra ordinem. Seneca de Benef.lib.3.cap.11, Quomodo horum extra ordinem habita ratio est, &c.

Rationem habetis quomodo vnum amiserit. Plaut. Capt.2.

Rationem procreandi. Cic.3 de Finib. Quod primum intelligi debet figura, membrisque corporum, quæ ipsa declarant procreandi à natura habitam esse rationem.

Rationem periculi. Cic ad Attic.lib.10.197, Iam misso officio, periculi ratio habenda est. Sic Habere rationem dignitatis, Cic. ad Lentulum, lib 1.4.

Habenda ratio valetudinis. Cic. de Senect. Pugnandum tanquam contra morbũ est, sic contra senectutem: habenda ratio valetudinis, vtendum exercitationibus modicis.

Habenda ratio in hac re & diligentia. Cic. de Amicit. Omni igitur hac in re habenda ratio & diligentia est: primùm vt monitio acerbitate, deinde vt iurgatio contumelia careat.

Rationem aliquam. Cic.7.Verr.

Rationem habere cum terra, Colere terram cum quadam veluti agriculturæ ratione. Cic. de Senect. Venio nunc ad voluptates agricolarum: &c. habent enim rationem cum terra, quæ nunquam recusat imperium, nec vnquam sine vsura reddit quod accepit.

¶Rationem habet hæc sententia: Hoc est, rationabilis est, nititur ratione. Vlpian. in l. si seruus seruum. 5. Proculus. D ad leg. Aquiliam.

Rationem cum musis, pro Dare operam literis. Cic. ad Atticum, lib. 2.20, Cum omnibus musis rationem habere cogito.

Receptum. Liu 1 bel. Maced Et ipse quum maiorem in angustiis trepidantium edidisset cædem, in temerario incœpto, tutum tamen receptum habuit: quia qui, &c.

Receptum ad suos. Cæsar 4.bel.Gal. Atque ita se collocant, vt si illi à multitudine hostium premantur, expeditum ad suos receptum habeant.

Receptum ad gratiam alicuius. Cæsar 1.bel.Ciuil. Habere se quoque ad Cæsaris gratiam atque amicitiam receptum.

Receptum ad vrbem. Tacit.lib.5, Ne aut Tyrannus quum vellet receptum ad vrbem haberet.

Regnum in cælo. Plaut. Milit.14,

Si hic pridie foret, quàm ille est: hic regnum haberet in cælo.

Regressum. Colum.lib.2. cap.1, Quum semel inuasit senectus, regressum non habet, nec reuirescere, aut repubescere potest.

Religioni, pro Religiosum existimare. Cic.2.Offic. Nec tamen vt hoc fugiendum est, ita habendum est religioni, nocẽtem aliquando & nefarium, impiúmque defendere.

In remediis: Hoc est, Præsidij & remedij vice. Plinius libro 28. capite 1.

Res ita se habet. Cic. 4. Acad. Sed tamen nec ille qui dixit iurare posset, ita se rem habere: neque ego. Terent. Heaut.4.3,

Apertè ita vt sese habet, narrato.

Rem cum aliquo, Negotiari Plaut. Aul.14. Terent. Eunuch.1.2,

Ego cum illo, quo-cum vno rem habebam hospite,
Abij huc.

Habe rem pactam sic futurum. Plaut. Pœnul.14.

Habes omnem rem. Terent. Hecyr.1 1,

Habes omnem rem, pergam quò cœpi hoc iter. Id est, audis quomodo res se habeat.

Habeo tibi res solutas. Plaut. Curcul.11,

Ego habeo tibi res solutas rectè, bellator vale. Hoc est, satisfeci.

Scis quomodo tibi res habet? Hoc est, vis dicam quomodo tractabetis, vel quò tandem res redibit? minantis haec particula. Plautus Aulul.4. Terent. Eunuch.4.7,

Scin' tu vt tibi res se habeat? si quicquam, &c.

Rem antiquissimam, quod vulgò dicitur, *Bene charam tenere*. Cic. ad Q.frat.lib.2.5, Orationem meam collaudauit satis multis verbis, nõ me hercle indisertè, Seuerus Antistius, isque iudiciorum causam suscepit, antiquissimámque se habiturum dixit.

Repetitionem habebit à cohæredibus, Id est, ius repetẽdi id quod soluit. Paul.in l.a. 5. ex his D. de verb. oblig.

Respectum. Cic. 5. Philip. Itaque quum respectum ad Senatum & ad bonos non haberet, &c. Plin. lib.28.cap.1, Quando ita decretum est, minorem gratiæ, quàm vtilitatum vitæ respectum habere.

Habere reuerentiam alicui. Plin. epist.82.

¶Satis habere. Cæsar 3. bel. Ciuil. Nostri verò qui satis habebant, sine detrimento discedere.

Satin' habes si fœminarum nulla est quam æquè diligam? Plautus Amphit 6.

Satis habeo promere vnum exemplum. Gel.lib.13.cap.15. Quintil. lib 9.cap 4, Illud notasse satis habeo.

Se aliter habere, ac sensibus videantur dicuntur res oblatæ. Cic 4. Academ. Neque nos cõtra sensus aliter dicimus ac Stoici, qui multa falsa esse dicunt: longéque aliter se habere ac sensibus videantur.

Se belè Cic ad Q frat.lib.3 14.

Se grauiter. Cic. ad Attic. lib.7.121, Quanquam videbatur, se non grauiter habere, tamen sum sollicitus.

Se male. Cæsar 1.bel.Ciuil.

Se munditer. Plaut. Pœnul 4.

Se parcè habere, pro Rebus suis parcere, nec profundere. Terent. Adelph. 1 1,
Ruri agere vitam, semper parcè ac duriter se habere.

Habere aliquid secretum ab altero, pro Eum celare. Liu. lib. 9. bel. Maced.

Sedem. Plin. lib. 11. cap. 37, Superbia alibi conceptaculum, sed in superciliis sedem habet.

Sedes in Gallia Cæsar 1 bel. Gal. Sedes habere in Gallia ab ipsis cõcessas: obsides ipsorum voluntate datos.

Senatum, pro Cogere. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 6. Idem 2. de Natura deorum, Quod quum pomœrium postea intrasset, habendi Senatus causa, &c.

Sermonem, Facere verba, colloqui, commentari. Cic. 1. Tuscul. Quem locum multo etiam accuratius explicat in eo sermone, quem habuit eo ipso die quo excessit è vita.

Sermonem de. Varro 2. de Re rustica, Referã sermones eos, quos de agricultura habuimus nuper. Cic. de Amic.

Sermonem apud populum. Plin. epist. 8.

Sermonem cum aliquo. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 8, Ad III. Id. April. veni ad Quintum, cúmque vidi plane integrum, multúmque is mecum sermonem habuit & perhumanum de discordiis mulierum nostrarum.

Habere in sermonibus, pro Commemorare sermonibus. Liu. lib. 4. Decad. 5.

In seruitia. Plin. lib. 18 cap. 11. Hoc est inter seruitia seu seruos.

Sibi. Cic. 4. Verr. Iste Epicratis bona Bidinos omnia possidere & sibi habere iussit.

Habeant sibi nomen sapientiæ. Cic. de Amic. Quare sibi habeant sapientiæ nomen & inuidiosum & obscurum.

Sic habeto, Id est, Ita tibi persuadeto. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. Idem in Somnio Scip. Tu verò enitere, & sic habeto, nõ esse te mortalem, sed corpus hoc.

De me autem (vt iam de vtroque loquar) sic habetote, &c. Cic. de Amicit.

Sine sic habere, Barbarè dicitur, *Pone casum*. Plaut. Casin. 16.

Signum ex arce. Plaut. Pseud. 19,
Viso quid rerum meus Vlysses egerit,
Iámne habeat signum ex arce Ballionia.

Sub signo, Diligentissimè seruare itáquam obseratum & clausum. Cic. ad Attic. lib 9. 181, Nam quum ad hunc locum venissem, euolui volumen epistolarum tuarum, quod ego sub signo habeo, seruóque diligentissimé.

Similitudinem rei alicuius. Plin. lib. 10. cap. 47, Olorum similitudinem onocrotali habent.

Simultates cum aliquo. Cic. pro Cluentio, Qui enim poterat tum in gratiam redire cum Oppianico Cluentius, qui cum matre habebat simultates, hærebat in tabulis publicis reus & accusator, &c.

Societatem cum aliquo, Eandem operam præbere, & eiusdem effectus esse in re agenda. Plin. lib. 29. cap. 3, Lanæ habent & cum ouis societatem, simul fronti impositæ contra epiphoras.

Solenne. Plin. lib. 27. cap. 7, Huius ramum Isiaci præferre solenne habent.

Aliquem solicitum, quod & Tenere dicitur. Terent. Heaut. 3 1,
·releui dolia omnia, omnes serias,
Omnes solicitos habui. Cic. de Senect. Quarta restat causa, quæ maximè angere, atque solicitam habere nostram ætatem videtur, appropinquatio mortis.

Spatium. Cic. 1. Offic. Spatium etiam deliberãdi habuerunt, quem potissimum vitæ cursum sequi vellent. Terent. And. 3 5,
Cur non habeo spatium, vt de te sumam supplicium, vt volo?

Speciem alicuius rei habere. Columel. lib. 12. cap. 5, Quidam ferri massas exurunt, ita vt ignis species habeant.

Speciem honesti. Cic. 3. Offic. Si id quod speciem haberet honesti, pugnaret cum eo quod vtile videretur, quomodo ea discerni oporteret? Legitur & Specimen, ex vetusto codice.

Speciem habere in pictura. Quintil. lib. 2. cap. 3, Habet in pictura speciem tota facies.

Spem. Cic. 2. Verr. Quam spem nunc habeat in manibus, & quid moliatur, breuiter iam Iudices exponam.

Bonam spem de aliquo. Cic. ad Attic. lib. 15. 321. Sic de Amic. Qui summam spem ciuium, quam de eo iam puero habuerant, &c.

Spem summam alicui. Cic. pro Quintio.

Spem in aliquo. Cic. ad Terentiam. lib. 14. 2, In nouis Trib. plebis intelligo spem te habere. Sic Habere spem in virtute. Liu. lib. 4. bel. Maced.

Spem positam in virtute. Cic. ad Attic. lib. 8. 146, In vnius hominis quotannis periculose ægrotantis anima, positas omneis spes nostras habemus.

Spem repositam in aliquo. Liu 6 bel. Pun.

Spem conceptam ex re aliqua. Liu. 5. bel. Pun. Nec huius occasionis spem, milites, fortè temerè, sed ex re ipsa conceptam habeo.

Statuũ, pro Æstuare. Liu. 2. bel. Maced. Ibi statuum Rex per aliquot dies habitus, fluctuatus animo est.

Statutum quid tibi agendum putes. Cic. ad Sulpitium, lib. 4 2, Tu, si videbitur, ita censeo facias, vt si habes iam statutũ quid tibi agendum putes, in quo non sit coniunctum cõsilium tuum cum meo, supersedeas hoc labore itineris.

Pro stercore, id est, Nihili pendere. Plaut. Trucul. 11.

Studium alicuius rei habere Quintil. lib 1. cap. 18.

Studio, hoc est, Dedita opera. Terent Adelph. 3. 3,
Verum studióne id sibi habet, an laudi putat
Fore, si perdiderit gnatum?

Subsidio aliquid. Columel. de Arboribus, cap. 5, Alteram subsidio habeat, si fortè illa extraordinaria intercidit.

Sumptus cum aliquo. Cic. ad Papyrium, lib. 9 20, In Epicuri nos aduersarij nostri castra coniecimus: nec tamen ad hanc insolentiam, sed ad illam tuam lautitiam veterem dico, quum in sumptus habebas.

Superuacuum. Plin. lib. 27. cap. 12, Phyteuma qualis sit, describere superuacuum habeo, quum sit vsus eius tantum ad amatoria. Id est, existimo superfluum.

Supplicationem. Liu 8. bel. Pun. Prodigia c o s s. hostiis maioribus procurare iussi, & supplicationem vnum diem habere.

Suspectum. Liu. 2. bel. Maced. Regem ipsum suspectum habebant, pro eius crudelitate, &c.

Súsque déque. Gell. lib. 16. cap. 9, Súsque déque fero, Súsque déque habeo. Significat autem súsque deque ferre, æquo animo esse, & quod accidit, non magni pendere, atque interdum negligere & contemnere, & propemodum id valet quod dicitur ἀδιαφορεῖν. Plaut. Amphit. 10,
Quæ neque sunt facta, neque ego in me admisi, arguit:
Atque id me súsque déque esse habiturum putat?

¶ Habeto tacitum hoc tecum: Hoc est, Sileto. Plaut. Pœnul. 14,
· malè credam, & credam tamen:
Sed hoc tu tecum tacitum habeto.

Tacitè habere aliquid. Liu. lib. 1 Decad. 5, Et quanquam dissimulare, & tacite habere id, pariique statuerat.

Temperantem vulgus habere. Tacit. lib. 4.

Dum habes tempus, Dum vacat, dum licet per opportunitatem. Plaut. Trucul. 16. Cic. ad Attic. lib. 1 9, Sed tamen distinebar, vt vix huic tantulæ epistolæ tempus habuerim.

Testes ad aliquam rem. Plaut. Pœnul. 16,
Si ad eam rem testes habeam, faciam quod iubes.

Habe tibi, Id est, accipe tibi. Plaut. Menæch. 15. Idem Amphit. 10.
Tibi habeas, nisi sis stultior stultissimo.

Habe tibi centum minis: Hoc est, tibi eam relinquo pro minis centum. Plaut. Persa. 16.

¶ Habere vacationem, Quod nũc Facere dicitur. Cic. 4. Acad. Sed quum sacerdotes deorum vacationem habeant: quanto est æquius habere ipsos deos?

Vacationem militiæ, aut alicuius muneris Plin. lib. 7. cap. 2. Cic. ad Varronem, lib. 9 6, Quæ igitur studia magnorum hominum sententia vacationem habent, eadem publici muneris, ut concedente Repub. cur non abutamur?

Veniam habere, Vide V E N I A.

Verba vltrò citróque. Cic. in Somnio Scip. Multísque verbis vltrò citróque habitis, ille nobis consumptus est dies.

Habere verecundiam alicuius, pro Eum reuereri. Liu. lib. 8. Sic lib 7. bel. Pun. Imperij verecundiam habere.

Vetustatem. Cic. ad Attic. lib. 14. 305, Quæ mihi videntur habitura etiam vetustatem. Id est, quæ longè etiam ad posteros memoriam habitura sunt.

Viam ad aliquem. Plaut. Pseud. 10,
-hic quidem ad me recta habet rectam viam.

Victoriam. Plaut. Trucul. 6. Liu. 10. bel. Pun. Quique toties propè in manibus victoriam habui.

Vim, Pollere viribus. Cic. 1. de Finib. Dolores autem siqui incurrunt, nunquam vim tantam habent, vt non plus, &c.

Habent vim antidoti. Plin. lib. 20. cap. 3.

Vim habere ad. Cic. 1. Offic. Ad hanc autem rationem, quoniam maximam vim natura habet fortuna proximam, &c.

Vim fœderis. Cic. ad Licinium, lib. 5 8, Has literas velim existimes fœderis habituras esse vim.

Vires. Plin. lib. 16 cap. 32, Non habet vires frutex cinnami in Syriæ vicinia perueniendi.

Virtutem alicuius in manibus. Cic. de Amic. Virtutem enim semper amaui illius viri, quæ extincta non est. nec mihi soli versatur ante oculos, qui illam semper in manibus habui: sed etiam posteris erit clara & insignis.

Habet vitium hæc res. Cic. de Amic. Difficile est amicitiam manere, si a virtute defeceris. quod si rectum statuerimus, vel concedere amicis quicquid velint, vel impetrare ab amicis quicquid velimus: perfecta quidem sapientia simus, si nihil habeat res vitij.

Voluntatem habere ad aliquem opprimendum. Cic. pro Fonteio, Quod si aut quantam voluntatem habent ad hunc opprimendum, aut quantam ad maledicendum licentiam, tantum haberent ad ementiendum animi, aut ad fingendum ingenij, &c.

Voluptati habere aliquid. Sallust. in Iugurtha, Et sanè Marius, illóque, aliísque temporibus Iugurthini belli, pudore magis quàm malo exercitum coercebat. quod multi per ambitionem fieri aiebãt, quòd à pueritia consuetam duritiem, & alia quæ cæteri miserias vocant, voluptati habuisset.

Habere in votis dicimur quod cupimus, pro quo Seneca 3 de Ira, dixit Habere votum.

Vsum. Plin. lib. 12 cap. 22, Myrobalanon in vnguentis similem proximúmque vsum habet palma in Ægypto, quæ vocatur adipsos. Id est, vtimur palma Ægyptia in vnguentis eodem modo quo myrobalano.

Vsum ex aliqua re. Cic. 2. Offic. Nam & qui principes inueniendi fuerunt quem ex quaque belua vsum habere possemus, homines certè fuerunt.

Vsum multarum rerum, pro Exercitatum & experientem esse. Cic. de Amic. Cato quia multarum rerum vsum habebat, multa eius & in Senatu & in foro vel prouisa prudenter, vel acta constanter, &c.

Vsum in re aliqua. Cæsar 1. bel Gal. Quòd non magnum in re militari vsum habebant. Et lib. 4. Habere vsum belli.

In vsu quod docamus. Plin. epist 10.

In vsu habere aliquem. Plin. in Paneg. Ac primum neminem in vsu habes, nisi aut tibi, aut patri tuo, aut optimo cuiquam principum dilectum.

Vtilem aliquem, Aliquid emolumenti ex eius opera percipere. Plaut. Cistel. 2.

Habet

Habet vtilitatem hæc res. Cic. de Amic. Quapropter à natura mihi videtur potius quàm ab imbecillitate orta amicitia, & applicatione animi magis, cũ quodam sensu amandi, quàm cogitatione quantum illa res vtilitatis esset habitura.

¶ Habere me spero. Terent. Eunuch. 5. 3,
Si dis placet, spero me habere qui hunc meo excruciem modo.

Habeo quid agam: Hoc est, Scio. Terent. And. 3. 2,
Teneo quid erret, quid ego agam habeo. Id est, scio quod acturus sum.

¶ Habet quod det. Terent. Eunuch. 5. 9,
Principio & habet quod det, & dat nemo largius.

¶ Habent tibi bene principia. Terent. Phorm. 2. 3,
Bene habent tibi principia. Id est, procedit quod incœpisti.

¶ Habes nescio quid. Plaut. Pers. 6.

¶ Sic habetote de me: Hoc est, Quod ad me attinet ita intelligitote. Cic. de Amic. De me autem (vt iam cũ vtroque loquar) sic habetote: ego si Scipionis desyderio me moueri negem, quàm id rectè faciam viderint sapientes, sed certè mentiar.

¶ Habeatur sanè Orator, sed de minoribus. Cic. de Opt. gen. Orat. Hoc est existimetur.

Formosus haberi cupit. Horat. 1. Serm. satyr. 6.

Sapientes atque eloquentes haberentur. Quintilian. in Proœmio libri 1.

¶ Habuisse, miserrimum verbum. Plaut. Rud. 30,
Miserrimum istuc verbum & pessimum est, habuisse, & nil habere.

¶ Habe, Permittentis particula. Plaut. Mostel. 16,
Sine te exorem. T. age, habe, abi impune.

¶ Habet. Terent. And. 1. 1,
Egomet continuò mecum, certè captus est,
Habet. Id est, vulneratus est. Habet enim qui percussus est. & propriè de gladiatoribus dicitur: quia prius alij vident, quàm ipsi sentiũt se percussos. Sic dicitur de eo qui letaliter vulneratus est. Virgil. 12. Æneidos,
Hoc habet, hæc melior magnis data victima diuis. Hæc Donatus.

¶ Sic habendum est, Ita intelligendum. Cic. de Amicit. Sic habendum est, nullam in amicitiis pestẽ esse maiorem, quàm adulationem, blanditiam, assentationem.

¶ Amor sceleratus habendi. Ouid. 1 Metam.

Habendum & ferendum hoc onus. Plaut. Amphit. 4,
Ergo in seruitute expetunt multa iniqua,
Habendum & ferendum hoc onus est cum labore.

¶ Habitu optimum. Plaut. Pœnul. 4,
-modus omnibus
In rebus sorte est optimum habitu.

¶ Habuui, pro Habui, geminatu u productionis causa, Comicis familiare. Plaut. Asinaria,
Tot reddes spureas, quot pueras habuuerit. Eadem planè formula pluuit pro pluit in Historicis reperimus, & fluuidum pro fluidum apud Lucretium. Turnebus.

Habitus, pen. corr. Participium {ἐχόμενος.}

Habita fuerunt mea dona damata apud illum. Plaut. Trucul. 15,
Vt ego lætus sum, & lætitia differor, ita ad me
Magna nuntiauit Chiamus hodie gaudia, mea dona deAmata, acceptáque habita esse apud Phronesium.

Habita huic fides. Plaut. Asin. 9,
Da modò meo periculo, rem saluam ego exhibebo.
Nam si sciat noster senex fidem non esse huic habitam,
Succenseat.

Habita est semper eius soror: Hoc est, existimata est. Terentius Andr. 4. 6,
Semper enim eius dicta est hæc, atque habita est soror.

Vt patrem tuum vidi esse habitum? Hoc est, Quantum ego coniicere potui ex habitu & ira patris. Terent. Heaut. 2. 4.

Habitus est hic tibi honos. Terent. Eunuch. 5. 7,
Hic pro illo munere tibi honos est habitus.

Habitus irrisui. Plaut. Epid. 10.

Habitus magnæ authoritatis. Cæsar 7. bel. Gal. Hic summo in Aruernis ortus loco, & magnæ habitus authoritatis.

Habitus ludibrio. Terent. Hecyr. 4. 1.

In custodiam habitus. Tacit. lib. 17, Ex sæuitia Galbæ in custodiam habitus in numero legionis composuerat.

Miles in vnum habitus, Hoc est collectus. Tacit. lib. 15, Ac disperso milite, qui in vnum habitur, &c.

Duro imperio habitus. Tacit. lib. 18, Móxque vulgus duro imperio habitum, probra, ac verbera intendebat.

Frustra habitus. Tacit. lib. 13, Igitur Corbulo quæsito diu prælio frustra habitus.

Honor habitus supremis. Tacit. lib. 4, Habitus tamen honos supremis, ossáque tumulo Octauiorum illata.

Honore habitus. Tacit. lib. 17, Proximæ tamen Germanis exercitibus Galliarum ciuitates, non eodem honore habitæ.

In locis habitus. Tacit. lib. 18, Quocunque casu accidit, dum atrociora metuebantur, in locis habitum.

In procinctu & castris habiti. Tacit. lib. 19.

Auarè habita prouincia. Tacit. lib. 13, Damnatus iisdem Cõsulibus Vipsanius Lænas ob Sardiniam prouinciam auarè habitam.

Publicè vsui habitus. Tacit. lib. 3, Quod haud perinde publicè vsui habitum quàm exitiosum multis.

Habitus, huius habitus. pen. corr. {ἕξις, σχῆμα, καὶ σχέσις} Qualitas & forma corporis & cuiuscunque rei. Plautus, Qualis habitus nter. Colum. lib. 1, Nam is habitus fossoris magis aptus. Virgil. lib. 1,
-cultúsque habitúsque locorum. Cic. 6. Verr. Inerat in illa magnitudine ætas atque habitus virginalis. Virgil. lib. 2. Æneidos,
Virginis os habitúmque gerens.

Habitus oris, & vultus. Cic. 3. de Finib. Liu. 2. ab Vrbe, Idem habitus oris, eadem contumacia in vultu.

Habitus, Cultus corporis, & vestium ornatus. Plin. epist. 100. lib. 5, Visus est sibi per nocturnam quietem iacere in lectulo suo compositus in habitu studentis. Liu. lib. 7. Decad. 4, Cum solenni habitu ante portam occurrunt. Plinius, Quid ad nos lugubri habitu veneras, & capillatior solito?

Habitu aliquo se augustiorem facere. Liu. 1. ab Vrbe, Quæ ita sancta generi hominum agresti fore ratus, si seipse venerabilem insignibus imperij fecisset, cum cætero habitu se augustiorem tum maximè lictoribus duodecim sumptis fecit.

Corporis habitus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Habitus fortunarum. Horat. de Arte poet.

Vestis habitus. Virgil. 8. Æneidos,
-incedunt victæ longo ordine gentes,
Quàm variæ linguis, habitu tam vestis, & armis.

Habitus verborum. Quintil. in Proœm. lib. 8, Res illo verborum habitu vestiuntur.

Opimus corporis habitus, Vide OPIMVS.

Pastoralis habitus, Vide Pastoralis in PASCO.

Habitus triumphalis. Quintil. lib. 10.

Animorum habitus. Tacit. lib. 17, Isque habitus animorum fuit.

Concipere motum habitum declamantis. Quintilianus libro 2. capite 2.

Constitutus animi habitus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Habere habitum temporis, Id est Ornatum esse pro ratione temporis. Ouid. 1. Trist. eleg. 1,
Vade, sed incultus, qualem decet exulis esse,
Infœlix habitum temporis huius habe.

Inducere habitum dolentium. Tacit. lib. 4, Habitum, ac voces dolentium simulatione magis, quàm libens induebat.

Mutauerat habitum oris. Lucan. lib. 9.

Mutare habitũ animi. Quintil. lib. 4. cap. 2, Difficile est nobis mutare habitum animi semel constitutum.

Mutare se habitu & loco, Vide MVTO.

Permutare habitum cum aliquo. Quintil. lib. 3. cap. 7, Vt si in laude Herculis permutatum cum regina Lydiæ habitum, & imperata (vt traditur) pensa Orator excuset.

Prætendere habitum à cæteris dissentientem. Quintil. in Proœm. libri 1.

Recidere in malum habitum. Cels. lib. 2. cap. 7, Si sine causa quis emacrescit, ne in malum habitum corpus eius recidat, metus est.

Subsistere in eodem habitu. Cels. lib. 2. cap. 2.

Variari habitus videmus. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Habitior {εὐσωματώτερος} Comparatiuum ab habitus nomine: Id est pinguior, vt ait Festus. Terent. Eunuch. 2. 3,
Si quis habitior paulo, pugilem esse aiunt, deducunt cibum. Plautus Epid. Corpulentior hercle atque habitior. Gel. lib. 2. cap. 20, Equum nimis strigosum, & malè habitum, sed equitem eius uberrimum & habitissimum viderunt.

Habiturus, pen. prod. Participium {ἕξων.} vt
Habiturus es me pro derelicta. Plaut. Trucul. 18,
Scio quidem sponsam tibi esse, & filium ex sponsa tua,
Et tibi vxorem ducendam iam esse, alibi iam animum tuum,
Me quasi pro derelicta sis habiturus.

Habendus {ἑκτέος} Aliud participium. Plin. lib. 10. cap. 37, Cum columbis habenda est auis quæ tinnunculus vocatur.

Habenda est amicitia cum hoc. Plaut. Pœnul. 18,
Si quidem amicitia est habenda, cum hoc habendum est.

Habenda hæc sunt cum illis. Terent. Heaut. 2. 3,
Aut hæc cum illis sunt habenda, aut illa cum his amittenda sunt.

Habenda est magna gratia, si. Terent. Phorm. 1. 2,
Præsertim vt nunc sunt mores, adeò res redijt,
Siquis quid reddit, magna habenda est gratia.

Gratia habenda est tibi. Ouid. 5. Trist. eleg. 10.

Ratio habenda est tibi tuæ laudis. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.

Habitudo, penult. prod. habitudinis {ἕξις, σχέσις} Ipse corporis habitus. Terent. Eunuch. 2. 2,
Qui color, nitor, vestitus, quæ habitudo est corporis? Author ad Heren. lib. 4. Corporis bona habitudo.

Habilis, & hoc habile, pen. corr. {εὐάρμοστος, εὔθετος} Aptum interpretatur Donatus: quod optimè quadrat. Virgil. 6. Æneidos,
Nãque humeris de more habilẽ suspenderat arcũ. Martial. lib. 13. 22,
Non habilis cyathis, & inutilis vua Lyæo.

Habilis & aptus calceus ad pedem. Cic. 1. de Orat. Si mihi calceos Sicyonios attulisses, non vterer, quamuis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles.

Aptus, habilis, & accommodus. Cic. 4. de Finib. Et primum rebus his quas non bonas dicimus, concessis vt haberentur aptæ, habiles, & ad naturam accommodæ.

Habilis ensis. Virgil. 9. Æneidos,
-humero simul exuit ensem
Auratum: mira quem fecerat arte Lycaon
Gnosius, atque habilem vagina aptarat eburna.

Habilis gladius ad propiorem pugnam. Liu. 7. ab Vrbe, Armant inde iuuenem æquales, pedestre scutum capit, Hispano cingitur gladio, ad propiorem habili pugnam.

Habilis locus pandendis retibus. Plin. lib. 9. cap. 8.

Habilis frumentis terra. Colum. lib. 2. cap. 2.

Habile tundendo ferrum. Plin. lib. 34. cap. 15, Rubens non est habile tundendo, neque antè quàm albescere incipiat. Hoc est, ad tundendum, siue vt tundatur.

Hæc habilis breuitate sua est. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.

Vigor habilis membris. Virgil. 4. Georg.

¶ Habilior. Quintil. lib. 6. cap. 3, Porrò natura non tantùm in hoc valet, vt acutior quis, atque habilior sit ad inueniendum.

Habiliter, pen. corr. Aduerbium. Paul. in l. si vt. D. de auro & arg. leg. Si vt habiliter gemmæ geri possint, inclusæ auro fuerint.

Habilitas, pen. corr. huius habilitatis {[illegible]} Cic. 1. de Legib. Omitto opportunitates, habilitatémque reliqui corporis, moderationem vocis, orationis vim, &c.

Habessit, pro habeat {[illegible]} antiquè dictum. Cic. 2. de Legib. ex verbis XII. Tab. Separatim nemo habessit deos, néve nouos, sed ne aduenas, nisi publicè ascitos, priuatim colunto.

Habito, habitas, pen. corr. {[illegible]} habitâre. Cic. de Senect. Commorandi enim naturam diuersorium nobis, non habitandi dedit.

Matris habitauimus aluo. Ouid 15. Metam.

Syluis habitare. Ouid. 12. Metam.

Terra habitare. Ouid. 5. Trist. eleg 3.

Casas humiles habitare. Virgil. eclog. 2.

Habitare ad Occasum. Plin. lib. 2. cap. 70.

Habitare apud. Cic. 4. Acad. Qui mecum viuit tot annos, qui habitat apud me.

Esse & habitare apud aliquem. Cic. 4. Verr. Quum apud eum non modò Thermis sæpenumero fuisset, sed etiam habitasset.

Habitare cum. Cic. 3. Verr. Eius esse filiam quæ cum patre habitaret, propterea quòd virum non haberet.

Viuere & habitare cum aliquo. Cic. Attico, lib. 14. 318.

Habitare & pernoctare cum aliquo. Cic 4. Tuscul.

Habitare in. Cic. Memmio, lib. 13. 1, C. Auiano Euandro qui habitat in tuo sacrario. Terent. And 4. 6,

In hac habitasse platea dictum est Chrysidem.

Duabus vrbibus habitare. Liu. lib. 8.

Habitare in residem aquam. Varro 3. de Re rust. cap. 17, Etenim hac in cura laborare aiebat M. Lucullum, & piscinas eius despiciebat, quod æstuaria idonea non haberet, ac in residem aquam, & locis pestilentibus habitarent pisces eius.

Habitare sub terra. Cic. 2. de Nat. deor. Si essent, inquit, qui sub terra semper habitassent bonis & illustribus domiciliis.

Habitare viciniæ. Plaut. Bacchid. 4,

- proximæ viciniæ Habitat.

Habitare tanti, pro In ædibus maximi sumptus, & Habitare triginta millibus, est Millia triginta pro habitatione dare. Plinius lib. 17. capite 1.

Habitare bene. Cic. ad Atticum, Neque tamen non in primis bene habitauit.

Habitare latè & magnificè. Cic. pro Domo sua.

¶ Habitât in vultu eorum oculi mei. Cic. 12. Philip. His etiam fautores Antonij, quorum in vultu habitant oculi mei, tristiores videbam. Hoc est, quos semper intueor.

Habitare in rostris. Cic. de Claris Orat. Diserti quidem C. Varius, C. Carbo, Cn. Pompeius, & ij quidem habitabant in rostris.

Habitare in foro. Cic pro Murena, Cum iis qui in foro habitarût, de dignitate contendas. Id est, qui in forensi commentatione assidui fuerunt.

Habitare in oculis. Cic. ad Attic 4.

Mœnia habitantur Graiis. Virgil. 3. Æneid.

Nobis habitabitur orbis Vltimus. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.

Mapalia habitata raris tectis. Virgil. 3. Georg.

¶ Tecum habita. Pers. satyr. 4,

Tecum habita, vt noris, quàm sit tibi curta supellex. Id est, domi suæ viuito, vt intelligas, quàm tenuis sit tua fortuna. Translatum ab iis, qui in principum familiis agunt, & vt vulgò fit, ex alienis opibus, perinde quasi suis intumescunt. quibus si domi viuendum sit, via salinum habeant, quod apponant. Haud scio an huc pertineat, quod scribit M. Tullius in Catone maiore, Secum esse, secúmque vt dicitur, viuere. Erasm. in Chiliad.

Habitatio, Verbale {[illegible]} pro Domo & loco quem habitamus. Colum. lib. 1 cap. 6, Villico iuxta ianuam fiat habitatio.

¶ Habitatio, pro Habitationis mercede. Suetou. in Cæsare, cap. 38, Annuam etiam habitationem Romæ vsque ad bina millia nummûm, in Italia non vltra quingentos sestertios remisit. Sensus est: Cæsar conductoribus qui mercedem pro habitatione soluebant, remisit & condonauit eam pensionem, vt qui Romæ mansionem conductam habebant, his remissio mercedis annuæ fieret vsque ad duo millia nummûm. Qui verò in Italia per municipia habitarent ex conducto, vt his remitteret mercedem habitationis annuam, vsque ad summam quingentorum sestertiorum: supra eam summam de suo conductores soluerent. Simile est illud Cæsaris lib. 3. belli Ciuilis, Cælius ad excitanda hominum studia, sublata priora lege. duas promulgauit. Vnam, qua mercedes annuas habitationum côductoribus donauit: aliam tabularum nouarum.

Accommodare alicui de habitatione, Vide ACCOMMODO.

Habitator, penult. prod. {[illegible]} Aliud verbale, Incola. Cic. 2. de Nat. deor. Non vt incolæ atque habitatores: sed, &c.

Habitabilis, & hoc habitabile, pen. cor. {[illegible]} Cic. 1. Tuscul. Tum & habitabiles regiones, & rursum omni cultu, &c. Plin. lib. 9. cap. 10, Habitabiles casæ.

HABESSVS, Lyciæ ciuitas, quondam sic dicta: deinde Antiphellus, vt scribit Plin. lib. 5. cap. 27.

Hac, Vide HIC.

Hactenus, pen. corr. {μέχρι τοῦ δε, μέχρι τούτου, μέχρι ἐνταῦθα} Aduerbium, compositum ex HAC aduerbio, & TENVS. quod finem significare docet Nonius in hoc verbo. Significat autem hucusque, quasi vsque ad finem. Cic. de Amicitia, Hactenus mihi videor de amicitia quod sentirem potuisse dicere.

Sed hæc hactenus: ne videar, &c. Cic. ad Attic.

Sed hactenus Cic. ad Attic. lib 5. 100.

Hactenus vt. Cic. 1. de Diuinat. Qui hactenus aliquid egit, vt earû rationem rerum explicaret, &c.

Hactenus aruorum cultus, &c. nunc te Bacche canam. Virgil. 2. Georgic.

Hactenus, disiunctum. Virg. 5. Æneid. Hac celebrata tenus.

¶ Celsus de vsufructu. l. Hactenus tamen vt sarta tecta habeat, si qua tamen vetustate corruissent, neutiquam cogi reficere.

¶ Hactenus. Sueton. in Nerone, cap. 40, Cœnæ quoque tempore interpellatus tumultuosioribus literis, hactenus excanduit, vt malum iis qui descissent minaretur. Hoc est, non vltra, siue non grauius excanduit, quàm vt minaretur, &c.

Hactenus si. Africanus in l. quod vulgo. D. pro emptore, Hactenus verum esse ait, si nullam iustam causam eius erroris emptor habeat.

Hactenus quatenus. Vlpian. de In rem verso. l. si pro patre, Si domini debitor sit seruus, & ab alio mutuatus ei soluerit, hactenus non vertit quatenus domino debet.

HADRANITANI, Siciliæ populi, vt scribit Plin. lib 3 cap. 8.

HADRIA, masc. gen. {[illegible]} Sinus maris, siue ipsum mare Hadriaticum. Lucan. lib. 5,

- sonat Ionio vagus Hadria ponto. Vide ADRIA.

¶ Hadria, fœm gen. Oppidum prope Ferrariam nunc demersum, ad XXV. lapidem. Atri vulgò dicitur, quæ Hadriatico mari nomen indidit. A quo fiunt

Hadrianus, Hadriacus, Hadriaticus, & Hadriensis.

¶ Hadria etiam fuit Romanorum colonia arduo in colle sita, ex qua Hadrianus imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen non aspirent.

Hadrobolum, hadroboli {[illegible]} Gummi genus. Plin. lib. 12. cap. 9, de bdellio loquens, Nigrum vero, & in offas conuolutum, hadrobolum vocant.

HAEBVDES {[illegible]} Insulæ sunt. Solinus, A Calydoniæ promontorio Thulen petentibus, bidui nauigatio est. Excipiunt Hæbudes insulæ quinque numero. Et paulo post, Secundam à continenti stationem cursibus Orcades præbent, quæ ab Hæbudibus porrò absunt septem dierum, totidémque noctium cursu. Hæc Solinus.

Hæc, fœmininum ab hic, Vide suo loco.

Hædile, Vide HAEDVS.

HAEDVI {[illegible]} Vide AEDVI.

Hædus, hædi: siue hœdus, hœdi {[illegible]} Animal ex capra genitum. Virgil. eclog. 1,

Sic canibus catulos similes, sic matribus hædos. Quidam ἀπὸ τῶν ἐδεσμάτων deriuant, id est esculentis. Alij hœdum dictum volunt, quasi fœdum, lingua Sabina, in qua f litera in aspirationem vertitur, & per œ scribunt. Cic. de Senect. Villaque tota locuples est, abundat porco, hædo, agno, gallina, lacte, caseo, melle.

Grex hædorum. Virgil. 1 eclog 2.

Petulci hædi. Virgil. 4. Georg.

Tenero lasciuior hædo. Ouid 13. Metam.

¶ Hædi prid. Non. Oct oriuntur vespere, aries medius occidit. Columella lib. 11. cap. 2. Sed hic sidus est cæleste.

Hædulus, hæduli. pen. corr. {[illegible]} Diminutiuum. Iuuenal. satyr. 11,

Et Tyburtino veniet pinguissimus agro Hædulus.

Hædillus, hædilli {[illegible]} Idem. Plaut Asin. 13,

Dic igitur me tuum passerculum, gallinam, coturnicem,

Agnellum, hædillum.

Hædile, hædilis, pen. prod. neut. gen. {[illegible]} Stabulum hædorum. Horat. 1. Carm. ode 17,

Nec virides metuunt colubros,

Nec Martiales hædilia lupos.

Hædinus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod est ex hædo. Cic. pro Murena, Atque ille homo eruditissimus ac Stoicus strauit pelliculis hædinis lectulos Punicanos.

Hædinum coagulum. Varro 2. de Re rust. cap. 11.

Hæmachates, pen prod. Lapis sanguinei coloris. Plin. lib. 37. cap. 10.

Hæmanthinum {[illegible]} vitrum. Plin. lib. 36. cap. 26, Fit & tincturæ genere obsidianum, ad escaria vasa & totum rubens vitrum, atque non translucens, hæmantinon appellatum.

Hæmatites, hæmatitæ, m. g. pen. prod. {αἱματίτης} Lapidis genus, ruboris sanguinei. Plin. lib. 36 cap. 16.

HAEMODAS. Lyciæ mons est, vt scribit Pomponius Mela lib. 1.

HAEMON, Thebanus iuuenis, Vide AEMON.

Boreas Hæmonius. Sil. lib. 10.

HAEMONIA {[illegible]} Regio quæ postea Thessalia dicta est. Vide AEMONIA.

Niualis Hæmonia. Horat. 1. Carm. ode 38.

Hæmorrhois. penult. corr. huius hæmorrhoidis, fœm. gen. {αἱμοῤῥοΐς} Genus serpentis pestiferum, a fluxu sanguinis ita appellatum. quippe Græci αἷμα, sanguinem: ῥόος fluorem dicunt. Huius morsu sanguis omnis à corpore fluit, nec sisti potest. Lucan. lib 9,

- ingens hæmorrhois explicat orbes. Ibidem,

Impressit dentes hæmorrhois aspera Tullo, &c. Plin. lib 20. cap. 20, Est & Portulaca, quam peplion vocant, non multum satiua efficacior, cuius memorabiles vsus traduntur. sagittarum venena, & serpentium hæmorrhoidum & presterum restringi, pro cibo sumpta, & plagis imposita extrahi.

Hæmorrhoïs, huius hæmorrhoïdis {αἱμοῤῥοΐς} Idem. Plin. lib. 23. cap. 1, Mustum serpentibus aduersatur, maxime hæmorrhoidi & salamandræ. Ex vetusto codice legitur hæmorrhoidi.

Hæmorrhoidas etiam vocamus genus morbi, quû ora venarum iuxta anum, tanquam ex quibusdam capitulis turgent. & sanguinem fundunt: quod & in ore vuluæ fœminarû incidere consueuit. Quandoque hæc purgatio est, non morbus: ideóque etiam quidam quum sanguinis exitum non haberent, inclinata in præcordia, ac viscera materia, subitis ac grauissimis morbis correpti sunt. Hæc omnia Sipontinus ferè ex Cels. lib 1 sparsè de Hæmorrhoidibus.

Hæmorrhoicus, pen. corr. Firmicus lib 3. cap. 3. Saturnus latentes corporum dolores indicit. facit enim hæmorrhoicos, aut neruorum dolore contractos. Si verò in hoc loco vespertinus fuerit, fistulas circa podicem facit, & simili modo hæmorrhoicos.

Hæmorrhoicus, Adiectiuum Firmicus lib 3. cap. 15, Alios verò hæmorrhoica valetudinis assiduitate debilitat.

HÆMVS (αἷμος) Vide HAEMVS.
Nubifer Hæmus. Claud 1. in Ruff.

Hæreditas, Vide HAERES.

Hæreo, hæres, hæsi, hæsum (ἔχομαι, ἅπτομαι, ἐνέχομαι) hærere, Propriè est alicui rei arctè insidere & coniunctum esse. Virgil. 2. Æneid. Hærent parietibus scalæ. Terent. Eun. 5. 6, Perij: lingua hæret metu.
Aspectu conterritus hæsit. Virg. 3. Æneid.
Ausoniis hæsere animis. Virg. 5. Æneid.
Obtutu hæret defixus in vno. Virg. 1. Æneid.
Criminibus repetundarum hærebant. Tacit. lib. 4.
Hæret amor. Ouid. 3. Metam.
Ferrum hæsit in corpore. Virg 11. Æneid.
Fides illa hæsit animis. Ouid. 2. Fast.
Vox faucibus hæsit. Virg 2. Æneid.
¶Circa aliquid hærere. Quintil. lib. 1. cap. 7, Non obstant hæ disciplinæ per eas euntibus, sed circa illas hærentibus.
In complexu alicuius hærere. Quintil. lib. 6 cap. 1.
Pectore hærent infixi vultus verbáque. Virg. 4. Æneid.
In amplexu hæsit. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10.
Hæsit in armo. Ouid. 3. Metam. De cane.
Hærere in equo. Cic pro Deiot. Itaque Deiotarum quum plures in equú sustulissent, quòd hęrere in eo senex posset, admirari solebam.
Hæsit in mala pugnus. Terent. Adelph. 2. 1,
Caue nunc iam oculos à meis oculis quoquam demoueas tuos,
Ne mora sit, si innuerim, quin pugnus continuò in mala hæreat.
Hærant in scutu tela, Id est infixa sunt. Liu. lib. 2.
Hærere in medullis. Cic. 2. Philip. O beatos illos, quum adesse ipsis propter vim armorum non licebat, aderant tamen, & in medullis Pop. Rom. ac visceribus hærebant.
Hærere in memoria. Cicero 4. Academ. Credo quòd hærebant in memoria quæcunque audierat aut viderat.
Hærebit memoria in sermonibus omnium. Cic. in Catil. Quod ego vestro bonorúmque omnium auxilio, memoriáque tantorum periculorum, quæ non modo in hoc populo qui seruatus est: sed in omnium gentium sermonibus ac mentibus semper hærebit.
Hærere in terga. Liu. 1. ab Vrbe.
Hærent mihi in visceribus. Cic. ad Attic. lib. 6. 1.
Hærere in oculis. Cic. 13. Philipp. Hi in oculis hærebunt, & quum licebit, in faucibus.
¶ Hærere in iniquitatibus. Cic. 7. Verr. Cogitate in his iniquitatibus vnum hæsisse Apronium, cæteros profecto multos ex his incommodis pecunia se liberasse.
Hæret culpa in te omnis. Terent. Hecyra, 2. 1,
Sola hic fuisti, in te omnis hæret culpa sola.
Hæret crimen. Cic pro Cœlio, Nec Catilinæ familiaritatis crimen hæreat. Idem 5. Verr. Verum enim horum dixeris, in eo culpæ crimen hærebit.
Hæret iniuria. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 5, Neque potest hærere in tam bonis ciuibus tam acerba iniuria.
Hæret peccatum huic, & in hoc. Cic. pro Rosc. Comœdo, Potest hoc homini huic hęrere peccatum? Idem 1. de Diuinat. Vt peccatum hæreat non in eo qui monuerit, sed in eo qui non obtemperarit.
Hæret illa in Repub. turpitudo. Cic. pro Sextio.
Hærere Cn. Pompeio. Sueton de Claris grammat.
Hæreat nobis illud: Hoc est, illud semper in méte habeamus. Traianus ad Plin. epist 237.
Hærere pertinaciter. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Hærere in salebra dicitur oratio. Cic. 5. de Fin. Proclinius currit oratio, venit ad extremum, hæret in salebra. Tractum à vectoribus: qui quum in loca confragosa inciderunt, insistere coguntur.
¶ Hæret ad. Cic. 2. de Nat. deor. Linguam autem ad radices eius hærens excipit stomachus.
¶ Hærere apud meretricē, pro Eam perditissimè amare, Non posse ab ea disiungi. Plaut. Epid. 5. Terent Adelph. 3 3,
-optimè est:
Metui ne hæreret hic.
Hærere in parte aliqua apud aliquam. Terent. Eun. 5. 9.
Hærere in iure, ac Prætorum tribunalibus. Cic. 1. de Orat. Hoc est, assiduum esse, neque illinc dimoueri.
In scribendo hærere. Cicero Attico, Romam, vt censes, veniam, sed inuitus. valde enim in scribendo hæreo. Id est, totus in scribendo sum. Scribebat autem quæstiones Tusculanas.
In vrbe diu hæreo. Id est maneo, nec inde discedo. Plin. Iun. lib. 1. epist 11, ad Catilium.
¶ Hęrere aliquando ponitur pro Dubitare, & ancipitem esse, quoniam qui in aliqua re dubitant, nó mouentur, & ideo hærere ac suspensi esse videntur. Cic. 4. Acad Et tamen isti physici verò admodum, quum hærent, aliquo loco exclamant, quasi mente incitati. Terent. Phorm. 5. 8, Atat nisi mihi prospicio, hæreo.
Hærere in. Cic. 3 de Nat. deor. In multis enim nominibus hærebitis. Idem Attico, lib. 13. 390, Valde enim in scribendo hæreo.
Hæret hæc res. Hoc est dubia est. Plautus Amphit. 8. Prouerbialiter dictum, quum quid occurrit dubium & non liquidum. Tractum à locis difficilis transitus: quibus quum applicemus, nescimus quid faciamus, & hærentes illic dubitamus quà transeundum sit. Idem Pseud. 7.
Occisa est hæc res, hæret hoc negotium.
Aqua hæret. Cic. 3. Offic Dicit ille quidem multa multis locis, sed aqua hæret. vt aiunt Significat Cicero Epicurum parum secum in disputando constare. Translatum apparet vel à fluitantibus, qui vado destituti, huc atque illuc iactātur: quóque magis se commouent, hoc maiore periculo laborant. Aut certé ab oratorum clepsydra: vt eum in aqua hærere dicamus, qui se distillata iam aqua, tamē è causa non potest expedire. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 9, Quod Idibus & postridie fuerat dictum de agro Campano actum iri, non est actum. In hac causa mihi aqua hęret. Incertum vtrum significet, eam actionem integram sibi relinqui, an causam esse inextricabilem. Erasmus.
¶ Si hic terminus hæret, Id est, si hoc est immutabile. Virgilius 4. Æneidos.

Hærens, Participium (ἐχόμενος) vt Altè terminus hærens. Lucret. lib. 5.
Naues hærentes littore. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Hæsurus, penult. prod. (ἀψόμενος) Aliud participium: vt Fides hæsura in omne tempus. Ouid. 3. Trist. eleg. 4.

Hæresco, hærescis, hærescere, Idem quod hærere. Lucret. lib. 2,
Liquit enim supera terri primordia viri
Aspera: quo magis in terris hærescere possunt.

Hæsito, hæsitas, penult. corr. (ἐνέχομαι, διαπορέω) hæsitâre, Dubitare, timere, titubare. Cic. 2. de Finibus, Aperiendum est igitur quid sit voluptas: quam si explicauisset, non tam hæsitaret.
Hæsitare & cunctari. Cic. in Catil. Quum hæsitaret, quum cunctaretur, quæsiui quid dubitaret proficisci eò quò iampridem pararet.
In eodem hæsitas luto. Terentius Phorm. 5. 2. In eos competit qui se implicantur negotio turpiter, vt se nequeant extricare. A viatoribus translatum, qui simul atque in limum inciderint, quum alterum pedem conantur educere, altero altius immerguntur. Rursum rebuine extrahant, alter quem eduxerant, denuo est infigendus. Erasmus.
Dubitare & hæsitare. Cic. 4. Academ. Dubitant, hæsitant, reuocant se interdum.
Hęsitare lingua Cic. 1. de Orat. Sed sunt quidam aut ita lingua hæsitantes, aut ita voce absoni, &c.
Hæsitare in. Cic. 1. de Orat. Carbo hæsitans in maiorum institutis, rudis in iure ciuili.
Hæsitat frumentum in vadis. Liu. 2. ab Vrbe, Ita in vadis hæsitantis frumenti aceruos sedisse illitos limo.

Hæsitabundus. Plin. Iun. lib. 1. epist. 5, ad Voconium, Hæsitabundus, inquit, interrogaui, non vt tibi nocerem, sed Modesto. Id est, cunctabundus & dubius quid responderet.

Hæsitatio, Verbale (διαπόρησις) Dubitatio. Cic. 2. de Orat. Qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio, tractusque verborum? Idem Appio Pulchro, lib. 4. 12, Noli ignoscere hæsitationi meæ.

Hæsitator, pen. prod. (διαπορητής) Aliud verbale masc. gen. Plin. Iun. lib. 1. epist. 11, ad Tranquillum, Sum & ipse in edendo hæsitator.

Hæsitantia, huius hæsitantiæ (διαπόρησις) Idem quod hæsitatio.
Hæsitantia linguæ. Cic. 3. Philipp. Qui propter hæsitātiam linguæ, stuporémque cordis, cognomen ex contumelia traxerit.

Hæres, huius hæredis, penult. prod. comm. gen. (κληρονόμος) Notæ significationis. Ab hærendo dicitur: quòd qui hæres est, hæret: hoc est, proximus est ei cuius est hæres. Licet quidam hæredem dictum putent, quòd dominus fiat bonorū quæ ad eum perueniunt. Apud veteres enim, hæres dominus dicebatur, authore Festo.
Hæredis appellatione omnes significari successores credendum est, etsi verbis non sunt expressi, inquit Vlpianus.
Alienior hæres, Vide ALIENVS.
Auidus hæres. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Auiti nominis hæres. Ouid 6. Metam.
Criminis alicuius hæres. Ouid. 3. de Arte.
Indignus hæres. Horat. 3. Carm. oda 24.
Facere hæredem, dicitur is qui moritur quū testamento facto viuis res in alienam potestatē redeūt. Cic. Cornificio, lib. 12. 25, Q. Turius, &c. hæredes fecit similes sui, Cn. Saturninum, Sex. Aufidium, &c.
De sententia propinquorum aliquem facere hæredem. Cicero 3. Verr. In his nuper Annia ex de multorum propinquorum sententia pecuniosa mulier, quòd censa non erat, testamento fecit hæredem filiam.
Facere hæredem ex deunce. Cic. pro Cecinna, Testamento facto mulier moritur, facit hęredem ex deunce, & semuncia Cecinnam, ex duobus sextulis M. Fulcinium libertum superioris viri.
Factitare hæredem. Cic. 2. Philipp. Quem palàm hæredem semper factitarat, ne nomen quidem præscripsit.
Instituere hæredem. Cic. 1. de Orat. Qui esset secundū posthumum & natum & mortuum hæres institutus.
Institutus hæres, pro Substitutus. Cicero in Bruto, Quum is hoc probare vellet, M. Curium, quum ita hæres institutus esset, si pupillus antè mortuus esset, quàm in suam tutelam venisset, pupillo non nato hæredem esse non posse. Institutus, id est substitutus. hæredes enim instituti dicuntur primo gradu, substituti secundo vel tertio. Vide paulo pòst, Substituere hæredem. At hic pupillus erat hæres institutus, M. Curius substitutus. Sed Cicero noluit hanc distinctionem seruare, sed dicere, hæredem secundum instituere. Itaque hoc loco sic interpretandum est, hæres secundus institutus.
Hæredem omnibus bonis instituere. Plin. lib. 7. cap 36. P. Catienus Philotimus adeò patronum dilexit, vt hæres omnibus bonis institutus, in rogum eius se iaceret.
Instituere aliquem secundum hæredem. Cic. Silio Propr. lib. 13.
Munere hæredes, Vide MVNVS.
Relinquere hæredem testamento. Cic. pro Quintio, Hæredem testamento reliquit hunc P. Quintium.
Scribere aliquem hæredem. Cic. 1. de Orat. Possétne paternorum bonorum exhæres esse filius, quem pater testamēto neque hæredem, neque exhæredem scripsisset nominatim.
Successit hęres. Cic. 2. Philipp. Nondum in Cn. Pompeij locū, multorúmque aliorum qui aberant, repentinus hæres successerat.
Hæredem esse alicui. Cic. pro Cluentio, Auiam tuam Dineam cui tu es hæres.
Substituere hæredem. Modestinus l. 1. D. De vulgari & pupillari substitutione, Hæredes aut instituti dicūtur, aut substituti. Instituti, primo gradu: substituti, secundo vel tertio. Idem, l. quarta, Si pater duos filios impuberes hæredes instituat, eósque inuicem substituat: in vtrunque casum reciprocam substitutionem factam videri, diuus Pius constituit. Vlp. l. Qui liberis. eod. tit. Nisi mihi proponas militem esse, qui substituat hæredem hac mente, vt ea sola velit ad sub-

stitutum pertinere, quæ à se ad instituturum peruenerunt. Pomponius ibidem, l. Quo gradu hæres liberis substituatur, nihil interest. Et Iulianus, l. Quidam testamento Proculum ex parte quarta, & Quinctum ex parte dimidia & quarta hæredē instituit. Deinde Quincto Florum, Proculo Sosiam hæredē substituit. deinde si neque Florus, neque Sosia hæredes essent: tertio gradu ex parte dimidia & quarta coloniam Leptitanorum, ex quarta cōplures hæredes substituit in plures quam tres vncias. Vide paulo pòst, Secundi hæredes.

Secundi hæredes, Secundo loco instituti, & substituti. Cicero pro Cluentio, Memoria teneo, Milesiam quandam mulierem, quū essem in Asia, quòd ab hæredibus secundis accepta pecunia partum sibipsa medicamētis abegisset, rei capitalis esse damnatam. Boethius in commentariis in Topica Ciceronis lib. 5. Secūdus hæres, inquit, dicitur, qui hæredi instituto substituitur: veluti siquis filiū instituat hæredem, scribátque, Si filius intra pubertatem decesserit, nepotem vel quemlibet alium hæredem esse oportere.

¶ Hæredes arboris, pro surculis vel ramis. Plin. lib. 16. cap. 37, Cæsæque densius innumero hærede prosiunt. De salice.

¶ Hærem, pro hæredem. Næuius Gymnastico,

Atque meis bonis omnibus ego te hærem faciam. Nonius.

Hæreditas, penult. corr. hæreditatis { κληρονομία } nihil aliud est quàm Successio in vniuersum ius quod defunctus habebat. Et ideo hoc nomine etiam damnosa hæreditas continetur, diuiditúrque in duodecim vncias quæ assis appellatione continetur. Vide ASSIS. Hæc ex Caio Iurisconsl. l. Nihil aliud. Et Pomponio, l. hæreditatis titulo, De verb. signific. Et Vlpiano, De hæredibus instituendis. l. Seruum.

Hæreditate venire bona dicuntur, quæ iure hæreditario alicui obueniunt. Cic. 2. de Inuent.

Hæreditas caduca. Cic. 10. Philipp. Vide CADVCVS.

Luculenta atque magna hæreditas, Vide LVCVLENTVS.

Offerissima hæreditas, Vide OFFERCIO.

Vsucapta hæreditas, Vide CAPIO.

Hæreditas est pecunia quæ morte alicuius ad quempiam peruenit iure, &c. Cic. in Topicis.

¶ Accipere hæreditatem. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Hæreditatem adire, Vide ADEO.

Attingere hæreditatem, Vide ATTINGO.

Hæreditatem auertere, pro Auferre, eripere, & detorquere. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25, Ne patiare Erotem Turium Q. Turij libertum, vt adhuc fecit, hæreditatem Turianam auertere.

Capere hæreditatem. Cic. pro Cecinna.

Hæreditatem cernere, Vide CERNO.

Excludere hæreditate. Cic. Mulierem, ne partu eius hæreditate paterna excluderetur, necauit.

Obire hæreditatem. Cic. de Lege agraria.

Obtinere hæreditatem. Cic. Fam. 13.

Obuenit hæreditas, Vide OBVENIO.

Reddere hæreditatem. Cic. de Finibus.

Tenere hæreditatem. Cic. ad Attic. lib. 13. 19.

Tradere hæreditatem. Cic. in Offic.

Venire hæreditatem alicui. Cic. 10 Verr. Mihi hæreditas à propinquo venit.

Vocare in partem hæreditatis. Cic. pro Cecinna.

Hæreditas gloriæ. Cic. 1. Offic. Optima autem hæreditas à patribus traditur liberis, omnique patrimonio præstantior, gloria virtutis, rerúmque gestarum.

Hæredium, hæredij { χωρίον } Paruum prædium, Festus. Varro 1. de Re rust. cap. 10, Bina iugera, quot à Romulo primùm diuisa dicebantur viritim: quæ quòd hæredem sequerētur, hæredium appellarunt. Plin. lib. 19. cap. 4.

Hærediolum, hæredioli, pen. corr. { χωρίδιον } Paruū hæredium. Colum. lib. 1. cap. 1, Quintius Cincinnatus obsessi Consulis & exercitus liberator, ab aratro vocatus ad Dictaturam venit: ac rursus fascibus depositis, quos festinantius victor reddiderat quàm sumpserat imperator, ad eosdem iuuencos & quatuor iugerum auitum hærediolum rediit. Hærediolum auitum dicit, quod nos hodie *proprium* vocamus.

Hæreditarius, Adiectiuum { κληρονομικός } Ad hæreditatem pertinens. Cic. 6 Verr. In istius leonis turpissimi domo simul cum cæteris Chelidonis hæreditariis ornamentis, capitalia ornamenta ponentur?

Hæreditaria auctio constituta. Cic. pro Cecinna.

Hæreditaria controuersia Brutus ad Ciceronem.

Lites hæreditariæ. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Hæreditarium nomen. Cic. in Somnio, Eritque cognomen id tibi per te partum, quod habes adhuc à nobis hæreditarium.

Hæreditaria Quæstura. Cic. 5. Verr. Iterum gessit hæreditariam quæsturam cùm Dolabella: magnam pecuniam auertit.

Hæreditarium regnum. Plin. lib 6 cap. 22.

Aduentitia atque hæreditaria res. Cic. 3 Verr.

Seruus hæreditarius. Paulus in l. 1. §. Item acquirimus. D. de acquir. possess. Molestiis hæreditariis implicari. Vlp. in l. Apud Celsum. §. Si quis ex vetia. D. De doli mal. except.

Hæresis, huius hæresis, penult. corr. f. g. { αἵρεσις } Græca dictio, quę opinionem firmatam de aliquo dogmate significat: quales sunt quæ hodie sectæ dicuntur. Cic in Præfat. Paradoxorum, Cato autem perfectus (mea sententia) Stoicus, & ea sentit quæ non sanè probantur in vulgus: & in ea est hæresi, quæ nullum sequitur florem orationis. Da secta Stoicorum. Hæreses dicimus habitus animorum, & instituta Philosophię circa disciplinam, vt author est Seruius in lib. 10. Æneid. Hæc ex Budæo. Cic. ad Attic. lib. 14. 318, De hæresi Vestoriana, & de Pheriorum more Puteolano cifisse me satis, nihil est necesse rescribere. Idem Cassio, lib. 15. 16, Postulabimúsq; ex qua hæresi vi hominibus armatis deiectus sis, in eam restituere.

Hæsito, hæsitas, Vide HAEREO.

Hagios { ἅγιος } Latinè dicitur sanctus.

Hagnos { ἁγνός } Latinè purus, & castus: quòd sit hostia pura, & immolationi apta.

Haha { ἆ ἆ } Interiectio. Seneca 4. Nat. Quæst. Haha iubes me cum Lucania litigare.

Hala, Vide AHALA.

HALALCOMENA, penult. corr. & Halalcomenæ, tam singulari quàm plurali numero: siue Halalcomenium, ciuitas in Bœotia. Vnde Minerua Halalcomenis cognominata est: quòd in eo loco coli solita sit. Vide Hermolaum in Plin. lib. 4. cap. 7.

HALCYON { ἀλκυών } Ceyx, inquit Seruius, filius Luciferi, habuit vxorem Halcyonem à qua quum prohibitus isset ad cōsulendum Apollinem de statu regni, naufragio periit. Cuius corpus quum ad vxorem delatū fuisset, illa se præcipitauit in pelagus. Postea miseratione Tethydis & Luciferi conuersi sunt ambo in aues marinas, quæ halcyones vocantur. Sanè sciendum est quòd quum de muliere dicimus, hæc Halcyone facit, penultima correpta: quum de auibus, hic & hæc Halcyon, hi & hæ Halcyones. Istæ autem aues nidos faciunt in mari, media hyeme: quibus diebus tanta est tranquillitas, vt nihil penitus in mari possit moueri. Inde etiam dies ipsi, Halcyonia nominantur. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij Georgicorum 1,

Non tepidum ad solem pennas in littore pandunt

Dilectæ Thetidi halcyones. Vide apud Ouid. lib. 11. Metam.

Halcyon, halcyonis, penult. corr. { ἀλκυών } Auis quæ & alcedo dicitur. Vide ALCEDO. De hac sic Plin. lib. 10 cap. 32, Dies earum partus, maria quiq; nauigant, nouere. Ipsa auis paulo amplior passere, colore cyaneo ex parte maiore, tantū purpureis & candidis admistis pennis, collo gracili ac procero. Alterum genus earum magnitudine distinguitur & cantu. Minores in arundinetis canunt. Halcyonem videre rarissimum est, nec nisi Vergiliarum occasu, & circa Solstitia, Brumámve, naue aliquando circumuolata, statim in latebras abeuntem. Fœtificant bruma: qui dies, Halcyonides vocantur, placido mari per eos, & nauigabili, Siculo maximè. In reliquis partibus est quidem minus pelagus, Siculum vtique tractabile. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt. Nidi earū admirationem habent, pilæ figura paulū eminenti, ore perquàm angusto, grandium spongiarū similitudine, ferro intercidi non queunt, franguntúrque ictu valido, vt spuma arida maris. Nec vnde confingantur inuenitur: putant ex spinis aculeatis: piscibus enim viuunt. Subeunt & in amnes. Pariunt oua quina. Hæc ille.

Halcyoneus { ἀλκυόνειος } Adiectiuum. vt Halcyonei dies sunt à Vergiliarum occasu circa Solstitia Brumámve. Colum. lib. 11 cap 2, vt in Caleo. Martij Sagitta crepusculo incipit oriri, variæ tempestates, halcyonei dies vocantur.

Halcyoneum, halcyonei { ἀλκυόνειον } Genus medicamenti. Plinius lib. 32. cap. 8, Fit & in mari halcyoneum appellatum, ex nidis, vt aliqui existimant, halcyonum & ceycum: vt alij, è sordibus spumarum crassescentibus: alij è limo vel quadam maris lanugine.

Halec, huius halecis, penult. prod. tam fœminini, quàm neutri generis { γάρος } Piscis qui sola aqua nutritur. Plaut. Aulularia,

Qui mihi olera cruda ponunt, halec danunt. Vbi legendum halecem, vt constet versus. Martial. lib 11 ad Flaccum,

Cui portat gaudens ancilla paropside rubra

Halecē, sed quam protinus illa voret. Cato de Re rust. cap. 58, de pulmentariis familiæ loquens, Vbi oleæ cumesæ erunt, halecem & acetum dato. Hic fortasse fæcem piscium significat, vel potius pisciculos saxatiles qui muria conditi, halecs etiam vocabantur.

Halec, liquamen ex intestinis piscium. Horat. 2. Serm. sat. 4,

-ego fæcem primus & halec,

Primus & inueni piper album.

Putris halec Martial. lib. 3. epigr. 75. in Beticum,

Capparin. & putri cepas halece natantes,

Et pulpam dubio de petasone voras.

Halecula, huius haleculæ, penult. corr. { γαρίον } Diminutiuum, apud Colum. lib. 6 cap. 8. & lib. 8 cap. 17.

HALESINA, penult. prod. Siciliæ ciuitas, quæ sic à Cicerone actione 5. in Verrem appellatur. Siciliæ ciuitates, inquit, multę sunt Iudices, ornatæ atque honestæ, ex quibus in primis numerāda est ciuitas Halesina. nullam enim reperietis aut officiis fideliorem, aut copiis locupletiorem, &c.

HALESVS, Faliscorum conditor fuit. Ouidius,

Argiua est pompæ facies Agamemnone cæso

Et scelus, & patrias fugit Halesus opes.

Iámque pererratis profugus terráque marique

Mœnia fœlici condidit alta manu.

Ille suos docuit Iunonia sacra Faliscos:

Sint mihi, sint populo semper amica suo. Meminit eius & Horat.

HALESVS, penult. prod. { ἄλαισος } fluuius & mons non longè ab Ætna, vbi Proserpina flores legit cum aliis virginibus. Colum. lib. 10, Et quę Sicanij flores legistis Halesi.

HALIA, Marina nympha.

HALIACMON { ἁλιάκμων } fluuius est Macedoniæ, ad quem ducebant quæ volebant candida nasci, vt refert Plinius lib. 31. cap 2.

Haliæetus, haliæeti, pen. corr. m. g. { ἁλιαίετος } Genus aquilæ, Falco à nonnullis dicitur, ab aliis accipiter: alij nisum vocant. Haliæetus idē valet, quod Aquila marina. *Aigle de mer.* Plin. lib. 10. c. 3, Haliæetus tantū implumes etiamnum pullos suos percutiēs, subinde cogit aduersos intueri solis radios. & si conniuentem, humectantémque animaduertit, præcipitat è nido, velut adulterinum & degenerem: illum cuius acies firma contra steterit, educat. Haliæeti suum genus non habent, sed ex diuerso aquilarum coitu nascuntur.

HALIARTVS, Nomen vrbis Strabonis lib. 9.

Halica, Vide ALICA.

Halicacabum, penult. corr. { ἁλικάκαβον } Herbam vocant, quam alij solanum, alij strychnon, alij vesicariam, quòd vesicæ & calculis medeatur. Plin. lib. 21. cap. 31.

HALICARNASSVS { ἁλικαρνασσός } Cariæ ciuitas, clara Herodoto, Heraclito poeta, Callimachi socio, & Dionysio historico, qui res Romanas Strabonis temporibus scripsit. Regio olim regum Cariæ fuit, ab

Alexandro

Alexandro capta,& Adæ reginæ Idriei coniugi,quam Pixodôrus eiecerat,regenda data,vt Diodorus lib.17,& Strabo lib.14.scribunt.

Halicastrum, Vide ALICASTRVM.

Halieutica, pen cor. halieuticorum, neut. gen. plur. num. {ἁλιευτικά} dicuntur volumina in quibus tractatus de piscibus. Plinius libro 32. cap.2, Mihi videntur mira & quæ Ouidius prodidit piscium ingenia, in eo volumine quod Halieuticon inscribitur.

Halipleumon, Marinus pulmo, genus piscis apud Plinium libro 32. capite 11.

Halitus, huius halitus, Vide HALO, halas.

HALIZONES. penul. prod. Populi sunt Paphlagonum, sic dicti, quòd vndique mari circundentur. παρὰ τὸ [illegible], id est circundari: & ἁλὸς, id est maris. Tortelius.

Hallucinor, Vide ALLVCINOR.

Hallus, halli, vel Hallus, hallucis, masc. gen. Est, vt ait Festus, pollex pedis, scandês super proximum, dictus à saliendo. Nam ἅλλεσθαι Græcè, Latinè significat salire.

Halo, halas {[illegible]} halâre, Spirare, vel odorem emittere. Virg. 4. Georgicorum,

Inuitent croceis halantes floribus horti.

Halare naribus. Lucret. lib. 2.

Halito, halitas, penult. corr. {[illegible]} halitâre, Sæpe spiritum emittere. Ennius,

Sublime iter quadrupedantes flammam halitantes.

Halitus, huius halitus, penult. corr. {[illegible]} Spiritus. Plin. lib 9. cap. 7, In aquas quidem penetrare vitalem hunc halitum quis miretur?

Flammeus halitus Euri, Vide Flammeus in FLAMMA.

Efflare extremum halitum. Cic. 2. Tuscul. Ex quodam poeta.

Halitus solis. Colum. lib. 2. cap. 5, Disiectũ deinde protinus fimum inarari & obrui conuenit, ne solis halitu vires amittat. Hoc est vapore solis & calore.

Halitus terræ, pro Vapore qui per terræ rimulas sursum ascendit. Plin. lib. 11. cap. 12, Obiter terræ halitu infectus.

Halitur niger. Ouid. 3. Metam.

Faucibus eundat grauis halitus. Persius sat. 3.

Noxius terræ halitus. Quintil. lib. 7 cap. 3.

Halo {ἅλως} ab Aristotele in Meteoris dicitur, quem nostri modò circulum, modò coronam circa lunam dicũt. Seneca lib. 1. Quæst Hunc Græci halo vocant, quam nos dicere coronam aptissimè possumus.

HALONESOS, penult. prod. Insula est Ægei maris prope Thraciam, quam aliquando omnibus qui mares erant, cæsis, tantùm fœminæ tenuisse dicuntur, inquit Pomponius Mela lib. 2.

Halophanta, halophantæ {[illegible]} Hominis genus nequam, inquit Festus, quod ob fienda mendacia misertima mercede conducitur. Scribendum Holophanta, quasi omnia mentiens. Plaut Curcul. 9. Holophantam an sycophantam hunc magis dicam nescio.

Halosis, penult. prod. {ἅλωσις} fœm. g. Latinè captio vel expugnatio dicitur. Sueton. in Nerone, Hoc incendium è turre mecœnatica prospectans, lætúsque flammæ pulchritudine, halosin Ilij decantauit.

Halter, halteris, vel Halteres, halteris, penult. prod. masc. gen. {ἁλτήρ} Halteres vocantur plumbeæ pilæ, massulæve, quibus vtraque manu se librabãt qui saltu certabãt, vt fortius assilirent. Martial in Apoph. Quid pereunt stulto fortes haltere lacerti? De halteribus magna est inter scriptores controuersia Prius de quod ab eis proditum est, permittam lectoris iudicio. Aristoteles Problemat. sectione 5. quæstione 8, Cur laboriosius brachio est, inanem iactasse manum, quàm cum lapide? An quòd inani iactura brachium quasi conuellitur vehementius? nulla enim in re nititur: quemadmodum quum mittit, missili obiecto fulcire se potest. Huic proximè saltans quoque pondus simul superpositum innititur: & qui currit, manus obquatiẽs se sustentat. Quam ob rem ille plus prosilit halteres tenens, quàm non tenens: hic velocius currit manus obquatiens, quàm non obquatiens. Idem in libro De communi animaliũ gressu, Quinquertiones (Græcè [illegible] dicuntur) igitur halteribus vtraque manu comprehensis maiorem & concitatiorem saltum edunt, quàm non comprehensis: & qui cursũt, obquatiendis manibus celerius currunt: quoniam in ea diuaricatione & explicatione, tum in manus, tum in brachialia innituntur. Alcyonius halteres aut brachialia. Budæus in Annot. in Pādect. Qui autem balmate, inquit, id est saltu certabant, hi halteribus vtebantur, sic enim vocabant plumbeas pilas massulásve, quibus vtraque manu se librabant, vt certius assilirent. Iuuenal. sat. 6,

...magno gaudet sudare tumultu,

Quum lassata graui ceciderunt brachia massa. Quem locum sic exponit Britannicus: Graui massa, graui halterum pondere. nam qui balnea ingrediebantur, quo facilius sudorem elicerẽt, antè quàm lauarentur se exercebant, nunc grauiora onera manibus ferẽdo, nunc halteres rotando. quam rem Seneca ad Lucilium optimè ostendit libro septimo, epistola penult. vbi notat tumultuosam luxuriam balneorum sic dicens: Quum fortiores exercentur, & manus plumbo graues iactant, quum aut laborant, aut laborantem imitantur, gemitus audio, quoties retentum spiritum remiserunt, sibilos & acerbissimas respirationes. Idem alibi ad Lucilũ loquens de exercitationibus, Cursus, & cum aliquo pondere manus motæ. Ergo graui massa, id est graui haltere, qui aliud nihil est, quàm massa plumbea. Dictus autem halter ab ἅλλεσθαι, quod est salio. nam saltantes susceptis halteribus exercebantur. Martialis, Halterem facili rotat lacerto. Hæc Britannicus. Cælius libro 24. cap 4, Halteres verò, id est ἁλτῆρες, de quibus Martialis, Halteres facili rotat lacerto, & meminit Aristotelesin Quæstionibus encyclicis, aliud omnino sunt. Figura erat circuli dimidium oblongioris, nec rotundationis absolutæ. ita prorsum afformabantur, vt manuum inseri possent digiti, velut per scuti ochana. Cornarius in primum cap. lib. 2. Galeni De compositione pharmacorum secundum locos, Videntur, inquit, fuisse halteres, massæ ac moles lapideæ. aut ex metallis conflatæ, ansa ac manubrio addito, quo commodè leuari possent: quales sunt quibus ponderum loco publicè hodie vtuntur in valde ponderosis rebus ad libram expandendis. Iudicat enim Galenus libro 2. [illegible], exercitiũ per halteres tale fuisse, vt orgyæ spatio distite halteres in vnum locum deponerentur, ita vt à stante in medio ipsorum prono attollerentur, dextera manu à sinistra situs, sinistra verò is qui à dextris, atque sic in proprium locum deponerentur: idque firmato gradu sæpe & identidem faciebat, qui sic exercebatur. Hunc autem motum obliquas spinæ partes magis exercere idem testatur. Porrò Martialis poeta quum ait, Halteres facili rotat lacerto, videtur rotare dixisse, quòd dextera manu à sinistra situs halter leuaretur, & vice versa: quãquam idem exercitij genus in Apophoretis rideat, inquiens,

Quid pereunt stulto fortes haltere lacerti?

Exercet melius vinea fossa viros. Deinde recenset Cornarius quæ Budæus & Cælius de halteribus memoriæ prodiderunt, fortiter asserens vtrunque quid essent halteres ignorasse. Quod autem attinet ad carmen illud hendecasyllabum Martialis toties citatum in nostris codicibus, hodie sic legitur libro septimo, epigramm. 66. in Philænim,

Harpasto quoque subligata ludit,

Et flauescit haphe, grauésque draucos

Alterno facili rotat lacerto,

Et putri lutulenta de palæstra,

Vncti verbere vapulat magistri. Sunt tamen qui pro Alterno legant Alternos: alij Alternis, pro alternatim. Quem locum exponens Domitius, eos qui halteres legunt, sibi non placere profitetur.

Halus, hali, fœminini generis, Herba, de qua Plinius libro 27. capite 7, Halus autem, quam Galli sic vocant, Veneti cotoneam, medetur lateri, item renibus, conuulsisque & ruptis. Similis est cunilæ bubulæ, cacuminibus thymo, dulcis, & sitim sedans, turæ radicis, alibi albæ, alibi nigræ.

HALYAETVS {ἁλιαίετος} Viri proprium, qui mutatus fuit in auem sui nominis, de quo Ouid. 8 Metam. Et modò factus auis fuluis haliætus in alis. Existimo scribẽdum Haliæetum, & Ouidium alterum e abstulisse, versus causa.

HALYS {ἅλυς} Paphlagoniæ fluuius maximus: Crœsi fam, quod attulisse visus est, nobilis. Notum oraculũ est, Crœsus Halym penetrans magnam peruertet opum vim. Quo deceptus, quum regnorum opes expectaret, sua profligauit. Cic. lib. 2. de Diuinat.

Crœso fatalis Halys. Lucan. lib 3.

Crebro vortice tortus Halys. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 10.

H A M

Hama, hamæ, Vas aquarium rotundioris formæ, & ventris globosioris, quo ad extinguenda incendia solebant vti. Paulus in l. Nam salutem. § Sciendum. D. De offic. præfect. vigil. Sciendum est autem præfectum vigilum per totã noctem vigilare debere, & coerrare calceatum cum hamis & dolabris. Forma intelligi potest à versu Columellæ de cucurbita,

...siue globosi

Corporis, atque vtero nimium quæ vasta tumescit

Ventrosa leges medio: sobolem dabit illa capacem

Narycia picis, aut Actæi mellis hymetti,

Aut habilem lymphis hamulam. Hamulam tamẽ in libris Regorũ interpres pro [illegible] reddidit. Plinius quoque in epistolis aduersus incendia hamæ meminit. Apud Iuuenalem quoque, Dispositis prædiues hamis: metu incendij scriptum existimo. Turnebus.

HAMADRYADES {ἁμαδρυάδες} Vide DRYADES. Virg. 10. ecloga. 9,

Iam neque Hamadryades rursus, nec carmina nobis

Ipsa placent.

Deæ Hamadryades. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56.

Latinæ Hamadryades. Ouid. 14 Metam.

Hamatilis, **Hamatus**, Vide HAMVS.

Hamaxa {ἅμαξα} Sidus quod nos Septentriones vocamus, teste Gellio libro 2. capite 21. à figura, positúque ipsa, quia simile plaustri videtur.

HAMAXAMPSVS, pars est fluminis Hypanis, qui cum fonte Xampeo amaro commistus est.

HAMAXOBITAE, penult. prod. {ἁμαξόβιοι} populi Sarmatiæ in Europa: qui quia pro sedibus plaustra habent, sic dicti sunt, authore Pomponio Mela lib. 2. Græcis enim ἅμαξα plaustrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus Melæ interpres, eos esse credit, quos hodie sibi finitos Poloni Moscouitas nominant, corrupto vocabulo. Plin. lib. 4. cap. 12.

HAMILCAR, Vide AMILCAR.

Hamiotæ, Vide HAMVS.

Hammites, Gemma ouis piscium similis, teste Plin. lib. 37. cap. 10.

HAMMON {ἄμμων} cognominatus est Iupiter, quia in arena puteus inuentus, quæ Græcè hoc nomine ἄμμος appellatur: cui cornua affinguntur arietis, à genere pecoris inter quod inuentus est. Festus, Vide AMMON.

Fanum Hammonis. Lucret. lib. 6.

Hammoniacum, **Hammonitrum**. Vide in litera A, AMMONIACVM tametsi rectius per aspirationẽ scribenda putarim, quòd Græcis ἄμμος, aspirato α, arena dicatur.

Hammonium, hammonij, neut. gen. Coloris genus tendentis in subrufum. Varro de Re rust. lib 3. cap. 2, Nuncubi hic vides citrum aut aurum? num minium aut hammonium? num aliquod emblema, aut lithostroton? Ex vetusto codice legitur armenium.

Hamotrahones, alij piscatores, alij qui vnco cadauera trahunt, Festus.

Hamus, hami, m. g. {[illegible]} catenam significat. Virg 3 Æneidos, Loricam consertam hamis, auróque trilicem. Vbi Seruius, Hamis vteris, per Endyadio. Hamis autem, catenis significat.

Hamus, Instrumentum quo capiuntur pisces. Plaut. Stich. 53

Arundinem fert, sportulámque, & hamum piscarium.

Hamus angulosus. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 3.

Hamum vorat, meus est. Plaut Curcul. 8.

Catenatus hamus, Vide CATENA.

Hamum, quidam à Græco deductum putant. nam Græci ἅμματα dicunt ligamenta.
Piscem ducere hamo. Ouid. epist. 18.
Excipere hamo. Cels. lib. 7. cap. 5.
Adunci hami. Ouid. 13 Metam.
Curuos dedit vnguibus hamos. Ouid. 11. Metam.
Fallax hamus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.
Occultum deuorrit piscis ad hamum. Horat. 1. epist. 7.
Opertus hamus. Horat. 1. epist. 17.
Vnci hami. Ouid. 15. Metam.

¶ Hamus, Instrumentum ferreum quo dimitum arcæ nummariæ obsepiuntur, ne eis facili apertu surripiatur. Iuuenal. sat. 14,
Dispositis prædiues hamis vigilare cohortem. Vbi interimitur a cum vocali in dictione prædiuea.

¶ Hamus, Aliud instrumentum ferreum quo pectitur linum. Plin. lib. 19. cap. 1, Et ipsa tamē pectitur ferreis hamis, donec omnis membrana decorticetur. De stupa.

Hami ferrei, meminit Cæsar 7. belli Gall. sed in alio vsu: Ante hæc (inquit) taleæ pedem longè ferreis hamis infixis totæ in terram infodiebantur: mediocribúsque intermissis spatiis, omnibus locis disserebantur, quos stimulos nominabant.

Hamulus, penul. corr. Diminutiuum (ἀγκίστριον) Hamulum Celsus vocat vnciolum quo medici chirurgi pterygion ex oculo eximunt. Inde hamulatij sutes dici possunt. Celsus lib. 5, Specillo auriculario protrahendum est, aut hamulo retuso. Budæus.

Hamulis orat plagæ reducere. Celsus lib. 7. cap. 31, Vitarúque, ne plagæ ipsius oræ adurantur, quas reducere hamulis facile est.

Hamo, hamas, hamare. Claudianus lib. 2. in Ruffinum, 72,
Hexilis inductis hamatur lamina membris.

Hamatus, penult. prod. Adiect. (ἀγκιστρωτός) Hamo instructus & munitus. Cic. 4. Acad. Hamatis vncinatísque corpusculis.
Hamata inter se & perplicata corpora. Lucret. lib. 2.
Arundo hamata. Ouid. 5. Metam.
Hamata munera, quæ ita dantur, vt alia subinde ad se dona alliciant. Plin. Iun. lib. 9. epist. 30. ad Geminum, Hos ego viscatis hamatísque muneribus non sua promere puto, sed aliena corripere.
Sagittæ hamatæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.
Sentibus hamatis implet præcordia, Id est curis. Ouidius 2. Metamorphoseos.
Vngues hamati. Ouid. 12. Metam.

Hamatilis, & hoc hamatile, penult. correp. (ἀγκιστ.) Quod pertinet ad hamum, vel quod hamo piscatur. Plaut. Rud. 8, -post id hamatilem piscatum Et saxatilem aggredimur, captamus cibum in mari Id est hamo piscamur.

Hamiota, hamiotæ, penult. prod. (ἁλιεύς) à veteribus piscator dicebatur. Plaut. Rud. 9,
Salucte fures maritumi, conchitæ atque hamiotæ, &c. Varro, Cohortes coquorum atque hamiotarum, aucupúmque.

HANAPIS, Fluuius est Scythiæ, Herodoto teste.

HANNIBAL (Ἀννίβας) Vide ANNIBAL.
Parentibus abominatus Hannibal. Horat. Epod. 16.
Belliger Hannibal. Silius lib. 1.
Perfidus Hannibal. Horat. 4. Carm. ode 4.
Superbus periuro ense Hannibal. Stat. 4. Sylu. 6.
Tyrius Hannibal Iuuenalis sat. 12.

HANNO (Ἄννων) Carthaginiensis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens, regnū affectāt: & in filiæ nuptiis principes ciuitatis veneno necare, prodito à ministris consilio frustra cogitans, alia aggressus via, seruitia côcitat, quibus incautam vrbem opprimat: quo etiam ciuibus prouiso ac vitato periculo, ipse demum in castellum munitum sese recipiens, Afros, Maurosúmq; regem armauit. captus postremò ac primùm virgis cæsus, deinde effossis oculis, & manibus cruribúsque fractis, ciuiti affixus est: ac in cognatos omnes etiam animaduersum. Ex Trogo lib. 21. ¶ Hanno item Carthaginiensis alius Agathocli cum XXX millibus Pœnorum obuius factus, conserta pugna interfectus est. Trogus lib. 22.

Hanno factionis Barchinæ, qui quū optima consuleret Carthaginiensibus de pace, nequaquam exauditus est. Liuius in primo & vltimo de bello Punico.

Hapalaria, Vasa sunt in quibus liquamine oua condiuntur, quod ex Apicio colligere est sic scribente, In ouis hapalis piper, ligusticum, nucleos infundes: suffundes mel ac acetum: liquamine temperabis. De Hapalaria sic Ausonius,
Maiorum mensis hapalaria succus inuodet. Monuit Turnebus.

Haphe, haphes, fœminini generis (ἁφή) Inspersio pulueris, qua inspergebantur luctantes, vbi ceromate illiti fuissent. Martialis libro 7. epigramm. 66. in Philænim, quæ lucta palæstráque more virorum exercebatur,
Harpasto quoque subligata ludit:
Et flauescit haphe, grauésque draucos
Alterno facili rotat lacerto:
Et putri lutulenta de palæstra,
Vncti verbere vapulat magistri. Philænis, inquit, flauescit haphe, id est tactu arenæ. Palæstritæ enim luctatori flauescebant aspergina arenæ, prius inuncti ceromate. Ouidius luctam Acheloi & Herculis describens lib. 9 Metamorphoseos,
Ille cauis hausto spargit me puluere palmis,
Inque vicem fuluæ tactu flauescit arenæ. Lutulenta, propter ceroma. Vide CEROMA. Magistri vncti, hoc est aliptæ. Hinc Plin. lib. 14. cap. 22, luctatorum hæc meditatio dicitur volutatio in cœno. Cui subscribit Seneca libro 13. epist. vlt. his verbis, Non adducor vt in numerum liberalium artium pictores recipiam, non magis quàm statuarios, aut marmorarios, aut cæteros luxuriæ ministros. Æquè luctatores, & totam oleo ac luto constantem scientiam, expello ex his studiis liberalibus. Lucian. in dialogo cui titulus est Anacharsis, seu De gymnasiis: Cæterùm quamobrem & arena & lutum illis luctantibus substernatur, nunc audi ô admirande. Primùm quidem, ne in duro casus illis contingat, sed in loco molliore citra periculū prostrati corruant. Deinde multa lubrica effugia accidere in cœno sudātibus necesse est, quam rem tu anguillis conferebas, sed quę non sunt inutilia habenda aut ridicula. Nam & hęc plurimum ad robur & mēbrorum firmitatem consolidandam conferunt, quando ad hunc modum luctando alter alterum fortiter apprehendere cogūtur, tametsi crebrò elabantur è manibus. Tenere enim perunctum oleo, & sudore perfluentem, excidere conantem, & è manibus effluere laborantem, ne tibi res videatur esse modica, aut nullius momenti. Rursus arenam planè diuersa ratione vtilem esse cēsemus: ne dum complexibus implicantur, labantur. Postea quam enim in cœno multo exercitati didicerum compescere aduersarium, quo minus elabatur è manibus propter corporis lubricam comprehēsionem, etiam ipsi comprehensi effugiendi rationem multa assuetudine familiarem sibi faciūt, præsertim quum teneantur medij. Quin sudorem largiter semet effundentem arena quoque mihi videtur comprimere dum aspergitur: vtque vis corporis par sit laboribus, efficere. éstque ventis obstaculo, quominus lædantur corpora, iā tenera atque denudata incumbentibus. Hæc Solon ad Anacharsim apud Lucianum.

Ἁφὴ ἁφῆς, Tactus, iunctura, contrectatio in palæstra. Iulius Pollux haphen accipit, primā infectionē quotica vestes imbuūtur coloribus.

Hapsus, hapsi. masc. gen. Cels. lib. 7. cap. 26, Quæ curatio calculo euulso habenda sit, Tum multis is oleo perungendus, inducendúsque hapsus lanæ mollis, tepido oleo repletus. &c. Hapsum lanæ intelligunt docti, quantum manu capi potest. Alij interpretantur globulum lanæ conuolutum. Græcis ἅμμα dicitur, ἀπὸ τοῦ ἅπτειν, hoc est, à constringendo, & conuoluendo.

Hara, huius haræ (συφεός) Porcorum stabulum. Donatus, Hara in qua pecora includuntur. Plaut. Asin. 9, -vos
Dormitis interea domi, at hera in hara, haud ædibus habitat. Cic. in Pisonem, Ex hara producte, non ex schola. Ouid. 1. epist. 21,
Tertius immundæ fidelis haræ. Colum. lib. 7. cap. 9, Diligēs autem porculator frequēter suile conuerrat & sæpius haras. Quibus verbis docet discrimen esse inter haram & suile.

Hara, Stabulum anserum. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 10, Singulis vbi pariant faciendum haras quadratas circum binos pedes & semipedem. Sic apud Colum. lib. 8. cap. 14.

Harena, & inde ducta, Vide ARENA.

Hariolus harioli, pen. corr. (χρησμολόγος, χρησμῳδός) Qui diuina mente vaticinatur. Dictus hariolus quasi fariolus, à fatu vel à fando. H enim pro F, & item F pro H. in multis locutionibus mutabantur. An ab halando nam halitu solent excludere velut mortalē animam, vt diuinā excipiant. Vnde & vocem eiusmodi dabāt quę est OX, quòd OX sonus, exhalandi vim præstet. Hactenus Donatus. Plaut. Cist. 10, Hic ergo habitas. P. hariola es. Terentius Phormione, 4. 3, Interdixit hariolus.

Hariolorum furibundæ prædictiones. Cic. 1. de Diuinat. Sibyllinorum versuum decē interpretes delectos ex Ciuitate esse voluerūt. Ex quo genere sæpe hariolorum etiam & vatū furibundæ prædictiones.

Hariolor, penult. corr. hariolaris (χρησμολογῶ, χρησμῳδῶ) hariolari, Diuinare. Plaut. Asin. 11. Terent. Phorm. 3. 2,
Non mihi credis? o. hariolare. Hunc locum sic exponunt nonnulli: Hariolare, id est, Diuina. Alij sic: Hariolare, id est, hariolaris & deliras, Vide VATICINOR. Cic. 1. de Diuinat. Neque eos qui quæstus causa hariolantur, nec psychomantia &c. agnoscere.

Hariolans, Participium (χρησμολογῶν) Cic ad Attic. lib. 8. 155, [illegible] igitur noster Attice, non hariolans vt illa, cui nemo credidit, sed coniectura prospiciens, Iámque mari magno.

Hariolatio, Verbale (χρησμῳδία) vt Superstitiosæ hariolationes. Cic. 1. de Diuinat. Ex quodam poeta.

HARMODIVS (Ἁρμόδιος) & Aristogiton, Ciues Athenienses de Repub. bene meriti, quorum passim mentionem facit Demosthenes in orationibus.

HARMODNTVS, Poetæ nomen, cuius sæpe meminit Plutarchus.

Harmonia, harmoniæ, penult. corr. (ἁρμονία) Latinè cōpositio, concordia, concentus. Musici, inquit Lactant. De opificio Dei, cap. 16, intentionem, concentúmque neruorum in integros modos, sine vlla offensione consonantium, harmoniam vocant. Cicero 1. Tusculana, Harmoniam autem ex sonorum interuallis nosse possumus, quorum varia compositio harmonias etiam efficit plures. Quintil. lib. 1. cap. 10. Nec illa modò contrarii dissimilium concordia, quam vocant harmoniam, sonum quoque his motibus dederunt.

Ad harmoniam canere. Cic. 3. de Nat. deor. Nisi verò loqui solem cum luna putamus quum propius accesserit: aut ad harmoniam canere mundum, vt Pythagoras existimat.

Harmonia corporis. Lucret. lib 3.

Harmonicus, pen. corr. Adiect. (ἁρμονικός) Plin. lib. 2. cap. 109, Harmonica ratio, quæ cogit rerū naturam sibi ipsam congruere, addit huic mensuræ stadia septem M. Ex vetusto codice legitur Harmoniaca.

HARMONIDES, Troianus fuit, quem teste Homero libro 5. Iliad, præcipuo quodam amore Mineruα dilexit, ideóque nihil rem fugit, quod fabrili arte affici posset. Is inter alia quæ fabrefecerat, naues illas Alexandro ædificauit, quæ fuerunt malorum omnium, quę Troianis contigerunt, caput: perniciosas quidem ac mortiferas, vt cæteris Troianis, ita ipsi ædificatori, quia deorum monita non intellexisset.

Harpaction, Genus sulphuris, à celeritate auellendi sic dictū. Plin. lib. 35. cap. 15. Vbi ex vetusto codice legitur Harpactiton.

HARPAGIVM (Ἁρπάγιον) Oppidum iuxta Pariū, apud quod Ganymedē puerum Phrygiū raptū Græca fabulositas ausa est asserere. Vadianus.

Harpago, penult. prod. harpagonis, masc. g. (ἅρπαξ) Telum in summitate aduncū, quo nauigia capiuntur. ¶ Est præterea instrumētum quo extrahuntur quæ in puteum vel in flumen ceciderint. Et dicitur harpax. Hunc harpagonem inuenit Anacharsis philosophus, teste Plin. lib. 7. cap. 56. Cæsar 1. bel. Ciuil.

¶Harpago, Ferramenti genus, quod nonnulli canem vocant: quo ferramento ex cista vasis vinariis aptantur. Liu. verò lib. 10. bel. Pun. Afferet ferreo vnco præfixi (harpagonas vocant milites) ex Punicis nauibus iniici in Romanas cœpti.

Harpago, harpagas {ἁρπάζω} harpagare, Rapere. Plaut. Bacchid. 15,
-improbus
Cum improbis fit, harpaget, furibus furetur quod queat. Idem Aulul. 7,
Aurum mihi intus harpagatum est. Antiquum.

HARPALICE, pen. corr. {Ἁρπαλύκη} Amazonum regina. Hæc est quæ patrem suum captũ à Getis multitudine collecta liberauit celerius, quàm de fœmina potest credi vnde & flumina dicitur celeritate trãsisse. Hæc Seruius enarrans illud Virgil. 1. Æneidos,
-vel qualis equos Threissa fatigat
Harpalice, volucrémque fuga præuertitur Hebrum.

HARPALVS, ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit, cuius meminit Plutarchus in vita Phocionis.

HARPALVS, Nomen prædonis: cuius meminit Cicero lib. 3. de Nat. deorum.

HARPALYCE, Virgo quædam fuit, quæ quum Iphiclum ardentissimo amore deperiret, spreta dolore animi confecta interiit, à qua & canticum quoddam Harpalyca dicebatur. Ex Turnebo.

HARPASA, penult. correp. {Ἅρπασα} Oppidum Asiæ, appositum fluuio Harpaso, vt scribit Plin. libro 2. cap. 96. & lib. 5. cap. 29, Vbi cautes stat horrenda, vno digito mobilis: eadem si toto corpore impellatur, resistens.

Harpastum, harpasti {ἁρπαστόν} Pilæ genus, grossior est quàm pila paganica, tenuior quàm follis. è panno ferè fit, aliquando ex pelle, lana, tomentóve impletur. non repercutitur: sed quum multi sint lusores, & in duas partes diuisi, ita vt vtrinque à regione sibi inuicem oppositi sint, ad suos quisque transmittere pilam conantur, quam aduersarij nituntur arripere. Harpastum dictum est ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, hoc est à capiendo: quia proiectam pilam multi simul conantur arripere, séque ob eam causam inuicem prosternunt. Hæc Sipont. Martial. lib. 7. 31. Non harpasta vagus puluerulenta rapis.
Harpasto ludere. Martial. lib. 7. epigr. 66. in Philænim.

Harpe, harpes, f. g. {ἅρπη} Græca dictio, ensem falcatum significans, quo vtitur Mercurius. Lucanus libro 9, Et subitus præpes Cyllenida sustulit harpen. Hoc est incuruum Mercurij gladium, quem propterea paulo pòst vocat, Lunatum ferrum. Hoc amputauit Mercurius caput Argo centum oculis prædito. Hoc etiam vsum fuisse Perseum Poetæ tradiderunt in obtruncando capite Medusæ. Lucanus lib. 9,
Harpen, alterius monstri iam cæde rubentem. Ouid. 5. Metamorph.
Vertit in hunc harpen madefactam cæde Medusæ.

HARPOCRATES, pen. corr. {Ἁρποκράτης} Simulacrum in sacris Isidis & Serapidis erat: quod digitum labiis impresso admouere videbatur, vt silentium imponeretur. Hic dicebatur silentij deus. Fuit autem etiam Philosophus Græcus: cuius eruditio ac præceptum in id tendebat vt silentium præciperet, & omnibus rebus faciliè anteponeret.
Reddere Harpocratem. Catull. epigr. 59, in Gellium, prouerbiali specie dixit, Reddidit Harpocratem, pro eo quod est, Imposuit silentium. Ex Erasmo.

HARPYIAE {ἅρπυιαι} pen. prod. Monstra fuerunt, qualia describit Virgil. lib. 3. Æneidos,
Tristius haud illis monstrum, &c. Seruius, Pelagi volucres, quia dicuntur Ponti & Terræ filiæ. Vnde in insulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Alij dicunt eas Neptuni filias: qui ferè prodigiorum omnium pater est: nec immeritò. Nam secundum Milesiũ Thaletem omnia ex humore procreantur: vnde est, Oceanúmque patrem rerum. Et paulo pòst, Alij autem dicũt Harpyias Thaumantis & Electræ filias, Vide AELLO.
Rapacibus Harpyiis digna gula. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Truces Harpyiæ. Claud. de bel. Get.
¶Harpyia, Nomen etiam est canis rapacissimæ, apud Ouid. lib. 3. Metamorph.

Hariuga, hariugæ, Est, authore Donato, hostia: dicta ab hara in qua includitur. Apud Festũ legitur, Hariuga dicebatur hostia, cuius adhærentia inspiciebantur exta.

Harundo, Vide ARVNDO.

Haruspex, haruspicis, pen. corr. {ἱεροσκόπος} ab hariuga nominatur, vt ait Donatus, Seruius autem ex hara & specio componi docet. Terent. Phorm. 4. 4,
Haruspex vetuit ante brumam aliquid noui
Negotij incipere. Erant autem diuinatores quidã haruspices, qui ab haræ conspectu futura prædicebant. Cic. 2. de Nat. deor.
Haruspex secundus sacra nuntiat. Virgil. 11. Æneid. Secundus haruspex, pro secunda sacra, Id est prospera. Seruius.
Vanus haruspex. Sil. lib. 5.
Verum esse haruspicem, Id est vera loqui. Propert. lib. 3. eleg. 14,
Proloquar, atque vtinam patriæ sim verus haruspex.

Haruspica, haruspicæ, pen. corr. {ἱεροσκόπος} Diuinatrix. Plaut. Milit. 10,
Da qui faciat, qui condiat: da quod dem quinquatribus,
Præcantatrici, collectrici, ariolæ, atque haruspicæ. Sunt tamen qui legant, Præcantrici, collectrici: alij, Precatrici, coniectrici.

Haruspicinus, penult. prod. Adiectiuum {ἱεροσκοπικός.} Cic. 1. de Diuinat. Quod Etruscorum, declarant & haruspicini, & fulgurales, & rituales libri, nostri etiam augurales.

Haruspicina, huius haruspicinæ, pen. prod. {ἱεροσκοπία, ἱεροσκοπική} Diuinatio. Cic. 1. de Diuinat. Et lib. 2.
Haruspicinam facere. Cic. ad Leptam, lib. 6. 18, Quare bono animo sint & tui & mei familiares. neque enim erat scribendum, quum qui hodie haruspicinam facerent, in Senatu Romæ legerentur.

Haruspicium, Substantiuum {ἱεροσκοπία.} vt Persicum haruspicium. Catull. epigr. 85.

HASDRVBAL {Ἀσδρούβας} Vide ASDRVBAL.
Deuictus Hasdrubal. Horat. 4. Carm. ode 4.

Hasta, huius hastæ {ἔγχος, δόρυ, ξυστόν, λόγχη} Ab astando dicta, inquit Varro, quòd astans ferri solet. Aspiratur tamen ad differentiam secundæ personæ verbi asto. Plaut. Bacch. 8,
Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila,
Saliendo se exercebant. Cic. 2. de Finib. Euelli iussit eam, qua erat transfixus, hastam.
Acies hastæ, Vide ACIES.
Hastam abiicere. Cic. pro L. Muren. Vidésne tu illum tristem, demissum? iacet, diffidit, abiecit hastas, serpit hic rumor Hastam abiicere, est causæ diffidere, & contentionem relinquere. Translatum à militia, desperat enim quisquis arma in bello abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat. Erasm.
¶Acclinis hasta, Vide ACCLIVIS.
Acuta hasta, Vide ACVO.
Amentata hasta, Vide AMENTATVS.
Centumuiralis hasta, Vide CENTVMVIR.
Densa virũm seges horruit hastis. Virgil. 2. Georg.
Fraxinea hasta. Ouid. 5. Metam.
Graues hastæ. Horat. 1. Carm. ode 15.
Horrentes hastæ. Virgil. 10. Æneid.
Infesta subit obuius hasta. Virgil. 10. Æneid.
Minax hasta. Seneca Agamem. 6.
Protentæ hastæ. Tacit. lib. 14, Et eques protentis hastis perfringit quod obuium & validum erat.
Hasta pura, secundum Donatum, dicitur quæ sine ferro est, Vide PVRVS.
Recurua hasta. Ouid. 2. Fastorum,
Comat virgineas hasta recurua comas.
Tremens hasta. Virgil. 2. Æneid.
Trabalis hasta. Stat. 4. Thebaid.
¶Hasta adiuta viros, Vide ADIVVO.
Adniti hastis, Vide ADNITOR.
Hastam colligere, apud Tacitum est hastam reducere, quam antè protenderat, vt hostem feriret: atque hæc contraria sunt Protendere & colligere hastam. Eius verba sunt, Quum ingens multitudo arctis locis hastas non protenderet, non colligeret.
Contorquere hastam, Vide CONTORQVEO.
Dirigere hastam in aliquem. Ouid. 8. Metam.
Iactare hastam. Cic. 2. de Orat.
Stridentem iecit hastam. Virgil. 10. Æneid.
Innixus hasta, Vide INNITOR.
Infestari aliquem hasta vel lapidibus, Vide INFESTO.
Insistere hastæ, Vide INSISTO.
Mittere hastam in aduersum aliquem. Ouid. 12. Metam.
Premere aliquem hasta. Virgil. 5. Æneid.
Ingentem quatiens hastam. Virg. 10. Æneid.
A iugulo orientem sustinet hastam. Stat. 2. Thebaid.
Torquere hastam. Cic. 1. de Orat.
¶Hasta ponebatur in auctionibus. Cic. 2. Philip. Hasta posita pro æde Iouis Statoris, bona, &c. bona inquam Cn. Pompeij Magni voci acerbissimæ subiecta præconis. Idem 2. Philip. Iam intelliges aliam causam esse hastæ Cæsaris, aliam cõfidentiæ & temeritatis tuæ, Id est sectio bonorum & auctio. Hæc Budæus. Festus, Hastæ ea quæ publicè venundabant, subiiciebant veteres. Cic. 3. Offic.
Subire sub hasta, Est vendi. Plaut. Mostel. 6,
Vel isti qui trium nummorum causa subeunt sub hasta.
Ad hastam locare. Colum. in Præf. lib. 1.
¶Hasta, pro ipsa venditione bonorum. Cic. de Lege agrar. Num obscurè videntur propè hasta præconis insectari Cn. Pompeij exercitum, &c. Idem ad Cassium, lib. 15. 17, Cæsarem putabant molestè laturum, verentem ne hasta refrixisset. Id est, auctio bonorum proscriptorum in desuetudinem venisset, amisso tali patrono.
Hasta venditionis. Cic. 2. Philip. Quis hastam illius venditionis vidit?

Hastula, hastulæ, penult. corr. Diminutiuum {δοράτιον.} Plin. lib. 16. cap. 10, Aperitur Picea è parte solari non plaga, sed vulnere ablati corticis, quum plurimum bipedali hiatu, vt à terra cubito quum minimũ absit. Nec corpori ipsi parcitur, vt in cæteris, quoniam hastula in fructu est. Quibus in locis hastulam interpretantur virgam, nimirũ à similitudine hastæ. Ego potius assulas intelligo, & fragmenta, seu schidia, quæ ex arboris ipsius corpore excutiuntur, quum ferro vulneratur. Subdit enim Plinius, Postea humor omnis è tota confluit in vlcus. Quod autem ait, in fructu est, sic expono, fructuosa est, fructum affert, aut resinæ, aut picis faciendæ vtilis est. Tradit enim cap. 11, ex hastulis minutim concisis, & coctis, expressum pingue, præcipuam esse resinam.
Hastula regia, Herba quæ & asphodelus & albucum dicitur. Plin. lib. 21. cap. 17.

Hastatus, penult. prod. Adiectiuum {λογχοφόρος.} Varro de Ling. Lat. lib. 4, Hastati milites dicebantur qui primi hastis pugnabant. Liuius 7, ab Vrbe.
Acies hastata. Tacit. lib. 2.
Bellona hastata. Stat. 5. Thebaid.

Hastile, hastilis, n. gen. pen. prod. {λόγχη} dicitur lignum teres oblõgum, quale solet esse hastæ. Colum. lib. 4. cap. 12, Aut si regionis conditio permittit, veteres deponamus hastilia quibus adnectuntur singulæ transuersæ perticæ, &c. Cic. pro Rab. Quum denique Qu. Scæuola confectus senectute, præpeditus morbo, mancus, & membris omnibus captus ac debilis, hastili nixus, &c. Plin. lib. 17. cap. 23, Circumligatis hastilibus.
Crispare hastilia. Silius lib. 8.
Curuatum hastile. Iuuenal. satyr. 7.
Densis hastilibus horrida myrtus. Virg. 3. Æneid.
Lenta hastilia torquere. Ouid. 7. Metam.

Præfixa hastilia ferro. Virgil. 5. Æneid.
Rasæ virgæ hastilia. Virgil. 2. Georg.
Lato crispans hastilia ferro. Virgil. 1. Æneid.
Valida hastilia. Virgil. 2. Georg.

Hau [ἆ] Interiectio est conturbatæ mentis, nec constantis sibi, vt ait Donatus. Terent. Eunuch. 4. 3, Hau obsecro mea Pythias, quid istuc nam monstri fuit?
Hau hau. Terent. Adelph. 3. 3,
-hau hau mi homo, sanúsne es?

Haud [οὐ, οὐκ, οὐχί] Aduerbium negandi, significat non. Cic. pro Cluent. Haud hæres est Cluentius. Terent. And. 1. 1, Haud muto factum. Vbi Donatus, Haud muto factum, non me pœnitet facti.
Haud ab re. Liu. 8 ab Vrbe, Haud ab re duxi verbis quoque ipsis vt tradita nuncupatáque sunt, referre.
Haud commodi ei est, Nihil illi prodest. Plaut. Casin. 4,
-peculij probam nihil habere addecet
Clam viro: & quæ habet partum, ei haud commodi est.
Haud sanè commodus. Terent. Adelph. 5. 2,
Ædepol comessatorem haud sanè commodum,
Præsertim Ctesiphoni.
Haud consimili ingenio est, atque. Plaut. Bacch. 8.
Haud consuetudine, Non quidem vt solebas. Plaut. Trinum. 6.
Haud diu est. Terent. Eunuch. 2. 3,
Sed istam Thaidem non sciui vobis vicinam. P. haud diu est.
Haud sanè difficilis. Cic. de Senect. Rem haud sanè Scipio & Læli difficilem admirari videmini.
Haud dubiè. Liuius 3 ab Vrbe, Quæstores M. Volscio, quòd falsus haud dubiè testis in Cæsonem extitisset, diem dixerunt.
Haud dudum: Hoc est, non ita pridem. Plaut. Persa. 15.
Haud dum. Liuius 9. bel. Pun. Idem 2. ab Vrbe, Haud dum exoleuisset.
Haud erat sanè quod quisquam ratione ac doctrina requireret. Cic. 3. Tuscul.
Haud faciam. Terent. Heaut. 3. 1,
Haud faciam nam quàm potero adiutabo senem.
Haud facilè. Cic. de Senect. Quò quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè retraxerit.
Haud fermè. Terent. And. 3. 1,
Fidelem haud fermè mulieri inuenias virum.
Haud grauatè. Plaut. Rud. 10.
Haud immeritò. Plin. lib. 11. cap. 37, Defluere palpebras haud immeritò venere abundantibus tradunt.
Haud inuitò. Terent. Hecy. 3. 5,
Pamphile, ad aures haud inuito sermo mihi accessit tuus. Id est, lubens audiui te loquentem.
Haud ita decet: Id est, inquit Donatus, non vsque adeò decet. & est confirmatio. Terent. Hecy. 2. 2.
Haud ita multum. Liu. 9 bel. Pun. Haud ita multum progressus à mari, tumulos proximos cepetat.
Haud magni pretij. Plaut. Stich. 4,
Ecastor auctionem facit haud magni pretij.
Haud malus. Plaut. Rud. 2. Terent. Eunuch. 2. 2,
Conueni hodie adueniens quendam mei loci hinc, atque ordinis,
Hominem haud impurum, itidē patria qui abligurierat bona. Vbi Donatus, Non dixit prodigum: quia hoc ipsum probat: sed non auarum, non improbum, & sic laudamus eos in quibus nihil est quod magnopere efferamus.
Haud mora: intelligitur verbum fit, quod raró reperitur. Virgil. 10. Æneidos,
-haud fit mora, Tarchon
Iungit opes, fœdúsque ferit.
Haud nihil, pro Non parum. Terent. Eunuch. 4. 2,
-certe extrema linea
Amare, haud nihil est.
Haud nihil ambigam. Liu. 1. ab Vrbe, Haud nihil ambigam (quis enim rem tam veterem pro certo affirmet?) hiccine fuerit Ascanius, an maior. &c.
Haud parum opportunum. Liu. 7 bel. Pun. Consilio in cætera exequenda belli haud parum opportuni.
Haud paulò plus, id est Longè plus. Cic. Famil. lib. 7. epist. 1, Quòd si tu per eos dies operam dedisti Protogeni tuo: dum modò is tibi quiduis potius, quàm orationes meas legerit: næ tu haud paulò plus, quàm quisquam nostrum, delectationis habuisti.
Haud periode, quàm. Tacit. lib. 2, Suum militē haud perinde vulneribus, quàm spatijs itinerum, damno armorum affici.
Haud potuit melius fieri. Terent. Adelph. 3. 1,
E re nata melius fieri haud potuit, quàm factum est, hara.
Haud procul abfuit quin. Liu. 5. ab Vrbe, Res repetentes legatos nostros, haud procul abfuit quin violarent.
Haud promeruit quamobrem. Plaut. Amphit. 18.
Haud scio. Terent. Heaut. 4. 4. Cic. de Amic. Est enim amicitia, &c. qua quidem haud scio an excepta sapientia, quicquam melius homini sit à dijs immortalibus datum.
Haud secus. Liu. 4. bel. Maced. Idem 2. ab Vrbe, Id verò haud secus quàm præsentem mercedem regni aspernata plebe.
Haud sic decet. Terent. Eunuch. 5. 9. Idem Adelph. 3. 4,
Ni faciunt quæ illos æquum est, haud sic auferent.
Haud similis. Terent. Eunuch. 2. 3,
Haud similis virgo est virginum nostrarum.
Haud sinit. Terent. And. 3. 5,
Namque hocce tempus præcauere mihi me, haud te vlcisci sinit.
Haud stultè sapis. Terent. Heaut. 2. 3,
Vis amare, vis potiri: vis, quod des illi, effici:
Tuum esse in potiundo periculum non vis: haud stultè sapis.
Haud vereor. Terent. And. 1. 5,
Haud vereor, si in te solo sit situm.

Haudquáquam, pen. prod. [οὐ μὴ] pro Nequaquam. Liu. 10. bel. Pun. Sic 6. ab Vrbe. Cic. 1 de Orat. Haudquaquam id est difficile Crasso. Idem de Vniuersit. Haudquaquam boni est, ratione vinctum velle dissoluere.

Haurio, hauris, hausi, haustum [ἀρύομαι, ἀντλέω] haurire: Propriè est extrahere humorem & educere ex profundo aliquo loco.
Hausurum absque t, pro hausturum apud Virgil. legitur, libro 4. Æneidos,
Spero equidem mediis, siquid pia numina possunt,
Supplicia hausurum scopulis.
¶Haurius & hauritum, pen. prod. lectum est. Varro ad Ciceronem, Quum idem quoque hauserit. Pro haurinerit. Apul. lib. 2. de Asin. Lagena facilis hauritu. Idem in 4, Haurito pluseulo vncto corporis mei membris perfricui. Idem in 3. Rorem rigentem hauritum ista confestim desecta vrnula.
¶Haurire fontes. Lucret. lib. 4,
-iuuat integros accedere fontes,
Atque haurire, &c. Hoc est, Iuuat materiam hactenus intactam, & quam ante me nullus omnino attigit, describere.
¶Haurire, Vacuare. Lucil. lib. 30, Quantum haurire animus musarum & fortia gestit. Nonius.
¶Haurire, pro Accipere dixit Virgilius libro 1. Æneid. authore Seruio,
-ille impiger hausit
Spumantem pateram, & pleno se proluit auro.
¶Haurire animo, pro Accipere, vel audire. Virgilius libro 12. Æneidos,
-simul hæc animo hauri. Id est, omni attentione percipe, inquit Seruius.
Haurire auribus vocem alterius. Virgil. 4. Æneidos,
-vocémque his auribus hausi.
Hausit cælum. Virgil. 10. Æneidos,
-vt auras
Suspiciens hausit cælum, mentémque recepit. Hoc est verem. Seruius.
Haurire artes domo. Cic. de Claris Orat. Nec enim decet te ornatum vberrimis artibus, quas quum domo haurire non posses, arcessiuisti ex vrbe ea, &c. Sic haurire studia. Idem 1. de Oratore, Cæterarum artium studia ferè reconditis atque abditis è fontibus hauriuntur.
Calamitatem haurire. Cicero pro Domo sua. Si vtile Reipub. fuit haurire me vnum pro omnibus illam indignissimam calamitatem: etiam hoc vtile sit, quorum id scelere conflatum sit, me occultare & tacere. Id est, deuorare & concoquere, hoc est perferre. Sic 2. Tusculan.
Cibos haurire, pro Sorbere & deuorare. Colum. lib. 8 cap. 17, Nam quia dentibus carent, aut lambunt cibos, aut integros hauriunt: mandere quidem non possunt.
Cogitatione haurire omnia. Cic. 11. Philipp. Quem gurgitem? quam voraginem? quid eum non sorbere animo, quid non haurire cogitatione, cuius sanguinem non bibere censetis?
Haurit corda pauor, Defatigat. Virgil. lib. 1. Georgicorum,
-exultantiáque haurit
Corda pauor pulsans.
Dolorem haurire. Cic. pro M. Cælio, Vidi enim, vidi, & illum hausi dolorem vel acerbissimum in vita, quum Q. Metellus abstraheretur è sinu gremióque patriæ.
Dona noctis haurire. Hoc est, somnum quem nox affert. Sil. lib. 7.
Rostro femur hausit adunco. Ouid. 8. Metam.
Flamma multos hausit. Liu. 10. bel. Pun.
Gaudium auribus haurire. Liu. 7. bel. Pun.
Imaginem haurire, pro Animo concipere. Plin. lib. 7. cap. 12.
Incendium hausit opus. Liuius lib 5, Tam longi temporis opus incendium hausit.
Laborem haurire ex re aliqua. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Latus haurire alicuius: Confodere & vulnerare. Virg. 10 Æneidos,
Per tunicam squalentem auro, latus haurit apertum.
Laudes haurire. Cic. ad Cecin. lib. 6. 6, Eodem fonte se hausturum intelligit laudes suas, è quo sit leniter aspersus.
Lucem haurire. Virgil. 2. Georg. Significat nasci.
Luctum haurire. Cic. pro Sextio, Luctum nos hausimus maiorem, dolorem ille animi non minorem.
Oculis haurire aliquid. Virgil. 4. Æneid.
Opes vrbis profunda mente hauserat. Claud. de bel. Get.
Haurire patrias opes. Martial. lib. 9. 86.
Pauor haurit corda, Id est ferit. Virgil. 3. Georg. Seruius.
Pectora ferro hausit. Ouid. 8 Metam.
Poculum haurire. Liuius 10. belli Punici, Nec locuta est ferocius, quàm acceptum poculum, nullo trepidationis signo dato, impauidè hausit.
Potionem haurire mulsi. Plin. lib. 7. cap. 53.
Solidos ceruos haurire. Plin. lib. 8 cap. 14, Megasthenes scribit in India serpentes in tantam magnitudinem adolescere, vt solidos hauriant ceruos taurósque.
Supplicia haurire, Luere. Virgil. 4. Æneid.
Voluptates haurire, Auidè sumere. Cicero 5. Tusculan. Quòque affluentius voluptates vndique hauriat, eò grauius ardentiúsque sitiente.
Turbari, & hauriri. Tacit. lib. 2, Batauíque in parte eadem insultant aquis, artémque nandi ostentant, turbati, & quidam hausti sunt. Id est aquis absorpti.
¶Haurire à. Cic. 1. Acad. Vt ea à fontibus potius hauriant, quàm riuulos consectentur.
Haurire de. Cic. 1. de Diuinat. Qui quum vidisset haustam aquam de iugi puteo, terræ motus dixit instare.
Haurire de fæce, Vide F an X.

Haurire

Haurire è fonte. Cic.1.Offic. Non vt interpretes, sed vt solemus, è fontibus eorum iudicio arbitrióque nostro quantum, quóque modo videbitur, hauriemus. Idem 2.de Diuinat. Aqua ex puteo hausta.

Haurit ex ærario sumptum, suppeditat à focus. Cicero 2.de Lege agrar. contra Rull.

Haustus, Participium {[illegible]} Cic. 2. de Diuinat. Ex diuinitate, vnde animos haustos, aut acceptos, aut libatos haberemus.

¶Haustæ mari naues. Liu 3. bel Maced. Multæ naues eiectæ, multæ ita haustæ mari, vt nemo in terram euaserit.

Haustæ in profundum arbores. Liuius 10. belli Punici. Id est absorptæ.

¶Igni haustus. Tacitus lib.12, Eodem oratore Bononiensi Coloniæ igni haustæ subuentum.

Amor haustus. Stat.1. Achill.

Aqua hausta duabus palmis. Ouid.2. Fast.

Haustor, haustoris, Verbale. Firmicus lib 8.cap.19, Si autem Saturnus ei testimonium perhibuerit, aquarum reddet haustores, & qui ex tali artificio viuant.

Haustor aquæ, Bibitor seu potator aquæ Lucan.lib.9.

Haustus, huius haustus {[illegible]} Sorbitio, & eductio aquæ ex aliquo loco. Colum. lib.1, Si deerit fluens vnda, putealis quæratur in vicino aqua: quæ non sit haustus profundi. Hoc est, quæ non è profundo puteo hauriatur & extrahatur. Ouid.7. Metam. Bacchi tibi sumimus haustus. Idem lib.6. Metamorphoseos,

Haustus aquæ mihi nectar erit. Cic. pro Cecinna, Aquæ ductus, haustus, &c.

Haustum lucis illò regerit luna vnde accepit. Plinius libro 2. capite 9.

Haustum facere, pro Potare, inuenitur apud veteres, teste Sipontino.

Ætherei haustus, Id est diuini spiritus. Virgil. 4. Georg.

Exiguis haustibus bibere. Ouid.3 Fast.

Haustrum, haustri, neut.gen. {[illegible]} Propriè dicuntur rotarum cadi, inquit Nonius, ab hauriendo. Lucret.lib.5, Vt fluuios versare rotas, atque haustra videmus. Budæus interpretatur aquariam rotam, vel tympanum.

H E

Heautontimorumenos, pen.corr. {[illegible]} Nomen Comœdiæ apud Terentium: ex [illegible], & [illegible], compositum, quod est, Seipsum excruciare. Inducitur enim senex Menedemus, quòd filium Cliniam sua duritia in militiam proficisci compulerit, valde seipsum excrucians.

Hebdomas, penult.corr. hebdomadis, & Hebdomada, hebdomadæ {[illegible]} Spatium septem dierum. Cic. Tironi, lib 16 9, Symphoniam Lysonis velim vitasses: ne in quartam hebdomadam incideres.

Hebdomas, non solùm de diebus dicitur, sed etiam de annis, & quibuscunque rebus quæ septenario numero cõprehenduntur. Gellius, Tum ibi addit, se quoque iam duodecimam annorum hebdomadam ingressum esse, & ad eum diem septuaginta librorum hebdomadas conscripsisse. Sipontinus.

Hebdomaticus, pen.corr. Adiectiuum. vnde Hebdomatici anni. Vide ANNVS.

HEBE {[illegible]} Dicitur à poetis Iunonis filia sine patre. Nam quum grande conuiuium Apollo in domo patris Iouis, Iunoni nouercæ parasset, & ipsa auidè lactucas comedisset agrestes, factum est vt ex illis grauida fieret, quum vsque in id tempus sterilis fuisset, peperitque Heben: quæ quia formosa erat, ab ipso Ioue pincerna constituta est, & dea iuuentutis dicta. Quæ deinde quum in deorum conuiuio pocula ministraret, & casu in terram caderet, vestésque subleuarentur, ita vt pudenda diis monstraret, indignatus Iupiter, eam ab officio amouit, & eius loco Ganymedem rapiens substituit: postremo Herculi in deos relato, vxor data est. Ex Seruio.

Ioannia Hebe. Valer.8. Argon.

Hebenus, f.g. & hoc hebenum, pen.corr. {[illegible]} Arbor est in India atque Æthiopia nascens: quamuis scribat Virg.2. Georgicorum,

·sola India nigrum

Fert hebenum. Vbi Seruius, Atqui & in Ægypto nascitur: sed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus. Sanè & hæc hebenus & hoc hebenum dicitur. Lucan. lib.10.

-hebenus Mareotica vastos

Non operit postes. Hebenus autem arbor est quæ cæsa durescit in lapidem. Hactenus Seruius. Vide Plin.lib.12.cap.4. Scribitur & sine aspiratione Ebenus.

Hebes, huius hebetis, pen.corr.om g. {[illegible]} Quod est retusi acuminis, authore Festo. Cic.2. Academ. Quid lunæ, quæ lineamenta sunt? potéstne dicere, cuius & nascentis, aliàs hebetiora, aliàs acutiora videantur cornua? Hic Cicero hebeti opposuit acutum. Ex Nonio.

Gladij hebetes. Ouid.3. de Arte amandi.

Leuiora & hebetiora tela. Cic. de Arusp resp.

¶Hebes per translationem. Cic. 2. de Diuinat. Vidésne Epicurum quem hebetem & indem dicere solent Stoici?

Hebes æquè ac pecus. Cic 1. de Diuinat.

Acutus & Hebes, contraria. Cic.1.de Inuent. Formosus, an defoemis: velox, an tardus: acutus, an hebetior: memor, an obliuiosus, &c.

Hebes & Odoratus, cõtraria. Plin.lib.21.cap.16, Vnum hebes, alterum odoratum.

Hebetes & indociles. Quintil.lib.1.cap.1.

Hebes acies oculorum. Cic. 4. de Finib. Hebes acies est cuipiam oculorum, corpore alius languescit.

Hebetes aquæ Plinius libro 9.cap.57. Decedentibus fluuiis in cauernis aquas hebetes remanere. Vbi ex vetusto codice sic legitur, Piscium genera etiamnum à Theophrasto mira produntur circa Babylonis rigua, decedentibus fluuiis, in cauernis aquas habentibus remanere.

Hebetiores aures. Cic. pro Plancio, Sensi Pop.Rom. aures hebetiores, oculos acres atque acutos habere.

Cor hebes. Lucret.lib.4.

Dolor hebes. Cic. Att. lib 8.147, Nullus apertus priuatorum dolor, bonorum autem esset aliquis, sed hebes, vt solet.

Ictus hebes. Ouid.12. Metam.

Hebes ingenium, Cicero in Philipp. Idem 2. de Natura deorum, Hebetiora vt sint hominum ingenia propter cæli pleniorem naturam.

Hebes oculus. Plin.lib.11.cap.16.

Hebes rhetorica forensis. Cic.2. de Finib.

Hebes spondeus, & tardus. Cic. in Orat. Ne spondeus quidem funditus est repudiandus: etsi quòd est è longis duabus, hebetior videtur & tardior, habet tamen stabilem quendam & non expertem dignitatis gradum.

Hebes sensus. Cic.2. Acad.

¶Hebes ad. Cælius Ciceroni, lib.8.13, Neque hebes ad id quod melius sit intelligendum.

Hebes in re aliqua. Cic.1.de Orat. Aliud est enim esse artificẽ eiusdem generis, atque artis, aliud in communi vita & vulgari hominũ consuetudine non hebetem nec rudem.

Hebes gustu. Colum.lib 3 cap 2.

Venena omnia hebetat oleum Plin.lib.23.cap 4 & cap 8.

¶Hebetem reddere aliquem. Cic. ad Attic.lib 9 190, Tu quæso cogita quid deinde: nam me hebetem molestiæ reddiderant. Hoc est, lentum & tardum, ac languidum.

Hebeo, hebes {[illegible]} hebêre, Hebetem esse. Liu.3. bel. Pun. Núnne ferrum hebet? an dexteræ torpent? Verba sunt Annibalis suos increpantis.

Iræ hebent. Stat.11. Thebaid.

Sanguis gelidus hebet. Virgil.5. Æneid.

Hebesco, hebescis {[illegible]} hebéscere. Ab hebeo, significat hebetiorem fieri. Cic.1. Tusc. Mentis acies seipsam intuens, nonnunquam hebescit. Id est desidiosior & remissior fit.

Hebescit acies authoritatis. Cic.1 in Catil. Num vnum diem postea L. Saturninum Tribunum plebis, & C. Seruilium mors à Reipub. pœna remorata est? at nos vicesimũ iam diem patimur hebescere aciem horum authoritatis.

Hebescere & languere in otio. Cic. 4. Acad. Quis reprehendet nostrum otium, qui in eo non modò nosmetipsos hebescere & languere nolumus, sed etiam vt plurimis prosimus, enitimur?

Hebeto, hebetas, penult.corr. {[illegible]} hebetáre, Obtundere. Liu.7. bel. Maced. Et humor toto ferè gradu armatu nihil gladios aut pila hebetabat. Idem 8. ab Vrbe.

Aciem ferri hebetare. Vide ACIES.

Cura tristitiæ hebetatur vino. Plin.lib 23 cap.1.

Dentem hebetare herbis & carmine. Sil.lib.8.

Flammas hebetare Ouid.7. Metam.

Flatus hebetatur, Vide Flatus, in FLO.

Hebetatur speculorum fulgor. Plin.lib 7.cap.15.

Lunam conuenit vmbra terræ hebetari Plin.lib.2.cap.13.

Neruos prisci roboris hebetari. Valer. Maxim. lib.7. cap.1. de Q. Metello.

Oculos hebetat allium Plin.lib.20 cap.6.

Oculos hebetari à bulbis putat Diocles. Plin.lib.20.cap.9.

Tela hebetata. Silius lib 16.

¶Hebetare, pro hebere vsurpasse videtur Cic. Att. lib 4.85, Locus ille animi nostri, vbi hebetabat stomachus olim, cõcaluit. Sub. vt digerat multa cruda facilius. Hoc est, vbi prius languebat, & viribus concretibus non optimè fungebatur. In emendationibus tamen codicibus ex vetusto exemplari legitur, vbi stomachus habitabat olim.

Hebetesco, hebetescis, hebetéscere, Hebetari. Plinius lib.28.cap.7, Sed præter alia certum est aciem in aulæis tonsorum hebetescere.

Hebetatio, Verbale {[illegible]} Plinius libro 28. capite 6, Medetur & lumborum dolori, oculorum hebetationi, mentis captis, & melancholicis.

Hebetatrix, penult.prod. Verbale fœm. {[illegible]} vt Hebetatrix vmbra terræ, Qua hebetatur seu obscuratur Luna. Plin.lib.2.cap.13.

HEBRAEVS, Hebræi {[illegible]} dicitur Iudæus. Vide dictionarium Hebraicorum nominum.

Liquores Hebræi. Stat.lib.5. Sylu.1. Puto balsamum intelligi.

HEBRVS {[illegible]} Thraciæ fluuius est in quem Orphei caput proiectũ, quum Cicones eum confecissent. Ouid.lib.2. Metamorphoseos,

Membra iacent diuersa locis: caput Hebre, lyrámque

Excipis. Martianus lib 6. Hebrum (inquit) Odrysiæ niues cõplent, qui inter diuersos Barbaros fluens, etiam Ciconas perluit. Hebrus hodie *Marisa*. Hic ab OEagro flumine ortum habet: vnde OEagrius dictus. Virgil.4. Georgic. Habet arenas ex quibus colligitur aurum.

Arenosus Hebrus. Ouid.3 Fast.

Celer Hebrus, Vide HEBER.

Volucer Hebrus. Virgil.1. Æneid.

Fluuialis Hebrus Seneca Medea, 8.

HEBRVS, Nomẽ adolescentis Liparæi, quem amauit Neobule. Horat. Carm.lib.3. ode 12.

H E C

HECALE, pen.corr. {[illegible]} Nomen pauperrimæ fœminæ, apud Ouid. lib.1.de Remed. amoris,

Cur nemo est Hecalen, nulla est quæ ceperit Irum?

Nempe quod altera egens, altera pauper erat.

HECAMEDA, Vide AGAMEDA.

HECATE, pen. corr. {[illegible]} ponitur pro Diana siue Luna seu Proserpina. Vnde Virgil.4. Æneidos,

·Tergeminámque Hecaten, &c. Rursum 6. Æneidos,

Voce vocans Hecaten, cælóque Ereb̃óque potentem. Vbi di-

cit Seruius, Hecate pro Proserpina dicta est: aut quòd centum victimis placetur: aut quòd centum annos errare faciat insepultos. Hæc Seruius, vt ait Tortelius.

Perseis Hecate. Ouid. lib. 7. Metamorphoseos,

Ibat ad antiquas Hecates Perseidos aras. Perseida vocat, hoc est Persæ filiam, siue ille Solis filius, & Æetæ frater fuit, vt lib. 5. tradit Diodorus: siue Cæi potius, & Eurybiæ, Titanici generis, vt Hesiodo placet in Theogonia.

Triformis Hecate. Seneca Medea, 1.

Solem ferunt (ait Diodorus Siculus libro 5. cap. 3) duos procreasse pueros, Æetam & Persen: Æetas in Colcho regnauit, in Thauríca Perses, crudeles ambo effertique. Ex Perse Hecate orta est, superans audacia immanitatéque patrem, vt quæ cruciatu hominum læta, eos pro feris appetere sagittis consueuerit. Sed ad venena mortifera conficienda summum studium operámque impendens, prima aconitum inuenit, vim naturámque cuiusque veneni in cibis quos aduenis dabat, experta. His rebus admodum edocta, primùm veneno patrem sustulit: deinde regno assumpto, templum statuit Dianæ, cui præter nauigantes hospites sacrificabat, existimans ea crudelitate suum nomen clarius futurum. Post hæc nupsit Æetæ, genuitque liberos tres, Circen, Medeam, Ægialium.

¶Hecate altera, ex Asteria Latone sorore Perseo Titane nata, cui Iupiter elementa subiecit, & cælo herebóque potentem fecit, vt canit Maro. Vnde & Hecate dicta est, vt discimus ex Hesiodo. Virgil. 4. Æneid. Ter centum tonat ore deos. vt dicat Hecaten à saga ter inuocatam, quam per centum deus obscurè quidem, verùm peritissimè designauit, ad amplissimam deæ potestatem, & nominis rationem simul alludens. Id ab ἑκατὸν trahitur: id est centum. Ternarius porrò numerus in huiusmodi sacris adhibebatur ex ritu, vt ex Homero, Nasone, Tibullo, Papinio colligitur: & Porphyrius in responsis abundè disserit. Nec obest quod à poeta statim subijcitur, Tergeminámque Hecaten, tria virginia ora Dianæ. Nam sui moris est, vt etiam Macrobius obseruauit, in quibus non conuenit inter doctos, vtranque sententiam complecti. Norat diuersas in Hecate opiniones: & eam quam superius attulimus, & illorum qui cum Iunone coniungunt: vt sit eadem Iuno, Diana, & Proserpina. ex quibus Hecate, vt est apud Lucanum, commune numen efficitur. Idcirco ne alterutrum poeta damnaret, vtrunque dixit. Ex Parrhasio in Claudian.

Hecaten Nocte genitam canit Bacchylides: Ioue & Asterie Musæus: eodem & Cerere mater Orpheus. Pherecydes Aristæi Peonis filiam tradit. Eadem Perseis appellatur à patre. Apollonius libro 4. Argonauticon,

Noctiuagæ testor Perseidos orgia diuæ. Papinius in euocatione manium ex persona Tiresiæ.

-tu separe coetu

Elysios Persea pios, virgáque potenti

Nubilus Arcas agat. Vbi Persei quoque legi potest vocatiuo casu, vt Inachi, Phylli, Amaryllì. Ex eodem Parrhasio.

Perseia Hecate, à patre. Valer. Flacc. lib. 6. Argon.

¶Hecaten triplex caput habere fingit Orpheus in Argonaut. dextrum equi, sinistrum canis, mediũ hominis. & quidem rustici. Ouid. 1. Fast. Ora vides Hecates in tres vergẽtia partes. Alcamenes omniũ primus Hecates triforme signum fecit. Id Athenis visebatur iuxta victoriæ statuam, quam quòd alis carebat, implumem vocabant, vt docet Pausanias.

Hecatæ canes immolabantur, vt Mimorum poeta scribit Sophron. De Hecate vide multa apud Cælium.

Hecateius {ἑκατήϊος} Adiectiuum quinque syllabarum: vt Carmina Hecateia. Ouid. 4 Metam.

Hecateis, pen. prod. hecateidos vel hecateidis, pen. corr. f. gen. Ouid. lib. 6. Metamorphoseos,

Postea discedens succis Hecateidos herbæ,

Sparsit, &c. Sunt qui hoc nomine herbas omnes venenosas intelligant, veneficæ quibus vtebatur Hecate mulier venefica. Sic & Medeides herbæ dicuntur Ouidio lib. 2. de Arte. At Cælius lib. 11. cap. 21, & alij putant aconitum significari, cuius inuentrix fuerit Hecate mater Medeæ, Vide HECATE.

Hecatombe {ἑκατόμβη} Sacrificij genus in quo ritus hic seruabatur, vt centenæ sui generis mactarentur victimæ. Iulius Capitolinus, Tantum sanè lætitiæ in Balbino, qui plus timebat, vt Hecatomben faceret. quod tale sacrificium est: Centum aræ vno loco construuntur ex cæspite: ad eas centum sues, centum oues mactabantur. Iam si imperatoris sacrificium sit, centum oues, centum aquilæ, & cætera huiusmodi animalia feriuntur: quod quidem Græci quondam fecisse dicuntur, quum pestilentia laborarent. Vel à numero victimarum, vel quia centum Peloponnesi vrbes id faciebant, & à numero sacrificantium composita est dictio. Iuuenal sat. 12, Existunt qui promittant hecatomben.

¶Hecatombe, Satyra quædam Varronis inscripta fuit, in qua de sacrificiis agebat, sumptuosáque sacra reprehendebat, verúmque sacrificium esse puræ & integræ mentis preces docebat. Turnebus.

HECATOMPYLOS, pen. corr. {ἑκατόμπυλος} Vrbs est Parthorum, regni caput. Plinius libro 6. cap. 15. A centum portis dicitur. nam πύλη, porta dicitur.

Hecaton {ἑκατὸν} pen. corr. Latinè centum dicitur. Inde per compositionem deducuntur.

Hecatontarchus, Latinè Centurio.

Hecatoncheiros {ἑκατόγχειρος} centimanus: qualis ille, quem dij Briareum, homines autem Ægeonem appellant, vt ait Homerus.

Hecta hectæ {ἕκτη} ab hio, hias dicitur, quasi hieta, res minimi pretij, tanquam hiatus & oscitatio hominis. Item pustula quæ in coquendo pane solet exsurgere, quòd sit quasi panis hiatus: à quo res minimi pretij hecta vocatur. Pomponius, Hic homo hectæ me facit, & multibibam vocat. Hoc est parui me facit. Sipontinus.

Hectice, hecticẽs, siue hectica, hecticæ, pen. corr. {ἑκτικὴ} Species febris leniter ossibus inhærens, vt vix sentiatur donec paulatim corpus absumat, quasi dicas habitualem ab ἕχω ductum est. Hermolaus in Plinium, Hecticæ, & febris hectica, non à consuetudine, vt imperiti credunt, & ob id ethicam barbarè pronunciant, sed ab habitu nomen habet hæc non in humore tantùm atque spiritu, sed in ipsis planè cor & inolescit ossibus.

HECTOR {ἕκτωρ} Priami & Hecubæ filius ab Achille interfectus. Virg. 1. Æneidos,

Ter circum Iliacos raptauerat Hectora muros:

Exanimúmque auro corpus vendebat Achilles. Dictus vt scribit Plato, ab ἕχω, defendo: quòd vrbem contra hostium impetum tenuerit, patriámque seruarit.

Homicida Hector. Horat Epod 17.

Hectoreus, Adiectiuum possessiuum {ἑκτόρεος} vt Gens Hectorea, quæ ab Hectore duxit originem.

Coniux Hectorea. Virgil 3 Æneid.

HECVBA, pen. corr. {ἑκάβη} Vxor regis Priami, quam Homerus filiam Dymantis dixit, idque sensisse videtur Ouid. 13 Metam Ergo aliit lactasse Dymantida flebile visum est. Euripides verò non Dymantis, sed Cissei filiam Thracum regis esse dixit: quem sequutus est Virgilius lib. Æneid. 10,

-& face prægnans

Cisseis regina Parin creat. Quia prægnans somniauerat se accensam facem parere, quæ patriam totam inflammaret. Ideò porrò in canem conuersa fingitur Hecuba. quòd quum post euersam Troiam captiua à Græcis duceretur, & Polydori corpus in mare præcipitatum agnouisset, séque in maria præcipitare vellet, nimio dolore inaniter Græcis conuitiaretur. Hæc Seruius.

HECVBAE SEPVLCHRVM, Thraciæ promontorium, de quo suprà scripsimus in dictione CYNOSSEMA.

Hecyra {ἑκυρὰ} pen. corr. Latinè socrus dicitur: quo nomine dicta est Comœdia Terentij.

H E D

Hedera, huius hederæ, penult. corr. {κισσὸς} Inimica arbori, satisque omnibus (inquit Plin. lib. 16 cap 34,) Sepulcráque ac muros rumpẽs, serpentium frigori gratissima: vt mirum sit vllum honorem habitum ei. Duo genera eius prima, vt reliquarum, mas & fœmina. Maior traditur mas corpore, & folio duriore ac pinguiore, & flore ad purpuram accedente, &c.

Hedera alba & nigra. Virgilius 7. eclog. Candidior cygnis, hedera formosior alba. Vbi Seruius, Alba hedera: quia sunt & nigræ hederæ, vt,

-aut hederæ pandunt vestigia nigræ. Nigra autem, vel alba hedera, non ex folijs, sed ex ligno cognoscitur.

Baccifera hedera. Seneca OEdip. 5.

Errantes hederæ Virgil eclog 4.

Flexibiles hederæ. Ouid 10. Metam.

Lasciuis hederis ambitiosior. Horat. 1. Carm. ode 36.

Ligantes hederæ. Virgil. in Culice.

Lugubria hedera Vide LVDO.

Nexiles hederæ Ouid 6. Metam.

Nigræ hederæ. Virgil. 2. Georg.

Pallens hedera. Virgil. 3 eclog.

Serpentes hederæ. Virgil. De obitu Mecœnatis.

Hedera tenax. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56.

Victrix hedera. Horat. 1. epist. 3.

Virens hedera. Horat. 1. Carm. ode 25.

Vultus hederarum frondibus abdit Ouid. 6. Metam.

¶Hedera, quòd hæreat, dicta est, authore Festo, quódque sequitur quicquid proximum est. Quamuis per diphthongum non scribatur. Virgil. eclog 8,

-atque hanc sine tempora circum

Inter victrices hederam tibi serpere laurus. Alij ab edo deducunt, quòd parietes edat atque consumat. In tutela Liberi patris putabatur esse: quia vt ille iuuenis semper, ita hæc viret. Vel quia ita omnia, sicut ille mentes hominum, alligat.

Hederaceus, Adiectiuum {κίσσινος} Quod ex hedera est. vt Hederaceum vas Cato cap 111. Plin lib 16. cap. 24, ad finem, Bubus quidem & ficulnea, ilignáque, & hederacea.

Hederacea herba. Colum lib 8. cap 10.

Hederacea species. Plin. lib. 24, cap. 19.

Hederiger, pen corr. hederigera, hederigerum, Adiectiuum. Ferens hederam. Catullus de Berecynthia & Aty,

Vbi capita Menades vi iaciunt hederigeræ.

Hederosus, pen prod. Adiectiuum. Propert. lib. 4. Lucus erat fœlix hederoso conditus antro.

HEDVI, heduorum {ἕδουοι} Populi finitimi Aruernis, Biturigibus, Sequanis, ac Sebusianis inter Celtas. Hi adhuc nomen priscum Latinè retinent, inter Burgundos nunc nominati: nec citra Ararim flumen, qui nunc Sagona appellatur, aliquos habent fines, nec hodie sunt Sebusianis finitimi, in duratu Burgundiæ & Francorum regno siti.

Hedui fratres Romanorum. Cic. ad Attic lib. 1. epist. 14, Hedui fratres nostri pugnant, Sequani malè pugnarunt.

Hedychrum {ἡδύχρουν} Cic. 3. Tuscul. Collocemus in culcitra plumea, psaltriam adducamus, hedychrum incendamus, &c. In quem locum Victorius, Hedychrum, inquit, verbum Græcum & elegans, à medicis potius inter vnguenta quàm odoramenta recensetur: vnde ita appellatum volunt quòd gratam aspectu, suauemque & nitidam cutem redderet, ac bonitatem coloris præstaret.

Hedyosmos, huius hedyosmi {ἡδύοσμον} Latinè dicitur menta, ab odoris gratia. Plin. lib. 35 cap 15. Vtuntur etiam ad quartanas bituminis drachma, & hedyosmi pari pondere cum myrrhæ obulo subacti. Dicta autem hedyosmos, quod suaue olrat: menta autem à mente, quòd odore suo mentem excitet.

Hedysmata, pen. corr. frequenter appellat Galenus vnguenta per aromatum additionem iucundiora & odoratiora reddita. Sed & in glossis Hippocratis [illegible] etiam aromata ipsa tradit appellari. Quare hedysmata dupliei significatione, modò pro aromatis, modò pro vnguentis odore aromatum imbutis, sunt accipienda. Plin. lib. 13 cap. 1, de vnguentis, Ratio, inquit, faciendi duplex: succus, & corpus. Ille olei generibus ferè constat, hoc odorum. Hæc stymmata vocant, illa hedysmata. Videtur Plinius olea ipsis in vnguentis hedysmata appellare, & aromata siue odores stymmata, id est spissamenta. Hæc de re fusissimè differit Cornarius in secundum caput libri primi Galeni De compositione pharmacorũ secundum locos. [illegible] idem valet quod suauis, iucundus, voluptate afficiens.

HEGEMON Charaeenus (est autem Charae, Phrygiæ vrbs) versificator, scripsit libellum Leuctricôn Thebanorũ & Lacedæmoniorum. Author Stephanus.

HEGESIAS [illegible] Cyrenaicus philosophus, cuius tanta fuit eloquentia (teste Valerio Maximo) vt sic mala vitæ repræsentaret, vt eorum miseranda imagine audientium pectoribus inserta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret. Ideóque à rege Ptolemæo amplius de hac re dicere prohibitus. Huius meminit Cicero 10 Orat. & 1. Tuscul. quæst. & Strabo.

HEGESIPPUS [illegible] historiam scripsit ecclesiasticam quinque libris, quos habemus à Christo passo ad sua tempora, vt scribit Suidas.

Alter eiusdem nominis fuit poeta Comicus: inter fabulas ipsius commemorantur [illegible]. Athenæus.

HEGESIPYLE, pen. corr. fuit Olori regis Thraciæ filia, quam Miltiades Atheniensium dux accepit. Tortellius.

HEGESISTRATUS, pen. corr. Ephesius, ob caedis sui necem exul Delphos perueniens, quemnam locum coleret, consuluit deum. Cui Phœbus, Vbi saltantes videret rusticos eũ coronis oleagineis. Itaque profectus in Asiam, rusticos eodem modo cernens, vrbem condidit Eleam. Author Pythocles Samius apud Plutarchum.

HEGITMATIA [illegible] Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs. Vulgo *Lignitz*.

Heheu [illegible] Dolentis interiectio Plaut. Capt. 18,

Heheu quom ego plus minúsq; feci illi, quàm æquum fuit. Idem Pœnul. 11. Scribitur à nonnullis Eheu. Vide EHEV.

Hehem, Vide AHAM. Plaut. Pœnul. 8,

Hehem penè oblitus sum reliquum dicere.

Hei [illegible] Interiectio dolentis & ingemiscentis. Terent And. 1. 1,

Hei vereor nequid Andria apportet mali.

Hei, Datiuo iungitur. Terent Heaut. 2. 2, Hei misero mihi. Idem And. 3. 5. Cic. Hei mihi, non possum hoc sine lacrymis commemorare. Virgil. 2. Æneidos, Hei mihi qualis erat, &c.

Hei mihi, hei mihi. Plaut. Bacchid 8.

Hei hei. Plaut. Casin 16,

-hei hei, fœtet tuus mihi Sermo.

¶ Hei, vocatiuo etiam iungitur, quum exclamatio est hortantis cum approbatione. Terent. Eunuch. 1. 1,

Hei noster laudo, tandem perdoluit: vir es.

Heiulo, Vide EIVLO.

H E L

Helcium, huius helcij [illegible] dicitur id quod est ante pectus equorum & id genus animalium, ex armis, id est humeris pendens instrumentum, quo & moles, illis per machinulam innexæ, versantur, & curricula per temonem trahuntur. vnde & nomen accepit. [illegible] enim Græce, dicitur traho Latinè. Apul. libro 9. Metam. Defectum alioqui me, helc o sparteo dimoto, nexu machinæ liberum applicans præsepio. Alij helcium propriè funem esse dicunt, quo helciarij adnexis fluminibus aut vento contrario naues trahunt.

Helciarius, helciarij. Helciarij, qui in naui nexta funibus moliuntur, vel qui naues deducunt, subducúntque ad officia inuicem adhortantes, vt vno connisu pariter conspirantes, admoliri vniuersis viribus possint, quod singulis nequeunt, vt fieri interim videmus. Budæus. Martial lib. 4. 170,

Quem nec rumpere nauticum celeuma,
Nec clamor valet helciariorum.

Helcysma, helcysmatis, pen. cor. n. g. [illegible] Plin. lib. 33. cap 6, Scoriam in argento Græci vocant helcysma.

HELEI, pen. prod. [illegible] Populi in Peloponeso clarissimi, propter delubrum Iouis Olympici, ludósque Olympicos, quorum præfecturam Helei habuerunt. Vnde Helei equi, & Carcer Heleus, sæpe leguntur. Lucan. lib. 1,

-quantum clamore iuuatur. Heleus sonipes. Vide ELIS.

HELENA, Helenæ, vel Helene, Helenes, pen. corr. [illegible] filia Iouis ex Leda vxore Tyndari regis Laconiæ, Castoris & Pollucis soror, & Menelai Lacedæmoniorum regis vxor, à qua Helene insula vocata est, quòd in ea primùm Paris cum Helena dicitur concubuisse. Hæc ob eximiam pulchritudinem bis rapta fuit: primùm adhuc puella à Theseo: secundò, iam Menelao nupta, à Paride: pro qua recuperanda Græci cum Troianis decennale bellum gesserunt. Nota est historia ex Homero.

Argiua Helena. Virgil. 1. Æneid.
Infamis. Horat. Epod. 17.
Lacæna Helene. Horat. 4. Carm. ode 9.

Helenium, helenij [illegible] Fruticis, seu herbæ genus: quod quia in agris frequēs est, ideò vulgò *Enula campana* dicitur. Plin lib. 21. cap. 10, Helenium è lacrymis Helenæ dicitur natum, & ideò in Helene insula laudatissimum. Est autem frutex humi se spargens, dodrantalibus ramulis, folio simili serpyllo.

HELENUS, pen. corr. Vir Troianus, quem Virgil. 3. Æneid. Priamidem vocat. Et vatem, Ibidem.

Helepolis, pen. corr. huius helepoleos [illegible] Machina est ab euertendis vrbibus dicta. [illegible] enim euerto significat. Ædificatur autem, vt tradit Ammianus libro 23. hoc modo: Testudo compaginatur immanis, axibus roborata, longissimis ferreísque clauis aptata, & contegitur coriis bubulis, virgarúmque recenti textura: atque limo asperguntur eius suprema, vt flammeos detrectet & missiles casus. Conseruntur autem eius frontalibus trisulcæ cuspides præacutæ, ponderibus ferreis graues, qualia nobis pictores ostendunt fulmina, vel fictores, vt quicquid petierit exertis aculeis, abrumpat. Hanc ita validam molem rotis & funibus regens numerosus intrinsecus miles, languidiori murorum parti viribus admouet concitis, & nisi desuper propugnantium valuerint vires, collisis parietibus aditus patefacit ingentes. Hanc Helepolim fusius describũt Plutarchus in vita Demetrij, & Vitruuius in peroratione totius operis.

Heleus, Vide ELIS.

HELIADES, pen. corr. [illegible] Patronymicum fœmininum ab Helios qui est Sol. Nam sorores dicuntur Phaethontis. Ouid. 2. Metam. Nemus Heliadum. Id est populi arbores. Ouid. 10. Metam.

HELICE, pen. corr. [illegible] Vrbs Achaiæ, quam mare absorbuit: de cuius nomine Vrsæ sidus fortasse vocatum est à poetis, quòd Calisto Lycaonis regis filia, quæ ex Vrsa cum filio in stellas versa est, Arcas fuerit.

Helice, stella maris, vel sidus iuxta polum arcticum. Lucan. lib. 2, Parrhasis obliquos Helice quum verteret axes. Vide ARCTOS.

Helice nimosa. Seneca Herc. Oet. h. 12.

Helices [illegible] Crines mulierum implexi, implicaméta capillorum, inaures, apud Homerum in Hymno Veneris illius cultum describentem. Vertebras vertit Gualtherus apud Pollucem.

HELICON, pen. corr. huius Heliconis, pen prod. [illegible] Mons Bœotiæ inter Thebas, Phocidi vicinus, vt Strabo scribit libro 9. nō procul à Parnaso, eíque æmulus & altitudine & circuitu, qui & ipse Apollini quoque sacer, & Musis est. vnde Heliconiades musæ sunt appellatæ. Dictus Helicon ab Helicone qui ibi cum Cithærone fratre singulari certamine pugnauit, vt quidam tradunt.

Amœnus Helicon. Lucret. lib. 1.
Virgineus Helicon. Ouid 5. Metam.

Heliconides [illegible] Pers. in Proœmio,

Heliconidas, pallidámque Pyrenen.

Comites Heliconiadum Lucret. lib 3.

Helicteres, pen prod Inaures sunt, vt docet Pollux, quæ & helicæ dicuntur, à clauiculis quas helicas vocant. Ex Hermolao.

Heliocaminus, heliocamini, pen. prod. [illegible] Ad verbum solaris fornax dici potest. Est autem solare vaporarium in aprico loco situm, ad calorem solis excipiendum, quo antiqui vtebantur. Hæc Budæus. Vlpianus in l. si arborem D. de seruit. vrban. præd. Si arbor in heliocamino vel solario solem adimat, dicendum erit, quia vmbram facit in locum cui sol fuit necessarius, contra seruitutem impositam fieri. Plin. Iunior lib. 2. ad Gallum, epist. 17, In hac heliocaminos quidem, alia xystum, alia mare, vtraque solem, cubiculum autem valuis, cryptoporticum fenestre prospicit, que mare contra parietem medium dixta perquàm eleganter recedit.

Heliochrysos, pen. prod. fœm. gen. Herba aureum florem producēs. Plin. lib. 21. cap. 11.

HELIOCOPIS, Nomen nymphæ.

HELIODORUS, pen. prod. Nomen proprium viri.

Rhetor Heliodoros Græcorum longè doctissimus. Horat. 1. Serm. satyr. 5.

HELIOGABALUS, pen. prod. Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium assumptus fuit matris ingenio apud Antiochiam. Scruius, Gebalus Romanus imperator Solem se dici voluit: nam Heliogabalus dictus est. Huius mores impurissimos, gulam, libidinem omnem, apud Lampridium videre licet.

HELIOPOLIS, pen. corr. [illegible] Ciuitas est Ægypti, quæ à Græcis, teste Diodoro Siculo, Thebe dicitur. huius ciues, teste Herodoto lib. 2, apud Ægyptios omnium sapientissimi habentur. ¶ Altera est eiusdem nominis in Cilicia patria Chrysippi Stoici. Solinus.

Heliotropium, heliotropij [illegible] Herba. Plin. lib. 2. cap. 41, Miretur hoc, qui non obseruet quotidiano experimento herbam vnam, quæ vocatur heliotropium, abeuntem solem intueri semper, omnibúsque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Idem lib. 22. cap. 21, de ea prolixè disputat: & lib. 37. cap. 10. Quidam putant eam esse herbam quæ etiam calendula dicitur. Vulgò *Du soulcij*. ¶ Est & Heliotropium gemma, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.

Helis, Vide ELIS.

HELIUS, Nomen viri à sole, qui Græcè [illegible] dicitur. Plinius libro 33. capite 1.

Helix, huius helicis, fœm. gen. Genus hederæ celsæ, folia multò minora habentis quàm reliquæ, neque vnquam fructum ferentis, vt inquit Theophrastus. dicta helix, quòd multas habeat circunuolutiones. de qua Plin. lib. 16. cap. 34, de hedera. Quod autem Græci vocant helicem, nos clauiculam, & pampinum, & capreolum, vt in vite dicimus.

Hellanodices [illegible] Latinè dicitur iudex certaminis.

HELLAS [illegible] nomen fluminis & regionis Achaiæ, vt ait Ptolemæus, è nostris Græcia appellata à Græco qui primus in ea regnauit: à cuius filia vocata est Attis: deinde ab Hellene Deucalionis filio dicta fuit Hellas. Vide Melam lib. 2.

HELLE [illegible] Filia Athamantis regis Thebarum, quæ cum Phryxo fratre suo nouercales insidias fugiens, in mare iuxta Byzantium demersa est. de qua vide in dictione PHRYXUS.

Helleborum, huius hellebori, pen. corr. [illegible] Herba vomitoria. Plinius lib. 25 cap. 5, hellebori duo facit genera, sicut & Dioscorides libro 4 candidum, quod Italie veratrum album appellat, & nigrum quod alij vocant ectomon, etiam si in Dioscoride atomon legimus. alij polyrhizon, plerique melampodion vocant, ab inuentore Melampode vate, vel eiusdem nominis pastore, quòd is animaduertisset eo purgari capras. deinde dato earum lacte, sanauit Prœtidas furentes. Sed Aulus Gellius, Plinium sequutus, ait coloris discrimen-lum, non in semine, neque in virgultis, sed in radice apparere. Can-

dido vomitiones cientur, eóque stomachum & ventrem superiorem purgat. Nigro aluus inferior diluitur. vtriusque periculosa sumptio. Carneades Academicus, scripturus aduersum Stoici Zenonis libros, cādido helleboro superiora corporis purgare solitus legitur, nequid ex corruptis in stomacho humoribus, ad domicilia vsque animi redundaret, & instantiam, vigorémque mentis labefaceret. Ex Plinio igitur colligere licet vtrunque genus tum candidum, tum nigrum, tum ad alia complura mala, tum aduersus melancholiam, remedium efficax habere. Vnde & prouerbium natum: quod tamen varie effertur. Plaut Menæch.10,

Non potest hæc res iugere hellebori obtinerier. Horat.2.epist.2,

Expulit helleboro morbū, bilémq; meraco. Ouid.de Ponto, lib.4,

I, bibe dixissem, purgantes pectora succos,

Quicquid & in tota nascitur Anticyra. Erasmus.

¶Helleborus etiam in genere masculino dicitur. Columel.lib.10,

Sed negat helleboros, & vnzia galbana succo. Virgil.3.Georg.

-helleborósque graues, nigrúmque bitumen.

Helleborum, Apuleio scribitur per h. Apud Græcos non aspiratur.

Helleboro opus habere dicuntur, qui animo parum constant, atque iidem apud Latinos etiam authores helleborum edere, & helleboro sese purgare prouerbio iubentur: propterea quòd antiquitus plurimus vsus fuerit huius herbæ ad leuanda mentis & capitis vitia. Erasmus.

Danda est hellebori multo pars maxima auaris. Horatius 1. Serm. satyr.3.

Triste helleborum. Catull.ad Iuuentium, epig.94.

Helleborosus, penul.prod. Adiectiuum {ἐλλεβορώδης} Qui plus hellebori sumpsit, quàm par fuit. Plaut Rud.2.3.

Quæso sanus es? r. helleborosus sum.

HELLEN {Ἕλλην} Deucalionis & Pyrrhæ filius, à quo Hellenes, penult. prod. nonnulli credunt fuisse nominatos.

HELLESPONTVS {Ἑλλήσποντος} Fretum angustum ab Ægeo in Propontida, & vbi sunt illæ angustiæ, septem tantùm stadiis Asiam ab Europa diuidentes. Ibi enim Helle in Pontum decidit. Vnde qui prius Pontus dicebatur, postea Hellespontus vocatus est. Cicero in Orat. Qua Pontus Hellas superat modum.

Hellespontus hodie dicitur *Brachium sancti Georgij, Le bras sainct George ou autrement L'estroit, ou Le destroit de Calipole.*

Iunxit Hellespontum Xerxes. Cic.2.de Finib.

Hellesponticus, Adiectiuum, & Hellespontiacus, pen.corr. {Ἑλλησποντιακός} Virgil Georg 3,

Hellespontiaci seruet tutela Priapi.

Aqua Hellespontiaca. Ouid.epist.18.

Mare Hellespontiacum, Ouid epist.17.

Helops, helopis, pen.corr. est genus piscis. Quintil.lib.4.cap.10, Et piscium quoque genera alia planis gaudent, alia saxosis, regionibus etiam, littoribúsque discreta sunt. nec helopem nostro mari, nec scarum ducas.

HELORVS, pen.prod. {Ἕλωρος} Siciliæ fluuius. ¶Fuit etiam eo nomine Istri fluminis filius, qui ab Aiace occisus est in ea pugna quam Græci cum Telepho rege Mysorum habuerunt.

Præpingue solum stagnantis Helori. Virgil.3.Æneid.

HELOTAE, pen. prod. Æmylius Probus in Pausania, Est genus quoddam hominum, quod Helotæ vocatur, quorum magna multitudo agros Lacedæmoniorum colit, seruorúmque munere fungitur. Helotas Lacedæmonij seruos quos bello cepissent, appellabant. [illegible], quod est capere. Suidas ab Helo ciuitate, qua capta, Spartani omnes in seruitutem redegerunt, dictos asserit. Sunt autem serui publici.

Helucus. Bardus, stupidus, allucinator, languidus. Tertullianus Helucum grauitatem capitis vino crematam intellexit, quum ita scribit, Liberum eundem apud Ægyptios Osirim, Harpocration industria hederatum argumentatur, quòd hederæ natura sit caput ab heluco defensare. Meminit Turnebus, quem vide.

Heluellæ, heluellarum {λαχανίδια} Minuta olera, Festo. Generale est vocabulum omnium minutiorum herbarum seu olusculorum. Cic. ad Gallum, lib.7.27, Fungos, heluellas, herbas omnes ita condiunt, vt nihil possit esse suauius.

Heluolum. Vide HELVOLVS.

HELVETII, Populi inter Celtas, bonitatem agri habentes, finitimi Constantiensi, Basiliensi, Sedunensi, ac Geneuensi & Bisuntinæ diœcesibus ac vltra Lausanensem agrum protensi sunt, maximáque ex parte Bisuntinæ prouinciæ sunt, atque ad Sabaudiæ ducatum extendebantur. De his Cicero in Orat. pro Corn. Balbo. Vide Cæsarem lib.1.bel.Gal.

Acerrima & maxima Heluetiorum natio. Cic.de Prouinc.Cons.

Heluo, trisyllabum, heluonis, m. g. {[illegible]} Vorax dicitur. Festus, Heluo dictus immoderatè bona sua consumens: ab eluendo. quod nomen ideo aspiratur, vt rei auiditas magis exprobretur: fit enim aspiratione vox incitatior. Terent. Heaut.5.4,

-si scire vis, ego dicam: gerro, iners, fraus, heluo,

Ganeo damnosus.

Heluo patriæ, per translationem, pro eo qui turpissimo scelerum genere patriam perdit & infamat, vel patriæ bona prodigit ac deuorat. Cic. pro P. Sextio, Meipsum vt contempsit heluo patriæ? nam quid ego patrimonij dicam, quod ille, cum quasi quæstum faceret, amisit?

¶Gurges atque heluo. Cic.in Pisonem.

Concinnus heluo, Vide CONCINNVS.

Heluo impurus. Cic.1.de Lege agraria.

Heluo immanis spurcissimus, item nequissimus. Cic. pro Domo sua. & Post red.in Senatu.

Heluo librorum, à Cicerone per translationem dictus, libro 3. de Finibus, pro eo qui legendo satiari nequit, Quò quum venissem, M. Catonem, quem ibi esse nesciebam, vidi in bibliotheca sedentem, multis circunfusum Stoicorum libris. erat enim in eo, vt scis, inexhausta auiditas legendi, nec satiari poterat: &c. quo magis tum in summo otio, maximáque copia, quasi heluo librorum (si hoc verbo tam in clara re vtendum est) videbatur.

Heluor, trisyllabum, heluaris {[illegible]} heluari, Vorare, consumere. Cic. pro Domo sua ad Pontif. Idem pro Sextio, Quid? tu meo periculo gurges ac vorago patrimonij heluabere: vt si ego Consul Rempub. contra te, & gregales tuos defendissem, in ciuitate esse me nolles? Idem de Prouinc. Consul.

Ac parum heluatus est? Catull.in Iulium Cæsarem, epig.57.

Heluatio {[illegible]} Verbale. Cic. Post red. in Senatu, Cuius in lustris & heluationibus huius calamistrati saltatoris tam eximia virtus tandiu cessauit?

Heluolus, siue helueolus, pen.corr. Adiectiuum. vt Heluolum vinum. Cato de Re rust.cap.6.3, Qui vino locus optimus dicetur esse, & ostentus soli, ibi aminæum minusculum & geminum eugeneum, & heluolum minusculum conserito. Legitur hic in quibusdam exemplaribus heluolum. Item Colum lib.3.cap.2, Sunt & heluolæ, quas nonnulli varias appellāt, neque purpureæ, neque nigræ, ab heluo (ni fallor) colore vocitatæ.

Heluus color, Qui medius est inter rubrum & nigrum colorem. Varro 2.de Re rust.cap.5. de corio boum. Corium attactu non asperum ac durum, colore potissimum nigro, deinde rubeo, tertio heluo, quarto albo.

Heluum vinum, *Claret* Sic Bud.de Asse, fol.183.pag.1.

Helxine, helxines, pen.corr.f. g. {ἑλξίνη} Herba quæ Latinè parietaria & muralis & muralium dicitur. Plin.lib.21.cap.19.

H E M

Hem {ἔμ} Interiectio irascētis, inquit Donat. Ter. And.1.2. Ibid.2.6,

Quid Dauus narrat? D. æquè quicquam nunc quidem.

S. Nihilne? hem. Vbi Donatus, interiectio est aduersus eum qui se negat aliquid locutum esse.

¶Hem, Exclamantis. Terent. And.2.5,

D. Quasi de-improuiso respice ad eum. P. hem pater. Vbi Donatus, Interiectione magis, quàm verbo exclamauit.

¶Hem, Nuntias res, & optimè audientis. Terent. Heaut.2.3,

Adducimus tuam Bacchidam. CLI. hem, quid Bacchidem?

¶Hem, Ecce, demonstratio facti. Terent. And.2.2,

Obsecro te quamprimum hoc me libera miserum metu. D. hem,

Libero. Idem And.5.2, Hem Dauom tibi. Ibidem, 2.2,

-hem, Paululum obsoni, &c.

¶Hem, Commiserescentis. Terent. And.4.6,

-saluus sis Crito.

C. Itáne Chrysis? hem. M. nos quidem pol miseras perdidit. Vbi Donatus, Non nunc interrogat, sed commiseratur: & ita sequebatur, vt diceret, periit. sed magis gemitus significat quod minus dixerat. Ibidem, 4.5, -hem

Scelera, hanc iam oportet in cruciatum hinc abripi.

¶Hem, Insperatum aliquid vidētis aut audientis. Terent. And.1.2,

S. Daue? D. hem, quid est? S. ehodum ad me. Vbi Donatus, Quasi correptio totius corporis.

¶Hem, Perturbati animi. Terent. And.5.2,

-S. ò salue bone vir. C. hem Simo, ò noster Chreme. Idem Eunucho, 5.1, -hem misera occidi

Infœlix, si quidem tu isthæc vera prædicas.

¶Hem, Interiectio qua mulieres in suis exclamationibus vti solent. Terent. Hecyr.3.2,

Hem istoc verbo animus mihi rediit, & cura ex corde excessit.

¶Hem, Lætitiæ. Terent. Heaut.4.5. Ibidem, 4.8,

-postremò etiam si voles,

Desponsam quoque esse dicito. M. hem istuc volueram.

¶Hem, Laborantis animi. Terent. Eunuch.4.2,

Occœpi mecum cogitare, Hem, biduum hic

Manendum est soli sine illa? Idem And.3.3.

¶Hem, Principium iracundiæ. Terent. And 5.4.

S. Sycophanta. CR. hem. CH. sic Crito, est hic: mitte.

¶Hem, Ironica interiectio. Terent. Phorm.4.4,

-hem, siquid velis,

Huic mandes quod quidem rectè curatum velis.

¶Hem, Singultientis fletu & gaudio dictum. Terent. Adel.4.5,

Bono animo es, duces vxorem hanc. AE. hem. M. bono animo es inquam.

¶Hem, Quasi incipientis, demonstrantísque aliquid nouum se inuenisse. Terent. And.4.1, -at iam hoc opus est.

D. Hem sed mane, concrepuit à Glycerio ostium.

¶Hem. Respondentis. Terent. Adelph.2.4,

Heus heus Syre. S. hem quid est?

Hæc omnia ex Donati commentariis in Terentium.

Hemeresios, com.gen. Latinè diurnus dicitur. Vnde tabula hemeresios. quòd vna die absoluta fuerit, apud Plinium lib.35.cap.11.

Hemeris, penult.corr. {ἡμερίς} Genus arboris glandem ferentis. Vide Plin.lib.16 cap 6.

Hemerodromus, pen.corr. {ἡμεροδρόμος} Cursor, qui die vno ingens spatium cursu emetitur. Liu. 1. bel. Maced. Is speculator (hemerodromos vocant Græci, ingens die vno cursu emetientes spatium) contemplatus regium agmen è specula quadam, prægressus nocte media Athenas peruenisset.

Hemiconus, accipitur pro medietate coni. Euclid. in Perspectiua theor. 30, Cono circulum basin habente sub vno oculo perspecto, minus hemiconum spectabitur.

Hemicrania {ἡμικρανία} Morbus quo dimidium capitis infestatur, velut etiam ipsum nomen indicat à voce ἥμισυ & κρανίον compositione facta. Eadem etiam ἑτεροκρανία appellatur, ob alterius tantùm partis affectionem. Pharmaca porrò quæ huic malo adhibentur, priuatim etiam hemicranica dicuntur.

Hemicyclus, hemicycli, pen.cor. masc.gen. {ἡμίκυκλος} Sedes, seu cathedra semirotunda. Cic. de Amicit. Cum sæpe multa, tum memini

domi in

domi in hemicyclo sedentem (vt solebat) quum & ego essem vnà, & pauci admodum familiares, in eum sermonem incidere, qui tum ferè multis erat in ore. Nominis autem ipsius appellatio ex Græco semicirculum significat, quo vocabulo Astrologi in suis demonstrationibus sæpe vtuntur.

Hemicylindrus, accipitur pro medietate cylindri. Euclid in Perspectiua theor. 28, Cylindro vtcunque inspecto ab oculo vno, minus hemicylindro spectabitur.

Hemidiploidion {[illegible]} id est semidiploidion, adscribitur muliebribus vestimentis à Polluce libro 7. cap. 13. Vide DIPLOIDION.

Hemina, heminæ, pen. prod. {[illegible]} Dimidia pars est sextarij. Cato cap. 57, Vinum familiæ, vbi vindemia facta erit, loram bibant mēses tres. Mense quarto heminā in dies vnam, &c. Plaut. Milit. 2, Neque equidem heminas octo expromsi in vrceum.

Hemina (inquit Festus) ex Græco [illegible], quod est dimidia pars sextarij.

Heminarius, Adiectiuum {[illegible]} Quintil. lib. 6. cap. 36, Fabius Maximus incusans Augusti congiariorum, quæ amicis dabantur, exiguitatem, heminaria esse dixit. Id est mediocria.

Hemiolus, hemioli, penul. corr. {[illegible]} Est (inquit Gell. lib. 18. cap. 14.) qui numerum aliquem totum in se habet, dimidiúmque habet eius, vt tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad viginti.

Hemiplexia, Vide PARALYSIS.

Hemis Græcè, apud Latinos transfertur semis.

Hemisphærium, Dimidia sphæra, hoc est, cæli dimidium. Varro 3. de Re rust. cap. 5, Intrinsecus sub tholo stella Lucifer interdiu, noctu Hesperus ita circumeunt ad infimum hemisphærium, ac mouentur, vt indicent quot sint horæ.

Hemistichion, Dimidius versus.

Hemitonium, Antiquis dicebatur neruus, quo intendebantur instrumenta missilia. Neruos enim non solùm [illegible], sed etiam hemitonia appellabant. Vitruuius lib. 1. in catapultæ descriptione, In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum: id est, vt Turnebus interpretatur, neruorum. Sic & Hero author Græcus vocari scribit.

Hemitritæus, hoc est semitertiana febris: non ideò sic vocatur quia dimidio minor quàm tertiana sit, sed quòd parte aliqua tertianam præsentet, tertio die vt illa, repetens: non tamen vt illa diem vnum præstat integrum, sed inter horas XXXVI. plus minus porrigitur. Hæc Hermolaus. Martial. lib. 12. 87,

Cui grauis & feruens hemitritæos erat.

Hemixestes, vel Hemisextus, noster est sextariolus, quorum quatuor pintam efficiunt. Budæus lib. 5 de Asse.

HEMODES, Insulæ septem in Oceano Germanico. Mela lib. 3.

Hemorrhois, Vide HAEMORRHOIS.

Hemus, Vide HAEMVS.

H E N

Hendecasyllabus, pen. corr. {[illegible]} versus vndecim syllabarum, qualis ille Catullianus,

Passer deliciæ meæ puellæ.

Hendiadys, Vide HENDIADYS.

HENETIA {[illegible]} olim dicta est, quæ nunc Venetia appellatur, teste Seruio. Atque etiam Heneti, qui nunc Veneti.

HENIOCHI {[illegible]} Vide HENIOCHI.

Truces Heniochi. Valer. 6. Argon.

H E P

Hepar, hepatis, pen. corr. neut. gen. {[illegible]} Latinè iecur dicitur.

¶ Hepar, piscis genus. Plin lib 32. cap 11.

Hepatarius, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod ad hepar pertinet. Plaut. Curcul. 5,

P. Tuo re morbus igitur agitur hepatarius.

Hepaticus, pen. corr. Aliud adiectiuum {[illegible]} Qui hepatis morbo laborat. Plin. lib. 26. cap 7, Dantur hepaticis in farre cocta. Apud Celsum lib. 4. cap. 9, Hepaticus morbus.

Hepatici propriè sunt, qui ob hepatis debilitatem cruenta, eáque liquidiora per sedem egerunt, quales sunt lotiuræ carnium animalium recens mactatorum: quos ipsos ignarum vulgus dysentericos audeat.

Hepatica, herba, quæ & iecoraria dicitur, quòd hepatis siue iecoris similitudinem referat. crescit autem in fontibus, & saxis inhæret.

Hepatites, pen. prod. Gemma quæ à iecinoris figura nomen habet. Plin lib. 37. cap. 11.

Hephæstites, hephæstitæ, pen. prod. Genus lapidis, quæ naturam habet speculi in reddendis imaginibus, quanquam rutila. Plin. lib. 37. capite 10.

HEPHAESTOS {[illegible]} Proprium viri, & nomen Vulcani.

Hepta {[illegible]} apud nos septem, aspiratur cum suis deriuatiuis.

HEPTACOMIAS, Nomen loci. Liu. 4. bel. Maced. Quod roboris in exercitu erat, trifariā diuisum: parte vna à Phœbeo, altera à Dictynneo: tertia ab eo loco quem Heptagonias appellant, aggredi iubet.

Heptapachis, pen. corr. Mensura septem cubitorum. Vnde Hercules Heptapachus est appellatus. Hermolaus.

HEPTAPHONOS, Nomen porticus. Plin. lib 36 cap. 15, Olympiæ autem arte mirabili modo in porticu quam oppidani Heptaphonon appellant: quoniam septies eadem voce reddituR.

HEPTAPORVS {[illegible]} Rhesus fluuius Troianus, quia septem locis vadari potest eadem via: propter quod & Polyporos appellatus est, teste Strabone.

Heptemimeres, pen. corr. {[illegible]} cæsura est, quum syllaba naturaliter correpta producitur: quod solet fieri in principio quarti pedis, vel septimæ syllabæ, si tres spondei præcedant, quasi septima dicatur diuisa pars.

Hepteres, pen. prod. Naues quæ septem ordinibus remorum aguntur.

Hera. Vide HERVS.

Heraclea pocula nominat Cicero in Verrem. Heraclea autem vasa ab Hercule nomen habuerunt, fuerúntque magna & capacia, qui tanti herois sitim extinguere & satiare possent. Nam Hercules in potoribus numerabatur maximis. Eorum poculorum etiam apud Athenæum mentio est.

HERACLEA, pen. prod. dicebatur quæ nunc Calpe in finibus Europæ, & olim Perinthus vocabatur, ciuitas Bosphorana.

HERACLEA, penult. prod. {[illegible]} Bithyniæ vrbs, clarissima ob celeberrimas quas emisit colonias, vt Strabo scribit, diu tyrannorum sæuitiam passa, mox libera facta est. Iustinus libro 13, Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis in Herculis honorem conditam esse ait. ¶ Est & Heraclea in Italia ad Crotonem, vt scribit Mela libro 2. ¶ Est item Heraclea, Siciliæ inter Pachynum & Lilybæum, vt scribit idem Mela lib. 2. & Ptolemæus. ¶ Heraclea Ponti hodie Naxio portus. Stephanus de vrbibus plures scribit esse Heracleas: inter quas vnam Lydiæ scribit, alteram Libyæ. Vide plura ibidem.

Heracleotes, Heracleotæ, pen. prod. {[illegible]} vnde Dionysius philosophus Zenonis discipulus, Heracleotes à Cicerone 2 Tuscul. appellatus est: vbi fuit amphitheatrum vnum è septem spectaculis. Vide & 4. Tuscul. Et 5 de Finib.

Heracleoticus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} item aliud. Heraclius: vnde Heraclius lapis, qui & Lydius. Plin. lib 33 cap 8, Auri argentíque mentionem comitatur lapis, quem coticulam appellant, quondam non solitus inueniri, nisi in flumine Tmolo, vt author est Theophrastus. nunc verò passim, quem alij heraclium, alij Lydium vocant. Sunt autem modici, quaternas vncias longitudinis, binásque latitudinis non excedentes. His coticulis periti, quum è veno vt lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quātum auri sit in ea, quantum argenti vel æris, scrupulari differētia, mirabili ratione non fallente.

Heraclius lapis, formam prouerbij habet: In eos qui vehementer acri, exactóque iudicio sunt. Ex Erasmo.

HERACLEOPOLIS, penult. corr. {[illegible]} Nomen trium ciuitatum. Vna est in Ægypto, ex qua Theophanes physicus: altera non longe à Pelusio: tertia secundum Nili ostium, quod Canopicum est. Ex Volaterrano.

HERACLIDES, pen. prod. Lycius, domi vir clarus, sophistica facultate insignis Smyrnæ docuit, vbi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Seuerum principem, extemporali facultate dicentem auditoris præsentibus exterritum, sermone excidisse. Solus sophistarum ad hanc artem industria & labore, natura minimè iuuante contendit. Hæc ex Philostrato.

HERACLIDES, Ponticus philosophus, Athenas concessit, Platonem, deinde Aristotelem audiuit. Reliquit ingenij monumenta quæ non extant. Vir fuit molliori habitu, vt pro Pontico Pompicus vocaretur. Author Diogenes Laertius. Huius etiam meminit Cic. Tusc. quæst. lib. 5. Sunt & alij multi huius nominis apud Laertium.

Heraclidium, cuius mētio est in epistolis Ciceronis ad Atticum, obscurè & ænigmaticè significat librum Heraclidis Pontici æmulatione scribendum, cuius hodie quædam eclogæ de rebuspublicis reperiuntur, & in Homerum allegoriæ. Turnebus

HERACLITVS, pen. prod. {[illegible]} Ephesius philosophus, vt tradit Suidas, nullum inuenitur habuisse præceptorem: tantum natura & diligētia solus perfecit. quidam tamen audisse Xenocratem & Hippasum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus vltimi Darij: scripsit poeticè multa: ab Aristotele sæpe testis citatur. De quo Cicero lib. 5. Tusc. quæst. Hunc aiunt, quum hydropicus esset, spretis medicis oblitum bubulo fimo, soli siccandum se præbuisse, dormientémque à canibus dilaceratum esse. Hæc Suidas. Hic Heraclitus ille est, qui quoties domo egrediebatur, flebat: quemadmodum Democritus ridere dicebatur. alteri enim omnia quæ agimus, miseriæ: alteri ineptiæ videbantur.

HERACLIVS, Imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione.

Heraclius lapis, Vide HERACLEA.

Herba, herbæ {[illegible]} Ab hærendo. Virgil. lib. 1. Georgicorum,

Et sulcis frumenti quæreret herbam.

Herbam dare, siue porrigere, pro eo quod est victorē agnoscere, ac se victum fateri, passim obuium est apud doctos. Inde tamptum, quòd (vt author est Festus) id erat pastoralis vitæ indicium, qui dum cursu, aut alio quopiam certamine superati essent, herbam ex eodem statim loco decerptam, aduersario porrigebant, victoriæ agnitæ symbolum. Plin. lib. 22 cap. 4, de corona obsidionali graminea, Dabatur (inquit) viridi è gramine, decerpto inde vbi obsessos seruasset aliquis, &c. Idem lib. 8. cap 5, de elephante, Mirus namque pudor est, victus vocem fugit victoris, terram ac verbenas porrigit. Hæc Erasmus. Nonius, Herbam veteres palmam vel victoriam dici voluerunt. Virgil. lib. 3. Georgicorum,

...atque immemor herbæ Victor equus.

Altæ herbæ. Virgil 4. Georg.
Comantes, Vide COMA.
Coronariæ, Vide CORONA.
Fertiles Ouid 2. Amor eleg 16.
Florentes. Virgil. eclog. 9.
Fœcundæ pecori. Ouid. 1. Metam.
Graminis. Ouid. 10. Metam.
Immortales. Claud. de nupt. Honorij, 38.
Impiæ, Vide IMPIVS.
Inualida medica, Vide SMVALRO.
Lætæ. Virgil. 1. Georg.
Largæ Horat 4. Carm ode 2.
Medicæ. Claud. 6. Paneg.
Militaris herba, Vide MILIVM.
Molles. Virgil. eclog. 3.

Morientes. Virgil. 2. Georg.
Murales, Vide MVRVS.
Nocentes. Horat. 1. Serm. satyr. 8.
Operosæ, Id est efficaces, & magnarum virium. Ouidius libro 4. Metam.
Pallentes. Virgil. eclog. 6.
Pollentes. Ouid. 7 Metam.
Potentes Virgil 7. Æneid.
Pubentes. Virgil. 4. Æneid.
Salaces. Ouid. 2. de Arte.
Salutiferæ. Ouid. 1. de Remed. amoris.
Spinosæ Ouid. 2. Metam.
Suaues. Virgil. eclog 2.
Surdæ & ignobiles, Vide IGNOBILIS.
Surgentes. Virgil. 4 Georg.
Teneræ. Ouid. 2. Metam.
Virides Ouid 2 Metam.
Vitiatæ. Ouid. 3. Metam.
¶Adoptare herbam, Vide ADOPTO.
Arens herbæ Virgil. 4. Georg.
Carpere herbam, Vide CARPO.
Sitiunt herbæ. Virgil. 4 Georg.

Herbula, herbulæ, pen. corr. Diminutiuum {βοτάνιον.} Cic. 2. de Natura deorum, Ceruæque paulò ante partum perpurgant se quadam herbula quæ seselis dicitur.

Herbaceus, Adiectiuum {βοτανώδης} Quod in herbam crescit & assurgit, & de iis rebus dicitur, quæ deinde caulem emittunt. Plin. lib. 12. cap. 13, Herbaceum amomum peius.

Herbeus, Aliud adiectiuum {βοτανοειδής} Quod herbæ colorem habet. Plaut. Curcul. 5,
-quid hic est homo
Cum collatiuo ventre: atque oculis herbeis?

Herbidus, penult. corr. Aliud adiectiuum {βοτανώδης} Quod plenum est herbis. Plin. epist. 173, Nulla in hoc nauis (sacer enim est) sed innatant insulæ herbidæ, omnes arundine & iunco tectæ.
Herbidæ segetes. Colum. lib. 1. cap. 6.
Herbidus locus vel campus, Herbis refertus & plenus. Liu. lib. 1. ab Vrbe, & lib. 9.
Epirus herbida Ouid. 8 Metam.
¶Herbidus color Plin. lib. 12. cap. 14.
Herbidus potus. Plin lib. 24 cap. 6.

Herbifer, pen. corr. herbifera, herbiferum {βοτανοφόρος} Quod herbas producit. vt Herbifer mons. Plin. lib. 25. cap 8.

Herbosus, penult. prod. Adiectiuum {ποιώδης} Herbis abundans. Plin. lib. 33. cap. 4, Vlex siccatus vritur, & cinis eius lauatur substrato cæspite herboso, vt sidat aurum. Sic Cato cap. 54.
Agger herbosus. Ouid. 14. Metam.

Herbasco, siue herbesco, herbescis {βοτανίζω} herbéscere, In herbam conuerti. Cic. de Senect. Terra semen tepefactum complexu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem.
Herbascere, pro Herbas generare Plin. lib 19. cap. 8, Quin & ouillo fimo nominatim vti, quoniam aliud herbasceret.

Herbarius, Adiectiuum {βοτανικός} vt Ars herbaria, qua cognoscitur vis & natura herbarum. Plin. lib. 7. cap. 56, Herbariam & medicamentariam à Chirone Saturni & Phyllirx filio. Subaudi, repertam fuisse tradunt.

Herbarius, Substantiuum {βοτανολόγος} Qui peritus herbarum eas colligit, vendítque, & ex eis medicamenta conficit. Plinius lib. 26. cap. 5. Idem lib. 20. cap. 17, Dalion herbarius parturientibus ex eo cataplasma imposuit cum opio.

HERBITA, pen. corr. {ἕρβιτα} Siciliæ vrbs apud Ptolemæum. Hodie *S. Nicolaus.*

HERCEVS {ἑρκεῖος} dictus est Iupiter, quem etiam penetralem vocabant, qui intra conseptum domus cuiusque colebatur. Græcè enim ἕρκος septum claustrúmque nominatur. Ouid. in Ibin,
Cui nihil Hercæi profuit ara Iouis.

HERCINIA {ἑρκύνιος δρυμός} Sylua est Germaniæ trans Rhenum, fortè ab Hercino monte ipsius Germaniæ dicta. Vide HERCYNIA.

HERCINII. Populi sunt, vetus Pelasgorum colonia.

Herciscéor, herciscere, Vide ERCISCOR.

Hercle, siue hercule {νὴ τὸν ἡρακλέα} Iurandi aduerbium, quasi dicas per Herculem. Terent. Eunuch. 2. 3. Hercle hoc factum est.
Hercle, ornatiua aliquando particula, teste Donato. Terent. And. 4. 5, sed quid hoc?
Poet hercle est.
Hercle sine dubio erit ignominia. Cic. Thermo Propr. lib. 2. 17.
Bene hercle faciunt. Cic. 3 de Legib.
Mehercle. Cic. 2. in Catil. Vno mehercle Catilina exhausto, releuata mihi, &c.
Hercle certé. Terent. And. 2. 2,
Mea quidem hercle certè in dubio est vita. Vbi Donatus, Ideo & iurauit, HERCLE & affirmans iusiurandum, CERTE addidit.
Quæso hercle. Terent Eunuch. 2 3.
Obsecro hercle vt audias. Terent Eunuch 3. 5.
Hercle sedulò Terent. And. 3 4. Faciam hercle sedulò. Vbi Donatus, Hercle sedulò, productiones sunt Comici styli ad fucum orationis positæ.
Hercle verò Terent. Adelph 2. 4,
-omitte verò tristitiam tuam.
c Ego illam hercle verò omitto, qui quidem te habeam fratrem. Vbi Donatus, Apparet non nunc primùm dici Ctesiphoni ab Æschino, Omitte tristitiam tuam, nec nunc primùm responsum Omitto. Et ideo additum est, Hercle verò: quia nunc demum data est plena securitas. Ibidem, 5. 9,
Hodie primam mammam dedit hæc. D. hercle verò serio. Vbi Donatus, Hercle verò, aduerbia sunt confirmatiua.

¶Hercule, Idem quod hercle & certé. Cic. pro Quintio, Itaque hercule haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad se in priuatam domum seuocabat.
Sed hercule facilè patior datum tẽpus, in quo amorem experirer tuum. Cic. Capitoni in Epist ad At ic lib 16. 343.
Mehercule etiam aduentu nostro reuiuiscunt Iustitia, abstinentia, &c. Cic. ad Attic. lib. 5. 104. Et in Oratore, Libentius dixerim mehercule, quàm mehercules.

Hercules, pro Hercle vel hercule {νὴ τὸν ἡρακλέα.} Cic. pro Roscio Amerino, Quoniam quidem semel suscepi, licet hercules vndique omnes terrores, minæ, periculáque impendeant omnia: succurram, atque subibo.
Hercules quidem. Cic. de Claris Oratoribus, Et hercules hæ quidem extant.
Me hercules Cic. pro Plancio, Vere me hercules hoc dicam.

HERCVLES, pen. corr. {ἡρακλῆς} Cognomen, vel fortasse potius agnomen Iouis & Alcmenæ filij, qui ob fortitudinem & gloriam egregiam inter deos esse relatus. Fuisse autem tres Hercules scribit Diodorus alij sex autumant Primus qui certauit cum Apolline de tripode. Alter Nilo natus Ægyptius, quem aiunt Phrygias literas conscripsisse. Tertius est ex Idæis digitis, cui inferias afferunt. Quartus Iouis est, Asteriæ Latonæ sororis, qui Tyri maximè colitur, cuius Carthaginem filiam ferunt. Quintus in India, qui Belus dicitur. Sextus Thebanus, ex Alcmena & Ioue tertio genitus, cui aliorum gesta assignaut Ex Cicerone libro 3. de Natura deorum. Herodotus scribit Herculem vnum esse ex duodecim diis Ægyptiorum, Græcósque ab Ægyptiis hoc nomẽ mutuatos indidisse filio Amphitryonis. VARRO XLIII Hercules nominat: veruntamen omnes qui robore præstiterũt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuisse affirmat. Macrob. lib. 1. Satur. cap. 20, asserit Herculẽ esse Solem, quasi Heraclen: idque ex nomine clarescere. Hercules enim nihil aliud est, quàm heras, id est Iunonis, hoc est aeris: cleos, id est gloria vel laus. Quæ porrò alia est aeris gloria, quàm Solis illuminatio? Item dictus est duodecim labores confecisse, quia Sol anno cursu, duodecim signa Zodiaci lustrat & conficit. Ab Hercules, Hercule, & Hercle, Mehercules, & Mehercule, aduerbia iurandi, Vide Seruium in 8 Æneid.
Hercules bibax & multibibus, Vide Macrobium libro 5. Saturn. capite 21.
Clauiger Hercules. Ouid. in Ibin. Claua enim vtebatur.
Diues amico Hercule. Horat. 2 Serm saty 6. Ideo quia thesauris præest Et suos qui eundem Incubonem quoque esse volunt. Vnde putant & quòd res rustica in tutela eius sit nam illi sacrificia reddunt rustici quum iuuencos domuerint. Persius satyra 2, -ô si
Sub rastro crepet argenti mihi seria dextro
Hercule. Quia deus lucri & thesauri dicitur. Vide Porphyrionem in Horatium.
Impiger Hercules. Horat 4. Carm. ode 8.
Laboriosus Hercules. Ouid. 9 Metam.
Magnus Hercules. Horat. 4. Carm ode 5.
OEtheus Hercules, Vide OETHEVS.
Vagus Hercules Horat. 3. Carm. ode 3.

HERCVLIS portus Ptolemæo {ἡρακλέους λιμήν} vrbs Massiliensium. Vulgò dicitur *Villa franca.*

HERCVLIS turris. Vrbs Cyrenes. vulgo *Zinayra*. Ptol. lib. 4. cap. 4.

Herculeus, pen. corr. {ἡράκλειος} Adiectiuum possessiuum.
Manus Herculea, pro forti Martial lib. 2. 15.
Claua Herculea. Propert lib. 4 eleg 10.

Herculeè, Aduerbium {ἡρακλεωστί} ab Hercules: pro Fortiter. Cicero ad Atticum, lib 8. 150, Spero etiam quoniam adhuc nihil nobis obfuit, nihil mutasse: nec segentia hoc, quod cum fortiter & diligenter, nunc fert etiam Herculeè. Quædam exemplaria legunt mehercule. Locus profectò totus est corruptus.

Herculanus, pen prod possessiuum {ἡρακλεανός.} Gellius lib. 1. cap. 1, Comprehensa mensura Herculani pedis.
Herculaneæ herbæ meminit Plin. lib. 22. cap. 15.
Herculaneæ formicæ. Plin. lib. 30. cap 4.

HERCVLANEVM, Campaniæ oppidum, Plinio, lib. 3. cap. 5.

HERCVLEIVS, Vir Romanus, qui Marianas partes fouit cum Sertorio.

HERCYNA, Virgo quædam fuit Proserpinæ comes, à qua & fluuius Hercyna nomen consequutus est. In templo consecratum virginis illius simulacrum anserem manibus gerebat. Huius meminit Liuius. Ex Turnebo.

HERCYNIA, maxima Germaniæ sylua {ἑρκύνιος δρυμός.} Cæsar commentariorũ sexto, Huius Hercyniæ syluæ, quæ supra demõstrata est, latitudo nouem dierum iter expedito patet: nõ enim aliter finiri potest, neque mensuras itinerum nouerunt. Oritur ab Heluetiorum, & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectáque fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc se flectit sinistrorsus, diuersis à flumine regionibus, multarúmque gentium fines propter magnitudinem attingit: neque quisquam est huius Germaniæ, qui se aut audisse, aut adisse ad initium eius syluæ dicat, quum dierum iter LX. processerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit. Hactenus Cæsar: apud quem præpostero characterum ordine XL. pro LX. legi videmus iudicio Vadiani.
Lucis Sueui nobiles Hercynius, Senec. Medea, 9.
Prominet Hercyniæ confinis Rhetia syluæ. Claudianus de bello Getico.

Here. pro heri {χθές} dicebatur à veteribus. Est autem aduerbium temporis. Donatus, propter cognationem E & I literarum, non dubitauerant antiqui & here & heri dicere, & mane & mani, & vespere & vesperi. Terent Heaut 3 2,
-rectè equidem te demiror Chreme,
Tam mane qui here tantum biberis. Idem Eunuch. 2. 3,
Inhonestum hominem quem mercatus est here, senem, mulierem?

Heri {χθὲς, ἐχθὲς, χθιζά} Aduerbium temporis: significat autem hesterno tempore. Terent. Eunuch. 1. 2,
Heri minas viginti pro ambobus dedi. Cic. Attico, Lepidus ad me heri vesperi literas misit Antio.

Herilis, Vide HERVS.

HERILLVS {Ἥριλλος} Calcedonius philosophus, Zenonis discipulus fuit, qui quum audisset scientiam laudatam esse ab Aristotele & Theophrasto, summum bonum in ea posuit. Cicero lib. 4. Acad & lib. 2. de Finib.

Herinaceus, herinacei, qui & heris & hericius, teste Sipontino {ἐχῖνος} animal spinis horridum, sese in globum interdum componens, & hyeme condens sese: de quo Plin. lib. 8. cap. 37, Præparant, inquit, hyemi & herinacei cibos, ac volutati supra iacentia poma, affixa spinis, vnum non amplius tenentes ore, portant in cauas arbores. Ibidem vide plura.

Herma, hermæ, m. g. {ἑρμῆς} Statua & sigillum erat, in trunco arboris efformata, cuiusdam Mercurij formam habens. Vnde Suidas dicit hermas statuas dictas, quòd plurimum Mercurij statuæ delinearentur. Atque hæ quidem hermæ, viriles statuæ, ad propagandam defunctis memoriam sepulchris erigebantur. Cic. Att. lib. 1. 9. Hermæ tui Pentelici cum capitibus æneis, de quibus ad me scripsisti, iam nũc me admodum delectant. Id est, Mercurij statuæ ex marmore Pentelico. Idem 2. de Leg. Neque id opere tectorio exornari, nec hermas eos quos vocant, licebat imponi, nec de mortui laude, &c. De sepulchro loquitur.

Hermæ erãt statuæ Mercuriales, quæ in vestibulis ædium, vel in publicis viis, super colũnas constitui ornatus causa solebãt. Hos primũ ab Hipparcho Athenis erectos, Plato in Dialogo de lucri cupiditate docet: eorúmque vsum ibi adiungit.

¶ Herma, pro firmamento à Græcis ponitur: vnde etiam Mercurij nomen, inuentoris, vt putabant, firmæ orationis, dictum. Interdum etiam saburram significat. Hæc Festus.

¶ Herma {ἕρμα} Aurium ornatus apud Homerũ lib. 14. Iliad. Hoc etiam Iulius Pollux lib. 5. cap. 16. ponit in mundo muliebri.

Hermathena, hermathenæ, pen. prod. {ἑρμαθήνη} Mercurij ac Mineruæ statuæ coniunctæ, quas gymnasiis Romani dicare cõsueuerant. Cic. Att. lib. 1. 1. Hermathena tua valde me delectat: & posita ita bellè est, vt totum gymnasium ἡλίου ἀνάθημα esse videatur. Id est, solis statua suspensa. hoc est, Mercurij & Mineruæ statua mihi à te missa, in meo gymnasio ita bellè est constituta, vt totum gymnasium Soli dicatum esse videatur. quasi gymnasium illa statua maiorem in modum illustraretur.

¶ Hermathena, potest esse nomen mulieris doctæ & eloquentis.

HERMAEA {ἑρμαία} Extrema Ptolemæo vrbe Africæ minoris: Mercurij promontorium Pomponio Melæ. Vulgò *Cabo Dimbsa*.

HERMAGORAS, pen. corr. {ἑρμαγόρας} Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, scripsit artem Rhetoricam libris sex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Augusti temporibus, deceßitque senex.

HERMAPHRODITVS, pen. prod. {ἑρμαφρόδιτος} Mercurij & Veneris filius: ab Hermes (quo nomine dicebatur à Græcis Mercurius) & Aphrodite, id est Venus. Hic fuit Androgynus, vir & mulier. Quum adolescens se lauaret in quodam fonte Cariæ, cui inerat Salmacis nympha: illa eum amans amplexa, deos orauit, vt ex ambobus vnus fieret: idque factum est. Hinc omnes Androgyni, vocantur Hermaphroditi. Plin. lib. 11. cap. 49. Sunt Hermaphroditis vtriusque sexus. Vide ANDROGYNVS. Martial. lib. 6. 68. Ouid. 4. Metam. De Hermaphrodito extat elegantissimũ Pulicis poetæ carmen, apud Ausonium.
Hermaphroditæ equæ. Plin. lib. 11. cap. 49.

HERMEAS, è Caria dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertransiit, & res magnas gessit. Ad extremum ab eo ob suspicionem interfectus vnà cum coniuge & liberis qui erant Apameæ. Author Polybius.

HERMANI, Populi Moschorum prope Colchus. Sipont.

HERMHERACLAE sunt Mercurij & Herculis coniuncta signa seu statuæ. Cic. Att. lib. 1. epist. 8 Signa nostra & Hermeraclas quum eum commodissimè poteris, velim imponas. Certè Athenienses Mercurio & Herculi statuas in gymnasiis ponebant. testis Athenæus lib. 13 Sed & Romani aram Herculi communem cum Musis esse voluerant. Author Plutarchus Problemate 59.

HERMES Trismegistus {ἑρμῆς τρισμέγιστος} Philosophus Ægyptius, post Mosen fuit, cuius tempore in Ægypto studia Philosophiæ clarere cœperunt. Eius extant Dialogi. Deque hoc plura apud Suidam & Augustinum de Ciuitate Dei.

Hermes, Hermis & Hermetis, pen. prod. {ἑρμῆς} dictus est Mercurius deorum interpres: ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, id est sermone & vocis articulatæ eloquentia. Virgil. 4. Æneid Nunc etiam interpres diuûm Ioue missus ab ipso. Vbi Seruius, Interpres diuûm Hermes: expressit verbum de verbo.

HERMIAS, Eunuchus, trapezitæ cuiusdam famulus, Athenas profectus, Platonem, Aristotelémque audiuit. qui domum reuersus, Atarnenses & Assenses subegit, & illis cum dominatu imperauit.

HERMINIVS, Romanus quidam, cuius meminit Virgilius libro 11. Æneid.

HERMIONE, pen. prod. Græciæ oppidum, Iunonis fano inclytum, vt notat apud Pomponium Vadianus. Virg. in Ciri,
Hinc sinus, hinc statio contrà patet Hermionæ. Versus est spondaicus.
Spartana Hermiona. Propert. lib. 1. eleg. 4.

HERMIONA, pen. corr. {ἑρμιόνη} fuit Menelai filia, ex Helena coniuge, quæ Oresti Agamemnonis filio desponsata fuit: sed quum Pyrrhus Achillis filius eam duxisset, Orestes illum occidit, & sponsam recepit. Altera Hermione filia fuit Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum sed perniciosum monile formauit: tãdem cum marito mutata dicitur in serpentem. Martial. lib. 3. 11,
Dic mihi quid simile est Thais, & Hermione?

HERMIONES, Germaniæ populi vltimi, vt scribit Pomponius lib. 3. in fine descriptionis Germaniæ. Pomerani hodie vocantur, vt notat Vadianus. Horum meminit Tacitus.

HERMIPPVS {ἕρμιππος} Atheniensis poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili comici, scripsit fabulas 40. ¶ Fuit itẽ alter Hermippus Berytius, discipulus Philonis Biblij, qui multa composuit sub Adriano principe. Suidas.

HERMOCRATES, pen. corr. Phocensis, clarus sophistica facultate, Antipatri magistri epistolarum Seueri principis, filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit, quam postea repudiauit. Philostratus.

HERMODORVS, pen. prod. {ἑρμόδωρος} Siculus, auditor Platonis: cui vitio datum est, quòd quæstui philosophiam habuerit: dictata quæ sub præceptore audiuerat colligendo, ac dein in Sicilia venditando.

¶ Hermodorus, Philosophus Ephesius, quem in Italia exulantem, Pomponius Iurisconsul. tradit authorem fuisse XII. TAB. ferendarum Decemuiris. Plin. lib. 34 cap. 5, dicit hunc fuisse interpretem legum Decemuiralium.

¶ Hermodorus Salaminius, qui cum Philone architecto Atheniis contendit de armamentario faciendo, qua in contentione vt minus eloquens victus fuit. Cic. 1. de Orat. Nec si huic M. Antonio pro Hermodoro fuisset de naualium opere dicendum, non quum ab illo causam didicisset, ipse ornatè de alieno artificio copioséque dixisset. Nisi si fortè de naualibus vrbis Romæ hic agitur, quæ fortasse ædificarat Hermodorus: idque verisimilius arbitror. Nepos apud Priscianum, Ædes Martis est in Circo Flaminio architectata ab Hermodoro Salaminio. Ex quibus locis emendandum putat Turnebus quod sic apud Vitruuium legitur, Quemadmodum est in porticu Metelli Iouis Statoris Hermodi, &c. & Hermodori reponit.

HERMOGENES, pen. corr. {ἑρμογένης} Tarsensis, annos natus XV. sophista adeò probatus est, vt fama eius ad auditionem M. Antonium principem exciuerit, ab eóque munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente, eam facultatis habitum deperdidit, nulla morbi causa. Proinde Antiochus sophista dicebat, Hermogenes in pueritia senex, & in senectate puer. Ex Volaterrano lib. 15.

HERMOLAVS, pen. prod. Constantinopolitanus grammaticus, scripsit ad Iustinianum Cæsarem Epitomen in librum Stephani de vrbibus. Author Suidas. Memoratur & alter huius aliis, qui contra Alexandrum coniurauit. Alius item Plinio lib. 36 cap. 5, statuarius, inter eos qui ædes principum signis nobilibus ornarunt.

HERMOPOLIS, pen. corr. {ἑρμούπολις} vt ait Volaterr. lib. 12, vrbs Ægypti in Sebroitica præfectura vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus.

Hermupoa, Herba passim in ipsis vineis apud nos crescens, quæ à Græcis linozostis dicitur. Latini Mercurialem herbam vocant, quasi Mercurij pabulum. Vide Plinium lib. 25. cap. 5. Sunt autem eius duo genera: mas, quod in singulis geniculis duos veluti testiculos gerit, & fœmina, quæ luteum florem habet.

HERMVS {ἕρμος} Fluuius Lydiæ, qui Smyrnæ cãpos interfecat delapsus à monte Dorilao, Phrygiam scindit à Caria. Hic superfusus campis gignit fertilitatem, vnde arenas aureas fertur trahere. Strabo lib. 13. Virg. 2. Georgicorum,
Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Hernia, huius herniæ, fœm. gen. {κήλη} dicitur quum pondere aut ictu aliquo rupta tunica quæ ab inferioribus partibus intestina diducit, omentum, aut intestinum in scrotum descendit. scrotum enim vocamus cutem testiculos ambientem: quod ὄσχεον Græci appellant. Id vitium à Græcis enterocele, siue epiplocele, hoc est intestinorum, siue omenti descensus, dicitur. nostri communi nomine herniam vocant. Martial. lib. 5. 81,
Ingens iratis apparuit hernia sacris.

Herniosus, pen. prod. Adiectiuum, Qui herniam patitur.

HERNICI, pen. corr. {ἕρνικοι} populi sunt Italiæ in Campania, in locis asperis habitantes. Nam Hernæ, Sabinorum lingua, saxa dicuntur. Hos tamen Hernicos appellatos volunt Macrobius ab Herno quodã Pelasgo eorum duce. Horum metropolis est Anagnia.
Terra Hernica. Ouid 3. Fast.
Saxa Hernica. Silius lib. 4.
Frondosa Hernica. Stat 4. Syl. 5.

HERODES, pen. prod. {ἡρώδης} Antipatris Idumæi filius, anno X. Augusti rex Iudæorũ à Romanis declaratus est, regnauítq; annis XXXVII. Huius meminit Horat. 2. epist. 2.
Herodes Antipas, huius filius, præfectus Galilææ post Archelaum impiissimus fuit.
Herodes Agrippa Aristoboli filius, qui B. Iacobum occidit.
Herodes quidam fuit Atticus, qui Græca oratione (vt ait Gellius) ferè vniuersos grauitate atque copia, elegantiáque vocum longè antecessit.

HERODIANVS {ἡρωδιανός} Alexandrinus grãmmaticus, Apollonij etiã grammatici filius & discipulus, floruit sub Marco Antonino imperatore. Scripsit de arte grammatica: præterea Cæsarum historiam, quæ ad nos peruenit. Author Suidas.

Herodius {ἐρωδιός} Auis ea est quæ Romani Diomedeas vocant. Theodorus ardeolam vertit, Augustinus fulicam. Ciconiam putat esse Suidas, aut ciconiæ similem, dictámque quòd in paludibus versetur, quasi ἑλώδης.

HERODOTVS, pen. corr. {ἡρόδοτος} Halicarnasseus, claris ortus parentibus, Lyxe patre, matre Dryone, fratrem etiam habebat Theodorum. Scripsit historiam libris nouem, quorum quilibet Musæ nomine inscribitur. Cœpit à Cyro Persarum rege. Secessit in Samum, Lygdami tyrannide offensus, qui tunc in patria regnabat. Eo expulso rediit. Postremo inuidiæ ciuium obnoxius, sponte Thurium concessit, Atheniensium coloniam, vbi extinctus est & sepultus: licet aliqui Pellæ dicant. Suidas. Hunc Cic. 1. de Legib. appellat historiæ parentem.

HERON {ἥρων} Atheniensis Orator, scripsit commentarios in Herodotum, Xenophontem, & Thucydidem. Author Suidas.

Heros, huius herois, pen. prod. masc. g. {ἥρως} Heroes dicuntur ij qui quum sint homines, rebus tamen gestis eã opinionem apud vulgus emeruerunt, vt inter diuos relati credantur. Proinde heroes in quauis arte & scientia dici possunt qui in ea plurimum excelluerunt. Gaza putat deductam esse ab ἔρω. Plures tamen ab ἥρα, id est Iunone: quibus & diuus Augustinus suffragatur. Seruius, Heros vir fortis, semideus, plus ab homine habens, vt ait Hesiodus. Virgilius libro 1. Æneidos,

-sederàtque abeuntibus heros. Idem lib. 7, Quin & auis Manes heros potentibus addet. Cic. Attic. lib 14.307, Illi non heroes, sed dij futuri quidem in gloria sempiterna sint. Idem Att. lib. 1.12, Heros ille noster Cato.

Delecti heroes. Virg. eclog 4.

Magnanimi heroes. Virg 6. Æneid.

Maximus heros. Virg 6 Æneid.

Semidei heroes. Stat. 5. Thebaid.

Herois. pen. prod. heroidis, pen. corr. f. g. {ἡρωΐς} Martial.

Mutatas formas heroidas, insuper iisdem Addidit.

Graias heroidas æquas. Stat. 3 Sylu. 5.

Heroina, huius heroinæ, pen. prod. {ἡρωΐνη} Propert. lib. 1. eleg. 12, Illa sit Inachiis & blandior heroinis.

Heroicus, pen. cor. Adiectiuum {ἡρωϊκός} vt Heroica ætas, in qua heroes floruerunt. Cic. 5. Tuscul Etiam heroicis ætatibus Vlyssem & Nestorem accepimus & fuisse & habitos esse sapientes.

Heroica tempora. Cic. 1. de Diuin.

Heroicæ personæ. Cic 2. de Nat. deor. Medea modò & Atreus cõmemorabantur à nobis heroicæ personæ.

Heroicus versus dictus, quòd eo genere carminis heroum gesta describãtur. Cic. 2. de Legib. Ne plus quatuor heroicis versibus quos longos appellat Ennius.

Versus heroicus. Quintil. lib. 1 cap 5.

Herous, pen. prod. Adiectiuum {ἡρῷος} vt Heroi pedes, quibus in carmine heroico vtimur. Cic. 3. de Orat. Quæ primùm ad heroũ nos, dactyli, & anapæsti, & spondæi, pedem inuitat.

Heroi carminis opus. Propert lib. 3 eleg. 3.

Heroum, heroi, pen prod. n. g. Monumentum quod solet erigi viro alicui insigni, propter eximiam virtutem. Cic. 2 de Leg. Quod autem ἡρῷον, id est vestibulum sepulchri, bustúmve vsucapi vetat, tuetur ius sepulchrorum.

HEROSTRATVS, pen. corr. {Ἡρόστρατος} fuit vir scelestus & ignauus, qui vt nomen memoria sceleris propagaret, incendium nobilissimæ fabricæ templi Ephesiæ Dianæ manu propria strauit, sicut ipse confessus est, voto adipiscendæ famæ latioris Strabo lib. 14.

HERSILIA {Ἑρσιλία} vxor Romuli fuit, quæ post apotheosin mariti ipsa quoque in cælum relata fuit. & quemadmodum mutato nomine Quirinus ille dicebatur, sic ipsa etiã Ora dicta fuit. Ouid. 14. Metam. De hac Liuius.

Herus {δεσπότης} Dominus. Terent. And. 5. 2,

Herus est. quid agam?

Herus, pro herili filio. Terent. And. 1 3,

-nec aut herum pessundabunt. Cic. 2 Offic. Sed ij qui vi oppressos imperio coercent, sit sanè adhibenda sæuitia, vt heris in famulos, si aliter teneri non possunt. Virg. 3 Æneidos,

Nec victoris heri tetigit captiua cubile.

Diues herus. Horat. 1. Carm. ode 18.

Hera, heræ {δέσποινα, δεσπότις} Domina. Terentius And. 3 2. Idem, And. 4 3,

Summum bonum esse heræ putabam hunc Pamphilum.

Hera dicta est Iuno. Ennius apud Ciceronem 1. Officiorum,

Vósne velit, an me regnare Hera, quidve ferat fors,

Virtute experiamur.

Formosa hera. Ouid. epist 9.

Herilis, & hoc herile, pen. prod. {δεσποτικός} Quod ad herum pertinet. Plaut. Amph 1,

Non soleo ego somniculosè herilia imperia persequi.

Herilis filius. Id est, filius heri. Terent. Eunuch. 2. 2,

Sed video herilem filium minorem huc aduenire.

Arbitrium herile. Valer. 4. Argon.

Verna ministeria ad nutus aptus heriles. Horat 1. epist. 2.

Herifuga, herifugæ, pen. corr. m. g. {δραπετοδέσποτος} Qui herum fugit. vt Famuli herifugæ, Id est fugitiui. Catull. de Berecynthia epigr 58.

HESYCHIVS {Ἡσύχιος} Milesius sub Anastasio principe scripsit Onomatologion, id est Catalogum nominum. Quorum epitome Suidas se fatetur vsum esse. Composuit & historiam libris vi, in quibus complectitur tam Romanorum Imperatorum, quàm aliarum gentium & tyrannorum res gestas vsque ad sua tempora, vt ait Suidas.

HESIODVS, pen. corr. {Ἡσίοδος} poeta Ascræus, scripsit poemata, Theogoniam, ἔργα καὶ ἡμέρας, Opera & dies. quod imitatus est Virg. Primus agriculturæ præcepta tradidit, vt Plin. lib. 14. scribit. Fabularũ item author, vt ait Quintil. lib. 5. cap 11.

Hesiodius {Ἡσιόδειος} Possessiuum, Quod est Hesiodi, vel quod ab Hesiodo compositum est Cic. in Bruto, Illud Hesiodium laudatur à doctis, quòd eadem mensura reddere iubet qua acceperis, aut etiam cumulatiore, si possis.

HESIONE. pen. corr. {Ἡσιόνη} Filia Laomedontis regis Troiæ, & Priami soror, quam Hercules expugnata Troia vxorem dedit Thelamoni.

Hesperis, pen. corr {ἑσπερίς} Herba. quæ noctu magis olet, inde nomine inuento. Plin. lib 21. cap. 7.

HESPERIA, Vrbs est Cyrenaicæ apud Pomponium Melam, quam Oliuarius dicit nunc vocari *Bernic*.

HESPERIAE {Ἑσπερίαι} duæ sunt, vna quæ Hispania dicitur, altera Italia: quæ sic discernuntur. Aut enim Hesperiam solam dicimus, & significat Italiam. Virg 1. Æneid Est locus, Hesperiam Graij cognomine dicunt. Aut addimus vltimam, & tunc significat Hispaniam quæ in Occidente est fine. Horat. 1. Carm ode 36, Qui nunc Hesperia sospes ab vltima. Et hæc ab Hespero Occidentali stella dicta est: Italia verò ab Hespero Atlantis fratre, qui à Germano pulsus, Italiam tenuit: & ei nomen vel proprium vel suæ pristinæ regionis imposuit. Macrobius tamen voluit Hesperiam dictam esse Italiam, quòd Occasui subiecta sit. Seruius.

Magna Hesperia. Virg. 1. Æneid.

HESPERIDES, pen. cor. {Ἑσπερίδες} appellatæ sunt Hesperi fratris Atlantis filiæ, Ægle, Arethusa, & Hesperetusa. Hæ amœnissimos hortos colere dicebantur in Africa iuxta Lixon coloniam à Claudio Cæsare deductam. In iis auriferum nemus esse cum aureis malis existimabant, custodiri verò à peruigili dracone. Et quoniam Themis dea prædixerat futuram olim quendam Iouis filium qui ea poma diriperet, cinxisse Atlantem pomarium montibus, ne peruium grassatoribus foret. Peruenisse tamen eò Herculem ab Eurystheo missum, & occiso dracone aurea mala abstulisse. Alij putant ouium greges ibidem fuisse, purpuream lanam ferentes, easque ab Hercule raptas, & ad Eurystheum ductas. Hinc quoniam μῆλα Græcè, Latinè oues dicimus, locum fabulæ datum. Hæc Sipontinus ex Seruio.

Hesperides, Erebo & Nocte natæ. Cic. 3 de Nat. deor. Eorúmque fratres & sorores, qui à genealogis antiquis sic nominantur, amor, dolus, metus, &c. Parcæ, Hesperides, somnia, quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.

Aquarium Hesperidum ergonot. Virg 8. Æneid.

Mala Hesperidum. Virg. eclog 6.

Poma Hesperidum. Stat. 3. Sylu. 1.

HESPERIONCERAS, apud Solinum cap. vltimo, est extremum Africæ continentis promontorium. vbi scilicet veluti in fronte circumaguntur naues in occasum ac mare Atlanticum. Sonat hæc vox, occidentale cornu. Hodie vocant Caput bonæ spei. Vulgò *Le Cap de bonne esperance*.

Hesperius {ἑσπέριος} vt Fretum Hesperium. Ouid. Metam. lib. 12.

HESPERVM, Promontorium in Africa est, nauigatione decem dierum ab Theõn ochema monte. Plin. lib. 5. cap. 1.

HESPERVS, pen. corr. {ἕσπερος} Atlantis frater, à quo Hesperia. Scribit Diodorus hunc Hesperum conscendisse cacumen montis Atlantis ad cursus astrorum obseruandos, & nunquam deinde comparuisse: cui vulgus honores diuinos exhibuit, astrúmque lucidissimum eius nomine appellauit: de quo Virg. eclog 7,

Ite domum saturæ, venit Hesperus, ite capellæ. Hæc etiam serotina stella Vesper dicitur. & Vesperugo: mane autem, Lucifer, & Venus. Cic. 2. de Nat. deor. Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος, Latinè Lucifer dicitur, quum antegreditur solem quum subsequitur autem, Hesperus Dicitur & Hesperugo. Seneca Medea 21,

Mergit diem timendum Dux noster Hesperugo.

HESSENI, pen. prod. {Ἐσσηνοί} Palæsthinæ populi, apud quos lege columbis parsum olim & etiam earum copiam factam, vt aduenarum ora circum peterent. vnde sunt illa Tibulli verba Libro primo,

Quid referam vt volitet crebras intacta per vrbes

Alba Palæsthino sancta columba viro? Plin. lib. 5. cap. 17, Hesseni, gẽs sola, & in toto orbe præter cæteras mira, sine vlla fœmina, omni Venere abdicata, sine pecunia, socia palmarum, &c.

Hesternus, Adiectiuum {χθιζός} quod heri factũ est significans. Plaut. Pers 3, Vt sam hesternas reliquias Terent. Eunuch. 5 4,

Quo pacto ex iure hesterno panẽ atrum vorent. Plin. in Paneg. 107. Cœna hesterna redundare.

Hesternus dies. Cic. 2. de Nat deor. Sic in Catil.

Hesterna disputatio Cic. 2. Tuscul.

Hesternum decus. Liu. 7. bel. Pun. Pugnatum vtrinque aliquanto quàm pridie acrius est, Pœnis ad obtinendum hesternum decus adnitentibus, Romanis ad demendam ignominiam.

Hesterno die lusimus. Catull. ad Licinium, epigr. 47.

Luce hesterna vidi. Ouid. 2. Amor. eleg 8.

Nocte hesterna lentus auta fuit. Ouid epist 18.

Sermo hesternus. Cic. in Lucullo, siue lib 4. Academic.

HESTIAEA {Ἑστίαια} Thessaliæ pars apud Strabonem lib. 13, & Ptolemæum: sed apud Homerum oppidum est in Eubœa: Stephanus etiam dicit in Acarnania.

Heterocliton, pen. corr. {ἑτερόκλιτον} interpretari potest alienæ & insolitæ declinationis.

Heterocraneas {ἑτεροκρανίας} vocant Græci morbum capitis, quum caput inæqualiter dolet, tumétque, & inter pilos rotunda & humida vlcuscula assurgunt, & pus male odoris. Plin. lib. 31. cap 9, Ad heterocraneas capitisque vlcera, & pustulas, papulásve.

Heterognathus, pen. cor. {ἑτερόγναθος} ex Libanij declamatione quadam voras intelligunt, qui nunc in dextram, nunc in sinistram cibum lingua conuoluat, vel vtraque oris parte cibaria simul conterẽs vnde ductum nomen. γνάθος enim, maxilla est.

Heteromaschala {ἑτερομάσχαλα} Quæ ex altera tantùm parte villosa sunt, & seruitiis dicata, authore Polluce. Ex Hermolao. Quæ eadem heteromalla dicuntur, quemadmodum & amphimalla, quæ ex vtraque parte sunt villosa. Vide Baysium in libello de Re Vestiaria.

Heteronyma, Vide HOMONYMA.

HETRVRIA {Τυῤῥηνία, Τυρσηνία} Italiæ regio, ad Macram fluuium vsque protenditur, vbi Liguriæ principium est, quæ Varo in extremo Italiæ termino finitur. Hodie vocatur *La Toscana*. In Hetruria hodie Florentia clarissima, aliquando Fluentia dicta. Porrò Hetruria dicta est, quòd eius fines tenebantur olim vsque ad ripam Tyberis: & quasi ἑτερουρία, & per syncopem ἑτρουρία. Nam ἕτερος, est alter: & ὅρος, finis vocarunt. Roma enim antea vnam tantùm Tybecis ripam tenebat. Iuuenalis, -& quæ

Imperij fines Tyberinum virgo natauit. Hæc Seruius apud Virgilium.

Solers Hetruria Claud. in Eutrop. 1.

Hetruscus, Adiectiuum {Τυῤῥηνικός} vt Mare Hetruscum. Horat. 3. Carm. ode 29.

Obesus Hetruscus. Catull. in Egnatium, epigr 37.

Hettematici, pen. corr. { ἑκτημόριοι } apud Firmic. lib. 3. cap. 9. Ipsos tamen faciet hettematicus, & prima semper ætate vitiosos. Hettematicus dicitur, qui deterior & posterior est, neque præstantiam in suo genere consequitur, & in eo offendit.

Heu { ἰού } Interiectio dolentis, Nominatiuo, datiuo, accusatiuo iungitur.

Nominatiuo. Virgil. 6 Æneidos,

Heu pietas, heu prisca fides. Sunt qui vocatiui casus esse dicant pietas hoc loco.

Datiuo. Plaut. Milit. 10,

Heu mihi, nequeo quin fleam.

Accusatiuo. Terent. And. 4. 1,

Heu me miserum, qui tuum animum ex animo spectaui meo. Cic. 7. Philipp. Heu me miserum, cur cogor, &c.

¶ Heu heu. Plaut. Pseud. 5, Heu heu, quàm ego malis perdidi modis quod tibi detuli.

Heus { ὦ } Aduerbium vocantis. Terent. And 3. 3,

Heus euocate huc Dauum. Idem Eunuch. 4. 1,

-heus, inquit, puer, Pamphilam

Accerse. Cic pro Milone, Heus, vbi Ruscio, vbi Casca?

¶ Heus significationem habet nominis ad intentionem, considerationémque reuocandi, vt ait Donatus. Terent. And. 4. 1, -heus

Proximus sum egomet mihi.

¶ Sed heus tu, reuocantis particula. Cic. ad Qu. frat. lib 2. 16, Sed heus tu, celari videor à te: quonam modo mi frater de nostris versibus Cæsar? Terent. Eunuch. 3. 1,

Sed heus tu, purgón' ego me de istac Thaidi, &c.

¶ Heus, dolentis. Virg. 7. Æneidos,

Heus etiam mensas consumimus, inquit Iulus.

¶ Heus heus. Terent. Adelph. 2. 4, Heus heus Syre. s. hem, quid est? Idem Eunuch. 3. 3.

¶ Heus à Græco ὦ venit, authore Festo Pompeio.

Hexaclinon, pen. prod. { ἑξάκλινον } stibadium significat, sex capiens conuiuas, vel potius locum in quo duo triclinia stare poterant: hoc est sex lecti senatorij. id enim Græca dictio sonare videtur. Martial. in Mamurram, lib 9. 61,

Et testudineum mensus quater hexaclinon,

Ingemuit citro non satis esse suo.

Hexagonus, Adiectiuum, pen. prod. { ἑξάγωνος } Quod habet sex angulos. Colum. lib. 5. cap. 2, Si fuerit sex angulorum in quadratos pedes, sic redigitur, Esto hexagonum quoquouersus lineis pedum triginta. &c.

Hexagonum, figura est æquilatera, & æquiangula ex sex angulis & lineis æqualibus composita. Eucl 4 Elem. Problem 15, In dato circulo hexagonum & æquilaterum & æquiangulum inscribere.

Hexameter, hexametri, penult. corr. { ἑξάμετρος } Sex pedum. Martial. lib 6 65,

Hexametris epigramma facis, scio dicere Tuccam. Cic. 3. de Orat. Quòd si Antipater ille Sidonius, ille quem tu probe Catule meministi, solitus est versus hexametros, aliosque varijs modis atque numeris fundere ex tempore.

Hexaphorum, pen. cor. { ἑξάφορον } Lectica quæ à sex seruis ferri solet. Martial. lib. 2. 157,

Ingenti latè vectus es hexaphoro. Idem lib. 6. 77,

Non debes ferri mortuus hexaphoro.

Hexastichum, pen corr. { ἑξάστιχον } Hordeum dicitur, cuius spicæ sex ordines habent, sicut distichum, quod duos. Colum. lib. 2. cap 9, Proximus est his frumentis vsus hordei, quod rustici hexastichum, quidā etiam cantherinum appellant: quoniā & alia animalia quæ ruri sunt melius, quam malum triticum pascit.

Hexeres, pen. prod { ἑξήρης } naues, quæ sex remorum ordines habent. Liu. 7. bel. Maced. Regia classis septem & triginta maioris formæ nauium erat, in quibus tres hepteres & quatuor hexeres habebat, præter has decem triremes erant.

H I

HIARBAS { Ἰάρβας } rex Libyæ, qui Didonem re vera voluit ducere. Et vt habet historia, quum hæc negaret, Carthagini bellum intulit: cuius timore quū cogeretur à ciuibus, petit vt ante placaret manes mariti, & exædificata pyra se in ignem præcipitauit. Seruius explicans illud Virgilij 4. Æneid. Non Libyæ, non antè Tyro despectus Hiarbas. Scribitur nonnullis sine aspiratione.

Hiasco, Hiatus, Vide HIO, hias.

HIBERIA, HIBERVS, Vide IBERIA.

HIBERNIA { Ἰουερνία } insula in mari Atlantico. Cæsar lib. 5. bel. Gal. Hibernia dimidio minor, vt æstimatur, quam Britannia. Huius incolæ lōgè magis, quàm Britanni, syluestres sunt, vt scribit Strabo lib. 4.

Hibernus, Vide HYBERNVS.

Hibiscus, hibisci, m. g. vel hibiscum, n. g. { ἀλθαία } & quibusdam ebiscus: Herba non dissimilis maluæ, vt inquit Theophrastus, folio maiori quàm maluæ, pilosiorisque caule. Vsus eius est ad rupta & tusses. Plin. lib. 19. cap. 5, Hibiscum à pastinaca gracilitate distat: damnatum in cibis, sed medicinæ vtile. Virgilius pro iunci siue viminis genere accipit, in Alexi, Hædorúmque gregem viridi compellere hibisco.

Hibla, Vide HYBLA.

Hibris, hibridis. Hibridas sues vocabant antiqui semiferas, ex placido & fero natas. Plin lib. 8. cap. 53, Æquè facilis mistura cum fero, quales natos antiqui hibridas vocabāt, ceu semiferos: ad homines quoque, vt in C. Antonium Ciceronis in Cōsulatu Collegam, appellatione translata. Sunt qui scribant per y Græcum Hybris.

Hic { οὗτος, ὅδε } hæc, hoc, Pronomen demonstratiuum.

Hic, iste, & ille: & aduerbia ab eis descēdētia, qualia sunt, hic, istic, illic: hinc, istinc, illinc: huc, istuc, illuc. hac, istac, illac: horsum, istorsum, illorsum: hucusque, istocusque, illocusque: hoc, isto, illo: hanc habent differentiam: quoniam Hic cum cæteris, dicitur de persona loquente, aut de re ei proxima. Iste verò cum cæteris, de persona ab vtroque remota, vel de re ei proxima. Ille autem de tertia persona ab vtroque remota, vel de re ei proxima. Hæc ex Valla lib. 2. Terēt. Eunuch 3. 1,

-vnà in conuiuio

Erat hic quem dico, Rhodius adolescentulus. Idem And. 1.

¶ Hic, pro Ego ipse. Terent. And. 2. 1,

Tu si hic sis, aliter sentias. Vbi Donatus, Hic, seipsum ostendens dicit. & est HIC pronomen.

Hic, ille. Terent. Eunuch. 3. 1,

Si laudabit hæc illius formam, tu huius contrà. Ibidem, 4. 4.

Hic dies. Terent. And. 1. 1,

-hic nuptijs dictus est dies. Sic Mensis hic, Terent. Adelph. 3. 4.

Puer hic vnde est? Terentius Andr. 4. 3, Quid hic volt? Idem And. 1. 2.

Hic ipsus est de quo agebam. Terent. Adelph. 1. 2. Vide IPSE.

Hic meus, hic noster. Terent. Adelph. 4. 5,

Hic meus amicus, illi genere est proximus. Idem Eunuch. 2. 3,

In hanc nostram plateam, commodum huc se aduorterat.

Hanc tuam, pro Istam. Terent. And. 3. 2,

Prorsus à me opinionem hanc tuam ego esse amotam volo.

Hunc istum otij & pacis hostem. Cic. pro Domo sua.

Huic illi legato, &c. Cic. pro Flacco.

¶ Hic somnus est mihi: Hoc est, Ita dormire soleo. Plaut. Curc. 4.

Hæc { αὕτη, ἥδε } huius, huic, hanc, fœmininum. Plurali numero in genere neutro dicitur etiam hæc: quod fœminino iunxit Terent. in Eunuch. 3. 5, Hæc adornant vt lauet.

Hæc ferè de moribus. Cic. 1. Acad.

¶ Hæc illa. Terentius Andria, 1. 1, Hinc illæ lacrymæ, hæc illa est misericordia.

Hæc ea est quam miles à me ei nunc ereptum venit. Terentius Eunuch. 4. 6.

Hæc pictura. Terent. Eunuch. 3 5.

Vna hæc spes est, vbi vbi est, diu celari non potest. Terentius Eunuch. 2. 5,

Ad hanc manum. Terent. Adelph 4. 2,

Est ad hanc manum sacellum: ibi angiportum propter est.

Hac te, pro Sic, vel hoc modo. Terent. Eunuch. 1. 2. Ibidem 4. 4,

Hac re & omni te turba euolues, & illi gratum feceris.

Hoc { τοῦτο, τόδε } huius, huic, hoc, neutrum. Terent. Eunuch. 4. 4,

·agedum hoc mihi expedi

Primum, &c. Ibidem 1. 2,

Hoc agite amabo, mater mea, &c.

¶ Hoc, Ablatiuus, pro Propter hoc. Plin. epist. 19. lib. 2, Tamen hoc quòd sedens, quasi debilitantur.

¶ Hoc, pro Tanto, sequente quo. Cic. 2. Tusc. Vt enim balistæ lapidum & reliqua tormenta telorum, eo grauiores emissiones habent, quo sunt contenta atque adducta vehementius: sic vox, sic cursus, sic plaga hoc grauior, quo est missa contentius.

Hoc, sequente quód. Cicero 3 de Orat. Sin eos disiungent, hoc erunt inferiores, quòd, &c. Idem ad Atticum, Atque etiam hoc magis, quòd, &c.

¶ Hoc alterum. Terent. Eunuch. 5. 4,

-eam confeci sine molestia,

Sine sumptu, sine dispendio: tum hoc alterum

Id verò est, quod mihi puto palmarium.

Hoc aliud est quod gaudeamus. Terent. Eunuch 5. 9,

Hôc amplius. Terent. And 1. 1,

Quid est quod tibi mea ars efficere hôc possit amplius?

Hoc ætatis, pro Eius ætatis. Plaut. Bacch 5, Ne nauigarem tandem hoc ætatis senex.

Hoc æui. Plin. lib. 2. cap. 31, Ad hoc æui nunquā producunt. Idem lib 6. cap. 4.

Hoc biduum. Terent. Eunuch. 1. 2,

Rus ibo, ibi hoc me macerabo biduum.

Hoc confiteor iure obtigisse. Terent. And. 3. 5. Idem Eunuch. 5. 2,

·crede hoc meæ fidei.

Hoc dic. Terent. Eunuch. 4. 6,

Hoc dic modò, sororem illam suam esse, &c. Ibidem, 2. 2,

·hoc nunc dices,

Electos hinc nos.

Hoc ego scio vnum, neminem peperisse hic. Terent. And 3. 2.

Hoc est patrem esse? Terent. Adelph. 4. 5.

Hoc est signi, vbi primum poterit, se illinc subducet scio. Terent. Eunuch 4. 1.

¶ Hoc est, pro Id est. Cic. pro Cecinna, Istius ille fundus est quem quadriennium, hoc est, ex quo tempore fundus væniit, possedit. Horat. 2. Serm. sat. 7,

-Dauusne? ita Dauus amicum

Mancipium domino, & frugi, quod sit satis, hoc est,

Vt vitale putes. Dicens HOC AIT, exponit illud QVOD SIT SATIS, per hæc verba sequentia, VT VITALE PVTES. quasi ita dixerit, hoc est, sic frugi vt ipsum putes esse vitale.

Hoc est dicere. Cic. 6. Verr. Hoc est enim dicere, Non es dignus tu qui habeas quæ tam, &c.

Hoc sectio. s. rectè sanè. D. hoc fugito. s. callidè.

D. Hoc laudi est. s. isthæc res est. D. hoc vitio datur.

s. Probissimè. Terent. Adelph. 3. 3. Ibidem, 3. 3.

Cum tanto munere hoc. Terent. Eunuch 1. 3,

Quis is est tam potens, cum tanto munere hoc?

Idem hoc tu ais? Terent. Eunuch. 4 7.

Hoc commodi est: quòd ita vixerunt. Cic. pro Rosc. Amer. Hoc commodi est; quòd ita vixerunt, vt testes omnes, si cuperent, interficere non possent.

Hoc hominis. Terent. Eunuch 3. 4,

-quid hoc hominis? qui hic ornatus est?

Hoc honoris alicuius causa suscipere. Cicero Dolabellæ in Epist.

ad Atticum lib.15.328, Magnáque cura & solicitudine Atticum & me liberaris, si hoc honoris mei causa susceperis, vt eos semper à te defensos velis.

Hoc literularum exarare. Cic.Attic.lib.12.230, Hoc literularum exaraui egrediens è villa ante lucem.

Hoc mentis habere, Quintil.lib.4.cap.2.

Hoc morbi. Terent.Eunuch.2.1,
Di boni, quid hoc morbi est.

Hoc noctis, & hoc lucis. Plaut.Amph.4.

Hoc noui. Cic.Attico lib.1.11, Noui est in lege hoc, vt qui nummos in tribu pronuntiarit, si non dederit, impune sit.

Hoc sceleris. Terent.Eunuch.2.3.

Hoc villi. Terentius Adelph.5.2,
-interea in angulum
Aliquò abeam, atque edormiscam hoc villi.

Hoc nisi fit puerum vt tu videas, nihil mouentur nuptiæ. Terent. And.3 2.

Hoc bonum est aucupium. Terent.Eunuch.2.2.

Hoc opus est. Terent.And.4.2.

Hoc patrium est, potius consuescere filium
Sua sponte rectè facere. Terent.Adelph.1.1. Idem Adelph.4.7,
Hoc peccatum est in virginem ciuem.

Hoc plus facies. Terent.Eunuch.2.1.

Hoc primum in hac re prædico tibi. Terent.And.1.2.

Hoc primum est. Terent.Adelph.4.4.

Hoc mihi responde. Terent.Eunuch.4.7.

Hoc est quod. Plaut.Asin.16, Hoc ecastor est quod ille it ad cœnam quotidie. Hoc est, ea est causa cur, &c. Idem Pseud.22,
Quid opus, me multas agere ambages? hoc homini est quamobrem
Vitam amet.

Hoc quid sit. Terent.And.1.2,
Dehinc postulo, siue æquum est, te oro Daue, vt redeat iam in viam.
D. Hoc quid sit.

Hoc vnum. Terent.Eunuch.5.2. Ibidem,5.9,
Vnum etiam hoc vos oro, vt me in vestrum gregem Recipiatis.

Hoc verè dicunt. Terent.Adelph.1.1,
Profectò hoc verò dicunt, si absis vspiam, aut Vbi si, &c.

Hoc vtrunque. Terent.Eun.1.2, Vtrunque hoc falsum est, effluet.

¶ Hoc, pro hic. Terent.Phorm.1.4,
-hoc nihil est Phædria: ilicet,
Quid conterimus operam frustra? Vbi Donatus, Vtrum hoc relatiuum? an hoc cum contemptu, pro hic Antipho nihil est? Sic Cic.in Verr. Etsi hoc nescio quid nugatorem sciebam. pro hunc.

¶ Huius non faciam, pro Hocci faciam, & minimum æstimabo. Terent.Adelph.2.1,
-hanc iniuriam mihi nolle
Factam esse, huius non faciam. crede hoc, ego meum ius persequar.

¶ Hac re, pro Eam ob rem. Senec.epist 9, Hac re, florentes amicorum turbas circumsedet.

¶ Datiuus pronominis. Huic, monosyllabum est. Virg.1.Æneid.
Huic coniunx Sichæus erat.

Huic per diæresim dissyllabum efficitur. Statius 1.Thebaidos.
Lætus huic domino videas dare iura nepotes.

¶ His legibus, pro Hac conditione. Plaut.Aulul.6, His legibus quam ro dare vis, cedo, nuptias adorna.

His moribus. Terent.And.2 3,
-vxorem his moribus dabit nemo.

Hicce (οὗτος) hæcce, hocce. Idem est quod Hic, hæc, hoc. Terent.Eunucho, 2.2,
Hicce hoc munere arbitratur suam Thaidem esse. Idem Adel.3.1,
-hisce oculis egomet vidi, Sostrata. Idem And.3.5, Nanque hocce tempus præcauere mihi me, haud te vlcisci sinit. Cic 4.Verr. Sic Pop. Rom. iucunda suburbanitas huiusce prouinciæ.

Hiccine, hæccine, hoccine, pen.corr. Id est talis. Semper cum interrogatione. Terent.Hecyra,1.1,
Hiscine tu amabo non contrà insidiabere? Vbi Donatus, legitur interrogatio. Id est talibus. Idem Adelph.4 7, -ô Iuppiter,
Hanccine vitam? hoscine mores? hanc dementiam? Quidam valeo e scribunt Hicine.

Hiccine est Simo? Terent.And.5.4. Cic.3.Tusc.Hiccine est Telamon ille, modò quem gloria ad cœlum extulit?

Hæccine parua meum funus arena teget? Propert.lib.1.eleg.16.

Hoccine credibile est, aut memorabile, &c. Terent.And 4.1. Vbi Donatus, Totum hoc in pronunciatione. hoc enim genus interrogationis, vim negandi exprimit.

¶ Hiccine, Dubitatiuè. Liu.1.ab Vrbe, Haud nihil ambigam hiccine fuerit Ascanius, an maior, &c.

Hic (ἐνθάδε, ἐνταῦθα, αὐτοῦ, ὧδε) Aduerbium in loco. Terent. Eunuch.5.2,
Iam frater ipse hic aderit virginis. Ibidem,4.6,
Thais ego iamdudum hic adsum. Ibidem,5 6,
Quem præstolare Parmeno hic ante ostium? Idem Adelph.2.1, Hic propter hunc assiste.

Hic, Vbi promiserant. Terent.And 4.1, -vbi fides est
Si roges, nihil pudet. hic, vbi opus est,
Non verentur: illic, vbi nihil opus est, ibi verentur.

¶ Hic, pro Tum, Aduerbium temporis. Terent.Hecyr.1.2,
Hic animus partim vxoris misericordia
Deuictus. &c. Donatus. Virg 9.Æneid. Hic annis grauis, atque animi maturus Alethes. Terent.And.2.3,
-hic reddes omnia,
Quæ nunc sunt certa ei consilia, incerta vt fient. Vbi Donatus, Hic, Aduerbium loci non est, sed aduerbium temporis. Cic.5.Verr. Hic illi flentes rogare atque orare cœperunt, vt, &c.

¶ Hic, pro In hac re & negotio. Plaut Bacchid 2.
-Lycurgus, vt mihi quidem
Videtur, posset hic ad nequitiam adducier.

Hinc (ἔνθεν, ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦδε) Aduerbium de loco. Plaut. Amphit 8, Atque ea reptoré abiit a me hinc ante lucem. Terentius Adelph 4 4,
Nam vt hinc fortè ea ad obstetricem erat missa, vbi eam vidi, ilico
Accedo. Vide ABEO & ABSVM.

Hinc ab læua. Plaut.Milit.10,
Sed speculabor, nequis aut hinc ab læua, aut ab dextera, &c. Terent. And.4 4,
-ego quoque hinc ab dextera
Venire me assimulabo.

Hinc ab ianua aliquid tollere. Terent.And 4 5.

Hinc ciuis est. Terent.And.5.1, Illam hinc ciuem esse aiunt. Idem Eunuch.5.5

Hinc a nobis profecti in cœlum reperientur. Cic.1.Tuscul.

Abest hinc de, Vide ABSVM.

Hinc in. Cic de Fin. Via quæ est hinc in Indiam.

Hinc empta. Terent.Adelph.2.2. Sic apud Ciceronem 4 in Catil.
Quidam hinc nati.

Hinc eo. Terent.Eunuch.3 2, Cur non imus hinc? Cic.2.de Orat.
Diatt si Scæuolam hinc euntem esse conuentum.

Hinc euoca aliquem foras. Terent Eunuch.2.2.

Hinc ex Attica abrepta. Terent.Eunuch.2.2. Cic.pro Lege agrar.
Nos autem hinc Roma qui veneramus.

Hinc ex proximo oritur clamor. Plaut.Aulul.14.

Hinc ex ara. Terent.And.4 4.

Hinc intrò concedam. Terent.Eunuch.1.2.

Hinc & hinc. Martial.lib.10 83,
Raros colligis hinc & hinc capillos.

Hinc atque hinc glomerantur. Virg.1.Æneid.

Hinc illuc. Terent.Adelph.2.2,
Coemisse hinc quæ illuc veheret multa.

Hinc illinc. Liuius 2.ab Vrbe.

Hinc illinc venit. Terent.Adelph.4.5,
-dum cognatus hinc
Illinc veniret exspectantem?

Hinc atque illinc totus septentrio eremigatus. Plin.lib.2.cap.67.

Hinc & illinc exhibent mihi negotium. Plaut.Mostel.8. Cic de Vniuers. Id fit quum speculorum leuitas hinc illincque altitudinem assumpsit, &c.

Hinc inde, Vndecunque, circunquaque. Plin.epist.190, Longum est omnia quæ tunc hinc inde iacta sunt, recensere. Martial lib.1.188,
Cubitis trudit hinc & inde conuiuas.

Ne inde odium, hinc contemptus oriatur. Quintilian.lib.2.cap.2.

Hinc loci mei. Terent.Eunuch.2.2,
Conuenit hodie adueniens quendam mei loci hinc, atque ordinis.

¶ Hinc, Ex hac causa. Terent.And.1.1,
Hinc illæ lacrymæ, hæc illa est misericordia. Cic.pro Flacco, Hinc totum odium, hinc omnis offensio.

¶ Hinc, Ex hoc vel illo. Terent. Adelph.3.3,
Sed eccum Syrum ire video. hinc scibo iam vbi fiet.

¶ Hinc, Ex hac parte. Cicero in Catilinam, Ex hac enim parte pudor pugnat, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum. Idem in Tuscul.

¶ Hinc volucrum naturæ dicentur. Plin.lib 9 cap 62.

Hàc, Aduerbium per locum, Id est per eum locum in quo sum. Terent. Eunuch.5.9, Ite hàc omnes vos: valete, & plaudite.

Hàc iter est. Virg.9 Æneid.

Hac pro Illac. Terent.Adelph.4 2,
-in porticum rursum redi:
Sanè hac multo propius ibis, & minor est erratio.

Hac ac illac. Plaut.Rud 5,
-ita nunc hac, an illac eam, sum incerta Consilij.

Hac illac circuncursa. Terent.Heaut 3.2.

¶ Hac non successit. Terent.Andr 4 1,
Hac non successit, alia aggrediamur via. Id est, hoc modo quem tentauimus.

Huc, Aduerbium ad locum (δεῦρο, ἐνταῦθα, ὧδε.) Virgilius 2. eclog.9,
Huc ades.

Huc abij cum illo. Terent.Eunuch.1.2.
Ego cum illo, quo cum vno rem habebam tum hospite, Abij huc.

Huc in medium agmen. Terent.Eunuch.4.7.
In medium huc agmen cum vecti Donax.

Huc in vrbem rarò commeat. Terent.Hecyra,1.2.

Huc te accersi iussi. Terent.Eunuch.1.2.

Huc coràm illum adducam. Terent.And.5.3.

Huc deducta ad. Terent.Eunuch.2.3,
Huc deducta est ad Thaidem meretricem ei dono data est. Cicer.2. Tuscul Huc arripe ad me manibus abstractam piis.

Huc euocate. Terent.And.3 3.

Huc foras. Plaut.Aulul.6,
-eò nunc te secretò huc foras seduxi, Vt, &c.

Huc intrò. Terent Eunuch.5 6, Cesso huc intrò irrumpere?

Huc deambulare. Terent.Adelph 6.1,
Sed postquam intus sum omnium rerum satur,
Prodeambulare huc libitum est.

Huc prouiso. Terent.Eunuch.3 10
-huc prouiso, vt vbi tempus siet, Deducam.

Huc secede paucul. Plaut.Capt.5.

Huc renumeret dotem. Terent.Hecyra,3.5. Idem Eunuch.4 7,
Pamphilam ergo huc redde.

¶ Huc redeunt hæc verba. Terent.Eunuch.1.2. Id est, eam ob causam dicuntur.

Rem huc deduxi, vt, &c. Cic.2 in Catil.

¶ Huc & huc ora vertere. Horat.Epod.4.

¶ Huc illuc. Tacit.lib 1. Sed exterruit Cæcina huc illuc ferens arma.

Huc & illuc, Interrum iter ostendunt. Cic Att.lib 9 180, Ne fortè

auc

aut absim quum veniet, aut cursem huc & illuc deterrima via. Sic 1. de Orat. Huc & illuc intueri. Idem in Offic. Pars quæ hominem huc & illuc rapit. Horat. 4. Carm. oda 1, Huc & illuc cursitare.

Nunc huc, nunc illuc. Virg. 5. Æneid.

Huccine tandem omnia reciderunt? Cic. 7. Verr.

Hucusque, pro Vsque huc. Plin. lib. 6 cap. 29, Hucusque Sesostris exercitum duxit.

Hucusque vt. Paulus in l. 3. D. Quæ res pig. dat. vel hypoth. oblig. non possunt. Videamus an dici possit hucusque ad eum transire ius prioris, vt distrahere pignus ei liceat.

HIDRVNTVM (Ὑδροῦς Ptolemæo lib. 3. cap. 1.) Calabriæ oppidum iuxta Ionium mare. Vulgò *Otranto*.

HIERA (ἱερά) pen. corr. Insula est maris Siculi, vna ex Æoliis. Dicta autem ἱερά, id est sacra, quòd Vulcano sacrata est, & plurimum colle eminentissimo nocte ardet, vt scribit Solinus cap. 11.

Hiera, Viæ nomen: sic dictæ, quòd ea irent sacerdotes ad Eleusinam Cererem.

Hiera, Vxor Telephi regis Mysorum, quæ à Nereo interfecta dicitur, quum marito ferret opem qui ab Achille vulneratus fuerat. Ea (vt fabulæ tradunt) tantæ fuit pulchritudinis, vt etiam Helenam superaret.

Hieracites, Gemma, à colore accipitris sic vocata. Plinius libro 37. cap. 10.

Hieranthemis, huius hieranthemis, Flos est chamæmeli herbæ vulgatissimæ.

HIERAPOLIS, Ciuitas Asiæ contra Laodiceam vbi aquæ calidæ scaturiebant, quæ in tophum admodum facilè durabantur. Ptolemæo lib. 5, vrbs Syriæ, Plinio Bambicen dicitur, Syris *Magog*.

Hierarchia, Latinè sacer principatus dicitur.

HIERI, pen. corr. (ἱεροί) Populi sunt vltra Sauromatas, calui & simi à natiuitate, & promiscuè barbam habentes. Qui ideò ἱεροί, id est sacri dicuntur, quia nihil iniustè agunt, nec bella mouent.

HIERO, pen. corr. (Ἱέρων) Syracusanus, quum esset ex duce rex factus, Populi Romani perpetuus amicus fuit: at quum omnia capes disciplinæ in morbum incidisset, eruditi cœpit, ac vltro sermonibus physicis aures accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro & Simonide accersitis vsus est. Ælianus de varia historia.

HIERO, Syracusanorum tyrannus, in quo pulchritudo corporis & vires fuerunt admirabiles: de quo Iustinus.

HIERO alter, Ferreus cognomento Atheniensis, familiaris Niciæ ducis Atheniensis, eâque cum eo disciplinis eruditus, poemata nonnulla conscripsit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem suam peruenisse testatur.

Hierobotane (ἱερoβοτάνη) Herba: cuius meminit Plin. lib. 25. cap. 9. Verbena dicitur alio nomine.

Hieroduli (ἱερόδουλοι) pen. prod. Sacrorum ministri. Firmicus lib. 8. matheseos cap. 19, scribit futuros ædituos, aut hierodulos, qui habuerint horoscopum in vicesimasexta parte Geminorum.

Hieroglyphicæ, pen. corr. (ἱερογλυφικά) Literæ sacræ. Quo nomine dictæ sunt Ægyptiæ, quæ notis volucrum, ferarum, aliarumque rerū prænotatæ erant. De quibus sic Tacitus. Primi per figuras animalium Ægyptij sensus mentis effingebant, & antiquissima monumenta memoriæ humanæ impressa saxis cernuntur, & literarum inuentores perhibentur.

Hieronicus, pen. prod. Qui in sacris certaminibus vicerat.

HIERONYMVS (Ἱερώνυμος) pen. corr. Siciliæ tyrannus. Hieroni patri successit admodum puer: cui pater moriens, relictis tutoribus xv, mandauit moriens vt fidem erga Pop. Rom. annos quinquaginta ab se cultam, inuiolatam seruaret. Hic postea abiecta tutela, contempta patris disciplina ac moderatione, luxuriosius & arrogantius agendo, à Romanis desciuit, Annibalique adhæsit. Quumque superbè nimis in ciues sese haberet, ab eisdem interfectus est. Liuius lib. 4 secundi belli Punici.

Hieronymus Historicus Rhodius, familiaris Demetrij Poliorcetis, relictúsque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, scripsit res ipsius Demetrij gestas. Plutarchus in Demetrio.

Hieronymus, Sacrum nomen Latinè interpretatur, quod viri sanctissimi & doctissimi Stridonensis ex Dalmatia, proprium fuit: cuius opera in pretio habentur.

Hieronymus, Philosophus Rhodius, qui finem summi boni posuit in indolentia.

Hierophylax, pen. corr. (ἱεροφύλαξ) Id est sacrorum custos. Scæuola in l. Anoua his verbis. D. de annuis leg.

HIEROSOLYMA, Hierosolymæ, pen. corr. & Hierosolyma, Hierosolymorum, tantùm pluraliter (Ἱεροσόλυμα) Vrbs Iudææ seu Palæstinæ quæ & Hierusalem vocabatur. Cic. pro Flacco, Quum aurum Iudæorum nomine quotannis ex Italia & ex omnibus vestris prouinciis, Hierosolymam exportari soleret. Ibidem. C. Pompeius captis Hierosolymis victor ex illo fano nihil attigit. Dicuntur autem Hierosolyma, vt scribit Egesippus, quæ primo Solyma dicebantur. Sed quum rex Cananæus cognomento Iustus, qui fuit conditor Solymorum, templū addidisset, inde Hierosolyma nuncupauit. Græci enim ἱερόν templum vocant. Eusebius libro nono Euangel. præp. ait, Hierosolyma appellari, quasi hieron Solomonis, hoc est ædem Solomonis, a templo quod Solomon Hierosolymis pulcherrimum magnificentissimumque construxit. Tacit. lib. 21, Solymos carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ vrbi Hierosolymam nomen è suo fecisse. Suet. in Nerone, Regnum Hierosolymorum.

Hierosolymarius (Ἱεροσολυμάριος) dictus est Pompeius à Hierosolymis expugnatis. Cic. Attic. lib. 2. 14, Vt scias hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, quàm bonam meis, &c.

HIEROTHEVS, Nomen viri proprium.

Hilaris, & hoc hilare, penult. corr. (ἱλαρός, εὔθυμος) Lætus & iucundus. Horatius 1. epistol. 19, Oderunt hilarem tristes, tristémque iocosi.

Hilaris animus. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15, Risi niuem atram, teque hilari animo esse & prompto ad iocandum valde me iuuat.

Hilare cœnaculum. Plinius epistol. 17. Est contra medias cœnaculum hilare. Hoc est iucundum & delectabile.

Hilarem diem sumere. Terent. Adelph. 5. 4.

Hilare & lepidum ingenium. Plaut. Mostel. 5.

Hilarem in modum epulati sumus. Cic. ad Att. lib. 5. 96. Legendum ex vetusto codice saliarem.

Pœna hilaris. Martial. lib. 3. epigr. 25,

Sirenas hilarem nauigantium pœnam.

Probitas hilaris. Stat. 5 Sylu. 2.

Hilari vultu atque læto. Cic. 1. Tusc.

Hilaris & Tristis opponuntur. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Populus hilaris. Ouid. 3. de Arte.

Hilarus, hilara, hilarum (ἱλαρός) pro eodem. Terent. Adelph. 4. 7. Ibid. 5. 3, Hodie modò hilarum fac te.

Hilara vita. Cic. 5. de Finib. Idem Attico lib. 16. 333, Hunc tu tralatum in Macrocollum lege in arcano conuiuis tuis: sed si me amas, hilaris, & bene acceptis, ne in me stomachum erumpāt, quum sint tibi irati. Eidem lib. 5. 108. Hilara sane Saturnalia.

Hilarulus, pen. corr. Diminutiuum (ὑφίλαρος) Cicero ad Atticū, libro 16. 338, Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis verbis suauium des. Alij non optimum legunt, sed primum.

Hilaritas, penult. corr. hilaritatis (ἱλαρότης) Festiuitas, iucunditas. Cicero 2 de Finib. Non enim hilaritate, nec lasciuia, nec risu aut ioco comite leuitatis, sed sæpe etiam tristes, firmitate & constantia sunt beati.

Hilaritas & lætitia. Cic. 2. de Oratore, Itaque hilaritatis plenum iudicium ac lætitiæ fuit.

Hilaritas & Tristitia, contraria. Cic. in Orat.

Multa hilaritas. Cic. 1. Offic. Erat in C. Lælio multa hilaritas.

Hilaritatem afferre, Vide AFFERO.

Hilaritatem amittere. Cic. ad Att. lib. 12. 255. Hilaritatem illam qua hanc tristitiam temporum condiebamus, in perpetuum amisi.

Hilaritate aliquem conspergere. Cicero 2. Academicarum. Vide CONSPERGO.

Hilaritatem eripere alicui. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 11, Sed tamen hilaritas illa nostra & suauitas, quæ te præter cæteros delectabat, erepta mihi omnis est.

Hilaritas diei. Colum. lib. 9. cap. 14.

Hilarè, pen. corr. Aduerbium (ἱλαρῶς) Quod & hilariter dicitur. Cic. 5. de Finibus, Dicimus aliquem hilarè viuere. Idem de Oratore, libro 2, Ego verò atque hilarè quidem à te accepitus. Item 3. Tuscul. Hilarius loquuti.

Hilarè & libenter ex cupienti audire nostra, dixi sine te omnia muta esse. Cic. ad Tironem. lib. 16. 12.

Epulatus hilaré. Tacit. lib. 12.

Hilarissimé. Plaut. Menæchm. 4.

Ecquid audes de tuo istuc addere? P. atque hilarissimé.

Hilariter, pen. corr. (ἱλαρῶς) pro hilariter dixit Plaut. Milite, 20, Es, bibe, animo obsequere mecum, atque onerato hilaritus me.

Hilaro, hilaras, penult. corr. (ἱλαρόω) hilarâre, Lætitiam, iucunditatémque afferre. Cicero lib. 2. de Finib. Omnes enim iucundum motum quo sensus hilaretur, Græce ἡδονήν, Latinè voluptatem vocant. Idem de Claris Orator. Huius suauitate maximè hilaratæ sunt Athenæ.

Animum hilarare. Catul. de Berecynth. epigr. 58.

Hos ubi facundo tua vox hilarauerit ore. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 4.

Hilaror, hilararis, Passiuum. Plinius lib. 19. cap. 42, Constat emori victas difficultate verbi, ac nisi subinde eadem audiant, memoria falli, quærentes mirum in modum hilarari, si interim audierint id verbū. De psittacis.

Hilaresco, hilarescis (ἱλαρύνομαι) hilaréscere. Hilarem fieri. Varro epist. Latin. lib. 1, In votum amicorum domus sumat, hilarescit.

Hilaria, hilariorum, pluraliter tantùm, n. g. (ἱλάρια) antiqui diem æquinoctij verni colentes appellarunt, vt ait Macrobius: nempe octauum Calen. Aprilis, quo hi æquinoctium vernum, quo primum tempore sol diem longiorem nocte protendit. De his meminit Flauius Vopiscus in Aureliano: Hilaribus, inquit, quibus omnia festa & fieri scimus & dici. Hilaria Turnebus fuisse existimat Matris deûm ferias, quæ principio veris celebrabâtur maxima populi lætitia, & nobilissima pompa, quouis è populo insignia cuiusque dignitatis menti ente atque simulante liberè & impunè, vt internosci magistratus à simulatore plerunque non posset, vt ab Herodiano in Commodo describitur.

Hilla, hillæ, fœm. (νῆστις, ἐγχελύδιον) vel hilla, hillorum, neut. Horat. 2. Serm. sat. 4,

-perna magis, ac magis hillis

Flagitat immorsus refici. Quo loco Acron, Hilla, inquit, dicuntur salsa intestina hirci. Positum est diminutiuè hæc hilla. Quidam in diminutione vtriusque generis esse dicunt. Alij dicunt farta salsitia. Hæc ille. Varro de Ling. Latina, lib. 4, ab hillum deducit, quod est minimum. Videtur esse intestinum illud porcinum fartum aliis intestinis. Plautus,

Atque hillas infumatas & famen.

Hilum, huius hili, Nigrum illud putatur quod in summitate fabæ adhæret, inquit Festus. Varro tamen hilum, referente Isidoro, significare existimat medullam eius ferulæ, quæ asphodelus vocatur: ne sic apud Latinos nihilum dici putauit, quomodo Græcis familiare est dicere, οὐδὲ γρῦ.

Hilum, pro breui exiguóque ponitur, authore Nonio. Cicero 1. Tusculanarum,

-sum illud quod Sisyphus versat

Saxum sudans nitendo, neque proficit hilum? Ex Poeta.

HIMANTOPODAS, Vide IMANTOPODAS.

HIMERA, pen. corr. { ἱμέρα } Fluuius Siciliæ, qui in duas partes diuiditur: & in altera, dulcem saporem, in altera salsum retinet. Plinius lib. 3 cap. 8.

Hinc, Vide HIC.

Hinnio, hinnis, hinniui, hinnitum, pen. prod. { χρεμετίζω } hinnire Proprium equorum, vt ait Festus.
Fortiter hinnire. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Hinnilito, hinnilitas, hinnilitare, Frequentatiuũ antiquum, idem quod hinnio. Lucil. Hæc inquam cudetea costis, atque hinnilitabit. Vide Varr. lib. 6. de Ling. Lat.

Hinnitus, huius hinnitus, pen. prod. { χρεμετισμός } Liu. 2. ab Vrbe, Fremitus, & vox ipsa quam equi emittere solent. Cic. 1. de Diuinat. Quũ autem aliquantum progressus esset, subitò exaudiuit hinnitum, respexitque, & equum alacrem aspexit.
Acutus hinnitus. Virg. 3 Georg.
Edere hinnitus. Ouid. 2. Metam.

Hinnibundè, pro hinnienter, ab eo quod est hinnio. Claudius Annalium libro 16, Equi hinnibundi inter se spargentes terram calcibus. Nonius.

Hinnus, hinni. m. g. { ἵννος } Varro de Re rust. lib. 2. cap. 8, Hinnus qui appellatur, ex equo & asina, minor est quam mulus corpore, plerunque rubicundior, auribus vt equi, iubam & caudam similem asini. Item in ventre est, vt equus, menses duodecim. hosce item vt equulos & educant & alunt, & ætatem eorum ex dentibus cognoscunt. Columel. lib. 7 cap. 37, Qui ex equo & asina concepti generantur, quamuis à patre nomen traxerint, quòd hinni vocantur, matri per omnia magis similes sunt.

Hinnulus, hinnuli, pen. corr. Diminutiuum { νεβρίδιον, νεβρός } Est fœtura capreolorum, caprarum, damarum, leporum, similiumque. Plinius lib. 28. cap 9, Summis autem remediis præfertur hinnuli coagulum in matris vtero execti. Ex antiquo codice legitur hinulei coagulum.

Hinnuleus, hinnulei, pen. corr. Idem. Horat. 1. Carm ode 23.
Vitat hinnuleo me similis Chloë. Carmen est Asclepiadeum.
¶ Hinnulus dicitur etiam qui patre equo, matre asina natus est, quem quidam burdonem nominant. Plin. lib. 8. cap. 44.

Hio, hias, hiâre { χαίνω } Propriè est ore aperto spiritum emittere. Plin. lib. 8. cap 15, Iuuitat ad hiandum pabuli sui gratia.
Hiare, Sponte, vel aliqua vi externa, aperiri siue scindi: vt Ligna hiant ariditate, & tellus æstu. Sallust. lib. 4, Atque hiauit humus multa, vasta & profunda. Columel. libro 5. capite 9, Quum terra æstibus hiat.
Hiare flores dicuntur, quum aperiuntur. Propert. lib 4. eleg 2,
Nec flos vllus hiat pratis quin, &c.
¶ Hiant sensus. Cic. 2. de Finib. Omnes enim iucundum modum quo sensus hilarent, Græcè ἡδονὴν, Latinè voluptatem vocant. Ex vetusto codice legendum hilarentur.
¶ Hiare vocalibus sermo dicitur, quum propter multarum vocalium concursum hiulco ore proferendum est. Quintil. lib 9 cap. 4, Neque enim aut hiare semper vocalibus, aut destitui temporibus voluit sermo & epistola. Cic. in Orat. Indicant orationes illæ ipsæ horridulæ Catonis, indicant omnes poetæ, præter eos qui vt versum facerent, sæpe hiabant: vt Næuius, Vos qui accolitis, &c. Hiabant, id est vocales non elidebant, sed omnes pronuntiabant, & in metiendo carmine vim suam omnes habere sinebant, quale est illud Virgil. in Bucolicis,
Et succus pecori, & lac subducitur agnis. Et illud
Stant & iuniperi, & castaneæ hirsutæ.
¶ Hiare ad aliquid, pro Concupiscere. Senec. epist. 73, Quicquid accepit, integrum deuorat & semper ad spem futuri hiat.

Hians, hiantis { χαίνων } Participium, siue Nomen ex participio.
Emptorem inducere hiantem. Horat. 1. Serm. sat. 2.
Hiante auaritia Verres. Cic. 4. Verr. Nam ipsum Verrem tantum semper auaritia hiante atque imminente fuisse, ingenio & cogitatione nulla.
Cupiditates hiantes. Tacit. lib 7, Quippe hiantes in magna fortuna amicorum cupiditates ipsa Galbæ facilitas intendebat.
Hians oratio. Quintil. lib. 8. cap. 6. Hoc est male coniuncta & concatenata.
Mutila & hiantia loqui. Cic. in Orat. Mutila vocat, quæ aures non implent. Debet enim verborum ambitus talis esse, vt & compleat verbis quod proposuit, nec quicquam redundet, vt in Partitionibus docet. Quæ verò mutila sunt, & breuia, nequaquam aures complere possunt. Hiantia, quæ ex aspero vocalium concursu vastè pronuntiantur. Nam (vt author ad Herennium lib. 4 ait) crebræ vocalium concursiones vastam atque hiantem orationem reddunt. vt hoc est, Baccæ æneæ amœnissimæ impendebant. Cic. lib. 3 de Orat. Collocationis est componere & struere verba sic, vt néve asper eorum concursus, néve hiulcus sit, sed quodam modo coagmentatus & leuis.
Disiuncti atque hiantes concursus literarum. Cic. in Orat.

Hiatus, huius hiatus. penult. prod. masc. gen. Oris apertio. Cicero 2. de Nat. deor. Quædam animalia cibum oris hiatu & dentibus ipsis capessunt.
Extremus expirantis hiatus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Immani fauces diducit hiatu. Silius lib. 3.
¶ Hiatus ex concursu vocalium. Cic. in Orat. Habet enim ille tanquam hiatus concursu vocalium molle quiddam.
¶ Hiatus terræ. Cic 2. de Nat. deor. Repentinis terrarum hiatibus. Plinius lib. 36 cap. 15, Haurini vrbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor est.
Deuorari subito telluris hiatu. Ouid. epist. 3.
Patuli hiatus fontis. Ouid. 3 Metam.
Profundus hiatus. Plin. lib. 2. cap. 80.

Hisco, hiscis { χάσκω, διοίγομαι } hiscere, Inchoatiuum verbum, Propriè est oris humani: quum videlicet præ somno aut tædio os aperiunt homines.
¶ Hiscere, Submissè loqui, siue os ad loquendum aperire. Plautus, Ne hiscere quidem audet. Virg. 3. Æneidos,
vix pauca furenti
Subiicio, & raris turbatus vocibus hisco. Cic. 2. Philipp. Respondebisne ad hæc? aut omnino hiscere audebis?
¶ Hiscere, Stupere, mirari, dubitare. Næuius, Hiscit, dubius est quid agat. Nonius.
¶ Hiscere, Aperiri. Plaut. Pseud. 14,
tace, ædes hiscunt. Ouid. epist 6,
Hiscere nempe tibi terra neganda foret. Quintil lib 9. cap. 2.

Hiasco, hiascis { ἀνοίγνυμαι } hiáscere. Cato de Re rust. cap. 10. de nucibus, Vbi primum incipiunt hiascere, tum legi oportet.

Hippace, hippaces, pen. cor. f. g. { ἱππάκη } Caseus ex lacte equino coagulatus. Plin. lib. 28. cap 9, Sed eiusdem effectus equino, quos bubulo tradit: hunc vocãt hippacen. De caseis. Idem lib. 11. cap. 54. Vbi Hermolaus, Hippocrates, inquit, inuentum scribit Scytharum hippacen ex equino lacte.

Hippaco, as, are, Est celeriter animam ducere: ab equi halitu, qui est supra modum acutus. Festus.

Hippagium, hippagij, Equorum vectio.

Hippago, hippaginis { ἱππαγωγοί } Genus nauigij continẽdis equis aptũ, inquit Festus: quod à Iulio Polluce ἱππαγωγὸς dicitur. Liu. Decade 4. lib. 4, Quinque & XXX. naues quas ἱππαγωγοὺς vocant ab Elea profectæ, &c.

Hippagogeus { ἱππαγωγεύς } Instrumentum quo lapides expoliuntur, apud Aristophanem in Auium comœdia. Hermolaus. Scribendum Hipagogeus.

Hippagus { ἱππαγός } Nauigij genus. Plin. lib. 7. cap. 56. *Vide Maonem.*

HIPPARCHVS { ἵππαρχος } Nicæus astrologus, scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de lunæ motu contra Platonem. Primus instrumenta mathematica inuenit, vnde hæc sensibus deprehendi possent, Plinio maximè laudatus. Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium, Aristogitonis coniurationem in se excitauit, vt est apud Thucydidem. Idem vt inuidiam tyrannidis sapientiæ opinione extingueret, literas coluit, virísque doctis maximè fauit. Ælianus de Varia historia.

HIPPASVS Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit, vt ait Demetrius.

HIPPA { ἵππη } Chironis Centauri filia: quæ quum in monte Pelio sese venando exerceret, grauida facta est: & ob id patris indignationem timens, deorum miseratione in equam conuersa est, & in cælũ translata. Nonnulli vatem eandem aerunt fuisse: sed quia deorum consilia hominibus patefecisset, in equam esse conuersam.

Hippel, Cometæ, qui iubas equinas habent, celerrimi motus, ab equis dicti. Plin. lib. 2. cap 25.

Hippenemia, Vide HYPENEMIA.

HIPPARIDES, pen corr. { ἱππαρίδης } Atheniensis orator, de quo Volaterranus lib. 6. Vide HYPERIDES.

Hippiades, pen. corr. Statuæ mulierũ equestres appellabantur, cuiusmodi fuisse videntur Amazonum, quas mortalium primas equum scandere ausas, Lysiæ Oratori creditur. Hermolaus.

HIPPIAS { ἱππίας } Elæus philosophus, discipulus Hegesidemi, vt tradũt Cicero & Quintilianus, non liberalium modò artium præ se scientiam tulit, sed earum quas Græci mechanicas vocant, vt & vestem, & annulum, crepidásque, ac omnia quæ ferebat, manu faceret. Atque ita se comparauit, ne cuiusquam ope egeret. summum bonum αὐτάρκειαν posuit, hoc est eo contentum esse quod simpliei victui sat esset. De quo Cic 3 de Orat. ¶ Fuit item Hippias, Pisistrati filius. Cic. ad Attic. lib 9 ep. 1, Nefarius Hippias Pisistrati filius, qui in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens.

Hippice, hippices, pen. corr. f. g. { ἱππική } Herba, de qua Plin. lib. 25. cap. 8, Scythicam herbam in ore habentes, famem sitimque non sentiunt. Idem præstat & hippice, dicta quod in equis quoque eundem effectum habeat.

HIPPO { ἱππών } duplex in Africa. Hippo regius, Hic episcopatu insignia est diui Augustini, qui se alioqui Tagastanum fuisse, è Tagasta Africæ oppido, libro secundo Confessionum scribit. Strabo libro vltimo vtranque Hipponem regiam nominat, nisi codex vitiatus est. Alterum autem, Diarrhyton Græcis dictum Plinius scribit, quòd palustri solo madet. Vtranque Silius lib 3. vno versu expressit, Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo. Vagam enim Diarrhyton nominat, quòd palustri solo sita sit, quare terræ motibus frequentius infestatur. Nec perperam vagam dixit fœmineo, quum sic æquè ve masculino proferantur. Plin. lib 6. cap. 34, Vtraque, inquit, Hippo, &c. Vtranque Hipponem Græcos equites condidisse, author est Solinus. ¶ Est & Hippo puellæ Bœotiæ nomen apud Plutarchum in Pelopida.

Hippocampæ, siue hippocãpi { ἱππόκαμποι } Equi marini in piscium caudas desinentes, à flexu caudarum, quæ piscosæ sunt, vt ait Nonius, dicti.

Hippocampinus, pen prod. Adiectiuum. Plin. lib 32. cap. 7, Alopecias replet hippocampinus cinis, nitro & adipe suillo mistus.

HIPPOCENTAVRVS { ἱπποκένταυρος } Equi stimulator. Quidam volunt Hippocentauros filios fuisse Centaurorum, quod Diodorus ait fabula ex eo nata, quod primi equitare ausi sunt, veluti hippos, id est equus, & homo copulati essent. Claudius Cæsar scribit Hippocentaurum in Thessalia natum, eodem die interiisse. Cicer. 1. Tuscul quæstionum, Hippocentaurum negat vnquam fuisse. Et lib. 1 de Natura deorum, Quis enim (inquit) Hippocentaurum fuisse, aut Chimæram putat?

Hippocomi, pen corr. { ἱπποκόμοι } Mangones ab equis cõponendis, colorem fuco, robur inani sagina (vt ait Quotidianus) mentientes.

HIPPOCRATES, penolt. corr. { ἱπποκράτης } Cous medicus, auditor Democriti, vt quidam volunt, vixit apud Perdicam Macedoniæ regem. Excessit e vita annos natus CIIII. suscepit filios Thessalum & Draconem. Eius libri tanquam diuino emanauerint ore, vbique celebrantur.

celebrantur. Hæc ex Suida. Hippocrates, præter superiorem, Suidas quinque commemorat, omnésque eiusdem artis & familiæ, quorum omnium excellentissimus fuit primus. Hippocratem alium, Atheniensium ducẽ ponit in bello Peloponnesiaco Thucydides. Quintil. lib. 3. cap 6, Hippocrates clarus arte medicinæ.

HIPPOCRATIA, hippocratiorum, n. g. Ludi, qui & Cõsuales dicuntur. Vide CONSVS.

HIPPOCRENE, pen. prod. { [illegible] } teste Bocatio. fons est Bœotiæ. Hunc aliqui fingunt ab equi Pegasi percussionem factum, & hinc denominatum. Quod quidem figmentum facilè detegitur, si secundum quosdam inspiciatur historia. Volunt quidam Cadmum equo insidentem, dum sedem sibi suisque perquireret, primò ad hunc fontem constitisse: & quia literarum Græcarum repertor fuit, quarum forsan meditationem ibidem sumpsit, illum Musis sacrum esse voluit.

Aganippis Hippocrene. Ouid. 5. Fast.

HIPPODAMA, pen. corr. { [illegible] } inquit Seruius, seu Hippodamia, pen. prod. filia fuit OEnomai regis Elidis & Pisarum. De hac infrà in dictione OENOMAVS.

HIPPODAMVS, pen. corr. { [illegible] } Milesius, natura studiosus, primus enim qui in Republica versati non essent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis statu. Constituit enim ciuitatem ea numero a millium, diuisam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, sacram, publicam, & priuatam. Erat ob ambitionem vita morosiue, crinium prolixitate, ac sumptuoso ornatu. Aristoteles lib. 2. Politicorum.

Asper Hippodamus. Stat. 6. Thebaid.

Martius Hippodamus. Stat. 6. Thebaid.

HIPPOMEDON, pen. prod. Vnus Codridarum, inuidiam populi vitare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, seueritate in suos est vsus, ac filiam cum mœcho deprehensam curru iussit alligari atque discerpi. Ælianus de Varia historia.

HIPPODROMVS, pen. cor. Thessalus genere, patria Larissæus, circa M. Antonini principis tempora Athenis scholæ successit. Author Philostratus qui eum inter sophistas retulit.

Hippodromus, hippodromi, pen. corr. m. g. { [illegible] } Locus ad cursum equorum dispositus, qui statim intrantium oculis totus simul offertur, hinc atque hinc platanos aut buxos, aut cupressus, aut alias arbores perpetuò virentes habens. In eo de pernicitate equorum certatur, citra simulacrum pugnæ: & à cursu equorum appellatur. Græci enim ἵππον equum vocant, δρόμον, cursum. Plaut. Bacchid. 8,

Inde de hippodromo & palæstra, vbi reuenisses domum.

Hippoglossa, Herba à figura equinæ linguæ appellata. habet autem folia syluestris myrti concaua, & spinosa, & in his ceu linguas folio paruo exeunte de foliis. Plin. lib. 27. cap. 11. Eam Tusci appellant *Bislinguam*, alij *Bonifaciam*.

Hippolapathum, pen. corr. { [illegible] } Herba lapatho satiuo maior, candidiórque ac spissior, vt ait Plin. lib. 20. cap. 21. Vulgò lappa maior appellatur, siue lapathum maius, à Græcis etiam prosopion, à Latinis personata dicitur.

HIPPOLOCHVS, pen. corr. { [illegible] } fuit, teste Homero libro Iliados sexto, filius Bellerophõtis, & Glauci pater. Alter, teste eodem, lib. 11, fuit Antimachi Troiani filius, qui vnà cum Pisandro fratre ab Agamemnone in Troiano bello interfectus est.

HIPPOLYTE, pen. corr. Vxor Acasti regis Magnesiæ, quæ Peleum falsi criminis accusauit apud virum suum, dum ille sibi consentire nollet. Alia fuit Amazonum regina, quam Hercules prælio victam Theseo dedit vxorem.

HIPPOLYTVS, pen. corr. { [illegible] } Thesei & Hippolytæ Amazonis filius, Virbius dictus. Qui dum cælibem ducens vitam sese venatu exerceret, & constanti animo sperneret mulieres, à Phædra nouerca, absente patre, amatus est. Cuius turpi desyderio quum obtemperasse noluisset, redeunte patre, adulterij ei crimen nouerca obiecit. Quamobrem Theseus in furorẽ versus, de filij nece cogitauit. quod metuens Hippolytus, conscensu curru fugam arripuit. Sed dum Phocæ, quæ tum fortè in littus exierant maris, equorum & rotarum strepitu perterritæ, sese in mare præcipitarunt, eum exterriti equi per scopulos ac saxa traxere, tanto impetu, vt compagibus dissolutis infœlicem iuuenem loris implicitum discerpserint. Hunc postea Æsculapius reuocauit ab inferis, & pristinæ incolumitati restituit. Hippolytus verò relicta terra Attica in Italiam venit, ne patris iram rursus experiretur, & se Virbium appellari iussit, quòd bis vir fuisset. Non longè à Roma oppidum ædificauit, quod à nomine acceptæ coniugis, Ariciam appellauit. Rem aliter narrat Diodorus Siculus lib. 5. cap. 5. quem vide diligenter.

Direptus equorum furiis Hippolytus. Ouid 3 Fast.

HIPPOMACHVS, pen. corr. { [illegible] } Tibicen fuit, qui quum videret à plebe laudari discipulum, quem tamen in arte peccare cognoscebat, baculo tactum desistere iussit, dicens maximũ erroris argumentum quòd ab ignara turba laudaretur. Ælianus author.

Hippomanes, pen. corr. n. g. { [illegible] } indeclinabile, compositum ab ἵππος, equus, & μανία, furia vel insania. Seruius scribit esse virus ex equarum inguinibus defluens, quo tempore feruntur in amoris furorem: quod in humana viscera descendens, furorem facit. Virgil. lib. 3 Georgicorum,

Hinc demum hippomanes vero quod nomine dicunt

Pastores, lentum distillat ab inguine virus. Plin. lib. 8. cap. 42, Et sanè equis amoris innasci veneficium, hippomanes appellatũ, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro, quod statim edito partu deuorat fœta, aut partum ad ubera non admittit, si quis præreptum habeat, olfactu in rabiem id genus agitur. Virg. 4. Æneid Quæritur & nascentis equi de fronte reuulsus, Et matri præreptus amor. Columel. lib 6 cap. 27.

Hippomarathrum, pen. corr. { [illegible] } Herba. Plin. lib. 20. cap. 23, Est & in hoc genere syluestre quod alij hippomarathrum, alij myrsineum vocant: foliis maioribus, gustu acriore, procerius, brachiali crassitudine, radice candida. Nascitur in calidis, sed saxosis. Diocles & aliud hippomarathri genus tradit, longo & angusto folio, semine coriandri. Hactenus Plinius. Nos verò fœniculum maius hippomarathrum appellamus. mos enim est Græcis in compositione, vt quum magnum aliquid significare volunt, equum aut bouem ponant.

HIPPOMEDON, pen. corr. huius Hippomedontis, viri nomen, quem vocat Silius 6. Theb. 131, arduum.

Acer Hippomedon. Stat. 5. Thebaid.

HIPPOMANES, pen. corr. Neptuni nepos, ex patre Macareo, Atalantam puellam Scyriam cursu potentem vicit, & in luco matris deûm amoris impatientia cum victa concubuit, vt scribit Seruius, Vide ATALANTA.

HIPPONA, penult. prod. { [illegible] } dea erat equorum, quam stabularij colebant. Eius simulacrum locabatur in stabulis. Ab hac dea, Hippones populi dicti videntur. Apul. libro 3. de Asino. Iuuenal. satyra 8,

-iurat

Hipponam, & facies olida ad præsepia pictas.

HIPPONAX, pen. prod. { [illegible] } poeta. Plinius lib. 36. cap. 5, Hipponacti notabilis fœditas vultus erat: quamobrem imaginem eius lasciuia iocorum ij proposuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distrinxit in eorum, vt credatur aliquibus ad laqueum eos compulisse: quod falsum est. Hactenus Plinius. Ab hoc Iambicum Hipponacticum, siue Hipponacteum, quod & scazon dicitur, nomen sumpsisse videtur. Cic in Orat. Senarios verò & hipponactios effugere vix possumus. magnam enim partem ex Iambis nostra constat oratio. Vide Solinum.

HIPPONICVS, pen. prod. Hippiæ filius Atheniensis, qui patriæ statuam dedicare decreuisset, nonnullis eam à Polycleto confici suadentibus, illi nequaquam visum est, quòd ob operis pulchritudinem ab aspicientibus, non dedicantis, sed potius artificis virtus laudaretur. Author Ælianus.

Hipposperas, pen. prod. { [illegible] } Seneca epist. ad Lucil. 13, vocat sacculos scorteos ad ferenda numismata siue cætera ad iter necessaria accommodos. Bulgas Pompeius vocat.

HIPPOPODAS, pen. corr. Populi in Oceano Scythico, qui (teste Solino) humanam vsque ad vestigium formam tenent, sed in equinos pedes desinunt. Plin. lib. 4. cap 13.

Hippopotamus, penult. corr. { [illegible] } Plinius lib 8. cap. 25, Maior altitudine in eodem Nilo belua hippopotamus editur: vngulis bifidis, quales bubus, dorso equi & iuba, & hinnitum, rostro resimo, cauda & dentibus aprorum, aduncis, sed minus noxiis: tergoris ad scuta galeásque impenetrabilis, præterquam si humore madeat.

Hippos { [illegible] } Latinè equus dicitur: à quo multa deducuntur.

Hipposelinum, penult. corr. { [illegible] } Apij herbæ species, in siccis nascens. quasi selinum siue apium magnum dicas, ea ratione compositionis Græcorum quæ prius dicta est in hippomarathrum. eadem etiam herba olusatrum aliàs dicitur. Plinius libro 20. cap. 11.

Hippotoxotæ, pen. corr. { [illegible] } Dicti sunt equestres sagittarij, vel sagittarij qui equis insidentes tela mittunt. Vide Hirtium lib. 5. belli Africi.

Hippuris, huius hippuris, pen. prod. { [illegible] } Herba à Latinis equisetum dicta. Plin. lib. 26. cap. 13. Equisetum, hippuris à Græcis dicta, & in pratis nascens, vituperata à nobis. Est autem pilus terræ, equinæ setæ similis, &c.

HIPPVS { [illegible] } Fluuius est Moschorum in Phasin defluens. Strab. lib. 11, Hanc Phasis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in se recipit, atque Hippum è vicinis montibus cadentes.

HIPSICRATEA, pen. prod. { [illegible] } Fuit vxor Mithridatis, quæ maximè virum suum dilexit. Volater. Mithridates Hipsicrateam coniugem in omnibus bellis adiutricem, armatámque habuit, crudelis alioquin in suos.

HIRA, Fuit maritima vrbs in agro propinqua Pylo, sub Agamemnonis dominio, vt testatur Homerus lib. 11 Iliados.

Hira hiræ { [illegible] } quæ diminutiuè (inquit Festus) dicitur hilla, Intestinum est quod ieiunum vocant.

HIACANTA, Vide HYACANTA.

Hircquus, hircqui, per c & q, m. g. { [illegible] } Angulus oculi. Virgilius 3. ecloga,

-transuersa tuentibus hircquis. Id est, oculis in hircquos, hoc est in angulum vtrunque tortis. Tractum est autem ab oculis hircorum, qui ob libidinis ardorem, transuersum semper aspiciunt.

Hircus, hirci, per c, vel q { [illegible] } Capre, caprarum admissarius. Plaut. Mostel.,　　-te Iuppiter

Dique omnes perdant, oboluisti allium,

Germana illuuies, rusticus, hircus, hara suis. Ad hominem transfertur immundum & libidinosum. Idem Asina. 12,

Propter operam illius improbi hirci edentuli.

Læuis hircus. Horat. Epod. 16.

Mulgere hircos, Vide MVLGEO.

¶Hircus aliquando dicitur fœtor ille qui fit sub alis.

Grauis hirsutis cubat hircus in alis. Horat. Epod. 12.

Hircinus, pen. prod. { [illegible] } Adiectiuum, siue hirquinus antiquis, Quod ad hircum pertinet. Plaut. Pseud. 15,

Heus tu qui cum hirquina stas barba. &c. Apuleius, Homo sordidus & hircina libidine fœtens. Plinius libro 12. cap. 17, In pellibus hircinis.

Follibus hircinis conclusæ auræ Horat. 1 Serm. sat. 4.

Hircosus, pen. prod Adiect. { [illegible] } Quod hircinum odorem olet. Plaut. Merc. 11, Quum sis iam ætatis plenus, anima fœtida, Senex hircosus, tu osculere mulierem, &c. Pers. sat. 3,

Hic aliquis de gente hircosa centurionem. Idem sat. 5,

Dixeris hæc inter hircosos centuriones. Nonnulli legũt varicosos.

Osculum hircosum, Putidum, olidum. Martial. lib. 12. 59.

Hirculus, pen. corr. Herbæ nomen. Plin. lib. 12. cap. 12, Cum Gallico nardo semper nascitur herba, quæ hirculus vocatur, à grauitate odoris & similitudine, qua maximè adulteratur. Distat quòd sine cauliculo est, & quòd minoribus folijs, quódque radicis neque amaræ neque odoratæ.

Hirnea, hirneæ, Vasis genus. Cato cap. 81, Indito in hirneam fictilem.

HIRPIAE ([illegible]) Familiæ sunt, ait Plinius lib. 7. cap. 2, paucæ haud procul vrbe Roma in Faliscorum agro. Hæ sacrificio annuo, quod fit ad montem Soracten Apollini, super ambustam ligni struem ambulantes non aduruntur. Hirpi Solino vocantur.

Pubes Hirpina. Silius lib. 8.

HIRTIVS ([illegible]) Consul, cum Pansa Collega in prælio ab Antonio cæsus, vt scribit Cicero lib. 12.

Hirsutus, pen. prod. Adiectiuum ([illegible]) ab hirreo & seta, quasi horrens setis, setosus, horridus. Martial. lib. 10. 65,

Hirsutis ego cruribus, genisque, &c.

Hirsutæ spinis quædam animantes. Cic. 2. de Nat. deor.

Barba hirsuta. Ouid 13. Metam.

Hirsutæ castaneæ. Virg. 7. eclog.

Stant & iuniperi, & castaneæ hirsutæ. Vbi Seruius, Hirsutæ, adhuc inter suos echinos locatæ.

Comæ hirsutæ. Ouid. 3. Fast.

Feræ hirsutæ. Ouid. 5. Fast.

Frondes hirsutæ. Virg 3 Georg.

Hirsutæ genæ. Martial. lib. 6. 55.

Hirsuta petrea herba. Plin. lib. 20. cap. 9.

Supercilium hirsutum. Virg. eclog 8.

¶ Hirsutum, metaphoricè, pro Austero & inamœno. Ouidius 2. Tristium,

Sumpserit annales, nihil est hirsutius illis.

Hirsutia, hirsutiæ, f. gen. Solinus, cap. 38, Durissimum dorso tergus est, ventri mollius. Setarum hirsutiæ onustæ.

Hirtus, Adiectiuum ([illegible]) Idem quod hirsutus: vt Hirtus setis musculus marinus. Plin. lib. 11. cap. 37.

Canities rigidis stetit hirta capillis. Ouid. 10 Metam.

Hirtæ capellæ. Virg. 3. Georg. -hirtásque capellas.

Hirto corde gigni quosdam homines proditur. Plin. lib. 11. cap. 37.

Hirta corpora. Plin. lib. 7 cap. 2.

Crinis hirtus. Ouid 8. Metam.

Hirtæ oues. Varro a de Re rust. cap. 2.

Saxa hirta dumis. Stat. 3. Sylu. 1.

Hirtæ sepes, hoc est rubis & spinis asperæ. Colum. lib. 10.

Hirudo, pen. prod. hirudinis, f. g. ([illegible]) Sanguisuga. Plin. lib. 32. cap. 10, Diuersus hirudinũ quas sanguisugas vocant, ad extrahendũ sanguinem vsus est. Plaut. Epid. 5, Iam ego me vortam in hirudinem, atque horum exugebo sanguinem. Horat. de Arte poet. Non missura cutem nisi plena cruoris hirudo. Plin. lib. 8. cap. 10.

Hirudo ærarij, per translationem, hoc est exhaustrix. Cic. ad Att. lib. 1. 11, Accedit illud, quòd illa concionalis hirudo ærarij, misera & ieiuna plebecula me ab hoc magno vnicè diligi putat.

Hirundo, hirundinis, f. g. ([illegible]) Auis nota. Plin. lib. 10. cap. 24, Abeunt & hirundines hybernis mensibus, sola carne vescens auis ex his quæ aduncos vngues non habent, sed in vicina abeunt, apricos secutæ montium recessus: inuentæque iam sunt ibi nudæ atque deplumes. Plaut. Asin. 12, Dic igitur me tẽ anaticulam, columbã vel catellum, hirundinem, &c.

Arguta hirundo. Virg. 1. Georg.

Garrula hirundo. Virg. 4. Georg.

Veris prænuntia hirundo. Ouid. 2. Fast.

¶ Hirundinem solebant veteres pro barbaro & infante ponere indisertóque, ducta ea opinione ab illa fabula, qua in auem in Thracia mutata auis illa fertur, quæ barbara regio erat. Lucretius,

-quid enim contendat hirundo Cygnis? Turnebus.

Hirundininus, pen. prod. Adiectiuum ([illegible]) vt Hirundininus nidus. Plaut. Ruden. 15.

Hirundininus sanguis. Plin. lib. 30. cap. 14.

Hisco, Vide HIO, hias.

HISPA, vel HYSPA, Fluuius. Silius lib. 14.

HISPALIS, pen. corr. ([illegible]) Ciuitas Hispaniæ: quæ nunc *Sibilia*, seu *Siuilla*, seu *Seuilla* vocatur. Ab Hispalo Herculis filio. Quidam declinant, hoc Hispal, Hispalis. Plin. lib. 1. cap 97. Vide ISPALIS.

HISPANIA ([illegible]) Europæ regio, ampla inter Africam & Gallias terra, viris (nam Quintilianum, Senecam, Martialem, Silium, Lucanum, aliósque innumeros genuit) equis, ferro, plumbo, ære, argento, auróque tam abundãs, & adeò fertilis, vt sicubi ob penuriam aquarum effœta, & sui dissimilis est, linum tamen, aut spartum alat. Ea in vlteriorem aliquando & citeriorem diuisa est: Vlterior in Mauritaniam & Atlanticum inclinans, prouincias habet, Bæticam fertilissimam, à Bæti, quo irrigatur, amne dictam. Alteram Lusitaniam, à Luso comite Liberi patris sic vocatam, vt tradit Plin. lib. 3. cap. 1. Tarraconensem tertiam, à Tarracona, à Scipionibus condita vrbe dictam. In ea hodie regna sunt Tarraconiæ seu Aragoniæ, vel Cataloniæ, Nauarræ, Castellæ: in Bæticis, Granatæ. Lusitania ferè ad Portugaliam attinet, supra quam Gallicia est, & Vasconum sedes, in Septentrionem exposita. Amnes Hispaniæ clarissimi sunt, Iberus, Bætis, Tagus, Anas, & Durius. Vide tabulam Europæ secundam Ptolemæi, & adhibe quæ scribit Plinius cap. 1. lib. 3. Cassius plurali vsus est, scribens ad Ciceronem libro 15. 19, Quid in Hispanijs geratur scribe.

Hispania ad Aphricam adiungitur, Vide ADIVNGO.

Hispanus, penult. prod. Adiectiuum ([illegible]) Qui in Hispania natus est.

Hispanus capillus. Martial. lib. 10. 65,

Tu flexa nitidus coma vagaris,
Hispanis ego contumax capillis.

Nec numero Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, &c. superauimus. Cic. de Arusp. resp.

Iugum Hispanum. Ouid. 3. de Arte amand.

Hispaniensis, & hoc Hispaniense ([illegible]) Qui alibi ortus, in Hispania aut habitat, aut versatur. Vnde Hispanienses vocamus negotiatores: vt

Hispaniense bellum à Pompeio confectum. Cic. pro Lege Manil.

Hispaniensis exercitus, hoc est Romanorum qui erant in Hispania cum Prætoribus. Tacit. lib. 1.

Hispaniensis æstus maritimus, vel Britannicus. Cicero 3. de Natura deorum.

Quid enim te de Hispaniensibus flagitijs tuis, fœdissimisque furtis interrogem? Cic. in Vatinium.

Iter Hispaniense. Cic. in Vatin.

Legatus Hispaniensis, è Roma in Hispaniam missus. Cic. in Vatin.

Liber Hispaniensis. Martial. in præfat. lib. 12, Non Hispaniensem librum mittamus, sed Hispanum. Hispaniensis liber est, qui Romana lingua in Hispania est compositus. Hispanus, qui in Hispania lingua Hispana est compositus. Hispanum ergo, id est ruditate & lingua Hispana, non Romana elegantia compositum.

Hispidus, pen. corr. Adiectiuum ([illegible]) Setosus, horridus, vt ait Seruius, Virg. 10. Æneidos,

-cui laterum tenus hispida nanti
Frons hominem præfert. Plinius lib. 16. cap. 6, Continentur hispido calyce.

Hispidus aspectu Plin. lib. 22. cap 6.

Facies hispida. Horat 4 Carm. ode 10.

Frons hispida. Virg. 10. Æneid.

Agri hispidi. Horat. 2. Carm. ode 9.

Hispidosus, pen. prod. Adiectiuũ ([illegible]) Catull. ad Aurelium, epigr. 16, Non dico pueris, sed his pilosis.

Hister, histri, m. g. ([illegible]) Liu. 7. ab Vrbe, Quia hister Thusco verbo, ludio vocabatur.

HISTIAEA, Ciuitas in Eubœa, de qua meminit Homer. Iliad. 2.

HISTIAEVS, fuit Milesiorum tyrannus, vt scribit Herodotus lib. Histor 6.

HISTONIVM, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano, vt scribit Pomponius lib. 2. Nũc vulgò dicitur *Guasto*. Testis Oliuar. in Melam.

Historia, historiæ ([illegible]) Latinè narratio dicitur, & rerum gestarum expositio. Propriè tamen est earum rerum, quibus gerendis interfuerit is qui eas narrat. Vnde nomen habet [illegible], quod est videre. Vide ANNALES. Cic. 4. Acad. Doctum sanè hominem, vt indicat ipsius historia scripta Græcè. Idem 2. de Orat. multa dicit de historia.

Testis temporum, lux veritatis, vita memoriæ, magistra vitæ, nuntia vetustatis, historia à Cicerone dicitur, 2. de Orat.

Erat historia nihil aliud, nisi annalium confectio. Cicero 2. de Oratore.

Prima lex historiæ, nequid falsi dicere audeat, deinde nequid veri non audeat, nequa suspicio gratiæ sit in scribendo, nequa simultatis. Cic 2. de Orat.

Historia dignum, Id est non leue quiddam aut iocosum, sed seriũ & graue: qualia sunt, quæ in historias referuntur. Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 8. de ea loquens Attici ad Ciceronem epistola, quæ pueris exciderat in via: Nunc siquid in ea epistola fuerit historia dignum, scribe quamprimum, ne ignoremus. Sin nihil præter iocationem, redde idipsum.

In historia pura & illustri nihil est breuitate dulcius. Cic. de Clar. Orator.

Enarratio historiarum. Quintil lib. 1. cap. 8.

Satis historiarum est? Plaut. Bacchid. 2.

¶ Amaræ historiæ. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Arguta historia, Vide Argutus, in ARGVO.

Infans historia, Vide INFANS.

Lubrica historia. Quintil. lib. 9. cap. vltimo, ad finem. Vide ORBIS.

Maior historia. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Mendosior historia, Vide MANOS.

Muta historia, Vide MVTVS.

Vana historia. Quintil. lib. 1. cap. 8.

¶ Conferre in historiam. Iustin. in exordio, ad Antoninum Imperatorem, Quum multi ex Romanis etiam Consularis dignitatis viri, res Romanas Græco peregrinóq; sermone in historiã contulissent.

Conquirere regionum historiam, Vide CONQVIRO.

Decurrit historia. Plin. lib. 7. cap. 16, Sed mox plura de hoc, quum membratim decurret historia. Hoc est, quum hominem per singula membra describam.

Distinguere historiam varietate locorum. Cic. 2 de Orat.

Dare historijs poeticas alicui. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Loquuntur historiæ, Vide LOQVOR.

Scribere historiam. Cic. 2. de Orat.

Historia variè definitur à Cicerone, Memoria publica, memoria rerum veterum, commemoratio antiquitatis, monumenta rerum veterum, monumenta temporum, locorum, hominum, rerum gestarũ: omnium secretorum memoria.

Historicus, pen. corr. Substant. ([illegible]) Historiarum scriptor. Cic. pro Murena. Idem in Topicis, Philosophi, poetæ, & historici.

Vires historicorum. Quintil. lib 2. cap. 1.

¶ Historicus, dicitur alias à Cicerone Rerum pronuntiator, & rerum explicator.

Historicus. Adiect. ([illegible]) Cic de Clar. Orat. Non tam historico, quam oratorio genere perscripsit.

Fides historica Ouid 3. Amor. eleg. 12.

Historice, historices, pen. corr. f. g. ([illegible]) Enarratio authorum dicitur. Quintil. lib. 1. cap 9. Ratio loquendi & enarratio authorum: quarum illam methodicen, hanc historicen vocant.

Historialis,

Historialis, & hoc historiale, penult prod. Quod ad historiam spectat. Plin.lib.16.cap.33, Trahitur etiam in picturas opere historiali: &c De cupresso.

Histrio, huius histrionis, com. gen. {ὑποκριτής, μῖμος} Qui personatus in scena, tragœdias vel comœdias agit. Festus, Histriones dicti, quòd primùm ex Histria venerunt. Liu.lib 7.ab Vrbe. & Valerius, nomen histrionibus fuisse inditum scribunt, quia hister Thusco verbo ludio vocabatur. Cic.4.Tuscul. Aguntur ista præclarè, & ab Oratore quidem melius, si modò est Orator, quàm ab vllo histrione.

Actio histrioni, saltatori motus non quiuis, sed certus quidam datus est. Cic 3.de Finib.

Exsibilatur & explóditur histrio si paulum se mouit extra numerum, aut si versus pronuntiatus est syllaba vna breuior aut longior. Cic.in Parad.

Curare histriones, Vide C V R O.

Leuis ars & scena histrionum. Cic.lib 1.de Orat.

Roscius & Æsopus histriones clari. Cic.1.de Orat.

Comœdiarum histrio. Plin.lib.7.cap.53, Operosissima tamen securitas mortis in M. Ofilio Hilaro ab antiquis traditur, comœdiarum histrione.

Histrionia, huius histrioniæ {ὑποκριτική} vel Histrionica, histrionicæ, ars ipsa. Plaut. Amphit 3,

-quasi verò nouum

Nunc proferatur, Iouem facere histrioniam.

Histrionicus, pen.corr. Adiectiuum {ὑποκριτικός} vt Histrionicus gestus, Histrionicæ vestes, Histrionica verba.

Histrionalis, & hoc histrionale, pen.prod. vt Studium histrionale. Tacit. lib.1. Idem de Oratore, Vt lasciuia verborum, grauitate sententiarum, licentia compositionis, histrionales modos exprimant.

Histricus, pen.corr. Adiectiuum {ἱστρικός} Quod pertinet ad histrum vel histrionem: vt Imperator histricus, qui imperat histrionibus, præfectus histrionici chori. Plaut Pœnul 2,

Audire iubet vos Imperator histricos, &c.

Histrix, histricis, penult corr. fœm gen. {ὕστριξ} Animal ex herinaceorum genere. Plin.lib.8.cap.35, Histrices generat India & Africa spina contectas, ac herinaceorum genere: sed histrici longiores aculei, & quum intendit cutem, missiles. Ora vrgentium figit canum, & paulò longius iaculatur. Hybernis autem se mensibus condit: quæ natura multis & ante omnia vrsis.

Hiulcus, hiulca, hiulcum {χανδὸν, κεχηνώς} Fissus, & fatiscens. Virgil. 2.Georgicorum,

Hoc, vbi hiulca siti findit canis æstifer arua. Vbi Seruius, Hiulca, nimis caloribus fissa.

Hiulca gens, Auida, inhians rei alienæ, vel bilinguis & fallax. Plaut. Trinum.6.

Fulmen hiulcum. Stat.1.Thebaid.

Nubes hiulca. Claud.2.Paneg.

Hiulcæ voces. Hiulcus concursus verborum Cic 3.de Orat. Collocationis, est componere & struere verba sic, vt néve asper eorum concursus, néve hiulcus sit. Idem in Orat. Extremorum verborum cum insequentibus primis concursus, aut hiulcas voces efficit, aut asperas. Vide H I O, hias. Vt compositio suauis sit, aduertere debet orator, primò ne multæ vocales concurrant, quæ res hiulcam efficit orationem: vt si quis diceret, Ego omnia habeo aperta amicis. Deinde, ne asperæ consonantes inter se concurrant. vt si quis diceret, Rex Xerxes struxit mœnes. Asperitatem ergo referimus ad consonantes, hiatum ad vocalium concursum.

Hiulcè {κεχηνότως} Aduerbium. Cic. 3. de Oratore, Ex quo sic locorum esse eius partem indico, sic maiores, non asperè, vt ille quem dixit, non vastè, non rusticè, non hiulcè, sed pressè, & æquabiliter, & leniter.

Hiulco, hiulcas {χάζω} hiulcâre, Findere, hiulcum facere. vnde Catullus ad Mallium, epig.63, Æstus hiulcat agros.

H　O　.

Hodie, Aduerbium temporis {σήμερον, τήμερον.}

Hodie, pro nunc, siue hoc tempore. Plaut. Asin.16,

Censén' tu illum hodie primum ire assuetum in ganeum? Terent. Eunucho, 5.9,

O populares, ecquis me viuit hodie fortunatior? Cicero pro Domo sua.

Hodie, per comminationem dictum, authore Donato. Terent. Andr.1.2,

Si sensero hodie quicquam in his nuptiis

Fallaciæ conari.

Hodie mane. Cic. Attico, lib 13.167, Venit paulo pòst Curtius hic salutandi causa, sed mansit inuitatus. Trebatium nobiscum habemus. hodie mane Dolabella. multus sermo ad multum diem. Vide M A N E.

Hodie nunquam. Terent Adelph 4.2,

Scio vbi sit: verùm hodie nunquam monstrabo. Vbi Donatus, Hodie, aut abundat: vt Virgil.2.Æneidos,

-nunquam omnes hodie moriemur inulti. Aut nunquam hodie, pro, nullo tempore huius diei: quia nũquam, per se generale est.

Nunquam hodie effugies. Virgil eclog.3.

Non facies hodie? Non dices hodie? & similia, instandi & vrgendi causa dicuntur. Horat 2. Serm.satyr.7,

Non dices hodie quorsum hæc tam putida tendant Furcifer?

Hodiernus, Adiectiuum {σημερινός} vt Hodiernus dies Cic pro Cecin. Et pro Lege agraria. Liu. 4. bel. Maced. Hodierna consultatio tota ex vobis pendet.

Hodierno die, pro Præsenti tempore. Cic.de Clar. Orat. Nam etsi Seruio Tullo regnante viguerunt, tamen multo diutius Athenæ iam erant, quàm est Roma ad hodiernum diem. Budæus.

Ante hodiernum diem. Cic.3.in Catil. Neque à nobis ante hodiernum diem collocaretur.

Hodierna lux. Liu.1.ab Vrbe.

Hodierno mane. Cic.in Catil. Vt quum hodierno mane per forum meo iussu & coniurati, & eorum Iudices in ædem Concordiæ ducerentur. Vide M A N E.

Hodiernus sermo. Cic.1.de Legib.

H O D I V S, Fuit (teste Homero lib.9 Iliad.) vnus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.

Hodœdocus {ὁδοιδόκος} Latro atque obsessor viarum. Festus.

Hodœporicum, penult.corr. {ὁδοιπορικόν} Liber aliquod iter describens: quod & itinerarium Latinè dicitur.

Hœdus, Vide H Æ D V S.

Pluuiales hœdi, Vide P L V O.

H O E T E C H I V S, Homero teste lib. 7. Iliad. vir fuit Achiuus longè primus artis statuariæ opifex.

Hoi {οἴμοι} Interiectio lacrymantis. Terent. Eunuch. 4.4,

Obsecro te verò Phædria. PH. i intrò. DO. hoi hei. Idem Phorm 4.3.

Holcus {ὅλκος} Herba quæ aristida etiam dicitur. Plin. lib.27. cap.10, Holcus in saxis nascitur siccis. aristas habet in cacumine tenues, culmo quale hordeum restibile. Quidam ob id aristidam vocant.

Holoberæ, Vestes quæ totæ birri sunt. Nam quas Latini vestes, birros appellant, Græci βίῤῥους vocare solēt, id est beros. Birri autem honestiorum & palatinorũ erant, vt in concilio Gangrensi, μετὰ ἀμφιβόλαιον τῶν βίῤῥων περιβάλλων & clarius apud Eusgrium, βίῤῥοι τε χλαμύδες ὁλοσηρικοί. Sunt igitur holoberæ vestes birri toti ferè serici, & toti conchyliati, velut è capitibus illius tituli, in quo earum mentio est, conijcere licet. Nam illæ vestes totæ dicuntur, ex breuitate & compendio sermonis, quum purpuræ aut serici aut conchylij nomen subaudiendum sit. Turnebus.

Holocaustum, huius holocausti {ὁλοκαύτωμα} Hostia quæ detractis extis integra aræ imponebatur, quasi ὅλον καυτὸν, hoc est totum combustum, aut totum igne absumptum.

Holophanta. Vide H A L O P H A N T A.

Holor, Vide O L O R.

Holus, Vide O L V S.

Homelium, Pilei genus. Festus.

H O M E R V S, pen.prod. {ὅμηρος} Græcorum poetarum excellentissimus, vixit ante Romam cōditam annis C L X, vt Cornelius Nepos scribit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen sortitus est, quum prius Melesigenes diceretur. Eius patria ignota fuit. Vide Cic. pro Archia.

Magniloquus Homerus. Stat.5.Sylu 3.

Magnus Homerus Horat.1 Serm satyr 10.

Mæonius Homerus. Horat.4.Carm.ode 9.

Homericus, pen. corr. {ὁμηρικός} Adiectiuum. vt Phœnix Homericus. Quintil lib 2.cap 3. Iuuenal.satyr.13,

Tu miser exclamas vt vincere Stentora possis,

Vel potius quantum Gradiuus Homericus.

Homeridæ, familia apud Chios illustris, vt ait Hellanicus.

Homeromastix {ὁμηρομάστιξ} Dicitur Homeri flagellũ: cognomentum, quo Zoilus quidam Homeri obtrectator cognominatus est, qui scripta sua contra Iliadem & Odyssæam Homeri composita, in Alexandriam veniens, Ptolemæo regi obtulit. Sic Virgiliomastix, Virgilij æmulus, Mastix enim Latinè flagellum dicitur. Vnde Comici, verberones mastigias identidem appellant. Quod planè nomen omnibus detractoribus accōmodatum est. Plin. in Præfat 11, Vt obiter caueam istos homeromastigas. Ita enim carptores suos nominat. Et omnes obtrectatores mastiges dicuntur, addito nomine eius cui obloquuntur, vt Ciceromastix.

Homicida, Vide H O M O.

Homo, hominis, com gen. {ἄνθρωπος, βροτὸς, φὼς, ἀνήρ.} Terent. Eunuch. 1.3,

-illúmne obsecro

Inhonestum hominem, quem mercatus est heri, senem, mulierem? Vbi Donatus, Opportunè hominem dixit, nunquam incerti sexus. Plaut. Cistel.10, -illos homines miseræ misereri. Sulpitius ad Ciceronem, lib.4.5, Quæ si hoc tempore non suum diem obijsset, paucis pòst annis tamen ei moriendum: quoniam homo nata fuerat, id est humana sorte, & conditione: quasi dicat, mortalis. Eadem ratione dici potest, ea nata erat animal. Virgil.eclog 10, Aut deus ille malis hominũ mitescere discat. Caius in l.152. D. de verb.signif. Hominis appellatione, tam masculũ quàm fœminã contineri, non dubitatur. Quem locũ sic interpretatur Alciatus, Homo cōmune nomen est, & tam masculũ quàm fœminam cōtinet, idq; exēplo Græci sermonis, ἄνθρωπος. Nam & Hebræi Adam (quo nomine terra rubrã significant) ad vtrunque sexum referunt: vt habetur Genes.5, Creauit eos, & benedixit illis, & vocauit nomen eorum Adam. Dicitur autem homo, siue ab humo, vt Varro existimauit: siue à concordia, ἀπὸ τοῦ ὁμονοεῖν, quòd nullũ animal sit socialius. Sed an is qui in vtero est, homo dicatur? Et constat non dici. Expectari igitur l pen. C. de posth. hæred. instit. iubet postquam natus est, & in terram ceciderit. Quæ verba ex antiquorum consuetudine interpretari debemus. Siquidem solebãt veteres, vbi quis natus esset, nudũ pruinus in terra statuere, opémq; deûm inuocare, vt nascẽti auxilio essent. Cuius rei meminit August. lib.4. Ciuitatis Dei. Hinc Stat.lib.5.Sylu.5, Tellure cadentem.

Conuentus hominum. Lucret lib.4.

Infima fortuna homines, Vide I N F I M V S.

Iniquitas hominum, Vide I N I Q V V S.

Sator hominum atque deorum. Virgil.1 Æneid.

¶ Absonus voce homo, Vide A B S O N V S.

Homo mirificè abstinens, Vide A B S T I N E O.

Abstrusus, Vide A B S T R V D O.

Abundans, Vide A B V N D O.

Acer, Vide A C E R.

Acerbus, Vide A C E R B V S.

Acutus, Vide A C V O.

Adolescens, Vide A D O L E O.

Aduersus, Vide A D V E R T O.

Ærarius, Vide Æ S, æris.

Afflictus & iacens, Vide F A C E O.

Alienus, Vide ALIENVS.
Asini homines, Vide ASINVS.
Allegatus, Vide ALLEGO.
Ambitiosus, Vide AMBIO.
Ansatus, Vide ANSA.
Antiquus, Vide ANTIQVVS.
Apertus & simplex, Vide APERIO.
Apparatus homo, Vide APPARO.
Arcanus homo, Vide ARCANVS.
Aridus homo, Vide ARIDVS.
Bellus homo. Catul. ad Puerum, epig. 21. Vide Bellus in BONVS.
Calculosus homo, Vide CALCVLVS.
Capitalis homo, Vide CAPITALIS.
Integer & castissimus homo, Vide INTEGER.
Certi homines, Vide CERTVS.
Cibarius homo, Vide CIBVS.
Circunretitus homo, Vide CIRCVMRETIO.
Comitiales homines, Vide COMITIA.
Commodus homo, Vide COMMODVS.
Conspicuus homo, Vide CONSPICVVS.
Consummatus homo, Vide CONSVMMO.
Homo multis flagitiis contaminatus, Vide CONTAMINO.
Contemtus & abiectus homo. Cic. de Lege agraria.
Homo sine acumine, Vide ACVMEN.
Copiosus homo, Vide COPIA.
Crassus homo, Vide CRASSVS.
Crudus homo, Vide CRVDVS.
Multum demissus homo. Horat. 1 Serm. satyr. 3.
Desertus atque abiectus homo. Cic. Lentulo, lib. 1. 5.
Verborum homo diligentissimus Cicero. Gell. lib. 13. cap. 13.
Durus homo. Horat. 1. Serm. satyr. 7.
Non facetus homo, Vide INFACETVS.
Facilis homo. Cic. Pæto, lib. 9. epist. 20.
Idonei & integri homines, Vide IDONEVS.
Illustris honore ac nomine homo, Vide ILLVSTRIS.
Immundus homo, Vide IMMVNDVS.
Impotentissimus homo, Vide IMPOTENS.
Indifferens homo, Vide INDIFFERENS.
Infames omnibus vitiis, atque omni dedecore homines, Vide INFAMIS.
Infans atque impotens homo, Vide IMPOTENS.
Infantes & insipientes homines, Vide INFANS.
Infimi homines, Vide INFERVS.
Ingeniosus homo & peracutus, Vide PERACVTVS.
Inhonestus homo. Terent. Eunuch. 2. 3.
Inquietus homo, Vide INQVIETVS.
Insignis homo omnis notis turpitudinis, Vide INSIGNIS.
Instabilis homo, Vide INSTABILIS.
Integer homo & sanctus, Vide INTEGER.
Intonsi homines & inculti, Vide INTONDEO.
Ipse homo, Vide IPSE.
Lenissimus homo & natura, &c. Vide LENIS.
Leuis homo, Vide LEVIS.
Homo domi suæ cum primis locuples, Vide LOCVS.
Luculentus homo, Vide Luculentus, in LVX.
Lutens homo, Vide LVTVM.
Maculosus homo, Vide MACVLA.
Malus homo, Vide MALVS.
Maritimi homines, Vide MARE.
Miseri homines. Lucret. lib. 3.
Mobilis homo, Vide MOBILIS.
Municipales homines, Vide MVNVS.
Nauus & industrius homo, Vide NAVVS.
Nobilissimus omnium homo, Vide NOBILIS.
Noui homines, Vide NOVVS.
Operarius homo, Vide Operarius, in OPVS.
Opiniosissimi homines, Vide OPINIO.
Ordinarius homo, Vide ORDO.
Ornatissimus homo, Vide ORNO.
Parcus homo. Iuuenal. satyr. 14.
Pereruditus homo, Vide ERVDITVS.
Repentinus homo. Cic. in Bruto. Vide Repentinus, in REPENS, priore correpta.
Scitus homo, Vide Scitus in SCIO.
Summissus & abiectus homo, cui contrarium est Elatus. Cicero 1. Officior.
Tectissimus homo, Vide Tectissimus, in TEGO.
Venustus homo, dicax, & vrbanus. Catull. ad Varum, epig. 19.
¶ Accedere ad hominem, Vide ACCEDO.
Admirari hominem in re aliqua, Vide ADMIROR.
Aduertere hominem, Vide ADVERTO.
Conuertere hominem à consuetudine, Vide CONVERTO.
Conuertere homines in admirationem, Vide CONVERTO.
Conuertere se in hominem, Vide CONVERTO.
Hominem ex homine exuere. Cic. 5 de Finib.
Fugere homines. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Immolare homines, Vide IMMOLO.
Iugulare homines suis verbis, Vide IVGVLO.
Mollire hominem, Vide MOLLIS.
Inter homines esse, Vide INTER.
¶ Homines à latere, Vide LATVS.
¶ Trium literarum homo, Vide LITERA.
¶ Homo, pro Ille de quo agitur. Horat. 2. Serm. satyr. 7.
Aut insanit homo, aut versus facit. Cic. ad Sulpitium, Repentè Cæsar præter spem dixit, se Senatui roganti de Marcello, ne hominis quidem causa negaturum ipsius Marcelli.

Homo, mirè additum, aut supera acuè. Terent. Eunuch. 2. 2,
Ille vbi miser famelicus videt me, & e. ibi homo cœpit me obsecrare,
Vt sibi liceret discere id de me.
Homo additum, quum negatur familiaritas. Terent. Adelph. 2. 2,
Prô Iuppiter, tu homo adiges me ad Insaniam.
Homo, comicè additum. Terent. Phorm. 1. 2,
-est parasitus quidam Phormio,
Homo confidens, qui (illum dii omnes perdiunt.) Vbi Donatus, Homo comicè dictum: nam quis ignoret hominem parasitum esse? Ibidem, 2. 2.
Ita est homo. Terent. Adelph. 1. 2. Vbi Donatus, Homo dixit moraliter: sic enim dicimus de iis quos parcè reprehendimus. vt alibi,
Vt homo est, ita morem geras.
Habemus hominem. Terent. Eunuch. 5. 1. Vbi Donatus, Mirè hominem dixit, vt reum.
¶ Nemo homo. Terent. Eunuch. 3. 5. Idem Adelph. 2. 3,
Itaque hanc vnam rem me habere præter alios præcipuam arbitror,
Fratrem homini nemini esse primarum artium magis principem.
Vbi Donatus, Quanuis per nemo, homo intelligatur, tamen addidit homo, vt veteres solent [illegible]. Cic. pro P. Sylla, Nisi fortè regium tibi videtur ita viuere, vt non modò homini nemini, sed ne cupiditati quidem vlli seruias. Idem 2. de Nat. deor. Est enim vis tanta naturæ, vt homo nemo velit nisi hominis similis esse.
¶ Homo sum, Id est qui errare & facilè falli possim. Terent. Adel. 4. 2,
-vah,
Censéo hominem me esse? errani. Plin. epist. 98, Aliquando præterea rideo, iocor, ludo: atque omnia innoxiæ remissionis genera complector, homo sum.
¶ Homo es, Idem quod vir es, Hoc est fortem, & magni animi te esse ostendis. Plaut. Epid. 10. Ibidem, 9,
Ego si allegassem aliquem ad hoc negotium
Minus hominem quàm doctum.
Homo ad differentiam belluæ dicitur. Cic. ad Oppium, lib. 11. 29. Quod cuum iudicium nisi mea summa beneuolentia erga te, omnibúsque meritis comprobaro, ipse me hominem non putabo.
Nihil minus hominis quàm non respondere amori. Cic. ad Brut. lib. 1. 2, Nihil enim mihi minus hominis videtur, quàm non respondere in amore iis à quibus prouocére.
Nullorum hominum homo, Vide NVLLVS.
¶ Homo de pueris. Quintil. lib. 1. cap. 3, Fugiêdo turbam hominum eius ætatis quæ sit ad vitia maximè prona.
¶ Homines, pro famulis, ancillis, seruis, & tota familia. Scæuola in l. pater. D. de doli ma. except. Pater pro filia dotem promiserat, & pactum erat, vt ipse aleret filiam suam, eiúsque homines.
Homuncio, homuncionis, Diminutiuũ [illegible] Terent. Eunuch. 3. 5. Cic. 4. Acad. Homuncio hic qui multa putat, &c. Iuuen. sat. 5.
Homunculus, pen. corr. Aliud diminutiuum [illegible] Cic. 1. Tuscul. Sed vt homunculus vnus è multis probabilia coniectura sequens. Sic 5. Tuscul.
Homullus, homulli, penult. corr. [illegible] Aliud diminutiuum. Plin. epist. 105. Cic. in L. Pisonem, Sed quoniam præterita mutare non possumus, quid cessat hic homullus ex argilla & luto fictus, Epicureus, dare hæc præclara præcepta sapientiæ clarissimo & summo Imperatori genero suo?
Homicida, huius homicidæ, pen. prod. [illegible] Qui hominem occidit. Quintil. lib. 7 cap. 4, An qui se interficit, homicida sit.
Homicidium, homicidij [illegible] Plinius libro 18. capite 3, Suspensúmque Cereri necari iubebant grauius quàm in homicidio conuictum.
Imprudens homicidium, Hoc est fortuitum, non voluntarium. Valer. lib. 1. cap. 7 De Crœso, in fine.
Facere homicidium. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Homœoptoton, penult. corr. [illegible] est (inquit Aquila Romanus) simile in casibus, Hoc ex eo nomen accepit: quòd membra illa, id est cola, in eosdem casus cadunt, ad hunc modum, Huic igitur socios vestros criminanti, & ad bellum vos cohortanti, & omnibus modis vt in tumultu efferis, molienti. Hæc enim tria, in eundem casum determinata sunt. Verùm casus illi dissimili sono esse possunt, & sine harmonia.
Homœoteleuton [illegible] Simile determinatione. differt à superiore: quòd illud quidem & casu & sono similia verba membrorum determinat: hoc verò, non solùm casuum similitudine, sed cuiuscunque verbi atque enuntiationis contentum est. In muros statim curritur, exercitus à sociis accersitur, delectus iuuentuti denuntiatur. Hæc Aquila Romanus.
Homœomeria, pen. prod. [illegible] Similitudo partium. Lucretius lib. 1,
Hinc & Anaxagoræ scrutemur homœomeriam. Seruius super illud Virgilij 4 Æneidos,
Exoriare aliquis nostris ex ossibus vltor. Secundum (inquit) Anaxagoram, qui homœomeriam dicit, id est omnium membrorum similitudinem esse in rebus creandis: id est ex ossibus, ex sanguine, ex medullis. Nam omnia pro parte sui transeunt in procreationem.
Homœosis, penult. prod. [illegible] Est quum per similitudinem res præstantur.
HOMOLA, pen. corr. mons est Magnesiæ, siue Thraciæ. Strab. lib. 12.
HOMOLIVM, Oppidum Magnesiæ, Plinio lib. 4. cap. 9.
Homologa, pro similitudine partium. Euclid. 5. Element. Homologæ, seu similes ratione magnitudines dicuntur, antecedentes quidem antecedentibus, consequentes verò consequentibus. Et 6. Element. Theor. 4. Æquiangulorum triangulorum proportionalia sunt latera, quæ circum æquales angulos, & homologa sunt latera, quæ æqualibus angulis subtenduntur.
Homonymon, pen. corr. [illegible] Nomen diuersæ significationis: Vnde homonymum dicimus, nomen multa significans: vt Nepos, quod filium filij significat, & luxuriosum.

Honestus,

Honestus, Adiectiuum {[illegible]} ab honore, Quod virtutem probitatémque significat, quo cauetur nequid indecorè, effœminatè, libidinosè, turpiter fiat, cogitetúrve. Iuuenal. satyr. 3, Participem qui te secreti fecit honesti. Sallustius, Calumnia paucorum, quibus omnia honesta atque inhonesta vendere mos erat.
Honestus, vt inquit Varro, quod honus Resp. sustineat. Ex cuius verbis constat, honus, antiquè per h scribi solere.
Honestus & honoratus. Cic. in Bruto, Qui honorem sententiis, qui suffragiis adeptus est, is mihi & honestus & honoratus videtur. Sententiis, senatus: suffragiis, populi.
Honestiorem honore facere. Plaut. Capt. 7. Sallust. in Catil. Sed quòd non dignos homines honore honestos (vel vt alij legunt, honestatos) videbam.
Honesta dicta factis. Plaut. Stich. 5.
Honestissimus dies alicui. Cic. Lentulo, lib. 1. 2. Id est, habitus in magno honore.
¶Honestus, Pulcher. Terent. Eunuch. 3. 2,
Ita me di ament, honestus est.
¶Honestus, non semper de moribus dicitur, sed aliquando de nobilitate: vt, Honesto loco natus. Cic. Attico, lib. 4. epist. 1, Inde à Brundusinis honestissimis ornatus, iter ita feci, vt vndique ad me cum gratulatione legati conuenerint. Intelligit Cicero Brundusinæ coloniæ principes.
Honesta facie virgo. Terent. Eunuch. 2. 1.
Honesta & liberali facie. Terent. Eunuch. 4. 4.
Honesta forma & liberali, Hoc est decora & egregia. Terent. And. 1. 2. Idem Eunuch. 1. 2,
Is vbi hanc forma videt honesta virginem, &c.
¶Honesto loco natus, Id est nobili. Plin. epist. 159. Cic. 5. Tuscul. Qui quum esset bonis parentibus, atque honesto loco natus, &c.
Honesti homines, Id est optimi & probatissimi: vel honoribus insignes. Cic. 3. Verr. Quid est aliud omnibus omnia peccata & maleficia concedere, nisi hoc, hominem honestissimorum testimoniis, & virorum bonorum tabulis non credere?
¶Arma honesta. Ouid. 3. Amor. eleg. 14.
Honesta ciuitas. Cic. 5. Verr. Agyrinensis est in primis honesta ciuitas Siciliæ, hominum ante hunc Prætorem locupletum summorúmque aratorum.
Honestus conuentus Syracusis. Cic. 5. Verr. Præterea conuentus honestos Syracusis, multi equites Romani viri primarij.
Exitus honesti. Tacit. lib. 16, Quamuis honestos ciuium exitus, tristes tamen, & continuos aspernantium.
Ampla & honesta familia. Cic. pro Murena.
Mors honesta. Tacit. in vita Agricolæ.
Nomen honestum ponere errori. Horat. 1. Serm. satyr. 3,
Vellem in amicitia sic erraremus, & isti
Errori nomen virtus posuisset honestum. De amatore vitia amatæ non deprehendente.
Officium honestum. Horat. 1. epist. 19.
Honesta oratio. Terent. And. 1. 1. Hoc est, quæ honestum iuuenem decet.
Honestissimum testamentum. Plin. epist. 144.
Honestum, honesti. Substantiuū. vt Nitet honesto virtus. Vide NITOR.
Respectus honesti. Lucan. lib. 8.
Complecti aliquid honesto. Quintil. lib. 5. cap. 4.
Honestas, honestatis {[illegible]} Dignitas, decus, laus: cui contrarium est Turpitudo.
Honestas & Turpitudo vitæ, cōtraria. Cic. 1. Offic. In officio colendo sita est honestas omnis, & in negligendo turpitudo. Quintil. lib. 3. cap. 4, Nam & in laude iustitia, vtilitásque tractantur, & in consiliis honestas.
Dignitas & honestas. Cic. ad Attic. lib. 7. 130, Vbi est autem dignitas, nisi vbi honestas?
¶Amittere honestatem, Vide AMITTO.
Honestas continetur ex quatuor virtutibus, Vide CONTINEO.
Copulare honestatem cum voluptate, Vide COPVLO.
Honestate metiri summum bonum, Vide METIOR.
Honestate spoliatus. Cic. pro Rab. Posth.
Honestatem & decus conseruare. Cic. 1. Offic.
¶Honestatibus patriis & omni dignitate priuare. Cic. pro Murena.
Honestitudo, Idem quod honestas, Antiquè dictum. Accius OEnomao, Horrida honestitudo Europæ principium primo ex loco. Idem Myrmidonibus, Tua honestitudo Danaos decepit diu. Ex Nonio.
Honestè, Aduerbium {[illegible]} Dicitur id honestè fieri quod cum decoro & honesto fit. Terent. And. 4. 6,
Quæ se inhonestè optauit parare hic diuitias
Potius, quàm in patria honestè pauper viuere. Cic. 1. de Finib. Nisi sapienter, honestè iustéque viuatur.
Honesto, honestas {[illegible]} honestâre, Decorare: cui contrarium est Dehonestare. Cic. 1. Offic. Nec domo dominus, sed domino domus honestanda est. Idem 2. Offic. Quæcunque igitur homines homini tribuunt ad eum augendum atque honestandum, &c.
Honore honestare. Plaut. Capt. 5.
Honestari loco aliquo à candidatis. Cic. pro Murena, A quibus si in forum deducimur, si vno spatio basilicæ honestamur, diligenter obseruari videmur & coli. De candidatis.
Vultus honestat illum. Claud. 1. Paneg.
Honestamentum, honestamenti {[illegible]} Seneca epist. 67, Nullo enim honestamento eget virtus ipsa, & magnum sui decus est, & corpus suum consecrat.
Honor, vel honos, honoris, masc. gen. {[illegible]} Aspiratur secundum Apuleium, vt differat ab Onos quod est asinus. Reuerentia est quam alicui exhibemus in virtutis testimonium. Plaut. Pœnul. 9,
Nos honoris tui causa huc ad te venimus. Cic. de Clar. Orat. Honos est præmium virtutis, iudicio, studióque ciuium delatum ad aliquem.

¶Honos, Dignitas. Cic. lib. 1. ad Cæsarem iuniorem, Tu quum ea quæ ea à Senatu summo cum honore tuo consequutus.
Honor capitis, Canities in homine graui venerabilis. Plinius in Paneg. Traian. 8, Iam firmitas, iam proceritas corporis, iam honor capitis, & dignitas oris nónne longè latéque principem ostentant?
Iudiciorum cælestium honor. Quintil. in Proœm. lib. 4.
Verborum honos. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Honoris causa procedere. Sallust. in Iugurtha. Deinde vbi dies aduenit, & ei nuntiatum est Iugurtham haud procul abesse cum paucis & Quæstore nostro, quasi obuiam honoris causa procedit.
Administrare honorem. Cicero, Incredibili sum lætitia affectus, quum id mihi nuntiatum est, eúmque honorem tibi deos fortunare volo: à téque ex tua, maiorúmque tuorum dignitate administrari.
Adhibere honores. Cic. 1. de Nat. deor.
Appellare vel nominare aliquē honoris causa. Cic. pro Sext. Rosc. Quæ de viro fortissimo & clarissimo, L. Sylla, quem honoris causa nomino. Idem 2. Philip.
Certamen honoris, Vide Certamen, in CERTO.
Cupido cæca honorum. Lucret. lib. 3.
Cursus honorum. Cic. Famil. 3.
Conferre honorem in aliquem. Cic. 1. de Inuent.
Constituere honorem. Cic. ad Q. frat.
¶Contumeliosus honos, Vide CONTVMELIA.
Crudus honos. Stat. 10. Thebaid.
Depeculari honorem. Cic. Verr. 6.
Diuini honores. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Honos exors. Olim extra sortem donari honorificentissimum & amplissimum erat. Virgil. lib. 5,
. nam te voluit rex magnus Olympi
Talibus auspiciis exortem ducere honorem. Tornchus.
Falsus honor iuuat. Horat. 1. epist. 17.
Exquirere honorem. Cic. Philip. 4.
Fauere honori. Cicero, Gauderem, & honori tuo fauerem.
Instituere honores. Sallust. in Iugurth.
Gradus honorum. Cicero, Etenim honorum gradus summis hominibus, & infimis sunt pares.
Inania honoris. Tacit. in vita Agricolæ, Ludos & inania honoris, modo sationis, atque abundantiæ dixit.
Iusti honores, Vide IVSTVS.
Meriti honores, Vide MEREO.
Nonnullus honor. Vide NONNVLLVS.
Otiosus & vacuos honor, Vide OTIOSVS.
Pauper honos. Stat. 5. Thebaid.
Sublimis honor. Claud. 2. Paneg.
Temerarius honor. Quintil. in Proœm. lib. 2.
Vmbra honoris. Tacit. lib. 19.
¶Abundare honoribus, Vide ABVNDO.
Accipere honorem, Vide ACCIPIO. Cic. Bruto.
Accumulare honorem alicui. Vide ACCVMVLO.
Adducere aliquid in honorem. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. Vide ADDVCO.
Adeptus summos honores, Vide ADIPISCOR.
Adolere honores aris. Ouid. 8. Metam. Vide ADOLEO.
Afferre honorem, Vide AFFERO.
Afficere aliquem regio honore & nomine. Cic. pro Deiotaro, Quæ quidem à te in eam partem accepta sunt C. Cæsar, vt eum amplissimo regis honore & nomine afficeres.
Aggredi magnos honores. Virgil. eclog. 4.
Honos alit artes, omnésque incenduntur ad studia gloria. Cic. 1. Tuscul.
Amplificatus honoribus, Vide AMPLIFICO.
Arceri honoribus. Callistr. in l. cos D. de Decurionib. Sed ne quidem arcentur honoribus, qui ab Ædilibus flagellis cæsi sunt.
Ascendere ad honores. Cic. de Claris Orat.
Ascendere in honorem. Cic. in Orat. Vide ASCENDO.
Assequi honorem, Vide ASSEQVOR.
Augeri honore. Cic. ad Attic. lib. 7. 188. Vide AVGEO.
Amplis honoribus auctus. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Capere honorem, Vide CAPIO.
Capessere honorem. Tacit. lib. 13, Iulius quidem Montanus Senatorij ordinis, sed qui honorem nondum capessisset.
Cedere honori & honore, Vide CEDO.
Compellare aliquem multo honore. Virgil. 5. Æneid.
Comprobare honorem, Vide COMPROBO.
Congesti honores, Vide CONGERO.
Contigit ea merito qui tibi nuper honor. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7.
Creare ad honores. Vlp. l. 2. D. de excus. & vacat. muner. De muneribus quoque annis vigintiquinque ad munera siue honores creandis iusta ætas seruanda est.
Custodire honorem, Vide CVSTODIO.
Decernere honores alicui. Cic. ad Attic. lib. 5. 110, Ob hæc beneficia quibus illi obstupescunt, nullos honores mihi, nisi verborum, decerni sino. Vide DECERNO.
Decorare honoribus, Vide DECORO.
Honoribus amplissimis & præmiis decorati. Cic. 2. de Orat.
Defendere honorem suum, Vide DEFENDO.
Deferre & dare aliquem honorem claris viris. Cic. Planc. lib. 10. 10, Is enim denique honos mihi videri solet, qui nō propter spem futuri beneficij, sed propter magna merita claris viris defertur & datur.
Denigrare honorem alicuius, Vide DENIGRO.
Honore dicto aliquid referre. Plin. lib. 18. cap. 8.
Dignari aliquem honore. Ouid. 1. Metam. Virgil. 5. Æneid.
Facere honorem alicui. Cic. 9. Philip. Nulla dubitatio relinquetur, quin honorem mortuo, cui iniuriam viuo fecimus, faciamus.
Factus honos aris. Virgil. 5. Æneid.

Missos facere honores, Vide MITTO.

Honore florere. Cic. pro Sextio, Ad eam rationem, in qua multi homines noui & honore & gloria floruerunt, cohortabor.

Intaminatis fulget honoribus Horat. 3 Carm ode 2.

Fungi honore, vel honoribus. Vlpian. in l. 3. D. de Decurion. Completo tempore nihilominus fungi honore vel officio possit.

Habere honorem alicui, pro Honore afficere & honorare. Cic. pro Flacco, Cui nullus honos in sua ciuitate habitus est.

Habere in honore aliquem. Cic. ad Att. lib. 7 ep. 2, Chrysippum libenter vidi, & in honore habui.

Honori habere Consulatum suum. Sallust. in Iugurth.

Impertire aliquem honoribus, Vide IMPERTIO.

Incipere honorem, Vide INCIPIO.

Indicere honores. Virgil. 3. Æneid.

Ioire honorem, Vide INEO.

Inseruire honori. Horat. de Arte.

Inseruire honoribus, Vide INSERVIO.

Sectos templis largitur honores. Valer. 2. Argon.

Lenæum libat honorem. Virgil. 4. Æneid.

Meritos aris mactauit honores. Virgil. 3 Æneid.

Mandare honorem. Tacit. lib. 11, Mansitque Consulibus potestas deligendi, donec eum quoque honorem populus mandaret.

Mandare honores alicui, Vide MANDO.

Mandare honorem hominibus nouis. Cic. 6. Vert.

Minuere honorem. Cic. ad Q. frat.

Obrepere ad honores. Cic. pro Plancio.

Ornare honoribus. Cic. Famil. 10.

Priuare honore. Cicero, Omni honore ac dignitate priuentur, &c.

Æternos honores parere alicui. Horat. 2. Carm. ode 1.

Perfunctus honoribus amplissimis Cic. Lentulo, lib. 1. 8.

Perhibere honorem, Vide PERHIBEO.

Perurgere opibus atque honoribus. Tacit. lib. 4, Et vtrumque opibus, atque honoribus perurgere.

Petere honores, Quintil. lib. 7. cap. 5.

Præfari honorem. Cic. Pæto, lib 9 22. Idem de Finib. Cætera addit Epicurus: quæ si appelles, honos præfandus est.

Honos auribus sit habitus. Curtius lib. 5, Fœminarum conuiuia ineuntiū in principio modestus est habitus: paulatim pudorem profanant, ad vltimum opus (honos auribus habitus sit) ima corporum velamenta proiiciunt.

Recipere honorem. Cic. ad Attic. 9.

Reddere alicui suum honorem. Cic. pro Sext. Roscio, Suum cuique honorem & gradum redditum gaudeo.

Sacrare honorem alicui. Virgil. 12. Æneid.

Tribuere honorem. Cic. Famil. 15.

Velificari honori Cic contra Rull.

Ad summum succedere honorem Lucret. lib. 5.

Honori esse parentibus liberi dicuntur qui, &c. Cic. de Amic.

Fuit honori. Cic. 2. Off. Honori summo nuper nostro Miloni fuit, quòd, &c.

In honore esse apud aliquem: Hoc est in numero & existimatione. Cic. pro Sext. Roscio. Idem 1. de Orat. Hæc ars summo in honore semper fuit.

In honore mensarum esse, Vide IN.

Honorem sustinenti munus imponi non potest: munus sustinenti, honor deferri potest. Modestinus in l. honorem. D. de munerib. & honorib.

Tollere aliquem honoribus Horat. 1. Carm ode 1.

Honoribus vti. Sallust. in Catil. Catulus ex petitione Pontificatus odio incensus, quòd extrema ætate maximis honoribus vsus, ab adolescente Cæsare victus discesserat.

Homines honore vsi, Id est, qui magistratum gesserunt. Cicero 8. Philip. Quanquam hoc honore vsi togati esse solent, quum est in sagis ciuitas.

¶Honor, Pulchritudo. Virgil. 1. Æneidos,

-& lætos oculis afflarat honores. Idem 2. Georgicorum,

Frigidus & syluis Aquilo decussit honorem.

Honor, Cultus & obseruantia. Virgil. 6 Æneidos,

Semper honore meo, semper celebrabere donis.

Pudicitia. Virgil. 1. Æneidos,

-& rapti Ganymedis honores.

Hostia. Virgil. 3 Æneidos,

-meritos aris mactauit honores.

Præmium. Virgil. 5 Æneidos,

Ipsis præcipuos cultoribus addit honores.

Sepultura. Virgil. 6. Æneidos,

Cernit ibi mœstos, & mortis honore carentes.

Amor. Virgil. 11 Æneidos, -siquis amaræ

Tangit honos animum. Hæc ex Nonio.

¶Honos etiam pro præmio accipitur. Cic. pro Sext. Rosc. Quam ob causam è Chrysogono tantis præmiis donabantur si nihil aliud fecerunt, nisi rem detulerunt, nónne satis fuit his gratias agi? denique, vt perliberaliter agerent, honoris aliquid haberi? Sic lib. 2. de Republ. præmium mercenarij, vocat τιμήν. Vide Honorem habere, in HABEO.

Honorarius, Adiectiuum {τιμητικός} Quod ad honorem pertinet.

Honorarius arbiter, Quem honoris causa, vtraque pars summum facit suæ causæ & controuersiæ iudicem. Cicero 5. Tuscul. Quorum controuersiam solebat tanquam honorarius arbiter iudicare Carneades.

Honorarius tumulus, Qui honoris causa erigitur. Suetonius in Claudian. Cæsare, cap. 1, Cæterùm exercitus honorariū ei tumulum excitauit, &c. Sic vocari possunt hodie quas repræsentationes in anniuersariis exequiis vocamus. Budæus.

Honorarij ludi, antiquis Liberalia dicebantur, vt ait Festus. Dicti honorarij, ab honore videlicet eorum qui munera populo edebant.

¶Honorarium, Donum erat quod rectoribus prouinciæ olim in prouincias aduenientibus honoris locu dabatur: sic dictum, quod honoris causa dabatur, non tanquam debitum exigebatur. Cic. in Pisonem, Qui modus tibi fuit frumenti æstimandi? qui honorarij? Budæus.

Honorarium, Id quod à Decurionibus pro curiæ introitu dari solitum est. Plinius ad Traianum, Superest ergo vt ipse dispicias, an in omnibus ciuitatibus certum aliquid omnes qui deinde buleutæ leguntur, debeant pro introitu dare. Ad quam epistolam rescribens Traianus, Honorarium, inquit, Decurionatus omnes qui in quaque ciuitate Decuriones fiunt, inferre debeant, nécne, à me non potest statui.

¶Honorarium, pro salario quod datur magistratibus, arbitris, & aliis huiusmodi. Vlpian. in l. 1 §. 2. D. si men. fal. mod. dix.

Honorarium, Quod etiam aduocatis datur. Paul. in l. qui operas. D. locati & conduct. Aduocati quoque, si per eos non steterit, quo minus causam agant, honoraria reddere non debent.

¶Honoraria opera. Cic pro A. Cecinna, Ideò quòd omnia iudicia aut distrahendarum controuersiarum, aut puniendorum maleficiorum causa reperta sunt: quorum alterum leuius est, &c. alterum est vehementissimum: quòd & ad grauiores res pertinet, & non honorariam operam amici, sed seueritatem iudicis, ac vim requirit.

Honoro, honoras, pen. prod. {τιμάω, ῶ, γεραίρω} honorāre, Honoribus afficere. Cic. 1. de Diuinat. Idem 2. Philipp. Qui me non solùm meis laudibus ornaret, sed etiam honoraret alienis.

Honorare, aliàs à Cicerone dicitur Honorem habere alicui, Honorem adhibere, Honestare, In honore habere, Honorem facere, Honorem debitum alicui præstare, Honore afficere, Honorem tribuere, Honore augere, Honore amplissimo ornare.

Honoratus, pen. prod. Adiectiuum {τιμώμενος, ἔντιμος, τετιμημένος, γεραρός.} Qui in honore & pretio est apud aliquos. Cic. 1 Offic. Dicendum est etiam, qualem hominis honorati & principis domum placeat esse. Idem de Senect. Clari & honorati viri.

Vetus & honorata familia. Sueton. in Othone, cap. 1.

Honoratus vir. Liu. 1. ab Vrbe. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1.

Honoratus quatuor filiis. Cic. 1. Tuscul. Metellus ille honoratus quatuor filiis, & quinquaginta Priamus.

Honoratus Achilles, Vide ACHILLES.

Custodia honorata. Tacit. lib. 19.

Cani honorati. Ouid. 8 Metam.

Dies honoratus. Claud. 5. Paneg.

Honoratior militia. Liu. 2. bel. Maced. Pars nauales socij relictis nupes classibus ad spem honoratioris militiæ transgressi.

Militia honorata. Tacit. lib. 10.

Honoratè, Aduerbium {τιμητικῶς} Quod cum honore & dignitate factum est Cic. 11. Philip. Quæ de illo viro Sylla, quæ Murena, quæ Seruilius, quæ Lucullus, quàm honoratè, quàm honorificè, quàm grauiter sæpe in Senatu prædicauerunt! Ex vetusto codice legimus nunc ornate. Tacit. lib. 10, Quòd filium eius primo rerum motu in colonia Agrippinensi deprehensum, honoratè custodierunt.

Honorabilis, & hoc honorabile, pen. corr. {γεραρός} Quod est honore dignum. Liu. 4. ab Vrbe, Quinque Consulatus eodem tenore gesti, vitaque omnis Consulariter acta, verendum penè ipsum magis quàm honorabilem faciebant.

Honorificus, penult. corr. Adiectiuum {τίμιος} Quod honorem confert. Cic. ad Brutum, Decreui etiam imperiū quod quanquam videbatur illi ætati honorificum, tamen erat exercitum habenti necessarium.

Honorifica mentio alicuius. Cic. ad Q. frat. lib. 2 13

Honorifica verba. Cic. 1. Tuscul. Quem vt vidisset, & salutauisset, honorificisque verbis prosecutus esset, &c.

Honorificum Senatusconsultum. Cic. 4. Vert.

¶Honorificentior, Comparatiuum. Cic. ad Attic. lib. 1. 11, Quæ mihi res multo honorificentior visa est, quàm aut illa quum &c.

Honorificè {τιμίως} Aduerbium, Idem quod honoratè. Cic. 5. Vert. Publicani tractati honorificè sunt.

Honorificè dicere Brutus Ciceroni, 16 1, Non solùm enim vsitatum, sed etiam quotidianum est aliquid audire de te, quod pro nostra dignitate fideliter atque honorificè dixeris aut feceris.

Honorificè appellare. Cæsar 8. bel. Gall. Itaque honorificè ciuitates appellando, principes maximis præmiis afficiendo, &c.

Largè & honorificè promittere aliquid. Cic. de Petit. Consul.

Honoratè & honorificè multa de aliquo prædicare. Cic. 11. Philippica.

Honorificentissimè, Cic. ad Cælium, Nunquam, nisi honorificentissimè, Pompeium appellat.

Honorus, penult. prod. {τίμιος} Adiectiuum. vt Decorus, canorus, apud Tacitum, teste Budæo.

Laudis honora effigies Sil lib. 8.

Fama honora. Stat. 2. Thebaid.

Oratio honora. Tacit. lib. 1.

Honora & magnifica. Tacit. lib. 3, Fuere qui publici funeris pompam requirerent, compararéntque, quæ in Drusum patrem Germanici honora & magnifica Augustus fecisset.

HONORATVS, Viri proprium, de quo apud Catullum.

Honoriades, penult. corr. {ὁνωριάδης} Patronymicum ab Honorio fecit Claudianus in eiusdem Epithalamio,

-sic natus in ostro

Paruus Honoriades genibus confidat auitis.

Sorores Honoriades. Claud. de laudibus Serenæ, 22.

Hoplomachus {ὁπλομάχος} Qui militaribus armis & scuto depugnat. Græci enim τὸ ὅπλον dicunt scutum, τὰ ὅπλα arma, & μάχομαι pugno. Martial. lib 8 epig 74.

Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus anté.

Fecisti medicus, quod facis hoplomachus. Ophthalmicus dicitur, qui oculis medetur. Quum oculis olim mederetur, homines sua necabat imperitia: nunc factus hoplomachus idem facit.

Hora, huius horæ {ὥρα} Tempus significat, hoc est, quameunque æternitatis partem, siue annuum, siue diurnum, siue nocturnum spatium complectens. Item partes ipsæ in quas distinctus est dies, similiter horæ vocantur. Hæ principio duodecim institutæ sunt. cuius ordinationis hæc fuisse origo memoratur. Quodam tempore Hermes Trismegistus, quum esset in Ægypto, sacrum quoddam animal Serapi dicatam, quod in toto die duodecies vrinam fecisset, pari semper interposito tempore, per XII. horas diem diuidi debere coniecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore custoditus est. Postea in XXIIII. horas diuisus est dies. Plinius libro 22. cap 8, Horis matutinis duabus.

Hora amplius iam in demoliendo signo permulti homines moliebantur. Cic. 6. Verr.

Hora antè præsidium meum Pollentiam venis, quàm Trebellius cum equitibus Brutus ad Cic. lib. 11. 13.

Horæ veteribus duplices in vsu fuerunt: Æquinoctiales siue æquidiales, quæ Græcis ἰσημεριναί: ex quarum viginti quatuor numero dies naturalis constituitur, duodecim à Solis exortu vsque in occasum, & ab occasu rursus totidem vsque ad exortum matutinum, æquali spatio distantibus, sonumeratis, ita vt vigesimaquarta diei pars hora sit vna: atque hoc ex Æquinoctialis motu, in quo singulis signis binæ horæ assignantur, vt quindecim gradus per vnam horam conficiantur. Verùm hæ horæ tantùm per Æquinoctium vtrunque durabant. Et hoc modo accipiendæ sunt æquinoctiales horæ tum apud Græcos, tum apud Latinos scriptores. Extra verò tempus Æquinoctij, inæquales horæ distinguebant tum noctem tum diem, ita vt vtraque in duodecim horas diuideretur, sed omnino inæqualiter, iuxta dierû ac noctium incrementum. Nam siue dies prolongaretur, siue nox, omnino tamen duodecim horæ singulis assignabantur, necessariò ob temporis rationem inæquales, sic vt quantum brumalibus diurnis demeretur, tantum nocturnis accederet: & quantum solstitialibus æstiuis diurnis adderetur, tantum iisdem nocturnis demeretur. Hæ autê horæ καιρικαί & καιρικαί, hoc est temporales appellabantur, atque hoc modo etiam solariis atque horologiis distinctæ proponebantur. Cæterùm quoties sine determinatione de horis apud authores fit mentio, inæquales & temporales intelligendæ sunt. Vnde apud Plinium vndecima, dies penultima accipienda est, lib. 2. cap 25. vbi ait de sydere crinito, Id oriebatur circa vndecimam horam diei, clarûmque & omnibus terris conspicuum fuit. Neque enim de vndecima hora diei iuxta nostrum horologium intelligendû est, quæ est quinta diei, quum sexta diei hora Meridies apud veteres fuerit. Prima enim incipiebat oriente sole, duodecima eodem occidente finiebatur. Illud igitur in sacris literis, A sexta autem hora vsque ad nonam tenebræ factæ sunt super vniuersam terram, intelligendum est, à meridie vsque ad dimidium temporis quod est inter meridiem & Solis occasum.

Horæ etymon sic tradit Macrob lib. 1. Saturn cap. 21, Apud Ægyptios Apollo qui est Sol, Horus vocatur. ex quo & horæ viginti quatuor, quibus dies nóxque conficitur, nomen acceperunt: & quatuor tempora quibus annuus orbis impletur, horæ vocantur. Hæc ille. Alij ab ὁρίζω ducunt, id est finio, definio, quòd spatia temporis definiant.

Horæ idcirco Solis equorum curâ habere finguntur, quòd ex cursu Solis ornantur, seu potius mensurentur & distinguantur. Ouid. lib. 2. Metam. Iungere equos Titan velocibus imperat Horis.
Iussa deæ celeres peragunt.

Horas Homerus lib 5 Iliad. ait cæli portis præesse, eisdémque habere vt modò serenum, modò nubilum sit. à quibus videri possunt quatuor anni tempora, Horæ appellata, non Græcis modò, sed & Latinis. Horat. de Ioue lib. 1. Carm. ode 12,
Qui mare & terras variisque mundum
Temperat horis. A quibus, ait Acron, velut temperatur annus per ver, æstatem, autumnum, & hyemem. Ouidius Homerum imitatus, cum Iano foribus cæli adscripsit, ita Iano loquente lib. 1 Fastorum, Præsideo foribus cæli cum mitibus Horis. hinc ab ὤρα, id est custodio, curo, dictas nonnulli putant, quòd sint ianuæ cæli custodes. Plato tamen in Cratylo: Horæ, inquit, vocantur, quia ὁρίζουσι, id est terminant hyemem atque æstatem, ventósque & fructus ex terra nascentes. Pausanias in Eliacis: Homerus in Iliade scriptum reliquit, Horas cælo etiam fuisse præfectas, tanquam regiæ aulæ custodes.

Hora anni, pro Parte. Plin lib. 9. cap. 35, Has vbi genitalis anni stimulauerit hora, pandentes sese quadam oscitatione impleri roscido conceptu tradunt.

Punctum horæ. Horat. 2. epist. 2.

¶Atrox hora flagrantis caniculæ. Horat. 3. Carm. ode 13.

Hora bona. Vide BONVS.

Crastina hora. Vide CRASTINVS.

Diurnæ horæ. Virgil. 3. Georg.

Exortiua hora. Vide TATARTAMORION.

Extrema hora. Virgil. 8. ecloga,
-& diuos (quanquam nil testibus illis
Profeci) extrema moriens tamen alloquor hora.

Funesta hora. Lucan. lib. 6.

Horæ legitimæ, Vide SAX.

Lunares horæ. Lucan. lib. 1.

Hora matutina, meridiana. vespera. Plin. lib. 19 cap. 12.

Mobilis hora. Horat. 2. epist. 2.

Natalitia hora, Vide TAXAUTAMORION.

Nouissima hora. Ouid. 4. Metam.

Septembres horæ Horat. 1. epist 17.

Sinistra hora. Ouid. epist. 20. Id est infausta.

Solida hora. Iuuen sat. 11.

Tempestiua hora narrantibus. Ouid. 5 Metam.

Horæ veloces. Ouid. 2. Metam. Hoc loco deas esse fingit Horas, & ministras Solis.

¶Hora abiit, Hoc est, tempus elapsum est. Terent. Eunuch 2. 3.

Admouere mortis horam, Vide ADMOVEO.

Collocare horas, Vide CÆLLOCO.

Consumere horas suauissimo sermone, Vide CONSVMO.

Nos flendo ducimus horas. Virgil. 6 Æneid.

Eximere horam, Vide Diem dicendo eximere, in EXIMO.

Tu quamcunque deus tibi fortunauerit horam,
Grata sume manu: nec dulcia differ in annum. Horatius libro 1. epistol 11.

Partiri horas curis. Quintil. lib 1. cap. 12.

Nemo mortalium omnibus horis sapit. Plin. lib. 7. cap. 40.

Grata superueniet quæ non sperabitur hora. Horatius 1. epist 4.

Vti suis horis. Cic. 3. Verr Credo si meis horis in accusando vti voluissem, vereret ne mihi crimina non supperterent, ne oratio deesset, ne vox viréfque deficerent.

¶Ab hora tertia. Cic. 2. Philipp. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.

Ad hanc horam, Vide AD præpositionem.

Ad horam vnam expectare. Cæs. 4 bel. Gall.

In hora vna, Vide IN.

In horas, Id est singulis horis. Virgil. eclog. 10,
-cuius amor tantum mihi crescit in horas.

Quantum, &c. Vide IN.

Commutare in horas, Vide COMMVTO.

In horas expectare, Vide IN.

In horam viuere, Vide IN.

¶Hora, pro die. Cicero 3. Verr. Menses mihi tres quum eripuissetis, ad agendum maximè appositos, reliquum omne tempus huius anni me vobis remissurum putastis, vt quum horis nostris nos essemus vsi, tu binis ludis interpositis, quadragesimo pòst die responderes. Horas suas vocat (inquit Asconius) viginti dies, qui accusatori dabantur ad accusandum legitimi: totidemque defensori. Virgil. 1. Georgicorum,
-nunquam te crastina fallet
Hora. Budæus.

¶Horam veteres iuuentutis deam vocabant. Ennius,
Téque Quirine pater veneror, horámque Quirini. Sed hæc multis sine adspiratione scribitur Ora: éstque Hersilia Romuli vxor, in deam nomine Oram conuersa, quæ in ipsius Romuli seu Quirini templo colebatur. Ouid lib. 14. Metamorphoseos,
Hanc manibus notis Romanæ conditor vrbis
Excipit, & priscam pariter cum corpore nomen
Mutat, Orámque vocat, quæ nunc dea iuncta Quirino est.

¶Omnium horarum hominem veteres appellabant eum qui seriis pariter ac iocis esset accommodatus, & quicum assiduè libeat conuiuere. Atque ita vocatum Asinium Pollionem, author est Quintilian. lib. 6. cap 4. circa finem. Erasmus.

Horarius, Adiectiuum, Quod est votius horæ. Suetonius in Domitiano, cap. 3, Inter initia principatus, quotidie secretum sibi horarium sumere solebat, &c.

Horologium, horologij {ὡρολόγιον} Quasi horarum ratio. Quicquid enim quodammodo horas indicat, horologium dicitur. Vide Plin. lib. 7. cap 60. Cic. Tironi, lib. 16. 18, Horologium mittam & libros si erit sudum.

Horologium solarium Plin. lib 7. cap 60.

Horoscopus, pen corr. {ὡροσκόπος} Adiectiuum, dicitur omne id in quo horæ notantur. Plin. lib. 2. cap. 72, Vasáque horoscopa non vbique eisdem sunt vsui, in trecentis stadiis, aut vt longissimè in quingentis, mutantibus semet vmbris.

¶Horoscopus, Substantiuum, significat eam cæli partem, quæ hora qualibet ab inferiore hemisphærio surgit ab Oriente. Astrologi ascendens appellant. Item id temporis momentum quo quisque nascitur, quasi horæ inspectionem & notationem. Pers. sat. 6,
-geminos horoscope varo
Producis genio. Vide TETARTAMORIVM.

Horoscopans, horoscopantis. Firmic. lib 5. cap. 1, Is erit ariete horoscopante semper in Cancro. Et alibi sæpius.

Horæum, per simplex e {ὡραῖον} Mel æstiuum, ab hora. nam Græci, omnes fructus æstiuos nominant ὡραῖα, quoniam id tempus per excellentiam ὥραν vocant.

Horæum, Salsamentum ex pisce. Athenæus, Salsamentum autem horæum est, aut thynnium. Ip horæa macra pinguibus, in thynnia macris pinguis præferimus. Horæa autem vocatur non à tempestiuitate, vt quibusdam placet, sed à veris tempore, quòd tum salsamentum istud fieret, cuius & mentio est apud Plautum in Captiuis. Hinc quod in Plinio scribitur, Trieno pelamidam generis magni, ex eo vrea cybia fiunt. Legendum arbitror ex Athenæo horæa cybia fiunt. Turnebus.

Horarius, Vide HORA.

HORATIVS {Ὁράτιος} Poeta Venusinus, Lyricorum scriptor: qui anno imperij Augusti Cæsaris tricesimo tertio, ætatis verò suæ sexagesimo tertio moriens, Augustum reliquit hæredem: maxima pompa apud Mecœnatem in Exquiliis sepultus.

Horatius Cocles, Romanus, id cognomentum adsequutus, quòd in prælio oculum amiserit. Vnde Plautinus cauillus in seruum qui altero oculo captus erat, cum nobilem ac de Coclitum familia appellando. Horatius item Puluillus, subrogatus in locum Lucretij defuncti in Consulatu: huic sorte euenit, vt ædem Iouis Capitolini dedicaret. Liu. lib. 2. Fuerût præterea Horatij tres, qui cum Curiatiis, Albanis congressi sunt, vt est author Liu. 1. ab Vrbe.

Pila Horatia. Propert. lib. 3. eleg 3.

Horcinus, Vide Orcinus, in ORCVS.

Horda, hordæ {ἔγκυος βοῦς} Vacca prægnans, Vide FORDA. Varro 2 de Re rust. cap 5, Quæ sterilis est vacca, taura appellatur: quæ prægnâs, horda. Ab eo in fastis dies Hordicalia nominantur: quòd tunc hordæ boues immolantur. Idem habet Festus.

Hordeum, hordei {κριθή} Frugis genus notum. Plinius lib. 18. cap. 7,

Hordeum, frugum mollissimum est, seri non valet, nisi in sicca & soluta terra, ac nisi læta: palea ex optimis. Stramento verò nullum comparatur. Hordeum ex omni frumento minimè calamitosum, quia tollitur antè quàm triticum occupet rubigo.

Hordeum, ab horrore quidam dici volunt: quoniam licet calamus altior frumento, quàm hordeo sit, arista tamen est mordacior hordeo. Vel dicitur hordeum, ab oriendi celeritate, quòd ante omnia frumenta sit aridum. Vel dicitur à fordeo, forda, fordeum, vt loco F fuerit H aspiratio posita.

Cantherinum hordeum, Vide Hordeum hexastichum.

Grandia hordea. Virgil. eclog. 5.

Hordeum murinum, Vide MVS.

Hordeum distichum à duobus granorum versibus seu ordinibus nomen habet. Colum. lib 2 cap. 9, Alterum quoque genus hordei est, quod alij distichum, galaticum nonnulli vocant, pô leris & candoris eximij, adeò vt tritico mistum egregia cibaria familiæ præbeat. Seritur quàm pinguissimis, sed frigidis locis circa Martium mẽsem. Melius tamen respõdet, si clementia hyemis permittit, quum seminatur circa Idus Ianuarias. Ruellius tradit eos errare, qui secundum hoc genus esse Oryzam interpretantur. Vulgus *Pamelle* vocitat.

Hordeum hexastichũ à sex versibus seu ordinibus granorum nomen habet. Colum lib 2. cap 9, Proximus est his frumentis vsus hordei, quod rustici hexastichum, quidam etiam cãtherinum appellant: quoniam & alia animalia quæ ruri sunt, melius quàm triticum, & hominem salubrius quàm malum triticum pascit. Nec aliud in egenis rebus magis inopiam defendit. Et quæ ibi sequuntur multa.

Hordeaceus, Adiectiuum {κρίθινος} Quod ex hordeo factum est. vt Panis hordeaceus. Plin lib. 18 cap. 11.

Hordearius, Aliud adiectiuum, Quod hordeo viuit. Plin. lib 18. cap. 7, Antiquissimum in cibis hordeum, sicut Atheniensium ritu Menandro authore apparet, & gladiatorum cognomine, qui hordearij vocabantur.

Hordearium æs veteres dicebant, quod pro hordeo equiti dabatur. Festus.

Hordearia pruna. Plin. lib. 15. cap. 13. Hordearia appellata à comitatu frugis eius.

Horia. horiæ, Vide ORIA.

Horizon, horizontis, pen. prod. {ὁρίζων} circulus est vel cæli terminus quodam circo designatus, qui super terram videtur, quem sibi vniuscuiusque circumscribit aspectus. Centum & octoginta stadia non excedit acies contra videntis. Cic 1. de Diuin. Quum enim illi orbes qui cælum quasi medium diuidunt, & aspectum nostrum definiunt, qui à Græcis ὁρίζοντες nominãtur, à nobis finiẽtes rectissimè nominari possunt, varietatem maximam habeant, aliíq; in alijs locis sint, necesse est ortus occasúsque siderum non fieri eodem tempore apud omnes.

Hormesion, Gemma ex igneo colore radians auro, portante secum in extremitatibus candidam lucem. Plin. lib. 37. cap 10.

Horminum, pen. prod. {ὅρμινον} semine cumino simile est, cætero porro, dodrantali altitudine. Plin. lib. 22. cap. 25. Alij Orminum scribunt. Dictum autem putant, quòd venerem exstimulet.

Hormos {ὅρμος} Monile, corrigia calceamentorũ, vt nonnullis placet. de quo Homer. lib. 8. Odyss. Et in Hymno Veneris, vbi id ornamenti genus ipsi Veneri tribuit.

Hornus. Adiect. Veteres quod ipsius anni esset, dicebant. Lucil lib. 18, Vtrum anno, ánque horno te abstuleris à viro. Varro Eudæmonibus, Quum in eo essem occupatus, atque in schola curarent, inscribit Scantius horno per Dionysia. Nonius.

Hornum, Quod est huius anni, inquit Porphyrio, vel vnius anni, vt inquit Acron vt Vinum hornum, quemadmodum & bimum & trimum dicitur. Horat Epod. 2, Et horna dulci vina promens dolio.

Horni agni Propert. lib. 4,

Illa dies agnis cædem denuntiat hornis. Id est anniculis.

Fruge horna placare lares. Horat 3 Carm. ode 23.

Hornam messem prouerbiali figura dixit Plaut. Mostel. 4, pro maximo emolumento, quasi dicas, tantum lucri, quantum eo anno sit prouenturum in agris. Erasmus.

Palea horna. Horat 2 Serm. sat. 6.

Hornotinus, pen. corr. Adiectiuum {ὡραῖος} Id est, Huius, vel vnius anni. Cic. 5 Verr Hæ literæ Iudices Metelli, quas audistis, hoc quãtum est, ex Sicilia frumenti hornotini exarauerunt.

Hornotinæ nuces. Cato de Re rust. cap. 17, de nucibus loquẽs, Postea vsqueadeò sunt plus menses octo hornotinæ nuces virides sunt.

Hornotinæ virgæ. Colum. lib 5 cap. 6.

HORODES, penult. prod. rex Parthorum, qui M. Crassum occidit. Alij Orodes scribunt.

Horologium, Horoscopus. Vide HORA.

HORONTES, Vide ORONTES.

Horrearius, Vide HORREVM.

Horreo, Horresco, Vide HORROR.

Horreum, huius horrei {σιτοβολεῖον} ab horrore, quasi horridum propter asperitatem aristarum, quoniam prisci fruges in suis spicis in granarijs condiderunt Festus, Horreum antiqui dicebant farreum, à farre. Horreum ab hordeo quidam deducũt. Colum lib. 2. cap. 10, Ita rursus in sole siccata, & mox refrigerata cõdatur si maior modus in horreo: si minor, in vasis olearijs salsamentarijsque. Virg 1. Georg. Illius immensæ ruperunt horrea messes. Cic 5. Verr.

¶Horrea, horreæ, f. g. apud antiquos Claud. Orat. in Quintiũ Gallum. Quorum iacent muri, villa, horrea, cursúque & tabulariæ publicæ. Eiusdem generis tabularias, quo & horreas dixit. Ex Nonio.

Horreum frumenti. Plin lib. 15. cap. 8.

Horreũ, pro cella vinaria. Horat. 3 Carm. ode 28. Seneca epist. 115, Plena multorum seculorum vindemijs horrea.

Cella atque horreum. Cic. 2 de Lege agrar. Illi Capuam receptaculum aratorum, nundinas rusticorum, cellam atque horreum Campani agri esse voluerunt.

Constituere horrea certis locis, Vide CONSTITVO.

Distenret spicis horrea plena Ceres. Tibul. lib. 2 eleg. 6.

Horreum, Locus ad custodiam rerum pretiosarum sepositarum à quotidiano vsu. vt est apud Apuleium in Asino aureo, Demonstrat horreum vbi vespera sagaciter argentum copiosum recondi videras.

Horrea Iurisconsulti frequenter vsurpant pro repositorijs mercium & rerum pretiosarum.

Horreolum, pen. corr. Diminutiuum, Paruum horreum. Vales Max. lib. 7. cap. 1 de Gyge.

Horrearius, horrearij, Cui commissa est cura ac custodia horrei. Vlpianus in l. Celsus. D. ad exhibend. Sed si nemo hæres sit, cum horreario agendum.

Horribilis, Horridus, Vide HORROR.

Horror, horroris, m. g. {φρίκη, φόβος} Tremor propriè, quo totũ corpus vel frigore vel pauore intremiscit, & succussatur. Cels. lib. 4. cap. 3. Febres aliæ protinus incipiũt à calore, aliæ ab horrore. Virg 3 Æneid.

·mihi frigidus horror

Membra quatit. Plautus,

Quis hic horror est? quid prauitas?

Horror quandoque ad toruitatem aspectus refertur. Apuleius, Quẽ quum aspexisset, horrore hominis deterritus, statim retrocessit. Quandoque ad abominationem Varro, Ira, odium, horror, eos ab incepto retrahit.

Quandoque ad venerationem refertur, vt ait Seruius. Virgilius 1. Æneidos,

·horrentíque atrum nemus imminet vmbra. Lucanus,

Arboribus suus horror inest.

Classicus horror. Ouid ad Pisonem.

Exsanguis horror. Claud. 2. in Ruff.

Sacer horror. Stat. 5. Thebaid.

Sæuus horror Virgil 2. Æneid.

¶Comæ arrectæ horrore. Virgil. 4. Æneid.

Anta ciet horrorem membris. Lucret lib. 3.

Animorum ingruit horror. Virgil. 2. Æneid.

Tremulo horrore moueri Ouid. 9. Metam.

Horrore perfundi. Cic. Att lib. 8. 150, Deinde supposuit exemplum epistolæ Domitij, quod ego ad te pridie miseram. Dij immortales qui me horror perfudit, quàm sum sollicitus quidnam futurum sit! Vide PERFVNDO.

Horriditas, penul. corr. huius horriditatis, f. g. {φρίκη} Ipse horror. Næuius, Omnia mihi horriditati erant maximæ.

Horridus, penult. corr {φρικώδης, αὐχμηρός, ...}

Adiectiuum, Hispidus, asper. cui contrarium est Nitens vel nitidum. Cic. 3. de Orat. Ita de horridis rebus nitida, de ieiunis plena, de peruulgatis noua quædam est oratio tua. Virgil. lib. 4. Æneidos,

· & glacie riget horrida barba.

¶Horridus, Timendus. Virg. 3. Æneidos, Horridus in iaculis. Hoc est terribilis. Seruius.

Ira horridus Ouid. 6. Metam. de Borea.

¶Acies horrida. Tacit. lib 5. Vide ACIES.

Æquora horrida Horat. 3. Carm ode 24.

Arma horrida. Ouid. 1. Metam.

Barba horrida glacie riget. Virgil. 4. Æneid.

Bella horrida. Virgil. 6. Æneid.

Bruma horrida gelu. Virgil 3. Georg.

Cæsaries horrida Ouid. 10 Metam.

Horridum corpus. Cic. pro Lege agraria.

Horridus December, Quòd frigore squalidos & horrentes aut horrore rigentes artus efficiat Martial. lib. 7. 94.

Facinus horridum. Seneca Hippol 2.

Fluctus horridi. Horat. Epod. 10.

Grando horrida. Virgil. 1. Georg.

Hyems horrida. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 10.

Macies horrida. Virgil. 4. Georg.

Horridi pili apes. Colum. lib. 9. cap. 3.

Prælia horrida. Virgil. 2. Georg.

Sus horridus. Virgil. 4. Georg.

Tampestas horrida. Horat. Epod. 13.

Verba horrida. Tibul lib. 1. eleg 5.

Horrida & inculta vita. Cic. pro Rosc. Amer.

¶Inculta & horrida scripta. Cic. 1. de Finib.

Horridus sapor. Plin. lib. 34. cap. 13.

Horrida syluestris ruta ad effectum, & ad omnia acrior. Plin. lib. 20. cap 13.

Horridus, asper, durus oratione & moribus. Cic. 4. de Finib.

Horridus, & ieiunus. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Deformis atque horridus homo Cic. 5. Verr.

¶Rusco horridior. Virgil eclog. 7.

Non valde nitens, nec plane horrida oratio. Cicero de Claris Orator.

Horridè, pen. corr {αὐχμηρῶς} Aduerbium: Hoc est, asperè & incultè. Cic. in Orat. Putans eum qui horridè, incultéque dicat, modò id eleganter enucleatéque faciat, eum solum Atticè dicere. Horridè, hoc est sine figuris & numeris: quæ maximè solent orationem illustrare, sine quibus horrida est & inculta.

Horridulus, pen. corr. {ὑποφρίσσων} Adiectiuum diminutiuum, Tremens, vel incultum. Persius saty. 1, Scis comitem horridulum, trita donare lacerna.

Horridulæ Catonis orationes. Cicero in Orat. Id est, aliquantum asperæ.

Horridula atque incompta scripta. Cic. ad Att. lib. 2. 16, Quãquam tua illa (legi enim libenter) horridula mihi atque incompta visa sunt: sed tamen erant ornata hoc ipso quòd ornamenta neglexerant.

Horribilis, & hoc horribile, pen. corr. {φοβερός} Formidabile & timendum. Cic. Et quod dictu quoque horribile videtur, vincentis sanguine hausto.

Horribilis

Horribilis diligentia. Cicero ad Atticum, libro 8. 152. Et 1. de Finibus, Horribiles formidines. Et pro Fonteio, Horribiles impetus.

Fera horribilis. Virgil 4. Georg.

Horribilis, Teter, de formis. Varro, Fœda atque horribili.

Metus horribilis. Claud. 5. Paneg.

Oratio horribilis. Cic pro Murena, Horribilis oratio: sed eã vsus, vita, mores, ciuitas ipsa respuit.

Horrifer, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Cic. 2. Tuscul. Horrifer Aquilonis stridor gelidas molitur niues. Ex poeta quodam. Idem 2. de Nat deor. Et magis horriferis Aquilonis tangitur auris. Ex Arato. Virgil. 8. Æneid. Horrifera ægis.

Horrifer Boreas. Ouid. 1. Metam.

Voces horriferæ Lucret. lib. 5.

Horrificus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod horrorem incutit: vt Horrificum bellum. Cic. pro Domo sua.

Bustum horrificum. Lucret. lib. 3.

Cæsaries horrifica Lucan. lib. 2.

Lapsus horrificus. Virgil. 3 Æneid.

Horrifico, horrificas, penult. corrrep. {[illegible]} horrificâre, Horrorem incutere: vt ait Seruius. Virgilius 4. Æneid, Terribili monitu horrificant.

Horrificare galeas ore, & ricto ferarum. Sil. lib. 3. Id est, horridas facere, vt hinc horror incutiatur hostibus.

Horrificans Zephyrus procliuas incitat vndas. Catull. Argon. 59.

Horrisonus, pen. corr. Adiectiuum, Quod cum horrore sonat, siue quod horridum sonum emittit. vt Horrisonus fremitus. Virgil. 9. Æneid. Cic. 2. Tuscul Horrisonum fretum.

Flagellum horrisonum. Valer. 7. Argon.

Fragor horrisonus. Lucret lib. 5.

Horreo, horres, horrui {[illegible]} horrêre, Horrore perfundi. Propriè quum pili setæque in animante eriguntur. vt Horrens leo. Virg. lib. 9 Æneid.

Dies horruit imbre Valer. 2. Argon.

¶Horrere, Frigere Iuuen. sat. 1,

-& horrenti tunicam non reddere seruo.

¶Horrêre, Timere Virgil. 3. Georgicorum,

Nec varios horret strepitus.

Horrere arma, conspectúmque alicuius. & similia. Liu. 2. ab Vrbe. Cic. ad Attic. lib. 11. 112, Etsi omnium conspectum horreo.

Eiusmodi dominatio nunc repentè tanto in odio est omnibus, vt quorsum eruptura sit horreamus. Cic. ad Attic lib. 2. epist 21. Simile est illud in epistola proxima superiore: Hęc quò sint eruptura, timeo. De potentia Pompeij & Cæsaris loquitur.

¶Horrere alicui, quemadmodum Timere alicui. Plin. in Panegyr, Nemo iam parens filio nisi fragilitatis humanæ vices horret.

Mare natum horrere. Horat. Epod. 2.

Horrere minas alicuius Cic. pro Quintio.

Pauperiem horrere. Horat. 2. Serm. sat. 5.

¶Horrêre, Tremere, vt solent qui vehementer frigent. Colum. lib. 1. cap. 4, Sed frigoribus hyemis intolerabiliter horrent. Terentius Eunucho, 1. 2,

-totus Parmeno

Tremo, horreóque, postquam aspexi hanc.

Capilli horrent. Tibul. lib. 2. eleg. 3.

Comæ horruerant. Ouid. 2. Fast.

¶Horrere, Asperum esse. vt Horrent agri, vel loca inculta. Virgil. 11. Æneidos,

-tum latè ferreus hastis

Horret ager. Colum. lib. 1.

Verba horrent sæuis minis. Ouid. 1. de Remed. amor.

¶Horrere, Stupere, mirari Virgil 3. Æneidos,

Horrendum, ac dictu video mirabile monstrum.

Horrere diuinum numen. Cic. 4 Acad.

Animus horret adhuc. Stat. 8. Thebaid.

Horrendus, da, dum, Gerundiuum {[illegible]} vt Vox horrenda. Virgil 9 Æneid.

Aura horrenda. Valer. 5. Argon.

Clamores horrendi Virgil. 2. Æneid.

Enses horrendi. Tibul. lib. 1 eleg. 10.

Nox horrenda. Ouid. 6. Fast.

Rabies horrenda. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Sonus horrendus. Ouid. 4. Fast.

Species horrenda. Stat 6 Thebaid.

¶Strideos horrendum. Virgil. 6 Æneid.

Visu horrendus. Virgil 9 Æneid.

Dictu horrendum. Virgil 4 Æneid.

Horrens, horrentis {[illegible]} Participium: vt Horrens leo: hoc est, formidabilis vel iubis horridus. Virgil. lib. 9. Æneid. Plin. lib. 8 cap. 40, Horrentibus quippe per totum corpus villis, ingenti primùm latratu intonuit.

Agmina horrenda pilis Horat. 2. Serm. sat. 1.

Arma horrentia. Virgil. 1. Æneid.

Hastæ horrentes. Virgil. 10. Æneid.

Rubi horrentes. Virgil. 3 Georg.

Vmbra horrens. Virgil 1. Æneid.

Horresco, horrescis {[illegible]} horrêscere, Horridum fieri, & vehementer timere, veluti quum quis introrsecus algorem seu tremorem in se excitari & crescere sentit pauore, stupore, aut febri inualescente, & huiusmodi. Virgil. 6. Æneid. Horrescit visu subito, causásque requirit. Terent. Adelph. 4. 4,

Perij, horresco semper vbi pultare hasce occipio fores.

Horrescere morsus futuros. Virgil. 3. Æneidos,

Nec tu mensarum morsus horresce futuros. Id est expauesce.

Pectora horrescentia mortem Stat. 3 Thebaid.

Horrescunt segetes & campi. Virg 3. Georgicorum,

-tum segetes altæ, campíque natantes

Lenibus horrescunt flabris. Id est contremiscunt.

Tempestas horrescit nimbis. Sil. lib. 1.

Horripilo, horripilas, penult. correp. horripilâre, Horridiore, asperiorséque pilo fruticare. Apuleius lib 3, Aures immodicis horripilant auctibus.

Horsum, Aduerbium loci, Versus hunc locum. Terentius Hecyra, 3. 4,

-atat eccum Phidippum, & patrem

Video, horsum pergunt. Idem Eunuch. 2. 1,

Nam aut iam reuertêre, aut mox noctu te adiget horsum insomnia.

Vbi Donatus, Horsum, hoc est ad vrbem aget.

HORTENSIA {[illegible]} Hortensij filia fuit eloquentissima: quæ, quũ matronarum ordo graui tributo à Triumuiris M Antonio. Octauio, & Lepido premeretur, nec virorum quisquam ipsi adesse auderet, causam constanter egit: repræsentatáque patris facundia, impetrauit vt maior pecuniæ pars eius remitteretur. Appian. Alexand.

Hortensis, Vide HORTVS.

HORTENSIVS {[illegible]} Romanus orator, qui in foro Romano causarum rex ob eloquentiam dictus est: licet eius scripta infra famam fuerint. De quo Cic. de Claris Orat.

Hortensius poeta. Ouid. 2. Tristium,

Nec minus Hortensi, nec sunt minus improba Serui Carmina.

Hortensij à colendis hortis dicti sunt, vt Fabij à fabis, Pilones à pisis, Cicerones à ciceribus, & Lentuli à lentibus serendis sunt appellati. & idcirco rectè scribitur Hortensius: quum quæ ab horto deriuantur, omnia sic scribantur: quamuis aliqui malint Hortesios scribere, vel quòd in veterum monimentis ita semel atque iterum scriptum videant: vel quòd [illegible] apud Græcos scribi cognoscant: quasi verò non monimentis illis quoque inesse possit error, & in iisdem non multo frequentius Hortensios legamus: atque nesciamus à Græcis ita scribi, quòd illi n ante s soleant rarò ponere. Siquis tamen existimat à Græcis rectius quàm nunc à nobis scribi, dicamus necesse est, id inde profectum esse, quòd veteres syllabam longam significare volentes, super eam apponebant [illegible] ~, quam librarij putantes esse notam scribendi compendiosam, & ob id eam in n literam conuertentes, in mediis verbis scripserunt: vnde factum, vt sæpe formonsum, & similia legamus, contrà quàm Terentius Scaurus, Caper, Donatus, & Seruius scribunt: qui testantur n literam neque in thesauro, neque in formoso, neque in aliis huiuscemodi nominibus esse ponendam: quamuis multi scriberent thensaurum, & formonsum. Quin Atlans, & Gigant, à quibusdam scribebatur: quod tamen Seruius faciendum negat, quamuis in obliquis casibus habeant eam. Hæc ex Corrado.

Hortensianus, pen prod. Adiectiuum, Idem quod Hortensis. Plin. lib. 21. cap 15, Batin marinam, batin hortensianam. Id est satiuam, & hortensem nam de eadem sub nomine Crethmi sic ait libro 26. cap 8, Speciésque est batis hortensis. De bati satiua meminit Columel. lib. 12. cap. 7 & cap. 13.

Hortor, hortaris {[illegible]} hortári, Ab ore deduci quidam volunt: & ideò aspirari, ne frequentatiuum ab orior putetur. Significat autem ore suadere. Donatus, Hortamur impulsu. Terent. Hecy. 1. 1,

-ergo propterea te sedulò

Et moneo & hortor, ne cuiusquam misereat

Quin spolies.

Hortari & monere. Cic. ad Lentul. lib. 1. 1, Pompeium & hortari & orare, & iam liberius accusare & monere, vt magnam infamiam fugiat, non desistimus. Hortari, inquit, quasi argumentis suadere: Monere, quasi mentem iniicere, & quadam authoritate.

Hortari vt. Cicero ad Atticum, libro 8. 158, Magnopere te hortor, pro tuo singulari perpetuóque studio in Rempublicam, vt, &c.

Hortari ad dicendum, &c. Cic pro Archia. Idem Attic. lib. 7. 133, Ad pacem quidem hortari non desino.

Hortari de re aliqua. Cic Marcello lib. 4. 9. Cæsar 1. de bel. Ciuili, Hortari aliquem de pace reconcilianda.

Hortari aliquid. Cic. in Catil. Siu (quod te iamdiu hortor) exieris, exhaurietur, &c.

Hortari, aliàs à Cicerone dicitur adhortari, suadere, authorem esse, cohortari, excitare, impellere, authoritatem alicui ad aliquid faciendum dare, acuere.

¶Hortari passiuè vsurpatum. Tacitus libro 11, Memmium Pollionem Consulem designatum ingentibus promissis inducunt, sententiam expromere, qua hortaretur Claudius Octauiam despondere Domitio.

Armatas hominum est præsens hortata cateruas. Catullus Argonaut. 59.

Aciem hortari. Ouid. 1. de Arte.

Canes hortari. Ouid. 10. Metam.

Terribiles hortatus equos, in gurgitis, &c. Ouidius 5. Metamorphoseos.

Hortatio, Verbale {[illegible]} Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 1, At iam hoc loco non hortatione, neque præceptis, sed precibus tecum fraternis ago, &c.

Hortatus, huius hortatus, pen prod. {[illegible]} Idem quod hortatio & monitio. Cic pro Archia, Quòd si hæc vox huius hortatu, præceptísque conformata, &c.

Blandis hortatibus implere aliquam. Sil. lib. 8.

Hortatu ignifero mentes furiabat in iram. Sil. lib. 17. Id est, ardenti & concitato.

Hortamen, penult prod & Hortamentum, Idem {[illegible]} Liu. 10. ab Vrbe, Ibi auditus P. Decij euentus, ingens hortamen ad omnia pro Repub. audenda. Ibidem, lib 7.

Longo hortamine vti. Ouid. 1. Metam.

Hortator, penult. prod. hortatoris {[illegible]} Qui hortatur & suadet

vt aliquid fiat. Cic. ad Attic. lib. 1.7, Eò accedebat hortator assiduus. Plaut. Mercat 14. Solitus est hortator remiges hortarier, Ita hortabatur. Qui hic hortator à Plauto dicitur, Græcè celeustes dicitur, qui remiges hortatur, quasi nauigationis moderator. quòd ea hortamenta faciat: quæ verbo Græco celeusmata dicuntur etiam à Latinis, vt ait Budæus.

Bonus hortator. Ouid. 4. de Ponto, eleg 12.

Hortatore te fecimus. Cic. 1. de Finib.

Hortator, author, intercessor. Cicero pro Sexto Roscio, Postremò isto hortatore, authore, intercessore, ad Syllam legati non adierunt.

Hortatores cædis permulti. Cic. ad Attic. lib. 10.195.

Pugnæ hortator. Ouid 4. Trist. eleg 2.

Scelerum hortator Virgil. 6 Æneid.

Hortator & magister eius studij tibi fuit domi. Cic. 1. de Orat.

Hortator non faciendi aliquid, & author. Cicero pro Roscio Amerino.

Adiutor, author, hortator ad aliquid agendum. Cic. Post reditum ad Quirites.

Hortatrix, pen. prod Verbale {[illegible]} vt

Gloria hortatrix animosi lethi. Stat 9. Thebaid.

Hortatiuus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quintil. Hæc ad hortatiuum genus maximè pertinent.

Hortus, huius horti {[illegible]} Hortus est siue in vrbibus atque oppidis, siue in villis, rurisque locus, in quo arbores & olera oriuntur. Ea autem ratione ab aliquibus aspiratur, vt differat ab ortus, quando natum siue natiuitatem significat.

Amœnitas hortorum Cic. Q frat lib. 3.17.

Cultissimus hortus. Ouid. 2. Fast.

Epicuri horti. Cic 5. de Finib.

Exhaustus hortus lectis floribus. Ouid 3. de Ponto, eleg. 4.

Halantes floribus horti. Virgil. 4. Georg.

Indiligens hortus, Vide INDILIGENS.

Irriguus hortus. Horat. 2. Serm sat. 4.

Paterni horti. Cic. 13. Philipp. Nam paucis diebus & in domum, & in hortos paternos immigrauit.

Pauperis horti custos. Virgil. eclog. 7.

Pingues horti. Virgil 4. Georg.

Pomifer hortus. Calphurnius eclog 2.

Nos quoque pomiferi Laribus consueuimus horti
Mittere primitias.

Pomosus hortus, Vide Pomosus in POMVM.

Riguus hortus. Ouid. 8. Metam.

Suburbani horti. Stat 4. Sylu 4.

¶Conducere hortum. Cic. Tironi, lib. 16 18.

Conserere hortos. Varro de Re rust. lib. 1.

Fodere hortos Pallad.

Hortum ipsi agricolæ succidiam alteram appellant. Cicero de Senectute.

Inserere hortos, Vide INSERO.

Inspicere hortos, Vide INSPICIO.

Instruere hortos, Vide INSTRVO.

In hortos ad cœnam aliquem inuitare. Cic 3. Offic.

In hortis se sine interpellatoribus oblectare. Cic. 3. Offic.

Parare hortos. Cic Att. lib. 12 241.

Præparare hortos. Cic pro Cælio, Habes hortos ad Tyberim: ac diligenter eo loco præparasti, quò omnis iuuentus natandi causa venit.

Rusticus hortus, Id est rerum rusticarum refertus, nō ad vmbram & voluptatem factus. Plin. Iun. lib. 2. epist. 17, ad Gallum, Quarum fenestris subiacet hortus alius pinguior & rusticus.

Vestit hortum morus, & ficus frequens. Plin. Iun. lib. 2. epist. 17, ad Gallum.

Hortus in singulari, pluralíque, pro hortis olitoris accipitur. Horti verò in plurali, arboribus consiti dicuntur, & voluptatis amœnitatísque causa parati, Hæc Valla lib. 3. cap. 9. Colum. lib. 4. cap. 18, Centenæ stirpes per singulos hortos seminis distinguantur. Idem libro 11. cap. 3, pro loco herbis consito, sed locis, nunc hortum, nunc hortos, vsurpat. Plin. lib. 19. cap 4.

Horti in fenestris, Plin. lib 19. cap. 4, Iam in fenestris suis plebs vrbana in imagine hortorum quotidiana oculis rura præbebant.

Horti pensiles, Qui supra ædificia facti, vel supra columnas erecti pendent, Plin. lib. 36 cap 14.

¶Horti, pro villa. Plin. lib. 19 cap. 4. In XII. TAB. legum nostrarum, nusquam nominatur villa: semper in significatione ea hortus, in horti verò hæredium. Festus, Hortus apud antiquos omnis villa dicebatur, quòd ibi qui arma capere possent orirentur.

¶Horti, Gymnasium & schola Epicuri. nam vt Lycæum, Peripateticorum: Porticus, Stoicorum: Academia, Platonicorum: sic Horti, Epicureorum. Cic. Att. lib. 12. 143, Qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui præfuerit Hortis.

Hortulus, pen. corr. Diminutiuum. Cic 1. de Nat. deor. Cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit. Plin. lib. 35. cap. 10, Erat tunc Protogenes in suburbano hortulo suo.

Platonis hortuli Cic. 5. de Finib.

Hortulanus, pen. prod. Macrob. lib. 7. Satur. cap. 3. Tharsius Amphias, quum ex hortulano potēs esset, & in amicum quasi degenerem nonnulla dixisset, mox subiecit: Sed & nos de eisdem seminibus sumus, & amoenes pariter lætos fecit.

Hortēsis, & hoc hortense {[illegible]} Quod ex horto est, siue in eo crescit. Plin. lib. 19. cap 10, Morbos hortensia quoque sentiunt, sicut reliquæ terræ sata. Idem lib 19 cap. 5.

Hortensius {[illegible]} Aliud adiectiuum, Plin. lib. 22. cap. 24. Idem libro 19. cap. 8, Beta hortensiorum leuissima est.

HORVS {[illegible]} Isidis filius, quem quum Isis amisisset, verita ne illi obueniret quod Osiri patri acciderat, multum fleuit: sed eo inuento, mœrorem in lætitiam conuertit. ¶Hores item Assyriorum rex, Plinio lib. 30. cap. 15. ¶Horus etiā ab Ægyptiis dicitur Sol, apud Bocatium.

H O S

Hospes, hospitis, pen. corr. com gen. {[illegible]} Hospites sunt tam qui in priuato alicuius hospitio sunt, quàm qui in publico, quod diuersorium, vel tabernam meritoriam appellamus: tamquam qui recipit, quàm qui recipitur. Vnde Ouid. 1. Metamorphoseon, -non hospes ab hospite tutus. Hactenus Valla lib 4. Terentius Adelph. 4.1. Cliens, amicus, hospes nemo est vobis? Cic pro Deiot. Per dexteram te istam oro, quam regi Deiotaro hospes hospiti porrexisti. Idem 7. Verr. Cic. Acilio, lib. 13.38, Hippiam Philoxeni filium Calatinum, hospitem, & necessarium meum tibi commendo in maiorem modum.

Non grauis hospes. Cic. Pæto. lib 9 epist 20.

Hospes & peregrinus. Cicero contra Rullum, Nos autem hinc Roma qui veniamus, iam non hospites, sed peregrini atque aduenæ nominabimur.

Amabilis hospes. Horat. 1. epist. 2.

Vespertinus hospes. Horat 2. Serm sat. 4.

¶Accipere hospitem non multi cibi. Cic. Pæto, lib 9.26.

Deducere hospitem domum. Author ad Heren. lib. 4.

Diuertere ad hospitem. Cic 1 de Diuinat.

Habere hospites domi. Author ad Heren. lib 4.

Multorum hospitum copo quidam Binnius. Cic. pro Cluent.

¶Hospes, pro peregrino. Cic. 1. Acad Nam nos in nostra vrbe peregrinantes errantésque, tanquam hospites, tui libri quasi domum deduxerunt, vt possemus aliquando qui, & vbi essemus, agnoscere. Virgil. 4. Æneidos,

Quis nouus hic nostris successit sedibus hospes?

¶Hospes, pro homine ignaro eorum quæ aguntur. Terent. Phormione, 4.5, -si dat, sat est.
Si ab hoc nihil fiat, tum hunc adoriar hospitem. Vbi Donatus, Astutè hospitem, de eo qui superuenit: nomen aptum imprudenti rerum, atque alieno ab earum scientia.

¶Hospes vrbis. Cic pro Rab. Adeóne hospes huiusce vrbis, adeóne ignarus es disciplinæ, consuetudinísque nostræ, vt hæc nescias?

Hospes in re aliqua. Cic. 1. de Orat. Idem de Orat. Si erit idem in consuetudine ciuitatis, in moribus atque institutis, in voluntatibus suorum ciuium hospes. Hoc est ignorans voluntates, &c.

Hospes voluntate. Cicero 12. Philipp Quem Cato quum salutasset, Quem te appellem, inquit: at ille, Voluntate hospitem, necessitate hostem.

Hospitus, penult. corrip. Adiectiuum {[illegible]} vt Hospita nauis. Statius 1. Achill.

Hospita æquora, Vicina interpretatur Seruius. Virg 3. Æneid.

Hospita flumina, per quæ transiri aut nauigari potest. Statius lib. 3. Thebaid.

Nauis hospita. Ouid. 1. Fast.

Tecta hospita. Valer. 2. Argon.

Terra hospita. Virgil 3 Æneid.

Hospita, hospitæ, Substantiuum {[illegible]} Cicero 4. Verr. Quòd eum multò magis figura & lineamenta hospitæ delectabant. Terentius Andr. 1.6,

Propter huiusce hospitæ consuetudinem?

Hospitium, hospitij {[illegible]} Domus quæ gratis liberalitérque venienti hospiti patet. Liu. lib. 2, Ibi benigne excepti, diuisíque in hospitia, curatis vulneribus. Sciendum antiqui instituti fuisse, vt hospitij necessitudo, non modò inter priuatos, sed etiam inter populos contraheretur, neque id quidem modò, sed etiam inter singulos priuatósque homines & ciuitates. quod genus amicitiæ Græci [illegible], Latini hospitium publicum vocauerunt. Nam quod hospitium inter priuatos contrahebatur, Græci [illegible], Latinè priuatum hospitium dicebatur. cuius erat nota pignúsque tessera hospitalis, vt ille apud Plautum ait in Pœnulo, 15, -deum hospitalem & tesseram Mecum fero. Liu. lib 5 ab Vrbe, Hospitium cum eo, Senatusconsulto est factum. Cic. 7. Verr Decernunt statim, primùm vt L. F. fratri hospitium publicè fieret. Cæsar de Heduis loquens, Quibus prælijs calamitatibúsque fractos, qui & sua virtute & Pop. Rom. hospitio atque amicitia plurimum antè in Gallia potuissent, coactos esse Sequanis obsides dare. Ex Budæo.

Clientelæ hospitiáque prouincialia Cic. 4. in Catil.

Agreste hospitium. Cic. ad Attic. lib. 2.31, Te in Arpinati videbimus, & te hospitio agresti accipiemus.

Antiquum hospitium. Virgil. 3. Æneid.

Communia hospitium. Sil. lib. 13.

Liberale hospitium Cic. 2 de Orat. Atqui non nimium liberale hospitium meum dices: nam te simul ac, &c exitudam & eiiciam.

Magnificentissimum hospitium. Cic. 2. de Diuinat. Quúmque ab eo magnificentissimo hospitio acceptus esses, &c.

Pauperis hospitij pretium. Sil. lib. 7.

Coniungi hospitio. Cic. ad Q. frat.

Ex hac vita ita discedere tanquam ex hospitio. Cic. de Senect.

Excipere aliquem hospitio. Ouid. epist. 15.

Indulgere hospitio. Virgil. 4. Æneid. Vide INDVLGEO.

Inuitare hospitio aliquem propter familiaritatem notissimam. Cic. 12. Philipp.

Iungimus hospitio dextras. Virgil. 3. Æneid. Hospitio, septimus casus est, Id est iure hospitalitatis. Seruius.

Nancisci hospitium, Vide NANCISCOR.

Arenæ hospitio prohibemur. Virgil 1. Æneid.

Recipere aliquem hospitio. Ouid. 5. Metam.

Renunciare hospitium alicui, & domo emigrare. Cic. 4. Verr.

¶Hospitium calamitatis. Plaut. Trinum. 8.

Hospitium confidentiæ. Plaut. Capt. 10.

Ius ac necessitudo hospitij, vel familiaritas interdum, quæ ex hospitali consuetudine contrahitur, Cic. Seruio, &c.

¶Hospitium,

¶ Hospitium, Ius ac necessitudo hospitij. Familiaris quædam amicitia, vel mihi hospitandi apud illum, vel illi apud me. Cic. Servio, 13. 20, Fuit mihi cum illo vetus hospitium.

Hospitium & amicitia. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2, Optimum quenque hospitio amicitiaque coniungi dico oportere.

Gratia atque hospitium. Cic. pro Sexto Roscio, Gratia atque hospitiis florens hominum nobilissimorum: nam cum Metellis, Servilijs, Scipionibus, erat ei non modò hospitium, sed etiam domesticus vsus & consuetudo.

Amicitiam, hospitium, & fœdus amicitiæ cum aliqua gente facere. Papin. in l. Postliminij. D. de Captiuis & postliminio reuersis.

Pro hospitio quod mihi cum eo est. Cic. 4. Verr.

Facere publice hospitium cum aliquo. Cic. pro Corn. Balbo, Hospitium multis annis ante hoc tempus cum L. Cornelio Gaditanos fecisse publicè dico.

Paternum hospitium huic cum Pompeio intercedebat, Vide INTERCEDO.

Iunctus hospitio Quinctio, Vide IVNGO.

Renouare vetus hospitium. Cic. pro Deiotaro.

Hospitiolum, penult. corr. Diminutiuum. Vlpian. in l. Si verò. §. 1. D. De iis qui deiecer. vel effud.

Hospitale, huius hospitalis, neut. gen. Domus accipiẽdis hospitibus destinata. Vitruuius lib. 6. cap. 10, Præterea dextra ac sinistra domunculæ constituuntur, habẽtes proprias ianuas, triclinia & cubicula commoda, vti hospites aduenientes non in peristylia, sed in ea hospitalia recipiantur. Vide totum locum. *Logis pour les suruenans.*

Hospitalis, & hoc hospitale, penult. prod. {ξένιος, φιλόξενος, ναίξενος} Quod est hospitis, siue quod ad hospitem pertinet. Liuius 1. ab Vrbe, Vbi exceptus benignè ab ignaris consilij, quum post cœnam in hospitale cubiculum deductus esset.

Hospitalis tessera. Plaut. Pœnulo, 16, Hæc mihi hospitalis olim tessera cum illo fuit.

Hospitalis, Liberalis, Facilis ad suscipiendos hospites, aptúsque ad seruiendum illis. Cic. 3. Verr. Homo qui semper hospitalissimus, amicissimúsque nostrorum hominum existimatus esset.

Hospitalis deus, Iupiter dictus est antiquis, sub cuius tutela & velut hospitio salus hominum constituta esset. Plaut. Pœn. 25, Deum hospitalem ac tesseram mecum fero. Cic. 3. de Finibus.

Hospitalem locum appellat hunc mundum Seneca epist. 103. quia in eo peregrinemur, ac simus Inquilini. Quicquid circa te est rerum, tanquam Hospitalis loci sarcinas specta.

Hospitalis in suos. Cic. 2. Offic.

Hospitalis cœna Plin. lib. 33. cap. 4.

Hospitalis sedes. Cic. pro Lege agraria.

Hospitalis regis clementia. Plin. lib. 6. cap. 22.

Hospitale aduenis solum. Plin. lib. 17. cap. 10.

Hospitalitas, penult. corr. huius hospitalitatis {φιλοξενία, ξενία.} Cicero 2. Officiorum, Rectè etiam à Theophrasto est laudata hospitalitas. Martial. lib. 1. 170.

Comis hospitalitas. Martial. lib. 1. epigr. 144.

Tam comi pater hospitalitate.

Temporalis hospitalitas. Macrobius in Somn. Scip. lib. 1. cap. 21. sub finem, Animorum origo cœlestis est, sed lege temporalis hospitalitatis hic exulant.

Hospitaliter, pen. corr. Aduerbium {ξενικῶς.} Liuius 1. ab Vrbe, Inuitati hospitaliter per domos. Iisdem, lib. 6, Mori exemplo Patres, vocari eos iam tum hospitaliter magis, quàm hostiliter iussere.

Hospitor, penult. corr. hospitaris {ξενίζω, ξενοδοχέω, ξενίω} hospitári, Amicè in hospitium suscipere.

Hospitari, hospitio vti significat. Seneca de Vita beata, Quid enim est, cur illis bonum locum inuideat? veniant, hospitentur. Id est tanquam in alieno habitent. Idem epist. 119.

Hospitari nescit castanea, pro In alieno solo crescere. Plin. lib. 17. cap. 20, Sed trãslata nescit hospitari, pauétque nouitatem. De castanea.

Hospitatur aqua in eo loco, pro Interquiescit. Plin. lib. 6. cap. 18. De Gange fluuio.

Hostia, hostiæ {θυσία, ἱερεῖον} Ab hostis fit: significátque sacrificium quod ab iis fit qui in hostem pergunt ob victoriam, id est pro victis hostibus. Cæsar 8 bel. Gal. Hostiæ omnibus locis immolabatur. Festus, Hostia, sacrificium quod laribus immolabant, quòd ab illis hostes arceri putabant. Ouid. 1. Fastorum,

Hostibus à domitis hostia nomen habet.

Hostiam ab hostio, id est ferio, Festus deriuat. Plaut. Epid. 4, Cuius quoties vides sepulchrum, sacrificas

Horco illicò hostias.

¶ Decoræ, & quæ cuique diuo gratæ sint hostiæ. Cic. 2. de Legib.

Fœta hostia. Virg. 1. Georg.

Mactata hostia. Horat. 1. Carm. ode 19.

Petulans hostia. Iuuenal. sat. 12.

Pinguis hostia. Virg. 11. Æneid.

Pulla hostia. Tibull. lib. 1. eleg. 2.

Sumptuosa hostia. Horat. 3. Carm. ode 23.

¶ Multa tibi ante aras nostra cadet hostia dextra. Virg. 1. Æneid.

Humanis hostiis aras deorũ ac templa funestare. Cic. pro Fonteio.

Immolare hostias, Vide IMMOLO.

Immolabant studiosius & crebrius hostias Etrusci. Cicero 1. de Diuinatione.

Maiores hostiæ in foro constitutæ ad præconem & ad tibicinem immolabantur. Cic. 2. de Lege agraria.

Cæsis hostiis ad scelus perficiendum deos placari non posse. Cicero pro Cluentio.

Præbere hostias ad sacrificium. Cic. 2. de Inuent.

Hostiatus, penult. prod. Adiectiuum {θυματικός} Hostiis, siue sacrificiis onustus. Plaut. Rud. 7,

Ergo vos æquius erat candidatas venire, hostiatásque, &c.

Hosticus, Hostilis, Vide HOSTIS.

Hostio. hostis, hostiui {ἰσάζω} hostire, Æquare, æquum reddere. Plautus Asin. 7,

-pugno malam si tibi percussero, &c. Et paulo pòst,

Quin promitto, inquam, hostire contrà vt merueris. Nonius.

¶ Hostire, Comprimere, Retundere, ab hostia dictũ. Pacuuius Teucro, Nisi coercuero proteruitatem, atque hostiero ferociam.

¶ Hostire, Offendere, Cædere. Pacuuius Erotopægnion lib. 2, Nũc id mihi molestum est, quòd hostit voluntatem tuam.

Hostimentum {ἰσωμοιβή} Æquamentum, vt quum quis pro beneficio compensationem accipit. Festus, Hostimentum, beneficij pensatio. Plautus Asin. 5,

Par pari datum hostimentum est, opera pro pecunia.

Hostorium {ἰσωτήριον} Lignum æquatorium, baculus quo modius & cæteræ mensuræ æquantur, & alio nomine radius dicitur.

Hostis, huius hostis, comm. gen. {πολέμιος, δήιος, ἐχθρός} ab hostio, hostis, quod est æquo, quum in hostium conflictu soleat fieri quædam æquatio ordinum, seu quòd (vt ait Nonius) ex æqua causa pugnam adeant. Terent. Hecyra, 5. 2, Nam nupta, meretrici hostis est, à viro vbi segregata est. Cic. 1. Offic. Equidem illud etiam animaduerto, quòd qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante. hostis enim apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus.

Inimicus & hostis. Cic. 5. de Finibus, Quotiescunque dicetur malè de se quis mereri, sibique esse inimicus atque hostis.

Turmæ hostium. Horat. 4. Carm. ode 14.

Victor hostium. Horat. 1. Carm. ode 6.

¶ Acer hostis. Horat. Epod. 6.

Hostis capitalis. Cic. 2. in Catil.

Conserti hostes. Claud. 8. Paneg.

Ferus hostis. Ouid. 1. Metam.

Hostis nimis ferus & immanis. Cic. 4. Verr.

Glomerati hostes. Virg. 9. Æneid.

Imbelles hostes, Vide IMBELLIS.

Immanis hostis, Vide IMMANIS.

Importunissimus hostis, Vide IMPORTVNVS.

Infesti hostes. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.

Inordinati hostes & effusi, Vide INORDINATVS.

Insolens hostis, Vide INSOLENS.

Instabilis hostis ad comminus conserendas manus, Vide INSTO.

Spoliatur hostis. Silius lib. 15.

Validus hostis. Ouid. 12. Metam.

¶ Facere hostem aliquem alteri. Lucan. lib. 1.

Densos fertur moriturus in hostes. Virg. 2. Æneid.

Hostes incessere iaculis & pilis, aut saxis, Vide INCESSO.

Hostem induere. Tacit. lib. 10, Nisi contra instituta, & ceremonias maiorum, proditorem palàm & hostem Thrasea induisset.

Inijcere se in medios hostes, Vide INIICIO.

Intercludere hostes ab oppido & ponte & commeatu omni, Vide INTERCLVDO.

Inuadere in hostem, Vide INVADO.

Iudicare aliquem hostem, Vide EVOCO.

Laborare hostibus domesticis, Vide LABOR.

Obsidere hostem. Lucan. lib. 6.

Obterere hostem. Lucan. lib. 7.

In medios penetrare hostes. Silius lib. 5.

Propulsare hostem. Stat. 11. Thebaid.

Ex hoste capti penates. Virg. 1. Æneid.

Impetus hostium reprimere, ac retardare. Cic. pro Lege Manil.

¶ Perniciosissima studiorum hostis. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Hostilis, & hoc hostile, penult. prod. {πολεμικός} Quod pertinet ad hostem. Virgil. 11. Æneid. Indutósque iubet truncos hostilibus armis. Plaut. Pseud. 17,

-occasionem reperisti vrbem,

Vbi perconteris me insidiis hostilibus?

Acies hostilis. Tacit. lib. 19.

Agmen hostile. Ouid. 8. Metam.

Animus hostilis. Seneca Octau. 2.

Hostilis in Rempub. animus. Cic. ad Brutum.

Conditiones pactionésque bellicas & hostiles perturbare. Cicero 3. Officiorum.

Hostilis dextra. Cic. 2. Tuscul.

Hostilis expugnatio. Cic. pro Lege Manil.

Hostilem in modum cruciati. Cic. 7. Verr.

Odium hostile. Tacit. lib. 15.

Hostile odium & crudelitas. Cic. pro Cluent.

Rapinæ hostiles. Lucan. lib. 2.

Spiritus hostiles. Tacit. lib. 20, Galbam, & infracta tributa hostiles spiritus induisse.

Terra hostilis. Cic. 1. de Inuent.

Induere hostilia aduersus aliquem. Tacit. lib. 19, Etiam aduersus nos hostilia induerat.

Facere hostilia. Tacit. lib. 15.

Hostilia referre. Liuius Decad. 2. lib. 1, Legati retulerunt omnia hostilia esse: & Saguntí excidium nunciatum est.

Resumere hostilia. Tacit. lib. 12.

Hostiliter, penult. corr. Aduerbium {πολεμικῶς} Id est, hostilem in modum. Cic. 5. Philipp. Quid ille fecit hostiliter. Liuius 2. ab Vrbe, Bona hostiliter vendendi. Idem 2. ab Vrbe, Hostiliter in fines Romanos incursionem facit.

Nimium hostiliter. Ouid. 14. Metam.

Sternit hostiliter omnes. Ouid. 11. Metam.

Hostilitas, penult. corr. {ἐχθρότης.} Seneca de vita beata, Aduersus hostes inhumana crudelitas, aduersus suos etiam hostilitas est.

Hosticus, penult. corr. Adiectiuum {πολέμιος} Idem quod hostilis. Plaut. Capt. 5, Pérque conseruitium commune, quod hostica euẽnit manu. Horatius 1. Serm. sat. 9, Hunc neque dira venena, nec hosticus auferet

ensis. Colum. in Præfa. lib. 1, Quanquàm inter ferrum & ignes hosticis incursionibus vastatæ fruges.

Turba hostica. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.

Hosticum, hostici, penult. corr. Substantiuum, Terra hostilis. Liuius Decad. 1. lib. 8, Sine commeatu vagi milites in pacato in hostico errent. *En pays d'ennemis, En terre d'ennemis.*

Hostium, Vide OSTIVM.

Hostorium, Vide HOSTIO, hostis.

Hostus, hosti, vide Factum in FACTO. Cato cap. 6, Sin in loco crasso aut caldo seuens, hostus nequam erat, & ferundo arbor peribit. Varro 1. de Re rust. cap. 24.

H V B

Huber, huberis, penult. corr. om. gen. { [illegible] } Abundans, fœcundus, fertilis, copiosus. Secundum Apuleium, ab ὕω pluo. Alij magis ab humeo. loca enim arida, infœcunda sunt. contrà quæ humecta sunt, feracia & mulierum hubera, si humore careant, carebunt & lacte. Cato Orig. lib. 5, Ita res huber fuit. Quidam autem & maior pars hodie sine aspiratione scribit. Vide VBER.

Huberior actio. Vlp. in l. 1. §. vlt. D. De in rem verso.

Huber aqua. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 27, Ego locũ æstate vmbrosiorem vidi nunquam, permultis locis aquam profluentem, & eam huberem.

Huberiora cibaria facta sunt caritate. Cic. 5. Verr.

Copia exilis & Huberrima, contraria. Cic. 4. de Finibus.

Huberrimus fructus Cic. 2. Tusc.

Huberrimi, lætissimique fructus. Cic. 2. de Nat. deor.

Ager quum multos annos quieuit, huberiores efferre fruges solet. Cic. de Claris Orat.

Huberibus spicis & crebris seges. Cic. 5. de Finibus.

Huberrima triumphis prouincia. Cic. in Pisonem. Vbi illa huberrima supplicationibus triumphisque prouincia?

Plenus & huber ad dicendum. Cic. de Claris Orat. Nemo plenior & huberior ad dicendum fuit.

Ferax & huber. Cic. 3. Offic. Nullus feracior in philosophia locus, nec huberior, quàm de officiis.

Democritus huic in hoc similis, huberior in cæteris. Cicero 4. Academ.

Ars huberior. Cic. 1. Tuscul. Idem de Claris Orat. Vir ornatus huberrimis artibus.

Huber & fœcundus author. Cic. in Orat. Siquidem etiam in Phædro Platonis hoc Periclem præstitisse cæteris dicit, &c. à quo censet eum quum alia præclara quædam & magnifica didicisset, huberem & fœcundum fuisse.

Huberrimum & quæstuosissimum edictum. Cic. 5. Verr.

Huberiores literæ. Cic. ad Atticum, lib. 13. 297.

Huberes animi atque ingenij motus ad explicandum. Cicero 2. de Oratore.

Huberes sententiæ. Cic. 1. Tuscul.

Huberior spes. Cic. de Nat. deor. Maiore delectatione, huberiore spe commoueri.

Huberius, & huberrimè, Aduerbium { [illegible] } vt Disputaret aliquid huberius & fusius. Cic. 2. de Nat. deor. Et 4. Academ Huberius explicata. Item Huberrimè, apud eundem, lib. 2. de Diuinat.

Huberius loqui. Cic. ad Appium, lib. 3. 11, Eadẽ illa fecerunt lætiora mihi tuæ literæ, non solùm quia planius loquebantur, & huberius, quàm vulgi sermo, sed etiam quia magis tibi videbar gratulari.

Hubertas, huius hubertatis { [illegible] } Abundantia, copia, multitudo. Plin. lib. 7. 2, Hæc facit hubertas soli, temperies cæli, aquarum abundantia. Cic. 1. Tuscul.

Hubertas & varietas pomorum. Cic. 2. de Nat. deor.

Hubertas mammarum. Cic. 2. de Nat. deor. Nuper nati mammas appetunt, earúmque hubertate saturantur.

Hubertas, copia, vilitas frugum. Cic. Post. reditum ad Quirit.

Asia fertilis est hubertate agrorum. Cic. pro Lege Manil.

¶Hubertas dicendi. Cic. in Orat. Et pro Corn. Balbo, Orationis hubertas, varietas, copia.

Hubertas in dicendo: cui contrarium est Exilitas. Cicero 1. de Oratore.

Hubertas virtutis. Cicero 2. de Natura deorum, Siquidem satis à nostris & à principe philosophię Socrate dictum est de hubertatibus virtutis & copiis.

Hubertas orationis. Cic. 3. de Finibus.

Hubero, huberas, penult. corr. { [illegible] } huberâre, Huberem & fœcundum facere. Palladius lib. 4, Hoc velut coitu steriles arbores huberantur. Plinius in Paneg. Et cælo quidem nunquam benignitas tanta, vt simul terras huberet, fouerétque.

Huberare dicuntur fructus, pro Exuberare, siue huberes esse & fœcundos. Colum. lib. 5. cap. 9, Neque enim olea continuò biennio huberat. Id est fœcunda est & fertilis.

Hubertus, Adiectiuum { [illegible] } Abundans. Gell. lib. 7. cap. 14, Sed ea ipsa genera dicendi iam antiquitus tradita ab Homero sunt tria in tribus: magnificum in Vlysse, & hubertum: subtile in Menelao, & cohibitum: mistum, moderatúmque in Nestore. Aliqua exemplaria habent, Magnificum in Vlysse, & huber est.

Huber, Substantiuum { [illegible] } Pro hubertate. Palladius lib. 1. cap. 33, Prata verò recentia stercora proficient ad huber herbarum.

Huber, huius huberis, penult. corr. neut. gen. { [illegible] } Mamma, quæ & papilla dicitur. Virg. 3. ecloga,

· binos alit hubere fœtus. Cic. 1. de Diuinatione,

Martia, quæ paruos Mauortis semine natos

Huberibus grauidis vitali rore rigabat. Vide VBER.

Hubera mammarum lactantia, Vide LAC.

Huc, Vide HIC.

Hudum, Vide SVDVM. Vide VDVS.

Hui { [illegible] } Interiectio admirantis, inquit Donatus. Terentius Adelph. 3. 3,

Saluus sit, spero est similis maiorũ suûm. hui. Cic. ad Att. lib. 5. 98,

Hui, totiésne me literas dedisse Romam, quum ad te nullas darem? Idem in quadam epistola, Hui vereor ne, &c.

Hui, hem, & cætera huiusmodi, sannæ sunt aduersus eos quibus irascimur, interprete Donato. Terentius Eunucho, 4. 7, Scibit, principio eam esse dico liberam. THR. hem. CH. ciuem Atticam. THR. hui. Idem Adelph. Plaut. Truc. 5,

Hui vt hic agrestis est adolescens, qui hic habet?

Huic, Vide HIC.

Huiusce { [illegible] } genitiuus ab hic, hæc, hoc: compositum cum syllabica adiectione ce. Cic. 7. Verr. Quis tandem fructus huiusce necessitudinis in istius imperio tulit?

Huiusmodi, penult. corr. { [illegible] } Nomen compositum ex duobus obliquis, huius & modi, om. gen. quasi simile & eo modo fieri vel esse aliquid dicamus. Terent. Heaut. 2. 3,

Mane, habeo aliud, si istuc metuis, quod ambo confiteamini,

Sine periculo esse. CLIT. huiusmodi obsecro aliquid reperi. Ibidem 5. 2, Sæpe ex huiusmodi re quapiam, &c. Cic. Terentiæ, lib. 14. 2, Nec miror, sed mœreo casum huiusmodi. Legitur & eiusmodi.

Pro huiusmodi, Cicero aliquando Generis eiusdem, aliquando id genus dixit. vt ad Atticum, libro 15. 269, Scis me antea orationes, aut aliquid id genus solitum scribere. Idem in Topicis, Et cætera generis eiusdem.

Hulcus, Vide VLCVS.

Hulula, huius hululæ, Vide VLVLA.

Hululare, Vide VLVLO, vlulas.

H V M

Humanus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Ab homo deriuatur. Quod est hominis, & ad hominem spectat. Terentius Adelph. 3. 4, Persuasit nox, amor, vinũ, adolescentia: Humanum est. Vbi Donatus, Nihil tandem ex ea sumptum consuetudine est, quod non humanum. Et hoc dicere solemus, vbi peccatũ quidem non negamus, sed tolerabile esse dicimus. Idem Andr. 1. 5,

Hoccine est humanum factum, aut inceptum? Ibidem 1. 1,

Hæc ego putabam esse omnia humani ingenij, mansuetique animi officia. Cic. 7. Verr. Metum virgarum Nauarchus nobilissimę ciuitatis pretio redemit humanum.

¶Animus humanus. Horat. 1. Serm. sat. 8.

Humanus calculus, Qui in homine generatur. Plin. lib. 11. cap. 49. Sunt iis etiam calculo humano remedia præcipua.

Caput humanum Horat. de Arte.

Cæterùm si aliquid mihi humanum contigerit, Id est si mortuus fuero. Paulus in l. Publica Mæuia D. Depositi.

Facies humana. Ouid. 2. Metam.

Humana gens, pro Humano genere. Cic. 5 de Finibus. Deinde totius complexu gentis humanæ.

Gens humanæ, contraria est Immanis & barbara. Cicero 1. de Diuinatione.

Humanum genus. Cic. 4. Verr. Quod est aliud in illa prouincia genus humanum?

Deus sub imagine humana. Ouid. 1. Metam.

Ius humanum, ac diuinum, & contrá. Tacitus libro 4, Quietam & intelligentem humani, diuinique iuris mentem duint. Liuius 9. Decad. 4.

Labores humani. Virg. 5. Æneid.

Mentes humanæ. Ouid. 1. Metam.

Natura humana. Horat. de Arte.

Rationes humanæ. Lucret. lib. 2.

Res humanæ. Virg. 10 Æneid.

In rebus humanis. Id est in rerum natura. Vlpian. in l. Siquis cum. §. De fructibus. D. de except. iud. De fruct. eadem quæstio est & de partu. hæc enim nondum erant in rebus humanis.

Sortis humanæ memor. Ouid. 3. Trist. eleg. 11.

Humana specie & figura esse. Cic. pro Rosc. Amerino, Portentum atque monstrum certissimum est, esse aliquẽ humana specie & figura, qui tantum immanitate bestias vicerit, &c.

Vultus humani. Horat. de Arte.

¶Humanus significat etiam affabilem, benignum, comem, blandum, commodum, vrbanum.

Homo facillimus atque humanissimus. Cic. ad Attic. lib. 16. 343.

Humanus & ciuilis cultus. Cic. 1. de Orat. Quæ vis alia potuit aut dispersos homines vnum in locum congregare, aut à fera agrestique vita ad hunc humanum cultum ciuilémque deducere, &c.

Humanius nihil fieri potest. Cic. ad Tironem lib. 16. 1.

¶Humanus, Eruditus, & non rudis literarum. Varro, Praxiteles propter artificium egregium, nemini est paulò humaniori ignotus. Vide paulo pòst Humanitas, ex Gellio.

Humanitas, penult. corr. huius humanitatis { [illegible] } Propriè humanam naturam significat. Cic. pro Rosc. Amer. Magna est enim vis humanitatis: multum valet communio sanguinis. natura ipsa.

Communis humanitas. Cic. pro Flacco. Et pro Sylla, Peterem ex vestro veniam L. Cælij ex intimis vestris cogitationibus, atque ex humanitate communi.

Humanitas vitæ, pro Cultu humanæ vitæ, quo scilicet homines differunt à pecudibus. Plin. lib. 13. cap. 11, Quum chartæ vsu maximè humanitas vitæ constet, & memoria.

¶Humanitas { [illegible] } facilitatem etiam significat, lenitatem, mansuetudinem, comitatem, vrbanitatem, suauissimos mores, benignitatem, mãsuetudinem morum ac facilitatem, suauitatem sermonum atque morum, & lepôrem. His omnibus promiscue vtitur Cic. Metello, lib. 5. 2, Cognosce nunc humanitatem meam. si humanitas appellanda est in acerbissima iniuria remissio animi ac dissolutio.

Comitas & facilitas. Cic. de Amicit.

Humanitas & modestia. Cic. ad Attic. lib. 7. 125.

Singularis humanitas, suauissimi mores. Cic. ad Attic. lib. 16. 341.

Lepor & humanitas in omni vitæ tempore versetur. Cic. de Orat.

Mansuetudo

Mansuetudo atque humanitas. Cic. pro Sylla.

Immemor humanitatis, vel ab humanitate derelictus. Cic. Philip. 11. Et 4. ad Herenn.

Facilitas atque humanitas tua. Cic. Seruio, lib. 13. 25.

Literæ & humanitas. Cic. Seruio, lib. 14. 25.

Expers humanitatis. Cic. 2. de Diuinat.

Abiicere humanitatem. Cic. pro Ligar.

¶ Accipere humanitatem, Vide ACCIPIO.

Humanitate adductus. Cic. pro Sylla, Tamen humanitate adductus aduocationem hominis improbissimi sella curuli, atque ornamentis & suis & Consulatus honestauit.

Amittere sensum humanitatis. Cic. Sensum humanitatis amittimus.

Comprehendere aliquem humanitate, Vide COMPREHENDO.

Humanitati suæ constare, Vide CONSTO.

Ab humanitate deducere, Vide DEDVCO.

Deest illi humanitas. Cicero ad Atticum, libro 5. 88, Quid quæris? vel ipsi hoc dicas licet, humanitatem ei meo iudicio illo die defuisse.

Exuere humanitatem. Cic. pro Ligar.

Habere humanitatem. Cic. pro Sexto Roscio Amerino.

Obtinere humanitatem alicuius. Cic. Figulo, lib. 4. 13, Obtinemus ipsius Cæsaris summam erga nos humanitatem.

Tribuere humanitatem alicui. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1.

¶ Grauitas & humanitas, contraria. Cic. 3. de Legibus, Quid enim est elegantius tua dignitate, cuius & vita & oratio consecuta mihi videtur difficillimam illam societatem grauitatis cum humanitate?

Immanitas & Humanitas, contraria. Cic. 1. Offic. Non enim modò id virtutis non est, sed potius immanitatis omnem humanitatem repellentis.

¶ Humanitas etiam pro Eruditione. Gellius libro 13. cap. 15, Qui verba Latina fecerunt, quique iis probè vsi sunt, humanitatem non id solum esse voluerunt quod vulgus existimat, quódque à Græcis φιλανθρωπία dicitur, & significat dexteritatem quandam beneuolentiamque erga omnes homines promiscuam: sed humanitatem appellauerunt id propemodum, quod Græci παιδείαν vocant, nos eruditionem, institutionémque in bonas artes dicimus: quas qui synceriter cupiunt appetuntque, ij sunt vel maximè humanissimi. Huius enim scientiæ cura, & disciplina ex vniuersis animantibus, vni homini data est, idcircóque humanitas appellata est. M. Varro libro rerum humanarum primo, cuius principium hoc est, Praxiteles qui propter artificium egregium, nemini est paulum modo humaniori ignotus. Hactenus Gellius. Cic. 6. Verr. Tu sine vlla bona arte, sine humanitate, sine ingenio, sine literis intelligis & iudicas?

Politior humanitas. Cic. 2. de Orat. Omnium cæterarum rerum oratio, mihi crede, ludus est. Homini non hebeti, neque inexercitato, neque communium literarum & politioris humanitatis experti.

Informare artibus ad humanitatem. Cic. pro Archia, Atque ab his artibus quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet.

Vir humanitate politus. Cic. 2. de Orat.

Versari in humanitate. Cic. 1. de Orat. In omni recto studio atque humanitate versaremur.

Humanitatis studia, artes ipsæ liberales dicuntur. Cic. pro Muræna. Et quoniam non est nobis hæc oratio habenda aut cum imperita multitudine, aut cum aliquo conuentu agrestium, audacius paulò de studiis humanitatis, quæ & mihi & vobis nota & iucunda sunt, disputabo.

Humanè, penult. prod. Aduerbium { ἀνθρωπίνως } Benignè, mansuetè, facile, leniter. Terent. Adelph. 1. 2. Tamen vix humanè patitur. Cic. 2. Tuscul. Toleranter & humanè ferre morbum. Plinius lib. 16. cap. 19, Humaniùs iuuant.

Humaniter, penult. corr. { ἀνθρωπίνως. } Cic. ad Marium, lib. 7. Docebo profectò quid sit humaniter viuere. Idem ad Atticum, lib. 1. 1. Sin aliter acciderit, humaniter feremus. Id est æquo animo.

Humanitus, penult. correp. { ἀνθρωπίνως } Humano more. Plinius libro 10. cap. 63, Visi autem (vt dictum est) humanitus strati. Id est vt solent homines.

Humanitus illi accidit. Cic. 1. Philip. Vt siquid mihi humanitus accidisset (multa autem impendêre videbantur præter naturam etiam, prætéreq; fatum) huius diei vocem testem Reipub. relinquerem meæ perpetuæ erga se voluntatis. Id est, si fortassè morerer.

Humatio, Humatus, Vide HVMVS.

Humeo, humes, humêre { νοτίω } ab humore, Madidum esse. Colum. lib. 3. cap. 11, Verùm est in opere difficilior, quòd neque humentem fodere possis, quòd sit glutinosissima, &c. Plinius lib. 22. cap. 24.

Arbor humet lachrymis. Ouid. 11 Metam.

Capillus humens. Ouid. 11 Metam.

Genæ humentes. Tibul. lib. 1. eleg. 9.

Oculi humentes. Ouid. 11 Metam.

Vmbra humens. Virg. 3. Æneid.

Humesco, humescis { νοτίζομαι } humescere, Humidum fieri. Virg. lib. 3. Georgicorum,

-humescunt spumis, flatúque sequentum. De equis.

Poculis humescere. Horat. 2. Serm. sat. 6.

Humescentes oculi. Plin. in Paneg. Vidimus humescentes oculos tuos, demissúmque gaudio vultum: tantúmq; sanguinis in ore, quantum in alieno pudoris.

Humecto, humectas, humectâre { ἐφυγραίνω, ὑγραίνω } Humidum & madidum reddere, aut humore aspergere. Virg. lib. 4. Georgicorum,

Qua niger humectat flauentia culta Galesus. Colum. lib. 7. cap. 3.

Vultum humectat largo flumine. Virg. 1. Æneid.

Oscula humectans labris. Lucret. lib. 4.

Humectatus, penult. prod. { ὑγρανθείς } Participium. Silius lib. 8.

-flátque humectatu Vomano Adria.

Humectus, Adiectiuum { ἔνικμος. } vt Humectus locus. Varro 1. de Re rust. cap. 24. Et Cato cap. 6.

¶ Humectior, Comparatiuum. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 15, Qui enim tribuunt potum, ventres habent humectiores.

¶ Humectissimus, penul. corr. Superlatiuum. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 6, Mulier humectissimo est corpore.

Humidus, penult. corr. { νοτερός, ὑδατώδης, ὑγρός, ἔνδροσος, ἰκμαλέος, μυδαλέος } Aliud adiectiuum, Quod humorem inducit, vel humorem habet. Cicero 3. Verr. Ignem ex lignis viridibus atque humidis, in loco angusto fieri iussit.

Dies humida. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.

Humus humida. Ouid. 5 Metam.

Lumina humida. Ouid. 9. Metam.

Nox humida. Virg. 3 Æneid. Et lib. 2.

Nubila humida. Ouid. 8. Metam.

Humida oua. Plinius lib. 10. cap. 60, Sunt autem oua sterilia, & magis humida.

Vapor humidus. Ouid. 1. Metam.

Humidum, Substantiuum { ὑγρόν, ὑγρασία, νοτία, ἰκμάς. } vt Humidum paludis. Tacitus libro 1, Præmisso Cæcinna, vt occulta saltuum scrutaretur, pontésque, & aggeres humido paludum, & fallacibus campis imponeret.

Humidulus, penult. corr. Diminutiuum { ὑπονότιος. } vt Linum humidulum. Ouid. 3. de Arte.

Humifer, penult. corr. Adiectiuum { χυλώδης, χυλωτός. } Cic. 1. de Diuinat. Naribus humiferum duxere ex aere succum. Ex antiquo poeta.

Humificus, pen. corr. Adiectiuum, Idem quod humectans, humidum faciens. Plin. lib. 2. cap. 101, Glaciem refundat, cunctáque humifico spiritu laxet. De Luna.

Humigo, humigas, penult. corr. humigâre, Idem quod humectare. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem, Ad balnea mittitur, vt lauacro eius siccitas humigetur.

Humerus, humeri, penult. corr. { ὦμος } ab humo (inquit Sipontinus) fieri quidam existimant: quia humeri, sicut humus, ferendis oneribus apti sunt. Sunt autem humeri, à quibus dependent brachia. Terentius Eunucho, 2. 3, -quas matres student

Demissis humeris esse.

Candentes humeri. Horat. 1. Carm. ode 2.

Candidi humeri. Horat. 1. Carm. ode 13.

Fortes humeri. Virg. 9 Æneid.

Incuruus humeris, Vide INCVRVVS.

Insignes humeri. Stat. 6. Thebaid.

Lati humeri. Virg. 2 Æneid.

Languentes humeri. Virg. 11. Æneid.

Superbi humeri. Valer. 2. Argonaut.

¶ Attollere humeros, Vide ATTOLLO.

Læna demissa ex humeris. Virg. 4. Æneid.

Exerere humerum. Ouid. 1. Fast.

Altis humeris extans. Virg. 6 Æneid.

Extollere in humeros. Cicero 1. de Oratore, Quòd is C. Sulpitij Galli propinqui sui Q. pupillum filium ipse senem in humeros suos extulisset.

Onusto humero aliquid ferre. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Innixus in humeris, Vide INNITOR.

Portare aliquid humeris. Horat. 1. Serm. sat. 5.

Recedere ab humero. Celsus lib. 8. cap. 11.

Reportare humeris. Sallust. in Ciceronem, Italia exulem humeris suis reportauit.

Sparsus humeros capillis. Horat. 3. Carm. ode 10.

Humeris bouem viuum sustinere. Cic. de Senect.

Velare humeros ostro. Stat. 8. Thebaid.

Humeris Rempub. sustinere, per translationem. Cic. pro Flacco. Idem pro Milone, Totam vt petitionem solus etiam inuitis illis gubernaret: vt comitia, suis vt dictitabat, humeris sustineret.

¶ Humeri, de bobus. Cic. 2. de Nat. deor. Quid de bobus loquar? quorum ipsa terga vires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda, &c.

¶ Humeri arborum. Plin. lib. 17. cap. 14.

Humeri in gallinaceis. Colum. lib. 8. cap. 2, Iubæ deinde variæ, vel ex auro flauæ per colla, ceruicésque in humeros diffusæ.

Humerale, humeralis, penult. prod. neut. gen. { ὠμίς. } Paulus in l. Qui commeatus D. De re milit. Nam si tibiale vel humerale miles alienauit, castigari verberibus debet.

Humerosus, penultima producta { ὑψώμος } Adiectiuum, Quod altos humeros habet.

Humerosus locus. Colum lib. 3. cap. 10.

Humesco, Humidus, Humifer, Humificus, Vide HVMEO.

Humilis, & hoc humile, penult. corr. { ταπεινός, χθαμαλός, χαμαίζηλος } Quod est humi decliue.

Humilis & Excelsa luna, contraria. Plin. lib. 2. cap. 9. Iam verò humilis & excelsa, & ne id quidem vno modo, sed alias admota cælo, alias contigua montibus: nunc in Aquilonem elata, nunc in Austros deiecta.

Humilis vitis. Cic. 5. Tuscul. Vites & ea quæ sunt humiliora, neque se tollere à terra altius possunt. Colum. lib. 4. cap. 1, Humili statu vitis plerunque iuxta terram coercetur.

¶ Humilis, Paruus & summissus. Virg. ecloga 2,

Atque humiles habitare casas. Apud Colum. lib. 4, Bos humilis.

Domus humilis. Horat. 1. Carm. ode 5.

Fossa humilis. Virg. 7. Æneid.

Volatus humilis. Valer. 4 Argonaut.

¶ Humilis, pro Contempto, abiecto, demisso, vel summisso.

Humilis & abiectus. Cic. 4. de Finibus, Omnium cæterarum oblitus nihil abiectum, nihil humile cogitans.

Humilis abiectúsque. Quint. lib. 4. cap. 1, Nam & potentes sequitur inuidia & humiles abiectósque contemptus.

Humilis & infimus homo. Cic. 1. de Inuent.

Humilis ac demissus. Cic. pro Fonteio, Sic existimatis eos hic sagatos bracatósq; versari animo demisso atque humili, vt solent ij qui affecti iniuriis ad opem iudicum supplices inferioresq; confugiunt.

Humilis & contemptus. Cicero de Amic. Nihil enim altum, nihil magnificum, ac diuinum suspicere possunt, qui suas omnes cogitationes abiecerunt in rem tam humilem, támque contemptam.

Ab inferiore atque humiliore vinci. Cic. pro Quintio, Indignum est vinci ab inferiore atque humiliore.

Animus demissus & humilis. Cic. pro Fonteio.

Ab humili ad summum, Vide AB.

Humilis animus & imbecillus. Cic. ad Attic. lib. 7. 126. Idem 1. de Finibus, Succumbere doloribus, eósque humili animo imbecilloque ferre miserum est.

Humilis ars. Cic. pro Archia, Etenim quum mediocribus multis, & aut nulla, aut humili aliqua arte præditis. Hoc est vili & parua.

Humili atque obscuro loco natus. Cic. 7. Verr. Posteáq; Pompeius humili atque obscuro loco natus, nónne plurimis inimicitiis, maximísque suis periculis ac doloribus amplissimos honores est adeptus?

Angusta mens & humilis. Cic. Post reditum in Senatu.

Metus humilis. Claud. de bello Getico.

Nomen humilibus. Seneca Hippol. 5.

Oratio humilis & abiecta: cui contraria est Alta & exaggerata. Cicero in Oratore.

Humilis & minimè generosus vultus. Cic. de Amicit.

Preces humiles. Ouid. 2. de Arte amandi.

Humiles ac supplices preces & consecrationes. Cic. 2 de Inuent.

Humilis sepultura. Cic. 14. Philipp. Nec dispersis bustis humili sepultura crematos.

Demissus atque humilis sermo. Cic. in Orat.

De stirpe humili creatus. Ouid. 14. Metam.

Humilia verba. Cic. in Partit. Augent etiam relata verba, iterata, duplicata, & ea quæ ascendunt gradatim ab humilioribus verbis ad superiora.

Vir humilis atque demissus: cui contrarium est Alacer, atque lætus. Cic. 2. Verr.

Vir humilis: cui contrarium Amplissimus. Balbus & Oppius Ciceroni in Epist. ad Attic. lib. 9. 179.

Humilis & obscurus vir: cui contrarium est Clarus & præstans. Cic. de Diuinat.

Humilis & sordidus. Cicero ad Atticum, libro 8. 148. Nunquam reo cuiquam tam humili, tam sordido, tam nocenti, tam alieno, tam præcise negaui.

¶ Humillimus homo. Liu. 3. ab Vrbe, Scilicet siquis vobis humillimus homo de vestra plebe, quam patrem, &c.

Humillimus, pro abiectissimo, & vilissimo. Tacit. lib. 17, Et vt cuique humillimus cliens. Idem lib. 18, Humillimo cuique credulus.

Humilis in plebe, & ideò ignobilis puerpera. Plin. lib 7. cap. 36.

Humiliter, penult. correp. Aduerbium { ταπεινῶς } Hoc est demissé: contrarium habet Alté. Plin. epist. 120. lib. 6, Eadem enim facta claritate vel obscuritate facientium aut tolluntur altissimé, aut humillimè deprimuntur.

Humiliter, cui contrarium est Superbé. Liu. 4. bel. Pun. Hæc natura multitudinis est, aut seruit humiliter, aut superbè dominatur.

Humiliter, & demissè sentire: cui contrarium Elatè & amplé. Cicero 5. Tuscul.

Humilitas, humilitatis { ταπεινότης } contrarium est Altitudini. Cic. 5. Tuscul. Sidera inter se altitudine & humilitate distantia. Idem 2. de Diuinatione.

¶ Humilitas, ignobilitas, paupertas, vt ait Cic. 5. Tusc. Idé 2. Off. Quorum autem prima ætas propter humilitatem & obscuritatem in hominum ignoratione versatur. Idem 13 Philipp.

Humilitas, Dignitati opponitur. Cicero pro Roscio Amer. Quis enim erat qui non videret humilitatem cum dignitate de amplitudine contendere?

Humilitatem generis alicui obiicere. Cic. Anteq. iret in exil.

Humilitatem habet metus. Cic. 3. Tuscul.

Humo, humas, Vide HVMVS.

Humor, humoris, masc. gen. { ὑγρότης, ὑγρόν, ἰκμάς } Aqua, liquor. Ab humus deriuatur. Cic. 2. de Diuinat. Et humor allapsus extrinsecus, vt in tectoriis videmus, Austro sudorem videtur imitari. Idem 2. de Nat. deor. Et terrenis marinísque humoribus longo interuallo extenuatis alantur. De astris.

Aquæ humor. Lucret. lib. 2.

¶ Humor aduentitius, Vide ADVENIO.

Aquatilis humor, Vide AQVA.

Corruptus humor. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Candens lacteus humor, Id est, candés humor lactis. Lucret. lib. 1.

Crassus humor. Persius sat. 3.

Deciduus humus, Vide DECIDO.

Dulcis humor. Lucret. lib. 2.

Exiguus humor. Virg. 1. Georg.

Gelidus canis in montibus humor. Virg. 1. Georg.

Bacchi Massicus humor. Virg. 2. Georg.

Ruber humor, Id est sanguis. Lucret. lib. 4.

Splendidus humor. Lucret. lib. 6.

Tener humor. Virg. 2. Georg.

¶ Bibit humorem tellus. Virg. 2. Georg.

Lingeæ defecerat humor. Ouid 9 Metam.

Euocare corruptum humorem. Celsus lib. 2. cap. 17.

Excedit humor. Celsus lib. 8. cap. 10.

Liquitur humor. Virg. 1. Georgicorum,

Vere nouo gelidus canis quum montibus humor Liquitur.

Madescimus humore. Quintil. lib. 6. cap. 2.

¶ Humor, pro re superflua. Virg. 1 Georgicorum,

Aut dulcis musti

Vulcano decoquit humorem. Seruius.

Humus, humi, fœm. gen. { γαῖα, γῆ, χθών } Terra dicitur. Cicero de Senectute, Humum subactam atque puram. Idem 2. de Legibus, Quos humus iniecta contegeret.

¶ Arenosa humus. Ouid 2. de Remed. amoris.

Arent humus. Ouid. 2. Amor. eleg 5.

Diues humus. Ouid. 1. Metam. Fœcundam intelligit.

Graminea humus. Ouid. epist. 4.

Immunda humus. Ouid. 2. de Arte.

Limosa humus. Ouid. 1. de Remed. amoris.

Macerrima humus, Vide MACER.

Mollis humus viridi cæspite. Ouid. 3 de Arte.

Paludosa humus. Ouid. 15. Metam.

Pinguis humus. Virg. 2. Georg.

Tonsa humus. Ouid. 1. de Remed. amor.

Vda humus. Horat. 3. Carm. ode 2.

¶ Accersita humus, Vide ACCERSO.

Ab humo attollere aliquem. Virg. 5. Æneid.

Exercere humum. Virg. 1. Georg.

Mandare aliquem humo, Vide MANDO.

Quiescere humo. Ouid. lib. 2 Fast.

Sedit humo nuda. Ouid. 4 Metam.

Spargere humum foliis. Virg. ecloga 5.

Stratus humo gelida. Stat. 10. Thebaid.

Tollere se humo. Virg 3. Georg.

Humu, Ablatiuus antiquus pro humo. Varro Ταφῇ Μενίππου, In pauimento non audes facere lacunam, at in humu calceos facis clauos. Vide Nonium.

Humi { χαμαί } Genitiuus vice aduerbij positus: aliquando construitur cum verbo quietis aut motus non exterioris. & significat in humo, vel supra humum, vel intra humum. Plin. lib. 9. cap. 13, Humi quoque vice pedum serpunt. Colum. lib. 8. cap. 14, Iuuant autem non vt priores aues de quibus diximus, insistentes humi. Idem, Vt latius sese frutex humi diffundat. Id est, intra humum.

Fusus humi. Virg 6 Æneid.

Iacet humi, Vide IACEO.

Construitur etiam cum verbo motus ad locum. Virg. 1. Æneidos,

Nec prius absistit quàm septem ingentia victor

Corpora fundat humi. Iuuenal. sat. 8,

Stratus humi palmes viduas desiderat vlmos.

Prosternit humi iuuenem. Ouid. 5. Metam.

Spargere aliquid humi. Ouid 3 Metam.

Humo, humas { θάπτω } humare, Humo contegere, Sepelire. Cic. 1. Tusc. In terram enim cadentibus corporibus, hísque humo tectis, ex quo dictum est humari, sub terra censebant reliquam vitam agi mortuorum. Plin. lib. 7. cap. 54, Sepultus intelligitur quoquomodo conditus: humatus verò, humo contectus. Martial. lib 6 28.

Corpora suorum non humare nisi à feris sint antea laniata, Magorum mos est. Cic. 1. Tuscul.

Quisque suum pro re consortem mœstus humabat. Lucret. lib. 6.

Corpus humandum. Virg 6 Æneid.

Hic populus semper consuerat humari. Lucret. lib. 6.

Humare taleas. Colum lib. 5. cap. 9.

Humatio, Verb. { ταφή } Cic. 1. Tusculana, Cuius hoc dicto admoneor vt aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimem.

Humator, penult. prod. { θάπτης } Aliud verbale. Lucan. lib. 7,

-non illum Pœnus humator Consulis, &c.

HVNNI { Οὖννοι } gens Scythica, & ferocissima prope Gothos. Hi temporibus Valentiniani principis, orbem peruagati, duce Attila, multas & maximas clades ediderunt in Gallia & Italia. Tandem quum vrbi Romę imminerent, Leo Pontifex vir sanctus Attilam adiit, & in Pannoniam redire persuasit. Hodie Vngari vocantur.

H Y A

HYACINTHVS { Ὑάκινθος } puer dilectus Apollini: quem quum Apollo imprudens disco necasset, vertit in florem, qui etiam vocatur hyacinthus: in quo duæ literæ inscriptæ cernuntur αι: quæ vox lugubris, hoc est dolentis interiectio est. Vide Ouid. lib. 10 Metam.

Hyacinthia { Ὑακίνθια } festa. Ouid. 10 Metamorphoseus,

-celebrandáque more priorum

Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa.

Hyacinthus, huius hyacinthi, masc g. { ὑάκινθος } Genus floris quod Latini vacinium appellant. Plin. lib. 21. cap. 11, Post hanc gladiolus comitatus hyacinthis. Nouissima rosa: eadémque prima deficit, exceptis satiuæ: e cæteris hyacinthus maximè durat, & viola alba & œnanthe, &c. Virg. 3 ecloga,

-& suaue rubens hyacinthus. Frequens (inquit Ruell. lib. 3. cap. 4.) apud nos hyacinthus, quem florem rura hodie *vacetum* appellant, in quo pristini vocabuli quædam rudimenta relucent, quasi vacinum & vacituum innuant: herbam ipsam, *nemoralem* vel *agrestem cepam*.

Cælestis numinis hyacinthus. Colum. lib 9 cap. 4.

Ferruginei hyacinthi. Virg 4. Georg.

Languens hyacinthus. Virg. 11. Æneid.

Mollis hyacinthus. Virg. ecloga 6.

¶ Hyacinthus, lapis pretiosus. Plinius libro 37 cap. 9, Hyacinthos Æthiopia mittit, & chrysolithos aureo colore trãslucentes, &c. Vide VACINIVM.

Hyacinthinus, penult. corr. Adiectiuum { ὑακίνθινος } Quod est coloris hyacinthi. Persius sat. 1,

Hic aliquis cui circũ humeros hyacinthina læna. Quidam legunt Lumbos, & ianthina læna est. Id est violacei coloris. Nam & is color, etiam ianthinus dicitur.

Flos hyacinthinus. Catul. in Epithalamio Iuliæ, 56.

HYADES, Vide HYAS.

Hyæna, hyænæ { ὕαινα } animal. Plin. lib. 8. cap 30, Hyænis vtranque esse naturam, & alternis annis mares, alternis fœminas fieri. Párere sine mare vulgus credit, Aristoteles negat. Collum & iuba continuitate spinæ porrigitur, flectíque nisi circumactu totius corporis nequit. Ibidem plura.

HYALE, pen. corr. Nympha, vna ex comitibus Dianæ. Ouid. 3. Metam.

Hyalus, hyali, pen. corr. {ὕαλος, ὑάλος} Vitrum. Sumitur pro viridi colore. Virgil. 4 Georgicorum,

-millesia vellera nymphæ
Carpebant hyali saturo fucata colore.

Id est vitri: quòd sit naturaliter coloris viridis. Vnde hyalinus color, pro vitreo: & calices hyalini antiquis dicebantur.

HYAS, Hyadis, pen. corr. {ὑάς} Hyades, septem filiæ Atlantis, & Æthræ filiæ Oceani. Quæ fratrem suum (qui Hyas dictus est) à leæna necatum ita fleuerunt, vt ab eo denominatæ sint, & ob pietatem in cælum translatæ. Sunt enim septem stellæ in capite Tauri, quæ & hœdi, & Suculæ dicuntur, & Atlantides. Plin. lib. 2. cap. 29, Qualiter in Suculis sentimus accidere, quas Græci ob id pluuio nomine Hyadas appellant. Idem lib. 18. cap. 26, Nimborum argumento Hyadas appellantibus Græcis has stellas. Cic. 2. de Nat. deorum, de Tauro,

Eius caput stellis conspersum est frequentibus,
Has Græci stellas Hyadas vocitare suerunt.

Ex poeta. à pluendo: ὕειν enim est pluere, nostri imperitè Suculas quasi à suibus essent, non ab imbribus nominatæ. Ouid. lib. 5. Fastorum,

At simul inducent obscura crepuscula noctem:
Pars Hyadum toto de grege nulla latet.

Pluuiæ Hyades. Virgil. 3 Æneid.
Infestus Hyas. Stat. 1 Sylu. 6.
Nimbosa Hyas. Claud. de bello Gildon.
Tristes Hyades. Horat. 1. Carm. ode 3.

HYAS, Hyantis {ὕας} dictus est qui Bœotiam gubernabat: à quo Hyantes, Bœotij dicti sunt, vt ait Strabo lib. 7. & 10.

Hyantius, Adiect. {ὑάντιος} Bœotius vt Hyantius Actæon. Ouid. 3. Metam.
Hyantea Aganippe. Ouid. 5 Metam.
Agri Hyantei. Stat. 1. Thebaid.

HYAUNAS, Vide HIAUNAS.

HYBERNIA {ἰουερνία} Insula inter Septentrionem & Occidentem solem, dimidio minor quàm Britannia, cui propinqua est. Ab hyberno tempore, vt quidam putant, sic appellata, propter hyemis magnitudinem. Dicitur & Hyberne à Claudiano, 7. Paneg.

Scotorum cumulos fleuit glacialis Hyberne.

Hybernicus, penult. corr. Adiectiuum {ἰουερνικός} vt mare Hybernicum: Vide Plin. lib. 4. cap. 16.

Hybernus {χειμερινός} Adiectiuũ ab hyeme deductum, Quod est hyemis, siue quod ad hyemẽ pertinet. vt Hybernę tunicæ Plaut. Milit. 10.
¶Hyberni agni. Plin. lib. 8. cap 47, Multi hybernos agnos præferũt vernis.

Annus hybernus. Horat Epod. 2.
Hybernum cubiculum. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17. Id est aptum ad vsum hyemis.
Euentus hyberni. Tacit. in vita Agricolæ, Quia soliti plerunque damna æstatis, hybernis euentibus pensare.
Flatus hyberni. Virgil. 2. Georg.
Grando hyberna Ouid. 5. Metam.
Hybernum mare. Plin lib. 11. cap. 19, Præterea hybernum mare exigunt circa brumam, Euris tum maximè flantibus.
Hyberni menses. Cic. ad Attic. lib. 5. 101.
Nix hyberna Horat 4. Carm. ode 12.
Noctes hybernæ. Virgil. 6. Æneid.
Soles hyberni Virgil 2 Georg.
Tempus hybernum. Cic. 7 Verr.
¶Hyberna, hybernorum, plur. num. neut. gen. Loca in quibus milites hyeme stationem faciunt. Tacit. lib. 15, Et tunc relictis hybernis. Cic. in Pisonem, Tradere hyberna.
Mittere in hyberna cohortes. Cic. de Prouinc. Consul.
Dimittere in hyberna exercitum. Cic. Catoni, lib. 15. 4.
In hybernis legiones collocare. Pollio Ciceroni, lib. 33. 8.
¶Hyberna etiam sunt, vbi pecora hybernant. Marcell. in l. qui saltum. D. de legat 3. Qui saltum æstiuum legauit, & hoc amplius etiam eas res quæ ibi esse solent: nõ videtur de illis pecoribus sensisse, quæ hyeme in hybernis, aut æstate in æstiuis esse solent: sed de illis, quæ perpetuò ibi sunt.
¶Hyberna, Villæ pars ad hybernum tempus ædificata. Cic. Attico, libro 13. 84. In villa video nihil, aut pauca mutata balnearia tamen laudat. maiora de minoribus ait hyberna effici posse.

Hybernaculum, pen. corr. {χειμάδιον} Idem quod hyberna hybernorum. Liu. 2. bel. Pun. c u 22. M. Attilius Regul. Cn. Seruilius Gemi. exercitu accepto, hybernaculis maturè communitis, &c. Idem lib. 10, Hybernacula Carthaginiensium, cõgesta temerè ex agris materia, exædificata, lignea ferme tota erant.
¶Hybernaculum, Pars ædificij ad habitandum hyberno tempore idonea. Plin Iunior, lib. 2. epist. 17. ad Gallum. Huius cubiculi, & triclinij illius obiectu includitur angulus, qui purissimum solem continet, & accendit. Hoc hybernaculum, hoc etiam gymnasium meorum est. Vitruuius lib. 1. cap. 2, Item naturæ decor erit, si cubiculis & bibliothecis, ab oriente lumina capientur: balneis & hybernaculis, ab occidente hyberno. Meminit & lib. 6. cap 3. Rarius libro 7. cap 4. ad finem.

Hyberno, hybernas {παραχειμάζω} hybernare, dicuntur milites, Stationem hyeme facere. Cic. pro Lege Manilia. Iam verò quemadmodum milites hybernent, quotidie sermones ac literæ perferuntur.
Hybernant etiam pisces. Plin. lib. 9. cap. 15. Bruma non vagantur: vbicunque deprehensi vsque ad æquinoctium, ibi hybernant. De thynnis.

HYBLA, Hyblæ, vel Hybla {ὕβλα} ciuitas Siciliæ, in qua thymi & salicum copia, ab Hyblone rege dicta. Hanc Strabo à Doriensibus conditam scribit.

Sicula Hybla Ouid in Ibin.
Est etiam huius nominis mons proximus, thymo abundans: vnde apes pastæ mel optimum conficiunt.
Thymus Hyblæ. Virgil. eclog. 7.

Hyblæus, Adiectiuum {ὑβλαῖος} vt Apes Hyblææ, & Mel Hyblæum. Virgil. 1 ecloga,

Hyblæis apibus florem depasta salicti.

Martial. 10 Xeniis,

Quum dederis Siculis mediæ de collibus Hyblæ,
Cecropios dicas tu licet esse fauos.

Hybris, hybridis, pen. corr. fœm. gen. {ὕβρις} Canis imparibus parentibus natus est, inquit Porphyrio, hoc est ex venatico & gregario.
Hybridæ, sues ex fero & domestico sue progeniti. Plin lib. 8. cap. 53. In nullo genere æquè facilis mistura cum fero, qualiter natos antiqui hybridas vocabant ceu semiferos, ad homines quoque, vt in C. Antonium Ciceronis in Cõsulatu Collegam, appellatione translata. Suet. in Augusto, cap. 19. Themasius (?) epicadi ex gente Parthica hybridæ. Horat. 1. Serm. satyr 7,

Hybrida quo pacto sit Persius, vltus opinor.

ὕβρις, contumelia. ὑβρίζω contumelior, contumelia afficior. Vt sit hybridæ, quasi per contumeliam nati.

HYDARNES, seu Hydarnus, fuit nomen Persa, qui teste Herodoto lib. 3, cum Dario in magum coniurauit. Vide Strab. lib. 11.

HYDASPES {ὑδάσπης} fluuius Indiæ, dictus ab Hydaspe, antiquissimo Medorum rege. Lucan. lib. 6, Nisæus Hydaspes.

Eous Hydaspes. Stat 9. Thebaid.
Fabulosus. Horat. 1. Carm. ode 22.
Fuscus Hydaspes. Horat. 2. Serm. satyr 8.
Medus Hydaspes Virgil 4 Georg.
Odoratus Hydaspes. Claud. 2. de raptu Proserp.

Hydra, Vide HYDRUS.

Hydrargyrum {ὑδράργυρος} Pigmenti genus, in vicem argenti viui aliquãdo dilutum, quo argentum optimè inauratur. Plin lib. 33. cap. 3. Æs inaurari argento viuo, aut certè hydrargyrum legitimum erat.

Hydraulos, m. g. {ὑδραυλος} Organum dicitur extrahendæ à profundo aquæ idoneum. Valla in Raudensem, Hydraula Vitruuius accipit pro machina quadam simili tympano, seu molendino: simúlque pro instrumento musico quod organo vocat: licet propriè organo ex chordis constent. Plin. lib. 9 cap. 8. Delphinus non homini tantum amicum animal, verùm & musicæ arti, mulcetur symphoniæ cantu, & præcipuè hydrauli sono.
Hydraules peritus artis, vt choraules.

Hydraulax, m g {ὑδραῦλαξ} Sulcus aquarius.

Hydraulicus, pen corr. Adiectiuum {ὑδραυλικός} Plin. lib. 7. cap. 37. Laudatus est Ctesibius pneumatica ratione, & hydraulicis organis repertis. Vitruuius lib. 10 cap. 13.

Hydria, huius hydriæ {ὑδρία} Vrna ad capiendam aquam. Cic. 4. Verr. Hydriam argenteam. Idem 6. Verr. In hoc fano loricas, galeásque æneas, cælatas opere Corinthio, hydriásque grandes, simili in genere, atque eadem arte perfectas. Idem 4. Verr. Tot in hydriam sortes coniicerentur.

Hydrobaphes {ὑδροβαφής} Vestis aquatilis, siue colore aquæ, mulieribus peculiaris, quæ nunc (inquit Pollux) ἀχροβαφὴς appellatur.

Hydrocele, pen. prod. {ὑδροκήλη} Vide HERNIA. Martial lib. 12. 83, Tumidas in hydroceles.

Hydrocelicus, pen. corr. Aliud adiectiuum {ὑδροκηλικός} Qui hydrocele laborat. Plin. lib 30. c. 8, Hydrocelicis stelliones mirè prodesse tradũt.

Hydrolapathum, pen. corr. {ὑδρολάπαθον} Genus lapathi quod in aqua nascitur. Plin. lib. 20, cap. 21.

Hydromeli, pen. corr. n. g. indeclinabile {ὑδρόμελι} Aqua mulsa, quæ etiam Græcis melicraton dicitur. Plin. lib. 31. cap 6, Hydromeli quoque ex imbre puro cum melle temperabatur quõdam quod daretur appetentibus vinum ægris.

Hydrophobus, pen. corr. {ὑδροφόβος} Qui aquam expauet. Plin. lib. 29. cap. 5, Est limus saliuæ sub lingua rabiosi canis, qui datus in potu, fieri hydrophobos non patitur. Celsus de morsu rabiosi canis, Solet autem in eo vulnere, vbi parum occursum est, aquæ timor nasci. Hydrophobos Græci vocant: miserrimum genus morbi, in quo simul æger & siti & aquæ metu cruciatur.

Hydrops, huius hydropis, pen. prod. m. g. {ὕδρωψ} Morbus, qui Latinè aqua intercus dicitur: quoniã sub cute aqua fit, qua venter turgescit. Horat 2. Carm. ode 2,

Crescit indulgens sibi dirus hydrops, &c.

Plin. lib. 24. cap. 11. Celsus multa de Hydrope lib 3 cap. 21.

Hydropicus, penult. corr. Adiectiuum {ὑδρωπικός} Qui hydrope laborat. Plin. lib. 20. cap 6. Horat. 1. epist. 2,

Si noles sanus, curres hydropicus.

Hydropisis, huius hydropisis, pen. cor. f. g. {ὑδρώπισις} Idẽ quod hydrops. Plin lib. 20. cap 1, Sic & contra phthiriasim bibitur, & hydropises.

Hydrorosata, Medicamenta sunt, inde primùm appellata, quòd in eorum confectione aqua & rosa misceretur. deinde longius propagata vox est, vt sirupos significet. Nicolaus Myrepsus externo vocabulo drosata vocat. Meminit Turnebus.

Hydrus {ὕδρος} Genus anguium in aqua degentium: sed hydrus mas, hydra fœmina. Plin. libro 29. cap. 4, In orbe terrarum pulcherrimum anguium genus est quod in aqua viuit, hydri vocãtur, nullis serpentium inferiores veneno.

Immanis hydrus. Virgil. 4 Georg.
Stridentes hydri. Stat. 11. Thebaid.
Torui hydri. Claud. 2. Paneg.

HYDRAM {ὕδραν} finxerunt poetæ esse multorum capitum serpẽtem in Lerna palude: quorum aliquot excisis, totidem continuò renascebantur. quæ quidem tandem ab Hercule & sagittis & igne interfecta est. Plato Hydram acutissimam sophistriam scribit fuisse: cuius mos erat cauillari, & quæstiones ita proponere, vt vno soluto dubio, multa renascerentur. Sipontinus ex Plinio, lib. 29 cap. 4.

Dira hydra. Horat. 2. epist 2.
Immanis hydra. Virgil. 6. Æneid.

HYDRUS, Hydruntis {ὑδροῦς} vrbs in littore Adriatici maris apud Strabonem, quæ & Hydruntum dicitur in Calabria. *Otrante, au pays de Pouille.* id est in Apulia.

Hyems, hyemis, pen. corr. fœm. gen. {[illegible]} [illegible], quod est pluo, deriuatur: quod id tẽpus anni pluuiosum sit. Significat autem quartam partem anni, quæ est inter Autumnum & Ver. Virgil. 1. Georg.

-atque hyemes orate serenas Agricolæ.

Hyems aliàs à Cicerone dicitur Hybernũ tempus, hyemale tempus, vis frigorum, durum anni tempus.

Magnitudo hyemis. Cic. pro Plancio, Nam maritimos cursus præcludebat hyemis magnitudo.

Vis hyemis. Cic. 9. Philipp. Non illum vis hyemis, &c. retardauit, quominus, &c.

Vim frigorum & hyemem excipere. Cic pro Rab. Posth. Hanc vim frigorum hyemémque, quam nos vix huius vrbis tectis sustinemus, excipere.

¶Hyems, Vis venti. Virgil. 1. Æneidos,

-sæpe illos aspera Ponti Interclusit hyems.

Æstas & hyems. Cicero de Senect. Refrigeratio æstate, & vicissim aut sol aut ignis hybernus.

¶Adulta hyems Tacit. lib. 12.

Affecta hyems, Id est propè finita. Sil. lib. 15.

Aquilonia hyems. Plin. lib. 17. cap. 2. Id est, ob flatum Aquilonis serena.

Aquosa hyems. Virgil. eclog. 10.

Atra hyems. Virgil. 7. Æneid.

Cæca hyems. Valer. 3. Argon.

Dura hyems. Virgil. 4. Georg.

Extremæ sub casum hyemis. Virgil. 1. Georg.

Fera hyems. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.

Flammea hyems, Id est, tempestas flammarum & incendij. Stat. 3. Sylu. 5 de monte Vesuuino.

Genialis hyems. Virgil. 1. Georg.

Glacialis hyems canos hirsuta capillos Ouid. 2 Metam.

Hyems ignaua colono. Virgil. 1. Georg. Seruius, Quæ ignauum reddit colonum.

Imbrifera hyems. Sil. lib. 3.

Informia hyemes. Horat. 2 Carm ode 10.

Iniquæ hyemes. Horat. 3 Carm. ode 1.

Intonata hyems. Horat. Epod. 2.

Intrepida hyems. Tacit. in vita Agricolæ.

Matura hyems, cui opponitur Tarda. Cæsar bel Gall lib. 4.

Lethalis hyems, Mortiferum frigus. Ouid. 2 Metam.

Mollis hyems. Stat. 3. Sylu. 5.

Niuosa hyems, Vide NIX.

Perfrigida hyems, Vide PERFRIGIDVS.

Pigra hyems. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Præmatura hyems. Tacit lib. 2.

Senilis hyems. Ouid. 15. Metam.

Serenæ hyemes. Plin lib. 17. cap. 2.

Serotinæ hyemes. Plin. lib. 17. cap. 2.

Sicca hyems. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Summa hyems. Cic 6. Verr. Erat hyems summa: tẽpestas (vt ipsum Sopatrum dicere audistis) perfrigida: imber maximus.

Tristis hyems. Virgil. 4. Georg.

Turbida hyems. Claud. de bello Get.

¶Adoperta gelu hyems Ouid 3. Fast.

Discedens hyems. Ouid. 2 Fast.

Mitescente iam hyeme, Vide MITIS.

Hyems iam præcipitauerat, & ver iam appetebat. Cæsar 3. belli Ciuilis.

Acris hyems soluitur Horat 1. Carm ode 4.

¶Hyems, pro anno. Martial 5. 38,

Sextam peregit hyemem, nec tamen totam.

¶Hyeme, pro in hyeme. Cic. 1. de Diuinat. Campos & montes hyeme & æstate peragrantes.

¶Hyemes, in plurali. Plin. lib 8 cap 38, Ergo in hyemes aliis prouisum pabulum, aliis pro cibo somnus. Cæsar 4. bel. Gal. Exigua parte æstatis reliqua, Cæsar, etsi in his locis, quòd omnis Gallia ad Septentrionem vergit, maturæ sunt hyemes, tamen in Britãniam proficisci contendit.

Hyemare {[illegible]} Id est, hyemem siue frigus facere: eo modo dictum quo pluere legimus. Colum lib. 11 cap. 2, Auster aut Africus hyemat. Ibidem, Tertio nonas Nouemb. Fidicula mane exoritur, hyemat, & pluit. Plin. lib. 18 cap. vlt Pluuiæ erunt & tonitrua, & hyemabit.

Dies hyemant, Tempus hyemat. Plin. lib. 18. cap. 26, Delphini vespertino occasu continui dies hyemant Italiæ. Idem lib. 2. cap 47.

Mare hyemat. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

¶Hyemare aquam. Plin. lib. 19. cap. 4, Decoquunt alij aquas, mox & illas hyemant.

¶Hyemare, pro Stationem hyeme facere: quod & hybernare dicitur. Cic. pro Fonteio, Cn. Pompeius maximus atque ornatissimus hyemauit in Gallia M. Fonteio imperante. Idem ad Q. fratrem, lib. 3. 19.

Mediis hyemet mercator in vndis Horat. 1 epist. 17.

Hyematus, pen prod Particip. {[illegible]} Plin lib. 9. cap 22, Autumnali sidere, vt palàm est, hyematu lacu, fluctibus glomeratæ voluuntur multitudine. De anguillarum captura.

Hyematio, Verbale {[illegible]} Varro 3. de Re rust. cap. 16, Vt ne plus tertia pars eximatur mellis, reliquum hyemationi relinquatur.

Hyemalis, & hoc hyemale, pen prod. {[illegible]} Hybernus. vt Hyemalis dies. Colum. lib. 11. cap. 1.

Nymbi hyemales. Ouid. 9 Metam.

Hyemalis vis. Cic. 5. Tusc. Hyemalémq; vim perferũt sine dolore.

Hyemalis nauigatio, & minimè portuosa. Cic. Toranio, lib. 6. 20.

Hyemalis locus. Plin. lib. 18. cap. 7.

Hygremplastrum, hygremplastri, neut. gen. Emplastrum liquidum, non siccum: [illegible] humidus, flexibilis, mollis, madidus. Plin. lib. 34. cap. 15, Præcipua tamen commendatio eius in hygremplastro ad purganda vulnera fistulásque.

HYVRIA {[illegible]} ciuitas Sarmatiæ apud Ptolemæum. vulgò *Tabsedi*.

HYLA, Hylæ, siue Hylas, hylæ {[illegible]} Comes Herculis quem perdidit in finibus Ioniæ iuxta Mysiam, nec vnquam potuit reperiri. Postea quum esset cognitum quod periisset in fonte, ei instituta sunt sacra, in quibus mos fuerat, vt eius nomẽ clamaretur in fontibus: ad quam imitationem dixit Virgilius eclog. 6,

-et littus Hyla Hyla omne sonaret. Seruius.

Pulcher Hylas Valer. 1. Argon.

Tener Hylas. Stat. 5. Thebaid.

HYLACTOR {[illegible]} Canis nomen Ouid. 3. Metamorphoseos,

-& acutæ vocis Hylactor.

HYLÆA {[illegible]} regio est, à qua Hylæum mare quo alluitur. Hieronymus, Traiecto Borysthene, à mari in primis est Hylæa regio. Herodotus lib. 4, Quum abiisset in Scythiam, venit ad locum qui dicitur Hylæa, iuxta Achillis cursum sita, vbique omnifariis arboribus referta. Vide Volaterr. lib. 7.

HYLÆVS {[illegible]} Centaurus à Pirithoo inuitatus ad nuptias, visa puella permotus est: & dum violentus ei esse conaretur, à Lapithis, qui simul nuptiis intererant, prohibitus est. Hinc in certamen itum est, & vsque ad pericula dimicatum: ab Hercule sunt postea occisi. Horat. 2. Carm. ode 12,

Nec sæuos Lapithas, & nimium mero

Hylæum. Id est, intolerabilem ebrietate, ait Acron.

¶Hylæus, Nomen canis Actæonis. Ouid. 3. Metamorphoseos,

Hylæúsque ferox nuper percussus ab apro.

HYLAS. Lacus Bithyniæ, in quem Hylam Herculis delicias cecidisse credunt. Solinus.

Theodamanties Hylas, Vide THEODAMAS.

HYLLVS, Fuit Herculis ex Deianira filius: de quo Seneca in Hercule,

Si vera pietas Hylle est quærenda tibi, iam perime matrem.

¶Hyllus item Straboni lib. 13, fluuius est, qui nunc Phrygius appellatur.

HYLONOME, pen. corr. Fœmina Centaura & biformis, quæ mortuo marito Cyllaro, gladio suo incubuit. Ouid lib 12 Metam.

HYMANTOPODES, penult. corr. populi loripedes in Æthiopia sunt, quibus serpendo ingredi natura est. Plin. lib. 5. cap. 8.

HYMELLA, fluuius apud Virgil. lib 7. Æneid.

Hymen, hymenis, pen. corr. m. g. {[illegible]} Pellicula, membrana, tunicula qua est munita virginitas, quæ primo rumpitur coitu. Dicitur præterea carmen nuptiale, à voce qua vtebantur Græci, quæ erat Hymenæus. Catul. in Carmine Nuptiali.

Festus hymen. Claud ad Serenam, 17.

Professus clamatus hymen Stat. in Epithal. Stellæ.

Hymenæus {[illegible]} Deus nuptiarum putatus est, [illegible], à membrana, quæ quum sit claustrum virginitatis, in nuptiis rumpitur. Donatus, Hymenæum quidam Liberi & Veneris filium dicunt esse, qui primus certas nuptias instituerit. Ideo per laudem canitur in virginalibus nuptiis ob huiusmodi meritum. Alij verum fortem Atticum dicunt fuisse, qui raptas prædonibus virgines oppressis latronibus, intactas patriæ restituerit: quam ob causam nubentes, eius inuocant numen, quasi lucratoris virginitatis. Hinc etiam apud Romanos Talassio inuocatur. Hæc Seruius enarrans illud Virgil. 1. Æneidos,

Pergama quum peteret, inconcessósque Hymenæos, &c. Vide TALASSIO. Terent. Adelph. 5. 7,

-hoc mihi in mora est

Tibicina & hymenæum qui cantent. Sic accipe (inquit Donatus) Hymenæum in nuptiis, quemadmodum [illegible] in funere, vel in sacris hymnum. Neutro igitur genere, nuptialem hymnum significat, vt apud Ouid. 1. de Arte, Pars hymenæa canunt. & Martianum Capellam in ipso statim initio lib. 9,

Instaurare iubet tuos hymenæa Venus. Caue putes accusatiuũ esse numeri singularis. At hymenæi, genere masculino, plurali numero, nuptiæ dicuntur.

Hymenæus (ait Lactantius in illud Statij lib. 3. Thebaidos,

-quid me Tyrio sociasti marito

Progeniem charam, infaustísque dabas hymenæis?) puer Atheniensis fuit. Is quum annos pueriles ætatis excederet, neque adhuc virum posset implere, ea pulchritudine præditus fuisse creditur, vt fœminam mentiretur. Hunc quum vna ex ciuibus suis virgo nobilis adamasset: ipse mediocribus ortus parentibus, quia nuptias desperabat, quod poterat tamen, puellam extrema amoris linea diligens, satis animo solo faciebat aspectu. Quum autem nobiles fœminæ cum virginibus sacra Cereris Eleusinæ celebrarent: subito aduentu piratarum raptæ sunt: inter quas etiam Hymenæus, qui illò & amatam fuerat subsecutus, cum puella creditur. Quum igitur per longinqua maria prædam piratæ vexissent, ad quandam regionem tandem deuoluti peruenerunt, ibíque somno oppressi, ab insequentibus sunt interempti. Hymenæus, relictis ibi virginibus, reuersus Athenas, pactus est à ciuibus dilectæ nuptias, si eis filias suas restituisset. Quas vbi pro voto restituit, exoptatam accepit vxorem. Quod cõiugium, quia felix fuerat, placuit Atheniensibus nomen Hymenæi nuptiis misceri. Hæc Lactantius.

Clarus Hymenæus. Lucret lib. 1.

Lascius Hymenæus. Sil. lib. 5.

Pactos Hymenæos exercere, Id est nuptias. Virgil. 4. Æneid.

Vetitos Hymenæus inuadere, Id est nuptias, vel coitus lege prohibitos. Virg 6 Æneid.

Iustos pati Hymenæos. Virg. 3. Georg.

Inconcessos Hymenæos petere, Id est nuptias illicitas. Virgilius 1. Æneid.

Promissus socius Hymenæus in annos Ouid. epist. 2.

HYMERA, pen corr. Fluuius, de quo Silius lib. 4,

Armauere suos, quo mergitur Hymera ponto.

HYMETTVS {[illegible]} mons Atticæ clarissimus, semper florens, cuius mel Plinius lib. 11. cap. 13. scribit esse pretiosum. Martial. lib. 7 87,

Pascat

Pascat & Hybla meas, pascat Hymettos apes. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur.

Dulcis Hymettus Iuuenal.satyr.13.

Hymettius, Adiectiuum {ὑμήττιος.} Plin.lib 36. cap.3, Scena ei triplex altitudine CCCLX columnarum in ea ciuitate quæ sed Hymettias non tulerat sine probro ciuis amplissimi.

Cera Hymettia. Ouid.10. Metam.

Mella Hymettia. Horat.2. Serm.satyr.2.

Hymnus, huius hymni {ὕμνος} Latinè canticum siue laus dicitur. Martial.lib.12 72, Iauttus puctum fatetur hymnus.

Hymnologos, pen. corr. {ὑμνολόγος.} Firmicus lib.3.cap 6, In nono loco sol ab horoscopo cõstitutus, templorũ conditores facit, aut hymnologos, & qui deorum laudes decantent.

Hymnifer, pen. corr. Adiectiuum {ὑμνοφόρος.} vt Vulnus Orphei hymniferi. Ouid.13. Metam.

Hyoscyamus, pen. corr. masc. gen. {ὑοσκύαμος} Herba quæ *faba porcina* aliàs dicitur, Latinis altercum, vt ait Scribonius Largus. Plin. lib.10.cap.17, Colligitur succus eius vt hyoscyami.

Hyoscyaminus, pen corr. Adiectiuum {ὑοσκυάμινος} vt Hyoscyaminum oleum, quod ex hyoscyamo decoquitur. Plin.lib 24.cap.4.

Hyosiris, Herba intubo similis, sed minor, & tactu asperior: vulneribus contusa præclarè medetur. Plin.lib.27.cap 10.

HYPACARIS, Scythiæ fluuius.

HYPAEPA {ὕπαιπα} vrbs, vt ait Strabo, quæ occurrit à Tmolo monte ad Caistri campestria. Ea est, vt ait Stephanus de Vrbibus, sub Æpo mõte sita. Veneri sacra est, eo quòd pulchræ fœminæ ibi visantur. Ouid.6. Metam.de Arachne,

Orta domo parua, paruis habitabat Hypæpis.

Hypæthrus {ὕπαιθρος} Adiectiuum dicitur quasi sub æthere positum, quo nomine vocamus ædificia quædam aperta & sub diuo: quorum meminit Vitruuius lib.1.cap.2, Is perficitur statione quæ Græcè θεματισμὸς dicitur, seu consuetudine, aut natura. Statione quum Ioui, fulguri, & cælo, & soli, & lunæ ædificia sub diuo, hypæthráque constituuntur.

Hypæthræ ambulationes. Vitruuius lib.5.cap 9.

Aperta hypæthráque loca. Vitruuius lib.5.cap.9.

Hypagum, quoddam nauale instrumentum. Plin.lib.7.cap.56, Hypagon Salaminij inuenerunt, aut Pericles Atheniensis. Alia exemplaria habent Hippagum.

Hypallage, hypallages, pen. corr. {ὑπαλλαγὴ} figura quum verba per aduersum intelligũtur: quum quod patimur agere dicimur: aut contrà: vt Trade rati ventos, pro Trade ratem ventis. Ex ὑπὸ sub, & ἀλλαγὴ id est mutatio. Cic. in Orat. Et Quintil.lib.8. cap.6. Vide SYNONYMO.

HYPANIS, pen.corr. {ὕπανις} Sarmatiæ fluuius. Vitruuius lib. 3. cap. 8, In Ponto est flumen Hypanis, qui à capite profluit circiter millia XL sapore dulcissimo: deinde quum peruenit ad locum qui est ab ostio ad millia CLX, admiscetur ei fonticulus oppidò quã paruulus. Is quum in eum influit, tunc tantam magnitudinem fluminis facit amaram.

Flauus Hypanis. Stat.8 Thebaid.

Scythicis Hypanis de montibus ortus Ouid.15. Metam.

Saxosum sonans Hypanis Virgil 4. Georg.

HYPARCHUS {ὕπαρχος} Philosophus qui de sideribus & de temporibus anni scripsit.

HYPATA, pen prod. Ciuitas Thessaliæ, & quasi metropolis eius regionis, à qua Hypatensis ager.

HYPATIA, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, & vxor Isidori Philosophi. vixit imperante Arcadio. scripsit in Astronomiam. professa est Alexandriæ varia disciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus vndique discipulis.

HYPATOS, pen. prod. Phœniciæ amnis est, cuius meminit Plinius, & Mela lib.1. in descriptione Phœniciæ

Hypenemium ouum {ὑπηνέμιον ᾠόν} irritum dicitur. Plin lib. 10. cap. 58, Et ipsæ autem inter se (si mas nõ sit) fœminæ æquè saliũt, partúque oua irrita, ex quibus nihil gignitur, quæ hypenemia Græci vocant. Varro 2. de Re rust cap.1. Vide VRINUM ouum.

HYPSENOR, penult. prod. fuit princeps quidam Troianus, quem, teste Homero lib.5. Iliados, Diomedes in bello occidit

HYPENUS, Athleta, qui primus diaulo vicit Pausanias.

Hyper {ὑπὲρ} præpositio Græca: apud Latinos significat super.

Hyperaspistes {ὑπερασπιστὴς} Latinè protector, propugnator, redemptor, qui clypeo suo protegit aliquem, satelles.

Hyperbasis, siue hyperbaton, pen.cor. {ὑπέρβασις, ὑπερβατόν} Figura de qua sic Quintilianus lib. 8. cap. 6, Hyperbaton quoque, id est verbi transgressionem, quam frequenter ratio compositionis & decor poscit, non immeritò inter virtutes habemus: vt, Animaduerti Iudices omnem accusatoris orationem in duas diuisam esse partes. Nam in duas parteis diuisam esse, rectum erat, sed durum & incomptum. Poetæ quidem etiam verborum diuisionem faciunt, & transgressionem, Hyperboreo Septem subiecta trioni. quod oratio nequaquam recipiet. Vide plura ibidem.

Hyperbole, hyperboles, pen. corr. fœm. gen. {ὑπερβολή} Iulius Rufinianus, Hyperbole aliis schema, aliis tropus videtur. Cæterùm fit quum excedit veritatem sententia. Apud Virgil.12. Æneidos,

Qui candore niues anteirent, cursibus auras. Hactenus Iulius. Vide Cic.in Topicis. & Quintil.lib.8 cap.6.

Hyperbolicos, pen. corr. {ὑπερβολικῶς} Aduerbium Græcum, pro hyperbolicè. Cic.ad Atticum.

HYPERBOLUS, penult.corr. Chremidis filius, & Charonis frater fuit, lucernarum faber improbus: quippe qui faciendis lucernis non ære solùm, sed plumbo etiam vteretur, quo pluris eas, vt grauiores, venderet: & sic emptores decipiebat. De hoc Cicero in Bruto, Seruilius Glaucia, homo simillimus Atheniensis Hyperboli, cuius improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notauerunt. Thucydides lib.8, Hyperbolum quendam Atheniensem, hominem nefarium, exulantem, non potentiæ dignitatisve metu, sed propter scelera & dedecus ciuitatis eiecerunt. Plutarchus in Alcibiadis vita, Erat, inquit, ea tempestate Hyperbolus Perithœdes, cuius vt improbi & flagitiosi hominis, Thucydides meminit. Is quum studiosè colligeret ex quæ in alterius infamiam dicerentur, Comicis qui audacissimè temporibus illis mores hominum increpabant, magnam subministrabat vituperandi materiam. Hoc igitur ministro populus Atheniensis sæpenumero vtebatur ad eos diuulgãdos sermones, qui principum Reipublicæ & potẽtissimorum ciuium crimina, vituperationes ac infamiam cõtinerent. Eo igitur tempore ab Hyperbolo multitudinem persuasam, cuidam principum Reipublicæ Ostracum parare, fama vulgauerat. Illud verò est exilij genus, quo populus Atheniensis potentes ac præstantes gloria viros de ciuitate expellere consueuit, inuidiæ magis solatium, quàm timori remedium quærens. Alcibiadem hæ insidiæ quas machinabatur Hyperbolus, minimè latuerunt. Itaque periculo cognito, Niciam, vel (vt nonnulli alij volunt) Phæacum allocutus, omni simultate quæ inter eos erat postposita, in eius amicitiam rediit: illiúsque potentia suis viribus addita tantum valuit, vt Ostracismo in authorem conuersa, Hyperbolum Athenis expulerit, nihil minus eo tempore quàm tale exilium formidantem. Nemo enim sordidus, neque ignobilis, aut insignis infamia vir, consueuit huiuscemodi pœnam subire.

HYPERBOREI, pen. corr. {ὑπερβόρειοι} Montes & populi Scythiæ: sic dicti, quod suprà, id est vltra eos flat Boreas: vt ait Seruius. Festus verò, Hyperborei, inquit, supra Aquilonis flatum habitantes, dicti quòd humanæ vitæ modum excedant vitæque vltra centesimum annum: quasi ὑπερβαίνοντες ὅρον seculis humani. Cic.3. de Nat.deor. Apollinem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse. Multa de his apud Strabonem. Vide Plin.cap 17.lib 6.

Hyperboreæ glacies. Virgil.4. Georgicorum,

Solus Hyperboreas glacies, Tanaímque niualem

Aruáque Riphæis nunquam viduata pruinis.

Hypercatalecticum, pen corr {ὑπερκαταληκτικόν} Metrum dicitur cui vna syllaba, vel duæ superant. Virgil.1. Æneidos, Alloquitur Venus, O qui res hominúmque deorúmque. Et Horat.1. Carm.ode 9. Syluæ laborantes gelúque. Illud dactylicum hypercatalecticum est: hoc verò iambicum hypercatalecticum.

HYPERECHIUS, Alexandrinus grammaticus, sub Martiano principe scripsit De nominibus & verbis, & De orthographia. Author Suidas.

Hypericon, herba, Vide CORION.

HYPERIDES, pen corr. {ὑπερείδης} Atheniensis, vnus è decem oratoribus primis, in Æginam se contulit, ibíque ab Archia Tyrio satellite captus, & ad Antipatrum missus necatur, lingua excisa, vt testatur in Demosthene Plutarchus.

HYPERION, pen prod huius Hyperionis, pen.corr. {ὑπερίων} aliis Solis pater, aliis Sol ipse, quòd eat super terras, dicitur. Poetæ pro Sole ipso vsurpant. Ouid lib.1. Fastorum,

Placat equo Persis, radijs Hyperiona cinctum. Diodorus scribit Hyperiona Saturni fratrem fuisse, Cæli filium, qui Solis ac Lunæ, aliorúmque astrorum motus, horásque primum summa cura obseruationéque à se percepta, cæteris noscenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, veluti ipsorum naturæ contemplator. Frequens est Solis epitheton apud Homerum.

Hyperionius, Adiectiuum. vt Currus Hyperionius. Valer.2. Argon.

HYPERMNESTRA {ὑπερμνήστρα} filia Danai, quæ viro suo Lino, aut Lynceo pepercit. Qui postea interfecit Danaum. Vide Ouidium in Heroidibus, epist.14.

Hypermeter, siue hypermetrus, pen.corr. {ὑπέρμετρος} abundans syllaba. Virgil.1. Georgicorum,

Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Hic REM hypermeter vocatur Et debet sequens à vocali incipere, nisi fiat synæresis, Vnde sequitur, Et foliis vndam, &c.

Hyperthyrum, hyperthyri, neut.gen. pen.corr. vel Hyperthyris, huius hyperthyridis, fœm. gen. Plinio dicitur Superliminare, lib. 19. cap 4. Græci θύραν ianuam siue ostium vocant. Vtrunque meminit Vitruuius lib.4.cap.6. *C'est vn fronteau, clauean, ou linteau entre les deux arcers: mais le commun l'appelle Dessus de porte.* Dixi autem penult. corr. quia Dithyrambus, quod est eiusdem originis, secundam corripit apud Horatium lib.4. Carm.ode 2. hoc Sapphico,

Seu per audaces noua dithyrambos.

Hyphen {ὑφέν} sub uno interpretatur. Virgil.1. Æneidos,

-neque enim ignari sumus ante-malorum. Vbi Seruius, Ante malorum ὑφὲν est. Terent. Aud.1.2,

. & hera semper-lenitas. Vbi Donatus, Semper-lenitas, hyphen.

Hypnalis, Aspidis genus est, Ægypti indigenum, aliis terris peregrinum, vt Cretæ, & insolitum, homines somno altissimo enecans, de quo illud Ouidij intelligendum, quum scribit,

Plenáque somniferis serpens peregrina venenis. Ex Turnebo.

Hypocaustum {ὑπόκαυστον} Locus ad sudandum, quòd παρὰ τὸ ὑποκαίειν, hoc est à succendendo dicitur. Habet enim sub pauimento locum vacuum in quo succensus ignis calidos vapores emittit, excitátque sudorem. Habet etiam ab vno latere præfurnium, hoc est paruam fornacem, in qua inclusus ignis partim hypocaustum calefacit, partim aquas temperat ad lauandum. Etenim super eam tria ahena componuntur, vnum caldarium, ex quo aqua calida hauritur: alterum tepidarium, ex quo tepida: tertium frigidarium, ex quo frigida. quantúmque aquæ ex caldario exit, tantum ex tepidario in caldarium, & ex frigidario influit in tepidarium. Vide Vitruu.lib 5.cap.10. Hoc Latior vaporarium dicitur. Plin.epist.17.lib.2 ad Gallum, Applicitum est cubiculo hypocaustum perexiguum, quod angusta fenestra suppositum calorem, vt ratio exigit, aut effundit, aut retinet. Ita legit Sipontinus.

Tenuem voluunt hypocausta vaporem. Stat.1. Sylu.

Hypocrises, pen.corr. {ὑπόκρισις} Simulatio Latinè dicitur. Hypocrisis (inquit Budæus) alienæ personæ simulatio: Hypocrita, pen. corr. alienæ personæ simulator.

Hypocystis, huius hypocystidis, pen. corr. fœm. gen. Scribon. Larg. Hypocystis est succus rosæ syluaticæ, quam caninam quidam vocãt.

Hypodesis {ὑπόδεσις} Calceus, siue calceametũ, Homer lib. 18. Odyss. Id autem est veluti generale calceamentorum vocabulum apud Pollucem lib. 7 cap. 25 ad finem.

Hypodidascalus, penult. corr. {ὑποδιδάσκαλος} dicitur quem volgus corruptè *submagistrum* appellat. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 18, Sella tibi erit in ludo tanquam hypodidascalo.

Hypogeum, hypogei, pen. prod. {ὑπόγειον} Locus subterraneus. Hypogeorum (inquit Budæus) appellatio complectitur cellas vinarias, carnarias, olearias, penuarias, promptuarias.

Hypogeum quid sit Astronomis, Vide TATAUTEMORION.

Hypomnema, penultima prod. huius hypomnematis, neut. gen. & Hypomnematum, hypomnemati {ὑπόμνημα} Interpretatio siue commentarius Cic ad Tironem, lib. 16. 21, Multũ mihi enim eripitur operæ in exscribendis hypomnematis. Colum lib. 7. cap. 5, Cuius cõmenta, quæ appellantur Græcè ὑπομνήματα, sub nomine Democriti falsò produntur.

Hypopium, hypopij. neut. gen. {ὑπώπιον} Sugillatum. sugillatio, liuor. Dictum hypopium, quòd frequenter sub oculis fiat, quum ea contusione vltimam cutem sic subierit sanguis, vt appareat. ὑπὸ, sub: ὦπα, oculi. Hypopia Latini à suctu dixerunt sugillata: nec solùm quæ sub oculis fiunt ea contusione suctúve, sic dicuntur, sed quæ in reliquo corpore etiam, & ea quæcunque iniuria nigrescant, id est liuores, & quæ ex flagellis vibices remanent in corpore.

Hypostasis, pen. corr huius hypostaseos, fœm. gen Subsistentia, siue substantia. Aliquando accipitur à Græcis pro persona.

Hypotheca, pen prod. {ὑποθήκη} Græcè dicitur quod Latinè pignus: teste Martiano dicente, Inter pignus & hypothecam tãtum nominis sonus differt. Cui assentitur Valla. Cic. ad Tharmum, lib. 13. 57, Cures velim vt aut de hypothecis decedat, eásque procuratoribus Cluuij tradat, aut pecuniam soluat.

Hypothecarius. Adiectiuum vt Hypothecarius creditor. Vlpian. in l. 1. §. Sciendum est autem D de separat.

Hypothesis, huius hypothesis, penult. corr. {ὑπόθεσις} Materia, argumentum, genus quæstionis. Cic. in Topicis, Definitum est quod hypothesin Græci, nos causam. Idem ad Attic. lib. 14. 320, Hypothesin autem hanc habent, eámque præ se ferunt, &c.

Hypothesis & materia, Idem. Cic. ad Attic. lib. 1 9. Vide THESIS.

Hypozeuxis {ὑπόζευξις} est figura Zeugmati contraria, vbi suũ cuique clausulæ redditur verbum. Virgil. 10. Æneidos,

Regem adit, & regi memorat nomenque, genúsque.
Quidve petat, quidve ipse ferat, &c. Ab ὑπὸ, id est sub, & ζεῦξις, coniunctio, vel iugatio.

HYPSA, Fluuius Siciliæ. Plin. lib 3. cap 8. Sil. lib. 14,

Nec non qui potant Hypsámque, Alabísque sonoros, &c.

HYPSENOR, pen. prod. teste Homero lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat sacerdos Scamandri: in tanto honore habitus, ac si deus quidam esset. Illum Eurypilus in bello Troiano interemit.

HYPSICRATEA, pen. prod. vxor fuit Mithridatis regis, quæ Persico habitu induta, & in habitum virilem reformata, sõlis capillis victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo patiet & corpore indefessa sequuta est. Huius meminit Plutarchus in Pompeio.

HYPSIPHILA, pen. corr. {ὑψιφίλη} filia Thoantis regis Lemni: quæ quum mulieres in Lemno viros omnes communi cõsilio necarent, ipsa patrem seruauit, & dimisit. Ob id ipsa eiecta à Lemno, & à piratis capta, & Lycurgo regi Thraciæ diuendita fuit pro nutrice filio Opheltæ. De qua vide in dictione LEMNOS. Vide Ouid. in Heroidibus, epist 6

Formosa Hypsiphile. Valer. 3. Argon.

Hypsiphilæus, Adiectiuum {ὑψιφίλειος} vt

Tellus Hypsiphilæa, Id est Amazonia. Ouid 3. Fast.

HYRCANIA {ὑρκανία} regio Asiatica, magna ex parte plana, & præclarissimis vrbibus adornata. dicta Hyrcania ab Hyrcana sylua quæ Scythiæ subiacet. Habet ab Oriente mare Caspium, à Meridie Armeniam, à Septẽtrione Albaniam, ab Occasu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardi, & tigres abundant, quum sylois aspera sit. Hinc

Hyrcanus, pen. prod. Adiectiuum {ὑρκανικός} Virgil. 4. Æneidos,

Hyrcanæque admorunt vbera tigres.
Aura Hyrcana. Stat 6 Thebaid.
Luci Hyrcani. Valer lib 6. Argon.
Tigres Hyrcanæ Virgil. 4. Æneid.

Hyrcanum, siue Caspium mare. *mare Abacuc*, siue *mare de Sala* hodie vocitant, quem Ptolemæus lacum facit. Alij vocant *La mer d'Abacuth*.

HYRIUM {ὕριον} Apuliæ vrbs Ptolemæo, Tyrium alio nomine. vulgò *Lesina*.

HYRTACUS, penult. corr. à quo Hyrtacides. Virgilio libro 9, vir fuit Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Nisum Æneæ comitem.

Hysginum, pen. corr. {ὕσγινον} Color similis coccineo: vnde Græci vestes ὑσγινοβαφεῖς appellant, hoc est hysgino tinctas. Plin. lib. 21 cap. 26, Hyacinthus in Gallia eximiè prouenit. hoc ibi pro cocco hysginum tingunt. De hysgino video esse quæstionem non leuem inter doctissimos viros, quum aliis herba videatur esse, aliis tincturæ genus. Ego herbam & tincturam esse puto, quũ ex ea herba color purpureus fieret atque tingatur. Hesychius scribit, ὕσγινον βάμμα, neque præterea quicquam: interpres Nicandri, τὸ ὕσγινον, inquit, [illegible]. Ita tinctura est Hesychio, interpreti Nicandri herba vnde pannus inficitur. Eius autem tincturam, & plãtam cognomines, quid vetat? Suidas Hysgen herbam esse dicit, vnde & hysginum tingatur. Fiunt, inquit Vitruuius, etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice & hysgino, non minus & ex floribus alij colores. Apud Pausaniam in Phocicis esse videtur coccus. Hæc ex Turnebo.

HYSPA, Fluuius Sil. lib 14.

Hyssopus, fœm gen. & hyssopum, neut. gen. pen. prod. {ὕσσωπος} Herba vulgò nota. Colum. lib. 7 cap. 5, Remedio sunt hyssopus & sal æquis ponderibus contrita. Plin. lib. 25. cap. 11, Hyssopum in oleo contritum phthiriasi resistit, & prurigini in capite. Hebræi vocant *Hesob*.

Hyssopites, hyssopitæ, pen. prod. m. gen. {ὑσσωπίτης} sed figuratè neutro iungitur: & est vinum factitium ex hyssopo. Colum. lib. 12 cap. 35.

Hysterica, mulier quæ ab vtero strangulatur, seu quæ vuluæ strangulationi obnoxia est. ὑστέρα enim est vterus, vulua. Hystericis vtilem esse coitum, & medici docent, & experimenta comprobant. Martial lib. 11. epig. 8,

Dicet & hystericam se forsitan altera mœcha
In Sinuessano velle sedere lacu. Alij legunt Ictericam, sed Icterus morbus palàm apparet, nec indicare ac dicere necesse est.

Hysterologia, siue hysteron proteron {ὑστερολογία} Est sententiæ cum verbis ordo mutatus, vt Et Cererem torrere parant flammis, & frangere saxo. Hæc Donatus. Prius Ceres frangitur, postea torretur.

I

I LITERA, Iota. Cic. 3. de Orat. Quare Cotta noster, cuius tu illa lata Sulpiti nonnunquam imitaris, vt totã literam tollas, & e plenissimum dicas, non mihi Oratores antiquos, sed messores videris imitari.

I in v mutauerũt aliquando veteres: pro Decimo, Maximo, Decumum & Maxumum scribentes: quæ tam in vetustis M Tullij Ciceronis exemplaribus, quàm in Liuianis, & Plinianis, & aliorum authorum, per v notata deprehendi, annotat Pierius.

I, litera sibi insidit. Coniicit enim est ab illo iacit. Quintil. libro 1. capite 4.

I {ἴθι} Imperatiuus ab Eo, is. Terent. And. I præ, sequar.

IA, Minor fuit Atlantis filia, soror Maiæ matris Mercurij, de qua Homerus lib 14. Odysseæ scribit.

IACCHUS {ἴακχος} Bacchus dicitur ἀπὸ τοῦ ἰάχω, clamo, canto. nam qui Baccho sacrificabant, clamare solebant. Et duplici cc scribi debet, quanquam in verbo ἰάχω sit simplex c: quod ideò fit, vt in Iaccho secunda producatur. Nonnunquam ponitur pro vino. Virgil. eclog. 6, Inflatum hesterno venas, vt semper, Iaccho.

Florens Iacchus. Catull. Argon 59.
Lætus Iacchus. Claud. 1. de raptu Proserp.
Ictus ab Iaccho Lucret. lib. 4.

Iaceo, iaces, iacui, iacēre, penult. prod. {κεῖμαι, κατάκειμαι} Cubare, decumbere, & prostratum esse. Plaut. Amphit. 4,

Quisque vt steterat, iacet, obtinétque ordinem.
Ad quartam iaceo Horat. 1. Serm. satyr 6.

Iacēre alteri ad pedes, Prouolui ad pedes, procumbere ad pedes & genua. Cic. 7. Verr Mihi ad pedes misera iacuit.

¶ Iacere etiam dicuntur ij qui prorsus nihil agunt, & ab omni rerum curatione vacant. Cic. lib. 3. Offic Quum C. Marius septimum annum post Præturam iacēret. Idem Attico, lib. 12. 243, Scias me ita dolere, vt non iaceam. id est, vt aliquid tamen agam, vt inertiæ prorsus me non dediderim.

¶ Iacēre, Omnium fauore destitui. Cic. Attico, lib 7 epist. 16, Responsa Pompeij grata populo, & probata concioni esse dicuntur. quæ quidem si ille repudiarit, iacebit. hoc est, populum alienabit. qui probat responsa Pompeij. De Cæsare loquitur. Et lib. 10. epist 5, Curio iacēre Cæsarem putat offensione populari. Id est odiosum esse plebi, qui pecuniam ærarij abstulisset.

Iacēre ante ædes. Plaut. Amphitryone,

Quis ast hic senex qui ante ædes nostras sic iacet?
Supplex ante pedes iacuit. Ouid. 11. Metam.

Iacēre in limine. Cic. 7. Verr. Patres hi, quos videtis, iacebant in limine.

Iaceant in aqua carnes. Plaut. Pseud. 4.
In lacertis alicuius iacēre Ouid. 1. Amor eleg 13.
Iacēre in lustra. Plaut. Casin. 5. Sic Iacere in luto, Idem Aulul. 7.

Iacēre in tenebris. Cic. 3. Verr. Religiones verò, cerimoniæque omnium sacrorum fanorúmque violatæ, simulacráque deorum quæ non modò ex suis templis ablata sunt, sed etiam iacẽt in tenebris, ab ipso abstrusa atque abdita.

In toro iacui Ouid epist 14.
Iacent sub arbore poma. Virgil. 1. eclog.
Vmbra iacuere sub vua. Ouid. 7 Fast.

Iacēre humi. Cic. in Catil. Ad huius vitæ studiũ meditati illi sunt, qui feruntur, labores tui: iacēre humi non modo ad obsidendum stuprum, verumetiam ad facinus obeundum.

Humi iacet nudus infans. Lucret. lib. 5.
Humo iacuit resupinus Ouid. 4. Metam.
Tenuous iners iacui Ouid 3. Amor eleg 6.
Graues vino, somnóque iacebant. Ouid epist 14.

¶ Iacere, Ignobilem esse: cui opponitur Vigere, florere. Cicero 11. Philip.

Philipp. Ab hoc igitur quisquam bellum timet, qui antequam nos id coacti suscepimus, in pace iacêre, quàm in bello vigere maluit? quanquam ille quidem nunquam iacuit: nec hoc cadere verbum in tantam virtutis præstantiam potest.

¶Iacêre, Sordere, nec lætum esse. Lucilius lib.30. Et sua præcipuè retro delicta iacêre. Lucret. lib.1.

Humana ante oculos fœdè quum vita iacêret
In terris, oppressa graui sub religione. Nonius.

Iacêre in obliuione, vel in silentio. Cic.7.Verr. Idem 2.de Orat. In eodem silentio multa alia officia Oratorum iacuerunt.

Iacêre, Despectum, & sine dignitate esse. Cic. Attico, lib.11.epist 6, Brundusij iacêre, in omnes partes est molestum.

¶Iacêre, Negligi. Cic. Lentulo, lib.1.epist.5, Nempe iacêre regem pateremur. Ouid. lib.1 Fastorum,

Census amicitias, pauper vbique iacet.

Iacêre in occulto, Non esse alicuius nominis, neque famæ. Plaut. Trinummo, 10,

-nisi me auscultas, atque hoc, vt dico, facis,
Tute pone te latebis facilè, ne inueniat te honor:
In occulto iacebis, quum te maximè clarum voles.

Iacêre inultum. Liu.5.bell.Pun. Ne multos imperatores suos iacêre sinerent.

Iacêre prostratum. Cic. in Catil. Iacet ille nunc prostratus Quirites, & se perculsum, atque abiectum esse sentit.

¶Iacet grauiter: id est, grauiter dolet. Plin. epist.44. Sic Iacêre in lecto. Cic.2. Philipp.

Iacêre in sordibus. Cic. ad Terentiã, 14.2, Te nunc mea Terentia sic vexari & iacêre in lacrymis, & sordibus. Sic Iacêre in mœrore, Ad Atticum, lib.10 195.

¶Iacet oratio, Quæ languet, & quasi exanimis est. Quintil. lib 9, de figuris sententiarũ loquẽs. Motus est in his orationis, atque actus: quibus detractis, iacet, & velut agitãte corpus spiritu caret. Budæus.

Iacent pœna prædiorum: pro Vili vendentur prædia. Cicero pro Roscio Comœdo, Accepit enim agrum temporibus iis, quum iacerent pretia prædiorum.

Rationes iacent: Hoc est, emortuæ sunt & languidæ ac sopitæ. Plaut. Amphit.16,

Signo eodem apparet probè, vt primũ euenit cicatrix tofula
Sublurida, rationes iacent, iudicium silet: quid agam, nescio. Id est, rationes ignoto.

Iacent studia: Id est frigent, & sine vigore sunt. Cic. lib.2. Tuscul. Iacéntque ea semper quæ apud quosque improbantur. Hæc Budæus. Sic apud eundem Cic. lib.2. de Diuinat. Iacet igitur tota conclusio.

Iacent virtutes. Cic.2. de Finib. Mas mas verò virtutes iacêre necesse est voluptate dominante.

Iacent suis testibus illi. Cic. pro Milone, Iacent suis testibus ij, qui Clodium negant eo die Romam, nisi de Cyro auditum esset, rediturum fuisse.

¶Iacêre, Plenum esse, & oneratum. Virgil. lib.3. Georgicorum,

Sed iacet aggeribus niueis informia & alto
Terra gelu. Nonius.

¶Iacêre, Perplurimum porrigi Virg. lib.3. Georgicorum,

-itque pecus longa in deserta sine vllis
Hospitiis: tamen campi iacet. Nonius.

Iacêre inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11.13, Quem locum colo tibi esse notum, iacet inter Apenninũ & Alpes, impeditissimus ad iter faciendum. Plin. lib.4. cap.16. Inter Septentrionẽ & Occidẽtem iacet.

Iacet campus in medio. Sallustius, In medio campus iacet, aqua vndique scatens.

Tellus iacet extra sidera. Virg.6. Æneid.

¶Iacêre, Mortuum esse, quòd iaceant cadauera, nec amplius moueantur. Lucanus, Ille iacet, lætæ paci quem prætulit orbis.

Telu iacet. Virg.1. Æneid.

Morte iacens merita Ouid.3 Fast.

Iacêre dicuntur cineres alicuius, Sepultum esse. Martialis lib.1. ad Alcimum,

Non aliter cineres mando iacêre meos.

Iacens, Participium {κείμενος.} Cic.12. Philipp. Si iacens Id nobiscum ageret, audirem fortasse.

Segnis, & iacens. Quintil. lib.1 cap.3.

In amore iacens. Lucret. lib.3.

Dura in regione iacens, Id est ægrotans. Ouid.3. Trist. eleg.3.

¶Iacens animus: Id est, sine spe, non alacer, non erectus. Cicero de Amic. Non est igitur amici, talem esse in eum, qualis ille in se est: sed potius niti & efficere, vt amici iacentem animum excitet, inducátque in spem, cogitationémque meliorem.

Homo afflictus & iacens. Cic. de Arusp resp.

Iacente te. pro Te ægrotante. Cic. ad Papyrium, lib 9 19, Sed cura, si me amas, vt valeas, ne ego te iacente, bona tua comedim. Pro comedam hic positum est comedim.

Consolari iacentem. Ouid.3 de Ponto, eleg.3.

Casa humi iacens. Seneca Thyeste, 5.

Iacentes terræ ad Hesperum, Hoc est vergentes, vel declinantes, & quod vulgus *respicientes* dicit. Plin. lib.18. cap.25.

Iacio, iacis, ieci, iactum {ῥίπτω, ἱάλλω, βάλλω, ἀφίημι} iácere, pen. corr. Emittere, & vi impellere. Virg. lib.4. Æneidos,

Sublata que procul dextra connixa coruscat,
Et iecit. Cic 6. Verr. de signis, In quem, scyphum de manu iácere conatus est. Cæsar 2. bell. Gall.

Iacere iuxta. Plin. lib.2. cap 73, Iuxta quem vmbræ æstate in Austrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.

Iacere in sublime. Plin. lib 11. cap 2.

Iecissem ipse me potius in profundum, quàm, &c. Cic. pro Sextio.

In præceps aliquem iacere. Tacit. libro 4, Apronium coniugem in præceps iecit.

Præceps se iecit in agros, Id est Irruit aut fugit in agros. Lucanus lib.7 de tauro quodam.

Iacere aggerem. Id est facere, inquit Nonius. Lucil. lib.16, Aggere in iaciendo, si quo est eiusmodi actus opus.

Iacere anchoras ante portum. Liuius 9. bell. Punic. Cæsar 4 bell. Gallic. Quæ tamen anchoris iactis, quum fluctibus complerentur, &c.

Anchora de prora iacitur. Virg 3. Æneid.

Edicta in populum iacere. Tacit. lib.19, Quòd edicta in populum pro Vespasiano magnifica, probrosa aduersus Vitellium iecerat.

Exempla iacere. Tacit. lib.3, Antiqua exempla iaciens.

¶Iacere fundamenta, Est (inquit Valla) quasi qualiacunque fundamenta facere, & quodammodo dare rei principium. Cicero 2. Philipp. In quo templo quantum in me fuit, ieci fundamenta pacis. Hic per translationem. Sine translatione autem, Sueton. de Vita Caij, capite 22, In area Capitolina nouæ domus fundamenta iecit.

Fundamenta fideliter iacere. Quintilianus lib.1. cap.4, Quæ nisi Oratoris futuri fundamenta fideliter iecerit, quicquid superstruxerit corruet.

Iacere fundamenta salutis alicuius. Cic. Appio, lib.10.19, Quod quidem nec destiti facere, nec desistam: & iam in maxima te feci, & fundamenta ieci salutis tuæ.

Fundamina iaciunt ciues. Ouid 4. Fast. de condenda Vrbe.

Gradum iacere, atque aditum ad cætera. Idem quod facere gradũ & progredi, aut procedere. Cic.1. de Lege agrar. Hunc quasi gradum quendam atque aditum ad cætera iactum intelligatis.

Hastam eminus iecit. Virg 10 Æneid.

Iacere moles ab vtroque portus cornu. Cic. Att. lib.9.187.

Odorem iaciunt de corpore. Lucret. lib.2.

Iacere pedes: Hoc est, promouere. Plin. lib.10. cap.38, Aliquæ aues ante se pedes iaciunt, vt ciconiæ.

Salutem in re aliqua, pro Ponere salutem suam in re aliqua, & ab ea aliquid sperare. Virg. lib 4 Georg.

Talos, pro Ludere talis. Plaut. Asin.13. Cic.2. de Diuinat.

Talos in medium iacere. Quintil. lib 6. cap.1.

Tela manu iaciens. Virg.11. Æneid.

In falsum tela iacere. Tacit. lib 4.

¶Iacere, pro Enuntiare, siue spargere in vulgus. Tacit. lib.1, Quædam de habitu, cultúque, & institutis eius iecerat.

Apud aliquem iacere quidpiam. Tacit. lib.4.

¶Iacere aliquid in aliquem, per translationem. Liu.4. bel. Maced. Rem defendam, non nos. in quos iecit magis hoc Consul verbo tenus, quàm vt re insimularet.

Contumeliam in aliquem. Cic pro Sylla.

Inter se, aut inter amicos iaciunt contumelias. Tacit. lib.15.

Igniculos. Cic. ad Atticum, lib.15.329, Reliqua pars epistolæ illa quidem in vtranque. Sed tamen nonnullos interdum iacit igniculos viriles, &c.

Iacere & immittere iniuriam in aliquem. Cic. in Parad.

Per canliloquentiam & minas iaciebat. Tacit. lib 5.

Probra in aliquem iacere. Tacit. lib.11, Ioque fœminas illustres probra iecerat.

Iacere probra in insontem. Liu.2. ab Vrbe.

Querelas. Cicer.1. de Diuinat. Vocibus instat, & assiduas iacit ore querelas.

Querimoniam, Conqueri. Seneca, Et in negligentes nostri deos querimoniam iaciunt, &c.

Iacere & mittere ridiculũ. Cic. in Orat. Vtetur vtroque, sed altero in narrando aliquid venustè, altero in iaciẽdo, mittendóque ridiculo.

Sermones. Tacit. lib. 4, Igitur Latiaris iacere fortuitos primùm sermones.

Significationes, pro Ostẽdere & significare. Suet. in Nerone, ca.37.

Suspicionem, pro Inducere. Cic. pro Flacco, Quæ est enquam iacta non suspicio, quæ tamen solet esse falsa, sed ita candidæ vox, aut doloris?

Terrores iácere, & denuntiare. Cic. ad Attic. lib.2.38, Sed *Sampsiceramus* nostræ consanguineus non mediocres terrores iacit atque denuntiat, &c.

Vera aut vana. Liu 6 ab Vrbe, Ad hoc domi concionantis in modum, sermones pleni criminum in Patres: inter quos cũ omisso discrimine vera an vana iaceret, thesauros Gallici auri occultatẽ à Patribus iecit.

Vocem Claudij, quam temulentus iecerat. Tacit. lib.12.

Iacto, iactas {ῥιπτάζω, αἰωρέω, ῥιπτέω, ἀναζωννύω, μεγαλαυχέω, μεγαλορρημονέω} iactáre. Variè iácere. Cæsar 1 bell. Gall. Diu iactato brachio. Virgilius 1. Georgicorum,

Deucalion vacuum lapides iactauit in orbem.

Atrox variè iactat incertus dolor. Seneca Hippol.4.

Brachia excussa iactare. Ouid.5. Metamorph. Gestus est in aquis natantium.

Brachium in latus iactare. Quintil. lib.4. cap.2.

Iactare cæstus. Cic.2. Tuscul.

Caput iactare. Id est, succutere, vehementer agitare. Tibull. lib.2. eleg 6.

Colla iactare. Ouid.3. Metam.

In toto corpus iactare cubili. Lucan. lib.5.

Manus iactare. Iuuenal satyr.3. de Græcis adulatoribus,

-melior qui semper & omni
Nocte diéque potest alienum sumere vultum,
A facie iactare manus, laudare paratus
Si bene ructauit, si rectum minxit amicus. A facie iactare manus, hoc est, manibus aut hos aut illos gestus facere à vultu seu pro qualitate vultus eius hominis cui vult adulari. ad eius enim vultum componit suos motus atque gestus. Aliter tamen interpretes exponunt.

Oculos iactare. Lucret. lib.4. *Ietter des œillades.*

¶Iactare odorem, pro Emittere. Virg 2. Georg.

Nunc ego iactandas optarem sumere pennas. Ouid 3. Trist. eleg. 8. Id est agitandas alas ad volandum.

In iactando membra fatigat. Lucret. lib. 3.

Iactare rete. Celsus in l. Si iactum D. De actionib. empti.

Iactare semen. Varro 1. De Re rust. cap. 41.

Iactare talos. Cic. 2. de Diuinat.

¶ Iactare curas pectore. Virgilius 11. Æneid. Id est, sæpe voluere. Nonius.

¶ Iactatur nummus. Cic. 3. Offic. Cúmque collegium Prætorum Trib. pleb. adhibuissent, vt res nummaria, &c. constitueretur. iactabatur enim illis temporibus nummus sic vt nemo scire posset quid haberet. Id est, fluctuabat æstimatio nummi. Budæus.

Iactare atque agitare æquitatem multis iniuriis. Cic. pro Quintio.

¶ Iactare dicta iocosa in aduersarios. Liu. 10. bel. Maced.

Conuitia iactare grauida lingua. Propert. lib. 3 eleg. 8.

Iurgia iactare. Virg. 10. Æneid.

Iactare minas. Cic. pro Quintio, Minæ iactentur, pericula intendantur, formidines opponantur, &c.

Iactare probra in aliquem. Liu. 9 bel. Pun.

Iactare querimonias vltro citróque. Liu. 7. ab Vrbe, Ea vltima fuit causa, quum multæ antè querimoniæ vltrò citróque iactatæ essent, cur per, &c.

Iactare rem sermonibus. Liu. 8. bel. Maced. Cæsar 1. bell. Gall. Sed quòd pluribus præsentibus eas res iactare nolebat, celeriter concilium dimittit.

Voces ad sidera iactant. Virg. eclog. 5.

¶ Fama iactatur. Silius lib. 4.

Iactatur hoc vulgò. Cælius ad Ciceronem, lib 8. 1, Neque hæc incerta, tamen vulgò iactantur.

¶ Iactare rem aliquam, Temerè laudare, vel ambitiosius gloriari. Virg. 10. Æneidos,

-voces dum iactat inertes.

¶ Iactare se, pro Efferre. Cic. pro Roscio Amerino, Hæc tu Eruci tot & tanta si nactus esses in reo, quandiu diceres? quo te modo iactares? tempus hercule te citius, quam oratio deficeret.

Iactare se, Se vehementer agitare. Cic. in Bruto.

Iactare se magnificentissimè. Cic. ad Atticum, lib 2. 36.

Sese iactare, & in alios cæco impetu incurrere. Cic. 1. de Finib.

Iactare se de re aliqua. Cic. 6. Verr.

Iactare se in causis Centumuiralibus. Cic. lib. 1. de Orat.

Iactare rete. Celsus in l. Si iactum. D. de actionib. empt. & vendit. Si iactum retis emero, & rete iactare piscator noluit.

Iactare se in re aliqua. Cic. ad Atticum, lib 2. 16, Iam quum se ille septimo die venisse à freto, neque sibi obuiam quenquam prodire potuisse, & noctu se introisse dixisset, in eóque se in concione iactasset, nihil ei nouum dixi accidisse.

Insolentius se iactare. Cic. 2. de Orat.

Fiduciam patris suæ iactare. Quintil. lib 4 cap. 13.

Iactare alias à Cicerone dicitur Magnificè loqui, gloriari, verbis se locupletem facere, gloria se & prædicatione efferre, & se ostentare.

Genus, & proauos, & regia nomina iactare. Ouid. epist. 16.

Ingenium iactare. Quintil. lib 3. cap. 1.

Virtutem iactare. Ouid. epist. 15.

¶ Iactare, pro Exponere, seu proiicere, iacturæ faciendæ animo. Seneca lib 1. de Clementia, cap. 3, Non hic est sine ratione populis vrbibúsque consensus, sic protegendi amandíque reges, & se suaque iactandi, quocunque desiderauerit imperantis salus.

¶ Iactare, Inaniter loqui. Virg. 1. Æneidos,

Talia iactanti, stridens Aquilone procella

Velum aduersa ferit.

¶ Iactare, Fatigare, vexare, concutere. Virg. 1. Æneidos,

-iactatos æquore toto

Troas relliquias Danaûm. Virg. 1. Æneidos,

-iactetur odiis Iunonis iniquæ.

Huc illuc iactari. Lucan. lib. 8.

Ventis iactamur. Propert. lib 3 eleg. 5.

In vadis iactari. Virg. 10. Æneid.

Morbo iactari. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Iactari æstu, febríque. Cic. in Catil.

Iactari fluctibus. Cic. in Orat.

Iactari clamore conuitióq; Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5, Postea quàm Pompeius & apud populum ad VIII. Idus Februarij, quum pro Milone diceret, clamore conuitioque iactatus esset.

¶ Iactare, Plagis sternere. Cic. 3. Verr. Iactatur domi suæ vir optimus, &c. Nonius.

Iactito, iactitas, pen. cor. ([illegible]) iactitare, à Iacto, iactas. Liu. 7. ab Vrbe, Iuuentus, histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus, iactitare cœpit.

Iactus ([illegible]) Participium à iacio. Cicero 2. de Lege agraria, Hunc quasi gradum quendam atque aditum ad cætera iactum intelligetis.

Iactus, huius iactus ([illegible]) Ipse iaciendi actus. Terentius Adelph 4. 7, Si illud quod est maximè opus, iactu non cadit. Cicero 3. Catil. Iactus fulminum.

Iactus pilarum. Ouid. 2. Trist.

Teli iactus. Tacit. lib. 13.

Iactu se dedit in æquor. Virg 4 Georg.

¶ Iactus etiam retis dicitur absolutè. Valer lib 4. cap. 1, circa finem, A piscatoribus in Milesia regione verriculum trahentibus, quidam iactum emerat.

Iactans ([illegible]) Participium, siue Nomen ex participio. Plin. epist. 9. lib. 3. Iactantes & gloriosæ epistolæ.

Iactans sui. Quintil. lib. 11 cap. 1.

Paulò iactantior. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Iactantior gestus. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Iactanter ([illegible]) Aduerbium apud Tacitum, lib. 1, Periisse Germanicum nulli iactantius mœrere, quàm qui maximè lætantur. Id est, ambitiosius, vel maiori cum ostentatione.

Iactatus, pen. prod. Participium ([illegible]) Virg 1. Æneidos,

-iactatos æquore toto.

Clamore, conuitiísque iactatus est Pompeius. Id est exagitatus. Cic. ad Lentulum lib. 1. epist 5.

Periclis iactatus Virg 6 Æneid.

Terris iactatus & alto. Virg 1. Æneid.

Nautæ iactati turbine. Catull. ad Mallium, epigr. 63.

Nix iactata sub Arcto. Ouid 3. Trist. eleg. 10.

Iactatus, huius iactatus, Verbale. Plinius lib. 14. cap. 18, Sic & mari nauigato, cuius iactatus hic quæ durauerint tantum vetustatis adiicere leniter, quantum habuerint.

Pennarum iactatus. Ouid 6 Metam.

Iactatio, Aliud verbale ([illegible]) Cic. pro Muræna, Quo tandem animo me esse oportet, propè iam ex magna iactatione terram videntem, in hûc cui video maximas Reip. tempestates esse obeundas?

Iactatio corporis. Cic. in Orat.

¶ Iactatio est voluptas gestiens, & se efferentis insolentius. Cic. 4. Tuscul.

Insolentiam & iactationem hominum ferre. Cic. ad Att. lib. 10 ep. ...

Circulatoria iactatio. Quintil. lib 2 cap 4.

Iactatio popularis, pro Gloria & vanis sermonibus. Cicero pro Cluent. Optimis hercle temporibus tum quum homines se non iactatione populari, sed dignitate, atque innocentia tuebantur.

Eruditionis iactatio. Quintil. lib 1. cap. 5.

Temporum nostrorum iactatio. Quintil. lib 4. cap. 1.

Iactatio verborum. Brutus ad Ciceronem lib. 11. 10, Nam de tuo periculo, crede mihi, iactatione verborum, & denuntiatione periculi, &c.

Iactator, pen. prod ([illegible]) Gloriosus. Quintil lib. 11. cap. 1, de Cicerone, Is quidem rerum à se gestarû maior quàm eloquentiæ fuit in orationibus vtique iactator. Gell. lib. 18. cap 4.

Acer in absentes linguæ iactator. Claud. 2. in Eutrop.

Immodicus proprij iactator honoris. Claud 3 Paneg.

Iactantia, iactantiæ ([illegible]) Idem quod iactatio. Quintil. lib. 9. cap. 2, Veritus opinionem iactantiæ.

Friuola iactantia. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Inanis iactantia. Quintil. lib. 1. cap 8.

Mouere iactantiam. Quintil. lib 6. cap. 3.

Iactuose, Iactuosus ([illegible]) nusquam leguntur. Quod autẽ quidam probant ex ea Cicer non, non iactuose, neque iactuosus in iis locis quos adducunt, legi debet: sed actuose & actuosus.

Iactura, iacturæ. pen. prod ([illegible]) Propriè damnum dicitur, quod fit præcipuè in mari: quum quis magnas merces quas secum vehit, tempestate ingruente, cogitur in mare coniicere, ne nauis obruatur. Salustius ad Cæsarem, Siquid aduersi coortum est, de illis potissimum iactura fit, quia pretij minimi sunt.

Decoris ablati iactura. Ouid 9 Metam.

Humani generis iactura. Ouid. 1. Metam.

Leuis iactura. Claud. 2 in Eutrop.

Mediocris iactura Iuuenal. sat. 13.

¶ Accipere iacturam, Vide ACCIPIO.

Afferre iacturam, Vide AFFERO.

Iacturam rei familiaris facere. Cic. 2. de Finib. Vide FACIO.

Pati iacturam, Vide PATIOR.

Iaculum, iaculi, pen. corr. ([illegible]) dicitur quicquid in longum iaci potest. Plaut. Trucul. 3,

Tentant benignúsne, an bonæ frugi sies: quasi in piscinam,

Rete qui iaculum parat, quando abiit rete pessum, abducit. Idem in Asinaria, 3,

Iubeas vna opera me piscari in aëre,

Venari rete iaculo apros in medio mari. Quem locum alij aliter: sed corruptè legunt.

Iaculum (inquit Varro) dicitur, quòd vt iaciatur, fit.

Audax iaculis. Silius lib 2.

Insignis iaculo. Virg 10. Æneid.

Missa iaculorum turba. Ouid 3. de Ponto, eleg. 7.

¶ Acutum iaculum. Virg. 3 Æneid. Vide ACVO.

Lethale iaculum. Ouid. 5 Metam.

Velocis iaculi certamina. Virg. 2. Georg.

¶ Dirigere iaculum totis viribus. Senec. Hippol. 6.

Ictus iaculis aut lapide, Vide ICO.

Inuadere aliquem iaculis. Silius lib 15.

Intorquens iaculum. Virg. 9. Æneid. Ouid. 5. Metam.

Moliri iacula, Vide MOLIOR.

Perlibrat iaculum ad ossa. Silius lib. 15.

Torquens iaculum lacerto. Ouid 2. de Ponto, eleg 9.

Iaculor, pen. corr. iacularis ([illegible]) iaculári, Longè iácere. Iuuenal. sat. 1,

-quantas iaculetur Iuppiter Monychus ornos. Columel. lib. 10,

Sæpe ferus duros iaculatur Iuppiter imbres. Liu. 2. bel. Pun. Et quum in latus dextrum, quod petebat, Numidæ iacularentur, &c. Horat. 1. Carm. ode 2,

-sacras iaculatus arces

Terruit vrbem.

Abrupta quædam iaculantur. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Ferro iaculabor acuto. Ouid. in Ibin.

Iuppiter iaculatur fulmina. Ouid. 2. Metam.

Saxa iaculans Giganteo lacerto. Ouid. 14. Metam.

¶ Iaculari, pro Appetere, vel moliri. Horat. 2. Carm. ode 16,

Quid breui fortes iaculamur æuo

Multa? Hoc est, Appetimus: & quû breuis vita sit, maiora tentamus. Acron.

Iaculari ceruos fugientes, Iaculis appetere & persequi. Horat. Carm. 3. ode 12.

Iaculo, iaculas (ἀκοντίζω) etiam dicitur. Claudianus,
-latus iaculabat ab atuis.

Iaculatus, pen. prod. Participium (ἀκοντισθείς.) vt
Ignea iaculata è nubibus. Virg. 1 Æneid.

Iaculator, pen. prod. (ἀκοντιστής) Qui iaculum emittit. Liu. 1. bel. Pun. Pen eo supplementum ipse ex Africa, maximè iaculatorum leuium armis petiit.
Audax iaculator. Horat. 1 Carm. ode 4.
Iaculatores dicuntur deerrare, Vide ERRARE.
¶Iaculatorem, pro piscatore posuisse Plautum in quadam comœdia refert Isidorus, è qua hoc affert, Probus quidem antea iaculator eras, &c. Monuit Turnebus.

Iaculatrix, pen. prod. (ἀκοντίστρια) Verbale fœmininum: vt Diana iaculatrix. Ouid. 5. Metam.

Iaculabilis, & hoc iaculabile, pen. cor. (ἀκοντιστός) Quod iaculari potest: vt Telum iaculabile. Ouid. 7. Metam.
Pondus iaculabile. Stat. 6 Thebaid.

Iaculus, iaculi, pen. corr. m. g. (ἀκοντίας) Serpentis genus, qui subit arbores, è quibus se vi maxima vibrat, penetrátque quodcunque animal obuium fecerit fortuna. Plin. lib. 8 cap. 23. Lucan. lib. 9,
Et contra violator aquæ, iaculíque volucres.

Iaculatorius, Adiectiuum, Quod ad iaculatores, iaculandíve artem pertinet. vt
Campus iaculatorius, In quo iaculatores exercentur. In quo iaculatores iaculantur ordinariè. Vlpianus D. Ad leg. Aquil. l. Item si obstetrix. § Sed et si, Si à iaculantibus per lusum, seruus fuerit occisus, Aquiliæ locus est. Sed si (inquit Iurisconsultus) quis alij in campo iaculatorio iacularetur, seruus per eum locum transierit, Aquilia cessat: quia non debuit per campum iaculatorium iter intempestiuè facere. Qui tamen data opera in eum iaculatus est, vtique Aquilia tenebitur.

IADERA, Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum, teste Pomponio lib. 2. Iaderæ meminit & Plinius in descriptione Liburniæ.

IALYSOS, pen. prod. (Ἰάλυσος) Rhodi insulæ vrbs, teste Pomponio lib. 2. Historiam Ouidius indicat lib. Metam. 7. Vide Plin. lib. 5. cap. 31. Vide Cic. de Orat. Ad Att. lib 2 epistola, De Repub. quid ego. Plin. lib. 35 cap. 10. Gellius lib. 15 cap. vlt. Ælianus lib. 12. Cic lib. 3 de Natura deorum. Quis Ialysus fuerit, sunt qui dubitent. Mosellanus venatorem fuisse suspicatur, à quo nomen vrbs acceperit, eíque id indicio esse, quòd cum cane pingatur Ialysus. Sunt qui putẽt Satyrum hoc nomine fuisse: alij Bacchum, qui a Rhodiis ita vocaretur: alij vnam è tribus antiquissimis Rhodia ciuitatibus. Pindari interpretes aiunt Cercaphum Solis & Rhodi Nymphæ filium, tres filios procreasse, Ialysum, Lindum, & Camirũ, qui tres ciuitates in Rhodo conditas suis nominibus appellarunt. Strabo lib. 14. Vide & Isidorum.

Iam, Aduerbium temporis (ἤδη.)
¶Iam, Properantis, & se aliquid protinus facturum indicantis. Terent. Adelph. 2. 2,
Tace, egomet conueniam iam ipsum. Idem And. 5. 4,
Rectè admones: Dauo istuc dedam iam negoti.
¶Iam, Increpatio moræ. Terent. Eunuch. 3 2,
Iámne imus?
¶Iam, ἀρχικῶς, in principio sententiæ, id est iam primum, vel principium. Cicero 3. Verr. Iam quid id ad Prætorem, vter possessor sit? Budæus.
¶Iam, Renuntiatio perpetuitatis, inquit Donatus. Terẽt. And. 2. 3,
Vxorem tibi iam non dat Chremes. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 4, Quum porci depulsi sunt a mamma, à quibusdam delici appellantur, neque iam lactentes dicuntur. IAM elegantes dixit, pro eo quod nũc plerique dicunt AMPLIVS.
¶Iam, pro Iam verò. Cic. de Senect. Iam ortum ipsi agricolæ succidiam alteram appellant. Budæus.
¶Iam, Modò. Terent. Eunuch. 5. 2. Te quoque iam Thais ita me di bene ament, amo. Cic. de Amic. De me autem (vt iam cum vtroque loquar) sic habetote.
Iam geminatum, pro Modò, siue interdum similiter geminato. Horat. 2. Serm sat 7,
Iam vino quærens, iam somno fallere noctem. Virg. 6. Æneidos,
Iámque eadem digitis, iam pectine pulsat eburno.
Iam, pro Incerto & non constituto tempore. Tibul. lib. 1. eleg. 1,
Iam veniet tenebris mors adoperta caput, &c.
¶Iam, pro Posthac. Cicero ad Terentiam, lib. 14. 14. Vestrum iam consilium est, non solum meum, quid sit vobis faciendum. Idem Terentiæ, lib. 14 4.
¶Iam, pro Nunc temporis. Terent. And. 1 4.
Cur vxor non accersitur? iam aduesperascit. Idem Eunuch. 4. 2,
Iam est, vel Iam sunt, vel etiam sine addito, pro temporis significatione certa, & ferè sequitur quum, aut accusatiuus, aut ablatiuus. Plaut. Merc. 9, Ecastor iam biennium est quum mecum rem ille cœpit. Idem Mostel. 13, Quin sex menses iam hic nemo habitat. Idem Curcul. 2. Hoc Æsculapij fanum est. P. 2. plus iam anno scio.
¶Iam, Statim, mox, confestim. Terent. Eunuch. 1. 2,
Accede ad ignem hunc, iam calesces plus satis. Plaut. Aulul. 5,
-occlude sis
Fores ambobus pessulis, iam ego hic ero. Idem Trucul. 4. Cic. pro Flac. Iam illud videro: sed primum illud tenebo.
¶Iam, Tarditatis signum, pro Tandem. Terent. And. 1 2,
Te oro Daue, vt redeat iam in viam. Idem Adelph. 2. 1,
I nunc iam. Vbi Donatus, Nunc iam, duæ partes sunt. Et bene iam: quia serò & post plagas.
¶Iam, pro Tunc. Quintil. Quòd si satis prudenter ea viderint, iam propè consummata fuerit præcipientis opera.
¶Iam à puero, Statim ab infantia. Terent. Heaut. Qui ona putant Iam à pueris illico nasci senes. Cic. Lentulo. lib. 1. 9, Iam à prima adolescentia delectarunt.
Iam à principio. Sallust. in Iugurtha. Ad hoc Pop. Rom. iam à principio inopi melius visum est, amicos quàm seruos quærere.

Iam ab illo tempore quum venisti in Italiam. Cic. Cæl lib. 2. 14.
Iam ab illo tempore quum in Cumanum mihi obuiam venisti. Cic. Cælio, lib. 2. 15.
Iam abhinc triginta diebus Comitiis habitis. Cic. 4. Verr.
Iam antea petiui abs te. Cic. ad Att. lib. 16. 342.
¶Iam continuò. Plautus Cistel. Quod lubet, non lubet iam id continuò.
¶Iamdiu, Per longum tempus significat. Plaut. Milit. 4,
Ego iamdiu apud hunc seruitutem seruio. Terent. Eunuch 3. 3,
-huc cuasit, quam pridem pater
Mihi & mater mortui essent: dico iamdiu. Donatus, Iam olim interpretatur. Cic. de Senect. Carthagini malè iamdiu cogitanti.
Idem Iamdiu non facit. Cic. 1. de Diuinat.
Iamdiu expectans Varro. Cic. 1. Acad.
Iamdiu flagitat. Cic. 1. Verr.
Iamdiu hæc tractantur à Græcis. Cic. 1 Acad.
Iamdiu est quòd. Plautus Amphit. 4, Agite pugni, iamdiu est quòd ventri victum non datis.
Iamdiu factum est quum abisti ab forum, Plaut. Asin. 6.
Iamdiu factum est postquam bibimus. Plaut. Persa. 13.
¶Iamdudum, pen. prod. inquit Valla, de paruo tempore dicitur, vnius horæ aut semihoræ, aut duarum horarum, aut certe breuissimi temporis. Terent. Adelph. 4. 1, Aio patrem hinc abisse rus? s. iamdudum. Ibidem 4. 7, Iamdudum est animus in patinis. Cicero Pulchro, lib. 3. 15, Vides sudare me iamdudum laborantem quomodo ea tuear.
Iamdudum est intus. Plaut. Asin. 13.
Iamdudum aliquem expectare. Cic. 2. de Orat.
Iamdudum factum est quum abisti domo. Plaut. Trinum. 14.
Iamdudum verror ne, &c. Cic. 6 Verr.
Iamdudum te illud hortor. Cic. in Catil.
Iamdudum, pro Nimium & valde, vel iampridem. Terentius Eunuchu. 3. 1.
Quando illud quod tu das, expectat atque amat,
Iamdudum amat te, iamdudum illi facilè fit
Quod doleat.
¶Iamdudum, pro Iamprimum. Terentius Andr. 1. 4,
Audin' Archillis: iamdudum Lesbiam adduci iubes.
Iamdudum ætatem litem sunt inter eos factæ maximæ. Ter. Eun. 4. 5. Vbi Donatus, Quia iamdudũ finitæ moræ est, addit AETATEM, vt ostendat multum abisse temporis vt factum est.
¶Iam ferme moriens, me vocat, accessi. Terent. And 1. 5.
¶Iam iam, Repentè, mox. Plaut. Curcul. 15, Iam iam faciam vt iusseris. Ibidem, 5.
Iam iam desino. Terent. Adelph. 5. 3,
Deridet? fortunatos qui istoc animo sies:
Ego sentio. M. ah pergisne? O. iam iam desino.
Iam iam intelligo Crasse quid dicat. Cic. 3. de Orat.
Iam iam sat est. Plaut. Milit. 4.
Iam iam, figuratum est per indignationẽ aut miserationem. Virg. 4. Æneidos,
-iam iam nec maxima Iuno,
Nec Saturnius hæc oculis pater aspicit æquis. Cic. Verr. 3, Iam iam Dolabellæ neque tui, neque tuorum liberorum miseret. Budæus. Vide Laurentium lib. 2. cap. 47.
Iam iámque, Id est mox, celerrimè. Cic ad Att. lib 7. 139, Mihi dubium non erat quin ille iam iámque foret in Apulia. Idem ad Cassium, lib. 12. 10, Vos expectamus, Brutum quidem iam iámque.
¶Iam inde, Ab hoc tempore. Videtur enim temporis metam constituere quo aliquid fit, vel fieri cœptum est. Cic. in Vatinium, Ac tibi iam inde præscribo, ne tuas sordes cum clarissimorũ virorum splendore permisceas.
Iam inde ab adolescentia. Plaut. Bacch. 24. Terent. Adelph. 1. 1,
-Is adeò
Dissimili studio est iam inde ab adolescentia.
Iam inde à patre atque maioribus, &c. Cic. pro Flacco.
Iam inde a teneris impende laborem. Virg. 10 Georg.
Iam inde ab Aristotele. Cic. in Orat. Est enim illorum exercitatio elegans iam inde ab Aristotele constituta. Liuius de bello Maced. Tentare gentem aduersam Romanis iam inde ab Racilij morte.
Iam inde ab initio. Liu. 1. ab Vrbe, Iam inde ab initio minimè lætus nouæ origine vrbis.
Iam inde à principio. Cic. pro Corn. Balbo, O inea præclara, æquo diuinitus iam inde à principio Romani nominis à maioribus nostris comparata.
Iam inde à principiis gentis. Liu 4. bell. Pun. Ita iam inde à principiis gentis maiores suos bella gessisse.
Iam inde à cunabulis. Varro de Re rust.
Iam inde à certaminibus. Liu. ab Vrbe cond. Iam Inde à paternis certaminibus inuisus.
Iam inde à Consulatu meo testis. Cic. 14. Philipp. Sic ad Acilium, lib 13 39, Cuius cum patre magna mihi fuit amicitia iam inde à quæstura mea Siciliensi.
Iam inde à puero. Plaut. Sticho, 4. Terent. Adelph. 3. 3,
Vah homo amicus nobis iam inde à puero.
Iam inde antiquitus. Plin. in Paneg. Liu. 4. bell. Maced Hi sunt iam inde antiquitus castellani agreste genus.
Iam inde ætate. Plaut. Merc. 9,
-iam inde ætate
Quum scis facere officium tuum.
Iam inde vsque à pueritia. Terent. Heaut. 1. 2,
-nam mihi magna cum eo iam inde vsque à pueritia
Semper fuit familiaritas.
¶Iam nunc, quod & Nunc iam dicitur, Certi temporis quod præsens est indicationem facit. Cic. 4. Verr. Quæ quum cogito, iam nunc timeo. Virg. 1. Georgicorum,

& votis iam nunc assuesce vocari. Ouid.3 de Arte,
Venturæ memores iam nunc estote senectæ,
Sic nullum vobis tempus abibit iners.

Iam nunc, quod nûc Barbari dicunt, *Tutum nunc*. Terent. And.1.1, Eamus nunc iam intrò.

Nunc iam, Vide NVNC.

¶Iam olim. Id est, iam à longo tempore. Cic. Iam olim principio illud statueram. Quintil.lib 8.

Iam olim, Aliquando. Terent. Eunuch 3 5,
& quia consimilem luserat
Iam olim ille ludum. Virg.2.Georg.

Iam olim. Pomponius in l.Sub cōditione.D.de Solutionibus, Sub conditione debitor, si acceptum feratur, postea conditione existente intelligitur iam olim liberatus: & hoc etiam si soluta re fiat, accidere Aristo dicebat.

¶Iam porrò. Cic.5.Verr.Iam id porrò verum libentes inuiti dabât.

¶Iampridem, pen.prod. De paruo tempore dicitur. Plaut.Bacch. 2 3, Istud iampridem scio. Terent.Hecyr.1 1,
Iampridem equidem audiui cepisse odium tui Philumenam. Id est, iam aliquanto ab hinc tempore audiui: vt ait Valla lib.2. Cælius ad Ciceronem.lib 8.17, Quod si timor vestræ crudelitatis non esset, eiecti iam pridem hinc essemus.

Iampridem, De longiori tempore. Plinius, Quod maiores nostros iampridem fecisse manifestum est, &c.

Iampridem, Continuò. Lucanus lib.1,
Tollite iampridem victricia, tollite signa. Si iampridem ad verbum Tollite referatur, Côtinuò significat: si verò ad nomen Victricia, Iandiu significat.

¶Iamprimum, pro Nunc primum: hoc est, tantum Nunc, vel nunc solum. Terent. Adelph.3 2, Iamprimum illum alieno animo à nobis esse res ipsa indicat.

Iamprimum, pro Primò. Sallust.in Catil. Terent. And.3.1,
Iamprimum hæc se è Pamphilo
Grauidam dixit esse: inuentum est falsum.

Iamprimum omnium satis constat, Troia capta, in cæteros sæuitum esse Troianos. Liu 1.ab Vrbe.

¶Iam tandem. Cic. Terentiæ, lib.14.23, Redditæ mihi iam tandem sunt à Cæsare literæ.

Iam tandem Italiæ fugientis prend imus oras. Virg.6. Æneid.

¶Iam tum, pro eo quod barbarè dicitur *ex tunc*. Cic.pro A Licinio. Ita se iam tum gessisse pro... eius iis temporibus quæ ro criminaris. Virg.8 Æneidos,
Iam tum religio pauidos terrebat agrestes.

¶Iam vero ipsa terra ita mihi parua visa est, vt me imperij nostri, quo quasi punctum eius attingimus, pœniteret. Cicero in Somn.Scip. quo loco legitur & sine verbo. Idem 2. de Orat. Iam verò narrationem quod iubent verisimilem esse, &c.

Iam verò, secundo loco positum. Cic.de Claris Orat. Probabilis orator, iam verò etiam probatus. Videtur hic pro similiter positum: vel est potius correctio, quasi dicat, Quid dico probabilis? imò iam probatus.

¶Iam vsque ab. Cic 1.de Diuinat Vetus opinio est iam vsque ab heroicis ducta temporibus, &c.

IAMBLICVS, pen.corr. { Ἰάμβλιχος } Pythagoricus Philosophus è Chalcide Syriæ, fuit Porphyrij discipulus, Constantini magni tempore. Adeò profecit, vt secundas post præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur doctrina: nisi quòd ille meliore facilitate candoreque orationis, hic paulo durior habebatur: ac vt de Xenocrate Plato dicebat, venere dicēdi carebat. Moribus adeò probatus, vt eius vitæ abstinentia, modestiaque ea tempestate cognita fuerit. Huius etiam meminit B.Hieronymus.

Iambus { ἴαμβος } pedis genus constans ex breui & longa, vt docens, ab ἰαμβίζειν, id est maledicendo. est enim pes versibus maledicis aptissimus. Alij à Iambe puella deducunt. Appellatur quoque Dauntus, & Gradatiua.

Syllaba longa breui subiecta vocatur Iambus. Horat.ab Arte.

Criminosi Iambi Horat 1.Carm.ode 16.

Liber Iambus. Ouid.lib.1.de Remed.amoris, sub finem,
Liber in aduersos hostes stringatur Iambus,
Seu celer, extremum seu trahat ille pedem.

Parij Iambi. Horat 1.epist.20.

Pugnax Iambus. Ouid.in Ibin.

Iambum facere. Quintil.lib.1.cap.5.

Truces vibrare Iambos. Catull.in annales Volusij, 34.

Iambus, Ecloga aut Idylium, aut carmen, aut poematium ex Iambis. Cicero. Mihi et Aristophani Archilochi Iambus, sic epistola longissima quæque optima videtur. Iambicum autem Archilochium adsciuit comœdia & tragœdia, quòd aptus sit colloquiis & diuerbiis personarum. Turnebus.

Iambeus, pen.prod. Adiect. { ἰαμβεῖος } et Trimetri Iâbei. Horat.de Arte.

IAMESA { Ἰάμησα } Ptolemæo lib. 2 cap 3, æstuarium Britannici maris: Tamesis fluuius, Cæsari hodie Thamis dictus.

IAMIDAE, de quibus apud Ciceronem mentio est, familia quædam fuit aruspicum, ab Iamo filio Apollinis sic nominata, quorum vnus Thrasybulus è canum extis vaticinabatur, et scribit Pausanias lib.2. Eliacon, quod & à Victorio eruditissimo viro traditum est. Quidam Ianidas legunt, sed malè. Ex Turnebo.

IAMNO, Castellum est in Balearibus minoribus, teste Pomponio Mela lib.2, Castella (inquit) sunt in minoribus Iamno & Mago, in maioribus Palma & Polentia coloniæ. Scripsit in eandem sententiam Plinius lib.3 cap.5.

IANA { Ἰάνα } Prius: & deinde Diana, D. literæ appositione, vt Nigidius ait.

IANASVM, Pomponio Melæ lib 3, oppidum Celticæ gentis: nunc dicitur S.Iacobus in Compostella, vt scribit Oliuarius in Melam.

IANICVLVM, pen.corr. { Ἰανίκλον } Oppidum non procul a Roma: dictum quia per id Pop.Rom. transire cœperat in agrum Hetruscum, vt ait Festus: seu quòd Ianus illud condiderit. Solinus, Quis dubitat Ianiculum à Iano non fuisse nominatum?

Ianiculum montem Romæ à fuluo arenæ colore, nunc appellant Montorium, id est montem aureum. Georgius Agricola.

IANIRA, pen.prod. Oceani & Tethyus filia: sic dicta à dulcorandia vita. Author Hesiodus in Theogonia.

Ianitor, Ianitrix, Vide IANVA.

IANTHA, nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogonia.

Ianthinus, pen.corr. { ἰάνθινος } Adiectiuum quatuor syllabarũ. Violaceus, siue coloris purpurei: ἀπὸ τοῦ ἴον, quod est viola, καὶ τὸ ἄνθος, quod florem significat: hoc est quasi violaceus flos. Martial lib.2.39, Coccina formosæ donas & ianthina mœchæ. Subaudi, indumenta. Plin.lib 21 cap 6. Vide & cap 8.

IANTHIS, Latinè Violantilla, nomen mulieris. *Iolant*. Bud.

Ianua, ianuæ { θύρα, πυλὼν } Ostium, aditus, fores. Valla lib.4, Porta murorum est, munitionúmque atque castrorum. Ianua parietis ac domorum. Cic 3.Verr. Seruius suis Rubrius et ianuam clauderent, & ipsi ad fores assisterent imperat. Vide IANVS.

Ianuam & ostium pro eodem ponit Cicero 2.de Orat.

Ianua, atque vestibulum Qu.Mutij Cic.1.de Orat. Qu.Mutij ianua & vestibulum, quod, &c. maxima quotidie frequētia ciuium ac summorum splendore hominum frequentatur.

¶Adaperta ianua. Ouid 14 Metam.

Semiadaperta ianua. Ouid.1.Amor.eleg.6.

Clausa ianua. Ouid.2.Amor.eleg.1.

Famæ ianua. Plinius iunior lib.1. epist.18, ad Suetonium. Illa actio mihi aures hominum, illa ianuam famæ patefecit.

Firma ianua Ouid.3.Amor.eleg.12.

Lenta ianua ferenti, surda petenti. Ouid.1.Amor.eleg.8.

Maxima ianua. Cato cap.14.

Pulsata ianua sepulchri. Ouid.3. Trist.eleg.2.

¶Ianuam saxis cædere. Vide CAEDO.

Effringere & reuellere ianuam. Cic.pro Murena, Eam vrbem sibi Mithridates Asiæ ianuam fore putauisset: qua effracta & reuulsa, tota pateret prouincia.

Ianuam obseruare. Vide OBSERVO.

Patefacere ianuam, Vide PATEFACIO.

A ianua quærere aliquem. Cic.2.de Orat.

¶Ingredi ianua aliqua in causam, per metaphoram. Cicero pro Plancio, Itaque quanquam qua nolui ianua sim ingressus in causam, sperare videor, tantum abfuturam issē orationem meam, &c.

Ab hoc aditu, ianuáque patefacta peruenire ad ea quæ cupimus. Cic.1.de Orat.

¶Mortis ianua. Sil.lib.11.

Ianitor, pen.corr ianitoris, masc.gen. { πυλωρὸς, θυρωρὸς } Cui ianuæ custodia commissa est. Cic.5.Verr. Hunc vestri ianitores, hunc cubicularij diligunt.

Ianitores ex equestri loco ducenti, stipatores corporis. Cic.2.pro Lege agrar.

Ianitor carceris. Cic.7.Verr.

Catenatus ianitor, Vide CATENA.

Ingens ianitor. Virg.6.Æneid. Cerberum intelligit.

Ianitrix, pen.corr. ianitricis. pen.prod.fœm.gen. Plaut.Curcul.1, Anus hic recubare solet custos ianitrix. Plin.lib.15 cap.30. Laurus triumphis propriè dicatur, vel gratissima domibus ianitrix Cæsarum, Pontificúmque. Id est, quæ solet plantari ante domos Cæsarum & Pontificum.

Vxores duorum fratrum dicuntur Ianitrices, Modestino in l Non facile.6. Affines sunt. D. de Gradibus cognationum. in quibusdam exemplaribus non legitur dictio Ianitrices, sed vnico coniectura legitur, Duorum fratrum vxores dicuntur apud Græcos ἐνάτερες.

Ianuarius { Ἰανουάριος, γαμηλιών } Primus mensium, quem Numa Pompilius à principe deo, hoc est Iano appellauit, qui primum anni esse voluit, tanquam bicipitis dei mensem, respiciētem & prospicientem transacti anni finem, futurique principia.

Ineunte Ianuario, Vide INEO.

IANVS { Ἰανός } antiquissimus Italiæ rex, Saturnum in regni societatem asciuit. Eum aiunt primùm in Italia diis templa fecisse, ritúsque sacrorum instituisse, ac ideò cum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam. Vide Macrobium cap.7 & 9.libri primi.

Ianus, Ab hiatu dictus est, detracta aspiratione, quem quidam Solem putant: ideo geminum, quia vtriusque ianuæ cælestis potentem, qui exoriens aperiat, occidens claudat. Alij Ianum mundum, id est cælum intelligunt, quasi canum ab eundo, et inquit Cic.libro 2.de Natura deorum, quia mundus semper eat dum in orbem voluitur, & ex se initium faciens in se refertur. Hinc & bifrons pingitur, quòd annus ex se initium faciens, sine recurrat. Vel quòd præterita sciuerit, & futura præuiderit: seu quòd superorum & inferorum ianitor existeris. Huius templum erat Romæ, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: vnde Patulcius & Clusinus cognominabatur. Hunc etiam quadrifontem fecerunt ob quatuor orbis partes, & Ianum geminum vocitarunt. Et Iunonium, quia Calendarum princeps. Calendæ enim sunt Iunoni dicatæ.

Ianus etiam locus Romæ vbi fœneratores consistebant, suásque vsuras exercebāt, in regione Basilicæ: quoniam in eo Iani simulacra collocata visebantur. Ouid.de Remed.amor.lib.2,
Qui puteal, Ianumque timet, celerésque Calendas,
Torqueat hunc æris mutua summa sui. Nam mensium Calendis pecuniæ fœnerationi datæ exigebantur, vel earum vsuræ. Celeres verò appellat Calendas, quod debitori tempus soluēdi videbatur celerius aduenire, quàm vellet.

Iani quoque peruiæ transitiones, foréque in liminibus profanarū ædium, ianuæ nominabantur, teste Cicerone 2.de Nat.deor. Suet.in Domit.cap.14. Ianos, inquit, arcúsque cum quadrigis & insignibus triumphorum per regiones vrbis extruxit.

Iani

Iani templum fuit Romæ, quod belli tempore apertum, pacis clausum fuit, vt author est Seruius: Constat, inquit, templum hoc ter esse clausum. Primùm regnante Numa: item post bellum Punicum secundum: tertiò post bella Actiaca quæ confecit Augustus. quo tempore pax quidem fuit, quantum ad exteras pertinet gentes, sed bella flagrauere ciuilia. Huius autem claudendi, vel aperiendi templi ratio varia est. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum in eo esset vt vinceretur, calidam aquam ex eodem loco erupisse, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, vt pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem pristini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificasse. Vnde & Ianus ipse duas facies habet, quasi vt ostendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare. Est alia melior ratio, quòd ad prælium ituri optent reuersionem. Hæc Seruius enarrans illud Æneid. 1,

-diræ ferro, & compagibus arctis
Claudentur belli portæ, furor impius intus
Sæua sedens super arma, &c.

Mensis Iani. Ouid. 2 Fast.
Anceps Ianus. Ouid. 14. Metam.
Belliger Ianus. Lucan. lib. 1.
Biformis Ianus. Ouid. 1. Fast.
Biceps Ianus. Ouid. 2. epist.
Bifrons Ianus. Virg. 12. Æneid.
Custos pacis Ianus. Horat. 2. epist. 1.
Ancipiti mirandus imagine Ianus. Ouid. 1 Fast.

Ianalis, penultima producta, Adiectiuum (ἰανάλιος) vt Virga Ianalis. Ouid. 2. Fastorum.

IAPETVS, penult. corr. quadrisyllabum (ἰαπετός) Cæli & Terræ filius, vt inquit Hesiodus. Hunc quidam Promethei patrem fuisse asserunt. Ouidius 1. Metamorphoseos,
Sua recens tellus, &c.

Audax Iapeti genus. Horat. 1. Carm. ode 3.
Trux Iapetus. Valer. 1. Argonaut.

IAPIS, penult. prod. Iapidis (ἴαπις) Nomen proprium Ætoli, qui quum ad regionem Venetiæ venisset, oppidum de suo nomine condidit, à quo ea pars vbi Timauus fluuius est, Iapidis nomen sumpsit. Virgil. 3. Georgicorum,

-castella in tumulis, & Iapidis arua Timaui.

IAPYGIVM, Salentinorum promontorium. Virg. lib. 11. Æneidos,
Victor Gargani condebat Iapygis agris. Vnde Seruius Iapygiam partem Apuliæ esse dicit, in qua est mons Garganus, qui vsque in Adriaticum pelagus tenditur. Huius metropolis est Brundusium & Tarentum. Hanc regionem Messapiam, & Iapygiam, & Calabriam, & Salentinam multi nominant.

IAPYX, penult. prod. trisyllabum, huius Iapygis, penult. corr. (ἰάπυξ) Dædali filius, à quo Iapyges populi. Solinus cap 8.

Agri Iapygij. Solinus lib. 8.
Arua Iapygis. Ouid. 15. Metam.

¶ Iapyx, ventus est ex Apuliæ ora proficiscens, quem eundem Caurum Gell. lib. 2. esse indicat. est enim Occidentalis, & vtilis Græciam petentibus ex Italia, vt testatur Horat. lib. 1. Carm.
Sic te diua potens Cypri, &c. Virg. 8 Æneidos,
Illam inter cædes pallentem morte futura
Fecerat ignipotens, vndis, & Iapyge ferri. Hoc est vento qui de Apulia flans aptissimè ad Tarentum ducit. Seruius.

Albus Iapyx. Horat. 3. Carm. ode 27.

IARBAS, Vide HIARBAS.

IARCAS, Indorum philosophorum princeps, cuius meminit Philostratus in vita Apollonij Tyanei.

IASIS, trisyllabum, penult. corr. huius Iasidis (ἰασίς) dicta est Atalanta, ab Iasio patre. Vide SCHOENEVS.

Dura Iasis. Propert. lib. 1 eleg. 1.

IASIVS, pater Palinuri, authore Seruio. vnde
Iasides, penult. corr. (ἰασίδης) Palinurus. Virg 5. Æneid.

IASIVS, quadrisyllabum (ἰάσιος) Dardani frater. Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iasius fratres fuerunt, Electræ filij: sed Dardanus de Ioue, Iasius de Corito procreatus est. Seruius apud Virg. Æneid. 3,
Hæ nobis propriæ sedes, hinc Dardanus ortus
Iasiusque pater, genus à quo principe nostrum.

Dux Iasides. Stat. 6. Thebaid. Hoc est, Adrastus qui filius fuit Talaonis, nepos verò Iasij fratris Dardani.

IASON, penult. prod. trisyllabum, Iasonis, penult. corr. (ἰάσων) Æsonis filius, frater Peliæ Thessaliæ regis, qui Colchos profectus, vellus aureum abstulit. De hoc Iustinus & Diodorus. Ouidius,
Quem nisi crudelem, non tangit Iasonis ætas?

Asper Iason. Valer. 4. Argonaut.
Clarus Iason. Ouid. 7 Metam.
Efferus Iason. Stat. 5. Thebaid.
Pegaseus Iason. Ouid. 8. Metam.

IASONIVM (ἰασόνιον) promontorium Cappadociæ, hodie *S. Thomas*. Ptolem. lib. 5. cap. 6.

Iaspis, trisyllabum, iaspidis, penult. corr. masc. & fœm. gen. (ἴασπις) Lapidis pretiosi genus. Plin. lib. 37. cap. 8, Viret, & sæpe translucet iaspis, etiam si victus à multis, antiquitatis tamen gloriam retinens. Plurimæ ferunt eam gentes, smaragdo similem Indi: Cypros duram glaucóque pinguem. Persæ aeri similem: ob id vocatur aerizusa. Talis & Caspia est, cærulea circa Thermodoontem amnem, in Phrygia purpurea, in Cappadocia ex purpura, cærulea, atque non refulgens. Martialis lib. 5. 51,
Sardonychas, smaragdos, adamantas, iaspidas, vno
Portat in articulo Stella Seuere meus.

Supellex fulua fuluet iaspide. Lucan. lib. 10.
Fulua iaspide stellatus ensis. Virg. 4. Æneid.
Tereti nodantur iaspide vestes. Claud. 2. de raptu Proserp.
Viridi angustat iaspide pectus. Claud. 4. Paneg.

Iaspideus, Adiectiuum (ἰασπίδειος) vt Iaspidea gemma, quæ iaspidis colorem refert. Plin. lib. 37. cap. 10.

Iasponyx, penul. corr. Gemma, à niuis colore dicta. Plin. lib. 37. cap 9.

IASVM, Insula Cariæ quæ continenti adiacet, cuius incolæ magna ex parte victum è mari captabant, quum sterilem regionem haberent. A qua Iasius sinus, cuius municeps Cærilius fuit. Ex Iaso fuit Diodorus dialecticus, cognomento Chronus.

IATINVM (ἰάτινον) Ptolemæo authore lib. 2. cap 8, Meldensium ciuitas, vulgò *Meaux*.

Iatraleptes (ἰατραλείπτης) Medicus vnguentarius. Sipontinus, Tria medicinæ genera veteres fecere: Empiricen, &c. Iatralepticen, quæ vnguentis & perfrictionibus curat, quasi medicinam vnguentariam. ἰατρικὴ enim medicina dicitur: ἀλείπτης, vnctor: ἀλείφω, quod vngere est. vnde huiusmodi artifex iatraleptes dicitur. Celsus libro 1. cap. 1, Sanus homo qui & bene valet, & suæ spontis est, nullis obligare se legibus debet: ac neque medico, neque iatralepta egere. Et Clinicen, &c. Vide CLINICA. Plin. lib. 29. cap. 1.

Iatros, penult. prod. (ἰατρός) Latinè dicitur medicus. Plin. lib. 29. cap. 1.

IAVA (ἰαῦα) Hispaniæ ciuitas, Ptolemæo. vulgò *Laca*.

IAXAMATAE, Populi circa Mæotim, inquit Stephanus, quos Ephorus appellat Sauromatas. Valer. Flacc. lib 6,
Mellis honos Toronis: ditant sua mulctra Satarchen:
Iaxamatas venatus alit. De his Ammianus lib. 4.

IAXARTES (ἰαξάρτης) Scythiæ fluuius in Asia, amnium ab Oriente in Caspium influentium vel maximus: nam multum secum capit, & immani vndarum copia intumescit: oritur in vltimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander milítésque eius Tanaim putauerunt, quum sit alius. Plin. lib. 6. cap. 16. Strabo lib. 11. & Curtius lib. 6.

IAXATES (ἰαξάτης) fluuius, quem eundem cum superiore, in tractu quidam locant: cuius meminit Claudianus, Sic nobis Scythicus famuletur Iaxates.

IAZYGES, penult. corr. (ἰάζυγες) Metanastæ populi in Europa, qui (sicut Ptolemæus lib. 3. scribit) ab Oriente habent Daciam, ab Occasu & Austro Germaniæ partem, à Septentrione Sarmatiam. Hodie *Septem castra*, Germanicè *Sibenburgen*. regio quæ partim ab Vngaris, partim à Valachis colitur.

Acres Iazyges. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.

I B E

IBAMETA (ἴβαμετα) vide HYBAMETA.

IBERVS, penult prod. (ἴβηρ) fluuius Hispaniæ, qui apud Cantabros oritur, per 260. passuum milia fluit, & in mare Balearicum exit. Dictus, vt Eustath. ait, à rege eiusdem nominis. Lucan. lib 4. Qui præstat terris aufert tibi nomen Iberus. Quod & Iberum declinari potest: præsertim quando sequitur flumen. Nunc vulgò dicitur *Ebro*. teste Oliuario in Melam.

Diues Iberus. Claud. 8. Paneg.
Torrens Iberus. Lucan. lib. 7.

Iberia (ἰβηρία) dicta est pars Hispaniæ, quæ intra Iberum continetur quamuis generali vocabulo pro Hispania capiatur. Et Iberiæ quidã partem vnam exteriorem, alteram interiorem dixerunt. Hanc regionem Celtæ Gallorum populi, relictis sedibus suis, habitauere. Vnde composito ex vtraque gente nomine, Celtiberi appellati sunt, & regio eorum Celtiberia. Lucan. lib. 4,

-Celtæ miscentes nomen Iberis.

Ab Iberia verò Iberi & Iberes, penult. prod. vocati sunt populi Hispani.

Duræ tellus Iberiæ. Horat. 4. Carm. ode 14.
Fera Iberia. Horat. 4. Carm. ode 5.

¶ Est & alia regio hoc nomine iuxta Pontum inter Colchida & Armeniam, venenorum ferax, quæ Caucasiis montibus circũdatur, cuius similiter populi Iberi & Iberes dicti sunt (hodie vulgò dicuntur *Lueroni*) à quibus, vt Varro scribit, venerunt qui in Hispania habitauerunt, & à quibus Hispania, Iberia: & fluuius Hispaniæ, Iberus: & Iberus, Ibera, Iberum. Virg. lib 9. Æneid. Pictus acu chlamydem & ferrugine clarus Ibera. Scribit Dionysius, Iberes populos à Pyrenæis mõtibus profectos in Asiam sedes posuisse. Vnde ea pars Asiæ, Iberia nuncupatur.

Armifer Iberus. Silius lib. 13.
Durus Iber. Lucan. lib. 6.

Iberiacus, penult. corr. Adiectiuum (ἰβηριακός) vt Terræ Iberiacæ. Silius libro 13.

Iberica, penul. corr. herba, Spartum dicebatur antiquis. Quintil. lib 8. cap. 5, Qui in actione iberidas herbas, se solo nequicquam intelligentem dicebat: nisi irridens hanc vanitatem Cassius Seuerus Spartum eum dicere velle indicasset.

Iberici funes, pro Sparteis. Horat. Ibericis peruste funibus latus.

Ibi (ἐκεῖ, ἐκεῖσε) Aduerbium in loco. Terent. Andr. 2. 2, Vbi te non inuenio, ibi ascendo in quendam excelsum locum. Idem Eun. 4. 6. Cicero pro Cecinna, Et armatos ibi fuisse.

Ibi loci. Plin. lib. 6. cap. 11, Ibi loci terrarum orbe portis discluso.

Ibi, vbi. Cicero pro Domo sua, Ibi enim posita est, vbi templi aditus est.

Ibi, vnde. Liuius 5. ab Vrbe, Ibi imperium fore, vnde victoria fuerit.

Ibi. Terent. Adelph. 5 4,
Duxi vxorem: quam ibi miseriam vidi? Vbi Donatus, Ibi, inquit, quasi vxor locus sit.

¶ Ibi, Tum, Tũc, Quum hæc fierent. Cic. 5. Verr. Quid tu ibi tum, quid facis? Terent. Eun. 2. 2,
Ille vbi miser famelicus videt me esse in tantum honorem,
Et tam facilè victum quærere, ibi homo cœpit me obsecrare.

¶ Ibi sum. Id est illud cogito. Terent. Heaut. 5 2.

Ibidem, penult. prod. (αὐτοῦ) In eodem loco. Terent. Andr. 4 5,
Ni puerum tollis, iam ego hunc in mediam viam
Prouoluam; téque ibidem peruoluam in luto.

In eodem loco & ibidem. Cic.2.de Inuent. Quare quum in quandam tabernam diuertissent, simul coenare, & in eodem loco somnum capere voluerunt, coenati discubuerunt ibidem.

Ibidem in. Cicero 2.de Inuent. In naui ibidem. Idem 5 Verr. Vt certo tempore anni, vt ibidem in Sicilia, deinde vt lege Hieronica venderent.

¶ In eo, & ibidem. Cic.pro Cecinna, Laesit in eo Cecinnam: subleuauit ibidem. Id est in eodem.

Ibidem mihi aduotat: Id est ex eo loco vbi ipse erat. Plaut. Merc.7,
-ibidem mihi
Etiam aduotat, addam sex minas.

¶ Ibidem, vbi. Plautus Persa,16, Do ego tibi operam: s. tibi ibidem das, vbi tu tuum amicum adiuuas. Id est, tunc tibi ipsi prodes quum amicum iuuas.

Ibidem loci res erit. Plaut. Cistel.5,
Abit intro iratus, quid ego nunc agam? si te dixerit
Illa ad hunc, ibidem loci res erit: vbi odium occoeperit,
Illam extrudet, quum hanc vxorem Lemniam ducet domum.

Ibis, huius ibis vel ibidis, penult. corr. foem. gen. { ἶβις } Auis Aegypti. Plin.lib.10.cap 48, Visam in Alpibus ab se peculiarem Aegypti ibin, M.Egnatius Caluinus praefectus earum prodidit. Idem libro 8.cap. 27. Cic.1.de Nat.deor. Velut ibes maximam vim serpentum conficiunt, quum sint aues excelsae, cruribus rigidis, corneo proceróque rostro. auertunt pestem ab Aegypto, quum volucres angues ex vastitate Libyae vento Africo inuectas interficiunt, atque consumunt. ex quo fit vt illae, nec morsu viuae noceant, nec odore mortuae. Ab huius auis similitudine ibis pro inuido ponitur. Vnde Ouidius conscripsit libellum in inuidum quem in Ibin vocauit.

Ibus, pro Iis, inquit Nonius minus Latinum putat consuetudo, quum veterum authoritate plurimum valeat. Pomponius Pappo agricola: Nunc quando voluistis facere, sat voluptati fiet ibus. Plaut. Milite, Latrones ibus dinumerem stipendium. Haec Nonius.

Ibycus. penult. corr. Rheginus poeta, quem maximè omnium amore flagrauisse ex ipsius scriptis constare scribit Cicero Tuscul. quaest. libro 4. De quo multa & suauissima apud Erasmum in prouerbio Ibyci grues.

I C A

Icadius praedo fuit, de cuius fato sic scribit Cicero in libro de Fato, Ne hercule Icadij quidem praedonis video fatum vllum. Nihil enim scribit et praedictum. Quid mirum igitur ex spelunca saxum in crura eius incidisse? Puto enim etiam si Icadius tum in spelunca nó fuisset, saxum tamen illud casurum fuisse. Nam aut nihil omnino est fortuitum, aut hoc ipsum potuit euenire fortuno.

Icaria { ἰκαρία } insula in Icario mari: ab Icaro Daedali filio dicta: quae trecentorum stadiorum ambitum habet: in ea Dianae templú Tauropolium appellatum. Haec & Icaros dicta est, antè Doliche vocata. Est inter Sardum & Siculum maria.

Icarius { ἰκάριος } Atheniensis, Laconum regis OEbali filius, pater Erigones & Penelopes, quum acceptum à Libero patre vinum mortalibus indicaret, occisus est à rusticis: qui quum plus aequo potassent, inebriati venenum se bibisse crediderunt.

Icarius pater Penelopes. Ouid.1.epist.17,
Me pater Icarius viduo discedere lecto Cogit, &c.

Icarus, pen.corr. { ἰκάριος } scribitur etiam Tibullo lib.4.ad Messalam,
-etiam Phoebo gratissima dona
Cres tulit, & cunctis Baccho iucundior hospes
Icarus, vt puro testantur sidera caelo,
Erigonéque, Canisque neget ne longior aetas.

Astrum Icarium. Stat.4 Thebaid.
Canis Icarius, id est Canicula stella. Ouid.de Nuce.

Icaris penult.corr. Patronymicum { ἰκαρίς. } Ouid.in Ibin,
Et velut Icaridos famulae periere, procíque, &c. Penelope.

Icariotis, penult.prod. { ἰκαριῶτις } Aliud patronymicum foem. sic Propertius vocat Penelopen, lib.3 eleg.13,
Haec etiam clausas expugnant arma pudicas,
Quaeque terunt fastus Icarioti tuos. Ouid.3 de Ponto, eleg.1,
Morte nihil opus est, nihil Icariotide tela.

Icarus, penult. corr. { ἴκαρος } dictus fuit Daedali filius, qui vnà cum patre e Creta fugiens, fretus alarum fiducia, quum vltra patris iussa altius euolasset, solísque ardore cera qua pennae continebantur, liquefacta esset, ita vt ab alis deflueret, decidit in mare, quod est inter Myconem & Gyarum, à quo postea Icarium mare dictum fuit, dicente Ouidio libro 1. Tristium, elegia 1, Icarus, Icariis nomina fecit aquis.

Aqua Icaris. Ouid 5. Trist.eleg.2.
Pelagus Icarium. Claud.2.in Eutrop.

¶ Icarus praeterea (vt Plinius lib.4 author est) mons est in Attica regione.

I C H

Ichneumon, huius ichneumonis, masc. gen. { ἰχνεύμων } Animal est magnitudine felis, specie muris, quod vulgo nunc murem Indicum vocant. Plin.lib 8 cap.24.

Ichnographia, penult. corr. { ἰχνογραφία } Est quae vulgò *plana forma* vocatur Haec, circini regulaeq. modicae continet vsus, ex qua capiuntur formarum descriptiones in solis arearum. Author est Vitruuius lib.1, Ichnographia dicitur quasi vestigij descriptio, in quo quasi vestigio totum opus insistit. Budaeus.

Ichthyoessa, Insula aliàs Icarus dicta, sita ab exortu solstitiali, Delo ad quinquaginta millia passuum propinqua.

Ichthyocolla { ἰχθυόκολλα } appellatur piscis, cui glutinosum est corium, idémque nomen glutino eius. Haec Plin.lib 32.cap.6. Et lib. 7.cap.56.

Ichthyophagi, penult. corr. { ἰχθυοφάγοι } Qui piscibus viuunt: quo nomine dicti sunt quidá populi in Aethiopia interiori, qui magnum signum Occidentalis Oceani tenent, teste Ptolemaeo lib.4.cap.9 Du his Strabo lib.15.

Ichthyotrophium, huius ichthyotrophij, penult. prod. { ἰχθυοτροφεῖον } Locus in quo aluntur pisces, qui & piscina & viuarium Latinè dicitur. Columel.libro 8 capite 1, Est autem id ferè vel in villa, vel circa villam: in villa est quod appellant Graeci ὀρνιθῶνας καὶ περιστερεῶνας: atque etiam quum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφεῖα sedula cura exercentur.

Ichthys { ἰχθύς } Elidis est promontorium in Achaia apud Thucydidem, quod Valla piscem transtulit, & ob id meritò reprehensus ab Hermolao.

I C O

Ico, icis, ici, ictum { πλήσσω, βάλλω } icere, Percutere, inquit Festus. Plautus Trucul.11,
-hoc vide, dentibus
Frendis, icis femur, Caecilius, Si vnquam quisquam vidit quem catapulta aut balista icerit. Plin.lib.15.cap 30.

Telis icere caput. Catull.ad Gellium, epigramm.111.
Icimur ictu. Lucret.lib 4.

¶ Icere foedus, pro Percutere. Cic.In Pisonem, Tu scilicet homo religiosus & sanctus, foedus quod meo sanguine in pactione prouinciarum iceras, frágere noluisti. Et pro Corn.Balbo, L. Martius primipili Centurio cum Gaditanis foedus icisse dicitur.

Ictus, Participium { βεβλημένος } vt Ictus caput. Caesar 3.bel.Ciuil.

Ab latere ictus. Vide a vel ab praepositiones.
Iouis ignibus ictus. Ouid.1. Trist.eleg.3.
Caput ictum. Horat.2.Serm.sat.1,
-saltat Milonius, vt semel icto
Accessit feruor capiti, numerúsque lucernis. Id est postquam inebriatus est.

Domus icta. Ouid 6. Trist.eleg.5.
Foedus ictum Virg 12 Aeneid.
Desyderiis fidelibus icta patria. Horat.4. Carm.ode 5.
Pinus icta mordaci ferro. Horat 4. Carm.ode 9.

Ictus, huius ictus, mascul.gen. { πληγή, πλῆγμα } Percussio ipsa Plautus Mostel.8, Perfacilè ego ictus perpetior argenteos. Cic.3. Offic. Ictu fulminis deflagrauit.

Ictus, morsus, impetus. Cic 2.Offic. Haec igitur ipsa fortuna caeteros casus rariores habet, primum ab inanimis procellas, tépestates, naufragia, ruinas, incendia: à bestiis ictus, morsus, impetus.

Ictus pedum. Ouid.5. Metam.
Arietum ictus. Tacit.lib.19, Simul iuncta turris ictibus saxorum concessit.

Diri ictus serpentum. Ouid 4. Metam.
Nullo ictu forabilis. Ouid.12. Metam.
Grauis ictu. Virg.5. Aeneid.

¶ Ictus caecus, Occultus. Ouid.2.Fast. Vide CAECVS.
Clarus ictus. Ouid 2. Metam.
Ictus contrarius, Vide CONTRARIVS.
Ictus creber aut languidus, Vide CREBER.
Fulminans ictus. Horat.3. Carm.ode 16.
Futilis ictus. Silius lib.15 Id est vanus.
Ingens ictus. Stat.3. Thebaid.
Iniuriosus ictus, Vide INIVRIA.
Inualidus ictus. Silius lib.10.
Languidus ictus. De pulsibus, Vide LANGVOR.
Languens ictus. Lucan.lib 3.
Lapidosus grandinis ictus. Claud.de bello Getico.
Letiferi ictus. Ouid.8. Metam.
Obliquus ictus. Horat.3 Carm.ode 22. Vide OBLIQVVS.

¶ Surdis ictibus, & qui non exaudiuntur, arborem caedere. Plin. lib.19.cap.1.

Accipere ictum. Lucret.lib 4. Vide ACCIPIO.
Resonos latus accipit ictus. Valer.1. Argonaut.
Grauior ictus affligit animantem. Lucret.lib.2.
Hebes pectus tantummodo contudit ictu. Ouid.12. Metam.
Declinare ictum, Vide DECLINO.

Dari sub ictum. Tacitus lib.13, Nec tamen proximo itinere ductae legiones, quae si amnem Araxem, qui moenia alluit, ponte transgrederentur, sub ictum dabantur.

Euocare ictum aduersarij. Quintil.lib.5 cap.13, Fiunt & tertiae, si prima ad euocandum aduersarij ictum prolata erit.

Excipere ictus galea. Ouid.12. Metam.
Feruidos ictus excludere. Horat.2. Carm.ode 15.
Inflexo ictu ferire, Vide INFLECTO.
Leui ictu ferire. Seneca Herc.fur.13.
Innumeris ictibus labefacta arbor. Ouid.8 Metam.
Leuare ictum serpentis. Vide Leuo in LAVIS.
Densis ictibus creber pulsat. Virg 5. Aeneid.
Crebro pulsarier ictu. Lucret.lib.4.
Validos cute repulit ictus. Ouid 3 Metam.
Vesanis ictibus aera sonant. Ouid.2.de Arte amandi.
Vastis tremuit ictibus aerea puppis. Virg.5. Aeneid.
Crebro ictu tundi. Lucret lib.4.
Ictu baculi violari. Ouid 3 Metamorphoseos,
Corpora serpentum baculi violauerat ictu.

¶ Ictus pro potestate. Seneca de Benef.lib.2.cap.2, Cogita quanta nobis tribuerit parés noster, &c. quàm nihil sit mortale non sub ictu nostro positum.

Ictu aliquo nouae calamitatis sublata fides de foro. Cicero pro Lege agraria.

Ictu pellere animi statum Cic.2.de Finibus, Neque enim haec mouere potest appetitum animi: nec vllum habet ictum quo pellat animi statum hic non dolendi.

¶ Icti, in genitiuo. Gellius ex historia Claudij Quadrigarij, Dein continuò humerum dextrum eodem concussu incidit: neque recessit vsquam donec subuertit, ne Gallus impetum icti haberet.

Icon,

Icon, iconis, penult. corr. fœm. g. { εἰκών, εἰκόνος } Latinè effigies, imago, & statua membrorum hominis à pictoribus seu statuariis ad viuum expressa. Plinius lib. 34. cap. 4, Effigies hominum non solebant exprimi, nisi aliqua illustri causa perpetuitatem merentium. Et primo sacrorum certaminum victoria, maximéque Olympiæ: vbi omnium qui vicissent, statuas dicari mos erat. Eorũ verò qui ter ibi superauissent, ex membris ipsorum similitudine expressa, quas iconas vocant. Ex vetusto codice legitur iconicas.

Iconicus, penult. corrept. Adiectiuum { εἰκονικός } Ita pictum, vt ex eius membris similitudo expressa sit. Plin. lib. 35. cap. 8, Adeò iam colorum vsus percrebuerat, adeóque ars perfecta erat, vt in eo prælio iconicos duces pinxisse tradatur, Atheniensium Miltiadem, Callimachum, &c. Suetonius in Caligula, cap. 22, Simulacrum stabat in templo aureum iconicum, &c.

Iconismos { εἰκονισμός } Sen. lib. 15. epist. non ita procul à fine, appellat descriptionem, atque verbum esse publicanorum.

Icuncula, icunculæ, penult. corr. diminutiuum. Suetonius in Nerone, cap. 56, Icunculam puellarem, quum quasi remedium insidiarum à plebeio quodam & ignoto muneri accepisset, detecta cõfestim coniuratione, pro summo numine, trinísque in die sacrificiis colere perseuerauit: volebátque credi, monitione eius futura prænoscere.

ICONIVM { Ἰκόνιον } Oppidum est Ciliciæ, in quo Cicero se cõmoratum esse scribit Appio, lib. 3. 8, Quum enim Laodiceæ, inquit, quum Apameæ, quum Synadis, quum Philomeli, quum Iconij essem: quibus in oppidis omnibus commoratus sum, &c. Vulgò *Icone* dicitur.

Icosaedrum, est figura solida sub viginti triãgulis æqualibus & æquilateris comprehensum. Eucl. 13 Elem. probl. 4, Icosaedrum constituere, eadémq; sphæra qua & antedictas figuras complecti, atque probare, Icosaedri latus irrationalem esse lineam, quæ vocatur Minor.

ICOSIVM, Mauritaniæ Cæsariensis oppidum, ab Hercule comitibus conditum. Hercule enim illac transeunte, viginti, qui à comitatu eius desciuerant, locum deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis imposito à se nomine gloriaretur, de condentium numero vrbi nomen datum. Solinus.

Icteros, penult. corr. { ἴκτερος, ἰκτέρου } masc. gen. Morbus, quum per totum corpus bile suffunditur, quæ interdum nigra, interdum flaua fit. Hic etiam morbus, regius appellatur: Mollister excelsa quoniam curetur in aula.

Ictericus, penult. corr. { ἰκτερικός } Qui eo morbo laborat, ἀπὸ τοῦ ἰκτέρου, hoc est à miluo, quòd oculi bile suffusi, miluinis similes videantur. Plin. lib. 20. cap. 9, Ictericis, necnon & phreneticis, radicis crudæ succum gargarizandum bibendumque demonstrat. Idem lib. 22. cap. 20, vocat felle suffusos. Iuuenal. sat. 6,
Consulit ictericæ leno de funere matris.

Icterus, icteri, masc. gen. { ἴκτερος } Plin. lib. 30. cap. 11, Auis icterus vocatur à colore: quę si spectetur, sanari id malum tradunt, & auem mori. Hanc puto Latinè vocari galgulum. De morbo regio loquitur. In quibusdam exemplaribus legitur galbulus, in aliis galgula.

Ictis, ictidis { ἴκτις } Mustelæ genus. Plin. libro 29 capite 4, Mustelarum duo genera: alterum syluestre, distant magnitudine. Græci vocant ictidas.

ICTVS Tarentinus, nobilis palæstrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, vt arti accommodatior esset: tanta illi gloriæ libido. Author Ælianus de Varia historia.

Ictus, huius ictus, Vide ICO, icis.

Icuncula, Vide ICON.

I D

Id, Neutrum ab is, eius: Vide IS, eius.

IDA, Idæ { Ἴδη } Mons altissimus, qui ad Troadẽ spectat, habétque multos pedes. Latus eius Septẽtrionale, ex angustiis Abydi vsque ad Æsapum & Cyzicenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellespontum respicit: Australe promontorium facit quod Lectũ appellatur. Oriẽtalia Idæ ad Mysos declinant, abundátq; fõtibus aquis, & multa flumina ex eo descendũt: in cuius summitate locus fuit Gargarus appellatus, à quo Gargara Æolica ciuitas dicta est. Ouid. 4. lib. Fast. Dindymon & Cybelen, & amœnam fontibus Idam.

Ærisona Ida. Valer. 1. Argonaut.
Aquosa Ida Ouid. 6 Fastorum.
Celeberrima fontibus Ida. Ouid. 2. Metam.
Cliuosa Ida. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Frondosa Ida. Virg. 5 Æneid.
Magna Ida. Virg. 5. Æneid.
Phrygia Ida Virg. 4. Georg.
Pinifera Ida. Stat. 3 Sylu. 4.
Viridis Ida. Catul. de Berecynthia, epigr. 58.
¶ Ida etiam appellata fuit Dardani Scytharum regis filia.

Idæus, Adiectiuum { Ἰδαῖος } vt Campi Idæi. Virg. 7. Æneid.
Cyparissi Idæi. Virg. 2. Georg.
Iugum Idæum Ouid. 4. Fast.
Mater Idæa, Cybele. Lucret. lib. 2.
Mons Idæus. Virg. 3. Æneid.
Nemus Idæum Virg. 3. Æneid.

IDAEVS, Rhodius versificator, scripsit Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Author Suidas.

Idæi dactyli, Gemma quæ pollicem humanum exprimit: frequentes sunt in Creta. Plin. lib. 37. cap. 10.

IDAEI Dactyli { Ἰδαῖοι Δάκτυλοι } filij fuerunt Mineruæ & Solis: vel, vt alij volunt, Saturni & Alciopes: & dicũtur alio nomine Corybantes.

IDALIVM { Ἰδάλιον } Mons est Cypri, Veneri sacer. De quo Virgilius libro 1. Æneidos.
Aut super Idalium sacrata sede recondam.
Frondosum Idalium Catul. Argonaut. 59.
Sanctum Idalium. Catull. in Annales Volusij, 34.

Idalius, Adiectiuum { Ἰδάλιος } vt Idalia acus, Vide ACVS.
Dea Idalia. Ouid. 3 de Arte amandi.
Venus Idalia. Virg. 5. Æneid.
Volucres Idaliæ, Columbæ. Stat. 1. Achill.

IDANTHYRSVS, Scytharum rex, bello res magnas gessit, bonam partem Asiæ subiugauit, vsque in Ægyptum excurrit, vt author est Strabo libro 14.

IDAS, huius Idæ, Fuit omnium sui sæculi virorum formosissimus, & maritus Marpissæ. Is arcu, sagittísque sumptis, Apollinem inuadere ausus est ob Marpissam sibi à deo ereptam, teste Homero lib. Iliad. 9. Vide MARPISSA. & LYNCEVS, dissyllabum.

Idcirco, vel iccirco { διὸ } Coniunctio, Idem quod Ideo significat. Terent. Andr. 4. 1, Nam idcirco accersor, nuptias quòd mihi apparari sensit. Cic. 7. Verr. Reperietis idcirco hæc in vno homine pecunioso tot constituta, vt cæteris formidini es &c.

I D E

Idea, ideæ, penult. corr. { ἰδέα } Forma, figura, species rerum prima & inchoata intelligentia. Cic. 1. Academ. de mente, Quia sola cerneret quid semper esset simplex & vniusmodi, & tale quale esset, hanc illi ideam appellabant, iam à Platone ita appellatam: nos rectè speciem possumus dicere. Vide eundem in Orat. Seneca libro 8. epist. 1. ad Lucilium, Idea est eorum quæ naturaliter fiunt exemplar æternum. Adiiciam definitioni interpretationem, quo res apertior fiat. Volo imaginem tuã facere: exemplar picturæ tuæ habeo, ex quo capit aliquem habitum mens nostra, quẽ operi suo imponat. Ita illa quæ me docet & instruit facies à qua petitur imitatio, Idea est. Talia ergo exemplaria infinita habet natura rerũ, hominum, piscium, arborum: ad quę quodcunque fieri ab illa debet, exprimitur. Pictor quũ reddere Virgilium coloribus vellet, ipsum intuebatur. Idea erat Virgilij facies, futuri operis exemplar. Hæc Seneca. In animo nostro dicitur Idea, forma illa cuiusque rei, quæ nobis quum volumus repræsentatur: vt hominis, equi, arboris. Talia verò exemplaria sunt infinita.

Idem, eadem, idem { ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό } Idem masc. g. producit primam: idem neut. corripit. Genit. eiusdem: eidem, eundem, eandem, idem: eôdem, eâdem, eôdem. Eidem vel iidem, eædem, eadem: eorundem, earundem, eorundem: eisdem vel iisdem: eosdem, easdem, eadem: eisdem vel iisdem.
Idem, Hic ipse, vel is ipse. Plaut. Pseud. 1,
·nam tu me antidhac
Supremum habuisti comitem consiliis tuis.
c. Idem animus nunc est.
Idem qui. Cic. Attico, lib. 9. 180, Est idem qui semper in Repub. fuit. Idem 1. Verr.
Idem præsens, absens Terent. Adelph. 1. 1,
Studet par referre, præsens, absénsque idem erit. Id est, idem aget absente domino, quod præsente solebat agere.
Idem ego, vel Idem ille. Plaut. Capt. 13,
Idem ego sum salus, fortuna, lux, lætitia, gaudium. Cic. pro Sextio, Cedo nunc eiusdem illius inimici mei de me eodem ad verum populum in campo Martio concionem.
Idem Id est Similis. Plaut. Milit. 9. Terror Andr. 3. 4,
Ego dudum non nihil veritus sum Daue abs te ne faceres idem
Quod vulgus seruorum solet, dolis vt me deluderes.
Idem hoc hominibus sat erat decem. Plaut. Milite 10.
Huic eidem Sopatro idem inimici. Cic. 4. Verr.
Idem iste. Cic. pro Domo sua, Verùm ea lege quam idem iste de Macedonia Syriáque tulerat.
Idem istud credo ego. Plaut. Milite 10.
In iisdem illis locis. Cic. 3. Verr.
Eodem pacto quo huc accessi, abscessero. Plaut. Trinum. 10.
Ipse ille animus idem meus. Cic. Post reditum in Senatu.
Eidem tibi metue. Plaut. Merc. 1.
¶ Idem dicere semper: Id est, In eadem persistere opinione, neque sententiam mutare. Cic. de Amicit. Qui non tum hoc, tum illud (vt in plerisque) sed idem semper, animos hominum esse diuinos.
Vnus & idem. Cic. de Amicit. Vna domus erat, idem victus, isque communis.
Vnum & idem videtur esse atque id quod de me ipso nominatim tulisti. Cic. pro Domo sua.
Vno & eodem statu. Cicero in Oratore. Et 6. Verr. Vno eodem tempore.
Alter idem, pro Alter ipse: hoc est, sibi vel ipsi similis. Cic. de Amic. Est enim is qui est tanquam alter idem.
Quod idem. Cic. 2. de Nat. deor. Et ad Atticum, lib. 12. 150, Quod idem video tibi placere.
¶ Eosdem esse oratorios numeros qui sunt poetici. Cicero in Oratore.
Amor omnibus idem. Virg. 3 Georg.
Non idem iudicum comessatorúmque conspectus. Cic. pro Cœlio.
Imperij nostri, terrarúmque illarum idem esset extremum. Cic. de Prouinciis Consul.
Non eadem est fortuna & conditio earum rerum, quas gessi, & illorum qui, &c. Cic. in Catil.
Eadem est quæstio & iudicatio. Cic. 1. de Inuent.
Dianam & Lunam eandem esse putant. Cic. 2. de Nat. deor.
Libera, quam eandem Proserpinam vocant. Cic. 6. Verr.
¶ Si quæratur idémne sit pertinacia & perseuerantia. Cicero in Partition.
Quum quæritur idémne sit, an aliquid intersit. Cicero 3. de Oratore.
¶ Peripatetici iidem olim qui Academici. Cic. 1. Offic.
Non idem est seruulus quod familia. Cic. pro Cæcina.
Hoc est idem quod illud. Cic. 2. de Finibus, Vt scias me intelligere, primum idem esse voluptatem quod ille ἡδονήν.
¶ Idem ego ille, &c. Idem inquam ego. Cic. ad Attic. lib. 1. 11.
¶ Par & idem. Cicero pro Quintio, Quum adhuc ei propter vim aduersariorum non ius par, non agendi potestas eadem, neu

magistratus æquus reperiri potuerit.

Par & eadem. Cic. pro Murena, Quam ego, si mihi per Seruium liceat, pari atque in eadem laude ponam.

Par atque vnum iudicium. Cic. pro Sylla, Et de hoc & de cæteris iudicium meum & horum par atque vnum fuit.

Similis & eadem. Cic. de Claris Orat. Ad causas simillimas inter se, vel potius easdem noui veniebamus quotidie.

Perpetuus & idē spiritus. Cic. in Orat. In iisdem causis perpetuum & eundem spiritum sine vlla commutatione obtinebis.

¶Iidem iidem, ea forma qua dicimus alij alij. Cic. in Orat. Videmus quosdam qui iidem ornatè & grauiter, iidem versute ac subtiliter dicerent.

Iidem iidem, aliter posita. Cic 3. de Nat. deor. Sed quomodo iidem dicitis non omnia deos persequi, iidem vultis, &c.

¶Et idem, vel Idémque, emphasis, hoc est vehementiæ causa positum, quum laudem alicuius augemus verbis. Cicero pro Murena, Asiam istam refertam & eādem delicatam sic obiit, vt eu. &c. Idem de Nat deor. lib. 3, Vir innocentissimus, idémque doctissimus. Idem pro Domo sua.

¶Qui, idem. Cic pro Sylla, Vt me quem boni constantem semper, vt spero, existimassent, eundem nunc improbi quidem crudelem dicerent. Idem 1. de Legibus.

¶Musici, qui iidem poetæ. Cic. 3. de Orat.

¶Beneficentia quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appellare licet. Cic. 1 Offic.

¶Comparatio de eodem & alio, vel, De eodem & altero. Cicero in Topicis.

¶Idem quod. Cicero ad Attic. lib. 6. 113, Nunc ista habet iuris idem quod cæteræ, nihil præcipui. Idem 2. de Diuinat.

¶Idem ac. Varro de Lingua Latina, Idem ac diceretur, aut hic lepus, & hic nemus. Terent. Heauton. 2. 3,

Et animus te erga idem ac fuit.

Idem valet ac si pateat iudicaret. Cic. pro Sylla.

Idem atque. Plaut. Mostel. 4,

Eundem animum oportet nunc mihi esse gratum, vt impetraui,
Atque olim.

Idem vt, pro Idem quod Plaut Merc. Non ego idem facio, vt alios in comœdiis amantes vidi facere.

¶Idem ætatis. Tacit. lib. 13, Mos habebatur, principū liberos cum cæteris idem ætatis nobilibus, &c. Id est, eiusdem ætatis.

Idem virium. Tacit. lib. 14, Nec bonis artibus idem virium erat. Id est, eædem vires.

¶Idem, geminatum. Cic. Varroni lib. 9 epist. 2. Caninius idē tuus, & idem noster, quum ad me pervesperi venisset, &c. Initium est epistolæ. Idem lib. 2. de Diuinat. Nam ex acuminibus quidem, quod totum auspicium militare est, iam M. Marcellus ille quinquies Consul totum omisit, idem Imperator, idem Augur optimus.

¶Idem, cum datiuo. Horatius in Arte poetica, Inuitum, qui seruat, idem facit occidenti. Id est simile, seu idem quod occidens. Lucretius libro 3,

-quoniam vnus Homerus
Sceptra potitus, eadem aliis sopitus quiete est. E Græcis sumptum, qui ταυτὸ ... passim dicunt.

Idem est ac si. Quintilianus in Ægro redempto, Quin propter duos vicerim, quod in altero mihi pietas concessit, idem est ac si mihi neutrum reddidisset.

Identidem, penult. corr. {...} Frequenter, cum quodam interuallo, inquit Valla lib 2. Plaut. Milit. 2. 2, Cogitato identidē, tibi quàm fideles fuerim. Plin. epist. 108, Legi enim locum, identidem repetens ea maximè quæ de me scripsisti.

Identidem dicere. Cic 2 de Finibus.

Identidem furneus v debatur in vrbem impetus. Liu. 5. ab Vrbe.

Identidem belli author. Liu. 1. ab Vrbe.

Identidem quærere. Cic. pro Rosc. Amer.

Appellare nomen alicuius identidem. Cic. 2. de Inuent.

Recitabatur identidem Pompeij testimonium. Cic. pro Rabirio Posthum.

Identidem, repetitò, inconstanter. Catull. ad Furium & Aurelium,
Quos simul complexa tenet trecentos
Nullum amans bene: sed identidem omnium
Ilia rumpens.
Duo sunt Saphici, & tertius Adonius.

¶Eisdem vel iisdem. Cic. in Orat. Idem campus habet, inquit Ennius. &, In templis isdem. probauit isdem. ut erat verius, nec tamen eisdem optimius: malè sonabat iisdem. impetratum est à consuetudine, vt peccare suauitatis causa liceret.

Ideo {διὸ} Coniunctio collectiua, siue rationalis. Cic. pro Cælio, Sed vestræ sapientiæ est Iudices, nō si causa iusta est viris fortibus oppugnari M. Cælium, ideò vobis quoque vos causam putare esse iustam alieno dolori potius, quàm vestræ fidei consulendi.

Ideo quia. Plaut. Merc. 3,
-hoc ideò fit, quia
Quæ nihil attingunt ad rem, nec, &c.

Ideo quòd. Cic. Lentulo, lib. 1. 8, Re quidem ipsa ideo mihi non satisfacio, quòd, &c.

Ideo vt. Cic. 6. Verr. Ideo Claudius Pulcher retulit, vt C. Verres auferre posset.

Idioma, penult. prod. idiomatis, neut. gen. Proprietas, ἰδίωμα.

Idiota, idiotæ, penult. prod. cum gen. {ἰδιώτης, ἰδιῶτις} Indoctus, & illiteratus. Lucil. lib. 26, Quidni & tu idem illiteratū me atque idiotam diceres? Cic. in Pisonem, Tu eruditior quàm Piso, prudentior quàm Cotta, abundantior consilio, ingenio, sapiētia quàm Crassus, ea contēnis, quę illi idiotæ, vt tu appellas, præclara duxerūt. Et paulo pòst, Sed planè animi sui causa, ludos nobis idiotis relinquunt.

Idiotæ opponitur Ingeniosus atque intelligens. Cic. 6. Verr.

Idiota, Dicitur etiam priuatus & plebeius.

IDMON {Ἴδμων} Vates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ filius. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filium esse dicit, & item Herodotus. Volaterranus.

Argolicus Idmon. Valer. 5. Argonaut.
Audax Idmon Ouid. in Ibin.
Phœbeius Idmon. Valer. 1. Argonaut.

I D O

Idolum, idoli, penult. prod. {εἴδωλον} Simulachrum, & repræsentatio rei alicuius: quam veteres in honore habebāt. Cic. 1. de Finibus, Imagines quæ idola nomināt. Plin. epist. 147, Mox apparebat idōlon, senex macie & squallore confectus, promissa barba. Cic. ad Cassium, lib. 15. 16, Sed si in insulam Britannicam cœpero cogitare, eius idolum mihi aduolabit ad pectus.

Idololatria, idololatriæ, pen. prod {εἰδωλολατρεία} Idolorum cultus.

Idololatra, idololatræ, penult. corr. comm. gen. {εἰδωλολάτρης} Idolorum cultor.

Idolothytum, idolothyti, penult. prod. Quod immolatum est idolo. {εἰδωλόθυτον, εἰδωλόθυτα.}

IDOMENEVS, penult. corr. quadrisyllabum {Ἰδομενεύς} Deucalionis filius, & nepos Minois, rex Cretensium, qui teste Homero, populos suos ad Troiam duxit, & quum post euersam Troiam reuerteretur, in tempestate deuouit diis sacrificaturum se de re quę ei primùm occurrisset. Contigit vt filius eius primus occurreret: quem quum, vt alij dicunt, immolasset, aut immolare voluisset: à ciuibus pulsus regno, Salentinum Calabrię promontorium tenuit: iuxta quod condidit ciuitatem, vt scribit Virg 3 Æneidos,

Et Salentinos obsedit milite campos
Lyctius Idomeneus. Hæc Seruius.

Ingens Idomeneus. Horat. 4 Carm. ode 9.

Idoneus, Adiectiuum {...} Aptus ad omnia, & bona & mala, inquit Donatus, Conueniens, & alicui tei natus. Terent. Hecyra, 3 3,

Nequeo mearum rerum initium vllum inuenire idoneum,
Vnde exordiar enarrare. Plin. epist. 150, Adeò rarum est inuenire idoneos conductores. Barbari propriae vocant.

Idoneus author, Fidelis & sufficiens quod dicitur. Cicero 5 Verr. Liu. 8 ab Vrbe, Idoneos authores habeo quærentibus de nobis Sumnitibus ita responsum ab Senatu, &c.

Idonei atque integri homines Cic. 1. Verr.

Idoneis verbis consuescere. Cic. 1. de Orat.

Idoneum tempus, Accommodum. Cic. pro Sexto Roscio. Et 2. Offic. Sic fit vt modestia hęc quam ita interpretamur, vt dixi, scientia sit opportunitatis idoneorum ad agendum temporum.

Aptus & idoneus. Cic. 2 de Legibus. Est enim ratio mēsque sapientis ad iubendum & deterrendum idonea.

Idoneus locus. Cic. 1. de Legibus.

Idonea tempestas. Cicero ad Quintum fratrem, lib 2 8, Tu mi frater simul ac ille venerit, primam nauigationem (dummodo idonea tempestas sit) ne omiseris.

¶Idoneus, cum datiuo: Hoc est vtilis, & quod Gallica lingua dicimus suffisant. Cic. 5. Verr. Tibi fortasse idoneus fuit nemo quem imitarēre. Idem Leptæ, lib. 6. 19.

Historiæ magis idoneus erit aliis. Quintil. lib 2. cap. 8.

Pugnæ non satis idoneus Horat. 2. Carm ode 19.

Rhetori idoneus puer. Quintil. lib 2. cap. 3.

Idoneus ad hanc rem, Natus & aptus Plautus Pœnulo, 8. Cicero ad Atticum, lib. 5. 93, Iniiceret etiam consiliis idoneis ad hoc nostrum negotium.

Demonstratiuus ad scribendum idonea. Quintil. lib 3. cap. 8.

Idoneus de Cic. 4. Acad. Et eum idoneum de qua quæratur, & homines dignos quibuscum disseratur, putant.

Idoneus in. Terent. And. 4 5,
-adeóne videmur vobis idonei in quibus sic illudatis?

Idoneus qui. Terent. And. 3 2,
-itáne tandem idoneus
Tibi videor, quem tam apertè fallere incipias dolis?

¶Idonei, Locupletes & diuites. Cicero 1. Officiorum, Et sępe idoneis hominibus indigentibus de re familiari impertiendum, sed diligenter atque moderatè. Sic enim Lactantius interpretatur, qui & styli sui acumen in hæc Ciceronis verba distringit, quum ait, Quid est idoneis? nempe iis, qui restituere & referre gratiam possint? Deinde subdit, Non enim idoneis hominibus largiendum est, sed quantum potest, non idoneis. Hæc ille.

¶Idoneior, Comparatiuum. Vlpianus in l. Quod & lex. D. de lib. hom. exhiben. Si plures sunt, qui experiri volent, eligendus est à prætore, ad quem maximè res pertinet, vel is qui idoneior est. Callistratus in l. Semper. D. de iure immunitatis, Coloni quoque Cæsaris à muneribus municipalibus liberantur, vt idoneiores prædiis fiscalibus habeantur. Paulus. D. De popularibus actionibus, l. 2. Si plures simul agant populari actione, Prætor eliget idoneiorem.

Idonea, idoneorum. Tacitus lib. 4. At apud idonea prouinciarum. Hoc est apud idoneos locos prouinciarum.

Idonee, Aduerbium {...} Aptè & commodè. Cic. 1. de Inuent. Exordium est oratio animum auditoris idoneè comparans ad reliquam dictionem.

IDOTHEA, Fuit Prœti regis Argiuorum filia, Homero in Odyssea.

IDVMÆA {Ἰδουμαία} Regio est Syriæ, teste Plinio lib. 5, à Meridie contigua Arabię, à Septentrione verò Phœniciæ: à qua Libanus eam diuidit, habétque ciuitatem Idumen Phœnicię coniunctam, & abundantem palmis, vt ostendit Lucan. lib. 3 dicens, -& arbusto palmarum diues Idume. Vnde Idumæus adiectiuum, pro epitheto palmarum ponitur à Virgilio 3 Georg.

Idus, iduum, Pluraliter tantùm, fœmin. gen. {εἰδοί, ...} dicuntur octo illi dies, qui in singulis mensibus Nonas sequuntur. Cicero ad Atticum, lib. 14. 305, Sed omnia licet concurrant, idus Martiæ consolantur.

¶Idus dicuntur diuisiones: vnde propriè existimantur dies qui diuidunt mensem. Diuidunt enim menses, præcipuè Nonas à Calēdis. Iduare siquidem Hetrusca lingua, diuidere est.

Octonæ Idus. Horat 1. Serm. sat. 6.

Agendæ tibi sunt Idus. Horat. 4 Carm. ode 11.

IDYIA, Vxor Æetæ regis Colchorum. Vide MEDEA.

I E C

Iecur, iecoris, vel iecinoris, pen. corr. {ἧπαρ} Qui genitiuus, vt ait Priscianus, à nominatiuo iecinus videtur esse. Hepar Græcè dicitur, éstque id viscus quod dextra parte ventriculo assidet, sanguinémque conficit. Plaut. Curcul. 5,

·lien necat, renes dolent,
Pulmones distrahuntur, cruciatur iecur,
Radices cordis pereunt.

Plin. lib 11. cap 37, Iecur in dextra parte est, in eo quod caput extorum vocant, magnæ varietatis. Cic. 2. de Nat. deor.

¶Iecur, pro prudentia & sapientia, sicut & cor, Latinis dici indicat Epigramma illud de Catone grammatico,
Eo cor Zenodori, en iecur Cratetis. Turnebus.

Iecur anseris proceres gulæ saporis bonitate commendant: fartilibus crescit mira amplitudine: & quod mirabilius est, exemptum quoque lacte mulso augetur. Ex Plinio libro 10. cap. 22. Martialis lib. 13. 58,
Aspice quàm tumeat magno iecur ansere maius.

Ægrum iecur. Pers. sat. 5.

Aridum iecur. Horat. Epod 5.

Iecur arietinum, Vide ARIES.

¶Siccum iecur ardet ira. Iuuenal. sat. 1.

Feruens difficili bile tumet iecur. Horat 1. Carm. ode 13.

Pennæ iecoris porriguntur. Vlodicianus ad Valentinianum Imperatorem.

Vlcerare iecur alicuius. Horat. 1 epist. 19.

Bilis vrit iecur. Horat. 1. Serm. sat 9.

Iecinorosus, siue Iocinorosus, qui iecoris siue iocinoris vitio laborat. Scribonius Largus, Iocinorosis duritiam habentibus diutinam, ex aqua mulsa satis conuenit.

Iecusculum, penult. corr. Diminutiuum {ἡπάτιον} Plinius lib. 11 cap. 37, Murium iecusculis fibræ ad numerum lunæ in mensa congruere dicuntur, totidémque inueniri quotum lumen eius sit. Sic Cic. 2. de Diuinat.

Ieiunium, huius ieiunij {νηστεία, ἀσιτία} Tempus quo à cibis abstinemus. Liu. 6. bel. Maced. Eorum prodigiorum causa libros Sibyllinos ex S. C. Decemuiri quum adissent, renuntiarunt, ieiunium instituendum Cereri esse, & id quinto quoque anno seruandum.

Instituere ieiunium. in præcedenti exemplo.

Annua ieiunia celebrare Claud ad Christum, 9.

Longa domant illos inopi ieiunia victu. Ouid. 1. Metam.

Explere ieiunia. Seneca Thyeste, 1.

Indicere ieiunia Horat. 2. Serm. sat 3.

Ieiunio laborare. Colum. lib. 3. cap. 15.

Expers vndæ & cibi, lacrymis pauit ieiunia. Ouidius 4. Metamorphoseos

Placare ventris ieiunia Ouid. 15. Metam.

Sedare ieiunia carne feræ Ouid. 15. Metam.

Soluit ieiunia rebus granis. Ouid. 4. Fast.

Vacare ieiunio. Cels. lib. 3. cap. 18.

Ieiunus, ieiuna, ieiunum, pen. prod. {νῆστις} Qui à cibis abstinet. Plautus Pseud 2,
In scenam qui ieiunus venerit, &c. Idem Capt 2,
Neque ieiuniosiorem, neque magis ecfractum fame Vidi.

Arena ieiuna. Virgil. 3 Georg

Ieiuna auiditas, Hoc est maxima & qualis ieiunis esse solet. Plinius lib. 10 cap. 3, Eadem ieiunæ semper auiditatis & querulæ murmurationis De quodam genere aquilæ.

Expletur ieiuna cupido. Lucret. lib 4.

Dentibus ieiunis acer lupus. Horat. 2. epist. 2,

Fames ieiuna Ouid 8 Metam. Fames, dea.

Ieiuna glarea. Sicca & sterilis terra. Virgil. 2. Georg.

¶Ieiunum, ieiuni, pen. prod. {νῆστις} Intestinū significat, quod maiores nostri hiram, & per diminutionem hilam dixerunt: & Hilum neutro genere. Celsus libro 4. cap. 1, de iunctura quæ pylorus dicitur, Ab ea ieiunum intestinum incipit: cui tale vocabulum est, quia nunquam quod accipit continet, sed protinus in inferiores partes transmittit.

Iugera ieiuna Seneca Herc. OEt. 2.

Macies ieiuna. Claud. de bello Gildon.

Ieiuni oris saliua. Plin. lib. 7. cap. 2, Quòd si in fauces penetrauerit, etiam moritur: idque maximè humani ieiuni oris.

Ieiuna saliua. Colum lib. 6. cap. 33, Cicatrices oculorum ieiuna saliua & sale defricatæ extenuantur.

Ieiuna terra. Colum. lib. 3. cap 5.

Amicus ieiunus Cic Appio, lib. 3. 10, Nihil in me non modò pestiferum, & insidiosum, & fallax in amicitia, sed ne humile quidē, aut ieiunum debes agnoscere. Bud.

¶Ieiunus animus, per translationem, pro exili, tenui, minuto, nec satis pleno, aut capaci rerum ingentium. Cic. 14 Philipp. Hæc interposui, P. C. non tam vt pro me dixerim (malè enim mecum ageretur, si parum vobis essem sine defensione purgatus) quàm vt quosdam nimis ieiuno animo & angusto monerem, &c.

Frigida & ieiuna calumnia Cic. pro Cæcinna.

¶Ieiuna oratio, cui opponitur Copiosa & plena. Cicero 3. de Orat. Quod siquis erit qui ductus opinione vulgi aut Antonium ieiuniorem, aut Crassum fuisse pleniorem putet, &c. Quintilian. lib. 8 cap. 3.

Traditiò ieiuna, atque arida. Quintil. lib 3 cap. 1.

¶Ieiunus, cū genitiuo, Vide Ieiunæ alicuius rei aures, in AVRIS.

Ieiunè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} vt Ieiunè de re aliqua disputare, agere, dicere: Hoc est frigidè, & languidè admodum. Cicero 1. de Orat. Etenim videmus iisdem de rebus ieiunè quosdam & exiliter, vt eum quem acutissimum ferunt Chrysippum disputasse, &c. Idem in Oratore.

Ieiunitas, pen. corr. {ἰσχνότης} ieiunitatis, Tenuitas, cui contraria est Vbertas & copia. Cic. 5. Tusc. Et quum obruerentur copia sententiarum atque verborum, ieiunitatem & famem se malle quàm vbertatem & copiam dicerent. Idem 2 de Orat.

Ieiunitas & siccitas, & inopia orationis. Cic. in Bruto.

Ientaculum, ientaculi, pen. corr. {ἀκράτισμα} Cibus qui ante prādium sumitur. Prandiolum aliàs dicitur. Plaut. Curcul. 1,
Me inferre Veneri noui iam ientaculum. Suetun. in Vitell. Epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispartiebat: in ientacula, & prandia, & cœnas, comessationésque. Martial. lib. 14. 219,
Surgite, iam vendit pueris ientacula pistor.

Iento, ientas {ἀκρατίζω} ientāre, Aliquid ante prandium gustare. Varro Marcipore, Vt eat, ac Remp. administret, & quòd pulli ientent. Afranius, Hæc ieiunia ientaui.

Ientatio, ientationis, Verbale. Firmicus libro 2. cap 10, Venus significat etiam conuiuia, ientationes, dulciáque tragemata, siue bellaria.

Iens, euntis {ἰών} Participium ab Eo, is verbo.

IERNA, Hispaniæ fluuius est, authore Mela lib. 3. Strabo lib. 3, Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam amnem potuisse vocari verisimile est.

IERVSALEM {Ἱερουσαλήμ} Vrbs Iudææ celeberrima: vide Dictionarium nominum Hebraicorum.

IES, Ietis, Ciuitas est Achaiæ in promontorio eiusdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens, sex millibus passuum nauigatur. Tortelius.

IESVS {Ἰησοῦς} dissyllabum apud Hebræos, tametsi Græcis trisyllabum. Nomen est Redemptoris ac Saluatoris nostri Christi: qui Hebraicè Iehosua dicitus, Latinè Saluator, vel vt alij volunt Seruator. Cuius significationis ratio est apud Matthæum: Hic enim (inquit) saluum faciet populum suum à peccatis suis.

I G

Igitur, penult. corr. {[illegible]} Collectiua vel rationalis coniunctio est: colligit enim supradicta, illatione, hoc est ratione confirmat. Adhibetur, inquit Valla, breuioribus conclusionibus. Quintil. libro 1. cap 5, Solœcismus fit transmutatione, qua ordo turbatur, Quoque ego, Enim hoc voluit, Autem hoc habuit. Ex quo genere an sit Igitur initio sermonis positum, dubitari potest: quia maximos authores in diuersa opinione fuisse video, quum apud alios sit etiam frequens, apud alios nunquam reperiatur. Terentius Andr. 1. 3,
Quid igitur sibi vult pater? Cicero pro Ligario, Habes igitur Tubero, &c.

Igitur, pro Deinde, vt ait Donatus. Terent. Eunuch. 1. 1,
Quid igitur faciam? non eam? ne nunc quidem
Quum accersor vltrò. Plaut. Amphit. 4,
Clara vorsum fabulabor: hic auscultet quæ loquar?
Igitur magis maiorem in modum in sese concipiet metum.

Ignarus {ἀγνοῶν} Vide IGNORO.

Ignauus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Est, inquit Donatus, qui vim non potest ferre, qui non est perseuerās. Cic. 2. Tuscul. Vt enim fit in prælio, vt ignauus miles ac timidus simul ac viderit hostem, abiecto scuto fugiat. Liu. 5. ab Vrbe, Fusos esse ab ignauissimo & fugacissimo hoste. Terent. And. 1. 5, adeòn' me ignauum putas?

Ignauus & imbellis inter hostes. Liu Decad. 3. lib. 6.

Ignauus & Fortis, contraria. Cic 1. de Inuent. Indignum esse ab homine ignauissimo virum fortissimum Aiacem esse necatum.

Æstus ignaui. Ouid. 7. Metam. Ab effectu.

Amor ignauus. Stat 3 Sylu. 2.

Anni ignaui. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.

Contagia ignaua. Claud. 1. in Eutrop.

Corpus ignauum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.

Ignauus dolor, Qui vires aufert, vt labori sufficere nequeat. Plin. libro 11. cap. 18, Rege apum à peste consumpto mœret plebs ignauo dolore: non cibos conuehunt, non procedunt.

Frigus ignauum. Ouid. 2. Metam. Ab effectu.

Ignauum & iners interrogationis genus. Cic. de Fato.

Grauitas ignaua. Ouid. 5. Metam.

Mora ignaua. Ouid. 1. de Arte.

Ignaua otia. Ouid 1. Trist. eleg. 6.

Ignauum pecus, Hoc est inutile, & nullius artis. Virgil, 4. Georg.
Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent.

Ignauus somnus. Ouid. 11. Metam.

Ignauus succus. Plin. lib. 20. cap 18, Quum capita ipsa & folia decoquuntur, succus meconium vocatur, multum opio ignauior.

Ignauia, huius ignauiæ {[illegible]} Est vitium contrarium fortitudini, quo quis aggredienda præ formidine non aggreditur. Cicero de Amicit. Vt cum aliqua cura res sibi contrarias aspernetur atque oderit, vt bonitas malitiam, temperantia libidinem, ignauiam fortitudo.

Timiditas & ignauia. Cicero 1 de Finib. Quibus rebus intelligitur nec timiditatem ignauiámque vituperari, nec fortitudinem patientiámque laudari suo nomine.

Ignauia odoris, pro Odore remisso & lano Plin lib. 11 cap. 15.

Ignauè, pen. prod. Aduerbium {ῥαθύμως} Hoc est lente, & segniter. Cic. 2. Tuscul. Nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid seruiliter muliebritérve faciamus.

Ignauiter, pen. corr. {[illegible]} Similiter aduerbium. Hirtius ad Cicer. in Epist ad Attic. lib 15. 325, An ego, quum omnes caleant, ignauiter aliquid faciam? Lucil. Saty. lib 16, Cur tam ignauiter, hoc præsertim tempore, quæris?

Ignauo, ignauis, ignauit, Ignauum facio. Antiquum. Acc. Ænead. aut Decio, Fateor, sed sæpe ignauis fortem in spe expectatio. Nonius.

Ignis, huius ignis, m.g. {πῦρ} A gignendo dictus: quòd in eo nihil nascatur, & omne quod nascitur, eum amittit & frigescit. Vel quod seipsum pariat, & paruis scintillis crescat in immensum.

Inuicti ignibus dentes, Vide INVICTVS.

¶Acer ignis, Vide ACER.

Arduus ignis Stat. 3. Sylu 3.

Atri ignes. Virgil 4 Æneid.

Ignis auarus. Propert. lib. 2. eleg. 29.

Auidus ignis. Ouid. 12. Metam.

Calidi ignes. Lucret. lib. 2.

Confusi ignes Stat. 5. Thebaid.

Damnosi ignes. Ouid. 4. Fast.

Feruidus ignis Seneca OEdip. 12.

Festus ignis. Stat. 4. Sylu. 8.

Ingens ignis, Vide INGENS.

Inimicus ignis Virgil 4. Georg.

Languidus ignis, Vide LANGVOR.

Lentus ignis, Vide LENTVS.

Magnus ignis, Vide MAGNVS.

Malignus ignis, Id est parcus, tenuis, exiguus, cui opponitur Ingens. Martial. lib 10. epigr. 96,

Pascitur hic, ibi pascit ager: tepet igne maligno
Hic focus, ingenti lumine lucet ibi.

Nigri ignes, Rogales. Horat. 4. Carm. ode 12.

Odorati ignes. Ouid 1. Fast.

Pugnax aquæ ignis Ouid. 1. Metam.

Rapax ignis Ouid 8 Metam.

Rapidus ignis. Virgil. 4. Georg.

Roseus ignis Claud. 5. Paneg.

Rutilus ignis. Virgil. 1. Georg.

Viuus ignis Paterculus lib. 2, Seruilia Lepidi vxor viuo igni deuorato, præmaturam mortem immortali nominis sui pensauit memoria.

¶Abolitum corpus igni. Tacit. lib. 16.

Ignem ab æde abstinere. Liu. 7. ab Vrb. Vide ABSTINEO.

Accendere ignem. Virgil. 5. Æneid. Vide ACCENDO.

Lethiferos accendit Sirius ignes. Sil. lib. 16.

Adhibere ignem, Vide ADHIBEO.

Adiuuare ignem, Vide ADIVVO.

Apponere ad ignem, Vide APPONO.

Largus arder ignis Horat. 1. Serm. sat 8.

Affectare ignem è silice, Vide AFFECTO.

Concipere ignem Ouid. 9. Metam.

Certe ignis peredit Ætnam Horat. 3 Carm. ode 4.

Cinere multo latet obrutus ignis. Lucret. lib. 4.

Coercere ignes, Vide COERCEO.

Compescere ignes. Ouid. 2. Metam.

Comprendere ignem crinibus. Virgil 7. Æneid.

Concremare igni, Vide CONCREMO.

Conicere se in ignem, Vide CONIICIO.

Considere in ignes, dicitur vrbs vel domus Virgil 2. Æneid.

Corrumpi igni, Vide CORRVMPO.

Festos cumulare altaribus ignes. Stat. 4 Sylu. 8.

Debacchantur ignes. Horat. 3. Carm ode 3.

Depellere ignes ab aliquo Virgil 9. Æneid.

Vlmos igni dare, Id est imponere foco. Virgil. 3. Georg.

Ignem elicere lapidum conflictu atque tritu. Cicero 2. de Natura deorum.

Excudere ignem abstrusum venis silicis. Virg. 1. Georg.

Aurum de crinibus ignem Excutit. Ouid 12. Metam.

Ignem facere. Cæs. 3 bel. Ciuil. Suosque omnes castris continuit, ignésque fieri prohibuit, quo occultior esset eius aduentus.

Impius ignis templa Iouis ferat. Stat. 5. Thebaid.

Festinare ignes. Tacitus libro 14, Sed cædes, patibula, ignes, cruces tanquam reddituri supplicium, ac prærepta interim vltione festinabant.

Flagrant ignes. Sil. lib. 5.

Furtiue ignes Virgil. 4 Æneid.

Haustus igni. Tacit lib. 12, Eodem oratore Bononiensi Coloniæ igni haustæ subuentum, centies sestertij largitione.

Inferre ignem hostibus. Lucret. lib. 5.

Ignem operibus inferre Cæs. 2. bel. Ciuil. Portis se foras erumpūt, secundo, magnóque vento operibus ignem inferunt.

Iniicere ignes Capitolio, Vide INIICIO.

Moliri ignem. Virgil. 10. Æneid.

Occisus igne. Quintil lib. 6. cap. 1.

Opprimere ignem, Vide OPPRIMO.

Arduus ignis palpitat. Stat. 12 Thebaid.

Ignem ignes procudunt. Lucret lib. 2. Alij legunt, producunt.

Infandos ignes prohibe à nauibus. Virgil. 1. Æneid.

Stridunt ignes Iuuen. sat. 10. Lucan. lib 6

Ignem subiicere. Cic. 3. Verr. Cædere ianuam saxis, instare ferro, ligna & sarmenta circundare, ignem subiicere cœperunt.

Subsiliunt ignes ad tecta domorum. Lucret. lib 2.

Suppositi ignes cineri Horat 2. Carm ode 1.

Suscipere ignem foliis. Virgil 1 Æneid.

Sopitos ignes suscitare. Virgil Æneid. 8.

Torrere igni fruges. Virgil. 1. Georg.

Latè vagatur ignis, Vide LATVS.

Volant ignes ad tecta. Virgil 12 Æneid.

¶Liquidus ignis, Id est purus, æthereus. Virg eclog. 6. Seruius.

Liquidi color aureus ignis. Lucret. lib. 6.

Astrorum ignes, Stellæ. Virgil 3. Æneid.

OEtei ignes, pro Stellis, Vide Noctifer in NOX.

Sanguineo igne comètes. Claud. 1. de Raptu Proserp.

Vagus ignis Solis Lucan. lib 1.

Phœbei ignes. Ouid. 5. Metam.

Tremuli ignes Lucret. lib. 4. De solis splendore.

¶Fulmineus ignis. Lucret. lib. 2.

Abruptus nubibus ignis, Vide ABRVMPO.

Crebris micat ignibus æther. Virgil. 1. Æneid.

Elisus nubibus ignis. Ouid 8. Metam.

Infesto igne peti Ouid 5 Trist. eleg. 1.

Rapidus ignis Iouis, Fulmen. Virgil. 1. Æneid.

Trisulci ignes, Fulmina. Ouid. 2. Metam.

Oculi micant igne. Ouid. 3 Metam.

Truculento igne minaces ardent genæ. Seneca OEdip. 12.

¶Ignis, pro meretrice aliquando accipitur, quòd non secus atque ignis amantes vrere soleat vel quia auida & auara est, vt ignis, alimentorum. Terent. Eunuch. 1. 2,

Accede ad ignem hunc, iam calesces plus satis. Virg. eclog 4.

At mihi sese offert vltro meus ignis Amyntas. Donatus.

¶Ignis, pro amore, vt Arserunt agitati fortius ignes. Ouidius 6. Metamorph.

Cæco carpitur igni. Virgil 4 Æneid.

Indomito igne carpi. Ouid. 10 Metam.

Blandos ignes colligere paulatim Valer. 1. Argon.

Validos ignes concipere. Ouid. 7. Metam.

Edunt medullam ignes. Catull ad libellum, epigr. 33.

Erumpit oculis ignis Seneca Hippol. 4.

Mutuos ignes ferre Seneca Hippol. 4.

Insolitos ignes hauserat virginia Claud de Nupt. Honorij.

Lentis maceratur ignibus Horat. 1. Carm. ode 13.

Mersus visceribus ignis. Seneca Hippol. 5.

Nutrire suos ignes. Ouid 6 Metam.

Furtiuo igne populante venas Seneca Hippol. 3.

Tepidus ignes sub pectore sensit. Ouid 12. Metam.

¶Subiicere ignem, Id est inuidiæ materiam suggerere. Cicero pro Rabirio Posth. Et quanquam tum propter multorum delicta, etiam ad innocentium periculum tempus illud exarserat, tamen quum odium non restinxeritis, huic ordini ignem nouum subiici non siuistis. Budæus.

¶Ignis sacer, Morbi genus: cuius duæ species sunt: altera est subrubicundus aut mistus cum rubore, atque pallore, exasperatúsque per pustulas continuas, quarum nulla altera maior est. plurimæ perexiguæ, in quibus semper ferè pus est, & sæpe rubor cum calore: serpitque id nonnunquam senescente eo quod plurimum vitiatum est. fit maximè in pectore, aut lateribus, aut eminentibus partibus, præcipuéque in plantis. Altera species est in summæ cutis exulceratione, sed sine altitudine hæc latum est, sublinidum: inæqualiter tamen, mediúmque senescit, extremis procedentibus, ac sæpe id quod iam sanum videbatur, iterum exulceratur. cutis colorem habet ex rubro subnigrum. hoc morbo corpora ferè seniora tentantur, aut quæ mali habitus sunt, sed in cruribus maximè. Hæc Sipontinus. Plinius lib 26. cap. 11, Ignis sacri plura sunt genera: inter quæ medium hominem ambiens, qui Soster appellatus, & enecat si cinxerit. Vulgus vocat *ignem S. Antonij.*

Ignis sacer est quem Græci *ἐρυσίπελας* appellant. Virgilius 3. Georgicorum,

-contactos artus sacer ignis edebat. Seruius.

Igniculus, huius igniculi, pen. corr. masc. gen. Diminutiuum {πυρίδιον.} Iuuenal. sat 3,

-igniculum brumæ si tempore poscas.

¶Igniculus, metaphoricè, pro incitamento & veluti stimulo quodam à natura dato, ad virtutem consequendam. Cicero lib 3. Tuscul. Nunc paruulos nobis dedit igniculos, quos, &c. Idem 5. de Finib. Quorum similia sunt prima in animis quasi virtutum igniculi & semina.

Igniculus desyderij. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 20, Quo tolerabilius feramus igniculum desyderij tui, crebris nos literis appellato.

Ingenij igniculi. Quintil. in Proœm. lib 6.

Virilis igniculus. Cicero Attico, lib. 15 319, Reliqua pars epistolæ illa quidem in vtranque: sed tamen nōnullos interdum iacit igniculos viriles. Id est incitamenta quædam, vel incentiua virtutis homini innata. Budæus.

Iacere igniculus, Vide IACIO.

Igneus, Adiectiuum {πύρινος} Quod igne candidum est. Cic. 2 de Nat. deorum, Nam omne quod est calidum & igneum, cietur & agitur motu suo.

Æther igneus. Tibul. lib. 4 ad Messalam.

Astra ignea. Virgil 4. Æneid.

Igneus color. Plin. lib 8. cap. 38, Arescit vt in gemmas carbunculis similes, & igneo colore fulgentes.

Igneus feruor. Plin lib. 9. cap. 60, Huic tam igneum feruorem esse tradunt, vt omnia in mari contacta adurat.

Sitis ignea. Virgil. 3 Georg.

Sol igneus. Claud. 2. Paneg.

Virtus ignea, Diuina. Lucan. lib 9.

Ignigena, ignigenæ, pen. corr. Ex igni genitus. Ouid. lib. 4. Metamorphoseos,

Thuráque dant, Bacchúmque vocant, Bromiúmque, Lyæúmque,
Ignigenámque, satúmque iterum, solúmque bimatrem. Cognomē est Bacchi, quòd ex fulmineo igne genitus sit. Vide Fabulam apud Ouid. lib 3. Metam in Semele.

Ignitus, pen. prod. Adiectiuum {πυρώδης, διάπυρος, ἔμπυρος, πυρωτός} Candens & admodum calidus.

Ignitius vinum, Hoc est naturam habens calidam & igneam. Gellius lib. 17. cap. 8, Tum ego respondi, coniectare me vinum idcirco minus coalescere, quod semina quædam caloris in sese haberet, assétque natura ignitius.

Igneo,

Igneo, ignes: à quo Ignesco, ignéscis {[illegible]} ignéscere, Ignitum fieri, In ignem conuerti & veluti ardere. Cic. 2. de Nat. deor. Vt ad extremum omnis mundus ignesceret.

Ignescit amor. Colum. lib. 10, Antè amor ignescit menti, sæuitque medullis.

¶Ignescunt iræ, pro Accenduntur. Virgil. 9. Æneid.

Vultus ignescunt sanguine. Stat. 3. Thebaid.

¶Ignescitur, pro Ignescit. Laberius Colace,

Figura humana inimici ardore ignescitur. Nonius.

Ignescens, Participium {[illegible]} Plin. lib. 37. cap. 2, Sed in pretio varietas colorum, subinde circumagentibus se maculis in purpuram candorémque, & tertium ex vtroque ignescentem.

Odia ignescentia. Stat. 11. Thebaid.

Igniarium, igniarij {[illegible]} Igniaria Plinio appellantur ligna ex quibus ignis statim accenditur: lib. 16. cap 40, Calidæ, morus, laurus, edera, & omnes è quibus igniaria fiunt. Exploratorum hoc vsus in castris, pastorúmque reperit, quoniam ad excutiendum ignem, non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignémque concipit attritu, excipiente materiam aridi fomitis, fungi, vel foliorum facillimè conceptum: sed nihil edera præstantius, quæ teratur lauro, laurúmque terat.

Igniarium est (inquit Budæus) quo ignis elicitur: constat silice è quo ignis atterendo elicitur, & ferro quo silex atteritur percussu: vnde scintillæ decussæ, & in fomite, linteóque concerpto exceptæ, flammam excitant.

Ignifer, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum. vt Lampades igniferæ. Lucretius lib. 2.

Axis ignifer, Currus Solis Ouid. 2. Metam.

Ignifluus {[illegible]} Aliud adiectiuum. vt Cauernæ ignifluæ. Claudian. 6. Panegyr.

Ignipes, pen. corr. ignipedis {[illegible]} Martial. lib. 8. 27, Ignipedes posset sine Colchide vincere tauros.

Equi ignipedes Solis Ouid. 2. Metam.

Ignipotens, pen. corr. {[illegible]} dictus est Vulcanus, quòd ignis potestatem habeat Virgil 8. Æneidos,

Hoc tunc ignipotens cælo defendit ab alto.

Deus ignipotens, Vulcanus Virgil. 12 Æneid.

Ignispicium {[illegible]} sicut Auspicium, Diuinatio erat apud antiquos quæ ignis inspectione sumebatur. Plinius lib. 7. cap 56, Aruspicium Delphus, ignispicia Amphiaraus, auspicia auium Tiresias Thebanus inuenit.

Ignitabulum, pen. corr. Ignis receptaculum Festus. Solin. cap. 18, Pyrpole etiam, quoniam & ignitabula ibi & ignes inuenta sunt.

Ignobilis, & hoc ignobile, penult. correp {[illegible]} Incognitus, ignotus, vilis, & abiectus in contemptum. Plaut. Pseud. 15, Peregrina facies videtur hominis, atque ignobilis. Cic. 1. Tuscul. Quid Cyrenæum Theodorum philosophum non ignobilem, nónne miramur?

Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Tuscul Nec siletur illud potentissimi regis Anapæstum, qui laudat senem, & fortunatum esse dicit quod inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem peruenturus.

Non ignobilem argentariam facere. Cic pro Cæcinna.

Carmen ignobile. Virgil. eclog 9.

Non ignobili ea familia mulier. Cic. 7. Verr.

Ignobile gramen, Vile, vbique nascens, vt ait Seruius. Virgil. 4. Georgicorum,

& cerynthæ ignobile gramen.

Sordidæ & ignobiles herbæ. Plin lib. 22. cap. 3, Interim fortior augetur authoritas: quæ quanta debeatur etiam sordidis, hoc est ignobilibus herbis, perhibebitur.

Lechum ignobile. Sil. lib. 3.

Ignobili loco natus. Cic pro Cluent Vbi siquis ignobili loco natus ita viuat vt nobilitatis dignitatem virtute tueri posse videatur.

Non ignobilis dicendi magister Demetrius Syrus. Cicero de Claris Orat.

Ignobili atque inhonesta morte occubuit. Liu. 9. bel. Pun.

Nomen ignobile. Sil lib 13.

Regnum ignobile. Horat 1. Serm sat. 6.

¶Ignobilis, Stultus. Virgil. 1. Æneidos,

-sæuítque animis ignobile vulgus. Sic Seruius. Nisi mauis accipere pro fæce populi quam vocat Cicero.

Ignobilitas, pen corr. ignobilitatis {[illegible]} Vtilitas. Cic. 5. Tusc. Num igitur ignobilitas, aut humilitas, aut etiam popularis offensio sapientem beatum esse prohibebit?

Paupertas, ignobilitas, humilitas, solitudo. Cic. 5. Tuscul.

Virorum ignobilitas. Ouid. 6. Metam.

Ignobilitas generis. Cic. pro Murena.

Ignominis, & hoc ignomine, pen. corr. {[illegible]} Qui laude & gloria caret: quasi inglorius & illaudatus. A quo

Ignominia {[illegible]} Notationis nota, infamia, dedecus, cõtumelia, macula, probrum. Cic pro Quint. Dedecore, macula, turpissimáque ignominia notetur. Idem Thermo, lib 2. 17.

Ignominiæ est, pro summa ignominia & vitio habetur. Plin. libro 28. cap. 2.

Labes ignominiáque mortis. Cic pro Rab perd. reo.

Cum ignominia & dedecore perire. Cic. 2 de Diuinat.

Damnatione & ignominia dignus. Cic. Att. lib. 7. 123, Omnes damnatos, omnes ignominia affectos, omnes damnatione ignominiáque dignos, illac facere.

Accipere ignominiam. Cic. 4. Verr.

¶Afficere ignominia, Vide AFFICIO.

Qui ignominia mortuum affecerit. Cic. pro Sext. Rosc.

Ignominiis omnibus appetitus. Cicero pro Quintio. Vide APPETO.

Cadere ignominiam in aliquem. Cic. In illo communi incommodo, nulla in quenquam propria ignominia nominatim cadebat.

Concisus ignominiis, Vide CONCIDO. pen. prod.

Deformare ignominia. Cic. Eandem deformatam ignominia, lugentémque videat.

Depellere ignominiam. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Gemens ignominiam plagásque superbi victoris. Virgil. 3. Georgicorum.

Habere ignominiam. Cic Philipp. 5.

Imponere iniuriam alicui sine ignominia. Cic. pro Quint.

Inferre ignominiam, Vide INFERO.

Inurere ignominiam alicui, Vide INVRO.

Notare aliquem ignominia. Quintil. lib. 6. cap. 3. Cic. 7 Philipp. Vide NOTO.

Perferre ignominiam, Vide PERFERO.

Ignominiosus, pen. prod. {[illegible]} Notatus infamia. Quintil. lib 7. cap. 2, Tibi inquit accusator, illos non licuit occidere. exul enim erat & ignominiosus.

Ignominiosa ac barbara appellatio. Plin. lib. 3. cap 3.

Dicta ignominiosa. Horat. a de Arte.

Ignominiosa fuga. Liu 3 ab Vrbe, Hos ignominiosa fuga domum se recipientes Romanos Consul in algido consequutus ad vnum omnes occidit.

Ignominiatus, pen. prod. {[illegible]} pro Ignominia affectus. Gell lib 9. cap. vlt. Quibus modis ignominiatus, tractatúsque sit à C. Cæsare Laberius poeta. Antiquum & obsoletum.

Ignoro, ignoras, penult. prod. {[illegible]} ignorâre, Nescire. Terentius Heaut. 2. 3,

Hoc primum, vt nequid huius rerum ignores.

Ignoras me, Hoc est, Qui sim non cognoscis. Terent Heaut 1. 1. Cic 4. Academ. Maiore enim studio Lucullus, cum omni literarum generi, tum philosophiæ deditus fuit, quàm qui illum ignorabant, arbitrabantur.

Ignorant me omnes. Plaut. Amph. 16. Terent. Eunuch. 5. 9,

-isti te ignorabant.

Ignorat nomen suum. Plautus Capt. 11. Id est, non meminit nominis sui.

Ignorat patrem suum. Terent. Phorm. 5. 6,

Somnium: vtíne hæc ignoraret suum patrem? o aliquid credito Phormio esse causæ.

Ignorat sit nécne. Cic. 4. Academ. Ipsa verò sapientia si se ignorabit, sapientia sit nécne; quomodo primùm obtinebit nomen sapientiæ?

¶Ignorâtur, Passiuum. Terent. Phorm. 2. 3,

Ignoratur parens. Plaut. Menæch 9.

Fides ista ignoratur. Ouid 1. Trist eleg 4.

Ignorans, penult prod. Participium {[illegible]} Cicero de Amicitia. Noua fabula quum ignorante rege vter eorum esset Orestes. Brutus Ciceroni, 16. 3, Iuuat enim magnificè loqui, & certe decet aduersus ignorantes quid pro quoque timendum, aut à quoque petendum sit.

Ignoratus, pen. prod. {[illegible]} Tacit. lib. 20, Eadem in Voculam parabantur, nisi seruili habitu per tenebras ignoratus euasisset.

Ars ignorata. Horat. de Arte.

Ignoratus vterus. Plinius epist. 164, Inde abortus, & ignorati vteri triste experimentum.

¶Ignoratior, & hoc Ignoratius. Tacitus lib. 12, Clementiámque ac iustitiam quantò ignotiora barbaris, tantò tolerantiora capesceret. Ignoratiora, Id est, magis incognita. Tolerantiora, id est tolerabiliora. Budæus.

Ignoratio, ignorationis {[illegible]} Inscitia, & si ita dicendum est, inscientia. Ad actum & rem pertinet, quæ penitus nescitur, nec sciri potest, nisi prodatur. Cic. lib 3. Offic. Quorum enim quisque reperitur, qui im punitate & ignoratione omnium proposita, abstinere possit iniuria. Idem ad Cælium, lib. 2. 8.

Ignoratio sui. Cic pro A. Cluentio, Quod erat odium dij immortales, quæ superbia, quanta ignoratio sui, quam grauis atque intolerabilis arrogantia? Idem de Amicit. Propter ignorationem stirpis & generis, &c. Corruptè legitur in quibusdam exemplaribus, Ignorantiam.

Abuti ignoratione alicuius, Vide ABVTOR.

Ignorantia, huius ignorantiæ {[illegible]} Ad humani ingenij vitium pertinere potest, quando quis per ignorantiam non satis intelligit quid faciat vel dicat. aut contrà. Quintil. lib. 7. cap. 2, Ignorantia prætendi non potest. Cic. pro Flacco, Vbi adolescentes nihil possent di cere nisi ignorantiam literarum.

Viri ignorantia. Ouid. 7. Metam.

Miserabilis ignorantia. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Supina ignorantia, Vide SVPINVS.

Ignorabilis, & hoc ignorabile, pen. corr {[illegible]} Quod non cognoscitur. Plaut. Pseud 8. Cic. 2. de Inuent. Quòd leuius, facilius, non ignorabile, non fortuitum, non necessarium fuerit. Gell. lib. 9. cap. 12, Alterum autem illud ignorabilius obscuriúsque est.

Ignarus, ignara, ignarum, pen prod {[illegible]} Imprudens, inscius, rudis, imperitus, indoctus. Plaut. Pœn 9, Ait se peregrinum esse, huius ignarum oppidi.

Ignarus animi mei. Terent. Hecy. 4. 4,

Erras, tui animi si me esse ignarum putas.

Ignara artis meretriciæ. Terent. Heaut 2. 1,

Habet bene ac pudicè eductam, ignaram artis meretriciæ.

Ignarus causæ. Plin lib. 17. cap. 11.

Ignarus fortunarum suarum. Cic. pro Quintio.

Haud ignara futuri. Virgil. 4. Æneid.

Hominum & locorum ignarus. Virgil. 1. Æneid.

Ignarus instituti. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24, Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego, &c.

Ignarus lacrymarum tuarum. Terent. Hecy 4. 4,

Ignarum censes tuarum lacrymarum esse me?

Ignarus es morum meorum. Terent. Adelph. 2.5,
-ne te ignarum fuisse dicas meorum morum.
Ignarus mundi Plin. lib. 2. cap 9.
Ignarus officij ciuilis. Cic. 3 de Finib.
Ignara patris Plin. epist. 176.
Ignarus philosophiæ. Cic. 1. Acad.
Rationis ignarus. Tacit. lib. 1.
Ignarus religionis. Cic. 6. Verr. Hi denique illud, ignari totius negotij ac religionis, mercede accepta sustulerunt.
Vix ignarus. Virgil. 1. Georg.
Ignarus vrbis. Liu. 1. ab Vrbe.
Ignarus docendi. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Mens ignara nocendi. Claud epist. 1.
Non ignari estis quemadmodum. Cic ad Senatum, lib. 15. 1, Nos quemadmodum instructos, & quibus præsidijs munitos ad tanti belli opinionem miseritis, non estis ignari.
Ignarus sum quid agatur. Et, Ignarus quid virtus valeret. Cic. pro Sextio.
Ignarus ad quod pertineat. Cic. in Topicis, Pueri sæpe indicarunt aliquid, ad quod pertineret ignari.
Ignarus & insolens. Cic. 1. de Orat. Ea requiruntur à me, quorum sum ignarus atque insolens.
¶Ignarus, pro Ignotus. Tacit. lib. 1, Per occulta, & vigilibus ignara. Idem lib. 3.

Ignosco, ignoscis, ignoui, ignotum, pen. prod. {συγγνώσκω} ignóscere, Valde noscere, & discere. Varro, Vósque in theatro qui voluntatem auribus huc aucupatum concurristis domo, adeste: & à me, quæ sciam, ignoscite, domum vt feratis è theatro literas.
¶Ignoscere, Condonare, &, vt ait Cic. Bruto, 15. 14, sceleris pœnam prætermittere. Plaut. Aulul. 30, Id adeò te oratum aduenio, vt animo æquo ignoscas mihi. Terent. Adelph 3. 4,
Venit ipsus vltro lacrymans, orans, obsecrans,
Fidem dans, iurans se illam ducturum domum. ignotum est. tacitum est.
Inter Ignoscere & Concedere differentia est, quam Cicero innuit scribens ad Cæsarem iuniorem his verbis, Quòd mihi & Philippo vacationem das, bis gaudeo. nam & præteritis ignoscis, & concedis futura. Vide Nuntium.
Fasso ignoscere. Ouid. 13. Metam.
Vitio ignoscitur omni Ouid. 1. de Arte.
Dementia ignoscenda Virgil 4 Georg.
Ignoscere sibi. Quintil. lib. 10. cap. 3.
Omnia sibi ignoscere. Patercul. lib. 2. Adeò familiare est hominibus omnia sibi ignoscere, nihil alijs remittere.

Ignoturus, penultima prod. Participium {συγγνωσόμενος.} Cicero in Catone, Ignoturum alteri, quòd patrem: alteri, quòd tutorem secutus esset.

Ignoscendus, a, um, Participium. Macrob lib. 2. Saturn. cap. 13. Sed hæc & alia ignoscenda Vergilio, qui studij circa Homerum nimietate excedit modum.

Ignoscens, ignoscentior {συγγνωμονικός} Qui facilè cõdonat & ignoscit. Terent. Heaut. 4. 1,
Quanto tuus est animus natu grauior, ignoscentior, &c.

Ignoscentia {συγγνώμη} Condonatio peccati. Gell. lib. 7. cap. 3, Interdum autem quasi eos deliquisse cõcedat, ignosci postulat, & ignoscentias vtiles esse rebus humanis docet.

Ignoscibilis, & hoc ignoscibile, pen. corr. {συγγνωστός.} Gel. lib 13 cap. 20, Hic vester huiuscemodi vestitus, de multo iam vsu ignoscibilis est. Id est, venia dignus.

Ignotus, pen prod. Adiectiuum {ἀγνώς, ἀγνώριστος} Incognitus, non visus. Plaut. Menæch. 8,
Qui mihi molestus homini ignoto, quisquis es.
Populo ignotus. Ouid. 1. Trist. eleg. 1.
¶Domos ignotas petere. Virgil. 4. Æneid.
Locis ignotis errare. Ouid. 4 Metam.
Mortibus ignotis perierunt. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Orts ignotis caulat. Virgil 3. Georg.
Pars ignotissima turbæ. Claud. 1. in Eutrop.
Pondus auri ignotum. Virg. 1. Æneid. Aut quòd ignorabat Dido, aut tantum quantum nullus vnquam nouit.
Terra ignota Virgil. 5. Æneid.
Verba obscuriora & ignotiora. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Vias ignotas inire. Ouid. 1. de Remed. amor.
Viri ignoti noua forma. Virgil 3 Æneid.
Viri in veste ignota. Virgil 7 Æneid.
¶Ignotus, Qui ignorat, & est inscius rei alicuius. Quintil. Declamat 6, Ne quis tamen erret ignotus, non est filij mei nouerca, sed mater. Cic. Famil. epist. 5. lib 12, Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & a Lysippo fingi volebat: sed quod illorum artem, cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ fore putabat. Atque illi artifices, corporis simulacra ignotis nota faciebant. Ignotis, pro his qui non nouerant actiuè posuit. Sic Liuius Decad. 1. lib. 3. vbi de Appij Claudij libidine loquitur: Notam gratia eorum, turbam indignitas rei virgini cõciliat. Plaut. in Pseud. 15. Noui, notis prædicas. Notis, Id est iis qui nouerunt. Cic pro M. Cælio, De dignitate Cælius notis ac maioribus natu, etiam sine mea oratione tacitus facilè ipse respondet. quibus autem propter senectutem, quod iam diu minus in foro nobiscum versatur, non æquè est cognitus, hi sic habeãt, &c. Q. Curtius: Ignoti iumenta agebant.
Ignotus in vulgus Cic. ad Attic. lib. 9. 173, Itaque alter religiosus etiam nunc dies, alter in vulgus ignotus.
Obscurus & ignotus. Cic. 1. de Orat. Ius applicationis obscurum sanè & ignotum patefactum est.

Ignotior, Comparatiuus {ἀγνωριστότερος.} Liu. 5. ab Vrbe, Id (vt fit) propter authoris humilitatem, spretum. & quòd longinqua, eóque ignotior gens erat.

ILVA, vel Ilua {[illegible]} Insula est in mari Tusco, vulgo dicta Elba, à continenti distans x. m. passuum. de hac Plin. lib 34 cap 14. Virgilius 10. Æneidos,
-ast Ilua trecentos
Insula, inexhaustis Chalybum generosa metallis. Vbi Seruius dicit, quum in alijs regionibus effossis metallis terræ sint vacuæ, apud Iluam hoc esse mirum, quòd sublata renascuntur, & rursum de ijsdem locis effodiuntur. Varro & aliud dicit, nasci quidem illic ferrum, sed in structuram non posse cogi, nisi transuectum ut Populoniam Tusciæ ciuitatem.

Ile, ilis. n. g. {λαγών} Pluraliter, ilia, ilium, ilibus. Seruius, Hoc ile, & hæc ilia facit. Vnde etiam Iuuen. sat. 5,
-vis frater ab ipsis
Ilibus. Nam quod Marulus mimographus dixit parasito, Tu Hectorem imitaris, ab ilio nunquam recedis: quum de guloso diceret, allusit ad ciuitatis nomen: Nam ab ilibus debuit dicere. Plin lib. 11. cap. 37, Ab hoc ventriculo lactes in homine & oue, per quas labitur cibus, in cæteris ile: à quibus capaciora intestina ad aluum, hominíque flexuosissimis orbibus.
Ilia ipsa inter coxas & pubem in imo ventre posita sunt, inquit Cels. lib 4. cap. 1. Plin. lib 11. cap 37, Inter vesicam & aluum arteriæ, ad pubem tendentes, quæ ilia appellantur. Cels lib. 7. cap 19, Oportet mulierem resupinam transuerso lecto sic collocare, vt feminibus eius, ipsius ilia comprimantur.
Dura messorum ilia Horat. Epod 3.
Substricta ilia. Ouid. 3 Metam.
¶Ducere ilia Horat. 1 epist 1. Vide DVCO.
Religare ilia baltheo. Seneca Herc. fur. 7.
Rumpere ilia alicuius. Catul. ad Furium, epigr. 11.
Inuidia rumpantur vt ilia codro Virgil eclog 7.
Ima ilia longo singultu tendunt Virgil 3. Georg.
Trahere ilia. Plinius libro 26 cap 6, Tanta huic vis est, vt iumentis etiam non tussientibus modò, sed ilia quoque trahentibus, auxilietur pota. De Verbasco.

Iliosus, pen prod. Qui morbo ilium laborat. Plin. lib. 20. cap 4, Praxagoras & iliosis dandos censet.

Ileos, huius ilei, m g. {εἰλεός} Morbus gracilioris intestini. Plin lib. 30. cap. 7, de ventris malis, Grauissimum vitium ileos appellatur. Idem lib 22 cap 66.

ILERDA {Ἰλέρδα} Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs, *Lerida* & *Leyda* vernaculè dicitur.
Vinctus mitteris Ilerdam. Horat. 1 epist. 20.

Ilex, huius ilicis, pen. corr. f g. {πρῖνος} Arbor quercui proxima. in Prouincia vocatur *Yeuse*, vel *Yeuse*. Gel. lib. 5. cap 6, E a fit è fronde quernea: quoniam cibus victúsq; antiquissimus quercu capi solitus sit. Fit etiam ex ilice: quod genus superiori proximum est. De corona ciuica loquitur.
Argutæ ilex. Virgil. eclog. 7.
Coruscis ilicibus fremit Apenninus. Virgil. 12. Æneid.
Crebris ilicibus nigrum nemus. Virgil. 3. Georg.
Curuata glandibus ilex Ouid 10. Metam.
Frondens ilex Virgil 5 Æneid.
Icta securibus ilex. Virgil. 6. Æneid.
Littorea. Virgil. 3. Æneid.
Nigra Virgil 9. Æneid.
Opaca. Virgil. 6. Æneid.
Plena fauis ilex. Claud. 2. de raptu Proserp.
Procera ilex. Horat Epod 15.
Ramosa ilex. Ouid 8 Metam.
Tonsa ilex bipennibus. Horat. 4. Carm. ode 4.
Trementes ilices frangit Aquilo Horat. Epod. 10.
Viridis ilex. Ouid. 1. Metam.
Vitiosa. Virgil. 2. Georg.

Iliceus, ilicea, iliceum {πρίνινος} Quod factum est ex ilice. Statius lib. 6. Thebaid. Ornúsque iliceæque trabes, metuendáque succo.

Ilicetum, penultima prod. {πρινών} Locus ilicibus consitus. Martialis libro 12. 19,
-è cathedra
Surgentem sicus excipit superba
Vicini strue cultus iliceti.

Iligneus, Adiectiuum {πρίνινος} Quod est ex ilice, vel etiam ad ilicem pertinet: vt Frons iliguea. Colum lib. 11. cap 2. Idem lib. 6. cap. 3, Modius viridis laureæ, & iligneæ frondis.
Iliguea corona. Plin. lib 16 cap. 4.

Ilignus, Adiectiuum {πρίνινος.} vt Iligna glans. Plinius libro 16. capite 3.

ILIA {Ἰλία} Vestæ sacerdos, Romuli & Remi mater à Marte compressa, Amulij filia. Seruius apud Virgil. lib. 1. Æneidos,
-donec regina sacerdos
Marte grauis geminam partu dabit Ilia prolem.

Ilia, ilium, Vide ILE.

Iliades, Vide ILIVM.

Ilias, iliadis, pen. corr. f. g. {Ἰλιάς} Homeri opus in quo Ilij excidium describit.
Ilias malorum, Prouerbium. De calamitatibus maximis simul & plurimis: propterea quòd in Iliade Homerica nullum mali genus nõ recensetur. Vnde ex hac docti putant tragœdiarum argumenta fuisse sumpta, sicut ex Odyssea comœdiarum. Est autem opus verbosum, viginti quatuor voluminibus vix absolutum. Vnde & quamuis orationem plus satis prolixam Iliade longiorem vocant. Cic. ad Attic. lib. 8. epist. 11, Non multo fuquam secus possum vaticinari, tanta malorum impendet Ilias. Erasmus. Ouid. 2. Tristium,
Ilias ipsa quid est nisi turpis adultera, &c.

Iliceus, Vide ILEX.

Ilicet, pen. corr. {[illegible]} per syncopam dictum, quasi ire licet. Donatus, Sic iudices de concilio dimittebantur, suprema dicta quum præco

prxto pronuntiasset, Ilicet, quod significat, Ire licet. Terent. Eun. 1. 3,
-actum est, ilicet,
Perîsti. Hoc est, Per me quidem licet, atque id etiam consuluerim vt abeas, alioqui actum est de te. Idem Phorm. 1. 4.
-hoc nihil est: ilicet,
Quid contetimus operam frustra? Vbi Donatus, Ilicet, semper finem rei significat. Nonnulli scribunt illicet, duplici ll. Plautus Cistell. 10,
-illicet, Actu' est.
Ilicet, pro Statim, confestim. Plaut. Rud. 26,
Sed propera. T. licet. D. iam hic fac sis, cœna vt curetur. T. licet. D. Omnia ilicet. T. licet.
Ilicet obruimur numero. Virgil. 2. Æneid.
¶Ilicet, Affirmantis aduerbium. Plaut. Epid. 14,
Ilicet vt vadimonium mihi hic vltrò facit.
Ilico, Vide ILLICO.
ILIENSES, Populi sunt Corsicæ insulæ antiquissimi, vt scribit Pomponius lib. 2. Horum meminit & Pausanias.
Iligneus, Ilignus, Vide ILEX.
ILIONA, pen. corr. {[illegible]} Virgil. lib. 1. Æneidos,
Præterea sceptrum, Ilione quod gesserat olim,
Maxima natarum Priami.
ILIONEUS, pen. corr. quadrisyllabum {[illegible]} Troianus fuit, quem Virgilius non sine caussa vbique inducit eloquentem. Nam vt Homerus dicit, Phorbas, pater Ilionei, semper Mercurio deo eloquentiæ fauente pugnauit. Seruius apud Virgilium.
Iliosus, Vide ILEU.
ILISSUS {[illegible]} Amnis in Attica Musis dicatus, quas Ilissidas vocât.
ILITHYIA, pen. prod. {[illegible]} dicitur à poetis Diana, quæ parientibus assistere putabatur.
Præpositam timidis parientibus Ilithyiam. Ouid. 9. Metam.
ILIUM {[illegible]} (inquit Seruius) Virgilius neutro tantum genere declinat: Horatius autem fœminino: vt Nô semel Ilios vexata. Ilium propriè ciuitas est: nam regio, Troia est, quamuis interdum pro ciuitate, Troiam ponat Virgilius, Et campos vbi Troia fuit.
Diuûm domus Ilium. Virg. 2. Æneid.
Altum Ilium. Virgil. 5. Æneid.
Crematum Ilium. Horat. 4. Carm. ode 4.
Sacrum Ilium Horat. 3. Carm oda 19,
Superbum Ilium. Virgil 3. Æneid.
Ilius, Adiectiuum {[illegible]} vt Tellus Ilia. Virgil 9. Æneid.
Iliacus, pen. corr. Aliud adiectiuum {[illegible]} vt Campi Iliaci. Virgil. 9. Æneid. Gens Iliaca, Idem 6. Æneidos. Ruinæ Iliacæ, Idem 1 Æneidos
Iliensis, Aliud adiectiuum. vt Iliensis Minerua, de qua mentio est apud Vlpianum in institutis. Nam quum Romani originem agnoscerent Troianam esse, Iliensi Mineruæ hoc quoque ius tribuerunt, vt ei legari posset. Cæterùm illo loco vsque adhuc Meliensis corrupte lectum est. Vide Turnebum.
Iliades {[illegible]} crinem de more solutæ. Virgilius 3. Æneidos. Id est Troianæ.
Illà, Aduerbium per locum, idem quod Illac. Tacit. in lib. de moribus Germanorum, Ipsum quinetiam Oceanum illa tentauimus. Idem Annaliû lib. 2, Incubuerat sagittariis, illà crupturus. Rursum lib. 19, Ac ne peruium illà Germanicis caetervtibus foret, obsepserat.
Illabefactus, Adiectiuum {[illegible]} Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8,
Sunt aliquod faciunt affinia vincula nobis.
Quæ semper maneant illabefacta precor. Affinia vincula, Id est affinitatis coniunctiones. Illabefacta, inuiolata, non contaminata.
Illabor, penul. prod. illaberis, illapsus sum {[illegible]} illâbi, Intro labi, influere, demitti. Cic. 2. de Nat. deor. Quò primum illaberetur ea quæ accepta sunt.
Illabor ad. Cic. 1. de Finib. Nam si ea sola voluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, vt ita dicam: & ad eos cum suauitate afflueret & illaberetur, nec, &c.
Illapsus in medios hostes. Virgilius 2. Æneidos. Legitur & delapsus.
Illabi animos. Cicero 3, de Legib. Longè prouidens quàm sensim pernicies illapsa ciuium animos, malis studiis, malisq; doctrinis repente totas ciuitates euerteret.
Illabitur vrbi, & illabitur mari, hoc est In vrbem & in mare prorumpit. Virgil. 2. Æneidos,
-mediæque minans illabitur vrbi. Plin. lib. 5. cap. 29.
Amnis Tyberino illabitur Nar. Lucan. lib. 1.
Astris illabentibus tepet Pontus. Stat. 1. Achill.
Truncus illapsus cerebro. Horat. 2. Carm. ode 17.
Illapsus, huius illapsus {[illegible]} Columel. lib. 3. cap. 2, Ne prætludant humoris illapsu atque exitu.
Illaboro, illaboras, penult. prod. illaborâre. Tacitus in lib de moribus Germanorum, ad finem, de Fennis verba faciens, qui solo venatu aluntur: Id beatius arbitrâtur, quàm ingemere agris, illaborare domibus. Id est, quàm magno labore agros colere, aut in domibus laborare, siue domi aliquid operis laboriosi facere.
Illaboratus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod sine labore & diligentia factum est. Quintil de Cicerone, lib. 10. cap. 3. Tum interim hæc omnia quæ vix singula quisquam intentissima cura consequi posset, fluunt illaborata, &c.
Illac, Aduerbium per locum.
Hac atque illac perfluo. Terent. Eunuch. 1. 2.
Ibimus illac Ouid 8 Metam.
Illac, pro A parte illius. Cic. ad Attic. lib. 7. 13, Veruntamen hac video cum homine audacissimo paratissimóq; negotium esse: omnes damnatus, omnes ignominia affectos, omnes damnatione, ignominiáque dignos illac facere. Id est, ea illa parte Cæsaris.
Illacerabilis, & illacerabile, pen. corr. {[illegible]} vt Spolium illacerabile. Sil. lib. 5.

Illacessitus, pen. prod. {[illegible]} Tacit. in vita Agricolæ, Tanta ratione, curáque, vt nulla ante Britanniæ noua pars illacessita transierit. Idem in libro De moribus Germanorum, Pacem illacessiti nutriuerunt.
Illacrymo, illacrymas, penult. corrcp. {[illegible]} Illacrymâre, Valde lacrymare. Liuius 5. belli Punici, Illacrymasse dicitur partim gaudio.
Illacrymare morti alicuius. Cic. 3. de Nat. deor.
Sic ait illacrymans. Virgil 9 Æneid.
Malis illacrymare. Ouid. 5. Trist. eleg 9.
Illacrymare sortis humanæ, subaudi causa. Liuius libro 4. Decad. 5.
Illacrymare, de rebus etiā insensibilibus à Virgilio dictum est, pro sudare, & liquidum humorem emittere. 1. Georgicorum,
-illacrymat templis ebur, æráque sudant.
Illacrymabilis, pen. corr. {[illegible]} Immisericors & inexorabilis.
Pluto illacrymabilis. Horat. 2. Carm. ode 14.
Illacrymabilis vrna. Ausonius epigramm. 8. in tumulum hominis fœlicis,
Perpetuam mihi ver agit illacrymabilis vrna.
Illacrymabilis, Indignus lacrymis: vel pro quo mortuo vllæ fundantur lacrymæ. Horat 4. Carm. ode 9.
Illædo, illædis, illæsi, illæsum {[illegible]} illædere, apud Ciceronem legitur, pro infringere & violare, in Oratione in Vatiniû, circa principium, Num Heliam, num Fusiam legem illæserit? Quo loco legendum ex vetusto exemplari neglexerit.
Illæsus, Participium {[illegible]} Plin. lib. 15. cap. 30, Gallinam conspicui candoris sedenti aquila ex alto abiecit in gremium illæsam. Martial. lib. 1. 26,
Illæsum timidis vnguibus hæsit onus.
Cupressus illæsa bruma. Stat. 6. Thebaid.
Illætabilis, & hoc illætabile, penult. correp. {[illegible]} Non lætum, & quod nullam lætitiam adfert. Virgilius 3. Æneid. Hinc Drepani me portus, & illætabilis ora Accipit. Et libro 12, Illætabile murmur.
Onus illætabile. Statius 5. Thebaid. sic vocat puerum mortuum.
Illapsus, Vide ILLABOR.
Illaqueo, illaqueas {[illegible]} illaqueâre, Laqueo constringere. Cic. de Arusp. responsis, Sed si etiam nunc illaqueatus iam omnium legum periculis, &c.
Illatebro, illatebras, penult. correp. {[illegible]} illatebrâre, Quasi intus abscondere. Gellius lib. 17. cap 2, ex Q. Claudij annalium primo, Arma plerique abiiciunt, atque inermi illatebrant sese. Ibi illatebrât, verbum poeticum visum est, sed non absurdum, neque asperum.
Illatebra, illatebræ, Vbi celari nihil quit, à non latendo dicta. Plautus, Curus, inquit, ego latus illatebras reddam meis dentibus & manibus. Id est, efficiam dentibus & manibus meis, ne in eius latere quicquam celari possit, ita discerpendo aperiam.
Illatio, Illatus, Vide INFERO.
Illatro, illatras, pen. corr. illatrâre. Lucan. lib. 6,
Pérque cauas terræ, quas egit carmine, rimas
Manibus illatrat: regnique silentia rumpit.
Illaudatus, pen. prod. {[illegible]} Adiectiuum, Non qui laudatus non sit, sed qui laudari non meruit, hoc est illaudabilis, vt ait Seruius. Virgil. 3. Georgicorum,
-quis aut Eurysthea durum,
Aut illaudati nescit Busiridis aras? Gell. lib 2. cap. 6, de isto loco Virgilij loquês, Sed enim (inquit) qui in omni re, atque omni têpore laude omni vacat, is illaudatus est, ísque omniû pessimus deterrimúsq; habetur. Vide etiam Macrobium lib 6. Saturnal. cap. 7.
Facta non illaudata. Stat. 11. Thebaid.
Illaudabilis, & hoc illaudabile, penult. correp. {[illegible]} Gellius libro 2. cap. 6, Illaudatus enim est quasi illaudabilis, & innominabilis, qui neque mentione aut memoria vlla dignus est, neque vnquam nominandus est.
Carmen illaudabile. Stat. 5. Sylu. 5.
Ille, illa, illud, illius, penult. prod. {[illegible]} illi, Dicitur is de quo fit mentio. De certa enim persona dicitur, inquit Donatus. Terentius Andr. 5. 1,
Quid ais Bizzia? daturne illa hodie Pamphilo
Nuptum? Vbi Donatus, Bene ILLA, Velut amatoriè, de certa loqueretur persona. Sic Virgil. 4. Æneidos,
-solam nam perfidus ille
Te colere. Ergo non Æneas, sed ille.
Ille, ad propinquum etiam referri solet. Plin. epist 9 lib. 3. Cicero pro Rosc. Comœdo, Quid est quòd negligenter scribamus aduersaria? quid est quòd diligenter conficiamus tabulas? qua de causa? quia hæc sunt menstrua, illæ sunt æternæ. hæc delentur statim, illæ seruantur sanctè.
¶Ille, pro aliquis. Horat. 2. Serm. sat. 7,
-faciet me dixerit ille,
Duci ventre leuem. Hoc est, si aliquis dixerit, &c.
¶Ille cum significantia aliqua prolatum, inquit Priscianus, Id est emphatic. Virgil 7. Æneidos,
-sic Iuppiter ille monebat. Cic. 1. Verr. M. Catonem illum sapientem clarissimum virum, &c. Terent. Adelph. 5. 4,
Ego ille agrestis, sæuus, tristis. Vbi Donatus, Bene addit ILLE, quasi iam notus hoc ipso quòd parcus.
Ego ille ipse vindex æris alieni. Cic. ad Attic. lib. 2. 16.
Noster ille. Cic. 2. de Inuent. Quod nostrum illum non fugit Catonem.
Ipsum illud scire possumus. Cicero 2. de Orat. Nam ipsum quidem illud etiam sine cognitione iuris quàm sit bellum, cauere malum, scire possumus.
Ipse ille animus idem meus. Cic. Post reditum in Senatu.
Illa ipsa rerum humanarum domina fortuna. Cic. pro Marcel.

Ille iste. Cic. 1. in Catil. Fuit fuit illa ista quondam in hac Repub. virtus, vt, &c. In vetustioribus codicibus non legitur ISTA.

Ille ipse. Cic. pro Lege Manil. Testis est Italia, quam ille ipse victor L. Sylla, &c.

Ille quidem Cic Cassio, lib 12. 9, Nihil perfertur ad nos præter rumores de oppresso Dolabella, satis illos quidem constantes, sed, &c. Ibidem epist 10.

Ille talis. Terent. Eunuch. 1. 2, Ne illum talem præripiat tibi.

Ille alter. Cic. Attico, De illo altero, quem scribis tibi visum esse non alienum. Terent. Eunuch. 4. 4, Venistine ad nos? negat. at ille alter venit, annos natus sedecim.

¶ Illi, pro Ab illo. Plaut Persa, 7,

- ne illi mihi iam nihil nouit

Offerri potest, quin sim peritus.

¶ Illiusmodi, pen corr, Terent Adelph. 3 3,

Næ illiusmodi iam nobis magna ciuiū Penuria est. Cic. in Diuin. Aut illiusmodi quadruplatores.

¶ Illorum aduersus, pro Illis Tacit. lib. 3, Veneno eum à Lepida petitum illustrium domuum aduersa. Hoc est domibus.

¶ Illæc, pro Illa hæc. Terent Adelph 3 4,

- verùm nimia illæc licentia

Profectò euadet in aliquod magnum malum.

¶ Illud breuiter significandum videtur. Cic. ad Brutum, lib 11. 5, Illud tamen breuiter significandum videtur, Populum Romanum omnia à te expectare.

¶ Ab illo Cic pro Deiotaro, Sed quū existimaret multis tibi multa esse tribuenda quæ minus assequi in altera parte potuisses, ea sumēs ab illo non recusauit. Ab illo: pro à se, [illegible] Bud.

Illecebra, nomen herbæ, quæ & Andrachne agria dicitur. Plinius libro 25 cap. 13, Porrò Andrachne agria, idem valet quod portulaca syluestris.

Illecebra, illecebræ, pen. corr. [illegible] Omne blandiciarū genus quibus allicimur. Cic de Senect. Stupra verò & adulteria, & omne tale flagitium nullis aliis illecebris excitari, nisi voluptatis. Idem in Catil Illecebræ corruptelarum.

Illecebra iuuentutis. Cic 1 in Catil. Idem pro Milone, Quis ignorat maximam illecebram esse peccandi, impunitatis spem?

Argentariæ illecebræ, Vide ARGENTVM.

Dolosæ illecebræ. Claud 2. Paneg

¶ Deliniri illecebris voluptatis. Cic. Cassio, lib. 15 16.

Irretire adolescentulum illecebris corruptelarum. Cicero 1. in Catilin.

Moraci aliquem illecebris. Horat de Arte.

Trahit aliquem suis illecebris ad verum decus virtus. Cicero In Somn. Scipionis

Dedere se vitiorum illecebris & lenociniis cupiditatum. Cicero pro Sextio.

Illecebrose, pen prod illecebrosius, illecebrosissimè, Aduerbium [illegible] Plaut Bacchid 1.

Quia istoc illecebrosius fieri nihil potest.

Illectus, Vide ILLICIO.

Illectum, à lego legis [illegible] Non lectum significat. Ouidius 1 de Arte,

Si non accipiet scriptum, illectúmque remittet, &c.

Illepidus, pen. corr Adiectiuum [illegible] In quo nihil lepôris est & elegantiæ, & tam de homine, quàm de oratione dicitur. Plaut Bacch. 24, Inamabilis, illepidus viuo. Cic. 3 de Nat. deor. Parentem habere auarum, illepidum, in liberos difficilē. Ex poeta antiquo. Plin. epist. 9 lib. 3, Inde dictum non illepidum ferebatur.

Deliciæ illepidæ atque inelegātes. Catul ad Fauiom, epig 6, Scortillum non illepidum, nec inuenustum. Catull epigr. 10.

Illepide, penult corr Aduerbium [illegible] hoc est iniucundè & infacetè Plin. in Præfat Nec Plancus illepidè, quum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, quæ ab ipso aut liberis post mortem Planci ederentur, ne respondere posset, Cum mortuis non nisi laruas luctari.

Crassè & illepidè compositum aliquid Horat. 2. epist. 1.

Illex, & exlex est qui sine lege viuit Plaut. Persa,

Impure, inhoneste, iniure, illex, labes populi. Nonius.

Illex. Vide ILLICIO.

Illî, Aduerbium loci, pro Ibi. Terent. Adelph. 1. 2,

- si quid peccat Demea,

Mihi peccat, ego illi maximam partem feram. Vbi Donatus, Errant qui putant ILLI esse pronomē, quum sit aduerbium loci: vt Virgil. 2. Æneidos,

- illi mea tristia facta,

Degenerémque Neoptolamum narrare memento. Illî ergo, ibi vbi ille peccat. Idem Hecy. 1. 2,

Nā illic haud licebat, nisi præfinito loqui. Vbi Donatus, Legimus & illi circumflexo accentu, & significat illic: vt Illî mea tristia facta. & absolutum est. Idem Phorm 1. 2, Interea, dum sedebamus illî, interuenit adolescens quidam.

Illibatus, pen prod. Adiectiuum [illegible] Quasi dicas intactum, & incorruptum. Liu. 3 ab Vrbe, Illibatum imperium. Plin. lib. 17. cap 17, Vt illibato cortice, atque vt sectura inferior ponatur.

Fœdera tori illibata Lucan. lib. 2.

Illibatum robur hominis. Colum. lib 12. cap. 1.

Integrum & illibatum. Colum. lib 3. cap 10.

Illiberalis, & hoc illiberale, penult. prod [illegible] Non munificus, qui contrà agit ac liberum hominem decet. Cicero Memmio, libro 13. 1, Non te in me illiberalem, sed me in te negligentem putabit.

Illiberale facinus, Indignum homine libero. Terentius Adelphis, 3. 4.

Illiberalis locus, Inhonestus, non ingenuus. Cic 1. Offic.

Illiberalis labor, Sordidus. Cic. 1. de Finib.

Res ad cognoscendum non illiberalis, non indigna. Cicero 1. de Orat.

Illiberalis cibus. Plin. lib. 19. cap. 5.

Illiberalitas, pen. corr. illiberalitatis [illegible] Cic. 2. Offic Sed ita vt illiberalitatis auaritiæque absit suspicio.

Illiberaliter, pen corr Aduerbium [illegible] Id est iniustè, inclementer, haud rectè Terent. Adelph 5 4,

- factum à vobis duriter,

Immisericorditérque: atque etiam, si est pater

Dicendum magis apertè, illiberaliter. Idem Phorm. 2. 3. Vbi Donatus, Apud veteres illiberaliter dicebant factum, si quis excessisset omne genus maleficij. Cic ad Attic. lib. 16 333, De Xenone coràm cognoscam: quanquam nihil ab eo arbitror neque indiligenter neque illiberaliter.

ILLIBERIS, pen. corr [illegible] Ciuitas est Narbonensis prouinciæ, vt Pomponius scribit, & Plin. cap. 4 lib. 3, Magnæ, inquit, quondam vrbis tenue vestigium Illiberis. Ptolem. lib. 2 cap. 4. Alius Liberis dicitur, vulgò *Granada*, caput Regni Granatæ, Vide ILLVRRIS.

Illiberis. Ptolem. lib 2. cap. 10, Tectosagum ciuitas: Vulgò *Salsas*, Hispaniorum ditionis.

Illic [ἐκεῖ] Aduerbium in loco. Terentius Adelphis, 4 2, Illic vbi etiam caprificus magna est. Plautus Trinummo, 15, Illic sum, atque hic sum.

Illic, pro Ille. Terent. And. 3. 5,

Vbi illic scelus est qui me perdidit? Idem Eunuch 5 9,

Mirum ni illoc homine quoquo pacto opus est

ILLICI, Vrbs est Hispaniæ, vulgò *Alacant*. vnde Illicitanus sinus, nunc *De Alacant*. Vide Melam lib. 2. cap. 6. Et ibidem Oliuarium.

Illicet, Vide ILICET.

Illicio, illicis, pen corr illexi, illectum [illegible] illicere, attrahere, & quasi inlaqueare: quod & pellicere etiam dicitur. Terent Andr. 5 4, - tūne hic homines adolescentulos, Imperitos rerū, eductos liberè, in fraudem illicis? Ab in, & lacio, quasi ligo dicitur, inquit Donatus. Plaut. Milit 2 2, Is me hac illexit fraude.

Illexit me ad te. Plaut Asin. 5,

Aliam atque olim quum illiciebas blandè ad te, benedice.

Caue ne illiciaris. Lucret. lib 4.

Illicere & attrahere. Cic de Amicitia, Nihil esse quod ad se rem vllam tam alliciat, tam attrahat, quàm ad amicitiam similitudo.

Illicere aliquem in fraudem, aut in aliud. Terentius Andr. 5 4. Cicero 3. de Natura deor. Qui non sat habuit coniugem illexisse in stuprum.

Illectus, Participium [illegible] Attractus Cic. 4. Tuscul. Libido ad id quod videtur bonum, illecta & inflammata rapiatur.

Illectus, huius illectus, Verbale [illegible] Blanditiæ & illectamentum. Plaut Bacch. 1, Magis illectum tuum, quàm lectum metuo.

Illicium, huius illicij [illegible] Incitamentum. Varro 3 de Re rust. cap. 16, Sed si transiere sunt apes ea, apiastro perfricanda, quòd illicium hoc illis. Cic ad Atticum, lib. 11 220, Illum existimare Qu. fratrem illicium meæ profectionis fuisse, &c. Ex vetusto exemplari legitur liruum.

Illex, illicis, pen corr. om gen ab illicio [illegible] Idem quod illicium, vel illectamentum. vt Illex animi Venus Plaut. Pœn. 10. Idem Persa, 12, Impure, inhoneste, iniure, illex, labes populi Et illices oculi apud Apuleium, quòd incitent & attrahant.

Illix, Auis aucupum dicitur, quæ aliàs illicit. & à Græcis vocatur [illegible]. Plin lib. 10, Contra aucupis illicem cauere in prælium duce totius gregis. Aliter in editis legas, sed mendosè. Ab hac per metaphoram non ineleganter apud Plautum dicitur, Lectus est illix. Turnebus.

Illicitus, pen. corr. Adiectiuum [illegible] Ex in, & licitus cōpositum, Quod non licet, & indecens est. Cic. pro Cluent. Incognita causa probatum illud erat, multitudinē illicitum est contradicere * nemo denique vt defenderet contrariam partem, laborabat.

Tori illiciti Lucan. lib. 10.

Ira per illicitum Stat. 1 Thebaid.

Venus illicita. Stat. 8 Thebaid.

Vias illicitas tentare. Valer. 1. Argonaut.

Illicitè, pen. cor. Aduerbium. Vlpian. in l fideicommissa. §. si quis illicitè. D. de legatis & fideicommissis, lib 3.

Illico, pen. corr. Aduerbium [illegible] Continuò, confestim, statim, Breuitatem temporis notat, inquit Donatus. Terent. Adelph 4. 4, Nam vt hinc fortè ea ad obstetricem erat missa, vbi eam vidi, illico Accedo. Cicero ad Atticum, lib 2 27, Ipsis Cerialibus quum in me incurreret Roma veniens Curio meus, ibidem illico puer abs te cum epistolis.

Illico, Propriè in loco, vt ait Festus. Terent Adelph. 2. 1, Otiosū nunc iam illico hic consiste. Vbi Donatus, Illico, modo locum, non tempus significat. Ennius, Et quia quò irent nesciebant, illico manserunt. Id est in eo loco.

Illido, illidis, pen. prod. illisi, illisum [illegible] illidere, Infringere. Plautus Amphit. 15, Concisus pugnis, & illisis dentibus. Cicero de Arusp. respons. Iam ista serpens & compressa atque illisa morietur.

Illisit duros cæstus in ossa. Virgil. 5. Æneid.

Illidere dentem alicui rei, pro Imprimere Horat. 2. Satyr. sat. 1,

- & fragili quærens illidere dentem

Offendit solido.

Dentes illidere labellis. Lucret. lib. 4.

Densum funale illisit fronti Laprthæ. Ouid. 12. Metam.

Illidere manus Cic 3. Tuscul ex Æschylo,

Siquidem qui tempestiuam medicinam admouens,

Non aggrauescens vulnus, illidat manus.

Illidere saxis. Plin. libro 9. cap 6, Contrà orcæ occurrere laborans, seséque opponere, & cautium angustiis trucidare, in vada vrgere, saxis illidere.

Plectus

Fluctus illiduntur in sinus. Quintil. lib. 10. cap. 3.
Æquora illisa scopulis Virgil. 3. Georg.

Illisus, huius illisus, pen. prod. m. g. {[illegible]} Plinius lib. 27. cap. 8, Illisu ipso repercussus. Silius lib. 17,
-æquora surgunt
Spumea, & illisu scopulus tremit omnis aquarum.

Illigo, illigas, pen. corr. {[illegible]} illigare, Idem quod alligare. Plin. lib. 17. cap. 14, Eamque illigari opertam stramentis iubet.

Illigare in. Cic. 6. Verr. Tum illa ex patellis & thuribulis quæ vellerat, ita scite in aureis poculis illigabat, ita aptè in scyphis aureis includebat, vt, &c.

Illigare alicui bello gentem aliquam. Liu. 5. bel. Maced. Id quæri vt obsidem Achæorum iuuentutem educeret ex Peloponneso, ad illigandam Romano bello gentem.

Illigare aliquem sermoni alicui. Cic. 4. Acad. Restat vt his respondeam qui sermonibus eiusmodi nolint personas tam graues illigari.

Genus dicendi in quo omnes illigātur verborum & sententiarum lepôres. Cic. in Orat.

Illigare se periculo depositi. Id est obligare se ad præstandum rei depositæ periculum. Vlpian. in l. 1. § sæpe. D. depositi. Quo loco Haloander quidem legit Alligasse. Pandectæ verò Flo. Illigasse habent.

Illigare sententiam verbis. Cic. 3. de Orat. Orator autem sic illigat sententiam verbis, vt eam numero quodam complectatur, & astricto, & soluto, &c.

Illigare conscientia. Tacitus, Primores classiariorum Misenēsium labefacere, & conscientia illigare connixa est hoc initio.

Illigatus, pen. prod. Participium. Horat. 1. Carm. ode 27.
Vix illigatum te triformi
Pegasus expediet Chimæra.

Illigatus alicui amicitia Liu. 5. bel. Maced. Priuatis etiam hospitiis familiarique amicitia plerique illigati Philippo erant.

Illigatus peste interimor Cic. 2. Tuscul. ex Sophocle.

Aratra illigata iuuencis. Horat. Epod. 1.

Illigatæ post tergum manus Liu. 5. ab Vrbe.

Iuga illigaturus tauris. Horat. Epod. 3.

Illimis, & hoc illime, pen. prod. {[illegible]} Sine limo. Ouid. 3. Metam.
Fons erat illimis, nitidis argenteus vndis.

Illinc, Aduerbium de loco {[illegible]} Terentius Adelph. 4. 7, Illinc huc transferetur virgo. Cic. ad Atticum, Illinc Spintherem expecto.

Illinc, pro ab illa parte Cic. ad Attic. lib. 9. 175, Sed quum eadem metuam ab hac parte, si illinc beneficium nō sit, rectius putem quiduis domi perpeti.

Illinc, pro Ab illa. Cic. 2. Philipp. Omnem se amorem abiecisse illinc, atque in hanc transfudisse.

Hinc illinc venire, Prouerbiale. Terent. Adelph. 4. 5,
-an sedere oportuit
Domi virginem tam grandem, dum cognatus huc
Illinc veniret, expectantem?

Illinio, illinis, pen. corr. illiniui, illinitum, pen. prod. {[illegible]} illinire, Inungere, & leuiter confricare. Colum. lib. 6. cap. 14. Tumor ceruicis madefactus subsiccatur, prædictóque medicamento defricatur & illinitur, &c. Tum ceruix aqua frigida defricanda, & spuma argentea illinienda est. Quidam legunt illinenda. Plin. lib. 30. cap. 11, Cornicis cerebrum esse, & nidum illinire in longissimis morbis vtilissimum putant.

Illino, illinis, pen. corr. illini, vel illeui, vel illiui, pen. prod. {[illegible]} illitum, pen. corr. illinere, Inspergere, maculare. Lucan. lib. 8,
Illita tela dolis, nec Martem cominus vsquam
Ausa pati virtus. Dolis, Id est veneno doloso. Plin. lib. 9. cap. 30, Qua de causa & nassis illinuntur.

Tectis aurum illinere, quod secundum hanc constructionem dicendum potius foret, auro tectum illinere. Seneca epist. 180.

Viscum pennis illinere dicūtur aues, dum excutere volunt. Seneca 3. de Ira. Sic 4. Nat. quæstion.

Bruma niues illinit agris. Horat. 1. epist. 7.

Illinere chartis aliquid. Horat. 1. Serm. sat. 4.

Illitus, pen. corr. Participium.

Aurum vestibus illitum. Horat. 4. Carm. ode 9.

Illitum veneno donum. Liu. 3. ab Vrbe, Nec se fefellisse, id donum inimicorum veneno illitum fore: vænisse libertatem plebis.

Fæx mitu illita vultu. Ouid. 3. de Arte.

Illitum fuco. Cic. 3. de Orat. His tribus figuris insidere quidam venustatis non fuco illitus, sed sanguine diffusus debet color.

Illitus, huius illitus, pen. corr. {[illegible]} Plinius lib. 24. cap. 6, Sanatus aurium emendat infusum, strumas illitum, neruorúmque ossus.

ILLIPVLA {[illegible]} mons Hispaniæ Bæticæ, authore Ptolemæo lib. 2 cap. 4. Vulgò *Ilipa, Ilipa.*

Illiquefacio, illiquefacis, illiquefeci, illiquefactum {[illegible]} illiquefácere, Infundere. Cic. 4. Tuscul. Et qualis est hæc aurium, tales sunt oculorum, & tactionum, & odorationum, & saporum: quæ sunt omnes vnius generis ad perfundendum animum, tanquam illiquefactæ voluptates.

Illisus, Vide ILLIDO.

Illiteratus, penult. prod. {[illegible]} Adiectiuum, contrarium est Docto & literato. Cic. 2. de Orat. Quem cognouimus virū bonum, & non illiteratum. Plin. Iun. lib. 7. epist. 27. ad Suram, Est libertus mihi non illiteratus.

Illiteratum & insulsum. Cic. Pæto, lib. 9. 16, Incidunt in sermone vario multa, quæ fortasse illis quum dixi, nec illiterata nec insulsa esse videantur.

Illiteratissimus, pen. corr. Plin. Iun. lib. 2. epist. 10, Scribo plurimas, sed illiteratissimas literas. Id est, inornatas, infimo stylo, totēsas. Erat enim præfectus ærario: proinde cogebatur stylo vti rationariis vsitato.

Illitus, Vide ILLINO.

Illò {[illegible]} Aduerbium ad locum. Terentius And. 5. 2, Quum illò aduenio, solitudo ante ostium.

Illocabilis, & hoc illocabile, pen. corr. {[illegible]} Illocabilis virgo, quæ non potest viro tradi Plaut. Aulul. 7.
Virginem habeo grandem, dote cassam, atque illocabilem.

Illotus, pen. prod. {[illegible]} Immundus & sordidus Plaut. Pœn. 4. Vt in quidem huius oculos illotis manibus tractes aut teras. Vnde illotis manibus vel pedibus rem aliquam aggredi, Quod est confidenter atque imperitè. Translatum à sacrorum ceremoniis: in quibus omnia pura, lotáq; iubebantur exhiberi. Aulus Gellius in Noctibus lib. 6. cap. 9, Illotis, quod aiunt, pedibus & verbis, reprehendit doctissimi hominis orationem. Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 24, Copiam rerum in Virgilio pedibus illotis prætereunt. Id est, immatuti Virgilianæ lectioni, rerum copiam percipere non possunt. De literatoribus loquitur, qui reconditam illam in Virgiliano poemate doctrinam negligunt. In genere, sermonem parum verecundum nimísque procacem ac petulantem, illotum prouerbio vocant. Erasmus.

Illotis manibus materiam aliquā tractare. Caius in l. 1. D. de orig. iuris, Si in foro causas dicentibus nefas (vt ita dixerim) videtur esse, nulla præfatione facta. Iudici rem exponere: quāto magis interpretationem promittentibus inconueniens erit, omissis initiis, atque origine non repetita, atque illotis (vt ita dixerim) manibus, protinus materiam interpretationis tractare? Illotis manibus hoc in loco significat abruptè, & nulla præfatione rem ipsam protinus aggredi, imparatis adhuc audientium animis. Simile est illotis pedibus apud Gellium lib. 1. cap. 9, Isti qui repentè pedibus illotis ad philosophos diuertunt. Caius autē illotis manibus dixit, quum de contrectatione loqueretur, quæ manuum est. Gellius pedibus dixit, quia diuertendi verbo vti volebat. Budæus.

Illoti echini, propter salem Horat. 2. Serm. sat. 8,
Erucas virides, inulas ego primus amaras
Monstraui incoquere, illotos Catillus echinos.

Illuc, Aduerbium ad locum {[illegible]} Cic. 1. de Orat. Huc atque illuc intuentem, &c.

Illuc, pro Illud. Plaut. Milite, 20, Illuc ætatis. Idem Amphit. 4, Sed quid illuc est?

Illuceo, illucet, penult. prod. Illucat {[illegible]} illucēre, Lucidum esse, quod propriè ad diem pertinet. Liu. Vbi illuxit, recepere classem. Plaut. Capt. At pol te, si hic sapiat senex, atra pix agiter apud carnuficem, tuo quæ capiti illuceat. Cic. pro C. Rabirio, Precórque ab iis vt hodiernum diem, & ad huius salutem cōseruandam, & ad Remp. constituendam illuxisse patiantur. Plaut. Persa, 23,
-pessimus hic mihi dies
Hodie illuxit, corruptor.

Illucere dicitur dies nocti, cui succedit. Sueton. in Cæsare.

Illucet comitas in ingeniis. Cicero 4. de Finibus, Natósque esse ad congregationem hominum, & ad societatem, cumitatémq; generis humani, eáq; in maximis ingeniis illucere. Legitur & elucere.

*Illuxēre illum sol, dies, &c. Plaut. Bacchid. 5.

Illucesco, illucescis {[illegible]} illucéscere, Idem. Plaut. Amphit. Nunc te, inquit, quæ mansisti, mitto, vt cedas diei, vt mortalibus illucescas clara & candida. Cicero pro Milone, Erit illud profectò tempus, & illucescet aliquando ille dies, quum, &c.

Illuctor, illuctaris {[illegible]} illuctāri Stat. 4. Thebaidos,
Et teneris meditans verba illuctantia labris.

Illudo, illudis, illusi, illusum, pen. prod. {[illegible]} illúdere, Decipere & circumuenire veluti ludendo. & tam datiuo, quàm accusatiuo casui iungitur.

Illudo tibi Virgil. 5. Æneidos,
-certántque illudere capto. Cicero pro Sexto Roscio, Huius miseri fortunis, & horum virorum talium dignitati illudere. Idem pro Rosc. Comœd. Tamen diutius illuderet viri optimi existimationi Q. Roscij studebit?

Illudere corpori mulieris. Curtius, Coniugem Darij adeò non violauit, vt summam adhibuerit curam nequis captiuo corpori illuderet.

Capreæ illudunt frondi teneræ Virgil. 2. Georg.

Nostris illuserit aduena regnis? Virgil. 4. Æneid.

¶Chartis illudere. Horat. 1. Serm. sat. 4. Hoc est, velut per ludum inscribere.

Pecuniæ illudere. Tacitus lib. 18, Tanquam in summa abundantia pecuniæ illudere.

¶Illudo te. Terent. Phorm. 5. 8. Vbi Donatus, Et datiuum & accusatiuum casum regit Illudo. Virgil. 9. Æneidos,
-verbis virtutem illude superbis. Terent. And. 5. 1,
Dum studeo obsequi tibi, penè illusi vitam filiæ.

Nimium acumē alicuius illudere. Cic. 1. de Orat. Vide ACVMEN.

Miseros illudi nolunt, nisi si se fortè iactant Cic. 2. de Orat.

Rhetorum præcepta solebat illudere Carneades. Cic. 1. de Orat.

¶In aliquem illudere. Cic. 3. de Orat. Quæ quum dixisset in Albutium illudens, ne à me quidem abstinuit.

Illudo in te. Terent. And. 4. 4, Adeone videmur vobis esse idonei in quibus sic illudatis?

Illusus, pen. prod. Participium. Cic. pro Quintio, Multis vadimoniis desertis, sæpe illusi ac destituti.

Facetiis illusus. Tacit. lib. 15, Ille ferociam amici metuit, sæpe asperis facetiis illusus.

¶Vestes illusæ auro, Id est in quibus artifex ludens, auro aliqua depinxerat. Virgil. 2 Georg. Seruius.

Illusio, Verbale {[illegible]} Cic. 3. de Orat Et extenuatio, & huic adiuncta illusio a præceptis Cæsaris non abhorrens, &c.

Illumino, illuminas, pen. corr. {[illegible]} illumināre, Notæ significationis. Plin. lib. 2. cap. 73, Puteúmque eius experimenti gratia factum, totum illuminari. Cic. 2. de Nat. deor. Sol mundum omnem sua luce compleat, ab eóque luna illuminata, grauiditates & partus afferat.

Igni vias illuminat. Stat. 12. Thebaid.

Illuminare orationem, pro Lucem vel lumen afferre orationi, & eam illustrare. Cic. 3. de Orat. Quibus orationem ornari & illuminari puto.

Picturæ muliebres illuminantur. Plin. lib. 35. cap. 6. in fine, Annulare quod vocant, candidum est, quo muliebres picturæ illuminantur.

Illuminatè, penult. prod. Aduerbium. Cic 3. de Orat. Qui distinctè, qui explicatè, qui abundanter, qui illuminatè, & rebus & verbis dicunt, &c.

Illuminus, pen. corr. Adiectiuum, Quod est sine lumine. Apuleius lib 6, Et illuminarum Proserpinæ nuptiarum. Et lib. 3, Seruato noctis illumino tempore.

Illunis, pen. prod. {ἀσέληνος} non dicta est Plinio epist. 106. lib. 6, pro obscura, quasi sine luna, & lunari splendore. Via, inquit, viam desecuerámus, & non non quasi illunis & nubila, &c. Apul. lib. 9, Illunæ caliginis impeditus dixit. Silius libro 15, Illunem nacti per rura tacentia noctem.

ILLVRO, Hispaniæ citerioris oppidum est paruum apud Pomponium lib. 2. Est item Plinio lib. 3. cap. 3. oppidum ciuium Romanorum.

Illustris, & hoc illustre {ἐπιφανὴς, λαμπρὸς, διάσημος, ἐπίσημος} Clarus, splendidus. Columel. lib. 1, Balnearia occidenti æstiuo aduertantur, vt sint postea & vsque in vesperum illustria. Plin. libro 9 cap. 16, Noctibus quidem illustribus æquè quàm die cernunt. Id est serenis.

Caput illustre solis. Ouid. 2. Metam.

Illustris vir, Id est nobilis, & magni nominis. Cic. de Amic. Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum authoritate, & eorum illustrium, plus nescio quo pacto videtur habere grauitatis.

Illustris magis quam nobilis. Patercul. lib. 2, Varus Quintilius illustri magis quam nobili ortus familia.

Expressum & illustre. Cic. Lentulo, lib. 1. 7, Hæc vides quanto expressiora, quantóque illustriora futura sint.

Illustrius nihil possum dicere. Plin. epist. 139.

Obscurum & illustre, contraria. Cic. 4. Acad.

Ad laudem illustris. Cic. pro Domo sua, Fortis & constans in optima ratione ciuis P. Popilius semper fuit, tamen eius in omni vita nihil est ad laudem illustrius, quàm calamitas ipsa.

Animæ illustres. Virgil 6 Æneid.

Annos illustras iactare. Propert. lib. 2. eleg. 14.

Ciuitates illustres. Cic. 4. Verr.

Tam illustre ac nobile domicilium. Cic. in Verrem.

Illustre, notúmque omnibus factum. Cic. 7. Verr.

* Facta illustria & gloriosa. Cic. 1. de Finib.

Famà illustris. Virgil. 7. Æneid.

Homo illustris honore ac nomine. Cic. de Petit. Consul.

Ingenium illustre. Tacit. lib 10.

Ordo illustrior ferus: ij. Claud. 1. in Eutrop.

Pompæ plena, illustris, & splendida petitio. Cic. de Petit. Consul.

Proles illustris. Claud. 7. Paneg.

Prouincia illustris. Cic. 3. Verr.

Illustris & lata via. Cic. 5. Verr. Ne auaritiæ quas antehac occultis itineribus atque angustis vti solebat, authoritate vestra viam patefaciatis illustrem atque latam.

Insignem & illustrem habere visum. Cic. 1. de Nat. deor.

Illustro, illustras {λαμπρύνω, φωτίζω} illustràre, Lucidam & splendidam rem aliquam facere, vel ei lucem & splendorem afferre. Varro 1. de Re rustica, cap. 12, Propterea quòd ab sole toto die illustratur, salubrior est.

Sol illustrat ora. Horat. 4. Carm. ode 14.

Leniter illustrans lux, Vide L A N I S.

Collucere & illustrari fulgore. Cic 6. Verr. Cuius fulgore collucere atque illustrari Iouis Opt. Max templum oportebat.

¶Illustrare amplitudinem alicuius, hoc est, illustrem & insignem facere. Cic. Lentulo, lib. 1. 6, Illustrabit (mihi crede) tuam amplitudinem hominum iniuria.

¶Illustrare, Declarare, patefacere, manifestare, aperire: quòd quæ aperta sunt, maiorem lucè præbeant. vt Illustrare dubia perspicuis. Cic. 4. de Finib.

Patefacere & illustrare obscura, Cic. 1. de Orat.

Distinguere & illustrare orationem. Cic. 2. de Inuent.

Illustrare philosophiam Latinis literis. Cicero 1. Academ. Et 1. Tusculan.

Reperta Græcorum illustrare Latinis versibus. Lucret. lib. 1.

¶Illustratum, pro Comperto & manifestè probato. Cic 3 in Catil. Omnia & Senatus, & vos, quæ erant contra salutem omnium cogitata, illustrata, & patefacta vidistis.

Illustratio, Verbale {λάμπρυνσις} Ipse illustrandi actus.

Illustratio & euidentia. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Illustramentum, illustramenti {ἐπικόσμημα} Quintil. lib 11. cap. vltimo, de amictu oratoris loquens, Hæc sunt vel illustramenta pronunciationis, vel vitia.

Illutibilis, & hoc illutibile, pen. corr {ἀπόπλυτος} Quod elui non potest, & luto expurgari. Plaut. Menæch. 4, Næ ex istoc loco spurcatur nasum odore illutibili.

Illuuies, illuuiei, f. g. {ἀλουσία} Sordes, immunditia, spurcities. A non lauando nomen habet, vnde & Græcè ἀλουσία dicitur, eadem videlicet de causa. Curtius lib. 4. non ita procul ab initio, in Abdolomini historia: Ablue corpus illuuie, æternísque sordibus squalidum. Paulo pòst, Sed vt cunctanti squalor ablutus est, & iniecta vestis, &c. Terent. Heaut. 2. 3,

-ea texebat vnà pannis obsita.

Neglecta, immunda illuuie. Virgil. 3. Æneidos,

-fœdissima ventris Illuuies. Legitur & proluuies. Varro, Ac peruret squale, scabiéque, illuuie, & vastitudine. Cic 3. Tusc. Infuscat pectus illuuie scabrum. Ex poeta.

Cultus & Illuuies, contraria. Liu. 1. bel. Pun. Otium enim ex labore, copia ex inopia, cultus ex illuuie, tabéque squalida & propè efferata corpora variè mouebant.

Corporis illuuies. Lucret. lib. 6.

Locorum illuuies. Sil. lib. 3.

Hircini odoris illuuies. Firmic. lib. 6 cap. 31, Quorum corpora, hircini odoris tristem illuuiem, desudatis grauibus humoribus, euaporent.

Dira illuuies. Virgil 3. Æneid.

Obesa illuuies, Vide O B E D O.

Illuuies absumpsit maiorem partem Syriæ. Vide A B S V M O.

ILLYBARIS, pen. corr. Ciuitas prouinciæ Narbonensis, vt Plinius & Pomponius scribunt. Hanc quidam esse aiunt quæ nunc Granata dicitur, longè clarissima vrbium Occidentis. Dicta Illyberis, vt Straboni places, à flumine, quo ipsa vrbs alluitur, Vide I L L I B A R I S.

ILLYRIVM, siue Illyris, pen. corr. {ἰλλυρίς} Illyriàva, regio Epiri conterminа, propinqua Italiæ: ab Illyrio, vt Apianus inquit, Polyphemi filio, siue (vt Eustathio placet) Cadmi filio denominata. Propert. lib. 1. eleg. 8, An tibi sum gelida vilior Illyria? Hodie Illyris, *Sclauonia*, vel *Bosnensis* dicitur, siue *Bosna*.

Illyricus, penult. corr. Adiectiuum {ἰλλυρικός} vt Nigrior Illyrica pice. Ouid. 1. de Arte.

Terræ Illyricæ. Propert. lib. 1. eleg. 17.

ILORCI, Oppidum. Plin. lib. 3. cap. 1, in Europa situm.

ILVA {ἰλβα} Insula est adiacés Tusciæ, Vide I L V A Vulgò dicitur *Elba*.

Ilua inexhausta Chalybum generosa metallis. Virgil. 10 Æneid.

ILVRCIS, Iberiæ vrbs, quæ postea à Sempronio Graccho, Graccuris dicta est.

ILVS {ἶλος} Tros Troianorum regis filius, qui Ilium ædificauit. Vnde par est eum in medio campo sepultum esse, quoniam primus ausus est in campis habitare. Hæc Strabo lib. 13.

I M

Im, veteres ponebāt pro eum à nominatiuo is. Festus Pompeius lib 9. Idē tradit Charisius lib. 1. Macrob. lib. 1. Saturn. 4, Decēuiri in duodecim tab. inusitatissimè nox pro noctu dixerunt. Verba eorum hæc sunt: Si nox furtum factum sit, si im aliquis occisit, iure cæsus esto. In quibus verbis id etiam notandum est, quòd ab eo quod est Is, non eum casu accusatiuo, sed im dixerunt.

Imago, pen. prod. imaginis, pen. corr. f. g. {εἰκὼν, μίμημα} Simulacrum, species, exemplar, & alicuius rei repræsentatio. Plaut. Amphit. 3,

-eccum Iuppiter,

In Amphitruonis vertit sese imaginem. Cic de Amicit. Nemo vnquam animo, aut spe maiora cōciperet, qui sibi non illius memoriam, atque imaginem præponendam putet. Virgil. lib. 2 Æneidos,

-atque ipsius vmbra Creusæ

Visa mihi ante oculos, & nota maior imago. Cic. 1. de Nat deor. Fac imagines esse quibus pulsantur animi, species duntaxat obiicitur quædam. Idem 1. de Finib. Atomi, inane, imagines, quæ idola nominantur.

Imago, vt ait Festus, ab imitatione dicitur. Imago dicitur, quasi imitago. Porphyr. in Horat lib. 1. Carm. ode 12.

¶Imago, Simulacrum, statua, exemplum. Cic. pro Sextio, Si imaginem iudiciorum, aut simulacrum aliquod futurum in ciuitate putasset.

Imago animi, vultus est: indices, oculi. Cic 3 de Orat.

Ærea imago. Cic in Orat. Demosthenis imaginem ex ære vidi.

Antiquitatis imago. Cic pro Sexto.

Artis imago quædam & similitudo. Cic. 2 de Orat.

Cognitionis imagine. Tacit. lib. 3, Biduum super hæc imagine cognitionis absumptum. Hoc est prætextu & specie.

Eloquentiæ imago. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Vltimi fati imago. Quintil. lib. 6 cap. 2.

Cana imago formæ, Id est manis. Virgil. 6. Æneid.

Imago priscæ frugalitatis. Plin. epist. 12.

¶Imago, pro Statua. Cic. in Pisonem. Illi antè statuam istius persimilem, quam stare celeberrimo in loco voluerat, ne suauissimi hominis memoria moreretur, deturbant, affligunt, comminuunt, dissipant. Sic odium quod in ipsum attulerant, id in eius imaginem ac simulacrum profuderunt.

Iudiciorum, consiliorúmque imago. Quintil. lib. 2. cap. 10, Quare declamatio, quoniam est iudiciorum consiliorúmque imago, similis esse debet veritati.

Falsa laudis imago. Quintil. lib. 5. cap. 8.

Libertatis imago. Tacit. lib. 1.

Litis imago. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Aurea imago fœlicis mali. Ouid. epist. 19.

Aurea imago matris. Virgil. 8. Æneid.

Somnus, gelidæ mortis imago. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Pacis imago. Tacit. lib. 1.

Pietatis imago, Id est pietas. Virgil. 6. Æneid. Seruius.

Tristis imago ponti Ouid. 11. Metam.

Quietis nocturnæ imago. Tacit. lib. 16, Nocturnæ quietis imaginem ad spem haud dubiam retraxit Hoc est imaginationem.

Credibilis rerum imago. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Imaginem Reip. nullam reliquissent. Cic. contra Rullum.

Speculi imago. Ouid. 2. Amor. eleg. 17.

Imago speluncæ. Plin. lib. 11. cap. 1, Ac nequid desit, speluncæ imagini saxea iotus crepidinis corona, &c.

Temporis imago. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Imago temporum. Cic. ad Lentul. lib. 1. 6, Recordatio meorum temporum, quorum imaginem video in rebus tuis.

Terrorum imago. Lucan lib. 7.

Tristium, ac lætorum imago. Tacitus lib. 2, Magnáque illic imago tristium lætitiúmque.

Vitæ imago, hoc est exemplar. Tacit. lib. 15, Quod vnum iam, & tamen pulcherrimum habebat, imaginē vitæ suæ relinquere testatur.

Loquax humanæ vocis imago psittacus. Ouid. 2. Amor. eleg 6.

¶Orandi

¶ Orandi vera imago. Quintil.lib.5.cap.12.
¶ Acres imagines. Vide ACER.
Cerea imago. Horat.1.Serm.sat.8.
Imago expressa. Cic.pro Sexto Rosc. Vt effictos nostros mores in alienis personis, expressámque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.
Ficta imago. Ouid.4.Metam.
Deus humana sub imagine. Ouid.1 Metam.
Inensa imago vocis, Echo. Horat.1.Carm.ode 12.
Mœsta imago. Ouid ad Liuiam.
Muta imago, Pictura. Cic.2.de Inuent.
Nocturnæ imagines. Tibull.lib.3.eleg 4.
Picta aut ficta imago. Cic.Lucceio, lib.5 12.
Puerilis imago. Ouid.1.de Remed.amor.
Pulchra imago. Ouid.2.Metam.
Regalis imago. Ouid.6.Metam.
Repercussæ imaginis vmbra. Ouid.3 Metam.
Tenuis imago. Lucret.lib.4.
Turbida imago. Virg 4.Æneid.
Vana imago. Horat.3.Carm.ode 27.
¶ Abolere imagines, Vide ABOLEO.
Capere imaginem. Quintil.lib.6 cap.2, Quid? non idem poeta penitus visam facti cepit imaginem?
Falsa culpam sub imagine celat. Ouid.2.Metam.
Concipere animo imaginem alicuius rei. Quintil.lib.2.cap.10.
Effingere imaginem dicēdo. Quintil.lib.6.cap.1, Citius euanescat necesse est illa, quam dicendo effinximus, imago.
Exprimere imaginem alicuius rei. Quintil.lib 3 cap 8.
Induere imaginem moris, Vide INDVO.
Irrumpunt imagines in animos, Vide IRRVMPO.
Falsis imaginibus ludere aliquem. Virg.2.Æneid.
Ludificans somnos imago. Silius lib 8.
Persequi imaginem laudis. Quintil.lib.5.cap.8, Laudis falsam imaginem persequuntur.
Præbere imaginem antiquitatis. Tacit.lib.3, Imaginem antiquitatis Senatui præbebat.
Proferre imaginem alicuius. Quintil.lib.6.cap.1.
Memoriam & imaginem patris tui tibi propone. Cic.de Amicit.
Reddere imaginem proximam veritati. Quintil.lib.8 cap.10.
Repræsentare imaginem sceleris. Quintil.lib 6 cap.1, Vestis tamen illa sanguine madens, ita repræsentauit imaginem sceleris, vt non occisus esse Cæsar, sed tum maximè occidi videretur.
¶ Imagines maiorum, pro Nobilitate generis accipi sæpe solent. Cic.2. de Lege agraria, Quemadmodum quum petebam, nulli mihi vobis authores generis mei commēdarunt: sic siquid deliquero, nullæ sunt imagines, quæ me à vobis deprecentur. Idem in Pisonem, Obrepsisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum: quarum simile habes nihil præter colorem. Fumosas imagines appellauit Cicero, antiquissimi generis stemmata. Mos autem fuit olim Romæ, vt imagines maiorum in funeribus ducerentur, ad gentilitatem ostentandam. Vide Plin.lib 35 cap.2. Prioris, vt opinor, posteriora tempora insignia gentilitia habuerunt, quæ *arma* vulgò vocantur. Ex Budæo Vide STEMMA.
Imagines subitæ. Plin.epist.lib.8.ad Fabatum prosocerum, Neque enim ardentius tu pronepotes, quàm ego liberos cupio. quibus videor à meo, tuóque latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & nō subitas imagines relicturus. Subitas imagines appellat Plinius nobilitatem parum antiquam: sed repente fortunæque beneficio quæsitam. Ex Budæo.
¶ Imago, pro vagina, quòd veluti sit imago eius rei quam claudit. Virg.lib 8.Æneidos,
-curuam seruans sub imagine falcem.
Imaginarius, Adiectiuum { [Greek] } pro eo vsurpatur quod nec esse potest, sed duntaxat imaginatione potest comprehendi. quæ, ratiocinatio aut apprehensio propriè dicitur. Sueton.in Claud. Cæs. cap.25, Stipendiáque instituit, & imaginariæ militiç genus, quod vocatur super numerum, quo absentes, & titulo tenus fungerentur.
Colonus imaginarius Hermogenianus in l.Qui per collusionem. D. De action.emp.& vend. Qui per collusionem imaginariam colonum circumueniendi emptoris causa supposuit, ex empto tenetur.
Imaginarius fascibus cedere. Liuius 3.ab Vrbe.
Emptio imaginaria Vlpianus in l.Is qui suis. D.de Manumissionibus, Si ab ignoro emptus sit, postea autem pretium suum obtulerit: dicendum erit, non esse audiendum. ab initio enim hoc agi debet, vt imaginaria fiat emptio, & per fidem contractus inter emptorem & seruum agatur. Est autem imaginarius emptor, qui seruū suis nummis emit. Modestin.in l.Contractus. D.de Actionibus & obligationibus, Contractus imaginarij etiam in emptionibus iuris vinculum non obtinent, quum fides facti simulatur, non intercedente veritate. Sic & Imaginarius emptor, id est simulatus, & ab alio allegatus. l. Ex qui sub imagine. C.de Distractione pignorum. Budæus.
Imaginosus, penult.prod. { [Greek] } Adiectiuum, in quo sunt plures imagines. Vnde speculū imaginosum à Catullo dici putant nonnulli, epigr. 39. de Acme, ab imaginibus, quæ in speculo numerosæ videntur. Videndus Cælius Rhodig.lib.17.cap.3.
Speculū imaginosum verius interpretamur ab rerum imitatione, quas obiectas repræsentat. in eo quippe apparent rerum obiectarum imagines.
Imagino, imaginas, penult.corr. { εἰκονίζω } imaginâre, Imagines facere, seu repræsentare. Gellius lib. 15, Vt speculum in loco certo positum nihil imaginat, aliorsum translatum facit imagines.
Imaginor, penultima corr透. imaginaris { εἰκάζω, φαντάζω } imaginári, significat rei alicuius similitudinem mente concipere, & apprehendere. Plinius libro 9. capite 35, Imaginetur eorum fœtura. Idem lib.20. cap. 13 Ideo profluuio genitali datur, & venerem crebrò per somnia imaginantibus.
Imaginari aliquem, est animo suo subiicere qualis sit. Plin. epist.14 lib.1.ad Mauricum.
Imaginatio, Verbale { φαντασία } vt Imaginationes libidinum Plin.lib. 20.cap.7.
IMANTOPODES, penult. corr. { Ἱμαντόποδες } Populi in Æthiopia loripedes, quibus serpendo ingredi natura est: hoc est, vt Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus. ἱμάντα enim Græci lorum dicunt. Hoc nomine etiam dicuntur aues quædam ex argumento pedum, qua loripedes, vt ait Plin. quoniam his crura prælata, quas etiam ternis digitis insistere dicit. Per aspirationem in principio scribi debet. Plin.lib.5.cap.8.
IMAVS { Ἴμαος } Mons Indiæ qui extenditur vsque ad fontes Gangis, vltra quem sunt Scytharum gentes. Est & pars Caucasi & Tauri, vt Plinius & Ptolemæus tradunt.
Imbecillis, & hoc imbecille { ἀσθενής, ἀδύνατος, ἄρρωστος, ἀδρανής, [Greek] } vel imbecillus, imbecilla, imbecillum, Sine baculo, quasi baculo indigens: debilem significat & languidum, vt Imbecillus gemitus. Cic.2. Tuscul. Idem ad Q.frat.lib 2.11, Matius & valetudine & natura imbecillior. Idem de Amic. Vt si parētibus nati sunt humilibus, si propinquos habeant imbecilliores vel animo vel fortuna, &c.
Ingenium imbecille. Plin. in Paneg. Quis enim est tam imbecilli ingenij, qui nō tanto meliorē Consulem speret, quanto sęptius fuerit?
Imbecillus, à nomine baculus, cōtra naturam primitiui secundam producit. Horat.2.Serm.sat.7,
Imbecillus, iners, siquid vis, adde popino.
Ætas imbecilla. Horat.2.Serm.sat.2.
Imbecillæ materię cibus: Hoc est, infirmi & pauci alimenti. Celsus lib.2.cap.18.per totum.
Imbecillis medicina. Cic. Attico, lib.10.105, Quamobrē quicquid habes ad consulendum, collige, & illa scribe, non ex doctrina, neque ex libris (nam id quidem domi est) sed nescio quomodo imbecillior est medicina, quàm morbus.
Natura imbecilla ad rem aliquam. Cic.de Amic. Imbecilla enim natura est ad contemnendam potentiā, quam etiam si neglecta amicitia consecuti sunt, excusatum iri se arbitrantur, quia non sine magna causa sit neglecta amicitia.
Cultor imbecillus. Plin.epist.63.
Consilium imbecillum. Cic.pro Flacco, Imbecilli consilij mulier.
Vua imbecilla. Quintil.lib.12.cap.3.
Imbecillitas, pen.corr. imbecillitatis { ἀσθένεια, [Greek] } Debilitas, infirmitas, defatigatio. ad spiritum & ad corpus refertur, sicut & imbecillus. Cic.de Amic. Maximè illud considerandū videri solet, num propter imbecillitatē atque inopiā desyderata sit amicitia.
Imbecillitas materiæ murorum. Cæsar 2.bel.Ciuil.
Imbecillitas consilij. Cic.1.Offic.
Imbecillitas ætatis. Cic.ad Brutum, 10.
Imbecillitas ingenij. Plin.Iun.lib.4.epist.18.ad Antonium.
Infirmitas laterum, & virium imbecillitas. Cic.de Claris Orat.
Imbecillitas, fragilitasque humani generis. Cic.5.Tuscul.
Recidere ad imbecillitatem. Celsus lib.3.cap.19.
Imbecilliter, penult.corr. Aduerbium { ἀσθενῶς } Debiliter, & remissè ac languidè Cicero 4. Academic. Dubitant, hæsitant, reuocant se interdum: hísque quæ videntur, imbecillius assentiuntur. Idem 5. Tusculan.
Imbellis, & hoc imbelle, om.gen. { [Greek] } Quod nihil bellicum sonat. Horatius libro 1.Carm.ode 15,
Imbelli cithara carmina diuides.
Carmen imbelle. Stat.10.Thebaid.
Dies imbellis, In quo non pugnatur, aut strenuum opus aliquod agitur. Silius lib.11,
-discatque Lyæo
Imbellem donare diem.
Annum imbellem agere, Sine bello. Liu.10.ab Vrbe.
¶ Imbellis, Timidus, ignauus, infirmus, quasi bello minimè aptus. Ouid.lib.Heroidum, epist.1,
Tres sumus imbelles numero, sine viribus, &c.
Imbelles & timidi. Cic.1.Offic. Nunquam omnino periculi fuga committendum est, vt imbelles timidíque videamur.
Ignauus & imbellis inter hostes. Liuius Decad.3.lib.6.
Capreæ imbelles. Ouid.5.Fast.
Cerui imbelles. Virg.3 Georg.
Cithara imbellis. Horat.1.Carm.ode 15.
Columbæ imbellis. Horat.4.Carm.ode 4.
Imbelles damæ. Vide DAMA.
Fretum imbelle. Stat.3.Sylu.5.
Imbelles hostes. Liuius 1.ab Vrbe.
Lacerti imbelles. Ouid.13.Metam.
Manus imbellis. Propert.lib.4.eleg.3.
Somnus imbellis. Stat.3.Thebaid.
Telum imbelle. Virg 2.Æneidos,
Sic fatus senior: telúmque imbelle sine ictu
Coniecit: Id est, inutile. Seruius.
Triennium imbelle. Liuius 1.Decad.lib.4.
Imbellis, inermisque fœminarum turba. Liu.8.bel.Pun.
Imbellia, imbelliæ { ἀνανδρία } Ignauia, veluti bellicæ rei quædam negligens tractatio, sed antiquum est. Macrobius 1.Saturn.cap.1, Tum Pœnus eludens ignauiam imbelliámque militum eius pretiosè armatorum, &c.
Imber, imbris, mascul.gener. ablatiuo imbre vel imbri { ὄμβρος, [Greek] } Pluuia & aqueus ille humor qui è cælo demittitur. Plautus Mostel.1,
-venit imber, lauat parietes: perpluunt Tigna. Terent.Eunucho, 3.5, Quo pacto Danae misisse aiunt quondam in gremium imbrem aureum.
Imbrem, inquit Nonius, consuetudo, agmen cælestium aquarū & pluuiarum induxit solum dici: quum authoritas veter. significētiā, omnē humorē aqueum. Virg.lib.4.Georg. -& amnes irriget imbres.

Idem 1. Æneid. Accipiunt inimicum imbrem. Lucretius,
Ex igni terráque animæ nascuntur & imbri.
¶ Imber grandinis. Lucretius,
Nec cohibere niues gelidas, nec grandinis imbres. Quo loco Turnebus, Imber, pluuiæ est, inquit, aut grandinis lapsus & agmen, vnde imber pluuiæ, & imber grandinis dicitus. Cic. Vt aqua pluuia vltimo genere ea est, quæ de cælo veniens crescit imbri.
¶ Actus cælo magnis Aquilonibus imber. Virg. 2. Georg.
Assidui & magni imbres. Cic. Attico, lib. 13. 273.
Atri imbres. Virg. 1. Georg.
Atrox imber. Stat. 10. Thebaid.
Cæruleus imber. Virg. 3. Æneid.
Collecti imbres. Horat. 1. epist. 15.
Continens imber, Vide CONTINEO.
Densissimus imber. Virg. 1. Georg.
Edax imber. Horat. 3. Carm. ode 3.
Effusus nubibus imber. Virg. 4. Georg.
Fœcundi imbres. Virg. 2. Georg.
Frigidus imber. Virg. 1. Georg.
Intempestiui imbres. Lucret. lib. 2.
Lætus imber. Virg. ecloga 7.
Iuppiter & læto descendit plurimus imbri.
Largus imber. Virg. 1. Georgicorum,
Quíque satis largum cælo demittitis imbrem.
Imber maximus. Cic. 6. Verr. Et ad Attic. lib. 7. 138, Maximo imbri Capuam veni.
Multus imber. Lucret. lib. 6.
Pluuius imber. Ouid. 6. Fast.
Præruptus imber. Claud. 1. Paneg.
Saxeus imber. Silius lib. 13.
Subiti imbres. Lucret. lib. 5.
¶ Amnis concitus imbribus. Ouid. 3. Metam.
Auster diffundit imbres. Stat. 1. Thebaid.
¶ Concrescunt imbres gelidis ventis. Ouid. 9. Metam.
Decidit imber multa aqua. Tibull. lib. 1. eleg. 2.
Lapides effudit imber. Iuuenal. sat. 13.
Per imbrem facere opus. Cato cap. 2, Quum tempestates pluuiæq; fuerint: videto quot dies, quæve opera per imbrem fieri potuerint. Id est, imbris tempore.
Maximus agricolis, pelagóque parabitur imber. Virg. 1. Georg.
Ventos perpessus, & imbres. Virg. 9. Æneid.
Vento pulsatur & imbri. Virg. 4. Æneid.
Vitare imbres. Lucret. lib. 5.
¶ Gelidus imber, pro simplici aqua, apud Lucret. lib. 6.
Calidis perfundes imbribus artus. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. Intelligit aquam calidam.
¶ Imber, pro lachrymarum effusione. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Spargebat tepido flebilis imbre sinus.
¶ Lactis, lapidum, sanguinis, & terræ imber. Cic. 1. de Diuinat.
Lapideus & sanguineus imber. Cicero 2. de Diuinat. Vide Lapideus in LAPIS.
¶ Tempestas telorum, & ferreus ingruit imber. Virg. 12. Æneid.
Imbridus, penult. corr. Adiectiuum. Solinus cap. 10, Nam homo Sardus opem plurimam de imbrido cælo habet.
Imbricus, penult. corr. Adiectiuum {ὄμβριος} Pluuiosus, & imbres ferens aut generans. Plaut. Merc. 12,
Hic Fauonius serenus est, hic Auster imbricus, &c. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 20, Quum ea sit anni temperies, vt hyems serena sit, solstitium verò imbricum, fructus optimè prouenuint.
Imbricitor, pen. corr. imbricitôris, Pluuiosus, fortè quasi imbres ciens, aut citans. Ennius in 17. apud Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 2,
Concurrunt veluti venti, quum spiritus Austri
Imbricitor, Aquilóque suo cum flamine contrà,
Inde mari magno fluctus extollere certant.
Imbrifer, penult. corr. ra, rum {ὀμβροφόρος.} Idem. Colum. lib. 7. cap. 6, Hanc pecudem mutilam parabimus quieto cæli statu: nam procelloso atque imbrifero cornuta semper.
Arcus imbrifer. Tibull. lib. 1. eleg. 4.
Austri imbriferi. Ouid. 13. Metam.
Hyems imbrifera. Silius lib. 3.
Ver imbriferum. Virg. 2. Georg.
Imberbis, & hoc imberbe {ἀγένειος} Sine barba. Cic. 1. de Nat. deor. Isto enim modo dicere licebit Iouem semper barbatum, Apollinem semper imberbem.
Imberbis & Bene barbatus contraria. Cic. 2. in Catil.
Adolescentulus imberbis. Cic. pro Domo sua.
Iuuenis imberbis Horat. de Arte. Idem 2. epist. 1.
Imbibo, imbibis, pen. corr. imbibi, imbibitum {ἐμπίνω} imbibere, Idē quod haurire, vel exhaurire significat, quod & ebibere dicitur. Plin. lib. 24. cap. 15, Radix eius imponitur carbonibus contusa: atque is nidor per infundibulum imbibitur in vetere tussi. De chamæleuce.
¶ Imbibere animo, per metaphoram apprehendere significat. Cic. 2. Verr. An iste vnquam de se bonam spem habuisset, nisi de vobis malam opinionem animo imbibisset?
Opinionem imbibere, Vide OPINIO.
¶ Imbibere, pro In animum inducere, Sibi persuadere. Cicero pro Quintio, Quòd si facere nolit, atque imbiberit eiusmodi rationibus illum ad suas conditiones perducere, &c. Lucret. lib. 3.
Qui petere à populo fasces, sæuásque secures
Imbibit, &c. Plura de hoc verbo lege apud Antonium Muretum lib. 1. Variar. lect. cap. 5.
Imbrex, huius imbricis, penult. corr. masc. vel f. g. Tegula curua atque oborta, quæ tectis applicari solet, vt per eam defluat aqua. Plin. lib. 17. cap. 14, Seruarique inter duos imbrices. Colum. lib. 9. cap. 13, Imbricibus infusum præbeant libandum. Plaut. Milit. 9, Quod meas confregisti imbrices & tegulas, &c. Vitruu. lib. 5. c. 10. Alij imbricem definiunt canalem in tecto, per quem defluit aqua: ab imbre deducto nomine.
Imbrex porci. Martialis lib. 2. 37,
Quicquid ponitur, hinc & inde verris,
Mammas suminis, imbricémque porci,
Communémque duobus attagenam, &c.
Imbricium, imbricij, Idem quod imbrex. Martial. lib. 2. 35,
Quum fint crura tibi, simulent quæ cornua Lunæ,
Imbricio poteras Sexte lauare pedes. Alij vulgò sic legunt,
Quum fiot crura tibi, simulent quæ cornua Lunæ:
In rhytio poteras Phœbe lauare pedes. Putant autem rhytium esse genus vasis. Eustathius enim in 13. Iliados dicit rhyton, & per diminutionem rhytion, vas fuisse incuruum, & cornu simillimum: atque ab alijs κέρας, hoc est cornu appellari. Meritò ergo Martialis Phœbum, cuius crura cornibus Lunæ perquam similia erant, monet vt pedes in rhytio lauet. Alij legunt, In rhytio poteras Phœbe, &c.
Imbrico, imbricas, penult. corr. imbricâre, In modum imbricis facere, & quasi imbricibus tegere. Plin. lib. 11. cap. 1, Aut superne tantum imbricatis flexibilibus vertebris. Sidonius, Tegulis imbricaretur. Vitruuius lib. 2, Incerta verò cæmenta alia super alia sedentia inter se imbricata non speciosam, sed firmiorem, quàm reticulata, præstant structuram. Imbricata, inquit Budæus, appellat inter se hærentia, imbricum modo.
Imbricatum concho genus vndato distinctione. Plin. lib. 9. 35.
Imbricata asperitas. Plin. lib. 11. cap. 37, Lingua leonibus ac pardis, omnibúsque generis eius, etiam felibus, imbricatæ asperitatis, & limæ similis, attenuánsque lambendo cutem hominis.
Imbricati vngues simio, Vide VNGVIS.
Imbricatim, penult. prod. Aduerbium, Imbricis modo. Plin. lib. 9. cap. 33. de concharum generibus, Iam distinctione virgulata, crinita, crispa, cuniculatim, pectinatim, imbricatim vndata.
Imbricus. Imbrifer. Vide IMBER.
IMBRVS {Ἴμβρος} Insula Thraciæ, Mercurio sacra, quem vocant Imbranum. Oppido quoque in ea nomen est Imbrus, vt ait Stephanus. Vulgò hodie dicitur *Lembro.*
Imbrius, Adiect. {Ἴμβριος.} vt Terra imbria. Ouid. 1. Trist. eleg. 9.
Imbuo, imbuis, imbui, imbutum, penult. prod. {ἐμβάπτω, βρέχω} imbuere, Inficere, seu immergere. Colum. lib. 10, Quibus liquoribus mundam lanam imbuere oportebit, vt insistentes apes, quasi per syphonem succum euocent. Horat. 1. epist. 2,
Quo semel est imbuta recens, seruabit odorem
Testa diu.
Imbuere aram. Virg. 1. ecloga,
—illius aram
Sæpe tener nostris ab ouilibus imbuet agnus. Hoc est perfundet, madefaciet, Seruius.
Imbuere gladium scelere. Cicero 2. Philipp. Quum autem semel gladium scelere imbuisset, nulla res ei finem cædendi, nisi defatigatio & satietas attulisset.
Tela imbuta veneno. Ouid. 4. Trist. eleg. 1.
Tellus imbuta scelere. Catull. Argon. uit. 59.
Vestis imbuta sanguine. Ouid. 9. Metam.
Imbuta Appia vis sanguine latronis. Cic. pro Milone.
¶ Inter imbuere & initiare hoc interest, quòd Initiare ad sacra pertinet: Imbuere ad prophana. Plin. lib. 8. cap. 45, Optimè cum domito iuuencus imbuitur. Hoc est domatur, docetur.
Sacramento imbutus. Tacit. lib. 17. Miles vrbanus longo Cæsarum sacramento imbutus, & ad destituendum Neronem, &c.
Imbuere & instruere. Cic. 1. de Orat. Sin sit is qui & doctrina liberaliter institutus, & aliquando iam imbutus vsu.
Imbutus ad. Cic. in Orat. Ad quam non docti, sed facti: non instituti, sed imbuti sumus.
Alloquio imbutus. Plin. lib. 6. cap. 22, Sex mensium tempore imbutus alloquio.
Amoribus imbutus aulæ. Stat. 11. Thebaid.
Imbuere ingenium artibus, Id est instituere, ornare. Plaut. Trin. 5. Cicero 1. Offic. Parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem moremque deducimur.
Imbuere animos errore. Liuius 9. belli Macedon. Et apud Ciceronem 3. Tuscul. Imbui erroribus. Item 1. de Finibus, Imbutus superstitione.
Fauore imbutus. Tacit. lib. 18.
Formidine imbutus. Horat. 1. epist. 6.
Leuiter literis imbutus Quintil. lib. 1. cap. 2.
Literulis Græcis imbutus. Horat. 2. epist. 2.
Imbutū odio bellum, Hoc est aspersum & refertum, aut flagrans. Cic. pro Domo sua. Idem pro Fonteio, Sed totum illud sociale bellum macula sceleris imbutum est.
Imbui opinionibus. Cic. Attico, lib. 14. 311, Nam de puero Clodio tuas partes esse arbitror, vt eius animum tenerum, quemadmodum scribis, his opinionibus imbuas, vt ne quas inimicitias residere in familiis nostris arbitretur.
Imbuit mentem deorū opinio. Cic. 1. Tusc. Vt porrò firmissimum hoc afferri videtur, cur deos esse credamus, quòd nulla gēs tam fera, nemo omnium sit tam immanis, cuius mentem non imbuerit deorum opinio.
Imbuere pectora pietate aliqua Liuius 1. ab Vrbe.
Sermonibus aures alicuius imbuere. Tacit. lib. 10.
Imbuere se studiis ab ineunte ætate. Cic. pro Deiotaro, Quibus ille studiis ab ineunte ætate se imbuerat.
Vitiis aliquem imbuere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
¶ Imbui castrensibus stipendiis, Primis annis castrensia stipendia emereri. Plin. epist. 167.
Amicitio religiosa superstitione imbutæ. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Præda imbui. Tacit. lib. 19.

Imbutus

Imbutus rudimentis militiæ cum aliquo actæ. Paterculus libro 2. sub finem.

Imburum Varro lib.4.de Lingua Latina, Imburum, inquit, fictum ab vrbo, quod ita flexum vt cedat sursum versus, vt in aratro, quod est vrbum.

I M I

Imitor, penult. corr. imitaris { ζηλόω, μιμέομαι, μιμηλάζω } imitári, Est morem aut aliam rem ab aliquo gestam effingere, quod à Græco deducitur μιμοῦμαι. Plin. epist. 150, Quam sané, quum componerem illos, habui in manibus, non vt æmularer (improbum enim, ac penè furiosum) sed tamen imitarer & sequerer, quantum aut diuersitas ingeniorum maximi & minimi, aut causæ dissimilitudo pateretur. Plautus Cistel.2.

Imitari atque exprimere. Cic.in Orat. Quem si imitari atque exprimere non possumus.

Imitari & adumbrare. Cicero 2.de Orat. Heroum veteres casus fictósque luctus vellem imitari atque adumbrare dicendo.

Prosequi atque imitari. Cic. de Claris Orat. Cotta cum verbis, tum sono ipso subrustico prosequebatur atque imitabatur antiquitatem.

Imitari alas auium. Plin.lib.12.cap.6, Id est simile esse alis auium.

Imitari chirographum alterius, Effingere & adulterare. Sueton.in Tito, cap.3. Cic.3. de Nat. deorum, Chirographum sex primorum imitatus est.

Gestum imitari alicuius. Lucret.lib.4.

Gaudia falsa imitari. Tibul.lib.3.eleg.7.

Imitatur sermones hominis turdus. Plin.lib.10.cap.42, Agrippina turdum habuit imitantem sermones hominum.

Voces effingit imitari. Propert.lib.2.eleg 15.

¶Imitari, pro Simulare. Tacit.lib 1, Quanquam mœstitiam imitarentur, contumaciæ propiores.

Imitatus, penult.prod. { ἀπομαχθείς } Participium passiuè sumptum. Cic. de Vniuersit. Quum autem ingresse est imitata & effecta simulacra, bene egi putat si similitudinem veri consequatur.

Imitatio, Verbale { μίμησις, μίμημα } Cic.14 Philip. Excellentium ciuium virtutem imitatione dignam non inuidia putarent.

Supra imitationem positus: Id est, quem præ excellẽtia nullus imitando consequi potest. Seneca epist.71.

De imitatione, consule Quintilianum lib 10.cap.2.

Callidissima simplicitatis imitatio. Quintil.lib.4.cap.2.

Imitator, penult. prod. { μιμητής, ζηλωτής } Aliud verbale. Martialis lib.1. 123, Siquis erit recti cultor, imitator honesti. Cic.3 de Legib. Etenim tantum mali est peccare principes (quanquam est magnum hoc per seipsum malum) quantum illud, quod permulti imitatores principum existunt.

Maiorum imitator. Cic.3. Philip. O ciuem natum Reipub. memorem sui nominis, imitatorémque maiorum!

Imitator & narrator facetus. Cic.3 de Orat.

Doctus imitator. Horat.de Arte.

O imitatores seruum pecus. Horatius lib.1.epist.20. Vt enim serui non audent vestigia dominorũ deserere, ita imitatores ne latum quidem vnguem ab eo quem imitantur discedere volunt.

Imitatrix, penult.prod. { μιμητική } Verbale fœm.g. Cic.1.de Legibus, Penitus in omni sensu implicata insidet imitatrix boni voluptas.

Imitabilis, & hoc imitabile, penult.corr. { μιμητός } Quod quis potest imitari. Cic.in Orat. Nam orationis subtilitas imitabilis illa quidem videtur esse existimanti, sed nihil est experienti minus.

Decipit exemplar vitiis imitabile. Horat.1.epist.20.

Imitamen, penult. prod. imitaminis, neut. gen. { μίμημα } Verbale, vt Prisci facti imitamina. Ouid.4 Fast.

Imitabilior, Comparatiuum. Plin.lib.37. cap.8, Neque est imitabilior alia mendacio vitri. De smaragdo loquitur.

Imitamentum, Aliud verbale { μίμημα } Idem quod Imitamen. Gell.lib. 7.cap.5, Quasi Orestæ amplexus oppleuit omnia, non simulacris, neque imitamentis, sed luctu atque lamentis veris & spirantibus.

Imitamenta doloris. Tacitus lib 3, Meditata ad memoriam virtutis carmina, & laudationes, & lachrymas, vel doloris imitamenta.

Tristitiæ imitamenta. Tacit.lib.13, Cæterum peractis tristitiæ imitamentis, curiam ingressus, &c.

I M M

Immaculo, immaculas, penult.corr. immaculãre, Idem quod simplex Maculo, nisi siquid augmenti addat præpositio. Firmicus lib.4.cap. 16, Vt disciplinæ huius secreta nullus inuidiæ liuor immaculet. Idẽ lib.6. cap.17, Quam pestiferum misera contagione vitium immaculet. Et cap.3, Notis quibusdam totum corpus immaculant, aut albis varietatibus dedecorant.

Immadeo, immades, penult. corr. immadui { διαβρέχομαι } immadẽre, Madidum esse. Plin.lib.17. cap 5, Quum è siccitate continua immaduit imbre. Idem lib. 20. cap.22, Semen ac radix quum immaduere musto, conseruantur.

Genæ immaduerunt lachrymis. Ouid.1. Trist.eleg.8.

Terra immaduit. Ouid.6.Metam.

Immanis, & hoc immane, penult. prod. { ἄγριος, ἀπηνής, ὑπερμεγέθης } Minimè bonum, nocens & ferum Virg.lib.4. Georgicorum,

Immanem ante pedes hydrum moritura puella, &c. Cic. de Rep. lib.4, Quid Pericles sensit, vt loquitur, est homo impurus: sin aliter, quod malo, oratio est tamen immanis. Idem ad Quint.frat.lib. 2.1, Quòd si te sors Afris, aut Hispanis, aut Gallis præfecisset, immanibus ac barbaris nationibus, &c.

Immane & Mansuetum, contraria. Cicero 1.de Inuentione, Primò propter insolentiam reclamantes, deinde propter rationem atque orationem studiosius audientes, ex feris & immanibus mites reddidit & mansuetos.

Importuna & immanis natura. Cic.3. Verr. Idem de Arusp.resp. Videbam illud scelus tam importunum, audaciam tam immanem adolescentis furentis.

Immanis belua Cic.7.Verr.

Cœptis immanibus effera. Virg.4. Æneid.

Duritia immanis patientiam imitatur. Cic.in Partit.

Fera immanis. Ouid.8 Metam.

Immanis ac fera & barbara gens. Cic.2. Tusc.

Gloria immanis falsi. Stat.5.Sylu.3.

Immanis & ferus hostis. Cic 4.Verr.

Ingenium immane scelerum. Claud.2.in Ruff.

Nefas immane. Virg.6.Æneid.

Scelus immane. Lucret.lib 5.

Vitium immane. Horat.2.Serm.sat 4.

¶Immanissimus quisque voluptatem sequitur. Cic.in Partit.

Animo immanis. Ouid.8.Metam.

Scelere ante alios immanior omnes. Virg.1.Æneid.

¶Immane, ingens, magnum, inquit Festus. Virg.1.Æneidos,

·posuitque immania templa.

Ambitus immanis. Cic.Q.frat.lib.2.16, Ambitus redit immanis, nunquam fuit par.

Antrum immane. Virg 6.Æneid.

Armenta immania. Virg.4.Georg.

Argentum immane. Stat.6.Thebaid.

Corpore immane. Virg 3.Æneid.

Membra immania Ouid.12.Metam.

Moles immanis. Virg.9.Æneid.

Immanis numerus annorum. Varro 3. de Re rust. cap. 1, Quod tempus si referas ad illud principiũ quo agri coli cœpti sunt, atque in casis & tuguriis habitabant, nec murus nec porta quid esset sciebãt, immani annorum numero vrbanos agricolæ præstant.

Immanis pecunia. Cic.pro Rosc.Comœdo. Et ad Attic.lib.2.14, Qui immanes pecunias paucis dederunt.

Immane pondus. Plin.lib.17 cap.10, Contra immane pondus attollere se non valet.

Quæstus immanis. Cic.5.Philipp. Quid illi immanes quæstus, ferendine, quos M. Antonij tota exhausit domus?

Vulnera immania. Stat.5. Thebaid.

¶Immanis, pro Ingenti, etiam in laudem accipitur. Ouidius 9. Metamorphoseos,

Nam quanquam ipsius datis hoc immanibus actis,

Obligor ipse tamen.

¶Immania saxa à Virgilio 5. Æneidos, dicuntur pro asperis & horrendis.

¶Immane, Fœdum. Accius Andromeda, Immane te habet templum obuallatum ossibus. Nonius.

Immane dicto. Sallustius de Repub. ord. ad Cæsarem. Id est incredibile.

¶Immane, pro Immane dictu, vel incredibile dictu. Horat.1.Carminum, ode 27,

Vino & lucernis Medus acinaces.

Immane quantum discrepat. Sallustius libro 2, Immane quantum animi exarsere.

Immanitas, penult.corr.fœm.gen. { ἀπήνεια, ἀγριότης } Sæuitia. Cicero de Amicitia, Quinetiam siquis asperitate ea est, & immanitate naturæ, congressus vt hominum fugiat, atque oderit, &c. Idem 1.Officior. Quo est detestabilior illorum immanitas, qui lacerauerunt omni scelere patriam.

Ferarum immanitas. Seneca Medea, 6.

Immanitas, est excessus fortitudinis, & veluti stupor aduersus tormenta. Cic.in Partit. Nam & prudentiam malitia, & temperantiam immanitas in voluptatibus aspernandis. Gellius libro 11.cap.5, vtitur. Budæus.

Immanitas barbara. Cic.2. Tuscul. Ex poeta.

Immanitas verborum. Cic.4.de Finibus.

¶Immanitas pretij. Plin.lib.35. cap.11, Nec vllius in pictura velocior manus fuit: artis verò tantum, vt immanitate pretij antecederet celeberrimos eadem ætate imaginũ pictores. Ex vetusto codice nunc legimus, vt multum manipretio antecederet, &c.

Immansuetus, penult. prod. { ἀνήμερος } contrarium Mansueto. Cic. 1. de Legibus, Ipsisque in hominibus nulla gens est neque tam immansueta, neque tam fera, quæ non, etiam si ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendum sciat.

Ingenium immansuetum & ferum. Ouid.15.Metam.

Immansuetissimus. Ouid.epist.17,

Actu de rapidis immansuetissime ventis, &c. ad Boream.

Immarcesco, immarcescis, immarcui { σαπῆναι } immarcẽscere, Corrumpi. Horat.lib.2.Serm.sat.7,

Nampe immarcescunt epulæ sine fine petitæ, &c.

Immaturus, penult.prod. Adiectiuum { ἀνώριμος, ἄωρος } Non maturus: & propriè de fructibus aut frugibus dicitur, quum ante tempus colliguntur. Plin.lib.2.cap.13, Quo apparet aut aliud esse, aut colligi immaturum.

Immaturus amor. Liuius 1. ab Vrbe, Abi hinc cum immaturo amore ad sponsum, inquit, oblita fratrum mortuorum, viuíque, oblita patriæ.

Immaturum consilium, Quod ante tempus datur. Liu.2.bel.Pun. Se quæ consilia magis res dent hominibus, quàm homines rebus, ea ante tempus immatura non præcepturum.

Filius immaturus obit. Horat.2.Serm.sat.8.

Iter immaturum mortis. Propert.lib.3.eleg.7.

Immatura mors, Qua quis constitutum vitæ tempus, & confectam ætatem senio eripitur ac moritur. Cic.2.Philipp. Idem de Claris Orat. Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ Latinæque literæ fecerunt.

Immaturitas, penult.corr. immaturitatis { ἀωρία } vt apud Suetonium in Augusto, cap.34, Immaturitas sponsarum, quæ nondum coniugio aptæ erant.

¶Immaturitas, per translationem, Cicero pro Quintio, Quid hæc

festinatio, quid hæc immaturitas tanta significet?

Immature, penult. prod. Aduerbium, Ante tempus. Paulus in l. Si absente. D. De vsufruct. Syluam cæduam etiamsi intempestiuè cæsa sit, in fructu esse constat, sicut oliua immaturè lecta, vt fœnum immaturè exsectum, in fructu est.

Immediate, penult. prod. Aduerb. { ἀμέσως } Citò ac celeriter. Gell. lib. 20. cap. 10, Incuriosè & immediatè, ac propè etiam subrusticè, ex ipso loco ac tempore hybernarum vigiliarum, Atticas noctes inscripsimus. Rectius boni codices nô immediatè: sed immeditate habent.

Immedicabilis, & immedicabile, penult. corr. { ἀθεράπευτος, ἀνίατος } Quod sanari non potest medicaminibus. Ouid. 1. Metamorphoseos, Vtque malum latè solet immedicabile cancer Serpere.

Ira immedicabilis. Silius lib. 1.

Malum immedicabile. Ouid. 1. Metam.

Telum immedicabile. Virg. 12 Æneid.

Immeio, immeis, imminxi, immictũ, immeiere. Pers. sat. vlt. ad finem, Quum morosa vago singultet inguine vena, Patriciæ immeiat vuluæ. Hoc est, semen quasi vrinam effundat in vuluam nobilis puellæ.

Immemor, penult. corr. immemoris, pen. etiam corr. om. g. { ἀμνήμων } Qui non meminit. Genitiuo iungitur aliquando. Terent. Andr. 3. 1, Num immemor es discipli? Cic. de Claris Orat. Magna hæc immemoris ingenij signa. Idem ad Atticum, lib. 4. 75, In alia incidi non immemor istius mandati tui.

Meriti tanti non immemor vnquam. Virg. 9. Æneid.

Oblitus & immemor. Cic. pro Sylla, Adeóne vobis alienus à sanitate, adeò oblitus constantiæ meæ, adeo immemor rerum à me gestarum esse videor?

¶ Immemor beneficiorum, passiuè. Terent. Andr. 1. 1, Isthæc commemoratio, quasi exprobratio est immemoris beneficij. Cuius nemo meminerit, inquit Donatus. Ego potius interpretarer, eius qui beneficij non meminit.

¶ Immemor, Obliuionem inducens. ab affectu. Silius lib. 16, Et Theron potator aquæ sub nomine Lethes, Quæ fluit immemori perstringens gurgite ripas.

Immemorabilis, & hoc immemorabile, pen. corr. { ἀμνημόνευτος } Cuius nulla debeat esse memoria. Plaut. Capt. 2, Neque spurcidici insunt versus immemorabiles.

Spatium immemorabile, Id est maximum. Lucret. lib. 4.

Immemoratus, penult. prod. Adiectiuum { ἀμνημόνευτος. }

Immemorata feres, Id est noui aliquid apportas. Horat. 1. epist. 20.

Immensus, Adiectiuum { ἄπειρος, ἀμέτρητος, ἀπέρατος } Quod præ magnitudine mensurari non potest. Plin. lib 8. cap. 18, Quod persequi immensum est. Plinius Iunior epist. 157, Arduum, immensum etiam tuo ingenio.

Immensus est tractus quo veniunt. Plinius lib. 10. cap. 23.

Ex ingenti quodam oratorem, immensóque campo in exiguum gyrum compellis. Cic. 3. de Orat.

Aer immensus & infinitus. Cic. 1. de Nat. deor.

Æuum immensum. Lucret. lib 5.

Clamorem immensum tollit. Virg. 3 Æneid.

Cupido immensa laudum. Virg 6. Æneid.

Immensa, infinita, immoderata cupiditas. Author ad Herennium, libro 2.

Dolor immensus. Seneca Thebaid 2.

Finibus immensis ingenij describere aliquam artem. Cicero 1 de Oratore.

Fletus immensus. Ouid. 10. Metam.

Immensa gula Sallust. in Ciceronem.

Immensum iter. Liuius 3 bel. Pun.

Labor immensus. Ouid. 1. Metam.

Mare immensum. Cic. 1. Tuscul.

Opes immensæ. Ouid. 6. Metam.

Pondus immensum. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Immensum est referre, &c. Plin. lib 32. cap. 25. ad finem, Quas habeat vtilitates admistum alijs, immensum est referre.

Immensæ quæstionis est, vtiqua si recipiatur poetica fabulositas. Plin. lib. 7. cap. 58.

Obseruata sunt hæc tempore immenso. Id est infinito. Cicero 1. de Diuinatione.

Terræ immensæ. Ouid. 4. Trist. eleg. 2.

Vorago vitiorum immensa. Cic. 5. Verr.

¶ Immensum terrarum imperio adiectũ. Plin. lib. 18. cap. 3. Substantiuum est, nisi subaudias SPATIVM.

Ardet in immensum geminatis ignibus Ætna Ouid. 2. Metam.

Attolli immẽsum. Tacit. lib. 5, Nuntiauere accolæ Euphraten nulla imbrium vi sponte & immensum attolli.

Viuere immensum. Tacit. lib. 3.

¶ Immenso, ablatiuus. Plin. lib. 9. cap. 40, Qui ista mercantur immenso Sub. pretio.

Immenso plus. Plin. lib. 20. cap 9, Syluestris siue erraticæ immenso plus effectus laudat Cato. De brassica.

Immensitas, penult. corr. immensitatis { τὸ ἄμετρον } Infinitas. Cic. 2. de Nat. deor. vt Immensitates camporum.

Immensitas latitudinum, longitudinum, altitudinum. Cic. lib. 1. de Natura deorum.

Immeo, immeas { εἰσέρχομαι } immeâre, Idem quod meare: nisi aliquid addat præpositio. Plinius lib 8. cap. 25, Itaque & delphini immeantes Nilo, quorum dorsum, tanquam, &c.

Immeans, Participium. Plinius lib. 11. cap 39, Setas suum obstare tenuitati immeantis spiritus.

Immerens, penult. corr. immerentis, om. gen. { ἀναίτιος } Qui non meruit. Plin. epist. 9. lib. 3, Honestissimum credidi non premere immerentem. Horat. 2. Carm. ode 13, Te triste lignum, te caducum In domini caput immerentis.

Immerenter, Aduerbium { ἀναξίως. } Valerius lib 6. cap. 2, Inseruit se tantis vitiis mulier alienigeni sanguinis, quæ à Philippo rege temulento immerenter damnata, Prouocarẽ, inquit, ad Philippum, sed sobrium.

Immeritus. penult. corr. Adiect. Idem quod immerens.

Premere immeritos. Ouid. 2. Trist.

Immerita gratia, passiuè, Quæ non debetur illi cui refertur. Liu 4. ab Vrbe. Martialis lib. 7. 31, Et rapit immeritas sordidus victor opes.

Immeritum. immeriti. Substantiuum n. g. Plaut. Asin. 1, Cur tu obsecro immerito meo me morti dedere optas? Hoc est, nullo meo merito.

Immerito, pen. corr. Aduerbium, Hoc est indignè. Terent. Hecyra. 2. 1, Méque abs te immerito esse accusatam postmodum rescisses. Cic. 2. de Orat. Ex te, si crudelis, si infanda, si præter opinionem, si immeritò, si infecta, &c.

Immeritissimo. penult. corr. Superlatiuum aduerbium, extra Donatum. Terentius Phorm. 2. 1, Iamdudum te, omnes nos accusare audio Immeritò, & me omnium horum immeritissimó.

Immergo, immergis, immersi, immersum, immérgere { ἐμβάπτω } Intus mergere. & veluti in profundum obruere. Virg. 3. Æneidos, -vastóque immergere ponto.

Immergitur amnis. Plin. lib. 4. cap. 11, Nâque Thracia altero latere à Pontico littore incipiens, vbi Ister amnis immergitur, vel, &c.

Immergere se aliquo, pro Clàm & furtim intrare. Plaut. Rud. 10, Et aurum & argentum fuit lenonis ibidem: credo Aliquem immersisse se, atque eam cepisse.

Immersit se aliquò in ganeum Plaut. Menæch. 16.

Immergere se in voluptates. Liu. 3. bel. Pun. Et eò impensius, quò auidius ex insolentia in eas se immerserant.

Immergere se penitus in consuetudinem alicuius blanditiis, Se insinuare, & conciliare sibi eius amorem. Cic. pro Cluentio, Qui vt se blanditiis & assentationibus in Asinij consuetudinem penitus immersit, Oppianicus continuò sperare cœpit hoc se Auilio, tanquam aliqua machina admota, capere Asinij adolescẽtiam, & fortunas eius patrias expugnare posse.

Immersabilis, & immersabile. penult. corr. { ἀβάπτιστος } ab Immerso, as, frequentatiuo. Horat. 1. epist. 2. de Vlysse, aduersis rerum immersabilis vndis.

Immetatus, penult. prod. { ἀμέτρητος } Non metatus: à metor metaris. Horat 3. Carm. ode 24. Viuunt & rigidi Getæ, Immetata quibus iugera, &c.

Immigro, immigras, pen. corr. { μετοικίζω, μετοικέω } immigrâre, In domum aliquam habitandi gratia se conferre. Cic. 1. Tuscul. Neque ea planè videt animus, quum repentè in tam insolitum, tamque perturbatum domicilium immigrauit. Idem 13. Philipp. Nam paucis diebus & in domum & in hortos paternos immigrabit.

Irruere, aut immigrare in locum aliquem. Cic. de Claris Orat. Sic tamen vt ea non irruisse in alienum locum, sed immigrasse in suum dicerer.

In suas ædes ex templis immigrare. Cic. pro Domo sua.

¶ Immigrauit auaritia & luxuria in Remp. Liu. 1. ab Vrbe.

Immigrare in ingenium suum. Plaut. Mostel. 3. Id est, Pro animi sententia viuere.

Immigrare in vestigia & sedes nobilium Plin. in Paneg.

Immineo, immines, penult. corr. imminui { ἐπικρέμαμαι, ἐπίκειμαι } imminère, ab in, & maneo compositum, Instare, impendère significat. Cic. 1. Tuscul. Mors quæ propter incertos casus quotidie imminet. Plin. epist. 119. libro 6, Ad hoc stipatum tribunal, atque etiam ex superiore Basilicæ parte, qua fœminæ, qua viri, & audiendi, quod difficile: & quod facile, videndi studio imminebant.

Impendère & imminere. Cic. pro Domo sua, Impendebat fames, incendia, cædes, direptio: imminebat tuus furor omnium fortunis & bonis.

Instare & imminere. Cæsar 1. bel. Ciuil. Instabat agmen Cæsaris, atque vniuersum imminebat.

Imminent in fortunas nostras, Id est impendent & cogitant de inuadendis fortunis: vel occasionem quærũt occupandi fortunas. Cic. 7. Philipp. Idem pro Domo sua, Qui imminere iam cupiditate videntur in tribunitiam potestatem. Id est, inhiare.

Imminebat in occasionem opprimendi ducis exercitúsque. Liuius 5. bel. Pun.

Quæ imminent, non videre: aut quæ videmus, dissimulare. Cic. 2. in Catilio.

Imminet bellum ab Tarquiniis. Liu. 2. ab Vrbe, Quum haud cuiquam in dubio esset bellum ab Tarquiniis imminere, id quidem spe omnium serius fuit.

Imminere sibi putat periculum. Plin. in Paneg.

Imminet his aer. Ouid 1. Metam. non ita procul ab initio.

Imminere animis in propinquã spem. Liu 10. bel. Pun. Ij quoque, quibus ingens erat in Scipione fiducia, & victoriæ spes, quo magis in propinquam eam imminebant animis, eo curæ intentioris erat.

Imminere exitio alterius, Paratum esse ad exitium alteri inferendum. Ouid. 1. Metamorphoseos, Imminet exitio vir coniugis, illa mariti.

Imminent duo reges toti Asiæ. Cic. pro Lege Manilia.

Rebus imminere, Occasionem quærere occupandi imperij. Tacitus, Ferebatur Antæum & Ostorium imminere rebus: & sua Cæsarisque fata scrutari auaritia. Budæus.

Ius legationis imminere. Cic. Verrio 3.

Imperio imminere. Cic pro Corn. Balbo, Duris enim quondam temporibus Reipub. nostræ quũ præpotens terra marique Carthago nixa duabus Hispaniis huic imperio immineret, &c.

¶ Imminere, pro Obseruare & captare. Liuius, Fama autẽ erat defectionẽ Campanorũ imminẽtes admoturos castra. Curtius, Imminensque Dario, iter ad Euphratem pronuntiari iussit. Id est, Darium inuasurus,

inuasurus, impetiturus, aggredi festinans. Budæus. Idem lib.5, Ipse currum sequebatur, oct asioni imminens alloquendi eum.

¶ Alieno imminere, pro Appetere rem alienã dixit Sene. in epist. 2. Emptioni. Tranquillus. Quem tamen, quòd imminere emptioni publicanos videbat, liberto suo addixit.

Immines anoocatoeennuuis, pro Astas & ades. Plin. in Paneg.

Imminens, pen. corr. imminentis, participium { ἐπικείμενος. } Cicero pro Domo sua, Sed homo ad eadem imminens, meum nomen operis edideras.

Imminenti auaritia esse. Cic. 4. Verr. Nam ipsum Verrem tantum semper auaritia hiante, atque imminenti fuisse, ingenio, & cogitatione nulla, vt quicquid sua sponte faciebat, item vt vos Romæ cognouistis, eriperc potius, quàm fallere videretur.

Gestus imminens. Cic. 3 de Orat.

Imbres imminentes. Horat. 4. Carm. ode 17.

Imminuo imminuis, imminui, imminutum, pen prod. { ἐλαττόω, μειόω } imminuere, Diminuere, Attenuare.

Dolor se imminuit. Ouid. epist 15.

Imminuere & Amplificare, contraria. Cic. 4. Acad. Verens interdum ne talium personarum, quum amplificare velim, minuam ipsam gloriam.

Imminuere & immutare. Cicero pro Lege agraria, Hic quod populi proprium semper fuit, quod nemo imminuit, nemo immutauit.

Imminuere authoritatem suam. Cic ad Att. lib. 1. 13.

Violare atque imminuere ius & officium. Cic. pro Sext Rosc.

Imminuere laudem alicuius. Cic. ad Dolabellam in Epistolis ad Atticum, lib. 14. 315.

Imperiũ, vel ius imperij imminuere, Vide Imperium, in IMPERO.

Imminuere libertatem ciuium Romanorum. Cic. pro Lege Manil.

Imminuere maiestatem Pop Rom. Vide MAIESTAS.

Magistratum imminuere, Vide Magistratum, in MAGISTER.

Imminuere pudicitiam virginis, Violare & infringere. Plaut. Cistel. 5.

Imminuere summam, quod & Demere de summa dicitur. Cicero 5. Verr.

Imminuere de voluptate. Cic. 1. de Orat.

¶ Imminuere caput alteri, pro Comminuere & confringere. Plaut. Mostell. 4.

Imminutus, pen. prod. Participium { ἐλαττωθείς. } vt Imminuta libertas. Cic. pro Lege Manilia.

Attenuatum, atque imminutum bellum expectatione Pompeij. Cic. pro Lege Manilia.

Imminuta atque debilitata cupiditas. Cic 12. Philipp.

Existimatio atque authoritas nominis populi Romani imminuta. Cic. Verr. 6.

Imminuta virtus. Cic. Attico, lib. 1. 11, Dolor accessit viris bonis, virtus non est imminuta. Sic ad eundem, lib. 3. 66, Imminuta constantia.

Imminutio, Verbale { ἐλάττωσις } Cicero 5. de Finib. Nam si prauitatem imminutionémque corporis propter se fugiendam putamus, &c.

Dignitatis imminutio. Cic. Pulchro, lib. 3 8.

Imminutionem in centone nuptiali Ausonius vsurpauit pro primo congressu cum vxore, quòd tum virginitas imminuatur.

Immisceo, immisces, immiscui, immistum, vel immixtum { ἐμμίγνυμι } immiscêre, Idem quod miscere: nisi quid accipiat vehementiæ ab ipsa compositione. Liu. 3 ab Vrbe, Et immisti turbæ militum togati, &c. Sic lib. 10. Immistus turmæ.

Immiscere se alicui bello. Liu. 5. ab Vrbe, Falisci propria etiam causa infesti, quòd Fidenati bello se iam antea immiscuerant, &c.

Immiscere se colloquiis. Liu. 1. bell. Pun. Quum se immiscuissent colloquiis Montanorum, edoctus interdiu, &c.

Immiscere se cum aliquo. Liu. lib. 5. Decad. 5. Victoria Pop. Rom. lætari tum regem: mirum non esse, qui sortem omnem fortunæ regnísque cum rebus Romanis immiscuisset.

Armis medijs se immiscuit. Virg. 11. Æneid.

Sin maculæ incipient rutilo immiscerier igni. Virg 1. Georg.

Spiritus immistus nebulis. Senec. Troade, 5.

Noctis se immiscuit atræ. Virg 4 Æneid.

Immiscere se rei alienæ culpa est, ait Pompon. de Verb. signific.

Summis immiscuit ima. Ouid 7 Metam.

Immiserabilis, pen. corr. Adiectiuum { ἀνοικτρός } Indignus misericordia, Cuius nemo deberet misereri. Acron & Porphyr. vt Pubes captiua immiserabilis. Horat. 3. Carm ode 5.

Immisericors, pen. corr. om. gen. { ἀνελεής, ἀνελεήμων } Sine misericordia. Cicero 2. de Inuentione, Ipsum immisericordem, superbum fuisse.

Immisericordia { τὸ ἀνηλεές. } Liu. 7. bell. Maced. Plus ira, quàm immisericordia, in causa eorum valebat: quia non vt hostibus, &c. In vetustioribus codicibus legitur misericordia.

Immisericorditer, pen. corr. Aduerbium { ἀνηλεῶς. } Terent. Adelph. 4. 5.

- factum à vobis duriter,

Immisericorditérque.

Immitis, & hoc immite, pen prod. om. gen. { ἀμείλικτος, ἀπηνής } Asper, sæuus, crudelis. Virg. 1. Æneidos,

- immitis Achilli. Suet. de Tib. Cæsare, cap. 59,

Asper & immitis, breuiter vis omnia dicam?

Immite & turbidum cælum. Plin. epist. 107.

Corda immitia. Silius lib 4.

Dolor immitis. Senec. Octauia, 2.

Edictum immite & minax. Ouid. 2. Trist.

Facta immitia. Ouid. 2. de Arte.

Fuga immitis. Seneca in Medea, 6.

Immite pectus, Catul. Argonaut 59.

Immite pelagus, Procellosum. Apul. Erat enim turbidum & immite pelagus.

Immitia poma, Cruda & immatura. Plinius, Immitia adhuc & cruda poma.

Rescriptum immite. Tacit. lib. 5.

Vua immitis, Id est acerba, immatura Horat. 2. Carm. ode 5.

Vulnera immitia. Ouidius de Nuce.

Immitto, immittis, immisi, pen. prod. immissum { ἐμβάλλω, ἐνίημι, ἐμβιβάζω, εἰσπέμπω } immittere, Notæ significationis. Plin. epist. 157, Dices immissa terris noua flumina.

Lentum filis immittitur aurum. Ouid 6. Metam.

Immittere ad. Cic. 5. Verr. Segestam item ad immunem ciuitatem Venerius Symmachus Decumanus immittitur. Hoc est, mittitur.

Immittere ad spoliandum. Cic 6. Verr. Eóne tu seruos ad spoliandum fanum immittere ausus es?

Immittere aliquos in bona alterius, vel in Rempublicam. Cicero 3. Verr. Et si non putas cautum: scilicet tu Prætor in mea bona quos voles immittes? me ad meas fortunas defendendas accedere non sinas? Idem Attico, lib. 1. 11, Bis absolutum esse Lentulum, bis Catilinam, hunc tertium iam esse à iudicibus in Rempub. immissum.

Immittere in forum sicarios. Cicero pro Sextio. Et ad Atticum, libro 14 306, Seruísque & egrotes in tecta nostra eum facibus immissi. Hic significat Cum pernicie mittere, stimulare, ergere, incitare.

Immittere se in medios hostes, Irruere & sese prorumpere. Cic 2. Tusc. Rursus pro Fonteio, Qui se armatus sæpe in hostium manum multitudinémque immiserit.

Immittere se in voluptates, pro Immergere. Liu. lib. 3. bel. Pun.

Corpus immittere in vndas. Ouid. epist. 5.

Immittere dolorem. Cic. 3 de Nat. deor. Neque enim quem Hipponactis Iambus læserat, aut qui erat Archilochi versu vulneratus, à deo immissum dolorem, non conceptum à seipso continebat.

Immittere equum ad legionem. Galba ad Ciceronem, libro 10. 30, Repentè equum immisi ad eam legionem tyronum quæ veniebat ex castris. Hoc est, subiectis calcaribus equum incitaui, & me proripui versus legionem, &c.

Immittere iniuriam in aliquem. Cic. in Parad. Iactam & immissam à te nefariam in me iniuriã semper duxi, peruenisse ad me nunquam putaui.

Immittere perturbationes. Cic. 3. Tuscul. His autem perturbationibus quas in vita hominum stultitia quasi quasdam furias immittit atque incitat, omnibus viribus atque opibus repugnandum est.

¶ Immittere aliquid in aures suas. Plaut. Epid. 7. Idem Capt. 15, Ne tu quod fabuletur, in aureis immittas tuas. Id est, ne auscultaueris quod dicit.

¶ Immittere, pro eo quod vulgò *subornare* aliquem dicimus. Salust. in Catil. Alij Tarquinium immissum à Cicerone aiebant, ne Crassus more suo, suscepto malorum patrocinio, Rempublicam conturbaret.

Immittere habenas, Vide HABENA.

¶ Immittere rudentes, Funes nauium extendere & apparare ad nauigandum. Plin. epist. 157.

In flumen publicum immittere. Vlpianus in l. vnica. D. Ne quid in flumine publico, inue ripa eius fiat, Ait Prætor: in flumine publico, siue ripa eius facere, aut in id flumen ripámve eius immittere, quo aliter aqua fluat, quàm priore æstate fluxit, veto.

¶ Immittere vitem ad vuas pariendas. Varro libro 1. de Re rust. cap. 31.

¶ Immittere, est tigna vel trabes ædificij eò extendere, vbi requiescant, siue in pariete communi, siue in proprio. Iabolenus in l. Malum. D. De verb. signif.

Immissus, Participium { ἐμβληθείς. } vt Canes immissi ceruis. Virgil. 3. Georg.

¶ Immissa barba, pro Prominenti & longa. Virg. 3. Æneidos, Respicio, dira illuuies immissáque barba.

Immissio, Verbale. { ἔνεσις } Cicero de Senect. Sarmentorúmque ea quam dixi aliorum amputatio, & aliorum immissio.

Immo, seu potius { μᾶλλον δέ, μάλιστα μέν } Imò, Coniunctio: quæ apud veteres significabat prorsus, quasi ea infimo. Nunc verò significat quin potius. Varro. Non humanitas, immò sæuitia est lædere innocentem. Terent. Adelph. 5. 3,

Cum prima luce ibo hinc. M. immò de nocte censeo. Plautus Amphit. 4,

Quod apud hasce ædeis negotium est tibi? S. immò quod tibi est?

Immò, secundo loco positum. Plaut. Milite, 20,

Scies immò hodie meum factum, faxo pòst dices magis. Plinius epistol. 44.

Immo. Terent. And. 1. 1,

Nempe vt curentur rectè hæc S. immo aliud. Videtur immo exponendum esse per non & sed: vt Immo aliud, id est non istud volo quod dicis: sed aliud volo.

Immo certé. Terent. Eunuch. 4. 7,

- credín? o. immo certé.

Immo enim. Terent. Phorm. 1. 2,

Immo enim nemo satis pro merito gratiã regi refert. Idem Andr. 5. 1,

Dum studeo obsequi tibi, penè illusi vitam filiæ.

S. Immo enim quam maximè abs te postulo, &c. In his & similibus vacat enim, sicut in sed enim, quia enim.

Immo enimuero. Terent. Eunuch. 2. 3,

Incommodè hercle. CH. immo enimuero infœliciter.

Immo etiam. Terentius Andr 4. 1,

Verum vis dicam? o. immo etiam.

Immo etiam, pro eo quod barbarè dicitur, *Sed quod plus est.* Terent. And. 4. 1,

- nec requiuit hodie cogere illam vt duceres.

P. Immo etiam, quo tu minus scis ærumnas meas, &c.

Immo veró. Cic. in Partit. Omnibúsne igitur ex his locis argumenta sumemus? C. P. Immo verò scrutabimur.

Immo, post negatiuam dictionem. Terent. And. 1.1,
Qui hoc? intellexti? an nondum etiam ea hoc quidem? D. immo callidè.

Causa igitur non bona est? immo optima. Cic. Att. lib. 9. 175.

Immobilis, & hoc immobile, pen. corr. {ἀκίνητος} Quod non potest moueri. Plinius libro 11. capite 37, Aures homini tantum immobiles.

Immobilibus oculis contueri solem. Plin. lib. 7. cap. 2.

Res immobiles. Macer in l. penult. in princip. D. qui satisdare cogantur, Sciendum est, possessores immobilium rerum satisdare non compelli.

Solo hæret immobilis. Virg. 7. Æneid.

Scopulis immobilior. Ouid. 13. Metam.

Immoderatus, pen. prod. {ἄμετρος} Adiectiuum, contrarium Moderato, intemperans, nimius, immodestus. Cicero ad Atticum, lib. 13. 183. Alexandrum postquam rex appellatus sit, superbum, crudelem, immoderatum fuisse.

Immoderata intemperantia. Cic. 1. Acad.

Immoderata mulier. Cic. pro Cælio.

Immoderata oratio. Cic. in Orat.

Immoderato potu atque pastu. Cic. 1. de Diuin. Ea pars animi, &c. immoderato obstupefacta potu atque pastu, &c.

Res immoderata cupido est. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.

Immoderata tempestas. Cic. pro Sext. Rosc. Vrorts vehementioribus, aut immoderatis tempestatibus, aut nimio calore, aut, &c.

Immoderatio, Denominatiuum {ἀμετρία.} vt Efferri immoderatione verborum. Cic. pro Sylla.

Immoderationes tyrannicæ. Firmicus lib. 1. cap. vltimo, Constantinus ad liberandum orbem à tyrannicis immoderationibus electus est.

Immoderatè, pen. prod. Aduerbium {ἀμέτρως} Non moderatè, extra modum, immodicè.

Immoderatè facere. Cic. 2. Tuscul. An temperantia sinet te immoderatè facere quicquam?

Immoderatè profusa vox. Cic. 2. de Nat. deor.

Immoderatè ferre res secundas. Cic. 1. Offic. Nam vt aduersas res, sic secundas immoderatè ferre, leuitatis est.

Immoderate & intemperatè viuere. Cic. de Vniuersit.

Immodestus, Adiectiuum {ἄμετρος, ἀκόλαστος, ἄσεμνος} Non temperatus, immoderatus. Terent. Haut. 3. 3,
Vel heri in conuiuio quàm immodestus fuisti.

Immodesti mores. Plaut. Curc. 4,
Hoccine fieri vt immodestis hic te moderere moribus?

Profusum & immodestum iocandi genus, cui opponitur Ingenuú & facetum. Cic. 1. Offic. Ipsumque genus iocandi non profusum nec immodestum, sed ingenuum & facetum esse debet.

Immodestia, immodestiæ {ἀκοσμία, ἀμετρία} Immoderatio, intemperantia. Plaut. Amphit. 4, Hæc heri immodestia coegit me. Idē Merc. 3, Incogitantia, excors immodestia.

Immodestè, Aduerbium {ἀκόσμως} Immoderatè. Liu. 2. belli Pun. Immodicè immodestéque gloriari.

Immodicus, pen. corr. Adiect. {ἄμετρος} Multus & nimius. Columel. lib. 1. cap. 3. Suáque lege C. Licinius damnatus est, quòd agri modum quem in magistratu rogatione tribunitia promulgauerat, immodica possidendi libidine transcendisset. Sic Plin. lib. 9. cap. 30, Assiduitate furti immodici.

Amore immodico victus. Ouid. 2. Fast.

Frigus immodicum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Labor immodicus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.

Immodica oratio, Nimium longa vt fastidium pariat. Plinius epist. 181.

Rixæ immodicæ. Horat. 1. Carm. ode 13.

¶ Immodici, Nimis multi. Martial. lib. 2. 89. Atriáq; immodicis arctat imaginibus.

Immodicus gloriæ. C. Marius. Paterculus lib. 2.

¶ Immodicus libidinis, Nimia libidinis cupiditate ductus. Colum. lib. 7. cap. 6.

Iræ immodicus. Stat. 1. Theb.

Lætitiæ immodicus. Tacit. lib. 15.

Mœroris immodicus. Tacit. lib. 15.

Immodicè, pen. corr. Aduerbium {ἀμέτρως} Nimis vel intemperatè. Colum. lib. 2. cap. 16, Magísque conducere agricolæ frequenter id potius quàm immodicè facere.

Immodicè ferre aliquem casum, pro Immoderatè. Cic. 4. Tusc.

Immodulatus. Adiectiuū {ἀνάρμοστος} pro Aspero: vt Poëmata immodulata. Horat. de Arte poetica.

Immolitus, Adiectiuum, pen. prod. {ἐποικοδομηθείς} Idem quod ædificatus. Liuius 9. bel. Maced. Aquam publicam omnem in priuatum ædificiú aut agrum fluentem ademerunt: & quæ in loca publica inædificata, immolitáve priuati habebant, intra dies triginta demoliti sunt. Immolita sunt, inquit Turnebus, quæ quis vspiam molitus est.

Immolo, immolas, pen. corr. {θύω, ἱερεύω, ἱεροφαντέω} immolâre, Sacrificare, & quasi mola inspergere. ex in, & mola: Festus. Immolare, est mola, id est farre molito, & sale hostiam fusam sacrificare. Virg. lib. 12. Æneidos,
-Pallas te hoc vulnere, Pallas
Immolat. Cicero 2. de Diuinatione, Quid quum pluribus diis immolatur, qui tandem euenit vt litetur aliis, aliis non litetur?

Agno immolato aram spargere. Horat. 4. Carm. ode 11.

Libidinosus immolabitur caper. Horat. Epod. 10.

Immolare homines. Cic. pro Fonteio.

Immolare hostias. Cic. 3. Tuscul.

Immolator, pen. prod. Verbale {θύτης} Qui immolat & sacrificat. Cicero 2. de Diuinatione, Hæc decessio capitis, aut accessio, subitóne fieri potest, vt se extra ad immolatoris fortunam accommodent?

Immolatio, Aliud verbale fœmininum {ἱερουργία.} Cic. 1. de Diuinat.

Immorior {ἐναποθνήσκω} à quo immortuus, Idem significat quod mortuus. Plin. lib. 29. cap. 4, Nam quum immortuus est in vino. De stellione.

Immori, cum datiuo. Plin. lib. 7. cap. 43, Quod dissimulaueris, & soptemo somno eius (cui immortuus quodammodo est) credamus ab vno illo inuidiam gloriæ victam.

Fortiter Euxinis immoriemur aquis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7.

Ferro immori. Senec. Herc. OEtheo, 7.

Hastæ immoritur. Valer. 6. Argonaut.

Studiis immori. Horat. 1. epist. 7.

Immortuus, Nondum mortuus. Cicero ad Attic. lib. 1. 9, De immortuis reliquiis coniurationis. Hoc est, non planè mortuis, sed redeuntibus, & quotidie pullulantibus: perinde quasi excisa sit arbor, nō prorsus euulsa.

Immoror, penult. corr. immoraris {ἐγχρονίζω, ἐμμένω} immorári, Moram trahere. Columel. libro 8. cap. 5, Incubantibus autem gallinis ibi ponendus est cibus, vt saturæ studiosius nidis immorentur.

Immorari honestis cogitationibus, Versari, diu & multum temporis insumere in cogitatione rerum honestarum. Plin. epist. 8.

Terrenis immorari. Quintil. lib. 2. cap. 16, Quis nescit ignes, aquas, siue quibus nulla sit vita, & (ne terrenis immorer) solem, lunámque præcipua siderum, aliquando etiam nocere?

Immortalis, & hoc immortale, penult. prod. {ἀθάνατος, ἄφθαρτος, ἀίδιος} Terent. Eunuch. 2. 2,
Dij immortales, homini homo quid præstat?

Immortales atque beati, Id est diui. Lucret. lib. 5.

Mortalis & Immortalis, contraria. Cicer. 1. Offic. Vt fortunæ nonnunquam tanquam ipsa mortalis cum immortali natura pugnare videatur.

Æuum immortale. Lucret. lib. 1.

Animi omnium immortales, sed fortium bonorumque diuini. Cic. 2. de Legibus.

Deus immortalis. Horat. de Arte poetica.

Immortalia facinora, Immortalia opera, Quæ nullo tempore sunt intermorituга. Plaut. Mostel 9. Liu. 1. ab Vrbe, His immortalibus editis operibus, quum ad recensendum exercitum concionem in campo ad Capræ paludem haberet, &c.

Herbæ immortales. Claud. de Nuptiis Honorij.

Immortalis memoria. Cic. pro Corn. Balbo.

Reddere immortalem alicuius memoriam. Cic. 2. Offic.

Mens immortalis. Lucret. lib. 3.

Mors immortalis. Lucret. lib. 3.

Quæstus immortalis. Cic. in Pisonem, Quo quidem in spectaculo mira Respub. æquitas erat, vter eorum perisset, tanquam lanista, in eiusmodi pari lucrum fieri putabat: immortalem tamen quæstum si vterque cecidisset.

Tributa immortalia. Tacit. lib. 20.

Immortalitas, pen. corr. immortalitatis {ἀθανασία.} Cic. de Amic. Nisi enim (quod ille minimè putabat) immortalitatē optare vellet, &c. Terent. And. 5. 5,
-nam mihi immortalitas
Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit.

¶ Cedit nulla re nisi immortalitate cælestibus beata vita. Cic. 1. de Nat. deor.

Commendare immortalitati. Vide COMMENDO.

Non est lugenda mors quam immortalitas consequatur. Cicero de Senectute.

Æternitatem & immortalitatem, non vnius diei gratulationem alicui donare. Cic. in Pisonem.

Mandare aliquid immortalitati. Cicero pro Domo sua. *Vide* MANDO.

Memoria immortalitatis memoriam aliquorum prosequi. Cicero 2. Philipp.

Immortalitatis esse & Ætatis, contraria. Cic. 4. Philipp. Sunt enim facta eius immortalitatis, non ætatis.

Tradere immortalitati scripta alicuius. Cic. 3. de Orat.

¶ Immortale, pro Immortaliter: vt Flos immortale virens. Valer. 7. Argonaut.

Immortaliter, pen. corr. Aduerbium {ἀθανάτως} Perpetuó. Cicero ad Qu. frat. lib. 3. 17, Quod scribis te à Cæsare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo.

Immortuus, Vide IMMORIOR.

Immotus, pen. prod. Adiectiuum {ἀκίνητος, ἀτρεμής} à moueo, Quod non mouetur. Virg. lib. 3. Georgicorum,
Sæpe sub immotis præsepibus, aut mala tactu
Vipera delituit.

Fides immota. Valer. 3. Argon.

Lumina immota tenere. Virg. 4. Æneid.

Mens immota manet. Virg. 4. Æneid.

Fixum, immotumque animo sedet. Virg. 4. Æneid.

Immugio, immugis, pen. prod. immugiui vel immugij, immugitum {ἐμμυκάομαι} immugire, Idem quod mugire, & sonitum qualem boues emittere solent, edere. Virg. 3. Æneidos,
-cauisque immugiit Ætna cauernis.

Mare totum immugit. Senec. Hippol. 10.

Mœsto immugit regia luctu. Virg. 11. Æneid.

Immulgeo, immulges, immulsi vel immulxi, immulsum vel immulctum {ἐναμέλγω} immulgêre, Mulgendo & fingendo, lac ex mammis exprimere. Plinius libro 28. capite 7, Item mammarum collectionibus eum thure, oculo ab ictu cruore suffuso, & in dolore, aut epiphoris, si immulgeatur, plurimum prodest. De lacte. Virgilius 11. Æneidos,
-& lacte ferino
Nutribat, teneris immulgens vbera labris.

Immundus, Adiectiuum {ἀκάθαρτος} Impurus, Impolitus. Terent. Heaut. 2. 3,

-pannis

-pannis obsita,
Neglecta, immunda illuuie.

Contactu immundo fœdant omnia. Virg.3.Æneid.

Fimus immundus. Virg.5.Æneid.

Immundæ fortunæ. Plaut.Cistel 2, Immundas fortunas meas æquum est squalorem sequi.

Immundus homo, Sordidus, inquinatus. Plaut.Mostel.3,
Homo indiligens cum pigra familia,
Immundus, instrenuus.

Immundior lapsus. Plin.lib.14 cap 19, Aut supernè deciduo immundiore lapsu aliquo polluto.

Pauperies immunda. Horat.2.epist.2.

Immunda segnities. Colum.lib 9 cap 5, Neque ea curatore fraudulentorum tantùm, sed etiam immundæ segnitiæ perosa est.

Sues immundi. Virg.1.Georg.

Nil immundius hoc, nihil est immundius illo. Catul.de Æmyl.92.

Immonditia} { [illegible] }

Immunis, & hoc immune, penult.prod. { [illegible] } Dicitur, vt ait Festus, qui nullo fungitur officio, liber ab onere publico: Qui vel ætate vel alio priuilegio præstare munia non tenetur. Virg 4.Georgicorum,
Immunisque sedens aliena ad pabula fucus.

Immanis non est virtus: Id est, non est otiosa, semper aliquid agit. Cic.de Amicit. Non est enim inhumana virtus, neque immanis, neque superba, quæ etiam populos vniuersos tueri, eísque optimè consulere soleat.

Immunis & Vectigalis, contraria. Cicero 3.Offic. Melius hi quàm nos, qui piratas immunes, socios vectigales habemus.

Agri immunes. Cic.2.Philipp.

Immunes agros, liberósque arare. Cic 4.Verr.

Immunes & liberæ ciuitates, Quæ nullum vectigal pendunt. Cic. 5.Verr. Quinque præterea sine fœdere immunes ciuitates ac liberæ, Centuripina, Halesina, &c.

Conditiona commodiore sunt prædia immunia, quàm illa quæ pensitant. Cic.3 de Lege agraria.

¶Immunis, cum genitiuo. Ouid 3.Metamorphoseos,
Nullum passa iugum, curuíque immunis aratri.

Belli immunis. Virg 12.Æneid.

Boni alicuius immunis, Id est expers. Ouid.4.Trist.eleg.2.

Immunis huius mali: Hoc est, Suspicione vacans aut carens. Ouid. lib.8.Metamorphoseos,
-vobis immunibus huius
Esse mali dabitur.

Manus immunis, Id est innoxia. Horat.3.Carm ode 23.

Operum immunes famulæ. Ouid.4 Metam.

Scelerum immunis. Stat.5.Theb.

¶Immunis, cum ablatiuo: vt Immunis militia. Liuius 1.ab Vrbe. Plinius libro 17.cap.24, Caprificus omnibus immunis est quæ adhuc diximus. Id est, caret malis prædictis, non inarescit, non sentit tabem.

Metu immunis. Senec.Hippol 10.

¶Immunis, Improbum aliquádo significat, authore Festo. Plaut. Immune est facinus. Ego existimarim legendum & apud Festum & apud Plautum immanis, per a primam vocalem.

Immunitas, pen.corr. { [illegible] } Exemptio, & vacatio munerum & operum. Cic.1 Philipp. Num immunitates datæ? Idem 2. Philipp. Neque post Idus Martias immunitatis tabula, néve cuiusquam beneficij figerentur.

Immunitas & libertas alicuius prouinciæ. Cic.pro Fonteio.

Dare immunitatem. Cic ad Cassium, lib.12.epist.1, Tabulæ figuntur, immunitates dantur.

Munerum immunitatem alicui dare. Cic.4.Acad.

Habere immunitatem, Vide HABEO.

Immunificus, pen.corr. Adiect { [illegible] } Plaut. Trinum 6, -eius
Immunifico scis quod cantari solet, Quod habis ne habeas.

Immunitus, Adiectiuum, penult.prod. { [illegible] } Non munitus. Cicero pro Cecinna, Si via sit immunita, iubet qua velit, agere iumentum.

Immunita castella. Liu.1.bell Pun. Edictóque proposito, vt quibus oppida castelláque immunita essent, in loca tuta commigrarent.

Vrbs immunita. Ouid.10. Metam.

Immurmuro, immurmuras, pen.cor. { [illegible] } immurmurâre: vt
Agmen totum immurmurat. Ouid.3 Metam.

Sub lingua immurmurare aliquid Pers.sat.2.

Syluis immurmurat Auster. Virg 4 Georg.

Immusculus, li, pen.corr. Auis est, authore Festo, quam alij regulum, alij ossifragam dicunt.

Immustulus, siue Immissulus { [illegible] } Ales ex genere aquilarum est, sed minorum virium quàm aquila: quæ volucris rarò & non ferè præter quàm vere apparet: quia æstum, algorémque metuit. Appellatur autem ita, quod subitò & inexpectata se immittat. Hactenus Festus. Ex eius verbis, non immastulus, sed immissulus scribendum potius videtur: siue immussulus: nam ab immittendo deducit. Plin. lib.10.cap.7, Sanqualem autem atque immussulum augures Romani in magna quæstione habent. Immussulum aliqui vulturis pullum arbitrantur esse, & sanqualem ossifragæ. Hic Plinius vocare videtur immussulum auem, quam Festus immusculum vocat, & ossifragam.

Immutesco, immutescis, immutui { [illegible] } immutéscere. Mutum fieri, tacere. Quint.Lib.10.cap.3, Non ergo pudeat semper optimum esse quod latet, ne immutescamus alioqui.

Ruptis immutuit ore querelis. Stat.5 Theb.

Immuto, immutas, pen.prod { [illegible] } immutâre. Idem quod mutare, siue Aliud pro alio dare. Plaut Epid.13,
-hæ sunt quadraginta minæ.
Si quid erit dubium, immutabo. Idem Milit.8.

Immutare se, vel immutari Plautus Truc.l.6. Terent.Phorm.1.4,
-non possum immutarier. Idem And.1 6,
Id mutauit, quoniam me immutatum videt.

Conuerti & immutari. Cic Lentulo, lib.1 9, Neque permanendum in vna sententia conuersis rebus, ac bonorum voluntatibus immutatis, sed temporibus assentiendum.

Alienare à se aliquem, & se illi immutare. Cic. Licinio, lib.5.8, Sed quidam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.

Immutari ex amore. Terent. Eunuch.2 1,
Di boni quid hoc morbi est? adeóne homines immutarier
Ex amore, vt non cognoscas eundem esse?

Immutari imperio. Cic.de Amic. Atque hoc quidẽ videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari, sperni ab iis veteres amicitias, indulgere nouis.

Mouere & immutare. Cic.2.de Diuinat. Vim quandam esse aiunt signiferum in orbe qui Græcè [illegible] dicitur, talem, vt eius orbis vnaquæque pars alia alio modo moueat immutétque cælum.

De institutis priorum immutat successor aliquid. Cic.pro Flac.

Figuram alicuius immutare. Ouid.7.Metam.

Immutatur ingenium egestate. Terent.And.1.5. Plaut.Curcul.3,
-neque veto, neque iubeo, quando te
Video immutatis moribus esse here, atque ingenio.

Immutare ingenium moribus. Plaut. Trinum 4.

Immutare mores. Cic.2.de Legibus, Quarum mores lapsi ad mollitiem, pariter sunt immutati cum cantibus, &c.

Immutare se in re aliqua. Cic.ad Lentulum, lib.1.9. Si quibusdam in sententiis paulum me immutassem.

Sensus immutare. Lucret.lib.5.

Ad literam verbum immutare. Cic.2.de Orat. At vtrunque genus continet verbi ad literam immutati similitudo.

Immutare vestitum. Plaut.Amphi.9,
Ilico Amphitruo sio, & vestitum immuto meum.

Immutare voluntatem. Cic ad Atticum, lib.1.7.

Immutare vultum. Terent.Hecyra,3.3,
Sed continuò vultum earum sensi immutari omnium,
Quia tam incommodè illis fors obtulerat aduentum meum.

Immutatus, pen.prod. Participium { [illegible] } Sueton. in Claud io, cap.29, Suppositus aut etiam palam immutatos datorum officiorum codicillos.

Immutata forma. Terent.Heau.2 4,
Quippe forma impulsi nostra, nos amatores colunt.
Hæc vbi immutata est, illi suum animum aliò conferunt.

Immutatis literis. Cic.2 de Nat.deorum, Vt Portunus à portu, sic Neptunus à nádo paululum primis literis immutatis. Sic apud eundem in Orat. Verborum ordinem immuta, &c.

Verba immutata. Cic.in Orat. Vide Translata verba, in VERBUM.

Voluntas immutata. Cic.in Philipp. Suspicionem multis attulit immutatæ voluntatis.

Immutabilis, & hoc immutabile, pen.corr. { [illegible] } Quod nullo modo mutatur. Cic 2.Acad Quam interdum eandem necessitatem appellant: quia nihil aliter possit atque ab ea constitutum sit, inter quasi fatalem & immutabilem continuationem ordinis sempiterni.

Pondus immutabile adest verbis sanctis. Stat.1.Theb.

Immutabilitas, penultima corr. immutabilitatis { [illegible] } Cicero de Fato, Sed ut factis immutabilitatem apparere, in futuris quibusdam, &c.

Immutabiliter, pen.corr. Aduerbium. Celsus, l.99. Quidquid D.de verborum oblig. Si immutabiliter verum fuit, te Capitolium non ascendisse.

Immutatio, Verbale { [illegible] } Cic.2.de Leg Negat enim mutari posse musicas leges sine immutatione legum publicarum.

Immutatio ordinis. Cic.3.de Orat.

Trãslatio & immutatio. Cicero in Oratore, Et quanquam translatio est apud eum multa, tamen immutationes nusquam crebriores.

Verborum immutationes. Cic.in Bruto, Ornari orationem Græci putant, si verborum immutationibus vtantur.

Imo, Vide IMMO.

IMOLA { [illegible] } Vrbs in Æmilia, quæ olim Forum Cornelij dicebatur, Ptolemæo lib.3.cap.1.

Impacatus, pen.prod. Adiectiuum { [illegible] } Non pacatus. Virgil.3. Georgicorum,
Aut impacatos à tergo horrebis Iberos.

Odia impacata Claud.2.in Eutrop.

Impactio, **Impactus**. Vide IMPINGO.

Impages, impagis, pen prod. fœm.gen. { [illegible] } Festus, Impages dicuntur quæ à fabris in tabulis figuntur, quo firmius cohæreant. à pangendo, id est figendo. Vnde poetæ pangere versus dicuntur: & agricolæ pangere plantas, id est infigere.

Impalleo, impalles, impallui { [illegible] } impallêre: Idem quod pallere. Stat.6.Thebaid Euentu impallui ipse serendo.

Impancro, impancras, impancrâre, est inuadere, verbum à Græco tractum, quasi [illegible] consumere. Varr. Ecclesiam, In regiam aream impancrarunt. Nonius.

Impar, imparis, pen.corr.om.gen. ablatiuo impari, & aliquando impare, metri causa { [illegible] } Virgil.in Pharmaceutria,
-numero deus impare gaudet.

Impar sumptus. Vlpian.in l.Sed an vltró D.De neg.gest.

Impar, Non par, sed inæquale Virg 4.Georgicorum,
Aut asper crabro imparibus se immiscuit armis. Vbi Seruius, Imparibus armis, Inæquali consilio: nam apes laborantes consumit.

Impar beneuolentia Cic. Licinio.lib 5 8, Quos quidem ego ambo vnicè diligo: sed in Marco beneuolentia impar.

Certamen impar. Ouid.11.Metam.

Fata imparia. Virg. 12. Æneid.
Fortuna est impar animo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.
Interuallis imparibus cõiungi, & pro rata portione distingui. Cic. in Somn. Scipionis, Hic est, inquit ille, qui interuallis coniunctus imparibus, sed tamen pro rata portione distinctis, impulsu & motu ipsorum orbium efficitur.
Impar numerus. Cic. 4. Acad. Illos qui omnia sic incerta dicunt, vt stellarum numerus par an impar sit, desertatur, quasi desperatos aliquos relinquamus.
Imparia numero oua. Varro 3. de Re rust. cap. 9.
Toga impar, Quæ malè rotunda est, *Mal arrondie*. Horat. lib. 1. epist. 1. paulò ante finem,
-si toga dissidet impar,
Rides. Dissidet, id est non æqualis sedet in humeris.

Impariter, pen. corr. Aduerbium (ἀνίσως) vt Versus impariter iuncti. Horat. de Arte poetica.

Imparatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀπαράσκευος) Notæ significationis. Cic. 3. Tusculana,
Ne me imparatum cura laceraret repens. Ex Euripide. Terentius Phorm. 5. 1,
Vt ne imparatus sim quum adueniat Phormio.
Paratus & Imparatus, contraria. Cic. pro Milone, Quanquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros.
Imparatus arma sumpsit. Cic. 2. Tusc.
Imparati cum à militibus, tum à pecunia. Cic. Att. lib. 7. 134.
Imparatissimus omnibus rebus. Cæsar 2. bell. Ciuil.
Imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur Antonius. Cic. de Claris Orat.
In malis imparatus. Cic. Att. lib. 9. 176.
Longum est imparatis breue tempus. Cic. 3 Philipp.
Inermem & imparatum aliquem gladiis adoriri. Cic. pro Sextio.
Pectus non imparatum ærumnis. Senec. Hipp. 10.

Imparens, pen. prod. imparentis, om. gen. (ἀπειθής) Non parens, siue obediens. Festus.

Impartio, Vide IMPERTIO.

Impasco, impascis, impaui, pen. prod. impastum (ἐνέμω) impáscere: vel Impascor, impasceris, impasci, Idem quod pascere siue pasci. Columel. lib. 6 cap. 5, In ea loca perducendi sunt, quibus nullum impascitur pecus. Idem lib. 2 cap. 18.

Impastus, Participium à pascor passiuo (ἄβρωτος) Non pastus. Virgil. 9. Æneidos,
Impastus, ceu plena leo per ouilia turbans, &c.
Turba impasta luporum. Silius lib. 7.

Impatibilis, & hoc impatibile, penult. corr. (ἀπαθής) Quod ferri non potest, siue tolerari. Plaut. Amphit. 25,
Cladésque enauclarem impatibiles.
Impatibilis cruciatus, Impatibilis dolor. Plin. lib. 25 cap. 5.
Impatibilis morbus, Intolerabilis. Plin. lib. 20, cap. 10.
Impatibilis pœna. Cic. 2. de Finib.
Impatibilis valetudo. Plin. lib. 20. cap. 18.

Impatiens, impatientior, impatientissimus (ἀνυπόμονος) Nullius laboris aut doloris patiens. Iungitur genitiuo. Plin. lib. 8. cap. 10, Iidem impatientes frigoris. De elephantis.
Impatiens vetustatis. Plin. lib. 21. cap. 16.
Impatiens tarditatis. Plin. lib. 10. cap. 62, Vipera singulos diebus singulis parit, viginti ferè numero. Itaque cæteræ tarditatis impatientes perrumpunt latera occisa parente.
Animus impatiens, & non tractabilis. Ouid. 1 de Remed. amor.
Impatientissimum frigorum pisum. Plin. lib. 8 cap. 12.
Impatientiores hyemis intubi. Plin. lib. 19. cap. 8.
Iræ impatiens. Ouid. 13 Metam.
Mollis, & laboris impatiens. Ouid. 3 Trist. eleg. 2.
Viæ impatientior. Ouid. 6 Metam.

Impatientia, impatientiæ (ἀνυπομονησία) Plinius lib. 11 cap. 23, Fieri autem primò papiliones paruos nudosque, mox frigorum impatientia villis inhorrescere.

Impatienter, Aduerbium (ἀνυπομόνως) Ægrè & molestè. Plin. epist. 7. lib. 2, Amaui consummatissimum iuuenem tam ardenter, quàm nunc impatienter requiro.

Impassibilis, penult. corr. Adiectiuum. Qui non est passioni obnoxius. Irenæus.

Impauidus, pen. corr. Adiectiuum (ἄφοβος) Qui nihil timet. Plin. lib. 28. cap. 19, Et pellis asinina iniecta impauidos infantes facit.
Ianitor impauidus. Stat. 6. Theb. de Cerbero.
Impauidum pectus. Liu. 1 bel. Pun.
Impauidus somni. Silius lib. 7,
Impauidus somni seruat pecus.
Impauidus frangit telum. Virg. 12. Æneid.
Sui impauidus. Claud. de piis fratribus, 42.

Impauidè, pen. corr. Aduerbium (ἀφόβως) Audacter, Intrepidè. Liu. 10. bel. Pun. Nec locuta est ferocius, quàm acceptum poculum nullo trepidationis signo dato impauide hausit.

Impeccabilis, & hoc impeccabile, pen. cor. (ἀναμάρτητος) Quod peccare non potest. Gellius lib. 17. cap. 19, Is erit pleraque impeccabilis, vitámque viuet tranquillissimam.

Impecto, impectis, impectere, Vetus verbum, Verberare. Varro, Itáque impectentes à se eiic ont fucos. Sic pectere pro impetere & verberare à comicis sæpe legitur. Quid si potius impectantes legas, pro pectere & verberare cupientes, desiderandi forma, vel frequentandi, pro sæpe pectentes atque pungentes. Nam vt fictum pro fixo à Varrone dicitur, & à veteribus Grammaticis obseruatur, quidni pectum pro pexum ab eodem dicetur, à quo pecto, pectas: quũ præsertim pecten pectens à Columella dicatur. Sic à lego lecto dixit Horatius, à scribo scripto. Quidam insectantes legunt, quod nõ est corruptum, sed vetus lectio est impectantes. Turnebus.

Impedo, impedas, pen. corr. (ὑποστηρίζω) impedáre, Pedaminibus fulcire. Columel. lib. 4. cap. 16, Quum mensem tricesimum excesserit, posita vinea, id est tertio autumno, vehementioribus staminibus statim impedanda est. Vnde Impedata vitis ab eodem dicta, quæ pedamentis fulta est.

Impedio, impedis, pen. cor. impediui, impeditum (ἐμποδίζω, ἀπομποδίζω, συμποδίζω, πεδάω) impedire, Implicare, inuoluere, ac propriè de pedibus dicitur, sed ad alia transfertur. Terent. And. 3. 5,
-viden' me tuis consiliis
Miserum impeditum esse? Plaut. Ruden. 2,
Sed dum alios seruat, se impediuit.
Impedire se, & implicare. Cic. 4 Verr. Sin illud dices, te Heraclii voluntate ab lege recessisse, ipse te impedies, ipse tu tua defensione implicabere. Vide IMPLICO.
Impedire & Expedire, contraria. Cic. pro Rab. Posth. Sapientis est, quum stultitia sua impeditus sit, quoquo modo possit, se expedire.
Impediri & Adiuuari, contraria. Cic. de Claris Orat. Quum præsertim non modò nunquam sit aut illius à me cursus impeditus, aut ab illo meus: sed contrà semper alter ab altero adiutus & communicando & monendo & fauendo.
Impediri in re aliqua. Cæs. 1. bel. Gall. Si ipse Pop. Rom. non præscriberet, quemadmodum suo iure vteretur, non oportere, se à Pop. Rom. in suo iure impediri.
Impedire & alligare in re aliqua. Cic. ad Attic. lib. 9. 169, Cedendũ enim celeriter est, ne fortè qua in re impediar atque alliger.
Impediunt ipsius sese in plagas. Id est, irretiunt, & sese retibus implicant. Plaut. Milit. 2.
Equitatum alicuius impedire. Cæs. 5. bel. Gall. Quò facilius finitimorum equitatum, si prædandi causa ad eos venisset, impedirent.
Impeditum impedire. Cicero Dolabellæ in Epist. ad Att. lib. 15. 318, Stultissimis interrogationibus aliquorum causam impedire. Cic. de Arusp. resp.
Mentem dolore impedire. Cic. pro Cælio.
Impedire cornua nouis sertis. Ouid. 2. Metam.
Impediunt curæ. Terent. And. 1. 5,
Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diuersè trahunt:
Amor, misericordia huius, nuptiarum sollicitatio.
Impedire iter. Cic. ad Attic. lib. 8 162, Vt te mecum coniungerem, prius quam Cæsar aut tuum iter impedire, aut me abs te excludere posset. Cæsar 1 bel. Ciuil. Impedire exitus.
Nauigationem impedit ventus. Cæs. 5. bel. Gall.
Impedire nuptiis aliquem. Terent. Phorm. 5. 4,
Quoniam me cura & sollicitudine afficit
Gnatus, qui me & se hisce impediuit nuptiis.
Impedire & tardare profectionem alicuius. Cic. Cæsari, lib. 7. 5.
¶ Impedire vxorem alterius impudicitia, pro Sordidare, Inquinare, Ad probrum ducere. Sic enim exponit Marcellus illud Plaut. Amphit. 16,
-qui domi vxorem meam
Impudicitia impediuit, per quem teneo thesaurum stupri.
¶ Impedire, Obstare nequid fiat, impedimento esse. Plinius epist. 262, Vereor enim ne in alterutram partem ignorantia lapsus, aut illicita confirmem, aut necessaria impediam.
Perturbare & impedire rationem belli prope iam explicatam. Cic. de Prouinc. Consul.
Impedire quóminus. Cic. de Sene. Nec ætas impedit quominus & cæterarum rerum & in primis agri colendi studia teneamur, vsque ad vltimum tempus senectutis.
Impedire ne. Cic. de Fato, Casus quidam ne facerem, impediuit.
Nihil impedio. Cic. 1. Offic. Decet bus ipsis vtere tuo iudicio. nihil enim impedio.
Nihil impedit quominus. Cic. 1. de Finib. Quùmque nihil impedit quominus id quod maximè placeat, facere possimus.
Quæ obstant & impediunt remouere. Cic. 4. Acad.
Impedire ab. Plin. lib. 10. cap. 63. Non impedit partus quasdam ab opere. De equabus loquitur.
Ab delectatione omni negotio impediri. Cic. pro Murena.
Lacrymæ, dolórque impediunt loqui. Ouid. 9 Metam.
Impedire amplexu aliquem. Ouid. 2. Metam.
Impediri fletu. Cic. ad Atticum, lib. 3. 50.
Impedior liuore. Brutus ad Cic. lib. 11. 10, Quod isti ne faciant, summa maleuolentia & liuore impediuntur.
Malis domesticis impediri. Cic. pro Sextio.
Impediri ætate & morbo. Cic. 5. Verr. Et 1. de Finib.
Impediri negligentia, studiis, occupationibúsve. Cicero 1. Officiorum.
Impediri occupatione, Vide OCCVPO.
Pudore impediri. Cic. 4. de Finib. Tum ego, Non me hercule soleo temerè contra Stoicos: non quo illis admodum assentiar, sed pudore impedior: ita multa dicunt quæ vix intelligam.
Impediri religione, Detineri, arceri. Sulpit. ad Cic. lib. 4. 12. Cæs. 5. bel. Gal. Partim quòd insuetus nauigandi mare timeret, partim quod religionibus sese diceret impediri. Cic. 6. Verr.
Impediri vinculis. Cic. 1. de Diuinat.
¶ Frænis impediuntur equi. Id est frænantur. Ouid. 5. Fast.

Impeditus, pen. prod. (ἐμποδισθείς) Nomen ex participio: vt Impeditissimæ syluæ. Cæsar 8 bel. Gall.
Animus libidini deditus, amore, desyderio, cupiditate, sæpe nimia copia, inopia etiam nonnunquam impeditus. Cic. pro Cælio.
Iter impeditum. Stat. 4. Sylu. 3.
Impedita nomina apud Ciceronem sunt, quæ non sunt expedita. Vide Expedita nomina, in NOMEN.
Impeditior pugna. Liu. 4 bel. Pun.
Impedita studia. Plin. epist. 150.
Tempora Reipublicæ impedita. Cic. in Pisonem.
¶ Irretitus, impeditus, constrictus, quibus opponitur Perimptus.

Cic. pro Milone, Quid minus promptum ad pugnam, quàm penula irretitus, rheda impeditus, vxore penè constrictus esset?
Vinctus, constrictus, & impeditus Cic. de Arusp. resp.
Impeditissimus ad iter faciendum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13.
Occupatum impeditúmque hunc amores tenent. Cic. pro Cælio.
Impeditio, Verbale {[illegible]} Detentio, occupatio. Cic. 1. de Diuinat. Viget enim animus in somniis, libérque sensibus ab omni impeditione curarum iacente & penè mortuo corpore.
Impedimentum {[illegible]} Aliud verbale, Dicitur quo quis impeditur, vt non perficiat quod cupit. Terent. And. 4. 2,
Proinde hinc vos amolimini, nam mihi impedimento estis.
¶Inferre moram & impedimentum alicui. Cic 1. de Inuent.
Legitimum impedimentum, Vide 1 a x.
Impedimentum pati. Plin. epist 12. lib 2. Vide PATIOR.
Esse impedimento. Cic. pro Corn. Balbo. Et ad Attic lib. 10. 108, Superabat impedimenta naturæ, diligentia, industriáque Demosthenes. Idem 1. de Orat.
¶Impedimenta, in exercitu dicuntur res quæ conducuntur in expeditione necessariæ. Et non solùm sarcinæ, sed etiam iumenta, impedimẽta dicuntur. vt docet Frontinus in libro Strategematon, scribens fuisse intersecta à Petreio impedimenta in magna aquarum & pabuli inopia. Curtius, Magno consilio iacturam sarcinarum, impedimentorúmque contempsit. Cæsar 1 bel. Gal. Alteri ad impedimenta & carros suos se contulerunt. Cic. 6 Verr. Etiam erat inimica improborum, quæ C. Catonis illius, qui Consul fuit, impedimenta retinuit.
Abdere impedimenta. Cæsar 7. de bel. Gal.
Collocare impedimenta. Cæsar 2. de bel. Gall.
Diripere impedimenta. Cæsar 2. de bel Gall.
Exuere impedimentis. Cæsar 7. de bel. Gall.
Potiri impedimentis. Cæsar 2. bel Gall.
Recipere impedimenta. Cæsar 7. de bel. Gall.
Relinquere impedimenta Cæsar 3. de bel Gall.
Impello, impellis, impuli, pen. corr. impulsum {[illegible]} Impellere, Inducere, incitare vel vrgere, præsertim magna vi. Vergil 4 Æneidos,
Ferte citi flammas, date vela, impellite remos. Cic. pro Cluentio, Præcipitantem igitur impellamus, inquit, & perditum prosternamus.
Impellere atque hortari, pro Incitare aliquem ad aliquam artem. Cic. 1. de Orat.
Impelli atque incendi ad aliquid faciendum. Cic. de Clar. Orat.
Impelli vt. Terent And 3 2,
Non impulit me hæc omnino vt crederem. Cic. de Senect. Nec me solùm ratio ac disputatio impulit vt ita crederem.
Impellere ad scelus. Cic. pro Rosc. Amerino, Luxuries igitur hominem nimirum, & æris alieni magnitudo, & indomitæ animi cupiditates ad hoc scelus impulerunt.
Ad nullam tam vnquam impellerer. Cic. 4. Acad.
Impellere seruum ad accusandum dominum. Cic. pro Deiot.
Ad bellum barbaros impellere. Cic. pro Sylla.
Ad facinus non videtur hominem illum impulisse vtilitas. Cic. Bruto, 6.
Ad iniuriam faciendam animum alicuius impellere. Cic. pro Flac.
Ad iram impellere Horat. de Arte.
Ad quoduis maleficium hominem impellit auaritia. Author ad Heren. lib 2.
Impellere in fraudem. Cic pro Milone. Et pro Deiotaro, Se à te corruptum, tuis promissis in fraudem impulsum esse confessus esset
Impelli in fugam. Cic. pro Rab. perduel. 100.
Impellere in eam mentem. Cic. pro Milone, Postremò nisi eum dij immortales in eam mentem impulissent, vt homo, &c
Impellere in sermonem. Cic. 2. de Orat. Si cognouissemus quæ te causa in sermonem impulisset.
Impellere in spem. Cic. in Catil. Qui etiam nonnullos agrestes homines tenues, atque egentes in eandem illam spem rapinarum veterum impulerunt.
Impellere in spem certissimam Consulatus. Cic. ad Brutum, 20.
Impellere animos in spem metúmque Liu 7. bel Pun.
Natura impellimur, vt prodesse velimus quàm plurimis, in primísque docendo, rationibúsque prudentiæ tradendis Cic 3 de Finib.
Cuncta impellere pugna Valer 5. Argon.
Impetus animorum impellere, & Reflectere, contraria. Cic. 2. de Oratore.
Sensus impellere. Lucret. lib. 4.
Impellere voluntatem quo velit, & Vnde velis deducere, contraria. Cic. 1. de Orat.
¶Impellere plaustrum in terram. Cato cap 5, Terram cariosam caueto ne ares, néve plaustrum, néve pecus in eam impellas. Plin. lib. 17. cap. 5, Catonis verba referens sic habet, Cato breuiter atque ex suo more vitia determinat, Terram cariosam caue: néve plaustro, néve pecore impellas.
¶Impellere, Contorquere. Virgil. 1. Æneidos,
-cauum conuersa cuspide montem
Impulit in latus. Quasi in rem quæ facilè cedit ictui. Seruius.
Zephyris impellentibus vndas Virgil. 4 Georg.
¶Impellere, Labefactare Plin. lib 33 cap 11, Immenso & Achaicæ victoriæ momento ad impellendos mores.
¶Impellere mugitibus auras. Ouid. 3. Metam.
¶Impellere, Loco pellere. Liuius, Impulsa frons prima: & trepidatio subsidiis illata.
Impulsus, Participium {[illegible]} Terent. And 1. 5,
-hac fama impulsus Chremes,
Vltrò ad me venit.
Conscientia ad fatendum impulsus. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Furiis impulsos. Virgil. 10 Æneid.
Impulsa acies, Vide ACIES.
Chordas tentauit impulsas pollice. Ouid 10. Metam.
Sagitta aetno impulsa per nubem Virgil. 12. Æneid.
Impulsum bellum Lucan lib 5. -nobis victoria turbam
Non dabit impulsi tantum quæ præmia belli
Auferre. Translatio sumpta à calumnis, quæ quum semel concussa fuerit, facilè euertitur: Impulsi igitur, id est præcipitis & quasi peracti. Budæus. Cicero affectum bellum vocat.
Impulsus, huius impulsus {[illegible]} Cic 2 de Nat deor. Is autem ardor non alieno impulsu, sed sua sponte mouetur. Cæsar 5. bel. Gal. Ne cliuus eum impulso deficeret.
Impulsu tuo, suo, vestro, Hoc est, doctu & instinctu atque hortationibus. Cic pro Rosc. Amer. Idem 3 Verr. Impulsu tuo & tua crudelitate fecisse.
Impulsu vestro loquor. Cic. 3 de Orat.
Impulsu Pisonis Consulis. Cic ad Attic lib 1 9.
¶Impulsus scutorum. Cic. pro Cecinna, Etsi non solùm impulsu scutorum, neque conflictu corporum, neque, &c
Impulsu primo moueri. Cic. 1. Tuscul Id autem nec nasci potest, nec mori: vel concidat omne cælum, omnisque natura consistat necesse est, nec vim vllam nanciscatur, qua primo impulsu moueatur.
Impulsio, Verbale {[illegible]} Cic. 2 de Inuent Impulsio est quæ sine cogitatione per quandam affectionem animi facere aliquid hortatur: vt amor, iracundia, ægritudo, &c.
Inductio & impulsio in hilaritatem. Cic. 3 de Orat.
Impulsor, impulsoris {[illegible]} Qui incitat & impellit ad aliquid faciendum. Terent Eunuch 5 6,
Here, ne me spectes: me impulsore hæc non fecit.
Suasor & impulsor profectionis meæ. Cic Attico, lib. 16. 334.
Impulsor atque adiutor. Cic. de Prouinc. Consul.
Impulstrix, ab impellendo Nonius dici probat eadem forma, qua tonstrix, curatrix, assestrix, &c.
Impendeo, impendes, impendi, impensum {[illegible]} Impendere, pen. prod. Est aliquid supra caput (vt ait Valla) velut casurum pendere. vt Nobis impendent. Cic. 1 de Finibus, Accedit etiam mors, quæ quasi saxum Tantalo, semper impendet. Idem 5. Tuscul.
Impẽdebat mons altissimus, vt facilè perpauci prohibere possent, Cæsar 3. bel. Gal. Montésque qui impenderẽt, à maxima multitudine Sedunorum ac Veragrorum teneri.
Impendere, per translationem. Cic. de Amic. Hæc ita multa quasi fato impendere amicitiis vt omnia subterfugere, non modò sapientiæ, sed etiam fœlicitatis ducerei sibi videri.
Impendere & imminere. Cic. pro Domo sua, Impendebat fames, incendia, cædes, direptio: imminebat tuus furor omnium fortunis & bonis.
Adesse & impendere. Cic. ad Plancum, lib 4. 14, Vt ea quæ partim iam adsunt, partim impendent, moderatè feramus.
Adesse atque impendere mala videntur. Cic. pro Quintio.
Quæ aderant iam & impendebant depellere. Cic pro Milone.
Impendere fatum aliquod, aut instare iam planè, aut certè iam appropinquare Cic. 2. in Catil.
Quid illi impendeat, ex aliqua re suspicari Cic pro Cluentio.
Acerbitas impendet omnibus. Cic. Cælio, lib 2. 15.
Arbor impendet ædibus, & in ædes. Vlp. in l. 2. D. de arbor. cædend. Quæ arbor ex ædibus tuis in ædes illius impendet.
Contentio impendet. Cic. Attico, lib. 2. 37.
Magnæ impendent discordiæ. Cælius Ciceroni, lib. 8. 14.
Impendent formidines ab nostris magistris. Cic. 7. Verr.
Tanta malorum impendet [illegible] Cic. Attico. lib. 8. 155.
Iudicia reliqua impẽdent, nondum est planè expeditum. Cic. Att. lib. 4 85.
Impendent te mala. Terent. Phorm 1. 4,
Ita nunc imparatum subitò tanta te impendent mala. Id est, propediem euentura tibi sunt.
A superis nulli impendent metus. Cic. 1. de Nat deor.
Impendet procella Reip. Cic. de Arusp. resp. Tum vidi ac multò antè perspexi, quãta tempestas excitaretur, quanta impendẽret procella Reipublicæ.
Infiniti sumptus impendent in hos exercitus, quibus defendimur. Cic Bruto, 18.
Inuidiæ tempestas quanta nobis impendet. Cic. 1. in Catil.
Impendet belli timor. Cic. Cælio, lib. 2. 20.
¶Impendet negotium, Vrget, instat. Cic. ad Attic. lib. 2. 34.
Impendet cura pectori meo. Plaut Epid. 3.
Impendens, Participium {[illegible]} Plin. lib. 18. cap 35, Quinimmo & harundinem omnisi impendente pluuia seri iubent. Sic Impendens dolor. Cic. 1. de Finib.
Impendentium montium altitudines. Cic. 2. de Nat. deor.
Ruina impendens. Ouid. ad Liuiam.
Impendium, Impendiosus, Vide IMPENDO.
Impendo, impendis, impendi, impensum {[illegible]} impendere, pen. corr. In aliquam rem insumere. Plin. epist. 249. In aquæ ductu dominoe, Nicomedenses impenderunt H S. x x x. c c c. x x x i x. qui imperfectus adhuc relictus.
Impendere de suo. Liu. 6. ab Vrbe.
Biennium impendere alicui rei. Quintil. ad Tryphonem, Quibus componendis (vt scis) paulo plus quàm biennium impendi.
Curam impendere alicui rei. Colum. in Præfat. lib 1, Tot generibus ficorum sic vt rosarius impẽnderet curam, quam à plerisque etiam maiora negligantur.
Laborem impendere studiis. Plin. epist 49.
Impendere laborem in fœdere faciendo. Cic 7 Verr.
Opus impendere verbis, pro Operam dare. Seneca epist. 76.
Operam impendere contra tectum. Colum lib 12 cap. 1.
Impendere duplicem operam Varro lib. 2 de Re rust. cap. 12. Vide OPERAM.
Pecuniam impendere in res aliquas. Cic. 6. Verr.

Studia iuuenibus erudiendis impendere. Quintil. in Prooem. lib. 1.
Sumptum impendere ad incertum casum. Cic. 5. Verr. Ad incertum casum & euentum certus quotannis labor & certus sumptus impenditur.
Tempus studiis impendere Plin. epist. 106. lib. 6.
Vitam impendere famæ. Stat. 5. Sylu. 1.
Tota volumina in disputationem impendere. Quintil lib. 3. cap. 6.

Impensus, Participium {[illegible]} vt Impensum pretium. Cic. ad Att. lib. 14. 309. Scribis enim esse rumores, me ad lacum quod habeo vēditurum, minusculam verò villam vtique Quinto traditurum, vel impenso pretio, quò introducatur, vt tibi Q. filius dixerit, dotata Aquilia. Cæs. 4. bel. Gal. Quinetiam iumentis, quibus maximè Galli delectātur, quæque impenso parant pretio, Germani importatis non vtuntur. Id est soluto, vt quibusdam placet. Alij magno interpretantur. In Ciceronis exemplo Paulus Manutius interpretatur, impenso, non soluto.
Ætas impensa labori. Lucan lib. 2.
Preces impensæ, pro vehementibus, apud Sueton. in Tiberio.
Libido impensa. Lucret. lib. 5. Id est, magna.
Impensa voluntas, vt Propensa. Prima eius oratio fuit excusantis, quòd tanto minoribus copiis ipse venisset, quàm pro opinione hominum, id suæ impensæ erga eos voluntatis maximum debere indicium esse.

Impensus, Nomen ex participio {[illegible]} Actus affluens, quasi in quem multæ impensæ fiunt Plaut. Capt. 13,
Væ misero illi, cuius cibo iste factus est impensior.
¶Impensus, Grauis, intolerabilis, molestus Plaut. Bacch. 7,
Pol quidem, meo animo, ingrato homine nihil impensius est.
Cura impensior, Hoc est maior, vehementior. Ouid 2. Metam.
Damnum impensius. Gell. lib. 20. cap. 1. Hoc est, maius.

Impensa, impensæ {[illegible]} Sumptus. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1, Ne molestiam tibi cum impensa mea exhibeam. Cicero 5 Verr. Magna impensa.
Ingentes impensæ, Vide INGENS.
Largior impensa. Colum. lib. 2. cap. 2. non ita procul à fine.
Leuis impensa. Ouid 2. de Arte.
Profundæ impensæ. Claud 3 Paneg.
Cruoris impensa Ouid 8 Metamorphoseos,
-melius sine cæde, moráque,
Impensáque sui poterit superare cruoris.
Impēsas agere in rem aliquam. Cic. Anteq. iret in exil. Qui neque tanta valeris authoritate, neque tantum officiorum impensam egistis in patriam.
Ad impensas augebatur regis animus, Vide ANNO.
Impensas facere. Cic. Anteq. iret in exil. Iure igitur quoniam & maior impensa in patriam officij facta est, quàm in priuatum sit defensione, &c.
Parcere impensæ, Vide PARCO.
Cœnarum impensis venari suffragia. Horat. 1. epist. 10.
¶Impensa, Beneficium. Martial lib. 1. epigr. 4,
Impensis vitam principis annumeres.

Impensè, Aduerbium {[illegible]} Valde, admodum. Plaut. Epid. 11, Est impensè improbus. Terent. Adelph. 5. 9, Impensè cupere. Gell. lib. 18. cap. 7, Iulius Paulus poeta vir bonus, & rerum, literarúmq; veterum impensè doctus. Terent Eunuch. 3. 1, Impensè inuidere. Liu. 10. bel. Maced Impensè regnum affectare.

Impensius {[illegible]} Abundantius, vberius. Plin. lib 6 epist. 90, Quo impensius rogo vt timori meo quotidie singulis, vel etiam binis epistolis consulas. Liu. 4 ab Vrbe, Multo impensius accendi.
Impensius vror. Catul. ad Lesbiam, epig 67.

Impendium, impendij {[illegible]} Idem significat quod impensa. Plin. Iunior lib 4. epist. 13. ad Corn. Tacitum, Ego mihi curam tantùm & impendium vendico. Idem lib 10 epist 17, Nunc Reip Prusensium impendia, reditus, debitores excutio. Cic. de Claris Orat.
Sine impendio. Cic. pro Quintio, Qui ab adolescentulo quæstum sibi instituisset sine impendio.
Conferre impendia in educationem. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Deducere impendia ex dote. Neratius in l. quod dicitur. D. de impensis in rebus dotalibus factis.
Ad assem impendium reddere, Vide A o præpositionem.
Impendium, ait Varro de Ling Lat. lib 4. sub finem, quod in sorte accedebat, appellatum est: quæ vsura dicta est, quòd ad sortem vsu accederet. Hæc ille. Cic. de Clar. Orat. Seremus igitur aliquid tanquam in inculto & derelicto solo, quod ita diligēter colemus, vt impendiis etiam augere possimus largitatem tui muneris, modò idem noster animus efficere possit quod ager, qui quū multos annos quieuit, vberiores efferre fruges solet. Hoc est, vt interpretatur Corradus, munus quod largè & liberaliter nobis dedisti, vsura quadam maius facere, & ita tibi reddere possimus. Idem ad Att. lib 6. epist. 1, Nihil illo regno spoliatius, nihil rege egentius: itaque aut tutela cogito me abdicare, aut (vt pro Glabrione Scæuola) fœnus & impendiū recusare. Quem locum sic interpretatur Manutius: Pro Glabrione pupillo tutor Scæuola fœnus & impendium recusauit aduersus creditores pupilli: ita ego alterum duorum faciam, vt tutelam regis mihi à Senatu traditam renunciem ac deponam: aut aduersus eius creditores fœnus & impēdium recusem. Corradus verò sic: P. Mutius Scæuola M. Acilij Glabrionis auus, quum ipsum Glabrionem socordem videret, fœnus & impendium recusauit, vtilitatem & damnum reiecit. Hoc est, vt aiunt, se nec bene nec male interposuit.
¶Impendia, Tributa quæ principi penduntur à populo. Statius 3. Sylu. 3, -partæque per omnes
Diuitiæ populos, magnáque impendia mundi. De Hetrusco loquitur, cui mandata erat Imperatorij ærarij cura.

Impendiosus, pen. prod. {[illegible]} Qui plus æquo impendit, & consumit quàm par est. Plaut. Bacchid. 7,
Nimio præstat impendiosum te, quàm ingratum dicier.

Impendiò, Aduerbium intendendi {[illegible]} Idem quod impensè, valde, apprimè. Gell. lib 1. cap. 2, Sed loquacior impendiò & promptior. Idem lib. 11 cap. 18, Quoniam videbantur impendiò acerbiores.
Impendiò magis, pro Multo magis. Terent. Eunuch. 3. 5,
-impendiò magis animus gaudebat mihi. Cic. Attico, lib. 10. 195, At ille impendiò nunc magis odit Senatum.
Impendiò minus. Plaut. Aulul. 3,
Atque ille verò minus minúsque impendiò
Curare, minúsque me impertire honoribus.

Impenetrale, pen prod. {[illegible]} inquit Festus, cuius vltimum penetrale tuttare non licet.

Impenetrabilis, & hoc impenetrabile, pen. corr. {[illegible]} Quod penetrari non potest. Liu. 8. bel. Pun Et quum auersi, ac diuerso latè agmine à tam multis simul venientibus haud sanè impenetrabiles essent, in littus passim naues egerunt.
Armis impenetrabilis. Stat. 4. Thebaid.
Mens impenetrabilis iræ Sil lib 17.
Pudicitia impenetrabilis Tacit. lib. 4.
Impenetrabilis ferro silex Liu 6. bel. Maced.
Impenetrabile tergus ad. Plin. lib. 8 cap. 15.

Impennatas {[illegible]} agnas in Saliari carmine veteres pro spicis vsurparunt, quæ non habent aristas. agnas enim nouas voluerunt intelligi. Festus.

Impensa. impensæ, Vide IMPENDO.

Impensibilis, & hoc impensibile, pen. corr. {[illegible]} Idem quod inconsyderabilis. Gell lib. 11 cap. 5, Omniúmque rerum fidem veritatémque, mistis confusísque signis, veri atque falsi, ita impensibilem videri aiunt, vt quisquis homo est, &c. Alia exemplaria habent incomprehensibilem.

Impensus, Impensè, Vide IMPENDO.

Imperator, Imperatrix, Vide IMPERO.

Imperceptus, Adiectiuum {[illegible]} Gell. lib 14. cap. 1, Minora maiora...us imperceptiora.

Impercito {[illegible]} Id est parcito, futurum ab imperatiuo Festus.

Impercussus, Adiectiuum {[illegible]} vt Pedes impercussos mouere, id est sine strepitu. Ouid. 3. Amor eleg 1.

Imperditus, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum. Virgil 10. Æneidos,
Et vos ô Graiis imperdita corpora Teucri. Vbi Seruius, Imperdita corpora Graiis, Quos Græci perdere nequiuerunt.
Pectora imperdita. Stat. 3. Thebaid.

Imperfectus, Adiectiuum {[illegible]} Nōdum absolutus & perfectus. Virgil 3. Æneidos, -pars imperfecta manebat.
Opus imperfectum Ouid. 4. de Ponto, eleg 16.
Sermonis verba imperfecta. Ouid 1. Trist. eleg. 3.

Imperfossus, Adiectiuum {[illegible]} Non perfossus. Ouid. 12 Metamorphoseos, -manet imperfossus ab omni
Inque cruentatus Ceneus Elateius ictu.

Imperiosus, Vide IMPERO.

Imperitus, pen prod Adiectiuum {[illegible]} Non expertus, inquit Donatus. Inscius, ignarus, rudis, indoctus. Plaut. Trinum. 10,
-pernoui
Equidem Lesbonice imperitum tuum ingenium admodum. Terentius Eunuch. 5. 2,
Non adeo inhumano ingenio sum Chærea,
Neque tam imperita, vt quid amor valeat, nesciam.
Imperitus & Callidus, contraria, quemadmodum Rudis & Astutus. Cic. pro Rosc. Comœdo.
Imperitū vulgus, Imperita multitudo. Cic. 3. Verr. Vt nomine ipso & memoria patris, animos imperitæ multitudinis cōcitarem. Plin. lib. 34 cap. 14. Quod imperitum vulgus appellat fetiam viuam.
Imperitus & indoctus. Cic. in Partit. Sic apud indoctos imperitósque dicemus.
Imperitus rerum. Terent And. 5. 4,
-sine hic homines adolescentulos,
Imperitos rerum, eductos liberè, in fraudem illicis?
Homo omnium rerum imperitus, quærit quid sit ad perpendiculum. Cic. 3. Verr. Idem 4. Tusculanarum,
Aut stultum, aut rerum esse imperitum existimet. Ex vetusto poeta.
Sermo imperitus. Cic. in Orat.
Imperitus expérsque linguæ Græcæ Plin. lib. 29. cap. 17.
Imperitus ad eam rem Plaut. Milit. 11,
Adsunt fabri, architectíque, eam quidem ad rem haud imperiti.

Imperitia, imperitiæ {[illegible]} Plin. lib. 17. cap. 1, Contra Circium serere imperitia existimatur.

Imperitè, pen prod. {[illegible]} imperitius, imperitissimè, Aduerbium, Indoctè. Cic de Claris Orat. Dicebat enim L. Scipio non imperitè. Idem pro Corn. Balbo, Quid enim potuit dici imperitius, quàm fœderatos populos fieri fundos oportere? Ibidem, Sed quàm est illud imperitissime dictum de populis fundis, quod commune liberorum est populorum, &c.

Imperito, Imperium, Vide IMPERO.

Imperiuratus, penult prod. Adiectiuum {[illegible]} Non peieratus vt Amnis aquæ imperiuratæ, id est Styx, per quam dij iuratéa nunquam peierabant. Ouid in Ibin.

Impero, imperas, penul. corr. {[illegible]} imperare, Iubere. Dictum ab In, intentiua particula, & Paro, quasi statim paro, vel prorsus paro. Terent. And. 3. 5,
Non imperabat corām quid opus facto esset puerperæ. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10, Sed tamen omnia mihi imperas.
Imperare, plus est quàm Iubere. Terent. Eunuch. 2. 3, Iubeo, cogo, atque impero. Vbi Donatus, Euidenter plus esse Imperare, quàm iubere.
¶Imperare, pro Parère Sallust. in Iugurtha, Igitur Iugurtha vbi armis virísque & pecunia spoliatus est, dum ipse ad imperandum Tisidium vocaretur, rursus cœpit flectere animum suum, & ex mala conscientia digna timere. Ad imperandum, passiuè dixit, id est ad parendum,

parendum, & ad imperata Metelli facienda Cic ad Pætum, libro 9. epist. 25, Nunc ades ad imperandum, vel ad parendum potius sic enim antiqui loquebantur. Id est, ades, vt tibi imperem.

Imperare & Obedire, contraria Cic 2. Tuscul. Hæc vt imperet illi parti animi quæ obedire debet, id videndum est viro. De virtute.

Imperare & Parêre, contraria. Cic 2 Tuscul. Reliquum est vt tute tibi imperes, quanquam hoc nescio quomodo dicatur, quasi duo simus vt alter imperet, alter pareat: non insertè tamen dicitur.

Qui bene imperat, paruerit aliquando necesse est: & qui modestè paret, videtur, qui aliquando imperet, dignus esse. Cicero 3. de Legibus.

Parcius imperare. Stat. 1. Sylu. 5.

¶Imperare animo nequiui, quin prius quàm perirem, cur periturus essem, scirem. Liu 4. bel Maced.

Aruis imperat agricola Virgil. 1. Georg. Seruius, Aruis imperare, Id est, vt tantum ferant quantum desyderat agricola.

Cupiditatibus imperare, cui contrarium est Seruire cupiditatibus. Cic. de Amicit. In talibus ea, quam iamdudum tractabamus, stabilitas amicitiæ confirmari potest, quum homines beneuolentia coniuncti, primùm cupiditatibus iis quibus cæteri seruiũt, imperabunt.

Dolori imperare, Vincere dolorem, & patienter ferre. Plinius epist 178.

Omnibus gentibus & nationibus terra marique imperare. Cic pro Lege Manilia.

Fortiter imperat iræ. Ouid. 9 Metam.

Excruciatem imperare alicui lacrymis. Plaut Cistel. 2. Id est, excruciare lacrymis.

Liberis imperare: Id est, regere liberos, inquit Donatus. Terent. Adelph. 1. 1.

Nobismetipsis vt imperemus quum præcipitur, hoc præcipitur vt ratio coerceat temeritatem Cic. 2. Tuscul.

Sibi imperare. Terent. Eunuch. 2. 2,

-imperaui egomet mihi Omnia assentari.

Imperare sibi silentium. Plin. lib. 28. cap 6.

Vbi imperare. Lucan. lib. 2.

¶Imperare tributum dicitur princeps, quando subditos imperio cogit ad dandas pecunias, tributũ, milites, & id genus Plaut. Epid. 5, At tributus quum imperatus est, negant pendi potesse. Sic Imperare pecuniam, Cic. 7. Verr & 4. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10, Sed neque Cæsari imperari potest, nec Cæsar exercitui suo. Cic. pro Lege agraria, Imperabitur aliquid muneris, non recusabunt.

Imperare arma. Cæsar 1. bel. Ciuil. Tota Italia delectus habentur, arma imperantur, pecuniæ, &c.

Imperare equites ciuitatibus. Cæsar 6 bel. Gal.

Pro portione aliquibus frumentum imperare Cic 7. Verr.

Frumentum in cellam. Cic. 1. Verr Queritur tota Sicilia C. Verrem ab aratoribus, quum frumentum sibi in cellam imperauisset, &c.

Munus aliquod imperare. Cic 7. Verr.

Naues imperare. Cic. 7. Verr. Superiorum Prætorum consuetudo quum hæc fuisset, vt naues ciuitatibus, certúq; numerus nautarum, militúmque imperaretur & maximæ & locupletissimæ ciuitati Mamertinæ nihil horum imperauisti.

Obsides imperare Cic pro Lege Manilia, Idem Cretẽsibus, quum ad eum vsque Pamphyliam legatos deprecatorésque misissent, spem deditionis non ademit, obsidésque imperauit.

Imperare obsides ciuitatibus. Cæsar 7. bel. Gal.

Pecuniam ad. Cic. 4. Verr Singulis Censoribus denarij trecenti ad statuam Prætoris imperati sunt.

Pecuniam in remiges imperare. Cic. pro Flacco.

Imperare cœnam famulo. Cic. pro Rosc. Amerino, Nonnunquam etiam puerum vocaret, credo cui cœnam imperaret.

Imperare nuptias alicui Quintil. lib. 7. cap. 2.

¶Imperare, pro Velle. Terent Andria,

Animo tam nunc otioso esse impero. Vbi Donatus. Impero pro volo. an vt statim fiat tanquam illud quod imperatur? Et impero dixit superbè summum enim indicium securitatis est superbia.

¶Imperor, pen. corr. Passiuum. Horat. 1. epist 5,

Hæc ego procurare, & idoneus imperor, & non

Inuitus. Rarum est.

Malo imperari, quàm eripi mortem mihi. Seneca Thebaid. 1.

Imperatus, pen. prod Participium {[illegible]} Vnde Imperato ablatiuus, pro Quum imperatum esset.

Imperata facere. Cæsar 2. bel. Gal.

Imperata facere, datiuo iũctum. Liuius, Qui quum in pace essent, imperatáque prioribus Consulibus fecissent.

Imperatiuè, Aduerbium, Vide Precatiuus, in P R E C O R.

Imperito, imperitas, pen. corr. {[illegible]} imperitâre, Frequẽtatiuum. Plaut. Capt 5,

Quod antehac pro iure imperitabam meo.

Imperitare & Seruire, contraria. Horat. 2. Serm. satyr. 7,

Tu mihi qui imperitas, aliis seruis miser.

Equis imperitare. Horat. 1. Carm ode 15.

Reges magni qui gentibus imperitarunt. Lucret. lib 3.

Magnis legionibus imperitare. Horat. 1. Serm. satyr. 6.

Rem æquam imperito. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Imperitandi parum prudentes. Colum. lib 12. cap 1.

Imperitando, seruiendóque vicissim. Plin. lib 6 cap. 29.

Imperator, pen. prod imperatoris {[illegible]} Qui imperat. Plaut. Capt 6,

Equidem, si perinde, vt ipse fui imperator familiæ, &c.

Imperatores, Ductores exercituum & præfecti copiarum militarium dicuntur apud historicos Cicero pro Sexto Roscio, Solent hoc boni imperatores facere, quũ prælium committũt: vt in eo loco, quò fugam hostium fore arbitrentur, milites collocent. Idem 4 Philip. Sic omnino, Imperatores dicebantur, qui Senatus & Populi Romani iussu vel ductabant exercitus, vel prouincias administrabant, & singuli duos legatos habebant, interdum plures. Plin. lib. 7. cap. 26, enumerans Pompeij laudes, Toties imperator antè quàm miles.

Imperator & administrator belli gerendi. Cic. 1. de Orat.

Imperator & miles. Cic. 2. Tuscul. In primis laudabat illud quòd diceret, eosdem labores non esse æquè graues imperatori & militi, quòd ipse honos laborem leuiorem faceret imperatorium.

Castrorum imperator, dúxque hostium. Cic. 1 in Catil.

Victor & imperator omnium gẽtium Populus Romanus. Cic. pro Domo sua.

Bonus & fortis imperator. Cic. 1. de Orat.

Exercitui præpositus est callidus & sapiens imperator. Cic. 1. de Inuent.

Inuictissimus imperator. Cic. 6. Verr.

In summo imperatore quatuor has res inesse oportere, scientiam rei militaris, virtutem, authoritatem, fœlicitatem. Cicero pro Lege Manilia.

Imperator vitæ & necis. Plin. lib. 29. cap. 1, de medicis, Palámque est, vt quisque inter istos loquendo polleat, imperatorem illico vitæ nostræ necisque fieri.

Imperatrix, pen prod. imperatricis, Verbale fœmininum {[illegible]} Cic. pro Cælio, Deinde fortes viros ab imperatrice in insidiis atque in præsidio balneatum locatus.

Imperatrix Italia. Plin. lib. 26. cap. 1.

Imperatorius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ad imperatorem pertinet. vt

Imperatoria donatio. Cic. 5 Verr.

Imperatorius labor. Cic. 2. Tuscul.

Imperatoria laus. Cic. 4. Acad.

Imperatorium ius. Cic. 3 Verr. P. Seruilius quæ signa atque ornamenta ex vrbe hostium & virtute capta, belli lege atque imperatorio iure sustulit, ea Pop. Romano asportauit.

Imperium, imperij {[illegible]} Iussus & veluti præceptum imperatoris. Virgil. 1 Æneidos,

-tempestatésque sonoras

Imperio premit, ac vinclis, & carcere frænat. Idem, Imperio læti parent.

Satis pro imperio, quisquis es. Id est imperiosè, Donatus. Terent. Phorm 1 4.

Arbiter imperij Ouid. 5. Trist. eleg. 3.

Duritia imperij. Tacit. lib. 17.

Imperium facile in bonis. Plaut. Milit. 10,

Facile est imperium in bonis.

Lenia imperia. Horat 1. epist 19.

Luxorium imperium, Vide L V X V S.

Perseuerum imperium. Tacit. lib. 15, Idque pluribus probabatur qui in tãta victorum dulcedine summum imperium nec restrictum, nec perseuerum volunt.

Precarium seni imperium, & breui transiturum. Tacit. lib. 17.

Restrictum imperium. Tacit. lib 15.

Imperium est tu te mihi: Hoc est, tibi imperare possum. Plautus Menæch. 2a.

Imperium tuum est apud nos. Plaut. Milit. 16. Hoc est, meminimus quid tu nobis imperaueris.

¶Abnuere imperium, Vide A B N V O.

Accipere imperia. Tacit lib. 18. Vide A C C I P I O.

Accipere imperium. Liuius, Perculsæ ciuitates minores imperiũ acceperunt. Imposito stipendio paruerunt.

Capessere imperia, Vide C A P E S S O.

Imperium alicuius demutare. Plaut. Menæch. 17,

Sed quis hic est, qui capillo me hinc de curru deripit,

Imperium tuum demutat, atque dictum Apollinis? Id est, contra imperium tuum agit.

Detrectare imperium. Curtius lib. 9, Oppidani detrectabant imperium, & clauserant portas. Id est, abnuebant, respuebant.

Eiurare imperium. Tacit. lib. 19, Præuenerat rumor eiurari ab eo imperium.

Imperium exequi, pro Facere quod est imperatum. Plaut. Amphitryone 4,

Nunc pergam heri imperium exequi, & me domum capessere.

Flectere durum mollibus imperiis. Horat. 4. Carm ode 1.

Frangere imperium. Horat. 1. Carm ode 35.

Habere imperium in belluas Terent Eunuch 3. 1,

Eóne es ferox, quia habes imperium in belluas?

Negligere imperium alicuius, Vide N E G L I G O.

Obtemperare imperio alicuius, Vide O B T E M P E R O.

Parêre imperio. Virgil. 4. Æneid.

Rumpere imperium alicuius. Seneca Herc. fur. 1.

Rupto imperio Tacit. lib. 13, Sed rupto imperio, postquam paucæ e proximis Castellis turmæ, &c.

Imperiis alterius seruire Plaut. Trinom. 6,

Tuis seruiui seruitutem imperiis, & præceptis pater.

Sub alicuius imperio esse. Terent. Heaut. 2. 2,

Mater, sub imperio cuius est, mala.

¶Imperium, pro Dominio. Virgil. 1. Æneidos,

Imperium Oceano, famam qui terminet astris. Cic. 1. de Lege agraria, His insignibus, atque insulis imperij vendendis, &c.

Inimicissimus huic imperio, Vide I N I M I C V S.

Imperium sine fine. Virgil. 1. Æneid.

Continens imperium, Vide C O N T I N E O.

Infinitum imperium. Vide I N F I N I T V S.

Labans imperium. Claud de bello Get.

Solenne imperium Virgil. 12. Æneid.

¶Abrogare imperium, Vide A B R O G O.

Absistere imperio. Tacit. lib. 8, Non tamen ita infregit animos eorum, vt absisterent imperio. Vide A B S I S T O.

Agitare imperium, Vide Agitare, pro Administrare, in A G O.

Amittere imperium, Vide AMITTO.
Consociare imperium, Vide CONSOCIO.
Degustare imperium. Tacit. lib. 5, Et tu Galba quandoque degustabis imperium.
Elaborato à parentibus imperio contentus, Id est, magnis laboribus quæsito & parto.
Explere imperio triginta magnos orbes. Id est regnare annos triginta. Virgil. 1 Æneid.
Fulgens imperio Africæ. Horat. 3. Carm. ode 16.
Mandata & commissa imperia, Vide MANDO.
Fræna imperij moderari. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 9.
Galliæ imperio potiri. Cæsar 1 bel. Gal.
Regere imperium. Virgil. 1 Æneid.
Æternis imperiis res hominum gerere. Virgil. 1. Æneid.
Tenere summam imperij. Cæsar 3. de bel. Gal.
Terminare imperium Oceano. Virgil. 1. Æneid.
Tradere summam imperij. Cæsar 7. de bel. Gal.
Tractare imperium, Regere, administrare. Iustinus lib. 1. de Semiramide, Hæc nec immaturo ausa tradere imperium, nec ipsa palàm imperium tractare, &c.
Comitia imperij transigit. Tacit. lib 17.
¶ Imperium, Potestas. Vlpian. de iurisd. om. iud. Merum est imperium, habere gladij potestatem ad animaduertẽdum in facinorosos, quod etiam potestas appellatur.
Consulare imperium, Vide CONSVL.
Accipere imperium in Hispaniam. Liu. Decad. 3 lib. 6, Adeo perditas res, desperatumque de Repub. esse, vt nemo audeat in Hispaniam imperium accipere.
Duro imperio habitus populus. Tacit. lib. 12, Mórque vulgus duro imperio habitum, probra ac verbera intentabat.
Dura imperia exercere. Virgil. 2. Georg.
Imminuere imperium. Liu. Decad. 1. lib. 8, Iussis ante tempus Consulibus abdicare se magistratu, quò maturius noui Consules aduersus tantam molem belli crearentur: religio incessit, ab eis quorum imminutum imperium esset, comitia haberi. itaque interregnum initum. Imminutum imperium dicit eorum, qui iussi erant magistratu se abdicare.
Imperij ius imminuere. Cic. Verr. 6, Tritici modiûm LXM. empta Populo Rom. dare debebát & solebát: abs te solo remissum est: Resp. detrimentum cepit, quòd per te imperij ius vna in ciuitate imminutum est.
Immutari imperio, Vide IMMVTO.
Inhibere imperium, Vide INHIBEO.
Iussi inire suffragium, ad vnum omnes non centuriæ modò, sed etiam homines P. Scipioni imperium esse in Hispaniam iusserunt. Liu. Decad. 3. lib. 6.
Regium imperium pati Seneca Medea, 4.
Pati imperium, Vide PATIOR.
Imperium alicuius perferre. Cæsar 5. bel. Gal. Tantum se eius opinionis deperdidisse, vt Pop. Romani imperia perferrent, grauissimè dolebant.
Proferre imperium suum, Id est ostendere potẽtiam & vires suas, vel prorogare, dilatare, ampliare. Ouid. 5. Metam. Tacit. lib. 1.
Summo in imperio esse. Cic. 2. de Finib. Virginem filiam sua manu occidit potius quàm ea P. Claudij libidini, qui tum erat summo in imperio, dederetur.
Cum imperio esse dicebatur apud antiquos, cui nominatim à Pop. Rom. dabatur Imperium. Cum potestate esse, dicebatur de eo qui à populo alicui negotio præficiebatur. Hæc Festus. Cic. 6. Verr. Quæ dico signa, antè quàm abs te sublata sunt, nemo Messanam cum imperio venit quin viderit. Vide CVM.
Cum imperio esse, Extra Vrbem manere. nam Vrbem ingredientes imperium deponebant. Cic. Attico, lib. 7. epist. 3. Nam quod putas vtilius esse, vel mihi quòd tutius sit, vel etiam vt Reipublicæ prodesse possim, me esse cum imperio: id coràm considerabimus quale sit.
Imperium, maius est quàm iurisdictio. Paul. in l. ea quæ magis D. ad municipales, Ea quæ magis imperij sunt, quàm iurisdictionis, magistratus municipalis facere non potest.
Imperium apud Iurisconsultos duplex est. Vlpian. in l. imperium. D. de iurisd. omn. iud. Imperium aut merum, aut mistum est. Merum imperium est, habere gladij potestatem ad animaduertendum in facinorosos homines, quod etiam potestas appellatur. Mistum est, cui etiam iurisdictio inest, quod in danda bonorum possessione consistit: vt iurisdictio, iudicis dandi licentia.

Imperiosus, penul prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui imperium habet. Cic. in Orat. Cognoscat etiam rerum gestarum & memoriæ veteris ordinem, maximè scilicet nostræ ciuitatis, sed & imperiosorum populorum, & regum illustrium. Id est, qui multum imperarunt, apud quos maxima fuerunt imperia.
Imperiosa Dictatura. Liu. 7 ab Vrbe, Eodem tenore duos insequẽtis Consulatus gessit, eodem hæc imperiosa Dictatura geretur.
Æquor imperiosius. Horat. 1. Carm. ode 14. Violentum, & cui obsisti non possit.
¶ Imperiosus, Qui nimis seuerè imperat, quasi ostentator imperij. Cic. 2. de Finib. Verum tandem censes Torquate imperiosum illum, si, &c. Plaut. Asin. 9. Nimis imperiosus est.
Imperiosus sibi, Qui sibi ipse imperat, qui vitæ suæ modum habet. Horat. 2. Serm. satyr. 7,
Quisnam igitur liber? sapiens. sibíque imperiosus.
Coniux imperiosa. Ouid in Ibin.
Consul imperiosus Cic. Post red. in Senatu.
Dura domina, imperiosa, vehemens cupiditas. Cic. in Parad.
Fames imperiosa. Ouid. ad Pisonem.
Imperiosissima & superbissima familia. Liu. 9 ab Vrbe.
Imperiosa inedia. Plin. lib. 19 cap. 1.
Nimis imperiosi Philosophi est, vetare meminisse. Cic. 2. de Finib.

Viri imperiosissima Quintil. lib. 6. cap 3.

Impermissus, Adiectiuũ {[illegible]} Illicitus: vt Gaudia impermissa, Id est illiciti concubitus. Horat 3. Carm ode 6.

Impersonalis, & hoc impersonale, pen. prod. {ἀπρόσωπος} Vox est à Grammaticis ficta: quibus verbum impersonale dicitur, quod non habet personas. Vide Priscianum & alios Grammaticos.

Impersonaliter, pen. corr. Aduerbium. Florentinus in l. siue. D de stipul. seruo Siue mihi, siue sibi, siue conseruo suo, siue impersonaliter darì seruus meus stipuletur, mihi acquiret.

Imperspicuus, Adiectiuum, Incognitus, dubius, nõ perspicuus Plin. Iunior lib. 1. epist. Neque enim minus imperspicua, incerta, fallaciáque sunt iudicum ingenia, quàm tempestatum terrarúmque.

Imperterritus, penul corr. Adiectiuum {[illegible]} Qui nulla re terretur. Virgil. 10. Æneidos,
-manet imperterritus ille.
Imperterritus equum impellebat. Sil. lib. 7.
Mens imperterrita. Sil. lib. 11.

Impertio, impertis, impertiui, impertitum {μεταδίδωμι} impertire, actiuum: vel Impertior, deponens, Impendere, partem dare, communicare, participem facere. Ex In & Partior compositum.
Calorem impertire. Cic. 2 de Nat. deorum, Iam verò reliqua pars mundi ea & ipsa tota natura feruida est, & cæteris naturis omnibus salutarem impertit & vitalem calorem.
Diem festum alicui impertire. Cic. 4. Verr. Tu Syracusanis vnum diem festum Marcellia impertiri vetuisti, per quos illi adepti sunt vt cæteros dies festos agere possint.
Dolorem suum alicui impertire. Cic 4 Verr Verũtamen dolorem suum nemini impertiebat, Prætoris iniurias tacitè, hospitis placidè ferendas arbitrabatur.
Fortunas aliis impertiri. Cic. de Amicit. Quod faciendum imitandúmque est omnibus, vt si quam præstantiam virtutis, ingenij, fortunæ consequuti sunt, impertiant eam suis, communicentque cum proximis.
Laudem impertire. Cic. pro Lege Manilia, Atque vt omnes intelligant, me L. Lucullo tantum impertiri laudis, quantum, &c.
Prudentiã suam ad salutem alicuius impertire Cic. ad Att. lib. 3 55, Nunc Pomponi quoniam nil impertisti tuæ prudentiæ ad salutem meam, quòd aut in meipso, &c.
Salutem impertire. Cic. ad Attic. lib. 2. 17, Terẽtia delectata est tuis literis: impertit tibi multam salutem.
Studium Philosophiæ impertire. Cic. 5. de Finib. In primísque vt aliquid suorum studiorum Philosophiæ quoque impertiat.
Tempus alicui rei impertire. Cicero, Huic rei aliquid temporis impertias.
¶ Aliquem honoribus impertire. Plaut. Aulul. 3,
Atque ille verò minus, minúsque impendio
Curare, minúsque me impertire honoribus.
Aliquem malis impertire. Terent. Adelph. 3 2,
Sed cesso heram hoc malo impertire properè?
Aliquem osculo impertire, Osculari Sueton. in Nerone, cap. 37.
Aliquem salute impertire, Salutare. Terent. Eunuch. 2. 2,
-plurima salute Parmenonem
Summum suum impertit Gnato.
Alterum rem aliquam impertire Plaut Milit. 5.
- at me impertit quod commentus es.
Alteri de re aliqua impertire Cic 2 Offic. Sæpe idoneis hominibus indigentibus, de re familiari impertiendum est, sed, &c.
¶ Impertiri, passiuè. Cic. 3 in Catil. Atque etiam viro forti Collegæ meo C. Antonio laus impertitur. Sueton. in Claud. Cæsar, cap. 4, Nec dubium est quid post hæc Augustus constituerit, & reliquerit eum nullo, præter auguralis sacerdotij, honore impertitum.

Imperturbatus, pen. prod. Adiectiuum {ἀτάραχος} contrarium est Turbato Plin. lib. 2. cap 13, Imperturbata lux.
Ore imperturbato bibere venenum Ouid in Ibin.

Imperuius, Adiectiuum {ἀδιάβατος} vt Amnis imperuius, non vadosus. Ouid 9. Metam.
Freta imperuia. Valer. lib. 4. Argon.
Itinera imperuia. Tacit lib. 3.

Impesco, impescis, impéscere, Est (authore Festo) in lætam segetem, pascendi gratia immittere.

Impetigo, pen. prod. impetiginis, f. g. {λειχήν} Fœdatio cutis, serpens cum prurítu, quam alij scabiem siccam, asperam, & prominentem intelligunt. Alij morbum similem scabiei squammosum, corpúsque dehonestantem. Ab impetu nomen deductum. Plin. lib. 23. cap 7, Hyberna caprificus in aceto cocta & trita, impetigines tollit.
Serpens mollities impetigo. Firmic. lib 6. cap 31.

Impetiginosus, pen. prod. Qui impetigine laborat. Vlpian in l. Pomponius. D. de Ædil. edict. Trebatius ait, impetiginosum morbosum non esse: si eo membro vbi impetigo est, æquè rectè vtatur.

Impeto, impetis, pen corr. impetiui, impetitum, pen prod. {[illegible]} impétere, Inuadere, adoriri. Apuleius. Iurgiis me oppido impetens. Varro 3. de Re rustica, cap. 16, Itaque impetentes à se eiiciunt fucos, quòd hi, &c.
Flammis & sagittis impetens Cupido Seneca Hippol. 3.

Impetus, huius impetus, pen. corr. {[illegible]} Inuasio cum tumultu. Plin. de Viris illustr. Quum Tarquinios in vrbem restituere tentaret, & primo impetu Ianiculum cepisset.
Impetus animi. Cic. ad Plancum, lib. 10. 5, Vt tota mente, omníque animi impetu in Remp. incumbas.
Impetus animi & voluntas Cic. 3. de Orat.
Non rectus animi impetus est libido Cic. 2. de Inuent.
Incursio atque impetus armorum. Cic. pro Cecinna.
Famæ impetus. Tacit. in vita Agricolæ.
Libidinum. Cic. 1. de Finib.
¶ Pituitæ. Celsus, Ante febrem si ex somno oculi caligant, aliquis impetus pituitæ timeri potest.

¶ Acres

¶ Acres & vehementes impetus. Plinius Iunior libro 2. epist. 11. ad Arrianum, Adnotatum est experimentis, quòd fauor & misericordia acres & vehementes primos impetus habent, paulatim consilio & ratio ne quasi restincta considunt.

¶ Acer impetus. Lucret. lib. 6.

Non auspicati impetus. Horat. 3. Carm. ode 6.

Cæcus animi impetus, Vide CAECVS.

Effrænus impetus. Seneca Agamemn. 12.

Furentes ac violenti impetus Cic. 2. de Arusp. resp.

Naturalis impetus. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Impetus repentinus. Cic. pro Rosc. Amer.

Sæuus impetus. Horat. 3. Carm. ode 1.

Sceleratus impetus delendi imperij Cic. pro Cælio.

Violentus impetus. Seneca. Thebaid 2.

Viuidus impetus. Horat. 4. Carm. ode 4.

¶ Locus abnuit impetum, Vide ABNVO.

Abstrahere ab impete, Vide ABSTRAHO.

Eunt equi quà impetus illos egit. Ouid. 2 Metam.

Impetum & quandam commotionem animi affectionémq; suam verbis & sententiis amplificare. Cic. 2. de Inuent.

Impetum capere in aliquem. Plin. lib. 9. cap. 30, In naufragos, vrinantésve impetum capit.

Impetus vlcerum coercet calx Plinius libro 36. cap. 24.

Colligere impetum furentis, Vide COLLIGO.

Comprimere impetum. Cicero de Arusp. resp. Omnem impetum gladiatoris, ferociámque compressi.

Continere impetum militum, Vide CONTINEO.

Contundere impetum alicuius, Vide CONTVNDO.

Conuertere impetum suum, Vide CONVERTO.

Horribiles impetus hostium deprecari. Cic. pro Fonteio.

Vasto impetu diruere aliquid. Horat. 4. Carm. ode 14.

Discutere impetum. Plin. lib. 22. cap. 25, Farina ex hordeo & cruda & decocta, collectiones impetúsque discutit. Tradit Hermolaus impetus Plinio vocari, quas Inflammationes & collectiones dicimus, Græci Phlegmonas.

Dare impetum in aliquid. Tacit. lib 2, Primus Cæsar cum prætoriis cohortibus capto vallo dedit impetum in syluas.

Impetum dare, Adoriri, aggredi. Liuius 2. ab Vrbe, Et ad alterum cornu Ebutius Magister equitum in Octauium Mamilium impetum dederat.

Impetum dare, pro Incitare. Quintil. lib. 10. cap. 3, Quod non tam moram faciet, quam nouos impetus dabit.

Impetum excipere. Cæsar 1. bel. Gall. At Germani celeriter ex consuetudine sua, phalange facta, impetus gladiatorum exceperunt.

Feros impetus exuere. Seneca Thyeste, 2.

Impetum facere, Inuadere & adoriri. Cic. pro Roscio Amer. Vos autem maximè debetis in eos impetum facere qui mereantur.

Impetum facere in agros inimicorum. Liu 1. ab Vrbe.

Impetum facere in bona & fortunas alicuius. Cic. 3. Verr.

Impetum facere in tabulas. Cicero 6 Verr. Admonitu ipsorum Syracusanorũ impetum in eas tabulas facio, in quibus singula perscripta erant.

Inanem impetum facere. Cic. pro Domo sua.

Feruntur omni impetu ad voluptatem belluæ. Cic. 1. Offic.

Feruet impetus morbi articularis. Plin. lib. 31. cap. vlt.

Prædonum impetus in tuas fortunas fieri nolo. Cicero Marcello, libro 4. 7.

Frangere impetum alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 5.

Furit impetus Ætnæ. Lucret. lib. 1.

Habere impetum. Quintil. lib. 2. cap. 13, Cursum habent quædam & impetum.

Habent suos impetus animalia. Cic. 2. Offic.

Animorum impetus impellere. Cic. 2. de Orat.

Incurrere cæco impetu in aliquem. Cic. 1. de Finibus.

Inhibere impetum. Seneca Medea, 6.

Languescit impetus famæ. Tacit. in vita Agricolæ, Donec impetus famæ, & fauor exercitus languesceret.

Impetus recentes vulnerum lenice. Plin. lib. 22. cap. 22.

Mollire impetum, Vide MOLLIO.

Moueri vertíque impetum cæli admirabili cum celeritate videmus. Cic. 2. de Nat. deor.

Opprimi violentiæ impetu. Cic. Antè quàm iret in exilium.

Percellere impetu aliquem, & irruere in eum. Cicero pro Domo sua.

Propulsare impetum. Cic pro Murena.

Rapit impetus illuc Thesea magnanimum. Stat. 12. Thebaid.

Reflectere impetum. Cic. 2. de Orat.

Impetum, tela, & incursum aliquorum refugere. Cicero pro Cæcina.

Reprimere impetum, ardorémque restinguere. Cic. in Bruto.

Impetus Marcelli resederunt. Cælius Ciceroni, lib. 8. 2.

Retardare animos & impetus alicuius. Cic. 2. Verr.

Fuit impetus illi in medios rogos ire. Ouid. 11. Metam.

Sumere impetum. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Sustinere impetum. Celsus lib. 2. cap. 15.

Trahi impetu ad aliquid. Plinius Iunior libro 1. epist. 8. ad Saturninum, Tantóque laudabilior munificentia nostra videbatur fore, quòd ad illam non impetu quodam, sed consilio trahebamur. Id est, non inconsideratè & sine ratione.

Impetu magis quodam animi vel quàm cogitatione. Cicero Attico, libro 11. 213.

¶ Impetus in oratione, pro Vi & contentione ac vehementia. Cic. in Orat. Aliter in ea nec impetus vllus, nec vis esse possit. Et pro Deiotaro, Ad omnem impetum dicendi contentionemque leniora.

Dicendi impetus. Quintil. lib. 3 cap. 8.

Augeri impetu. Quintil. lib. 1. cap. 1, Ideóque laude crescit, & impetu augetur, & aliquid magnum agere gaudet. De pueris.

Dicere impetu. Quintil. lib. 2. cap. 11, Igitur & impetu dicere se, & viribus vti gloriantur.

¶ Impetu vno. Plin. lib. 14. c. 22, Tribus cõgiis epotis vno impetu.

¶ Impetus, Humana cupiditas. Ouid. 5. Fastorum,

-si quid fert impetus, ora.

Omne feres. Hoc est, si quid cupis.

Impetum capere alicuius rei faciendæ. Sueton. in Augusto cap. 42, Impetum se cepisse scribit frumentationes publicas in perpetuum abolendi, quòd earum fiducia cultura agrorum cessaret. Tacit. lib. 15, Et cepisse impetum Subrius Flauius ferebatur, in scena canentem Neronem aggrediendi.

¶ Impetus, pro magnitudine & mole. Lucretius,

-quantum cæli tegit impetus ingens. Et eodem libro,

Aut hominem tanta membrorum esse impete natum. Id est tanta magnitudine & mole & vastitate membrorum. Turnebus.

Impete, penult. corr. {ὁρμῇ} ablatiuus, pro impetu, ab antiquo nominatiuo impes, Idem Lucret. lib. 1,

Quamlibet in partem trudunt res notè, ruúntque

Impetibus crebris.

Impete magno comburens flamma. Lucret. lib. 6.

Recto impete perfringit nubem vis venti. Lucret. lib. 6.

Vasto impete fertur. Ouid. 3. Metam.

Impetuosus, penult. prod. Adiectiuum {ὁρμητικός} Qui magno impetu fertur. Plin. lib. 35. cap. 10, impetuosus animus.

Impetritum, penult. prod à verbo Impetrire, idem valet quod Impetratum, author Festus. Plautus in Asinaria, Act. 2. scen. 1, Auguratum est, impetritum est, quæuis admittunt aues. Valerius Maximus libro 1 cap. 1, Prisco etiam instituto rebus diuinis opera datur, quum aliquid commendandum est, precatione: quum exposcendum, voto: quum soluendum, gratulatione: quum inquirendum, vel extis, vel sortibus, impetrito: quum solenni ritu peragendum, sacrificio. Pro impetrito, vulgò corruptè legitur impertito. Cic. de Diuinatione, libro 2, Concedam hoc ipsum si vis, etsi magnam iacturam causæ fecero, si vllam esse conuenientiam naturæ cum extis concessero. Sed tamen eo concesso, qui euenit vt is qui impetrire velit, conuenientem hostiam rebus suis immolet? quo loco vulgata lectio habet impertire. Huc spectant & Auguria impetratiua, de quibus suo loco dicimus.

Impetro, impetras, penult. corr. {τυγχάνω} impetrare, Ex in & patro compositum, significat obtinere & exorare. Plaut. Capt. 4, Quod quidem ego nimis quàm cupio vt impetret.

Impetrare & exorare. Plaut. Casin. 5,

Quid si ego impetro atque exoro à villico, causa mea

Vt eam illi permittat?

Postulare sine orare, & impetrare. Plaut. Capt. 9, Vt quod me orauisti, impetres. Terent. Andr. 2. 5,

Facis vt te decet, quum istuc quod postulo, impetro cum gratia.

Deferre aliquid alicui & impetrare. Cic. Planco, lib. 13. 30. Omnia quæ potui in hac summa tua gratia ac potentia à te impetrare, si petissem, vltrò te ad me detulisse putabo, si hanc rem impetrauero.

Minus honeste impetrare. Cic. Attico, lib. 7. 235.

Facile ab vno de alio impetrare. Cic. Attico, lib. 15. 325.

Impetrare ab aliquo, vt verum esse concedat. Cic. 4. Acad.

Impetrare æquum. Plaut. Curcul. 2,

-neque quicquam queo

Æqui boníque ab eo impetrare.

Ciuitatem ab aliquo impetrare. Cic. Acilio, lib. 13. 37.

Exceptionem ab aliquo impetrare. Cic. 4. Acad.

Pacem impetrare. Horat. 2. epist. 1.

Quietem studiis impetrare. Quintil. in Procem. lib. 1.

Impetrare precibus salutem. Brutus Ciceroni, 16.

Impetrauit ex pœnitentia veniam. Plin. epist. 3. 8, Quamuis suspectus in præteritum fueris, veniam ex pœnitentia impetres.

Veniam exilij impetrat. Tacit. lib. 12.

Impetrare veniam metendi. Plin. lib. 12. cap. 19.

Voluntate impetrare aliquid. Terent. Adelph. 3. 4,

Quod vos ius cogit, id voluntate impetret.

¶ Impetrare, cum ablatiuo, & præpositione A vel AB. Valer. lib. 4. cap. de Abstinentia, A seruis vix impetrari potest, ne eam supellectilem fastidiant. Id est, hoc non possunt domini à seruis impetrare.

¶ Impetrassere, pro Impetrare veteres dixerunt. Plaut. Aulul. 27,

Et istud confido à fratre me impetrassere

Impetratus, penult. prod. Participium: vt Reditus impetratus Augusti. Horat. 4. Carm. ode 2.

Impetrabilis, & hoc impetrabile, penult. corr. Quod facilè impetrari & obtineri potest. Liuius 5. belli Punici, Omnia & impetrabilia & tuta.

Impetrabilis dies, In quo quis quid facilè impetrat & obtinet. Plautus Epid. 8,

-pro dij

Immortales, mihi hunc diem dedistis luculentum,

Vt facilem, atque impetrabilem.

Impetrabilis orator, Qui facillimè quod vult, impetrat. Plautus Mostel. 16,

Nun potuit venire orator magis ad me impetrabilis.

Votum impetrabile. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Impetratio, Verbale. Cic ad Attic. lib. 11. 228, Illud molestius, istas impetrationes nostras nihil valere.

Impetratiuus, penult. prod. Adiectiuum. vt Impetratiuum augurium. Vide Augurium, in AVGVR.

Impetuosus, Impetus, Vide IMPETO.

Impexus, Adiectiuum {ἄκτενιστος} Non pexus: vt Barbæ impexæ. Virg. 3 Georg.

Antiquitas tristis & impexa. Tacitus in dialogo de Oratore. Hoc est inculta.

Canities impexa.Stat.3.Thebaid.

Comæ impexæ.Ouid.3.Fast.

Impiatus, Vide IMPIVS.

Impico, impicas, penul.corr. { [illegible] } impicare, Pice illinere Colum. lib.12. cap. 29, De lacu quamescentissimum addito mustum in amphoram nouam, támque oblinito & impicato diligenter.

Impiger, impigra, impigrum, penult.corr. { [illegible] } Non piger, sed diligens & strenuus. Horat.1.epist.1, Impiger extremos currit mercator ad Indos.

Impiger ad labores belli. Cic.pro Fonteio, Virum ad labores belli impigrum, ad pericula fortem, &c.

Impiger in. Cic.7. Verr. Dabat se labori atque itineribus, in quibus vsque eò se præbebat patientem atque impigrum, vt eum nemo vnquam in equo sedentem videret.

Ales impiger. Stat.1. Thebaid. Mercurium sic vocat Iupiter.

Ibam comes impiger. Stat.3. Sylu.2.

Ductor impiger. Lucan.lib.1.

Mentis impigræ experientia. Lucret.lib.5.

Impigra militia. Liuius 3. ab Vrbe, Cohortes inde Latinæ Hernicæq; ab Senatu gratiis ob impigrã militiam actis, remissæ domus.

Impigrum vrbanæ militiæ virum dixit Corn. Tacit.lib.3.

Impigrè, penult.corr. Aduerbium { [illegible] } Diligenter. Liuius 2. ab Vrbe, Impigrè secuti sunt. Plaut.Rud.22.

Impigritas, penult.corr. impigritatis, pro Impigritia. Cic.de Repub.lib.3, Nunquam viri fortissimi fortitudinis, impigritatis, patientiæ.

Impilia. Significant coactilia, qualia pedibus inuoluendis calceandisque adhibebantur. Hæc vox apud Vlpianum extat, qui impilia vestis loco esse dicit: & apud Hesychium, qui [illegible] esse refert. [illegible], inquit, [illegible]. Hæc sic inuoluunt pedes vt vesti cedant. Nam tegendis obuoluendisque pedibus è coacta lana fiebant. Latius tamen patere videntur posse Hesychio authore, quàm vt tantùm pedum opertimenta complectantur. Hinc Plinij quidam sic feliciter emendatur locus, vbi sic legi debet, Theophrastus author est esse bulbi genus, &c. eámque partem qua vescantur, esse laneam naturam, ex qua impilia vestésque quædam conficiantur. Mapalia hucusque lectum est, nullo sensu. Turnebus.

Impingo, impingis, impegi, penult.prod. impactum { [illegible] } impingere, ab in & pango: Impellere & illidere, atque in faciem aut oculos iactare. Cic.3. Tuscul. Quid? huic calix mulsi impingendus est, vt plorare desinat.

Beneficium impingere. Seneca de Beneficiis libro 1.cap.1, Gratus aduersus eum quisquam esse potest, qui beneficium aut superbe iniecit, aut iratus impegit?

Caput parieti impingere. Plin.epist.60. Virg.5. Æneidos,

Exanimata sequens impingeret agmina muris.

Impinges me in magnam litem & molestiam. Seneca epist.118.

Compedes alicui impingere, pro Compedibus obuincire. Plautus Capt.12,

Abducite istum actûtum ad Hippolytum fabrum:

Iubete huic crassas compedes impingier. Id est, astringi.

Culpam in aliquem impingere, Reiicere & conferre. Plaut.Milite, 12. Seneca lib.1.de Ira, Quid opus est se in columnas impingere?

Dicam impingere, Vide DICA. Terent.Phorm.2.3.

Epistolam alicui impingere. Cic.ad Atticum, lib.6.111, Atque hoc tempore ipso impingit mihi epistolam Scaptius Bruti, rem illam suo periculo esse. Scilicet pro ipso Scaptio deprecantis. *Il me met au nez, Il me fert ou me bat de la lettre de Brutus.* Id est, intento mihi reddit, & in hoc me offendit. Budæus.

Quid si filius meus fustem mihi impingere volet? Cælius ad Ciceronem, lib.8.8.

Laqueum impingere. Seneca de Tranquil.vitæ, cap.10, At lo aliquod genus vitæ difficile me dedisti: & tibi ignoranti vel publica fortuna, vel priuata laqueum impegit, quem nec soluere possis, nec abrumpere.

Nauem impingere, Id est impellere aut agere in arenam aut scopulos. Quintil.lib.4.cap.1.

Pugnum impingere. Plaut.Bacchid.18. Et Rud.18.

Venenum impingere. Seneca epist.110.

Vulnus impingere. Plaut.Amphit.16,

-cicatricem in dextro musculo ex illoc vulnere,

Quod mihi impegit Pterela.

¶Impingi, passiuum, pro Immergi, & in profundum demitti. Plin. lib.10.cap.38, de auium volatu, Iaculantur sese in sublime, in rectum, in pronum. Impingi putes aliquas, aut rursus ab alto cadere has, illas salire.

¶Impingi, pro Impelli. Seneca libro 1.de Ira, Irasci dicit, impingi, incitari.

Impactus, Particip. { [illegible] } vt Fores impactæ. Lucan.lib.5.

Impactus saxo, pro Impegit ad saxum. Liu.lib 8.

Impacti in aduersos turbine pugnæ Bumacb' & Clytius. Sil.lib.4.

Impacti fluctus. Plin.epist.117.lib.6.

Impactus insulis fluuius. Plin.lib.5. cap.9, Subinde insulis impactus, totidem incitatus irritamentis, postremò inclusus montibus.

Impactus in carcerem. Vlpianus in l. In eos. D. De custodia & exhib.reor.

Nauis in scapham impacta. Vlpianus in l. Quemadmodum. § Si protectum. D. Ad legem Aquiliam, Si nauis tua impacta in meã scapham damnum mihi dedit, quæsitum est quæ actio mihi competat.

Res impactæ dicuntur, quæ impetu inter se concurrunt. Seneca 2. Nat. quæst. Cum costu nubium vehementer impactarum à latere illiditur.

Scyphus Marco Agrippæ à temulento Cicerone Marci filio impactus. Plin.lib.14.cap.22. *Il luy en bailla parmy les yeux.*

Impactio, Verbale. Seneca 2.Nat.quæst. Dissimilis autem crepitus fit ob dissimilem impactionem nubium.

Impio, impias, Vide IMPIVS.

Impius, Adiectiuum { [illegible] } Crudelis, A pietate remotus. Terent.Eunucho, 4.3, Vbi ego illum scelerosum, miserum, atque impium inueniam?

Impius & consceleratus. Cic.in Pisonem, Me tamen fugerat deorum immortalium has esse in impios & consceleratos pœnas certissimas constitutas.

Piorum & impiorum rationem habent dij. Cic.2.de Legibus.

Impius, pro Parricida dicitur ab Oratore per antonomasiam. Quintil.lib 8.cap.6.

Impius & Religiosus, contraria. Cic.pro Fonteio.

Ætas impia. Horat.Epod.16.

Arma impia. Virg.[illegible] Æneid.

Domus impia. Ouid 8.Metam.

Facta impia Lucret.lib.1.

Fama impia. Virg.4 Æneid.

Fraus impia. Cic.1.de Diuinat. Est enim periculum, ne aut neglectis his, impia fraude: aut susceptis, anili superstitione obligemus.

Furor impius. Virg.1.Æneid.

Gens impia. Virg 1.Georg.

Lingua impia deos læsit. Tibul.lib.3.eleg.4.

Pectora impia. Horat.Epod.5.

Religio impia Persarum. Catull.in Gellium, epigr.85.

Venena impia. Ouid.2.Amor.eleg 8.

Verba impia in deos dicta. Tibul.lib.1.eleg 3.

¶Impia herba vocatur incana, rorismarini aspectu, thyrsi modo vestita atque capitata. Inde alij ramuli assurgunt sua capitella gerentes, ob id impiam appellauere, quoniam liberi super parẽtem excellant. Alij potius ita appellatam, quòd nullum animal eam attingat, existimauere. Plin.lib.14.cap.19.

Impiissimus, Superlatiuum. Martianus in l.His verbis. § 1.D. De hæred. instit. Filius meus impiissimus, malè de me meritus.

Impietas, penult.corr. impietatis { [illegible] } Nequitia, peruersitas, atque propriè eorum est, qui piè, hoc est iustè & sapiẽter agere non didicerunt. Cic. 1. de Finibus, Etsi verò impietas multa quidpiam est, quamuis occultè fecerit, nunquam tamen confidet id fore semper occultum.

Impietas & scelus. Cic.4.de Finibus, Sed nihil est quod tam miseros faciat quàm impietas & scelus.

Furens impietas. Seneca Octauia.7.

Habere aliquem socium impietatis. Ouid 4.Metam.

Impiè, Aduerbium { [illegible] } Inhumaniter. Cicero 5. Tuscul. Vituperare quisquam inquam vitæ parentem, & hoc parricidio se inquinare audet? & tam impiè ingratus esse, vt &c.

Impiè facere. Quintil.lib.6.cap.2, Tu impiè fecisti, quum exhæredationem meruisti.

Impio, impias { [illegible] } impiãre, Fœdare, maculare. Plaut.Rud.5,

-si erga parentem

Aut deos me impiaui. Id est, Si impius fui erga parentes.

Impiatus, penultima producta, Adiectiuum { [illegible] } Sceleratus, inquit Festus.

Impiatus, Maculatus. Apul. Cruore humano aspersum atque impiatum.

Thalami impiati facinore. Seneca Hippol.12.

Implacabilis, & hoc implacabile, pen.corr { [illegible] } Qui placari non potest. Cicero ad Quintum frat.lib.1.1, Nam si implacabiles iracundiæ sint, summa est acerbitas: sin autem exorabiles, summa leuitas.

Implacabilis terror. Cic.2. Tuscul.

Ira implacabilis. Ouid.3 de Ponto, eleg.3.

Implacabilem, inexpiabilémque sese præbere alicui. Cicero in Pisonem, Si aspernaretur amicitiam meam, sesequc mihi implacabilem, inexpiabilémque præberet, tamen eiquum tantas res gessisset, gereretque quotidie, non amicus esse non possem.

Quod implacabilia Quinto Fabio fuisset. Liuius 8.ab Vrbe.

Implacabiliter, pen.corr. Aduerbium { [illegible] } Tacit.lib.1, Scaurum, cui implacabilius irascebatur, silentio transisit.

Implacatus, penult.prod. Adiectiuum { [illegible] } Non placatus: vt Gula implacata. Ouid.8.Metam.

Implacidus, penult.corr. Adiectiuum { [illegible] } Non placidus, vt Diuûm implacidissimus Mars. Stat.9. Thebaid.

Genus implacidum Genauni. Horat.4. Carm.ode 14. Id est implacabiles. Acron.

Implecto, implectis, vnde Implexus { [illegible] } Participium, significat implicatum, & inuolutum, vt ait Festus. Plinius libro 25. capite 7, Folliculis cum semine inter se implexis. Idem libro 33. capite 1, Est quidem apud eundem Homerum virorum crinibus aurum implexum.

Cæruleos implexæ crinibus angues Eumenides. Virg 4.Georg.

Implexæ manus. Seneca de Benefic.lib.1, Quare tres Gratiæ, quare sorores sint, & quare implexis manibus. Id est implicitis, cõsertis.

Fatum nihil aliud est, quam series implexa causarum. Seneca De Benef.lib.4.cap.7.

Implexus, huius implexus, Verbale mascul.gen. pro Complexu. Plin.lib.2.cap.65, Vt quum terra arida & sicca constare per se ac sine humore non posset, nec rursus starc aqua nisi sustinente terra, mutuo implexu iungerentur.

Implexus brachiorum cancellatus. Plin.lib.9.cap.51, Polypus femina modò in ouis sedet, modò cauernam cancellato brachiorum implexu claudit.

Impleo, imples, impleui, impletum, penult. prod { [illegible] } implêre, Notæ significationis. Plinius libro 14 capite 63, Canes implentur vno coitu. Hoc est grauidæ fiunt & prægnantes.

Implere, cum genitiuo. Virg.1. Æneidos,

Implentur veteris Bacchi, pinguisque ferinæ. Liuius 1.ab Vrbe, Adolescentem suæ temeritatis implet.

Implere, cum ablatiuo. Virg. 1. Æneidos,
Impleuitque mero pateram. Plaut. Merc. 16.
Quæ suspicione impleuit me indignissimé. Idem Casin. 3, Ego te implebo flagris.

Implere ad summum. Colum. lib 11. cap. 36.

Impudentiæ est, id profiteri quod non possis implere. Id est perficere, præstare. Cic pro Cluent.

¶ Implere acta. Suetonius de Claris Rhetorib. Suscepit eas partes, actáque ita impleuit, vt Planco silentium imponeret, non audenti in comparationem se dimittere.

Æuum actis implendum, non segnibus annis. Ouid ad Liuiam.

Amaritudinem inimici implere. Plin. epist. 133, Via dum conticuesamus, & Massa questus Senecionem non aduocati fidem, sed inimici amaritudinem implesse: impietatis reum postulat.

Impleuit annos centum. Plin. lib. 7. cap. 48. Hoc est compleuit.

Animus impleri id, quod deest naturali possessioni Ideo si thesaurũ in fundo meo positum sciam: cõtinuò me possidere, simul atque possidendi affectum habuero, Neratius & Proculus aiunt. Paulus in l. 3. §. Neratius. D. de acquir. possess.

Annos suos fœliciter implere. Ouid. epist. 7.

Impleuit annum septimum & sexagesimum. Plinius Iunior libro 3.1. epist.

Auras vlulatibus implet. Valer. 8. Argonaut.

Aures implere sermonibus. Ouid 12. Metam.

Aures auditoris implere. Cic. in Orat. Qui quanquam vnus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non semper implet aures meas: ita sunt auidæ & capaces, &c.

Cælum questibus implere. Virg. 9 Æneid.

Cælum votis implere. Tibul. lib. 3 eleg. 3.

Cuno ...a implere variis dictis. Ouid. 13. Metam.

Cursum implere vitæ. Plin. lib. 7. cap. 16.

Delationes implere. Vlpian. in l. Is qui reus. D. de publicis iudiciis, Inchoatas planè delationes ante damnationem implere eis, & post damnationem permissum est.

Deos implere questibus. Valer. 2. Argonaut.

Diem sermonibus implere. Ouid. 7. Metam.

Implere expectatione. Liuius 6. bel. Maced Nicander eo ipso tempore ab rege Antiocho veniens, impleuit expectatione vana multitudinem, terra marique parari bellum.

Facultates equestris ordinis implere. Plinius Iunior lib. 1. epist. 19. ad Romanum.

Fata implere suæ ætatis Ouid. epist. 6.

Fidem implere. Plinius Iunior libro 3. epist. 14 ad Aulium, Ille, siue quia non sentiebat, siue quia non sentire simulabat, immobilis & extentus fidem peractæ mortis impleuit: cum demum quasi æstu solutus effertur.

Fidem implere. id est se liberare. Vlp. In l. Si fideiussor conuentus. §. vltimo, Fideiussor, si solus tempore liberatus, tamen soluerit creditori: rectè mandati habebit actionem aduersus reum. quanquam enim iam liberatus soluit: tamen fidem impleuit, & debitorem liberauit.

Finem vitæ sponte, an fato impleuit. Tacit. lib 2.

Fœminas implere. Colum. lib 7. cap 6 Plin. lib 8. cap. 44. Fœminas à partu optimè septimo die impleri obseruatum est, mares fatigatos melius implere.

Formidinis implere. Liuius 10. ab Vrbe, Errórque vulis Romanis oblatus, fugæ formidinisque Samnites impleuit.

Horror asper me impleuerat. Silius lib. 8.

Hostes fama implere. Liuius 7 bel. Macedon. Id proculdubio iam nunciantes, non suos modò, sed etiam hostes fama Romani auxilij aduentantis impleuerunt.

Locum aliquem clamore implere Virg 3. Æneid.

Delicijs implere locum. Ouid. 3. Amor. eleg. 13.

Locum principem implere. Tacit. lib. 4.

Magnitudinem suam anno implere. Plin. lib. 9. cap 36.

Mandatum implere. Paulus in l. Inter causas §. 1. D Mandati, Inter causas omittendi mandati etiam mors mandatoris est. nam mandatum soluitur morte. Si tamen per ignorantiam impletum est, competere actionem vtilitatis causa dicitur.

Meritis implere aliquem. Ouid 2. Amor. eleg 3.

Munia Consulatus solus impleret. Tacit. lib. 3.

Numeros principis implere. Ouid. ad Liuiam.

Numerationem residuæ pecuniæ implere. Papinianus in l. 2. ff. Qui pot. orca in pignor. habean.

Imago impleuit oculos. Silius lib. 3.

Officium suum implere. Plin. lib. 10 epist. 47, ad Traianum, Vereor enim ne aut excessisse, aut non implesse officij mei partes videar. Vide Defunctor. è, 10 ΠΑΡΥΝΟΟΣ.

Populares laudibus & meritis Scipionis implere. Liuius 6 bel. Pun.

Possessionem diutinam implere. Iulianus in l. Qui fundum. §. 1. D. Pro emptore.

Potestatis suæ implere omnia. Liu. 3. ab Vrbe, Ne ita omnia Tribuni potestatis suæ implerent, vt nullum publicum consiliũ sincerẽ esse.

Prodigium implere. Plin. lib. 10 cap. 18 ad finem.

Professionem suam implere. Iabolenus in l. Arrianus. D. De iure fisci.

Promissum implere. Plin. Iun. lib. 2. epist. 12. ad Arrianum.

Quum sese regum sanguine impleuerint Cic. 2. de Lege agraria.

Satisdationem implere. Papin. in l. 2. D. De custodia reorum.

Sinum implere lachrymis. Virg 4. Æneid.

Solennia accusationis implere. Modest. in l. Cum Titia. D. De accusationibus. & Papin. in l. Miles §. Quidam. D. Ad leg. Iul. de adulter.

Sortem implere. Curt. lib. 3. Sortem vel elusit, vel impleuit.

Spei implere Liuius 5. belli Macedon. Quem aduentens extemplo spei impleuit.

Spem implere quam quis de nobis concepit. Plin. epist. 10.

Superstitione implere. Liuius 1. bel. Pun. Impleuerat ea res superstitione animos, pronique & ad nunciada & ad credenda prodigia erant.

Tempus implere. Cic. ad Atticum. lib. 6. 116, Etsi annuum tempus prope, tamen emeritum habebamus.

Terrore impleuit Africa. Silius lib. 17.

Is vomens frustis esculentis totum tribunal impleuit. Cic. 2. Philip.

Neptunus ventis impleuit vela secundis. Virg. 7. Æneid.

Venditionem implere. Paulus in l. Si quis alienam rem. D. De act. empti & vend.

Verba implere lachrymis Ouid. epist 6.

Vestigia implere. pro Assequi. Plin. lib. 8. epist. 13, Vides quem sequaris, cuius debeas implere vestigia.

Vicem alterius implere. Plin. epist. 92.

Vices implere pro alio. Claud. 4. Paneg.

Vim & naturam alicuius rei implere. Plin. lib. 31. cap 6, Sextarius salis cum quatuor aquæ sextariis, salsissimi maris vim & naturam implet.

Tuis oraculis Chrysippus totum volumen impleuit. Cicero 1. de Diuinatione.

Nomen Arionium Siculas impleuerat vrbes. Ouid. 2. Fast.

Vsucapionem implere. Paulus in l. Cum miles. D. Ex quibus causis maiores.

Vterum impleuat generoso semine. Ouid. 9 Metam.

¶ Implere de. Cic 4. Academ. De quibus ex his volumina impleta sunt non à nostris solùm, sed etiam à Chrysippo.

¶ Implet vlnas hominum quatuor. Plin lib 16. cap. 40, Quę arboris crassitudo quatuor hominum vlnas complectentium implebat.

Implere libram. Plin. lib. 18. cap. 10. Ratò modius grani non xx. libras implet.

Implico, implicas, penult. corr. implicui & implicaui, implicitum, pen. corr. & implicatum (ἐμπλέκω, ἐγχειρίζω) implicâre, Inuoluere, innectere. Seneca epist. 22, Quod malè implicuisti, soluas potius, quàm abrumpas.

Implicatum in. Varro 2. de Re rust. cap. 7, Non angusta iuba, crebra, fusca, subcrispa, subtenuibus setis implicata in dexteriorem partem ceruicis, &c. De equis.

Acies totas implicuere inter se. Virg 11. Æneid.

Collo implicuit brachia. Ouid 2. Metam.

Colla laqueis implicuisse iuuat. Ouid. epist. 2.

Sertis implicare comas. Tibul lib 3. eleg 7.

In complexum alicuius implicari Catul. in Epithal. Mallij, 22.

Crinem implicat auro. Virg 4 Æneid.

Auster rates implicuit. Stat. 11 Thebaid.

¶ Implicare transfertur ad alia. Liuius 7. belli Pun. Eum primò incertis implicantes responsis, vt metus tormentorum admotus fateri vera coegit, edocuerunt, literas se ab Asdrubale ad Annibalem ferre. Id est, incertis sermonibus eum frustrâtes, dum nunc hoc, nunc illud responderent.

Implicari. Pompeius ad Lentulum in Epist. ad Atticum, lib 8. 161, Quod veritus sum, factum est, vt Domitius implicaretur, vt neque ipse satis firmus esset ad castra facienda.

Implicatus ad seueritatem. Cic. pro Rosc. Amer. Idem quòd tametsi veritati erat amicus, tamen natura non tam propensus ad misericordiam, quàm implicatus ad seueritatem videbatur.

Coniuncti inter se & implicari. Cæsar 7. bel. Gal. Quini erant ordines coniuncti inter se atque implicati.

Impedire & implicare se Cicero 4. Verrina. Sin illud dices, te Heraclij voluntate ab lege recessisse, ipse te impedies, ipse te tua defensione implicabere.

Implicitum esse cum aliqua re & cohærere. Cic. pro Lege Manilia, Hæc fides, atque hæc ratio pecuniarum quæ Romæ, quæ in foro versatur, implicita est cum illis pecuniis Asiaticis, & cohæret.

Amicitiis nouis implicari. Cic. Attic. lib. 1 14.

Angoribus & molestiis implicari animi. Cic. 5. Tusc.

Implicata res controuersiis. Cic. pro Quintio.

Implicata criminibus auaritia. Cic. in Pisonem.

Implicari erroribus. Cic 4 Tusc.

Erroribus sæuis vrbem implicat. Valer. 3. Argonaut.

Illaqueatus omnium legum periculis, irretitus odio bonorum omnium, implicatus expectatione supplicij. Cic. de Arusp. resp.

Implicari familiaritatibus alicuius. Cic. pro Corn. Balbo, Et erat æquales, & vobis Iudices atque omnibus qui nostris familiaritatibus implicantur, vehementer vtilis, &c.

Implicari certo genere, cursúque viuendi. Cic. 1. Offic.

Implicatum teneri legibus. Cicero 5 Verrina, Tu qui omnibus legibus implicatus tenebare, libidinem tibi tuam pro lege esse voluisti?

Litibus actis implicitus. Horat. de Arte.

Implicari maleficio. Cic pro Cælio.

Molestiis multis implicari. Cic. 5 Tuscul.

Implicari morbo, Detineri. Liu. 3 ab Vrbe, Intra castra quies necessaria morbo implicitum exercitum tenuit.

Implicitus in morbum. Liuius 3 bel Pun. Q. Mutium non tam in periculosum, quàm longum morbum implicitum, diu ad belli vsum sustinendam inutilem fore.

Molestis, operosisque negotiis implicari. Cic 1 de Nat. deor.

Negotiis hæreditariis implicari. Iulianus in l. Si in testamento, in fine. D. Si quis omiss. caus. testamenti.

Qui contrahendis negotiis implicantur Cic. 2 Offic.

Nullis occupationibus implicatus deus. Cic. 1 de Nat. deor.

Implicari & constringi multis officiis. Cic. 1. Acad.

Vltro & citro, vel vin diurno, vel officiis implicari. Cicero de Amicitia.

Multarum ætatum oratoribus implicari. Cic. de Claris Orat. Atque vt diu vixit, vt multarum ætatum oratoribus implicaretur, multum etiam in causis versaretur.

Permistè cum aliis implicari. Cic. 1. de Inuent.
Muliebribus religionibus implicari. Cic. pro Domo sua.
Voluptas penitus in omni sensu implicata insidet. Cicero 1. de Legibus.
Seueritate iudicum implicari, & frequentia populi circumretiri. Cicero 7. Verr.
Implicare se societate omnium. Cic. 2. de Finibus.
Vim suam cum naturis hominum implicare dij. Cic. 2. de Diuin.
Implicita visco fuga. Martial. lib. 1. 32.
¶ Implicare, Ornare. Plaut. Implicat ad speculum caput. Afranius Bruodusio, In parte inferiore hic implicabatur caput, fateor.
Implicitus, penult. corr. siue implicatus, penult. prod. Participium { [illegible] } Cicero ad Appium Balbum, libro 6. 12, Etenim omnes Cæsaris familiares satis opportunè habeo implicatos consuetudine. Idem 2. Officiorum, Quæ quatuor quanquam inter se colligata sunt, atque implicata.
Casus libertatis controuersiæ implicitus. Paulus in l. finali. D. Si ex noxali causa agatur, Sed si statuliberum sisti promissum sit, in eadem causa sisti videtur, quamuis liber sistatur, quòd implicitus ei casus libertatis fuerit.
Vitæ implicitæ errore. Lucan. lib. 8.
Limo implicitus. Claud. 2. in Eutrop.
Morbo implicitus. Lucret. lib. 6.
Controuersia iuris ciuilis negotio alicui implicita. Cicero 2. de Inuent. Negotialis est quæ in ipso negotio iuris ciuilis habet implicitam controuersiam.
Implicatum folium. Plin. lib. 21. cap. 17, Iasione vnum folium habet, sed ita implicatum, vt plura videantur.
Inscitia implicata, impudentia est. Cic. 2. Philipp.
Implicitūrus, penult. prod. Participium { [illegible] } vt Serta implicitura comas. Ouid. 3. Fast.
Implicito, implicitas, pen. corr. Frequentatiuum { [illegible] } Plin. lib. 9. ad Caninium, epist. 33, Varios orbes implicitat expeditq;. De delphino. Alia exemplaria habent implicat.
Implicatio, Verbale { [illegible] } Cic. 2. de Natura deorum, Huic adde neruos à quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.
Implicatio rei familiaris. Cicero pro Sextio, Aut qui propter implicationem rei familiaris, communi incendio malint quàm suo deflagrare.
Implicitè penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. de Inuentione, Absoluta est quæ ipsa in se, non vt negotialis implicitè & abscondite, sed patentius & expeditius recti & non recti quæstionem continet.
Imploro, imploras, penult. prod. { [illegible] } implorāre, Propriè est cum fletu rogare, quod est vapulantis. Festus. Terent. Adelph. 3. 4,
-certè Hegio. n. Lem,
Illæ fidem nunc vostram implorat Demea.
Implorare & appellare. Cic. pro Quintio, Qui deus appellandus est? cuius hominis fides imploranda est?
Implorare & obtestari. Cic. 7. Verr. Cæteros item deos deásque omnes imploro atque obtestor, quorum templis, &c.
Appellare, nominare, implorare. Cicero 7. Verr. Et ita me suum salutem appellans, te suum carnificem nominans, filij nomen implorans, &c.
Implorare & supplicare. Cic. 1. de Orat. Nemo est questus, nemo Rempublicam implorauit, nemo supplicauit.
Implorare & testari. Cicero pro Sylla, Implorarem sensus vestros, vniuscuiusque indulgentiam in suos testarer, &c.
Appellare, obtestari, improbare aliquem. Cic. pro Flacco.
Auxilium implorare. Virg. 4. Æneid.
Auxilium alicuius implorare & flagitare. Cicero pro Rabirio perduel. reo.
Implorare auxilium ab aliquo. Cæsar 1. bel. Gall. Neque auxilium à Pop. Rom. imploraturos.
Precari, venerari & implorare deos immortales. Cic. 2. in Catil.
Implorare fidem alicuius. Cic. pro Roscio Amer. Vestrámne, qui summam potestatem habetis, hoc tempore fidem implorem? Idem 4. Verr. Sopatrus implorare hominum atque deûm fidem, vt eum consilio cognoscerent.
Implorare fidem, dignitatem, religionem alterius in aliquo negotio. Cicero 5. Verr.
Hominem aliquem implorare. Cicero 6. Verrina, Quid aut his respondere honestè potes, aut illis facere, nisi vt te ac fidem suam implorent?
Iura libertatis & ciuitatis implorare. Cic. 3. Verr.
Implorare memoriam alicuius. Cic. 4. Academ. At ille Hrear liti memoriam implorans, quærere ex eo, &c.
Misericordiam & fidem alicuius obtestari & implorare. Cicero pro Murena.
Implorare & exposcere misericordiam alicuius. Cic. pro Milone.
Implorare & vsurpare nomen ciuitatis. Cic. 7. Verr. Quum imploraret sæpius, vsurparétque nomen ciuitatis, crux, crux inquam infelici & ærumnoso, qui nunquam istam potestatem viderat, comparabatur.
Numina implorat magno questu Valer. 3 Argonaut.
Implorātus, penult. prod. Participium { [illegible] } vt Preces Pollucis implorata. Catull. ad Mallium, epigr. 63.
Imploratio, Verbale { [illegible] } Liu. 2. bel. Pun. Nec enim inde votis aut imploratione deûm, sed vi ac virtute euadendum est.
Omnium deorum & hominum & ciuium & sociorum imploratio. Cic. 2. de Orat.
Acerba imploratio & vox miserabilis. Cic. 7. Verr.
Implumis, & hoc implume, penult. prod. { [illegible] } Quod plumis caret. Plin. lib. 10. cap. 3, Haliæetus tantum implumes etiamnum pullos suos percutiens, &c.
Pulli implumes. Horat. Epod. 1.

¶ Implumis, Pilis carens. Plinius libro 8 capite 55, Lepus omnium prædæ nascens, solus præter dasypodem superfœtat, aliud educans, aliud in vtero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter.
Impluo, impluis, implui, vel impluui, implutum, pen. prod. { [illegible] } implúere. Columel. lib. 2. cap. 8, Tremellius quidem asseuerat, prius quàm impluerit, ab auibus, aut formicis sata edi, vbi æstiuis serenitatibus ager aret. Alij codices habent impluerit.
Impluere in aliquem locum. Plinius lib. 2. cap. 96.
Impluit malum cæteros & cæteris. Plaut. Mostel. 12,
Atque vt vetem verberari, si huic imperabo, propè
Tectum babebo: malum, quom impluit cæteros, ne impluat mihi.
Hoc. fit, in me tota res cadat, & in caput meum ruat.
Impluuium, huius impluuij { [illegible] } Locus (vt inquit Varro) in medio domus relictus, vt lucem caperent deorsum, quò impluebat. Vide COMPLVVIVM. Plaut. Milite 5. Terent. Eunucho, 3. 5,
Venisse clanculum per impluuium, fucum factum mulieri. Cic. 3. Verrina, Ne hæc quidem duo signa pulcherrima quæ nunc ad impluuium tuum stant. &c.
Ad impluuium locare aliquid. Cicero 3. Verr. Ostendam in ædibus priuatis longa difficilíque vectura, columnas singulas ad impluuium H-S. quadragenis millibus non minus magnas locatas.
¶ Impluuium, Quò aqua impluit, collecta de tecto. Compluuium, quò de diuersis tectis aqua pluuialis confluit in eundem locum. Festus.
Impluuia, huius impluuiæ { [illegible] } Vestis erat, inquit Perottus, qua sacerdotes per imbrem vtebantur: *pluuiale* nunc vulgò appellatur. Varro, Salium quoque sereno tempore impluuia amictum fuisse criminabantur.
Impluuiatus, penult. prod. Color, quasi fumato stillicidio impluuio inquit Nonius. Vnde impluuiata, genus vestimenti, a colore, de quo Plaut. Epid. 5,
Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam?
a. Impluuiatam, vt isthæc faciunt vestimentis nomina:
Vt impluuium erat induta.
Impolītus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } contrarium Polito, Rudis. Cicero de Prouinciis Consularibus, Impolitæ verò res & acerbæ si erunt relictæ.
Impolitus & rudis. Cic. de Clarit. Orat. Significat enim quandam formam ingenij, sed admodum impolitam atque rudem.
Hebes & impolitus. Cic. 2. de Orat. Genus hoc eorum qui sibi eruditi videntur, hebes & impolitum.
Impolitia, huius impolitiæ { [illegible] } Ruditas & inelegantia. Gell. lib. 4. cap. 12, Siquis eques Romanus equum habere gracilentum, aut parum nitidum visus erat, impolitiæ notabatur. Id verbum significat quasi tu dicas incuriæ.
Impolitè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Ineleganter. Cic. 1. de Orat. Quum sæpissime tibi Senatus breuiter, impolitèq; dicenti, maximis si de rebus assensus, &c.
Impolitias Censores facere dicebantur, inquit Festus, quum equiti equum adimebant, ob equum malè curatum.
Impollūtus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Non pollutus: vt Fides impolluta. Silius lib. 13.
Impomenta, quasi Imponimenta, quæ post cœnam mensis imponebant. Festus.
Impono, imponis, pen. prod. imposui, impositum, pen. corr. { [illegible] } impónere, Supra ponere, vel intus ponere. Virg. 1. Æneidos,
-molémque & montes insuper altos
Imposuit. Idem lib. 4,
Vidit, eburnitectis quum dona imponeret aris. Plaut. Aulul. 13,
-hæc imponentur in foco nostro, lari,
Vt fortunatas faciat gnatæ nuptias.
Imponere aliquid alicui cum fide. Cic. pro Roscio Amer. Quod si perferre non potero, opprimi me onere officij malo, quàm id quod cum fide mihi semel impositum est, aut propter perfidiam abijcere, aut propter infirmitatem animi deponere.
Imponere alteri, & Sibi sumere, contraria. Cic. pro Murena, Nunquam iste plus militi laboris imposuit, quàm sibi sumpsit.
Arcea imponere montibus. Virg. 6. Æneid.
Imponere argentum in stipendium. Liuius 2. bel. Maced. Carthaginienses eo anno argentum in stipendium impositum primum Romam aduexerunt.
Calculum, Rationem subducere. Colum. Libro 5. cap. 1, Sed aliud existiment professioni suæ conuenire, aliud eorum qui iam extructa metiuntur, & imposito calculo, perfecti operis rationem computant.
Claues alias portis. Liu. 7. bel. Pun. C. Terentius vt Aretium cum legione venit, claues portarum quum magistratus poposcisset, negantibus iis comparere, fraude amotas magis ratus quàm negligentia intercidisse, ipse alias claues omnibus portis imposuit.
Clausulam disputationi. Colum. lib. 3. cap. 19, Antè quàm disputationi clausulam imponamus, dicendum est, &c.
Cognomen vel nomen alicui. Plin. lib. 5. capite 1. Et lib. 14. cap. 3, Est & nigra eminea, cui Syriacæ nomen imponunt.
Coloniam in agro Samnitium. Liu. 8. ab Vrbe, Ægrè pati ciuitatem Samnitium, quòd Fregellas ex Volscis captas, dirutásque à se restituerit Romanus Populus, coloniámque in agro Samnitium imposuerit.
Consulem populo, Per vim & tyrannidem collocare in Consulatu. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13.
Coronam alicui. Cic. 2. de Legib.
Imponere diadema. Cic. 2. Philipp.
Imponere dignationem imperatoris alicui. Tacit. lib. 17.
Dominum aliquibus imponere. Cic. 13. Philipp. Nam si ipse seruire poterat, nobis dominum cur imponebat?

In ceruicibus aliquorum sempiternum dominum imponere. Cic. 1.de Nat.deor.

Exercitum Brundusij imposuit. Cic.2.de Diuinat.

Exitum alicui rei, aut sermonibus. Liuius 7.bel.Macedon.

Fastigium operi. Cic.3.Offic.Sed quoniam operi inchoato, propè tamen absoluto, tanquam fastigium imponimus.

Fenestras & ostia imponere in alicuius ædificia. Iulianus in l. Habitator. D. De rei vindicatione.

Finem bello. Stat.8 Thebaid.

Finem bello vel curis. Plin.de Viris illust. Virg.7.Æneid. Sic imponere finem spei suæ, Liuius 5.ab Vrbe.

Finem luctibus. Ouid.15.Metam.

Formam operi. Seneca epist 66.

Frumentum. Hirtius ad Ciceronem in epist ad Atticum.libro 15, 325, Frumentum imponere, quæ est alia Dionis legatio, aut quod munus in Republica sordidius?

Plurimas iniurias alicui. Cic.6.Verr. Quibus tu priuatim iniurias plurimas contumeliasque imposuisti.

Laborem alteri. Cic pro Murena, Nunquam iste plus militi laboris imposuit, quàm sibi sumpsit.

Sibi laborem. Cæsar 3 belli Ciuil. Tantúmque studium infamiæ sarciendæ, vt nemo aut Tribuni aut Centurionis imperium desyderares, & sibi quisque etiam pœnæ loco grauiores imponeret labores.

Legem alicui, Imperare, præcipere. Cic.ad Attic.lib.7.134, Vni Fauonio leges ab illo nobis imponi non placebat, sed, &c.

Sibi leges, Seipsum cohibere & sibiipsi imperare. Cic.4 Acad. Cur has igitur sibi tam graues leges imposuerit, &c.

Leges imponere alicui. Virg.1.Georgicorum,

Continuo has leges, æternáque fœdera certis
Imposuit natura locis.

Leges populo. Cic.1.de Legibus, Si nam illi Athenis leges imponere voluissent, &c.

Per vim leges imponere Reipub. Cic.6 Philipp.

Manum imponere rei alicui, pro inchoare eam. Ouidius 4. Tristium, elegia 1.

Manum extremam imponere alicui rei. Virg.7.Æneidos,

Nec minus interea extremam Saturnia bello
Imponit regina manum. Seruius, Quod superest perficere. Et est translatio à pictura, quam manus complet atque ornat extrema.

Imponere summam manum alicui operi. Plinius lib.36 cap.5.

Summam manum imponere in re aliqua. Quintilianus in Prooemio libri 2.

Manum supremam bellis imponere. Ouid 1.de Remed amor.

Ministerium. Liuius 2. ab Vrbe, Direptis bonis regum, damnati proditores, sumptúmque supplicium: conspectius eo, quòd pœnæ capiendæ ministerium patri de liberis Consulatus imposuit.

Modum prosperæ pugnæ. Liu.1.bel.Maced.

Imponere modum tempori. Liuius 4.ab Vrbe, Maximam autem eius custodiam esse, si magna imperia diuturna non essent: & temporis modus imponeretur, quibus iuris imponi non posset.

Modum suo dolori. Plinius lib.9.ad Quadratum epist 190.

Multam. Liuius 10 ab Vrbe, Multa præsens quingentûm milium æris in singulas ciuitates imposita.

Necessitatem. Cicero pro Sylla, Atque hoc vos Iudices testor, mihi de memetipso tam multa dicendi necessitas quædam imposita est ab illo.

Alicui necessitatem quandam mitioris imponere. Plin.epist.118.

Nomen alicui. Ouid.9 Metam.

Nomen vitio. Cic 2.de Orat. Itaque quòd vim huius mali Græci non vident, ne nomen quidem ei vitio imposuerunt. Idem 4. Verr. Honesta nomina turpissimis rebus imponere.

Onus alicui imponere, pro Dare prouinciam alicuius rei, & committere aliquid negotij faciendum. Terent. Andr.5 3, Tibi pater me dedo: quiduis oneris impone, impera. Cic.ad Atticum, lib.9.175, Sed vereor ne Pompeio quid oneris imponam.

Nimis imprudenter in amicitia onus imponere. Cæcinna Ciceroni, libro 6 7.

Onus simultatis. Cic ad Q frat.lib.2.5, Causa verò perorata, sententias se rogaturū negauit, ne quod onus simultatis nobis imponeret.

Imponere onus & Recipere, contraria. Cicero in Orat. Volo enim mihi tecum commune esse crimen: vt si sustinere tantam quæstionem non potuero, iniusti oneris impositi tua culpa sit, mea recepti. Quintil in Procem.lib.1, Plus, quam imponebatur, oneris suscepi.

Ostia imponere, Vide paulo antè, Fenestras & ostia, &c.

Partes alicui. Cic.ad Attic.lib.18.202, Partes mihi Cæsar has imposuit, ne quem omnino discedere ex Italia pateret.

Duriores partes alicui imponere. Cic.pro Murena.

Personam alicui, Hoc est, Alicuius locum alium sufficere. Cicero 4. Verrina. Idem 2.pro Lege agraria, Vos mihi Prætori biennio antè Quirites, hoc eodem in loco personam hanc imposuistis, vt quibuscunque rebus possem, illius absentia dignitatem vobiscum vnà tuerer. De Pompeio.

Imponatur honestæ ciuitati turpissima persona calumniæ. Cicero 4.Verrina.

Plagam mortiferam Reipub.imponere. Cic.pro Sextio.

Plus aliquid imponere quibusdam populis, quàm ferre possunt. Cic 6.Verr.

Portam in aliquam regionem Liuius 4 bel Macedon. Partem muri versam in agros egregiè munitam habebant, vna tantum in eam regionem porta imposita.

Præsidium ciuitati, Hoc est. Præsidio munire. Liuius 4 bel.Pun.Q. Fabius ex authoritate Senatus Puteolos, per bellum cœptum frequentari emporium, communiit, præsidiúmque imposuit.

Pretium. Cicero 4 Verr. Iidem seipsos à seipso pretio imposito redemerunt. Sic apud Quintilianum lib.12, Grauiora iusto imponere pretia mellis.

Plagiario pudorem. Martial.lib.1.48.

Regem alicui regioni. Liu. 10. bel. Maced Nam etsi in Romanis tantum momenti esse credebant, vt quem vellent, imponerent Macedoniæ regem.

Imponere aliquem in regnum alterius Liuius 7.belli Maced. Masinissam non in patrio modò locasse regno, sed in Syphacis à quo antè repulsus fuisset, regnum imposuisse.

Sarcinam alicui. Plaut. Mostel.6,

-hinc speculator procul,
Vnde aduenienti sarcinam imponam seni.

Seruitutem fundo. Cic.ad Q frat.lib.3.17, Caluus utebar aqua demptà, & eius aquæ iure constituto, & seruitute fundo illi imposita, tamen nos pretium seruare posse si vendere vellemus.

Silentium alteri. Sueton. de Claris Rhet.

Stipendium. Liuius 8.bel.Maced. Vbi cum resistentibus pugnando, pacem petentibus stipendium imponendo, Byzantium quum peruenissent.

Testem. Cic.pro Cecinna, Fictus testis subornari solet, & imponi falsæ tabulæ.

Tributum. Cæsar 3.bel.Ciuil.

Vectigal. Cic.pro Lege agraria.

Villicum imponere aliquem, aut pecori præficere. Cic.pro Plancio.

Vim alicui. Cic.4. Verr. Si me saluum esse vis, mihi impone istam vim, vt omnino mihi non liceat polliceri.

Virum imponere toti mundo. Lucan.lib.5.

Vocabulum alicui. Tacit. Cui, vt degeneri, Pseudophilippi vocabulum impositum.

Vocabula rebus imponens. Horat.2. Serm.sat.3.

Graue vulnus imponere. Celsus libro 5. cap.26. De glutinatione vulnerum.

Vulnera Reipub. Inferre vulnera, & lædere atque offendere Rempub. Cicero 4.de Finibus, Quæ hic Reipub. vulnera imponebat, eadem ille sanabat.

¶Imponere in collum, in manum, in nauim. Plautus Persa, 18, Hanc in collum, nisi piget, nostrum impone. De crumena. Idem Bacchid.1. Liuius 3 belli Punici, Imponere in nauem. Et libro 5. ab Vrbe, Imponere in plaustrum. Et Cicero 2. Tuscul. Imponere in rogum.

In aliquam causam aliquem imponere. Cælius Cic.lib.8 17.

In eculeum imponere aliquem. Cic 5. Tuscul.

Imponere aliquem in equum. Liuius 5.bel.Maced.

In naues exercitum imponere. Lentulus Ciceroni, lib.12.14.

Imponere in aliquem onus. Plaut.Bacchid 8.

¶Imponere alicui, pro Decipere, & subauditur fraudem. Quintilianus in Corpore deiecto, Spes tibi perpetuæ laudis imposuit. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 2. 10, Cui tamen egregiè imposuit Milo noster.

Impositus, penult.corr. Participium (ἐπιτεθείς) Plin.lib.15. cap 30, Huius Tyberi imposita iuxta nonum lapidem Flaminia via.

Necessitudinibus publicis impositus, Vide post in ac aria.

Senatus impositus Stat.2.Sylu.1.

Clitellæ boui sunt impositæ. Cic. Attico, lib.5.103.

Corona imposita capiti. Propert.lib.4.eleg 2.

Iuuenes impositi rogis. Virg 4 Georg.

Mens cunctis imposita manet. Stat.1. Thebaid.

Nomen impositum ab re. Lucret.lib 6.

Onus impositum ferre. Ouid 15 Metam.

¶Impositus pro Præfecto apud Sallustiū in Iugurtha, Simul Consul, quasi nullo imposito, omnia prouidere, apud omnes adesse, &c.

Impositus, huius impositus (ἐπίθεσις) Plin.lib 24 cap.4, Vlcera cōmanducato impositúque efficacissimè sanari. Ex vetusto codice legitur commanducato impositóque.

Impositio, Verbale (ἐπίθεσις) Plin.lib 27. cap.13, Succus eius lacteus in gummi spissatus, vel semen, impositione spicula è corpore eucit.

Impositio verborum Varroni est, quam Græci ὀνοματοθεσίαν vocāt, ea nomina intelligens quæ primùm rei alicui significandæ imposita sunt, quorum multa iam non comparēt, quum tamen ab iis alia profecta in vsu fortasse sint. Impositiones enim nomina primiona appellat, à quibus oriuntur declinationes, id est deriuatiua. Varro lib.6 de Lingua Latina, Duo igitur omnino verborum principia, impositio & declinatio: alterum vt fons, alterum vt riuus. Monuit Turnebus.

Impositiuus, Adiectiuum (θετικός) Quod impositum est: vt Seruitus causa est impositiua, hoc est non naturalis. Vlpianus in l. De pupillo. §.Sextus Pedius. D de Noui operis nunciatione, Sextus Pedius definit noui operis nunciationis triplicem esse causam: aut naturalem, aut publicam, aut impositiuā, &c. Et paulo pòst, Impositiuam, quum quis postea, ius suū diminuit, alterius auxit: hoc est postea quàm seruitutem ædibus suis imposuit, contra seruitutem fecit.

Canthari impositij, per quos aquæ saliunt. Paulus in l.Cætera §. 2.D.De legat.1.

Impositiua nomina, quæ à natura imposita sunt, vnde alia deriuantur. Ex Varrone.

Impositiuus, pen.prod. Adiectiuum. Plin.lib.28. cap 4, Pythagoræ inuentis non temerè fallere, impositiuorum nominum imparem vocalium numerum, claudiraces, &c.

Impostor, impostoris (ἀπατεών) Versutus & fallax homo.

Verbum impostorum. Vlpian.in l.1.§.Medicos. D.de Variis & extraordinariis cognitionibus, Non tamen si incantauerit, si imprecatus est, si (vt vulgari verbo impostorum vtar) exorcizauit. Budæus. Quædam exemplaria male legunt in postorum.

Impostura, imposturæ, penultima producta (σοφιστεία) Fallacia, versutia: ab eo dicta quòd adulterinas merces pro veris supponat. Vlpianus in l.tertia D de Crimine stellionatus, Siquis imposturam fecerit, aut collusionem in necem alterius, stellionatus poterit postulari. Ex Budæo.

Imporco, imporcas, imporcare, Porcas in agro facere. Colum.lib.2.

cap.10, Et similiter quum ferme crudo solo ingessetimus, inarabimus, imporcatúmque necabimus.

Imporcitor, imporcitoris, qui porcas in agro facit arando. Festus.

Importo, importas {[illegible]} importâre, Inferre. Cic.2.de Orat. Modo enim huic ista sunt importata. Cæsar 8.bel.Gall. Sylvestribus angustísque itineribus frumentum importare in oppidum instituit.

Importare adiumenta, Iuuare & conferre. Cicero 1.de Orat. Plura proferre possum detrimenta publicis rebus, quàm adiumenta per homines eloquentissimos importata.

Important enim ægritudines anxias atque acerbas, animósque affligunt & debilitant metu. Cic.4. Tuscul.

Calamitatem conseruatoribus suis importare. Cic.pro Sextio.

Cladem importare. Lucret.lib.3.

Clades discordia ciuilis importat. Liu.4.bel.Pun.

Contagionem importare. Plin.lib.26.cap.1, Quum in Asia apparuisset, inde contagionem eius importantia.

Fœcunditatem importare alicui, vel rabiem. Plin.lib.14.cap.18, Sunt & in vino prodigia. Dicitur in Arcadia fieri, quod fœcunditatem fœminis importet, viris rabiam.

Infamiam importare. Martianus in l.Ictus.D.De iis qui notant.infam. Ictus fustium infamiam non importat: sed causa, propter quam id pati meruit: si ea fuit, quæ infamiam damnato irrogaret.

Incommodum importare. Cic.2. Offic. Per eosdémque siquid importetur nobis incommodi, propulsemus.

Mala casus importat. Cic.5. Tuscul.

Multum calamitatis importare. Cic.5. Verr.

Odium importare libellis. Horat.1.epist.13.

Periculum importare. Liuius 9.bel.Macedon. Patres pauor ingens cepit, cum publico nomine, nequid eæ coniurationes, cœtúsque nocturni fraudis occultæ, aut periculi importarent, tum priuatim suorum quisque vicem, &c.

Pestem importare. Cic.pro Deiotaro, Am cum summo dedecore miserrimam pestem importaturam esse regibus.

Solicitudines importare. Cic.1.de Finibus, Eásque ipsas solicitudines, quibus eorum animi noctésque diésque exeduntur, à diis immortalibus supplicij causa importari putant.

Suspicionem aliquam alicui importare. Cic. Tironi, lib.16.21.

Importatus, penult.prod. Participium {[illegible]} Cæsar 5.belli Gall. Ære vtuntur importato.

Importanda longe {[illegible]} Varro 1. de Ra rust.cap.16. Fructuosius sit fundus, quàm si longè sint importanda.

Importunus, pen.prod. Adiect. {[illegible]} Quod caret portu: hoc est quiete. vbi nullus portus est, ait Seruius. Virg.lib.12.Æneidos,
Bellum importunum, ciues, cum gente deorum,
Inuictísque viris gerimus. Festus, Importunum, in quo nullum est auxilium, velut esse solet portus nauigantibus.

¶ Importunus, Vrgés, Molestus, Qui aliquid facit præter rationem loci, seu temporis, aut personarum. Plaut. Merc.3,
Leno importunus, &c. Idem Asin 3,
Fatene eam esse importunã atque incõmodam. Terent. Heaut.1.2,
Imò illa fuit senex importunus semper: & nunc, &c.

Importunum tempus, Incommodum. Cic.2. de Orat.

¶ Importunus, Crudelis, Effrænatus, Quietis impatiens. Cicero in Ant. Non possum æquo animo videre tam importunos, tam sceleratos hostes. Cic.pro Cluentio, Repentè est exorta mulieris importunæ nefaria libido.

Importunus & crudelis. Cic.pro Cluentio, Furere crudelis atque importuna mulier, sibi, &c.

Cyclops alter multo importunior Cic.7. Verr.

Importunissima bellua. Cic 6. Philipp.

Clades ciuitatis importuna. Cic.de Claris Orat.

Corda importuna domare. Silius lib.11.

Importuna crudelitas. Cic.de Prouinc. Consul. Propter illud insigne scelus eorum, & importunam in me crudelitatem.

Fata importuna. Ouid.10.Metam.

Importunissimus gladiator. Cic.pro Murena.

Importunissimus hostis Cic.in Catil.

Importunum ingenium, Friuolum & leue. Plin.lib.36.cap.6, Sed quisquis primum inuenit secare, luxuriémque diuidere, importuni ingenij fuit.

Importunissimæ libidines. Cic.6. Verr.

Importuna mors Ouid.3.Amor.eleg.8.

Immanis atque importuna natura. Cic.3. Verr.

Pauperies importuna. Horat.3 Carm.ode 16.

Importunum scelus. Cic.de Arusp.resp.

Importunus & amens tyrannus. Cic.7. Verr.

Vultus importunus. Cicero Post reditum in Senatu, Omnia flagitia latère posse arbitraretur, si modò vultum importunum in forum detulisset.

Importunè, penult. prod. Aduerbium {[illegible]} Præter temporis, aut decoris atque honestatis rationem. Cic 4. Academ. Considere suis testibus, & importunè insistere. Plin.lib.7.cap.12, In quo persquam importunè sortitum hoc quoque fuit.

Importunitas, penult corr huius importunitatis {[illegible]} Quæ (vt ait Donatus) nec loci nec tẽporis habet cõmoditatem. Terent. And.1.4,
-importunitatem spectate aniculæ, &c.

Animi importunitas. Cic.pro Cluentio.

¶ Importunitas pro effrænata incontinentia & libidine præcipiti. Cic.de Senect. Importunitas autem & inhumanitas, omni ætati molesta est. Budæus.

Importunitate incredibili & audacia homo. Cicero 4. Verr. Iste quanquam est incredibili importunitate & audacia, tamen subitò destitutus pertimuit.

Tanta sceleris inaudita importunitas. Cic.pro Sylla.

Importunitas, Detestandum atque execrandum facinus. Cic.pro Cluẽtio, Huius importunitatem matris à filij capite depellite. Idem in Pisonem. Idem de Amicit. Quanquam miror, in illa superbia & importunitate.

Importuosus, penult.prod. Adiectiuum {ἀλίμενος} Quod est sine portu. Plin. Iunior lib 6.epist.31.in fine, Littus importuosum. Sallust.in Iugurtha, Quem locũ Catabathmon incolæ appellant: mare sæuum & importuosum, & ager frugum fertilis.

Mare importuosum. Tacit.lib.12.

Impos, huius impotis, penult.corr. om.gen. {[illegible]} Qui animum suum in potestate non habet, inquit Festus. Et qui non est sanæ animi, authore Donato. Plaut. Casin.15, Eripite quæso isti gladium, quæ sui est impos animi. Idem Trucul.4, Te in manus argentum homini adolescenti, animi impoti?

Impositio. Impositus. Vide IMPONO.

Impossibilis, & hoc impossibile, penult.corr. {ἀδύνατος} Quod fieri non potest. Quintil.lib.5.cap.10, de argumento, Non enim longum tantum, sed etiam impossibile. Idem lib.10 cap.13.

Impossibilis conditio. Iulianus in l.Impossibilis. D.De verb.oblig. Et Pomponius in l.Cum in secundo. D.De iniust.rupto, &c.

Impossibile est. Vlpianus in l.1. D.De fluminibus, ne quid, &c. Impossibile est, vt alueus fluminis publici non sit publicus.

Impostor, Impostura. Vide IMPONO.

Impotens, penult.corr. impotentis, om.gen. {[illegible]} Nimis potens, inquit Donatus.

Impotentissimus tyrannus à Quintiliano dicitur. Decemuiri, quorum principatus erat immoderatus, à Liuio impotentes domini nuncupantur.

Ferociores impotentiorésque reddit victoria. Cic. Marcel.lib.4.9.

Impotentissimus homo, Sceleratissimus. Cic.5. Philipp. Admilitat ad vrbem à Brundusio homo impotentissimus, ardens odio, animo hostili in omnes bonos cum exercitu Antonius.

Impotens, iracundus, contumeliosus, superbus. Cic.5 Philipp.

Amore impotente deperit. Catul.ad libellum, epigr.33.

Animus impotens. Cic.de Arusp.resp. Seneca Herc.fur.6.

Impotenti esse animo. Terent. Andr.5.3,
Adeón' impotenti esse animo, vt præter ciuium
Morem, atque legem, &c.

Aquilo impotens, Hoc est, Valde potens, Vide AQVILO.

Impotens dominatus, Superbus. Cicero Lepido, Sin ista pax perditorum hominum in possessionem impotentissimi dominatus restituta est.

Dominatio impotentissima. Liu.lib 4 Decad.4.

Superba & impotens fortuna, Prosperitas superbos faciens & impotentes. Seneca Agamemn.4.

Furor impotens. Seneca Agamemn.5.

Lætitia impotenter efferri. Cic.5. Tuscul.

Motus animi impotentes. Cic.in Partit.

¶ Impotẽs, Debilis, & destitutus, authore Donato. Terent. Heaut.1.3,
Ego te autem noui quàm esse soleas impotens.

Impotens & infans homo. Cic.1.de Finibus, Neque homini infanti aut impotenti iniustè facta conducunt.

Ad salutem innocentium, ad opem impotentium, ad auxilium calamitosorum hæc valeant. Cic.pro Murena.

Impotens iræ. Liuius 9 belli Pun. Pleminius impotens iræ, neglectam ab Scipione, & nimis leuiter latam suam iniuriam ratus, &c. Sic impotens animi. Curtius lib.8. Hoc est non potens iræ & animi sui moderari.

Amoris impotens. Tacit.lib.20.

Doloris impotens. Valer. Max lib.4.cap.6.de C. Plancio.

Impotentia, impotentiæ {ἀδυναμία, ἀδυνασία, [illegible]} Imbecillitas, ait Donatus. Terent. Adelph.4.3,
Omnes quibus res sunt minus secũdæ, magis sunt nescio quo modo
Suspiciosi, ad contumeliam omnia accipiunt magis
Propter suam impotentiam, se semper credunt negligi.

Impotentia animi. Cicero 4. Tusculana, Item inflammant appetitione nimia, quam tum cupiditatem, tum libidinem dicimus, impotentiam quandam animi à temperantia & moderatione plurimum dissidentem.

¶ Impotentia, Valida immoderatáque potentia. Cic.lib.5. Tuscul. Qui nihil metuant, nihil angantur, nihil concupiscant, nulla impotentia efferãtur. Ex vetusto codice legendum impotenti lætitia. Sisenna, Lætitia nimia, atque impotentia animi commouent.

Dictorum atque factorum impotentia. Cic.4. Tuscul.

Ob scelera animique impotentiam, & superbiloquentiam, impendêre Tantalo apud inferos saxum faciunt poetæ. Cic.4. Tuscul.

Impotentia, à Seneca Fortunæ ascribitur. Quinetiam Sueton. scribit Cæsarem edere solitum voces impotentiæ.

Impotenter, Aduerbium {[illegible]} Quintil.lib.1.cap.3 Nequid improbè, nequid impotenter faciat, monendus est puer.

Impotenter se gerere. Vlpianus in l. Nec quicquam. in fine. D.De offic. Proconsul.

Impotenter regnare, Iniustè & impiè. Hirtius lib.4.bel.Alex. Cuius nomine diu regnasse impotenter Ganymedem docuimus.

Impotentius regi. Liu. 7.belli Pun. Eodem versi elephanti, qui primo impetu turbauerant antesignanos, & iam signa mouerant loco: deinde crescente certamine & clamore, impotentius iam regi, & inter duas acies versari, velut incerti quorum essent.

Impransus, Adiectiuum {ἄδειπνος} Qui nondum pransus est. Plautus Sticho,9, Quàm mox cocta est cœna? impransus ego sum. Horat.2. Serm. sat.12, Verùm hic impransi mecum disquirite. Ibidem sat.3, Impransus magister.

Impræsentiarum, Aduerbium {ἐν τῷ παρόντι} De tempore quod fuit, quod est, quod erit dicitur. Rarius tamen de præsenti. Cato de lege oleæ legendæ, Extra quam siquem socium impræsentiarum dixerit. Vlpian.in l.1. D.de Tabulis exhibẽdis, Siquis fortè confiteatur penes se esse testamentum: iubendus est exhibere. & tempus ei dandum ast vt exhibeat, si non potest impræsentiarum exhibere. Hæc Budæus.

C.Fannius

C. Fannius apud Priscian. lib. 13. cap. De casibus, Quum in vita agenda didicimus multa, quæ impræsentiarum, &c.

Impræstabiles qui sint apud Firmicum lib. 8. cap. 29. videndum.

Imprecor, penult. corr. imprecaris { [illegible] } imprecári Idem quod precari significat: & in bonum & in malum solet accipi. Sæpius tamen in malam partem accipitur. Quintilian. Declamat. 15. Plin. lib. 8. cap. 7, Diraśque Pompeio quas ille mox luit, pœnas imprecarentur. Virg. 4. Æneid. Littora littoribus contraria, fluctibus undas, Imprecor.

Impressio, Vide IMPRIMO.

Imprimis, Vide In primis, in IN.

Imprimo, imprimis, penult. corr. impressi. impressum { [illegible] } imprimere, Premendo immittere & efformare. Cic. 1. Tuscul. An imprimi quasi ceram animum putamus, &c.

Imprimere corpus. Plinius libro 8. capite 26, Atque vbi acutissimum vidit stipitem, imprimens corpus, venam quandam in crure vulnerat.

Imprimere repulsu dentium dicitur serpens venenum. Plinius libro 11 capite 37, Vipera pr[illegible] veneno, impressu dentium repulsu, vitur fundit in morsus.

Imprimere sigilla annulo. Cic. 4. Acad.

Imprimere totam Italiam vestigiis flagitiorũ, Vide ALAGITSUM.

Imprimere literam humi, Infigere. Cic. 1. de Diuinat.

Signum imprimere pecori. Virg. 1. Georg.

Impressit parieti tabulas. Plin. lib. 35. cap. 4.

Imprimere vestigium. Cic. pro Cecinna, Nisi ex eo loco vbi vestigium impresserit, deiici neminem posse.

Imprimere vnguem. Plin. lib. 8 cap. 16, Ex omni vulnere, sine vngue impresso, sine dente, ater profluit sanguis.

Imprimere vulnus, Inferre. Columel. libro 7. cap. 11, Quum duobus vulneribus impressis per vnamquanque plagam singuli testiculi exprimuntur.

¶Imprimitur animo oratio. Plin. epist. 20. lib. 1. ad Cornel. Tacit. Nam plerisque longiore tractatu vis quædam & pondus accedit: vtque corpori ferrum, sic oratio animo, non ictu magis, quàm mora imprimitur.

Imprimi in animum. Cic. 4. Acad. Quũ visa in animos imprimuntur, non vos id dicere inter ipsas impressiones nihil interesse, &c.

Imprimere in animo atque in mente. Cic. 4. Acad.

Imprimere dedecus Reipub. Cic. 5. Philipp. Vt hos Iudices legere auderet, quorum lectione duplex imprimeretur Reipub. dedecus.

Maculam imprimere laudibus alicuius. Seneca Herc. OEth. 11.

Notionem deorum impressit in omnium animis natura. Cic. 1. de Natura deorum.

Imprimere e vero. Cic. 4. Acad. Si enim mihi cum Peripatetico res esset, qui id percipi posse diceret quod impressum esset é veró: neque adhiberet illam magnam accessionem quomodo imprimi non posset à falso, cum simplici homine simpliciter agerem.

¶Imprimere, pro Notare, meta[illegible]. Cic. 2. Philip. Horum flagitiorum iste vestigiis omnia municipia, præfecturas, colonias, totam denique Italiam impressit.

Imprimere & signare aliquid. Cicero de Fato, Sic visum obiectum imprimet illud quidem, & quasi signabit in animo speciem suam.

Memoriam publicæ recensionis tabulis publicis imprimere. Cic. pro Milone, Eum qui ædem Nympharum incendit, vt memoriam publicæ recensionis tabulis publicis impressam exstingueret, &c.

Vestigiis aliquid imprimere. Cic. Rufo. lib. 5. 20. Quæ quum viderem tot vestigiis impressa, vt in his errari non posset, non adscripsi id quod tua nihil referebat.

Impressus, Participium { [illegible] } vt Sulcus altius impressus. Cicero 2. de Diuinat.

Crater impressus signis. Virg. 5. Æneid.

Visum impressum effictúmque. Cic. 4. Academ.

Impressio, impressionis, Verbale { [illegible] } Impetus: quod quasi per impressum terrorem fiat. Vnde Impressionem facere in hostes. Varro lib. 2. de Re rust. Hostes se arbitrati occasionem habere victoriæ, impressionem facere cœperunt in castra. Liuius 1. Decad. lib. 2, Postquam impressionem sensere ex aduerso factam, & ante oculos micare gladios. Idem 1. Decad. lib. 3.

Dare impressionem. Liuius 4. ab Vrbe. Hæc locutum redintegrato clamore secum dant impressionem, qua Posthumius cohortes obiecerat.

Vi atque impressione euertere aliquem. Cic. Metel. lib. 5. 2, Neque illi quicquam deliberatius fuit quàm me, quacunque ratione posset, non iudicio, neque disceptatione, sed vi atque impressione euertere.

¶Impressio, pro Violento impetu. Cic. pro Flacco, Nó igitur impressio, non occasio, non vis, non tempus, non imperium, non secures ad iniuriam faciendam Flacci animum impulerunt.

¶Impressio vocum. Cicero 1. Academ. Vim in manibus, claritatem in voce, in lingua etiam explanatam vocum impressionem. Idem 3. de Orat.

Impressor. Hermolaus Barbarus ad Antonium Caluum patritium Venetum, de suis in Plinium annotationibus. Peruenit quidem res ad vmbilicum, sed nullus tamen dies est quo non aliqua fiat accessio: núc cum impressoribus agitare cœpi lenté, de-industria, é differens, vt diutius in fermẽto sit. Bembus de Terentianarum fabularum argumento, Fidémque mihi dedit, se impressoribus mandaturum, vt eo in vulgus darent.

Improbabilis, Vide IMPROBUS.

Improbus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Non probus, Malignus & nequam. Plautus Pseud 4, Verum ita vos estis perditi, negligẽtes, ingenio improbo. Terent. And. 1. 2, -tum siquis magistrum cepit ad eam rem improbum, &c. Cic. de Amicitia, Talis improborum consensio, non modo, &c.

Insignite improbus, Vide INSIGNIS.

¶Improbus, Sæuus. Virg. 10. Æneidos,

-sæuit improba teter

Ora cruor. Lucilius libro 30,

Improbior multo quàm de quo diximus anté:

Quanto blandior, hoc tanto vehementius mordet. Nonius.

Fortuna improba. Virg. 2. Æneid.

Hyems improba. Ouid. 1. Trist. eleg. 10.

Rabies improba ventris. Virg. 2. Æneid.

¶Improbus, Turpis. Lucil. lib. 30,

Omnes formosi, fortes, vbi ergo improbus est? Hęc Nonius. Plaut. Improbiorem non vidi faciem mulieris.

Improbus amor. Virg. 4. Æneid.

¶Improbus, Audax, apud Quintil. lib. 12. cap. vlt. Perfricare frontem, & quasi improbam facere. Id est inuerecundam.

¶Improbus, Magnus: Virg. 1. Georg. -labor omnia vincit Improbus. Vbi Seruius, Improbus, vel magnus, vel nulli probabilis. nullus est enim amator laboris.

¶Improbus, Insatiabilis, Damnosus. vt Improbus anser. Virgilius 1. Georgic. Seruius, Improbus, insatiabilis, nulli probandus. Plautus Epid. 2,

2. Ædepol facinus improbum.

¶Improbus alio rei. Plaut. Milite, 10,

Qui nisi adulterio studiosus, nulli aliæ rei est improbus. Id est nulli alij rei malo dat operam nisi adulterio.

Carmina improba. Ouid 2. Trist.

Mala & improba defensio. Cic. 4. Verr.

Diuitiæ improbæ. Horat. 3. Carm. ode 24.

Improba [illegible] Martial. lib 13 57.

Improba merx, Iniusta, vel in qua nullũ est lucrum. Plaut. Milit. 10,

Sicuti merci pretium statui, pro virtute vt veneat:

Quæ improba est, pro mercis vitio dominum pretio pauperat.

Improbum os, Dicax, iniuriarum plenum. Suetonius de Claris Grammat.

Improbi postes. Plaut Mostel. 10.

Improbum testamentum, Id est iniquum, iniustum. Cic. 3. Verr. Iure, legibus, authoritate omnium qui consulebantur, testamentum P. Annius fecerat non improbum, non inofficiosum, non inhumanum.

Verba improba. Ouid. 5. Fast.

Improbulus, pen. corr. Diminut. Audaculus { [illegible] } Iuuen. sat. 5,

-finge tamen te

Improbulum, superest illi qui ponere cogat.

Improbè, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Peruersè Plaut. Trinum. 4, Siquid scis me fecisse inscitè aut improbé. Cic. 5. Verr. Est aliquid quod improbius fieri potest?

Improbè dare, & iniustè adimere. Cicero 2. Officiorum, Nec si plures sunt ij quibus improbè datum est, quàm illi quibus iniustè ademptum est.

Improbè facere. Cic. 3. Verr.

Improbissimè comparauit prædam Cic. 7. Verr.

Improbissimè aliquem tractare, Vide Tracto. in TRAHO.

Improbitas, penult. corr. { [illegible] } Malignitas. Plin. lib. 2. cap. 23. Cic. 4. Verr. Ex multis similibus eu summam quæ maximè improbitate excellere videbantur.

Improbitas cordis humani, Audacia. Plin. lib. 2. cap. 23.

Prodiga improbitas. Iuuen. sat. 10.

Robusta improbitas. Cic. 2. Philipp.

Improbitate & vitiis omnibus notus, Vide NOSCO.

Absoluere improbitatis, Vide ABSOLVO.

Certare cum alterius improbitate, Vide CARVO.

Improbo, improbas, penult. corr. { [illegible] } improbâre, Improbum & malum facere. Plautus Merc 24,

Qui boni sunt genere nati, prædiis ingenio malo,

Suapte culpa ex genere capiunt genus ingenium improbant.

¶Improbare testamentum, Ratum ac firmum non tenere. Plinius epist. 171. lib 8 ad Rufinum.

¶Improbare, Damnare, Reiicere, Refellere. Cicero 4. Academic. Plerique tamen definitiones ipsarum etiam eo deorum rerum non improbant.

Improbare & Approbare, contraria. Cic. 4. Academ. Vt aut approbet quid, aut improbet.

¶Improbare, Irritum facere. Cic. 4. Verr. Res Sopatro facilis videbatur, & quòd erat innocens, & quòd Sacerdotis iudicium improbare istum ausurum non arbitrabatur. Budæus.

Improbaturus, penult. prod. { [illegible] } Horat. Epod. 5,

Per hoc inane purpuræ decus precor,

Per improbaturum hoc Iouem.

Improbatio, Verbale { [illegible] } Author ad Herenn. lib 2, Hæc & ad improbationem, & approbationem testium pertinebunt.

Improbabilis, & hoc improbabile, penult. corr. { [illegible] } Quod probari non potest Cic. 4. Academ. Quamobrem siue tu probabilem visionem, siue improbabilem, &c. Celsus in Proœm. lib. 1, Rationes improbabiles.

Improbro, improbras, pen. corr. { [illegible] } improbrâre, Probro afficere. Plaut. Trucul. 6, Rus tu improbras, vt nacta es hominem, quem poderæ probri?

Improcerus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Non procerus Gellius lib. 4. cap. 19, Aduertimúsque hinc ebes tarditatem, corpora eorum improcera fieri.

Improfessus, Participium sine verbo { [illegible] } Martianus in l. Interdum §. Idem etiam. D. de Publicanis, Siquis improfessus seruus fuerit, & probetur in commissum cecidisse, & aut vxorem corrupisse domini dicatur, aut aliud quid grauius admisisse, vt cognoscat Procurator.

Improlis, & Improlus, penult. prod. Qui nondum adscriptus est in ciuitate. Festus.

Impromiscuus, Adiectiuum { [illegible] } Gell. lib. 12. cap. 4, Suauitas tam impromiscua, támque ab omni fuco remota est.

Impromptus, Adiect. { [illegible] } Prompto contrarium. Liuius 7. ab Vrbe, Qui infacundior sit, & lingua impromptus.

Impropero, improperas, penult. corr. { [illegible] } improperâre, Est crimen vel aliquid aliud obiicere. Plaut. Rud. 18, Vt agis merum, n. etiam vim improperas flagitij flagrantia?

¶ Improperare, pro Intrò properare, properanter ingredi. Plin lib. 36. cap. 13, Inq; basi quadrata intus labyrinthum inextricabilem: quò si quis improperaret sine glomere lini, exitum inuenire nequeat.

Improperatus, penult. prod. Nomen { [illegible] } Non properatus, non festinus. Virg 9 Æneidos,

Haud aliter retro dubius vestigia Turnus
Improperata refert.

Improprius, Adiectiuum { [illegible] } Minimè proprius. Quintil. lib. 8. cap. 2, In hac autẽ proprietatis specie quæ nominibus ipsis cuiusque rei vtitur, nulla virtus est, atque ei contrarium est vitium, id apud nos improprium.

Impropriè, Aduerbium { [illegible] } Gell. lib. 17 cap. 1, Vt scribere ausi sint M. Ciceronem parum integrè, atque impropriè atque inconsyderatè locutum. Plin. lib. 8. cap. 10, Mandunt ore: spirant & bibunt, odorantúrque haud impropriè appellata manu.

Improsper, improspera, improsperum, penult. corr. Cic. lib. 2. de Finibus, sub finem, Infantes, pueri, mutæ etiam bestiæ penè loquũtur magistra ac duce natura, nihil esse prosperum nisi voluptatem, nihil improsperum nisi dolorem. Alij legunt, nihil asperum.

Improsperè, penult. corr. Aduerbiũ { [illegible] } Non prosperè. Colum. lib. 1. cap. 1, Vbi quid perperam administratum cesserit improsperè, vitauit quod fefellerat.

Improtectus { [illegible] } Non protectus, non defensus. Gell. lib. 13. cap. 16, Neque in re aduersa & repentina incursu imparatis, improtectísque nobis vtuntur.

Improuidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Incautus, Qui non præuidet quod futurum est. Cicero de Legibus, Necessitas quædam fatalis improuidas hominum mentes occupauit.

Improuidus & incautus. Liuius 2. bel. Pun. Itaque vt improuidos, incautósque vniuerso simul effuso terrore opprimeret, &c.

Consilij improuidus. Tacit. lib 19

Rudis & improuidus mali. Plin. lib 36. cap 3. Liu. 6. bel. Pun. Improuidus futuri certaminis Romanus veniebat.

Pectora improuida. Virg 2. Æneid.

¶ Improuida tela & cæca, passiuè: quæ non præuidentur. Plinius epist. 87. lib. 4.

Improuidè, penultima correpta, Aduerbium { [illegible] } Incautè & clàm. Liuius 7. bel. Pun. Neque pro veteris prudentia ducis, iam improuidè se Collegámque, & totam penè Rempublicam in præceps dederat.

Improuisus, penult. prod. { [illegible] } Quod non est præuisum, inopinatum, subitum, repentinum.

Improuisum & inopinatum. Cic. 1. Acad. Nonnunquam quidem eandem fortunam, quòd efficiat multa improuisa hæc, nec-opinata nobis, propter obscuritatem ignorationémque causarum.

Noua res atque improuisa pupilli calamitas nuntiatur, &c. Cicero 3. Verr.

Vis improuisa lethi. Horat. 2. Carm. ode 13.

Improuisior, & hoc improuisius { [illegible] } Tacit. lib. 1, Quo improuisior, grauiórque pestis fuit.

Improuisè, penult. prod. Aduerbium { [illegible] } Ex-improuiso, Ex inopinato. Plaut. Truc. 11, Qui amat, nequit quin nihili sit, atque improuisè partibus expoliet.

Improuiso, Aduerb. { [illegible] } Idem. Cic. 12. Philip. Cur hoc tempore? cur tam improuisò? cur tam repentè pacis est facta mentio?

Improuiso id fecerat. Liu. 7. bel. Pun.

Improuiso accessit aliud incommodum Cæsar 3. bel. Ciuil.

Improuiso oppressit tyrannum. Cic. 2. Offic.

De-improuiso, & Ex-improuiso, Vide DE & EX.

Imprudens, penult. prod. imprudentis, omnis generis { [illegible] } Non prouidens, Insciens. Cicero pro Roscio Amerino, Hæc omnia, Iudices, imprudente L. Sylla facta esse certò scio. Terentius Hecyra, 5. 4,

-plus hodie boni
Feci imprudens, quàm sciens ante hunc diem vnquam. Idem Eunucho, 3. 1,
Dulce dictum imprudenti adulescenti & libero.

Imprudens & insciens, Idem significant. Propterea sciens & imprudens, contraria sunt: vt vides in præcedentibus exemplis.

Imprudens culpa peccaui mea Plaut. Epid. 14.

Non imprudens aduersabar. Plaut. Menæch. 9.

Imprudentem opprimere. Terent. And. 1. 3. Hoc est, Clàm & præter alicuius opinionem adoriri.

Sæpe imprudenti fortuna occurrit amanti. Propert. lib. 1. eleg. 19.

¶ Imprudens, cum genitiuo: vt Imprudens negotij, hoc est ignarus. Columel. in Proœm. Tota vna vellent imprudentes negotij sui conspici.

Imprudens ætatum. Quintil. lib. 1. cap. 1, Non sum adeò ætatum imprudens, vt instandum teneris protinus acerbè putem.

Antiquitatis imprudens consuetudo. Colum. lib 3. cap. 18.

Imprudens maris. Liu. 4 bel. Maced. Commercio eorum Hispani imprudentes maris gaudebant.

Imprudens harum rerum. Terent. Eunucho, 1. 2,

-emit eam dono mihi,
Imprudens harum rerum, ignarúsque omnium.

Religionis imprudens. Liuius lib 9. Decad. 4, Templum Cereris imprudentes religionis, cum cætera turba ingressi sunt.

Imprudentia, imprudentiæ { [illegible] } Inscitia, error, inscientia. Cic. 2. de Inuent. Imprudentia est quum scisse aliquid, is qui arguitur negat. Ibidem, Imprudentia in purgationem confertur: cuius partes sunt inscitia, casus, necessitas, & in affectionem animi.

Adiicere oculorum imprudentiam, Vide ADIICIO.

Per imprudentiam in oratione sæpe versus dicimus. Cic. in Orat.

Labi in imprudentiam. Vide LABOR.

Peccatũ imprudentia. Terent. in Prologo Eunuchi,

Si id est peccatum, peccatum imprudentia est Poetæ.

Quod sæpe per imprudentiam fit. Cic. 4. Verr.

Imprudentia teli emissi, Id est quum telum manu fugit. Cic. 3. de Oratore.

Imprudenter, Aduerbium { [illegible] } Inscitè, & per imprudentiam. Terent. Andr. 1. 1,

-interea hæc soror,
Quam dixi, ad flammam accessit imprudentius. Cic. 1. Acad.

Impubes, impubis, penult. prod. { [illegible] } vel Impubis, & hoc impube. vel impubes, impuberis, omnis generis, Qui nondum lanuginem emisit, quæ pubis dicitur: vel qui nondum ad pubertatis annos peruenit. Plin. lib. 23 cap. 7, Corticem eius impubescentem, puer impubis si defracto ramo detrahat dentibus. Virgil. 9. Æneid. Impubes malæ. Cic. in Catil. Filiúmque eius impuberem ligatum à Prætore missum in carcere necandum esse dixit.

Anni impubes. Ouid 9 Metam.

Corpus impube. Horat. Epod. 5,

Impube corpus, quale posset impia
Mollire Thracum pectora.

Genæ impubes. Ouid. 3. Metam.

Puer impubes. Ouid. 2 Fastorum,

Nam puer impubes, & adhuc non vtilis armis,
Vnus de Fabia gente relictus erat.

Impubescens, impubescentis, Adiectiuum { [illegible] } Nondum lanuginem emittens, quod tam de plantis & arboribus dicitur, quàm de ipsis animalibus. Plin. lib. 23. cap. 7, Corticem eius impubescentem puer impubis si defracto ramo detrahat dentibus, &c.

Impudens, penult. corr. impudentis { [illegible] } Quem nihil pudet, inuerecundus, perfrictæ frontis. Cic. 4. Academ. Vtrum igitur nos impudentes, qui labi nolumus: an illi arrogantes, qui sibi persuaserint scire se solos omnia?

Impudens audacia. Terent. Heauton. 2. 3.

Impudens intemperantia adolescentium. Cic. 1. Offic.

Impudens luctus. Cic. 3. Tusc. Est autem impudens luctus maerore se conficientis, quòd imperare non liceat liberis.

Impudens mendacium. Cic. pro Cluentio.

Impudens oratio. Terent. Andr. 4. 1,

Tum impudentissima eorum oratio est.

Os impudens. Terent Eunucho. 3. 5,

Tum equidem istud os tuum impudens, videre nimium vellem.

Impudentia huius impudentiæ { [illegible] } Inuerecundia. Cicero 5. Verr. Quid ad hanc impudentiam addi potest? Sic 1. de Diuinatione. Plinius lib. 11. cap. 52, Candidi pars extenta, notam impudentiæ habet.

Impudentia impudica. Cic. de Arusp. resp.

Nancisci impudentiam, Vide NANCISCOR.

Impudenter, Aduerbium { [illegible] } Terent. Andr. 4. 5, Mirum verò, impudenter mulier si facit meretrix.

Peruersè & impudenter. Cicero de Amicit Sed plerique peruersè, ne dicam impudenter, amicum habere talem volunt, quales ipsi esse non possunt.

Impudenter rogare. & Impudentissimè postulare. Cicero 1. Offic. Et ad Atticum, lib. 7. 128.

Impudicus. Adiectiuum. penult. prod. { [illegible] } Impurus. minimè pudicus. Cic. ad Octauium, Audiet Marius impudico domino parère nus, qui ne militem quidem habere voluit, nisi pudicum.

Omnes impuri, impudicíque. Cic. 2. in Catil.

Compleat mulieres impudicas. Cic. 2. in Catil.

Caput impudicum. Seneca Hippol. 5.

Impudica impudentia. Cic. de Arusp. resp.

¶ Impudicus, Temerarius, & qui nullo pudore ducitur. Plautus Rudente, 10,

-ô facinus impudicum, &c.

Impudicitia, impudicitiæ { [illegible] } Cic. ad Octauium, Et nomen nobile conscelератum impudicitiæ dedisset.

Conuitia impudicitiæ. Quintil. lib. 4. cap 2, Nónne optimè patronus occurrat prius conuitiis luxuriæ, petulantiæ, impudicitiæ, quàm veneficij?

Impudicatus, Adiectiuum, Stupratus, inquit Festus.

Impugno. impugnas { [illegible] } impugnâre, Oppugnare Plaut. Milite 5,

-ad eum
Vineas, pluteósque agam: res parata est, impugnandóque
Capere certa res est.

Impugnare terga hostium. Liu. 2. ad Vrbe.

¶ Impugnare, per translationem, pro Aduersari: vt Impugnare dignitatem alicuius. Cæsar 8. belli Gall. Cicero ad Atticum, libro 6, Quid esset mihi faciendũ de relinquendo, ea me pungebant. Cælius ad Ciceronem, libro 8. 11, Pompeius tanquam Cæsarem non impugnet, sed quod illi æquum putet, constituat, ait Curionem quærere discordias. Horat. 2. epist. 1,

Nostra sed impugnat, nos nostráque liuidus odit.

Impugnare & Defendere, contraria. Liu. 5. ab Vrbe, Verum enim defenditis, an impugnatis plebem?

Causa meritum impugnans. Ouid 5. Metam. Vide CAVSA.

Impugnare morbum, Profligare. Plin. lib. 26. cap. 12. Iis verò & citra febres, impugnatúrque centaurio maiore (vt diximus) poto.

Impugnatus, penult. prod. Participium { [illegible] } Victus. Plin. lib. 5. cap. 24, Primo hunc illi impugnatus cursum Taurus aufert. De Euphrate fluuio & Tauro monte.

Impugnatio, Verbale { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 4 72, Ipse domum P. Syllæ pro castris sibi ad eam impugnationem sumpserat.

Impulsio, **Impulsor**, **Impulsus**, Vide IMPELLO.

Impunè, Impunis, Impunissimè, Impunius, Vide IMPVNITVS.

Impunitus, Adiectiuum, pen.prod. {ἀτιμώρητος} Non punitus, inultus, liber, solutus pœnis. Cic.7.Verr. Possemus hanc totam iniuriam ignominiámque nostris Rom. inultam impunitámque dimittere?
Impunita scelera Cic.2.Offic.
Iniuria impunita. Cic.6.Verr.
Libertatem omnium rerum impunitatem tenet virtus. Cicero 1. de Oratore.
Scelera multorum impunita ferre. Cic.2.de Offic.
Impunita ac libera vexatio & direptio sociorum tibi fuit. Cicero 1.in Catilin.
Impunitior. Horat.2.Serm.sat.7.
-qui tu impunitior,illa,
Quæ paruo sumi nequeunt,quum obsonia captas?

Impunis, & hoc impune, pen.prod. Illæsus, sine pœna. Solinus cap.40, Getulæ etiam mulieris nomen Iubæ libris comprehensum est, quæ obiectata occursantes feras,impunis redijt.

Impunitas, pen.corr. huius impunitatis {ἀτιμωρησία} Licentia, venia, libertas. Liuius 9 bell.Pun. Et qui Mezentio præter impunitatem sua omnia cum fide restitui spoponderent.
Impunitas & licentia. Cic.1.de Finib. Quæ libido se non proripiet ac proiiciet aut occultatione proposita, aut impunitate, aut licentia?
Spes impunitatis, maxima est illecebra peccandi. Cic.pro Milone.
Diuturna impunitate furor alitur. Cic.pro Sextio.
Impunitas à sermone. Cic.pro Rabir. Posth. Quarum impunitas fuit non modò à iudicio, sed etiam à sermone.
Impunitas flagitiorum. Cic.in Pisonem.
Peccatorum impunitas. Cic.4 Tusc.
Scelerum impunitas Cic.pro Domo sua.
Iuuenilis quædam impunitas & licentia dicendi. Cicero de Claris Orat.
Garriendi impunitas. Cic.1.de Nat.deor.
Impunitas summa medico tantum, hominem occidisse. Plin.lib. 29.cap.1.
Libertatem & impunitatem adipisci. Liu.2.ab Vrbe, Aut libertatem, aut certè impunitatem adepta.
Consequi impunitatem. Cic.pro Plancio, Mihi non sumo tantum, Iudices, neque arrogo, vt C.Plancium suis erga me meritis impunitatem consecuturum putem. Hoc est, quòd propter sua erga me merita, impunitatem, hoc est libertatem consequatur sui flagitij, & impunitus recedat.
Impunitatem concedere, Vide CONCEDO.
Dare impunitatem peccatorum alicui. Cic.4.Tusc.
Veniam & impunitatem dare. Cic.8.Philipp. Cæteris autem si errorem suum deposuerint, & in Reipub.gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.
Habere impunitatem & licentiam. Cic.pro Milone, Quem si vicisset, habiturus esset impunitatem & licentiam sempiternam.

Impunè, pen.prod. Aduerbium {ἀτιμωρητί} Sine pœna, sine damno vel periculo. Cic.2.de Fin. Id Sextilius factum negabat; poterat autem impunè. quis enim redargueret?
Impunè minari. Horat.2.epist.1.
Abire impunè. Terent.Eunuch.5.2.
Credin' te impunè abiturum?
Impunè facere. Terent.Adelph.5.3.
Hæc licet impunè facere huic, illi non licet.
Fallere aliquem impunè. Ouid.3.Amor.eleg.3.
Impunè ferre. Cic.Sulpitio, lib.14.78, Dionysius seruus meus, qui meam bibliothecen multorum nummorum tractauit, quùm multos libros surripuisset, nec se impunè laturum putaret, aufugit.
Impunè habere. Terent.Eunuch.5.7.
Siquidem istuc impunè habueris. Hoc est, Impunitatem consequeris.
Licet impunè. Tibull.lib 1 eleg.9.
Ludificari aliquem impunè. Tacit.lib.3, Irritum, fessúmque Romanum impunè ludificabatur.
Impunè est. Plaut.in Merc.20,
Id si rescitit vxor, impunè est viro.
Vt impunè in otio esse possemus. Cic.2.de Lege agrar.
¶Impunius, Magis impunè & liberè, ac cum minori periculo. Terent.Heaut.3.2,
Nec quum malefacerem, crederem mihi impunius licere. Cicero 6.Verr. Ille ciuis Rom.quòd erat, impunius id se facturum putauit.
¶Impunissimè. Plaut.Pœnulo.5,
-nam impunissimè
Tibi quidem hercle vendere hasce ædes licet.

Impurus, pen.prod. Adiectiuum {ἀκάθαρτος, βέβηλος, μιαρός} contrarium est Puro.
Impurus, Improbus. Terent.Adelph.2.1,
O hominem impurum. hiccine libertatē aiunt æquam esse omnibus?
Idem Heautontimor.4.1,
Sed hic erat anus Corinthia haud impura.
Impurus, Qui aliquo vitio notatus est, sordidus & contaminatus. Cic.lib.4.de Repub. Sed iuuentuti nostræ minimè audiendus: quippe si ita sensit, vt loquitur, est homo impurus. Idem de Amicitia. Sed impuri cuiusdam, aut ambitiosi, &c. Idem, In illa terra atque impura legatione vim attulisse existimaris? Idem 3. Verr. Impura adolescentia.
Impurus & impudicus. Cic.2.in Catil.
Impurus & sceleratus. Cic.Attic.lib.9.188 Ego illum malè sanum semper putaui, nunc etiam impurum & sceleratum puto.
Omnium bipedum & quadrupedum impurissimus. Cicero pro Domo sua.
Turpis & impurus. Cic.5.Verr. Quocum iniret conuiuium nemo vnquam nisi turpis impurúsque voluisset.
Adulterium impurum. Catul.de coma Berenicis, epigr.61.
Historia impura. Ouid.2.Trist.
Lues impura. Cic.de Arusp.resp.
Lutulenta, impura, inuisa persona. Cic.pro Rosc.Com.

Impuratus, pen.prod. Adiectiuum {βδελυρός} Idem quod impurus. Terent.Phorm.4 3.
Impuratus me ille vt etiam irrideat? Ibidem, 5.8,
Tum hunc impuratum poterimus nostro modo Vlcisci.

Impurè, pen.prod. Aduerbium {μιαρῶς} Iniquè & flagitiosè. Cicero 3. de Finibus, Quis animo æquo videt eum quem impurè ac flagitiosè putent viuere? Sic pro Domo sua, Impurissimè, teterrimèque violare.
Impurè & tetrè aliquid facere. Cic.1.de Diuin.

Impuritas, pen.prod. impuritatis {μιαρία} Infamia. Cic.2.Philipp. Quòd omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, vino lustrísque confectus.

Imputo, imputas, pen.corr. {[illegible]} imputâre, Ad significationem exprobrantis accedit, sed citra reprehensionem. Quintil. Declamat.13, Imputis nobis proprios ventos, & secundum mare, ac ciuitatis opulentiæ liberalitatē, quæ tantum frumenti vendidit, quantum duobus populis satis esset.
Cædem alicui imputare. Quintil.lib.5.cap.10. Id est an ei cædes imputanda sit, à quo iurgium cœpit.
Nihil inuicem imputare. Vide INVICEM. Plin.lib.8.cap.17.
Imputare, est odiosa commemoratione exprobrare beneficium. sic accipitur apud Plin.in Paneg. Suet.in Nerone, Quum crimen quidam vltro faterentur, nonnulli etiam imputarent, tanquam aliter ei non possent, nisi morte, succurrere.
¶Imputare, Supputare & numerare aut subducere rationem. Hac significatione posuit Seneca epist.8, Hoc non imputo in solutum de tuo tibi. Vlpianus, Præterea si matrem alat pupilli tutor, putat Labeo imputare eum posse. sed est verius nonnisi per quem egenti dedit, imputare eum oportere. Hoc est quod vulgò dicitur, *deducere in suis rationibus.* Colum.lib.1.cap.7, Et maximè vexant serui qui seruos elocant, eosdémque & cætera pecora malè pascunt, nec industriè terram versant, longéque plus imputant seminis iacti, quàm quod seuerint.
¶Imputare aliquid alteri, Assignare, tribuere, attribuere. Plinius in Panegyr. Gessisti alterum Consulatum, scio. illum exercitibus, illum prouinciis, illum etiam cæteris gentibus poteris imputare: non potes nobis.
Imputare magno. Senec.in Consol.ad Martiam.
¶Imputare ciuitati terna millia, Imperare & imponere. Plinius iunior ad Traianum.
¶Imputare, sine adiecto, Quæsito prætextu excusare. Tacit.lib.19, Intererat Vitellium vinci, sed imputare perfidiam non poterant, qui eum Vespasiano prodidere, quum à Galba defecissent.
Sibi imputent, cur minus idoneum fideiussorē acceperint. Vlpian. in l.1.§.Item quæritur.D.De separation.

Imputatus, pen.prod. Adiectiuum, Quod non est putatum, hoc est purgatum. & propriè de vineis dicitur. Plin.lib.14.cap.12, Eadem lege ea imputata vite libari vina dijs nefas statuit, ratione excogitata, vt putare cogerentur.

Imputator, Verbale {[illegible]} Senec.de Benef. Multi sunt tam prauæ naturæ, vt malint perdere quæ præstiterunt, quàm videri recepisse, superbi & imputatores.

Imputresco, imputrescis, imputrui {κατασήπομαι} imputréscere, Idem quod putrescere, vel intus putrescere. Colum.lib.6.cap.17, Nam animal ipsum oleo mersum necatur: & quum imputruit, conteritur.

Imus, ima, imum {κατώτατος} Propriè dicitur quod est infimum, & profundum. Virg.lib.6.Æneidos,
Fulmine deiecti, fundo voluuntur in imo. Cic. in Somn. Scip. Nam terra nona immobilis manens ima sede semper hæret.
Summus & Imus, contraria. Cicero pro Rosc.Comœd. Nónne ab imis vnguibus vsque ad verticem summum ex fraude, fallaciis, mendaciis constare totus videtur?
¶Imus Acheron, Vide ACHERON.
Ima auris, Inferior pars. Plin.lib.11.cap.45, Est in aure ima memoriæ locus.
In imo corde. Virg.10 Æneid.
Ab imis faucibus in distributiona vocem adhibere oportet. Author ad Herennium, lib.3.
Fundus imus. Virg.1.Æneid.
De gradu imo tollere aliquem. Horat.1.Carm.ode 35.
Manes imi. Virg.4.Æneid.
Gemitum dat pectore ab imo. Virg.1.Æneid.
Imo à pectore vel de pectore fundere preces. Virg.6.Æneid. Imo pectore videtur significare ex intimo & profundo animi affectu.
Imus pes, Extrema pars pedis. Plin.lib.11.cap.45, Est bisulcis discrimine exiguo pes imus vestigio carnoso.
Imæ radices montis. Cæsar 8.bell.Gall.
Ab imis radicibus eruere segetem. Virg.1.Georg.
Sensibus imis reponere aliquid. Virg eclog.3.
Imus sonus. Plin.lib.10.cap.29, Modulatus editur sonus, summus, medius, imus.
Ima de stirpe recisum. Virg.12.Æneid.
Sub ima tellure. Virg 6 Æneid.
¶A vertice ad imos talos. Horat.2.epist.2.
Ima pedis. Virg.3.Georg.
Imum vmbræ angustissimum. Plin.lib.2.cap.12.
Ima petere. Ouid.2.Metam. Ima petunt pisces.
Ab imo suspirare. Ouid.3.de Arte.

I N

In, præpositio {ἐν, εἰς, ἐπὶ, κατά} Accusatiuo & ablatiuo iungitur, variáque significat.

In, interpositum suo casui. Cic. de Amic. Quo in genere, sperare videor. Ibidem, Quibus in ipsis inest causa cur diligantur.

Accingi in aciem, Vide ACIES.

Audere in aciem, Vide ACIES.

Deduci in aciem. Tacit. lib. 18, E parte Othonis, prima adiutrix, nō antè in aciem deducta.

Ire in aciem, Vide ACIES.

Venire in aciem, Vide ACIES.

Demissus in adulationem, Vide ADVLOR, & DEMITTO.

In ægritudine has ædes emit. Hoc est ægre & iniquo animo. Plaut. Mostel. 10.

Hæ, etiat ne illi obiectes nunc, in ægritudine
Te has emisse.

In ære alieno esse. Cic. 4. Verr. At hominem video auctionem fecisse nullam: vendidisse præter fructus suos nihil vnquam: non modò in ære alieno nullo, sed in suis nummis multis esse ac semper fuisse.

In ætate. Plaut. Trinummo, 3,
Næ amicum castigare ob meritam noxiam,
Immane est facinus, verùm in ætate vtile & conducibile.

In æuo nostro. Plinius lib. 2. cap. 15, In nostro verò æuo circa beneficium, quo, &c. Id est nostro tempore.

In æternum Plin. in Paneg. Quos quidem, non in præsens tantum, sed in æternum repressisti.

In agendo. Terent. Prolog. Adelph 24,
Senes qui primi venient, hi partem aperient,
In agendo partem ostendent. Idem Adelph. 5 7,
In apparando consumunt diem.

In alio facere. Gell. lib. 10 cap. 1, Quæ ita acerbitas est si idem fiat in te, quod tute in alio feceris? Vbi videtur esse dicendum in alium. Sed vtrunque dici rectè potest, Vide In eo.

Inuadere in aliquem. Tacit. libro 1, Vt hi mox in hostem inuaderent.

In aliquo referam gratiam. Plaut. Rud 14,
-da mihi vestimenti aliquid aridi,
Dum mea arescunt, in aliquo referam gratiam tibi.

In ambiguo esse. Plaut. Trinum 8,
-etsi admodum
In ambiguo est etiam nunc quid de hac re fiat.

In amicitiam & in amicitia alicuius esse. Cic. 1. Verr. Clarissimi viri nostræ ciuitatis, temporibus optimis, hoc sibi amplissimum pulcherrimúmque ducebant, ab hospitibus, clientibúsque suis, ab exteris nationibus, quæ in amicitiam Pop. Rom. ditionémq; essent, iniurias propulsare. Plin. epist. 5. lib. 3, Nec in officiis vllis, nec in amicitia principum fuisse.

In animis nostris & iudiciis es. Plin. in Paneg.

In animo est antè fato sedere, &c. Liu. 6. bell. Pun. Itaque quibus vestrum antè fato cedere, quàm hæc ita & tam acerba videant, in animo est: iis apud me hodie epulæ instructæ paratæque sunt. Id est, placet, & sic cogitant siue proponunt.

In annum, vel in vnum annum, In spatium vnius anni. Cato de Re rust. 5. quid desit in annum vt compareter. Cic. 4. Verr. Et locus ille, atque honos in illum annum non deberi putabatur. Liuius ab Vrbe condita, Designati consules in eum annum fuerant.

In annos singulos, Singulis quibusque annis. Cic. 4. Verr. Syracusis lex est de religione, quæ in annos singulos Iouis sacerdotem sortito capi iubeat. Liu. 1. ab Vrbe.

In ante diem. Cic. 1. in Catil. Dixi ego idem in Senatu cædem te optimatum contulisse in ante diem quintum Calendarum Nouembris. Idem ad Atticum, lib. 1. 35, In ante diē decimumquintum Cal. distulit. Vide ANTE.

In apertum proferre, vel referre. Id est, vulgare in publicum. Cic. in Parad. Hoc tamen opus in apertum vt referas, nihil postulo.

In Apulis natus. Plaut. Milite, 10,
Post. Ephesi sum natus: non enim in Apulis, non sum in Vmbria.

Vertere aliqua in argumentum. Quintil. lib. 3 cap. 7, Vt qui Romulum Martis filium, educatúmque à lupa dicat, in argumentum cælestis ortus vtatur his?

Promptus in arma. Tacit. lib. 20.

In armis erant. Liu. 2. ab Vrbe.

In articulo ipso temporis. Cic. pro Quintio.

In assem. Columel. lib. 5 cap. 13, Vt in in assem Autumnalis satio modiorum ducentorum quinquaginta. Hoc est in totum.

In aurem dicere. Plin. lib. 7. cap 53, Necnon & proximo anno, dum Consulari viro in aurem dixit eques Romanus.

In aurem aliquid dare, Vide DO, das.

In authoritatem scientiæ est, neminem docere. Plinius lib. 25 cap. 1, Neminem docere, in authoritatem scientiæ est.

¶Corrupta ciuitas in Barbarum. Tacit. lib. 5. Idem lib. 10, Auctā in Barbarum cognomento. Accusatiuus MORAM, non est in codice Budensi, nos quoque sustulimus, ait Rhenanus.

In bonis Inter bonos. Cic de Amic. Sed hoc primum sentio, nisi in bonis, amicitiam esse nō posse. Idem 4 Acad. Cui præter honestum nihil est in bonis. Id est, nullum aliud bonum esse existimat præter honestatem.

In breui dicere, pro Breuiter. Quintil. lib. 9. cap 4, Hæc arbitror vt in breui de ordine fuisse dicenda.

¶Ire in cædes. Tacit. lib. 13, Iturúmque in cædes, nisi Afranius Burrus, & Annæus Seneca obuiam issent.

In cælo esse, Vide CAELVM.

In capita, In singulos, singulatim. Liu. 2 ab Vrbe, Extulit eū plebs sextantibus collatis in capita. Id est, quisque contulit sextantem.

Dare aliquid in casum. Tacit. lib. 1, Firmúmque Tiberio fuit, non omittere caput rerum, neque se, rémque publicam in casum dare.

In cibo & vino, Id est super cibum. Cic. in Pisonem, Verum audis in præsepibus, audis in stupris, audis in cibo & vino. Budæus.

In cœnam, Pro cœna. Terent. Andr. 2. 2. 8,
Olera, & pisciculos minutos ferre obolo in cœnam seni. Gell. libro 2. cap 24.

In cœnas singulas. Gell. lib. 2. cap. 24, Non amplius in singulas cœnas sumptus effecturos.

In cogitando, Dum cogito. Plaut. Sticho, 23,
Atque in cogitando mœrore angor animum iam propemodum
Ostendit suam sententiam.

In cognoscendo. Terent. Eunuch. 5. 2,
In cognoscendo tute ipse aderis Chærea.

In commune conferre. Cic. 4. Verr. Vt eidem pro parte in commune Siciliæ conferrent, etiam id contulerunt.

Congredi in commune. Tacit. lib. 18.

In commune consulere: Ex æquali prouidere, inquit Donatus. Terent. And. 1 1,
-id oro te, in commune vt consulas:
Quasi illa tua sit, Pamphilique sim pater.

In commune consultare. Plin. epist. 16. ad Tacitum.

In commune dicere. Plin. lib. 23 cap. 1, Reliqua in commune dicentur.

In commune loqui, pro Colloqui. Plin. epist. 87.

In commune metuo. Plaut. Asin 7,
-vinctos nescio quos ait,
Non placet. metuo in commune nequam fraudem frausus siet.

In commune vocare honores. Liu. 6. ab Vrbe, Hoccine est in cōmune honores vocare, vt duos plebeios fieri Consules liceat, duos patricios non liceat?

In concubinatum dare sororem. Plaut. Trinum, 10,
-ne mihi hanc famam differant, me
Germanam meam sororem in concubinatum tibi sine dote
Dedisse magis, quàm in matrimonium.

In confesso est, Vide CONFITEOR.

In conspectum aspice. Plaut. Persa, 14, Age illuc aspice de procul in conspectum.

In continenti. Vide Continens in CONTINEO.

In contrarium, In oppositum, vel opposita. Plinius libro 11. cap. 44. Simiarum genera habent crura in contrarium inflexa. Liuius 5. ab Vrbe.

In controuersiam esse, dixit perelegantet Ciceronisque modo Petronius, pro Controuersum & litigiosum esse. Neque enim, inquit, res quæ viderentur in controuersiam esse, sed longè aliud quæri. Turnebus.

In controuersiam venire. Quintil. lib 7. cap. 3, A quo factum sit, in controuersiam venit.

In crastinum vocare: Id est, Vt die crastino veniatis. Plautus Pseud 23,
-verùm si voltis applaudere,
Atque approbare hunc gregem & fabulam, in crastinum
Vos vocabo. Idem Sticho, 10, In crastinum diem prospicere.

In creditum ire. *Faire prest & credit & suyure la foy d'autruy. Et se dit des choses qui se prestent, consistans en poids, nombre ou mesure, lesquelles ne se rendent en mesme espece, mais suffit en rendre de pareilles en nombre, poids, ou mesure.* Paulus in l. Mutaum. §. Mutui datio. D. de rebus credit. Si cert. pet.

Abire vel ire in creditum. *Quand le vendeur ou celuy qui preste deliure la chose vendue ou prestee, se fiant a l'acheteur du prix, ou que pareille espece luy sera baillee, ou autre chose equipollente, pour celle qu'il a presté, & non icelle mesmes qu'il a baillé.* Vlpian. l. procuratoris. §. Sed & si de mercium. D. de Tributor. act. & l. Mutuum § Mutui dati. D. Si cert. pet.

In crepidis, pro Crepidatus. Suet. in Cæsare Caligula, cap. 52.

In culpa inuenire aliquem. Terent. Hecyr 3. 1,
Tam matrem ex ea re, aut me vxorem in culpa inuenturū arbitror.

In culpa esse. Vide CVLPA.

In culpas cadere. Gell. lib. 4. cap 9, ex Nigidio, Idcirco in culpas cadant.

In culpam dicere, Hoc est, in vituperium. Gell. lib. 4. cap. 9, Cur inquam ista nunquam in culpam, sed in laudem dicuntur?

¶In deliciis habere, Vide HABEO. Plaut. Asin. 16,
-egón' vt non domo vxori meæ
Surripiam in deliciis pallam quam habet, atque ad te deferam?

In denegando, Dum denegatur. Terent. And. 4. 1,
Imò id genus hominum est pessimum in
Denegando modò quis pudor est paululum.

In dialogos includere. Cic. Att. lib. 13. 276, Sit enim constitutum, neminem includere in dialogos, eorum qui viuerent.

In diem, In longam dilationem. Terent. Eunuch. 5 7,
Sed in diem istuc Parmeno est fortasse quod minitare. Vide DIES.

In qua die. Terent. Eunuch 3. 3,
Postremò, & qua in die parua perisset soror.

In diem viuere, Idem quod extempore viuere, neque habita dierum aut horarum ratione. Cic. 2. Philipp. Non solùm de die, sed etiā in diem viuere. Idem 5. Tusc. Nos in diem viuimus. Sallust. Panem in diem mercari. Liuius de bell. Punico. In diem rapto viuit. Ibidē, Nihil ex raptis in diem commeatibus superabat. Id est, Nihil supererat ex his quæ capiebat in singulos dies.

In diem abiit. Terent. Phorm. 5 2.

In diem determinare. Plin. lib 8. cap 55, Depascitur segetes destinatione antè (vt ferunt) determinatas in diem. & ex agro serentibus vestigiis, ne quæ reuertentes insidiæ comparentur.

In diem aliquid petere, In spatium vnius tantum diei. Ouid 2. Metamorphoseos,
-currus petit ille paternos,
Inque diem alipedum ius & moderamen equorum.

In hunc diem coniuuam quærere, id est, Pro die. Plautus Sticho, 8. Idem Sticho, 9,
Nam illi heri me vocauerant in hunc diem.

In hunc diem, Pro Vsque in hunc diem. Plaut. Pseud. 31.

Nen

Neu fidem ei haberem: nam eum circumire in hunc diem,
Vt me, si posset, muliere interuorteret.

In eum diem. Plautus Casina, 13,
Hominem amatorem vllum ad forum procedere
In eum diem, cui quod amat, in mundo siet.

In dies, Per singulos dies. Plaut. Persa, 15,
Nam ego hodie compedis feci, duo panes in dies. Interpretes legis NON, pro DVN, & non panes in dies, id est non paruam vtilitatem sum consecutus. Cic. 1. Philipp. Nam quum serperet in Vrbe infinitum malum, idque manaret in dies latius, &c. Virgil. eclog. 10,
Gallo cuius amor tantum mihi crescit in horas, &c.

In dies singulos, & In singulas horas. Cic. Torquato, Illa in dies singulos magis, magisque opinio hominum confirmatur. Liuius, Vt in singulas horas capite dimicet suo.

In his diebus. Plaut. Capt. 4,
-eam illum condo domum
In his diebus me reconciliassere.

In diebus paucolis. Plaut. Truculent. 13. Terent. And. 1. 1,
Ferè in diebus paucis quibus hæc acta sunt,
Chrysis vicina hæc moritur.

In difficili est. Hoc est, difficilis. Scæuol. in l. Gallus. D. De liber. & posthum. Ille casus in difficili est, si filium habeas, & nepotem nondum natum instituas, isque nascatur viuo patre suo, ac mox pater decedat. Sunt qui iunctim legant indifficilis, interpretantúrque valde difficilis. Liuius Decad. 1. lib. 3, Adeò moderatio tuendæ libertatis, dum æquari velle simulando ita se quisque extollit, vt deprimat aliû, in difficili est.

In disciplinam tradere puerum, hoc est vt doceatur. Suetonius in Neron. cap. 7, Annæóque Senecæ iam tunc Senatori in disciplinam traditus.

In diuersum, Seorsum, separatim. Plin. lib. 10. cap. 33, Perdix aucupem iamiam prehensurum effugiens, spémque frustrans, donec in diuersum abducat à nidis.

In diuersum flectere. Columel. lib. 3. cap. 15, In hanc mensuram scrobibus depressis, viui radicis ita ponuntur, vt à media scrobe singulæ & in diuersum flectantur.

In diuitias adoptauit, hoc est, Hæredem constituit. Plaut. Pœnulo, 14. Idem Cistel. 7,
Nempe iste est, qui Alcesimarcho filiam suam despondit in diuitias maximas. Id est, despondit adolescenti ditissimo.

In diuitiis esse, pro Esse diuitem. Plaut. Trinum. 10,
-hoc non conuenit
Me qui abusus sum tantam rem patriam, porrò in ditiis
Esse, agrúmque habere, egère illum autem & me meritò oderit.

In domo, pro Domi. Quintil. lib. 5. cap. 10, In domo furtum factû ab eo qui domi fuit.

In dotem esse, & doti esse. Iulianus in l. Quemadmodum. D. de iure dotium, Si debitori suo nuptura, ita dotem promiserit, Quod mihi debes, aut fundus Sempronianus doti tibi erit: vtrum mulier volet, id in dotem erit. Idem l. Vir ab eo eod. tit.

In dubio est animus vel vita. Terent. And. 1. 5,
Dum in dubio est animus, paulo momento huc illuc impellitur. Hoc est, incertus est animus. Ibidem, 2. 2,
Mea quidem hercle certè in dubio est vita. Hoc est, in periculo.

In dubio fuit vtrum. Liu. 3. ab Vrbe. In dubio fuit vtrum L. Mamilius Tusculanus dux, an P. Valerius & C. Claudius COSS. Romanam arcem liberarent.

Ponere in dubio. Hirtius 6 bell. Hispan. Nostri lætari, nonnulli etiam timere, quòd in eum locum res fortunæque omnium deducerentur, vt quicquid post horam castris fieret, in dubio poneretur.

¶In eo, pro In eum. Cic. Fuisset in eo Quintus. Id est, in eû. Quæ locutio & similes, dictæ sunt secundum antiquos, apud quos præpositiones communes indifferenter, id est nulla lege seruata ponebantur. Seruius in artem Donati.

In exitu est iam meus Consulatus: Hoc est, Absolui tempus Consulatus mei. Cic. pro Murena. Liu. 5. bell. Pun. Iam ferme in exitu annus erat. Hoc est fere erat absolutus.

In exemplis est, Vide EXEMPLVM.

In exemplum aliquid tueri vel assumere. Quintil. lib. 10. cap. 1, Rustici probatam experimento culturam in exemplum tuentur.

In expedito esse, In promptu. Quintil. lib. 10. cap. 7, Promptû hoc, & in expedito positum, exercitatione sola continetur.

In expectatione esse omnium rerum quid in Gallia, &c. Planc. ad Cic. lib. 10. 4, Sum in expectatione omniû rerum, quid in Gallia, &c.

In expectatione esse, Expectari. Plaut. Milit. 18,
Vide ne sis in expectatione, ne illam animi excrucies. Id est, ne diutius immoreris, festina. vide ne te expectet.

¶In fabulis esse, pro Traduci sermone hominum. Suet. in Cæsare Augusto, cap. 70, Cœna quoque eius secretior in fabulis fuit.

In facili. Liu. 3. ab Vrbe, Et compulsos in cauas valles, quum exitus haud in facili essent, circumuenirent. Admonet Sigonius, in veteribus libris legi, quum exitus haud inde faciles essent.

In familiaribus alicuius esse. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 7, Perfice vt sis in Cæsaris familiaribus.

In futurum. Plinius auunculus lib. 18. cap. 15, Terra in futurum proscinditur.

In præsens & In futurum, contraria. Liu. 10. bell. Pun. Omnia exposuit ordine Patribus, ingenti omnium & in præsens lætitia, & in futurum spe.

¶In genua astat. Plautus Casina, 13,
Continuò in genua astanti pectus mihi pedibus percutit.

In gloria esse: hoc est in pretio & honore. Plin. lib. 11. cap. 42, Transmarinus verò caseus Bythinus ferè in gloria est.

In gloriam referre aliquid. Liu. 8. bell. Maced. Et antiquum fastidium aberat: quia pro periculo, non in gloriam referebantur. De Scipione causam dicente.

In gratia pecuniáque magna fortunatum esse. Gell. lib. 16. cap. 19.

¶In hoc factum est: hoc est ob hoc, & ad hoc. Columel. lib. 7. cap. 8, Et sub ambitu cratibus in hoc factis, ita ordinatur, ne alter alterum casus contingat.

In hoc, vt. Vlpian. in l. Argumento. sub finem. D. De aur. & arg. legat. Si lapilli in hoc sint soluti, vt recomponantur: ornamentorum loco sunt.

In hæc verba. Liuius 5. bel. Pun. Priore carmine Cannensis prædicta clades in hæc ferme verba erat.

In hoc similis alteri. Cic. 4. Acad. Democritus in hoc huic similis, habetur in cæteris.

In hoc sumus sapientes, quòd naturam optimam ducem, tanquam deum sequimur. Cic. de Senect. Hoc est in hac parte.

In hac parte. Plin. lib. 10. cap. 63, Quantum in hac parte multo nocentiores, quàm feræ sumus?

In honore hominum, & in honore famæ esse. Plin. in Paneg.

In honore mensarum est buteo accipitrum genus. Plinius lib. 10. capite 49.

In horam viuere. Cic. 5 Philipp. At ij qui in horam viuunt, non modò de fortunis & de bonis ciuium, sed ne quidem de vtilitate sua cogitauerunt.

In hora vna aliquid facere. Plaut. Pseud. 13. Cic. ad Cassiû, lib. 15. 16 Ego si semper haberem, cui darem, vel ternas in hora darem.

In horas expectare. Plin. epist. 16 lib. 3. Si valere est, suspensum & anxium viuere, expectantem in horas.

In horas clauû mutare, pro Sæpissime. Horat. 2. Serm. sat. 7. Quasi tu dicas, In singulis horis.

¶In istac. Terent. Adelph. 5. 9,
Habeat, in istac finem faciat.

Depicta tabula in imaginem rei. Quintil. lib. 6 cap. 1.

In immensum, Immensè. Plin. lib. 16 cap. 1. Liu. 4. ab Vrbe, In æternum Vrbe condita, & in immensum crescente.

In incertum, Incertó. Liuius 4. ab Vrbe, Et L. Minutius præfectus annonæ, seu refectus, seu quoad res posceret, in incertum creatus.

In incerto res est sita. Plaut. Capt. 11,
-mihi
Res omnis in incerto sita est.

In re incipiunda. Terent. Phorm. 1. 4,
Meministin' olim vt fuerit vestra oratio,
In re incipiunda ad defendendam noxiam?

In infinitum extendere epistolam. Plin. epist. 15. lib. 5.

In ingressu, Dum ingredior, vel accedo ad aliquem locum. Plinius epistol. 134.

In insidiis esse, Facere insidias. Terent. Phorm. 1. 4,
-ego in insidiis hic ero
Succenturiatus, siquid deficies.

In integro res est. Cic. ad Rufum, lib. 5. 20, De Tribunorum militarium congressibus, res est in integro. Id est, nihil adhuc actum est, & res adhuc est integra.

In integro res nobis erit, Res nostra bene se habebit. Cicero Cassio, lib. 15. 6, Quare si iam biennium aut triennium est, quum virtuti nuntium remisisti, delinitus illecebris voluptatis, in integro res nobis erit.

In integrum restitutus. Cic. pro Cluentio.

In inuidia & in odio esse apud aliquem. Cic. 7. Verr.

In itinere. Terent. Heaut. 1. 3,
-hoc ipsa in itinere alteræ
Dum narrat, forté audiui. Id est inter eundum.

In itinere est Antonius, Id est venit. Brutus Ciceroni, lib. 11.

In iugerum, In iugera singula, pro singulis iugeribus. Cic. 5. Verr.

¶In latenti. Pompon. in l. 2 § Iuris ciuilis scientiam D. de orig. iuris. Cæteri autem adhuc vel in latenti ius ciuile retinere cogitabant, solúmque consultatoribus potius, quàm discere volentibus se præstabant.

In laudem dicta, Vide In culpam.

In legem, pro Vice legis. Seneca de Benefic. Sua illis in legem æterna est voluntas. Sic In patrimonium, & in gloriam, apud eûdem, Ne in patrimonium quidem est, nedum in gloriam, incendium extinxisse quod feceris.

In loco, id est Opportunè, & captato (vt aiunt) tempore. Terent. Adelph. 2. 2,
Pecuniam in loco negligere, maximum interdum est lucrum. Horat. 4. Carm. ode 12,
Dulce est desipere in loco. Cic. Antè quàm iret in exilium. Fidei conducit, in loco debitum retribuere.

In loco fratris amare. Terent. And. 1. 5,
Si te in germani fratris dilexi loco,
Siue hæc te solum semper fecit maximi.

In beneficij loco petere aliquid ab altero. Cic. 5. Verr. Atque hoc in beneficij loco petitû est ab Apronio, vt iugera singula ternis medimnis decidere liceret.

In loco posita ædilitas: hoc est, cui debuit, data. Cic. 7. Verr. Ex his ego rebus omnibus Iudices, ita mihi deos omnes propitios esse velim, vt tametsi mihi iucundissimus est honos populi, tamen nequaquam tantam capio voluptatis, quantum solicitudinis & laboris, vt hæc ipsa ædilitas, non quia necesse fuerit, alicui candidato data, sed quia sic oportuerit, rectè collocata, & iudicio digno populi in loco posita esse videatur.

In locum alterius Consulatum petere. Cic. 11. Philipp. Qui se Consulatum in Bruti locum petere profiteretur?

Peruadere in aliquem locum. Tacit. lib. 17, Piso in ædem Vestæ peruasit.

In longum trahere. Plin. lib. 10. cap. 29, Nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo.

In lucem semper Acerra bibit: hoc est, totam noctem, & vsque ad sequentem diem. Martial. lib. 1. 28.

In lucem cœnat Sertorius. Martial. lib. 7. 9.

Effusi in luxum, & epulas, & nocturnos coetus. Tacit. lib 20.

¶ In manibus est res. Cicero Attico, lib 6 114 Non quo me aliquid iuuare posses, quippe res eum est in manibus: tu autem abes longè gentium.

In manibus esse vel habere, Tractare & diligenter videre. Cicero Attico, lib. 4 82, De libris Oratoriis, factum est à me diligenter, diu, multúmque in manibus fuerunt. Idem de Amic. Sed adfuistis, & est in manibus oratio. Idē in Bruto. Sed ecce in manibus vir & præstantissimo ingenio, & flagranti studio, & doctus à puero C. Gracchus.

In manibus res esse aliqua dicitur, pro Versari & incumbere in ea. Plin. epist. 193, Non vacat, quia vindemiæ in manibus. Liu. 4 ab Vrbe, Quum tantum belli in manibus esset.

Quam spem nunc habeat in manibus, & quid moliantur, breuiter iam Iudices exponam. Cic. 5. Verr.

In manu mea est, Hoc est, in potestate mea est. Cic. pro Quintio. Liu. ab Vrbe condita, Vt sua cuique Respub. in manu esset. Cælius Ciceroni, lib 8 6, Quàm velis eum obligare, in tua manu est. Cic. ad Terentiam, lib 14. e, Verùm hæc non sunt in nostra manu.

Victoria in manibus est: Hoc est facilis & in promptu. Liuius 5. bell. Macedon. Consul obtestabatur milites, vt paululum adniterentur: victoriam in manibus esse. Hoc est velut iamiam teneri.

In manu & tutela habere. Liu. de bell. Maced. Et eos in manu & tutela, non in seruitio debere eas habere.

Agas quod in manu est. Plaut. Mostel 6.

Quò euenat, dis in manu est. Plaut. Mostel. 8.

In manum dare. Terent. Phorm. 4 3,

-eho dic quid velis dari

Tibi in manum, vt herus desistat litibus. Id est, Quid tibi vis dari. Vide DO.

In materiam adhærescere. Cic. pro Domo sua. Nónne prouidendam Senatui fuit, ne in hanc tantam materiam seditionis, ista funesta fax adhæresceret?

In me. Terentius Eunuch. 5. 9,

-nam in me planè di potestatem suam

Omnem ostendere.

In medio, Coràm. Terent. Adelph. 3 4,

-matre virginis

In Medio est, ipsa virgo, res ipsa.

In medium relinquere. Gell. lib. 6. cap. 14.

In memoriam redire & egredi, pro Meminisse. Plaut. Capt. 19,

Nunc demum in memoriam redeo quam mecum cogito:

Nunc ædepol demum in memoriam regredior audisse me

Quasi per nebulam, Ægionem meum patrem vocarier.

In memoriam sempiternam orbis terræ aliquid spargere. Cicero pro Archia.

In mente est mihi. Hoc est succurrit mihi, & nunc recordor. Plaut. Bacch. 1,

-non omnis ætas Lyde, ludo conuenit.

Magis unum in mente est mihi nunc, satis vt commodè

Pro dignitate obsonij hæc concurre cuique.

In mentem nunc mihi fuit. Plaut. Bacch. 4.

In mentem venit. Terent. Eunuch. 3. 2. Cic. In mentem tibi non venit causam publicam sustinere.

In meridiem spectat: Id est ad meridiem conuersum est. Cato.

In metu esse. Terent. Phorm 1 5,

-nescis quo in metu, & Quanto in periculo sim.

In militem, in capita, in naues, & similia. Quod aliàs diceretur, pro quolibet milite, &c. Varro de Re rust. In centum sues, decem verres satis esse putant. Liuius ab Vrbe, Frumentum Melanum assibus in modios æstimatum plebi diuisit. Liuius, Singulis in militem tunicis imperatis. Idem de bell. Maced. Quod pretium in capita statuisset. Virg. 5. Æneidos,

Bina boum vobis Troia generatus Acestes

Dat capita in naues.

In modum seruorum obedire. Corn. Tacit. lib. 1, Cur paucis Centurionibus, paucioribus Tribunis in modum seruorum obedirent?

Peto à te maiorem in modum, vel humanitatis tuæ, vel mea causa, vt, &c. Cic. Bruto, lib. 11. 22. Idem Memmio, lib. 13. 2.

In modum peregrinum, & in modum seruilem, pro Quemadmodum peregrini & serui solent. Plaut. Trinum. 11. Liuius 2. bell. Maced. In seruilem modum lacerati atque extorti.

In modum perpetuum perij. Plaut. Mostel. 8.

In modum amici, Tanquam amicus. Sueton. de Claris gram. Sic Liu. 5. ab Vrbe, Vaticinantis in modum cecinit.

In monendo. Plaut. Bacchid. 1,

Pol magis metuo, in monendo ne mihi desuat oratio.

In mora Tribuni erant. Liu. 3 ab Vrbe.

In more est, De more & consuetudine. Plin. lib. 16 cap 4.

In morem. Virgil. 8. Æneidos, Pellibus in morem cincti. Alio loco dicit De more.

In morte, Dum moritur. Plaut. Menæch 9,

Qui in morte regnum Hieroni tradidit.

In multum velocior. Plin lib. 10 cap. 36 ad finem.

In mundo esse, antiqui dicebant, pro Paratum esse & in promptu. Plaut. Asinar. Act. 2. scen. 1,

Aut mihi in mundo sunt virgæ, aut atriensi Sauriæ. Id est, mihi paratæ, aut Sauriæ. omnium vt illis cædat, aut Sauria. Meminit Charisius lib 2, his quidem verbis, In mundo, pro palàm & in expedito, ac certò. Plaut. Quia sciebam pistrinum in mundo fore. Cæcilius quoque. & quæ sequuntur. Porrò locus Plauti à Charisio indicatus, in multis codicibus sic perperam legitur, in Pseudol. Act 1. scen. vltima, Pistrinum iucundum sciba, si id faciem, mihi. Et versu mox sequēte, Non à me scibat pistrinum iucundum tibi, Quam ea mussitabas? quum vtrubique pro iucundum legendum sit, in mundo: vt etiam habet Plautus ab Ioachimo Camerario felicissimè multis in locis castigatus. Quòd si quæras quæ sit origo huius sermonis, fortasse à mundo muliebri id ductum est. Mulieres enim quæ ad cultum corporis faciunt, in promptu habent: condúntque omnia in arcula diligenter, vt præstò semper sint, quum vti velint.

¶ In noctes singulas Plaut. Trucul 6,

-quid maceria illa ait, in hortu

Quæ est, quæ in noctes singulas lattere fit minor, qua is ad vos

Damni permensus viam est?

In nominando. Varro 1. de Re rust cap. 9, In ea enim & lapis, & arena, & cætera eius generis sunt in nominando comprehensa.

In nouissimis esse, Inter vltimos, & quod vulgus dicit, *de vltimis*. Cic. pro Rosc. Comœd. Itaque perbreui tempore, qui ne in nouissimis quidem erat histrionibus, ad primos peruenit comœdos.

In noxa, vel noxia esse. Terent. Phorm. 2. 1,

-haud ita est,

Hic in noxia est. Id est, hic peccatum illud commisit. Liuius 7. bell. Punic. Comprehensi omnes qui in noxa erant.

In numerum ludere Virg. ecloga 6.

Tum verò in numerum Faunósque ferásque videres

Ludere, tum rigidas motare cacumina quercus. Seruius, Hoc est saltare ad modum rhythmi & cantilenæ.

In numerato pecuniam habere. Vlpian. in l. Mag e. 5 Non passim. D. de rebus eorum qui sub, &c. Quærere regu debet, an pecuniam pupillus habeat, vel in numerato, vel in nominibus.

In numerato habere, Id est in promptu. Quintil. lib 6 cap. 3.

¶ In obliquum alios sequi. Liu 8. bell. Pun.

In obscuro est. Martianus in l. Si seruos D. de fideicommissariis libertatibus, Sed si in obscuro sit, qua mente post libertatem legauerit eundem seruum: in obscuro libertatem præualere. Id est, in dubio.

In occasum est sol. Columel. lib. 12. cap. 25, Quum sol in occasum fuerit, erigantur.

In occulto agere, Clàm. Plaut. Trinum. 10,

Nihil ego in occulto agere soleo: meus vt animus

Est eloquar. Id est, palam omnia facio, nihil clàm.

In oculis quidem exercitus quid ex eo est consecutus? Cicero 2. de Finibus.

In oculis habitare, pro Versari in publico, vertit Budæus. Cicero pro Plancio. Nam posteaquam sensi Populum Romanum aures hebetiores, oculos acres atque acutos habere: destiti, quid de me audituri essent, cogitare: feci vt postea quot die me præsentem viderent: habitaui in oculis, pressi forum neminem à congressu meo.

In oculis esse. Cic. pro Plancio, Sed vt redeam ad Plancium, nunquam ex vrbe abfuit, nisi fortè lege, necessitate. non valuit rebus ijsdem, quibus fortasse nonnulli: at valuit assiduitate, at valuit seruandis amicis, valuit liberalitate. fuit in oculis, petiuit, est vsus ratione, &c.

In odiis residens mores pristini. Plaut. Trucul. 2.

In odio esse. Cic. 7. Verr. Videmus quanta sit in inuidia, quantóque in odio apud quosdā homines nobiles, nouorum hominum virtus & industria.

In odio alicre. Plin. lib. 6. cap. 27, Ibi monsluum soli aurū in odio contrahunt: id defodiunt, ne quo cui sit in vsu.

In omnia. Patercul. lib. 2. Accepta in Germania clades sub legato M. Lolio, homine in omnia pecuniæ quàm rectè faciendi cupidiore.

In opere faciundo. Terent Heaut. 1. 1,

At enim dices, me quantum hic operis fiat, pœnitet.

Quod in opere faciundo operæ consumis tuæ,

Si sumas in illis exercendis, plus agas.

In orbem se torquere: hoc est, in gyrum, & circulum aut circuitum. Liu 4. ab Vrbe, Tumulo quodam occupato in orbem se trahebant.

In orbem, Vicissim, alius post alium. Liuius 5 ab Vrbe, Senæ horæ in orbem operi attributæ sunt, nocte ac die nunquam ante omissam, quàm in arcem viam facerent. Id est quisque sex horas laboraret sua vice. Ibidem lib 3. Vt vnus fasces haberet, & hoc insigne regium in orbem suam cuiusque vicem per omnes iret.

In ordine. Plaut. Casin. 22,

Omnem in ordine rem fatere. Id est eo ordine quo acta est.

In ordinem redigi vel cogi. Liu. lib. 12, Tribuni plebis in ordinem coacti. Vide COGO.

In ordinem reponere. Colum. lib. 9. cap. 11, Reponat in ordinem reliquorum aluearum.

In os, pro In faciem. Senec. de Benefic. 7, Si in ora parentum filios iugulat.

In ore est omni populo, Fama est, vulgare est. Terent. Adelph. 1, 5.

¶ In pariendo. Terent. And. 4. 5,

-dis pol habeo gratias,

Quum in pariundo aliquot adfuerunt liberæ.

In parte causæ. Plin. epist 5, Nitebamur nos in parte causæ sententia Metij Modesti optimi viri. Vulgus, *In vna parte processus* dicit.

In parte laboris ac periculi fuisse Liuius in Præfatione belli Macedon. Me quoque iuuat, velut ipse in parte laboris ac periculi fuissem, ad finem belli Punici peruenisse.

In partem: hoc est, Pro sua parte. Plaut. Asin 12,

Age sis, tu in partem nunc iam hanc delude, atque amplexare hanc. Liuius 6 ab Vrbe.

In partem, cui opponitur In totum. Vlpian. in l. 2. D. De noxal. act. Si fuerit alienatus seruus in totum, vel in partem.

In partem dimidiam decuquaree. Colum. lib. 12 cap 24. Quod vulgus practicorum dicit *ad partem dimidiam*

In vtramque partem. Cic. 4. Academic Itemq. ea quæ interrogare in vtranque partem respondere possumus, sequentes, &c.

Venire in partem alicuius rei. Quintil. in Prœm. lib 1.

In paucos dies tolerabilis, Paucis diebus. Liu ab Vrbe cond Obsidio in loco nudo, atque inopi, vix in paucos dies tolerabilis erat.

In pedes, In fugam. Terent. Eunucho, 5 2,

-interim

Dum ante ostium sto, notus mihi quidam obuiam

Venit:

Venit: vbi vidi, ego me in pedes, quantum queo,
In angiportum quoddam desertum. Idem Phorm. 1.4.
Atque hinc me conicerem protinus in pedes.

In pedes nasci, Vide NASCOR.

In pedem, Id est, pro singulis pedibus. Cic. Qu. frat. lib. 3.17, Is se ternis nummis in pedem tecum transegisse dicebat.

In pedes soleas inducere. Cic. 2. de Inuent. Quidam iudicatus est parentem occidisse: et statim, quod effugiendi potestas nõ esset, ligneæ soleæ in pedes inductæ sunt.

In perendinum, Perendie, die sequenti crastinum. Plautus Trinummo. 17.

In periculum legis includi. Cic. pro Cluentio. Nec nunc quicquam agitur, mihi credite Iudices, & prospicite id quod prouidendum est, nisi vt Equester ordo in huiusce legis periculum includatur.

In perpetuum, contrarium habet In tempus. Plin. epist. 53, Hic numerosissimæ causæ terminus fuit, quibus absolutis, pluribus damnatis, atque etiam relegatis, aliis in tempus, aliis in perpetuum. Cic. 3. Verr. Idcirco tibi amicum in perpetuum fore putasti?

In perpetuam, pro Omnino. Cicero ad Atticum, libro 12.241, Apud Apuleium (quoniam in perpetuum non placet) in dies vt excuser, videbis.

In plenum, Summatim. Plin. lib. 12. cap. 16, In plenum autem probatio est minutis glebis.

In plenum, pro Plenè, omninò, perfectè. Caius in l. Neratius. D. De condict. indebiti.

In portu sum, id est in tuto. Cic. ad Varronem, lib 9 6, His tempestatibus es propè solus in portu.

In posterum, id est, Postero tempore. Cicero de Amicitia, Quúmque plurimas & maximas commoditates amicitia contineat, tum illa nimirum præstat omnibus, quòd bona spe prælucet in posterum.

In posterum tempus. Cic. 2. de Nat. deor. Defectiones Solis & Lunæ cognitæ, prædicatæque in omne posterum tempus, quæ, quantæ, quando futuræ sint.

In posterum, & In præsens, contraria. Cicero ad Brutum, Vt & in præsens sceleratos ciues timore ab impugnanda patria deterrerem, & in posterum documentum statuerem, nequis talem amentiam vellet imitari.

In posteritatem, pro In posterum. Cic. in Catil. Quanta tum erat insidiæ nobis, si minus in præsens tempus recenti memoria scelerũ suorum, at in posteritatem impenderat.

In potestate alicuius esse. Cic. ad Metellum, lib. 5 4, Quòd si mihi tua clementia opem tuleris, omnibus in rebus me fore in tua potestate tibi confirmo.

In potestatem esse. Cic. pro L. Manilia, In prædonum potestatem fuisse sciatis. Vbi ex vetusto codice legitur in potestate.

In potiundo. Terent. Heaut. 2.3,
Tuum esse in potiundo periculum non vis. Hoc est, vt ex patiaris.

In præsentia, Nunc temporis. Terent. Phorm. 5 2,
Promissum est ne in præsentia hæc hinc abeat. Idem Adelph 2.2,
-verùm ego nunquam adeò astutus fui,
Quin quicquid possem, mallem auferre potius in præsentia. Cicero Att. lib 8.163. Idem 5 de Finib. Sed quoniam non possunt omnia simul dici, hæc in præsentia nota esse debebunt.

In præsentia. & Post, opponuntur. Cic. 7. Verr. In præsentia, inquit Cleomenes, quoniam ita necesse est: sed pòst aliquid videbimus, ne iste nobis obstare possit.

In præsens, Idem. Plin. in Paneg. Quos quidem non præsens tantùm, sed in æternum repressisti. Gell. lib. 12. cap. 11, Quum emere vellet in palatio domum, & pecuniam in præsens non haberet.

Lætus in præsens animus. Horat. 2. Carm. ode 16.

In præsenti Cicero dixit de tempore in quo loquebatur: vt Græci ἐν τῷ παρόντι. is ad Cælũ ita scribit lib. 2 9, Hæc ad te in præsenti scripsi, vt speres te assequi id quod optas.

In præteritum laudare. Quintil. lib. 7. cap. 5.

In pretio esse. Horat. de Arte poet.

In primis, Ante omnes, vel ante omnia, vel vnum ex primis. Terent. Eunuch 3.1,
Audieras? o sæpe, & fertur in primis. Cicero in Verrem, Homini in primis gloriosissimo respondet. Idem ad Tironem, lib. 16.5, Omnes cupimus, ego in primis, quamprimum te videre.

In primis, venerare deos. Virg. 1. Georg.

In principibus, pro Inter primos. Cic. ad Lent. lib. 1.7, Quem tamen illi esse in principibus facile sunt passi, euolare altius certè noluerunt.

In principio. Terent. Phorm 2.1,
Sed quid cessas hominem adire, & blandè in principio alloqui?

In priuato. & In publico, contraria: pro Priuatim & publicé. Liu. 9. bell. Maced. Mulieres damnatas cognatis, aut in quorum manu essent, tradebant: vt ipsi in priuato animaduerterent in eas: si nemo erat idoneus supplicij exactor, in publico animaduertebatur.

In probro esse. Terent. Phorm. 5.4.
Quin si hoc celetur, in metu: sin patefit, in probro sient.

In procliue. Lucret. lib. 2,
Et procursus item in procliue volubilis extat.

In procliui quod est facere. Terent. And. 4.2,
-sed si id non poterit:
Id faciam, in procliui quod est, per me stetisse vt credat.

In promptu. Ouid. 1. de Remed. amoris,
In promptu causa est, desidiosus erat. Id est, manifesta est, & patet.

In promptu est & patet. Cic. 2. de Orat. Sed quum illa pateant, in promptúque sint omnibus, neque ea interpretatione mea aut ornatius explicari, aut planius exprimi possint, &c.

In propatulo positum, Palàm. Liu. 5. ab Vrbe. Idem 4. bell. Pun. Apparata conuiuia omnibus in propatulo ædium fuerant.

Iam in propinquo certamen erat. Liu. 6. ab Vrbe.

In proximo. Terent. Heaut. 1.1,
Inde adeò quòd agrum in proximo hic mercatus es.

In proximum Senatum differre. Plin. epist. 35.

In publico omnes porticus commensi sumus. Plaut. Mostel. 11.

In publico pernoctare, Vide PERNOCTO.

In publico & in foro: In secreto & intra parietes contineri, contraria Liu. 5 bell. Nec iam in secreto modo atque intra parietes abstrusi contemnebantur Romani ritus, sed in publico etiam ac foro, Capitolióque mulierum turba erat, nec sacrificantium, &c.

In publicum proponere. Cic. 2. de Lege agraria, Aliquando tãdem me designato lex in publicum proponitur.

In publicum, auxilium polliceri. Quintil. lib. 10 cap. 7.

In publicum redigere bona, Proscribere, & in publicum vendere. Liu. 2. ab Vrbe, De bonis regiis, quæ reddenda antè censuerant, res integra refertur ad Patres. Illi victi ira vetuere reddi, vetuere in publicum redigi: diripienda plebi sunt data, vt, &c.

In punctum, pro In singula puncta. Suet. in Nerone, cap 30, Quadragenis in punctum nummis aleam lusit.

¶In quos sumus, Inter quos sumus. Cic. Att. lib. 10.303, Quid enim dicam de hac iuuentute? ea verò, quæ mihi quidem qui illum amo, sunt his ipsis malis, in quos sumus, miseriora, non sunt ab obsequio nostro.

In querelis meus. Plaut. Menæch. 14,
Qui aut fœnore, aut periuriis paratam rem habent,
Mens in querelis.

In quinquennio pecuniam consumi. Cic. 4. Verr. Non opinor id ages, vt ista pecunia in quinquennio consumatur in statuis.

¶In rationem eandẽ scriptæ epistolæ. Id est, In eandem formam, eiusdem sententiæ ac sensus. Cic. ad Att. lib. 1.7, Et mea sponte faciebam antea, & pòst duabus epistolis tuis perdiligenter in eandem rationem scriptis, magnopere sum commotus.

In reliquum tempus. Cic. pro Lege agrar. Deinde etiam in reliquũ tempus diligentissimè sancit, vt, &c.

In remedio esse. Plin. lib 8 cap. 16, Gustatus deinde sanguinis in remedio est.

In rem præsentem olim rem veniebant, quum locum oculo ac digito designare volebant: vt hodie quum aut iudex pronuntiat, aut inter litigantes conuenit, agrum quem controuersum facere volumus, aut reo designari, aut testibus per inquisitorem demonstrari certis finibus circumscriptum: videlicet vt ille deliberare de re controuersã possit, cedere néc ve vindicante debeat, hi vt certi sint testimonij sui. Cicero 1. de Orat. An verò si de re ipsa, si de finibus, quũ in rem præsentem non venimus. Idem pro A. Cecinna, Placuit Cecinnæ de amicorum sententia constituere, quo die in rem præsentem veniretur. Budæus.

In rem præsentem perducere. Plinius epist. lib. 3. Non potui te magis in rem præsentem perducere. Id est, non potui planius omnia vt acta sunt, scribere, vt periode omnia teneres, atque si in re præsenti fuisses. Quintil. libro 6. cap. 2, de affectibus, Quarum rerum ingens plerunque vis est, velut in rem præsentem animos hominum ducentium Budæus.

In rem præsentem excurrere. Plin epist. 225.

Quemadmodum in rem præsentem venire dicebãt, ita in re præsenti disceptare. Liu. 4. bell. Maced. Qui inter Carthaginienses & regem in re præsenti disceptarent.

In re præsenti, E re nata, quod dicitur. Plaut. Casin. 10,
In re præsenti, ex copia piscaria
Consulere licebit quid emam. Idem Amph. 4,
Nam ego fui illic in re præsenti, & meus, quam pugnatum est, pater.
Id est præsens aderam.

In re præsenti, pro Tunc. Quintil. lib 6 cap. 3, Occisum hominem queror, nõ omnia quæ in re præsenti accidisse credibile est, in oculis habebo?

Velut in re præsenti aliquid constituere. Quintil. lib. 7 cap. 11. Illa potentissima est, quæque verè dicitur œconomica totius causæ dispositio, quæ constitui nisi velut in re præsenti non potest.

In rem ea est, In rem & vtilitatem meam. Plaut. Trucul. 18,
In rem mea triduum hoc saltem, dum aliquo miles circumducitur.

In re ipsa. Terent. Hecyr 5.2,
Philippe nostras mulieres suspectas fuisse falsò
Nobis, in re ipsa inuenimus Id est certò.

In eam rem siquid habebo, tibi quoque etiam proderit. Plautus Trucul. 18.

In rem esse. Tacitus, Coloniam copiis validam auferre Vitellio, in rem famámque videbatur.

In rem nostram est. Id est, in nostrã vtilitatem. Plaut. Pers. 16. Terent. And 3.3,
Si in rem est vtrique, vt fiant: accersi iube. Idem Hecyr. 2.2,
Quod si tu idem faceres, magis in rem & nostram & vostrã id esset.

In rem venter. Plaut. Persa, 10,
Verum hercle magis in ventris rem videbitur. Hoc est, pro saginando ventre.

In rem iurare. Vlpianus, in l. 1. D. Quar. rer. act. non dat. Si fideiussor iurauit, siquidem de persona sua tantùm iurauit, quasi non esset ipse obligatus: nihil reo proderit. Si verò in rem iurauerit, dabitur exceptio reo quoque.

In rem concepta actio, vel scripta, Quæ licet naturã sit in personam, cum actione tamen in rem hoc habet commune, vt contra quemcunque, ad quem res de qua sit quæstio venerit, detur. Vlpianus in l Hac stipulatione. D. Vsufructuarius quemadmodum caueat, Et quum in rem sit doli mali mentio concepta, omnium dolum comprehendere videtur successorum & adoptiui patris. Idem in l. Metum. §. fin. D De eo quod metus causa gestum erit, Sed est verius quod Marcellus notat, etiam aduersus reum competere actionem hanc, quum in rem sit scripta.

In rerum natura aliquid constare. Cic. de Amic. Agrigentinũ do-

ctum quendam vicum carminibus Græcis vaticinatum ferunt, quæ in rerum natura, totóque mundo constarent, quæque mouerentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam.

In respectum. Senec. de Benefic. lib. 4. cap. 35, In illius respectum, iste populo præsideat: non quia scit aut potest, sed quia alius pro eo meruit.

In ridiculo haberi, Ludibrio esse. Plaut. Pœn. 18,
Neque ab iuuentute ibi in ridiculo habitæ.

In ridiculo esse. Plaut. Casin. 22,
Ita nunc pudeo, atque ita nunc paueo, atque ita in ridiculo sumus ambo.

¶ In saginam se conijcere, Ventri indulgere. Plaut. Trinum. 10,
-in saginam
Herus se coniecit meus: credo ad summos bellatores
Acrem fugatorem fore, & capturum spolia.

In salute alicuius salutem. Plaut. Trucul. 6.

In senecta. Plaut. Milite. 10,
Eam me pudet tibi in senecta obijcere solicitudinem. Hoc est, te tam seni, quum sis iam senex.

In senioribus est, Hoc est, inter grauiores & seniores. Plautus Casinæ, 2,
Antiquam eius edimus comœdiam,
Quam vos probastis qui estis in senioribus.

In sententiam eam dicere. Cic. Att. lib. 2. 37, Hæc & in eam sententiam quum multa dixisset, aiebat illum, &c.

In sententia eadem esse. Cic. ad Tironem, lib. 16. 3, Approbaui tuũ consilium, neque nunc muto, si tu in eadem es sententia.

In seruitute habere. Plaut. Pœn. 19,
In seruitute hic habuit duas filias tuas.

In serum pro In vesperum. Suet. in August. cap. 16, Nec multò pòst naualis prælio apud Actium victi, in serum dimicatione protracta, ut in naui victor pernoctauerit.

In singula iugera centenos sextarios efficiant. Columel. lib. 3. capite 3.

In singulas ciuitates imposita pecunia Liu. ab Vrbe, Mulcta quinquagentûm æris in singulas ciuitates imposita.

In singulis stipendiis. Plaut. Epid. 2,
Id modò videndum, vt materies suppetat scutariis,
Si in singulis stipendiis ad hostes cauuas dabit.

In singulos H-S. quinquagenis millibus damnari maluistis? Cic. 5. Verrina.

In singulos modios. Cic. 5. Verr. Pro frumento in modios singulos duodenos sestertios exegisse.

In sodalibus illis es. Plaut. Pers. 16,
-tu in illis es decem sodalibus,
Te in castrum ire hinc oportet.

In solatio esse, Solari & gaudere. Plaut. Amphit. 8. 12,
-& domum Laudis compos reuenit, in solatio est.

In solutum accipere, Id est vice solutionis. Senec. de Benefic.

In solem aliquid proferre. Columel. lib. 9. cap. 13, Quum clementia diei suaserit in solem proferre.

In sole pyra ponere donec arescant. Columel. lib. 12. cap. 14.

In somnis, Inter somniandum. Plaut. Amphit. 7,
Ibi fortè istum si vidisses quæsodam in somnis Sosiam.

In somnis, Id est per somnos, vt Seruius ait, hoc est inter dormiendum. Virgil. Æneidos,
In somnis ecce ante oculos mœstissimus Hector
Visus adesse mihi.

In speciem, Dissimulanter, & veluti per speciem tantum. Liuius 10 belli Punici, Ducentes paucos in speciem captiuos. Idem 4. ab Vrbe condita

In speciem, & Reipsa, contraria. Liu. 3. ab Vrbe, Dilatáque in speciẽ actione, reipsa sublata, Consules extemplo accersiti.

Præclara classis in speciem, sed inops & infirma propter dimissionem propugnatorum atque remigum. Cic. 7. Verr.

In spem. Liuius 2. ab Vrbe, Multóque plures, vt in spem vniuersæ prædæ, flumen traiciunt.

In spem venire. Cic. ad Varronem, lib. 9. 1, In spem tamen venio aduentum tuum appropinquare.

In spe esse. Liuius 5. bell. Maced. Ii post deportatos ex Græcia exercitus, primò in spe fuerant, & Antiochum in vacuam Europæ possessionem venturum, &c.

In studia mittere quempiam aliquò. Patercul. lib. 2, Apolloniam eum in studia miserat. Hoc est, ad incumbendum studiis literarum.

In summa, Summatim, breuiter. Plin. epist. 96, In summa non profuturum et si donassem, profuturum si cessissem. Idem epist. 94. lib. 6, In summa, nosti facetias hominis. Cicero ad Qu. frat. lib. 2. 16, In summa, quattuor sententiis, &c.

In summo beneficio. Cic. 5 Verr. Hoc vix ab Apronio in summo beneficio, pro iis qui etiam tum incolumes erant, impetratum est.

In omni summa. Cic. ad Qu. frat. lib. 3, Et in omni summa, vt mones, valde me ad otium pacémve conuerto.

In summum euadere. Liuius 5 ab Vrbe.

In superuacuum. Seneca, de Ira. Id est frustra.

In suspenso relinquere. Plin. epist. 248.

¶ In tam breui spatio. Terent. Heaut. 5. 2, Vt pater
Tam in breui spatio omnem de me eiecerit animum patris?

In tantum. Plin. lib. 8. cap. 16, Et male credi libertas ei, cui in tantum cessisse etiam feritas.

In tantum, in quantum. Plin. in Paneg. ad finem, Si denique in tantum diligo optimum principem, in quantum inuisus pessimo fui.

In tantum, vt. Plinius lib. 10. cap. 53, Aliquæ in tantum, vt effœtæ moriantur.

In talibus viris. Cic. de Amic. Nam hæc quidem in talibus viris quid attinet dicere?

In te est mihi salus. Plaut. Pseud. 3.

In te copia est sodali tuo. Plaut. Epid. 7.

In te, Contra te. Plaut. Trinum. 4.
Hæc cum audio in te dici, excrucior miser.

In tempore aduenire, Id est opportunè. Plaut. Capt. 13. Liuius 4 ab Vrbe, Aut in tempore pugnam iniisse.

In ipso tempore. Terent. And. 3. 2.
Atque adeò in ipso tempore eccum ipsum obuiam Chremetem. Idẽ Hecyr. 4. 4,
Opportunè te Phidippe in ipso tempore ostendis.

In tempus. Plin. epist. 49. Mox quasi alio die studebat in cœnæ tempus. Cic. Att. lib. 2. 34. Nam & eiusmodi sunt ij versus, vt in tempus ab inimico Pompeij scripti esse videantur.

In præsens tempus, pro Nunc. Cic. 2. in Catil. Video si mea voce ire in exilium animum induxerit, quanta tempestas inuidiæ nobis si minus in præsens tempus recenti memoria scelerum eorum, at in posteritatem impendeat. Budæus.

In omne tempus. Cic. Lucceio, lib. 5. 15, Dicerem iucundius: nisi id verbum in omne tempus perdidissem.

In tormentis esse. Plin. epist. 176, In tantis tormentis eram, quum scriberem hæc.

In totum, Omnino. Plin. in Præfat. Et ne in totum videar Græcos insectari, ex illis nos velim, &c.

In totum, & In vniuersum, fermè pro eodem. Quintil. de Prœmio, Aristoteles quidem in totum id necessariũ apud iudices negat.

In tranquillo esse. Terent. Eunuch. 5. 9,
-tum autem Phædriæ
Meo fratri gaudeo amorem esse omnem in tranquillo.

In transcursu, Obiter. Plin. lib. 3. cap. 5. Nec ignoro ingrati ac segnis animi existimari posse meritò, si breuiter atque in transcursum hunc modum dicatur terra.

Tractare aliquid in transitu. Quintil. lib. 6. cap. 2, Et eorum non simplex natura, nec in transitu tractanda.

In triduo hoc, In spatio tridui. Plaut. Pers. 2. Plin. lib. 9. cap. 51, Ceteræ fœminæ in triduo excludunt, si mas attigit.

In turpissimis rebus habere. Cæsar 6 belli Gall. Intra annum verò vicesimum fœminæ notitiam habuisse, in turpissimis habent rebus.

In tunicis albis venerunt. Plinius epistol. 147. Id est tunicis albis induti.

In tussiendo, Per tussim. Plaut. Asin. 13,
-ne sic tussiat,
Vt cuiquam linguam in tussiendo proserat.

In tuto res est. Plaut. Merc. 7. Terent. Heaut. 4. 3,
Nam amici quoque res est videnda in tuto vt collocetur.

In turrim educere legiones. Plaut. Mostell. 15.

¶ In verba certa dare recuperatores. Cic. 5. Verr. Quærebant quæ in verba recuperatores daret: respondebat, si pateret aduersus edictũ fecisse, quæ in iudicio dicturum esse dicebat.

In veritate, pro Verè. Vlpian. in l. Hæres institutus. D. De acquir. hæreditate, Non poterit adire hæreditatem, etsi eius conditionis sit, vt in veritate testari poterit. Idem in l. Quæ vtiliter D. De negotiis gestis, Quamuis animo gerendi sororis negotia id fecit: in veritate tamen filiorum defuncti gessit.

In vero. Vlpian. in lege Qui cum tut. §. vlt. D. De transact. Qui per fallaciam cohæredis, ignorans vniuersa quæ in vero erant.

In vesperum parata. Plaut. Mostell. 9,
Parata res mala est in vesperum huic seni.

In via. Plaut. Menæch. 9,
Ne vxor cognoscat te habere, si in via conspexerit.

In vicem succedere. Plin. lib. 31 cap. 37, Sed exempta modicè non sunt letalia, in vicem eorum succedente corporea cicatrice.

In vicino sunt terræ. Plin. lib. 2. cap. 16.

In viros diuidere: hoc est in singulos viros, vel viritim. Plautus Aulul. 5.

In vitam vti cibo. Patercul. lib. 2. C. Cæsar semper & somno & cibo in vitam, non in voluptatem vtebatur.

In vnguem committi. Celsus lib. 8. cap. 1. de suturis quibus connectuntur ossa capitis, verba faciens. Ex his ceteræ quidem suturæ in vnguem committuntur. Quid autem sit in vnguem committi sic explicat Galenus lib. De ossibus, cap. 1, Sutura, compositio quædam est, ad consutarum rerum (vtpote quæ in capitis ossibus habetur) similitudinem. Hanc nonnulli dum explicare student, serratam compagem structuramque, alij in vnguem commissuram esse definiunt. Sed illi nobis, vt puto, patefaciunt atque in memoriam reuocant, quũ serræ inter se contrario occursu ingrediuntur: hi verò, quæ in vnguem cõmitti dicuntur, quum gibbæ videlicet partes ad vnguium figuram structæ, in sinus quibus aptè excipi possunt, subeunt. Idem De vsu partium lib. 9. sub initium, Ossium quæ ad suturæ generationem adaptantur, vtrunque eminentiam habet & cauitatem, non vna serie, sed situ alternantes. Est autem eminentia quidem, figura vnguibus digitorum proximè assimilis. Cauitas verò, sedes est, huiusmodi figuræ commensurata. Vtrunque igitur os suis cauitatibus alterius eminentias excipiens, totam figuram articulationis efficit, duabus serris ex aduerso in sese ad dentes in vnguem compositos ingredientibus simillimam. Paulo pòst, Quum & vestimentis ex pluribus panniculis consutis compositionem hanc comparaos, haudquaquam aberrauerís: vnde & veteres (vt ego arbitror) suturas ipsas appellarunt: quod nomen in hunc vsque diem retinent. Virgil. lib. 2. Georgicorum,
Indulge ordinibus: nec secius omnis in vnguem
Arboribus positis secto via limite quadret. Seruius, In vnguem, Id est ad perfectionem. Et est translatio à marmorariis, qui iuncturas vnguibus probant.

In vniuersum, pro eo quod est generaliter. Quintil. Verùm antè quàm de singulis loquar, pauca in vniuersum de varietate opinionũ dicenda sunt.

In volatu pascitur hirundo, Volando. Plin. lib. 10. cap. 24, Ea demũ sola

fuis auium non nisi in volatu pascitur.

In vulgus fama pessima. Liu.3.ab Vrbe, Sepultus ingenti militum mœstitia, pessima decemuirorum in vulgus fama est.

In vulgus gratum. Cic.ad Atticum, lib.2.37, Quod egregiè non modò iis qui viuunt opera, sed etiam in vulgus gratum esse sentimus. Hoc est vulgo gratum.

¶In, pro De. Cic.ad Trebatium lib.7.epist 16, Deinde quòd in Britannia non nimis φιλοθέωρον te præbuisti, planè non reprehendo. Id est, De Britannia: quantum ad Britanniam: vel in expeditione & negotio Britanniæ. neque enim Trebatius in insulam Britanniam nauigarat. id quod docet ipse Cicero libro eodem epist.10. his verbis, Tu in re militari multò es cautior, quàm in aduocationibus: qui neque in Oceano natare volueris studiosissimus homo natandi, neque spectare essedarios. In Britannia igitur, id est, quod ad profectionem in Britanniam pertinet.

¶In, componitur cum omnibus literis tam vocalibus, quàm consonantibus. sed quando vocalibus iungitur, vel c,d,f,g,h,n,q,s,t, semper remanet n. vt inauris, ineo, inicio, inops, inuoco, incedo, induco, infero, ingero, inhibeo, innuo, inquiro, insisto, intueor. Quando verò cum b,m, & p, mutatur n. in m: vt imbibo, immunis, impono. Cum l, & r, mutatur n. in l, vel in r, vt illudo, irruo.

Inabruptus, Adiect. {ἄῤῥηκτος} Quod non est abruptum, aut quod abrumpi non potest. Stat.5.Sylu.1,
Nec mirum si vos collato pectore mistos
Iunxit inabrupta Concordia longa cathena.

Inaccessus, Adiectiuum {ἀπρόσιτος} Ad quem non acceditur, vel accedi non potest. Plin.lib.10 cap.12, Deserta incolit: nec tantum desolata, sed dira etiam & inaccessa.
Aditus inaccessi. Silius lib.3,
Rumpit inaccessos aditus, atque ardua primus
Exuperat. De Hannibale superante Alpes.
Inaccessos, Ad quem nullus debeat accedere. Virg.7.Æneidos,
Diues inaccessos vbi Solis filia lucos
Assiduo resonat cantu. Seruius.

INACHIA {Ἰναχία} vocatur tota Peloponnesus, non solùm Argos. Stephanus.
¶Inachia, Puellæ nomen adamatæ ab Horatio, cuius ipse meminit Epod 11,
Hic tertius December, ex quo destiti
Inachiá furere, syluis honorem decutit. Et ode sequente.

INACHVS {Ἴναχος} pater Ioniæ vel Iuæ, qui primus apud Argiuos regnauit, & Inacho fluuio nomē dedit: vnde & poetæ fluuium ipsum Iunis patrem vocant, & regem faciunt Argiuorum, de quo Strabo lib.8. De Inacho rege meminit Horat.2 Carm.ode 3,
Diuésne prisco natus ab Inacho, &c.
Antiquus. Senec. Thyest.4. Volucer. Senec Herc.OEth.2.
Fabula est apud Ouid.1.Metam.& apud.Virg.7 Æneid.

Inachides, Patronym. {Ἰναχίδης} Ouid.1.Metam. Non tulit Inachides. De Epapho, qui ex Ioue vel Iside natus erat. Stat. pro gentili posuit, libro 3, -trepidi de sedibus astant
Inachidæ. Id est Argiui.

Inachis, Patronymicum fœm. {Ἰναχίς} Propert.lib.1.eleg.3,
Sed sic intentis hærebam fixus ocellis,
Argus vt ignotis cornibus Inachides. Id est Ius filiæ Inachi. Ouid.
1.Metamorphoseos, -inque nitentem
Inachidos vultus mutauerat ille iuuencam.
Ripæ Inachidæ. Ouid.1.Metamorphoseos,
Venit & ad patrias, vbi ludere sæpe solebat
Inachidas ripas. Posuit pro gentili Inachias ripas.

Inachius, Adiectiuum {Ἰνάχειος} Virg.3 Georgicorum,
Inachiæ Iuno pestem meditata iuuencæ.
Vrbes Inachiæ. Stat.1.Thebaid.
Littus Inachium. Ouid.5.Fast.

In aduersum {εἰς τὸ ἐναντίον} pro In parte aduersa. vice aduerbij fungitur. Cæsar 5.bell.Gall. L. Cotta legatus omnes cohortes, ordinésque adhortans, in aduersum os funda vulneratur. Columel.lib.4.cap.25.

Inadulabilis, pen.corr. Adiectiuum {ἀκολάκευτος} Nō obnoxius adulationi. Gell.lib.14.cap.4, Ea imagine autem istius significatione intelligi voluit iudicem, qui iustitiæ antistes est, oportere esse grauem, sanctum, seuerum, incorruptum, inadulabilem, &c.

Inædifico, inædificas. pen corr. {ἐνοικοδομέω} inædificare, Idem quod ædificare significat. Cæsar 1.bel.Ciuil. Portas obstruit, vicos, plateásque inædificat, fossas transuersas viæ perducit.
Locum inædificare. Scæuola in l.vlt. D.de pign.action. Quum eum locum inædificare vellet.
Inædificata & immolita ædificia. Liu.9.bell.Maced.
¶Inædificare, pro Simul ædificare & construere. Plin.lib.10.cap.3, Inædificatur nido lapis aëtites, quem aliqui dixere gagatem. Hoc est, in nido ædificatur.
¶Inædificare, Quod ædificatum erat destruere. Cic de Arusp.resp. A Sexto Serrano sanctissima sacella suffossa, incensa, inædificata, oppressa, summa denique turpitudine esse fœdata nescimus?

Inæqualis, & hoc inæquale, pen.prod. {ἄνισος, ἀνώμαλος} Notæ significationis.
Autumni inæquales. Ouid.1.Metam. quia Autumnus modò frigidus est, modò calidus: ideò morbosus.
Inæqualis mensa. Martial.lib.1.51,
Pinguis inæquales onerat cui villica mensas.
Inæqualis tōsor, Qui inæqualiter tondet. Horat.lib.1.epist.1.paulo antè finem. Vide Tonsor in TONDEO.

Inæquo, inæquas {ἀνισόω} inæquare, Complanare, adæquare. Cæs.1.bel.Ciuil. Fossas transuersas viis perducit, atque ibi sudes, stipitésque præacutos defigit. Hæc leuibus cratibus terráque inæquat.
Onus inæquatum. Tibul.lib.4 ad Messalam, eleg.1.

Inæqualitas, penult.corr. inæqualitatis {ἀνισότης, ἀνωμαλότης} Columel. lib.3.cap.12, Opus est inter has inæqualitates magno temperamento.

Inæqualiter, penult.corr. Aduerbium {ἀνίσως} Columel. de Arboribus, cap.7, Et eodem ferro acuto plagam emendes, sicubi inæqualiter findi videbitur. Liuius 8 bell. Pun. Clauos secum ferreos portantes, quà per inæqualiter eminentis rupis poterant, scandunt.

Inæquabilis, & hoc inæquabile, pen.corr. {ἀνώμαλος} Idem quod Inæqualis. vt Inæquabilis locus campester. Varro 1. de Re rust.cap.6.
Inæquabilis percussus venarum, Vide PERCVTIO.
Inæquabili varietate distinguere. Cic.in Partit.

Inæquabiliter, pen.corr. Aduerbium {ἀνωμάλως} Varro 3. de Re rustic. cap 9, Ob quam rem oua aut inæquabiliter maturescunt, aut consenescunt.

Inæstimabilis, & hoc inæstimabile, pen.corr. {ἀτίμητος} Quod æstimari non potest. Liuius 5.bell.Maced. Quòd è grege se imperatorū, velut inæstimabilem secreuisset.
Æstimabile & Inæstimabile, contraria. Cic.3.de Finib. Æstimabile esse dicitur (sic enim voco, pinor appellamus) id quod aut ipsum secundum naturam sit, aut tale quid efficiat, vt selectione dignū propterea sit, quòd aliquid pondus habeat dignum æstimatione, quam ille ἀξίαν vocat: contráque inæstimabile, quòd sit superiori contrarium.
Inæstimabile gaudium. Liu.9 bel. Pun.

Inæstimatus, ta, tum, pen.prod. Non æstimatus. Vlpian. in l. Plerunque. D.De iur. dot. Quoties non æstimatæ res in dotem dantur. & meliores & deteriores mulieri fiunt. Si prædiis inæstimatis aliquid accesserit, hoc ad compendium mulieris pertinet.

Inæstuo, inæstuas {ἐγκαυματίζω} inæstuare, Idem quod æstuare, aut valde æstuare. Horat. Epod.11,
Quòd si meis inæstuet præcordiis
Libera bilis, &c.

Inaffectatus, pen.prod. Adiectiuum {ἀπροσποίητος} Non affectatus. Quintil. libro 12, Quia mirè simplicitas illa & securitas inaffectatæ orationis tenues causas decet. Plinius in Paneg. Inaffectata veritas verborū. id est, naturalis & aperta. veritas enim fuco caret, & prætextu verborum.
Inaffectata iucunditas. Quintil.lib.10.cap.1, Quid ego commemorem Xenophontis illam iucunditatem inaffectatam?

Inalbesco, inalbescis {ὑπολευκαίνομαι} inalbescere, Album fieri. Celsus in secundo, Venæ sub lingua inalbescunt.

Inalgesco, inalgescis {ἐπιψύχομαι} inalgescere, Idem quod algescere. Celsus lib.3 cap.3, Frigus voco, vbi extremæ partes membrorū inalgescunt: horrorem, vbi totum corpus intremit.

Inalienatus. pen.prod. Adiectiuum, Incorruptus. Scribonius Largus, Adiiciuntur propolis inalienatæ, syncera, & bonæ selibra.

INALPINI, pen.prod. {ἐνάλπιοι} Dicuntur, qui Alpium initia & veluti fauces incolunt. Plin.lib 3.cap.4 ad finem, Adiecit formolæ Galba Imperator ex Inalpinis Auanticos atque Ebroduntios. Quanquam pro incolis Alpiū videtur accipere, cap.5.eiu, Alpes populiq; Inalpini variis nominibus: sed maximè capillati. Vetus & Brutus ad Ciceronem lib 11.epist.4.

Inamabilis, & hoc inamabile, pen.corr. {ἀνέραστος} Qui non potest amari, in quo nihil est propter quod ametur. Vide Gellium libro 2. cap.6. & Macrob.lib.6. Saturn.cap.7. Plaut. Bacchid.14,
Incredibilis, impos animi, inamabilis, illepidus viuo. Plin.epist.187, Quanquam id genus operis inamabile, inamœnum, magísque laboribus ruris, quàm voluptatibus simile.
Fertas inamabilis. Ouid.1.de Ponto, eleg.7.
Locus inamabilis Ouid.5.Trist.eleg.8.
Regnum inamabile. Ouid.14.Metam.
Ridere inamabile. Ouid.3 de Arte amandi.

Inamaresco, inamarescis {ἐκπικραίνομαι} inamarescere, Amarum fieri. Horat.5.Serm sat.2,
Nanque inamarescunt epulæ sine fine petitæ.

Inambitiosus, pen.prod. Adiectiuum {ἀφιλότιμος, ἀφιλόδοξος} Ouid. 11.Metamorphoseos,
Secretos montes & inambitiosa colebat Rura.

Inambulo, inambulas, pen.corr. {ἐμπεριπατέω} inambulare, Significat spatiari, & spatia ambulando conficere. Cic.1.de Orat. Ne quis cōsisteret in loco, sed inambulans, atque ascensu ingrediens arduo. Idem Att.lib.6 113, Ante lucem inambulabam domi. Plaut. Asinar.12, Inambulandum est.
Quiescere & Inambulare, contraria. Cic.6. Verr. Eò quum venio, Prætor quiescebat, fratres illi Cybiratæ inambulabant.
Cum aliquo in porticu inambulare. Cic.2.de Orat.
In viridi, opacáque ripa inambulare. Cic.1.de Leg.

Inambulatio {ἐμπεριπάτησις} Verbale. Cic.in Bruto. Non multa iactatio corporis, non inclinatio vocis, nulla inambulatio. Catullus ad Flauium, epigr 6,
-tremulúsque quassa lecti
Argutatio, inambulatioque.

Inamœnus, Adiectiuum {ἀτερπής} Ouid.10 Metamorphoseos,
Persephonen adiit, inamœnáque regna tenentem.
Feritas inamœna viæ Stat.2.Sylu.2.

Inanimalis, & hoc inanimale, pen.prod Macrob.lib.4 Saturn.cap.6, Est & ille locus ad permouendum pathos, in quo sermo dirigitur, vel ad inanimalia, vel ad muta.

Inanimus, pen.corr. Adiectiuum {ἄψυχος} Quod non habet animum, vel anima caret, & non viuit. Cicero 2. Offic. Partim sunt inanima, vt aurum, argentum. Idem 7. Verr. Tamen omnia muta atque inanima.
Inanima caro. Plin.lib. 7.cap.15.
Inter inanimum & animal quid intersit, ostendit Cicero 4. Acad. Deinde (inquit) quum inter inanimum & animal hoc maximè intersit, quòd inanimum nihil agit, animal agit aliquid.

Inanimatus, pen.corr. Adiectiuum {ἄψυχος} Idem quod inanimus. Cic. in Topic. Animata inanimatis anteponantur.

Inanis, & hoc inane, pen.prod. {κενός, διάκενος, ψευδής} Vacuus. Plaut. Pers.10,

Non ego inimicitias omnes pluris æstimo,
Quàm mensa inanis si ouet apponatur mihi.
Inanis atque inops, Pauper. Plaut. Bacchid 9. Cicero pro Cluent. Quum domi suæ miserrimus & inanissimus tantum nummorum positum videret.
Inanis accedit. Id est, nihil secum affert. Plaut. Pseud 3.
Nihilne te mei miseret? v. inanis accedas?
Dicta non sonant: at ego te viuum, saluúmque vellem. Sic Cic. ad Att. lib. 14 30, Inanes redierunt.
Inanis incedis, Nihil fert aut portat. Plaut. Amph 4. Idem Asin. 11,
Eho baiulabo: tu, vt decet dominum, ante me ito inanis.
Inanem ex aliquo loco profugere. Cic. 3. Verr.
¶ Ager inanis Cic. 5 Verr.
Artus inanes. Ouid. ad Liuiam.
Corpus inane. Ouid. epist. 12.
Nuda & inanis domus, cui opponitur Exornata & instructa. Cic. 4. Verrina.
Inanis equus, Cui nemo insidet. Cic. 4. Verr.
Horrea inania. Ouid. 1. Trist. eleg 8.
Inanis locus. Cic. 7. Verr. Quem postea quàm inanem locum offenderunt, & Prætorem commouisse ex eo loco castra senserunt.
Inanis nauis. Cic. 7. Verr. Inanem ea nauem esse in Italiam deductum.
Nubila inania. Virg. 4. Georg.
Inanes ostreæ, Quæ parum aut nihil habent succi inclusi in ipsis cochleis. Plin lib 9. cap. 31, Huic solertia est, inanium ostrearum testa se condere. De pinnothero.
Simulacra inania. Ouid. 3. Metam.
Vas inane quum dicimus, non ita loquimur vt physici, quibus inane nihil placet, sed ita vt, verbi gratia, sine aqua, sine vino, sine oleo vas esse dicamus. Cic. de Fato.
Vmbra inanis. Ouid. 3. Trist eleg 11.
¶ Bella inania gerens. Silius lib. 1. Id est simulacra pugnæ.
Causas nequicquam nectis inanes. Virg 9. Æneid.
Spes fallaces, cogitationes inanes. Cic. pro Milone.
Inane tumen. Cic. 4. Verr. Crimen huiusmodi nisi literis confirmetur, inane esse dicet?
Cupiditatum inanium nec modus vllus, nec finis inueniri potest. Cic. 1. de Finib.
Curæ inanes. Lucret. lib. 5.
Decus inane. Horat. Epod 5.
Dolis tangentur inanes. Virg 4. Georg.
Inanis elocutio, ac pene puerilis. Cic. 1. de Orat.
Fletus inanes. Virg. 4. Georg.
Ira inanis. Virg. 10 Æneidos,
Dij Iouis in tectis iram miserantur inanem. Vbi Seruius, Generaliter dicit omnem iram bellicam. vbi enim tam inanis iracundia est quàm in bello, vbi vt pereamus irascimur?
Lætitia tumefactus inani. Propert. lib. 3 eleg. 6.
Ludus inanis. Virg. 4. Georgicorum.
Instabiles animos ludo prohibebis inani. Id est leui.
Metus inanis. Lucret. lib. 3. Id est vanus.
Munus inane, Non profuturum. Virg. 6. Æneidos,
& fungar inani
Munere. Seruius.
Nomen inane. Horat. 1. epist 18.
Operam inanem sumere Horat. de Arte poetica.
Pictura inanis. Virg. 1. Æneidos,
-animum pictura pascit inani.
Promissum inane. Ouid 3 Fast.
Sagina inanis. Quintil. lib. 2. cap. 15, Et verum robur inani sagina mentiantur.
Falsa & inania humana somnia esse. Cic 2. de Diuinat.
Spe multum captus inani. Virg. 11. Æneid.
Inani & tenui spe consolari. Cic. pro Qu. Rosc.
Inane studium. Virg. 2. ecloga,
-ibi hæc incondita solus
Montibus & syluis studio iactabat inani.
Studia inania, & fluxa. Tacit. lib. 3.
Inane tempus Virg. 4. Æneid.
Inania verba. Virg. 10. Æneidos,
-dat inania verba,
Dat sine mente sonum, gressúsque fingit euntis.
Verba inania fingis. Propert. lib. 3. eleg. 20.
Visiones inanes. Cic. 4. Acad.
Voces inanes fundere. Cic 3. Tuscul.
Inanes, à Latinis plerunque intelliguntur homines ieiuni animi & laudis ambitiosi & honoris cupidi: quòd enim iis carere videantur, & vacui esse, auidè quo careant consectari putantur. Nam si laude & gloria satiati pleníque essent, non tanto ad eam animi sitim explendam studio raperentur. Tacitus, Dein postquam inanem animum spe & cupidine impleuerat. Et Horatius de his qui poematũ recitatione gloriam quærunt, Inanes hoc iuuat. Et Persius de iis qui scribenda oratione soluta, aut condendo carmine famam ingenij stultè ambiunt, aut ineptæ eloquentiæ & eruditionis nomen capiãt, & à vera laudis via aberrant:
-ô quantum est in rebus inane. Turnebus.
¶ Inanis, cum genitiuo. Ouid. epist. 3,
Sanguinis atque animæ corpus inane fuit.
Inanissimus prudentiæ, hoc est prudentia omnino vacans. Cicero pro Murena, Postea vero peruulgata, atque in manibus iactata & excussa, inanissima prudentiæ reperta sunt.
¶ Inanis, cum ablatiuo. Cic. ad Att. lib. 2. 13. Nulla enim abs te per hos dies epistola inanis aliqua re vtili & suaui venerat.
¶ Inane, Leue & non constans. Cicero Bruto, 3, Nihil est in me inane, neque enim debet. Budæus.

Nihil inane, nihil sine causa, nihil superuacuum. Cicero 2. de Nat. deorum.
¶ Inane, penult. prod. Substantiuum, pro aere, cælo. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Sustulit, & celeri raptas per inania vento
Imposuit cælo.
Magnum inane. Virg. eclog 6.
Profundum inane. Lucret. lib 2.
Inanitas, pen. cor. Vacuitas. Plaut Casina, 19 Mihi inanitate iamdudum intestina murmurant. Cic. de Fato, Quum duo indiuidua per inanitatem ferantur.
¶ Inanitas, Vanitas. Cic. 3 Tuscul. In summa inanitate versatur.
Inanitas & error. Cic. 1. de Finib. Vt sapiens solum amputata circuncisáque inanitate omni & errore, naturæ finibus contentus sine ægritudine possit & sine metu viuere.
Oris inanitas. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Inaniter, pen. corr. Aduerbium (κενῶς, μάτην.) Cic. 4 Tusc. Quum autem inaniter & effuse animus exultat, tum illa lætitia gestiens, vel nimia dici potest.
¶ Inaniter, pro Frustra. Ouid 2 Metamorphoseos,
-& medicas exercet inaniter artes. Horat. 2. epist. 1,
-meum qui pectus inaniter angit.
Inaniter moueri. Cic. 4. Acad.
Inaniloquus, pen. corr. Adiectiuum (κενολόγος) Qui inania loquitur & vana Plaut Pseud. 5.
Stultus sum profectò, inaniloquus es.
Inaniæ, inaniarum, pro Vacuitatibus (κενώματα.) Plaut. Aulul.
Nam hic apud nos nihil est aliud quæsti furibus,
Ita inanis sunt oppletæ atque araneis.
Inanio, inanis, pen. prod. inaniui, inanitum (κενόω) inanire. Vacuare. Plin. lib. 20 cap. 3 Herba rursus arefacta, per se inanit aluum. De cucurbita. Idem lib. 21. cap. 20.
Inapertus, Adiectiuum (ἀνεπίδεικτος) Non patens, non expositus. vt Scoctus inaperta fraudi. Silius lib 7.
Inapparatio (ἀπαρασκευασία) cui contrariũ est Apparatio. Author ad Herenn. lib. 2, Si præterea ex altera parte vires, pecunia, consilium, scientia, apparatio: ex altera parte imbecillitas, inopia, stultitia, imprudentia, inapparatio demonstrabitur fuisse.
Inardeo, siue Inardesco, inardescis, inarsi (ἐκκαίω) inardescere, Idem quod ardescere significat. Hoc est, igne, calore consumi. Cic 2. de Orat. Dicere enim aiunt Ennium, Flammam à sapiente facilius ore inardente opprimi, quàm bona dicta teneat.
Inardescit solis radiis nubes. Virg. 8 Æneidos,
-qualis quum cærula nubes
Solis inardescit radiis, longéque refulget.
Inarsit. Horat. Epod 3,
Nec munus humeris efficacis Herculis
Inarsit æstuosius.
Inaresco, inarescis, inarui (καταξηραίνομαι) inarescere, Idem quod suum simplex: nisi aliquid addat præpositio. Colum. lib. 4 cap. 24, Nec patiantur ante maturitatem fructum inarescere. Plin. epist. 17. lib. 2.
Inarescens ficus à rore. Colum lib. 12. cap. 15.
Lacrymæ inarescunt. Quintil. lib. 6. cap. 1, Nihil facilius quàm lacrymas inarescere.
Inarefactus, Participium ab Inaresco. Plinius lib. 32. cap. 10, Ad sanguinem sistendum & ranarum illinunt cinerem vel sanguinem inarefactum.
Inargentatus, pen. prod. Adiectiuum (ὑπάργυρος) hoc est argento coopertus & illitus atque obuolutus. Plin lib. 21. cap. 2, Paulatimque & Romæ subrepsit appellatio, corollis inter initia propter gracilitatẽ nominatis: mox & corollariis postquam è lamina ærea tenui inaurata aut inargentata dabantur.
Inargutus. pen. prod. Adiectiuum. Vlpian in l. Hoc senatusconsultum. D. de vsufructu earum rerum quæ vsu consumuntur, Quæ sententia mihi non inarguta videtur.
Inargutè, pen. prod. Aduerbium (ἀκόμψως) Non astutè. Gell. lib. 12. cap. 13, Tunc Sulpitius Apollinaris ridens, Non me hercle inargutè, inquit, nec inscitè opposuisti hoc Tullianum.
INARIME, pen. corr. (Αἰναρία, Ἄριμα) insula in ora Campaniæ prope Neapolim: & vt ait Plin. lib. 3 cap. 6, in Puteolano sinu, Ænaria à statione nauium Æneæ vocitata. Vulgò *Ischia* ab oppido cui ascendi eis similitudo, vt docet Hermolaus. Inarime verò ab Arimis, siue populis, siue belluis, nam prisca Hetruscorum lingua simias dictauere, quas Græci pithecos vocant: vnde nomen insulis Pithecusis, vt Straboni placet, ex historia fabulosa quam refert Ouid. 14. Metamorphoseos, Inarimen, Prochitenque legit, &c. Quanquam Plinius libro 3 cap. 6, ait, Inarime dicta, Græcis Pithecusa, non à simiarum multitudine, vt aliqui existimauere, sed à figlinis doliariorum. πίθος enim dolium Græcis dicitur.
Tyrrhena Inarime. Senec. Herc. Oet. lib. 9.
Inaro, inaras, pen. corr. (ἐναρόω) inarare, Idem quod arare, & summa diligentia excolere. Varro 1. de Re rust. cap. 23, Si ager macrior est, pro stercore inarare solent.
Inarare arbores. Columel. lib. 2. cap. 2, Nemorosi, inquit, fruticosíque tractus duplex cura est: vel extirpandis radicitus arboribus & remouendis: vel si raræ sint, tantùm succidendis, incendendísque, & inarandis. Plin. lib 18. cap 14, Inarari proscissus solum opus est.
¶ Tellus inarata. Horat. Epod 16,
Reddit vbi Cererem tellus inarata quotannis,
Et imputata floret vsque vinea. Inarata, non arata. Imputata, non putata. Fortunatarum insularum est periphrasis.
Terra inarata. Virg 1. Georg. Id est, non arata.
¶ Inarare, pro superare, siue arata terra operire. Colum. lib 2. cap. 5. Disiectum deinde protinus fimum inarari & obrui conuenit. Ibidem, cap 9, Ibi columbinum stercus, vel (si id non est) folia cupressi conuenit spargi, & inarari. Rursus cap. 10, Et similiter quum semen

eius

crudo solo ingesserimus, inarabimus. Et cap.16. Lupinum quom agricola exili loco circa idus Septembris sparserit & inarauerit, idque tempestiuè vomere vel ligone succiderit, vim optimæ stercorationis exhibebit.

Inartificialis, pen. prod. Adiectiuum. Quintil. lib 5. cap. 1, Ideóque illas ἀτέχνους, id est inartificiales: has ἐντέχνους, id est artificiales vocauerunt.

Inartificialiter, pen. corr. Aduerb. Vide ARTIFICIALITER. Quintil. lib. 2. cap. 17, Sed nec illa omittenda sunt, quæ in re alius se inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea esse artem.

Inascensus { [illegible] } pro non ascenso. Plin. in Paneg. Iam toties procedere in rostra, inascensúmq; illum superbiæ principum locum terere, &c. Id est, nunquam ab alijs superbis principibus ascensum vt ius publicè dicerent.

Inaspectus, Adiectiuum { [illegible] } Non conspectus, non visus. Stat. 1. Thebaidos,

·imæque recessu
Sedis inaspectos cælo radiísque penates   Seruantem.

Inassatus, pen. prod. { [illegible] } Idem quod assatus. Plin. lib. 28. cap. 8, Glaucomata verò iecinoris recentis inassati sanis, cum despumato melle inunctis. Et cap. 10, Quidam & ipsum arundine exenteratum inueteratúmque bibendum dedêre. Alij in cibo in ligneis verubus inassatum.

Inassuetus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Idem quod insuetus, inusitatus. Ouid. 4 Fastorum,

Panditur interea Diei via: namque diurnum
  Lumen inassueti vix patiuntur equi.
    Manu inassueta agere aliquid. Ouid. 1. de Arte amandi.

Inattenuatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Non attenuatus aut imminutus. Ouid. 8. Metamorphoseos,

-sed inattenuata manebat
Tum quoque dira fames, implacatæque vigebat
Flamma gulæ.

Inaudax, Adiectiuum { ἄτολμος } Timidus. Horat. 3. Carm. ode 20,

Dum paulo pòst fugies inaudax
Prælia raptor.

Inaudio, inaudis, inaudiui, inauditum { [illegible] } inaudire, semper ab antiquis videtur vsurpatum de rebus occultis, vt sit Inaudire, id audire quod occultè agitur. Plaut. Aulul 7,

Credo ego iam illum inaudiisse mihi esse thesaurum domi.

Inaudire de re aliqua. Plaut. Mostel 8. Cicero Pansæ, Quorum erupit illa vox, de qua ego ex te primùm inaudieram. Idem ad Atticum, lib. 6. 111, Nunquid de quo inaudisti?

Inauditus, pen. prod. { [illegible] } Nomen, Non auditum, inusitatum, nouum. Liu. 5. bel. Maced Et multa nomina gentium inauditarum.

Pars altera inaudita. Senec. Medea, 4.

Inaudita magnitudo, Incredibilis & admodum magna. Plinius lib. 9 cap. 30.

Inaudita Græcis sunt ista. Cic. 2 de Diuinat.

Inauditum omni memoria. Cic. in Vatinium, Fecerisne quod in hac Repub. non modò factum antè nunquam est, sed in omni memoria inauditum?

Inauditum nomen imponere alicui rei. Cic 3. de Finib.

Inaudita & inuisa. Cic de Acusp. respon.

Inauditum & nouum. Cic. 2. de Orat.

¶ Inauditum damnari, id est, Indicta causa damnari. Suet. in Galba, cap. 14, Quosdam claros ex vtroque ordine viros suspicione minima inauditos condemnauit.

Inauditus & indefensus. Tacit. lib. 17, Inauditi, atque indefensi tanquam innocentes perierant.

Inauditiuncula, inauditiunculæ, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Gellius lib. 5. cap. 21, Habebátque nonnullas disciplinæ grammaticæ inauditiunculas, partim rudes, inchoatásque, partim non probas.

Inauguro, inauguras, pen. corr. { [illegible] } inaugurâre, Idem quod Augurium captare. Liu. 1. ab Vrbe, Palatium Romulus, Rhemus Auentinum ad inaugurandum templa capiunt.

¶ Inaugurare, Dedicare, consecrare. Cic. 2. Philipp. Quid igitur cessas? cur non inaugurare? sume diem, vide qui te inauguret.

Inaugurare locum, Augurio decernere & quasi dedicare. Liu. 3. ab Vrbe, Eo magis quòd & augures iussos adesse ad Regillú lacum fama exierat: locúmque inaugurari, vbi auspicato cum populo agi posset.

Inaugurare. Claud. 4. Paneg.

Qualis erit terris quem mons Euandrius offert
Romanis auibus, quem Tybris inaugurat annus.

Inaugurari in locum alterius. Liu. 10 bel. Pun.

Inaugurato, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Id est, captato augurio. Liu 1 ab Vrbe, Id quia inaugurato Romulus fecerat. &c.

Inauris, huius inauris. f. g. { [illegible] } Ornamentum aurium, quo mulieres antiquè vtebantur. Plaut. Epid. 13, Non meministi me inaurem ad te afferre natali die? Idem Menæch 12. Inaures da mihi.

Inauritus, pen. prod. Adiectiuum { ἄωτος } Gell. lib. 7. cap 6, Quædam animalium alia alio carent: & aut cæca naturæ gignuntur, aut inodora, inauritáve. Id est sine auribus.

Inauro, inauras { χρυσόω } inaurâre, Auro tegere.

Inaurari ab aliquo. Cic. ad Trebatium. lib. 7. 13, Puto te malle à Cæsare consuli, quàm inaurari. Horat. 1. epist. 12,   -vt te
Confestim liquidus fortunæ riuus inauret.

Inauratus, pen. prod. Participium { χρυσωθείς } Auro intectus. vt Inaurata statua. Cic. in Pison. Et 4. Verr.

Inaurata extrinsecus columna. Cic. 1. de Diuinat. Item, Romulus in Capitolio inauratus. Cic. 3. in Catil.

Crater inauratus. Ouid. 2. Fast.

Palla inaurata indutus. Author ad Heren. lib. 4.

Pellis arietis inaurata. Cic. 1. Tuscul. Ex quodam poeta.

Inaurator, pen. prod. inauratoris, Verbale. Firmicus lib. 3. cap. 4. in fine, Iupiter faciet aut aurifices, aut ex auro vestes pingentes, aut inauratores.

Inauspicatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Non auspicatum & infœlix. nempe quod sit auspicio non prius captato. Plinius lib. 28. cap. 2, Incendio inter epulas nominato, aquam sub mensa profundi abominamur: recedente aliquo ab epulis, simul verri solum, aut bibente conuiua, mensam vel repositorium tolli, inauspicatissimum iudicatur. Id est infœlicissimum.

Inauspicatò, Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. de Diuinat. Qui quum tabernaculú vitio cepisset imprudens, quòd inauspicatò pomœrium transgressus esset, comitia Consulibus rogandis habuit.

Inauspicatò, pro Infœliciter aliquando accipitur.

Inausus, Adiectiuum { [illegible] } Non ausus, & quod quis non audet. Senec. Thyeste, 1, Ac me innocentem faciat: & inausa audeat.

Inausum. Senec. epist. 92, Et sciat nihil esse fortunæ inausum. Virg. 8 Æneid. At furiis Caci mens effera, nequid inausum
Aut intentatum scelerísve dolíve fuisset.

I N C

Incæduus, Adiectiuum { [illegible] } Quod non cæditur. Ea in & cæduus. Seruius. Intonsi montes, syluosi, incædui. Ouid. 2 Fast. Lucus incæduus. Vide Inciduus, in INCIDO, pen. prod.

Incalesco, incalescis, incalui { [illegible] } incaléscere, Calidum fieri. Plin. lib 14. cap. 22, Item vasa incalescentia operculáque sudantia. Ouid. 2. Metam. Incaluit, sumpsitque nouas sermonibus iras.

Incalescere vino. Liu. 1 ab Vrbe. Ouid. 3 Metamorphoseos, Incaluitque deo, quem clausum pectore habebat. De Baccho in vtero Semeles.

Animi incaluere. Ouid 1. Metam.

Incalescens spuma. Plin. lib. 9 cap. 51.

Incalescens tempus. Columel. lib. 2. cap. 4, Pingues campi, qui diutius continent aquam, proscindendi sunt anni tempore iam incalescente.

Virtus incaluit. Lucan. lib. 6.

Incalfacio, incalfacis, pen. corr. { [illegible] } incalfâcere, Calidum facere, Calefacere. Ouid. 4. Fastorum,

Quantum si culmos Titan incalfacit vdos.

Incallidus, pen. corr. Adiectiuum { ἀμήχανος } Non astutus. Cicero 1. de Inuent. Quum à summis viris maximè res administrarentur, arbitror alios fuisse non incallidos homines, qui ad paruas controuersias priuatorum accederẽt. Tacit. lib. 3, Quum incallidus alioqui, & facilis iuuenta, senilibus tam artibus vteretur.

Iudex incallidus. Ouid. epist. 24.

Incallidè, penult. corr. Aduerbium { ἀμηχάνως } Cicero 3. Offic. In his tamen tribus generibus quoquomodo possunt, non incallidè tergiuersantur.

Incalo, incalas, pen. corr. { [illegible] } incalare, Vncare. Festus.

Incandesco, incandescis, incandui { [illegible] } Incandéscere, Vehementer incendi, inflammarique. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Non secus exarsit, quàm quum balearica plumbum
Funda iacit, volat hoc, atque incandescit eundo. Virgilius 3. Georgicorum,

-totóque Autumni incanduit æstu. Vbi Seruius, Exarsit primo Autumni parte.

Aes incanduit ignibus. Ouid 12. Metam.

Incanto, incantas { [illegible] } incantâre, Verbis solis, vel etiam rebus quibusdam adiunctis, aliquid supra naturam moliri. Plin. lib. 28. cap. 2, Qui malum carmen incantasset.

Vincula incantata. Horat. 1. Serm sat 8.

Incantatio, Verbale { [illegible] } Actus ipse incantandi.

Incantamentum { [illegible] } Idem. Plin. lib. 28. cap. 2, Ex homine remediorum primú maximæ quæstionis, & semper incertæ est, valeántne aliquid verba & incantamenta carminum.

Incanus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Idem quod canus, aut valde canum significat, teste Seruio. Plaut. Rud. 4,

Ecquem tu hic hominem crispum, incanum videris. Virgilius 3. Georgicorum,

·barbas incanáque menta.

¶ Incanæ herbæ. Columel. lib. 8. cap. 3. Plin. lib. 24. cap. 19, Herba impia vocatur incana rorismarini aspectu.

Incanesco, incanescis, incanéscere { [illegible] } Canum fieri. Virgilius 2. Georgicorum,

-ornúsque incanuit albo   Flore pyri.

Spumis incanuit vnda. Catul. Argon. 59.

Incassum, Aduerbium { [illegible] } Virg. 7 Æneidos,

Turne tot incassum fusos patiere labores? Vbi Seruius, Incassum, tractum est à cassibus, id est retibus. Idem in tertium Georg. Hinc est quod & incassum dicimus, id est sine causa, quasi sine cassibus, sine quibus venatio est inanis.

Incassum tela iactare. Liu. 10. ab Vrbe.

Ignis incassum furit. Virg. 3 Georg.

Incastigatus, penultima prod. Adiectiuum { [illegible] } Horat. 1. epistol. 10,

Nec me dimittes incastigatum. &c.

Incauo, incauas, penult. corr. { [illegible] } incauâre, Idem quod cauare, aut excauare. Columella lib. 4. cap. 25, Nam quum in aduersum pressa manu desecare quid debet, cultro vtitur: quum autem retrahere, sinu: quum allæuare, scalpro: quum incauare, rostro.

Incautus, Adiectiuum { [illegible] } Qui sibi cauere nequit. Liu. 1. ab Vrbe, Nam ne errarent, manere his bellum, quod pacem simularet, & per occasionem eum incautos inuasurum.

Incautus, Prouidens & præcauens, contraria. Cicero pro Plancio, Qui te incautum fortasse nunc suo loco dimouere potuerunt, prouidentem antè & præcauentem nunquam certè mouebunt.

Prudẽs, acutus, minimè incautus patronus in causis cognoscẽdis, componendísque diligens. Cic. de Claris Orat.

Ingenium incautum. Ouid.4.de Ponto,eleg.14.
Pectore incauto lapsus spiritus. Ouid.3 de Arte amandi.
Vulgus incautum. Virg.3 Georg.
Oppressus ab hoste incautus aliquis. Cic.11.Philipp.
¶Incautus,cum genitiuo.Horat.1.Serm.sat.1,
-haud ignara,ac non incauta futuri. De formica.
Incautior. Liu.10.bel.Pun.Neque prudentiorem, neque constantiorem Masinissam quàm Syphacem esse, etiam ab iuuenta incautiorem,certè,&c.
¶Incautum,Passiuè,pro eo quod nõ cauetur. Tacit.lib.1,Consultáre ex duobus itineribus breue & solitum sequatur, an impeditius, & intentatum,eóque hostibus incautum.

Incautè,Aduerbium {[illegible]} Improuidè,imprudenter. Cic.ad Att.lib.7.129,Nisi ego insanio,stultè omnia & incautè agi iudico.
Incautè & inconsultè.Liu.4.ab Vrbe, Primo prælio quod ab Sempronio incautè inconsultéque commissum est,&c.
Incautius. Liuius 9.bel. Maced Sed dum incautius subit muros, ictus ex vulnere,post dies paucos moritur.
Incautius apud aliquem cœnare. Plin.iunior lib.1.epist 15, ad Erutium. Potes apparatius cœnare apud multos,nusquam hilarius, simplicius,incautius. Id est,liberius,& vbi minus cauendum sit quid inter cœnandum dicas aut facias.

Incedo,incedis,penult.prod. incessi, incessum {[illegible]} incédere, Est ingredi,sed propriè cum quadam pompa & fastu. Virgilius 1. Æneidos,
Ast ego quæ diuûm incedo regina,&c. Liu.lib.2,Ipse en ille nostris decoratus insignibus,magnificè incedit. Plaut.Curcul.2,
Constant,conferunt sermones inter se,tanquam drapetæ,
Obstant,obsistunt, incedunt cum suis sententiis. Plin.lib.35.cap.19, Laurea coronatus incessit.
Incedere magnificè per ora hominum. Sallust. in Iugurth, Neque eos qui ea fecêre pudet, aut pœnitet: sed incedunt per ora vestra magnificè, sacerdotia & Consulatus, pars triumphos suos ostentantes.
Honore claro incedere Lucret.lib.3.
Incedere magno comitatu, splendido cultu, quod est fortunæ meæ. Ista diuites possunt. Satis est si viuimus.Senec lib.6.Controuers.
¶Incedere,Venire,& accedere. Plaut.Mostel.4,
Sed éstne hic meus sodalis qui huc incedit cum amica sua? Terent. Eunucho 5.3,
Virum bonum eccum Parmenonem incedere video.
Inanis incedit, Vide INANIS.
¶Incedere,Ambulare. Plin.in Paneg Incedebas pedibus, incedis. Liu.de secundo bello Punico, Quum signis prima luce motis segniter agmen incederet.
Facilius autem ad inuectionem incedere animus,si gesti negotij,&c. Cic.2 de Inuent.
Regina incessit ad templum. Virg.2.Æneid.
Incedere ad vrbem. Liu.6.bel.Maced.
Incedere per vias.Plaut.Merc.7.
Incedere via.Plaut.Curcul.2.
Durius incedere. Ouid.1.de Remed.amor.
Leniter incedas.Horat.3 Carm.ode 18.
Molliter incedit. Ouid 2.Amor.eleg 4.
Passu inerti incedere.Ouid.2.Metam.
Passu tardo incedere.Ouid.10.Metam.
Summissius primò, deinde pressius, pòst sensim incedere. Cicero in Orat.
Turpe incedere. Catul.de Acme.39.
Vestigia eadem incedere. Senec.lib.6.Controuers.Quare, inquit, me sequeris per publicum? Facinus indignum commissum est: diues & pauper eadem vestigia incessimus.
Incedit pedes: hoc est pedester & sine equo. Liuius 8.bel.Pun.Itaque iret alter Consul sublimis curru multiiugis, si vellet, equis: vno equo per vrbem verum triumphum vehi: Neronémque etiam si pedes incedat, vel parta eo bello,vel spreta eo triumpho gloria, memorabilem fore.
Longo ordine incedunt gentes. Virg 8 Æneid.
Nuntij incedunt vndique. Tacit.lib.11.

Incessus,huius incessus {[illegible]} Incedere est ambulare: inde incessus,siue tardus,siue festinus,siue commotus, incompositus immoderatúsque. Propriè tamen sublimior quidam & fastum præ se ferens.Hactenus Valla lib.5. Cic.5.de Finib.Quod si vultum tibi,si incessum fingeres,quo grauior viderêre,non esses tui similis. Virg.1. Æneidos,
Et vera incessu patuit dea.
Incessus omnibus animalibus certus & vniusmodi, & in suo cuique genere. Plin.lib.10.cap.38. Hoc est gressus.
Citus incessus.Vide CITVS.
Fractus incessus. Quintil.lib 5.cap 9.
Rarus incessus,nec ita longus. Cic.in Orat.De gestu oratoris.
¶Exprimere incessum alicuius. Ouid.11.Metam.
Fingere vultum & incessum. Cic.5.de Finib.
Tacito incessu progressus.Virg.12.Æneid.

Incesso,incessis,incessi vel incessiui,incessitum, pen.prod. {[illegible]} incéssere.à supino verbi Incedo formatum,hoc est Ingruo & euenio. Columel.lib.3, Et quum Autumnus incesserit. Idem lib.12.cap.17, Pluuiæ incesserunt.
¶Incessere {[illegible]} Aggredi,inuadere. Festus, Incessere,Immittere,ac iactu vel verbis petere.
Incessere hostes iaculis & saxis,aut pilis. Liu.8.ab Vrbe. Et 7.bell. Maced.
Asperè aliquem incessere. Quintil.lib.5.cap.7, Probos quosdam & verecundos non asperè incessere profuit.
Incesso illius male gratiam. Plaut.Cistel.20.
Illius ego istam incesso malè gratiam.

Bello incessere aliquem Stat.1.Sylu.4.
Dictis incessere aliquem. Ouid.13 Metam.
Iaculis incessitur index.Ouid.3.Amor.eleg 12.
Lapidum iactu incessere aliquem.Ouid 13 Metam.
Leuibus,& friuolis aliquem incessere. Quintil.lib.7.cap 3. Satius est omni se anteactæ vitæ abstinere conuitio, quàm leuibus, aut friuolis,aut manifestò falsis rumoribus reum incessere.
Monitis amaris incessere aliquem. Silius lib.3.
Pœnis incessere gentem. Stat.1.Theb.
Verbis amaris incessere aliquem. Silius lib.11.
¶Incessit admiratio quòd pugnam non inirent. Liu.7.ab Vrbe.
Incessit homines admiratio. Liu.9.ab Vrbe, Quæ vbi dixit,tanta simul admiratio miseratióque viri incessit homines,vt,&c.
Incessit eum cupido. Liu 4 bel.Pun.Ipsum ingens cupido incesserat Tarenti potiundi.
Incessit mihi cupido, &c. Valer.Max. Nec mihi cuncta complectendi cupido incessit.
Cupido aliquem incessit adeundi templum Veneris. Tacit.lib.17.
Grauis cura Patres incessit. Liu.Decad.3.lib.3.
Discordia incessit regibus. Virg 4 Georg.
Incessere aliquem dolis, Adoriri & aggredi per fraudem. Plautus Amphit.15,
Ostendam quid sit herum fallere minis,& dolis incessere.
Incessit fames. Colum.lib.9.cap.14.
Incessit ambos inopia. Sallust.in epist.Mithridatis,Restituto deinde apud Gabeream exercitu, & variis inter me atque Lucullum prælis,inopia rursus ambos incessit.
Incessit hæc enim deterrimo cuique licentia. Tacit.lib.3.
Metus. Liu.Decad.1.lib.3.Ingens metus incesserat patres.
Incessit mœstitia animos. Liu.9 bel Pun.
Incessit morbus in castra.Liu 9 bel.Pun.
Incessit mos vt, Hoc est,inualuit aut inuectus est. Sallust.de Repord.ad Cæsarem,Quoniam is incessit mos,vt homines adolescentuli sua atque aliena consumere, nihil libidini, atque aliis rogantibus denegare,pulcherrimum putent.
Fœdum anni principium incessit. Tacit.lib.4.
¶Incessit procella,pro Ingruit. Columel.lib.2.cap.21. Si verò procellæ ventorum, aut turbines incesserint, maior pars ad terram defluit.
Incessit dein religio. Tacit.lib.3.
Incessit te religio. Terent.And 4.4.
Noua nunc religio vnde ista isthæc incessit, cedo? Seneca libro Controuers.6, Arellius Fuscus,&c. diues & paupera eadem vestigia incessimus.
Rumor incessit. Tacit.lib 1,Quippe rumor incesserat.
Seditio incessit. Tacit.lib. 1, Quum Pannonicas legiones seditio incessit.
Spes incesserat. Tacit.lib.1.
Incessit hominibus sterilitas annonæ. Columel.libro 2.cap.10, Famem quoque si sterilitas annonæ incessit hominibus,commodè propulsat.
Tenebræ incessunt. Tacit.lib.15.
Terror incessit. Liu.Decad.1 lib.2, Tantus terror Tarquinium atque Hetruscos incessit,vt omissa irritaro,&c.
Timor aliquem incessit. Liu.lib.7.Decad 4.
Incessit eos timor,ne.Liu.1 ab Vrbe,Timor deinde Patres incessit, ne ciuitatem sine imperio vis aliqua externa adoriretur.
Valetudo aduersa eum incessit. Tacit.lib.3,Quoties valetudo aduersa Flaminem Dialem incessisset.

Incessi,infinitiuum {[illegible]} Virg.11 Æneidos,
Regina vt tectis venientem prospicit hostem,
Incessi muros,&c. Hoc est inuadi.Seruius.

Incessio,incessionis, Verbale. Cic.Attic lib.12.epist.4 sub finem, Mihi etsi Calendæ vitandæ fuerunt, incessionúmque archetypa fugienda, conficiendæque tabulæ: tamen,&c. Incessionum archetypa, id est origo & prima causa vituperationum.

Incelebris.pen.corr.Adiectiuum {[illegible]} vt Vallis incelebris,apud Silium lib.8.

Incendo,incendis,incendi,incensum {[illegible]} incéndere, Inflammare. Plaut.Menæchmis 9, Sternite lectos, incendite odores.
Agros incendere. Virg.1.Georg.
Nulla mens potest incendi, nisi ipse ad eam ardens accesseris. Cic. 2.de Orat.
Inflammari nauem,incendíque iussit.Cic.7.Verr.
Odores Galbaneos incendere. Virg.4.Georg.
Thura & odores incendere.Cic.6.Verr.
¶Incendere aliquem, per translationem dictum: vt Incendere ira, amore,&c. Terent.Phorm.1 4,
Loquárne? incendam,tacéam? instigem.
Capere & incendere aliquem. Cic Luceio,lib.5.12, Genus enim scriptorum tuorum etsi erat semper à me expectatum: tamen vicit opinionem meam: méque ita vel cepit,vel incédit, vt cuperem quàm celerrimè res nostras monumentis commendari tuis.
Incendit eos qui audiunt. Cic.4 de Finib.
Incendere & Sedare,contraria. Cic.3.de Legib.
Amore incendi. Cic.ad Qu.frat.lib.3.17.
Animum incendit amore. Virg 6. Æneid.
Animum dictis incendit. Virg 4.Æneid.
Incendere bonorum animos. Cic.ad Att.lib 2.31.
Clamore incendunt cœlum. Id est implent. Seruius. Virgilius 10. Æneid.
Cupiditatem alicuius incendere. Cic. Trebonio,lib.15.21.
Incendere cupiditatem & arrogantiam alicuius. Cicero Bruto,4. & ad Quint.frat.lib.3.17,Amore incendi.
Incendi desyderio. Cic. in Orat.

Dolore

Dolore acri incensa. Virg.11. Æneid.

Inflammari & incendi ad cupiditates facibus corporis. Cicero 1. Tusculanarum.

Furit incensa. Virg 4. Æneid.

Incenduntur omnes gloria ad studia. Cic.1. Tuscul.

Incendi ira, Vehementer irasci. Plaut. Asin.9. Terent. Hecyr.4.1,
Aderam, cuius consilio ea par fuerat prospici,
Quamobrem incendor ira.

Placatus, & Ira incensus, contraria. Cic. Attic.lib.6.113.

Querelis incendere aliquem. Virg.4. Æneid.

Incensus est studio vestrûque vestrum. Cic.1.de Orat.

Incensi studio quod ad agrum colendũ pertinet. Cicero pro Rosc. Amerino.

Incensi suspicione, rem in medium vocare cœperunt. Cicero pro Cluentio.

Pudor incendit vires. Virg.5. Æneid.

¶Incendere in se odia, Concitare in se aliorum inimicitias. Cic. ad Atticum.lib.9.170.

In aliquem incendi. Cic. Lentulo, lib.1 9.

Incensus, Participium ([illegible]) vt

Ad Rempublicam bene gerendam incensus imperator. Cicero de Prouinc Consul.

Inimicitiis incensa contentio. Cic de Opt.gen.Orat.

Pectus incensum amore. Virg.3. Æneid.

Officio incensa voluntas. Cic. Cecinnæ, lib.6.6.

Incensio, Verbale ([illegible]) Cic. pro Sylla, Incensione vrbem, internecione ciues, vastitate Italiam, interitu Rempub. liberauit.

Incensio Capitolij. Cic. in Catil.

Incendium, incendij ([illegible]) Inflammatio. Plin. lib 12.cap.19 Donec id delubrum incendio consumptum est.

Tanquam aliquod incendium improbitatem restinguere. Cic.3. Verr. Communi præsidio talis improbitas, tanquam aliquod incendium, restinguenda est.

Belli incendia, Id est vis. Virg.1. Æneid.

Clara incendia Virg 1. Æneid.

Mitia incendia Ouid 1 Fast.

Sæua incendia. Virg 9 Æneid.

Tumultus militaris incendium. Paterculus lib.2, Drusus qui à patre in idipsum plurimo quidem igne emicans incendium militaris tumultus missus erat, prisca antiquáque seueritate vsus eos coërcuit.

¶Ardere continenti incendio, Vide CONTINUO.

Compescere incendia, Vide COMPESCO.

Consumi incendio, Vide CONSUMO.

Facere incendium Cic. in Parad Vide FACIO.

Abstruso incendio flagrare. Vide Abstrusus, in ABSTRUDO.

Venient glomerat incendia. Virg 2 Georg.

Inflammari incendiis cupiditatum, Vide INFLAMMO.

Miscere incendia. Virg.2. Æneid.

Offerre incendium, Vide OFFERO.

Incendia vires posuere. Virg.5 Æneid.

Incendium ex amore, Ardor. Plaut. Asin.16,
-nam ni impetro,
Regem perdidi, ex amore tantum est homini incendium.

Incendium meum ruina restinguam. Catilina apud Sallustium. Vide Ruina in RUO.

Animorum incendia restincta. Cic. in Oratore, Facile est enim verbum aliquod ardens (vt ita dicam) notare, idque restinctis iam animorum incendiis, irridere. Sensus est: Multa dicuntur, quum animi vel ira, vel misericordia, vel alio affectu aliquo concitati sunt, quæ tranquillo & quieto animo non dicerentur. Itaque facit improbè, qui sedatis animis irridet ea, quæ in perturbatione dicta fuerunt. Metaphora est ab igne sumpta. Sic enim etiam animus dicitur inflammatus ira, cupiditate, odio: quoniam ira nihil aliud est quàm feruor sanguinis in corde, sicut censet Aristoteles lib.2. de Anima, Et omnes animi permotiones, quodammodo sanguinem incendunt.

Malè obrutum resurrexit incendium. Florus lib.3.cap.21, De bello ciuili Cumano loquitur.

Extincta parum fideliter incendia, maiore flamma reuiuiscunt. Florus lib 3 cap 5.

¶Incendium, pro Inuidia. Cic. pro Murena, Si quod esset in suas fortunas incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina restincturum. De Catilina. Budæus.

Ardere incendio, Vide ARDEO.

Conflagrare inuidiæ incendio, Vide CONFLAGRO.

Incendiarius ([illegible]) Tacit.lib.15. Item Quint. Decla.9, Morabat inter sacrilegos, incendiarios, & (quæ gladiatoribus vna laus est) homicidas inclusus turpiore custodia. Sueton. etiam vtitur in Vitellio.

Incensus ([illegible]) Adiectiuum à censu, Incensi, qui in censu peragendo censeri nolebant: hoc est qui non profitebantur. Erat autem mulcta, vt libertate priuarentur. Cicero pro Cecinna, Quum autem incensum vendidit, hoc iudicat: quum ij, qui in seruitute iusta fuerunt censu liberentur, eum, qui quum liber esset, censeri noluerit, ipsum sibi libertatem abdicasse.

Incentio. Incentiuus. Adiectiuum, Vide INCINO.

¶Incentiuum, pro stimulo, seu incitatione, propterea quòd milites incentione tubarum solent ad prælium incitari. Plin. in Paneg. Non tubæ solùm, sed etiam Spartanæ tibiæ incentiuum aliquod sonuisse habuisse.

Inceps, pro Deinceps. Antiquum. Festus.

Incepsit ([illegible]) Incœperit, Antiquè, inquit Festus.

Incepto. Inceptor, Inceptio, Vide INCIPIO.

Incerno, incernis, increui, incretum, pen.prod. ([illegible]) incérnere, Purgare, Separare. Cato cap.48. Tum semen serito cribro tanquam limum, & eo terram cribro incernito. Vitruuius lib.7.cap. 1, Super fricaturam, seu gattonibus & polituris quum fuerit perfecta, incernatur marmor.

Incerniculum, incerniculi, pen.corr. ([illegible]) Instrumentum quo frumenta purgantur. Plin.lib 18.cap.44, Decretum fecêre quo caueretur ne frumentarij negotiatores ab incerniculis eum arcerent.

Incero, inceras, pen.prod. ([illegible]) incerâre, Aliquid cera tegere. Iuuenalis Satyr.10,
-genua incerare deorum.

Inceratus, pen. prod. Participium, Cera illitus. Corn. Celsus lib 8 cap. 8, Si plura fragmenta sunt, excipiẽda sunt ex ferula facto canaliculo, eodémque intus incerato, ne fascia diducatur.

Incertus ([illegible]) Adiectiuum notum, In opinione dubia, Non sibi constans. Cic. pro Lege Murena, Nihil est incertius vulgo, nihil obscurius voluntate hominum, nihil fallacius ratione tota comitiorum.

Lubrica & incerta puerilis ætas. Cic.7. Verr.

Incertus animus, Dubius. Terent. Heaut.2.1,
Domum reuertor mœstus, atque animo ferè
Perturbato, atque incerto, præ ægritudine.

Animi hominum incerti & exitus præliorum. Cic. Bruto, 14.

Aura incerta. Ouid.2. Amor.eleg.9.

Incerta bestia, apud Plautum, quæ nihil certi præsagit.

Ancipites & incerti casus. Cic. in Orat.

Incerta consilia. Terent. And.2.3,
Cedo, quid obiurgabit tecum? hic reddes omnia,
Quæ nunc sunt certa ei consilia, incerta vt fient.

Crines incertos colligere. Ouid.1. Amor.eleg.11.

Errores incerti. Lucret.lib.4.

Euentus futuri temporis incerti. Cic. pro Quintio.

Incertus armorum exitus. Cic ad Atticum, lib.7 113.

Exitus pugnarum, Mársque communis incerti. Cic. pro Mil.

Incertus fons. Plin.lib.6.cap.18, Hanc alij incertis fontibus vt Nilum, ri ganiémque, &c.

Litus breue & incertum. Tacit.lib.14.

Mars incertus. Tacit.lib.20, Pugnatum longo agmine, & incerto Marte.

Mens incerta. Ouid 9. Metam.

Incertæ nuptiæ. Terent. And.5.1,
-perpulisti me vt homini adolescentulo,
In alio occupato amore, abhorrenti ab re vxoria,
Filiam darem in seditionem, atque incertas nuptias. Hoc est, de quibus non constat an firmæ futuræ sint.

Pede incerto ferebar. Horat. Epod.11.

Pericula incerta. Virg.9 Æneid.

Incerta possessio. Cic. pro Rosc. Comœdo, Tum enim propter Reipub. calamitates, omnium possessiones erant incertæ.

Soles incerti. Virg 3 Æneid.

Tellus incertissima regni. Stat.11. Theb.

Vices incertæ. Ouid 3. Trist.eleg.11.

Vulgus incertum. Virg.2. Æneid.

¶Incertus animi. Terent. Hecyr.1.2,
-sed postquam acrius
Pater instat, fecit animi vt incertus foret.

Incertus sententiæ. Liu.4 ab Vrbe, Non quia incertus sententiæ fuerit.

Incertus veri. Liu.4. ab Vrbe, Tubero incertus veri est.

Salutis incerta. Ouid. epist.20.

Suspensus & incertus obscura spe pendeo. Cic. de Lege agrar.

Incertus de. Terent. Hecyr.4.3,
Quia de eaure incertus sum etiam quid sim facturus. Cic. 2. Verr.
Quum incertum sit de iniuria.

Incertus sum. Responsio. Plaut. Epid.10,
Senex hic vbi habitat Periphanes Platenius?
Incertus sum.

Incertus eram, vbi esses. Cic. ad Attic.lib.1.6.

Incertior multo sum, quàm dudum. Terent. Phorm.2.4.

Aura quouis incertior. Ouid 4 de Ponto, eleg.3.

Stabilis & Incertum, contraria. Cic. in Topic.

In incertum, vel In incerto, Vide IN.

Quicquid incerti fuit nunc liquet. Plaut. Pseud.11,
Quicquid incerti mihi in animo prius, aut ambiguum fuit,
Nunc liquet, nunc defæcatum est.

Incertum verum. Plin. epist.76, Confessus est quidem incestum, sed incertũ vtrum quia verũ erat, an quia grauiora metuebat si negasset.

Incertum facere de re aliqua. Plin.lib.7.cap.48, De spatio atque longinquitate vitæ hominum, non locorum modò situs, verùm exempla ac sua cuique sors nascendi, incertum fecere.

Incerta pro certis habere, stultum. Cic. de Senect.

Incertum, verè, an ne itérva moueatur. Cic.4. Acad.

In dubium, incertúmque reuocare aliqua. Cic. pro Cecinna.

Incertum est mihi quid agam, & incertũ est, absolutè, pro Nescio, & ignoro. Plaut. Aulul.19, -nunc mihi incertum est
Quid agam: abeam, an maneam, an fugiam. Terent. And.1.5,
Incertum est quid agam.

Incertum est quis deus, &c. Virg.8. Æneid.

Incertũ est quàm longa nostrũ cuiusque vita futura sit. Cic.3. Verr.

Incerto me, Hoc est Inscio & nesciente. Plaut. Asin.9,
Ego certè, me incerto, scio hoc daturum nemini homini.

Incerto scio, aduerbialiter, pro Clàm me est. Plaut. Epid.10,
-postquam libera est,
Vbi habitet dum incerto scio.

Incertum, Substantiuum, Id est, vt ita dicam, incertitudo. Papinianus in l. Qui ex.§.1. D. De bono poss.secun.tab. Admittenda est Iuliani sententia, qui propter incertum conditionis, etiam prioris esse peti bonorum possessionem respondit.

Incerto, incertas ([illegible]) incertâre, Incertum reddere. Plaut. Epid.11,
-longa dies animum incertat meum,
Sin ea est quam incerto animo, hanc congrediar astu.

Incesso, Incessus, Vide INCEDO.

Incestus, huius incestus, masc. gen. vel Incestum, incesti, neut. gener. { [illegible] } Quasi non castum & pudicum. Nonius, Incestum, dicitur flagitium in affines admissum. Festus, Incestus à Græco trahitur, nam illi facinus dicunt anceston. Cestus, cingulum erat Veneris, quo vtebatur ad honestas nuptias. Ideò incestum dicitur, quòd à sacrato illo Veneris cingulo non fiat. Cic 4. Tusc. Omnibus enim ex animi perturbationibus est profectò nulla vehementior, vt si iam ipsa illa accusare nolis, stupra dico, & corruptelas & adulteria, incesta denique, quorum omnium accusabilis est turpitudo. Suetonius in Nerone, cap. 5, Maiestatis quoque & adulteriorũ, incestique cum sorore Lepida sub excessu Tiberij reus, mutatione temporum euasit. Idem in Domitiano, cap. 8, Incesta Vestalium virginum variè ac seuerè coercere.

Oratio nobilis Curij de incestu pro Seruio Fuluio. Cic. de Claris Oratoribus.

Committere incestum. Quintil. lib. 4. cap 6.

Liberare aliquem incesto. Cic. in Pisonem.

Incestum Pontifices supremo supplicio sanciunto. Cic. 2. de Leg.

¶ Incestum neutro genere ferè legitur apud Iurisconsultos. Papinianus in l. Si adulterium. §. Stuprum. D. Ad Legem Iuliam de Adulterijs, Incestum autem, quod per illicitam matrimonij coniunctionem admittitur. Budæus.

Incestus, Adiect. { [illegible] } Id est pollutus. Propertius lib 3. eleg 11, Scilicet incesti meretrix regina Canopi. Plin. in Paneg. Stuprosum, incestarúmque noctium conscij. Cic. pro Cælio, Ideo aquam adduxi, vt ea tu inceste vtereris.

Aues incestæ. Stat 9 Theb.

Faces incestæ. Lucan. lib. 10.

Incesto flagitio pollutus, pro Flagitio incestus. Cic pro Domo sua, Istius qui non solùm aspectu, sed etiam incesto flagitio, & stupro polluit, ceremonias, &c.

Nuptiæ incestæ. Tacit. lib. 11.

Incestæ nuptiæ confirmari non solent. Papinianus in l. Si adulterium. § Stuprum. D ad Legem Iuliam de Adulterijs.

Os incestum. Cic. 11. Philipp. Quum verborum contumelijs optimum virum incesto ore lacerasset.

Prædo incestus. Stat 1 Achill. Paridem intelligit.

Incestus sermo, pro fœdo & libidinoso. Liu. lib. 8, Primo pellicere eum sermone incesto conatus est, &c.

Stuprum incestum. Cic de Arusp. resp.

Incesta Vestalis. Plin. lib. 28 cap. 2.

Virilitas incesta. Tacit. lib. 5, Arguitur pleraque, C. Cæsarem quasi incestæ virilitatis dixisse.

Inceste, Aduerbium { [illegible] } Fœdè, turpiter. Cic. pro Cælio, Ideo aquam adduxi vt tu ea incestè vtereris. Lucret. lib. 1,

Sed casta incestè nubendi tempore in ipso Hostia concideret.

Incesto, incestas { [illegible] } incestare, Polluere. Plaut. Pœn. 16,

-earum hic alteram efflictim perit,

Neque eam incestauit vnquam. Virg 6. Æneidos,

-totámque incestat funere classem.

Filiam incestare. Tacit. lib 5, Post quos Sex. Marius Hispaniarum ditissimus, defertur incestasse filiam, & saxo Tarpeio deijcitur.

Gremium incestare parentis. Stat. 1. Theb.

Thalamos nouercæ incestare. Virg. lib. 10,

Anchemolum thalamos ausum incestare nouercæ.

Incestificus, pen. corr { [illegible] } Senec. Thyest. 1,

-ego castam manum

Nefandus, incestificus, execrabilia Attrecto?

Inchoo, inchoas { [illegible] } inchoáre, Incipere. Virgil. 3. Georgicorum,

Te sine nil altum mens inchoat.

Cædes inchoata. Senec. Medea, 12.

Inchoare & Perficere, siue Absoluere, siue Cõficere, cõtraria. Cic. 4. de Finib. Potest ab alio inchoatum accipere & absoluere. Idem 1. Acad In qua quod inchoatum est, neque perfectum.

Inchoare lites dicitur annus. Iuuenalis sat. 16,

Expectandus erit qui lites inchoet, annus.

Inchoare philosophiam. Cic 1. Acad.

Spem longam inchoare, pro Spem in longum protendere. Horat. 1. Carm. ode 4.

Inchoare virtutem. Cic. 5. de Finib Et indutæ in eo quæ inerant tanquam elementa virtutis, sed virtutem ipsam inchoauit.

Inchoare & informare oratorem perfectum. Cic. in Orat.

Inchoare libros, & Conficere, contraria. Cic. Meos libros quos expectas inchoaui, sed conficere non possum his diebus.

Præclarè inchoata multa, perfecta non planè Cic. de Clar. Orat.

Inchoata atque rudia pueris exciderunt. Cic. 1. de Orat.

Mancum atque inchoatum. Cic. 2. Offic.

Inchoata maturitas. Plin. lib. 15. cap. 1, Primum omnium cruda, atque nondum inchoatæ maturitatis.

¶ Inchoaet, Perficere. Virg 6. Æneidos,

Tum Stygio regi nocturnas inchoat aras. Vbi Seruius, Inchoat, perficit & est verbum sacrorum.

¶ De scriptura siue orthographia verbi inchoo, sic Seruius in tertium Georg Apud Latinos nullum verbum est quod ante o finalem, habeat o: excepto inchoo: quod tamen maiores aliter scribebant, aspirationem interponentes duabus vocalibus, & dicebant incoho. Tria enim habebant nomina in quibus c literam sequeretur aspiratio, sepulchrum, orchus, pulcher: è quibus pulcher tantum hodie recipit aspirationem.

¶ Inchoo, inquit Festus, videtur ex Græco originem trahere: quòd Hesiodus omnium rerum initium esse dixerit chaos.

¶ Inchoo, ch, aspiratã habere, Iulio Modesto & alijs placet, quòd componatur à Chao, quod dixerunt rerum initium. Refert tamen Diomedes, quamuis locus apud eum corruptissimè legatur, lib. 1. vbi de Præteritis meminit, Verrium Flaccum probauisse, cui & Tranquillus accesserit, vt postrema syllaba huius verbi aspirationem reciperet, quòd esset à nomine Cohum, quo apud veteres Mundus significabatur, deducta appellatione à Cohibendo, quòd omnia cohiberet intra sese. vnde etiam v aspirationem habebat. Quæ vox & funiculum significabat, qui cohiberet, id est colligaret temonem buris cum iugo. Hanc sententiam & Probus in Catholicis duabus regulis fulcit. Altera, quòd post c literam h Latina verba non sequitur, excepit nominibus tribus, Pulcher, orchus, Iurcho. Altera, quòd neque a litera, neque o ante alteram u in Latinorum verborum prima persona reperiatur: quanuis Plautus Reboo Græcè dixerit a [illegible]. Quam opinionem Iouianus Pontanus agnoscit lib 2. de aspiratione.

Inchoatus, pen. prod. { [illegible] } Imperfectus. Cic. 2. de Nat. deor. Atque etiam si à primis inchoatisque naturis ad vltimas perfectásque volumus procedere.

Inchoatiua { [illegible] } verba pete à Grammaticis, Prisciano, Diomede, Perotto, Valla, & similibus.

Incido, incidis, incidi, incisum, pen. prod. { [illegible] } incidere, Ex in & cædo compositum, Idem quod cædere, & in partes diuidere ac secare. Virg. 3 ecloga,

Atque mala vites incidere falce nouellas. Plin. lib. 12. cap. 14, Quũ incidant eas arbores.

Lingua inciditur ad deplorandam calamitatem. Cic. Anteq. iret in exilium.

Venas incidere. Tacit. lib. 16, Neque tamen præceps vitam repulit, sed incisas venas, vt libitum obligatas, aperire rursum, & alloqui amicos.

¶ Incidere, Insculpere etiam significat: caetéque constituimus.

Incisum marmori. Suet. de Claris gramm. Plin. in Paneg. Quod ego titulis omnibus speciosius reor, quando non trabibus, aut saxis nomen tuum, sed monumentis æternæ laudis inciditur.

Incidere in re aliqua. Cic. de Senect. Notum est totum carmen incisum in sepulcro. Idem in Pisonem, Idemque vt esset, quod in basi trophæorum incidi, inscribique posset.

Incisum ac notatum in monumentis rerum gestarum. Cicero pro Fonteio.

Incidere in ære Cic 6 Verr. Idem 4. Verr. Incisum in tabula ænea. Idem pro Corn. Balbo, Quod quidem nuper in columna ænea meminimus post rostra incisum & perscriptum fuisse.

Incidere in æs. Cicero Philipp. 2, Quid tum? quod erit ita gestum, id lex erit? & in æs incidi iubebitur? Sueton. in Cæsare, Ac mox lege in æs incisa.

Nomina ciuium in tabula incidere. Cic. Attico, lib. 13. 37.

Fagi incisæ mea nomina seruant. Ouid. epist 5.

Marmora incisa notis. Horat. 4. Carm. ode 8.

Incisa tabula his literis, Iupiter, &c. Liu. 6. ab Vrbe.

Incidere leges. Cic. pro Milone, Incidebantur iam domi leges quæ nos nostris seruis addicerent.

Leges incidere ligno. Horat. de Arte.

Incisum grandibus literis nomen in basi. Cic. 6. Verr.

Verba incidere ceris. Ouid 9 Metam.

¶ Incidere, pro Abscindere & præcidere. Cic. 2. de Orat. Inciditur enim omnis iam deliberatio, si intelligitur non posse fieri, aut si necessitas affertur. Budæus.

Inciditur enim omnis iam deliberatio, si intelligitur non posse fieri, aut si necessitas affertur. Budæus.

Ludum incidere. Horat. 1. epist. 14.

Neruos virtutis incidere. Cic. 1. Acad.

Neruos Populi Romani incidere. Cic. 2. pro Lege agrar.

Poema ad Cæsarem, quod composueram, incidi. Cicero Quinto fratri, lib 3 17.

Incidere sermonem, Intercidere, vel concidere, aut interrumpere. Liu. 2. bell. Maced Quibus longiorem exorsis orationem breuis interrogatio, cessuríne iis tribus vrbibus esset, sermonem incidit, quũ mandatum sibi de his nominatim negarent quicquam.

Incisa spes, Quæ decidit, & qua frustramur. Liu. 3 ab Vrbe, Itaque spe incisa priùs, quàm prædicta dies adesset, Appius mortem sibi conscivit. Ibidem, lib. 2, Spe omni reditus incisa.

Singultus verba incidens. Stat 9. Theb.

Incisio, huius incisionis { [illegible] } Columella libro De Arboribus, cap. 8, Infra incisionem & alligaturam, falce acuta, leuiter vitem vulnerato ex vtraque parte, vt his potius plagis humor defluat, quàm ex incisione abundet. Sed hæc lectio vitiosa est. nam legendum est, Infra insitionem, & circa insitionem.

Incisio apud Oratores. Cic. in Oratore, Dicendúmque, quantos circuitus facere deceat: deque eorum particulis, & tanquam incisionibus differendum est. Particulas & incisiones circuitum sco periodorum vocat, quæ & membra & incisa, siue cola & commata dicuntur.

Incisura, huius incisuræ, pen. prod. { [illegible] } Ipsa incisio. Plin. lib. 12. cap. 39. Pili recisi non vt herba ab ipsa incisura augentur.

Incisuræ etiam dicuntur in manibus quæ vulgò lineæ vocantur. Plin. lib. 11 cap 52, Contrà longæ esse vitæ incuruos humeros, & in manu vna duas incisuras longas habentes.

Incisus, pen. prod. Participium { [illegible] } Plin. lib. 12. cap. 37, Incisa corona nascentium in diuersas partes torquentur.

Carmen incisum in sepulcro. Cic. de Senect.

Elogium in sepulcro incisum. Cic. in Pisonem.

Incisum, pen. prod. { [illegible] } oratores vocant sensum non expleto numero conclusum, quod plerisque pars membri esse videtur. vt Domus tibi deerat? at habebas. pecunia superabat? at egebas. Fiunt etiã singulis verbis incisa: vt, Diximus, testes dare volumus. Incisum est, Diximus. Membrum est sensus numeris conclusus, sed à toto corpore abruptus, & per se nihil efficiens. id enim, O callidos homines, perfectum est: at remotum à cæteris, vim non habet, et per se manus, & pes, & caput. Hæc ex Quintil. Cic. in Orat. Quæ nescio cur quũ

Græci

Græci κόμματα & κῶλα nominant, nos non rectè incisa & membra dicamus. Omnis oratio diuiditur à Græcis in periodos, cola, & commata. Periodus est absoluta & perfecta in oratione sententia. Colon pars est periodi. Latinè putat Cicero bene mēbrum dici posse. Comma denique membri pars est, & sectio quædam: incisum Cicero nominat. Ergo si Latinis verbis vti voluerimus, dicemus, Omnem orationem ex comprehensionibus, membris, & incisis constare. Comprehensio est continuatio verborum, donec sententia perficiatur vt, Etsi vereor Iudices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem timere: minimé que deceat, quum T. Annius Milo ipse magis de Reip. salute, quàm de sua perturbetur, me ad eius causam parem animi magnitudinem afferre non posse: tamen hæc noui iudicij noua forma terret oculos, qui quocunque inciderint, veterem consuetudinem fori & pristinum morem iudiciorum minimè vident. Membrum est pars comprehensionis. vt, Etsi vereor Iudices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem timere. Incisum est pars mēbri vt, Etsi vereor Iudices, ne turpe sit. Quemadmodum autē in tres has partes omnis oratio diuiditur, ita tria sunt etiam signa, quibus distinguuntur. Nam comprehensio in puncto signatur, hoc modo. membrum vero in ipsa comprehensione duobus signatur punctis, hoc modo: sed extra comprehensionem vno tātùm notatur. Incisum semicirculo in sinistram partem vergente signatur, hac ratione, .

Incisus, huius incisus, penult. prod. {τμῆμα.} Plin. lib. 16. cap. 12, Fructum quædam proximo anno ab incisu largiuntur.

Incisim, pen. prod. Aduerbium {τμητικῶς} Per incisiones, Minutatim. Cic. in Orat. Hæc quidē duo binis pedibus incisim, deinde membratim, Tu dicere solebas, sacram esse Rempub.

Incisim aut membratim aliquid efferre. Cic. in Orat.

Incisim & membratim tractata oratio Cic. in Orat.

Incise, Aliud aduerbium {κατὰ κόμματα} Idem. Cic. in Orat. Qua autem pacto deceat incisē, membratim ve dici, iam videmus.

Inciduus, Adiectiuum {ἄτμητος} Quod incidere vel cædere non licet. Ouid. 2. Fastorum,

Monte sub Esquilio multis inciduus annis,

Iunonis magnæ nomine, lucus erat. Alij scribunt Incæduus.

Sylua incidua Ouid. 3. Amor. eleg. 1,

Stat vetus & multos incidua sylua per annos.

Incido, incidis, incidi, pen. corr. {ἐμπίπτω} incasum, incidere. Ex In & cado compositum, Idem significat quod simplex. Plin. lib. 2. cap. 27, Sed ea accidisse, non quia hæc facta sunt arbitror: verùm hæc ideò facta, quia incasura erant illa.

Ad terram incidit. Virgil. 12. Æneid.

¶ Incidere, Quasi cadendo venire, aut de improuiso labi, præsertim quando construitur cum accusatiuo & præpositione in: vt, Incidi in latrones. Cic. Curioni, lib. 2 6, Quod in id Reipub. tempus non incideris, sed veneris. Idem 1. Tuscul. In fatuorum ferium & manus incidisset.

Incidere in æs alienum, *Debitorem alterius fieri*, quod dicitur. Cic. in Catil. In tantum æs alienum inciderant.

Incidere in amorem, pro Amatorem fieri. Cic. 1. de Inuent. Nemo potest vno aspectu, neque prætereuns in amorem incidere.

Incidere in contentionem. Cic. de Amic. Quòd si longius in amicitia prouecti essent, tamen sæpe labefactari, si in honoris contentionem incidissent.

In imperiorum, honorum, gloriæve cupiditatem incidere. Cicero 1. Offic.

Incidere in diem. Cic. ad Attic. lib. 9. 171, Si enim rectè ambulauerit is qui hanc epistolam tulit, in ipsum tuum diem incidit. Id est, eodem die quo spectabas

Incidunt in eum diem mysteria, hoc est eo die. Cic. ad Attic. lib. 6. 115, Faciétque me in quem diem Romana incidant mysteria, certiorem. Id est quo die agentur.

In discrimen. Cicero ad Atticum, lib. 7. 121, Nunc incido in discrimen ipsum.

In errorem incidere Quintil. lib. 2. cap. 15.

Eunti, & in euntem, Occurrere alicui ex insperato. Cic. ad Attic. lib. 12. 114, Is dicitur incidisse in euntem iam in Asiam. In emēdatioribus codicibus legitur, Is dicitur vidisse in euntem, aut in Asia. Idē 4 Verr. Sane homini præter opinionem improuiso incidit.

In febriculam incidere. Cic. Ap. Pulchro, lib. 10. 21.

In foueam quoniam incidit bellua, obruatur. Cic. 4. in Catil.

In fraudem Terent. Heaut. 3 2,

In eandem fraudem ex hac re, atque ex illa incides.

In furorem & insaniam incidere. Cic. in Pisonem.

In lapidem, Offendere. Varro 3 de Re rust. cap. 14, Ita vt in aliquē lapidem incidat, ac latè dissipetur.

In libros alicuius. Cicero 2. de Legib. Nam eorum ego in libros incidi.

In eum locum vt. Terent. Phorm. 1. 3,

-ego in eum incidi infelix locum,

Vt neque mihi eius sit amittendi, nec retinendi copia.

In luctum Cic. 1. Offic. Quo impetrato in maximos luctus incidit.

In malum. Terent. And. 4 5,

Inculatiam in malum insciens pene incidi.

In manus hostis. Cic. pro Cecinna, In manus eorum incidere non est satis?

Ex aliquo sermone in memoriam & recordationem aliquorum incidere Cic. de Clar. Orat.

In mentionem rei alicuius. Cic. 5. Verr. Sic breuiter, quoniam non consulto, sed casu in eorum mentionem incidi: quasi præteriens satisfaciam vniuersis.

De improuiso in milites incidere. Cic. pro Rosc. Amer.

In morbum, Morbo laborare. Cic. de Senect. Quin etiam ætas illa multò plures, quàm nostra, mortis casus habet: facilius in morbos incidunt adolescentes, grauius ægrotant, tristius curantur.

In nomen alicuius. Cic. pro Rosc. Com. Nónne quotiescunque in causa in nomen huius incidisti, toties hunc & virum bonum esse dixisti, & honoris causa appellasti?

In patrocinium alicuius incidere Quintil. lib. 7 cap. 3, Fuerunt autem tales nostris etiam temporibus controuersiæ: atque aliquæ in meum quoque patrocinium inciderunt.

In sermonem. Cic ad Attic lib. 16 331, Ego enim in varios sermones incidebam.

In suspicionem regni appetendi. Cic. pro Milone.

In vitium. Cic. 4. de Finib. Nam si omnino nos negligimus, in Aristonea vitia & peccata incidemus.

¶ Incurrere atque incidere in aliquem. Cic. pro Plancio.

In aliquem incidere & complecti. Cic. pro Plancio.

¶ Incidit in idipsum quod timebat. Cic. 4. Acad. Ex vetusto exemplari legitur lodus.

¶ Incidit mihi in mentem hæc res Terent. Phorm. 1. 3,

Quod vtinam ne Phormioni id suadere in mentem incidisset. Cic. 4 de Finib. Quod cuique in mentem incideret, & quodcunque tanquam occurreret.

Rarius in iudiciis incidunt. Cic. 2 de Inuent.

Incidit aliud ex alio, Aliud ex alio dependet & euenit. Terentius Heaut. 3 3.

Incidit amori nostro calamitas. Terent. Heaut. 4,

Hoc beneficio vtrique ab vtrisque vero deuincimini,

Vt nunquam vlla amori vestro incidere possit calamitas.

Pectine menti calor incidit. Stat. 1. Thebaid.

Incidunt causæ, Quod ineptè dicunt *Casus contingunt*. Cicero 3. Officior. Sed incidunt sæpe causæ, quum repugnare vtilitas honestati videatur.

Nouus incidit error. Propert lib. 1 eleg. 12.

Flamma incidit in segetes. Virgil. 2. Æneid.

Incidit ceruicibus iugum. Colum lib. 1 cap 2.

Nihil mali ciuitati incidit, quod non impendēre illi tanto antè viderint. Cic. 3. de Orat.

Incidit mentio de Philippo & Romanis. Liu. 2. bel. Maced.

Incidit animis metus tacitus, Hoc est, clam metuebant. Liu. 9 bel. Pun. Non metu modò omni, qui tacitus insidebat animis, liberauit eos, sed lætitiam ingentem fecit, quòd, &c.

Incidit pestilentia grauis per vrbem Liu 7 bel. Pun.

Incidere temere, pro Temerè & fortuitò, non consilio in res ferri. Seneca epist 87.

Inciderunt ruinæ capitibus nostris. Liu 2. bel. Pun.

Saxum ex spelunca in crura eius incidit. Cic. de Fato.

Sermones varij incidēre nobis. Catullus de Varro, epigrammat 10.

Incidit sermo de Catulo. Plin. epist. 87.

Incidit mihi suspectio. Terent. And. 3. 2,

Renunciatum est. nam qui isthæc tibi incidit suspectio?

Incidit suspicio de me. Terent Adelph. 4. 4,

Nunc suspicio de me incidit, ne que ea immetttó?

Sostrata credit mihi, me psaltriam hanc emisse.

Incidunt sæpe tempora, quum ea quæ maximè videntur digna esse iusto homine, eóque quem virum bonum dicimus, &c. Cicero 1. Offic.

Incidit terror exercitui. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Manibus tremor incidit vnctis. Horat 1. epist. 17.

¶ Incidit sæpe vt, Sæpe euenit, Fere fit. Cic de Amic. Nam vel vt non idem expediret vtrique, incidere sæpe, vel vt de Repub. non idem sentirent.

Rarò incidebat vt secundæ classis vocarentur Liu. 1 ab Vrbe.

Quum inciderit vt id aptè fieri possit Cic. 1. de Finib.

Incidit infeliciter vt talem ciuem amitteremus. Liuius 8. belli Macedon.

Siquis eiusmodi fortè casus inciderit vt id faciendum sit. Cic. 3. de Finib.

Fortè ita incidit vt comitiis perfectis nunciaretur, &c. Liu. 6. bel. Pun. Et lib. 8.

Fortè ita inciderat, ne duo violenta ingenia matrimonio iungerentur. Liu. 1 ab Vrbe.

Incasures, pen. prod. Participium. Plinius lib. 2. cap. 27, Sed ea accidisse, non quia hæc facta sunt, arbitror: verùm hæc ideò facta, quia incasura erant illa.

Incidens, penult. correp incidentis, Adiectiuum, Quod incidit, siue cadit. Plinius libro 11. capite 37, Pupillæ obiter incidentia facile declinant.

Incidens portis exercitus, Hoc est, Incurrens in eum locum quo portæ erant. Liuius 5 ab Vrbe, Quum fuga trepidum, plenum vulnerum, ac pauore incidentem portis exercitum viderint, &c.

Inciens, inquit Festus, propinqua partui dicitur, quòd incitatus sit fœtus eius.

Incile, incilis, pen. prod. n. g. {ἀμάρα} Locus depressus, vt ait Vlpianus. D. de riuis l. 1, ad latus fluminum: ex eo dictus, quòd incidatur. Inciditur enim vel lapis, vel terra. vnde primùm aqua ex flumine agi possit, &c. Item ex quocunque riuo aqua irrigandi causa deducatur, incile dicitur, locus per quem primùm deducitur. Hæc Sipontinus. Colum. lib 5. cap 9, Si olea in cliuo sit, incilia excitentur, quæ limosam aquam ad radicem deducant.

Ducere incila. Vlp. D. ne quid in flumin. public &c. l. vnic. § a, Simili modo & si incile ducat, aut alio loco fiat, aut si alueum mutet fluminis, hoc interdicto tenebitur.

Prima incilia & principia fossarum. Vlpianus in l. 1. D. de aqua quotidiana & æstiua, Caput aquæ illud est, vnde aqua nascitur: si ex fonte nascatur, ipse fons: si ex flumine vel lacu, prima incilia, vel principia fossarum. quibúsque ex flumine vel ex lacu in primum sinum compelli possent.

Inciles canales, inquit Festus, in quos aqua confluit, in viis lapide stratis, ab eliciendo dicti.

Incilia {[illegible]} authore Festo, fossæ quæ in viis fiunt ad deducendam aquam, siue deriuationes de riuo communi factæ.

Incilo, incilas, pen. prod. {[illegible]} incilâre, pro Increpare vel improbrare, dicebant veteres. Actius, Qui me incilant probris, sermone indecorant. Lucret. lib. 3, Iure (vt opinor) agat, iure increpet, inciletque. Vide Nonium.

Incingo, incingis, incinxi, incinctum {[illegible]} incingere, Idem quod cingere, vel circumligare. Liuius 8. ab Vrbe, Ipse incinctus cinctu Gabino, armatus in equum insiluit, ac se in medios hostes immisit.

Lauru incingi Ouid. 14 Metam.
Capilli incincti philyra. Ouid. 5. Fast.
Mitrâ canos incincta capillos. Ouid. 3. Fast.
Vrbes incingere mœnibus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.
Pellibus incinctæ ambæ. Virgil. 4 Georg.
Mercator incinctus tunica. Ouid. 4 Fast.
Aras incinxit verbenis. Ouid. 7. Metam.
Pictis incinctæ vestibus horæ. Ouid. 5. Fast.

Incino, incinis, pen. corr. incinui, incentum {[illegible]} incinere, Simul canere, vel modulanter sonare. Propertius,
-seu varios incinit ore modos. Gell. lib. 1. cap. 11, Et frequentamenta quædam varia tibicen incineret.

Incentio, huius incentionis, f. g. {[illegible]} Cantio seu cantilena, vel harmonia vocum ac tibiarum. Gellius refert lib. 4. cap. 13, Democritum docere plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum.

Incentio, Incantamentum quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11, Vt serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus herbarúmque succis faciant medelarum miracula.

Incentiuus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt Tibia incentiua, apud Varronem, quæ à dextra canit: sicut succentiua, quæ à sinistra succinit: ait enim lib. 2. de Re rust. cap. 1, Et vt dextra tibia alia quàm sinistra, ita vt tamen sit quodammodo coniuncta, quod est altera eiusdem carminis modorum incentiua, alia succentiua. Ibidem pastorum vitam vocat incentiuam, quia vetustior: agricolarum succentiuam, quia recentior, quam rem comprobat authore Dicæarcho homine doctissimo. Sic ergo vitæ pastorali succinit agricolatio, vt inferior, sicut tibia sinistra, dextræ foraminibus.

¶Incentiuus, Incitatiuus, propterea quòd incentione tubarum soleant milites ad prælium incitari. Firmicus libro 1. cap. 3. Hinc intelligi datur, stellarum quidem esse, quod patimur, & quod nos incentiuis quibusdam stimulat ignibus: diuinitatis verò esse animi, quòd repugnamus.

Incipio, incipis, pen. corr. incœpi, incœptum {[illegible]} incipere, Notæ significationis, & à capio deriuatur: vel vt aliis placet, à cœpi defectiuo. Plaut. Pœn. 16, Incipere multo est quàm impetrare facilius. Terent. Adelph. 2. 2, Perij hercle, hac spe illi hoc incœperunt.

Æstas prima incœperat. Virgil. 3. Æneid.
Amor incipiens. Ouid 2. de Arte amandi.
Incipit annus vicesimus Plaut. Capt. 18,
Quàm diu id factum est? 2. hic annus incipit vicesimus.
Annus incipit à frigoribus Ouid. 1. Fast.
Barba erat incipiens Ouid 12. Metam.
Incipit febris. Cic ad Atticum, lib. 7. 158, Diem tuum ego quoque ex epistola quadam quam incipiente febricula scripseras mihi notaueram.
Ver incipit. Cic. 7. Verr. Quum rosam viderat, tunc incipere ver arbitrabatur.
Incipiente vere pariunt. Plin. lib. 10 cap. 32.
¶Incipiunt postulare, poscere, minari. Cic. 5. Verr.
Incipere à Plin. lib. 14 in Procem. Vnde autem potius incipiemus, quàm à vitibus?
Abruptè aliquid incipere. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Amicitiam Terent. And 3 3,
Per ego te deos oro, & nostram amicitiam Chreme,
Quæ incœpta à paruis, cum ætate accreuit simul.
Cursuram Plaut. Trinum. 13,
Sed quis hic est, qui hoc in plateam cursuram incipit?
Facinus. Plaut. Trinum. 13,
-magnum
Facinus incipis sic petere.
Honorem. Plaut. Milit. 1,
Magnum illic honorem incipis, si magna mulis mœnia.
Iter Plaut. Casina, 20,
Sospes iter incipe hoc, vt viro tuo semper sis superstes.
Quum iam pontem cum magno comitatu legati Allobrogum ingredi inciperent. Cic. 3. in Catil.
Huic incipiu sententiæ diffidere. Cic. 4. Tuscul. Et apud eundem, Incipio sperare.

Incipiendus, Participium {[illegible]} Ouid. 5. Fast. A tantis princeps incipiendus erat.
In re incipienda, Vide r u.

Incœptus, Aliud participium {[illegible]} vt Laborem incœptum decurrere. Virgil. 2. Georg.
Iter incœptum celerant. Virgil. 8. Æneid.
Opus incœptum destituere. Ouid. 3. Amor. eleg. 11.
Ritè incœpta sacra. Virgil 4. Æneid.
Sermo incœptus. Virgil. 6. Æneid.

Incœpto, incœptas {[illegible]} incœptâre, Frequentatiuum ab incipio, vel à cœpi defectiuo. Terentius Heaut. 4. 4, Quid incœptat? Idem Phorm. 4. 3.
Incœptare facinus. Terent. Heaut. 3. 3,
Vah viden quod incœptet facinus.
Incœptare fabulam. Terent. And. 5. 4,
Et istæc vna parua virgo. tum ille egens, fortè applicat
Primùm ad Chrysidis patrem se. 1. fabulam incœptat. c u. fine.
Incœptare iter. Plaut. Trucul. 4,
Sed quid ais? quid vis illic? quò iter incœptas? quis est
Quem arcessis?

Incœptu, Supinum {[illegible]} Terent. Phorm. Turpe incœptu.

Incœptum, incœpti, Institutum, principium. Terent. And. 1. 5, Hoccine est humanum factum, aut incœptum? Plin. lib 4. cap. 4, Incœpto infausto. Cic. in Catil. Cuius ego non modò factum, sed incœptum vllum, conatúmve contra patriam deprehendero.
Inuenilia incœpta. Ouid epist. 17.
¶Abire incœpto, Vide a b e o.
Abire longius incœpto, Vide a b e o.
Absistere incœpto, Vide a b s t a v o.
Absistere incœptis. Sil. lib. 11.
Desistere incœpto. Virgil. 1. Æneid.
Peragere incœptum. Virgil 4. Æneid.
Magni incœpti pertæsus. Virgil. 5. Æneid.
Præuênit incœptum eorum Marcellus. Liuius 3. Decad. lib. 4. De Nolanis.

Incœptor, incœptoris, Verbale, Qui incipit. Terent. Eunuch. 5. 9,
-ô Parmeno mi, ô meorum voluptatum omnium
Inuentor, incœptor, perfector.

Incœptio, incœptionis, Aliud verbale, Principium. Terent. And. 1. 3. Nam incœptio est amentium, non amantium. Cic. 4. Acad. Tam præclari operis incœptio.

Incise, Incisim, Incisio, Incisum, Incisura, Incisus, Vide c ædo, incidis, pen. prod.

Incita, incitæ, pen. corr. fœm. gen. {[illegible]} Paupertas, indigentia. Plaut. Trinum. 8,
Hem nunc hic cuius est? vt ad incitas redactus. Budæus in Annotat. prior. Antiqui. ait, ad incitas redactus dicebant, vel etiam ad incitoa, si Isidoro credimus, id est ad vltimum inopiæ. Quod prouerbiû à calculis lusoriis deductum est, qui loco cieri nequeunt.

Incito, incitas, pen. corr. {[illegible]} incitâre, Commouere, compellere, incendere: ab in, & cito citas. Cæs. 4. bel. Gall. Sed multa tamen Cæsarem ad bellum incitabant.
Incitare ad scribendum. Cic. ad Papyrium, lib 9 16.
¶Incitatus, Equus quidam fuit hoc nomine nobilissimus & velocissimus, circensibus curriculis & palmarum frequentia celeberrimus, Caligulæ vsque eò amatus, vt & ad cœnam vocaret, & ei hordeum aureum obiiceret, & vinum aureis pateris propinaret, sanctéque adiuraret per salutem & fortunam suam, se eum Consulem facturum. Martialis,
Sed quum sponsio fabulæque lassæ
De Scorpo fuerint & Incitato
Incitare & commouere. Cic. 2 de Orat. Facilius est enim currentem (vt aiunt) incitare, quàm commouere languentem.
Incitare contra. Cic. 4 Acad. Qui si vndique omnes conuenerint, facilè contra vos incitabuntur.
Incitari in studia Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16, Ne putes in Asia feriatum illum ab his studiis in quæ tua cohortatione incitatus, futurum.
Ad studium & laborem incitandi iuuenes. Cic. 1. de Orat.
Sedare animos, & Incitare, contraria. Cic. in Orat.
Celeritatem incitat exercitatio eloquendi. Cic 1. de Orat.
Cupiditate faciendi aliquid aliquem incitare. Cic. de Clar. Orat.
Incitare currentem. Cic 3 Philipp. Quorum consiliorum Cæsaris, & me authorem & hortatorem & esse & fuisse fateor. quanquam ille non eguit consilio cuiusquã, sed tamen vt dicitur, currêtem incitaui.
Incitare equos. Cæsar 4. belli Gallici, Incitato equo sese hostibus obtulit.
Equo incitato se in hostes immittere. Cic. 3. de Nat. deor.
Incitare mentes, & Reflectere, contraria. Cic. 1. de Orat.
Vmbra vana metum incitat. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7.
Motus silentio incitari non posse. Cic. de Somnio Scip.
Incitantur veterani in eum Cic. Cassio, lib 12. 2.
Incitant me spe non dubia. Cic. ad Attic. lib. 10. 197.
Incitare se in alteram partem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 31, Quòd si in eam me partem incitarem, profectò iam aliquam reperirem resistendi viam.
Incitat auiditatem hæc herba: Prouocat, & irritat appetitum ciborum: cui opponitur Inhibere auiditatem. Plin. lib. 20. cap. 7, Nec vlla res in cibis auiditatem incitat, inhibétque eadem.
Salsens incitat vnda sitim. Ouid. 2. de Remed amor.
¶Beneficiis alicuius & amore incitari. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.
Natura incitari ad aliquid agendum. Cic. 3. de Finib.
Voluptate corporis incitari. Cic de Senect.

Incitatus, pen. prod. Participium, siue Nomen ex participio {[illegible]}
Incitatus celeritate & studio. Cæsar 3. bel. Ciuil.
Incitatus ira aut aliqua perturbatione. Cic 1. Offic.
Iracundia incitatus populus Cic pro Domo sua.
Incitatus mente. Cic. 2 Acad Et tamen isti Physici raro admodum quum hæreant aliquo loco, quasi mente incitati.
Gradu incitato accurrit. Seneca Troade, 10.
Populum incitatum mitigare. Cic. 1. de Orat.
Studium incitatum ad inueniendam veritatem. Cic. 5 Tusc.
Incitata aduersa ratione voluntas. Cic. 4. Tuscul.
¶Incitatũ pro vehementi. Cic in Bruto, Nihil grande, nihil incitatum, nihil ornatum. Idẽ, Incitata & volubilis, nec ea redundãs tamẽ.
Incitatus furor. Cic. 4. Academica,
Nonne ibidem incitato furore,
Vnde hæc flamma oritur. Ex poeta.
Incitatissima conuersio totius mundi. Cic. in Somn. Scip. Hic verò tantus est totius mundi incitatissima conuersione sonitus, vt eum aures hominum capere non possint.

Incitatio, huius incitationis {[illegible]} Instigatio, commotio. Cic. 4. Acad. Qui ne nunc quidem putat, quum ille sol qui tanta incitatione fertur, vt celeritas eius quanta sit ne cogitari quidem possit.

Languentis populi incitatio, & Effrænati moderatio, enotaria. Cic. de Orat.

Acris incitatio, Vide ACER.

Acri & vehementi incitatione inflāmatur animus. Cic. 2. de Orat.

Diuina mentis incitatio. Cic. 1. de Diuinat.

Incitatio orationis. Cicero 1. de Orat. Sic euolauit oratio, vt eius vim atque incitationem aspexerim: vestigia, ingressumque vix viderim.

Incitatè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Cic. ad Atticum, lib. 2. 39, Quas Numestio literas dedi: sic in his euocabam, vt nihil acrius, neque incitatius fieri posset.

Incitamentum, huius incitamenti {[illegible]} Quod commonet, incitat & accendit ad aliquid faciendum. Cic. pro Archia, Hoc maximum & periculorum incitamentum est & laborum.

Incitamentum ad vincendum. Liu. 1. bel. Pun.

Incitabulum, huius incitabuli, pen. corr. {[illegible]} Idem. Gellius lib. 15. cap. 8, Fomitem esse quendam dicens, & incitabulum ingenij virtutisque. Antiquum.

Incitus {[illegible]} Verbale pro incitatione. Plin. lib. 2. cap. 45, Qui sine assiduo motu incitu, & contrario siderum occursu, nascuntur, siue hic est illa generabilis rerum naturæ spiritus, &c.

Incitus {[illegible]} Compositum ex in & citus: Idem quod velox & celer. Cic. de Nat. deorum,

Sicut inciti atque alacres rostris perfremunt
Delphini. Ex Accio. Lucret. lib. 6,
-validi vis incita venti.

Inciuilis, & hoc inciuile, Asper, violentus. Cornel. Tacit. Egit inciuilius, Id est violentius, acerbius, sæuius, & tyranni more. Ciuilis enim dicitur qui sæuus non est, sed moderatus, parique cum cæteris iure viuit: inciuilis qui se pro principe & imperatore non gerit, sed superbus, & arrogans est & tyrannus. Tacitus, Nam iuueni ciuile ingenium, mira comitas, & diuersa à Tiberij sermone, & vultu arrogantibus & obscuris. Turnebus.

Inclamo, inclamas, penult. prod. {[illegible]} inclamāre, Clamore accersere, Vocare. Valerius Maxim. lib. 1, Perterritus deinde tam retro viso & nomine horrendo seruos inclamauit: scisseras usque ast, &c. Cic. ad Atticum, lib. 2. 53, Sed tu ita para, vt si inclamaro, aduoles. Lucretius lib. 3,

Non merito inclamet magis, & voce increpet acri?

Inclamare aliquem Ouid 3 Fastorum,

Inclamátque suos, auxiliúmque vocat.

Inclamare aliquem magna voce Liu. 8 ab Vrbe.

Inclamare nomine. Liu 6 bel. Pun Turbam nomine inclamat.

Inclamare alicui Liu 1. ab Vrbe, Et dum Albanus exercitus inclamat Curiatiis, vti opem ferant fratri, iam Horatius cæso hoste victus secundam pugnam petebat. Ouid. 1. Amor eleg. 7,

Nónne satis fuerat timidæ inclamasse puellæ.

Inclamatus à puero. Plin. lib 9 cap. 8

¶Inclamare aliquem, Conuitiis & maledictis insectari, inquit Festus. Plaut. Asin. 11,

Nimis ægre risum continui, vbi hospitem inclamauit,
Quòd se absente mihi fidem habere noluisset. Ouid lib. 2. Fastor.
Fit sonus, inclamat comites, & lumina poscit. Hæc est obiurgat.

Inclamito, inclamitas, pen. corr. {[illegible]} inclamitāre, Frequentatiuū. Plaut. Epid. 14, Etiam inclamitor quasi seruus.

Inclareo, inclares, pen. prod. inclarui, inclarere, vel Inclaresco, inclarescis, inclaréscere {[illegible]} Clarum fieri, manifestum, & notum, Plin. in Panegyr. Nec dignitate nuptiarum magis, quàm his artibus inclaruissa. Suet. de Clar. Gramm. Verrius Flaccus, docendi genere maximè inclaruit.

Arte plurimis inclaruere exemplis. Plin. lib. 7. cap. 37.

Maximè inclaruit discipulo Nicea Atheniensi, qui diligentissimè mulieres pinxit De Euphranore pictore. Plin. lib 35 cap. 11.

Inclaruit in auro cælando. Plin. lib 33. cap. 12. Et lib. 7. cap. 21, Myrmecides quidam in eodem genere inclaruit.

Inclemens, pen. prod. inclementis {[illegible]} contrarium est Clementi: Hoc est, Durus & asper. Liu 8. ab Vrbe, Extrema concio, & circa Fabium globus increpabant inclementem Dictatorem.

Inclementia, inclementiæ {[illegible]} Duritas. Virgil. 2. Æneidos,

Verùm inclementia diuûm
Has euertit opes. Idem 3. Georgicorum,
Et labor, & duræ rapit inclementia mortis. Vbi Seruius. Inclementia, inexorabilitas & duritia.

Grauis inclementia fati. Stat 1. Syl. 4.

Inclementer, Aduerbium {[illegible]} Durè. Liuius 2 bel. Pun. Nihil inclementer in Varronem dictum, nisi id modò, mirari se, &c. Plautus Pseud. 3,

Cur inclementer dicis lepidis literis? Id est, quare irasceris istis literis? Idem Pœn. 19.

Inclementius, Immitius, Terent. in Prologo Eunuchi,

Tum siquis est, qui dictum in se inclementius
Existimat esse, &c.

Inclino, inclinas, pen. prod. {[illegible]} inclināre, Inflectere. Iuuen. sat. 9,

-atque ipsos etiam inclinare maritos.

Inclinare animum. Liu. 9. bel. Pun. Hæc animum inclinant, vt cum modico potius quàm cum magno præsidio equitum ad Scipionem quoque postea venisse Masinissam credam.

Inclinat animus. Liu. 7 ab Vrbe, Hos vt sequar inclinat animus.

Inclinare animum ad rem aliquam. Liu. 10 bel Maced In præsentia placet omni ope in Romanos accendi regem, impellíque ad consilia belli ad quæ iam sua sponte animum inclinasset.

Ortus inclinauerat astra. Astrorum lucem imminuerat & hebetauerat, aut astra cælo depulerat. Stat. 12. Thebaid.

Inclinare vel inclinari dicitur acies, quando ita vrgetur ab hostibus, vt iam deficiens incipiat cedere, atque in fugam conuerti. Liu 1. ab Vrbe, Vt Hostius cecidit, cōfestim Romana inclinatur acies. Ibidem, lib. 2, Tum demum impulsi Latini, perculsáq; inclinatur acies.

Dicimus etiam inclinare in iis rebus, in quibus acquiescimus. Seneca in Consol. ad Albinam, Quasi data opera, in id tempus coniecta malis tuis, vt nihil esset, vbi te dolor tuus inclinaret.

Acies inclinabant. Sil. lib. 15.

Arbor vento inclinata in tuum fundum. Pompon. in L. vlt D. de arbor. cædend.

Domus inclinata. Virgil 12. Æneid,

Fata ducum inclinant. Lucan lib. 3.

Inclinat se fortuna vt, Cæs. 3. bel. Ciuil. Tam paucis diebus magna erat rerum facta commutatio, ac se fortuna inclinauerat, vt nostri magna inopia necessariarum rerum conflictarentur. Cic. Inclinauit deinde se fortuna ad causam plebis, puntij veniunt.

Inclinata & propè iacens fortuna. Cic. Cælio, lib. 2. 15.

Oppida inclinata Ouid. 15. Metam.

Inclinata res: cui Integra opponitur. Cic. ad Attic. lib. 10. 199, Scribendum ad te existimaui, & pro nostra beneuolentia petendum, ne quò progredereris inclinata iam re, quà integra etiam progrediendam tibi non existimasses. Legitur & proclinata.

Res inclinata est, laboratur vehementer. Cic. Lentulo, lib. 1. 2. Id est, spectat ad malum exitum, & ruinam veluti minatur.

Inclinata Respub. Quæ iam declinare cœpit. Cic. ad Brutum, lib 2, Respondi id quod sentiebam & dignitati & existimationi tuæ maximè conducere, te primo quoque tempore ferre præsidium labenti & inclinatæ penè Reipub.

Inclinat sententia, Hoc sentit, huc tendit, eò vergit vt, &c Liu. 8. bel. Maced. Inclinauit sententia, suū in Thessaliam agmē demittere.

Inclinabant eò sententiæ, vt dum, &c. Liu. 7 bel Pun.

Inclinauit eò sententia quòd tutius, &c. Liu 8. bel. Pun. Illa dubitatio erat, singulæne cohortes, an vniuersi ad stipendium petendum irent: inclinauit eò sententia, quòd tutius censebant vniuersos ire.

Inclinantur opes ad Sabinos. Liu 1 ab Vrbe, Quocunque inclinarē opes ad Sabinos, rege inde sumpto, videbantur.

Inclinare ad consilium adiuuandum. Cic. ad Att. lib. 12. 147, Tiram enim illud desperatum denique intelliges, & quid inclinem ad hoc meum consilium adiuuandum.

Inclinare in consilium, Id est, descendere in sententiam. Liu. 10. ab Vrbe, In hoc consilium maxime inclinant: legatos tamen ad Annibalem mittendos censent.

Inclinare culpam in collegam suum, Deriuare. Liu. 5. ab Vrbe, Vbi quum omnem culpam in Collegam inclinaret, acciri Virginium ex castris, &c.

Corium inclinat. Ouid 2. Metam. de Mercurio volante.

Inclinare eloquentiā, pro Imminuere. Quintil. lib. 10. cap 1, Quinetiam & Phalereum illum Demetrium (quanquam is primus inclinasse eloquentiam dicitur) multum ingenij habuisse & facundiæ fateor. Vide Orationem inflectere. in INFLECTO.

Genua inclinarat arcus. Ouid. 11. Metam.

Inclinare in fugam. Liu. 4. bel. Maced. Tandem Nabidis milites in fugam inclinarunt.

Inclinat fuga. Liu. 1. ab Vrbe, Quò postquam inclinauit fuga, alij arma, &c.

Ad Stoicos inclinare. Cic. 3. de Finib.

Paulum timore inclinari. Cic Att lib 4. 53.

Inclinare in vitium Plin. lib. 14. cap 20, In vitium inclinantis experimentum est laminæ plumbeæ mutatus in eo color.

¶Inclinare oculos morituris, Id est claudere: quod facere morientibus chari vel propinqui solebant. Propertius,

At mihi non oculos quisquam inclinauit euntis:
Vnum impetrassem te reuocante diem. Fortè inclamauit non ineptè legeretur.

Meridies inclinat. Horat 3. Carm. ode 28.

Inclinat se sol Liu. 9. ab Vrbe, Et prius sol meridie se inclinauit, quàm telum hinc atque illinc emissum est.

Inclinatum fretum æstu, hoc est, Pacatum mare. Liu. 9 bel Punici, Quum primum æstu fretū inclinatum est, naues mari secundo misit.

Inclinans, penult prod. Participium {[illegible]} vel Nomen ex participio: vt

Inclinans ad crocum vel in luteum colorem. Hoc est, tendens & ferè similis. Plin. lib. 27. cap. 12.

Inclinantem erigere, Stantem inclinare, contraria Cic 2 de Orat.

Inclinatus, penult. prod. {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio: vt

Inclinatus ad causam plebis, Id est promptus. Liu. 3 ab Vrbe, Nihil magnopere ad patrum aut plebis causam inclinati, otium domi ac foris habuere.

Inclinatus animo. Seneca de Benef lib. 2. cap. 12.

Inclinatior ad pacem animus. Liuius 4 bel. Macedon. Et libro 3. ab Vrbe.

Spes inclinata dicitur in aliquam partem, vbi de ea bene speratur. Liu lib. 5, Tali tempus neutrò inclinata spe.

Ceruix inclinata. Quintil lib. 1. cap. 11.

Dies inclinatus in tempus pomeridianum. Cic. 3. Tuscul.

Inclinatus morbus, Qui iam ad sanitatem spectat. Plin. lib. 23. cap. 4, Lethargicis magis auxiliare, & inclinato morbo.

Inclinata onera è pauperibus in diuites Liu lib 2. ab Vrbe.

Inclinata vlulantique voce canere Cic in Orat.

Inclinatæ vires. Liu. Nullo dum certamine inclinatis viribus. Id est, integris adhuc & nullo certamine debilitatis.

Inclinatus, huius inclinatus, pen. prod. {[illegible]} pro terminatione Grammaticis. Gell. lib. 3. cap. 12, Neque aliud est quod simili inclinatu dicatur. Id est terminatione. De bibosus loquitur.

Inclinatio, Verbale {[illegible]} Plinius de lignis sectilibus loquens, libro 16. cap. 43, Qua de causa alterna inclinatione egerunt scobem.
Corporis inclinatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Fortis, ac virilis lateum inclinatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Inclinationes rerum & temporum dicuntur conuersiones, quando Respub. constitutio tenorem suum iam non amplius seruat, sed ad mutationem spectare videtur. Cic. 5. Philip. Minimis momentis, v.c. maximæ inclinationes temporum fiunt. Et 5. de Finib. Hoc amplius Theophrastus, quæ essent in Repub. inclinationes rerû, & momenta temporum, quibus esset moderandum.
Inclinatio animorum plebis ad sustinendam inopiam, &c. Liu. 4. bel. Pun.
Temporis inclinatione & perleui sæpe fortunæ momento vectigalis Populi Rom. pendêre. Cic. 2. de Lege agrar.
Causæ inclinatio. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Repentina voluntatum inclinatio. Cic. pro Murena.
Voluntatis inclinatione propendêre in aliquem. Cic. 2. de Orat.
Inclinatio ad meliorem spem. Cic. pro Sextio.
Inclinatio cæli, Quam quidã aspectum & horizonta vocant. Gell. lib. 14. cap. 1, Procedat, inquit, hæc disciplina sanè, sed sub ea modò inclinatione cæli, sub qua tunc Chaldæi fuerunt.
¶Inclinationes cæli, Vide Declinatio mundi, in DECLINO.
Inclinabilis, & hoc inclinabile, pen. corr. Seneca epist. 95, Nulla res magis animos honesta induit, dubiósque & in prauum inclinabiles reuocat ad rectum, quàm bonorum virorum conuersatio.
Inclinamentum, inclinamenti {[illegible]} Pro declinatu vel deriuatione vel terminatione. Gell. lib. 4. cap. 9, ex Nigidio, Hoc, inquit, inclinamentum semper huiuscemodi verborum, vt vinosus, mulierosus, religiosus, &c.
Includo, includis, inclusi, pen. prod. inclusum {[illegible]} includere, Intus claudere. Cic. de Senect. Nam dum sumus inclusi in his compagibus corporis, munere quodam necessitatis, & graui opera perfungimur.
Omnia animalia in mundo inclusit Deus. Cic. de Vniuers.
Includam orationi meæ. Cic. Att. lib. 1. 8, [illegible] quam postulas Miseni & Puteolorum, includam orationi meæ.
Includere in carcerem. Cic. 7. Verr. Includuntur in carcerem condemnati.
In carcere includere. Cic. ad Attic. lib. 2. 16, Itaque nunc Consule in carcere incluso.
Includere aliquem in dialogos. Cic. ad Attic. lib. 13. 176, Sic enim constituebam, neminem includere aliquem in dialogos, eorum qui viuerent. Vide IN præpositionem.
Includi in periculum legis. Cic. pro Cluent. Nec nunc quicquam agitur, mihi credite Iudices, & prospicite id quod prouidendum est: nisi, vt Equester ordo, in huiuses legis periculum includatur.
Actionem oratoris includere. Plin. Iunior lib. 2. epist. 11, ad Arrianum, Huius actionem vespera inclusit: Hoc est, actioni finem imposuit.
Includere se domi. Cic. 7. Verr.
In prædonum hostiúmque custodias aliquẽ includere. Cic. 7. Verr.
Cælum ignauos inclusit nubibus æstus. Ouid. 7. Metam.
Dolor inclusit lacrymas. Stat. 12. Thebaid.
Opinionem aliquã in definitiones aliquas includere. Cic. 4. Tusc.
Populos includere sepibus Ouid. 1. Fast.
Includere verba versu. Cic. 3. de Orat.
Includere viam, Quod & præcludere & claudere dicitur. Liuius 7. bel. Pun. Non antè apparuere quibus obuiis ab tergo ipsis consurgendum erat, quàm circuiêre qui ab tergo includerent viam.
Includere vocem. Liu. 2. ab Vrbe, Consuli primò tam nouæ rei ac subitæ admiratio incluserat vocem. Hoc est ademerat.
Vocem includit dolor. Cic. pro Rab. Posth. Iam indicat tot hominum fletus, quàm sis charus tuis, & me dolor debilitat, includítque vocem.
¶Includere & insculpere gemmam. Vlpian. in l. item quæritur. §. si gemma. D. locati, Si gemma includenda aut insculpenda data sit, si quidem vitio materiæ factum sit, nõ erit ea locato actio: si imperitia facientis, erit.
Includere gemmã auro, & Excludere, contraria, Vide EXCLVDO.
Smaragdi auro includuntur. Lucret. lib. 4.
Speciem sui similem inclusit clypeo Phidias. Cic. 1. Tuscul.
Illigare & includere. Cic. 6. Verr. Tum illa ex patellis & thuribulis quæ vellerat, ita scitè in aureis poculis illigabat, ita aptè in scyphis aureis includebat, vt ea ad illam rem nata esse diceres.
Inclusus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt
Inclusus angustiis téporis & iuris: Hoc est, obrutus & immersus. Liu. 4. bel. Pun. Nullis neque temporis, neque iuris inclusum angustiis quo minus ita omnia gerat administrétque, vt tempora postulabunt belli.
Inclusa in vno cubiculo ambitio. Cic. 4. Verr.
Pisces inclusus aqua. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.
Vua plena inclusa mero. Ouid. 5. Trist. eleg. 4.
In impiis fabulis non inelegans ratio physica inclusa est. Cic. 2. de Nat. deos.
Verba inclusa modis. Stat. 4. Sylu. 4.
Inclusa sunt mihi medullis. Cic. ad Attic. lib. 15. 324.
Inclusio, Verbale {[illegible]} Cic. in Vatin. M. Bibulum, cuius inclusione contentus non eras, interficere volueras.
Inclytus, Adiectiuum, pen. corr. {[illegible]} Gloriosus, excellens, atque insignis, quisqua veluti fulgore quodã famæ resplendet. Plaut. Mil. 18,
-vette inclytus apud mulieres.
Armis inclytus. Virgil. 6. Æneid.
Factis inclytus. Ouid. 12. Metamorphoseos.
Acta viri multum inclyta cantu Mæonio, Stat. 1. Achill.
Dux inclytus. Virgil. 6. Æneid.
Genus inclytum altis titulis. Seneca Herc. fur. 6.
Gloria inclyta famã. Virgil. 2. Æneid.
Inclyta iustitia, religióque ea tempestate Numæ Pompilij erat. Liuius 1. ab Vrbe.
Mœnia inclyta bello. Virgil. 2. Æneid.
Inclytum diuitiis templum. Liu. 6. bel. Pun.
Virtus inclyta. Seneca Herc. OEth. 17.
Incoactus, Adiectiuum {[illegible]} pro voluntario. Seneca epist. 67, Omne honestum iniussum incoactúmque est, syncerum, & nullo malo mistum. Sic Valer. lib. 4. cap. 7, Incoactam voluntatem esse in amicitiis comprehendis.
Incoctilis, Vide INCOQVO.
Incœnis, & hoc incœne {[illegible]} Qui non cœnauit. Plautus Casina, 17.
-illæ autem senem
Incœnem extrudere cupiunt ex ædibus,
Vt ipsæ solæ ventres distendant suos.
Incœno, incœnas {[illegible]} incœnare, pro cœnare, apud Tranquillum in Tiberio. cap. 39, Incœnante eo, complura & ingentia saxa fortuito supernè delapsa sunt.
Incœnatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Idem quod incœnis. Plaut. Aulul. 12,
Superi incœnati sint, & cœnati inferi. Cato cap. 156, Qui poturus erit, lauet calida, bibat aquam mulsam, cubet incœnatus.
Incœptio, Incœpto, Incœptor, Incœptum, Vide INCIPIO.
Incogitans, pen. corr. incogitantis, om. g. {[illegible]} Temerarius, inquit Donatus. Terent. Phorm. 3. 5.
Adeóne te incogitantẽ atque impudentẽ Phædria, Vt &c. Ibid. 1. 3,
Quòd ni fuissem incogitans, &c.
Incogitatus, penultima prod. Adiectiuum {[illegible]} Idem. Plautus Bacchid. 14,
Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato:
Sine modo & modestia sum. Accipitur hic actiuè: sed passiuè apud Senecam, epist. 58, Alacritas incogitata & iniussa.
Incogitabilis, & hoc incogitabile, penult. corr. {[illegible]} Idem Plautus Milit. 9, Nunc demum scio me fuisse excordem, cæcum, incogitabilem.
Incogitantia, incogitantiæ {[illegible]} Plaut. Merc. 3, Incogitantia, excors immodestia.
Incognitus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Non cognitus. Cic. pro Cecinna, Dum incognita re iudicare voluisset, &c. Idem 2. Acad.
Quæ esset imbecilla, & cum falsis incognitóque communis.
Oculis incognita nostris. Ouid. 2. Metam.
Facinus incognitum. Seneca Medea, 12.
Res incognita turbat animus. Virgil. 1. Æneid.
Incognita nobis vocabula. Cic. 3. de Finib.
Incohibesco, incohibescis {[illegible]} incohibéscere. Lucret. lib. 3. de anima,
Aere qui credas posse hanc cohiberier vllo,
Corpore qui nostro cætus magis incohibescit? Hoc est, non cohibet. IN, negat. Cohibescere, idem quod cohibere.
Incoibilis, & hoc incoibile, penult. corrept. {[illegible]} Quod coire & coniungi non potest. Gellius lib. 5. cap. 3, Videt enim eum illo genere oneris tam impedito, ac tam incoibili facilè atque expeditè incedentem. Obsuletum.
Incolo, incolis, pen. corr. incolui, incultum {[illegible]} incólere, Inhabitare. Cic. 6. Verr. Lycij illam, Græci homines incolebant.
Incolere castrum. Cic. 1. Tusc. ex quodam poeta.
Incolere locum aliquem. Cic. 1. Tusc. Et 4. Acad.
Lucos incolere. Lucan. lib. 1.
Lustra incoluêre. Sil. lib. 8.
Incolere sedem Capitolij dicebantur dij Romanorum. Cic. Antequam iret in exil. Cæterique dij deæque immortales, qui excelsum tumulo ciuitatis sedem Capitolij in saxo incolitis constitutam.
Gens terras incolit. Lucan. lib. 9.
¶Incoli locus passiuè dicitur, qui frequentia populi abundat. Cicero 1. de Diuinat. Ex locis quoque ipsis quæ à quibusque incolebantur.
¶Incolere vitam. Terent. Heaut. 1. 1,
-nam vsque dum ille vitam illam incolet
Inopem, carens patria, ob meas iniurias.
Incola, huius incolæ, penult. corr. {[illegible]} Qui in aliena regione, vel vrbe, aut Rep. habitat, quasi ciuis aut municeps: vt ait Valla lib. 4. Bud. Incola, qui in alienam ciuitatem domicilium transfert. Cic. 1. Offic. Peregrini autem atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, &c.
Aquarum incolæ bestiæ natores. Cic. 5. Tuscul.
Incolam & ciuem totius mundi arbitrabatur. Cic. 5. Tuscul.
Nouus incola. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Pauper incola. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.
Turba incola. Ouid. 1. Fast.
¶Incola, pro Habitatore. Cic. 2. de Nat. deor. Sunt enim ex terra homines, non vt incolæ atque habitatores, sed, &c. Bud.
Incola alicuius loci. Cic. 5. de Finib.
Incolæ Orientis. Plin. lib. 2. cap. 70.
¶Incola arbor, incola piscis. Plin. lib. 12. cap. 3, Sed quæ ex his in incolarum numero esse cœpere, dicentur inter fructiferas. Id est, quæ coluntur & seruntur apud nos. Idem lib. 9. cap. 17, Admouisseque sibi gula sapores piscibus satis, & nouum incolã mari dedit, ne quis peregrinas aues Romæ parere miretur.
Incultus, inculta, incultum {[illegible]} Horridum & inhabitabile. Cic. 1. de Nat. deorum, Terræ regiones inhabitabiles & incultæ. Sic apud eundem de Claris Orat. Serere in inculto & derelicto solo.
Ager incultus. Cic. pro Rosc. Com.
Inculta & syluestris via. Cic. de Claris Orat.
Incultæ partes mundi, Inhabitatæ & desertæ. Cic. 1. Tusc. Cæteras partes incultas, quod aut frigore rigeant, aut vrantur calore.
¶Capilli

¶Capilli inculti. Ouid epist. 9.

Incultum corpus, Inornatum. Cic pro Lege agraria, Vestitu obsoletiore, corpore inculto & horrido, capillatior quàm antè.

Inculta oratio, Inculta scripta, impolita & incompta. Cicero 3. de Orat. Vt caueatis ne exilis, ne inculta sit vestra oratio, ne vulgaris, ne obsoleta.

Nulla pars Philosophiæ inculta & deserta est. Cic. 3. Offic.

Horrida, inculta, abdita & opaca pictura: cui opponitur Nitida, læta, collustrata. Cic. In Orat.

Versus inculti. Horat. 2. epist. 1.

Subhorridus & incultus vir. Cic. de Claris Orat.

Horridus, incultus, mœstus vir. Cic. Post red. in Senatu.

Vita inculta & deserta ab amicis non potest esse iucunda. Cic. de Amicit.

Sentes inculti. Virgil. eclog. 4.

Squalor incultus. Seneca Hippol. 6.

Rusticana illa atque inculta parsimonia. Cic. pro Quintio.

Inculta & horrida vita, cui opponitur Delicata. Cic. pro Roscio Amerino.

Incultus, Substantiuum, contrarium Cultui. Liu. lib. 2. Decad. 5. Suos honores partim desertos per incultum ac negligentiam, partim hostiliter sublatos esse. Seneca autem epist. 5.

Incultè, Aduerbium {[illegible]} Horridè, inornatè. Cic. de Clar. Orat. Et dicere non inculte solebat.

Incultè & horridè aliquid dicere. Cic. in Orat.

Incultè atque horridè viuere. Cic. pro Quintio, Vixit enim semper incultè atque horridè: natura tristi ac recondita fuit.

Incolumis, & hoc incolume, pen. corr. {ἀσκαθὴς, σῶος} Sanus & saluus. Terent. Heaut. 1. 1.

Quid reliqui est quin habeat, quæ quidem in homine dicuntur, bona, Parentes, patriam incolumem, amicos, genus, cognatos, diuitias? Idem. And. 3 5.

Posthac incolumem sat scio fore me, nunc si deuito hoc malum.

Saluus & incolumis Cic. 4. de Finib. Vt se & saluum in suo genere, incolumémque vellent.

Quibus incolumibus & domi dignitas, & foris authoritas retinebatur. Cic. pro Roscio Amerino. Hoc est superstitibus & viuis.

Incolume & saluum aliquid per alium retinere. Cic. 2. Verr.

Conseruare incolumem, Vide CONSERVO.

Incolumem se ad suos recipere. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Gratulor incolumi. Ouid. epist. 6.

Ædes incolumes, pro integris & non ruinosis dicit Vlpianus in l. qui bona fide §. quum inter. D. de dam. infect. Quamuis possit quis dicere, non vitio incolumium ædium hoc factum, si aliæ in eas incidentes ei damni causam præbuerint. Budæus.

Incolume argentum. Plaut. Pers. 9.

Nimis tu facete loquere, atque tibi ego omne argentum actutum Incolume redigam.

Capite incolumi esse. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Integros & incolumes ciues seruare. Cic. 3 in Catil.

Saluæ & incolumes ciuitates. Cic. 2. de Diuinat.

Corpus incolume. Lucret. lib. 1.

Famam tueri incolumem. Horat. 1. Serm. satyr. 4.

Grauitate incolumi locum tenebit. Horat. de Arte.

Incolumes & beatos liberos suos nemo est qui non cupiat. Cic. 2. de Inuent.

Ratis incolumis. Ouid. 2. Trist.

Splendorem à calamitate iudicij incolumem retinere. Cicero pro Plancio.

Incolumis status, Sanitas & prosperitas Sueton. in Nerone, cap 54. Sub exitu quidem vitæ palàm vouerat, si sibi incolumis status permansisset, proditurum se parta victoria ludis, etiam hydraulam, & choraulam, & vtricularium, ac nouissimo die histrionem saltaturum.

Virtutem incolumem oderunt inuidi. Horat. 3. Carm. ode 24.

Vox incolumis. Lucret. lib 4.

Incolumitas, pen. cor. incolumitatis {ἀσκάθεια} Cic. Trebiano, lib. 6 10. Itaque siqui mihi erit aditus de tuis fortunis, id est de tua incolumitate. Incolumitas (inquit Cic. 2. de Inuent.) est salutis rata atque integra conseruatio. Idem 5. de Finib. In quibus numerant incolumitatem, conseruationémque omnium partium.

Mundi incolumitas. Cic. 2. de Nat. deor.

Incolumitatem & salutem alicuius deserere. Cic. Anteq. iret in exilium.

Habere ab aliquo incolumitatem Brutus Ciceroni, 16.

Incolumitatem deditis polliceri. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Incolumitatem præstare. Hirtius ad Ciceronem, in Epist. ad Attic. lib. 15. 325.

Incolumitatem & libertatem retinent ciuitates. Cic. 2. de Inuent.

Incomes, pen. corr. huius incomitis {[illegible]} Sine comite dicitur, authore Festo. Antiquum est.

Incomitatus, penult. prod. Adiectiuum, Idem {[illegible]} Cic 1. de Orat. Cuius artem quum indotatam esse atque incomitatam & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornasti.

Funera incomitata. Lucret. lib. 6.

Virtus incomitata externis bonis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3.

Incomitas, huius incomitatis {[illegible]} Varro 2. de Re rust. cap. 10. Necnon etiam hoc quas virgines ibi appellant, nonnunquam annorum viginti, & quibus mos eorum non denegauit ante nuptias vt succumberent quibus vellent, & incomitatis, vt vagari liceret, & filios habere à quibus vellent. Vbi Calepinus, sed fœdissimè lapsus, legit incomitas.

Incomitio, incomitias {[illegible]} incomitiâre, Significat (inquit Festus) tale commissum facere, pro quo necesse sit in comitium, hoc est in conuentum venire. Plaut. Curcul. 8.

Quod insigne habeo, quæso ne me incomities. Antiquum.

Incommendatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod libidini sit violatus tanquam expositum sine commendatione. Ouid. 11. Metamorphoseos.

Nil illis verbum est, incommendatáque tellus, &c.

Incommodum, huius incommodi, penult. corr. {[illegible]} Damnum, detrimentum. Cic. 1. de Finib. Itaque non ob ea solùm incommoda quæ eueniunt improbis fugiendam improbitatem putamus. Idem de Amicit.

Expers incommodi. Cic. in Verr.

Integer & sincerus ab incommodo Cic. Famil 13.

¶Incommodum, Malum, periculosum. Terent. Hecyr. 3. 4.

Non herclè Parmeno verbis dici potest

Tantum, quàm re ipsa nauigare incommodum est.

Non erat incommodum te nullam rationem referre. Cic. ad Caninium, lib. 2. 16.

¶Nisi tibi incommodum est, Hoc est molestum. Plaut. Mostel. 10.

¶Accedit incommodum, Vide ACCEDO.

Accedit nobis illud quoque incommodum. Cic. pro Quintio.

Accipere incommodum, Vide ACCIPIO.

Affici incommodo. Cic. 1. Offic.

Incommodis & difficultatibus affici. Cic. 2. Verr.

Angi incommodis, Vide ANGO.

Cadit incommodum, Vide CADO.

Capere incommodum, Vide CAPIO.

Multa senem circumueniunt incommoda. Horat. de Arte.

Committere incommoda sua legibus, Vide COMMITTO.

Commouari te incommodo valetudinis tuæ nolo. Cicero Attico, lib. 7. 227.

Conciliare incommoda alicui. Lucret. lib. 3.

Contrahi incommodis amici, Vide CONTRAHO.

Debilitata multis incommodis veritas. Cic. pro Quintio.

Dare incommoda. Cic. 5. de Finib.

Incommodo detrimentóque suo dolere. Cic. de Clar. Orat.

Facere suo incommodo aliquid Cic. Attico, lib. 12 258.

Ferre incommoda alicui, pro incommodare. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2. Atque ita mihi dicebat Flauius, scriptum in ea epistola, quam tuam esse dicebat, te aut quasi amicis tuis gratias acturum, aut quasi inimicis incommoda laturum.

Incommoda, atque iniurias viri omnes ferre, & tegere contumelias. Terent. Hecyra, 1. 2.

Plus adiumenti quàm incommodi habet locus. Cic. 2. de Orat.

Impendere incommodum. Cicero, Negas præcipuum mihi vllum Incommodum impendere.

Importare incommodum, Vide IMPORTO.

Innecta incommoda per aliquem, Vide INVEHO.

Leniunt incommoda vitæ commodorum compensatione sapientes. Cic. 1. de Nat. deor.

Patiens incommodi, Vide PATIOR.

Reiicere, diminuere, deuitare incommodum. Cic. 2. de Inuent.

Mederi incommodis. Cicero, Aliqua ex parte his incommodis mederi fortasse potuisses, &c.

Refutare incommodum. Cicero, Mihi credite hoc in vno incommodum confirmatum, multorum infirmabis incolumitatem: nisi initio non fuerit refutatum, &c.

Medicinam reperire incommodis, Vide MEDEOR.

Sarcire incommodum. Cæsar, Acceptum incommodum virtute sarcierunt.

Incommodus, pen. cor. Adiectiuum {[illegible]} Quod damnum adfert, vel molestum est. Terent. Hecyr. 3. 4.

Ain' tu tibi hoc incommodum euenisse iter?

Incommodus & Gratus, contraria. Cic. 5. Verr. Non potest reprehendi illa æstimatio, quæ aratori non modò incommoda non est, sed etiam grata est.

Incommoda vxor & importuna. Plaut. Asin 3.

Fateor eam esse importunam, atque incommodam.

Rebus incommodis sublenare aliquem. Cic pro Cluentio.

Incommodè, pen corr. Aduerbium {[illegible]} Cum damno & incommodo: hoc est molestè. Terent. Hecyr. 3. 5.

Quia tam incommodè illis fors obtulerat aduentum meum. Idem Eunucho, 2. 3. Incommodè hercle.

Optimè & Incommodè, contraria. Cic. de Amicit. Quamobrem cum illo quidem (vt suprà dixi) actum optimè est, mecum autem incommodius.

Non incommodè opus efficere. Colum. lib. 12. cap. 5. Idque non incommodè opus efficit, nisi quòd frequenter vitiatur.

Accidisse mihi non incommodè visum est. Cic. Q. fratri, lib. 1. 2.

Venire non incommodè ad aliquem. Cic. Attico, lib. 7. 128.

Incommodissimè nauigare. Cic. ad Attic. lib. 5 96.

Incommoditas, penult. corr. incommoditatis {[illegible]} Damnum, molestia. Terent. And. 3 3.

Nempe incommoditas denique huc omnis redit.

Incommoditas temporis. Liu. 10. ab Vrbe, Romæ tam desyderio vlti, iam incommoditate temporis tristis nuntius fuit, vt, &c.

Incommodo, incommodas, penul. corr. {[illegible]} incommodâre, Damnum inferre. Terent. And. 1. 1.

Magis id adeò, mihi vt incommodet,

Quàm vt obsequatur gnato. Cic. pro Quintio. Vt quum ipsi alteri scientes incommodarint, nihil ipsis iure incommodi cadere possit.

Incommodatio, Verbale {[illegible]} pro Incommoditate. Cic. ad Attic. lib 1. 12. Atque in ista incommodatione alienati illius animi & offensi, illud inest tamen incommodi, &c.

Incomparabilis, & hoc incomparabile, pen. corr {[illegible]} Plin. lib. 7. cap. 25. Illa fuit vera & incomparabilis inuicti animi sublimitas. Id est, cui comparari alia non potest. Quintil. lib. 1. cap 3. Sed præter alicui vel gratia, vel amicitia, vel pecunia, vt doctissimum atque incomparabilem magistrum domi habeat.

Incompertus, Adiectiuum {[illegible]} Incognitus, & de quo nullam

certitudinem habemus. Plin. lib. 34. cap. 13, Origo atque natura eius incomperta est mihi. Idem libro 4. capite 13, Incompertæ magnitudinis.

Incompertum aliquid dicere. Liu. 9 ab Vrbe.

Vetustate incompertum. Liu. 4. ab Vrbe.

Incompertum. Liu. 8. bel. Pun. Id vtrum parum ex interuallo sit conspectum, an dolus aliquis suspectus fuerit, incompertum est.

Incompertum habere. Plin. lib. 15. cap 8, Qualis sit ea, incompertum habeo.

Incompletus, pen prod. Adiectiuum, Non completus. Firmicus lib. 5 cap. 2, Et qui semper imperfecta incompletáque sua consilia derelinquant.

Incompositus, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Composito contrarium, Inornatus & inelegans atque incomptus. Liu. 4. ab Vrbe, Tempanij oratio incomposita fuisse dicetur, &c.

Moribus incompositus. Quintil lib. 4 cap. 5.

Incompositum agmen. Liu. 5 ab Vrbe.

Motus incompositos dare. Virgil 1. Georg. Saltationem nulla ex arte venientem. Seruius.

Pede incomposito currunt versus Horat. 1 Serm satyr 10.

Incomposité, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Ineleganter. Liu. 5 bell. Pun. Et in hostem negligenter & incomposité venientem incurrunt. Hoc est sine ordine.

Incomprehensibilis, & hoc incomprehensibile, pen. corr. {[illegible]} Quod comprehendi & constringi non potest. Plin. epist. 20, Vt est in disputando incomprehensibilis, & lubricus, ita eludit. Celsus in Præfat. lib 1, Quoniam incomprehensibilis natura sit. Id est, comprehendi & intelligi non possit.

Incomprehensibilis arenæ paruitas. Colum lib. 10 in Procem.

Incomptus, Adiectiuum {[illegible]} Inornatus. Cic. ad Attic. lib 1 16, Quanquam tua illa, legi enim libenter, horridula mihi atque incompta visa sunt. Idem in Orat. Si hæc subtilis oratio etiam incompta delectat.

Decent incomptæ Seneca Hippol 5.

Capilli incompti Horat 1. Carm ode 15.

Caput incomptum Horat. Epod. 5.

Inconcessus {[illegible]} Adiectiuum, à Concedo, concedis, Negatus & prohibitus. Quintil lib. 10. cap 1, Quam totum exprimere quem elegeris, penè sit homini inconcessum. Virgil. 1. Æneidos,

Pergama quum peteret, inconcessósque hymenæos.

Ignibus inconcessis attonitæ puellæ. Ouid. 10. Metam.

Voluptas inconcessa placet. Ouid. 3. Amor. eleg 4.

Inconcilio, inconcilias {[illegible]} inconciliâre, Turbare. Plaut Bacchid. 11,

Ipse quod in se fuit, accuratum habuit, quod posset mali

Facere in me, inconciliare copias omnes meas.

Inconciliare sibi aliquem, Facere sibi inimicum Plaut. Trinum 4,

Inconciliastin' eum qui mandatus est tibi? illum qui mandauit, eum

Exturbasti ex ædibus?

Inconciliare Plaut. Persa, 1 3,

-quin non inconciliat, quũ te emo. Hic potius significare quod Festus ait significasse apud antiquos, Per dolum decipere: nisi potius significet Controuersiam facere, & quod vulgus vocat *Disconciliare*.

Inconciliate, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Perperam, inconsulté. Plaut. Mostel. 8,

Ne inconciliate quid nos porrò postules. Id est, Nequid nos roges, vnde efficiamur tibi inimici.

Inconcinnus, Adiectiuum {[illegible]} Quod concinno contrarium est. Gellius lib. 16. cap 5, Ea fermè omnia inconcinna atque absurda visa sunt. Cic 2. de Orat Nam qui aut tempus quid postulet non videt, &c. aut denique in aliquo genere aut inconcinnus, aut multus est, is ineptus dicitur.

Asperitas agrestis & inconcinna Horat. 1 epist. 19.

Personámque feret non inconcinnus vtranque. Horat. 1. epist. 18.

Inconcinniter, penult corr. Aduerbium {[illegible]} Inornatè, incomptè, impolitè Gel. lib 10 cap. 17, Verésque in eam rem quam tum agebat, non inconcinniter.

Inconcussus, Adiectiuum {[illegible]} Stat 5. Sylu. 1,

Florebant hilares inconcussique penates.

Inconditus, pen. corr. {[illegible]} ex In & Condo compositum, Inordinatus, incompositus, Inordinatè compositus. Plin. epist. 190, Ac primis quidem diebus redditæ libertatis, pro se quisque, inimicos suos dumtaxat minores incóditè, turbidóque clamore postulauerat, simul & oppresserat. Liuius 1 Decad. lib. 4, In aliquem carmina incondita canere.

Inconditæ blanditiæ. Plin. lib. 8 cap. 5.

Incondita carmina. Liu 4 ab Vrbe.

Incondita consuetudo dicendi Cic. 3. de Orat Idque princeps Isocrates instituisse fertur, vt inconditam antiquorum dicendi consuetudinem delectationis atque aurium causa (quemadmodum scribit discipulus eius Naucrates) numeris astringeret.

Corpora incondita, Id est insepulta. Lucan lib. 6.

Inconditus fremitus. Plin. lib. 9. cap. 13.

Genus dicendi inconditum. Cic de Clar. Orat.

Incõditum ac penè ridiculum omne ius ciuile præter Romanum. Cic. 1. de Orat.

Incondita loca, Inconscripta. Sallust in Iugurtha, At illi quibus vires aderant, ruere cuncti ad portas, inconditas tenêre. Virg. 2. ecloga. -ibi hæc incondita solus

Montibus & syluis studio iactabat inani. Vbi Seruius, Incondita, Incomposita, subitò dicta, agrestia: vel sanæ mentis dicta verba. Vel incondita, inconscripta: vt Sallust. in Iugurtha, &c.

Incondita, inermísque multitudo. Liu. lib. 2. bel. Maced.

Inconditus motus Plin. lib. 8 cap 1.

Orator inconditus. Cic. in Orat.

Incondita turba hominum. Liu. 2. bel. Pun. Et lib. 3.

Verbis inconditis sententiam aliquam efferre. Cic in Orat.

Ne sparsi & inconditi sine ordine, sine signis, omnibus portis excurrerent, obsistendo. Liu 9. bel Pun.

¶ Inconditus, Non conditus ad diuturnitatem. Colum lib 3 cap 2. statim ab initio, Ad escam non expedit instituere vineta, nisi quum tam suburbanus est ager, vt ratio postulet incõditam fructum mercantibus velut pomum vendere. Inconditum, *Non serré pour garder, mais comme il vient de la vigne.*

Inconditè, pen corr Aduerbium {[illegible]} Incompositè, inordinatè. Cic lib 3 Offic. Dicam vt potero inconditè fortasse, sed tamen vt res possit intelligi.

Rudia hæc inconditè fundit. Cic 3 de Orat.

Inconditè & monstruosè aliquid cogitare. Cic. 2 de Diuinat.

Inconfessus, Adiectiuum {[illegible]} Ouid. 2 Metamorphoseon, Seruandum dederat, sed enim inconfessa quid esset.

Inconfusus, pen prod Adiectiuum, Non confusus. Claud. in 4. Paneg. de sexto Honorij Consulatu,

Hic & belligeros exercenis arte lusus,

Armatos hic sæpe choros, certáque vagandi

Textas lege fugas, inconfusósque recursus,

Et pulchras errorum artes, iocundáque Martis

Cernimus, insonuit quum verbere signa magister.

Incongelabilis, & hoc incongelabile, pen. corr. {[illegible]} Quod non potest congelari. Gell. lib. 17. cap. 8, Cæ fluuiorum & fontium aquæ gelu durentur, mare omne incongelabile sit.

Incongruens, huius incongruentis, om. gen {[illegible]} Quod non congruit, aut concordat ei rei de qua agimus Plin epist 74. Dissoluta atque incongruens sententia. Gell lib. 2. cap 5, Est enim pleraque & sibi & nobis incongruens.

Inconniuens, pen. prod. om. gen. {[illegible]} Non motans palpebras. Gellius lib 2 cap 1, Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perdius atque pernox à summo lucis ortu ad solem alterum orientem inconniuens.

Insconscius, Adiectiuum {[illegible]} Conscio contrarium est Liu. 1. bel Pun. Alcon insciis Saguntinis, precibus aliquid moturus tamen, quum ad Annibalem noctu transisset.

Inconsequentia, huius inconsequentiæ {[illegible]} Quintil. lib 8. cap. 6, Multi enim quum initium à tempestate sumpserunt, incendio aut ruina finiunt, quæ est inconsequentia rerum fœdissima.

Inconsiderantia. Vide INCONSIDERANS.

Inconsolabilis, pen corr Adiectiuum {[illegible]} Ouid. 5. Metamorphoseos, contemptáque fontis

Iura sui mœrens, inconsolabile vulnus

Mente gerit tacita.

Inconspicuus, Adiectiuum Florus lib. 4 cap. 2, Non inconspicua tamen morte omnium.

Inconspretus, pen. prod. Adiectiuum, Quod non improbatum est. Festus.

Inconstans, inconstantis, com gen. {[illegible]} Qui non sibi constat, leuis, mobilis, volubilis, qui tum hoc, tum illud dicit. Plinius libro 18. capite 35, Si id in pluribus partibus fiet, inconstantes ventos effundent.

Ridiculè videri inconstans in aliqua re Cic pro Rosc Comœdo.

Inconstantes literæ. Cic Planco, lib 10 16, Quum is frigidas sanè & inconstantes recitasset literas Lepidi.

Inconstantia, inconstantiæ {[illegible]} Leuitas. Cic. 4. Acad. Quãuis igitur fuerit acutus vt fuit, tamen inconstantia eleuatur authoritas. Id est minoris fit, vt ait Budæus.

Inconstantia totius sententiæ Cic 4 Acad.

Inconstantiam mensuræ diuersitas authorum facit. Plinius lib. 6. capite 26.

Mutatio consilij, & inconstantia. Cic. ad Attic. lib. 16. 324. Nemo doctus vnquam mutationem consilij, inconstantiam dixit esse.

Inconstantia mutabilitásque mentis Cic 4 Tuscul

Varietas & inconstantia, & crebra tanquam tempestatum, sic sententiarum commutatio Cic pro Domo sua.

Ab inconstantia & temeritate seiungi non potest fortuna. Cic. 3. de Nat deor.

Fama inconstantiæ pertimescenda Cic. Lent. lib 1. 9.

In maxima inconstantia, veritatis ignoratione, versantur vulgi opiniones. Cic 1. de Nat deor.

Inconstanter, Aduerbium {[illegible]} Leuiter. Cic. in Partit. Si aut ambiguè, aut inconstanter, aut incredibiliter dicta sunt.

Inconstanter loqui Cic 4. Acad.

Inconstanter & turbidè in motu esse perturbationem. Cicero 4. Tuscul Intelligatur igitur perturbationem, iactantibus se opinionibus, inconstanter & turbidè in motu esse semper.

Membra inconstanter iactando fatigat Lucret lib 3.

Inconstantissimè dicta. Cic. 2. de Finib.

Inconsuetus, pen. prod Adiectiuum {[illegible]} Non assuetus. Sil. lib. 11,

-sta per inconsuetus opimæ

Sidonius mensæ miles.

Inconsultus, Adiectiuum nomen {[illegible]} Imprudens, Inconsideratus, & nullius consilij, vel qui omnia agit sine cõsilio Cic pro Deiot. Homo incõsultor & temerarius hæc non videbat. Quintil. Declam. 29, O inconsultam muliebrem semper amentiam!

Si inconsultus hoc fecit, & Si optimo consilio vsus sit, contraria. Tryphonius in l. non solum. §. sed & si D de ritu nupt.

Inconsultũ consilium, Imprudẽter administratum. Plaut Milit. 10, Nam bene consultum, inconsultum si sit, inimicus vsu esse potest. Liu 3. bel Pun.

Turba inconsulta ruit. Lucan lib. 2.

Et inconsulta arma potuit Sil lib 8.

¶ Inconsultus, Participium, A quo consiliũ non est petitum. Varro, Etenim inscio atque incõsulto domino, furtis sæpe ex agro discedũt.

¶ Inconsultus, Cui non est datum consilium. Virgil. 3. Æneidos,

Inconsulti

Inconsulti abeunt, sedémque odere Sibyllæ. Vbi Seruius, Inconsulti, inscij rerum, ignari, sine consilio. Et consultus est, qui consulitur: inconsultus, qui non accipit consilium.

Inconsultè, Aduerbium {ἀσκέπτως} Sine consilio, imprudenter. Sallustius, Inconsultè, ac veluti per dementiam cuncta simul agebant. Cic. 2. de Nat. deor. Quàm inconsultè ac temerè dicantur. Cæsar 2. bel. Ciuil. Quòd eo incitati studio inconsultius processerant.

Inconsultò, Aliud aduerbium. Vlp. in l. 1 § & ideo. D de his quæ in test. del. Proinde etsi inconsultò superscripsit induxisse se, manebunt.

Inconsultus, huius inconsultus {ἀσυμβουλία} Plaut. Trinum. 4,
me absente, atque insciente, inconsultu meo,
Ædes venales hasce inscribit literis.

Inconsumptus, Adiect. {ἀδαπάνητος} Ouid. 7 Metamorphoseos,
Isque manu sinistra pars inconsumpta reperta est?
Tibi iuuenta inconsumpta, Tu puer æternus. Ouid. 4 Metam.

Inconsyderans, pen. corr. Adiectiuum {ἀπερίσκεπτος} Idem quod inconsultus: qui non considerat quomodo quidque agendum sit. Cic. 2. de Diuinat. Nos autem ita leues atque inconsyderantes sumus. In vetusto codice legitur inconsyderati.

Inconsyderatus, pen. prod. Adiectiuum {ἀσκεπτος} Idem significat, vt apud Ciceronem in Tuscul. Temerarius & inconsyderatus.
Inconsyderata cupiditas. Cic. pro Quintio, O rem incredibilem! O cupiditatem inconsyderatam!
Temeraria & inconsyderata fama popularis. Cic. 3. Tuscul.
¶Inconsyderatior, Comparatiuum. Quintil. lib. 2. cap. Quid sit Rhetorice, & quæ eius finis: Inueniendi calore Polus inconsyderatior.

Inconsyderantia, huius inconsyderantiæ {ἀπρονοησία} Inconsulta ratio. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 24. Cuius in hoc vno inconsyderantiam & ego sustinebo vt potero. Sueton. in Claud. Cæsare, cap 39. Inter cætera, in eo mirati sunt homines & obliuionem & inconsyderantiam.

Inconsyderatè, penult. prod. Aduerbium {ἀπροσκέπτως} Inconsultè, temerè. Cic. 1. Offic. Nequid temerè ac fortuitu, inconsyderatè, negligentérque agamus. Gell lib 17. cap 1, Vt scribere ausi sunt M. Ciceronem parum integrè, atque impropriè, atque inconsyderatè locutum.

Incontaminatus, penult. prod. Adiectiuum {ἀμίαντος} Contaminato contrarium. Varro de Re rust. cap. 9. Similes facie non his villaticis gallinis nostris, sed Africanis aspectu ac facie incontaminata. Liu. 4. ab Vrbe, Nequid synceri, nequid incontaminati sit.

Incontentus, Adiectiuum {ἀσύντονος} à verbo Tendo, tendis, Contento contrarium: Hoc est, quod non est tensum, sed laxum. Cic. 4. de Finib. Æquè enim contingit omnibus fidibus, vt incontentæ sint: illud non continuò, vt æquè incontentæ.

Incontiguus, Qui tangi non potest. Arnobius lib. 7 Aduersus gentes, Sed si Deus nullius est corporis, omnísque & incontiguus tactu, qui fieri potest, &c.

Incontinens, pen. corr. huius incontinentis, om. gen. {ἀκρατής} Quod continere non potest. Plaut. Asin. 6.
At nunc dehinc scio illum ante omnes minimi mortales pretij,
Madidum, nihili, incontinentem, atque osorem vxoris suæ. Plin. lib. 8. cap 43, Sed incontinens vietus vrinam genitalem reddit, &c.
Incontinens, cum genitiuo. Seneca 3. Nat. quæst. Nihil est tam violentum & incontinens sui.
Tityus incontinens, Hoc est libidinosus. Horat. 3. Carm. ode 4.

Incontinenter, Aduerbium {ἀκρατῶς} Immodestè & sine continentia. Cic. 3. Officiorum. Si omnes deos hominésque celare possimus, nihil tamen auarè, nihil iniustè, nihil libidinosè, nihil incontinenter esse faciendum.

Incontinentia, huius incontinentiæ {ἀκράτεια, ἀκρασία} Contrarium continentiæ: Hoc est immodestia & intemperantia. Cic pro Cælio, Multa de incontinentia, intemperantiáque disserui.
Incontinentia vrinæ, Profluuium. Plin. lib 28 cap. 8, Vesicam in vino potam contra vrinæ incontinentiam. Hoc est spontaneam vrinæ emissionem. Idem lib 32. cap 5, Vrinæ incontinentiam Hippocampi in cibo sumpti emendant.

Incontinenti, Aduerbium. Id est confestim. Vlpian. in l. 2. §. verum. D. quemadmod. testam. aperiant. Verum autem incontinenti potestatem inspiciendi vel describendi præbebit: an, &c. Vide continens, in CONTINEO.

Inconueniens. om. gen. {ἀπρεπής} Indecens Quint. Lib 1. cap. 9. Est enim solœcismus in oratione comprehensionis vnius sequentium ac priorum inter se inconueniens positio. Cassius ad Ciceronem, lib. 12. 13. Hæc nouissima nostra facta non subita, nec inconuenientia, sed similia illis cogitationibus quas, &c. Seneca de Vita beata. Desinant igitur inconuenientia inter se iungere, & voluptati virtutem implicare. Id est dissentanea.

Incoquo, incoquis, pen. corr. incoxi, incoctum {συνέψω} incóquere, Simul coquere. Plin. lib. 18, cap 5. Hæc est autem, cuius grana Parthorum proceres incoquere dicimus esculentis, commendandi halitus gratia.
Incoquere, pro Coquere. Plinius lib. 9. cap. 30, Vnum hoc animalium nisi viuum feruenti aqua incoquatur, fluuida carne non habet callum.
Incoquere cum aqua. Colum lib. 8. cap 5, Caueæ cum matre claudendi sunt, & farre ordeaceo cum aqua incocto, vel adoreo farre vino resperso modicè alendi.
Incoqui sole. Plin. lib 12. cap. 17, Tradidere ladanum glomerari in puluerem, & incoqui sole.
Radices incoquere odorato Baccho. Virgil. 4. Georg.
Succos atros incoquit. Ouid. 7 Metam.
¶Incoquere aliquàdo significat Coquendo applicare. Nam quum metallum aliquod deplumbamus, vel deargentamus, vel deæramus, incoquere dicimur. vnde Vasa ænea plumbo vel stanno ad ignem illita, vt edulia saporem gratiorem reddant, incoctilia dicuntur. Plin. lib. 34. cap. 17, Album plumbum incoquitur æreis operibus Galliarum inuento, ita vt vix discerni queat ab argento: eáque incoctilia vocant. Deinde & argétatum incoquere simili modo cœpere equorum maximè ornamentis, iumentorúmque iugis.

Incoctus, Participium {συνεψηθείς, ἐψηθείς} Simul coctus. Plinius libro 28 capite 11, Candorem autem et pro creta lactis incocti mistura confert.
Cruor incoctus herbis. Horat. Epod 3.
Incoctæ mulieres dicebantur plus æquo calamistris vstæ. Festus.
Incoctum generoso pectus honesto. Pers. Satyr. 2. ad finem.
Spicula incocta cerastis. Sil. lib. 15.
Vellera incocta Tyrios rubores. Virgil. 3. Georg.
Incoctum aliquid dare. Plaut. Milit. 5.
¶Incoctus, Valde coctus. vt Incocti corpora Mauri: Hoc est nigri, & adusti Solis ardoribus, habentes corpora valde cocta Sole. Silius libro 17.

Incoctile, incoctilis, pen. corr. {συνεψητόν} Vide paulo antè Incoquere.

Incordio, incordias, incordiâre, In cor immittere, & suadere. Plaut. Cistel. 1.
Si me absente Alcesimarchus veniet, nolito acriter
Eum inclamare, & vt vi me ergà 'st meritus, tamen incordiec. Antiquum.

Incorporalis, & hoc incorporale, pen. prod. Adiectiuum {ἀσώματος} Quod non habet corpus. Quintil. lib. 5. cap. 10, Ius, quòd sit incorporale, apprehendi manu non posse.
Incorporale. Seneca epist. 91, Deinde à corporibus se ad incorporalia transtulit.

Incorporalitas, pen. corr. huius incorporalitatis. fœm. gen. Macrob. in Somn. Scip lib. 1. cap 5, Occurrit prima perfectio incorporalitatis in numeris. Et alibi frequenter.

Incorporeus, Aliud adiectiuum {ἀσώματος} Quod forma & corpore caret. Cic 3. de Finib. Omnis ista incorporearum rerum æstimatio. In nonnullis legitur, ista rerum in corpore harum æstimatio. In alijs, in corpore harum æstimatio. Gel. lib 5. cap. 15, Corpúsne sit vox, an incorporeum: hoc enim vocabulum quidam finxerunt proinde quòd Græcè dicitur ἀσώματον.

Incorporo, incorporas, pen. corr. incorporâre. Solinus cap. 35, Regionem partim tenent barbari, quibus per artifices plagarū figuras, iam inde à pueris variæ animalium effigies incorporantur.

Incorrectus, Adiectiuum {ἀδιόρθωτος} vt Opus incorrectum. Ouid. 3. Trist. eleg. 14.

Incorruptus Adiectiuum {ἀδιάφθορος} Plin. lib. 13. cap. 9. Nec minus spina celebratur, quoniam incorrupta etiam in aquis durat.
Animus incorruptus. Cic. 1. Tuscul.
Custos incorruptissimus. Horat. 1. Serm. satyr. 6.
Incorruptior custos canis. Colum. lib 7. cap. 12.
Incorruptum genus disciplinæ. Liu. 1. ab Vrbe.
Integritas Latini sermonis incorrupta. Cic. de Clar. Orat.
Incorrupta contra omnia vitia materia. Plin. lib 13. cap 16.
Incorrupta opinio, Firma & integra. Matius ad Ciceronem, lib. 11. e8, De qua etsi non dubitabam, tamen quia maximi æstimabam, vt incorrupta maneret, laborabam.
Sanitas incorrupta. Cic de Opt gen. orat.
Succus sanguinis incorruptus. Cic. de Clar. Orat.
Incorruptus atque integer testis. Cic. 1. de Finib. Si tota oratio nostra omnem sibi fidem sensibus confirmat, id est incorruptis atque integris testibus, &c.
Virgo incorrupta. Cic in Orat.
Incorrupta vox bene iudicantium, Cic. 4 Tuscul.
Purus & incorruptus. Vitiosus & corruptus, contraria. Cicero de Clar. Orat. Cæsar autem rationem adhibens, consuetudinem vitiosam & corruptam pura & incorrupta consuetudine emendat.

Incorruptè, Aduerbium {ἀδιαφθόρως} vt Incorruptè atque integrè iudicare: hoc est iustè & sine fauore. Cic. 2. de Finib. Idem pro Marcello, Incorruptissimè de aliquo iudicare.

Incoxo, incoxas {ἐπὶ ἰσχίον ἵζω} incoxâre. In coxam sedere. Pacuuius, Adeò incoxanti mihi pes obstupuerat. Pomponius Pannuceatis, Neque interim cacandi causa vnquam incoxaui nates. Nonius.

Increbresco, increbrescis, increbui vel increbui, remoto r post b {διαθρυλλοῦμαι} increbrêscere, Diuulgari, palàm fieri. Plaut. Merc 51, Nam vbi mores deteriores increbrescunt in dies, &c.
Increbrescit fama vel rumor, hoc est Augetur & innotescit. Liu. 7. ab vrbe, Gallici quoque belli fama increbrescebat. Idem 4. bel. Pun. Quum increbresceret rumor bellum in Sicilia esse.
Nomen latè increbrescit Latio. Virgil. 8. Æneid.
Iam apud Oratores ipse numerus increbuit. Cic in Orat.
Increbuit res prouerbio. Liu 8. ab Vrbe, Inde rem ad triarios redisse, quum laboratur, prouerbio increbuit.
Increbuit sermo, & increbuit apud Cic de Opt. gen. orat. Idem in Orat. Nunc apud oratores iam ipse numerus increbuit.
Aura increbuit Horat. 2 Serm. satyr. 5.
Increbuit Auster, Hoc est auctus est, & vehementior factus est. Cæsar 3. bel. Ciuil. Et quum iam nostris remissiore vento appropinquassent, idem Auster increbuit, nostrísque auxilio fuit.
Ventus increbrescit: cura vt valeas. Cic. ad Trebat. lib 7. 21. Hoc est, vehementius perflat.
Vndæ magis increbrescunt Catul. Argon 59.
Increbuit consuetudo, Hoc est inualuit. Cic. 14. Philipp. At si quis Hispanorum aut Gallorum, aut Thracum mille aut duo millia occidisset, non eum hac consuetudine, quæ increbuit, Imperatorem appellaret Senatus?
Increbuit disciplina. Cic. 4. Verr. Vt proximè ad nostram disciplinam illam veterem, non hanc quæ nunc increbuit, videantur accedere.
Pugna aduersa increbrescit. Sil. lib. 10.

Incredibilis, & hoc incredibile, penult. corr. {ἄπιστος, ἀπίθανος} Quod credi non potest. Terent. Eunuch. 5. 9.
Di vestram fidem, incredibilia Parmeno modò quæ narrauit.
Incredibilis sum. Plaut. Bacch. 14. Id est non credatur mihi.

Incredibilis celeritas. Cic. 7 Verr. Hæc Centuripina nauis erat incredibili celeritate velis. Idem ad Attic. lib. 5. 104, Itaque incredibilem in modum concursus fiunt ex agris.

Cruciatus incredibiles. Plin. Iunior libro 1. epist. 12, ad Calestrium Tironem.

Eloquentiam incredibilem consequi. Cic. 1 de Orat.

Furor incredibilis & singularis. Cic. pro Sylla.

Memoria incredibilis. Plin. Iunior, lib 2. epist 3.

Modo incredibili consentire. Horat. 1. Carm. ode 27.

Peruersitas incredibilis. Cic. Lentulo, lib 1. 7.

Credibilis & Incredibilis res, contraria. Cic. 2 de Inuent.

Singularis & incredibilis virtus Cic. Attico, lib. 14. 313. Idem 1. de Orat. Antonij incredibilis quædam & propè singularis & diuina vis ingenij.

Incredibile & falsũ memoriæ proditum omnibus hoc videbatur. Cic. pro Lege Manilia.

Incredibile est quæ ego illos scio oppositos Gallorum castris in æstiuis fecisse. Cic. Ttroni, lib 16. 27.

Incredibile auditu à Cicerone dictũ, &c. Cic. 7 Philip. Quæso vos Patres Conscripti, vt p. imò si erit vel acerbum auditu, vel incredibile à M. Cicerone esse dictum, accipiatis sine offensione quod dixero.

Incredibile memoratu est, quàm facilè coaluerint. Sallust. in Catil. Id est, incredibile dictu

Incredibile & probabile. Cic. in Parad. Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile.

Incredibilities, Vide INCREDVLITES.

Incredibiliter, penult. corr. Aduerbium {[illegible]} Cic. de Senect. Venio nunc ad voluptates agricolarum, quibus ego incredibiliter delector, &c.

Incredulus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Horat. in Arte, Quodcunque ostendis mihi sic, incredulus odi. Quintilian. lib. 10, Velut increduli quidam, & de ingenio suo pessimè meriti. Hoc est, Qui difficillimè assentiuntur.

Incredulitas, pen. corr. incredulitatis {[illegible]} Martianus in l. Mariti lenocinium. D. ad leg. Iuliam de adulteriis, Tunc autem puniendus est maritus eius quum excusare ignorantiam suam non potest, vel adumbrare patientiam prætextu incredulitatis. Pandectæ Florentinæ, & Haloander habent, incredibilitatis.

Incrementum. Vide INCRESCO.

Increpo, increpas, pen. corr. increpui, increpitum, pen. corr. {[illegible]} increpâre, Sonare, & crepitum vel sonum emittere. Virgil. 9. Æneidos,
At tuba terribilem sonitum procul ære canoro
Increpuit. Plaut. Amphit. 14,
Si minusculo digito increpuerint fores. Liu. 1 ab Vrbe, Vt primo statim concursu increpuere arma, micantésque fulsere gladij, horror, &c.

Increpui hybernum, & fluctus moui maritimos. Plaut. Rud. 2. Id est, sonitum dedi ventorum, ut hyberno solet fieri tempore.

Ictu verberis increpuit. Ouid. 14 Metam.

Stimulo tardos increpuisse boues, incitasse. Tibul. lib. 1. eleg. 1.

Vnda increpuit latus carinæ, Percussit. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.

Lyram increpuisse digitis. Ouid epist 3.

Iupiter atras increpuit nubes. Ouid 11. Metam.

Increpuit suspicio, Audita est, vel tetra est, per translationem. Cic. pro Murena, Simulatque increpuit suspicio tumultus, artes illico nostræ conticescunt.

¶Increpare, Reprehendere, sed veluti cum crepitu, hoc est verborum pedúmve strepitu. Et tunc increpo & increpaui facit, vt nonnulli volunt. Plaut. Amphit. 17,
Totus timeo, ita me increpuit Iupiter. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 7, Quum illius in me perfidiam increparet.

Increpare aliquem auaritiæ. Sueton. in Caligula, cap. 39, Cui instrumento distrahendo nihil non fraudis ac lenocinij adhibuit: modò auaritiæ singulos increpans, & quòd non puderet eos locupletiores esse, quàm se.

Increpabantur hæc in eum. Sallust. de Rep. ord. ad Cæsarem. An illa quæ paulò ante hoc bellum in Cn. Pompeium, victumámque Syllanam increpabantur, obliuio abstulit?

Increpare probris. Liu. 3. bel. Pun. Annibal multo grauioribus probris increpabat, &c.

Increpando exercitum Liu 2. ab Vrbe.

Increpare hostem. Liuius, Et vana animis minisque increpant hostem.

Voce acri increpare aliquem. Lucret. lib. 3.

¶Increpare, Accusare. Cic. Hortensio, Tum Pseudomenus. Et soritam, & totam dialecticam aut illudis, aut increpas.

Æternam alicuius increpare Cic. in Sallust.

Increpare arrogantiam alicuius. Cic. 4. Acad.

Fugam alicuius increpare. Cic. 2 de Orat.

Moras alicuius increpare. Ouid. epist. 1.

A cunctis increpor Ouid. 3 Metam.

Increpitus, pen. corr. Participium {[illegible]} Obiurgatus. Liu. 3 belli Ciuilis, Qui post classem ad Iberum per pauorem desertam grauiter increpiti, &c.

Increpito, increpitas, pen. cor. {[illegible]} increpitâre, Frequentatiuum, Arguere, Conuitiari, inquit Festus Clamare, maledicere, insultare, vt ait Nonius. Virgil lib. 10. Æneidos,
Hostis amare quid increpitas, mortemque minaris? Cæs. 2. bel. Gal. Increpitare atque incusare reliquos Belgas, qui, &c.

Socij increpitant. Virgil 3 Æneid.

Audentius increpitans hostem. Stat. 11. Thebaid.

Increpitare aliquem moræ Sil. lib. 8.

¶Increpitare. Virg. lib 4. Georgicorum, Æstatem increpitans seram. Id est, conquerens de tarditate æstatis.

Incresco, increscis, increui, incretum, pen. prod. {[illegible]} increscere. Valde siue magis crescere. Liu. lib 1, Carcer ad terrorem increscentis audaciæ media vrbe imminens foro ædificatur. Quintil. lib. 8. cap. 4. Hoc genus increscit, ac fit manifestius, si ampliora verba cum ipsis nominibus, &c. Sueton. de Clar. grammat. Post hoc magis ac magis & gratia, & cura artis increuit. Plin. epist. 12. lib. 1, Increuerat valetudo, quam temperantia mitigare tentauit. Celsus. Nam modo increscere morbos, modò consistere, modò minui. Virgil. 3. Æneidos, -hic confixum ferrea texit
Telorum seges, & iaculis increuit acutis.

Increscit audacia Liu. 1. ab Vrbe.

Herba increscit gente Lucan. lib 2.

Increscere certamine Liu. 10. ab Vrbe.

Dolor increuit. Ouid 9 Metam.

Increscentibus variè maculis ac verrucis. Plin lib. 37 cap 12.

Incrementum, incrementi {[illegible]} Augmentum. Quintil lib 8. cap 4. de amplificatione, Incrementum est potentissimum, quum magna videntur etiam quæ inferiora sunt. Cic. 2. de Finibus, Negat enim summo bono afferre incrementum diem.

Fluuij incrementa. Lucan. lib 4.

Incrementum vrbis. Liu. 1. ab Vrbe. Sic Magnum Iouis incrementum, apud Virgil eclog 4.

Incremento augeri Liu. 4. ab Vrbe. Vide AVGEO.

Incremento ingenti res auctæ. Liu. 1. ab Vrbe.

Incrementum capere, Vide CAPIO.

Dare incrementum alicui rei. Quintil. lib 3 cap. 2, Huic studium, & incrementum dederit vtilitas

Omnia incrementa sua sibi debuit M. Cicero. Paterculus lib 2.

¶Incrementa, semina vnde aliquid crescit. Ouid. 3. Metamorphoseos, -motæque iubet supponere terræ
Vipereos dentes, populi incrementa futuri.

Incruentus, Adiectiuum {[illegible]} vt Victoria incruenta, in qua nullus cruor effusus est, nulli aut pauci occisi sunt. Liu. 7 bel. Punici. Idem 7. ab Vrbe, Nec Romanis incruenta victoria fuit, quarta pars militum amissa.

Incruento milite victoria. Liu. 8. ab. Vrbe, Haudquaquam tamen incruento milite suo.

Incruentatus, pen. prod. Aliud adiectiuum {[illegible]} Tacit. lib. 20, Discesserant obsessores, mistus ex Cattis, Vsipijs, Mattiacis exercitus, satietate prædæ, nec incruentati. Vide IMPERSVSEVS.

Incrusto, incrustas {[illegible]} incrustâre, Crustam ducere, siue crustam applicare. Varro 3. de Re rust. cap. 14, Has quoque saginare solent, ita vt ollam cum foraminibus incrustent sapa & farre.

Parietem incrustare. Proculus in l. quidam. D. de seruitut. vrb. præd.

Syncerum cupimus vas incrustare. Horat. 1 Serm. satyr. 3. Id est, virtutem quasi vitium interpretemur. Budæus.

Incrustatio, incrustationis {[illegible]} Verbale, Crustæ parieti, aut pauimentu, aut vasi applicatio.

Incrustationem materiariam, Galli *Lambrusseure* vocant. Budæus.

Incubo, incubas, pen. corr. incubui, incubitum, pen. corr. & incubaui, incubatum, pen prod. {[illegible]} incubâre, absolutè, vel cum datiuo, Significat intus, siue super cubare. Plaut. Curcul. 1, -hic leno ægrotus incubat. Virgil. lib. 4. Æneidos,
Incubuitque toro, dixitque nouissima verba.

Incubent ab omnibus spondæ transuersæ, præclaræ contubernales Quintil lib 4. cap 2.

Incubare stramentis. Horat. 2 Serm. satyr. 4.

Incubaui, Præteritum. Plin. lib. 11. cap. 16, Nam nisi incubauere, fauos liuidos faciunt. De apibus.

¶Incubare propriè, inquit Seruius, dicuntur ij qui dormiunt ad accipienda responsa. Virgil. 7. Æneidos,
Pellibus incubuit stratis, somnósque petiuit, &c. Plaut. Curcul 6, Nanque incubare te satius fuerat Ioui. Hoc est, dormire in Capitolio, vt responsa posses accipere.

¶Incubare pecuniæ alicui spe atque animo, pro Inhiare, & eam vehementer cupere. Cic. pro Cluentio. Hic ille planus improbissimus quæstu iudiciario pastus, qui illi pecuniæ quam condiderat, spe iam atque animo incubaret, contrahit frontem.

Auro defosso incubare. Virgil. 2 Georg.

Diuitiis soli incubuere repertis. Virgil. 6. Æneid.

Thesauris incubare, Occupare & supprimere thesauros. Quintil. lib. 10. cap 1, Qui autem scierit quo quæque sint modo dicenda, nisi tanquam in procinctu paratam quidem ad omnes casus habuerit eloquentiam, velut thesauris clausis incubabit. Id est, quos habeat quidem in sua potestate, sed non explicet ad vsum aliquem.

¶Incubare, pro Incumbere. Liu. Decad. 1. lib. 5, Incubans cortici, secundo Tyberi ad vrbem defertur.

¶Aeree incubuit. Vide AERAE.

Mens incubuit dolori. Ouid. 4. Trist. eleg 3.

Nox ponto incubat. Virgil. 1. Æneid.

Metus incubat amens. Lucan. lib. 2.

¶Incubare ouis vel pullis dicitur gallina. Colum lib. 8 cap. 5. Ibidem, cap 8, Nec minus in agros emittas matrices quæ oua vel pullis incubant.

Incubare oua noctibus, Id est fouere. Plin. lib. 9. cap. 10. Varro de Re rustica, Neque plus vigintiquinque oua incubare.

¶Incubare super. Seneca de Vita beata, Super circense tomentum per suturas veteris lintei effluens, incubabo.

Incubare, absolutè positum, & subauditur OVA vel OVIS. Colum. lib 8 cap. 5, Gallinæ incubare cupiunt ab Idib Ian.

Incubari, passiuum. Plin. lib 10. cap. 54, Oua incubari intra decem dies edita vtilissimum. Ibidem, Quarto die post quam cœpere incubari.

¶Incubare. Assiduum esse, & frequentem in aliquo loco: atque in malum sumitur. Apuleius lib. 7, Tabernulam quandam visatis maria fluctibus, incubabat.

¶Incubare, Curam habere. Tralatio ab auibus, quæ incubare fouent oua, &

oua, & excludunt fetus. Apul.lib.4.Metamorphoseos,
Aureos folles incubabat.

¶Incubare, Per translationem dicitur, per vim enim aliquam tenere. Seruius in illud 1. Æneidos,

-Ponto nox incubat atra. Nox enim alienum tempus inuaserat. Sic qui iure quod non possidet, sed per vim & iniuriam, incubare dicitur: quòd qui sic possident, in loco assidui sunt, & velut cubát. Asconius, Cuius debeat esse possessio, cur prætor dicat, si possessor est? quasi iam probauerit possessorẽ esse eum, qui incubabit. Quum igitur Dionysium Macrobius appellat Siculæ incubatorem aulæ, violentum quendam possessorem exprimit. Vide paulo pòst.

Incubito, incubitas, penult.corr. {ἐπωάζω} incubitâre. Colum.lib. 8 cap.14, Cellas in quibus incubitant, siccissimas esse oportet. De anseribus. Plin.lib.8.cap.43.

Incubatus, huius incubatus, penult. prod. {ἐπωασμός.} Plinius libro 10 capite 54, Si incubatu tonuerit, oua pereunt. Id est, quum gallina incubat oua.

Incubatio, Idem {ἐπώασις.} Plin.lib.10. capite 56, Rara incubatio ouis noxia.

Incubitio, incubitionis, Idem {ἐπώασις.} Plin.lib.10. cap.54, Incubitioni datur initium post nouam lunam.

Incubitus, huius incubitus, pen.corr. Idem {ἐπωασμός, ἐπώασις.} Plin. lib 10.cap.54, Quædam autem & citra incubitum sponte naturæ gignunt. Idem lib 8 cap.36.

Incubitus dextri lateris, Dum aliquis cubat supra dextrum latus, Plin.lib.28 cap.4.

Incubator, penul.prod. huius incubatoris. Verbale, masc.gen. Macrob. in Somnio Scipionis, lib.1.cap.10, Dionysius aulæ Siculæ inclementissimus incubator. Hoc est, iniustus possessor, & qui per vim regnum Siciliæ occupabat.

Incubo, incubonis, Morbus qui & Incubus vulgò dicitur à Medicis. Scribonius Largus, Facit hæc compositio ad suspirium, & ad vocis abscissionem, & subitas præfocationes ex qualibet causa ortas, & ad eos qui sæpius existimantur ab incubone deludi.

Incubus, Vide EPHIALTES, & FAVNI.

Inculco, inculcas {ἐπεμβάλλω, ἐμπήγνυμι} inculcâre, Ex in & calco, Infarcire: repente & siue aliqua alia prouidentia aut ordine statim immittere aut conuertere. Plin.lib.19. cap.2, At canis rabiosi morsibus inculcata post diem septimum soluitur. De lana succida.

¶Inculcare, per translationem, eadem sæpius iterando ingerere. Cic.in Orat. De firmissimis alia prima ponet, alia postrema, inculcabitque leuiora.

Tradere & inculcare aliquid. Cic.1.de Orat. Satis est enim cæteris artificiis percipiẽdis tantummodo similem esse hominis. & id quod tradatur, vel etiam inculcetur, siquis forte sit tardior, posse percipere animo. & memoriæ custodire.

Alicui inculcare aliquid. Cic.5 Verr.

Inculcasti etiam vt C. Pisonem nominaret. Cic. in Vatin.

Verbus etiam minus vsitatos per imprudentiam inculcare. Cicero in Oratore.

Inculcare munus, est plus quàm offerre. Senec. de Vita beata, Quibusdam offeram, quibusdam etiam inculcabo. Hoc est obtrudam.

Inculcare verba Græca. Cic.1.Offic.

Tradita atque inculcata libertas. Brutus Ciceroni, 16, Hanc ego ciuitatem videre velim, aut putem vllam quæ ne traditam quidem atque inculcatam libertatem recipere possit. Id est vsitatam atque à maioribus receptam, & in qua imbuti atque educati sumus. Budæus. Sic inculcata persuasio, Quintil.

Inculcare animis, Infundere. Cic.1.de Nat.deor. Vos autem non modò oculis imagines, sed etiam animis inculcatis.

Inculcare se auribus alicuius. Cic.2.de Orat. Horum Græcorum qui se inculcant auribus nostris, similes fuerunt.

Inculpatus, penult prod. Adiectiuum {ἀμεμφής} Qui caret culpa. Gell. lib.1 cap.6, Sicuti omnis culpæ priuatio, inculpatum facit. Inculpatus autem, instar est absolutæ virtutis. Idem lib.14.cap.2. Eum constabat virum esse ferme bonum, notæque & expertæ fidei, & vitæ inculpatissimæ. Idem lib.7.cap.22. Non omnino inculpatum, neque indefidem visum esse. Vide Macrob.lib 6.Saturn.cap.7.

Fides inculpata Ouid.9 Metam.

Honestæ & inculpatæ vitæ testis, cui opponitur Notatus & reprehensibilis. Callistratus in l. Testium.D.De testibus.

Incultè Incultus, Vide INCOLO.

Incumba, incumbæ, Pars pilæ in confornicationibus. Vitruuius lib. 6. cap. 11, Extremæ pilæ in his latiores spatio sunt faciendæ, vti vires eæ habentes resistere possint, quum cunei ab oneribus parietum pressi, per coagmenta ad centrum se prementes extruderint incumbas. Budæus.

Incumbo, incumbis, incubui, incubitum, penul.corr. {ἐπικλίνομαι, ἐπικεῖμαι, ἐπίκειμαι, προσκλίνομαι, ἀπερείδω} incúmbere, Inniti, & inhærere. Virg.ecloga 8,

Incumbens tereti Damon, sic cœpit, oliuæ. Plin.lib.2.cap.64, Namque in illo tanta in se conuexitas vergit, & cardini suo, hoc est terræ, vndique incumbit.

Aratris incumbere. Virg.1.Georg.

Baculo incumbens. Ouid.1.Fast.

Incumbunt tecta centenis columnis. Martialis, lib.5.13,

At tua centenis incumbunt tecta columnis.

Gladio incumbere. Author ad Herennium, lib.1.

Humero alicuius incumbere. Virg.5.Æneid.

Lecto incumbens. Ouid.11.Metam.

Toro incubuit. Virg.4.Æneid.

Incumbere gladium, Idem quod incumbere in gladium, vel incidere. Plaut.Casina,6,

Si fors autem decolassit, gladium faciam culcitram,

Eúmque incumbam.

In gladium incumbere. Cic.2.de Inuent.

Incumbere in scuta. Liuius 5.belli Maced. Densis tamen ordinibus nunc alij in alios, nunc in scuta incumbentes sustinebant impetus Romanorum.

Incumbere illi, & non in illum. Quintil.lib 9 cap.3. Si antiquum sermonem nostro cõparemus, penè quicquid iam loquimur, figura est: vt Huic rei inuidere: non vt omnes veteres, & Cicero præcipuè, hanc rem: & Incumbere illi, non in illum.

¶Incumbere ad bellum omni studio, Omni diligentia curare res bellicas. Cic.pro Lege Manilia, Quare videte num dubitandum vobis sit omni studio ad id bellum incumbere, in quo gloria nominis vestri, salus sociorum, vectigalia maxima, fortunæ plurimorum ciuium cum Repub.defenduntur.

Incumbere in bellum animo & opibus. Cæs.7.bel.Gall. Omnésque & animo & opibus in id bellum incumberent.

Incumbere in causam communem, Est pro virili parte tueri causam communem. Cic.4. Philipp. Incumbite in causam Quirites, vt facitis. Nunquam inter Senatum & vos consensus maior in vlla causa fuit. Idem ad Attic.lib.3. 55, Atque vtinam ipse Varro incumbat in causam. quod profectò, cum sua sponte, tum te instante faciet.

In cupiditatem incumbere Cic. Attic.lib 2 31.

Incumbere in curam. Cicero ad Plancum, lib.10.3. Incumbe per deos immortales in eam curam & cogitationem, quæ tibi summam dignitatem & gloriam afferat.

Incubuit autem in eas disputationes, vt doceret nullum tale esse visum a vero, &c Cic.4.Acad.

Incumbere ad laudem. Cic.Plancn, lib.10.10, Mi Plance, incumbe toto pectore ad laudem.

Incumbere ad, vel in perniciem alicuius. Cic.pro Murena, Quid, Sergium Galbam (nam traditum memoriæ est) nonne proauo tuo fortissimo atque florentissimo viro M. Catoni incumbenti ad eius perniciem Populus Romanus eripuit? Idem Catoni, Incumbit in eius perniciem.

Incumbere in Remp. Studere & curare Reip. Cic.ad Plancum, lib. 10.5. Ibidem, 1.6, Moneo te atque hortor, vt in Remp. omni cogitatione, curáque incumberes.

Incumbere ad salutem Reip. Cic.4. in Catil. Quare p. c. incumbite ad salutem Reipub. circumspicite omnes procellas quæ impendent, nisi prouidetis.

Incumbere ad vel in studia. Cic.ad Attic.lib.2.31, Quare incumbamus, ò noster Tite, ad illa præclara studia. Idem 1.de Orat.

Incumbere ad voluntatem. Cic.ad Attic.lib.1.14. Pompeius verò ad voluntatem perferendæ legis incubuerat. Id est volebat perferre legem agrariam.

Eò maximè incumbis. Cic.11.Philipp.

¶Incumbit defensio mortis hæredi. Vlp.in l.Necessarios.§ fin.D. Senatusc.Syllaniann, &c.

¶Incumbere onbis dicitur, quod nos onere suo grauat. Tacitus libro 14, Cætera inuidiam mouent, quæ quidem infra tuam magnitudinem iacent, sed mihi incumbunt.

¶Aratris incumbere. Virg.4.Georg.

Hæc doce, hæc profer, huc incumbe. Cic pro Plancio.

Labori incumbere. Silius lib 4.

Incumbe toto animo & studio omni in eam rationem qua adhuc vsus es. Cic.ad Q frat.lib.1.1.

Neruis cunctis incumbere. Ouid.3.de Ponto, eleg.1.

Pectore toto incumbere. Ouid.3.de Ponto, eleg 1.

Omni studio, virtute, authoritate ad Rempublicam conseruandam incumbere. Cic.pro Sylla.

Incumbere certè & stylo. Plin.lib.7.ad Suram, epist.147.

Possessioni incumbere. Diocletianus & Maximianus in l. Consentaneum. C. Quomodo & quando iudex, A quo ter citatur, si contumaciter præsentiam suam facere neglexerit: non abs re est, vel ad cogendum eum, vt sese repræsentet: vel possessionem bonorum, cui incumbit, ad te transferre, & aduersarium petitorem constituere: vel auditis defensionibus tuis id quod iuris ratio exegerit iudicare. Quo loco, quid sit animo & corpore, vel animo tãtum possessioni incumbere, notatur. Budæus.

¶Incumbere cum aliquo in rem aliquam. Cælius ad Ciceronem, lib 8.11, De prouincia in quam adhuc incubuisse cum Senatu Pompeius videtur, vt Cæsar ante Idus Nouembres decedat.

¶Incumbit illi spes, Id est imminet, aut manet illum. Sueton. in Tib. Cæsare, cap.15, Ac multo magis postquã Agrippa abdicato atque seposito, certum erat vni spem successionis incumbere.

¶Incumbere, Violenter incidere, & irruere. Quintil.lib.5.cap.9. Cic.pro Plancio, Potius quàm ab ipsis, qui in te ipsum incubuerunt, se depulsum putas. Budæus.

Æstas incumbens scopulis. Etiam saxa caloribus penetrans. Seruius. Virg.2.Georg.

¶Incumbere, pro Inclinare in aliquam partem. Plaut. Aulul.21,

-hoc serui officium reor,

Retinere ad salutem, non eum, quò incumbat, eò impellere.

Ad lenitatem nimiam, ambitionémque incumbunt mores. Cic. Q.frat. lib.1.1, Præsertim quum ij mores tantum iam ad nimiam lenitatem & ambitionem incubuerint. Id est gratiosam indulgentiam. Budæus.

Ad bonum virum repentina voluntatum inclinatio incubuit. Cic. pro Murena.

Voluot idem omnes ordines, eodem incumbunt municipia. Cic. 6.Philipp.

Incunabula, penul.corr. incunabulorum, neut.gen. {σπάργανα} Idem quod simplex cunabula. Plaut. Truculent.19,

-fasciis opus est, puluinis,

Cunis, incunabulis. Cic.pro Rosc.Amer.

Incunabula, pro Initiis posita. Cic.in Orat. Non alienum fuit de oratoris quasi incunabulis dicere.

Vitæ incunabula. Firmicus lib.1.cap.3, Illum in primis vitæ incu-

nabulis constitutum, inter initia vagientis infantiæ, fugientis animæ deseri vita.

Incunabula & rudimenta virtutis. Cicero in Salustium, An vllum existimas posse fieri ciuem egregium, qui non his artibus & disciplinis sit eruditus? an vlla alia putas rudimenta & incunabula virtutis, quibus animi ad gloriæ cupiditatem aluntur?

Dicendi incunabula. Quintil. in Procem. lib. 1.

Ab incunabulis nostræ veteris puerilísque doctrinæ. Cicero 1. de Oratore.

Vestigia atque incunabula deorum. Cic. 6. Verr. In his locis vestigia ac propè incunabula reperiuntur deorum.

¶Incunabula, pro loco vbi nati vel educati sumus, siue pro natalibus & origine generis. Cic. ad Attic. lib. 2 an, Ego verò in montes patrios, & ad incunabula nostra pergam.

Iouis incunabula Crete. Ouid. 8 Metam.

Incuratus, penult. prod. Adiectiuum { [Greek illegible] } Horatius 1. epist. 17,

Stultorum incurata pudor malus vlcera celat.

Incuria, huius incuriæ { [Greek illegible] } Negligentia, inquit Festus. Cic. de Prouinciis Consul. Miserandum in modum milites Pop. Rom. capti, necati, deserti, dissipati sunt incuria, fame, morbo, vastitate consumpti.

Desertos, opis expertes, incuria mactat. Lucretius libro 6. Horatius de Arte,

Offendar maculis, quas aut incuria fudit, Aut, &c.

Vituperanda est rei maximè necessariæ tanta incuria. Cicero de Amicitia.

Incuriosus, penult. prod. Adiectiuum, Negligens. Gellius lib. 2. cap. 28, Quippe M. Cato vir in cognoscendis rebus multi studij, incerta tamen causa & incuriosa, super ea re opinatus est.

¶Incuriosus, pro Vacuus cura. Tacitus libro 2, Dum vetera extollimus, recentium incuriosi. Et lib. 4, Et princeps proferendi incuriosus erat.

Ætas incuriosa. Tacit. in vita Agricolæ,

Vigiliæ incuriosæ. Tacit. lib. 21, Nauibus remeabat disiecto agmine, incuriosis vigiliis.

Incuriosus proximorum. Plin. lib. 8. epist. 20. Tacit. lib. 19. Summi discriminis incuriosos.

Incuriosè, penult. prod. { [Greek illegible] } Negligenter. Gell. lib. 2. cap. 6, Reprehendunt quasi incuriose & abiecte verbum positum.

Agere pueritiam incuriosè. Tacit. lib. 17, Namque Otho pueritiam incuriose, adolescentiam petulanter egerat.

Incuriosius agere. Tacitus lib. 20, Cæsæ cohortes eorum in vico Marcoduro incuriosius agentes.

Incurro, incurris, incurri, incursum { [Greek illegible] } incúrrere, Contra aliquem currere, vel incidere & concurrere in aliquem. Liu. lib. 1. ab Vrbe, En prælio præcipua equitum gloria fuit, vtrinque ab cornibus positos, quum iam pelleretur media peditum suorum acies, ita incurrisse ab lateribus ferunt, vt, &c.

Incurrere in hostes, Intro currere, & magno impetu ferri in aliquem. Salustius, Postquam Catilina fusas copias, séque cum paucis relictum videt, memor generis atque pristinæ dignitatis, inter confertissimos hostes incurrit: ibique pugnando confoditur. Martialis libro 1. 38,

Pectore nec nudo strictos incurris in enses.

Desuper incurrere, prælantibus aliis. Tacit. lib. 2, Soli Cherusci iuga insedere, vt prælantibus Romanis desuper incurrerent.

Incurrere & offendere in tenebris. Cicero ad Varronem, libro 9. 2, Quis est tam lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat.

Incurrere in aduersam hostium aciem, Vide acies.

Incurrit ager in agrum. Cic. 2 de Lege agraria, Quum à maioribus vestris P. Lentulus, princeps Senatus, in ea loca missus esset, vt & priuatos agros, qui in publicum Campanum incurrebant, pecunia publica coemeret.

Incurrere in aliquem, Incidere ex insperato. Cicero ad Atticum, libro 2. 27, Emerseram commodè ex Antio in Appiam ad Tres tabernas ipsis Cerealibus, quum in me incurrit Roma veniens Curio meus.

Incurrere & incidere in aliquem Cic. pro Plancio.

Incurrere, præter spem: Inuadere, ex destinato. Cicero pro Sextio, Neque quenquam offendet oratio mea, nisi qui se ita obtulerit, vt in eam non incidisse, sed incurrisse videamur.

Cæco impetu in aliquem incurrere Cic. 2 de Finibus.

Incurrere in aliquem verbis, pro lædere. Trebonius Ciceroni, lib. 12. 16, Deinde quum magis hoc Lucilio licuerit assumere libertatis, quàm nobis? quum etiam, si odio par fuerit, in eos quos læsit, tamen certè non magis dignos habuerit, in quos tanta libertate verborum incurreret.

In crimen incurrere. Cic. pro Plancio. Si bene de me meritis gratum me præbeo, non desino incurrere in crimen hominis nimium memoris, nimiúmque grati.

In difficultatem incurrere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 2, Nihil enim constitui potest, quod non incurrat in magnam aliquam difficultatem.

In domum atque famam alterius incurrere. Cic. pro Cælio.

In loca incurrere, pro Facere incursus in loca. Bitius ad Ciceronem, lib. 12. 10, Aut Apennino, Alpibúsque se teneat, & decursionibus per equites quos habet multos, vastet ea loca in quæ incurrerit.

In memoriam communium miseriarum incurrere. Cic. de Claris Orat. Incurro in memoriam cómunium miseriarum, quarum obliuionem quærens, hunc ipsum sermonem produxi longius.

In memoriam notam incurrere. Cic. de Claris Orat.

Incurrere in morbos, in damna, in dedecora. Cic. 1. de Finibus.

In mucronem incurrere. Cic. pro Cecinna.

In veram nauium multæ classes armatæ incurrant. Cic. pro Sextio.

In oculos incurrere. Cic. Attico, lib. 12. 242, Quid enim mihi foro, sine indiciis, sine curia, in oculos incurrentibus iis, quos æquo animo videre non possum? Est propria in oculos incurrere, oculis admoueri non intenta, & cum quadam offensione. Quintilianus libro 7. cap. 2, Alij vitantes, ea, quæ in oculos incurrunt, tanquam tenda putant.

Incurrere oculis, Idem. Seneca lib. 1 de Benefic.

In odia hominum incurrere. Cic. 1. Offic. Primùm improbantur ij quæstus, qui in odia hominum incurrunt, vt portitorum, vt fœneratorum. Id est quæ homines oderunt.

In ordinem incurrere. Quintil. lib. 1 cap. 5.

In apertam perniciem incurrere. Cic. 3 de Nat. deor.

In prælia incurrunt tauri. Virg. 12. Æneid.

Incurrere in varias reprehensiones. Cic. 1. de Finibus.

Casus in sapientem potest incurrere. Cic. 5. Tuscul.

In tempora aliqua incurrere. Cic. Q. frat. lib. 3. 31.

Incurrit febris in tempus exercitationis. Celsus lib. 3 cap. 15.

Incurrit in voces maleuolorum nostra laurus. Cic. Cælio, lib. 2. 15, Sed incurrit hæc nostra laurus nó solùm in oculos, sed iam etiam in voculas maleuolorum. Id est, malè loquuntur de ea maleuoli.

Incurrere in vrbanitatem facetosum hominum Cic. 2. de Finibus, Quos quidem dies quemadmodum agatis, & in quánam hominum facetosam vrbanitatem incurratis, non dico: nihil opus est litibus.

Incurrit suspicio fraudis, absolutè. Papinian. in l. Ab hærede. D. De separationibus.

Incurrit hic & alia suspectio. Triphonius in l. Bona fides. §. 1. D. Depositi vel cont.

¶Incurrere Circésibus natalem aliculos. Sueton. in Tiberio, cap. 26. Id est in eum diem incidere. Budæus.

Incurrere in diem. Cic. ad Attic. lib. 7. 127, Tua ἀρχή quem in diem incurrat nescio.

¶Acies incurrunt. Silius lib. 4.

Armis densis incurrimus. Virg. 2. Æneid.

Hastis aduersis incurrere. Virg. 11. Æneid.

Vrsi incurrunt armentis. Ouid. 7. Metam.

Incurritur, Impersonale { [Greek illegible] } Iuuenalis sat. 6, Si nihil est, seruis incurritur.

Incursurus { [Greek illegible] } erat, tenuit vestigia tellus. Ouid 5. Metam.

Incursio, Verbale { [Greek illegible] } Occursatio rerum inter sese. Cic. 1. de Nat. deor. Quum sine vlla intermissione pulsetur, agiteturque atomorum incursione sempiterna.

¶Incursio militum in agros hostium. Cic. pro Cecinna, Incursio atque impetus armatorum. Cæsar 5. bel. Gall.

Incursionem facere, Facere impetum. Liuius 1. ab Vrbe, Antemnatium exercitus per occasionem ac solitudinem hostiliter in fines Romanos incursionem facit.

Incursio seditionis, Impetus. Cic. pro Cluentio, Ergo adhuc Iunij iudicium video esse eiusmodi, vt incursionem potius seditionis, vim multitudinis, impetum tribunitium, quàm iudicium appellandum putem.

Incursus, huius incursus { [Greek illegible] } Plin. libro 8. cap. 42, Vnde equis solutim carpere incursus traditur arte.

Luporum incursus. Virg. 3 Georg.

Incursus militum Cic. pro Cecinna, Impetum armati Antiochi, cæterorúmque tela & incursus refugit.

Vis & incursus pluuiarum, Impetus & vehementia. Columel. lib. 4. cap. 17, Nam vbi magna vis & incursus est pluuiarum procellarúmque, &c.

Incursus solis. Colum lib. 1. cap. 6, Nec arescere ventis sinunt, aut solis incursu patiuntur exuri.

Grauis incursus. Tacit. lib. 4, Non graui, nec vno incursu conflictandum hostem.

Incursus omni de parte timendi. Ouid. 4. de Ponto, elegia 14.

Sustinere incursus. Ouid. 3 Metam.

Vndarum incursu sonat vnda. Ouid. 11. Metam.

Incursim, Aduerbium, Celeriter. Cæcilius Fallacia, Nullus sum, nisi meam rem iam omnem propero incursim perdere. Nonius.

Incurso, incursas { [Greek illegible] } incursáre, frequentatiuum, Currendo petere & offendere. Plaut. Aulul. 7.

Asini me mordicibus scindant, boues incursent cornibus. Ouid. 2. Metamorphoseos,

atque sub æthere fixis

Incursant stellis.

Fortius incursant Tyrij Stat. 8 Thebaid.

Incursare aciem. Tacit. lib. 19, Natantem aciem victor equitatus incursat.

Incursare agros, dicuntur milites, quum per agros currentes, impetum in hostes, aut vicinas vrbes faciunt. Liuius Decad. 1. libro 5, Volsinienses superbia elati, vltrò agros Romanos incursauere. Id est prædati sunt.

Incursare in aliquem. Plautus Bacchid 23, Arietes truces nos erimus, iámque in vos incursabimus.

Incursare aliquem pugnis. Plaut. Pœnol. 13,

Is autem porro verberat nos, incursat pugnis, calcibus.

In fortunas omnium incursare. Author ad Herenn. lib. 4.

Incursare aduersis cornibus. Plin. lib. 9. cap. 51, Dimicant inter se arietes aduersis cornibus incursantes.

Incursat color alij colori, Contendit & pugnat siue certat Plin. lib. 28 cap. 8, Cor annexum in lana ouis nigræ, cui nullus alius color incursauerit, & primo partu genitæ, quartanas abigere dicitur.

Incursabit in te dolor meus. Cic. ad Attic. lib 12. 256.

Incursans, incursantis { [Greek illegible] } Quod incursat. Plinius libro 11. capite 37, Natura oculos composuit lubricos propter incursantia, & mobiles.

Incursito, incursitas, penult. corr. Incursitáre. Seneca 2. de Ira, Multa caligine incursitantem, vastantem, fugantémque. Ibidem, Properantius in malum incursitandum est. Significat offensare.

Incursatus, Passiuum. Liuius libro 4. belli Punici, Agménque Romanum impunè incursatum ab equitibus hostium fuerat. Id est incursione vexatum.

Incuruus, Adiectiuum { [illegible] } Idem quod curuus. Terentius Eunucho. 2. 3.

Incuruus, tremulus, labiis demissis. Plin. lib. 18. cap. 19. Arator nisi incuruus præuaricatur.

Incuruus humeris. Plin. lib. 11. cap. 52. Aristoteles longæ esse vitæ ponit incuruus humeris.

Incurua arbor. Plin. lib. 12. cap. 25.

Incuruum & leuiter à summo inflexum bacillum. Cicero 1. de Diuinatione.

Carina incurua. Ouid. 15 Metam.

Metæ incuruæ. Stat. 5. Sylu. 2.

Incuruo, incuruas { [illegible] } incuruâre. Plin. lib. 16. cap. 42. Robur, olea incuruantur, ceduntque ponderi. Cicero 2. de Finibus, Incuruatum bacillum.

Arcus incuruant validis viribus. Virg. 5. Æneid.

Membra incuruata. Ouid. 6. Metam.

Incuruesco, incuruescis { [illegible] } incuruéscere, Curuari. Cic. 2. Tusc. Ramus baccarum ubertate incuruescere. Ex poeta. Incuruiscere legit Nonius.

Incus, incudis, penult. prod. fœm. gen. { [illegible] } Instrumentum fabrorum ferrariorum super quod aliquid cuditur. Plin. lib. 33. cap. 4. Incudibus non resistit. Cicero 1. de Nat. deor. E quo efficiuntur hæ rerum formæ atque figuræ, quas vos effici posse sine follibus & incudibus non putatis.

Gladios parante incude. Iuuen. sat. 10.

Mediis incudibus ablatum opus. Ouid. 1. Trist. eleg. 6.

Duris incudibus impositi enses. Virg. 2. Georg.

Incudi reddere versus, per translationem: Hoc est emendare & expolire. Horat. in Arte poetica,

Et malè tornatos incudi reddere versus.

Tundere incudem. Cic. 2. de Orat. Si quidem nunc planè rudem institui ad dicendū velim, his potius tradam assiduis vno opere eandem incudem diem noctémque tundentibus, qui omnes tenuissimas particulas, atque omnia minima mansa (vt aiunt nutrices) infantibus pueris in os inserant.

Incuso, incusas, penult. prod. { [illegible] } incusâre, Reprehendere alterius mores, & plerunque cum querela, quòd ab illo iniuria sis affectus, vt ait Valla lib. 6. reprehendens Seruium. Terentius Heauton. 5. 2.

Quid me incusas Clitipho? Idem Phorm. 3. 1.

Equidem hercle nos iamdudum hic te absentē incusamus qui abieris. Cæsar 1. bel. Gall. Omniúmque ordinum ad id concilium adhibitis centurionibus vehementer eos incusauit. Sic lib. 2. Increpitare atque incusare reliquos Belgas, qui se, &c.

Incusabo te probri. Plaut. Trucul. 4.

-quia qui

Alterum incusat probri, ipsum se intueri oportet.

Voce magna incusat Latinum. Virg. 12. Æneid.

Querelis incusat fata. Stat. 1. Achill.

Intemperiem cæli incusantes. Corn. Tacit.

Incusatio, Verbale { [illegible] } Cic. 3. de Orat. Quorum partim habent vitiorum & peccatorum acerbam quandam cum amplificatione incusationem aut querelam, &c.

Incustoditus, penult. prod. Adiectiuum, Non custoditus { [illegible] } Martialis libro 1. 118.

Incustoditis & apertis Lesbia semper

Liminibus peccas.

Boues incustoditæ. Ouid. 2. Metam.

Ouile incustoditum. Ouid. 1. Trist. eleg. 5.

¶ Incustoditus, aliter. Plinius Iunior libro 6. epist. 19. Tuitus sum Iulium Bassum, vt incustoditum & minus cautum, ita minimè malum. Incustoditum, id est simplicem, improuidum.

Incusus, penult. prod. { [illegible] } Adiectiuum ab incudo. Virgilius 1. Georgicorum,

-lapidémque reuertens

Incusum. Seruius, Id est manualem molam cudendo asperatam.

Incutio, incutis, penult. corr. incussi, incussum { [illegible] } incútere, Ex in & quatio, quatis, significat Inijcere, & cum quodam impetu proijcere.

Incutere scipionem eburneum in caput alterius. Liu. 5 ab Vrbe.

Incutere pedem terræ. Quintil. lib. 2. cap. 13. Iam collidere manus, terræ pedem incutere, femur, pectus, frontem cædere, mirè ad pullatum circulum facit. Id est ferire terram pede.

Incutere colaphum. Iuuen. sat. 9.

Nos colaphum incutimus lambenti crustula seruo.

Incutere pollicem limini. Plin. lib. 7. cap. 53. Q. Æmylius Lepidus iam egrediens incusso pollice limini cubiculi.

¶ Incutere, ad inanimata transfertur. Cic. de Vniuersit. Rursúsque amersi errorem incutiant rationis expertibus.

Desyderium vrbis incutere alicui. Horat. 1. epist. 14.

Metum incutere. Liu. 2. ab Vrbe.

Morbum incutere amicis. Plaut. Trinum. 4.

Omnibus amicis morbum incuties tu grauem, vt te videre,

Audiréque ægroti sient.

Morbus incutere alicui. Lucret. lib. 6.

Negotij aliquid incutere alicui. Horat. 2. Serm. sat. 1.

Nuntium alicui incutere. Liuius 2. ab Vrbe, Postem iam tenenti consuli fœdum inter precationem deûm nuntium incutiunt, mortuum eius filium esse, &c.

Pauorem incutere. Liuius 7 belli Pun.

Pigritiam incutere. Liuius 1. bel. Maced. Quod promptiores ad subeundam omnem dimicationem videbatur facturum, id metum pigritiámque incussit.

Pudorem incutere alicui. Horat. 1. epist. 19.

Religionem incutere. Liu. 9. bel. Pun. Ibidem, lib. 2. Claudiíque Consulis primo Punico bello memorata naualis clades religionem animo incussit.

Terrorem Patribus incutere. Liu. 3 ab Vrbe. Et lib. 7.

Timorem incutere. Cicero 2. de Orat. Item timor incutitur aut ex ipsorum periculis, aut ex communibus.

Vim ventis incutere. Virg. 1. Æneidos,

Incute vim ventis, submersásque obrue puppes.

Voluntatem incutere. Paterculus lib. 2 sub finem, Rectè faciendi omnibus aut incussa voluntas, aut imposita necessitas.

Incussus { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio. Plin. libro 32. capite 14. Medetur cum mica salis, contusis, incussísque, mustis, & strumis.

I N D

Indago, indagas, pen. prod. { [illegible] } indagâre, Ab in & ago compositum, d interposito euphoniæ gratia, Venatorum more inquirere. Plaut. Merc. 1. 1.

-eo si pacto posset indagarier

Mulier. Cic. in Orat. Reprehendent quòd inusitatas vias indagemus, tritas relinquamus.

Indagare, inuenire, & veluti ex tenebris eruere. Cicero de Lege agraria.

Indagare & odorari. Cic. 4. Verr. Hæc verò eius erat ars & malitia miranda, quòd acutissimè tota prouincia quid cuique esset necesse, indagare & odorari solebat.

Indagare & patefacere indicia. Cic. pro Milone, Quum illa indicia communis exitij indagaui, patefeci, protuli, extinxi, omnes in me meósque redundant ex illo fonte dolores?

Omnibus vestigiis indagare aliquid. Cic. Attico, lib. 2. 2. De Publio quæ ad me scribis, sanè mihi iucunda sunt: eáque etiam velim omnibus vestigiis indagata ad me afferas, quum venies.

Indagatio, Verbale { [illegible] } Cicero 4. Academic. Indagatio ipsa rerum, &c.

Indagatio & inuentio veri. Cic. 1. Offic.

Indagator, penult. prod. { [illegible] } Aliud verbale masc. Columel. libro 9. capite 8. Sed indagatorem conuenit matutina tempora vestigandi eligere.

Indagator aquarum. Colum. lib. 2. cap. 2.

Indagatrix, penult. prod. Verbale fœm. { [illegible] } Cic. 5. Tusc. O vitæ philosophia dux, virtutis indagatrix, expultríxque vitiorum.

Indaganter, Aduerbium { [illegible] } Columel. lib. 5. cap. 1. Boni venatoris est indaganter quamplurimas feras capere.

Indago, penult. prod. indaginis, fœm. gen. { [illegible] } Inuestigatio, inquisitio, propriè venatorum. Plin. lib. 9. cap. 7. In qua sententia fuisse Aristotelem video, & ex multis persuasisse doctrinæ indaginibus.

¶ Indago, Series plagarum in rattis seu furcas venatorias subrectarum, saltúsque cingentium. Virg. 4. Æneidos,

-saltúsque indagine cingunt. Cæsar 8. bel. Gall. Syluis vndique impeditissimis, aut altissimo flumine vel indagine munitū. De quodam campo. Lucan. lib. 6.

Et syluas, vastáque feras indagine claudit. Hic (inquit Budæus) Lucanus per metaphoram indaginem vocauit fossam, & turrium munitarum seriem.

Armata indagine lustrare omnem prospectum. Stat. 12. Theb.

¶ Indago, per translationem. Tacitus lib. 13. Romæ testamenta & orbos velut eius indagine capi. Id est captatorem esse orbusum, ita vt nullus captiones eius inuaderet. De Seneca. Hæc Bud.

Indagine pœnarum cingi, Id est ambitu, vel septo, & velut cancellis. Plinius in Paneg. 56. de delatoribus loquens in insulas deportatis à Traiano, Quos quidem non in præsens tantùm, sed in æternum repressisti, mille pœnarum indagine inclusos. Id est, sanctionum seuerissimarum terrore à delationibus coercitos cohibitósque. Budæus.

Inde, Aduerbium de loco { [illegible] } Terent. Andr. 2. 2.

Etiam puerum inde abiens conueni Chremis. Ibidem, 2. 1. -redeo inde iratus atque ægrè ferens. Liuius lib. 1. Primò in Macedoniam venisse, inde in Siciliam quærentem sedes delatum. Plaut. Pseud. 9.

Quia videre inde esse. Cic. ad Attic. lib. 9. 190. Qui autem veniunt inde, id modò nuntiant. Id est, illinc.

Inde, ad res relatum. Plaut. Amphit. 4.

Cadus erat vini, inde impleui cirneam. Id est ex illo dolio. Cicero 1. de Inuentione, Si vnde necesse est, inde initium sumetur. De narratione breui.

Inde, ad personam relatum. Plaut. Curcul. 15. Terent. Adelph. 1. 1.

-vxorem duxit: nati filij

Duo: inde ego hunc maiorem adoptaui mihi.

¶ Inde, pro Ob id, ob eam rem, propterea. Terent. Heauton. 1. 1.

Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum est,

Inde adeò, quòd agrum in proximo hic mercatus es. Plinius epist. 15. lib. 7. Incredibile est quanto desyderio tui tenear. In caussa, amor primùm: deinde, quòd non consueuimus abesse. Inde est, quod magnam partem noctium in imagine tua vigil exigo: inde, quòd, &c.

¶ Inde, pro Deinde. Liu. 1. ab Vrbe, Crimini maximè dabant Numitoris agros ab iis impetum fieri, inde eos collecta iuuenum manu hostilem in modum prædas agere.

Quid tum inde? Cic. pro Murena.

¶ Abeta inde. Plaut. Pseud. 19.

Minæ viginti sanæ ac saluæ sunt tibi

Hodie, quas abs te inde est instipulatus Pseudolus.

¶ Inde ab ineunte ætate cum animo depugnat suo, vel ab incunabulis. Plaut. Trinum. 6. Liu. 4 ab Vrbe, Et iam inde ab incunabulis imbutum odio Tribunorum.

Iam inde ab initio minimè lætus nouæ origina vrbis. Liuius 2. ab Vrbe.

Inde vsque. Cic. pro Archia, Quod longissimè potest mens mea

respicere spatium præteriti tēporis, & pueritiæ memoriam recordari vltimam, inde vsque repetens, hunc video mihi principem, &c.

Indebitus, penult. corr. Adiectiuum ([illegible]) vt Fletus indebitus nato Seneca Herc. Oetæo, 14,

·indebito nato quidem

Compesce fletus mater Alcidæ inclyti.

Indebitam pecuniam per errorem promisisti. eam, qui pro te fideiusserat, soluit. Celsus in l. 47. D. De conditione indebiti.

Præmia magna quidem, sed non indebita posco. Ouid. epist. 15.

Indebitum, indebiti, penult. corr. Substantiuè, Non debitum. Paulus in l. Si procurator. D. De condict. indebit. Si procurator tuus indebitum soluerit, & id in ratum habeas, &c.

Indebitè, pen. corr. Aduerbium. Paulus in l. Cum de indebito quæritur. D. De probat. Nisi euidentissimis probationibus in scriptis habitis, ostendere paratus sit, sese hæc indebitè promisisse.

Indebitò, Aliud aduerbium. Vlp. in l. Cum duo pro reo. D. De condict. indeb. Qui duobus personis tria indebitò soluta sunt.

Indecens, penult. corr. indecentis, om. gen. ([illegible]) Quod non decet, vel est præter decorum. Martial. lib. 5. 14.

Oculóque ludos spectat indecens vno.

Indecentissimus. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 9. Indecentissimum sponsaliorum genus est adulterium.

Indecenter, Aduerb. ([illegible]) Plaut. Merc. 18, Nec tolerant, vt æquum est, patres: sed clamant, indecenter obstrepunt.

Indecet ([illegible]) Plin. Iunior epist. 1. lib. 3, Nam iuuenes adhuc confusa quædam, & quasi turbata non indecent.

Indeclinabilis, & hoc indeclinabile, penult. corr. ([illegible]) Quod declinari, vel vitari non potest. Gell. lib. 6. cap. 2, Fatum, est sempiterna quædam & indeclinabilis series rerum.

Indeclinabilis iustitia, apud Senec. epist. 78. Item epist. 67, Indeclinabilis animus, pro Constanti & qui nunquam variat.

Indeclinatus, penult. prod. ([illegible]) Ouid. 4 de Ponto, eleg. 10,

Hæc tibi qui præstas indeclinatus amico. &c.

Indeclinata amicitia, Constans. Ouid. 4. Trist.

Indecoris, & hoc indecore, penult. corr. ([illegible]) Vel indecor, indecoris, pro Indecoro, apud antiquos, Nonio teste, reperitur. Accius Athamánte, Cuius sit vita indecoris, mortem fugere turpe haud conuenit. Virg. 11 Æneidos,

Nec genus indecores. Idem lib. 7,

Non erimus regno indecores, &c. Seruius, Aut sistole est: aut certè diximus nominatiuum non inueniri, vt in multis nominibus.

Indecorus, indecora, indecorum. penult. prod. ([illegible]) Decoro contrarium, vt

Indecora lasciuia ludere. Plin. libro 18. cap. 35. Cicero 1. Officiorum, Et iusta omnia decora sunt: iniusta contrà, vt turpia, sic indecora. Sic 3. de Finibus, Si nihil malum, nisi quod turpe, inhonestum, indecorum, prauum, &c.

Indecorus quæstus. Liuius 1. bel. Pun.

Indecorus visus. Plin. lib. 13. cap. 12.

Indecorè, penult. prod. Aduerbium ([illegible]) Turpiter. Cic. 1. Offic. Cauétque nequid indecorè, effœminatéve faciat. Ibidem, Vt ea si non decorè, at quàm minimè indecorè facere possimus.

Indefatigabilis, penult. corr. Seneca lib. 2. de Ira, Alius contentus breui somno, vigiliam indefatigabilem extendit.

Indefensus, Adiectiuum ([illegible]) Non defensus, Sine defensione. Liuius 4. ab Vrbe. Suos increpas clara voce. Hic præbituri (inquit) vos telis hostium estis indefensi, inulti? Plin. lib. 18. cap. 7, Indefensa quippe membranis continentur.

Indefessus, Adiect. ([illegible]) Non fatigabilis. Ouid 9. Metamorphoseos, ·ego sum indefessus agendo.

Indefinitus, penult. prod. Adiectiuum ([illegible]) Obscurus & perplexus. Gell. lib. 16. cap. 4, Indefinitus, inexplicabilísque sermo fiet.

Indeflectus, pen. prod. Adiect. ([illegible]) Ouid. 7. Metamorphoseos,

Qui lachryment desunt, indeflectæque vagentur

Natorum matrúmque animæ, iuuenúmque senúmque.

Indeflexus, indeflexa, indeflexum ([illegible]) Quod non flectitur. Plinius in Paneg. Iam firmitas, iam proceritas corporis, iam honor capitis & dignitas oris, ad hoc ætatis indeflexa maturitas.

Indeiectus, pen. Non deiecto. Ouid. 1. Metamorphoseos,

Siqua domus mansit, potuítque resistere tanto

Indeiecta malo.

Indelebilis, penultima correp. Adiectiuum ([illegible]) Ouid. 15. Metamorphoseos,

-noménque erit indelebile nostrum.

Indelibatus, pen. prod. Adiect. ([illegible]) Ouid. 1. Trist. eleg. 4,

Dum iuuat, & vultu ridet fortuna sereno,

Indelibatas cuncta sequuntur opes.

Indemnatus, pen. prod. Adiect. ([illegible]) Plaut. Curcul. 15,

·pro deûm atque hominum fidem,

Hoccine pacto, indemnatum atque intestatum me arripi? Id est, nulla sententia in me lata. Cic. 7. Verr. Vt quam damnatis seruis crucem fixeras, hanc indemnatis ciuibus Romanis reseruares?

Indemnis, Immunis à damno. Senec. de Vita beata, Liber eris, tutus, indemnis, nihil frustra tentabis, nihil prohibeberis. Idem epist. 9, Qui per ferrum, & ruinas, & ignes illæsus & indemnis euasit? Vlp. in l. Bona fide. D. De noxal. action. Vel officio iudicis consequetur, vt indemnis maneat.

Indemnitas, penult. corr. indemnitatis ([illegible]) Damni vitandi ratio. Papin. in l. Fideiussor. D. De negotiis gest. Fideiussor imperitia lapsus, alterius quoque contractus qui personam eius non contingebat, pignora vel hypothecas suscepit: & vtranque pecuniam creditori soluit, existimans indemnitati suæ confusis prædiis consuli posse.

Indemnitatem alicui repromittere. Vlpian. in l. Quamuis. §. 1. D. Ad senatusconsultum Velleianum.

Indemnitatis cautionem alicui præbere. Papin. in l. Liberto. §. Inter negotia. D. De negotiis gestis.

Pro indemnitate à debitore præstanda est idonea cautela. Pomponius in l. Quamuis. D. De pignorat. actione.

Indemnitas locatori seruetur in id quod eius interest. Paulus in l. Dominus. D. Locati.

Indemnitas tibi præstetur eius. quod expendisti. Vlpian. in l. Si pecuniam. §. 1. D. de cond. causa data.

Indeploratus, penult. prod. Adiectiuum ([illegible]) Idem quod indefletus. Ouid. 3. Trist. eleg. 3,

Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulcri,

Indeploratum barbara terra teget. Idem 11 Metam.

Indeprauatus, penult. prod. Qui non corrumpitur. Seneca epist. 77, Si via indepr auata virtus est, & sui totis permanet, solum bonum est virtus.

Indeprecabilis, & hoc indeprecabile, penult. correp. ([illegible]) Quod nullis precibus potest exorari. Gellius,

Et pœna indeprecabilis subeunda esset.

Indeprehensibilis, penult. corr. Quintil. Declam. 4, Nec per varias ambages, indeprehensibilem sparsit errorem. Idem Declam. 8, Inenarrabile, indeprehensibile est.

Indeptus. Vide ENDIPISCOR.

Indesertus, Adiectiuum ([illegible]) Ouid. 2. Amor. eleg. 9, Indeserta meo pectore regna gere.

Indeses, penult. prod. indesidis ([illegible]) contrarium Desidi. Gellius lib. 7. cap. 20, Id profectò existimandum est non omnino inculpatum, neque indesidem visum esse, cuius corpus in tam immodicum modum luxuriasset, exhuberassétque.

Indesinenter, Aduerbium ([illegible]) pro Semper, & continuè. Varro 2 de Re rust. cap. 9, Et si alter indesinenter æger est, ne sine cane grex sit.

Indespectus. Non despectus, non visus. Lucan. lib. 6,

Indespecta tenet vobis qui tartara.

Indetonsus, Adiectiuum ([illegible]) Ouid. 4. Metamorphoseos,

Additur his Nysius, indetonsúsque Thyoneus. Hoc est intonsus.

Indeuoratus, penult. prod. Non omnino deuoratus. Martial. lib. 7. epigr. 19. in Sanctram, Indeuorato capite turturem truncum.

Indeuotus, penult. prod. Iustinianus in l. Siquis argentum. §. vlt. C. De donationibus, Ne non solùm indeuotus, sed etiam impius donator intelligatur.

Indeuotio, Vlpianus in l. 1. in fine. D. De penu legata, Puto tamen sic voluntatem testatoris sequendam, vt tota femina illico postquam extiterit hæres data penum vxori, præsertim hæredis indeuotione coercenda. Iustinianus in l. Siquis argentum. §. vltimo. C. De donationibus, Tantámque indeuotionem quibusdam quasi legitimis protegere velamentis.

Index, huius indicis, penult. corr. Vide INDICO, indicas.

INDIA ([illegible]) Regio Orientalis, Asiæ terminus. Pompon. scribit tantum spatium litoris occupare, quantum per sexaginta dies noctésque velificantibus cursus est. Tradunt in ea fuisse quinque millia oppidorum. Ab Indo flumine sic appellata, in quem ab Occidentali plaga desinit. Hæc à Meridiano mari incipiēs, adusque Solis Occasum porrigitur, & a Septentrionibus vsque ad Caucasium mōtem prouenit. Gemmis abundat, capescanes & elephantos procreat, arbores habet semper frondentes, tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticum, & cinnama ad nos mittit. Indi propè gentiū soli nunquam emigrauere finibus suis. Illic binæ æstates, lenes curæ, temperies cæli, vbertas soli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt vt maiora in India quàm in cæteris regionibus nascantur animalia. Virg. 1 Georg. India mittit ebur.

Indiæ nomine antiqui latissime sunt abusi, vt qui Æthiopes etiam eo significarēt: vt Vsque coloratis amnis deuectus ab Indis. Et Imbellem auertis Romanis arcibus Indum. Parthum enim significat, credo quòd Parthis India etiam parēret, & in eorum præsidiis Indi militarent. Higinus, Iouis in India Thebas, Thebaidos nomine nutricis suæ, quæ hecatompylæ nominātur, ideò quòd centum portas habent. Hic Higinus Indiam etiam appellauit superiorem Ægyptum Æthiopiæ finitimam. in qua erant Thebæ. Hæc Turnebus.

Vasta & agrestis India Cic. 5. Tuscul.

Decolor India Seneca Hippol. 3.

Diues India Horat. 3 Carm. ode 24.

Tosta India Catull. de Acme & Septimio, epigr. 42.

Indus ([illegible]) Qui est ex India.

Dentes Indi. Id est elephantini. Ouid. 8. Metam.

Colorati Indi. Virg. 4. Georg.

Nigri Indi. Ouid. 1. de Arte.

Odorati Indi. Silius libro 17, Hoc est, à quibus odores & aromata afferuntur.

Sitientes Indi Virg. 4. Georg.

In Indos petere, Vide Ad Seras, in præpositione AD.

Indicus, penult. corr. Adiectiuum ([illegible]) Qui ex India est.

Indicos elephātos, maximos interpretatur Seruius apud Terent. in Eunucho, Elephantis quem Indicis præfeceras.

Aqua Indica Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.

Indicatio, Indicatura, Indicatus, Indicium, Vide INDICO, indicas.

Indico, indicas, penult. correp. indicâre ([illegible]) Propriè est ostendere, patefacere. Terentius Andr. 1. 1.

-ibi tum exanimatus Pamphilus

Bene dissimulatum amorem & celatum indicat. Ibidem, 5. 3,

Vide num eius color pudoris signum vsquam indicat?

Exitus rei hoc indicabit. Cic. 3. de Legibus.

Epularum solemnium fides ac tibiæ, Saliorúmque versus indicant. Cic. 3 de Orat.

Verba apertè indicant. Cic. Bruto, 5.

Mores indicat vultus. Cic. 1. de Legibus.

Clarius indicare. Horat. 4. Carm. oda 8.

Consilium suum temerarium indicare. Plancus Cic. lib. 10. 21.

Posteris nostris orationes alicuius indicare. Cicero de Claris Oratoribus.

Signis indicare quid velis. Ouid. 15. Metam.

Quod tu primis te celatum volebam, indicabo. Cicero Quinto fratri, lib. 3. 21.

Indicare in vulgus, nefas est. Cic. de Vniuersit.

Res ipsa indicat, id vel ex re ipsa apertissimum est. Terent. Adelph. 3. 2. Idem Eunucho 4. 4.
Credis huic quod dicat? PY. quid isti credam res ipsa indicat.

Indicare iter. Liuius 8. ab Vrbe.

¶ Indicare, Exponere. Plin. lib. 12. cap. 15, Prius Arabiæ diuitias indicare conuenit.

¶ Indicare, Accusare Donatus, Indicat is qui dicta volens aliquid, & de aliis etiam prodit. Terent. Eunucho, 5. 7,
An pœnitebat flagitij te authore quod fecisset
Adolescens, ni miserum insuper etiam patri indicares? Cic. 3. Tusc. Zeno proponitur Eleates, qui perpessus est omnia potius, quàm conscios delendæ tyrannidis indicaret.

Indicare se & inducere. Cic. pro Murena. Atque ille vt semper fuit apertissimus, non se purgauit, sed indicauit atque induit.

De aliqua re indicare. Cic. pro Flacco.

Indicare de Salustius in Catil. Is quum diceret se indicaturum de coniuratione. De Tarquinio loquitur.

Rem omnem dominæ suæ indicauit puer. Cic. pro Cluent.

Sine rimore indicare aliquid. Cic. 3 in Catil.

Malitiam suam indicare. Cic. Varroni, lib. 9. 7.

Se alicui indicare. Cic. de Claris Orat. Et 2 de Finibus.

Indicasse reum (inquit Vlp. in l. Indicasse. D. De verb. signific.) est Detulisse, arguisse accusasse, conuicisse.

Coniurationem indicare. Cic. 1 de Diuinat.

¶ Iodicare (μηνύειν) Æst mare est, pretium rei vænalis statuere. Est autem venditoris, sicut liceri emptoris. Plaut. Persa, 16,
Indica, fac pretium. o tua merx est, tua indicatio est. Ibidem 16,
-tantis indica. Apul. lib. 1, Et percôtato pretio, quòd centum nummis indicaret, aspernatus, cêtum viginti denarios præstinaui. Cic. 3. Offic. Q. quidem Scæuula filius, quum postulasset, vt sibi fundus, cuius emptor erat, semel indicaretur.

Indicatus, pen. prod Partic. (μηνυθείς) Patefactus, ostensus, accusatus.
Indicatus smaragdus sit a aureis denariis, Quod barbarè *appretiatus* dicitur. Plin. lib. 37. cap. 1.

Index, indicis, penult. corr. com gen. (μηνυτής) Is vel ea, qui vel quæ aliquid indicat vel accusat. Asconius scribit indicem esse, qui facinoris, cuius ipse est côscius, latebras indicat impunitate proposita. Cic. pro Cluent. Extrahitur domo latitans Oppianicus à Manlio: index Auilius ex altera parte coram tenetur. Plaut. Merc. 3, Per me percôtatus sum, sineq; indice aliquo. Plin epist. 117, Alij ab indica nominati, se esse Christianos dixerunt, & mox negauerunt.

Falsus index. Cuius falsum est indicium & accusatio. Sallustius in Catilin. De Tarquinio.

Accedere aliquem indici. Vide ACCEDO.

Index & vestigium alicuius rei. Cic. 7. Verr. Caius rei neque index neque vestigium aliquod, neque suspicio cuiquam esset vlla.

Index animi. Plin. lib 8. cap. 16, Leonum animi index cauda, sicut & equorum aures.

Imago animi vultus est, indices oculi. Cic. in Orat.

Libertatis index tabella Cic. 2. de Lege agrar.

Index librorú (πίναξ, συναγωγή) Pro iis quas *tabulas* vulgò vocamus. Cicero ad Atticum, lib. 4. 73, Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos, &c. iisque imperes, vt sumant membranulam, ex qua indices fiant, quos vos Græci (vt opinor) συλλάβους appellatis. Gell. lib. 10 cap. 11, Neque item desunt qui indices libris suis fecerunt.

Librorum indicibus decipi. Cic. 2. de Orat.

Index morborum, fere est arteriarum pulsus, Hoc est, signa morborum ex pulsibus cognoscantur. Plin. lib. 11. cap. 37.

Orationis indicem vocem habemus. Cic. 1. Offic.

Index pectoris color & macies. Ouid. 9 Metam.

Voluntatum erga me vestrarum index vox. Cic. 2. de Lege agrar.

¶ Heraulis indicis fanum nominatum. Cic. 1 de Diuinat.

Sine duce, sine indice peruenire ad aliquid. Cic. 3 Verr. Verum admonitus, an tentatus, an qua est iste sagacitate in his rebus, sine duce vllo, sine indice peruenerit ad hanc improbitatem, nescio.

¶ Index etiam lapidis nomen. Ouid. 2. Metamorphoseos,
-perturáque pectora vertit
In durum silicem, qui nunc quoque dicitur index.

¶ Index, secundus à pollice digitus. Horat. lib. 2. Serm. sat. 8,
-qui siquid forté lateret,
Indice monstraret digito.

Indicium, indicij (μήνυσις, μήνυμα) Detectio alicuius criminis, siue accusatio. Cic. pro Cluent. Tu periculum capitis, in indicium sceleris, in fortunas alterius literis conscriptas in indicium afferas?

¶ Indicium, Signum, argumentum: vt Specimen hoc virtutis, hoc indicium animi. Cic. Post red. in Senatu.

Insigne tuæ erga me beneuolentiæ indicium. Cicero Trebatio, libro 7. 6.

Coniurationis indicium Cic. 2. de Diminat.

Doloris præsentis indicium. Cic. Octauio. Aliàs Iudicium

Commonis cuiusij indicia afferre. Cic. pro Domo sua.

Mali indicium. Ouid. ad Liuiam,

Clariora indicia naturæ Cic. 5. de Finibus.

Ad nominis indicia, & sempiternum generis sui dedecus, aliquid construere. Cic. in Pisonem.

Notæ scelerum & indicia parricidiorum. Cic. pro Sylla.

Argumenta & indicia sceleris. Cic. 3. in Catil.

Scelerum indicia ostendere, & periculorum signa patefacere. Cic. de Arusp. resp.

Monumentum positum vt esset indicium oppressi Senatus. Cic. pro Domo sua.

Indicia & vestigia omnia veneni in illius mortui corpore fuerunt. Cic. pro Cluent.

Defixum ad memoriã omnium gentium sempiternam indicium. Cic. pro Domo sua.

Ex indicio nihil periculi. Terent. Heaut. 3. 1,
-celem tam insperatum gaudium,
Quum illi nihil pericli ex indicio siet?

Indicio esse. Terent Heaut. 2. 4,
Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio tua. Cicero pro Domo sua, Quæ domus erat ipsa indicio tui crudelissimi, &c.

Indicio de se esse. Terent. in Prologo Adelph. 4,
Indicio de se ipse erit, vos eritis iudices,
Laudíne an vitio duci factum oporteat. Vbi Donatus, Indicio erit. pro Index erit.

Per indicium enunciata res. Cæsar 1. bel. Gall. Ea res, vt est Heluetiis per indicium enunciata, moribus suis Orgetorigem ex vinculis causam dicere coegerunt.

Indicij partem accipere. Cicero pro Roscio Amerino, Si eum qui indicij partem acceperit, oculis cerneris, poteritísne dubitare Iudices, qui indicarit?

Edere indicium, Vide EDO, edis.

Chirographa, testificationes, indicia, quæstiones rem manifestam deferunt. Cic. de Claris Orat.

Indicium facere, Signum dare, vel per signum ostendere. Terent. Adelph. 4. 4. Idem Hecyra, 4. 1,
Nunc res indicium hæc facit, quo pacto factum voluerit.

Postulare indicium. Cic. 1. Verr. Quapropter si tibi indicium postulas dari quòd tecum vnà fecerit, concedo si id lege permittitur. Quod profiteri Asconius eo loco dixit. Budæus.

Indicium profiteri, Vltrò fateri, consortésque criminis deferre. Martianus in Pandectis, ad legem Corneliam de Sicariis. l. 1. Quíve quum magistratus esset, publicóve iudicio præesset, operam dederit, quo quis falsum indicium profiteretur, vt quis innocens conueniretur. Budæus.

Tristi indicio seruatus. Stat 3 Thebaid.

¶ Indicium, pro eo quod tibi datur vt indices. Vlpianus in l. Idem. §. Si tibi. D. De cond. ob turp. cau. Si tibi indicium dedero vt fugitiuum meum indices. Et paulo post, Sed si ipse sat indicium à me accepit, &c.

Indicatio, indicationis (τίμησις) Æstimatio ac probatio alicuius rei, siue *appretiatio* quam vocant. Plaut. Persa 16.
Indica, fac pretium. o tua merx est, tua indicatio est. Plinius libro 21 cap. 24.

¶ Indicatio, pro Affirmatione. Vlp. in l. Iulianus. §. 1. in fine. D De act. empt. & vend. Quoniam qui scit, præmonere debuit furem esse: hic non debuit facilis esse ad temerariam indicationem.

Indicatura, indicaturæ, penult. prod. Idem. Plin. 10 Præfat. Nec fiducia operis hæc est, sed indicatura.
Indicatura dolorum. Plin. lib. 29. cap. 1, Ne auaritiam quidem arguam, rapacésque nundinas pendentibus fatis, & dolorum indicaturam, ac mortis arram, aut arcana præcepta. De medicis.

Indico, indicis, penult. prod. indixi, indictum (καταγγέλλω, ἐπαγγέλλομαι, ἐπαγγέλλω) Indicere, Denuntiare aliquid, vt Indicere bellum. Plinius de Viris illustrib. Tullus Hostilius, quia bonam operam aduersum Sabinos nauauerat, rex creatus, bellum Albanis indixit. Cicero 1. Officiorum, Ex quo intelligi potest nullum bellum esse iustum, nisi quod aut rebus repetitis geratur, aut denunciatum ante sit & indictum.

Indicendi belli formulam pete ex Liuio lib 1. ab Vrbe.

Bellum indicere populis. Ouid 6 Metam.

Bellum indicere voluptatibus, per translationem dictum: Hoc est, pugnare aduersus voluptates. Cicero de Senect. Quod siquem etiam ista delectant (ne omnino bellum indixisse videar voluptati, cuius est etiam fortasse quidem naturalis modus) non intelligo, ne in istis quidem voluptatibus ipsis carere sensu senectutem.

Bellum indicere ventri. Horat. 2. Serm. sat. 5.

Sibi bellum indicere, Sibiipsi noxium esse, vel sibiipsi noxam inferre. Cic. 5. de Finibus, Velut qui ipsi sibi bellum indixissent, cruciari dies, noctes torqueri vellent.

Tibia indixit choros. Virg. 11. Æneid.

Cœnam indicere, Iubere sibi cœnam apparari. Martial. lib. 11. 50,
Indixit cœnam diues amica tibi. Sueton. in Nerone cap. 27, Indicebat & familiaribus cœnas. Hoc est denunciabat.

Concilium indicere, Concilij diem dicere & proponere. Liuius 1. ab Vrbe, Principibus longè ab domo excitis, ipsum qui concilium indixerat, nô adesse. Cæsar 6 bel. Gall. Concilio Galliæ primo vere (vt instituerat) indicto, &c.

Diem indicere pugnæ. Liuius 10. ab Vrbe.

Ferias indicere. Liuius 3. ab Vrbe, His auertendis terroribus in triduum feriæ indictæ, per quas omnia delubra pacem deûm exposcentium virorum mulierúmque turba implebantur.

Forum indicere. Virg. 5. Æneid.

Funus indicere. Euocare homines per præconem ad funus. Suet. in Cæsare, Funere indicto rogus extructus est.

Funus indicere Reipub. Cicero pro Domo sua, Video enim quosdam clarissimos viros, principes ciuitatis, aliquot locis iudicasse, te cum plebe iure agere potuisse: qui etiam de me ipso, quum tua rogatione funere clatam Rempub. esse dicerent, tamen id funus, etsi miserum atque acerbum fuisset, iure indictum esse dicebant. quod de me ciue ac de Repub. bene merito tulisses, funestum fuous te indixisse Reipublicæ quod salua auspiciis tulisses, iure egisse dicebant. Vbi figuratè significatur, exilium Ciceronis funestum & exitiale fuisse Reipub.

Honores indicere. Virg 3 Æneid.

Templis indicit honorem. Virg. 1 Æneid.

Iriunia indicere. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Inimicitias indicere. Cic. de Prouinc. Consul. Etenim si iis, qui hæc omnia flamma ac ferro delere voluerunt, non inimicitias solùm, sed etiam bellum indixi atque intuli.

Indictæ inimicitiæ cui Tacitæ opponitur. Cic. 7. Verr. Etenim tacitæ magis & occultæ inimicitiæ timendæ sunt, quàm indictæ & apertæ.

Iustitium indicere. Cic. 5. Philip. Liuius lib. 10. ab Vrbe eund. His nuntiis Senatus conterritus, iustitium indici, delectum omnis generis hominum haberi iussit. Id est primam iuris cessationem, inquit Budæus.

Leges indicere. Propert. lib. 4. eleg. 9.

Sibi legem innocentiæ indicere. Cic. 5. Verr. Legem enim sibi indicunt innocentiæ, continentiæ, virtutúmq; omnium, qui ab altero rationem vitæ reposcunt.

Lux indicitur. Ouid. 1. Fastorum,

Ter, quater euolui signantes tempora fastos:
Nec sementina est vlla reperta dies.
Tum mihi (sensit enim) lux hæc indicitur inquit
Musa, &c. Sic idem 2. Fastorum,
Curio legitima tunc fornacalia verba
Maximus indicit, nec stata sacra facit.

Indicitur mercatus. Cic. 4. Verr. Tanto mercatu Prætoris indicto, concurritur vndique ad istum Syracusas.

Mortem indicere. Tacitus lib. 15, Ergo regredi, & indicere mortem iubetur.

Multam indicere. Plin. lib. 18. cap. 3, Cautum quippe est, ne bouem prius quàm ouem nominaret, qui indiceret multam.

Nuptias indicere. Quintil. lib. 7. cap. 5, Virginis causas abdicationis, dementiæ, male tractationis, orbarum nuptias indicentium.

Odium indicere pecuniæ. Seneca de Benefic. lib. 2. cap. 17.

Spectacula indicere. Liuius 2. ab Vrbe. Indici deinde finitimis spectaculum iubet.

Supplicationem indicere. Cæsar 7. bel. Gall. Huius anni rebus cognitis Romæ dierum viginti supplicatio indicitur.

Tributum indicere populo. Liuius 4. ab Vrbe, Postremò indicto iam tributo, edixerunt etiam, &c.

Indictus. Adiect. { ἐπαγγελθείς } Quod est solenniter promulgatum.

Dapes indictæ. Ouid. 4. Fast.

¶Indictus, Non dictus. Terent. Phorm. 5. 8,

Non, volo: volo, nolo: rursum, cedo, cape:
Quod dictum, indictum est: quod modò erat ratum, irritum est.

Liuius 5. ab Vrbe. Virg 7 Æneidos,

Nec tu carminibus nostris indictus abibis. Nomen est ex participio factum per compositionem: neque enim dicimus indico duntaxat in hac significatione.

Indictum ore alio. Horat. 3. Carm. ode 25,

Dicam insigne, recens, adhuc
Indictum ore alio.

Indicta causa damnari dicuntur, qui caussam non dixerunt, neque se defenderunt, absentésque sententiam passi sunt. Budæus. Cic. 2. de Legibus. Vt Dictator quem vellet ciuium indicta causa impunè posset occidere. Idem 2. Verr. Indicta causa damnati & electi. Liuius lib. 3. Quod si indicta causa in vincula ducatur.

Causa indicta animaduertere in aliquem. Cic. Metel. lib. 5. 2.

Indicta causa ciuem condemnari. Cic. pro Rab. perduel. reo.

Indictio, Verbale: Genus pensitationis, vt inquit Asconius Pedian. in 4. Verr. Omne genus, inquit, pensitationis in hoc capite positum est, Canonica, Oblationia, Indictionis. De hoc titulus est de indictionibus lib. 10. C. Vide CANON.

Indictiuus, penult. prod. Adiectiuum { ἐπαγγελτικός } Quod indictum est: vt Funus indictiuum, ad quod per præconem euocabantur, vt ait Festus.

Indidem, penul. corr. { αὐτόθεν } Aduerbium de loco, compositum ab inde & idem, Ex eadem parte, siue ex eodem loco. Cicero pro Sexto Roscio Amer. Si per alios fecisse dicis, quæro seruósne an liberos? quos homines? Indidémne Ameria, an hosce ex vrbe sicarios? Idem 1. de Diuinat. Indidémque eadem quæ oriuntur de integro atque eodem occidunt. Ex Pacuuio.

Indifferens, penult corr. indifferentis, om. gen. { ἀδιάφορος } Res media. Cic 3 de Finibus, Itaque id definiunt, quòd sit indifferens cum æstimatione mediocri. quod enim illi ἀδιάφορον dicût, id mihi ita occurrit vt indifferens dicerem. Seneca epist. 83, Indifferentia voco, nec bona, nec mala. vt paupertatem, &c.

Indifferens homo, Qui non discernit, neque est difficilis aut morosus in re aliqua. Suetun. in Iulio Cæsare, cap. 53, Nam circa victum Caius Oppius adeo indifferêtem docet, vt quondam ab hospite conditum oleú, pro viridi appositum, aspernantibus cæteris solum etiam largius dicat appetisse.

Indifferens dolor apud Stoicos. Gell. lib. 12. cap. 5.

Indifferentia, indifferentiæ { ἀδιαφορία } Similitudo, affinitas, conuenientia. Gell. lib. 13. cap. 3, Hoc ego scripsi de vtriusque vocabuli indifferentia. Ibidem, cap. 11.

Indifferenter, Aduerbium { ἀδιαφόρως } Indiscriminatim. Paulus in l. Ne quis. D. De custod. reor. Si quos ex iis qui in ciuitatibus sunt, celeriter & sine causa solutos à magistratibus cognouerit: vinciri iubebis, & iis qui soluerint, multam dicer. Nam quum scierint sibi quoque molestiæ futurum magistratum, si facilè soluerint vinctos: non indifferenter de cætero facient.

Indifferenter ferre, pro Susque deque. Suet. in Domitiano, cap. 23, Occisum eum populus indifferenter, miles grauissimè tulit.

Indifficilis. penult. corr pro Valde difficilis. Scæuola in l. Gallus. §. Ille casus. D. De lib. & posth. Ille casus indifficilis est, si filium habeas, & nepotem nondum natum instituas, isq; nascatur viuo patre suo, ac mox pater decedat. Budæus. Exemplaria correctiora legunt, Ille casus in difficili est.

Indigena, indigenæ, penult. corr. om. gen. { αὐτόχθων, ἐγχώριος, ἐγγενής } dicitur qui non aliunde in aliquam patriam venit, sed ibi natus est, quasi inde genitus. Vide ADVENA. Liuius 1. bel. Pun. Nec maiores eorum indigenas, sed aduenas Italiæ cultores, &c. Ouid. 2. Metamorphoseos,

Suspicit, indigenæ Sidonida nomine dicunt.

Deus indigena. Ouid. 6. Metam.

Fauni indigenæ. Virgilius,

Hæc nemora indigenę Fauni Nymphæque tenebant. Vbi Turnebus, Etsi hoc, inquit, de diis illorum locutú dicitur, quum tamen eos indigenas dicat, ad totum sententiam exspirat, qui autochthones, id est aborigenes & terrigenas se censebant, vt Athenienses, Argiui, Arcades, Thessali. Censorinus hoc confirmat: Denique, inquit, hoc etiam vulgo creditum est, vt plerique genealogię authores sunt, quarundam gentium, quæ ex aduentitia stirpe non sunt, principes terrigenas esse, vt in Attica, Arcadia, Thessaliáque, eósque autochthones vocitari, vt in Italia poeta cecinit Nymphas indigenasq; Faunos nemora quædam tenuisse, nam difficilis rudis antiquorum credulitas recepit. Turnebus.

Populi indigenæ, Latij. Lucan. lib. 2.

Indigena vinum. Plinius libro 14 capite 6, Dixisse hospiti de indigena vino.

Indigenitalis, & hoc indigenitale, penult. prod. { αὐτοχθόνιος } Verbum obsoletum. Cicero 3 de Oratore, Vel sæpe sine coniunctione verba nouantur * vt ille sensus disertus indigenitalis, vt Baccarum ubertate incuruescere.

Indigeo, indiges, penultima correp. indigui { δέομαι, χρήζω, ἐπιδέομαι, ἐνδέω } indigêre, Ex in & egeo compositum, d interposito euphoniæ causa: idem quod Egeo significat, & nunc genitiuo, nunc ablatiuo iungitur.

Genitiuo. Plaut. Cistel. 2,

Suíque omnium rerum nos indigere.

Maximè indigere. Vide MAXIME.

Ablatiuo Valer. Max. lib. 7, Malo virum pecunia, quàm pecuniam viro indigentem.

Adiumento aliquo indigere ad. Cic. 5. de Finibus, Animum autem reliquis rebus ita perfecit vt corpus. sensibus enim ornauit ad res percipiendas idoneis, vt nihil, aut non multum adiumento vllo ad suam confirmationem indigeret.

Indigere alicuius. Terent. Andr. 5. 3. Cic. de Amicit. Quid enim erat Africanus indigeas mei?

Non tam artis quàm laboris indigent vocis & spiritus, & totius corporis, & ipsius linguæ motus & exercitationes. Cicero 1. de Oratore.

Auxilij tui indiget. Plaut. Rud. 16,

mulieres
Duæ innocentes, intus hic sunt, tui indigentes auxilij.

Indiget celeritatis. Cicero 6 Philipp. Nam cum plerisque in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odiosa est, tum hoc bellum indiget celeritatis. Hoc est celeritate opus habet.

Cohortatione te puto non indigere. Cassius Cic. lib. 12. 13.

Consilij tui indigeo. Cic. Attico, lib. 12. 25.

Consolatione aliorum indigere. Seruius Cic. lib. 4. 5.

Defensione indiget. Cic. pro Roscio Amer.

Exercitationis indiget. Cic. 3. de Finibus.

Bona existimatione indiget mea adolescentia. Cicero pro Roscio Comœdo.

Maioris ingenij ad consolandum, & ad ferendum singularis virtutis indigent communes miseriæ. Cic. Torquato, lib. 6. 4.

Sermonis tui sum indigens. Plaut. Rud. 23.

Singularis virtutis ad ferendum, miseriæ indigent. Cicero Torq. libro 6. 4.

Vsus indiget horam. Virg. ecloga 2.

Indigeo addiscere. Gellius libro 4. capite 1, Sed hoc planè indigeo addiscere.

Indigetur, penult. prod. { δεῖται } Impersonale, dixit Plin. lib. 10. cap. 27, Nunquam conspectis, nisi quum præsidio earum indigetur.

Indigens, penult. corr. Participium { ἐνδεής } vt Benigne facere indigentibus. Cic 2. Offic.

Ferre opem indigentibus. Cic. 2. de Finibus.

Indigentia, huius indigentiæ { ἔνδεια } Egestas, penuria, & carentia. Cic. de Amicitia, Amare enim nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla vtilitate quæsita.

Indigus, penult. correp. Adiectiuum { ἐνδεής } Qui indiget re aliqua. Plin. lib 40, Stipendiorum indiga.

Indigus ensis. Silius lib. 1,

Agmina vastabat claua, nihil indigus ensis.

Indigus opis. Virg 2. Georgicorum,

haud opis indiga nostræ. Lucretius lib. 1.
Ipsa suis pollens opibus, nihil indiga nostri. Id est nostri indigens.

Indiges, penultima correpta, indigetis, penultima correpta { ἥρως, δαίμων } Deus ex homine factus. Quo nomine dictus est Æneas, quum pugnans cum Mezentio nusquam apparuisset, inquit Festus. Alij indigetes dicunt esse deos tutelares, quorum nomina vulgari non licet. Liuius 8. ab Vrbe, Lares diui Nouensiles, dij indigetes, diui, quorum est potestas nostrorum hostiúmque, &c. Virgilius 12. Æneidos,

Indigetem Æneam scis ipsa, &c. Idem 1. Georgicorum,

Dij patrij indigetes. Vbi Seruius, Patrij dij, inquit, sunt qui præsunt singulis ciuitatib*: vt Minerua Athenis, Iuno Carthagini. Indigetes autê, propriè sunt dij ex hominibus facti, quasi in diis agentes. Abusiuè autem omnes dij generaliter possunt dici Indigetes, tanquam nullius rei egentes. Hactenus ille. Vide Macrobium lib. 1 de Somnio Scipionis, cap 9.

Indigestus,

Indigestus, Adiectiuum { [illegible] } Digesto & ordinato contrarium. Plin. lib. 13. cap. 15. Materia surda, & indigesta simplicitas, aut platani foliorum modo digesta. Hoc est, lignum nullis venis distinctum & variegatum.

Moles rudis indigestáque. Ouid. 1. Metam.

Indigestum est & crudū quod egeritur. Macrob. lib. 7. Saturn. c. 7. de menstruis mulierum loquens. Indigestum, id est non coctum.

Indigestè, Aduerbium { [illegible] } Inordinatè & incompositè. Gell. lib. 20. cap. 11, Quas breuiter, & indigestè, & inconditè, annotationibus, tractationibus, lectionibusque variis feceramus.

Indigito, indigitas, penult. corr. { [illegible] } indigitāre, Quasi indicitare, & veluti digito ostendere: ab indico, vel à digitis deductum. Et significat voco, nomino, & quasi per nomen ostendo. Macrobius Saturnal. 1. cap. 17, Nanque virgines Vestales ita Apollinem indigitant, Apollo medice, Apollo pæan. Idem, Nam ita ab incolis indigitantur.

Indigitamenta, indigitamentorum, Libri pontificales, qui & nomina deorum, & rationes ipsorum nominum continent. Festus, Indigitamenta, incantamenta vel indicia.

Indignor, indignaris { [illegible] } indignāri, Irasci. Cic. 1. de Inuent. Duodecimus locus est, per quem indignamur, quòd nobis hoc primis acciderit. Ouid. 9. Metamorphoseos,

Venerat huc Dryope fatorum nescia: quóque
Indignere magis, Nymphis latura coronas.

Indignamur si quis nostrum interemit. Seruius Cic. lib. 4. 5.

Indignari de tabulis. Cicero pro Quinto Rosc. Quidam legunt indagari.

Indignor, cum accusatiuo. Quintil. lib. 1. cap. 3, Quidam imperia indignantur: quosdam continet metus.

Pontem indignatus Araxes. Virg. 8. Æneid. ad finem.

Preces indignari. Stat. 2. Sylu. 1.

Indignor, cum infinitiuo. Lucanus lib. 8,

-atque indignatus apertum,
Fortunæ præbere caput.

Indignans, Participium { [illegible] } vt Freta indignantia. Ouidius 11. Metamorph.

Credo indignantia longam Pacem. Stat. 3. Thebaid.

Fortuna indignans. Stat. 2. Sylu. 2.

Ore indignanti fræna receperat. Ouid. 3 Fast.

Venti indignantes. Virg. 1. Æneid.

Verba indignantia. Ouid. 6 Metam.

Indignans. Nomen, Qui facile indignatur. Colum. lib. 8. cap. 17, Quum sit mollissimum genus, & seruitutis indignantissimum, de Mulis. Id est, impatientissimum.

Indignatus, penult. prod. { [illegible] } Aliud participium: vt Procellæ indignatæ. Stat. 3 Sylu. 2.

Æquor indignatum magnis stridoribus. Virg. 2. Georg.

Indignatio, indignationis { [illegible] } Ira. Iuuen. sat. 1. Si natura negat, facit indignatio versum. Cic. 1. de Inuent. Indignatio est oratio per quam conficitur ut in aliquem hominem magnum odium, aut in rem grauis offensio concitetur. Plin. lib. 7. cap. 44. Nescio morum gloriæ, an indignationis dolori accedat, inter tot Metellos tam celeratam Catinii audaciam semper fuisse inultam.

Liberrima indignatio. Horat. Epod. 4.

¶ Adducere ad indignationem, Vide ADDVCO.

Conuertere in se indignationem alterius. Plin. lib. 9 cap. 30. Conuertit in se custodum indignationem assiduitate furti immodica.

Erumpit indignatio. Quintil. lib. 4 cap 3.

Erumpens animi ac pectore indignatio. Patercul. lib. 2.

Mouere indignationem. Vide MOVEO.

Indignabundus, Indignans { [illegible] } Liuius 8 bel. Maced. Quum illa muliebriter indignabúda nihil de communi filia secum consultatum adiecisset.

Indignus, Adiectiuum { [illegible] } Non dignus. Horatius 2. Serm. sat. 2,

Cur eget indignus quisquam te diuite?

Indignos & immerentes exanimat. Lucret. lib. 2.

Percutit indignos claro plangore lacertos. Ouid. 4. Metam.

Indignissimus, Omnium maximè indignus. Liu. 4. ab Vrbe, Itaque sicut priore anno per indignissimos ex plebeis candidatos, omnium etiam dignorum tædium fecerant.

Indignissimas tamen nato Stat. 11. Thebaid.

Indignus qui hoc committas. Terent. Eunucho, 5. 2,

-si ego digna hac contumelia
Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamen. Cicero 6. Verrina, Hic verò tantum dolore afficior, vt nihil mihi indignius ferendum videatur.

¶ Amore indigno deceptus. Virg. eclog 8.

Calamitates hominum indignorum subleuare Cic 4. Tusc.

Indigna homine dubitatio. Cicero de Amicitia. Terentius Adelph. 3. 3,

Hæccine flagitia facere te? hæc te admittere
Indigna genere nostro? Cic. 1. de Finibus, Tamen eiusmodi esse iudico, vt nihil homine videatur indignius.

Indignum facinus. Terent. Andr. 1. 1,

Venit Chremes postridie ad me, clamitans
Indignum facinus, comperisse Pamphilum
Pro vxore habere hanc peregrinam. Hoc est, abhorrendum, & quod nunime fieri debuit.

Indignum illi facis: Hoc est quod ipse non commeruit. Plautus Mostel. in.

Indignum se agere aliquid. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Ferre indigna. Silius lib 11.

¶ Indignum, Crudele, fœdum, impium, inquit Donatus. Terentius Eunucho, 5. 5,

Quæ futura esse exempla dicūt in eam indigna. Virg. 2. Æneidos,

-quæ causa indigna serenos
Fœdauit vultus?

¶ Indignum, per parenthesin, loco interiectionis. Ouidius 5 Metamorphoseos,

Illic, & (indignum) scelerata profusit ara.

¶ Forma indigna est perire situ. Ouid 2. Amor. eleg 3.

Hyemat indignæ. Virg. 2. Georg.

Manibus indignis pulsata. Propert. lib 1. eleg. 14.

Indignum in modum. Liuius 9 bel. Pun. In legatum impetum liberibus primò indignum in modum multatis faciunt.

Morte indigna peremptus. Virg. 6 Æneid.

Necem indignam pati. Ouid. 11. Metam.

Indignas turres dixit Ennius, pro magnis.

Indignè, Aduerb. { [illegible] } Inhonestè atque impiè. Plaut. Cistel. 7,

-non enim hic, vbi ex Tusco modo
Tute tibi indignè dotem quæras corpore. Vatinius ad Cic lib. 5. 10, Indignéque mi Cicero oppidum captum, & iam bellum confectam relinquere sum coactus. Terent. Adelph. 3. 2,

Cui miseræ indignè per vim vitium obtulerat. Id est, impiè & crudeliter, vt ait Donatus. Ibidem. 1. 2,

-eripuit mulierem
Quam amabat: clamant omnes indignissimè
Factum esse.

Eget nunc indignè, quondam fœlix. Cic. Antequam iret in exil.

Eripere indignissimè vniuersæ ciuitati aliquem. Cic pro Cælio.

Ferre indignè aliquid Cic. 6. Verr. Hic verò tātum dolore afficior, vt nihil mihi indignius ferendum videatur.

Necari indignissimè. Cic 7. Verr.

Indignè pati aliquid, pro Molestè ferre. Cicero 7. Verr. Huc Tertia illa perducta per dolum atque insidias ab Rhodio tibicine, maximas in istius castris effecisse turbas dicitur, quum indignè pateretur vxor Cleomenis Syracusani, nobilis mulier, itémque Æschrionis honesto loco nata, in conuentum suum mimi Isidori filiam venisse.

Indignitas, penult. corr. huius indignitatis { [illegible] } Indecentia. Liuius 2 ab Vrbe, Egóne has indignitates diutius patiar, quàm necesse est? Cicero pro Murena, Neque tamen satis seneré pro rei indignitate decreuit.

Indignitas calamitatis. Cicero 7. Verrina. Et 3. Verrina, Indignitas iniuriæ.

Calumniæ indignitas. Quintil. lib. 6 cap. 1.

Exponere rei indignitatem Cic. Antequam iret in exilium.

Indignitatem ac molestiam adeundi atque conueniendi alicuius perferre. Cic. Ligario, lib 6 14.

Atrocitatem, aut indignitatem, aut minuere culpam facti alicuius augere. Cic. 2. de Inuent.

¶ Indignitas etiam hominis, pro dedecore vel abiectione dicitur. Cic. in Pisonem, Fruar hac tua indignitate.

¶ Indignitas, pro Infamia & obscuritate nominis. Cic. in Vatinium, Habeat hoc præmium tua indignitas, vt adolescentiæ turpitudo obscuritate & sordibus tuis obtegatur. Budæus.

Indigus, Vide INDIGEO.

Indiligens, penult. corr. om. gen. { [illegible] } contrarium est Diligenti. Plaut. Mostel 3,

Atque vbi illò immigrat nequam homo, indiligens, cum pigra familia. Idem Bacchid 4,

Vide quæso nequis tractet illam indiligens.

Nimium indiligens, Vide post NIMIS.

Indiligens, cum genitiuo. Gellius lib. 15. cap. 28. Corn. Nepos, & rerum memoriæ non indiligens, & M. Ciceronis.

Indiligentior. Plin. lib. 13. cap. 12, Deprehēditur etiam odor quum fuerit indiligentior.

Indiligens hortus, Negligenter curatus. Plinius libro 19 capite 4, Sic statim faciebant iudicium, nequam esse in domo matremfamiliàs (etenim hæc cura fœminæ dicebatur) vbi indiligens esset hortus.

Indiligentia, huius indiligentiæ { [illegible] } Negligentia. Plaut. Persa, 16. Cicero ad Q. fratrem, lib. 1. 2, Ac si omnium mecum præcepta literarum reperes, intelliges esse nihil à me, nisi orationis acerbitatem & iracundiam, etsi fortè rarò literarum missarum indiligentiam, reprehensam.

Per indiligentiam neglecta prædia Plin. lib. 14 cap 4.

Veri indiligentia. Tacitus lib. 20, Gaudio, clamoribúsque cuncta miscebant, indiligentia veri, & adulandi libidine. Id est quòd forent indiligentes in perscrutanda veritate rei.

Damnatus indiligentiæ, Vide DAMNO.

Indiligenter, Aduerb. { [illegible] } Negligenter. Terent. Phorm. 5. 5,

-quia pol mei patris bene parta indiligenter
Tutatur. Cicero ad Atticum, libro 16 333, De Xenone coràm cognoscam: quanquam nihil ab eo arbitror neque indiligenter, neque illiberaliter factum.

Indipisco, indipiscis, vel Indipiscor, indipisceris, pen. corr. { [illegible] } indipisci, deponens, Assequi, adipisci, inquit Festus. Plaut. Asin. 7,

Nam si huic occasioni tempus se subterduxerit,
Nunquam pol indipiscar quadrigis albis postea. Idem Stich. 9,

-senex
Quidem voluit, si posset indipisci de cibo. Idem Aulul. 16.

Indipisci dolorem in cogitando. hoc est, Cogitationibus nimiis in dolorem incidere. Plaut. Trinum. 5,

Multas res simul in meo corde verso, multum in cogitando
Dolorem indipiscor, egomet me concoquo & macero & defatigo.

¶ Indipisci pugnam, Pugnare, Inire prælium. Gell. lib. 1. cap. 11, Sed enim Achæos Homerus pugnam indipisci ait, nō fidicularum, tibiarúmque concentu, verùm conspiratu tacito nitibundos.

Indipisci animo, Memoria comperhendere. Gell. lib. 17. cap. 2.

Indeptus, Participium { [illegible] } Liuius 6.bel. Pun. Nec dirimi ab se hostem paterentur, quam quia indeptus nauem erat, ferrea iniecta manu. Lucret.lib.3,
Quod simul atque hominem lethi secura quies est
Indepta atque animi natura, animaque recessit, &c.

Indepto, indeptas { [illegible] } indeptâre, Frequentatiuum. Varro, Nec partem aliquam indeptauit hæreditatis.

Indirectus, Adiect. { [illegible] } Incompositus & inornatus. Quintil. lib.5.cap.13, Indirecta ferè, atque vt sic dicam, clamosa est actio.

Indiscretus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Ex in, & discretus participio à discerno, compositum: Discreto contrarium significat, hoc est maximè coniunctum. Plin.lib.9. cap.35, Intantum, vt nulli duo reperiantur indiscreti vnde nomen vnionum Romanæ scilicet imposuere deliciæ.
Indiscreta lux: Hoc est minimè discreta, & inseparata. Plinius libro 7.cap. 60, Tunc Scipio Nasica Collega Lænatis, primus aqua diuisit horas æquè noctium ac dierum, idque horologium sub tecto dicauit anno vrbis D. X C V. tandiu Pop.Rom. indiscreta lux fuit.
Arma indiscreta manipulis. Silius lib.8.
Indiscretus cibus. Plin.lib.11.cap.53.
Indiscreta agricultura. Varro 3 de Re rust.cap.1.
Indiscretæ effigies. Plin.lib.7 cap.1.
Indiscretæ similitudinis imagines. Plinius lib.35. cap.10, Imagines adeo similitudinis indiscretæ pinxit, vt, &c. Hoc est adeo non differentis.
Indiscreta propè specie similes. Plin.lib.7.cap.12.

Indiscriminatim, penult. prod. { [illegible] } Aduerbium, ex in & discrimen compositum. Indifferenter significat, & sine discrimine. Varro de Lingua Latina, lib 18, Quibus nos in hoc libro, perinde vt nihil intersit, vtemur indiscriminatim.

Indisertus, Adiectiuum { [illegible] } Diserto contrarium. Cic de Claris Orat Et T. Annium Luscum huius Q filij collegam non indisertum dicunt fuisse. Idem 3 de Finibus, Vt interpretes indiserti solent. Idem 3.de Orat. Malim equidem indisertam prudentiam, quàm stultam loquacem.

Indisertè, Aduerbium, Sine aliqua eloquentia. Cic. ad Q frat. lib.2.5, Orationem meam collaudauit satis multis verbis, non me hercule indisertè, Seuerus Antistius.

Indispensatus, penult. prod. Silius libro 16,
Indispensato laxantem corpora nisu. Id est immoderato.

Indispositè, Aduerbium, pro Inordinatè. Seneca epist.125, Multa animalia perturbatè & indispositè mouentur.

Indissociabilis, penult. corr. Adiectiuum. Lactant. De opific. Dei, lib 10. Indissociabilem prætenderent vnitatem.

Indissolubilis, & hoc indissolubile, penult. corr. { [illegible] } Quod dissolui, siue rumpi non potest. Cic. de Vniuers. Sed quoniam orti estis immortales, vos quidem esse indissolubiles non potestis. Plinius libro 11 capite 24, Araneus maculas ex angusto dilatans indissolubili nodo implicat.

Indissolutus, penult. prod Adiectiuum { [illegible] } Non dissolutus, colligatus. Cic. de Vniuers. Hæc sunt indissoluta me inuito: quanquam omne colligatum solui potest.

Indistinctus, Adiectiuum { [illegible] } Confusus. Quintil. lib.8. cap. 2, Neque inordinata, neque indistincta. Gell. lib.13. cap.29, Indistincta namque fiunt & confusa.
Corollis indistinctis plenæ flores. Catul. Argonaut 59.

Indistinctè. Aduerbium { [illegible] } Gell. lib.10.cap.vlt. Indistinctè atque promiscuè adnotabam.

Indistrictus, Adiectiuum { [illegible] } Non districtus. Ouidius 2. Metamorphoseos,
-tamen indistrictus abibo. Id est inuulneratus, illæsus.

Inditus, Vide INDO.

Indiuiduus, Adiectiuum { [illegible] } Quod diuidi non potest. Cic. 4. Acad. Cur enim, inquies, quum ex illis indiuiduis vnde omnia Democritus gigni affirmat, &c. Idem 1. de Finibus, Illa atomos quas appellat, id est corpora indiuidua.
Mors indiuidua. Seneca Troade, 5.

Indiuiduitas, penult. corr. Tertullianus aduersus Praxeam.

Indiuisus, penultima producta, Adiectiuum { [illegible] } Quod non est diuisum.
Indiuisæ vngulæ, Quæ fissæ non sunt. Varro 2. de Re rust. cap. 7.8. Plin.lib.11.cap.45.
Honos indiuisus. Silius lib.8.

Indo, indis, indidi, penult. corr. inditum { [illegible] } Indere: Ex in & do compositum, quasi Intus dare & imponere. Plaut. Casin.5,
-dicam & te infercient, si ego in os meum
Vini guttam indidi. Idem Milite.8, Inde ignem in aram.
Indere catenas captiuis. Plaut. Capt.4. Idem Menæch.3.3,
-qui catenis vinciunt,
Et qui fugitiuis seruis indunt compedes.
Indere cicatrices in scapulas alicuius. Plaut. Asin.11,
Qui sæpe ante in nostras scapulas cicatrices indiderunt.
Indere scortillas domui ventre discitur. Plaut. Rod.
Indere aliquid in aurum, argentû, aut æs publicum, quo id peius fiat: Id est immittere, inmittere. Vlp in l.1. D. Ad legem Iul. peculat.
Indere limina fessa. Plaut. Persa, 16.
Indere nomen alicui. Plaut. Rud.2e. Idem Merc 9,
Quod nomen tibi dicam esse? P. Pasicompsæ.
2. Ex forma nomen inditum est. Liuius 9 bel. Pun. Inde Salinatori Liuio inditum cognomen. Liuius 1 ab Vrbe, Ab inopia Egerio inditum nomen.
Nomen ritus, contrariósq; cæteris mortalibus indidit. Tacit.lib 21.
Indere titulos. Gell lib.10.cap.11, Titulos quoque ad eam sententiam exquisitissimos indiderunt.

Inditus, penult. corr. Participium { [illegible] } vt Castella rupibus indita. Tacit.lib.4.

Lecticæ inditus. Tacit.lib.3, Igitur inditus lecticæ, & à Tribuno Prætoriæ cohortis deductus est.
Vincla indita. Tacit.lib.11, Vinclisque inditis in vrbem raptus, neque data Senatus copia intra cubiculum auditur.

Indoctus, Adiectiuum { [illegible] } Docto contrarium. Plautus Trinum 10,
-indoctus quàm doctè facis.
Non admodum indoctus. Cic.1.de Finibus.
Nimium indoctus, Vide NIMIS.
Indoctus, imperitúsque, Vide IMPERITVS.
Rabula, indoctus, inurbanus, rusticus. Cic. de Claris Orat.
Indoctum & agreste genus hominum, cui opponitur Expolitum. Cic. in Parti.
Leuissimum & indoctissimum genus. Cic.2.de Diuinat.
Manus indoctæ ac rusticæ. Quintil.lib.1.cap.11, Vt recta sint brachia, ne indoctæ, rusticæ ve manus.
Indocti mores. Plaut. Bacchid.ee, -ego
Longè antœo stultitia, & moribus indoctis.
Rudis & indocta oratio. Cic.3 de Orat.
Canere indoctum. Horat.1.epist.1.
Vulgus indoctum. Ouid.5. Metam.

Indoctè, Aduerbium { [illegible] } Cic.1 de Nat. deor. Quæ qui videat, non indoctè solùm, verumetiam impiè faciat, si deos esse negat.

Indocilis, & hoc indocile, penult. corrept. { [illegible] } Quod doceri non potest. Seruius, Indocile est, quod penitus non potest discere. Plin.lib.10 cap.45, E volucribus, hirundines sunt indociles. Sic Cicero 4. Academ.
Indociles & tardus. Cic.1.de Natura deorum. Dictum est omnino de hac re alio loco diligentius: sed quia nunc indociles quidam tardíque sunt, admonendi videntur sæpius.
Indocilis Achilles. Vide ACHILLES.
Animi indociles. Ouid 3.Fast.
Indocile, pro Indocto. Virg 8 Æneidos,
Is genus indocile, ac dispersum montibus altis
Composuit, legésque dedit.
Indocilis cæli agricola. Plin.lib.18 cap.25.
Indociles arbores nasci. Plin. in Proœm.lib.14, Externæ arbores indocilésque nasci alibi quàm vbi cœpere.
¶ Indocilis, pro Naturali, quod arte caret. Ouid 3 Trist.eleg.12,
Indocilique loquax gutture vernat auis. Ibidem, lib.4.eleg.1.
Indociles errat currit lympha. Id est quas nemo illi monstrauit.

Indoleo, indoles, penul. corr. indolui { [illegible] } indolêre, siue Indolesco, indolescis, indolêscere. Cic.2.Philipp. Quis qui non indoluerit, iam serò se, quem hominem secutus esset, cognoscere?
Indoluit facto. Ouid 4. Metam.
Malis alicuius indoluisse. Ouid.5. Trist.
Indoleo, genitiuo iunctum. Ouid.2. Metamorphoseos,
-successorúmque Mineruæ Indoluit

Indolentia, indolentiæ { [illegible] } Quum sine dolore sumus. Cic.2. Officiorum, Vt qui rem expectandam, vel voluptate, vel indolentia metiuntur. Idem 5.de Finib. Voluptatis nomine nonnunquam vtitur pro indolentia. Sæpius tamen vacuitatem doloris vocat quàm indolentiam. Budæus.

Indoloria, indoloriæ, Idem. Sidonius Apollin. Lecturus es hic nouum verbum, id est essentiam: necnon indoloriam nominauit, addens: licet enim nouis rebus noua nomina imponere: & rectè dixit, &c. Hæc Sidonius de Cicerone loquens, in cuius tamen libris indolentiam non indoloriam reperimus.

Indoles indolis, penult. corr. fœm. gen. { [illegible] } ab Inolesco fit per interpositionem d. In pueris quidem atque adolescentibus est significatio quædam futuræ probitatis. Cic ad Brutum, 31, Ca satis rectè pueri mirifica indoles virtutis.
Bona spes, & indoles magna in adolescentibus. Cicero 2.de Finibus. Idem Lentulo, libro 1.7, Lentulum eximia spe, summæ virtutis adolescentem.
Virtutis indoles. Cic. libro 3. Offic. Itaque his omnes in quibus est virtutis indoles commouentur.
Ad virtutem indoles. Cicero in Orat. Præterea ad virtutem maior indoles.
Indoles, in viris est signum præsentis virtutis. Cic.5. Verr. Fac enim fuisse in isto C. Lælij, M. Catonis materiem atque indolem.
Specimen indolis dare. Plin. epist.7 lib 2. Idem epist.11. lib 3 Idq; primum nonnullius indolis dedi specimen.
Lætæ indolis adolescens. Gellius libro 19. capite 9. Adolescens à terra Asia, de Equestri loco, lætæ indolis, moribúsque & fortunis bene ornatus.
Felix indoles. Seneca Troade, 6.
Læta indoles. Quintilianus libro 2. capite 4, Melior autem est indoles læta.
Magnæ indolis exordia. Stat.1. Achil.
Nutrita indoles sub faustis penetralibus. Horat.4. Carm. ode 4.
Necas rectam indolem. Seneca Hippol.4.
Indoles industriæ est in eo. Plaut. Trinum.6,
Qui ipsus se contemnit, in eo est indoles industriæ.
Indolem ingenij nostri nosc. Plaut. Milite, 1e,
Si non nos materiarius remoratur, quod quidem opus est,
Noui indolem nostri ingenij, citò erit parata nauis.
¶ Indoles, Incrementum, industria. Festus.
¶ Indoles, Præstantia, seu generositas quædam virtutis atque animi. Liuius 1. ab Vrbe, Tantisper tutela muliebri (tanta indoles in Lauinia erat) res Latina, & regnum auitum paternúmque puero stetit. Lucanus lib.5,
Indole si dignum Latia, &c.
¶ Indoles, in malum. Liuius 1 bel. Pun. de Annibale, Cum hac indole virtutum ac vitiorum sub Asdrubale meruit. Hoc est natura propensa ad bonum & malum.

Signum

Segnis indoles. Tacit. lib. 12.

¶ Indolem frugum & seminum conseruare. Liuius, Sicut in frugibus, pecudibúsque non tantum semina ad seruandam indolem valent, &c.

Indomitus, pen. corr. Adiectiuum {ἀδάμαστος, ἀνήμερος} Quod domari non potest, & mitescere. Plaut. Bacchid. 14.
Petulant, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato:
Sine modo & modestia sum. Varro 2 de Re rust. cap. 5, Indomiti boues. Et indomitus iuuencus, Colum. lib. 6. cap. 2.

Equus indomitus Horat. 2. Serm. satyr. 2.

¶ Indomitus Achilles, Vide ACHILLES.

Bellum indomitum. Seneca Agamemn. 7.

Indomitæ & effrænatæ cupiditates. Cic. 3. Verr.

Greges indomiti. Tibul. lib. 2. eleg. 4.

Igne indomito carpitur. Ouid. 10 Metam.

Ferocia & indomita ingenia Gallorum Liu. 1. bel. Pun.

Indomita & effrænata libido. Cic. pro Cluentio.

Licentia indomita. Horat. 3. Carm. ode 24.

Mare indomitum. Tibul. lib. 2. eleg. 3.

Indomiti oculi, Effrænati & leues. Plaut. Bacchid. 20.
Ego animo cupido, atque oculis indomitis fui.
Persuasum est facere, cuius nunc me facti pudet.

Rabies indomita. Horat. Epod. 12.

Vires indomitæ. Virgil. 5. Æneid.

Vndæ indomitæ. Horat. 4. Carm. ode 14.

¶ Indomitus, Magnus. Virgil. 2. Æneidos,
Nate, quis indomitas tantus dolor excitat iras? Seruius.

Indomabilis, & hoc indomabile, pen. corr. Idem quod Indomitus {ἀδάμαστος} Plaut. Casin. 19.
Ædepol, ne tu si esses equus, esses indomabilis.

Indormio, indormis, indormiui, indormitum, pen. prod. {ἐγκαθεύδω, ἐπικαθεύδω} indormire, Idem quod dormire, significat præ nimio studio & cura in re aliqua: aut è contrario, negligentius aliquid agere, quasi quis dormiat quum illud agit.

Cubilibus vactis indormit. Horat. Epod. 5.

Congestis vndique saccis Indormis. Horat. 2. Serm satyr. 1.

Indormire desidiæ. Plin. Iunior lib. 1 epist. 2, ad Arrianum.

¶ Indormire, pro Cessare & tardum esse. Cicero ad Q. fratrem, libro 2. 16, Sic ego quoniam in isto homine colendo tam indormiui diu, &c.

Indormire causæ, Remissius & segnius tractare negotium. Cic. 2. Philipp. Edormi crapulam inquam, & exhala: an faces admouendæ sunt, quæ te excitent tantæ causæ indormientem?

Indotatus, indotata, indotatum, pen. prod. {ἄπροικος} Dotato contrarium. Terent. Adel. 3. 2, Primum indotata est. Idem Phorm. 5. 8,
–vos me indotatis modo
Patrocinari fortasse arbitramini.

Corpora indotata, Id est nullis sepulturæ honoribus affecta. Ouid. 7. Metamorphoseos,
Aut inhumata premunt terras, aut dantur in altos
Indotata rogos.

Indotatā artem dote verborū locupletare & ornare. Cic. 1. de Orat. Cum artem quum & indotatam esse atque incomitatam & incomptam videres, verborum candore locupletasti & ornasti.

Indu & Endo, præpositiones antiquæ, quæ valent In: vt Induperator, indupeditus, indu stato, indu mari apud Lucretium, pro Imperator, impeditus, in statu, in mari. Et testamentum endo procinctu, & endoitium, pro in procinctu, & initium, de quibus lege Festum. Sic & apud Lucilium,
Quàm lepidè lexes compostæ, vt tesserulæ omnes
Indu pauimento, atque emblemmate vermiculato. Sic enim legendus ac scribendus secundus versus, vt monuit Lambinus, non vt vulgò, Arte pauimento, &c.

Indubito, indubitas, pen. corr. indubitaui {ἐνδοιάζω} indubitâre. Stat. 3. Sylu. 5, –sed ingratus qui plura adnecto, tuísque
Moribus indubito.

Indubitatus, pen. prod. Adiectiuum {ἀναμφίλογος, ἀναμφισβήτητος} Certus: & de quo dubitari non potest. Quintil. lib. 9. cap. 4. In iis verò quæ indubitata sunt, breuior.

Indubitata spes. Plin. lib. 31 cap. 3.

¶ Indubitatior, Comparatiuum. Vlpian. l. vnic. D. Ne quid in flum. publ. &c. Semper certior est naturalis fluminum cursus æstate, quàm hyeme. nec ad instantem æstatem. sed ad priorem hoc interdictum refertur: quia illius æstatis fluxus indubitatior est.

Indubitabilis, & hoc indubitabile, penult. corr. {ἀναμφίλογος, ἀναμφισβήτητος} Idem. Quintil. libro 4. capite 1, In genere causæ indubitabili, &c.

Indubitatè, Aduerbium. Vlp. in l. quòd si nolit. §. si ancilla. D. de Ædil. edict. Sed si fortè vsusfructus proprietati accreuit, indubitate hoc quoque restituetur ei.

Indubitanter, Aduerbium {ἀναμφιλόγως} Certò. Plin. lib. 18. cap. 11, Quæ palma frugum indubitanter Italiam contingit. Vlpianus in l. 2 §. si consultò. D de bonor possess. secund. tabul. Si consultò sit inductum nomen hæredis: indubitanter probatur bonorum possessionem expetere eum non posse. Idem in l. quia autem. §. non simpliciter. D. siquis omissa causa testamenti, &c. Certè si vacantia bona quis possederit, & quadriennium prætereierit: indubitanter conueniri poterit ex hac parte edicti.

Induciæ, induciarum {σπονδαί, ἀνοχή, ἐκεχειρία} Cessatio belli in aliquot dies. Cic. 1. Offic. Vt ille qui quum triginta dierum essent cum hoste pactæ induciæ, noctu populabatur agros, quòd dierum essent pactæ, non noctium induciæ. Liu. 4. ab Vrbe, Inducias annorum octo impetrauerunt. Idem lib. 1, Valuitque apud Veientes pacta cum Romulo induciarum fides. Gell. lib. 1. cap. 25, Inducias sic dictas arbitratur, quasi inde vti iam. Id est, quòd post eas ita sit licitum bellare, vti iam priusquam indictæ forent. Quod etymon si verum est, per t scribendum est Indutiæ. Alij tamen per c scribunt, censéntque sic dictas, quòd sint inter duces indictæ belli feriæ. Aurelius autem Opilius in primo librorum quos Musarum inscripsit, Induciæ, inquit, dicuntur, quum hostes inter sese vtrinque vtroque alteri ad alteros impunè & sine pugna incunt. Inde ab eo, inquit, nomen esse factum videtur, quasi initus, atque introitus.

Induciæ litium. Plaut. Amphit. 4. Terent. Eunuch. 1. 1,
In amore hæc omnia insunt vitia, iniuriæ,
Suspiciones, inimicitiæ, induciæ,
Bellum, pax rursum. Hæc eadem citantur à Cicerone lib. 4. Tusculanarum.

Agitare inducias. Sallust. in Iugurtha, Deditionis mora induciæ agitabantur.

Exire inducias, Est inducias finiri atque atque terminari. Liu. 1. ab Vrbe, Iam induciæ exierant. Ibidem, lib. 8, Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.

Facere inducias. Cic. Attico, lib. 15, Inducias quas scribis, non intelligo fieri posse.

Inire inducias. Plin. in Panegyr. Ac ne inducias quidem nisi æquis conditionibus inibant.

Manent induciæ, Vide MANEO.

Pactæ induciæ, Vide Pactus in PACISCOR.

Pangere inducias. Vide PANGO.

Induco, inducis, induxi, pen. prod. inductum {ἐπάγω, εἰσάγω, ἐνάγω} indúcere, Introducere. Plaut. Trucul. 10,
Quis homo est qui inducit pompam tantam? Plin. de Viris illustr. Aquam Anienem in vrbem induxit. Plaut. Milit. 5. –tace
Dum in regionem astutiarum mearum te induco.

Inducere in prælium cohortes. Liu. 4. bel. Maced.

Inducere in pugnam equites. Liu. 10. bel. Pun.

Inducere exercitum in hostes. Liu. 3. bel. Maced. Id quoque inter scriptores ambigitur, vtrum in Boios prius, an Insubres Consul exercitum induxerit: aduersámque prospera pugna obliterauerit.

Inducere exercitum in agrum. Liu. 8. ab Vrbe.

Inducere legiones in aciem, Vide ACIES.

Messorem inducere aruis. Virgil. 1. Georg.

Inducere muros. &c. Id est tinare, metaphora sumpta à parietibus, qui noua inductione exornantur.

Inducere oues & armenta in rura. Varro libro 1. de Re rustica, capite 2.

¶ Inducere parietes, pro Incrustatione ornare. Seneca epist. 116, Miramur parietes tenui marmore inductos, quum sciamus quale sit quod absconditur.

¶ Inducere scuta pellibus, pro Operire & munire. Cæsar lib. 2 belli Gall. Scutis ex cortice factis, aut viminibus intextis, quæ subitò (vt temporis exiguitas postulabat) pellibus induxerunt.

¶ In amorem inducere aliquem. Catul. ad Alphenum, epig. 28.

Inducere se in captiones. Cic. 2. de Diuinat. Cur igitur vos induceris in eas captiones, quas nunquam explicetis?

In errorem. Cic. de Claris Orat. Ita laudasti quosdam oratores, vt imperitos posses in errorem inducere. Idem in Pisonem, Cur non hunc audistis tam doctum hominem, tam eruditum, prius quàm in istum errorem induceremini?

In iter. Quintil. in Procem. lib. 8, Iidem primo solum iter credant esse in quod inducentur.

Aliquem in memoriam rei alicuius. Plaut. Persa. 16,
–non vides nolle eam loqui,
Ne suarum se miseriarum in memoriam inducas?

In rationem pecuniam aliquam. Cic. 3. Verr. Tutores pecuniam Prætori si pupillæ omnia dedissent, grandem præsertim, quemadmodum in rationem inducerent, quemadmodum sine periculo suo dare possent, non videbant.

Regem in regnum. Plin. epist. 7. lib. 2, Regem vi & armis induxit in regnum.

In spem. Cicero 2. Officiorum, Quæ te malùm, inquit, ratio in istam spem induxit, vt eos tibi fideles putares, quos pecunia corrupisses?

Spes inducta rapinæ Ouid. de Nuce.

In viam. Varro 3. de Re rust. cap 2, Sed oro te, inquit, me induce in viam disciplinæ pastionis, &c.

¶ Inducere aliquem, Decipere. Labeo in l. si de dote D. de iure dotium, Quid enim si socer specie futuræ dotis induxerit generum: & quum sciret se præstare dotem non posse, id egerit, vt genero insidiaretur.

¶ Inducere aliquid, Introducere. Cic. 2. de Diuinat. Qua ergo ratione hæc inducis, eadem illa possunt esse quæ tollis.

Ambitionem inducere in curiam, Inuehere & adducere. Cicero 13. Philip.

Morem. Plin. epist. 14. lib. 2, Primus hunc audiendi morem induxit Larcius Licinius.

Nouos mores induxit Erinnys. Stat. 2. Thebaid.

Seditionem in ciuitatem, Inferre & concitare. Cic. 1. Offic. Qui autem parti ciuium consulunt, partem negligunt, rem perniciosissimam in ciuitatem inducunt, seditionem atque discordiam.

Inducere nomen sectæ religionis. Cic. ad Lent. lib. 1. 4, Hæc tamen opinio est Pop. Rom. à tuis atque obtrectatoribus nomen inductum fictæ religionis: non tam vt, &c.

¶ Inducere aliquem loquentem, quod & Introducere dicitur. Cic. 3. Offic. Hinc ille Gyges inducitur a Platone.

¶ Inducere calceum alicui. Plin. lib. 2. cap. 7. Sueton. in Augusto, cap 9, Si mane sibi calceus perperam, ac sinister pro dextero induceretur, vt dirum Subaudi obseruabat.

¶ Inducere colorem alicui picturæ, quod barbari *Dare colorem* dicunt. Plinius libro 35. capite 10, Huic picturæ quater colorem induxit, subsidio iniuriæ & vetustatis, vt decedente superiore, inferior succederet.

Inducere exordium. Cic. de Vniuersit. Sic animus à medio profectus extremitatem cæli à suprema regione rotūdo habitu circumiecit, seséque ipse vers... s diuinus, sempiternæ, sapientísque vitæ induxit exordium.

Formam aliquam inducere membris. Ouid. 7 Metam.

Inducere cuti nitorem, Adferre. Plin. lib. 24. cap. 8, Humor in folliculis arboris huius nascens, cutis nitorem inducit, faciémque gratiorem præstat. De vlmo.

Crepuscula inducunt noctem. Ouid. 5. Fast.

Nubes inducere terris. Ouid. 2. Metam.

Senectus inducit rugas. Tibul. lib. 2. eleg. 2.

Tenebras inducere terris. Ouid. 2. Metam.

¶Inducere, Persuadere, illicere, adducere, impellere. Cic. 1. Philip. Nihil queror de Dolabella, qui tum est impulsus, elusus, inductus. Idem pro Rosc. Comœdo, Quem ego vt mentiatur, inducere possum: vt peieret exorare facile potero.

Induxerit eum L. Saturnini familiaritas vt amicitiam patriæ præponeret, idcircóne, &c. Cic. pro Rabirio.

Inducebar orationibus tuis Cic. 2. de Legib.

Adolescētulus corruptus & nequam ab hominibus inductus. Cic. pro Rosc. Amer.

Inducere aliquem promissis. Cic. pro Rosc. Amerino, Pretio, gratia, spe, promissis induxit aliquem.

Induci. Tibul. lib. 1. eleg. 6, ad Amorem,
Semper, vt inducar, blandos offers mihi vultus.

Inducere animum vt, vel Inducere animum ne, siue vt ne, & aliquando cum infinitiuo, id est Sibi persuadere. Plaut. Milit. 18,
Induxi animum ne oderim item, vt aliàs quādo orasti. Idē Cistel. 8,
Quanquam inuita te carebo, meum animum ego inducam tamen,
Vt illud, quod tuam in rem bene conducat, consulam. Terentius Andr. 5. 1,
Per ego te deos oro, vt ne illis animum inducas credere. Idem Hecyra, 1. 1, ...quod ego nunquam credidi
Pote vt hac ille viua posset animum inducere vxorem habere. Idem Andr. 3. 3,
Si istuc animum induxti esse vtile:
Nolo tibi vllum commodum in me claudier. Idem in Prologo Heautont.
Mea causa, causam hanc iustam esse animum inducite. Cicero 1. in Catil. Vtinam tibi istam mētem dij immortales donarent, etsi video, si mea voce ire in exilium animum induxeris. Idem 5. Tuscul. Inducant animum, illa quorum splendore capiūtur, vires, valetudinem, pulchritudinem, diuitias, honores, opes cōtemnere. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Inducere animum ad meretricem, Amorem inclinare. Terentius Hecyra, 4. 4,
Nunc animum rursum ad meretricem induxti tuum.

Inducere in animum, Sibi persuadere. Terent. Adelph. 4. 3,
Nunquam te aliter, atque es, in animū induxi meum. Plaut. Rud. 2,
Atque hoc in animum scelesti inducunt suum,
Iouem placare se posse omnibus hostiis.

Inducere ad misericordiam. Cic. de Claris Orat.

¶Inducere, Obliterare, abrogare, vt quum Senatusconsulta inconsultius facta, contrariis Senatusconsultis antiquabantur. Cic. Attico, lib. 1. 15, Inducendi Senatusconsulti maturitas nondum est. Ibidem, 12. 12, Asiani, qui de Censoribus conduxerunt, questi sunt in Senatu se cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse: vt induceretur locatio postulauerunt. Ibidem, lib. 13. 272, Igitur consyderemus: etsi nomina iam facta sunt, vel induci, vel mutari possunt. Et alibi, Multa inquit & deleta & inducta & subscripta inuetant. Est igitur inducere propriè, ducto per ceras stylo tegere & interlinere, & memoriam scriptorum obliterare. Inducere sentētiam aut decretum, vulgò *ad nihilum ponere* dicimus. Ex Budæo.

¶Inducetur vobis ager magno pretio: Hoc est Magno vobis constabit & æstimabitur. Cic pro Lege Agraria, Hic ager omnis, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur. Id est, plebi Romanæ acquiretur, ait Lauredanus. Ibidem, Vt iidem partim inuidiosos agros à Syllanis possessoribus, partim desertos ac pestilentes, à vestris necessariis, à vosmetipsis emptos, quanti velletis, Pop. Rom. induceretis.

¶Inducere nouercam filiæ. Plin. epist. 119, Nam fœmina splendidè nata, nupta Prætorio viro, exheredata à Prætorio viro, intra vndecim dies, quàm ille nouercam ei, amore captus induxerat, quadruplici iudicio bona paterna repetebat.

¶Inducere aliquem, pro Decipere, quod etiam Seducere dicitur. Cic pro Rosc. Amerino, Nouem homines honestissimos eiusdem muneris, legationis, officij, mandatorúmque socios induxit, decepit, destituit, aduersariis tradidit, omni fraude, & perfidia fefellit. Idem 3. Offic. Quid est enim aliud quàm viam erranti non mōstrare (quod Athenis exsecrationibus sancitum est) si hoc non est emptorem pati ruere, & per errorem alterum inducere?

¶Inductum solum pro æquato. Plin. lib. 20. cap. 81. Budæus.

¶Inducere rotam, Circumuoluere & agitare: qui ludus, puerorum erat. Martial. lib. 14. 173,
Inducenda rota est: das nobis vtile munus.

¶Inductum, & quasi demum loqui Plin. epist. 101 lib. 5.

¶Inducere, fructum dicuntur arbores, Emittere & producere. Colum. lib. 5. cap. 9, Plerunque etiam locis siccis & humidis arbores musco infestantur: quem nisi ferramento resecueris, nec fructum, nec lætam frondem olea inducet. Id est producet.

¶Inducere, Reponere. Cic. 3. Verr. Atqui in illis columnis dico esse, quæ à tuo redemptore commotæ non sint: dico esse ex qua tantum tectorium vetus deletū sit, & nouum inductum. Hoc est, trulla illitum & impositum.

Tedæ inductæ sulphure, Id est illitæ. Ouid. 7. epist. 5.

¶Inductus argumentis, Persuasus. Plin. lib. 7. cap. 43.

I N D

Inductus coniectura. Plin. lib. 16. cap. 1.

Inductus consuetudine ac familiaritate. Cic pro Quintio.

Inducti his initiis, omnia vera diligimus Cic. 2. de Finib.

Inductum pecunia aliquid facere. Cic. 2. de Inuent.

Inductus falsa spe pollicebar. Cic. pro Plancio.

¶Inductus, pro Ascititio, vel longè accersito Plin. epist. 68, Neque enim coniectura eget, quid sermone patrio exprimere possis, quum hoc insititio & inductoram præclara opera perfeceris. Idem epist. 61, Possint videri accersita & inducta.

¶Inductus, Deletus, Cancellatus. Vlpianus in l. 1. D. de his quæ in testam. delent. Quæ in testamento legi possunt, ea inconsultò deleta & inducta, nihilominus valent: consultò, non valent. Id verò quod non iussu domini scriptum, inductum, deletúmve est, pro nihilo est.

Inductio, Verbale (ἐπαγωγή) Cic. 2. de Nat. deor. Nos aquarū inductionibus, terris fœcunditatem damus.

¶Inductio, Argumenti genus apud rhetores, quum per interrogationem similium cogimus aliquem aliquid fateri, veluti manu in id, quod volumus, eum ducentes. Quod est pomum generosissimum? nónne quod optimum? cōcedetur. Qui equus generosissimus? nónne qui optimus? Et plura in eundem modum. Tum id subiungitur, cuius rei gratia rogatum est, Quid homo, nónne is generosissimus qui optimus? Fateri hoc, illis concessis, proculdubio oportebit. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Inductio, inquit Cic. 1. de Inuent. Est oratio quæ rebus non dubiis captat assensionem eius quicum instituta est. Idem in Topic. Hæc ex pluribus perueniens quò vult, appellatur inductio, quæ Græcè ἐπαγωγὴ nominatur. Idem 3 de Orat.

Inductio animi, Persuasio Cic. 2. Tuscul. Idem ad Quint. fratrem, lib. 1. 1, Non est enim positum in labore aliquo, sed in quadam inductione animi & voluntate.

Inductio animi, pro beneuolentia. Cic Famil. epist. lib. 2.

¶Inductio, pro Litura Vlp. in l. 1. § & ideò. D. de his quę in test. del. Lituras, inductiones, superinductiones ipse fecit.

Inductus, huius inductus (ἐπαγωγὴ) Aliud verbale. Author ad Herenn. lib. 2, Si maximè ita sit, non ea re concedi reo conueniat, quod alieno inductu fecerit. Cic pro Vareno, vt citat Quintil. libro 5. cap. 10, Optio vobis datur verum velitis casu illo itinere Varenum vsum esse, an huius persuasu & inductu.

Indugredi, pen. corr. (εἰσιέναι) Antiqui dicebant metri causa pro Ingredi: sicut Induperator, pro Imperator, Indupeditus, pro Impeditus. Lucret. lib. 1,
...viámque
Indugredi sceleris. Sic lib. 4.

Indulcitas, indulcitatis, Antiquum. Cæcil. Syracus. Tanta huic innasit in corda indulcitas. Nonius.

Indulgeo, indulges, indulsi, indultum (ἐνδίδωμι, συγχωρέω, χαρίζομαι, ...) indulgēre, Obsequi, inseruire, & facilè concedere. Valla, Indulgere est concedere, & vt sic dicam, obsequenter delicatéque tribuere. Terentius Heaut. 4. 8, Nimium illi Menedeme indulges. Ibidem, 5. 2,
Dum istis fuisti solus, dum nulla alia delectatio
Quæ propior esset te, indulgebant, tibi dabant.

¶Indulgere, Donare, concedere, permittere Plin. epist. 291, Indulsit balneum fieri. Hoc est, facilè concessit vt balneum fieret.

¶Indulgere, pro Ignoscere barbari vtuntur: sed rectissimè ignoscimus culpam iam factam: Indulgemus vel concedimus vt culpa admittatur.

Indulge sanè vanæ rei: ignosce: libenter se orbitas decipit. Quintil. Declamat. 10.

¶Indulgere filio vestitu nimio Terent. Adelph. 1. 2,
...cur tu his rebus sumptus suggeris?
Vestitu nimio indulges, nimium ineptus es.

¶Indulgere alicui. Cæs. 1 bel. Gall. Huic legioni Cæsar & indulserat præcipuè, & propter virtutem confidebat maximè.

¶Indulgere alicui in re aliqua. Cels. lib. 3 cap. 6, Necesse est tamen, quantò facilius sani famem quàm sitim sustinent, tantò magis ægris in potione quàm in cibo indulgere.

¶Indulgere, est etiam Operam dare: & ferè in malum accipitur. vt Indulgere lusibus, nugis, ludo, & friuolis intentum esse.

Abdomini indulgere, Vide ABDOMEN.

Amicitiis nouis indulgere, Parare nouos amicos. Cic. de Amicit. Atque hoc idem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari, sperni ab his veteres amicitias, & indulgere nouis.

Amori indulgere. Ouid 9. Metam.

Animo suo indulgens, Id est obsequens Ouid. 12. Metam.

Indulgent animis, & nulla quid vtile cura est. Ouid. 7. Metam. Hoc est, faciunt quicquid ipsis libet.

Choreis indulgere, pro Choreare, & choreis exerceri. Virgilius 9. Æneid.

Desyderio alicuius indulgere Plin epist. 240.

Dolori indulgere. Plin. epist. 104 lib. 5, Sed quid ego indulgeo dolori? Id est doleo, & me affligo. Seneca, Non potes illorum dolori obstare, si non indulseris. Budæus.

Eloquentiæ indulgere. Quintil. lib. 10. cap. 1, Minus indulsere eloquentiæ Stoici veteres.

Furori alicuius indulgere. Id est, obsequi ardentissimo eius amori. Ouid. 9. Metam.

Gaudio indulgere, Obtemperare. Plin epist. 110, In infinitum epistolam extendam, si gaudio meo indulgeam.

Gymnasiis indulgere, Frequentem & assiduum esse. Plinius epistol. 257.

Hospitio indulgere. Virgil. 4. Æneidos,
Indulge hospitio, causásque innecte morandi. Id est Da operam, vt ait Seruius.

Iræ indulgere Liuius 3.bel. Pun. Sed ante omnia ita vos iræ indulgere oportet, vt potiorem ira salutem atque vtilitatem vestram habeatis.

Iuri nostro libentius indulgebit iudex. Quintil.lib.7.cap 6.

Lacrymis indulsit. Ouid.9.Metam.

Luctibus indulgere. Lucret.lib 3.

Luxuriæ indulgere, Dare operam voluptatibus. Sueton. de Claris Grammat. Luxuriæ ita indulsit, vt sæpius in die lauaretur.

Offensæ vel vtilitati suæ indulgere. Quintil.lib.11.cap.1.

Peccatis amici indulgere. Cic de Amicit. Molesta veritas est, si quidem ex ea nascitur odium, quod est venenum amicitiæ: sed obsequium multo molestius est, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri sinit.

Petitionem hæreditatis indulget Prætor. Vlpian. in l.1.§ vlt. D. si pars hæreditatis, Interdum Prætor incertæ partis hæreditatis petitionem indulget.

Precibus alterius indulgere, Concedere quod petit. Plin. Iunior lib.4.epist.15, ad Fundanum.

Studio suo aliquid indulgere. Quintil lib.3.cap.10.

Suffragio alicuius indulgere. Plin. epist 80, Si denique precibus meis tu potissimus adiutor accesseris, cuius Senatus & suffragio libentissimè indulgeat, & testimonio plurimum credat.

Tempestas indulget imbribus Lucret.lib.1.

Valetudini indulgere, Habere rationem valetudinis. Cic. Tironi, lib 16.18, Indulge valetudini tuæ.

¶Indulgere, cum accusatiuo, Antiquè. Terent. Heaut.1.1.
Eiicienda hercle hæc mollities animi, nimis me indulgeo.

Abolitionem reorum publicè indulgere. Modest in l. Trius. D. ad Senatusconsultum Turpillianum, Modestinus rescripsit, abolitionem reorum, quæ publicè indulgetur, ad hoc genus criminis non pertinere.

Indulsit se videndum tibi. Stat 4.Sylu.6.

Nomen oratoris malis moribus indulgere. Quintil .lib 1. cap.19, Atque ita quidem, vt appareat hæc aduersus eos quoque frustra excogitata, qui malis moribus nomen oratoris indulgent.

Indulgere sese, De meretricibus, quum sese permittunt, & vendas efferunt amatoribus. Iuuenal. satyr 1,
 - ardenti sese indulsisse tribuno. Budæus.

¶Indulgeor, Passiuum. Gell.lib.20 cap.vlt. Ipse autem ad hoc scripsi, vt liberis quoque meis paratæ istiusmodi remissiones essent, quando animus eorum interstitione aliqua negotiorum data laxari, indulgerique potuisset.

Indulgens, Qui indulget, Nomen ex participio. Plin.lib.17.cap.10, Nutricem indulgentiorem esse quàm matrem sæpe conuenit. Cic. ad Attic.lib.10 196, Vellem suscepisses iuuenem regendum, pater enim nimis indulgens quicquid ego astrinxi, relaxat. Lucan.lib.7,
 - segnis pauidúsque vocatur,
 Ac nimium patitos soceri Pompeius, & orbis
 Indulgens regno. Id est nimium intentus & incumbens. Budæus.

Crescit indulgens sibi dirus hydrops Horat.2.Carm.ode 2.

Indulgens in aliquem Liu.3 Decad lib.1, Præter exemplum ciuitatis minimè in captiuos iam inde antiquitus indulgentis. Cic.lib. 3. Offic. Qui nuper indulgens in patrem, idem acerbus & seuerus in filium.

¶Indulgens, Cui indulgetur Quintil Declam.10, Fili indulgentissime vidi te, nec semel vidi. Vide Vallam lib.1.cap 30.

Indulturus, pen. prod. Participium. Vlp in l.1 §.debis autem. D.de separat. Qui separationem indulturus est.

Indulgenter, Aduerbium {[illegible]} Licentiosè & nimium liberè, Comiter & blandè, vel molliter. Cic. ad Attic lib.9 180, Illud me præclare admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & vt cum grauitate potius loquar. Idem 1. de Finib. Quid si etiam bestiæ multa faciunt duce sua quæque natura, partim indulgenter vel cum labore, vt in gignendo, in educando, &c.

Indulgenter aliquem habere. Liu 6. bel. Maced. Philippus Athamanum præcipuè captiuis indulgenter habitis, vt per eos conciliarent gentem.

Indulgentia, indulgentiæ {[illegible]} Mollis permissio & educatio. Quintil.lib. 1. cap. 3, Mollis illa educatio, quam indulgentiam vocamus, neruos omnes & mentis & corporis frangit. Balbus ad Cic. in Epist. ad Attic. lib. 9. 179, Et hoc Cæsarem pro sua indulgentia in suos probaturum putamus.

Indulgentia, Permissio. Plin.epist. 140, Id itaque indulgentia tua restituere desyderant.

Indulgentia intempestiua Seneca lib.2.de Benef cap.15, Quicquid illi accedere optant, in id horum intempestiua indulgentia impellit atque instruit.

Nocet indulgentia nobis. Ouid.1.Amor.eleg 19.

Abolere crimina reorum indulgentia. Modest. in l. Lucius. D. ad Senatusconsultum Turpillianum.

Cæli indulgentia. Virgil.2 Georg.

Indulgitas, pen. corr. pro Indulgentia. Sisenna, Bassus assidua indulgitate victus. Antiquum.

Induo, indus, indui, indutum, pen. prod. {[illegible]} induere, ab Iutus deducitur, quasi intuo. Alij à Græco [illegible], quod ingredior significat, deducunt. Vnde [illegible], quod est induo.

Induo vestem. Terent. Eunuch 4.4. Ibidem, 5.7,
 - vbi vestem vidit
 Illam esse eum indutum pater?

Induor vestem, Passiuum. Plaut. Epid.5. Virgil.2. Æneidos,
 - deinde comantem
 Androgei galeam, clypeíque insigne decorum
 Induitur.

Induere sibi vestem. Plaut. Casin.15,
 Occisissimus sum omnium qui viuunt, loricam induam
 Mihi optimum esse opinor.

Induere se veste Terent. Eunuch. 4 4.
 Chærcáne tuam vestem detraxit tibi?
 DO. Factum. PH. & eacst indutus? DO. factum.

Vestes induit meis humeris, Ouid.20 epist.

Induere annulum. Plin.lib.33.cap.1.1.& 7. Cic.3.Offic. Annulúmque aureum in digito: quem vt detraxit, atque ipse induit, &c.

Induere arma. Virgil.9 Æneid.

Arma fulgentia induit. Virg 11. Æneid.

Induitur etiam pedibus aurum. Plin.lib.33.cap.3.

Induere calceum. Plin.lib.28.cap.4, In calceamentum dextri pedis antè quàm induatur.

Induere compedes. Plin lib.33.cap 12.

Induere duritiam contra sensum. Plinius, &c. Aiunt verbera subituris potum ex vino, duritiam quandam contra sensum induere. De erucæ semine.

Galeam induitur. Virgil.2. Æneid.

Lugubria induere Ouid.11. Metam.

Multa ducis per eos dies induit. Tacit.lib.3, de Agrippina Germanici Cæsaris vxore.

Induere fictam orationem personis. Fabius lib.4.cap.1,

Pectora induere telis Ouid.1. Amor eleg.10.

Soccis se induere Cic.3.de Orat.

Spoliis raptis indutus. Virgil 10 Æneid.

Torquem ceruici suæ induere. Plin. de Viris illust.

Tunicam induere. Cic.2. Tuscul.

¶Induere soleas iumentis Plin.lib 33.cap 11.

Indutæ forma hominum belluæ Cic. pro Sylla, Belluæ quædam illæ ex portentis immanes ac feræ, formis hominum indutæ extiterũt.

Induere poster pice, pro Illinere. Plaut Mostel.10,
 Atque etiam nunc satis sunt boni, si sunt induti pice.

¶Arbor induit frondes. Ouid.7 Metam.

Arbos induerat se pomis Virgil.4 Georg.

Induit se nux in florem, Hoc est, floribus vestitur & ornatur. Virg. 1. Georgicorum,
 Contemplator item, quum se nux plurima syluis
 Induet in florem. Id est, quando conuertetur in florem. Cic 1 de Diuinat. loquens de arbelitibus terræ, Quum autem se in nubem induerint, eiúsq; tenuissimam quamque partem cœperint diuidere, &c.

Indui fructu, dicuntur palmites arborum, quum fructibus onusti sunt. Columel.lib.5. cap.5, Quia quòd pars palmitis præcipitata est, fructu induitur.

Vites induunt se viuæ, Id est onerant, vestiant. Colum.lib. 4. cap. 24, Nam ita se induunt vuis, vt maturitatem nequeant capere.

Indui segetibus dicitur terra, quum frumentis onusta est. Plin. in Paneg. Tantis segetibus induebatur, vt cum feracissimis terris, quasi nunquam cessura certaret.

Animum bonis artibus non induerat. Tacit.lib.15.

Plurimum adulationis Seleucenses induêre. Tacit.lib 5.

Authoritatem induit vera sententia Quintil.lib.4.cap 1.

Diem induere. Tacit. lib. 5, Qualem diem Tiberius induisset, pari habitu.

Induere duritiam contra sensum Plin lib.10.cap 15.

Formam mortalem induitur Phœbus. Ouid. 11. Metam.

Habitum, ac voces dolentium simulatione magis, quàm libens induebat Tacit.lib.4.

Imaginem mortis induere, Dormire. Cic.1. Tusc. Habes somnum imaginem mortis, eámque quotidie induis.

Sibi ingeniũ nouum induere. Liu. 3. ab Vrbe, Regimen totius magistratus penes Appium erat fauore plebis: adeóque nouum sibi ingenium induerat, vt plebicola repentè, omnísque auræ popularis captator euaderet pro truci sæuóque insectatore plebis.

Iras induere sibi Sil lib.1.

Mores pudicos & seueros induere. Plin.lib. 18 cap.8.

Nomen aliquod induere sibi. Cic. 1. de Finib. Si voluptatis causa cum Gallo apud Anienem depugnauit, prouocatus, & ex eius spoliis sibi & torquem & cognomen induit, &c.

Falsos pauores induerat. Tacit.lib.10.

Fictam orationem personis induere. Quintil lib.4.cap 1.

Personam alterius induere, Quod barbarè *in persona alterius loqui* dicitur. Quintil.lib 6, Orbum agimus & naufragum, & periclitantẽs quorum induere personas quid attinet, nisi affectus assumimus?

Personam philosophi induere, & sibiipsi hoc nomen inscribere. Cic.5. Tuscul.

Personam iudicis induere, Quod vulgò *Repræsentare* dicitur. Cic. 3.Offic. Ponit enim personam amici, quum induit iudicis.

Proprias personis induere. Quintil.lib 4. cap.1, Declamatorus autem maximè posita in affectibus causas, proprias personis debet induere.

Falsam sibi scientiæ persuasionem induerunt. Quintil lib.1.cap 1.

Proditorem & hostem induere. Tacitus lib. 16, Nisi contra instituta, & ceremonias maiorum proditorem palàm, & hostem Thrasea induisset.

Seditionem induere. Tacit.lib.2, Qui, ne bellum tolerarent, seditionem induerent.

Simulationem ingenij alicuius induere. Liu.1.ab Vrbe, Comes his additus L.Iunius Brutus Tarquinia sorore regis natus, iuuenis longe alius ingenio, quàm cuius simulationem induerat.

Societatem alicuius induere. Tacit. lib. 12, Quorum rex Hyliates societatem Meherdatis palàm induerat.

Speciem iudicij induere non poterat. Tacit lib.14.

Speciem latronis induere. Liuius 10 belli Macedon Nunc non insidiatoris modò, sed latronis manifesti & percussoris speciem induit.

Spiritus hostiles induere. Tacit lib.10, Galbam & infracta tributa hostiles spiritus induisse.

Vetustatem induere. Plin.lib.24.cap.1, At nos e diuerso fumi amaritudine vetustatem indui persuasum habemus.

Vultus seueros induere. Martial. lib. 2,
Vultus tu indue magis seueros,
Quàm coniux Priami, nurúsque maior.
Induere sibi autem sui vultum. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 2.
¶In mentes hominum induit cum audiendi quadam illecebra apologos Æsopus. Gell. lib. 2. cap. 29. Legitur & Induxit.
Induere aliquem in vultus ac terga ferarum. Virgil. 7. Æneidos,
Quos hominum ex facie dea sæua potentibus herbis
Induerat Circe in vultus, ac terga ferarum.
Induit se Reipub. Seneca 1 de Clement. Id est implicuit.
Induere se acutissimis vallis aut stimulis, Hoc est, inopinatum se conijcere in vallos. Cæsar 7 bel. Gal. Quini erant ordines coniuncti inter se, atque implicati, quò qui intrauerant, sese ipsi acutissimis vallis induebant: hos cippos appellabant.
Indui in pœnas. Quintil. lib. 12. cap. 1, Qui in grauissimas frequenter legum, semper vero malæ conscientiæ pœnas à semetipsis improuiso rerum exitu induantur. Alij legunt induantur.
Induere se in laqueos, pro Immittere & conijcere. Cic. 4. Verr. Hic videte in quot laqueos se induerit: quorum ex nullo se vnquam expediret.
In id ipsum se induit quod timebat Philo. Cic. 4. Acad. Philo autem dum noua quædam commouet, quòd ea sustinere vix poterat, quæ contra Academicorum pertinaciam dicebantur, & apertè mentitur, vt est reprehensus à patre Catulo, & (vt docuit Antiochus) in id ipsum se induit quod timebat. Id est, vt ipse dicit, eò quò minimè vult reuolutus. Budæus.
In fraudem induimus nos. Lucan lib. 4.
Indui sua confessione. Cic. 7. Verr. Sua confessione induatur ac iuguletur necesse est. Quasi dicat, Sua confessione conuincatur.
¶Induere se re aliqua, & Expedire. Cic. 4. Verr. Videte vt dum expedire sese vult, induat.
At quemadmodum sese induit priore actione? Cic. 7. Verr.
Indutus, pen. prod. Participium {[illegible]} vt
Vestes indutæ. Virgil. 3. Georg.
Indutus, huius indutus, pen. prod. {[illegible]} Verbale. vt
Gerere vestem indutui. Tacit. lib. 16, Nisi ea, quam indutui gerebat, veste detergeret.
Indumentum, huius indumenti {[illegible]} Id quo induimur. Gel. lib. 16 cap. 19, Arionem cum fidibus & indumentis, cum quibus se in salum eiaculauerat, extitisse. Cic. 1. de Nat. deor. Quod quum efficere vultis, indumenta tamen corripitis. Legendum ex antiquo codice induuiæ.
Inducula, huius induculæ, pen. corr. {[illegible]} Plaut. Epid. 5,
Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam?
Induperator, pen. prod. {[illegible]} pro Imperator, apud poetas, per eam figuram quæ Epenthesis dicitur. Cic. 1. de Diuinatione,
Omnibus cura viris vter esset induperator. Ex Ennio. Iuuenalis satyra 4,
Quales tunc epulas ipsum glutisse putemus induperatorem?
Indupedior, indupediris {[illegible]} indupediri. vt
Materies indupedita. Lucret. lib. 1. Idem lib. 4,
Et multo citius, quanto minus indupedita
Pauca queunt.
Induro, induras, pen. prod. {[illegible]} indurâre, Durum facere. Plin. lib. 8 cap. 52, Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoque se tergorantes. De suibus. Idem lib. 15. cap. 17, Punica, aqua marina feruente indurari oportet.
Niues indurat Boreas. Ouid. 6. Metam.
Indurata glacies, Quæ induruit, & concretione durior facta est. Liu. 2. bel. Pun.
Ora indurata cornu. Ouid. 14 Metam. De mutato in auem.
Robora indurata flammis. Stat. 4 Thebaid.
Induratus timor. Liu. 10. bel. Pun. Induratus præter spem resistendo, hostium timor.
Induratior, & hoc induratius, Comparatiuum. Seneca de Ira, libro 1. cap. 11, Quid Germanis induratius ad omnem patientiam, vt quibus magna ex parte non tegumenta corporum prouisa sunt, &c.
Indurandus est animus, & à blandimentis voluptatum procul abstrahendus. Seneca epist. 51.
Induresco, indurescis, siue Induresco, indurescis, indurui {[illegible]} indurescere, Durum fieri. Colum. lib. 2. cap. 21, Antè quàm ex toto grana indurescant. Sic lib. 12. cap. 15, Antè quàm indurescant fictilia. Plin. lib. 16 cap. 7, Indurescunt in modum gallæ.
Indurescere in prauum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Corpus induruit vsu. Ouid. 5. Trist. eleg. 2.
INDVS, Indi {[illegible]} fluuius à quo India nominata est: quem in iugo Caucasi montis, quod vocatur Paropamissus, aduersus Solis ortum effusum aiunt, in séque XIX. amnes recipere. Huius fluuij meminit Cicero 2. de Nat. deor. Et Plin. lib. 6. cap. 20. Hic ab incolis dicitur Sandus.
Indusium, indusij {[illegible]} Quasi intusium, super quo mox subucula sumebatur. Varro Intusium dicit, quum ait, Vnum quod foris, à palàm palla: alterum quod intus, à quo intusium.
Indusiarius, indusiarij, Qui indusia conficit. Plaut. Aulul. 3. 5.
-patagiarij, indusiarij, Flammearij, violarij.
Indusiata, indusiatæ, vel intusiata, pen. prod. Idem quod indusium. Plautus Epid. 5,
Quid istæ quæ quotannis nomina inueniunt noua,
Tunicam rallam, tunicam spissam, linteolum, cæsicium,
Indusiatam, patagiatam, caltulam, &c.
Industria, industriæ {[illegible]} Animi promptitudo & sagacitas, siue habilitas ad aliquid faciendum. Donatus, Industria, scientia, & prouidentia. ea enim quæ didicimus, & scimus, operatione genita & industria quadam scimus. Etiam pro ingenij siue artis exercitatione accipitur. Plaut. Mostel. 6.
Iuppiter supremus summis opibus atque industriis me
Periisse, & Philolachetem cupit herilem filium. Plin. epist. 31 lib. 3, Ex Proconsulatu Asiæ gloriam reportauerat, maculam veteris industriæ laudabili otio abluerat. Cicero, Vt industria nostra tuæ morem geramus voluntati. Cic. 5. Verr. In quo meam industriam ac diligentiam spectari volo? Virgil. 3. Georgicorum,
Sed non vlla magis vires industria firmet,
Quàm Venerem, & cæci stimulos auertere amoris.
Industriam dici putat Sext. Pompeius à verbo Struo, quod antiqui dicebant addicere (fortè legendum adicere, vel adstrucre) augere. Industrius enim auget quod ingenium excogitauit. Pontanus ab induendo deducit, quòd ea sit quasi quidam habitus vsu indutus.
Industria in agendo. Cic. pro Lege Manilia, Illæ sunt virtutes imperatoriæ, labor in negotiis, fortitudo in periculis, industria in agendo, celeritas in conficiendo, consilium in prouidendo.
Industria ad aliquid faciendum. Terent. in Prolog. Adelphorum,
-faciat æquanimitas
Poetæ ad scribendum augeat industriam.
Industria & conatus. Cic. 5. Verr. Ibidem, 7, Hominum nobilium non ferè quisquam nostræ industriæ fauet.
Industria ac diligentia. Cic. 5. Verr. In quo meam industriam ac diligentiam spectari volo?
Agilis industris, Vide AGILIS.
Antelucana industria. Cic. 4. Tuscul. de Demosthene, Qui dolere se dicebat siquando antelucana victus esset industria.
Militaris industria, Vide MILES.
Industriam ponere. Cic. Famil. 3.
Industriam languescere. Cic. in Orat. Aut languescat industria.
Augere industriam, Vide AVGEO.
De-industria aliquid facere, Dedita opera, vel data opera. Terent. Andr. 4. 5,
Paulum interesse censes, ex animo omnia
Vt fert natura facias, an de-industria? Cic. 1. Offic.
Ex-industria, Idem. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Industria, Ablatiuus, Idem quod De-industria. Plaut. Trucul. 3.
-atque hæc celamus nos damna industria, quum iam rem
Fidémque, nósque nosmet perdimus.
Industrius, Adiectiuum {[illegible]} Diligens, Qui multæ industriæ est, & prompto ingenio ad aliquid faciendum. Cic. 5 Verr. Nympho est Centuripinus, homo nauus & industrius, experientissimus ac diligentissimus arator. Idem 5. Tuscul. Itaque industrios homines illi studiosos, vel potius amantes doloris appellant: nos commodius laboriosos.
¶Industrium (inquit Festus) antiqui dicebant Indostruum, quasi quicquid ageret, intrò strueret, & studeret domi.
Vigilans homo & industrius. Cic. Attico, lib. 8. epist. 13, Acer & industrius vir in rebus gerendis.
Industrior, Comparatiuus. Plaut. Mostel. 3,
-quo neque
Industrior de iuuentute erat arte gymnastica, disco, hastis, pila,
Cursu, armis, equo, &c.
Industriè, Aduerbium {[illegible]} Ingeniosè. Quintil. lib. 5 cap. 12, Fortiter & industriè ractatus contra piratas, &c. Cæsar 3 bel. Ciuil.
Industrius, Comparatiuum aduerbij industriè. Cic. pro Domo sua, Quis apud Populum Romanum de illius dignitate industrius, quis Senatui sæpius dixit?
Induuium, induuij {[illegible]} pro cortice arboris, quo ipsa induitur. Plin. lib. 13. cap. 4. Vtilem sibi arborisque induuiis circulum mira pernicitate cum homine subeunte. De palmis.
Inebrio, inebrias {[illegible]} inebriâre. Plin. lib. 12. cap. 22, Palma quæ vocatur adipsos, vescentes inebriat. Idem lib. 17. cap. 26, Quoniam inebriatis radicibus nocent. Iuuenal. Satyr. 10,
-& miseram vinosus inebriat aurem.
Inebræ aues, quæ in auguriis aliquid fieri prohibent, & prorsus omnia inebria appellantur, quæ tardant vel morantur agentem. Festus.
Inedia, inediæ {[illegible]} Fames & tẽpus quo quis ab edendo abstinuit. Cic. 5. de Finib. Vigiliis & inedia necatus. Plin. lib. 11. cap. 54, Homini non vtique septimo letalis inedia.
Impetiosa inedia, Vide IMPETVO.
Sustinere inediam. Celsus lib. 1 cap. 3.
Ineditus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt Causa inedita, Vide CAVSA.
Ineffabilis, & hoc ineffabile, pen. corr. {[illegible]} Quod effari non possis, aut exprimere. Plin. lib. 28 cap. 2, Non est facile dictu, externa verba, atque ineffabilia derogent fidem validius, an Latina inopinata, &c. Idem in Præfat. 5. lib.
Inefficax, pen. corr. inefficacis, pen. prod. om. gen. {[illegible]} Plin. lib. 27. cap. 12, Inefficacius quàm superiora. Idem lib. 34. cap. 11, Fit & ex candido ære squama, Cypria longè inefficacior.
Exceptio inefficax. Modestinus in l. si mulier D. de iure dotium.
Studia inefficacia. Firmic. lib. 5. cap. 15. Et lib. 6. cap. 10.
Ineffigiatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Informe, quod non est factum ad aliquam effigiem, vel nullam alicuius rei formam aut effigiem refert. Gell. lib. 17. cap. 10, Nanque vt illa bestia fœtum ederet ineffigiatum informémque, lambendóque id postea, quod ita edidisset, conformaret & fingeret.
Inelaboratus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod artificio non satis excultum est, & vitio datur. Quintil. lib. 4. cap. 1, Nec tamen deducta semper atque circumlita, sed sæpe simplici ac inelaboratæ similis, nec verbis vultúque nimia promittens, &c. De oratione procemij. Alij legunt illaboratæ. Item circumlata.
Inelegans, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Eleganti contrarium. Plin. lib. 37. cap. 10, Carmen dicatum Veneri, non inelegans. Idem lib. 21. cap. 25. Vestes tuetur odore non inelegants. De helichryso. Cic. de Clar. Orat. Inerátque ingenium satis acre, & orationis non inelegans copia.
Deliciæ illepidæ atque inelegantes. Catul. ad Flauium, epig. 6.
Inelegantes,

Ineleganter, Aduerbium {[illegible]} Cic. 2. de Finib. Primum diuisit ineleganter.

Ineluctabilis, & hoc ineluctabile, penult. corr. {[illegible]} Quod vitari non potest, hoc est domari, & luctu vinci. Virg. 8. Æneidos,

· & ineluctabile fatum,
His posuere locis. Id est, insuperabilis vis fati. Idem 2. Æneidos,
Venit summa dies, & ineluctabile tempus Dardaniæ.

Cœnum ineluctabile. Statius 9. Thebaid. Id est, è quo nequeas emergere.

Ineluctabilis fatorum vis Paterculus lib. 2.

Ineloquens, penult. corr. Eloquenti contrarium. Lactant. De opificio Dei, cap. vltim. M. Tullius eloquentiæ ipsius vnicum exemplar, ab indoctis & ineloquentibus, quia pro vero nitebantur, sæpe superatus est.

Inemendabilis, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod emendari non potest: vt Prauitas inemendabilis. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Inemorior, inemoreris, inemori, pen. corr. Horat. Epod. 5,
Quod posset infossus puer
Longo die bis térque mutatæ dapis
Inemori spectaculo. Hoc est emori in spectaculo, &c.

Inemptus, Adiectiuum {[illegible]} Non emptus. Martial. lib. 2. 178, Saltus apium, campus leporem tibi misit inemptum.

Inemptæ ruris dapes. Colum. lib. 11 cap. 3. Virgil. 4. Georg.

Inenarrabilis, & hoc inenarrabile, pen. corr. {[illegible]} Admirabile, & quod enarrari non potest. Plin. lib. 8. cap. 7, Sed Pompeiani amissa fugæ spe misericordiam vulgi inenarrabili habitu quærentes, supplicauere. Et lib. 10 cap. 2.

Inenarrabilis subtilitas Plin. lib. 21 cap. 1.

Munus inenarrabile. Martial. lib. 2. 10.

Inenarratus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Gell. libro 11. cap. 6, Quod inenarratum relinquamus.

Inenodabilis, & hoc inenodabile, pen. corr. {[illegible]} Cic. de Fato, Nec quum hæc ita sint, est causa cur Epicurus fatum extimescat, & ab atomis petat præsidium, easque de via deducat, & vno tempore suscipiat res duas inenodabiles.

Ineo, inis, iniui, initum, pen. cor. {[illegible]} Inire, Ingredi. Plautus Casin. 16, Si tu iubes, inibitur tecum. Id est ingrediar tecum. Idem, Inire domum. Plinius in Paneg. Territoria. Cicero pro Corn. Balbo, Qui si suis decretis legibúsve sanxissent nequis suorum ciuium castra imperatorum Pop. Rom. iniret. Tacitus lib. 3, Vt ouans iniret. Item lib. 5, Inire curiam. Et lib. 13, Stationem. Et lib. 15, Spectaculum

Taurus init cælum Ouid. 5. Fast.

Init te vnquam febris? Id est, Nunquámne te corripuit febris? Plautus.

Æstimationem inire. Seneca de Benef. lib. 5 cap. 8, Horum quomodo iudex inibit æstimationem, quum sermo & dubitatio, & vultus meriti gratiam destruat?

Animum inire societatis. Pompon. in l plane. D. pro socio.

Beneficium inire, Comparare. Terent. And. 5. 1,
Imò etiam quammaximè abs te postulo, atque oro Chreme,
Vt beneficium verbis initum dudum, nunc re comprobes.

Causam aut rationem alicuius rei inire. Liu. 4. bel. Maced. Atque ego nonnullarum cupiditatum ne causam quidem aut rationem inire possum.

Certamen inire. Cic. 4. de Finib. Virgil. 5 Æneid.

Communionem sagarium inire. Vlpianus in l. cum duobus. D. pro socio.

Connubia famulæ inire. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.

Consilium inire de re aliqua. Plaut. Pseud. 7. Cic. ad Pætum, lib. 9. 24, Nam & Aquini & Frabateriæ consilia sunt inita de me.

Consilium cum aliquo inire, pro, Capere consilium. Cic. ad Brutum. Liuius ab Vrbe cond. Qui regni recuperandi consilia iniissent. Cæs. 3. bel. Gall. His initis consiliis oppida muniunt.

Consilium multæ calliditatis iniit. Ouid. 3 Fast.

Consortium inter fratres initum. Vlpianus in l. cum duobus. D. pro socio.

Consulatum inire, Ingredi dignitatem Consularem. Cæsar 1. bel. Ciuil. Qua ex die Consulatum iniit Lentulus.

Conuiuium inire, pro Ire ad. Cic. pro Rosc. Amer. Conuiuia cum patre non inibat: quippe qui ne in oppidum, &c. Idem 5. Verrina, Quocum inire conuiuium nemo vnquam nisi turpis impurúsque voluisset.

Cubile alicuius inire, pro Cum vxore eius dormire. Cic. de Arusp. respons. Quum vxorem sororémque nō discernis, quum quod ineas cubile non sentis.

Cursum inire. Cic. pro L. Manil. Vnde illam tantam celeritatem, & tam incredibilem cursum initum putatis? Virgil. 5. Æneid.

Dapes inire cum aliquo Stat. 1. Sylu. 6.

Domos ignotas inire. Ouid. 3 Fast.

Fœdus inire. Propert. lib. 4 eleg. 4.

Gratiam ab aliquo inire. Plaut. Cistell. 2,
Ego vos amo, & eo à me maximā iniistis gratiam. Cic. Seruio Sulp. lib. 4. 2, Gratiam quoque nos inire ab eo defendenda pace arbitrabamur. Idem 6. Verr.

Gratiam apud aliquem inire. Liu. 6. bel. Maced. Apud regem gratiam initam volebant.

Gratiam cum bonis omnibus inire. Cicero ad Atticum, lib. 7. 128,
Quod ille si faciat, iam cum bonis omnibus summam ineat gratiam.

Gratiam inire, præpositionibus subintellectis. Cic. ad Attic. lib. 2. 9, Intellexi hominem moueri, vtrum Crassum inire eam gratiam, quam ipse prætermisisset: an esse, &c. Idem 1. Offic. Sin erunt merita, vt non ineunda, sed referenda sit gratia. Terent. Adelph. 5. 7,
Ego lepidus ineo gratiam. Vbi Donatus, Ineo gratiam, in gratiam eo, hoc est, amicos comparo.

Falsam gratiam inire. Terent. Heaut. 2. 3,
Perge obsecro te, & caue ne falsam gratiam
Studeas inire.

Honorem inire, pro Suscipere, & incipere administrationem alicuius magistratus. Sueton. in Iulio Cæsare, Inito honore, primus omnium instituit, vt, &c.

Imperia alicuius inire, Id est seruire alicui. Stat. 2. Achilleidos,
· non colla iugo, non aspera præbet
Ora lupis, dominíque negat captiuus inire Imperia.

Inducias inire, pro facere inducias. Plin. in Paneg. Ac ne inducias quidem, nisi æquis conditionibus inibant.

Interregnum inire. Liu. 10 ab Vrbe. Ibidem, lib. 5, Auspicia de integro repeterentur, & interregnum iniretur.

Limen vitæ inire Id est gigni. Lucret. lib 3.

Magistratum inire. Cic. 2. de Finib. Et 3. Verr. Posteaquam Verres magistratum iniit, &c. Id est, Insignia magistratus cum imperio assumpsit, inquit Budæus.

Mensuras agrorum inire. Colum. lib. 5. cap. 3, His igitur velut primordiis talis ratiocinij perceptis, non difficulter mensuras agrorum inibimus.

Munus alicuius inire. Virgil 5 Æneid.

Negotiationem inire. Pompon. in l. si negotia. D. de negot. gest.

Nexum inire, Vinciri, deuinciri, illigari, & detineri. Liu. 7. ab Vrbe. Vide Nexus in NECTO.

Numerum inire, Numerare, & quod dicitur, *Facere numerum*. Plin. epist. 193. Liu. 8. bel. Maced. Numerus interfectorum haud facile iniri potuit.

Pastum inire. Plaut. Persa, 9,
Quid iam? i a. quia boues bini hic sunt in crumena. T. emitte sodes,
Ne enicet fames, inire pastum. Hoc est, sine eos pascere.

Pericula præliorum inire. Cic. 2. de Diuinat. Quum pericula præliorum iniret audacius. De Decio.

Pœnam suam inire. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.

Pugnam & prælium inire. Plaut. Amphit. 16.

Prælia inire. Virgil 4. Georg.

Inire prælium: oppositum Finire prælium, Liu. ab Vrbe. Hoc vltimum vtrinque initum finitúmque est prælium.

Rationem inire, pro Viam & modum aliquid agendi quærere. Terent. Heaut. 4. 2,
Quid agam? ut quid cōminiscar? ratio de integro ineunda est mihi.

Rationem inire, & viam reperire, qua possis aliquò peruenire, &c. Cic. 5. Verr. Mihimet ineunda ratio, & via reperienda est, qua ad Apronij quæstum, siue adeò qua ad istius ingētem immanémque prædam possim peruenire.

Rationem inire de commodis militum augendis. Cic. 5. Philip. De agro Campano separatim cognoscerent, irentque rationem de cōmodis militum veteranorum augendis.

Rationem inire quemadmodum vel quomodo. Cicero ad Atticum, lib. 12. 241. Idem ad Sulpitium, libro 13. 29, Adiuues, ineásque rationem quemadmodum ea mulier Romam perducatur. Id est consideres.

Rationem inire vt. Cic. ad Rufum, lib. 5. 20, Nam & Volusij liberandi meum fuit consilium: & vt multa tam grauis à Valerianis prædibus, ipsíque T. Mario depelleretur, à me inita ratio est.

Rationem inire, pro Subducere. Cato de Re rust. Vbi ea cognoueris, rationem inire oportet operarum, dierum, &c. Cic. contra Rullum, Initur ratio quæstus de vestra pecunia.

Rationem inire, pro Capere consilium, vel ratiocinari. Cicero 3. de Natura deorum, Medea modò & Atreus commemorabantur à nobis heroicæ personæ inita subductáq; ratione, nefaria scelera meditantes.

Rationem inire verum. Liuius 8 bel. Pun. Sed vix rationem iniri posse, vtrum ab se audacius, an fugacius ab hostibus geratur bellum.

Aliquid inire cum ratione, Id est æstimare, intelligere, inquit Donatus. Terent. Phorm. 2. 2,
Hæc cum ratione ineas, quàm sint suauia, & quàm cara sint.

Sedes lucidas inire. Horat. 3. Carm. ode 3.

Societatem inire cum aliquo Plancus ad Cic. lib. 10. 8, Vt potius cum pluribus societatem defendēdæ libertatis iniremus, quàm cum paucioribus, &c.

Inire somnum. Virgil. eclog. 1,
Sæpe leui somnum suadebit inire susurro.

Inire suffragia, significat Coire & congregari ad suffragia ferenda. Liu. 3. ab Vrbe.

Thalamum inire. Ouid. 4. Metam.

Thalamos pudicos inire. Ouid 3. Metamorphoseos, · multi
Nomine diuorum thalamos iniêre pudicos.

Tribunatum inire, vt Magistratum inire. Cic. 3. de Legib. Idem ad Attic. lib. 11. 217.

Viam inire, pro Ingredi. Propert. lib. 2. eleg. 34. Cic. pro Murena, Inire viam. præsto aderat sapiens ille, qui inire viam doceret, redire viam, eodem duce redibant.

Vias ignotas inire. Ouid. 2. de Remed. amor.

Viam inire, qua commodè aliquid exequare, pro Inire rationem. Liu. 1. ab Vrbe, Ineamus viam aliquam, qua siue magna clade, sine multo sanguine vtriusque populi decerni possit. Idem 5. bel. Maced. Via fraudis inita.

¶ Inire, Id est Inchoare, exordium accipere. Virgil. 4. ecloga,
Téque adeo decus hoc æui, te Consule inibit Pollio. Seruius.

¶ Inire, pro Coire, siue concumbere Plin. lib 8 cap. 44, Atque ísque vtrunque genus ab altero narrant, nisi in infantia eius genitis, quòd ineant lacte hausto.

Ineor, initis, penult. prod. Passiuum. Plin. lib. 10. cap. 63, Ineuntur à partu sexto mense.

Iniens, ineuntis {[illegible]} Participium absolutè positum, maioribus rebus adhibetur: vt Ineunte ætate, &c. Rarissimum autem in nominatiuo legitur.

Ineunte adolescentia, Id est initio adolescentiæ. Cicero de Senect. Sunt pueritiæ certa studia: num igitur ea desyderant adolescentes? sunt & ineuntis adolescentiæ: num ea iam constans requirit ætas, quæ dicatur media?

Ineunte ætate. Cic. 1. Offic. Ineuntis enim ætatis inscitia, senum constituenda & regenda prudentia est.

Ab ineunte ætate, Idem. Cic. pro Corn. Balbo, Et ab ineunte ætate, relictis rebus suis omnibus in nostris bellis, nostris cum imperatoribus esse versatum: nullius laboris, nullius prælij expertem fuisse. Idem pro Deiotaro, Quibus ille studiis ab ineunte ætate se imbuerat.

Ex ineunte æuo. Lucret. lib. 1.

Ineunte Ianuario cura vt Romæ sis. Cic. Att. lib. 1. 1. Alia exẽplaria habent Ianuario mense, vt &c.

Ineunte vere, Ineunte æstate. Cic. de Senect. Itaque ineunte vere, in iis quæ relicta sunt, existit tanquam ad articulos sarmentorum ea quæ gemma dicitur. Cæs. 2 bel. Gall. His nuntiis, literisque commotus Cæsar: duas legiones in citeriore Gallia conscripsit, & ineunte æstate in vlteriorem Galliam qui deduceret, Q. Pedium legatũ misit.

Ab ineunte vita. Gell lib. 14. cap. 1.

Inito, initas, pen. corr. initâre, Frequẽtatiuum ab Ineo. Diomedes, Ineo, inis, initu dicimus. Pacuuius, Loca arida initas.

Initus, huius initus, pen. corr. masc. gen. {[illegible]} Coitus. Plin lib. 8. cap. 42. de equis, Nec tamen quindecim initus eiusdem anni valet tolerare. Ibidem, capite 44, Et quæ non primo initu generare cœperit.

¶Initus, Ingressus, introitus: à verbo Ineo, quod valet ingredior. vt Inire magistratum, Inire viam, &c. Lucret. lib. 1,

-tuúmque

Significant initum perculsæ corda tua vi. Lambinus.

Ineptus, Adiectiuum {[illegible]} Non aptus. Cicero 2. de Oratore, Quem enim nos ineptum vocamus, is mihi videtur ab hoc nomen habere ductum, quòd non sit aptus, idque in sermonis nostri consuetudine perlatè patet. Nam qui aut tempus quid postulet non videt, aut plura loquitur, aut se ostentat, aut eorum quibuscum est, vel dignitatis, vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinnus, aut multus est, is ineptus dicitur. Donatus Ineptum dici ait, quòd à quouis reprehendi potest. Terent. Adelph. 1. 1,

Vestitu nimio indulges, nimium ineptus es.

Non ineptus, Vide NON.

Causa inepta. Terent. And. 1. 5,

-ecquam vllum me verbum potuisse proloqui:

Aut vllam causam, ineptam saltem, falsam, iniquam? obmutui.

Chartæ ineptæ Horat. 2 epist. 1.

Labor ineptus Plin. epist. 9.

Lenitas inepta. Terent. Adelph. 3 3,

-inepta lenitas

Patris, & facilitas praua.

Lusus inepti. Ouid. 2 Trist.

Negotium ineptum & Græculum. Cic. 1. Tuscul.

Risu inepto res ineptior nulla est Catul. in Egnat. epigr 37.

Via inepta, incommoda, difficilis. Cic. ad Attic. lib. 16. 337, Longum sane iter, & via inepta.

Ineptum est de tam perspicua istius impudentia pluribus verbis disputare. Cic. 3. Verr.

Insolens & ineptum. Cic. in Orat. Hoc esse Atticum in Lysia, non quòd tenuis sit atque inornatus, sed quòd nihil habeat insolens aut ineptum.

Ineptum id dicitur, quod est alienum à re, à persona, à causa, à loco, à tempore, à modo.

Ineptio, ineptis, ineptiui {[illegible]} ineptîre, Facere aut dicere quod neque loco, neque tempori, neque rebus, neque personis conueniat. Terent. Phorm 2. 3,

-non ego mihimet non desinam,

Donec perfecero hoc. P. ineptis. Idem Adelph. 4. 8.

Ineptia, ineptiæ {[illegible]} quod in plurali sæpius reperitur, tam verborum, quàm factorum est. Terent. Phorm. 4. 3,

Vt ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias. Plaut. Merc. 3,

Ineptia, stultitiáque adeò, & temeritas. Cicero ad Appium, lib. 3. 7, Quæso etiámne tu has ineptias, &c. Idem 1. Tusculan. Ineptiæ pene aniles.

Lectores ineptiarum. Catul. ad Aurelium, epigr 16.

Iacere aliquid ineptiarum. Catul ad Flauium, epigr 6.

Ineptè, Aduerbium {[illegible]} Minus aptè, & imprudenter. Plautus Mostel 7,

Interdum ineptè stultus es. Cic. 1 Tusc Ineptè sanè. quis est enim, &c. Idem 1. Acad. Nam etsi non sus Mineruam, vt aiunt, tamen ineptè quisquis Mineruam docet.

Molitur aliquid ineptè Horat. de Arte.

Ineptitudo, pro Ineptia. Cæcilius [illegible], Qui homo ineptitudinis cumulatus, cultum oblitus est. Nonius.

Inequito, inequitas, pen. corr. inequitâre. Macrob. lib 7 cap. 15, Quæ ergo coniicit de carne lutulenta, audet inequitare Philosophiæ, de incorporeis & verè diuinis certa ratione tractanti. De medicina loquitur.

Inequitabilis, & hoc inequitabile, penul. corr Non equitabilis. Curtius lib. 8, Imber violentius quàm aliàs fusus campos lubricos & inæquitabiles fecerat.

Inermo, inermas {[illegible]} inermâre, Armis spoliare. Festus.

Inermis: & hoc inerme {[illegible]} Qui armatus non est. Sisenna Histor. lib. 4, Plerique inermes in castra persugiunt. Cic ad Brut. 10, Peterent eos, inermes, saucios cum sunt nostri cuncti persecuti.

Inermis & Armatus, cõtraria. Cic Anteq. iret in exil. Cædam inermis armatis, innocens nocentibus, &c.

Arcus inermis. Stat. 1. Sylu. 2.

Dextra inermis. Virgil. 11 Æneid.

Hostis inermis. Propert. lib 4 eleg 2.

Vulgus inerme. Ouid. 3 de Arte.

¶Inermis ac nudus in differendi arte, per translationem. Cicero 1. de Finib.

Amor inermis. Tibul lib. 2. eleg 6.

Inermus, Adiectiuum {[illegible]} Idem. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12, Ita enim Romam erat nunciatum, ita persuasum omnibus, cum paucis inermis, perterritis metu, fracto animo fugisse Antonium. Sallust. in Iugurth. Neque quenquam decere, qui manus armauerat, ab inermis pedibus auxilium petere. Sic enim legit Nonius, capite De mutata declinatione.

Omnia cedebant armatis nuda & inerma. Lucret. lib. 5.

Vulgus inermum. Virgil 11. Æneid.

Inerro, inerras {[illegible]} inerrâre, Idem quod errare. Plin. lib. 1 epist. 6, ad Cornelium Tacitum, Experieris non magis Dianam montibus, quàm Mineruam inerrare.

Ignis inerrat ædibus. Stat. 1. Sylu. 5.

Inerrans, inerrantis, om gen. {[illegible]} Inerrãtes stellæ, quæ & fixæ dicuntur, quòd suo loco moueri non appareant. Cicero 2 de Nat. deor. Habent igitur suam sphæram stellæ inerrantes ab æthérea coniunctione secretam & liberam.

Iners, inertis, om. gen. {[illegible]} Qui sine arte est, Ignauus. Cic 2. de Finib. Sed lustremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes à maioribus nominabantur. Terent. And. 3. 5,

-atque hoc confiteor

Iure obtigisse, quandoquidem tam iners, tam nulli consilij Sum.

Iners, Otiosus, ignauus, qui nihil operis & artis facit. Virgilius 1. ecloga,

Libertas: quæ sera tamen respexit inertem.

Iners & ignauus. Cic. 4 Verr. At homo inertior, ignauior, magis inter mulieres nequam, quam impurus inter viros muliercula, &c.

Iners membris, Debilis. Plin. lib. 8. cap 21, Iuxta hanc fera appellatur catoblepas, modica alioquin, cæterisque membris iners, caput tantùm, &c.

Inertes opera amici. Plaut. Bacch. 11.

Iners ad repugnãdum Plin. lib. 9 cap. 6, Illę ad flexum immobiles, ad repugnandum inertes, & pondere suo oneratæ.

Iners in Venerem. Columella libro 6 cap 27, Quòd si admissarius inere in Venerem est, odore perstricatur, detersis spongia fœminæ locis.

Non inertissimus homo, Vide NON.

Ætas iners, Senectus. Ouid. 4. Trist. eleg. 7.

Anima iners Ouid. 13 Metam.

Annus iners. Ouid. 1. Fast.

Brachia inertia. Ouid. 5. Metam.

Bruma iners. Horat. 4. Carm. ode 7.

Caro iners. Horat. 2. Serm. sat. 4.

Corda inertia. Virgil. 9 Æneid.

Corpora inertia. Virgil. 2. Æneid.

Frigus iners Ouid 8 Metam.

Ignauum atque iners genus interrogationis. Cic. de Fato.

Glacies iners. Horat. 2. Carm. ode 9.

Glebæ inertes, Pigræ, nihil producentes. Virgil. 1. Georg.

Humor iners, cui Profluens opponitur. Virgil. 4. Georgicorum, In medium seu stabit iners, seu profluet humor.

Ingenium iners Ouid. 1. Amor. eleg 15.

Lucus iners, Quietus Stat. 10. Thebaid.

Oculos stupor vrget inertes. Virgil. 3. Georg.

Iners & desidiosum otium Cicero 2. de Lege agraria, Itaque illam Campanam arrogantiam, atque intolerandam ferociam, ratione & consilio maiores nostri ad inertissimum & desidiosissimum otium perduxerunt.

Pectus iners Ouid 5. Trist. eleg 7.

Pondus iners. Ouid. 1. Metam.

Inertes querelæ, Languidæ. Liuius 1. ab Vrbe, Mouet tum patris mœstitia, tum Brutus castigator lacrymarum atque inertium querelarum.

Sal iners. Plin. lib. 31, Refrigerandóque salem faciunt inertem nec candidum.

Segnitia inertissima. Cicero 1. de Finib. Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitiæ est, aut fastidij delicatissimi.

Senectus iners. Seneca Herc. fur. 9.

Iners, ignaua, somniculosa senectus. Cic. de Senect.

Somni inertes. Ouid 2. Amor. eleg. 10.

Tempus abibit iners Ouid. 3 de Arte.

Terra iners Horat. 3 Carm. ode 4.

Truncus iners iacet Ouid. 3. Amor. eleg 6.

Versus inertes. Horat. de Arte.

Vita inerte. Tibul. lib. 1. eleg 1.

Inertia, huius inertiæ {[illegible]} Modò pro ignorãtia artis. Vide Virtutibus affectus animus, in ARTICVL. modò pro otio, modò pro ignauia vsurpatur. Colum. in Præfat. lib. 1, Non igitur fatigatione, quemadmodum plurimi crediderũt, nec senio, sed nostra scilicet inertia minus benignè nobis arua respondent. Cic pro Rosc. Com. Non propter inertiam laboris, sed, &c. Idem lib. 2. de Orat. Duo illa relinquamus, idque largiamur inertiæ nostræ.

Inertia, ignauia, desidia, luxuria. Author ad Heren. lib. 1.

Inertiæ opponuntur Artibus. Cicero in Partit. Animi autem, aut quemadmodum affecti sunt, virtutibus, vitiis, artibus, inertiis: aut quemadmodum commoti cupiditate, metu, voluptate molestia.

Laboris inertia Cic. pro Rosc. Com.

Mollis inertia. Horat Epod 14.

Sepulta inertia. Horat 4. Carm ode 9.

Strenua inertia, Diligentia sine arte, & imprudens. Horatius 1. epist. 11.

¶Accusare inertiam, Vide ACCVSO.
Afferre inertiam, Vide AFFERO.
Segnitiem hominum atque inertiam castigare, Cic. 1. de Orat.
Fuga laboris inertiam coarguit, & desidiam. Cic. pro Murena.
Condemnare aliquem inertiæ. Cic. 1. de Orat.
Nequitiæ & inertiæ se condemnare. Cic. 1. in Catil.

Inerticulus, penult. corr. {[illegible]} Plin. lib. 14. cap. 2, Inerticulam è nigris appellauere, iustius sobriam dicturi, innocentiæ præcipuè commendabilem vino, sed viribus innoxiam. De vite. Columel. lib. 3 cap. 2.

Ineruditus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Non eruditus. Suet. de Claris Gramm. Præterea priscorum Catonis verborum inerudissimum furem. Cic. 4. Acad. Modò nequis illud tam ineruditum, absurdúmque responderet.

Inesco, inescas {[illegible]} inescare, Decipere. Translatio à piscibus & auibus, quæ propriè inescari dicuntur, hoc est, oblata esca decipi. Terent. Adelph. 2. 2, Nunquam rem facies, abi nescis inescare homines, Sannio. Liuius 2. bel. Pun. Annibal id damnum haud ægerrimè pati, quin potius credere velim inescatam temeritatem ferociora Consulis.

Ineuitabilis, & hoc ineuitabile, penult. corr. {[illegible]} Quod vitari non potest. Plin. in Paneg. Magnum & ineuitabile, ac toties cuique experiendum malum.
Ius rigidum, & ineuitabile mortis. Ouid. ad Liuiam.
Numen ineuitabile. Stat. 9 Thebaid.

Inexaminatus, pen. prod. Adiectiuum, Non examinatus. Firmic. lib. 1. cap. 2, Inexaminatæ partis allegationes.

Inexaturabilis, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Insatiabilis. Virgil. 5. Æneid. Iunonis grauis ira & inexaturabile pectus.

Inexcitabilis, & hoc inexcitabile, pen. corr. Seneca epist. 84, Oppressus inexcitabili somno.

Inexcogitatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod excogitatum & præmeditatum non est. Plin. lib 36. cap. 15.

Inexcultus, Adiectiuum {[illegible]} Gellius lib 13. cap 22, M. Cato, Consularis & Censorius, publicis iam priuatisque opulentus rebus, villas suas inexcultas & rudes, nec tectorio quidem prælitas fuisse dicit.

Inexcusabilis, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Ouid. 7. Metamorphoseos,
Grata dijs, fœlix, & inexcusabile pectus.
Onera inexcusabilia. Vlpianus in l. si fideicommissum. D. de iudiciis.

Inexercitatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Exercitato contrarium. Cicero de Senect. Quibus qui splendidè vsi sunt, hi mihi videntur fabulam ætatis peregisse: nec tanquam inexercitati histriones, in extremo actu corruisse. Sic 2. Tusculan. Inexercitatum militem.
Hebes & inexercitatus. Cic. 2. de Orat. Omnium cæterarum rerum oratio mihi crede ludus est homini non hebeti, neque inexercitato, neque communium literarum & politioris humanitatis expertis.

Inexercitus, pen. corr. {[illegible]} Idem. Cic. 5. Tuscul. Asclepiadem ferunt non ignobilem, nec inexercitum philosophum, &c. Ex vetusto codice legitur non ignobilem Eretricum philosophum.

Inexhaustus, Adiectiuum {[illegible]} Quod expleri non potest, & exhauriri. Cic. 3. de Finib. Erat enim, vt scis, in eo inexhausta auiditas legendi, nec satiari poterat. De Catone.
Inexhausta metalla, Quæ exhauriri non possunt præ abundantia. Virgil. 10 Æneidos,
... ast Ilua trecentos
Insula, inexhaustis Calybum generosa metallis.

Inexorabilis, & hoc inexorabile, penult. corr. {[illegible]} Quod exorari non potest. Cicero ad Quint. fratrem, libro 1. 2, In literis mittendis (vt sæpe ad te scripsi) nimium te inexorabilem præbuisti.
Fatum inexorabile. Virgil 2. Georg.
Inexorabilis iudex Cic. 1. Tuscul.
Inexorabilis res. Liu. 2. ab Vrbe, Leges, rem surdam, inexorabilem esse, salubriorem, &c.

Inexpectatus, penult. prod. {[illegible]} Expectato contrarium est. Quintilian. lib. 9. cap. 2, Illis non accedo qui schema esse existimant, etiam siquid nobis ipsis dicamus accidisse inexpectatum. Alia exemplaria habent inopinatum.
Hostia inexpectatus in armis adest. Ouid. 12. Metam.

Inexperrectus, Adiectiuum {[illegible]} Ouidius 12. Metamorphoseos,
Sopitus venis & inexperrectus Aphypnas.

Inexpertus, Adiectiuum {[illegible]} Id est intentatum, & nulla experientia probatum. Virgil. 4. Æneid. Nequid inexpertum frustra moritura relinquat.
¶Inexpertus, Actiuè. Horat. 1. epist. 19,
Dulcis inexpertis cultura potentis amici,
Expertus metuit. Hoc est iis qui experti non sunt, qui periculum non fecerunt.
Siquid inexpertum scenæ committis. Horat. de Arte.
Relinquere aliquid inexpertum. Virgil. 4. Æneid.
Inexpertus, cum datiuo. Liuius lib. 3 bel Pun Exercitum in tectis habuit aduersos omnia mala sæpe ac diu durantem, bonis inexpertum atque insuetũ. Item cum accusatiuo, media præpositione. Idẽ lib. 6. ab Vrbe, Iram accenderat ignominia recens in animo ad contumeliam inexperto.

Inexpiabilis, & hoc inexpiabile, pen. cor. {[illegible]} Quod expiari non potest. Cic. 2. Tuscul. Tum è Pontificio iure de cæremoniis sepulchrorum intelligi licet: quas maximis ingeniis præditi nec tanta cura coluissent, nec violatas tam inexpiabili religione sanxissent.
Implacabilis, & inexpiabilis. Cic. in Pisonem, Si aspernaretur amicitiam meam, seséque implacabilem inexpiabilémque præberet. Pro inexorabili & inexplicabili. Budæus.
Inexpiabile bellum. Cic. de Arusp. resp Ac penè huius impetij pestibus bellum mihi inexpiabile dico esse susceptum. Inexpiabile, pro pertinaci. Budæus.
Inexpiabiles fraudes Cic. 1. Tuscul.
Inexpiabile odium Romanorum in Annibalem Liu 9 bel. Maced.

Inexplanatus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt Inexplanata lingua, hoc est Impedita, neque agilis, neque etiam complanata, vt apertè proferre possit. Plin. lib 11 cap 37.

Inexplebilis, & hoc inexplebile, pen. corr. {[illegible]} Quod expleri non potest. Cic. 5. Tusc Quid verò illum, quem libidinibus inflammatum & furentem videmus, omnia rabidè appetentem cum inexplebili cupiditate.
Inexplebilis potu. Plin. lib 11. cap. 25, Itémque quum sitiunt inexplebiles potu.
Inexplebilis virtutis, veræque laudis homo Liu. 8. bel Pun.

Inexpletus, pen prod. Adiectiuum {[illegible]} vt Cædes inexpletæ Stat. 8. Thebaid. Id est nondum completæ.
Bustum inexpletum lustrabile. Lucan lib. 1.
Lacrymans inexpletum. Virgil. 8 Æneid. Hoc est, inexplebiliter. nomen pro aduerbio. Seruius.

Inexplicabilis, & hoc inexplicabile, pen. cor. {[illegible]} Quod explicari non potest Plin. lib. 23. cap. 1, De generibus singulis disserere, immensum, & inexplicabile est.
Inexplicabilis vitium error. Plin. lib. 36 cap. 13.
Inexplicabile iter. Plin. lib. 5. cap. 5, Ad Garamantas iter inexplicabile adhoc fuit.
Laquei inexplicabiles. Quintil lib. 5. cap 10.
Series inexplicabilis. Quintil. lib 5. cap. 14.
Inexplicabiles viæ continuis imbribus. Hoc est, vnde sese quis facilè extricare non queat. Liu. 10. bel. Maced.

Inexplicitus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Intricatus, inuolutus, obscurus, & qui facilè explicari non potest. Martial. lib. 9. 50,
Democritos, Zenonas, inexplicitósque Platonas.

Inexploratus, pen. prod. {[illegible]} contrarium Explorato. Liu 6. bel. Pun. Non altitudo mœnium, non inexplorata stagni vada, &c. Plin. lib 35 cap 6, Apportatur & Indicũ ex India, inexploratæ adhuc inuentionis mihi. De atramento.

Inexploratè, siue inexploratò, pen prod. Aduerbium {[illegible]} Incertò, sine exploratione atque indagatione. Gell. lib. 5. cap. 19, Sed arrogationes non temerè, nec inexploratè committuntur. Liu. 6. ab Vrbe, Inexploratò pabulatum cohortes misere.

Inexpugnabilis, & hoc inexpugnabile, penult corr. {[illegible]} Quod expugnari non potest. Liuius 2. ab Vrbe, Ibi alto atque munito loco arcem inexpugnabilem fore. Cicero 5. Tusculan. Volumus enim eum qui beatus sit, tutum esse, inexpugnabilem, septum, &c.
Cor inexpugnabile telis. Ouid. 4 Trist. eleg 9.
Pectus inexpugnabile amori Ouid. 11 Metam
Probationes inexpugnabiles. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Inexputabilis, penult corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod exputari vel numerari non potest. Colum. lib. 9. cap. 4, Verùm ex cunctis quæ proposui, quæque omisi, temporis compendia sequens (nam inexputabilis numerus erat) saporis præcipui mellis reddit thymus.

Inextinctus, Adiectiuum {[illegible]} Qui non extinguitur. Ouidius 6. Fastorum,
Ignis inextinctus templo celatur in illo, &c.
Libidinis inextinctæ homo Ouid 1. Fast.

Inextinguibilis, & hoc inextinguibile Idem. Varr. Cato, vel de liberis educand. Malè enim consuetudo diu impotata est inextinguibilis. Nonius.

Inextirpabilis, & hoc inextirpabile, pen. corr. {[illegible]} Quod extirpari & erui non potest. Plin. lib. 15. cap. 20, Radices multæ atque altæ, & ideo inextirpabiles.

Inextricabilis, & hoc inextricabile, penul. corr. Quod extricari non potest: vel vnde quis extricare se non potest. Plin. lib. 36. cap. 13, Inque basi quadrata intus labyrinthum inextricabilem. Virgil. 6. Æneidos,
Hic labor ille domus, & inextricabilis error.
Inextricabilia vitia stomachi. Plin. lib. 20. cap. 21, Semen stomachi inextricabilia vitia sanat.

Inexuperabilis, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod superari non potest.
Inexuperabilis vis fati, Liu 8. ab Vrbe.
Inexuperabiles Alpes. Liu. 5. ab Vrbe, Alpes inde oppositæ erant, quas inexuperabiles visas haud equidem miror, nulla dum via superatas.
Inexuperabilis, pro inuicto. Seneca 19 epist. Is qui philosophiam in remedium suum exercuit, ingens fit animo, plenus fiduciæ, inexuperabilis.

Infabre, pen corr. {[illegible]} Aduerbium, contrarium habet Affabre, quod Politè & elegãter significat, Liu 6 bel. Maced. Aureos torques transtulit MCCCCLXX, ad hæc auri pondo CCXIX. argenti infecti factique in Gallicis vasis non infabre suo more factis, duo millia CCXL pondo, &c.
Scalptum infabre. Horat 2. Serm sat. 3.
Infabre, Fœde: vt Affabre, Pulchre. Pacuuius, Barbaricam pestem nauibus nostris obtulit noua figura factã cõmissam infabre Nonius.

Infabricatus, pen prod. {[illegible]} Fabricato contrarium. Vergil. 4. Æneidos,
Frondentésque ferunt remos, & robora syluis
Infabricata, fugæ studio.

Infacetus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Faceto contrarium. Plaut. Trucul. 2,

Quid tam infacetus Lemno aduenicns?
Non infacetus homo Cic 3. Offic.
Non infaceto lepôre. Plin lib. 37. cap 1.
Non infacetum mendacium Cic. pro Cælio.
Seclum infacetum Catul in amicam Formiani, epig 40.
Infacetiæ, infacetiarum {[illegible]} vt
Plena infacetiarum annales. Catul. in Annales Volusij. 34.
Infacundia, huius infacundiæ. Gell. lib 11. cap 16, Tui erroris culpam esse intelligo in mea scilicet infacundia. Id est imperitia dicendi.
Infacundus, Adiectiuum, Inelegans Liu. 4. ab Vrbe, Et Tribunus plebis vir acer, nec infacundus nactus inter aduersarios, &c.
Infacundior homo. Liu. 7. ab Vrbe.
Infamis & hoc infame, penult prod. {[illegible]} Quasi sine fama, turpis, qui male audit. Cicero 6 Verrina, Qui in oppido multas familias totas in perpetuum infames tuis stupris flagitiisque fecisti.
Homines cæteris vitiis atque omni dedecore infames. Cic. pro Cluentio.
Infamem facere. Terent. Heaut. 5. 4.
-ea caussa magis
Patiar Clitipho flagitiis tuis me infamem fieri.
Infames frigoribus Alpes, Horrendæ & pertimescendæ propter frigora. Liu. 1 bel. Pun. Ob id meritum commeatu copiâque rerum omnium & vestimentis est adiutus, quæ infames frigoribus Alpes præparare cogebant.
Infamis annus pestilentia. Liu. 8 ab Vrbe, Illud peruelim (nec omnes authores sunt) proditum falso esse: venenis absumptos, quorum mors infamem annum pestilentia fecerit, sicut proditur.
Carmen infame. Ouid. 1. de Remed. amor.
Infamis ac nefaria cera. Cic. 1 Verr. Ceratam vnicuique tabellam dari cera legitima non illa infami ac nefaria.
Genus infame Danai. Horat. 3. Carm. ode 14.
Ludi infames. Propert lib 3 eleg 14.
Infame nomen. Plin lib. 33 cap. 3.
Infame os Antonij. Turpe & immundum. Cic. 11. Philipp.
Terræ infames cæde Ouid. 13. Metam.
Vita infamis. Lucret. lib 3.
¶Infamis dictus est ab antiquis digitus medius propter ignauiam, quoniam indigere videatur aliorum defensione. Pers. sat 2.
Infami digito lustralibus antè saliuis Expiat
Infamia, infamiæ {[illegible]} Nota, macula, probrum, nota turpitudinis. Terent. And 2. 6.
-cauit ne vnquam infamiæ
Ea res sibi esset. Sueton. de Claris Gramm. Sed maximè flagrabat libidinibus in mulieres vsque ad infamiam vtis. Cic. 5. Verr. Nihil ad tuas aures de infamia tua peruenisse.
Metus infamiæ Tacit lib 10.
Intactus infamia, Vide INTACTVS.
Temporis infamia Ouid 1 Metam.
Inueterata infamia. Quintil. lib. 6. cap. 5. Ex Cic. Cluentiana.
Mendax infamia. Horat. 1 epist 17.
Vetus infamia est in saxo Ouid. 5. Metam.
¶In infamiam accedere. Plaut Trinum. 4.
Aspergere infamia. Cic. Qui istius facti non modò suspicione, sed ne infamia quidem est aspersus.
Attingit eum infamia, Vide ATTINGO.
Auertere ab infamia, Vide AVERTO.
Irrogare infamiam. Papinian in l. ex ea causa quæ infamiam non irrogat D. de postulando. Vlp in l quid ergo. § ex compromisso D. de iis qui notantur infamia. Rursus ibidem in fine.
Notari infamia Vlp in l 1 in princ D de iis qui notantur infamia. Et in l. furti § 1 D. eod. tit. Rursus in l parentes. D. eod. tit.
Laborare infamia. Vlpianus in l. furti. §. 1. D. de iis qui notantur infamia.
Importare infamiam Martianus in l. ictus. D. de iis qui notantur infamia. Ictus fustium infamiam non importat: sed causa, propter quam id pati meruit: si ea fuit, quæ infamiam damnato irrogaret.
Conflare infamiam. Cic pro Cluent.
Concipere infamiam Cic Verr. 2.
Delere infamiam. Cic 1 Verr.
Esse infamia, Esse in infamia, Esse infamiæ. Cic. ad Attic. 2. Et Terent. in And.
Eximere aliquem infamiæ, Vide Pœnæ eximere, in EXIMO.
Fugere vel effugere infamiam. Cic Famil. 1.
Habere infamiam. Cic pro Flacco.
Malignum infamiæ vulnus infligere Firmic lib 6. cap. 10.
Inurere infamiam alicui, Vide INVRO.
Leuare sese infamia, Vide LEVO.
Liberare infamia, Vide LIBERO.
Pulsari infamia. Firmic. lib. 5 cap 1, Matrimonium contrahet cum muliere vidua, vel quæ publica pulsetur inuidia.
Spargere aliquem infamia Firmic. lib. 6. cap. 14.
Subire infamiam. Cic. ad Q. frat.
Infamo, infamas, pen. prod. {[illegible]} infamâre: Ignominiam vel notam inurere, ignominia notare. Quintil lib. 10. cap 1, non procul à fine. Deinde quum se iactaret, eodem modo dicere Senecam, infamabat. Seneca, Desinant denique infamare nos tanquam incredibilia iactantes.
Infamare parricidij. Quintil. 8. Declamat.
Animum infamare timore. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 6.
Funera infamantia bellum. Stat 9 Thebaid.
Ferrum infamare veneno. Sil. lib. 1.
Officia alicuius infamare. Quintil. lib. 2. cap 15. Qui quum longè sit à voluntate infamantium oratoris officia, finem artis temere comprehendit.
¶Infamare, Diuulgare. Liuius 10. belli Macedon. Infamandæ rei causa ianuam obserari iubet.
¶Infamare agrum. Colum. lib 1. cap. 7. Ita fit, vt & actor & familia peccent, & ager sæpius infametur. Hoc est vt agro imputetur peccatum familiæ. Idem lib 9 cap. 8, Nō sunt degeneres intermiscendæ, quæ infament generosas.
Infamari e[illegible] eque, Id est infamia notari. Paulus in l. non est. D. de ritu nuptiarum.
Infamatus, pen. prod. {[illegible]} Participium. Ouid. 14. Metamorphos.
Et procul insidias, infamatæque relinquunt
Tecta deæ. Infamatam deam, Circen vocat.
Infandus, Adiectiuum {[illegible]} Arduum quiddam atque inenarrabile, & quod vix fari quis possit. Terent. Eunuch 4 3.
Perij, obsecro tam infandum facinus mea tu, ne audiui quidem.
Martial lib. 9. 10.
Immerita dabant infandas corpora pœnas.
¶Amor infandus. Virgil. 4. Æneid.
Cædes infanda. Liu 4. ab Vrbe, Infandæ colonorum cædis & defectionis authores.
Casus infandus. Virgil. 8 Æneid.
Dies infanda. Virgil. 2. Æneid.
Dolor infandus. Virgil 2 Æneid.
Ignes infandi. Virgil 1 Æneid
Labores infandi. Virgil. 1. Æneid.
Res infanda & crudelis. Cic 2. de Orat. Ex aduersario, iisdem locis ferè contraria Ex re, si crudelis, si infanda, si præter opinionem, si immerita, si misera, si ingrata, &c.
Infandum {[illegible]} Interiectio, quemadmodum Malum, & similia poni solent. Virgil 1. Georgicorum,
Infandum: sistunt amnes, terræque dehiscunt.
¶Infandum, Aduerbium Virgil 1. Æneidos,
Nauibus (infandum) amissis vnius ob iram
Prodimur. Infandum, pro Infandè nomen pro aduerbio. Potest tamen hoc loco etiam esse interiectio dolentis. Seruius.
Infans, infantis, com. gen. Substantiuum {[illegible]} Puer qui nondum fari cœpit. Cic 3. Verr. Iste infanti pupillæ fortunas patrias ademit.
Ab infante, Vide AB.
Animosus infans. Horat 3. Carm ode 4.
Crassus. Iuuenal. sat. 13.
Generosus. Stat. 4. Syl. 7.
Infans incertus. Liu. 1 bel. Maced. In Sabinis incertus infans natus masculus an fœmina esset.
Parui infantes. Lucret lib. 2.
Æditus in lucem iacuit sine viribus infans. Ouid. 15. Metam.
Continere infantem aluo, Vide CONTINEO.
Expressus infans omnibus membris Quintil. lib. 2 cap. 4.
Infestat infantes æditus per estiuarum. Vide INFESTVS.
Remouere infantem, A lacte depellere. Plin. lib. 28 cap 7.
Vagitus infans. Stat 4 Syl 8.
Illa Hortensiana omnia fuere infantia. Cic. Attic. lib. 10. epist vlt. Sensus est: Quum omnia pro nobis, Hortensius, nihil præstat, more infantium
¶Infans, De brutis & auibus etiam dicitur. Plin. Quadrupedes infantes suos cognoscunt. Idem lib. 10. cap. 61.
¶Infans, om. gen capitur pro paruo Plin lib 22. cap. 22, de boleto, Nec tunicæ minor gratia in cibo infantis boleti. Ouid in Ibin, Gutturáque imbuerant infantia lacte canino. Item 4. Fastorum, Tutus vt infantis vagiat ore puer.
Pullus infans. Plin lib. 10 cap. 33, Ipsum verò nidum mollibus plumis fotu eisque consternunt tepefaciendis ouis, simul ne durus sit infantibus pullis.
¶Infans, Nō facundus, orationis facultate destitutus. Cic. de Clar. Orat. Ipsum Scipionem accepimus non infantem fuisse. Idem pro Cluentio, Tam vero tum sum perturbatus, vt omnia timerem: si nihil dixissem, ne infantissimus: si multa in eiusmodi causa dixissem, ne impudentissimus existimarer. Idem ad Q. frat. lib. 3. 10, Omnino nihil accusatore Lentulo subscriptoribúsque infantius: nihil illo consilio sordidius.
Infans historia. Cic de Claris Orat.
Infantes ac insipientes homines: quibus apponuntur Magni ac diserti. Cic. 1. de Inuent.
Pudor infans Horat. 1. Serm. sat 6, Verecundia enim nos elingues facit. Porphyr.
¶Infans, Interdum infandus est. Accius, Priusquam infans facinus oculi vescuntur mei. Sic & nefantia pro nefandis Lucilius posuit, hoc versu,
Tantalus qui pœnas ob facta nefantia luit. Turnebus.
Infantia, infantiæ {[illegible]} Ætas puerilis & inadulta. Plinius lib 9. cap. 8, Atque etiam gestant fetus in infantia.
Infantia dicitur quum quis rem aliquam nouit, & eam dicendo non potest explicare. Cic. Att. lib. 4. 15, Quomodo ergo absolutus omnino [illegible] accusatorum incredibilis infantia, Id est L. Lentuli, L. Tet. quem fremunt omnes præuaricatum. Idem in Orat. Res autem sic se habet (vt breuissimè dicam quod sentio) compositè & aptè sine sententiis dicere, insania est: sententiosè autem, sine verborum & ordine, & modo, infantia. Idem in Topic. Possunt eloquentia commutatione aliqua conuerti in infantiam.
Soluimus infantiam delicatis. Quintil. lib 1. cap. 2.
Ab infantia, Vide AB.
Infantia nasi, Vide NASVS.
Infantia pomi. Plin. lib. 15. cap. 19, Mox lacteum humorem, hoc est infantiam pomi ablatumus.
Infantaria, infantariæ {[illegible]} pro Puerpera Martial. lib 4. 43, Et quod mitteris magis, infantaria non est. De Baiis.
Infarcio, infarcis, infarsi, infartum {[illegible]} infarcire, implere. vt Parietes infarcire, apud Plin. lib. 35. cap. 14. Columel. lib. 12.

lib.12.cap 53, Et maximè in eas partes quibus ossa relicta sunt, largum salē infarcito. Id est indito. Trāquillus, Mortinedia destinanti, per vim ore dedocto infarciri cibum iussit. Budæus hic infercise legit.

Infarcire verba, Inculcare, & sine ordine inserere. Cic. in Orat. Quæ vitia qui fugerit, vt neque verbum ita traiiciat, vt id de-industria factum intelligatur: neque infarciens verba, quasi rimas expleat, &c. In vetusto exemplari legitur inferciens verba.

Infatigabilis, pen.corr. { [illegible] } Qui non defatigatur, vt Infatigabilis cursus. Plinius lib.28.cap 19, Dentes quidem eorum maximi, equis quoque adalligati, infatigabilem cursum præstare dicuntur.

Infatuo, infatuas { [illegible] } infatuāre, Reddere stultum & fatuum. Cic. pro L. Flacco, Habebat enim rhetor iste adolescentes, &c. neminem quidem adeò infatuare potuit, vt ei nummum vllum crederet. Idem 3.Philip. Vt hominem stultum magis etiam infatuet mercede publica.

Adulatio infatuat. Senec. epist 60.

Infaustus, Adiectiuum { [illegible] } Infœlix, Infortunatus. Ouid.14. Metamorphoseos,

Bella infausta gerunt, multúmque ab vtraque cruoris
Parte datur.

Infector, Infectus. Participium, Vide INFICIO.

Infectus. Adiectiuum { [illegible] } Non factus. Ex in & factus compositum. Plaut. Amph.10, Ea quæ sunt facta, infecta esse acclamitat. Ibidem,7, Vtinam di faxint infecta dicta rectè veniant tua. Id est, Vtinam quæ dicis non eueniant.

Infectum argentum, Signato opponitur. Liu. 4.bell.Maced. Argenti infecti tulit in ærarium quatuordecim millia pondo septingenta triginta duo, & signati bigatorum XVII millia viginti tria.

Cursu infecto deposcit præmia. Propert.lib.2. eleg.26.

Infectum damnum. Cic in Topicis, At si quis in pariete communi demoliendo damni infecti promiserit, nō debebit præstare quod fornix vitij fecerit.

Infecta dona facere. Plaut. Mostel.4. Id est irrita, reuocare donationem. Budæus.

Facta infecta loqui. Stat.3.Thebaid.

Fœdus infectum. Virg.12. Æneid.

Facta & infecta opera. Cato cap.2, Vbi cognouit quomodo fundus cultus siet, operáque quæ facta, infectáque sient.

Infecta pace, Non facta. Terent. Eunuch.1.2,

Infecta pace, vltrò ad eam venies, indicans
Te amare, & ferre non posse.

Pensa infecta reponunt. Ouid.4. Metam.

Sacra infecta relinquunt. Ouid.6. Metam.

Scelus infectum. Virg.6. Æneid.

¶ Diffingere, infectúmque reddere. Horat.3. Carm. ode 29.

Infecta facere, Quod factum est corrumpere. Plaut. Casin.20.

Infectum fieri non potest. Plaut. Aulul.26,

Quid vis fieri? factum est, illud fieri infectum non potest. Terentius Phorm.5.9.

Infectum reddere quicquid fieri non oportuerit. Plinius in Paneg. Intercedere iniquitatibus magistratuum, infectúmque reddere quicquid fieri non oportuerit.

Pro infecto esse. Liuius 9.ab Vrbe, Nemo quenquam deceperit, omnia pro infecto sint, recipiant arma quæ per pactionem tradiderunt.

Infectum volet esse dolor quod suaserit. Horat.1.epist 2.

Infectum, Sallustius nouo quodam modo non quod factum non est, sed quod fieri non potest dixit Eius verba sunt, Sed rex nihil iam infectum Metello credens. Id est, nihil esse putans quod non efficere Metellus posset. Hæc Turnebus.

Infelix, Vide INFOELIX.

Infensus { [illegible] } Adiectiuum ab Infero, ait Sipontinus, significat eum qui ira in aliquem elatus est, & odium gerit. Terent. Andr.1.3. Mi insensus seruat, nequam faciam in nuptiis fallaciam. Plautus Merc.18, Verùm si non amant, oderunt, molesti iidem atque difficiles, garruli, osores, infensi, iracundi, sibi suísque inuidi. Suet. in Vitell. Nulli tamen infensior quàm vernaculis.

Infensus & inimicus. Cic 2.Verr. Iam nunc timeo quidnam pro offensione hominum qui illi inimici, infensique sunt, & expectatione omnium, & magnitudine rerum dignum eloqui possim.

Infenso atque inimico animo ire in aliquem. Cic 4.Verr.

Dictis infensus amaris. Stat.2. Theb.

Ignem infensum corripit. Virg.5. Æneid.

Infensa atque inimica natura hominum generi. Cic.4 Tusc.

Valetudo infensa. Tacit.lib.14, Vitat comitantes, raras per vrbem, quasi valetudine infensa.

Infenso, infensas { [illegible] } infensāre, Verbum apud Tacitum lib 13, pro Infensum habere, Vt quasi infensantibus deis exitio tradi crederetur.

Infensare, pro Infestare. Tacitus lib.5, Adequitare castris, infensare pabula.

Infer, pro Infra, Antiquè { [illegible] } Cato de Re rust cap.149, Vbi pyrus florere cœperit, prato irriguo: vbi Super, inférque vicinus permittet, tum decedito. Putarim tamen & Super & Infer adiectiua esse: et sit Infer, infera, inferum. Super, supera, superum pro Inferior & Superior. Vicinus infer, Cuius pratum est infra tuum, siue sub tuo.

Inferiæ, inferiarum { [illegible] } sunt (ait Seruius) sacra mortuorum quæ inferis soluuntur. Virgil.10. Æneidos,

Viuentes rapit inferias quot immolet vmbris. Sueton. in Cal. Inferiásque bis annua religione publicè instituit. Cic.3. de Nat. deorum, Tertius est Idæis digitis, cui inferias afferunt.

Dare inferias manibus. Ouid 5.Fast.

Ferre inferias alicui. Virg.9. Æneid.

Mittere inferias extincto alicui. Ouid.11. Metam.

Sacrare vmbris æternas inferias. Stat.lib.3.

Inferior, Vide INFERVS.

Infernas, infernatis, pen.prod sicut Supernas, om.gen. { [illegible] } Plin.lib.16.cap.39, Et ideo Romæ infernas abies supernati præfertur. Vitruuius, Infernatia ligna sunt quæ ex Apēnino, parte qua inferum mare spectat, cæduntur: supernatia è diuerso.

Infernus, Adiectiuum { [illegible] } vt Infernus fluctus, quasi intimus & profundus. Plin.lib.2.cap.47, Quoniam ille infernus fluctus ea immanis spirat.

Aquæ infernæ. Ouid.1. Trist. eleg.4.

Inferni dij, quibus Superi opponuntur. Liu.1.bel. Maced.

Pars inferna. Cic.2. de Nat deorum, Hic sese infernis è partibus erigit Hydra. Ex quodam poeta.

Rex infernus, Pluto. Virg.6. Æneid.

Sedes inferna. Ouid.3. Metam.

Inferna stagna. Liu.8.ab Vrbe.

Tenebræ infernæ. Horat.4. Carm ode 7.

Valles infernæ. Ouid. in Ibin.

Infernæ vmbræ. Martial.lib.1.110.

Infero, pen.corr. infers, intuli, pen.corr. illatum, pen.prod. { [illegible] } inferre, Intrò ferre, siue portare. Plaut. Curcul.2.

Me inferre Veneri nouisti am recitaculum

In ærarium inferre. Paulus in l.Senatus D. De contrahenda empt. & venditione. Senatus censuit, ne quis domum villamve dirueret, quo plus sibi acquireretur, neve quis negotiandi causa eorum quid emeret venderétve: pœna, in eum qui aduersus Senatusconsultum fecisset, constituta, vt duplum eius, quanti emisset, in ærarium inferre cogeretur: in eum verò qui vendidisset, vt irrita fieret venditio.

Fisco inferre quingentos solidos. Macer in l. Imperatores. D. De iure fisci. Hermogenianus in l. Auferetur. eod. tit.

Inferre in ignem. Cæsar 6.bell. Gall. Funera sunt pro cultu Gallorum magnifica & sumptuosa: omniaque quæ viuis cordi fuisse arbitrantur, in ignem inferunt, etiam animalia.

In paupertatem. Plaut. Truculent.2,

-velut meretrix meum herum miserum sua blanditia intulit in
Paupertatem, priuauit bonis, luce, honore, amicis.

Inferre se in templum, vel in vrbem. Cic. in Vatinium, Tu in templum Castoris te cum C. Fidulo atrato, cæterísq; tuis furiis funestum intulisti. Idem in Pisonem. Terentius post Macedonicus Imperator in vrbem se intulit, vt nullius negotiatoris obscurissimi reditus vnquam fuerit desertior.

¶ Inferre se, pro Cum impetu irruere. Liu.2.ab Vrbe, Adeò concitato impetu se intulerant Hetrusci, vt funderent ipso incursu Aricinos. Sic lib 4, Et ipse princeps calcaribus subditis euectus, effræno equo in medios ignes infertur. Idem 3.bell. Maced. Inferentem se ferociter hostem, &c.

Per medios infert se. Virg.1. Æneid.

Inferre se, pro Incedere, & composito quasi gradu cum fastu ambulare. Vel etiam simpliciter ingredi & intrare. Plaut. Milit.24. Idem Persa,13,

Hui babæ, quàm basilicè te intulisti, & facetè.

Equus se infert campo. Virg 2. Georg.

Inferre & intrudere se. Cic. pro Cæcin. Versabatur quoque eo tempore in his rationibus auctionis & partitionis: atque etiam se ipse inferebat & intrudebat, & in eam opinionem Cesenniā adducebat, vt mulier, &c. Id est, ingerebat, vt vulgo dicunt Budæus.

¶ Inferre, de mortuis dicitur. Cic.2 de Legib. Iam tanta est religio sepulcrorum, vt extra sacra & gentem inferri fas negent. Vlpianus in l.2. D. De religiosis & sumptibus funerum. Qui mortuum in locum alienum intulit, tenebitur in factum actione. Idem in titulo De mortuo inferendo l. 1, Qui inferendi mortuum ius habet, non prohibetur inferre.

¶ Inferre abortum. Plin.lib.8.cap.47, Tonitrus solitariis ouibus abortus inferunt. Hoc est, Causam esse abortus. Vide ABORTVS.

Inferre actionem cum aliquo, est agere aduersus aliquem. Paulus in l Ex facto. §. vlt. D. De peculio.

Inferre verecundiam alicui. Liu.lib.5.bell. Maced.

Inferre arma, pro Belligerare. Liu.1.ab Vrbe, Quum bellum vtrinque summa ope pararent, vtríque in eo res viderentur vtri prius arma inferrent, occupat Tullus in agrum Sabinum transire.

Bellum, Idem. Cic.1.de Diuinat. Iouem imperauisse, vt Italiæ bellum inferret.

Bellum contra patriam. Cic.2. Philipp.

Cæcitatem. Plin.lib.12.cap.8, Item laurino folio & ibi spina tradita est, cuius liquor aspersus oculis, cæcitatem infert omnibus animalibus.

Calamitatem ciuitati. Cæsar 2.bell. Gall. Qui huius consilij principes fuissent, quòd intelligerent quantam calamitatem ciuitati intulissent, in Britanniam profugisse.

Caritatem annonæ. Plin.lib.18.cap.28, Quæque nunquam annonæ intulere caritatem.

Causam, Afferre excusationem. Cæsar 1.bel. Gall. Quorum alius alia causa illata, quam sibi ad proficiscendum necessariam esse diceret, petebat vt eius voluntate discedere liceret.

Inferre causam alicui, pro Dare occasionem. Hirtius de bello Hispaniensi, lib 6. Propter pecuniæ magnitudinem aliqua ei inferebatur causa, vt eo de medio sublato, ea eius pecunia, latronum largitio fieret.

Certamen alicui, vt aliquid fiat. Liu.4.ab Vrbe, Consulibus, Tribunis pleb. certamen intulerunt, vt pars Quæstorum ex plebe fieret.

Cladem. Liu 9 bel. Pun. Omnibus pacis modo incuriosè agentibus magna clades illata.

Classes Oceano. Lucan.lib.10.

Crimen alicui, Criminari. Cic.7.Verr. Quum ipse prædonum socios putaretur, alius proditionis crimen inferret.

Crimina inferre & Diluere, contraria. Author ad Herennium lib.4,

Accusatoris officium est, inferre crimina: defensoris, diluere & propulsare.

Detrimentum, pro Damno esse. Cæsar 2.bel.Ciuil. Magnísque vltro illatis detrimentis, eos qui eruptionem fecerant, in oppidum reiiciebant.

Dolorem. Plin.lib.24.cap 9.

Faces tectis, incendere tecta. Cic.in Parad. Nisi fortè quum parietes disturbatas, aut quum tectis sceleratas faces inferebas, meorum aliquid ruere, aut deflagrare arbitrabare.

Famem ciuibus. Cic.ad Att.lib.9.181, Me meis ciuibus famem, vastitatem inferre Italiæ.

Fraudem Liu.7.bel.Pun. Ibi duo duces sagaciter moti sunt, alter ad inferendam, alter ad cauendam fraudem.

Gradum. Liu.9 ab Vrbe, Is nouus terror additus quum ex parte vtraque circumuasisset aciem, & ad terrorem hostium legiones Rom. redintegrato clamore intulissent gradum.

Gradum inferunt, quasi recentibus auxiliis aucti. Tacit.lib.19.

Hostem se alicui. Virg 10 Æneid.

Ignominiam. Liu.4.bell.Maced.

Se in periculum capitis. Cic.pro Corn.Balbo, Nequis se pro nostro imperio periculum capitis, atque in vitæ discrimen inferret.

Iniuriam socius. Cæsar 1.bel.Gall. Et libro 2. Cicero 1.Offic. Sed iniustitiæ genera duo sunt: vnum, eorum qui inferunt: alterum, eorum qui ab iis quibus infertur, si possunt, non propulsant iniuriam.

Litē. Papinian. in l.2.D.Ne de statu defunct. Præscriptio quinque annorum, quæ statum defunctorum tuetur, specie litis ante mortem illatæ non fit irrita.

Litem capitis in aliquem. Cic.pro Cluent.

In clarissimum solem lumen inferre. Quintil.lib 5.cap.12.

Mala. Plin.lib.14.cap.22, Approbauit planè quanta per temulentiam mala terrarum vrbi intulisset.

Manus alicui, Idem quod Afferre manus. Cic. in Parad. Et æquè peccare se si priuatis, ac si magistratibus manus inferantur. In vetusto exemplari legitur Adferant. Plin.epist.190.

Turba manus armatas in illum tumulit. Ouid.in Ibin.

Memoriam sempiternam in domum suam. Cic.2.Offic.

Mentionem, pro Mentionem facere. Liu 4.ab Vrbe, Et mentio primo sensim illata à Tribunis, vt alterum ex plebe Consulem liceret fieri.

Metum, Incutere timorem. Liu 6.bel.Pun Nihilo minor fama apud hostes Scipionis erat, quàm apud ciues, sociósque: & diuinatio quædam futuri, quæ minus ratio timoris reddi poterat, eo opportunè maiorem inferens metum.

Mœstitiam. Cic.1.Tusc.

Moram. Cæsar 3 bell.Ciuil. Neque verò Pompeius cognito consilio eius, moram vllam ad insequendum tulit. Id est, moram nullam fecit.

Morsus alicui. Ouid 12.Metam.

Mortem, Occidere. Plin.lib.27.cap.2.

Necem. Plin.lib.10.cap.74. Aspidem necem intulisse catulo author est Phylarchus.

Oculos in Remp. Cic.pro Fonteio, Age verò nunc inferte oculos in curiam, introspicite penitus in omnes Reipub.partes.

Odium. Tacit.lib.15, Et Lucanus Annæus, Plautiúsque Lateranus Consul designatus viuida odia intulere.

Pedem. Cic pro Cæcina. Vtrum pedem quum intulero, atque in possessionem vestigium fecero, tum expellar, atque deiciar: &c.

Inferunt pedem, vrgéntque, & impulsos semel terrore eodem agunt quo cœperunt. Liu.10 ab Vrbe.

Pedem in ædes inferre. Plaut. Amphit.8,

Neque meum pedem huc intuli etiam in ædeis.

Periculum. Cic.pro Cluentio, Et penitus perspicere debetis quid mali, quantum periculi vnicuique nostrum inferre possit vis Tribunitia, &c.

Inferre periculum capitis. Cic.2.Offic.

Prælium in castra. Liu 4 ab Vrbe, Dictator prorupto vallo iam in castra prælium intulerat.

Probrum castis, labem integris, infamiam bonis. Cic.pro Cælio.

Quæstionem. Papinianus in l.2. D. Ne de stat. defunct. Non esse libertatis quæstionem filius inferēdam, propter patris vel matris memoriam post quinquennium à morte non tentatam, conuenit.

Rationibus. Columel.lib.1.cap.7, Nam & ipsi diripiunt, & ab aliis furibus non custodiunt. sed nec condictum cum fide rationibus inferunt: ita fit vt actor & familia peccent.

Sermonem in. Cic.1.Offic. Turpe enim, valdéque vitiosum, in re seuera conuiuio dignum aut delicatum inferre sermonem.

Sermonem de re aliqua. Cic.1.de Orat. Ibi vt ea pristino sermone relaxarentur animi omnium, solebat Cotta narrare, Crassum sermonem quendam de studio dicendi intulisse.

Signa. Cæs 2. bel. Gall. Signa inferre, & manipulos laxare iussit.

Signa patriæ. Cic.pro Flacco, Damnatus est is qui Catilinā signa patriæ inferentem interemit.

Spem. Cæsar 2.bel.Gall. Huius aduentu spe illata militibus, ac redintegrato animo &c.

Stuprum reginæ, pro Stuprare. Cic.3.Offic.

Stuprum puluinaribus Bonæ deæ. Cic.de Arusp.resp.

Stuprum in domum aliquam, pro Vxorem alicuius stuprare. Cic. in Parad. Quamcunque in domum stuprum intulerint, eandem esse labem libidinis.

Sumptum ciuibus, hoc est, Sumptibus vexare, & onerare ciues. Cic.pro Flacco, Pro quo quum à L. Varino Prætore pecuniam accepisset, celauit suos ciues. vtróque iis sumptum intulit.

Supplicia vrbibus hostium. Cic. de Arusp.resp. Supplicia neque à sociorum mœnibus prohibere, neque hostium vrbibus inferre potuerunt.

Suspicionem. Cæsar 3.bell.Ciuil. Ex fremitu equorum illata suspicione, ad suos se recipere cœperunt.

Terrorem, pro Terrere. Cic.pro Milone, Satis declarat se non terrorem inferre vrbis.

Terrorem intulerat Ioui. Horat.3.Carm.ode 4.

Tributum studio alterius. Columel.lib.1.cap.1, Nec minori fide pro virili parte tributum nobis intulerunt Lysimachus & Cleobulus. Paulo antè dixerat, Aliquod stipendium nostro studio contulerunt.

Inferre verecundiam alicui. Liu lib.5.bell.Maced. Aduentum eius & maiestatem ad verecundiam inferēdam Romanis maiorem vim habituram quàm arma.

Vestigia aliquò. Lucret.lib.6.

Vim & manus alicui. Cic.in Catil. Iam mihi Consuli hoc ipso in templo iure optimo Senatus vim & manus intulisset.

Vulnera alicui, Vulnerare. Cæsar 5.bell.Gall. Multis vltro vulneribus illatis. Sic lib.2 bell.Ciuil. Multa nostris de improuiso imprudentibus atque impeditis vulnera inferebant.

¶Inferre, Soluere. Scæuola in l. De accessionibus. D. De diuer.tēp. præscrip. Iam enim illo in tempore, quo contrahebas, videris te concessisse venditionem, si pecuniam non intulisses.

Illatus, pen.prod Participium, Vide in superioribus exemplis.

Illatio, Verbale (εἰσφορά) Vlpian.in l. 2. D.De religiosis & sumptibus funerum, De ea autem illatione Prætor sensit, quæ sepulturæ causa fit.

Inferus, infera, inferum, pen.corr. (ὁ κάτω) Ab infra dictum est, teste Sipontino Quod infra est. vt Inferum limen. Plaut.Merc.21, Varro, Nubes aquali frigida, velo leues cæli cauernas aurea subduxerant, aquam vomentes inferam mortalibus. Cic. 1. Tusc. Eadémque ab animo tanquam ab oculis caliginem dispulit, vt omnia supera infera, prima vltima, media videremus.

Inferi. inferorum (οἱ κάτω) Qui infra alios sunt positi & siti. Cic.pro Cluent. Núc quidem quid tandem illi mali mors attulit? nisi fortè ineptiis, ac fabulis ducimur, vt existimemus illum apud inferos impiorum supplicia perferre, ac plures illic offendisse inimicos, quàm hic reliquisse. Plaut. Aulul.ta,

· siquid coxerint,

Superi incœnati sint, & cœnati inferi.

Inferior, & hoc inferius (καταώτερος, ἡττων, ὑποδεέστερος, ἥσσων) Cōparatiuum ab inferus. Cic.4 Tuscul. Inferior ambulatio.

Inferior & superior cæteris rebus. Cic.1. Verr. Tu quum omnibus rebus inferior sis, hac vna in re te mihi anteferri putas oportere, quòd Quæstor illius fueris. ego, si superior cæteris rebus essem, te hanc vnam ob causam accusatorem repudiari putarem oportere.

Inferior belli laude. Cic.1.Offic. Timotheus Cononis filius, qui quum belli laude non inferior fuisset, quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenii gloriam adiecit.

Multo inferior Marte & armis. Propert.lib.2.eleg.9.

Ætas inferior. Cic.4.Acad. Quis hunc philosophum non anteponat Cleanthi, Chrysippo, reliquísque inferioris ætatis?

Inferiores virtute casus ducere. Cic.de Amic. Hanc esse in te sapientiam existimant, vt omnia tua in te posita esse ducas, humanósque casus virtute inferiores putes. Id est, minoris facere casus quàm virtutem.

Inferiore genere orto cedendum putauit. Cic. Aoseq.iret in exil.

Inferius Ouid.2.Metamorphoseos,

Inferiúsque suis fraternos currere Luna

Admiratur equos.

Cælum sidet inferius mari. Horat.Epod.5. Hoc est, descendet inferius quàm sit mare.

Inferius maiestate. Corn Tacit.lib 3, Tiberius atque Augusta publico abstinuere, inferius maiestate sua rati, si palam lamentarentur.

Infimus, infima, infimum, pen.corr. (ἔσχατος) Superlatiuum. Plaut. Curcul 9, In loco infimo boni homines atque dites ambulant.

Infimi homines, Id est contempti, nullo in honore habiti, vel abiectæ conditionis. Terent. Eunuch 3.2,

Tace tu, quem ego esse puto infra omnes infimos

Homines. Cic.3 de Legib. Homo omnium infimus & sordidissimus.

Infimus ciuis. Cicero 5.Verr. cui contrarium est Summus: vt pro Fonteio, Non modò cum summis ciuitatis nostræ viris, sed cum infimo ciue Romano quisquam amplissimus Galliæ comparandus est.

Aduersus infimos etiam iustitia seruanda. Cic.1.Offic.

Infima fortuna homines. Cic.5.de Finib.

Ab infima plebe compleri gradus tēplorum. Cic.ad Att.lib.4 70.

De gente infima. Horat.2.Carm.ode 3.

Infimo loco natus. Cic.pro Flacco, Siquidem infimo loco natum, nullo splendore vitæ, nulla commendatione famæ defenderem: tamen, &c.

Infimis precibus aliquid petere, Quibus nos infimos facimus & abiicimus, vt quod petimus, facilius impetremus. Liuius 9.bell.Pun. Ab eo supplex infimis precibus auxilium iniuit, quoniam bello non poterat, quatuor millia Maurorum impetrauit.

Infimum & Summum, contraria. Cic.2.de Finibus, In quo nihil æquè nec summum, nec infimum, nec medium, nec vltimum, nec extremum sit.

Infimates, pen.prod. Qui sunt infimæ sortis. Charisius lib.1, Inuenimus optimates. & infimates legimus. Plautus in Sticho, Act.3.scen. vltima,

· summates viri

Summi accubent, ego infimatis infimus. Vt enim hic & hæc nostratis, & hoc nostrate, ita hic & hæc infimatis, & hoc infimitate, dixere veteres. Dicimus autem summates, summæ conditionis, & potentiæ viros: infimates, infimo loco natos.

Inferueo, siue Inferuesco, inferuesces, inferbui (ὑποζέω) Inferuéscere Idem quod feruere. Cato cap.108, Facito bis aut ter inferueat. Idem cap.90. Et far parum facito, & fabæ tertia pars vt inferuescat. Horat. 2.Serm.sat 4.

· Hoc

Hoc vbi confusum sectis inferbuit herbis, Corycióque, &c.

Inferuefacio, cis, inferuefeci, inferuefactum ([illegible]) inferuefácere. Columel. lib. 9. cap. 15, Omnia eadem æquis ponderibus in vnum læuigata, & fictili vase cum aminæo vino inferuefacta. Idem lib. 12. cap. 17, Liquatúmque acetum inferuefaciant.

Inferuefio, pen. prod. inferuefis, pen. indiff. inferuefieri, pen. cor. Scribon. Larg. cap. elc. Posteróque & tertio die quum inferuefiunt, reconduntur.

Infestiuus, pen. prod. Adiect. ([illegible]) Infacetus, iniucundus. Gell. Homo subagresti ingenio & infestiuo.

Infestus, Adiect. ([illegible]) Qui alicui malum infert: & est plus quàm inimicus, támque ad aetsus eum fertur. Plaut. Casin. 15,

-nunquid mihi quoque minatur?

P. Tibi soli infesta est plus quàm cuiquam.

Infestum ferri in suos. Cic. pro Rosc. Amer. Is qui ardens auaritia feratur infestus in suos.

Infestus aut inimicus. Cic. 5. Verr. Quis hunc audes dicere aratoribus infestum aut inimicum fuisse?

Habere aliquid infestum, pro Infestare. Liu. lib. 9. Decad. 4, Qui vias latrociniis, pascuáque publica infesta habuerant.

¶ Acies infestæ, Vide ACIES.

¶ Infestus, Passiuè, Qui infestatur, & cui malum infertur. Liu. 2. ab Vrbe, Breuique adeò infestum omnem Romanum agrum reddidit, vt non cætera solùm ex agris, sed pecus quoque omne in vrbem compelleretur.

Infestus ager ab nobilitate, Vide AB.

Amor infestus. Catul. ad Iuuentium, epigr. 94.

Animo infesto reprehendere. Brutus ad Cic. 16, Benefacta pro debitis exigimus: quæ aliter eueniunt, et decepti ab his, infesto animo reprehendimus.

Arma infesta. Ouid. 5. epist. 19.

Clamor infestus & inimicus. Cic. 3. Verr. Clamore Populi Romani infesto atque inimico excitatum.

Dictis infestis discerpere aliquem. Catul. de coma Beren. 61.

Enses infesti. Stat. 1. Achil.

Fortuna infesta, cui Prospera opponitur. Cic. ad Octauium.

Hostes infesti. Ouid. 1. Amor. eleg. 9.

Itinera infesta. Cæsar 8. bell. Gall. Infestísque itineribus commeatus complures qui comportabantur in hiberna Romanorum, intercipiebantur. Sic 3. bell. Ciuil. Sic Infestum mare, Cicero Attico, libro 9.

Latrones infesti. Horat. 2. Serm. sat. 1.

Mare infestum habere. Latrociniis mare infestare. Cicero lib. 3. de Rep. Nam quum quæreretur eo quo scelere impulsus mare haberet infestum uno myoparone. Eodem, inquit, quo tu orbem terræ.

Crudelis & infesta huic mater. Cic. pro Cluent.

Oculis infestis conspicere. Cic. 1. in Catil.

Odium infestum. Cic. 5. Verr. Qua de causa excitatum esse dicamus in aratores tam infestum odium atque tantum?

Prouincia infesta, Non ab hostibus aut prædonibus tuta. Cicero 2. de Inuent. Quòd tamen excursionibus & latrociniis infestam prouinciam redderent. Budæus.

Quietem infestam facere alicui. Lucret. lib. 4.

Infestior saltus. Asin. Poll. ad Cic. lib. 10. 31, Nam saltus Castulonensis qui semper tenuit nostros tabellarios, etsi nunc frequentioribus latrociniis infestior factus est tamen, &c. Hoc est, periculosus.

Senectus infesta, Molesta & grauis. Liu. 1. ab Vrbe, Tum verò in dies infestior Tullij senectus, infestius cœpit regnum esse.

Signa infesta dicuntur quæ aduersum tendũt: hoc est cerilla in hostem contra, vt molestiam inferant. Hæc Valla lib. 4. Cæs. 6. bel. Gall. Illi vbi præter spem quos fugere credebant, infestis signis ad se ire viderunt. Sic Liu. 4. ab Vrbe.

Tela infesta. Virg. 5. Æneid.

Terra infesta colubris. Ouid. 4. Metam.

Vulnere infesto insequi aliquem. Virg. 2. Æneid.

¶ Infestus etiam dicitur cui infesti sunt inimici: qui in discrimine versatur, & insidiis. Cic. pro Rosc. Amer. Filij vita infesta, sæpe ferro atque insidiis appetita. Sic Catul. ad Gell. epig. 115.

Infesta salus alicuius, cui infesti sunt inimici, vt ait Gell. Cicero pro Plancio, Dolebam Iudices, & acerbè ferebam, si huius salus ob eam ipsam causam esset infestior, quòd is meam salutem atque vitam sua beneuolentia præsidio, custodiísque texisset.

¶ Infestum, à Festinando dici putat Nigidius. Qui enim instat (inquit) alicui, cúmque properans vrget, opprimeréque cum studet festinatque erant contrà, de cuius periculo & exitio festinatur: is vterque infestus dicitur, ab instantia atque imminentia fraudis, quam vel facturus alicui, vel passurus est. Ex Gellio, libro 9. cap. 12.

Infesto, infestas ([illegible]) infestáre, Crebris incursibus molestiam inferre, et ait Valla. Plin. lib. 7. cap. 2, Quos à gruibus infestari Homerus quoque prodidit. De Pygmæis.

Charybdis infestat aquas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.

Infestare, pro Vitiare. Plin. lib. 15, Arborem ipsam fertilitate consumi: musco præterea rubro infestari. Budæus.

Infestare rudes animos superstitione. Colum. lib. 11. cap. 1.

Infestantur crusta Austris & Euris. Colum. lib. 3. cap. 12.

Infestat infantes editus plenilunium. Plin. lib. 7. cap. 6.

Infestatur Asia angustiis. Plin. lib. 6. cap. 11.

Infestè. Aduerb. ([illegible]) Nox é. Liu. 6. bel. Pun.

Infibulo, infibulas, pen. corr. ([illegible]) infibuláre. Celsus lib. 7. cap. 25, Infibulare quoque adolescentulos quidam valetudinis causa consueuerunt. Eiúsque hæc ratio est. Cutis quæ super glandem est, extenditur: notatúrque vtrinque à lateribus atramento, quà perforatur, deinde remittitur. Si super glandem notæ reuertuntur, nimis apprehensum est, & vltrà notari debet. Si glans ab his libera est, is locus idoneus fibulæ est. Tum quà notæ sunt, cutis acu filum ducente transuitur, eiúsque fili capita inter se deligantur, quotid éque id mouetur, donec circa foramina cicatriculæ fiant. Vbi hæ confirmatæ sunt, exempto filo fibula additur: quæ quò melior, eò leuior est. Hactenus Celsus. Infibulabantur etiam comœdiarum actores, & adolescentes, cõseruandæ vocis gratia, quæ post apertam venerem tum asperior fieri, tum raucescere & mutari solet. Martial. libro 7. epigram. 81,

Menophili penem tam grandis fibula vestit,
Vt sit comœdis omnibus vna satis.
Hunc ego credideram (nam sæpe lauamur in vno)
Sollicitum voci parcere Flacce suæ.
Dum ludit media populo spectante palæstra
Delapsa est misero fibula: verpus erat.

Vnde est illud Iuuenalis, Satyra sexta,

Soluitur his magno comœdi fibula.

Cui succinit Martialis libro 12. epigram. nono, à fine, De fibula. Hoc etiam Refibulare, huiusmodi fibulam soluere. Videmus hodiéque ab Hispanis & Italis infibulari equas, vt à coitu arceantur. *Bonclen.*

Inficetissimè, pen. cor. Aduerb. Plin. lib. 35. cap. 4, Hinc enim ille Crassi oratoris lepos agentis sub veteribus quum testis compellatus instaret: Dic ergo Crasse qualem me reris. Talem inquit, ostendens in tabula pictum inficetissimè Gallum exerentem linguam. Quid autem curarit Plinius inficetissimè pingi, licet colligere ex verbis ipsius Crassi eandem historiam narrantis lib. 2. de Orat. Demonstraui, inquit, digito pictum Gallum in Mariano scuto Cimbrico sub nodis distortum, exerta lingua, buccis fluentibus. Risus est commotus, nihil tam Manciæ simile visum est. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Inficias, & **Inficiator**, Vide INFICIOR.

Inficio, inficis, pen. corr. infeci, infectum ([illegible]) inficere, Intingere, Imbuere. Plin. lib. 7. cap. 15, Ad omnem contactum adhæreos, præterquàm sibi quod tale virus infecerit. De menstruis mulierum. Ibidem, capite 56, Inficere lanas Sardibus Lydi. Subiouenerunt.

Æquor infecit sanguine. Horat. 3. Carm. ode 6.

Sanguis infecit aquas. Ouid. epist. 9.

Arcus cœlum inficit longo curuamine. Ouid. 7. Metam.

Capillos nigro colore inficiunt siliquæ eius. Plin. lib. 22. cap. 23.

Senecta infecit caput. Tibull. lib. 1. eleg. 8.

Cultros inficit sanguine. Ouid. 15. Metam.

Volumina fumi infecere diem. Ouid. 13. Metam.

Gladios inficeret sanguine. Horat. 3. Carm. ode 13.

Cortex nucis inficiens manus. Ouid. de Nuce.

Ora pallor albus inficit. Horat. Epod. 7.

Rubor igneus inficit ora. Lucan. lib. 9.

Inficere pocula veneno, Quod barbari dicunt *Venenare*, vel *intoxicare*. Virg. 2. Georg.

Inficere tabe inuidiæ. Ouid. 2. Metam.

Inficere artibus, pro Imbuere. Cic. 3. de Finib. Sed tamen iam puer infici debet his artibus, quas si dum est tener, combiberit, ad maiora veniet paratior. Budæus.

Inficere ac flectere. Cic. 1. de Legib. Qui teneros ac rudes quũ acceperunt, inficiunt & flectunt vt volunt.

Inficere peregrinis moribus, opinionum prauitate, & similibus. Liuius. Hoc luxu & peregrinis infecti moribus. Id est imbuti & vitiati. Cic. 3. Tuscul. Idem ad Att. lib. 1. 8, Sed vereor ne hoc quod infectum est, serpat longius. Id est, inquinatum, contaminatum. à labe metaphora deducta, quæ ex oleo facta, serpit latè in ea re quam semel infecit.

Deliciis, otio, languore, desidia animum inficere. Cic. 4. Tuscul.

Infectus, Participium ([illegible]) Tinctus. Plinius lib. 11. cap. 37, Mulieribus etiam palpebræ infectæ quotidiano: tanta est decoris affectatio, vt tingantur oculi quoque.

Infectum mare, Venenatum. Sueton. in Calig. Inuenta & arca ingens variorum venenorũ plena, quibus mox à Claudio demersis infecta maria traduntur non sine piscium exitio.

Tela infecta sanguine. Stat. 9. Theb.

Infectus, huius Infectus ([illegible]) Plinius lib. 8. cap. 48. De reliquarum infectu, suis locis dicemus.

Infector, Verbale ([illegible]) Qui lanas inficit, & imbuit aliquo colore. Plin. lib. eo. cap. 7, Quarto infectores lanarum vtuntur, quod glastum vocant.

Infector succus, Quo lanæ vel quidpiam aliud tingitur, & inficitur. Plin. lib. 11. cap. 8.

Inficior, inficiaris ([illegible]) inficiári, Negare dicto, non facto, inquit Valla lib. 6. Cic. pro Cluentio, Quis tum posset arguere ab Oppianico tentatum esse iudicium pecunia? quis id hoc tempore inficiari potest? Idem 3. in Catil. Nam quum id posset inficiari, repentè præter opinionem omnium confessus est. Idem pro Cluentio, Flurio legatum ex testamento inficiatum est. Idem 6. Verr. Earum autem rerum nullam sibi iste neque inficiendi rationem, neque defendendi facultatem reliquit.

Nec tuus est genitor nos inficiatus amicos. Ouid. 1. de Pont. 8.

Pars est inficiata notitiam mei. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.

Pretium rex inficiatur. Ouid. 11. Metam.

Amor inficiandus. Ouid. 2. Amor. eleg. 17.

Fama inficianda tuis factis. Ouid. 9. epist. 1.

Inficias ([illegible]) tantum accusatiui casus, & pluralis nume. solùm cum eo, is iungitur sine præpositione, vt Ire inficias, Negare. Teren. Adelph. 3. 2,

Si inficias ibit, testis mecum est annulus quem amiserat. Gell. lib. 16. cap. 19, Nautas stupefactos conuictósq; inficias ire nõ quisse. Quintil. lib. 3. cap. 7, Nec inficias eo esse quasdam &c.

Inficiator, pen. prod. inficiatoris. Verbale ([illegible]) Qui negat se vel debere quod actor petit, vel commisisse quod accusator obiicit. Cic. 1. de Orat. Quod petitoria causa comparatum esse non intelligebat: vt si ille inficiator probasset iudici antè petitam esse pecuniam, quàm

esset cœpta deberi. Vnde status coniecturalis dicitur inficialis, in quo semper reus infitiatur. Hæc Valla lib. 6. Cic. in Catil. Hosce ego nõ tam milites acres, quàm infitiatores lentos esse arbitror. Idem pro Flacco. Martial lib. 1. 98.

In tui ô fallax atque infitiator eamus.

Infitiatio {ἄρνησις} Aliud verbale. Negatio. Cic. 2. de Orat. Sic in Parti. Primus ille status rationem habet iniqui criminis, ipsam negationem infitiationémque facti.

Nuda infitiatio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Infitialis, & hoc infitiale, pen. prod. {ἀρνητικὸς} vt infitialis status, Qua tenus infitias, & negantur obiecta. Vide INFICIATOR. Cic. in Topic. Itaque aut infitialis, aut coniecturalis prima appellatur.

Infidelis. Vide INFIDVS.

Infidus, Adiectiuum, pen. prod. {ἄπιστος, ἀπειθής} à Fido, fidis deriuatur, quod habet primam longam, significat autem cum cui non est fidendum. Cic. de Prouinc. Consul. Cæteræ partes à gentibus aut inimicis huic imperio, aut infidis, aut incognitis, aut certè immanibus & barbaris.

Fidus & Infidus, contraria. Cic. de Amic. Tum quum exul esset, se intellexisse quos fidos amicos habuisset.

Infidum fœdus. Liu. 7. ab Vrbe, Et propter Latinorum infidum iam diu fœdus, Priuernates, &c.

Mare infidum. Lucret. lib. 2.

Infidi fratres. Virg. 2. Georg.

Infida pax. Liu. 9. ab Vrbe, Ad Æquos inde veteres hostes, cæterum per multos annos sub specie infidæ pacis quietos versa arma Romana.

Productum Infida Ouid. 3. de Arte.

Infida sedes & instabilis. Plin. lib. 36. cap. 15. Super omnia erit populi furor, sedere ausi tam infida, instabilíque sede.

Infida regni societas. Liu. 1. ab Vrbe.

Infidus socius. Liu. 4. bel. Pun. Et 2. ab Vrbe, Infida seruitia.

Vir infidus. Propert. lib. 1. eleg. 6.

Vulgus infidum. Horat. 1. Carm. ode 35.

Infida omnia atque infesta facere. Liu. 1. ab Vrbe.

Infidelis, & hoc infidele, pen. prod. {ἄπιστος} Qui non stat promissis, & promissam fidem non exoluit, quin potius violat. Plaut. Asin. 1. 1.

Vbi fidentem fraudaueris, ubi hero infidelis fueris. Liu. 3. bell. Pun. Sociis superbis atque infidelibus.

Allobrox nouis rebus infidelis. Horat. Epod. 16.

Infidelis & Firmus amicus, contraria. Cic. ad Catonẽ, lib. 15. 4. His ego subsidiis ea sum consecutus quæ nullis legionibus consequi potuissem, vt ex alienissimis sociis amicissimos, ex infidelissimis firmissimos redderem.

Arbitræ non infideles meis rebus. Horat. Epod. 5.

Infidelitas, penult. corr. huius infidelitatis {ἀπιστία} Fides violata, perfidia. Cæsar 8. bell. Gall. Infidelitatem eius sine vlla perfidia iudicauit comprimi posse. Cicero pro Milone, Quantæ infidelitates in amicis.

Infigo, infigis, pen. prod. infixi, infixum {ἐμπήγνυμι} infigere, Intus figere: vt

Infigere ictus corpori. Cic. 2. Tuscul.

Infigere gladium hosti in pectus. Cic. 4. Tusc.

Sagitta infigitur arbore, pro in arbore. Virg. 5. Æneid.

Infigere sagittarum venabula prætereuntibus. Plin. lib. 8. cap. 8.

Inculcare & infigere aliquid. Plin. epist. 50. Pugnaticatio etiam cursim & breuiter quæ sint inculcanda, infigenda, repetenda.

Positum & infixum in re aliqua. Cic. pro Cluent. Hoc quod in communibus hominum sensibus, atque in ipsa natura positum atque infixum est.

Infixum est animo, Id est, Vehementer inhæret memoriæ. Quintil. lib. 1. cap. 14. vbi de lectione pueri.

Infixus, Partic. {ἐμπεπηγμένος} et Aculeus infixus, Vide ACVLEVS.

Infixus animus in patriæ charitate. Cic. ad Brutum.

Infixus animo hæret dolor. Cic. 2. Philipp.

Hostis infixus mœnibus. Silius lib. 12.

Inuenis & infixa mens in castris. Cic. 1. de Nat. deor. In eas imagines mentem intentam, infixámque nostram intelligentiam capere, quæ sit & beata natura & æterna.

Infixa in tergis hostium pila. Liu. 7. bel. Pun.

Infixa animis religio. Liu. 9. bell. Pun.

Infixa memoriæ res. Liu. 3. ab Vrbe, Eò se rem vetustate obliteratam, cæterùm suæ memoriæ infixam afferre.

Telum infixum educere. Ouid. 13. Metam.

Vulnus infixum stridet sub pectore. Virg. 4. Æneid.

Hærent infixi pectore vultus. Virg. 4. Æneid.

Infimus, Vide INFERVS.

Infindo, infindis {ἐγχέω} infindere, Idem quod simplex. Virgilius ecloga 4.

Ouids, quæ iubeant telluri infindere sulcos. Sic 5. Æneid.

Infidibulum, infid. bul. Turnebus. Infidibula ab infindendo nomen sunt adepta, quibus tanquam infunduntur vasa angusti oris, vt cicci, vel dolia per tectorium, vt humor aut cinnum infunditur: ea melius censeo infundibula vel infudibula appellari. Hæc ille.

Infinitus, pen. prod. Adiectiuum {ἀπέραντος, ἄπειρος, ἀόριστος, ἀπέρατος, ἄπειρον} Finito contrariam habet significationem. Cic. pro Roscio Comœdo, Qui tantas & tam infinitas pecunias, non propter metum laboris, sed propter magnitudinem liberalitatis repudiarit.

Infinita altitudine spelunca. Cic. 6. Verr.

Infinitum genus inuenerat ad innumerabilem pecuniam corripiendam. Cic. 4. Verr.

Infinitum imperium, id est sine exceptione, vel maximum & quasi perpetuum. Cicero 4. Verr. Postquam M. Antonij infinitum illud imperium senserant. Budæus.

Labor rerum forensium infinitus. Cic. 1. de Orat.

Infinitæ quæstiones. Cic. 4. Acad.

Spatium infinitum. Lucret. lib. 2.

Infinitum tempus ætatis. Cic. 2. de Finib. Nec maiorem voluptatem ex infinito tempore ætatis percipi posse, quàm ex hoc percipiatur quod videamus esse finitum.

Spes infinita. Cicero pro Deiotaro. Vide Persequi spem infinitam, in SPES.

Versus infinitus apud Ciceronem in Oratore, est, cuius omnia verba concursione vocalium implicantur, & nulla suum finem habent, quæ res maximè hiulcum versum facit. Exempli gratia profert Cicero hunc anapæsticum.

Frugifera & ferta arua Asiæ tenet.

Ex infinito contractum tempore bellum. Lucret. lib. 2.

Ab infinito. Plaut. Mostel. 10.

Ad infinitum. Plin. lib. 13. cap. 9. Siccatus durescit ad infinitum.

In infinitum. Vide IN.

Abire in infinitum, Vide ABEO.

¶ Infinitior, Cõparatiuus. Cic. in Topic. Partium distributio sæpe est infinitior, tanquam riuorum à fonte deductio.

Infinitè, pen. prod. Aduerbium {ἀπείρως} Sine modo & ratione aut mensura. Cic. in Parad. Illi aurata tecta in villis, & sola marmorea facientes, & signa, tabulas, supellectilem, & c. Item infinitè concupiscentes, &c.

Infinitè secari atque diuidi possunt. Cic. 1. Acad.

Infinito {ἀπείρως} ablatiuus vice aduerbij. Plin. lib. 25. cap. 8. Procedente perfusione illa, quicquid in Creta nascitur, infinito præstare cæteris eiusdem generis alibi genitis.

Infinitas, pen. corr. infinitatis {τὸ ἄπειρον} Vniuersitas, generalitas, vel perpetuitas. Cic. 4. Acad. Is enim infinitatem naturæ dixit esse, è qua omnia gignerentur. De Anaximandro.

Infinitatem assignare, Vide ASSIGNO.

Infinitio, onis. Cicero 1. de Finib. Infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est. Id est infinitas, siue infinitudo. Budæus.

Infinitiuus, pen. prod. {ἀπαρέμφατος} dictio ficta, Grammaticis peculiaris: de qua abundè Priscianus, & omnes alij Grammatici.

Infinitiuus modus dicitur qui nec personis aliquibus nec numeris finitur.

Infinitiuus modus aliquando sine alterius verbi adminiculo poni solet. Virg. 1. Æneidos,

-méne incœpto desistere victam? Subintelligitur autem, Veréne ita est.

Infinitiuus, pro Indicatiuo. Terent. Eunuch. 3. 1.

-inuidere omnes mihi,

Mordere clanculum. Id est inuidebant.

Infinitiuus, cum verbo LICET, vel EST, in sermone generali positus. Gell. Multos videre est pecuniæ cupidos. Hoc est, multi videri possunt. Cicero 1. Offic. Videre etiam licet plerosque non tam natura liberales, quàm quadam gloria inductos, vt benefici videantur, facere multa.

Infinitiuus passiuus post verba NOLO, VOLO, MALO, sæpius atque multo vsitatius in persona quam collocatur. Quintil. Nec mihi vnquam tanta fuit cura breuitatis, vt non ea quæ credibilem facione expositionem, inferri velim. Cicero, Pluribus nominibus vnam rem declarari volo.

Infinitiui futurum actiuum. Plaut. Milit. 15.

Hercle credo te facilè impetratum ire. Id est, te impetraturum.

Infirmus, Adiectiuum {ἀσθενής, ἀδύνατος} Quod firmo contrarium est, hoc est imbecillis & debilis. Cic. 1. Acad. Et simul assidamus, inquam, si videtur. Sané illud quidem, inquit. Sum enim admodum infirmus.

Infirmissimus ac desperatissimus homo. Cic. in Pison. Nunc etiam in hac quotidiana, assidua, vrbanáque vita splendorem tuum, gratiam, celebritatem domesticam, operam forensem, consilium, auxilium, authoritatem, sententiam Senatoriam nobis, aut verius dicam, cuiquam ex infirmissimo ac desperatissimo ante laturos?

Impares & infirmi. Quintil. lib. 4. cap. 5. Si nos infirmos, & impares agentium contrà ingeniis dixerimus.

Infirmi ad resistendum. Cæsar 3. bell. Ciuil.

Sum paulo infirmior. Horat. 1. Serm. sat. 9.

¶ Actor infirmus. Quintil. lib. 6. cap. 1. Quẽ melius infirmus actor tacitis iudicum cogitationibus reliquisset. De affectu.

Ætas infirma. Ouid. 6. Fast.

Infirmus animus pueri. Terent. Hecyr. 3. 1.

Pueri inter sese quam pro leuibus noxis iras gerunt.

Quapropter? quia enim qui eos gubernat animus, infirmum gerunt.

Artus infirmos baculo sustinet. Ouid. 6. Metam.

Caput infirmum. Horat. 1. epist. 17.

Leuissimæ & infirmissimæ causæ. Cic. pro Cluent.

Cibus infirmus, Pauci nutrimenti. Celsus lib. 2. cap. 18. per totum.

Inops & infirma classis, propter dimissionem propugnatorum atque remigum. Cic. 7. Verr.

Corpus infirmum. Ouid. 19. epist. 48.

Lacerti infirmi. Ouid. 10. Metam.

Mens infirma. Ouid. 18. epist. 2.

Infirmæ nuptiæ, Friuolæ & quæ duraturæ non sunt. Terentius Phorm. 5. 1.

Quod vt facerem, egestas me impulit, quũ scirem infirmas nuptias Hasce esse.

Infirma & nugatoria res ad probandum. Cic. pro Cæcin.

Infirmi saporis vinum, Ingenerosum, debile, & quod linguam non ferit, aut penetrat. Colum. de Arb. cap. 3. Montibus clausisque difficulter vineæ conualescunt: sed firmum probúmque saporem vini præbent. Humidis & planis locis robustissimæ, sed infirmi saporis vinũ, nec perenne faciunt.

Senecta infirma. Tibull. lib. 1. eleg. 4.

Infirmissimum tempus ætatis. Cic. 4. Acad.

Infirma valetudo. Cic. pro Cluent. Et 2. de Legib.

Vires

Vires infirmæ. Tibul. lib. 4 ad Messalam.

Ætate affecta, & viribus infirmus homo. Cic. 6 Verr.

Infirmitas, pen. corr. infirmitatis {[illegible]} Imbecillitas, debilitas. Cic. de Senect. Vt enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum.

Infirmitas corporis. Cic. de Claris Orat.

Infirmitas Gallorum, Inconstantia. Cæsar 4 bel. Gall. His de rebus Cæsar certior factus, & infirmitatem Gallorum veritus, quòd sunt in consiliis capiendis mobiles, & nouis plerunque student.

Infirmitas nuptiarum. Terent. Hecy. 1.2, Quid adhuc habent infirmitatis nuptiæ?

Infirmitas oculorum. Plin. epist. 141, Pareo Collega clarissime, & infirmitati oculorum vt mihi consulo.

Infirmitas valetudinis. Cic. 1. Offic.

Infirmitas virium, Impotentia. Cæs. 7 bel. Gall.

Puerilis infirmitas. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Commendare alicuius infirmitatem. Quintil. libro 4. cap. 1, Ipsius autem litigatoris persona tractanda variè est, nam tum dignitas eius allegatur, tum commendatur infirmitas.

Infirmitate impeditus. Id est morbo. Vlpian. in l. si cui. in fine. D. ex quib. caus. maior.

Onerare infirmitatem discentium. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Separare infirmitatem à robustioribus, Quintil. libro 2. cap. 2. De pueris, ac adolescentibus loquitur.

Vltima infirmitas corporis. Cels. lib. 1. cap. 6.

¶ Infirmitas, pro Timore. Cecinna Ciceroni, lib. 6. Fam. epist. 7, Solutum existimatur, alteri maledicere: tamen cauendum est ne in petulantiam incidas. Impeditum, seipsum laudare, ne arrogantiæ vitium subsequatur. Solum verò liberum, alterū laudare de quo quicquid detrahas, necesse est infirmitati, aut inuidiæ assignetur. Vide totam epistolam, & sic interpretaberis.

Infirme, Aduerbium {[illegible]} Imbecilliter, impotenter. Cic. Senatui, lib. 15. 1, His rebus allatis, etsi intelligebam socios infirmè animatos esse, & nouarum rerum expectatione suspensos, &c.

Infirmo, infirmas {[illegible]} infirmâre, Debilitare, infirmum reddere, & etiam refellere: vt Infirmare argumenta & rationes alicuius. Cicero de Diuinat. Idem ad Atticum, lib. 6. ep. 1, Cæteri infirmant [illegible] Platonis.

Confirmare & Infirmare, contraria. Cic. in Partit. In confirmandis autem nostris argumentationibus, infirmandísque contrariis, saepe erunt accusatori, &c.

Infirmare & tollere. Cic. 4 Acad. Hoc quasi infirmat, tollítque Philo, iudicium tollit incogniti & cogniti.

Infirmare ac diluere aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. Ille quomodo crimen commentitium confirmaret, non inueniebat: ego res tam leues qua ratione infirmem ac diluam reperire non possum.

Infirmare fidem testis ad iudicem, Infirmum reddere, & ostendere periurum esse testem. Cic. pro Rosc. Com.

Legatum infirmare. African. in l. si seruus legatus §. si seruus alienus. D. de legat. 1.

Legem infirmare. Quintil. lib. 7. cap. 1, Quæramus ergo, num infirmari in aliqua parte lex possit. Liu. lib. 4 bel. Maced. Vt vnam tollendo legem, cæteras infirmetis.

Infirmare legem, pro Authoritatem adimere. Liuius libro 4. belli Macedon.

Infirmare testes. Cic. pro Cecinna.

Transactio infirmatur. Vlpian. in l. Lelegauter § item. D. de condict. indebiti.

Infirmare veritatem, Veritati contradicere. Cic. pro Quintio.

Infirmatus, pen. prod. Participium. Hermogen. in l. aufertur. D. de iure fisci. Infirmato contractu.

Infirmatio, Verbale {[illegible]} Confutatio. Cicero 1. de Inuent. Iudicatio est, quæ ex infirmatione & confirmatione rationis nascitur, controuersia.

Infirmatio rerum iudicatarum. Cic. pro Lege agraria.

Infit {[illegible]} Defectiuum verbū, pro Incipit, vsurparunt, authore Festo. Plaut. Aulul. Infit ibi postulare plorans, eiulans, &c.

¶ Infit, pro Inquit {[illegible]} Liu. 1 ab Vrbe. Ibi infit annum se tertium & nonagesimum agere. Hæc Budæus. Virgil. 5. Æneidos, Isque his Æneam solatus vocibus infit.

Infixus, Vide INFIGO.

Inflammo, inflammas {[illegible]} inflammâre, Incendere. Cic. 6. Verr. Quam quum inuestigare & conquirere Ceres vellet, dicitur inflammasse tædas iis ignibus, qui ex Ætnæ vertice erumpunt. De Proserpina.

Inflammare & incendere. Cic. 7. Verr. Classem pulcherrimam Pop. Rom. in litus expulsam & eiectam, quum primum aduesperasceret, inflammari, incendíque iussit.

¶ Inflammari, per translationem, Passiuè, pro Vehementer appetere, & desiderare aliquid. Cic. de Amicit. Honores verò quorum cupiditate quidam inflammantur, quàm multi ita contemnunt, vt nihil inanius esse, nihil leuius existiment.

Amore magno inflammatus. Virgil. 3. Æneid.

Inflammari cupiditate aliquid auferendi. Cic. 6. Verr.

Inflammari furoribus. Cic. 3. de Legib.

Inflammari incendiis cupiditatum. Cic. 5. de Finib.

Inflammantur tabie equi: hoc est ardent. Plin. lib. 25. cap. 8.

Inflammari scelere & furore. Cic. 7. Verr.

Inflammari spe potiendi. Cic. 1. de Finib.

Inflammatum studium. Cic. pro Lege Manilia.

Inflammare & augere. Cic. 1. de Finib. Quas nulla præda vnquam improbè parta minuit, sed auget potius atque inflammat.

Inflammatus ad gloriam. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7, Omnem gloriam ad quam à pueritia inflammatus fuisti, omni cura atque industria consequere.

Inflammare animum alicuius. Cic. 7. Verr. Neque cuiusquam ad inflammandos vestros animos eloquentia requiratur.

Animum inflammauit amore. Virgil. 4. Æneid.

Inflammare animum alicuius in aliquem. Hoc est augere & impellere. Cic. 4. Verr. Eum autem inimicissimi Sthenij domum suam inuitasse, vt animum eius in Sthenium inflammarent ementiendo aliquid & criminando.

¶ Inflammare inuidiam, pro Augere. Cic. 2. Verr.

Inflammare odia. Stat. 3. Thebaid.

Inflammatio, Verbale {[illegible]} vt Inflammationes mammarum, quas Græci phlegmonas vocant, nempe quando propter nimiū humorem collectum in aliqua parte, veluti cuiusdam ignis ardor sentitur. Plin. lib. 20. cap. 11.

Leuare inflammationes. Cels. lib. 2. cap. 26.

Occupat inflammatio. Cels. lib. 6. cap. 6.

Remittit se inflammatio. Cels. lib. 4. cap. 4.

Reprimere inflammationem. Cels. lib. 7. cap. 24.

Super inflammationem. Celsus lib. 5. cap. 26, Nam modò super inflammationem rubor ambit.

Inflatio Inflatus, Vide INFLO.

Inflecto, inflectis, inflexi, inflexum {[illegible]} inflectere, Idem quod flectere, vel intus flectere. Cæsar 1. bel. Gall. Quum ferrum se inflexisset.

Inflectere ad. Cic. 7. Verr. Vbi primùm ex alto sinus ad vrbem ab litore inflectitur.

Radices in nodum inflectere, Incuruare. Columella libro 5. capite 6.

Capita inflectentes. Catul. Argon. 59.

Colla inflectere ad aliquid. Propert. lib. 4 eleg. 9.

Cursus inflectitur in, Hoc est declinat, & delabitur. Plin. lib. 6 cap. 17, À Caspio mari Scythicóque Oceano, in eam cursus inflectitur, ad Orientem conuersa litorum fronte.

Oculos aliquorum inflectere. Cicero ad Quirites post reditum, Frater erat vnus, qui suo squallore vestros oculos inflecteret. Id est conuerteret ad se.

Vestigium cursus sui inflectere, A cursu suo declinare. Cic. 2. de Nat. deorum, Nam quum duo sint genera siderum, quorum alterum spatiis immutabilibus ab Ortu ad Occasum commeans, nullum vnquam cursus sui vestigium inflectat.

Inflectere leuiter potius quàm corrigere. Cicero pro Murena, Vt leuiter inflectendus potius, quàm corrigendus esse videatur.

Lacrymis inflectere aliquem. Stat. 8. Thebaid.

Inflectere ius gratia. Cic. pro Cecinna, Quod enim est ius ciuile, quod neque inflecti gratia, neque perfringi potentia, neque adulterari pecunia possit?

Orationem inflectere. Cic. de Clar. Orat. Hic primus inflexit orationem, & eam mollem, teneramque reddidit. De Demetrio Phalereo. Translatio est ab iis, qui res altas inflectunt. Sic Demetrius orationem, quæ grauis & sublimis antè fuerat, inflexit.

Sensus alicuius inflectere. Virgil. 4. Æneid.

Voces inflectere cantu. Tibull. lib. 1 eleg. 7.

Inflexus, Participium {[illegible]} vt Inflexus remus. Cic. 4. Acad.

Aratrum inflexum. Virgil. 1. Georg.

Incuruum & leuiter à summo inflexum bacillum. Cic. 1. de Diuin. Vide LITUUS.

Ceruix inflexa. Virgil. 3 Æneid.

Coma inflexum. Ouid. 4 Fast. Catul. Argon. 59.

Inflexa in se cornua. Plin. lib. 8. cap. 15, Cornibus ita in se inflexis, vt non sint vtilia pugnæ.

Genu inflexum. Propert. lib. 3. eleg. 9.

Inflexa puppis. Plin. lib. 9 cap. 30.

Sonus inflexo spiritu variatus: cui opponitur Continuus. Plinius libro 10. cap. 29, Nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo.

Inflexa iuxta tempora supercilia derisores significant. Plin. lib. 11. cap. 52. Hoc est ad tempora prominentia.

Inflexa ad miserabilem sonum vox, Hoc est conuersa. Cicero 2. de Orat.

Inflexus ictus. Plinius libro 11. capite 25, Petit & obliquo ictu, & inflexo. De scorpione.

Inflexio, Verbale {[illegible]} Cic. de Vniuers. Omnis enim orbis eorum quasi helicis inflexione vertebat.

Inflexio laterum, Vide LATUS.

Inflexibilis, & hoc inflexibile, penultima correp. {[illegible]} Quod inflecti non potest. Plinius libro 7. cap. 19, Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatémque naturæ duram & inflexibilem.

Dolorem inflexibilem (opisthotonon vocant) leuat vrina capræ auribus infusa. Plin. lib. 28 cap. 12.

Inflexibilis obstinatio. Plin. ad Traianum, lib. 10 epist. 102.

Infletus, pen. prod. Adiectiuum, Non fletus. Valer. Flacc. Argon lib. 6, de saxo in caput Monesi vibrato.

Flexit ad ignotum caput infletúmque Monesi. Ignobilem signat Monesum, & obscuro loco natum: vt per defletos duces, nobilitate insignes.

Infligo, infligis, penult. prod. inflixi, inflictum {[illegible]} infligere, Ex in & fligo antiquo verbo, quod significabat: Sternere. Est autem Incutere, siue Inferre.

Infligere colaphum, quod & infigere & impingere dicitur. Plinius lib. 8. cap. 36. Legitur in vetusto codice, inflicto colapho.

Infligere plagam. Cic. in Vatinium, Si ad cætera vulnera, quibus putasti Rempub. deleri, hanc quoque mortiferam plagam inflixisses auguratus tui.

Infligere sibi turpitudinem. Cic. in Pison. Vt mihi illa omnia immortalem gloriam dederint, tibi sempiternam turpitudinem inflixerint.

Grauiores infligere vsuras. Paulus in l. Caius. D. de vsuris & fruct. & caus.

Infligere vulnus. Cic. in Pisonem, Quæ meus discessus Reipubl. vulnera inflixit?

Inflo, inflas {[illegible]} inflâre, Turgefacere. tractum à folle, qui flatu turgescit. Vnde inflare dicitur tibicen, buccinam, vel calamus, pro Tibia canere, vel calamis. Cic. 4. Acad. Et simul inflauit tibicen, à perito carmen agnoscitur. Sic Varro 3. de Re rust. cap. 13, Vidisti ad inflatam buccinam certo tempore apros & capreas conuenire ad pabulum. Virgil eclog 5.

Tu calamos inflare leues, ego dicere versus.

Exanimat lentus spectator, sedulus inflat. Horat. 2. epist. 1.

Inflare ambas buccas, iratorum proprium. Horat. 1. Serm. satyr. 1,

-quin illis Iuppiter ambas

Iratus buccas inflet?

Carbasus inflatur Austro. Virgil. 3. Æneid.

Audierant inflari classica. Virg. 2. Georg.

Inflare sonum, Inflatione calami aut fistulæ sonum emittere. Cic. 3. de Orat. Quem seruum sibi ille habuit ad manum, cum eburneola solitus est habere fistula, qui staret occultè post ipsum quum concionaretur, peritum hominem, qui inflaret celeriter eum sonum quo illum aut remissum excitaret, aut à contentione reuocaret.

Venas inflauit libido. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Venas inflatus hesterno Iaccho. Virgil. 6 eclog.

Crescentem tumidis infla sermonibus vtrem. Horatius 2. Serm. satyra 5.

¶Inflare, Intrò flare, siue flando iniicere. Cato de Re rustica, cap. 97 de modo palumbi farciendi, Palumbum recentem vt prensus erit, ei fabam coctam tostam primum dato, ex ore in eius os inflato item aquam.

¶Inflare vehementius dicitur orator, per translationem. Cic. 1. de Legib. Fannij autem ætate coniunctus Antipater paulò inflauit vehementius, habuítque vires agrestes ille quidem atque horridas, sine nitore ac palæstra.

Inflat animos rumor, Auget, & excitat. Cic in Pisonem, Quo in oppido, quum tibi spe falsa, quòd Q. Acharium nò esse successurum putares, animos rumor inflasset, quo te modo, &c.

Inflare spem, Augere. Liu 5. bel Maced. Et quibus mendaciis de rege, multiplicãdo verbis copias eius, erexerat multorum in Græcia animos, iisdem & regis spem inflabat. &c.

Inflatum esse. Liu. 5. bel. Maced. Mentiendo inuicem, iactandóque vires, quas non haberent, inflasse vana spe, atque inflatos esse.

Inflatus, Participium {[illegible]} vt Inflatus spe atque animis Cic. pro Murena, Quum contento cursu, acerrimis ducibus, hostiũ classis Italiam spè atque animis inflata peteret.

Inflatus iactatione seueritatis. Liu. 9. bel. Pun.

Inflati lætitia atque insolentia impij ciues. Cic. 14. Philipp.

Inflatus animus, Elatus, superbiens. Cic. 3. Tusc. Sic igitur inflatus & tumens animus in vitio est.

Capilli inflati. Ouid 3. de Arte.

Colla inflata tumescunt. Ouid 6. Metam.

Inflatus aquis fluuius Liu. lib 3. bel. Pun.

Inflatus, huius inflatus, pen. prod. {[illegible]} Cic. 4. Academic. Qui primo inflatu tibicinis Antiopam esse aiunt, aut Andromacham. Sic 2. Tuscul.

Recipiunt inflatum aures. Cic. de Claris Orator. Sic oratori populi aures tanquam tibiæ sunt: eæ si inflatum non recipiunt, aut si auditor omnino tanquam equus non facit, agitandi finis faciendus est.

Inflatus diuinus, pro Afflatu & inspiratione. Cic. 1. de Diuin. Tum aliquo instinctu inflatúque diuino futura renuntiat. Budæus.

Inflabilis, & hoc inflabile, penult. corr. Lactantius de opific. Dei, cap. 11, de pulmone, Ideóque ne plenum quidem viscus effecit, sed inflabile, atque aeris capax, vt paulatim spiritum reciperet. Id est quod inflari possit.

Inflatio, Verbale {[illegible]} Flatuum in corpore generatio. Cic. 1. de Diuinat. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba vescerentur, quòd habet inflationem magnam is cibus, trãquillitati mentis quærenti vera contrariam.

Inflatio ventris. Colum. lib. 6. cap. 6.

Residet inflatio. Cels. lib. 4. cap. 5, Cibis deinde calidis, neque inflantibus, eodémque modo calidis potionibus: primò aquæ post vbi resedit inflatio, vini austeri.

Influo, influis, influxi, influxum {[illegible]} influere, Intus fluere. Varro 2. de Re rust. cap. 13, Itaque periti (qui possunt) vt eò aqua influat, eo nomine faciunt.

Influit fluuius in Pôtum: & sine præpositione, Influit Pontum. Cic. 1. Tuscul. Apud Hypanin fluuium, qui ab Europæ parte in Pontum influit, Aristoteles ait bestiolas quasdam nasci, quæ vnum diem viuant. Idem 1. de Diuinat. Fluminàque in contrarias partes fluxerint, atque amnes mare influxerint.

¶Influere, per trãslationem, Cum ingenti tumultu & magna multitudine ingredi. Cic. de Prouinc. Consul. Influẽtes in Italiam Gallorum maximas copias repressit.

¶Influere in animos, Infundi & demitti. Cic. 2. de Legib. Assentior enim Platoni, nihil tam facilè in animos teneros atque molles influere, quàm varios canendi sonos.

Influere nobis bonum dicitur, quod vltrò venit. Seneca epist. 52.

Sensim influere. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Dolor influit menti. Ouid. ad Liuiam.

Influere in animos hominum, pro *Insinuare se in gratiam hominum.* Cic. 2. Offic. Sed est alius quoque quidam aditus ad multitudinem, vt in vniuersorum animos tanquam influere possimus.

Influere in aures populi. Cic. de Amic. Quibus blanditiis C. Papyrius Consul nuper influebat in aures concionis, quum ferret legem de Tribunis plebis reficiendis.

Influens {[illegible]} Participium, siue Nomen ex participio. Plin. lib. 31, cap. 4, Mutant saporem & influentes riui.

Fortunæ influentis dona. Seneca Thyeste. 6.

Influentia negotia, Cõfertim siue simul & vbertim ruentia. Plin. in Paneg.

Influxus, huius influxus, Verbale. Firmic. lib. 1. cap. 1, Si ex solis stellarum influxibus pendeamus. Et alibi frequenter.

Infodio, infodis, pen. corr. infodi, pen. prod. infossum {[illegible]} infódere, Intus fodere. Cato cap. 3, Vinea, si macra erit, sarmenta sua concidito minute, & ibidem inarato aut infodito.

Infodere corpora terræ. Virgil. 11. Æneid.

Vngmbus infodiunt fruges. Virgil. 4. Georg.

Infodere sulcum. Colum. lib. 3. cap. 13.

Infossus, Participium {[illegible]} Plin. lib. 13 cap. 13, Maiore etiamnũ miraculo, quod tot infossi durauerunt annis.

Puer infossus humo. Horat. Epod. 5.

Infossa cerebro vulnera. Stat. 8. Thebaid.

Infœcundus, Adiectiuum {[illegible]} Fœcundo contrarium, Non ferax, Sterile. Plin. libro 11. cap 54, Oua incubari intra decem dies ædita vtilissimum est. vetera aut recentiora infœcunda. Columella lib 2. capite 4. Infœcundior materia. Et Plinius lib. 12. cap. 10, Infœcunda folia.

Fons infœcundus Ouid. 3. Trist eleg 14.

Natura infœcunda. Stat. 3. Sylu. 1.

Semina infœcunda. Virgil. 1. Georg.

Infœcunditas, pen. corr. infœcunditatis, fœm gen. {[illegible]} Sterilitas. Colum. in Procem. lib. 1, Sæpenumero ciuitatis nostræ principes audio culpãtes, modò agrorum infœcunditatem, modò cæli per multa iam tempora noxiam frugibus intemperiem.

Infœlix, infœlicis, penul. prod. om gen. {[illegible]} contrarium Fœlici, Miser, calamitosus. Terent. Eunuch. 2. 2,

At ego infœlix, neque ridiculus esse, neque plagas pati

Possum. Ibidem, 5. 5,

Prò fidem deûm facinus fœdum: ò infœlicem adolescẽtulum. Idem Adelph. 4. 2,

Næ ego homo sum infœlix.

Infœlix & ærumnosus Cic. 7. Verr.

Animi infœlix. Virgil 6 Æneid.

Cura infœlix. Ouid. 2. Trist.

Dolor infœlix Ouid. 4. Trist. eleg 8.

Infœlix ingenium. Plin. in Præfat. 17, Obnoxij profectò animi & infœlicis ingenij est, deprehendi in furto malle, quàm mutuum reddere.

¶Infœlix, Aduersus. Virgil. lib. 7. Æneid. Quæ potui infœlix. Id est aduersa, Troianis irata. Seruius.

¶Infœlix, Non fœcundus, inquit Seruius. Virgil. eclog 5,

Infœlix lolium, ac steriles dominãtur auenæ. Cic. pro Rab. perduel. reo, Caput obnubito, arbori infœlici suspendito.

Tellus infœlix frugibus. Virgil. 2. Georg.

¶Infœlix fama. Virgil. 11. Æneidos,

Hinc totam infœlix vulgatur fama per vrbem. Seruius, Infœlix fama, rerum infœlicium nuntia.

Infœlicitas, penult. corr. {[illegible]} Aduersa vel incommoda fortuna, Calamitas. Terentius Adelph. 4. 1,

Quid hoc (malùm) infœlicitatis? nequeo satis decernere. Cic 2. de Finib. Beate autem viuere, alij in alio, vos in voluptate ponitis: item contra omnem infœlicitatem in dolore.

Damnare infœlicitatis tempora, Vide DAMNO.

Infœliciter, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Terent. Eunuch. 2. 3,

-dum sequor hanc, fit mihi obuiam.

P. Incommodè hercle. CH. imò enimuero infœliciter. Liuius lib. 1. ab Vrbe.

Infœlicito, infœlicitas. pen. corr. infœlicitâre, Infœlicem & miserum facere. Plaut. Casin. 5,

-dij me & te infœlicitent, si ego in os meum

Vini guttam indidi.

Informidatus, pen. prod. Non formidatus, aba quo nihil periculi timetur. Sil. lib. 15,

Hinc tacitè nectens informidatus adire, &c. Hinc, ea parte qua decedebat æstus maris. Nectens, cogitans. Informidatus, quia non timebant Carthaginienses ab illa vrbis parte, propter mare: & ideò Scipio informidatus illac irrupit in vrbem.

Informis, & hoc informe {[illegible]} Sine forma. Plinius libro 7. capite 15, Ea est caro informis, inanima, ferri ictum & aciem respuens.

Informis res, & Formata, contraria. Author ad Herennium, libro 4.

Informes alnei. Liuius libro 1. belli Punici, Alueos informes, nihil, dummodo innare aquæ, & capere onera possent, curantes, raptim faciebant.

Informe cadauer. Virgil 8. Æneid.

Exitus repentinus, & informis. Tacit. lib. 5. non procul à fine.

Hyemes informes. Horat. 2. Carm. ode 10,

Limus informis. Virgil. 6. Æneid.

Nota informis. Propert. lib. 1 eleg. 5.

Regna informia. Lucan. lib. 2. Chaos intelligit.

Situs informis. Horat. 2. epist. 2.

Informo, informas {[illegible]} informâre, Rem aliquam inchoare, nec omnino perficere, sed principium operi quodammodo informe & impolitum dare: vt si aut figulus vasculum fingere, aut faber statuam dolare cœperit. Budæus, Informare rem aliquam, hoc est summaria descriptione designare. Virgilius 8. Æneidos,

His informatum manibus iam parte polita

Fulmen erat. Cicero in Oratore, Referamus nos igitur ad eum quem volumus inchoandum, & eadem eloquentia informandum. Ibidem, At ego in summo Oratore fingẽdo talem informabo, qualis

fortasse

fortasse nemo fuit. Idem 4 de Finib. Quódque diceris informari non posse virtutem, si quicquam nisi quod honestum sit, numeretur.

Informare, Verbum est à formis deductum: & est, quum quid non perfectè formatum, sed in aliquam formæ similitudinem est redactum.

Informare areas. Colum. lib. 11. cap. 3.

Informabitur in eam crassitudinem. Colum lib. 4 cap. 2. Sarmentis connexus velut funis informabitur in eam crassitudinem.

Informare deos coniectura. Cic. 1. de Nat. deor. Magnam turbam congreget ignotorum deorum, atque ita ignotorum, ut eos ne coniectura quidem informare possimus, quum mens nostra quidvis videamus cogitatione posse depingere.

Effigiem informat Latiam. Sil. lib. 17.

¶ Informare, Est certam morum formam animo imprimere. Cic. pro Archia, Nam ut primùm ex pueris excessit Archias, atque ab his artibus quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad scribendi studium contulit. Budæus.

Oratorem informare. Quintil. in Proœm. lib. 1.

Animus bene à natura informatus. Cic. 1. Offic. Vt nemini parêre animus bene à natura informatus velit, nisi præcipienti aut docenti, &c.

Informata cogitatio, apud Ciceronem 1. epist. ad Attic. coniecturam significat, præcipuè quum initio epistolæ Cicero scribat, Quod coniectura providere possit. Nam cogitatio informata, est cogitatio in animo formata, & quædam informatio, quæ est [illegible], quam vulgò imaginationem vocant. Turnebus.

Informatio, Verbale {[illegible]} Notio à natura animo impressa, hoc est, prænotio & prolepsis, quasi præsumpta notitia, & anticipata. Cic. 1. de Nat. deorum, Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat [illegible] Epicurus, id est anteceptam animo rei quandam informationem, sine qua nec intelligi quicquam, nec quæri, nec disputari potest.

Informatio verbi. Cic. in Partition. Ita primus ille status, & quasi conflictio cum adversario, coniectura quædam: secundus autem definitione, aut descriptione atque informatione verbi, &c. tractandus.

Inforo, inforas, pen. corr. {[illegible]} inforâre, à foro compositum, significat Dicere, seu in forum divulgare, aut in forum vocare. Plaut. Curcul. 8.

Licétne inforare, si incomitiare non licet? C. non inforabis

Me quidem: non mihi placet tuum profectò nec forū nec comitium.

¶ Inforare, Perforare, à foro, foras. Plin. lib. 17. cap 14, Timebant prisci truncum findere. Mox inforare ausi medio. Ipsúque medullæ calamum imprimebant, unum inserentes.

Infortunatus, penul prod. Adiectivum {ἀτυχής} Calamitosus, ærumnosus. Terent. Eunuch. 2. 3, O infortunatum senem. Cic. ad Attic. lib. 2. 19.

Infortunata radiatio. Firmicus lib. 6. cap. vltimo, Præsertim si eos malevolæ stellæ minaci & infortunata radiatione respiciant.

Infortunium {[illegible]} Calamitas, ærumna.

Crassum infortunium, Vide CRASSES.

Mediocre infortunium, Vide MEDIOCRIS.

¶ Infortunium ferre. Terent. Adelph. 2. 1.

Si attigisses, ferres infortunium.

Infortunium habere, Calamitosum esse. Liu 1. ab Vrbe, Ne id quidem Turnum tulisse tacitum ferunt: dixisse enim nullam breviorem esse cognitionem, quàm inter patrem & filium: paucísque transigi verbis posse: ni pareat patri, habiturum infortunium esse.

Invenire infortunium, Vide INVENIO.

Tua me infortunia lædent. Horat. de Arte.

Mactare infortunio, Vide MACTO.

Multare infortunio, Vide MVLTA, multæ.

Infortunitas, pen. corr. {ἀτυχία.} Gell lib 6. cap. 1, Itidem sunt bona & mala, felicitas & infortunitas, dolor & voluptas. Inusitatum.

Infossus, Vide INSODIO.

Infra, Præpositio {[illegible]} accusativo casui serviēs, cui contrarium est Supra. Plaut. Trucul. 7.

Sed assěrio aperite fores: quæ absorbēt quicquid venit infra pessulos.

Colum. lib 8 cap. 5.

Infra & supra. Cicero 4. Academic. Supra infra, dextra sinistra, ante post.

¶ Infra, ad personā refertur, sive ad dignitates. Terent. Eunuch. 3. 2,

Tace tu, quem ego esse puto infra omnes infimos

Homines. Id est, Quem ego posthabeo etiam infimis.

Infra ætatem. Liu. 8 bel. Pun. Sic senem se perfunctum, & me infra ætatem filij sui posuit

Infra censum & tegmentum alicuius. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Infra se putare vel iudicare aliquid. Plin. in Paneg.

Multo infra, pro Minoris pretij. Plin. lib. 19. cap 3, Nascitur in Persidé longè, sed multò infra Cyrenaicum.

¶ Infra, ad numerum referri sunt qui dicant, quòd apud Plinium, lib. 10. cap. 54, legatur, Ova incubari infra decem dies edita utilissimum: vetera aut recentiora, infœcunda. Quo loco vetera exemplaria legūt, intra: tametsi & lib 18 cap. 26, quoque legatur, In eum diem ternadena subiicito æstate tota, hyeme pauciora, nō tamen infra novena. Idem lib. 30. cap. 13, Vulnera recentia conglutinant terrena, adeò ut nervos quoque abscissos illis solidari infra septimum diem persuasum sit. De vermibus loquitur.

¶ Infrà, Adverbium est quando sine casu ponitur. Plaut. Trucul 3, Infrà sin iecit rete, pisces ne effugiat cavet.

Infrà quam, ut supra quám. Cic. 2. de Nat. deorum, Ipsius autem partes eæ quæ sunt infrà quam devoratur, dilatantur: quæ autem suprà, contrahuntur. Ita legit Budæus. Alia exemplaria habent infra id quod.

Infractio, Infractus, Vide INFRINGO.

Infræno, infrænas {[illegible]} infrænâre, Propriè est equis fræna imponere. Liu. 7. bel Maced. Pauci stabant impavidi equi, eos ipsos non sternere, non infrænare, aut ascendere faciliè poterant.

Currus infrænāt alij. Virg 12. Æneid. Currus, id est equos. Servius.

Infrænare navigia anchoris, pro Cohibere & detinere ne longius progredi possint. Plin. lib. 9. cap. 25, Quod ubi videre nautici, statim pluribus anchoris navigia infrænant.

Infrænare & domare. Plin lib 32. cap. 1, Infrænat impetus. & domat mundi ibidem nullo suo labore, non retinendo, aut alio modo quàm adhærendo. De echineide pisce.

Infrænatus, pen. prod. Participium {[illegible]} Liu. 7 bel Maced. Non stratos, non infrænatos magna pars habebant equos. Hoc est non frænatos, seu frænis munitos.

¶ Infrænati equites, Quorum equi frænos non habent. Liu. 1 bell. Pun. Quocunque circumtuli oculos, plena omnia video animorum ac roboris: veteranum peditem, generosissimarum gentium equites frænatos & infrænatos.

Manipuli infrænati. Sil lib 4.

Infrænus, Adiectivum {ἀχάλινος} Sine fræno.

Infrænus cursus, per translationem. Colum. lib. 10.

Infragilis, pen. corr. Adiectivum {[illegible]} Quod frangi non potest. Ovid. 1. Trist. eleg 4.

Si vox infragilis, pectus mihi firmius esset,

Pluráque cum linguis pluribus ora forent.

Animum infragilem tenere. Ovid. ad Liviam.

Infragilis adamas. Plin. lib. 20. in Procem.

Infrangibilis, pen. corr Adiectivum, Qui frangi nequit. Seneca de Vita beata, Quum tibi dicam, summum bonum est infrangibilis animi rigor & providentia, subtilitas, sanitas, libertas, decor: aliquid ultra quæris?

Infremo, infremis, pen. cor. infremui {[illegible]} infrémere. Sil. lib. 3,

Nec bellum rapuit tam dirum mille carinis

Acrius infremuit, trepidúmque exterruit orbem.

Infrendeo, infrendes, infrendui {[illegible]} infrendêre, Valde frendere, Propriè significat dentes præ nimia ira concutere & invicem collidere. Virgil. 3. Æneidos,

Dentibus infrendens gemitu, graditúrque per æquor

Iam medium.

Infrequens, pen. corr. om. gen. {[illegible]} Parum frequētatum, vt Infrequens forum, In quo pauci conveniunt.

Infrequens Senatus, Paucorum Senatorum conventus. Liu 3. ab Vrbe. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 14, Nam pridie Idus quum Appius Senatum infrequentem coegisset.

¶ Infrequens, Qui non frequentat. Vnde Infrequens miles dicitur à Festo, Qui diutius abest à signis. Plaut Trucul 5,

Quin ubi nihil det, pro infrequente cum mittat militia domum.

Plin de Viris illustr.

Infrequens sum Romæ. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 24, Et sum equidem, ut scribis, & Romæ, & in prædiis infrequens.

Cultor infrequens deorum Horat. 1. Carm ode 34.

Infrequens interdictum Vlpian in l. 1. D. de migrando.

¶ Infrequens, cum genitivo. Gel. lib. 13 cap. 13, Infrequens sum vocum Latinarum.

Infrequentia, huius infrequentiæ {[illegible]} Raritas & paucitas. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 18, Summa infrequentia, quum vellet cavere, à COSS. retentus est. Liu. 1. ab Vrbe, Nec agi quicquam per infrequētiam poterat Senatus.

Infrico, infricas, penul. corr. infricavi, & infricui, infricatum {[illegible]} infricâre, Idem quod fricare, & fricando contundere, vel fricando etiam illinere. Dicimus autem Infricare cas cinare, & Cinerem infricare vasi. Colum. lib 12. cap. 30, Et pondo quadrantem amphoris singulis infricato & oblinito. Plinius lib. 30. cap. 3, Et ideo tolerabilius est passeris pullorum sarmentis crematorum cinerem ex aceto infricare.

Infricatus, pen. prod Participium {[illegible]} Plin. lib. 26 cap. 8, Et infricatis polemonia, aristolochiæ decocto foliis.

Infrigo infrigis, pen. prod. infrixi, infrictum {[illegible]} Simul frigo, vel in patella, aut alio quovis instrumento. Plin lib. 20. cap. 13, Dederunt & cum bitumine infrictam potioni propter anhelitum. In vetusto tamen codice legitur infractam. De ruta.

Infringo, infringis, infregi, pen. prod. infractum {[illegible]} infringere, Idem quod frangere, & frangendo comminuere. Plin. lib 22. cap 6, Ne insidens alea infringat.

Lilia infringere. Ovid. 10 Metam.

Lingua infringitur Lucret. lib 3.

Lumbos & latus infregi liminibus. Horat Epod. 12.

Vestes infringere. Ovid 9. Metam.

¶ Infringere aliquem, per translationem. Cic. ad Att. lib. 7. 122, Ego autem quum sciam quàm sis fortis, vehementius esse quiddam suspicor, quod te cogat cedere, & propemodum infringat.

Animos infringere. Liu. 8 bel. Maced. Non tamen ita infregit animos eorum, ut absisterent impetu.

Colaphum infringere. Terent. Adelph. 2. 1,

Homini misero plus quingentos colaphos infregit mihi. Vbi Donatus, Vt illudens hoc fecisse Æschinus videatur, cum sonitu se colaphizatum significat. Infregit autem, illisit, inflixit: ut sit sensus, Inflixit homini misero plusquam quingentos colaphos.

Conatus adversariorum infringere, Amoliri. Cæs. 2. bel. Civil. Cæsar habita concione Corduba, omnibus gratias generatim agit, civibus Romanis, quòd, &c. Gaditanis, quòd conatus adversariorum infregissent.

Deos infringere humili precatu. Stat. 1. Achill.

Difficultatem montis infringere. Colum. lib 2. cap. 4.

Infringere digitos lyræ, modico planè verbo in Achilleide dixit Papinius, pro Digitos flexibiles & faciles dociléisque modorum lyræ reddere. Turnebus.

Dignitatem alicuius infringere. Cic pro Corn Balbo, Est enim labes huius seculi quædam, & macula, virtuti inuidere, velle ipsum florem dignitatis infringere.

Ius infringere. Tacit.lib.4, Nec infringendum Consulis ius, cuius vigiliis otteretur.

Spem infringere. Cic.in Orat. Quare non est, cur eorum qui studia eloquentiæ dediderunt, spes infringatur, aut languescat industria. Id est, valde frangatur.

Vim militum infringere. Cæsar 3. bel. Ciuil. Vt primus excursus, visque militum infringeretur, aciésque distenderetur, &c.

Vires alicuius infringere Propert.lib.1.eleg.13.

Grauiter infringendo. Lucret.lib 6.

Infractus, Participium {[illegible]} Colum.lib.8.cap.17, Nuces digitis infractæ sunt dandæ.

Infractus, Valde fractus Virgil.12. Æneidos,

Turnus vt infractos aduerso Marte Latinos

Defecisse videt. Seruius tamen maiorem esse sensum contendit, si infractos intelligamus pro robustis & validis: hoc est qui prius solebant infracti esse.

Æuo infracto. Sil.lib 15.

Non infractus animus: cui opponitur Confirmatus. Cic. Post reditum ad Quirites, Eum tamen vidi, quum esset summa senectute, non modo non infracto animo propter magnitudinem calamitatis, sed confirmato atque renouato. Budæus hic legit, non modo infracto animo, vt infractus non fractum significet.

Ita infracta constitit. Ouid 6. Metam. Hoc est, valdè fracta.

Loquela blanda infracta. Lucret lib.5.

Minæ infractæ. Sil lib 7. Infanæ, & nihil minus quàm fractæ Annibalis comminationes.

Infracta oratio. Liu.8 bel.Maced Et oratio fuit summissa & infracta, extenuantis opes suas, vrbiúmque suæ ditionis egestatem querentis.

Infracta res. Cic. ad Attic. lib. 9. ep.1, Tum poterimus deliberare, non scilicet integra re, sed certè minus infracta, quàm si vnà proiecetis re.

Veritas pluribus modis infracta. Tacit.lib.17.

Torpent infractæ ad prælia vires. Virgil 9. Æneid. Hoc est, antea infractæ, nunc tamen torpent. Seruius.

Vireat infracta. Stat.2. Achil. Valde fracta.

¶Infractus, Non fractus. Plin.lib 8.cap.50, Mares quàm maximè simos, longis auriculis infractísque, armis quàm villosissimis probát. Nisi fortè infractas auriculas intellexeris, nō erectas, pendulas, quasi fractæ sint.

Infractio, Verbale {[illegible]} vt Infractio animi, pro Inconstantia, vel fractione. Cic 3. Tuscul. Verisimile est igitur in quem cadit ægritudo, in eundem cadere timorem, & infractionem quandam animi, & demissionem.

Infrio, infrias {[illegible]} infriare, Idem quod friare, & in minutas partes comminuere. Colum lib 8 cap.5, Atque ita paulum triti salis vulneribus infriatur. Idem lib.7 cap.5, Superfusóque aceto, vel æris ærugine infriata.

Infrons, infrondis, Adiectiuum. vel hic & hæc Infrondis, & hoc infronde. Ouid 4. de Ponto, eleg 10,

Hic agri infrondes, hic spicula tincta venenis. Hoc est, agri sine frondibus & arboribus.

Infructuosus, penul.prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod fructum non fert. Colum.lib.11 cap.2, Post quem diem sera & infructuosa fit huiusmodi rerum cultura. Idem lib 8. cap. 4, Infructuosas vites, fœcundas sic facito.

Infructuosæ preces, Vanæ, frustra factæ, & ex quibus nihil ei qui rogat fructus aut vtilitatis prouenit. Plin.epist.176.

Infrunitus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Insipiens ac stolidus, qui nulli vsui est. à Græco deducta dictio: nam Græci [illegible] dementem dicunt. Rodi.lib.2, cap.40, Vnguentum in lenticula, Prouerbium est, in eos iactatum solitum, qui nullo rerum discrimine quas agunt aut dicunt, pari nixu cuncta moliuntur: quos, vt apud Senecam & Gellium, infrunitos appellamus, Græcè cacozelos & apirocalos. Seneca de Vita beata, vsurpat pro stolidè iactabundo, Alterum, inquit, infruniti est animi, alterum timidi ac pusilli.

Infuco, infucas, pen.prod. {[illegible]} infucare, Fuco tingere. Cic.3. de Orat. In scriptis & in dictis non aurium solùm, sed animi iudicio etiam magis infucata vitia noscuntur.

Infucare aliquid, Tegere ita falaciam vt non deprehendatur. Plaut. Milit 9,

Nunc pol ego metuo nequid infucauerit.

Infula, huius infulæ, pen.corr. {[illegible]} Fascia in modum diadematum, vt inquit Seruius in decimum Æneid. à qua dependent vittæ ab vtraque parte. Festus, Infulas, sacerdotum flaminum vocabant antiqui. Alij scribunt infulas, filamenta alba esse, quibus templa ornabantur: & moris fuisse, vt nubentes, prius quàm mariti domum ingrederentur, infulis postes ornarent. Cic.3 de Orat. Pamphilúmque nescio quem sinamus in infulis tantam rem, tanquam puériles delitias depingere. Idem 6. Verr. Præsto mihi sacerdotes Cereris cum infulis ac verbenis fuerunt. Liuius, Velata nauis infulis & ramis oleæ, Scipioni occurrit in portu Carthaginis.

Velamenta & infulæ. Tacit. lib. 9. Mox velamenta & infulas pro muris ostentant.

Infula virgineos circumdata compres. Lucret.lib.1.

Lanea dum niuea circumdatur infula vitta. Virgil 3. Georg.

Coronarum infulæ. Firmicus lib.5. cap.1, Faciétque claros, & coronarum infulis adornatus.

Infulcio, infulcis, infulcire, pro Ingerere. Seneca epist.115, Non desinit omnibus locis hoc verbum infulcire.

Infulgens {[illegible]} Participium sine verbo, Idem quod fulgens. Catul. Argon.59,

Sæpe pater diuûm templo infulgente reuisens, &c.

Infumo, infumas, penul.prod. {[illegible]} infumare, Ad fumum siccare. Plautus,

Atque bulas infumatas, & fumen. Plin.lib 28.cap 9, Et infumata pilis oculorum medetur. De cerussa.

Infumibulum, infumibuli, Vide INFVRNIBVLVM. Quam aliqui apud Plinium non Infurnibulum, neque infundibulum, sed infumibulum legunt.

Infundo, infundis, infudi, infusum, pen. prod. {[illegible]} infundere, Intus fundere.

Poculum infundere alteri. Horat. Epod. 5.

Infundere faucibus. Colum.lib.6 cap.6.

Infundere in naribus, & in vas. Colum.lib 6 cap.4. Cic.1. Tuscul. Vtrum capacitatem aliquam in animo putamus esse, quò tanquam in aliquod vas ea quæ meminimus, infundantur?

Infundere per nares. Colum lib.6 cap 5.

Infundere in alterum genus. Cic de Claris Orat. Quum homines humiliores in alienum eiusdem nominis infunderentur genus.

Infundere orationem in aures alicuius. Cic 2 de Oratore, Vt illi non infundere in aures tuas orationem, sed in animo videantur inscribere.

Infundere vitia in ciuitatem. Cic.3. de Legib. Quo perniciosius de Repub. merentur vitiosi principes, quòd non solùm vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in ciuitatem.

Infundere alicui venenum. Cic.11. Philip. At hic nuper sororis filio infudit venenum, non dedit.

Infundere cribro, pro In cribrum. Seneca de Benef 7.

¶Infundere, Supra fundere. Virgil 1. Georgicorum,

Certatim largos humeris infundere rores.

Infusus, pen. prod. Participium {[illegible]} Plin.lib.20. cap.13, Infuso in aures succo.

Collo infusus amantis. Ouid epist.1.

Infusa terræ maria. Plin.lib.32.cap.11.

Mens infusa per artus Virgil.6. Æneid.

Pax infusa per æquora. Sil.lib.9.

Infusus populi. Virgil.7. Æneid.

Infusus sol. Virgil.1 Æneidos,

Iam sole infuso, iam rebus luce retectis. Infusus sol, subauditur terris.

Infusus, huius infusus, pen.prod. m. g. {[illegible]} Plin.lib.24.cap.6, Sonitus aurium emendat infusu, strumas illita.

Infusio, Verbale, Idem {[illegible]} Plin.lib.20.cap.21, Vuinas & cibo & infusione molliri in oleo.

Infundibulum, pen. corr. n. g. {[illegible]} Instrumentum quo in vasa infundimus liquores Colum.lib.3 cap.12, Rastam supra modum velut per infundibulum transmittere imbres.

Infundibulum. Vitruuius lib.10.cap.10, vocat illud quod paulatim frumentum molis suggerit. Budæus.

Infurnibulum, pen.corr.n.g. Pala qua panes in furno disponuntur.

Infurnibulum apud Plinium lib. 24. cap.15, in quibusdam exemplaribus legitur, Radix eius imponitur carbonibus cupressi: atque is odor per infurnibulum trahitur in veterem tussi. Vbi Hermolaus, per infurnibulum: Vetusti codices per infundibulum. non displicet per infumibulum: quia Græci hoc genus hauriendi fumi ac odorisque hypocapnismon appellant.

Infusco, infuscas {[illegible]} infuscare, Fuscum reddere. Plin.lib.9.cap. 29, Infuscata aqua absconduntur, Id est obscurata & turbida facta, vel turbata. Idem lib.2. cap. 51, Quæ humida, non vrunt, sed infuscant. De fulminibus.

Infuscatum & nigrum. Colum.lib.11. cap.2, Naturalis autem maturitas est, si quæ expressis vinaceis, quæ acinis celantur, iam infuscata, & nonnulla propemodum nigra fuerint.

Sanie infuscatur arena. Virgil.3. Georg.

Infuscare vellera. Colum.lib.7 cap 3.

Maculis infuscet vellera pullis Virgil 3. Georg.

Infuscari barbarie, Coinquinari. Cic de Clar. Orat. Sed omnes tum ferè, qui nec extra vrbem hāc vixerant, nec eos aliqua barbaries domestica infuscauerat, rectè loquebantur.

Infuscare pectus illuuie scabrum. Cic.3. Tusc. Ex quodam poeta.

Infuscatus maleuolentia, Deprauatus, conspurcatus. Cicero pro Plancio, Laudanda est, vel etiam amanda vicinitas retinens veterem illum officij morem, non infuscata maleuolentia, non assueta mendaciis, non fucata, non fallax, &c.

Infuscare saporem, Corrúpere & deteriorem reddere. Colum.lib. lib.12.cap 19, Nec omnino quicquam permiscendum, quo naturalis sapor eius infuscetur.

Infuscare sonum. Plin lib 10 cap.29, Modulatus æditur sonus, promittitur reuocato, infuscatur ex inopinato.

Infuscare vinum, pro Aqua diluere Plaut. Cistel.2.

Infuscus, Adiectiuum {[illegible]} Idem quod fuscus. Colum.lib.9. cap.10, Quidam etiam infusci atque hirsuti reperiuntur.

Ingemino, ingeminas, pen corr. {[illegible]} ingeminare, Idem quod simplex, nisi quòd addat compositio, vt frequentius geminare significet Virgil.1. Georgicorum,

Tum liquidas corui presso ter gutture voces

Aut quater ingeminant.

Hostiles ingeminauit opes Ouid 6 Fast.

Ingeminare. Neutrum. Virgil.1 Georgicorum, -Ingeminant Austri, & densissimus imber. Seruius ingeminant pro ingeminantur positum esse asserit.

Clamor ingeminat. Virgil.5. Æneid.

Curæ ingeminant. Virgil.4. Æneid.

Ingeminatus, pen.prod. Participium {[illegible]} vt Nobilitas ingeminata. Ouid 4. de Ponto, eleg.16.

Ingemo, ingemis, pen corr. ingemui, ingemitum, pen.corr. {[illegible]} ingemere, Idem quod gemo. Virgil.1, Georg. Depresso incipiat iam tum mihi taurus aratro Ingemere,

Agris

Agris ingemere, In agris gemere præ labore. Tacit. in lib. de moribus Germanorum, ad finem, verba faciens de Fennis, qui solo venatu aluntur.

Laboribus ingemens Horat. Epod 5.

Propriis ingemuisse malis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.

Nemo moritur en ingemit. Seneca Herc. Oetæo, 13.

Iacentem ingemuere Inachidæ. Stat. 9. Thebaid.

Solum ingemuit. Ouid 14. Metam.

Ingemisco, ingemiscis, ingemui { στενάζω } ingemiscere, Idem quod primitiuum. Cic. 2. Tusc. Quem vidi nemini vlli ingemiscentem malo. Ex quodam poeta. Idem 1. de Orat. Vide INGLAMO.

Ingenero, ingeneras, pen. corr. { ἐμποιέω } ingenerâre, Noræ significationis. Cic. 5. de Finibus, Et illum appetitú rerum à natura accommodatarum ingeneratum putauerunt omnibus qui continentur ea commendatione naturæ, qua se ipsi diligunt.

Deus ingenerat iras. Stat. 4. Thebaid.

Ingenerantur hominibus mores à stirpe generis vel ex his rebus, pro Creturae. Cic pro Lege agrar. Non ingenerantur hominibus mores tam à stirpe generis seminis, quàm ex his rebus, quæ ab ipsa natura loci, & à vitæ consuetudine suppeditantur, quibus alimur, & quibus viuimus.

Ingenerat amorem in eos, &c. Cic. 1. Offic.

Ingenerauit natura societatem vtrisque. Liuius 5 ab Vrbe.

Ingenerata familiæ tuæ frugalitas. Cic pro Sextio.

Ingenerasco, ingenerascis, ingenerascere, Idem quod Ingenero, à quo descendit, vt à Labo, Labasco, ab Integro, Integrasco, &c. Lucr. lib. 3.

Et iam cætera de genere hoc, cur omnia membris

Ex ineunte æuo ingenerascunt, inque gerantur.

Ingenitus, Vide INDIGNA.

Ingeniculus, ingeniculi, penult corr. qui Græcis Engonasis dicitur. Firmicus lib. 8 cap. 17. *L'agenouillé*. Vide ENGONASIS.

Ingenium, ingenij, à gignendo { ἦθος, εὐφυΐα, νοῦς } Propriè natura dicitur cuique ingenita. Plaut Bacchid. 4. 1.

Imò ingenium audi haud pernotum hospitis. Terent. And. 1. 1.

Nam qui cum ingenijs conflictatur eiusmodi. Vbi Donatus, Ingenijs, hominibus. Idem Heaut. 1. 1.

Ingenio te esse in liberos leni puto.

Ingenium patris habet quòd sapit: Id est moribus aut prudentia similis est patri, siue patrem refert moribus. Plaut. Pseud. 18.

Ingenio suo viuere. Liuius 3 ab Vrbe, Ille finis Appio alienæ personæ ferendæ fuit, suo iam inde viuere ingenio cœpit.

¶Ingenium cœnæ, pro Artificioso vel ingenioso apparatu Plin. in Paneg. Ergo non aurum, nec argentum, nec exquisita ingenia cœnarum, sed suauitatem tuam miramur.

¶Ingenium. Vis quædam naturalis nobis insita, suis viribus præualens ad inueniendum quod ratione indicari possit. Cic 5. de Finib. Priora ingenij est docilitas, memoria: quæ ferè omnia appellantur vno ingenij nomine.

Feruidus ingenio. Ouid. 14. Metam.

Mobilissimus ingenio. Tacitus lib. 17, Is mobilissimum quemque ingenio, &c.

Sæuus ingenio. Ouid 1 Metam.

Acies acris ingenij, Vide ACER adiectiuum.

Acumen ingeniorum, Vide ACVMEN.

Experientis ingenij est amor. Ouid. 1. Amor. eleg 9.

Feruidus ingenij. Silius lib. 17.

Præcox genus ingeniorum Quintil. lib. 1. cap. 3.

Gratia ingenij. Quintil. in Procem. lib 1 Hoc est laus.

Igniculi ingenij Quintil. in Procem. lib. 6.

Lumen ingenij, Eloquentia. Cic. in Bruto, Vt hominis decus ingenium, sic ingenij ipsius lumen est eloquentia.

Imbecillitas ingenij. Plin. Iun. lib 4. epist. 18. ad Antonium.

Magnitudo ingenij Cic. 4 Academ.

Monumenta ingeniorum, Quintil. lib. 3. cap 7.

Natura humani ingenij Quintil. in Procem. lib. 2.

Succus ingenij Quintil. in Procem lib. 8.

Tarditas ingenij. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Turpitudo ingenij Patercul. lib 2.

Vela ingenij. Plin. lib. 4. epist 20. ad Nonium, Tu ingenij simul dolorisque velis latissimè vectus es.

Ambiguum ingenium. Plin Iun. lib. 4 epist. 2, Erat puer acris ingenij, sed ambigui, id est tam ad malum quàm ad bonum vergentis.

Vena benigna ingenij. Horat. 2 Carm. ode 18.

Velocis ingenij vigor. Ouid 8. Metam.

Virtutes ingenij Quintil. in Procem. lib. 6.

¶Ingenium abruptum, Vide ABRVMPO.

Acre ingenium. Cic. in Orat. Itē Vir acerrimo ingenio. Vide ACER.

Acutum ingenium, cui contrarium est Retusum. Cic. 1. de Diuin. Vide ACVO.

Aptius ingenium flammis. Ouid. 14. Metam.

Bonum, Vide BONVS.

Cæleste. Ouid. 1. de Arte.

Candidum Horat. Epod. 11. Tacit. lib. 5.

Capax. Ouid 8. Metam.

Confirmatum & corroboratum. Vide CONFIRMO.

Contrusum. Plin. lib. 8. epist. 14. ad Aristonem.

Copiosissimum, Vide COPIA.

Diues. Ouid. 2. Trist.

Diuinum. Cic. 4. Academ.

Dulcissimum. Plin. lib 8. epist. 12. ad Minutianum.

Durum. Horat. 3 Carm. ode 21.

Eminens. Quintil. in Procem lib 6.

Excelsum ingenium. Plin. Iun. lib 2. epist. 13, Ingenium excelsum, subtile, dulce, facile, eruditum in causis agendis.

Exercitum adulatione ingenium. Tacit. lib. 20.

Eximium ingenium. Cic. 5. Tuscul.

Expertum ingenium. Tacit. lib. 20.

Ferax ingenium. Cicero in Orat. Nihil enim feracius ingenijs, his præsertim quæ disciplinis exculta sunt. Ingenia feracia vocat Cicero, quæ multa facilè solent excogitare, quale fuit ingenium Archiæ poetæ, de quo ità idem Cicero: Quoties ego hūc vidi, quum literam scripsisset nullā, magnum numerū optimorum versuum, de iis ipsis rebus quæ tum agerentur, dicere extempore? quoties reuocatum, eādem rem dicere commutatis verbis atque sententiis?

Ingenium rapido feruentius amni. Horat. 1. Serm. sat. 10.

Forcius ingenium. Ouid epist 18.

Ingenium fortunatius arte. Horat. de Arte.

Fractum & contusum. Plinius libro 8. epist. 14. ad Aristōn.

Grauum ingenium. Liuius Decad. 1. lib. 3.

Grande doloris ingenium. Ouid 6 Metam.

Grande ingenium. Martialis lib. 2. epigr. 44. in Sextum,

O grande ingenium mei sodalis.

Hebetatum ingenium, fractum, cōtusum, tardum. Plin. Iunior ad Aristonem lib. 8 epist. 9.

Hubertus. Ouid 2. Trist.

Ignotum. Tacit. lib. 20.

Illustre. Tacit. lib. 20. Cic. pro Cælio.

Imbecillum. Quintil. lib 2. cap. 8.

Immansuetum Ouid 15. Metam.

Immemor. Cic. in Brutum.

Imperspicua, incerta, fallaciáque sunt iudicium ingenia. Plin. Iun. lib. 1. epist. 20 ad Cornel. Tacit.

Importunum, Vide IMPORTVNVS.

Indocile Seneca Thyeste, 3.

Iners. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.

Infœlix, Vide INFOELIX.

Ingens. Horat. 1 Serm. sat. 3.

Inhumanum. Terent. Eunucho, 5. 2.

Inquietum, Vide INQVIETVS.

Insanabile, Vide INSANVS.

Insanum ingenium. Plin. Iun. lib. 4. epist. 7. ad Lepidum.

Integrum, Vide INTEGER.

Inuerecundum, Vide INVERECVNDVS.

Iucundum & elegans ingenium. Quintil. lib. 4. cap. 13.

Lene ingenium. Terent. Heauton. 1. 1.

Liberale. Vide LIBER.

Liberius ingenium, quàm virginem decet. Liuius 4. ab Vrbe.

Lunatius ingenium. Plin. Iun. lib. 1. epist. 20. ad Corn. Tacit.

Magnum. Cic 4. Academ.

Malum. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Medium, Vide MEDIVS.

Mediocre. Vide MEDIOCRIS.

Memorabile, Vide MEMOR.

Mite. Ouid. 13 Metam. Iuuenal. sat. 4.

Mobile ingenium. Plin. Iunior lib. 2. epist. 11, Est alioqui Regulo tam mobile ingenium, vt plurimum audeat, plurimum timeat.

Molle. Ouid. epist 21.

Multiplex. Cic Attico, lib. 6. epist. 2. de Q. Fratris filio.

Obnoxium, Vide OBNOXIVS.

Oratorium ingenium. Cicero in Bruto, Quanquam iis quidem non omnino ingenium, sed oratorium ingenium defuit. Quod autem sit oratorium ingenium, ipse libro 1. de Oratore ita quasi describit: Animi, atque ingenij celeres quidam motus esse debent, qui ad excogitandum acuti, & ad explicandum ornandúmque sint vberes, & ad memoriam firmi atque diuturni.

Par. Cic. pro Corn. Balbo, Vide PAR.

Paruum. Horat 1. epist. 3. Vide PARVVS.

Peracre. Cic. 3 De Orat.

Perelegantis ingenij vir Hesiodus. Patercul. lib. 1.

Pingue. Ouid 11. Metam.

Prauum hominis ingenium. Plin. Iunior lib. 3. epist 9. ad Minutianum non ita procul à fine.

Probabile Cic. in Bruto.

Promptum ad asperiora ingenium Druso erat. Tacit. lib. 2.

Pudicum ingenium. Terent. Hecyra, 1. 2.

Pulcherrimum ingenium. Plin. lib. 8. epist. 12. ad Minutianum.

Pusillum ingenium Martialis lib 9 epigr. 51. in Gaurum,

Ingenium mihi Gaure probas sic esse pusillum,

Carmina quòd faciam quæ breuitate placent.

Rectum vtroque versum ingenium. Plaut. Capt. 7.

Rude ingenium. Quintil. lib. 1. cap 2.

Sæuum ingenium Plin. Iunior lib. 4. epist. 22. ad Sempronium.

Solers ingenium. Seneca Thebaid 1.

Subactum ingenium. Cic. 2 de Orat. Subacto mihi ingenio opus est: vt agro non semel arato, sed nouato & iterato, quo meliores fœtus possit & grandiores edere.

Tardum ingenium. Cic. 2. de Orat.

Tortuosum ingenium. Cic de Amicitia, Neque enim fidum potest esse multiplex ingenium, & tortuosum.

Varium & flexibile ingenium. Plin. Iunior lib. 1. epist. 16, Laudabam Saturnini ingenium, etiam antequam scirem quàm varium, quàm flexibile, quam multiplex esset.

Velox, ac mobile ingenium. Quintil. lib. 6. cap. 4. Iuuen. sat. 3.

Venerabile ingenium. Iuuenal. sat. 15.

Abundare ingenio. Cic. Famil. 4.

¶Acuere ingenium Quintil. lib. 1. cap. 4. Vide ACVO.

Æquiparans ingenium mores. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.

Alere ingenium. Quintil. lib. 1. cap 8.

Assequi ingenium, Vide ASSEQVOR.

Auferre famam ingenij. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Certare ingenio. Lucret. lib. 2.

Claudicat ingenium. Lucret. lib. 3.

Vires ingenij comminuere. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 3.
Conferre ingenium, Vide CONFERO.
Consumere ingenium in Musicis, Vide CONSVMO.
Recta ingenia debilitat verecundia, peruersa confirmat audacia. Plin. Iunior lib. 4. epist. 7, ad Lepidum.
Ab ingenio alicuius declinare, Vide DECLINO.
Deficit ingenium. Ouid. 2. Fast.
Liuor detrectat ingenium Homeri. Ouid. 1. de Remed. amor.
Ab ingenio alicuius diffidere. Ouid. epist. 7.
Vela dare ingenio. Ouid. 3 Fast.
Esse plenum ingenio. Cic. Sic adolescens ingenij plenus.
Exercere ingenium multiplici, variáque materia. Quintilianus libro 2. cap. 4.
Facere ingenium alicui. Propert. lib. 2. eleg. 1.
Mala fregerunt ingenium meum Ouid. 3. Trist. eleg. 14.
Habere ingenium in numerato. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Multum ingenij habere ad fingendum Cic. pro Fonteio.
Iactandi ingenij gratia. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Clarissimum deinde Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum Patercul. lib. 1.
Oracula inuestigata ingeniis. Ouid. 15 Metam.
Imbuere ingenium artibus, Vide IMBVO.
Immutare ingenium moribus, Vide IMMVTO.
Immutatur ingenium coactum egestate, Vide IMMVTO.
Induere sibi ingenium nouum, Vide INDVO.
Ingurgitare ingenium poculis, Vide INGVRGITO.
Laborare ingenio, Vide LABORO.
Manent ingenia senibus, Vide MANEO.
Labores minuunt ingenium. Ouid 3. de Ponto, eleg. 4.
Ab arte mollitur ingenium. Ouid 3 de Arte.
Ingenium mala sæpe mouent. Ouid. lib. 2. de Arte. Hoc est, Pericula reddunt hominem industriosum.
Noscere ingenium, Vide NOSCO.
Ornatus bono ingenio, Vide Ornatus in BONO.
Ingenium & naturam pueri perspicere. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Seruire ingenio. Propert. lib. 1. eleg. 7.
Subdere stimulos ingenij. Ouid. 5. Trist. eleg. 1.
Ingenium substitit malis. Ouid. epist. 21.
Ingenia ita mihi sunt. Plaut. Cistel. 5.
Ita mihi ingenia sunt, quod lubet, non lubet iam id continuó. Id est, ita ingenium mihi varium est.
Ingenio diuino esse. Cic. 4. Acad.
Tractare ingenia. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Valere ingenio. Quintil. lib. 1. cap. 8. Ouid. 2. Amor. eleg. 15.
¶ Ad ingenium redire, siue reuerti. Terent. Hecyra, 1. 2,
-si mihi fidem
Das te tacituram, dicam. PH. ad ingenium redis. Vbi Budæus ex Donato, A se discesseras scenus loquax, qui aliquantisper tacere abstinuerat. Cic. 1. Verr. Redijt ad se.
¶ Ingenium soli, siue terræ Plin. lib. 14 cap. 1, Succisque tantam gratia ex his pluribus modis ad cæli mores solíque ingenia.
Ingenia lactis & proprietates. Gell. lib. 12. cap. 1.
Ingeniosus, penult. prod. Adiectiuum (εὐφυὴς, ἀγχίνους, [illegible]) Ingenio optimo & alacri præditus. Cic. 5. de Finibus, Prioris generis est docilitas, memoria: quæ ferè omnia appellantur vno ingenij nomine: easque virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. Idem pro Cluent. Homo in primis ingeniosus, & in dicendo exercitatus.
Ingeniosior. Cic. pro Rosc. Comœdo, Quo quisque est solertior, & ingeniosior, hoc docet iracundius & laboriosius.
Ingeniosus ad rem aliquam. Ouid. epist. 2.
Fortum ingeniosus ad omne. Ouid. 11. Metam.
Ager ingeniosus ad segetes. Ouid. 4. Fast.
Egestas ingeniosa. Claud. de raptu Proserp.
Ingeniosus in. Martial. lib. 1. 29,
Improbè facit, qui in alieno libro ingeniosus est.
In meas pœnas ingeniosus eram. Ouid. 2. Trist.
In suam culpam ingeniosus. Ouid. 2. Trist.
Res ingeniosa est Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Ingeniosa gula. Martial. lib. 13 62,
Pascitur & tenebris, ingeniosa gula est.
Ingeniosa miracula fecit natura. Plinius libro 7. cap. 2.
Vox mutandis ingeniosa sonis. Ouid. 2. Amor. eleg 6.
Ingeniose, penult. prod. Aduerbium (εὐφυῶς) Subtiliter, & cum ingenio. Cic. 1. de Inuent. Nam satis in ea videtur ex antiquis artibus ingeniosè & diligenter electas res collocasse. Plinius lib. 15. cap. 13, Nec aliud pomum ingeniosius geminatum est.
Ingeno, ingenis, Idē quod Ingigno. Verbū est antiquū. Lucret. lib. 3, Ex ineunte æuo ingenerascunt, inque genuntur.
Ingens, huius ingentis, om. gen. (ὑπερμεγέθης, παμμεγέθης, ὑπέρογκος, [illegible]) Dicitur, vt inquit Festus, augendi consuetudine, vt Inclamare, Inuocare. Quia enim gens, populi est magnitudo, ingentem per compositionem dicimus valde magnum.
Aceruus ingens. Virg 2. Georg.
Ingens Achilles, Vide ACHILLES.
Amore ingenti perculsus. Virg. 2 Georg.
Ingens animus, Fortis, magnus & constans. Plin. in Paneg. Sic apud Horat. lib. 2. Serm. sat. 7, Ingens virtus atque animus.
Animos ingentes tollere. Virg. 2. Georg.
Arbos ingens. Virg 2. Georg.
Argentum. Virg. 1. Æneid.
Argumentum. Virg. 7. Æneid.
Bellum. Virg. 1. Æneid.
Cædes. Virg. 9 Æneid.
Cauerna. Virg. 2 Æneid.
Clamor. Virg. 9. Æneid.
Concursus. Virg. 3. Æneid.
Confidentia. Terent. Andr. 5. 3.
Corpus. Virg. 1. Æneid.
Curæ ingentes. Virg. 1 Æneid.
Dolor. Virg 5. Æneid.
Facinus. Terent. Adelph. 4. 7.
Flagitium. Horat. 2. serm. sat. 4.
Fletus. Virg 5. Æneid.
Fragor. Virg 8. Æneid.
Gaudium. Plin lib. 7. cap. 42.
Genus ingens à proauis. Virg. 12. Æneid.
Gladius. Tacitus in vita Agricolæ.
Gloria. Virg. 2. Æneid.
Ingentes gratias agere. Terent. Eunucho, 3. 1,
Magnas verò agere gratias Thais mihi? G. Ingentes.
Ignis. Plaut. Capt. 13.
Ingentes impensæ, quæ & sumptuosæ dicuntur: hoc est magni sumptus. Liuius 4. bel. Macedon. Et quæ stratæ ruinis atque incendiis erant, ingentibus impensis ædificauerit.
Iras ingentes concipit. Ouid. 1. Metam.
Lætitia. Virg. 3. Æneid.
Luctus. Virg. 6. Æneid.
Machina. Horat. 2. epist. 2.
Metus. Virg 6. Æneid.
Moles. Virg. 5. Æneid.
Murmur. Ouid. 7 Metam.
Ingentis nominis rex. Liuius 10. bel. Pun.
Obsidio. Virg. 8. Æneid.
Paratus. Tacit. lib. 18.
Ingens pecunia, Multa & numerosa Cic. pro Lege agrar. Hic agro omnis quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur.
Pluuia. Virg. 1. Georg.
Pudor. Virg. 10. Æneid.
Rus. Virg. 2. Georg.
Saxum. Virg 6. Æneid.
Sonitus. Virg. 2. Georg.
Ingentis spiritus vir. Liuius 1. bel. Pun. in Præfat.
Stridor. Virg 7. Æneid.
Ingens testis factus inimici. Plin. lib. 7. cap. 30.
Vagitus. Virg. 6 Æneid.
Ventus. Virg. 1. Georg.
Virtus. Horat. 2. Serm. sat. 7.
Vitium. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Vmbra. Virg. 2. Georg.
Vox. Virg. 1. Georg.
¶ Animi ingens. Tacit. lib. 1. Sed fœmina ingens animi.
Animo ingens. Virg. 11. Æneid.
Armis ingens. Virg. 11. Æneid.
Corpore ingens. Virg. 11. Æneid.
Eloquio ingens. Stat. 1. Sylu. 4.
Ingenuus, Adiectiuum (ἐλεύθερος, γνήσιος, ἀφελής) Qui in libertate natus est. Et ab ingenuorum antiquitate, vt Boethius in Topica Ciceronis lib. 3. inquit, gentilitas ducitur. Plaut. Pœn. 14,
Quia Adelphasium, quam herus deamat tuus, ingenua est. Terentius Phorm. 1. 3,
Vt ne addam, quòd sine sumptu, ingenuam, liberalem nactus es.
Ingenuus, relatiuum est libertini. Plaut. Milite, 10, Ingenuam an libertinam? Liuius 3. ab Vrbe.
Amor ingenuus. Horat. 1. Carm. ode 27.
Animo ingenuo facere aliquid. Catul. ad Mallium, epigr. 69.
Artes ingenuæ, siue disciplinæ: Id est liberales, & ingenuus, hoc est liberis dignæ. Cic. 2. de Finibus, Sint ista Græcorum: quanquam ab his philosophiā & omnes ingenuas disciplinas habemus. Idem, Vt omittam has artes elegantes & ingenuas.
Color ingenuus. Propert. lib. 1. eleg. 4.
Corpus ingenuum. Ouid. epist. 5.
Crines ingenui. Stat. 2. Sylu. 1.
Crux ingenua, Quæ ingenuo animo & libero suscepta est. Martialis lib. 10. 82,
Per gemitus nostros, ingenuásque cruces, Parce precor lasso.
Facies ingenua, quæ & liberalis dicitur: hoc est elegans. Plautus Pœnulo, 16,
Facies quidem pol ingenua est.
Facta ingenua, Viris ingenuis digna: hoc est nobilia. Plautus Milite, 13,
Vah, egone vt ad te ab libertina esse auderem internuntius,
Qui ingenuis factis responsaret?
Genæ ingenuæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Ingenua gula, ironicè. Martial. lib. 6. 11, Non minus ingenua est & mihi Marce gula.
Pudor ingenuus. Catull. in Epithal. Mallij, 56.
Puer ingenuus. Horat. 3. Carm. ode. 24.
Ingenuitas, pen. corr. ingenuitatis (ἐλευθερία) Liberalitas, nobilitas, honestas. Cic. 3. Verr. Vestitus enim neminem cōmouebat in quem illi mos & ius ingenuitatis dabat. Id est, ius natalium, vt in eo qui liberis parentibus ortus est. Idem 2. de Orat. Præstet idem ingenuitatem & ruborem suum verborum turpitudine & rerū obscœnitate vitanda. Hoc est, honestatem & verecūdiam homine libero dignam. Idem 3. Verr. pro conditione hominis ingenui, Detrahes ornamenta non solùm fortunæ, sed etiam ingenuitatis?
Præ se ferre probitatem quandam & ingenuitatem. Cic. 1. Acad.
Ingenuatus, pen. prod. Adiectiuum (ἐλευθερωμένος) Ingenuitate præditus. Plaut. Milite, 10,
Iisdem diuos dispertisse vitam humanam æquum fuit:
Qui lepidè ingenuatus esset, vitam lōginquam darent. Antiquum.
Ingenuè, Aduerbium (ἐλευθέρως) Liberè ac simpliciter: vt Ingenuè loqui

loqui; id est vt liberum hominem decet; nihil timidum, nihil habens seruile.

Apertè atque ingenuè fateri. Cic. ad Metellum, lib. 5. a, Quòd me abs te cupisse laudari, apertè atque ingenuè confitebar.

Ingenuè educatus, liberaliter, vt liberum decuit. Cic. 3. de Finibus, Quis autem honesta in familia institutus, & educatus ingenuè, non ipsa turpitudine, etiam si eum læsura non sit, offenditur?

Ingero, ingeris, pen. corr. ingessi, ingestum {ἐπιχέω, ἐπιβάλλω, ἐμφορέω} ingerere. Imponere, infundere. Plaut. Pseud. 4, Tu qui vrnam habes, aquam ingere: face plenū ahenum sit cito. Colum. lib. 5. cap. 9. Deinde ingerendi minimi lapides, vel glarea mista pingui solo.

Ingerere se: Id est *affectare aliquid*. Plin. in Paneg. Præfectum Prætorij non ex ingerentibus, sed ex subtrahentibus legere. Budæus.

Periclis se ingeri. Silius lib. 10.

¶ Ingerere cibum, vel potionem ægroto, pro Porrigere. Celsus, Et ingereret cibum fastidiosis. Idem, Febricitāti cuidam & magna siti affecto aquam frigidam ingessit. Budæus.

Conuitia ingerere alicui. Horat. 1. Serm. sat. 5.

Dicta in dolium pertusum ingerere, prouerbialiter dictum, quasi operam ludere. Plaut. Pseud. 5, In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus.

Dicta in aliquem ingerere, pro Maledicere & conuitiari. Plautus Asinaria, 16,

　-nunc vxorem me esse meministi tuam?
Modò quum dicta in me ingerebas, odium, non vxor eram. Sic Liuius 3. ab Vrbe, Ingerere probra.

Ligna ingerere foco. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

Mala multa in aliquem ingerere. Terent. Ande 4. 1,
Ingeram mala multa: atque aliquis dicat, Nihil promoueris.

Osculum ingerere alicui. Suet. de Claris grammat.

Pugnos in ventrem alicuius ingerere, Inferre violentèr, & pugnis percutere. Terent. Phorm. 5. 8.
Nisi sequitur, pugnos in ventrem ingere.

Ingerere primordia. Vide PRIMORDIVM.

Sacrilegium ingerere, Inferre. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 4.

Scelus sceleri ingerit. Seneca Thyeste, 8.

Semen solo ingerere, Seminare. Columel. lib. 2. cap. 10, Et similiter quum semen crudo solo ingesserimus, inarabimus.

Tela ingerere. Liuius 4. bel. Pun. Postremò vt sui vulnere intacti tela in hostem ingererent.

Thura ingerere aris. Plin. lib. 12. cap. 14. Alexandro magno in pueritia sine parsimonia thura ingerenti aris, &c.

Verba & vocem ingerere. Liuius 3. ab Vrbe, Quid tandem priuatæ res vestræ, quo in statu sunt? iam vnicuique ea agris sua damna nunciabantur. quid est tandem domi, vnde ea expleatis? Tribuni vobis amissa reddent ac restituent? vocis verborúmque, quantum voletis, ingerent, & criminum in principes.

Vulnera ingerere. Tacit. lib. 19. Et ingestis vulneribus concidit. Pro, inflictis.

¶ Ingerere, Iácere, vt Ingerere lapides, tela, saxa. Plin. lib. 10. cap. 1, de struthiocamelis, Vngulæ iis ceruinis similes, quibus dimicant, bisulcæ, comprehendendis lapidibus vtiles, quos in fuga contra sequentes ingerunt pedibus.

¶ Ingestum, pro eo quod violēter oblatum est. Tacit. lib. 1, Nomen patris patriæ Tiberius à populo sæpius ingestum repudiauit. Alibi dixit, Ingestis pilis, pro infestis: vbi vulgò legitur, infestis pilis.

Humo ingesta contumulari. Ouid. in Ibin.

¶ Ingerere, In memoriam reuocare. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 12, Ingratis quoque, memoria cum ipso munere incurrit, vbi ante oculos est, & obliuisci sui nō sinit, sed authorē suum ingerit & inculcat.

Nomina aliorum alicui ingerere. Tacit. de Oratoribus, Quorum nomina prius parentes liberis suis ingerunt? Sub. quam Oratorum.

Ingestabilis, & hoc ingestabile, penult. corr. {ἀβάστακτος} Quod gestari non potest. Plin. lib. 7. cap. 6, Ingestabile vnius crurum, & inguinum leuis tumor.

Ingigno, ingignis, ingenui, ingenitum, penult. corr. {ἐγγεννάω} ingignere, Vnà & simul gignere. Cic. 5. de Finibus, Siue vt doctissimis viris visum est, maior aliqua causa atque diuinior hanc vim ingenuit, siue hoc ita sit fortuitò.

Natali & ingenita sterilitate laborantibus. Colum. lib. 3. cap. 7.

Ingenitum corpori eorū virus exitiale serpentibus. Plin. lib. 7. c. 2.

Nobilitas ingenita. Ouid. ad Pisonem,
　-ingenitæ stat nobilitatis in illo
Pulcher honos, & digna suis natalibus ora.

Ingitas, ingitatis, Quasi indigitas, paupertas, inquit Perottus. Plaut. Pœn. 14, Profectò ad ingitatem leonem rediget, si has adduxerit. Exemplaria quæ vidimus, legunt inedias.

Inglomero, inglomeras, penult. corr. {συσφαιρόω} inglomerâre, Idem quod simplex. Stat. 1. Thebaidos,
　-sed plurimus Auster
Inglomerat noctem, tenebrosa volumina torquet.

Inglorius, Adiectiuum {ἄκλεος, ἄδοξος} Qui nullam laudem aut gloriam sua virtute aut fortitudine consecutus est, & veluti ignobilis. Virg. 9. Æneidos,
Ense leuis nudo, parmáque inglorius alba. Idem 4 Georg.

Inglorius militiæ. Tacit. Nec ipse in glorius militiæ. Sil. lib 12,
　-inglorius ausi. Id est qui efficere quod tentabat non potuit.

Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Tusc. Quòd inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem peruenturus.

Honoratus & Inglorius, contraria. Cic. 1. de Legibus, Propter honestatis & gloriæ similitudinem, beati, qui honorati sunt, videntur: miseri autem qui sunt inglorij.

Vita ingloria. Stat. 5. Sylu 3.

¶ Inglorius, Indecorus. Lactantius In illud Stat. Thebaid. 9,
　comantem
Perstriuxit galeam, conuulsæ cuspide longè
Diffugere tubæ: paruísque inglorius cassis.

Ingluuies, ingluuiei, fœm. gen. {λαιμαργία} Ventris rapacitas, voracitas. Terent. Eunucho, 5. 4,
Harum videre ingluuiem, sordes, inopiam. Virg 4. Georgicorum,
　-hic piscibus atram
Improbus ingluuiem, ranísq; loquacibus explet. Vbi Seruius, Ingluuiem, Ventris rapacitatem. Quidam legūt capacitatem per c tertiam literam in prima syllaba. Horat. 1. Serm. sat. 2,
Hunc si percontaris, aui cur, atque parentis
Præclaram ingrata stringat malus ingluuie rem.

¶ Ingluuies, pro Gurgulione. Apuleius libro 1. Asini aurei, Restis ad ingluuiem adstricta, spiritus officia discluderet. Gulam seu gurgulionem intelligit, siue asperam arteriam, qua spiritus ab ore in pulmones, atque inde rursum in os & in nares vltrò citróque semper commeat.

¶ Ingluuies, pro Sinu gutturis accipitur, in quem aues recentes cibos demittunt, & condunt. Columel. lib. 8. cap. 5, de gallinis, Nam si vacua non est ingluuies, cruditatem significat: abstinere ique debent, dum concoquant.

¶ Ingluuies, pro copia & affluentia. Firmicus libro 4. capite 18, Publicis custodiis, vel carceribus, aut catenarum nexibus facere obligatos, ita vt eos infensi criminum deturpet semper ingluuies. Sed fortè vetusto more scriptum erat illuuies, quod nunc scribimus illuuies: atque per ignorantiam ex illuuies factum ingluuies.

Ingrandesco, ingrandescis, ingrandui {ἀδρύνομαι} ingrandéscere, Grandem fieri. Colum. lib. 11. cap. 3, At circa Calendas Martias, locis apricis, licet porrum (si iam ingranduit) transferre. Idem libro 2. cap. 10, Quę vt celeriter prodeat, & ingrandescat, antè quàm seratur, fimo arido permisceri debet.

Ingratus, penult. prod. {ἀχάριστος, ἀγνώμων} Adiectiuum passiuæ significationis, Quod non est gratum & acceptum. Donatus, Ingrata quę ab inimicis fiunt, ac recusāt nobis.

Ingrata amaritudo. Plinius libro 15. capite 15, Minus quinquennium est, quòd prodiere quæ vocant laures, non ingratæ amaritudinis.

Ioci non ingrati Ouid. 3 Fast.

Onus ingratum. Catul. ad Mallium, epigr 63.

Ingrata oratio, cui opponitur Iucunda. Quintilianus libro 8. capite 3.

Ingrati saporis caseus. Colum. lib. 7. cap 8.

Superbia ingrata Veneri. Horat. 3. Carm. ode 10.

Tempora ingrata. Horat. 1. epist. 1.

Ingratum virus. Plin. lib. 10. cap 26.

¶ Ingratus, actiuæ significationis, Qui non meminit accepti beneficij, nec gratiam vllam habet. Terent. Andr. 1. 5,
　-adeóne me ignauum putas,
Adeóne porrò ingratum, aut inhumanum, aut ferum, &c. Cic. de Amicit. Proptérque inuidiam in exilium missus esset, ingratæ patriæ iniuriam non tulit, quam ferre debuit. Martial. lib. 1. 80,
Læserat ingrato leo perfidus ore magistrum.

Ingratus animus. Seneca epist. 1.

Ingratius. Cic. ad Attic. lib 8. 148, Nihil cognoui ingratius, in quo vitio nihil mali non inest.

Ingratus aduersum deos. Gell. lib. 4. cap. 18, Non igitur sumus aduersum deos ingrati.

Ingratus in aliquem. Cic. 1. de Nat. deor. Quum Epicurus In Democritum ipsum quem secutus est, fuerit ingratus.

¶ Ingratus, Inuitus, & coactus, inquit Donatus. Terent. Eun. 2. 1,
Opus faciam, vt defatiger vsque: ingratus vt dormiam.

Ingratiùs. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 27, Vix labra diduxit, & ingratior quàm si tacuisset, fuit.

Ingratè, penult. prod. Aduerbium {ἀχαρίστως} Plin lib 27. cap. 1. Quòd si quis, illa forte ab homine excogitari potuisse credit, ingratè deorum munera intelligit.

Ferre aliquid ingratè. Tacitus lib. 17, Oppressa Capitonis consilia ingratè tulisset.

Non ingratè nominando M. Varronem. Plin. lib. 18. cap. 3. Id est libenter.

Ingratis, penult. prod. Aduerbium {ἄκοντι} Præter gratiam & meritum, Non vltro, inquit Donatus. Plaut. Casin. 15,
Atque ingratis quem non volt, eroubet hodie. Terent. Heaut. 3. 1,
　-ea coacta ingratis
Post-illa cœpit victum vulgò quærere.

Libenter & Ingratis, contraria. Cic. 6. Verr. Reticebunt quæ poterunt libenter: dicent quæ necesse erit, ingratis. Vetus exemplar scriptum habet gratis.

Ingratiis {ἄκοντι} ablatiuus aduerbialiter positus. Aliquando adiungitur TVIS, & dicitur ingratiis tuis. Plaut. Curcul. 2,
Tamen est eundum, quò imperauit ingratiis. Idem Casin. 7,
Vobis inuitis, atque amborum ingratiis
Vna libella liber possum ego fieri. Idem Merc. 8,
Nimium multum scis. a. tuis ingratiis.

Ingratitudo {ἀχαριστία, ἀγνωμοσύνη} à Cicerone nō dicitur. Maluit enim Græcè dicere, ad Atticum scribens, libro 8, his verbis, Sed meruisse illum de me puto, vt ἀχαριστίας crimen subire non audeam. Budæus. Sabellicus hac voce frequenter vsus est libro 7. Exemplorum cap. 2. cui titulus est, De ingratitudine. Erasmus quoque in prouerbio, Ingratitudo vulgi. Et in alio prouerbio, Nemo benemerito bouem immolauit, præter Pyrrhum.

Ingratificus, penultima correpta, Adiectiuum {ἀχάριστος} Idem quod ingratus. Cicero pro Sextio, O ingratifici Argiui, inanes Graij, immemores beneficij.

Ingrauo, ingrauas, penult. corr. {βαρύνω} ingrauâre, Grauem facere, vel corrúpere, & quasi grauiter afficere. Plin. lib. 19. cap 8, Postea iisdem fruticibus vtuntur, si non sæuitia hyemis ingrauat, quando impatientissimum est frigorum.

Puppem ingrauat. Stat. 5. Thebaid.

Ingrauesco, ingrauescis { βαρύνω } ingrauéscere, Valde grauem, & molestum fieri. Plin. lib. 31. cap. 7, Vix credibili pondere ingrauescat.

Ingrauescit in dies malum. Cic. ad Brutum.

Leuari siue releuari, & Ingrauescere, contraria. Cic. de Senect. Et corpora quidem exercitationum defatigatione ingrauescunt: animi autem se exercendo leuantur.

Ingrauescentem morbum præuidere. Cic. 2. de Diuinat.

Ingrauescere furore. Cic. ad Attic. lib. 10. 195, Alter ardet furore & scelere, nec remittit aliquid, sed in dies ingrauescit.

Ingrauescit annona, Carior fit. Cic. pro Domo sua, Nam quũ ingrauesceret annona, vt iam planè inopia ac fames timeretur.

Ingrauescens, ingrauescentis { βαρύνων } vt Ingrauescens ætas, id est senectus. Cic. de Amic. Mutari etiam mores hominum sæpe dicebat: aliàs aduersis rebus, aliàs ætate ingrauescente.

Ingredior, ingrederis, penult. corr. ingressus sum { [illegible] } Ingredi, penult. corr. Intrare. vt Ingredi forum, vel in forum.

Ingredi intra. Cæsar 5. bel. Gall. Nostrósque intra munitiones ingredi prohibebant.

Ingredi in fundum Cic. pro Cecinna.

Ingredi in conspectum populi. Plaut. Amphit. 8,

Nihil et pudet scelesta populi in conspectum ingredi?

Ingredi in viam. Plaut. Pseud. 15,

Ingredere in viam dolis, & ego hic in insidiis ero.

Ingredi in sycophantiam. Plaut. Pœn. 9,

-mortales malos

Vt ingrediuntur doctè in sycophantiam.

Ingredi per scenam. Plin. lib. 7. cap. 20.

Ingredi in colles. Ouid. 14 Metam.

Ingredi iter. Cic. 12. Philip. Quid censetis, quum iter ingressus ero, longum præsertim, nullasne insidias pertimescendas?

Ingredi iter pedibus. Cicero de Senectute, Quum ingressus iter pedibus sit, in equum omnino non ascendere: quum equo, ex equo non descendere. Columella libro 1. capite 3, Non ægra iter pedibus ingredi.

Ingredi mare pedibus. Liu. in Præfat. belli Macedon. Iam prouideo animo, velut qui proximis litori vadis inducti mare pedibus ingrediuntur, quicquid progredior, in vastiorem me altitudinem, ac velut profundum inuehi.

Hac ingressa vias. Stat. 4 Sylu. 4.

¶ Ingredi, Incedere, non ad locum, sed in loco. Virg. lib. 3. Georg.

Continuò pecoris generosi pullus in aruis

Altius ingreditur. Cic. Attico, lib. 2. 78, Si dormis, expergiscere: si stas, ingredere: si ingrederis, curre: si curris, aduola. Vide ALTVS. Plin. lib. 9 cap. 31, Ingredi est his in orbem volui. Idem lib. 8. cap. 5, Elephanti gregatim semper ingrediuntur.

Ingredi tardè. Plin. lib. 11. cap. 51, Qui celerius fari cœpêre, tardius ingredi incipiunt.

Campo ingreditur. Virg. 10. Æneid.

Curru ingredi. Ouid. 13 Metam.

¶ Ingredi dicere aut facere, pro Aggredi & incipere. Cic. ad Attic. lib. 15. 316. Ea negabam oportere perscribi, assentiebar tamen: quanquam ingressus essem dicere quid oportuisset. Idem 2. de Diuinat. De diuinatione ingressi sumus his libris scribere.

Ingredior ad. Cic. ad Curionem, lib. 2. 2, Sed aliter atque ostenderem facio, qui ingrediar ad explicandam rationem sententiæ meæ. Idem de Orat. Ad dicendum. Ibidem, Ad studium. Idem de Fato, Timidè ingredior ad hoc genus disputandi.

In causam ingredi. Cic. pro Plancio, Qua volet ianua sum ingressus in causam.

In orationem ingredi. Cic. 7. Philipp. Magna spe ingredior in reliquam orationem P.C. quoniam, &c.

In spem Reip. recuperandæ ingredi. Cic. 5. Philipp. Quoniam ingressi in spem Reipub. recuperandæ sumus. Idem 2. in Catil. Quibus ego ducibus in hanc spem sententiámque sum ingressus.

In vitam ingredi. Cic. de Claris Orat. Equidem etsi doleo, me in vitam paulo serius tanquam in viam ingressum.

Consilium ingredi. Hirtius ad Cic. in Epist. ad Atticum, lib. 15. 325, Frustra verò qui ingrediar matris consilium, quum vtarur precibus. Vetus lectio sic habet: Frustra vero quid ingrediar? Matris consilio quum vtatur, vel etiam precibus, quid me interponam?

Consulatum ingredi. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Disputationem ingredi. Cic. pro Cecinna, Qui quum istam disputationem mecum ingressus esset.

Fatis ingressus iniquis. Virg. 3 Æneid.

Ingredi iter, per translationem. Cic. 3 de Orat. Quò nunc me vertam? quod iter incipiam ingredi? Ex quodam poeta.

Orationem ingredi. Cic. ad Atticum, lib. 15. 326, Quam orationem quum ingressus essem, Cassius intuebatur.

Studia ingredi. Quintil. lib. 1. cap. 16, Nam iisdem ferè annis aliarum quoque disciplinarum studia ingredienda sunt.

Vestigiis patris ingredi. Cicero in Somnio Scipionis, Quanquam à pueritia vestigiis ingressus patris & tuis, decori vestro non defui.

Viam viuendi ingredi. Cicero in Offic. Quod tempus à natura ad deligendum quam quisque viuendi viam sit ingressurus, datum est.

Vulgatam viam ingredi. Quintil. in procem. lib. 2.

Vitam ingredi. Cic. 4. Academ. Officia describas, quam vitam ingrediar, definias.

Ingrediens, Participium { εἰσιὼν } vt Iter ingrediens. Silius lib. 15.

Ingressio, Verbale { εἴσοδος } Cicero 4. Tusculana, Cuius vt arma sumpsit, ingressio lætitiam attulit sociis, terrorem autem hostibus. Idem 5. Philippica.

¶ Ingressio, Initium. Cic. in Orat. Ac video hanc primam ingressionem meam, non ex Oratoris disputationibus ductam, sed è media philosophia repetitam, hoc est, disputationis initium. Nam ingredi propriè dicuntur infantes, quum se pedibus suis sustinere & ambulare incipiunt. vnde sæpenumero verbum hoc pro Incipio ponitur: vt Ingressio & Ingressus pro alicuius rei initio seu principio.

Ingressus, huius ingressus, masc. gen. { εἴσοδος } Incessus. Cic. 1. de Nat. deor. Ingressus, cursus, &c.

Plani ingressus. Silius lib. 10.

¶ Vestigiis odorari ingressus hominis improbi. Cic. in Pisonem.

Vestigia & ingressus orationis. Cic. 1. de Orat.

¶ Ingressus, Initium. Quintil. lib. 9. cap. 4, Si pars posterior in clausula deprehendatur, rursus prior ingressu. Idem lib. 10. cap. 1.

In ingressu, Vide IN præpositionem.

Ciuilis & humanus dicendæ sententiæ ingressus. Quintil. lib. 3. c. 4.

Opportunus ingressus. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Ingruo, ingruis, ingrui, penult. corr. { ἐπεισπίπτω } ingrúere, Simul & conferatim, velut gruum more inuadere. Virg. 12. Æneidos,

Ingruit Æneas Italis, & prælia miscet. Plaut. Amph. 4,

Crebri hostes cadunt, nostri contrà ingruunt.

Ingruente æstate. Colum. lib. 11 cap. 3.

Ingruente fato. Liuius 5. ab Vrbe.

Ingruit frigus. Colum. lib. 4 cap. 29.

Horror ingruit armorum. Virg. 2. Æneid.

Imber ferreus ingruit. Virg. 12. Æneid.

Ingruit metus, Imminet, impendet, accedit, prope est. Plin. lib. 9 cap. 30. Liuius 6. ab Vrbe, Aliam in partem terror ingens ingruerat.

Ingruunt morbi gentibus vniuersis. Plin. lib. 7. cap. 50.

Ingruens periculum. Liuius 5. ab Vrbe, Hæc precatus superante multitudine, ab omnibus locis vrbem aggreditur, quo minor ex cuniculo ingruentis periculi sensus esset.

Vis ingruit. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Vitibus ingruit vmbra. Virg. 2. Georg.

Ingruere in. Liu. 4. ab Vrbe, Primò in agrestes ingruerant morbi. Idem 6. bel. Pun. Eadem in viros ingruit fortuna.

Ingruentes solis radios sentit luna. Plin. lib. 2. cap. 18.

Inguen, inguinis, pen. corr. neut. gen. { βουβὼν } Pars corporis quæ circa pudenda. Sueton. in Nerone. Virorum ac fœminarum ad stipem deligatorum inguina inuaderet. Liuius 7. ab Vrbe, Vno alteróque subinde ictu ventrem atque inguina hausit.

Obscœnum inguen. Horatius 1. Serm. sat. 8.

Candida inguina. Virg. 6. ecloga.

¶ Inguen, pro inguinis tumore videtur posuisse Lucilius, qui βουβὼν & à Græcis dicitur. Eius verba sunt,

Inguen ne existat, papulæ, tama, ne boa noxit. Tertullus.

Febris ex inguine, id est, febris ex bubone, vel tumore præter naturam in inguine. Celsus lib. 3. cap. 5. in principio.

Inguinaria, inguinariæ, penult. correp. { βουβώνιον } Herba inguinum doloribus vtilis. Plin. lib. 26 cap. 9, Inguinaria (quam quidam argemonen vocant) passim in vepribus nascens, vt prosit inguinibus, in manu tantum habenda est.

Ingurgito, ingurgitas, pen. corr. { [illegible] } ingurgitâre, Est se cibo aut potu intemperantèr obruere. Cic. 2. de Finibus, Nolim enim mihi fingere asotos, vt soletis, qui in mensam vomant, & qui de conuiuiis auferantur, crudíque postridie se rursus ingurgitent.

Ingurgitare ingenium poculis. Gell. lib. 15. cap. 2.

Ingurgitare in se merum. Plaut. Curcul. 3.

Ingurgitare se cibis. Cic. in Antonium, Idem quum se cibis ingurgitauisset.

Ingurgitare se in flagitia, pro Immergere. Cic. in Pisonem, Nunquam te in tot flagitia ingurgitasses.

Ingurgitare se in philosophiam. Gell. lib. 5. cap. 16.

Ingurgitare se in copias alicuius. Id est, auidius se ingerere, vt solent famelici & voraces. Cic. 2. Philipp.

Ingurgitata humor dicitur, quem nimia abundantia terram proluit. Plin. lib. 17. cap. 2, Ergo humor ea his non vniuersus ingurgitans diluénsque, sed quomodo sititur distillans, velut ex vbere alit omnia quæ non inundat. De vritibus.

Ingustabilis, & hoc ingustabile, penult. corr. { ἄγευστος } Quod gustari non potest: vt Ingustabilis fons. Plin. lib. 2. cap. 106. Idem lib. 16 cap. 26. Fœmina post Autumnum fert baccas acerbas & ingustabiles cunctis animantibus.

Ingustatus, penult. prod. { ἄγευστος } Participium siue verbo, Non gustatus. Horat. 2. Serm. sat. 8, Vt vel continuò patuit, quum passeris, atque Ingustata mihi porrexerit ilia rhombi.

Inhabilis, & hoc inhabile, pen. corr. { ἀνεπιτήδειος } Non aptus. Colum. lib. 2. cap. 1, Progenerandis esse fœtibus inhabilem.

Inhabilis ad agendum. Caius in l. 1. in fine. D. Quod cuiusque vniuersit. nomine.

Inhabilis ad consensum. Liuius 6. bel. Pun. Sine concilio publico, sine imperio multitudinem nullius rei inter se sociam, ad cõsensum inhabilem fore.

Inhabilis magnitudinis nauis, quam sexdecim versus remorum agebant. Liuius 3. bel. Maced.

Inhabile imperium rebus ad remittendum. Liuius 4. bel. Pun.

Inhabito, inhabitas, penult. corr. { οἰκέω } inhabitâre, Idem quod habitare. Liuius 4. bel. Pun. Procul iis qui inhabitabantur.

Inhabitat animus in oculis. Plinius libro 11. cap. 37.

Inhabitabilis, & hoc inhabitabile, penult. corr. { ἀοίκητος } Quod habitari non potest. Cic. 2. de Nat. deor. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus.

Inhæreo, inhæres, inhæsi, inhæsum { [illegible] } inhærêre, Idem quod Adhærere. Colum. lib. 3, Cacumina deinde obuio, sicut matri inhærens, vtraque parte adradito. Plin. epist. in lib. 5, Vt illa patris ceruicibus inhærebat: vt nos amicos paternos & amanter & modestè complectebatur.

Inhærebat oculis memoria imaginis, Semper præ oculis erat, & versabatur ob oculos. Plin. epist. 147.

Studio oneratus inhæsi. Ouid. 8. Metam.

Inhærere

Inhærere vestigiis prioribus. Columel. libro 9. cap. 8, Et si eandem petit cæli partem, prioribus inhæret vestigiis.

Inhærere voluptatibus. Cic. 1. de Finib.

Inhærere in mentibus. Cic. 1. Tuscul. Sed nescio quomodo inhæret in mentibus, quasi, &c. Sic 2. de Orat. Inhærere in rei natura.

Inhærens, Participium { [illegible] } vt Humeris abeuntis inhærés. Ouid. 1. Trist. eleg. 3.

Inhæresco, inhærescis { [illegible] } inhærescere, Idem quod Inhæreo. Cic. 3. de Nat. deor. Prouisum etiam vt si qua minima bestiola conaretur irrumpere, in sordibus aurium, tanquam in visco inhæresceret.

Inhærescunt penitus in mentibus. Cic. 4. Tuscul.

Inhalo, inhalas, pen. prod. { [illegible] } inhalâre, Halitum in aliquem emittere. Cic. in Pisonem, Et quum isto ore fœtido teterrimam nobis popinam inhalasses, excusatione te vti valetudinis. Id est halitum popinam redolentem in nos exhalasses, & effudisses.

Inhibeo, inhibes, pen. corr. inhibui, inhibitum, pen. corr. { [illegible] } inhibêre, Ex in & habeo compositum, Est rem inceptam, ne procedat, impedire, authore Valla lib. 5. Festus, Inhibere, Cohibere. Virg. 12. Æneid. Parcite iam Rutuli, & vos tela inhibete Latini. Cic. 7. Verrina, Si te illius acerba imploratio & vox miserabilis non inhibebat.

Inhibere quin. Curtius lib. 7, Infesta concio via inhiberi potuit, quin protinus saxa in eum iaceret.

Inhibere quominus, Vetare, arcere, & cohibere. Plinius lib. 2. cap. 5. de elementis, Et leuia ponderibus inhiberi quominus euolent.

Inhibere aluum, Id est sistere: cui contrarium est Soluere. Plin. lib. 19. cap. 8.

Incitare & Inhibere auiditatem, contraria. Plin. lib. 20. cap. 7, Nec vlla res maiorem in cibis auiditatem incitat, inhibétque eadem.

Inhibere calcitratus mulæ. Plin. lib. 8. cap. 44.

Cursus inhibebat equorum. Ouid. ad Liuiam.

Stabilire & inhibere dolores. Plin. lib. 20. cap. 3.

Fletus alicuius inhibere. Ouid. 5. Trist. eleg. 1.

Inhibere frænos. Liu. 1. ab Vrbe, Restitit pauidus, atque inhibuit frænos.

Mentem inhibere à turpi probro. Catul. in Gellium, epigr. 86.

Nauseas inhibere, Vomitiones sistere & arcere. Plin. lib. 20. cap. 14, Nauseas cum sale & polenta in frigida aqua pota inhibet.

Profluuium sanguinis inhibere. Plin. lib. 18. cap. 2.

Venerem inhibere. Plin. lib. 20. cap. 7, E contrario nasturtium venerem inhibet, animum excitat.

Vires suas inhibere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8.

¶Inhibere imperium. Budæus, Qui inhibet remos & telum, manum suspensam tenet: sic qui inhibet imperium, quasi minatur, & mulctam veluti telum intentum habet. Idem alio loco, Inhibere imperium significat, quasi potestatis & magistratus rela stringere. Liu. de bel. Maced. lib. 7, Et ad populum & in Senatu magnis contentionibus certatum est, & imperia inhibita vltro citróque, & pignora capta, & mulctæ dictæ, & Tribuni appellati. Plaut. Sticho, 14,

.vtrum fontalis

An Libero imperium te inhibere mauis? Id est, Vtrum præesse (hoc est imperitare) aquæ vel vino ministrando. Vel bibere vinum vel aquam. Liu. Decad. 1. lib. 3. de Decemuiris, Tentationem eam fore abolendi sibi magistratus, ni consensu resisterent, imperióque inhibendo acriter in paucos præferocis animi, conatus aliorum comprimerent. Budæus.

Inhibere retro nauem, Est quum remiges non tantùm procursum nauis sustinent & sistunt, sed etiam repentè retrorsus agunt. id quia fit naui in puppim retroacta, ideo Græci [illegible] vocant. Liuius, Vt quæque rostrata nauis retro inhibita, oneratiam post se trahebat, scindi videres vincula. Hinc nautæ inhibere remis dicuntur, quum nauem retrò vertere volentes, currentis impetum, remorum impressione retardant. Cic. 2. de Orat. Vt enim incitato nauigio, quam remiges inhibuerunt, retinet tamen ipsa nauis motum & cursum suum intermisso impetu pulsúque remorum: sic in oratione perpetua quum scripta deficiunt, parem tamen obtinet oratio reliqua cursum, scriptorum similitudine, & vi concitata. Inhibere nauigium Cicero existimabat esse ἐπέχειν, hoc est sustinere & sistere. Alio tamen loco se reprehendit, ad Atticum, 13. epist. 2. epistola, prima eius libri, Inhibere (inquit) illud tuum, quod valde mihi arriserat, vehementer displicet. Est enim verbum totum nauticum, quanquam id quidem sciebam: sed arbitrabar sustineri remos, quum inhibere essent remiges iussi. Id non esse eiusmodi didici heri quum ad villam nostram nauis appelleretur. Non enim sustinent, sed alio modo remigant. id ab ἐποχῇ remotissimum est. Quare facies vt ita sit in libro quemadmodum fuit. Dices hoc idem Varroni, si fortè mutauit. Et postea subdit, Inhibitio autem remigum motum habet, & vehementiorem quidem remigationis nauem conuertentis ad puppim. His verbis intelligimus Ciceronem in Academicis, epochen, id est aurigæ retentionem quum currum incitatum retinet, hortatu Attici vertisse inhibitionem: quum tamen primùm retentionem rectè vertisset: postea verò mutasse. & retentioné in libro reponêdum mandasse. Inhibitio autem remigû motum habet, & vehementiorê quendam remigationis nauem conuertentis ad puppim. Ex Budæo.

Inhibere remos, Est vltra non progredi, quod minus est quam retro nauem inhibere. Quintil. in Præfat. lib. 12, Vnum modò in illa immensa vastitate cernere videmur M. Tullium, qui tamen ipse, quamuis tanta, tamque instructa naui, hoc mare ingressus, contrahit vela, inhibétque remos.

Inhibere supplicia alicui. Cic. 13. Philipp. Ita sibi conuenisse cum Dolabella, vt ille Trebonium, & si posset etiam Brutum, Cassium, discruciatos necaret, eademque ipse inhiberet supplicia nobis. Inhibere supplicium, sic dictum à Cicerone videtur, vt Inhibere imperium. Vetus tamen scriptum exemplar habet adhiberet supplicia, &c.

Inhibere tela, pro Sustinere. Liuius Decad. 3. lib. 10, Speculatoriæ naues permistæ cum hostium nauibus, inhibere sæpe tela cogebant metu, ne ambiguo ictu suis inciderent. Budæus.

Inhibitio, Verbale { [illegible] } Cic. ad Atticum, lib. 13. 278. Vide Inhibere retro nauem.

Inibi, Aduerbium, pro ſic, & mox antiquis fuisse in vsu refert Nonius. Afranius Materteris, Postquam se vidit inibi esse ignotam, paruulam sororibus commendat. Cæcil. Plotio, Libértne et? Non sum, verùm inibi est.

Inhio, inhias { χάσκω } inhiâre, Valde os aperire.

Inhiare, per translationem, Vehementer aspirare ad aliquid: quoniam in his quæ cupimus, hiare frequenter solemus, vt ait Sipont. Plaut. Stich. 10,

Nam ille homo tuam hæreditatem inhiat, quasi esuriens lupus. Horat. 1. Serm. sat. 1,

.congestis vndique saccis

Indormis inhians. De auaro.

Gazis inhians. Seneca Herc. fur. 3. Cic. 3. in Catil. de Romulo, Paruum atque lactantem huberibus lupinis inhiantem fuisse meministis.

Tenuit inhians tria Cerberus ora. Virg. 3. Georg.

Inhiare aliquem, Vehementer appetere eius aduentum. Plautus Trucul. 7.

Inhonestus, Adiectiuum { [illegible] } Honesto contrarium. Terentius Eunuch. 2. 3,

.illúmne obsecro

Inhonestum hominem, quem mercatus est here, senem mulierem? Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1, Inhonestissima cupiditas. Idem 3. de Finib. Nisi quod turpe, inhonestum, indecorum.

Exitus non inhonestus. Propert. lib. 2. eleg. 27.

Mors inhonesta. Propert. lib. 2. eleg. 9.

Vulnus inhonestum. Virg. 6. Æneid.

Inhonestè, Aduerbium { [illegible] } Terent. And. 4. 6,

Quæ se inhonestè optauit parare hic diuitias. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. Accusauit Nasicam inhonestè.

Inhonesto, inhonestas { [illegible] } inhonestâre, Dedecorare. Ouid. 4. Trist. eleg. 7.

Ne cadat, & multas palmas inhonestet adeptas.

Inhonoratus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Honorato contrarium. Cic. 3. Tusc. Inhonorata vita. Liu. 3. bel. Maced. Inhonoratior triumphus. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 11, Ne Marcum quidem Antonium inhonoratum, ac sine grata mentione transmisit.

Inhonorata dea. Ouid. 8. Metam.

Transire aliquid inhonoratum. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Inhonorus, pen. prod. Adiectiuum, Idem { ἄτιμος } Plin. lib. 5. cap. 30, Aliæque inhonoræ ciuitates.

Facies inhonora. Silius lib. 10.

Sacerdos inhonorus. Stat. 3. Thebaid.

Inhorreo, inhorres, inhorrui { [illegible] } inhorrêre, Valde horrere. Liu. 8. ab Vrbe. Haud secus, quàm vallo septa inhorreret acies. Virg. 10. Æneid. de apro, Substitit, infremuítque ferox, & inhorruit armos. Pro, armis inhorruit, aut certè in armos inhorruit, & setas erexit.

Inhoresco, inhorrescis { [illegible] } inhorrescere, Idem. Plin. lib. 10. cap. 24, Inhorrescunt edito ouo, excutiuntque sese. Cic. 3. de Orat. Inhorrescit mare.

Inhorrescit messis spicea. Virg. lib. 1. Georgicorum,

Spicea iam campis quum messis inhorruit, & quum

Frumenta in viridi stipula lactentia turgent. Id est intremiscit, ait Seruius.

Agitatus inhorruit aer. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.

Inhorruit vnda tenebris. Virg. 3. Æneidos,

Tum mihi cæruleus supra caput astitit imber

Noctem hyemémque ferens, & inhorruit vnda tenebris. Id est horridior facta est per tenebras. Seruius.

Inhospitus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod hospitio propriú & aptum non est ac commodum, vel propter asperitatem, vel propter incultum loci situm. Vnde

Littora inhospita. Ouid. 3. Trist. eleg. 11.

Regna inhospita. Ouid. 11. Metam.

Inhospita tecta. Ouid. lib. 1. Metam. Virg. 4. Æneidos,

Et Numidæ infræni cingunt, & inhospita Syrtis. Vbi Seruius, Inhospita, Barbara, aspera. Horat. 1. epist. 14,

.nam quæ inde serta, & inhospita tesqua

Credis, &c. Id est asperrima loca, accessu difficilia.

Inhospitalis, & hoc inhospitale, pen. prod. { ἄξενος } Inhabitabilis. Plin. lib. 6. in Præfat. Pontus Euxinus antea ab inhospitali feritate Axenos appellatus est.

Caucasus inhospitalis. Horat. 1. Carm. ode 22.

Inhospitale litus: Id est desertum, incultum, asperum. Plinius in Paneg.

Inhospitales iniuriæ. Plin. lib. 9. cap. 8, Iniuriæ potestatum inhospitales ad visendum venientium, Hipponenses in necem eius compulerunt.

Inhospitalitas, pen. corr. inhospitalitatis { [illegible] } Hospitalitati contrarium. Cic. 4. Tusc. Quæ autem sunt his contraria, ea nasci putantur à metu, &c. vt inhospitalitas est.

Inhúber, pen. prod. huius inhuberis, pen. corr. om. gen. Huberi contrarium. Gellius lib. 20. cap. 7, Quæ quû apposita fuissent, & multæ quidem, sed inhuberes macræque essent. De ostreis loquitur, quas ibidem tenues & exuctas eodem significatu vocat, vt pote Luna senescente captas.

Inhumanus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Crudelis, humanitatis expers, & vitæ communis ignarus, Qui communi naturæ sensu priuatus est, & ab omni humanitate secessit. Terent. Phorm. 3. 3,

Hiccine est quod homo inhumanissimus Pamphilam meam vendidit?

Inhumanus homo. Cicero 4. Verr. Et pro Quintio, Inhumanus

præco. Terent. Eunuch. 5. 2.
Non adeò inhumano ingenio sum Chærea. &c. Hoc est, Immitis non sum, quantum putas. Donatus.

Inhumanus, Non humanus, sed diuinus. Apul. lib. 5. Lauacro pulcherrimo, & inhumanæ mensæ lautitiis eas opipare reficit.

Barbaria inhumana. Ouid. 3. Trist. eleg. 9.

Inhumana crudelitas. Liu. 4. bel. Pun.

Inhumana gens. Lactant. lib. 4 cap. 16.

Agrestis & inhumana negligentia. Cic. 1. Offic.

Pars viæ inhumana. Tacit. lib. 18, Protritis arboribus, atque frugibus dira vastitas, nec minus inhumana pars viæ, quam Cremonenses lauro, rosisque constrauerant, extructis altaribus.

Securitas inhumana. Tacit. lib. 19.

Inhumana & scelerata vox. Cic. 3 de Fin. Sic Inhumanior libido. Liu. 1. bel. Maced.

Inhumane, pen. prod. inhumanius, inhumanissimè, Aduerbium (ἀπανθρώπως) Inciuiliter, imprudenter. Terent. Heaut. 5. 5.
Enimuero Chremes nimis grauiter cruciat adolescentulum,
Nimisque inhumané. Cic. 3 Offic. Inhumané facere.

Conuiuari alicui inhumané. Quintil. lib. 3 cap. 8.

Inhumaniter, pen. corr. Aduerbium, Idem (ἀπανθρώπως) Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17, Non possum scribere, me miratum esse illum tam inhumaniter fecisse, vt sine meis literis proficisceretur.

Inhumanitas, pen. corr. huius inhumanitatis (ἀπανθρωπία) Cic. 2. Philipp. Sit hoc inhumanitatis tuæ. Idem 1 de Orat. Quod ego non superbia, neque inhumanitate faciebam.

Conuincere aliquem inhumanitatis. Vide CONVINCO.

Inhumo, inhumas, pen. corr. (ἀνθοσιόω) inhumâre, Terræ inijcere, vel in terra recondere, aut humo operire. Plin. lib. 17. cap. 18, Non inhumare taleas, aut siccare prius, quam serantur, vtilius compertum.

Inhumatus, pen. prod. Non humatus, Insepultus. Cic. 1 de Diuinat. In quum esset proiectus, inhumatus, ab omnibusque desertus iaceret, amica corpus eius texit pallio.

Corpora inhumata mandemus terræ. Virg. 11. Æneid.

Funus inhumatum. Lucan lib. 7.

Inibi, pen. corr. (ἐκεῖ) Aduerbium in loco, quiddam maius quàm Ibi significâs Plautus, Nos domum properamus: vos inibi adeste. Apuleius. Multa inibi dicta sunt, quæ commemorare non est opus. Cic. 14. Philipp. Quod sperare nos quidem debemus, P. C. aut inibi esse, aut iam esse confectum.

Inibi, pro Sic & mox, inquit Nonius. Cæcilius Plotio, Liberone? non sum: verùm inibi est. Pacuuius, Profectò aut inibi est, aut iam potiuntur frugum.

Inibi. Plaut. Capt. 1.
Et inibi emit olim amissum filium. Id est statim illos.

Iniecto, Iniectus, Vide INIICIO.

Iniens, Vide INEO.

Inigo, inigis, pen. corr. inegi, pen. prod. inactum, inigere, Intrò agere, impellere. Varro de re rustic. cap. 2, In nutricatu quum pâtere cœperunt, inigunt in stabula ea quæ habent ad eam rem seclusa. De ouibus. Idem lib. 3 cap. 10, Folia eius decerpentes dant, ne si inegerint vbi nascitur, aut obterendo perdant, aut ipsi cruditate pereant. Voraces enim sunt natura. De anseribus Inegerint. Hoc est pastum egerint in eum campum in quo Seris herba nascitur.

Iniicio, inijcis, pen. corr. inieci, pen. prod. iniectum (ἐμβάλλω, ἐπιβάλλω) inijcere, Intrò iacere. Plaut. Antequam hæc in domum inijcias. Terent. And. 1. 1.
Quæ sese voluit in ignem inijcere, prohibui.

Inijcere se in medios hostes. Cic. pro Domo sua.

In agmen medium se iniecit. Virg. 1. Æneid.

Inijcere se flammæ, pro In flammam. Plin. lib. 8 cap. 40, Accenso regis Lysimachi rogo, iniecit se flammæ. De cane.

Perastutè inijcere, Vide PRAASTVTVS.

¶ Inijcere ardorem. Liu. 5. ab Vrbe, Quum perequitasset aciem promissa repetens, tantum iniecit ardoris, vt non vltra sustinuerint impetum.

Arma regnis. Stat. 1. Thebaid.

Beneficium. Seneca de Benefic. lib. 1 cap. 1.

Brachia collo. Ouid 3. Metam.

Catenas alicui, Incatenare. Cic. 7. Verr. Iste hominibus miseris innocentibúsque inijci catenas iubet. Plaut. Capt. 12.
Inijcite huic actutum manicas mastigiæ.

Certamen aliquibus, Dare causam vel præbere occasionem certaminis & contentionis. Liu. 4. bel. Maced. Vultis hoc certamen vxoribus vestris inijcere Quirites, vt diuites id habere velint, quod nulla alia possit?

Cogitationem alicui. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123, Quòd si ista nobis cogitatio de triumpho iniecta non esset, quam tu quoque approbas, &c.

Contentionē. Liu. 3. ab Vrbe, Iniecta contentione Duellius, cos. ad subsellia accitos quum interrogasset, &c.

Cunctationem. Liu. 5. bel. Maced. In concilio omnium ad bellum extemplò capessendum inclinatæ sententiæ erant: literæ T. Quintij cunctationem iniecerunt, quibus author erat Prætorem, &c.

Cupiditatem hominibus. Brutus ad Cic. lib. 11. 10, Quantámque cupiditatem hominibus iniciat vacuitas.

Curam alicui, Afferre ei solicitudinem. Terent. Adelph 4. 5.
Itaque adeò magnam mihi inijcit sua commoditate curam,
Ne fortè imprudens faciam quod nolit, sciens cauebo. Horatius 1. Serm. sat. 6.

¶ Formidinem alicui. Cic. 5. Verr.

Fræna iniecit licentiæ. Horat. 4. Carm ode 15.

Frænos furoris, Cohibere furorem. Cicero 13. Philipp. Qui se totius belli fluctibus circumiri, quàm illum aut egredi, aut progredi maluit: Munitámque illi exultanti, tanquam frænos furoris iniecit.

Frustrationem in aliquem. Plaut. Amph 9.
. . . . . atque in horum familiam
Frustrationem hodie iniiciam maximam. Id est decipiam eos.

Fugam inimicis, Cogere inimicos in fugam. Plaut. Pseud. 8.

¶ Ignes Capitolio. Cic. 1. de Diuinat. Et Capitolinis iniecit sedibus ignes. Ex quodam poeta.

Inijcio illud, pro eo quod quis dicat. Addo quòd, vel Ad hæc etiâ accedit, &c. Varr. 1. de Re rust. cap. 18, Inijcio illud, quòd modum neque varium, neque modicum proposuit duemuirum quadraginta iugerum. Ex vetusto codice legitur Mitto illud.

In flammam aliquam. Cic. pro Cluentio, Atque in hanc flammam recentem C. Iunium, qui illi quæstioni præfuerit, iniectum esse memini.

In fraudem. Plaut. Trucul. 6.

In morbum. Cic. 4 Tusc. Ex poeta Cælio,
Cui in manu sit, quem esse dementem velit,
Quem sapere, quem insanire, quem in morbum inijci.

In sermone, Verbis significare, & sermone indicare. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. Qui quum mihi in sermone iniecisset, se velle Asiam visere, non modo, &c.

¶ Laqueum alicui. Liu. 1. ab Vrbe.

Inijcere manum, pro Vim inferre. Senec. In Consolat. ad matrem.

¶ Manus in aliquem, Prehendere, siue apprehendere aliquem, & violenter corripere. Plaut. Trucul. 16.
Post id ego in te manú iniiciá quadruplus venefica. Cic pro Rosc. Comœd. Ipsa mihi veritas manum iniecit, & paulisper consistere, & commorari coegit. Id est, retinuit me, & subsistere coegit.

Manum inijcere alicui, pro Vindicare. Liu. 3. ab Vrbe, Virgini venienti in forum minister Decemuiri libidinis manum iniecit.

Inijcere manum, propriè est verbo antiquo iuris, quoties nullo iudicis expectata authoritate, rem nobis debitam, aut etiam nostram vendicamus. Quintilianus libro 7. cap. 8. ad finem, Aut alteri, aut iniicienti vtrique de iure sit controuersia: vt in re tali, Patri in filium, Patrono in libertum manus iniectio sit, &c. Vlpianus in l. Sed si hac, De in ius vocando. Et Paulus in l. penultima, De seruis exportandis.

Inijcere manum, Latinè dici debet, quod *saisir* appellant Galli. Virgil. 10. Æneidos,
Iniecere manum Parcæ. Sic dominus in prædium (vt nunc dicitur) feudatarium manum inijcere solet. Budæus.

Inijcitur etiam manus in aliquem, vel in eius bona, vel merces aliquas, quando ille inde abire, vel inde moueri, authoritate aliqua vetatur. Plin. ad Traianum, epist. 66. πραγματικῶς vsus est, quum inquit, Itaque & quieti eius inieci manum, & exegi, vt me in Bithynia consilio instrueret. Quæ verba corruptissime vulgo leguntur. Otiosum (inquit Plinius) Nymphidium nactus, continuo otiatæ mihi operam coegi, quasi qua vsui meo vendicaui, vt me consiliis suis adiuuaret. Budæus.

Mentem alicui vt aliquid audeat, pro In mentem, & in animum inducere. Cicero pro Milone, Cui primum mentem iniecit, vt, &c. vt irritare, ferróque lacessere fortissimum virum auderet.

Metum alicui, Facere vt aliquis timeat. Cic. 4. Verr. Hoc iniecto metu iudicibus, nullo more, nullo exemplo, &c. Liu. Deorum metum populo iniiciendum ratus est.

Metum in pectus alicuius. Plaut. Casina, 23.
Iam pol ego huic aliquem in pectus iniiciam metum.

Missilia. Liuius 6 ab Vrbe.

¶ Pallium alicui. Cic. 3. de Nat. deor. Vide CAVSSARI.

Pauorem. Liu. 4. ab Vrbe. Et bel. Pun. 8.

Periculum, Vide PERICVLVM.

Periculum mortis. Cic. pro Cæcinna.

Plagam. Cic. pro Murena, Atque ex omnibus illa plaga est iniecta petitioni tuæ, non tacente me maxima.

Pontem. Liuius 6 bel. Pun. Quorum corporibus quum completa esset fossa, velut aggere aut ponte iniecto, transitum hostibus dedit.

¶ Religionem. Liuius 8. ab Vrbe. Cicero pro Cæcinna, Quum Arretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decemuiris religionem iniecisset, non posse sacramentum nostrum iustum iudicari, &c.

¶ Scrupulum homini, In dubium aut dubitationem immittere, vt incertum sit quid agere debeat. Terent. Phorm 4. 8. Cic. pro Cluent. Hic tum iniectus est hominibus scrupulus, & quædam dubitatio, quidnam esset actum.

Spem, Spei & expectationis causas dare. Cicero ad Atticum, libro 10. 196, Iniecta autem mihi spes quædam est velle mecum, &c. Terent. Phorm. 4. 4.
Iniecta est spes patri posse illam excludi.

Studium alicui, pro Inflammare, & impellere atque instigare. Sueton. de Claris Rhet. Cæsar 1. bell. Gall. Multo maior alacritas, studiúmque pugnandi maius exercitui iniectum est.

Suspicionem. Cic. pro Lege Agrar. Quid omnia transmarina vectigalia iuuabunt, tenuissima suspicione prædonum aut hostium iniecta?

¶ Terrorem alicui. Cic. 7. Verr.

Timorem. Liu. 4. ab Vrbe. Cic. ad Atticum, lib. 5. 108, Et Parthis timor iniectus.

Trepidationem. Liu. 3. ab Vrbe.

Tumultum ciuitati, Tumultibus ciuitatem vexare. Cic. in Catil. Ne si nihil esset inuentum, temere à me tantus tumultus iniectus ciuitati videretur.

¶ Vincula alicui, Ligare. Liu 8 bel. Maced. Quum illi deos & fidem legationum testarentur, & legati & Prætor summoueret turbas, & protegeret Lacedæmonios, vinculaque iam quosdam iniicientes arceret, crescebat tumultus concitata turba.

Vincula animo alicuius, Animum cohibere & reprimere. Cicero 3. de Finib. Rectè inuictus, cuius etiam si corpus constringatur, animo tamen

mo tamen vincula iniici nulla possint.
Voluptatem. Varro 1. de Re rust. cap. 17. Ad iniiciendam voluptatem his præfecturæ, honore aliquo habendi sunt.
Iniectus, Participium (ἐμβεβλημένος.) Liu. 7. bel. Pun. Raptus ab suis, atque alteri equo iniectus fugit.
Comæ iniectæ collo. Ouid. 2. Fast.
Iniectus, huius iniectus (ἐπιβολή.) Plin. lib. 8. cap. 16, Vix credibili modo torpescente tanta illa feritate, quamuis leui iniectu operto capite, ita vt deuinciatur non repugnans.
Iniectus animi. Lucret. lib. 2.
Iniectio, Verbale (ἐπιβολή.) vt Manus iniectio. Est autem manus iniectio, ius domini in re capienda & vindicanda quam agnoscit suam. Quintil. lib. 7. cap. 8. ad finem. Senec. 2. de Tranquill. vitæ, Habebat ergo secum Stilpon vera bona, in quæ non est manus iniectio. Loquitur de bonis quæ Fortuna non potest iniecta manu tanquam sua reposcere.
Iniecto, iniectas (ἐπιβάλλω) iniectâre, Frequentatiuum. Stat. 9. Thebaidos,
Ausus erat furtò dextram iniectâre Leonteus.
Inimicus, inimici, penult. prod. (ἐχθρός, δυσμενής, δύσνους) contrarium Amico. Plaut. Pref. 10,
Nam inimici famam, non ita vt nata est, ferunt.
Inimicus & hostis. Liuius 9. bel. Maced. Quo in numero me esse apud vos velitis, refert: si tanquam inimicũ & hostem insectari propositum est, pergite.
Acerrimus inimicus, Vide ACER.
Atrox inimicus. Virg. 1. Georg.
Certus inimicus, Vide CERTUS.
Peruicax inimicus Quintil. lib. 5. cap. 9.
¶ Capere inimicos, Vide CAPIO.
Colligere inimicos, Vide COLLIGO.
Inimicus sibi. Cic. 5. de Finib. Necesse est quidem, si quis sibiipsi inimicus est, eum quæ bona sunt, mala putare.
Consilij inimicus. Tacit. lib. 17, Consiliique quamuis egregij, quod non ipse afferret, inimicus.
Inimicior alicui. Cic. Att. lib. 9. 188. Nunc etiam impurum & sceleratum puto, nec tamen mihi inimiciorem quàm sibi.
Inimicissimus huic imperio. Cic. de Amicit.
Inimicus, Adiectiuum (ἐχθρικός) Quod ad inimicum pertinet. vt Inimicus animus. Cic 4. Verr. Quòd eos infenso animo atque inimico venisse dicant.
Amnis inimicus pontibus Silius lib. 3.
Infestus atque inimicus clamor. Cicero 3. Verr. Meminerat se priore actione clamore Populi Romani infesto atque inimico excitatum.
Ensis inimicus. Virg. 2. Æneid.
Fames inimica. Ouid. 4. Fast.
Fortuna inimica. Virg. 5. Æneid.
Gens inimica mihi. Virg. 1. Æneid.
Ignis inimicus Virg. 4. Georg.
Lues inimica Silius lib. 17.
Numina inimica. Virg. 2. Æneid.
Pectore inimico fatur. Virg. 11. Æneid.
Vis inimica propinquat. Virg. 12. Æneid
Inimicæ oculis maximè ac dentibus vomitiones, hoc est contrariæ & noxiæ. Plin. lib. 11. cap. 53.
Inimicior vox. Cic. de Amic. Negabat vllam vocem inimiciorem amicitiæ potuisse reperire, quàm eius, &c.
Inimicus vultus. Plaut. Capt. 12,
Vidén' hunc quàm inimico vultu tuetur?
Inimicissimus, inimicissimi, penult. corr. Substantiuum. Cicero pro Milone, Vbi vidit homo ad omne facinus paratissimus fortissimum virum, inimicissimum suum, certissimum Cõsulem, &c. palàm agere cœpit, & apertè dicere occidendum Milonem.
Inimicitia, inimicitiæ (ἔχθρα, ἔχθος, ἀπέχθεια.) Cic. 4. Tusc. Inimicitia, ira vlciscendi tempus obseruans.
Inimicitiæ sunt inter eos. Terent. And. 5.
Graues inimicitiæ. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Iustæ inimicitiæ. Vide IUSTUS.
Mortales inimicitiæ. Cicero pro Rabir. Posthum. Neque me verò poenitet mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere.
Truces inimicitiæ. Horat. 1. epist. 20.
¶ Appetere inimicitias, Vide APPETO.
Capere inimicitias in se. Terent. Phorm. 2. 3,
-ni ita existimassem, nunquam tam graues
Ob hanc inimicitias caperem in nostram familiam.
Capessere. Tacitus libro 5, Nam Trio facilis capessendis inimicitiis.
Communicare, Vide COMMUNICO.
Concipere, Vide CONCIPIO.
Contrahere. Quintil. lib. 7. cap. 2. Vide CONTRAHO.
Deponere, Vide DEPONO.
Insitas inimicitias habere & gerere, Vide INSERO.
Inducere inimicitias, Vide INDICO.
Inimicitiæ indictæ & apertæ. Cic. 7. Verr. Tacitæ magis & occultæ inimicitiæ timendæ sunt, quàm indictæ & apertæ.
Intercedere inimicitias cum aliquo. Cic. pro Cæl.
Persequi inimicitias Cic. Verr. 1.
Ponere vel deponere inimicitias. Cic. ad Atticum.
Subire. Cicero 7. Verrina, Inimicitiæ subeantur? labores? suscipiantur.
Suscipere. Cic. 1. Offic. Nam aut inimicitias, aut laborem, aut sumptus suscipere nolunt.
Venire ad inimicitias. Cic. ad Qu. frat.
Vocare ad inimicitias. Brut. Cic. Famil. 2.
Inimico, inimicas, pen. prod. (ἐχθραίνω) inimicâre, Inimicum facere. Horat. 4. Carm. ode 15,
Et miseras inimicat vrbes.
Inimicor, inimicaris (ἐχθραίνω) Deponens, apud Ciceronem de Petitione Consul. Sin autem id neges, statim abalienant se, & inimicantur.
Inimicè, penultima producta, Aduerbium (ἐχθρωδῶς) Hostiliter, aduerso animo & contrario. Cicero 2. Philipp. Ego autem, vide quàm tecum agam non inimicè. Idem 1. de Natura deorum, Inimicè insectari. Idem pro Quintio, Inimicissimè atque infestissimè contendere.
Inimiciter, pen. corr. (ἐχθρῶς) Aduerbium obsoletum. Accius, Placare hostem ferocem, inimiciter accensum.
Inimitabilis, & hoc inimitabile, pen. corr. (ἀμίμητος) Quod quis imitari non potest. Quintil. lib. 2. cap. 17, Opera quædam nobis inimitabilia. Idem lib. 10 cap. 2.
Sapor inimitabilis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Ininde, Aduerbium (ἐκεῖθεν) Ex eo loco. Liuius, Ita exercitus ininde domos abducti. Locus fortasse corruptus.
Iniquus, pen. prod. Adiectiuum (ἀνώμαλος) Non æquatus nec planus: vt Iniquus locus. Liuius 2. ab Vrbe, Cum Æquis pòst aliquanto pugnatum est, inuito quidem Consule, quia loco iniquo subeundum erat ad hostes.
Iniquus ascensus. Liu. 8. bel. Pun.
¶ Iniquus (ἄδικος, πονηρός) Qui contra æquitatem facit, iniustus. Terent. And. 2. 2,
-sed ea nunc me exquirere,
Iniqui patris est. Idem Heaut. 2. 1,
Quàm iniqui sunt patres in omnes adolescentes, iudices.
Iniquus, Inimicus. Terent. in Prologo Adelph. 2,
Postquam poeta sensit scripturam suam
Ab iniquis obseruari, & aduersarios
Rapere in peiorem partem, &c.
¶ Iniquus, Iratus. Horat. 2. Serm. sat. 7,
-Vertumnis quotquot sunt, natus iniquis.
Iniquo animo ferre, Ægrè ferre. Terent. Eunuch. 2. 1,
-ego quoque vnà pereo, quod mihi est charius:
Ne istuc tam iniquo patiare animo.
Vitis iniquus. Horat. 1. Carm. ode 2.
Animis certatis iniquis. Virg. 10. Æneid.
Casus iniquus. Virg. 6. Æneid.
Iniqua conditio. Cicero ad Atticum, libro 8. 159, Mea quæ semper fuerit sententia: primùm de pace vel iniqua conditione retinenda.
Iniquior defensio. Cicero pro Cecina, Puto teipsum Piso perspicere, quanto ista sit angustior iniquiórque defensio, quàm, &c.
Iudex iniquus. Ouid. 13. Metam.
Legem sancimus iniquam. Horat. 1. Serm. sat. 3.
Mente iniqua ferre aliquid. Ouid. 8. Metam.
Iniqua pondera. Vlpian. in l. Si quis à me. D. De action. empt.
Pretium pietatis iniquum. Ouid. epist. 14.
Pugna iniqua. Non æqua & impar, nempe quum pedes contra equitem decertat. Virg. 11. Æneidos,
-& vrgetur pugna congressus iniqua.
Iniqui sermones, pro obtrectationibus. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 9, Quorum iniqui sermones quum ad me per homines honestissimos perferuntur.
Sidus iniquum gentibus. Lucan. lib. 10.
Vultu iniquo spectare aliquem. Ouid. 1 de Arte.
¶ Iniquus, Magnus. Virg. 1. Georgicorum,
-iniquo pondere rastri. Seruius.
¶ Iniquus, Augustus. Virg. 4. Georgicorum,
Verùm hæc ipse equidem spatiis exclusus iniquis
Prætereo.
Iniquare (πονηρεύω) à veteribus dictum. Laberius, Æquum animum indignanti iniquat contumelia.
Iniquitas, pen. corr. iniquitatis (ἀνωμαλία.) Liu. 7. ab Vrbe, Si ab eo consilio iniquitate loci deterrerentur.
Contectus iniquitate, Vide CONTEGO.
¶ Iniquitas hominum (πονηρία, κακοήθεια) Iniuria aut malignitas. Plin. lib. 12. cap. 19, Id acciderítne ob iniquitatem præpotentium, an fortè, non satis constat.
Iniquitas temporis, Difficultas & angustia. Cic. pro Rosc. Amer. Sic Liu. 5. bel. Maced. Nam si quòd aliquando seruierunt temporum iniquitate pressi, &c.
Iniquè, penultima producta, Aduerbium (πονηρῶς) Iniustè. Plautus Casina, 14,
Aut quod ego vnquam erga Venerem iniquè fecerim?
Iniquè iniurius. Plaut. Epid. 12.
Iniquè comparata certatio. Terent. Adelph. 2. 2,
-nunquam vidi iniquius
Certationem comparatam, quàm quæ hodie inter nos fuit.
Iniquè comparatum. Cic. pro Cluent. Iam hoc quoque propè iniquissimè comparatum est, quòd, &c.
Iniquè paciscí. Cic. 5. Verr.
Iniquè facis. Cic. ad Brutũ, At hoc ipsum, inquies, iniquè facis, qui hostilis animi in Rempub. homines, ciues appelles.
Initium, initij (ἀρχή) Valla, Principium rei maioris, initium vocatur: vt Initium orationis, Quintiliano quoque testante lib. 4. cap. 1. Terent. And. 4. 1,
-imò etiam
Narrationis incipit mihi initium. Idem Hecyr. 5. 3,
Hic adeò his rebus anulus initium fuit inueniundis. Ibidem, 3. 3,
Nequeo mearum rerum initium vllum inuenire idoneum.
Initium iræ. Terent. Hecyr. 3. 1.
Inter initia principatus. Vide INTER.
Illa initia, quæ Græcè elementa dicuntur. Cic. 1. Acad.

Abrupta initia. Quintil. lib 3. cap. 8. Vide ABRVMPO.

Initia quædã, ac seminum sunt cõcessa natura. Quintil. lib 2. cap. 10.

Mediocre initium, Vide MEDIOCRIS.

Perfectum initium, Vide PRAEFVS.

Præcedentia initia Quintil. 10 Procem. lib 1.

Vltimum initium. Auctor ad Herennium libro 1. Rem breuiter narrare poterimus, si non ab vltimo initio repetere volemus.

¶ Initio, ablatiuus, pro In initio. Cic. Lentulo, lib. 1.7, Redeóque ad illud quod initio scripsi.

In initio. Cic. 1. de Orat. Adolescentulus verò sic in initio accusationis exanimatus sum, &c.

Ab initio, A principio. Cicero ad Brutum, Cui Consuli non animus ab initio, non fides ad extremum defuit.

Ab initio, Id est, ipso iure. Papinianus l. 123. D. De verb. obligat. Si flagitij faciendi, vel facti causa concepta sit stipulatio, ab initio non valet. Id est, ipso iure, sic vt nunquam valeat, nec ex ea actio competat.

¶ Capere initium. Cæsar 1 bell. Gall. Quintil. libro 2 cap. 11, Iam hinc ergo nobis inchoanda est ea pars artis, ex qua capere initium solent.

Destinare sibi certa initia. Quintil. lib 7 cap. 11.

Dare initium alicuius rei. Quintil. lib. 3. cap 1.

Ducere initium ex re aliqua Quintil. lib 1 cap. 17.

Ducere rerum initium ac legum statum aliunde, Incipere. Cicero de Lege agraria. Sic ad Atticum libro 9. 180, Nec verò dubito, quin exitiosum bellum impendeat, cuius initium ducetur à fame.

Facere initium, Idem. Cic. 14 Philip. Pansa Consul, Imperator initium cum hostibus confligendi fecerit.

Facere initium à re aliqua. Quintil lib. 4 cap. 2.

Inductis his initiis, omnia vera diligimus, Vide INDVCO.

Introducere initium, Vide INTRODVCO.

Obscurissimis initiis natus Saludienus, parum habebat summam accepisse, &c. Paterculus lib 2.

Oriri initium. Terent. in Hecyr.

Pellere initium sermonis, Vide PELLO.

Ponere initium. Cic. ad Att. lib. 11. 208, Vt malè posuimus initia, sic cætera sequuntur.

Proficisci initium. Cic Fam. 9.

Quærere initium. Cic Fam. 12.

Restinguere initium belli. Paterculus lib. 2, Immanè noui, ac resurrecturi belli ciuilis restinxit initium.

Initium sumere. Quintil. lib. 8. cap. 6.

Suscipere initium Cic Fam 4.

Initia, initiorum (μυστήρια) Cereris sacra dicebantur. Varro de Re rust. lib 3 cap. 1, Cui consentaneum est, quòd initia vocantur potissimum ea quæ Cereri fiunt sacra. Cic. 2. de Leg. dicit mysteria appellari initia quibus ex agresti vita, exculti ad humanitatem sumus, tanquam ea sint vitæ principia.

Initia, Cybeles mysteria & sacra. Atys Cybelem sic alloquitur apud Catullum, 58.

-tua Mater initia, &c.

Initiorum dies dicuntur à Liuio, quibus solennia sacrificia celebrabantur, in quibus nefas erat inesse non initiatos: Acarnanes (inquit 4. Decad. libro 1.) duo iuuenes per initiorum dies non initiati, templum Cereris imprudentes religionis cum cætera turba ingressi sunt.

Initiorum dies. Liu 9 bel. Maced. Tres in anno statos dies habuisse, quibus interdiu Bacchis initiarentur, &c. & pro tribus in anno diebus quinos singulis mensibus dies initiorum fecisse. Hinc apparet initia dici pro initiationibus.

Initiamenta, initiamentorum, Religionis prima dogmata. Seneca epistol 91, Hæc eius initiamenta sunt, quibus non municipale sacrum, sed ingens deorum immortalium templum mundus hic reseratur.

Initiantur coniuges liberis. Quintil. Declam. 1.

Initio, initias ([illegible]) initiare, Sacris imbuere. Cic. 1. de Nat. deor. Vbi initiantur gentes orarum vltimæ. Ea quondam poeta. Idem 2. de Legib. Plin. libro 30. capite 2, Magicis etiam cœnis eum initiauerat. Cic. 1. Tusc.

Initiare, Inchoare & auspicari. Firmicus, Ver initiatur, quum primam Arietis partem Sol fuerit ingressus.

Initiari dicuntur pueri, quum à lacte & à cunis transeunt, vt cibo firmiori alantur. Nam apud Varronem legitur, Initiari pueros Edulicæ, & Poticæ, & Cubæ, deabus edendi & potandi & cubandi.

Initiare munditiis. Plaut. Casina, 6, -postquam amo

Casinam, magis initio munditiis, munditiarum deos:

Myropolas sollicito omnes, vbicunque vnguentum'st lepidum.

Initiatus, Inchoatus. Aurelius in l. 1. D. De officio præfecti prætorio, His cunabulis prætorio præfectorum autoritas initiata, in tantum meruit augeri, vt appellari à præfectis prætorio non possit.

Initiatus literis, quemadmodum & sacris. Plin. epist 110. Quintilianus lib. 1. cap. 3. Id est, quod vulgò dicitur *magistrari, & licentiari*: vt sacris olim Eleusiniis, & nunc Christianis, initiati sunt, illis, vt nunc dicitur, consecrati, & ad illorum administrationem solenniter admissi. Sic legibus initiatos, quos *licentiatos* vocant, dicere possumus.

Initus, Vide INEO.

Iniucundus. Adiectiuum (ἀτερπής) Iucundo contrarium. Cic. 1. de Finib. Minimè nobis iniucundus labor.

Iniucundus odor Plin. lib. 15 cap 7.

Iniucundè. Aduerbium (ἀτερπῶς.) Cicero ad Atticum. libro 1. 15, Quæ res mihi asperius à nobis atque nostris, & iniucundius actæ videbantur.

Iniucunditas, penult. corr. iniucunditatis (ἡ ἀτερπία.) Cicero 2. de Natura deorum, Sed tamen prætereundum est, nequid habeat iniucunditatis oratio.

Iniudicatus, penultima producta, Adiectiuum (ἀδίκαστος, ἀκατάκριτος) Non iudicatus. Gell. libro 13 cap 13, Decem hominibus vitam eripis, indicta causa, iniudicatis, indemnatis. Idem libro 5. cap 10, Rem iniudicatam reliquerunt, causámque in diem longissimam distulerunt.

Iniuges (ἄζυγες) Boues dicuntur à Festo, qui sub iugo non fuerunt. Nonius, Manilius Chrestus lib. quem de Deorum hymnis scripsit, ait Mineruæ iniuges boues sacrificari, id est iugum nunquam ferentes, illa videlicet de causa, quòd & virginitas iugum nesciat maritale, & virtus nunquam sit iugo premente subiecta. Hæc Nonius.

Iniungo, iniungis, iniunxi, iniunctum ([illegible]) iniungere, Simul iungere: vt Iniungere pondus bobus Columella libro 7. Idem lib. 5, Itaque pingui terra singulis brachiis herbis bina iniungere flagella.

Iniunxit amicitiam cum eo, Familiaritatem cum eo contraxit, & amicitia cum eo coniunctus est. Plinius de Viris illustribus, Iterum cum Claudio Nerone inimico suo Consul, ne Respub. discordia malè administraretur, amicitiam cum eo iniunxit, & de Asdrubale triumphauit.

¶ Iniungere detrimentum Reipub. Inferre damnum, aut addere, quod etiam Facere dicitur, vel Damno augere. Brutus ad Ciceronem, libro 11. 13, Tamen si quo etiam casu Hiberam se traiecerint, na quod detrimentum Respub. iniungatur, summa à nobis dabitur opera. Id est, ne damnum inferant Respub.

Iniungere iniuriam. Liu. 3. ab Vrbe.

¶ Iniungere, Imponere. Plaut. Bacchid 20,

Quum censuit Mnesilochum cum vxore esse dudum militis, ibi mihi iniunxit solus.

Laborem alicui iniungere. Quintil. 10 Procem. lib. 2.

Iniungere laborem sibi, Sumere. Plin. epist. 143.

Iniungere munus, vel Iniungere onus, Dare prouinciam significat. Liuius 3. ab Vrbe, Comitiorum illi habendorum, quando minimus natu sit, munus consensu iniungunt. Idem 6 bel Pun.

Iniungere necessitatem, Astringere & cogere. Plin. epist. 290.

Iniungere officium. Colum. lib. 11. cap. 2.

Iniungere pœnam. Vlpian. in l. 1. D. De prauari.

Iniungere seruitutem, In seruitutem redigere, & seruos facere. Cæsar 7. belli Gallici. Atque his æternam iniungere seruitutem.

Iniungere sibi tormentum. Plin. in Paneg.

Iniunctus, Participium ([illegible]) vt Manus iniunctæ pedibus. Senec. Thyest 6. Iabulenus in l. Qui domum. D. Locati, Qui domum habebat, arcam iniunctam ei domui vicino proximo locauerat.

Iniuratus, penult. prod. (ἀνώμοτος) Adiectiuum, contrarium est Iurato. Plautus Amphit. 4,

Nam iniurato scio plus crederet mihi, quàm iurato tibi. Cic. pro Cecin. Quum id iurati dicunt, quod ego iniuratus insimulo. Et 3 Offic. Iuraui lingua, mentem iniuratam gero.

In sua lite iniurato credere. Cicero pro Rosc. Comœd. Tibi verò Piso diu deliberandum & concoquendum est, vtrum potius Cheræ iniurato in sua lite, an Manilio & Luscio iuratis in alieno iudicio credas.

Iniuria, iniuriæ (ὕβρις, ἀδικία) dicta est, quòd non iure fiat. Vlpianus ait in l. 1. D. De iniuriis, & famos. libel. Omne enim quod non iure fit, iniuria fieri dicitur. hoc generaliter. Specialiter autem iniuria dicitur contumelia. Interdum iniuriæ appellatione damnum culpa datum significatur: vt in lege Aquilia dicere solemus. Interdum iniquitatem iniuriam dicimus. Nam quum quis iniustè vel iniquè sententiam dixerit, ex eo iniuriam dictam, quòd iure & iustitia caret, quasi non iuriam. Contumeliam autem à contemnendo. Iniuriam autem fieri Labeo ait, aut re, aut verbis. Re, quoties manus inferuntur: verbis autem, quoties non manus inferuntur, sed conuitium fit. Hactenus Vlpianus. Pacuuius, Patior facile iniuriam, si est vacua à contumelia. Terent. Heaut. 5. 2,

-matres omnes filiis

In peccato adiutrices, auxilio in paterna iniuria solent esse.

¶ Iniuria, passiuè: vt Iniuriæ ciuium, id est quæ ciuibus inferuntur. Cicero 1. de Inuent. Plin. epist 4, Veniebat in mentem priores nostros etiam singulorum hospitum iniurias accusationibus voluntariis executos.

Iniuria, Actiuè ferè vbique occurrit. Columel. lib. 3. cap 10, Nec nunc nullis tempestatum iniurias persequar. Plinius lib. 8. cap. 48, de vestibus.

Ab iniuria obliuionis se asserere. Plin. epist. 5. lib. 3.

Obnoxius iniuriæ, Vide OBNOXIVS.

Opportunus iniuriæ, Facilis ad accipiendam iniuriam. Plin. lib. 9. cap 31, de cancris, Pinnotheres autem vocatur minimus ex omni genere, ideo opportunus iniuriæ.

Spretæ iniuria formæ. Virg. 1. Æneid.

Sceleris iniuria. Virg. 3. Æneid.

¶ Atrox iniuria, Vide ATROX.

Breuis iniuria. Ouid 3. Metam.

Grauis iniuria. Vlpianus, l. Sed si vnius. §. Quædam iniuriæ. D. de iniuriis.

Insignis iniuria, Vide INSIGNIS.

Intolerabilis iniuria. Vlpianus in l. 7. D. De iis qui sui vel alieni iur. sunt.

Leues & nullius momenti iniuriæ. Vlpianus in l. Sed si vnius. §. Quædam iniuria D. de iniuriis.

Longa iniuria. Virg. 1. Æneid.

Abstinere iniuria. Cicero 3. Offic. Quotus enim quisque reperietur, qui impunitate & ignoratione omnium proposita abstinere possit iniuria? Vide ABSTINEO.

Accipere iniuriam, Vide ACCIPIO. Quintilianus libro 8. capite 5.

Admittere iniuriam, Id est facere. Caius in l. si plures serui. D. de iniuriis, Tanto maior iniuria, quanto à pluribus admissa est. imò etiã tot iniuriæ sunt, quot & personæ iniuriam facientium.

Affligi iniuria. Cic. At Lucium Flaccum iudices, si (quod dij immortales omen auertant) grauis iniuria afflixerit.

Afficere iniuria, Vide AFFICIO.

Agere iniuriarum. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Animaduertere iniuriam, Vide ANIMADVERTO.

Circumsteterit vis atque iniuria quemque. Lucret. lib. 5.

Concedere iniuriæ, Cedere periculo & succumbere. Sallust. in Iugurtha, Vtinam emori, fortunis meis honestus exitus esset, ne viuere contemptus viderer, si defessus malis, iniuriæ concessissem.

Conferri iniuria in personam alicuius. Paulus in l. cum qui nocentem. § si iniuria mihi fiat ab eo D. de iniuriis.

Conflare iniuriam. Cic. pro Rosc. Amer.

Consociare iniuriam, Vide CONSOCIO.

Consumptus iniuria, Vide CONSVMO.

Contegere factam iniuriam, Vide CONTEGO.

Conterere voluntaria obliuione iniuriam. Cic. Lentulo, libro 1, 9. Grauissimas iniurias communis concordiæ voluntaria quadam obliuione contriueram.

Conueniri iniuriarum. Vlp. in l iniuriarum actio. §. si quis me prohibeat. D. de iniuriis. & in l. nec magistratibus. eod. tit.

Damnatus iniuriarum, Vide DAMNO.

Iniuriam decernere, Vide DECERNO.

Defendere alicui iniuriam, Vide DEFENDO.

Iniuriam defendere foribus: Id est, prohibere ne quod damnum inferant. Plaut. Mostel. 8.

Detrahere ab iniuria. Cic. Famil. 5.

Obuiam ire iniuriæ, Periculum præuertere aut præuenire. Sallust. in Iugurtha, Nunc neque viuere libet, neque mori licet, sine dedecore P. C. oro vos per liberos, atque parentes vestros, per maiestatem Pop. Rom. subuenite mihi misero, ite obuiam iniuriæ.

Experiri iniuriarum. Vlp. in l. non solum § planè. D. de iniuriis. & in l iniuriarum actio. §. si quis per iniuriam. eod. tit.

Iniuriam facere, Inferre. Terent. Hecy. 3. 5,

Non maximas, quæ maximæ sunt interdum iræ, iniurias
Faciunt. Ibidem, 4. 4,
facis huic adeò iniuriam. Vbi Donatus, Facis iniuriam, pro facis iniustè. Cic. 1. Offic. de iustitia, Maximam autem partem ad iniuriam faciendam aggrediuntur, &c.

Dare beneficium, & Facere iniuriam, contraria. Antonius Ciceroni in Epist. ad Atticum, lib. 10. 198, Qui tibi vt beneficium daret, prius iniuriam fecit.

Fit nota iniuria partu. Ouid. 2. Metam.

Iacere vel immittere iniuriam in aliquem. Cic. in Paradox. Vide IMMITTO.

Hærere iniuriam in aliquo. Cic. Famil. epist. lib. 6.

Imponere iniurias alicui, Vide IMPONO.

Inducere iniuriam testamento aduersus liberos suos. Martinus in l. 4 D. de inoffic. testam.

Inferre iniuriam, & Propulsare, contraria. Cic. 1. Offic. de iniustitia. Vide INFERO.

Iniungere iniuriam. Cic. 3 de Nat. deorum, Ita ab impia temeritate in deos, in homines iniungi iniuriam. Vide INIVNGO.

Insectari iniuriam alicuius, Vide INSECTOR.

Laborare alterius iniuria, Vide LABOR, laboris.

Lacerare iniuria. Cic. in Verr.

Leuare iniurias, Vide LEVIS.

Lucrificare iniuriam, Vide LVCRVM.

Nasci iniuriam. Cic. ad Q. frat.

Negligere iniurias, Vide NEGLIGO.

Occupare per iniuriam bona alicuius. Vlp. in l. item apud Labeonem. § si quis bona. D. de iniuriis.

Offerre iniuriam. Terent. Hecy. 5. 1. Vbi Donatus, Offerimus iniuriam non merenti: Reddimus ei qui meretur.

Pati iniuriam & Facere, contraria. Vlp. in l. 3 D. de iniuriis Illud relatum peræquè est: eos, qui iniuriã pati possunt, & facere posse. Paulo pòst, Nanque hi iniuriam pati solent, non facere. Ibidem frequenter.

Persequi iniuriam. Cic. in Verr. Act. 2.

Prohibere se, & suos ab iniuria. Cæs. 5 bel. Gall.

Propulsare iniuriam. Cic. pro Sext. Rosc.

Prosequatur suam iniuriam. Neratius in l. pater. D. de iniuriis.

Redundat ad dominum iniuria seruo facta. Vlp. in l. item apud Labeonem §. interdum iniuria D. de iniuriis.

Remittere iniuriam. Vlpianus in l sed si vnius. § si cum ante iudicem. D. de iniuriis. Qui enim accepit satisfactionem, iniuriam suam remisit. Nam etsi nuda voluntate iniuriam remisit: indubitatè dicendum est. extingui iniuriarum actionem non minus, quàm si tempore abolita fuerit iniuria. Paulo pòst, §. filiofamilias, Quia remittit atque donat iniuriam.

Reuellere iniurias. Cic. ad Attic. 5.

Soluere iniuriam, Vindicare & vlcisci. Sallust. in Oratione Lepidi ad populum.

Subactus iniuria. Liu. lib. 5 Decad. Id est coactus.

Teneri iniuriarũ Vlp. in l. 3 D. de iniuriis. & in l. iniuriarum actio. §. si quis de honoribus eodem titulo.

Vlcisci iniuriam. Cic. 6. Verr. A te peto, vt meas iniurias perinde doleas, vt me existimas & dolere tuas, & vlcisci solere.

¶ Iniuria, Ablatiuus qui aduerbialiter ponitur pro eo quod est, Sine causa & immeritò. Plaut. Epid. 1. 4,
maxima hercle iniuria
Vinctus asto. Terent. Heaut. 3. 3,
Syre, pudet me. s. credo: neque id iniuria. Cic. 1 in Catilin. Iniuria suspectus ciuibus fore.

Non iniuria, Vide NON.

Iniuria dispertire, Iniustè, inæqualiter. Plaut. Aulul. 10.

Iniuria tua factum est, Per te. Plaut. Trucul. 4.

Non iniuria tibi illud accidit, Non immeritò. Cicero 3. de Natura deorum.

Nec iniuria, Id est non sine causa, non abs re. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 14, Hos hostes Milo, nec iniuria. Idem pro Rosc. Amer.

Iniurior, iniuriaris, iniuriatus sum, iniuriari, Deponens. Seneca lib. 1. de Tranquil. vitæ, Omne fortuitum circa nos sæuit, & iniuriatur.

Iniurius, Adiectiuum {ὑβριστής} Nomen est comicum, quo etiam oratores vtuntur: Id est qui audet aliquid contra ordinem iuris. Sic Seruius. Terent. Heaut. 1. 3,
multis modis iniurius
Clitipho est; neque ferri potis est. Idem And. 2. 5,
Iniquè iniurius. Vide INIQVVS.
Iniurium est: Id est iniquũ, & vim aduerbij habet, inquit Donatus. Plaut. Curcul. 1. Terent. Hecy. 2. 1,
Tamen eandem pol esse omnibus, iniurium est.
Iniurium est autem vlcisci aduersarios? Cic. 3. Offic. Si tabulam de naufragio stultus arripuerit, extorquebitne eam sapiens si poterit? Negat: quia sit iniurium.

Iniuriè, Aduerbium antiquum pro iniuriosè. Næuius Lycurgo: Oderunt dij homines iniuriosè egóne, an ille iniuriè facimus. Nonius.

Iniuriosus, pen. prod. Adiectiuum {ὑβριστικός, ὑβριστής} Qui infert iniuriam. Cicero 1. Offic. Primùm in eo peccant, quòd iniuriosi sunt in proximos.

Iniuriosus ictus, Damnum inferens & periculosus. Plin. libro 17. cap. 24, Aut circumfossos iniurioso ictu verberauit.

Iniuriosa facinorosáque vita, Plena sceleribus & iniquitatibus, nempe aliis noxia. Cic. 1. de Legib. Quòd si pœna, si metus supplicij, non ipsa turpitudo deterret ab iniuriosa facinorosáque vita, nemo est iniustus.

Venti iniuriosi. Horat. Epod. 17.

In fœmis verò ipsos iniuriosum & contumeliosum est. Cicero pro Corn. Balbo.

Iniuriosum est rapto viuere. Seneca epist. 71. ad finem.

Iniuriosè, Aduerbium {ὑβριστικῶς} Perperam Brutus ad Cicer. 13, Qui si eripuerit se nobis (quod velim temere atque iniuriosè de illo suspicati sint homines) oro atque, &c.

Iniuriosè facere. Vlpian. in l. nec magistratibus. D. de iniuriis, Nec magistratibus licet aliquid iniuriosè facere.

Iniuriosius tractare, Cum iniuria & iniquè. Cic. pro Lege Manil. Maiores vestri sæpe mercatoribus ac nauiculatoribus iniuriosius tractatis bella gesserunt.

Iniussus, Substantiuum {ἄνευ τῆς κελεύσεως} ferè in ablatiuo vsurpatur: vt Iniussu meo vel tuo: Hoc est te non præcipiente. Terentius Phorm. 1. 1,
Itáne tandem vxorem duxit Antipho iniussu meo? Cic. de Senect.
Vetátque Pythagoras iniussu imperatoris, Id est Dei, de præsidio & statione vitæ decedere.

Iniussus, Adiectiuum {ἀκέλευστος} Horat. 1 Serm. sat. 3,
Omnibus hoc vitium est cantoribus, inter amicos
Vt nunquam inducant animum cantare rogati,
Iniussi nunquam desistant. Hoc est quando non iubentur, neque rogantur.
Iniussa virescunt gramina. Virgil. 2. Georg.
Iniussa canere. Virgil. 6 eclog. Non iniussa cano.

Iniustus, Adiectiuum {ἄδικος, [illegible]} Iusto cõtrarium. Terent. Adelph. 1. 2,
Homine imperito nunquam quicquam iniustius.
¶ Iniustus, Qui iustam magnitudinem excedit. Virgilius 3. Georgicorum,
Iniusto sub fasce viam dum carpit. Seruius.
Amor iniustus. Ouid. 1 Fast.
Auribus iniustis loqui. Ouid. epist. 12.
Bellum iniustum. Ouid. 5 Metam.
Iugum iniustum. Quintil. Declamat. 13, Cur iniusto quotidie iugo boum colla deterantur? Id est iniquo & graui.
Ius iniustum. Ouid. 5. Trist. eleg. 11.
Lex iniusta. Tibul. lib. 1 eleg. 5.
Nouerca iniusta. Virgil. eclog. 3.
Onus iniustum imponere. Cic. in Orat. Id est quod iustam excedit magnitudinem.
Pax iniusta, Vide PAX.
Regna iniusta tenebat. Ouid. 5 Metam.
Sententia iniusta. Ouid. 11. Metam.
Maleficus vir & iniustus. Cic. 5 Tuscul.
Iniustum, Meritum & debitum, contraria. Cic. 2. de Orat. Me verò iam pertimescente, vt illam non Norbani seditionem, sed illam Pop. Rom. iracundiam, neque eam iniustam, sed meritam ac debitam fuisse defenderes.
¶ Iniustus, generaliter pro duro, quod etiam iniquum dicitur. Quintilian. Declamat. 13, Cur iniusto quotidie iugo boum colla deterantur?

Iniustitia, iniustitiæ {ἀδικία} Iniquitas. Terent. Adelph. 3. 2,
Tot res repentè circumuallant, vnde emergi non potest,
Vis, egestas, iniustitia, solitudo, infamia. Idem Heaut. 1. 1,
Eum ego eieci hinc iniustitia mea. Vide primum librum Officiorum Ciceronis De iniustitia.
Capitalis iniustitia, Vide Capitalis in CAPVT.

Iniustè, Aduerbium {ἀδίκως} Iniquè. Plaut. Pseud. 9 Non soles respicere te, quum dicas iniustè alteri? Cic. 5. de Finib. Quàm multa verò iniustè fieri possunt, quæ, &c.

Inlargio, inlargis, inlargire. Idem quod largiri. Cato lege Bœbia. Pecuniam inlargibo tibi. Nonius. Antiquum.

Inlutus, penult. prod. *Non mundus*. Arnobius lib. 1. Aduersus gentes, de

Christo loquēs, Qui per altissimos gurgites pedem ferebat inlotum. *Sans se mouiller le pied.*

Innabilis. Innans, Vide INNO, innas.

Innascor, innasceris, pen. corr. innatus sum {ἐγγίνομαι} innasci, Simul nasci. Cic. lib. 1. Offic. Sed illud odiosum est, quòd in hac elatione & magnitudine animi facillimè pertinacia, & nimia cupiditas principatus innascitur. Terent. And. 4. 1,
Tanta vecordia innata cuiquam vt siet, &c.
Innatum est omnibus id vitium. Terent. Hecy. 4. 1. Id est, hoc omnes habent à natura. Cicero 2. de Finib. Innatam esse homini probitatem.
Filix innascitur agris Horat. 1. Serm. sat. 3.
Robora innata rupibus. Ouid. epist. 7.
Innasci, Idem quod nasci aliquando significat. Plaut. Persa, 9,
-vomica est, pressare parce.
Nam vbi quis mala tetigit mano, dolores cooriuntur.
Innatus & insitus, Assumptus & aduentitius, contraria. Cicero in Topic. Specie autem comparantur, vt anteponantur quæ propter se expetēda sunt, iis quæ propter aliud: & vt innata atque insita, assumptis & aduentitiis: integra contaminatis.
Innatus dicitur homo alicui rei, ad quam natura factus est. Seneca de Consolat. ad Polybium, Sciebas animum eius liberalibus disciplinis, quibus non innutritus est tantùm, sed etiam innatus, sic esse fundatum, &c. Potest etiā exponi, Inter liberales disciplinas natus. Hoc est, inter disciplinarum liberalium peritos.
Receptum & Innatum, contraria. Cic. 7. Verr. Reliqua est ea causa Iudices, quæ non iam recepta, sed innata: neque delata ad me, sed in animo sensúque meo penitus affixa atque insita est.
Innatus in nobis amor cognitionis & scientiæ. Cic. 5. de Finib.
Amor innatus habendi. Virgil. 4. Georg.
Insitas, vel potius innatas deorum cognitiones habemus. Cic. 1. de Nat. deor.
Insitam quandam vel potius innatam cupiditatem scientiæ habemus. Cic. 4. de Finib.
Libido innata. Ouid. 6. Metam.
Probitas gratuita homini innata est, non inuitata voluptatibus. Cic. 2. de Finib.
Deis innascitur ratio recta constánsque. Cicero 2. de Natura deorum.

Innato, innatas, pen. corr {ἐννήχομαι} innatâre, Idem quod nato, vel supernato, aut potius intus nato. Colum. lib. 12. cap. 4, Vbi non innatēt, sed semper sint iure submersa. Plin lib 8. cap. 40.
Innatare in fluuium Plin. lib. 8, cap. 40. Cic. 2. de Nat. deor. Itaque quum pisciculi parui in concham hiantem innatauerint.
Innatare vndam. Virgil. 2. Georgicorum,
Necnon & torrentem vndam leuis innatat alnus.
Innatare fluminis. Plin. lib 8. cap 25. Idem lib. 18. cap 35. Innatans aquis pluma.
Innatat terræ fluuius. Plin. lib. 5 cap 9.
Vnda dulcis freto innatat Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.
Lactuca innatat stomacho Horat. 2. Serm. sat. 4.

Innauigabilis, & innauigabile, pen. corr {ἄπλωτος} vt Fluuius innauigabilis, Vbi quia nauigare non potest. Liu. 5. ab Vrbe, Insignis annus hyeme gelida ac niuosa fuit, adeò vt viæ clausæ, Tyberis innauigabilis fuerit.

Innecto, innectis, innexui, innexum {ἐμπλέκω} innéctere, Nectere, vel circunligare, aut colligare. Virgil 8. Æneidos,
-tum lactea colla
Auro innectuntur.
Palmas amborum innexuit armis paribus. Virgil. 5. Æneid.
Brachia innectere collo Stat. 4 Thebaid. ad finem.
Colla innectens ambobus lacertis. Ouid. 11. Metam.
Laqueo fauces innectere. Ouid. 10. Metam.
Columba innexa pedem vinculis. Virgil. 5. Æneid.
Sertis innectunt tempora Ouid. 5. Trist eleg. 4.
¶Fraus innexa clienti. Virgil. 6. Æneid.
Caussas innecte morandi. Virgil. 4. Æneid.
Moras innectere. Stat. 4 Thebaid.
Per affinitatem innecti alicui. Tacit. lib. 5, Quia Hyrcanis, Carmanisque per affinitatem innexus erat.

Innitor, pen prod innitéris, pen. corr. innixus vel innisus sum {ἐπερείδω, ἐπερείδομαι} inniti, Inhærere, incumbere, datiuo, vel accusatiuo, aut ablatiuo varié construitur.
Inniti, datiuo. Quintil. lib 6. cap. 2, Omnia curæ tutelæque vnius innixa.
Baculo innitens. Ouid. 14. Metam.
Cubito innixa. Virgil. 4. Æneid.
Arator innixus stiuæ. Ouid. 8. Metam.
Fractæ innititur hastæ. Stat 12. Thebaid.
Secreta eius innituntur illi. Tacitus lib. 3, Igitur incolumi Mecœnate proximus, mox præcipuus, cui secreta imperatorum innitērentur.
¶Innixus, ablatiuo. Cic. 4. Academica, Intendit crinitus Apollo Arcum auratum luna innixus. Ex quodam poeta.
Innixus hasta. Liuius 4. ab Vrbe, Et ipsa hasta innixus se in pedes excipit.
Hac arte innixus Hercules arces attigit igneas. Horatius 3. Carm. ode 3.
Humero dextro innixus. Propert. lib. 1. eleg. 19.
¶Innixa in humeris. Cic. de Arusp. resp. Etenim vix hæc, si vndique fulciamus, iam labefacta, vix inquam innixa in omnium nostrûm humeris cohærebunt.
Innixus in aliquem Plin lib. 7. cap. 5.

Inno, innas {ἐννέω} innare, Idem quod nare, siue natare. Cic 2. de Nat. deor. Quot genera, quàmque disparia partim submersarum, partim fluitantium & innantium beluarum.

Innare aquæ. Liu. 1 bel. Pun. Nihil, dummodo innare aquæ & capere oncia possent, curantes.
Fluuios innare rapaces Virgil 3 Georg.
Classis innat mare Seneca Thyeste, 3.

Innans, Participium {ἐννέων} Horat. 3. Carm. ode 17,
& innantem Maricæ
Littoribus tenuisse Lyrim.

Innabilis, & hoc innabile, pen. corr. Ouid. 1. Metamorphoseos,
Sic erat instabilis tellus, innabilis vnda.

Innocens, penult. corr innocentis, Adiectiuum {ἀθῷος, ἀβλαβής} Cic. 5. Tuscul. Innocens dicitur non qui leuiter nocet, sed qui nihil nocet. Terent Adelph. 3 2, Obsecro populares ferte misero atque innocenti auxilium.
Innocens & Nocens, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. Innocens si accusatus sit, absolui potest. nocens nisi accusatus fuerit, condemnari non potest.
Innocens, integer, religiosus vir. Cic. 6 Verr.
Vir bonus & innocens. Cic de Claris Orat.
Mulier innocens. Horat 3 Carm ode 14.
Epistola innocens Cic. Trebatio, lib 7. 19, Epistolam tuam, quam accepi ab L. Arruntio, conscidi innocentem: nihil enim habebat quod non vel in concione legi posset.
Innocens ruina. Martial. lib 2. 78,
Quis rerum neget esse te deorum,
Propter quem fuit innocens ruina?
Damnare innocentem Cic. 1. Tuscul.
Innocens, pro Innocuo. Plinius, Innocentior vua, quæ diu pependit Budæus.
Factorum innocens sum Tacit lib 4.
¶Innocens, pro Innocuo. Plinius libro 23. cap. 1, de vuis, Innocentiores, quæ decerptæ diu pependere. qua ventilatione etiam vtiles fiunt stomacho ægrísque. Horat 1. Carm. ode 17,
Hic innocentis pocula Lesbij
Duces sub vmbra.

Innocenter, Aduerbium {ἀκάκως} Innocēté Cic. in Sallust. Antè, quàm eas res suæ gestæ, & vita innocentissimè acta commendarint. Plin. lib. 18. cap. 31, Omnia quæ cæduntur, carpuntur, tondentur, innocentius decrescente luna, quàm crescente fiunt.

Innocentia, innocentiæ {ἀκακία, ἀθῳότης} Integritas, siue vt Cicero 3. Tusculan. ait, Affectio animi talis quæ noceat nemini. Sallust. Vbi quæ Metellus agebat, ea omnia accepit simul, & de innocentia sua certior Romę factus diffidere, ac tum demum veram deditionem facere conatus est.
Singularis integritas atque innocentia. Cic. 1. Verr.
Summa integritate & innocentia vir. Cic. 3. Philipp.
Innocentia mutua, Vide MVTVVS.
Constat de eius innocentia, Vide CONSTO.
Ingenij præsidio, pœna iudiciorum liberam innocentiam. Cic. 1. de Orat.

Innocuus, Adiectiuū {ἀβλαβής} actiuè & passiuè accipitur.
Innocuus, Innocens, qui non nocet. Lucan. lib. 3,
-vt grandine tecta
Innocua percussa sonant. Martial. lib 7. 11,
Ludimus innocuis verbis.
Genus innocuum Ouid 1. Fast.
Iter innocuum Ouid. 4 Fast.
Opem innocuam monstrare. Ouid lib 1. de Remed. amor.
¶Innocuus, Cui nulla fit noxa. Virgil. 10. Æneidos,
-& sedere carinæ
Omnes innocuæ. Idem lib. 7,
-littúsque rogamus
Innocuum. Vbi Seruius, Innocuum, non quod nulli noceat, sed cui vindicato nulli possint nocere. Valla reprehendens Seruium, sic ait, Innocuus, inquit Seruius, est cui non nocetur. Innocuus, qui non nocuit nocere. Vellem exempla recitasset, quibus ostenderet expositionem innocui veram esse. Nanque illud Virgilianum quod eum impulit in hanc opinionem,
Donec rostra tenent siccum, & sedere carinæ
Omnes innocuæ: Non est intelligendum quòd subsederunt tales, vt eis nihil noceretur: sed vel more poetico, quòd nihil peccauerūt, quasi innocentes homines (nocentes enim sunt, quicunque ab honesto recedunt, etiam si nemini noceant) vel quòd non nocuerunt, neque sibiipsis, neque vectoribus, aut nautis. Hæc Valla lib 6.

Innotesco, innotescis, innotui {γνωρίζομαι} innotéscere, Notum fieri. Plin. lib. 35. cap. 11, Ctesilochus Apellis discipulus petulanti pictura innotuit.
Libellis nostris innotuit illa Ouid. 3. Amor. eleg. 12.
In maius innotescere. Tacit. lib. 20.

Innouo, innouas, pen. corr. {καινίζω} innouâre, Nouum facere. Cic. in Pison. Quo te modo ad tuam intemperantiam scelerate innouasti? Liuius 1. bel. Pun. Cætera visu quàm dicta fœdiora terrorem innouarunt.

Innoxius, Adiectiuum {ἀκέραιος, ἀναίτιος} Obnoxio contrarium est: significat autem innocentem, carentem culpa, inculpatum, siue eum qui minimè nocet Plaut. Capt 12,
Decet innocentem seruum atque innoxium,
Confidentem esse, suum apud herum potissimum. Sallust in Catil. Ipsi innoxij, florentes, sine metu ætatem agere. Liu. 5. ab Vrbe, Pessimo exemplo innoxij denis millibus grauis æris condemnati sunt.
Innoxior vita. M. Cato, Quantóque suam vitam superiorē atque ampliorem, atque antiquiorem in animum inducent esse, quàm innoxiorem Hoc est minus nocuam.
Innoxius leo, Non nocens. Plin. lib. 8. cap 10, Iidem satiati, innoxij sunt. De leonibus.
Innoxij saltus, In quibus nullum est periculum. Plin. lib 3. cap. 5, Tam fertiles campi, tam aprici colles, tam innoxij saltus.

Serpens innoxius. Virgil. 5. Æneid.
Verba non innoxia. Virgil. 2. Georg.
¶Innoxius à, vel ab. Passiuè {[illegible]} Colum. lib. 2. cap. 10, Sic condita, erit à curculionibus innoxia. Idem lib. 5. cap. 9, Vt sit noxius ab iniuria pecorum. Id est ne lædatur à pecoribus.
Vsurpatur etiam sine præpositione, vtique in significatione passiua. Columel. lib. 12. cap. 44, de malis Granatis seruandis, Præsertim quum liceat etiam detracta arboribus eadem innoxia custodire. Salust. in Catil. Hi magistratus prouincias aliáque omnia tenere, ipsi innoxij, florentes, sine metu ætatem agere, cæterósque iudicijs terrere. Innoxij, Id est quibus à nemine nocebatur.
Innubilus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Idem quod serenus. Lucret. lib. 3,
-sempérque innubilus æther
Integit, &c.
Innubilo, innubilas, pen. corr. innubilâre, Obscurare. Solinus cap. 66, Si purum fuerit quod acceperint, candicant orbiculi lapillorum. Si turbidum: aut pallore languescunt, aut russo innubilantur.
Innubis, & hoc innube, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Sine nubibus, fudus & clarus. Seneca Herc. OEth. 4,
Nanque vt reluxit pellicis captæ decus
Et fulsit Iolæ qualo innubis dies.
Innubo, innubis, penult. prod. innupsi, innuptum, innûbere, Propriè significat ad domum viri transire. Vnde & pro transire sumitur. Lucil. lib. 6. Satyr.
Inuadere atque innubere censent. Antiquum.
¶Innubere, pro Nubere. Liu. Decad. 1. lib. 1, Lucumoni contrà omnium hæredi bonorum, quum diuitiæ iam animos facerent, auxit ducta in matrimonium Tanaquil, summo loco nata, & quæ haud facilè iis i. quibus nata erat, humiliora sineret. Ea quum innupsisset, spernentibus Hetruscis, &c. Hoc est, Lucumoni nupsisset, vel in eius domum transisset.
Innuptus, Participium {[illegible]} vt Decus innuptarum. Catullus Argonaut. 59.
Puellæ innuptæ. Virgil. 2. Æneid. Hoc est, non nuptæ.
Innuptæ nuptiæ. Cic. 3. de Orat. Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis. Id est contra ius factis.
Innubus, pen. corr. {[illegible]} Qui vxorem non duxit. Innuba, quæ viro non nupsit.
Permaneo innuba. Ouid. 14. Metam. De Sibylla, quæ perpetuam virginitatem seruauit.
Laurus innuba. Ouid. 10. Metamorphoseos,
Propter Daphnen virginem in laurum mutatam.
Innumerabilis, & hoc innumerabile, penul. corr. {[illegible]} Quod numerari non potest. Cic. 5. Verr. Cognoscite nunc innumerabilem pecuniam frumentario nomine ereptam.
Multus & innumerabilis. Cic. 2. de Finib. Reperiam multos vel innumerabiles potius, non tam curiosos, nec tam molestos, quàm vos estis, quibus quicquid velim, facilè persuadeam.
Multitudo innumerabilis. Cic. Post red. in Senatu.
Innumerabiles mundi Democrito. Cic. 4. Acad.
Series annorum innumerabilis. Horat. 3. Carm. ode 30.
Innumerabiliter, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Lucret. lib. 5,
Aera nunc igitur dicam, qui corpore toto
Innumerabiliter priuas mutatur in oras.
Innumerabilitas, pen. corr. innumerabilitatis {[illegible]} Cic. 1. de Nat. deor. Tamen pleraque dicit eadem, atomos, inane, imagines, infinitates locorum, innumerabilitatémque mundorum, eorum, &c.
Innumeralis, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Idem quod innumerabilis, sed antiquum. Lucret. lib. 2,
-cætera, quæ sunt,
Nunc esse vnica, sed numero magis innumerali.
Innumerus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Idem. Plin. lib. 2. cap. 3, Innumeræ rerum effigies. Idem lib. 5. cap. 27, Immensus ipse, & innumerarum gentium arbiter. Cic. 2. de Orat. Ecce tibi exortus est Isocrates, magister istorum omnium; cuius e ludo tanquam ex equo Troiano innumeri principes exierunt.
Gentes innumeræ. Virgil. 6. Æneid.
Hoste innumero cinctus. Ouid. 5. Trist. eleg. 13.
Numerus innumerus. Lucret. lib. 3.
¶Innumerus, Alia significatione quàm vulgò fertur, vt orationem videlicet denotet, quam prosam vocamus. Apuleius prorsam appellat. In epitaphio enim comici Plauti, quod scribitur, Et numeri innumeri simul omnes collacrymarunt: sententiam esse puto, illius poetæ occasu & interitu non tantùm numeros, id est versus, sed etiam innumeros, id est solutam orationem lacrymas profudisse. Id vt censeam facit Ausonius, in quo innumeros ita accipi reperisse videor in protreptico ad Nepotem,
-tu flexu & stamine vocis
Innumeros, numeros doctis accentibus effer. Hæc ex Turnebo.
Innumerosus, pen. prod. {[illegible]} Adiectiuum, Idem. Plin. lib. 10. cap. 65, Ex omnibus quæ perfectos fœtus, vel tantos & innumerosos edunt, supra cuncta est murium fœtus. Ex vetusto codice legitur, Ex omnibus quæ perfectos fœtus, siue caecum & numerosos edunt.
Innuo, innuis, innui {[illegible]} innuere, Signo capitis quid significare. Cic. pro Muræna, Atque ille vt semper fuit apertissimus, non se purgauit, sed indicauit atque innuit. Exemplar vetus legit Induit. Idem ad Allienum, libro 13. 79, Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio & innuo. Ex vetusto codice legendum Munio.
Rogare hospites & innuere. Author ad Heren. lib. 4.
Innutrio, innutris, pen. prod. innutriui, innutritum {[illegible]} innutrire, Idem quod Nutrire, vel simul nutrire. Seneca lib. 1. epist. 2, Certis ingeniis immorari & innutriri oportet, si velis aliquid trahere, &c. De lectione variorum authorum.
Innutritus, penultima producta, Participium, vel Nomen ex participio.
Innutriti dicimur alicui rei, in qua educati sumus. Seneca in Consol. ad Polybium, Scribas animum eius liberalibus disciplinis, quibus non innutritus est tantùm, sed innatus, sic esse fundatum, &c. Plin. epist. 210.
Ino, huius Inus {[illegible]} Cadmi filia, vxor Athamantis regis, quæ à Græcis Leucothea dicitur, teste Cicerone lib. 1. Tuscul. Ouid. 4. Metam. refert quemadmodum Ino cum Melicerta filio sese in mare præcipitem dederit, factique sint ambo dij marini. Idem 6. Fast. Leucothee Graiis, Matuta vocabere nostris.
Flebilis Ino. Horat. de Arte.
Inous, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Ouid. 4. Metamorphoseos,
-at illi
Inoósque sinus, Athamanteósque pererrant. De serpentibus.
Inoblitus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Memor. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 15,
Semper inoblita repetam tua munera mente.
Inobrutus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Ouid. 7 Metam. Deucalioneas effugit inobrutus vndas. Hoc est non obrutus.
Inobscuro, inobscuras, pen. prod. {[illegible]} inobscurâre, Obscurum reddere, ita vt nulla ferè supersit memoria. Cic. 9. Philipp. Cui si statuam in rostris decreto vestro statueritis, nulla eius legationis posteritatem inobscurabit obliuio.
Inobseptus, Adiectiuum, Non septus. Lactant. de opific. Dei, cap 8, Aurium foramina voluit Deus esse nuda, & inobsepta.
Inobsequens, penult. corr. inobsequentis, om. gen. {[illegible]} Inobediens. Seneca Hippolyt. 10, Inobsequentes protinus frænis equi Rapuere currum.
Inobseruatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Non obseruatus. Martial lib. 8. 33, Luserat hoc casus, nisi inobseruata maneret. Ouid. 4. Metam.
Inobseruata varietas. Plin. lib. 18 cap. 5.
Inobseruabilis, & hoc inobseruabile, pen. corr. {[illegible]} Quod obseruari non solet, vel etiam non potest. Plin. lib. 2. cap. 17, Cuius est maxime inobseruabilis cursus. Catull. Argonaut. 59, Inobseruabilis error.
Inocciduus, Adiectiuum {[illegible]} Non occiduus: vt Visus inoccidui, Id est oculi semper vigilantes. Stat. 6. Thebaid de Argo.
Axis inocciduus, Polus Arcticus qui nunquam occidit, sed semper apparet. Lucan. lib. 8,
-sed qui non mergitur vndis
Axis inocciduus gemina clarissimus Arcto.
Triones inocciduι. Id est Septentriones nunquam occidentes. Claudianus in Gigantomachia.
Continua & inocciduα vita. Arnobius lib. 2. Aduersus gentes.
Inocco, inoccas {[illegible]} inoccâre, Significat cooperire. quod fit, quum semen in agro seminatum est, & glebas sarculis aut cratibus dissoluimus, vt semen humo contegatur. Columel. lib. 2. cap 8, Nam semen quod sicco solo ingestum & iam inoccatum est, perinde ac si repositum in horreo, non corrumpitur. Idem lib. 3. cap. 15, Seritur ergo prius inemundata, inoccatáque, & æquata pastinatione.
Inoculo, inoculas, pen. corr. {[illegible]} inoculâre, Significat oculũ vnius arboris alteri adhibere, seu oculum in arbore aperire. Colum. lib. 11. cap. 2, His quidem diebus arbores ficorum inoculantur. Quod genus insitionis, emplastratio vocatur.
Inoculatio, Verbale {[illegible]} Colum. lib 5. cap. 11, Tertium quo ipsas gemmas cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit, quam vocant agricolæ emplastrationem: vel vt quidam, inoculationem. Plin. lib. 7 cap. 14.
Inoculator, pen. prod. Verbale {[illegible]} Plin. lib. 18 cap 33, Hunc caueat insitor calamis, gemmísque inoculator.
Inodoro, inodoras, penul. prod. {[illegible]} inodorâre, Odore inficere. Colum. lib 12. cap. 3, Nam sic sata, & satius sic recondita existimantur, neque acerrimi saporis existere, neque mandentium halitus inodorare. De allijs.
Inodorus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod est sine odore, Quod odorandi sensu & facultate caret. Gell. lib. 7. cap. 6, Quædam animalium alia carent alio, & aut cæca natura gignuntur, aut inodora, inaurita. Quædam exemplaria legunt Inora. Id est sine ore.
Inoffensus, Adiectiuum {[illegible]} Ad quod quis non offendit.
Iter inoffensum. Tacit. lib. 1.
Inoffensa via, Facilis. Martial. lib. 14. 214,
-inoffensa curret arundo via.
Inoffensas voluptates transmittere, per translationem. Plin. epist. 90. lib 6. ad Calphurniam.
Inoffensa copulatio vocum, Aures non offendens, non aspera, sed dulcis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Inoffensa tépora à valetudine viuere, Nullo morbo læsa & offensa. Gell. lib. 2. cap. 1, de Socrate.
Vita inoffensa. Ouidius 1. Trist. eleg. 8. Vita citra vllum malum transacta.
¶Pedem inoffensum referre. Id est, qui non offenderit ad lapidem, aut aliud. Tibull. lib. 1. eleg. 7.
Inofficiosus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui contra officium facit, vel qui nullum officium præstat amico. Cicero ad Atticum, lib. 13. 25, Alter enim fuissemus & in hos inofficiosi, & in nosmetipsos.
Inofficiosum testamentum, vt ait Paulus Iurisconf. dicitur quod non ex officio pietatis paternæ confectũ est, filiis sine legitima causa exhæredatis. Cic. 3. Verr. Testamentum P. Annius fecerat non improbum, non inofficiosum, non inhumanum.
Inolens, pen. corr. huius inolentis, om. gen. Non olens, Quod nullum spirat odorem. Lucret. lib. 2,
Quod licet ac possis reperire inolentis oliui
Naturam, nullam quæ mittat naribus auram.
Inolesco, inolescis, inolui & inoleui, pen. prod. inolitum, penult. corr. {[illegible]} inolescere, Crescere, inualere. Columel. lib. 5.

cap. 10, Amygdala si parum ferax erit, forata arbore lapidem adiici-to, & ita librum arboris inolescere finito. Hoc est succrescere. Virg. 2. Georg. Sil lib 8.

-quo gurgite tradunt

Duritiem lapidum mersis inolescere ramis. De filato.

Inolevit, Actiuè. Gel. lib. 12 cap. 5, Natura omnium rerum quæ nos genuit, induit nobis, inoleuitque in ipsis statim principiis quibus nati sumus. Id est inolescere fecit, confirmauit. Budæus.

Inolescendus, Adiectiuum. Macrob. lib. 5 Saturn. cap. 11, In moribus inolescendis magnam ferè partem nutricis ingenium & natura lactis tenet. Inolescendis videtur dixisse, pro ingenerandis.

Inominalis, & hoc inominale, pen. prod. Quod est mali ominis. Gell. lib. 5. cap. 17, Ante diem quoque quartum Calendas, vel Nonas, vel Idus, tanquam inominalem diem plerique vitant.

Inominatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Male ominatus, Infœlix. Horat. Epod. 16,

Aut pars indocili melior grege: mollis, & expes

Inominata perprimat cubilia. Id est infausta, & nullo fœlici omine fabricata.

Inopaco, inopacas, pen prod. {[illegible]} inopacare. Opacum reddere, & obscurum. Columel lib. 8 cap. 15. Media rursus terrena pars esse debet, vt colocasiis conseratur, aliisque familiaribus aquæ viridibus, quæ inopacant auium receptacula.

Inopia. Vide INOPS.

Inopinans, penult. prod. inopinantis {[illegible]} Participium sine verbo. Cæs. 6 bel. Gall. Multos in agris inopinantes deprehendit. Quintil. lib. 5 cap. 10, A præparatis inopinantes. Plin. epist. 2. lib. 3, Inopinantis, nescientis.

Inopinanter, Aduerbium {[illegible]} pro Subitò & præter expectationem. Suetonius in Tib. Cæs. cap. 60, In paucis diebus, quàm Capreas attigit, piscatori qui sibi secretum agenti, grandem mullum inopinanter obtulerat, &c.

Inopinatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Non opinatum, improuisum, quod præter spem & opinionem euenit. Cicero 3. Tuscul. Hæc enim ferè tum habemus in promptu, nihil oportere inopinatum videri. Quintilian. lib. 5 cap. 13, Patronis etiam inopinatis frequenter occurritur.

Nouum & inopinatum. Cic. 2. Verr. Noua tibi hæc sunt, & inopinata?

Noua & inopinata causa. Papinian. in L. 3 D. de condict. indebit.

Improuisum & inopinatum huc illi accidit. Cic. 4. Verr.

Inopinatum & insperatum. Liu. 3. ab Vrbe, Nihil tam nec inopinatum, nec tam insperatum accidere potuit.

Repentina & inopinata, grauiora. Cic. 3. Tuscul.

Dictu inopinatum & mirabile. Cic. in Parad.

Ex inopinato obseruare. Cic. 2. de Nat. deor. Vt in araneolis: aliæ quasi rete texunt, vt siquid inhæserit conficiant: aliæ autem vt ex inopinato obseruant, & siquid incidit arripiunt, idque consumunt.

Inopinata res & recens. Cic. pro Domo sua.

Fraus inopinata. Sil. lib. 7.

Inopinata verba, Quæ impræmeditatè & improuisè effluunt. Plin. lib. 28 cap. 2, Neque est facile dictu, externa verba atque ineffabilia, derogent fidem validius, an Latina inopinata, & quæ ridicula videri cogit animus.

Inopinatè, & inopinatò, pen. prod. {[illegible]} Aduerbia, Idem quod præter spem. Liu. 4. bel. Maced. Qui ad id quod futurum erat, ne inopinatè accideret. Idem 6. bel. Pun. Quum inopinatò in castra Romana Numidæ Hispanique cum elephantis irrupissent.

Inopinabilis, & hoc inopinabile, pen. corr. {[illegible]} Quod quis nunquam æstimasset futurum. Gell. lib. 17. cap. 12, Infames materias, siue quis mauult dicere inopinabiles. Idem lib. 12 cap. 18.

Inopinus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Idem quod Inopinatus, vt Dolor inopinus. Stat. 1. Thebaid.

Gaudia inopina. Stat. 1. Sylu. 2.

Quies inopina. Virgil. 5 Æneid.

Inopina facies laborum. Virgil. 6. Æneid.

Inopportunus, penult. prod. {[illegible]} Opportuno contrarium. Cicero 3 de Orat. Etenim est huic loco nostro sedes non inopportuna sermoni.

Inops, inopis, pen. corr. om. gen. {[illegible]} Pauper, egens. Plaut. Trinum 10,

-nolo ego mihi te

Tam prospicere, qui meam egestatem leues: sed vt inops

Infamis ne sim. Cic. 2 Offic. Nam quum premeretur inops multitudo ab iis qui maiores opes habebant, &c. Vetus exemplar habet infirma multitudo.

Inops ab amicis, Amicorum auxilio destitutus. Cicero pro Domo sua, Tam inops autem eram ab amicis aut tam nuda Respub. à magistratibus?

Inops ad ornandum, & expedita ad inueniendum disciplina Hermagoræ. Cic. de Claris Orat.

Inops verbis, Verborum penuria laborans. Cicero de Claris Orat. Non tardus sententiis, non inops verbis, voce canora, facetus satis.

¶ Æqui inops. Stat. 12. Thebaid.

Inops amicorum. Cic. de Amicit. Quòd si fortè (vt fit plerunque) ceciderint, tum intelligitur quàm fuerint inopes amicorum.

Animi inops. Virgil. 4. Æneid. Inops animi est, qui in aduersis citius deficit, nec stabili usi suo potest consilio subuenire. Donatus. Inops animi, sine animo, sine consilio. Seruius.

Inops auxilii. Liu. 3 ab Vrbe.

Inops consilii. Liu. 6 bel. Pun. Ouid. 9 Metam.

Inops dicendi sapientia. Cic. 1. de Inuent.

Fortunæ inops. Tacit. lib. 4.

Mentis inops. Ouid. 2. Metam.

Terra pacis inops. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.

Rationis inops. Stat. 1. Thebaid.

Regnorum inopes. Stat. 12. Thebaid.

Inops remedii. Plin. lib. 16. cap. 1, Inopésque remedii illæ.

Varios inopes rerum. Horat. de Arte.

Virorum inopes. Tacit. lib. 18.

¶ Abundans & Inops, contraria. Cic. de Claris Orat.

Inops & exhaustum ærarium. Cic. 5. Verr.

Amicus inops. Horat. 1. Serm. sat. 2.

Amor inops. Lucret. lib. 4.

Domus inops. Ouid. 8 Metam.

Lingua inops. Cic. 3. de Finib. Quod nobis in hac inopi lingua nõ conceditur.

Senectam inopem trahere. Ouid. 7 Metam.

Senectæ metuens inopi. Virgil. 1. Georg.

Turba inops. Virgil. 6 Æneid.

Victus inops. Ouid. 1 Metam.

Inopia, inopiæ {[illegible]} Egestas, indigentia. Cic. de Amicit. Humilem sanè relinquunt, & minimè generosum (vt ita dicam) ortũ amicitiæ, quam ab inopia, atque indigentia nasci volunt. Plaut. Merc. 3, Inopia, contumelia, & dispendium.

Inopia & egestas. Cic. 1. de Inuent. Si propter inopiam in egestate est, pecuniam non habebit.

Inopia & solitudo alicuius. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.

In summa inopia senectus leuis esse non potest ne sapienti quidem, nec insipienti etiam in summa copia non grauis. Cicero de Senect.

Inopia, fames, & summa annonæ caritas. Cic. 3 Offic.

Argentaria inopia. Vide Argentarius, in ARGENTVM.

Inopia argenti. Plaut. Rud. 10.

Inopia mihi est amicæ. Plaut. Merc. 12.

Inopia argumentorum. Cic. pro Rosc. Amer.

Inopia consilii. Cic. ad Attic. lib. 6. 114, Magna igitur, vt vides, solicitudine afficior, magna inopia consilii.

Criminum inopia summam laudem alicui vitio dare. Cicero pro Rosc. Amer.

Frugum inopia & Copia, contraria. Cic. pro Domo sua.

Inopia frumenti & commeatus. Cæs. 1 bel. Gall.

Inopia loci. Liu. 1 ab Vrbe.

Rei frumentariæ inopia. Cic. pro Domo sua.

Inopia stipendii. Plin. lib. 7. cap. 45.

Inopia tecti. Cic. pro Domo sua, Quod facile potuit propter inopiam tecti in suo pernoctans.

¶ Incessit ambos inopia. Vide INCESSO.

Leuare inopiam. Vide Leuo, in LEVIS.

Mederi inopiæ frumentariæ. Vide MEDEOR.

¶ Inopia & ieiunitas oratori cauenda: Hoc est, cauendum ne inopẽ & ieiunam orationem scribat. Cic. de Claris Orat.

Inopiosus, penultima prod. Adiectiuum {[illegible]} Sine ope. Plautus Pœnul. 3,

Sæpe ego res multas tibi mandaui Milphio

Dubias, egenas, inopiosas consilii. Antiquum.

Inoratus, penult. prod. Adiectiuum, Non oratus. Cic. pro Rosc. Amer. Ameriam re inorata reuerterunt. De legatis ad Syllam missis Ro inorata, Hoc est apud Syllam non orata, hoc est Syllæ per legatos non exposita.

Inordinatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod non est ordinatum & dispositum. Cic. de Vniuers. Idque ex inordinato in ordinem adduxit.

Inordinati & incompositi milites. Liu. 2. bel. Pun.

Inordinati hostes, effusi & fessi. Liu. 5. bel. Maced.

Inordinatissimi pili. Plin. lib. 12. cap. 22.

Inordinata folia sunt pomis. Plin. lib. 16 cap. 24.

Inorior {[illegible]} Verbum deponens, Idem quod simplex orior. Tacitus lib. 11, Recentia hæc: quid si memoria eorum inoreretur?

Inornatus, pen. prod. {[illegible]} Ornato contrarium. Cic. in Orat. Dum intelligamus, hoc esse Atticum in Lysia, non quod tenuis sit atque inornatus: sed quòd nihil habeat insolens atque ineptum.

Nuda & inornata breuitas. Cic. 2. de Orat.

Capilli inornati. Ouid. 5 Metam.

Caput inornatum. Tibul. lib. 2. eleg. 3.

Crines inornati. Ouid. 9 Metam.

Nuda atque inornata inuentio. Author ad Heren. lib. 4.

Mulier inornata. Cic. in Orat.

Tenuis & inornatus orator. Cic. in Orat.

Verba inornata. Horat. de Arte.

Inornatè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Author ad Heren. lib. 4, Hoc pacto non inornatè poterimus & in laudando & in lædendo aut in corpore, aut in animo, aut in externis rebus dicere.

Inorus, inora, inorum. pen. prod. Sine ore, Qui os non habet, quales Astomos describit Plin. lib. 7. cap. 2. Et Lucret. lib. 5. Gell. lib. 7. cap. 6, Quædam animalium alas alio careat: & aut cæca natura gignuntur, aut inora, inauritáve. Alii legunt inodora.

Inquam. Vide INQVIO.

Inquantum. Aduerbium {[illegible]} Id est tantum quãtum. Quintil. lib. 2 cap. 10, Et declamatio inquantum maximè potest, imitetur eas actiones in quarum exercitationem reperta est. Plinius in Paneg. Audita sunt vota tua, sed inquantum optimo illi & sanctissimo seni vtile fuit.

Inquantum plurimum. Senec. epist. 125. Rationem tu ad summum euoca, inquantum potest plurimum crescere.

Inquantumcunque. Aduerbium. Seneca de Tranquil. vitæ, Inquantumcunque illa vel numero vel magnitudine creuerunt, eiusdem naturæ erunt.

Inquies, inquietis, pen. prod. f. g. {[illegible]} Cura, solicitudo, molestia, aut magis propriè vigilia, & quietis nocturnæ carentia. Plinius libro 14. cap. 22, Fatales somni, & inquies nocturna. Gellius lib. 19 cap. 9,

Vt interea

Vt interea labor hic vigiliarum & inquies, suauitate paulisper vocum atque modulorum acquiesceret.

Inquies, inquietis, pen. prod. om. g. Inquietus, qui est sine quiete. Sallust. lib. 1. Hist. Humanum genus inquies, & indomitum. Plin. in Præf. Nat. historiæ, Animus inquies pascitur opere. Apul. lib. 1, Qua contentione & inquieti procacitate præditus asinus.

Inquietus, penult. product. Adiectiuum {[illegible]} Quieto contrarium, vt Inquietus animus, hoc est Turbulentus. Liuius 1. ab Vrbe.

Inquietus homo, & ad Tribunatum spirans Liu. 3. ab Vrbe.

Inquieta ingenia, & in nouas res auida. Liu. 8. bel. Pun.

Inquieta nox, In qua non quieuimus. Liu. 5. ab Vrbe, Lux deinde inquietam noctem insecuta est.

Præcordia inquieta. Horat. Epod. 5.

Syluas inquietas fecit aper Seneca Hercul. OEth. 12.

Inquieto, inquietas, penult. prod. {[illegible]} inquietare, Molestum esse alieni. Colum. lib. 8. cap. 5, Ne incubantes nutrices ab aliis auibus inquietentur. Sueton. in Oct. Augusto, cap. 53, Nequem officij causa inquietaret. Idem in Calig. cap. 59, Satis constat prius quàm id fieret, hortorum custodes vmbris inquietatos. Quintil. lib. 11. cap. 3, Et mouere, & digito inquietare.

Magistratum inquietans causidicus. Vlpian. in l. 1. § secundo loco. D. de postulando.

Victoriam inquietare. Tacit. lib. 19.

Nullis rumoribus inquietare. Plin. Iun. lib. 1. epist. 9. ad Fundanum. Inquietari ab aliis quibus debet, non potest is, qui bonis cessit. Vlp. l. 4. D. de cessione bonorum.

Inquietatio, Verbale {[illegible]} Liu. 2. bel. Pun.

Inquietudo, pen. prod. huius inquietudinis, f. g. {[illegible]} Seneca de Benef. lib. 2. cap. 8, Tametsi inquietudinem Tiberius, ne hoc quidem modo, quo putabat, potuit effugere.

Inquilinus, inquilini, pen. prod. {[illegible]} Qui in alieno priuato habitat: propriè tamen in conducto, siue in vrbe, siua ruri, vt ait Valla lib. 4. Festus, Inquilinus, qui eundem colit focum, vel eiusdem loci auitor. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 44, Inquilini priuatarum ædium, atque insularum. Cic. 2. Philipp. At verò te inquilino (non enim domino) personabant omnia vocibus ebriorum. Idem ad Attic. lib. 14. 305.

Inquilinus aliquãdo accipitur pro cohabitatore. Martial. lib. 1. 82,
Vicinus Nouio, vel inquilinus
Sit, siquis Nouium videre non vult.

Inquino, inquinas, pen. corr. {[illegible]} inquinâre, Maculare, Deturpare. Cic. 1. Tusculan. Quibus cæcati velut domesticis vitiis atque flagitiis se inquinassent.

Agros ereptos Reipublicæ turpissimis possessoribus inquinare. Cic. 2. Philip.

Amicitiam nomine criminoso inquinare. Cic. pro Plancio.

Amplexus inquinat illa mos Ouid. 3. Fast.

Aqua turbida & cadaueribus inquinata. Cic. 5. Tusc.

Merdis caput inquinet albis. Horat. 1. Serm. sat. 88.

Largitione comitia inquinare Cic. de Petitione Consulat.

Inquinatum vitiis factum Cic. 3 Offic.

Famam alicuius inquinare Liu. 9. bel. Pun.

Humanitatem ciuitatis domestica inhumanitate inquinata. Cic. pro Deiotaro.

Veneris inquinat locum Ouid. 14. Metam. De Circe.

Nuptias inquinauere. Horat. 3. Carm. ode 6.

Ordinem amplissimum inquinare. Caius in l. 2. D. de collusione detegenda Loquitur de seruis qui se gerunt pro ingenuis.

Libidinibus se inquinare. Cic. 1. Tusc.

Segetem inquinare lolio iniecto. Vlpian. in l. si seruus seruum. §. inquit lex. D. ad legem Aquiliam.

Inquinatum, deformatum, peruersum, conturbatum sacrificium. Cic. de Arusp. resp.

Obscurare & inquinare splendorem. Cic. 5. de Finib.

Aureum tempus inquinauit ære. Horat. Epod. 16.

Vestimenta inquinare. Vlpian. in l. si seruus seruum. §. siquis vestimenta. D. ad legem Aquiliam.

Vita omnibus vitiis inquinata. Cic. pro Rosc. Amer.

¶ Inquinare vellus muriae, pro Tingere, inficere. Martial. lib. 4. 4.
Quòd bis murice vellus inquinatum.

Inquinatum lauare & purgare. Cato cap. 65.

Inquinatus, inquinatior, inquinatissimus {[illegible]} Cic. de Arusp. resp. Fœdior atque inquinatior. Idem pro Flacco, Nihil enim illo inquinatius. Hoc est sordidius & turpius.

Ore, lingua, manu, omni vita inquinatus homo. Cic. pro Cælio.

Sordidissima & inquinatissima ratio. Cic. 1. Offic.

Inquinatè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Sordidè, turpiter. Cic. de Claris Orat. Itaque diligenter loquendi laude caruit, neque tamen est admodum inquinatè locutus.

Inquinamentum, inquinamenti {[illegible]} Sordes & immunditia. Gell. lib. 1. cap. 6, Cuius significationis multo assiduóque vsu totum verbum ita contaminatum est, vt iam squalor de re nulla alia, quàm de inquinamentis solis dici cœperit.

Inquio, inquis, inquit: Id est dico {φημί} Verbum defectiuum tertiæ coniugationis: quod in his ferè tantum personis legitur.

Inquio. Cic. 2. de Orat. Aucupari verba oportebit, inquio, vt ea, quæ sunt frigidiora vitemus. Ex vetusto codice legitur in quo.

Inquis. Persius Sat. 1,
Hoc iuuat, hic inquis, vero quisquam faxit oletum.

Inquit. Iuuenal. sat. 3,
-quando artibus inquit honestis.

Communi sensu planè cares, inquimus. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Inquiunt Cic. 6. Verr. Vbi sunt Pamphile, inquiunt, scyphi?

Inquisti, Præterito perfecto. Cic. 2. de Orat. Tu verò inquisti, molestus non eris.

Inquies, inquiet, in futuro. Cic. 4. Verr. Ergo, inquies aliquis, donauit Pop. Syracusano illam hæreditatem.

Inque, inquiat, Imperatiuo modo, tempore præsenti ad secundam & tertiam personam. Terent. Heaut. 4. 7. Eccum me, inque.

Inquiat, præsens coniunctiui. Author ad Heren. lib. 4, Quid enim tibi vis, aliquis inquiat? Modus potentialis. Id est dicere potest, vel poterit.

Inquito, Futuro imperatiui Plaut. Aul. 30, -ita di faxint, inquito. Antiquum est. Hæc in vsu sunt: reliqua olim lecta, inquimus, inquitis, inquiam, inquisse, inquirem, &c.

Inquam, Id est dicebam, vel dixi. Plaut. Capt. 8. Terent. And. 4. 1, Matura. o. iam inquam hic adero. Cic. 2. Philipp. Hunc vnum diē, hunc vnum inquam hodiernum diem defende si potes.

Inquiro, inquiris, pen. prod. inquisiui, inquisitum, pen. prod. {[illegible]} inquirere, Inuestigare. Cicero 2. Tusculan. Amore mortis inquirens terminum mali. Ea quodam poeta.

Inquirere de, Sciscitari, interrogare. Cicero 1. Offic. Peregrini autem atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, miniméque esse in aliena Repub. curiosum.

¶ Inquirere, quod *Informationem facere* dicunt, & ferè accusatiuo iungitur cum præpositione IN. Cic. pro Murena, Scis tu illum accusationem cogitare, inquirere in competitores, testes quærere? Idem 2. Verr. Itaque quum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam postulauissem, inuenit iste qui sibi in Achaiam biduo breuiore diem postularet. Modus est loquendi per compendium, pro eo quod est, Quum ego postulauissem exiguum tempus eundi in Siciliam causa inquirendi de Verris criminibus. Ex Budæo.

¶ Inquirere in aliquem quid & quomodo. Cicero 1. Offic. In hunc oculi omnium coniiciuntur, atque in eum quid agat, quemadmodum viuat, inquiritur.

Filius ante diem patrios inquirit in annos. Ouid. 1. Metam.

Fama totum inquirit in orbem. Ouid. 12. Metam.

Inquirere in patrimonium & vasa. Seneca epist. 1.

Inquirere in se. Cic. in Bruto, de Caluo, Quod dicendi genus quanquam scienter elegantérque tractabat, nimium tamen inquirens in se, atque ipse sese obseruans, metuénsque ne vitiosum colligeret, etiã verum sanguinem deperdebat. Nimium inquirens in se, quòd nesciret manum de tabula tollere, vt est in prouerbio.

Inquirere vitia. Cic. 11. Philipp. Occulta enim erant vitia non inquirenti.

Inquisitus, penult. prod. {[illegible]} Participium, siue Nomen e participio. vt

Inquisita & comperta res, Certa & per inquisitionem comperta. Liuius 7. bel. Pun. Tartiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta afferret.

Inquisitio, Verbale {[illegible]} Inuestigatio. Cic. 1. Offic. In primísque hominis est propria veri inquisitio atque inuestigatio.

Instituti operis inquisitio. Quintil. Tryphoni.

Sagax inquisitio Firmicus lib. 5. cap. 13, Sol homines faciet profundæ cogitationis, & qui res magnas & occultas sagaci semper inquisitione perquirant.

Inquisitioni esse. Plautus,
Sed tu caue inquisitioni ne mihi sis. Id est, Fac te domi inueniam. Budæus.

¶ Inquisitio, pro *Informatione* quam vocant. Cicero pro Murena, Non placet mihi inquisitio candidati prænuncia repulsæ. Idem 4. Verr.

Agere inquisitionem, Vide AGO.

Inquisitor, pen. prod. Verbale {[illegible]} Qui inuestigat Plin. lib. 8 cap. 40, Scrutatur vestigia atque persequitur, comitantem ad feram inquisitorem loro trahens, &c. De canibus.

Inquisitor, Qui inquirit de aliqua re. Cic. 2. Verr. Ille Aabsicus inquisitor. Plin. epist. 9. lib. 3, Norbanum Licinianum legatum & inquisitorem reum postulauit.

Insalubris, & hoc insalubre, pen. prod. {[illegible]} Quod est Salubri contrarium. Plinius lib. 18. cap. 5, Neque fœcundissimis locis insalubrem agrum parandum.

Insaluberrimus. Plin. lib. 23. cap. 1, Vinum si sit fumo inueteratum, insaluberrimum est.

Insanus, pen. prod. insanior, insanissimus {[illegible]} Non sanus, qui non est sani consilij, & qui non habet mentem integram. Terentius Eunuch. 2. 2,
Hic homines prorsus ex stultis insanos facit.
Ibidem, 5. 2, Abi hinc insana.

¶ Amor insanus. Virg. 10. eclog. 9.

Insanæ aquæ. Ouid. epist. 1,
Obrutus insanis esset adulter aquis.

Cursu insano concita. Ouid. 3. Metam.

Fames insana, Vide FAMES.

Forum insanum, Litigiosum. Seruius. Virg. 2. Georg.

Iurgia insana Ouid. 1. Fast.

Labori insano indulgere, Magno. Seruius. Virgil. 2. Æneid.

Mens insana. Tibul. lib. 2. eleg. 7.

Sidera insana Capræ, Tempestuosa. Acron. Horat. 3. Carm. ode 7.

Vates insana. Virgil. 3. Æneid.

¶ Insanus, Magnus. Virgil. 9. ecloga,
Insani feriant sine littora fluctus.

Turbo insanus. Stat. 1. Thebaid.

Vires insanæ Austri. Ouid. 11. Metam.

Insanæ substructiones, Magnæ & admirandæ Plin. lib. 36. cap. 15.

¶ Insanior, Comparatiuus. Cic. 6. Verr. Similis istius cupiditas, hoc etiam acrior atque insanior, quòd illa cupiebat, &c.

Vter est insanior horum? Horat. 2. Serm. sat. 3.

Insanissimus. Cic. pro Rosc. Amer. Hominem longè audacissimum

nuper habuimus in ciuitate, C. Fimbriam, & quod inter omnes constat, nisi inter eos qui ipsi quoque insaniunt, insanissimum.

¶Insanus, Valde sanus, & doctus. Pers. sat 3,
& insano multum laudanda magistro.

¶Insanæ vites, Id est uberæ, Plinio dicuntur, lib. 16 cap 27.

¶Insanùm, Aduerbialiter ponitur pro Valde. Plaut Bacch. 16,
-insanùm magnum molior negotium. Idem Mostel. 11,
Quoiusmodi gynæceum! quam & porticum! r a. insanùm bonam.

Insanum dictum, propterea quòd insani omnia vehementer faciant, inquit Varro.

Insane, penult prod. Aduerbium {[illegible]} Vehementer, & cum impetu: quia insani omnia faciunt veluti cum quodam furore. Plaut Milit. Si vnum epityrum edam apud illum esuriens insané. Ex Varrone

Insaniter, Aduerbium veteribus vsitatū, pro insané Pompon apud Nonium, Metuo illum, iocari nescit, ludit nimium insaniter.

Insanio, insanis, insaniui {[illegible]} insanire, Desipere, & insanum fieri. Terentius Adelph 2 1, Minimè miror, qui insanire occipiunt ex iniuria. Idem Eunuch. 3.5, Sanus sim, ánne insaniam.

Insanire amore alicuius Plin. lib. 10 cap. 37.
Amoribus insanire. Horat. 1. Serm sat. 4
Insanire & furere Cic. 6 Verr. Vt sine vlla dubitatione insanire omnibus, ac furere viderentur.
Nisi ego insanio: Id est, Nisi valde aberro, & à communi sensu sum alienus. Cic. ad Attic lib. 7, 119, Adhuc certè (nisi ego insanio) stultè omnia, & incaute.
¶Insanire, Carmen componere: quòd poetæ dum carmina conscribunt, furore corripi dicantur. Virg. 3. eclog Insanire libet. Vnde insani dicuntur poetæ. Ex Seruio.
Insanire insaniam hilarem Seneca de Vita beata

Insaniens, insanientis, Participium {[illegible]} Terent. Adelph 4.2, Verum venit post insaniens.
Sapientia insaniens Horat 1. Carm ode 34.

Insaniturus, pen prod {[illegible]} Cic ad Att. lib. 13 ep. 84, Othonem vincas volo: nec tamen insaniturum illum puto

Insania, insaniæ {[illegible]} Dementia. Plautus Aulul. 24, Laruæ hunc, atque intemperiæ insaniæque agitant senem. Cic. ad Sulpitium, lib 4 1, Incideram in hominum pugnandi cupidorum insanias.
Amabilis insania Horat. 3 Carm. ode 4.
Leuis insania. Horat 2. epist. 1.
Summa insania Horat. 2. Serm. sat. 3.
Ad insaniam, Vide A D.
¶Abesse ab insania, Vide A B S V M.
Adiuuare insaniam alicuius, Vide A D I V V O.
Ad insaniam concupiscere, Vide A D præpositionem.
Connectere insaniam, Vide C O N N E C T O.
¶Insania villarum, pro Luxuria, & nimis sumptuosa ædificatione. Cic. ad Q. frat. lib 3.17, Ea villa quæ nunc est, tanquam philosophia videtur esse, quæ obiurget cæterarum villarum insaniam. Vnde Insanæ substructiones.
¶Insania orationis, cui Sanitas opponitur. Cic in Brut. Insulsitatē enim & insolentiam, tanquam insaniam quandam orationis, odit: sanitatem autem & integritatem, quasi religionem & verecundiam oratoris probat. Insaniam dixit, quasi insanitatem.

Insanitas, pen corr. insanitatis, Idem {[illegible]} Cic. 3. Tuscul. Insipientia autem quasi insanitas, quæ est insania, eadémque dementia. Ibidem, lib 3.

Insanabilis, & hoc insanabile, pen. corr. {[illegible]} Quod sanari non potest. Cicero pro Sextio, Ego verò si mihi vni pereundum fuisset, ac non accipienda plaga mihi insanabilis illa mortifera, quam Reip. imposuisset.
Caput insanabile. Horat de Arte.
Insanabilis contumelia. Cic. in Orat. Parcet & amicitiis & dignitatibus, vitabit insanabiles contumelias.
Dolor insanabilis Quintil. in Proœm lib. 6.
Insanabile ingenium, Quod corrigi & emédari non potest. Liu. 1. ab Vrbe, Nunc quoniam tuum insanabile ingenium est, tu tuo supplicio doce humanū genus ea sancta credere, quæ à te violata sunt.

Insatiabilis, & hoc insatiabile, pen. corr. {[illegible]} Quod satiari non potest.
Lupi insatiabiles. Ouid. in Ibin.
Insatiabilis animus. Liu. 4. ab Vrbe.
Insatiabilis cupiditas veri videndi. Cic. 1. Tuscul.
Insatiabilis voluptas. Cic 4. de Finib.
¶Insatiabile, Quod nō satiat. Cic. 2. de Nat. deor. Quorum omniū incredibilis multitudo insatiabili varietate distinguitur Ibidem, de Sole & sideribus, Nulla est enim insatiabilior species, nulla pulchrior, & ad rationem solertiámque præstantior. Budæus.

Insatiabiliter, pen. corr. {[illegible]} Aduerbium. Plin. epist 183, Quos ego quum recordor in te iuuoi, frigida, assidua iam insatiabiliter desidese, capio aliquam voluptatem, quòd hac voluptate non capiar.
Insatiabiliter aliquem deflere. Lucret. lib. 3,
At nos horrifico cinefactum te prope busto
Insatiabiliter defleuimus.

Insatiatus, pen prod. Adiectiuum. Stat 6 Thebaidos,
etenim insatiatus eundi
Ardor, & hyberno par inconstantia ponto.

Insatiuus, pen. prod. Adiectiuum, Quod non seritur. Plin. lib. 19. cap. 15. Hoc insatiuis, rumex vocatur, nasciturque fortissimum. Sed rectius legitur distinctum, in satiuis. Ibi enim syluestri opponitur satiua.

Insaturabilis, & hoc insaturabile, penult. correp {[illegible]} Quod saturari non potest. Cicero pro Sextio, Libelli pro vino etiam sæpe oppignerabantur, manebat insaturabile abdomen, copiæ deficiebant.

Insaturabiliter, penult corr. Aduerbium {[illegible]} Cic 2 de Nat. deor. Ex se enim natos comesse fingitur solitus, quia consumit ætas temporum spatia, annisque præteritis insaturabiliter expletur.

Inscendo, inscendis, inscendi, inscensum {[illegible]} inscéndere, Idem quod Ascendere significat.
Inscendere currum Plaut. Menæch. 17. Idem Asin. 12, Inscēde actutum. Idem Amphit. 4,
-quadrigas si nunc inscendas Iouis,
Atque hinc fugias.
Inscendere in arborem Plaut Aulul 22,
-atque inscendam aliquam in arborem,
Indéque obseruabo aurum vbi abstrudat senex. Idem Asin. 13,
Neque in lectum inscendat proximum.
Inscendere supra. Cato cap. 127, Supra pilam inscendat, & saliat decies, & deambulet.

Inscensor, inscensoris, pen. corr Possiuum {[illegible]} Gell. lib 5. cap. 2, Haud vnquam sese ab alio inscendi, nisi à rege passus sit. De Bucephalo Alexandri equo.

Insciens, inscientis, Adiectiuum {[illegible]} Ignarus, inquit Donatus. Cic. Att. lib. 7.188, Discedere à puero insciente me? Plaut. Trinum. 4,
-me absente, atque insciente, inconsultu meo,
Ædes venales hasce inscribit literis.
¶Insciens, Inscius, stultus Terent Phorm. 1.2,
Quid istuc? G. scies: modò vt tacere possis. D. abi sis, insciens. Vbi Donatus, Nunc pro inscito posuit: vel inscientem modò stultum dicit, aliàs ignarum
¶Insciens, Imprudens, Id est per imprudētiam. Terent. Heaut. 4.1,
si peccaui, mi Chreme,
Insciens feci. C. id equidem ego, etiam si tu neges certò scio,
Te inscientem atque imprudentem dicere, ac facere omnia. Idem And 4.5,
Iocularium in malum insciens penè incidi. Cic. ad Tironem, lib. 16. 21, Hæc introducta consuetudine sæpe inscientibus nobis & cœnantibus obrepit.

Inscientia, inscientiæ {[illegible]} Ignorantia. Cic pro Sylla, Vos denique in tantis tenebris erroris & inscientiæ clarissimum lumen prætulistis menti meæ. Idem 1. de Diuinat. Interpretum inscientia.

Inscienter, Aduerbium {[illegible]} Id est per imprudentiam, sine ignorantiam. Cic in Topic. Vt si patriti velis tutelas, inscienter facias, si vllam prætermittas

Inscitus, pen prod Adiectiuum {[illegible]} Inelegans & malè compositum, quod displicet. Terent. Hecy. 5. 1,
Nam si id nunc facis, facturáve es, bonas quod par est facere, inscitū
Offerre iniuriam tibi me immerenti, iniquum est. Plautus Menæchmis. 9,
Mulier hæc stulta atque inscita est. Idem Rud. 15,
Miram atque inscitum somniaui somnium. Idem Trucul. 4,
Verum esse insciti credimus, næ vt in æstu moueantur iræ.
Inscitior Plaut. Cistel. 10,
Sed omne castor ego sum multo inscitior, &c. Cic. 2. de Diuinat.
Quid inscitius autem est quàm. &c. Id est absurdius.
Inscitissimus. Plaut. Mostel. 16, Sed in istuc quid confugisti in aram hanc inscitissime?

Inscite, pen. prod Aduerbium {[illegible]} Imperitè, incomptè, impolitè, ineleganter. Plaut. Trinum. 4,
-siquid scis me fecisse inscitè, aut improbé. Columel. lib. 5,
Nam id plurimum refert, inscitè non facere. Cic. 3. de Finib Inscitè autem medicinæ & gubernationis vltimum cum vltimo sapientiæ comparatur.

Inscitia, inscitiæ {[illegible]} Ignorantia, imprudentia, ab In & Scio compositum. Cæs 3 bel Gall. Pelles pro velis alutæque tenuiter confectæ, siue propter lini inopiam, atque eius vsus inscitiam. Terent. Heaut. 4.1,
O Iuppiter, tantam inesse animo inscitiam?
Inscitia, vt opponitur Scientiæ, sine cognitioni. Tacit lib. 11, Isque illi finis inscitiæ erga domum suam fuit. Idem lib. 15, Sed quo fidem inscitiæ pararet.
Inscitia, pro Imperitia. Tacit. lib. 17, Inscitiam potius legionum, quàm audaciam increpans.
Legum inscitia. Horat. 2. Serm. sat. 1.
Rerum inscitia Horat 1 epist. 3.
Inscitia veri. Horat 2 Serm sat 3.
Capitalis inscitia, Vide Capitalis, in C A P V T.
Debilis inscitia. Pers. sat. 5.
Ex inscitia laborare, Vide L A B O R, laboris.
Inscitia temporum Plin lib. 7 cap. 48.

Inscius, Adiectiuum {[illegible]} Qui nescit. Cic. 4. Acad. Quam si subtraxeris, qui distingues artificem ab inscio?
Inscius de malitia alterius. Triphoninus In l. bona fides. D. depositi. Latro spolia mihi abstulit, deposuitque apud Seium inscium de malitia deponentis. vtrum latroni, an mihi restituere Seius debeat?
Inscia ac temeraria turba. Liu 4. bel Pun.
Inscij quid in Heduis gereretur Cæsar 7. bel. Gal.
Inscius omnium rerum Cic. de Claris Orat.
Acti inscius. Ouid. epist. 8.
Æui venturi inscius Virgil 8 Æneid.
Armorum inscius Quintil. lib. 1. cap. 12.
Maiorum inscius Stat. 4. Thebaid.
¶Inscius, accusatiuo iunctum. Turpil. Epiclero, At enim scies quæ fuisti inscius Nonius.

Inscribo, inscribis, pen prod inscripsi, inscriptum {[illegible]} inscribere, Intus scribere. Cic. ad Attic lib 4 epist. 1, Etsi omnia aut scripta esse à tuis arbitror, aut etiam nuntiis, ac rumore perlata, tamen ea inscribam breui, quæ te puto potissimum ex meis literis cognoscere. Inscribam, sub. in his literis.

Inscribere

Inscribere in libro sua nomina. Cic. 1 Tuscul. Quid nostri philosophi? nónne in his ipsis libris quos scribunt de contemnenda gloria, sua nomina inscribunt? Et Cassio, libro 18, In statua, quam posuit in rostris, inscripsit, Parenti, optimè merito. Tibul. lib. 4. ad Messalam, Vt nostrum tantis inscribam nomen in actis.

Inscribere aliquid aliquo nomine. Plin. in Paneg.

Inscribere in fronte. Cic. 1. in Catil. Sit denique inscriptum in fronte vniuscuiusque ciuis quid de Repub. sentiat.

Inscribere in animo orationem aliquam. Cicero 2. de Orat. Vt illi non infundere in aures tuas orationem, sed in animo videantur inscribere.

Inscribere corpus, pro Dilacerare vel notare, & vulnerum notas imprimere. Plautus,

Corpus tuum vulneribus inscribam. Plin. lib. 22. cap. 1, Barbarorum fœminæ marésque etiam apud Dacos & Sarmatas corpora sua inscribunt, Hoc est, signa quædam suis corporibus imprimunt, quo venustiores appareant.

Inscribi dominum alicui rei. Seneca epist. 99.

Mea dextera letho Inscribenda tuo est. Ouid. 10. Metam.

Inscribere se medicum monumento suo. Plin. lib. 29 cap. 1.

Inscripsit sacrum semiusto stipite nomen. Lucan. lib. 8.

Lapis inscriptus notis. Tibull. lib. 1 eleg. 3.

Puluis inscribitur hasta. Virgil. 1 Æneid.

Sua quenque inscribit facies. Ouid. 6. Metam.

Inscripta epistola patri. Cic. ad Attic. lib. 6. 114, Q. Cicero puer legit, vt opinor, & certè epistolam inscriptam patri suo: soles enim aperire, idque de meo consilio, si quid fortè sit quod opus sit sciri.

Flores inscripti nomina regum. Virgil. 3. eclog.

Inscripsere deos sceleri. Ouid. 15. Metam.

Inscribitur Panathenaicus, Vulgus [illegible] dicit. Cic. de Senect. Idem 1. Tusc. In illo libro qui inscribitur Memnon.

Libri falsò inscripti. Quintil. lib. 1. cap. 24.

Inscribere ædes literis, Scripto ædibus affixo venales proponere. Plaut. Trinum. 4,

-quia rure dum sum,
Ego vnos sex dies, me absente, atque insciente, inconsultu meo,
Ædes venales hasce inscribit literis.

Inscripsi ilico ædes mercede. Terent. Heaut. 1. 1.

¶ Inscribere, pro Obtendere. Seneca de Vita beata, Inscribunt deinde sapientiam vitiis, abscondenda profitentur. Id est dant illis sapientiæ titulum. Sic de Breuitate vitæ, Inscribere deos vitiis. Ouid. 15. Metam. Inscripsere deos sceleri.

Inscriptus, Participium {[illegible]} Supra scriptus. Liu. 2. ab Vrbe, Signum inde factum esse, & inscriptum, Ex Cassia familia datum.

¶ Inscriptus, Non scriptus. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 1, Ne si inscriptum pecus pauerit, lege Censoria committat mulctam. Quintil. lib. 3, cap. 8, Alia esse scripta, & alia inscripta.

Inscripti maleficij actio. Ea vt opinor maleficij erat legibus nominatim disertéque non comprehensi, neque cauti, cuius tamen actio dabatur: Quæ quidem Græcorum moribus videtur comparata fuisse, non Romanorum: apud quos scholasticum & declamatorium erat, non in Repub. vsitatum. Huius rei mentio est apud Hesychium & Suidam. Ex his intelligetur nullo negotio iocus & frustratio Senecæ, testium declamatorem irridentis, vbi ait, Deinde libuit Ciceroni de Cestio in foro satisfacere: subinde nactus eum in ius ad Prætorē voco, & quum quantum volebam iocorum conuitiorúmque effudissem, postulaui vt Prætor nomen eius reciperet lege inscripti maleficij. Tanta illi perturbatio fuit vt aduocationem peteret, &c. Hæc Turnebus.

Inscriptum, inscripti {[illegible]} Breue quiddam in chartula scriptum, cuiusmodi solēt dare Præfecti vrbium iis qui merces exportant. Lucilius, Facit idem quod illi qui inscriptum è portu exportāt clanculum, ne portorium dent. Aliis inscriptum est, quod in portu apud publicanum mercator aut institor non est professus, ideóque in scriptura publicani non est perscriptum, in commissúmque incidit.

Inscriptum, pro Inscriptione. Gell. lib. 20 cap. vlt. Quædam alia inscripta nimis lepida, multásque prorsus concinnitates redolentia.

Inscriptio, Verbale {[illegible]} Modò titulos, modò nota. Plin. lib. 29. cap. 1, Hinc illa infœlicis monumenti inscriptio, turba se medicorum periisse. Idem lib. 7. cap. 58, Iudicio erit tabula antiqui æris cum inscriptione tali.

Inscriptiones frontis, pro Stigmatibus Seneca de Ira.

Speciosissima inscriptio. Paterc. lib. 2, Eóque nomine decreta ei est speciosissima inscriptione operum ornamenta triumphalia.

Inscrutor, pen. prod. inscrutaris vel inscrutare, inscrutári. Macrob. lib. 7 Saturn. cap. 1, Si Homeri latentem prudentiam inscruteris altius.

Insculpo, insculpis, insculpsi, insculptum {[illegible]} insculpere, à Scalpo, scalpis, deriuatur, non à Sculpo, quod nō dicitur. Diomedes, Calco facit Inculco, non Incalco: scalpo, insculpo: quare Gemma scalpta dicendum est, non sculpta: adiecta in præpositione, facit insculpta. Hactenus Diomedes.

Insculpere, Incidere significat, in argento, ære, aut alia qualis materia signare. Plin. epist. 159, Placuit ære signari omnes honores fastidiosissimi mancipij, quósque repudiasset, quósque quantum ad decernentes pertinet, gessisset, incisa & insculpta sunt publicis, æternisque monumentis.

Insculptum in columna. Plin. lib. 36. cap. 5, Sunt certè etiamnum in columnarum spiris insculpta nominum eorum argumenta, rana, atque lacerta.

Insculptum monumento. Plin. lib. 7. cap. 10, Et alia mirifica facere, quæ insculpta monumento eius spectantur.

Postibus insculpunt cornua. Ouid. 15 Metam.

Saxo insculpere aliquid. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Literas tabellæ insculpere. Quintil. lib. 1 cap. 1.

Insculptum in animo: Hoc est infixum & firmum. Cic. 2 de Nat. deorum, Omnibus enim innatum est, & in animo quasi insculptum, esse deos. Idem 4. Academ.

Inseco, insecas, pen. corr. insecui, insectum {[illegible]} insecâre, Secare, siue intus secare. Colum. lib. 12. cap. 47, Quidam oliuam non contundunt, sed acuta arundine insecant.

Insecare vineam. Colum. lib. 4. cap. 15, Sequente deinde anno insecatur superior pars curuaturæ vsque ad medullam.

Insectus, Participium {[illegible]} Dissectus. Plin. lib. 10. cap. 37, Quod eorum insectis alarum articulis quæsiere aliqui, non, &c.

Dentes insecti pectine. Ouid. 6. Metam.

Insecta animalia {[illegible]} terrestria, vt scolopendræ, stelliones: alia volucria, vt apes, vespæ: alia vtroque modo, vt formicæ: alia & pennis & pedibus carentia, vt tineæ quæ in homine nascuntur, tricenum aliquando pedum, aliquando & plurium longitudine, &c. Dicta sunt autem insecta ab incisuris quæ nunc ceruicum loco, nunc pectorum sunt, nunc alui. Hæc Sipontinus ex Plin. libro 11. cap. 1, vbi plura.

Insecabilis, & hoc insecabile, pen. corr. {[illegible]} Quod secari & diuidi non potest, quales sunt atomi. Quintil. lib. 2. cap. 17, Ne hi quidē qui ignem aut aquam, aut quatuor elementa, aut corpora insecabilia esse, ex quibus res omnes initium duxerint, tradunt. Idem libro 3 cap. 3.

Insector, insectaris, Vide INSEQVOR.

Insedatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Non sedatus, turbulentus, commotus. Cic. in Partit. Simúlque altitudo animi in capiendis incommodis, & maximè iniuriis, & omne quod est eius generis, graue, insedatum, turbulentum.

Insedabilis, & hoc insedabile, pen. corr. Vnde aduerbium

Insedabiliter {[illegible]} sitis arida corpora mersans. Lucret. lib. 6.

Insedi, insessum, Vide INSIDEO.

Insemino, inseminas, pen. corr. {[illegible]} inseminâre, Inserere. Gell. lib. 19. cap. 5, Qui aquam niualem frugibus sanè & arboribus fœcundam diceret, sed hominibus potu nimio insalubrem esse, tabem & morbos sensim atque in diem longam visceribus inseminare.

Insenesco, insenescis, insenui {[illegible]} insenéscere, Diutissimè immorari, quasi in eo ætatem consumere, & senem fieri. Quintil. lib. 10. cap. 3, Singulis actionum partibus insenescere.

Negotiis insenescere. Tacit. lib. 3, Quum plerisque iisdem negotiis insenescerent.

Insensibilis, & hoc insensibile, pen. corr. {[illegible]} Quod non sentitur. Gellius lib. 17. cap. 10, Inenarrabile esse ait & propemodum insensibile.

Insensilis, & hoc insensile, penult. correp. Idem {[illegible]} Lucretius libro 2,

-necesse est
Ex insensilibus tamen omnia confiteare
Principiis constare.

Inseparabiliter, pen. corr. Aduerbium. Macrob. in Somn. Scipionis, lib 1. cap. vlt. Singula quæ inseparabiliter inuoluta totum necessitas in se vniuit.

Insepultus, Adiectiuū {[illegible]} Non sepultus. Cic. pro Milone, Frangeris impetum viui, cuius vix sustinetis furias insepulti? Idem 4. Catilin. Cerno animo sepultam patriam, miseros atque insepultos aceruos ciuium.

Membra insepulta. Horat. Epod. 5.

Mors insepulta, vbi arcetur sepultura is, qui supplicio est affectus. Seneca de Tranquil. vitæ.

Pater insepultus. Seneca Thebaid. 2.

Insepulta sepultura. Cic. 1. Philip. Nam quum serperet in vrbe infinitum malum, idque manaret in dies latius: iidémque bustū in foro facerent, qui illam insepultam sepulturam effecerāt, &c. Cæsaris funus vocat insepultam sepulturam, propterea quòd raptim ac turbulentè, non more modóque factum erat. Sepultura autem significat humationem, atque actum ipsum sepeliendi: funus altàs, & propè exequias ipsas, vt hoc loco, & lib. 2. de Legib. Nec de mortui laude, nisi in publicis sepulturis dici licebat.

Insequor, penult. corr. insequeris, insequutus sum {[illegible]} insequi, Idem significare videtur quod Statim sequi. Virg. 1. Æneid. Insequitur clamórque virum, stridórque rudentum. Cic. 1. Tuscul. Nónne modò pueros, modò adolescentes in cursu à tergo insequens nec opinantis insecuta est senectus? Vbi ex vetusto codice rectius legitur assecuta. Sic de Clar. Orat.

Fugientem insequitur. Ouid. 11. Metam.

Cineres atque ossa alicuius insequi. Virgil. 5. Æneid.

Conuellere vimen insequor, Id est insto. Virg. 3. Æneid.

Pergam atque insequar longius. Cic. 5. Verr.

Casus per tanta pericula insequitur. Virgil. 1. Æneid.

Fortuna insequitur viros. Virgil. 1. Æneid.

Languor insequitur. Lucret. lib. 3.

Nimbus insequitur. Virgil. 4. Æneid.

Insequitur suspicio. Cic. 2. de Finib. Plerunque improborum facta primò suspicio insequitur, deinde sermo.

¶ Insequi, pro Persequi & insectari. Cic. pro Rosc. Amerino, Quid vis amplius? Ecquid insequeris? quid oppugnas? Quintil. libro 12, capite 10.

Insequi clamore ac minis. Cic. pro Cluentio.

Insequi contumelia. Cic. ad Attic. lib. 14. 312, Sed homines beneuolos, qualescunque sunt, graue est insequi contumelia.

Insequens, penult. correp. Participium {[illegible]} Cic. ad Augustum, Quæ non insequens hora antecedente calamitosior Populo Romano illuxit?

Insequens annus Posthumium Cominium & T. Largium Consules habuit. Liu. 2. ab Vrbe.

Insequens dies. Liuius 2, ab Vrbe, Iter in insequentem diem pronuntiari quum iussisset, prima luce classico signum profectionis dedit.

Insecutus, penult. prod. Participium {[illegible]} Plinius libro 7. cap. 35,

Rursus in alia quæ septem mensium edito puerperio, insecutis mensibus geminos enixa est.

Insequenter, Aduerbium {[illegible]} Gell.lib.10.cap.29, Obscurè & insequenter particula illa posita.

Insector, insectaris {[illegible]} insectári, Frequentatiuum, Persequor. Cic.pro Fonteio, Insector vltrò, atque instò accusatori Iudices. insector inquam, ac flagito testes.

Insectari aliquem hasta vel lapidibus. Plautus Capt.11, Nam istic hastis insectatus est domi matrem & patrem. Idem Rud.20.

Insectari aliquem maledictis, Lacessere, & conuitiis afficere. Cic. 2.de Finib Sit ista in Græcorum leuitate peruersitas, qui maledictis insectantur eos qui de veritate dissentiunt.

Insectari iniuriam alicuius. Cicero ad Atticum, lib. 5. 105, Ibi forum agit, quum ego sum in prouincia: quam eius iniuriam non insector.

Non equidem insector Horat. 2.epist.1.

Terram insectari rastris, Sarrire. Virgil.1.Georg.

Insecto, insectas {[illegible]} in voce actiua legitur apud Plautum Captiuis 11,

Iam illic nos insectabit lapidibus, nisi illunc iubes
Comprehendi.

Insectatio, Verbale {[illegible]} Liu.2.ab Vrbe. Ibid.lib 3, Sine insectatione potestatis. Quintil.lib.5.cap.7, Quod insectationis genus est permissum defensioni legimus in orationibus plurimis.

Inhumana fortunæ insectatio. Quintil.lib.6.cap.3.

Abstinere insectatione, Vide ABSTINEO.

Inserenus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Nubilus. Statius 1. Sylu.6,

Non tantis Hyas inserena nymbis
Terras obruit, aut, &c.

Insero, inseris, pen corr inseui, pen.prod insitum, pen. corr. {[illegible]} inserere, a Sero compositum, quandoque pro femino siue planto accipitur. Virg.1. eclog Insere nunc Melibœe pyros.

Inserere frumentum arboribus: Hoc est inter arbores frumentum seminare: qui mos adhuc apud Italos durat. Colum.lib.5 cap 7, Arboribus rumpotinis si frumentum non inseritur, in vtranque partem viginti pedum spatia interueniunt.

¶Inserere, Scisso trunco, surculum fœcundæ arboris in sterilem imponere. Varro de Re rust.lib.1. cap 40, Si in pyrum syluaticam inseueris pyrum quamuis bonam, &c. In quancunque arborem inseras, si eiusdem generis est, &c.

Inserere vitem Colum de Arboribus, cap 8.

Inserere arbori. Colum.lib.5.cap.11, Omnis surculus omni arbori inseri potest.

Inserere hortos. Colum.lib 3.cap.21.

Inserere loca de. Colum.de Arboribus, cap.8, Humida loca, de vua alba: sicca, de nigra inserito.

Vitiorum aliqua inseuit tibi natura. Horat. 1. Serm sat.3.

Insitus, pen.corr. Participium, Innatus, ingenitus.

Mala insita fert pyrus. Virgil.2.Georg.

Insitum & innatum animis. Cic.4.de Finib Habere etiam insitam quandam vel potius innatam cupiditatem scientiæ.

Insitus menti amor cognitionis. Cic.4 de Finib.

Insitus vrbi ciuis. Salust in Ciceronem.

Insita feritas. Liu.4 bel.Maced.

Horror insitus mortalibus. Lucret.lib.5.

Insitas inimicitias habere & gerere cum nomine Pop. Rom. Cic. pro Fonteio.

Insitum in natura malum. Cic.5.Verr.

Insitus vitio genti mos, inter latrocinia militiam exercendi. Liu.8. bel Pun.

Naturalis & insita in animis nostris inest notio. Cicero 1. de Finibus.

Insita penitus opinio, & vetusta. Cic. pro Cluent.

Doctrina vim promouet insitam. Horat.4. Carm. ode 4. Id est naturalem, ait Acron.

Insitus, huius insitus, pen.corr. {[illegible]} Idem quod Insitio. Plinius lib.14 cap 3, Et hactenus publica sunt genera: cætera regionum locorúmque, aut ex his inter se insitu mista.

Insitum, insiti, pen.corr. Surculus ipse ex vna arbore resectus & in aliam implantatus. Columel.lib 4.cap.29, Tum quod ex insito profundit, subligandum, ne vento surculus motus labefactetur, explanetur tener pampinus. Idem de Arboribus, cap.26, Postea paleato luto bene subacto oblinito totam plagam, & spatium quod est inter surculos, vsque eò, vt duobus digitis insita extent.

Insitio, insitionis {[illegible]} Colum.lib.5.cap 11, Tria genera porrò insitionum antiqui tradiderunt: vnum, quo resecta & fissa arbor resectos surculos accipit. Ouid.1. de Remed.amoris,

Venerit insitio, fac ramum ramus adoptet.

Consitiones & insitiones delectant. Cic. de Senect. Nec consitiones modò delectant, sed etiam insitiones, quibus nihil inuenit agricultura solertius.

Insititius, Adiectiuum {[illegible]} Quod est insitum.

Insititius, & inductus sermo, Non natiuus, sed aliunde accersitus, cui Patrius opponitur. Plin.epist.68.

Insitiuus, pen.prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod inseritur. Gellius lib.12.cap.1, Corpúsque & animum benigne ingenitis primordiis inchoatum, insitiuo, degenerique alimento lactis alieni corrumpere. Cic.pro Sextio, Quúmque insitiuum Gracchum contra vim multitudinis incitatæ censu prohibuisset.

Insitiua pyra. Horat. Epod.2.

Insitor, pen.corr. insitoris {[illegible]} Qui inserit. Plinius lib 18.cap 33, Hunc caueat insitor calamis.

Insero, inseris, pen.corr. inserui, insertum {[illegible]} inserere, Intromittere, imponere, immiscere. Columel. lib.6.cap.4, Nausea discutitur, si integrum gallinaceum crudum ouum ieiunis faucibus inseras.

Insertus per. Plinius libro 10.cap. 57, Penna per transuersas inserta nares.

Grana ciceris in acum inserere. Quintil lib 2. cap 2, Qualis ille fuit, qui grana ciceris ex spatio distante missa, in acum continuò & sine frustratione inserebat. Hoc est immittebat.

Inserere in os pueris cibum. Cic. 2. de Orat. Qui omnes tenuissimas particulas, atque omnia minima mâsa (vt aiunt nutrices) infantibus pueris in os inserant. Terent. Heaut.3.3.

uideo n' ego t[illegible] modo manum in sinum huic meretrici
Inserere?

Inserere caput in te[illegible]ium. Liu lib.8 ab Vrbe.

Inserere collum in laqueum. Cic 6.Verr.

Subtegmen inseritur acutis radiis. Ouid 6. Metam.

Inserere alicui rei. Plin.lib.31.cap.4, Quædam terræ imbribus siccioses fiunt, velut in Narniensi agro, quod admirandis suis inseruit Cicero, siccitate lutum fieri prodens, imbre puluerem.

Vitæ inserere aliquem. Stat.5.Sylu.1.

Bellis ciuilibus se inserere Ouid 3. Metam.

Conditio inseritur stipulationi, Id est ponitur in stipulatione. Iulianus in l.impossibilis D. de verb. obligat.

Inserere consilium aliquod, Addere, adiungere. Plautus Pœnulo 14,

Et illud autem inserendum est consilium vernaculum.

Inserere deos minimis rebus. Liu.7 bel Pun. Cum in (adeò minimis etiam rebus praua religio inserit deos, mures in æde Iouis aurum rosisse.

Inserere expostulationem suam. Liu.5. bel. Maced. Admissi plerumque sua quisque nunc querelas, nunc expostulationes inserit, æqua iniquis miscentes, è disceptatione altercationem fecerunt.

Inseritur huic loco fabula. Liu.5.ab Vrbe.

Locos inserere moris est. Quintil.lib.2.cap 11.

Historiæ turpes inseruisse iocos. Ouid 2. Trist.

Laudem ac vituperationem inserere Quintil.lib.2. cap.1, Nônne laus ac vituperatio certaminibus illis frequenter inseritur?

Locus insertus Quintil lib.2 cap 4, Quòd vix vllus est tam communis locus, qui possit cohærere cum causa, nisi aliquo propriæ quæstionis vinculo copulatus: appareátque eum non tam insertum, quàm applicitum.

Opinionem inserere, Vide OPINIO.

Oscula inserere Ouid.3 Amor.eleg.6.

Insertæ fenestræ. Virgil.3. Æneidos,

-qua se
Plena per insertas fundebat Luna fenestras. Insertas, aut clatratas aut non sertas. vt sit quasi inseratas. Id est non clausas. Et dictū quomodo Asproósque molares, pro asperos, &c. Seruius.

Prædia agris inserta. Plin epist.63.

Insertim, Aduerbium. Lucret.lib 2,

Contemplator enim quum solis lumina quúmque
Insertim fundunt radios per opaca domorum, &c.

Inserto, insertas {[illegible]} insertâre, ab Insertum formatum. Virgil.2. Æneidos,

Hic ferro accingor rursus, clypeóque sinistram
Insertabam aptans, méque extra tecta ferebam.

Dextras insertare catenis. Stat.12. Thebaid.

Inserpo, inserpis {[illegible]} inserpere, Idem quod Serpere & subrepere. Stat.1. Thebaidos,

-tam somnus auaris
Inserpit curis.

Inseruio, inseruis, inseruiui, inseruitum, pen.prod. {[illegible]} inseruîre, Notæ significationis. Cic.1.Offic. A quo enim plurimum sperant, etiam si ille his non eget, tamen ei potissimum inseruiunt.

Peruigil inseruibat equo Sil.lib.7.

Inseruire suis commodis, Suæ vtilitati consulere. Cic.2.de Finib. Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus, & magnam indolem, quos suis commodis inseruituros, & quicquid ipsis expediat facturos arbitramur?

Famæ inseruire Tacit lib.15.

Inseruire honoribus, Dare operam honoribus acquirendis. Cicero 2. Offic. Postea quàm honoribus inseruire cœpi, méque totum Reipub tradidi.

Valetudini inseruire. Cic.ad Tironem, lib.16.17, Valetudo tua me valde sollicitat, sed inserui & fac omnia.

Inseruire aliquem Plaut. Mostel.4,

Non meretricum est, vnum inseruire amantem.

Inseruitum est. Cic. Appio, lib.6.12, Sed nihil est à me inseruitum temporis causa.

Insessus, Vide INSIDEO.

Insibilo, insibilas, pen. corr. {[illegible]} insibilâre, Idem quod Sibilare, vel spirare. Ouid.15. Metamorphoseos,

Qualis succinctis, vbi trux insibilat Eurus.

Membris insibilat ignis. Sil. lib.12.

Insiccatus, penultima producta, Adiectiuum {[illegible]} Statius 3. Thebaidos,

Vulneráque ista ferens putri insiccata cruore.
Protinus ire peto.

Insicium, Vide ISITIVM.

Insidens, pen.corr. ab Insideo participium: siue Insidens, pen.prod. ab Insido, Vide INSIDEO, & INSIDO.

Insideo, insides, pen corr. insedi, pen prod. insessum {[illegible]} insidêre, Super aliquid stare. Cic 2 de Natura deor. Nec longe absunt ab hac vt dij penates, siue penu ducto nomine, &c. siue ab eo, quòd penitus insident, ex quo etiam penetrales à poetis vocantur.

Insidere

Insidere equo Plin. de Viris illust. Liuius 7. ab Vrbe, Equo deinde quem vocerat maximè exornato insidentem, armatum se in specum immisisse.

Toro insidere. Ouid epist 19.

Insidere in sella. Plin. lib. 11 cap. 37, Cæsari Dictatori quo die primũ in sella aurea insedit, sacrificanti bis in extis defuit.

¶ Insidet pedibus dolor. Plin. epist 12. lib. 1. Cicero 5. Verr. In quibus si ex ipsorum domestico incommodo nullus dolor insideret, tamen esset illa, &c.

Insidet cogitatio. Cic. Luccio, lib. 5. 13. Quæ cogitatio quum mihi non omnino excidisset (etenim penitus insederat) vi tamen, &c.

Insidet crimen in animo. Cic pro Deiotaro, In exulcerato animo facilè fictum crimen insideret.

Desyderium insidet nobis. Lucret. lib 3.

Insidet iuuentis & medullis feruor. Cic. 4 Tuscul. Quum autem hic feruor, concitatióque animi inueterauerit, & tanquam in venis medullisque insederit. Hoc est, inhæserit penitus.

Insidet pax. Cic Antè quàm iret in exilium, Quum iam domesticis pax non insideat, sed publicè prouidenti eripiatur?

Insidet suspicio. Cic. pro Milone, Quæ si non probaret, si tibi ita penitus insedisset ista suspicio, nullo vi euelli modo posset, &c.

Insidere portentis. Plin lib 11. cap. 49, Ceu planè visenda res esset, principem terrarum insidere portentis.

Insidere in animo. Cic. pro Corn. Balb. Etenim ei succedo orationi, quæ non prætervecta sit aures vestras, sed in animis omnium penitus insederit.

Insidere in mente. Cic. in Orat. Sed ipsius in mente insidebat species pulchritudinis eximia.

Macula quæ penitus iam insedit, atque inueterauit in Pop. Rom. nomine. Cic. pro Lege Manil.

Insidet in memoria mea penitus. Cic. 1. de Orat Nihil quisquam vnquam me audiente egit orator, quod non in memoria mea penitus insederit.

¶ Insidere, Aliquem dolosè expectare: vel locum aliquem occupare: vt Insidere arcem militibus. Liu. 6. bel. Pun. Quingentis militibus arcem insedit.

Agrósque vacuos, & militum vsui sepositos insedere. Tacit. lib. 13.

Syluarum anfractus cæcis insederat armis. Silius lib. 5.

Aram insederant. Tacit. lib 4.

Arcem Capitolij insedit. Tacit. lib 19.

Insidere cineres patriæ. Virg 10 Æneidos,

Non satius cineres patriæ insedisse supremos?

Claustra terræ, ac maris insedisse. Tacit. lib 2.

Insidere collem. Plin. lib. 5. cap. 13. Ioppe insidet collem præiacente saxo, in quo vinculorum Andromedæ vestigia ostendunt.

Effugia insederant. Tacit. lib. 3.

Insidere itinera. Liu 5. bel. Punic. Quà fugam inclinaturam credebat, omnia itinera insidere iubet.

Iuga insidere. Tacit. lib. 2, Soli Cherusci iuga insedere.

Insidere locum aut templum. Liu. 1. bel. Pun. Mago locum monstrabit, quem insideatis. Plin. in Paneg. Quem locum deus ille iam præsens ac manifestus insedit.

Insidere loco. Virg. 11. Æneidos,

Arripuitque locum, & syluis insedit iniquis. Vbi Seruius, Insedit, proprie: nam Insidere, est dolosè aliquem expectare: vnde & Insidiæ nominatæ sunt.

Molibus villarum insidere. Tacit. lib 4.

¶ Insidere, pro Insidiari. Lactantius De opificio Dei, cap. 1, Aduersarius noster saluti insidet.

Insideri, Passiuè { [illegible] } Liuius 5. bel. Pun. Viæque omnes hostium præsidiis insiderentur.

Insidens, penult. corr. { [illegible] } Participium. vt Insidens equo. Liu. 7. bel. Pun.

Insidens cura assidua. Liu. 1. ab Vrbe.

Insidentia mala. Cic. 4. Tusc.

Insessus, Participium { [illegible] } Insidiis occupatus. Liu. 7. ab Vrbe, Consul exercitum incautè in saltum caua valle peruium, circáque insessum ab hoste induxit.

Humus insessa tanto pondere. Stat. 1. Sylu. 1.

Insidiæ, insidiarum { [illegible] } Dolosa expectatio ad aliquem aggrediendum. Cæsar 2. bell Gall. Insidias veritus. Cic 3 Offic Súntne igitur insidiæ, tendere plagas?

Insidiis, pro Ex insidiis, vel per insidias. Cic. ad Att. lib. 13. 168, Marcellus insidiis interfectus est.

Incautus insidiis, pro Ad insidias. Tacit. lib. 11, Si præuenisset Claudium, vt insidiis cautum, ita iræ properum.

Iter per insidias. Ouid. 2. Metam.

Maris infidi insidiæ. Lucret. lib. 2.

Ietunæ, & degeneres insidiæ. Tacit. lib. 11, Nec irritæ, aut degeneres insidiæ fuere aduersus transfugam, & violatorem fidei.

¶ Absunt insidiæ à vatibus, Vide ABSVM.

Nimis insidiarum adhibere, Vide NIMIS.

De insidiis aliquid agere, Dolosè & insidiosè. Cicero 1. Offic. Qui nihil ex occulto, nihil de insidiis agendum putant.

Ex insidiis. Cic. in Orat. Non ex insidiis, sed apertè ac palàm elaboratur, vt verbis, &c.

Ex insidiis occupare. Plaut Asina. 16,

Aucupemus ex insidiis clanculum quam rem gerant.

Capere ex insidiis, Vide CAPIO.

Circumuenire per insidias, Vide CIRCVMVENIO.

Capi insidiis. Virg. 1. Georg.

Collocare insidias alicui. Cic. pro Milone, Clodius ante fundum suum Milonii insidias collocauit.

Comparare insidias alicui per aliquem. Cic. pro Cluentio.

Componere insidias alicui. Tibull. lib. 1. eleg 6.

Consurgere ex insidiis, Vide CONSVRGO.

Disponere insidias. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Excipere insidiis aliquid. Virg. eclog 3.

Lupus insidias explorat ouilia circum. Virg 3. Georg.

Insidias facere. Terent. Eunuch 3 3. Cic ad Sinat. lib. 15 2. Ita mecum locutus est, vt nullas insidias neque vitæ suæ, neque regno diceret se vnquam intelligere fieri, aut etiam suspicari.

Habere insidias. Cic. in Offic. Paci quæ nihil habitura sit insidiarũ, semper est consulendum.

Incidere in insidias. Cic. Fam. 7.

Instruere insidias alicui. Catull. ad Aurelium, epigr. 18.

Instruere insidias in aliquo loco. Cic. pro Cluent.

Ex insidiis interiit Alexander Pheræus. Cic. 2. Offic.

Per insidias interficere aliquem. Cic. pro Domo sua.

Inetare insidias, Vide INTRO.

Locare insidias alicui, Vide Loco in LOCVS.

In insidiis viri fortes locati ab imperatrice. Cic. pro Cælio.

Meditari insidias alicui. Virg. eclog. 5.

Multi insidias suibus. Virg. 1. Georg.

Niti insidiis, Vide NITOR.

Opponere alicui insidias, Vide OPPONO.

Insidias alicui parare. Plaut. Pœnul. 7,

Ei paratæ vt sint insidiæ de auro & de seruo meo.

Parare insidias vitæ alicuius. Cic pro Sext. Rosc.

Parare insidias & recta arma. Ouid. 2. Fast.

Patefacere insidias. Cic. Rex mihi patefactis insidiis non egere exercitu Pop. Rom. visus est.

Petere aliquem insidiis. Ouid 9 Metam.

Ponere insidias, Insidiari, & moliri insidias. Cic. 2. de Lege agrar. Isti penitus abstrusas insidias se posuisse arbitrantur contra Cn. Pompeij dignitatem.

Ponere in insidiis: Hoc est in loco vbi insidiæ factæ sunt. Cicero pro Deiot. Quid? ille signa ænea in insidiis posuerat?

Struere insidias. Tacit. lib. 1. Ouid. 1 Metam.

Subactus insidiis. Virg. 12. Æneid.

Subiicere insidias. Quintil. lib. 5. cap. 7.

In insidiis esse, Vide IN.

Tendere insidias alicui. Cic pro Qu Rosc. Comœd.

Insidior, insidiaris { [illegible] } insidiari, Insidias parare & instruere. Martial. lib. 11,

Si te delectant animosa pericula, Tuscis

(Tutior est ratio) insidiemur apris. Cic. in Orat. Non enim id agit, vt insidietur & obseruet, sed fauet.

Hostibus insidiae. Ouid 13. Metam.

Lupus insidiatus ouili. Virg. 9 Æneid.

Insidiari tempori. Liu. 3 bel Pun.

Insidiosus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Insidiis plenus, fallax. Cicero 4. Verr. Quis acerbior? quis insidiosior? quis crudelior vnquam?

Insidiosissima conditio. Plin. lib 29. cap. 1, In qua conditione insidiosissimis authoritatem pessimis boni faciunt.

Facies insidiosa oculis. Ouid. epist. 21.

Loca insidiosa. Caius in l. Qui petitorio § Qui. D. De rei vendicatione, Culpæ autem reus possessor est, & qui per insidiosa loca seruũ misit, si is periit.

Insidiosus latro. Martial lib 14 26.

Quies insidiosa. Stat 1. Sylu. 4.

Verba insidiosa. Ouid epist. 19.

Insidiosè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Dolosè, fraudulenter. Cic. 3. Offic Ratio ergo hoc postulat, nequid insidiosè, nequid simulatè, nequid fallaciter.

Sceleratissime & insidiosissimè tractare aliquem. Cic. ad Qu frat. libro 3.

Insidiosè spem falsam ostendere. Cic. pro Rosc. Amer.

Insidianter, Aduerbium, Idem. Iustinus lib. 6, Sed Lacedæmonij secuti, insidianter absentiam Arcadum speculati, castellum eorum expugnant. Aliqui legunt, insidiantes.

Insidiator, pen. prod. Verbale { [illegible] } Qui tendit insidias. Cicero pro Milone, Insidiatori verò & latroni quæ potest afferri iniusta nex?

Insidiator viæ. Cic. in Catil.

Fugere insidiatorem. Horat. 2. Serm. satyr. 5.

Insido, insidis, pen. prod. mutuatur præteritum à Sedeo, propter significationis affinitatem, insedi, insessum { [illegible] } insidere, Idem quod simplex sido, Deorsum descendere. Virg. 6. Æneidos,

Ac veluti in pratis, vbi apes æstate serena

Floribus insidunt variis, &c.

Insidere memoriæ. Quintil. lib. 10. cap 7.

Insidor, pen. prod insideris, pen. cor. insessus sum, insidi, Onerari. { [illegible] } Stat. 2. Thebaidos,

Stat sublimis apex, ventósque, imbrésque serenus

Despicit, & tantum fessis insiditur astris.

Insidens, pen. prod. Participium { [illegible] } Plin. lib. 31. cap. 19, Cauendus in his finis celeriter insidens.

Insignis, & hoc insigne { [illegible] } à Signo deriuatur, quasi aliquo signo ab aliis discretus, & separatus. Festus, Insignes appellantur boues, qui in femine & in pede album habent, quasi insigniti.

Insignis maculis. Virg. 3 Georgicorum,

Nec mihi displiceat maculis insignis, & albo.

¶ Insignis, per translationem, Clarus dicitur, præstans, nobilis: quasi ob notam aliquam, siue bonam siue malam conspiciendus. Insignis enim (vt ait Festus) tam ad laudem, quàm ad vituperationem inflecti potest. Accipitur & pro magno.

Insigne ad decus & ad gloriam. Cicero 3 de Finibus, Is cui contingit vt iure laudetur, habet insigne quiddam ad decus & ad gloriam.

Insignis ad deformitatem, hoc est Insigniter deformis. Cic. 3 de Legib. Insignis ad deformitatem puer, breui tempore creatus, multóque terrior, & fœdior natus est.
Insignis auro & purpura. Liuius 4. bell. Maced. Virg. 4. Æneidos,
-ostróque insignis & auro
Stat sonipes.
Bellis insignior. Claud. 1. Paneg.
Dies insignis duplici clade. Liu. 6. ab Vrbe.
Crinibus insignis Phœbus. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.
Facie insignis. Virg. 9 Æneid.
Forma insignis Euryalus. Virg. 5. Æneid.
Nequaquam tam genere insignes, quàm vitiis nobiles. Cic. De petition. Consulat.
Prodigiosa corpora & monstris insignia. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Insignis homo omnibus notis turpitudinis. Cic. pro Rab.
Insignes amoris notis epistolæ. Cic. ad Att. lib. 1. 8, Purè loquuntur, cum humanitatis sparsæ sale, tum insignes amoris notis.
Equus insignis phaleris. Virg. 5 Æneid.
Vir insignis pietate. Virg. 1. Æneid.
Titulis insignis auitis. Lucan. lib. 8.
Versibus insignem te pudet esse meis. Propert. lib. 3. eleg. 24.
Vinis insignis. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 13.
¶ Camœna insignis. Horat. 2. Carm. ode 12.
Facta insignia. Ouid. epist. 3.
Furor insignis equarum. Virg. 3 Georg.
Improbitas insignis. Cic. 2. de Orat.
Impudentia insignis. Cic. 6. Verr.
Insigne indicium. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 6, Cum aliquo insigni indicio meæ erga te beneuolentiæ.
Insignis iniuria. Cic. pro Cecinna, Quid tu tam insigni accepta iniuria postulabis?
Laude insigni ferre aliquem. Virg. 1. Æneid.
Malefacta insignia. Lucret. lib. 3.
Metus insignis. Lucret. lib. 3.
Miseria insignis. Cic. de Orat.
Insigne odium. Cic. ad Att. lib. 14 31, Accedit vt hoc in ipsum quidē Clodium, mirum insigne odium fuerit vnquam.
Insigne atque illustre periurium. Cic. de Aruspic. respons.
Insignis res ad maximam laudem. Cic. in Orat.
Insignis res ad memoriam crudelitatis. Cic. pro Domo sua.
Io et tam insigni, tàmque atroci. Cic. pro Cecinna.
Insigni & nota te aliquid notare. Cic. 2. de Orat. Hoc insigni aliqua & nota et notari volo.
Insigne studium alicuius erga alterum. Cic. 2. de Finib. Cuius quātum studium, & quàm insigne fuerit erga me temporibus illis quæ nota sunt omnibus, scire necesse est vtrunque vestrum.
Temeritas insignis. Cic. Academ. 1. ad finem.
Clara & insignis virtus viri alicuius posteris. Cic. de Amic. Virtutem enim semper amaui illius viri, quæ extincta non est: nec mihi soli versatur ante oculos, qui illam semper in manibus habui, sed etiam posteris erit clara & insignis.
Insignis & illustris visus. Cic. 1. de Nat. deor.
Vitium insigne. Cic. ad Q. frat. lib. 1. epist. 1, Caueamus quantū efficere & consequi possumus, vt ne quod in nobis insigne vitium fuisse dicatur.
¶ Insigne, pro facinore aliquo insigni, magno & nobili. Terent. Eunuch. 5. 6,
-nam iam diu causam quærebat senex
Quamobrem insigne aliquid faceret.
Insigne, insignis, Substantiuum ([illegible]) Notam & signum significat. Plin. lib. 7. cap. 19, Sed hæc parua naturæ insignia in multis varie cognoscuntur.
Indicium & insigne fortunæ. Cic. 3. Verr. Quod ornamentum pueritiæ pater dederat, indicium atque insigne fortunæ, hoc ab isto prædone ereptum esse, grauiter & acerbè homines ferebant.
Multis insignia. Horat. 2. Serm. sat. 3.
Quod insigne erat, Id est quod vulgus dicit, *Quod signum erat.* Cæsar 2 bel. Gall. Vexillum proponendum, quod erat insigne quum ad arma concurri oporteret. Cicero 3. de Orat.
Insigne ad memoriam. Liu. 4 bel. Pun.
Insigne, & quod frequentius dicitur, insignia, insignium, dicuntur ea quæ in vestibus, vexillis, & huiusmodi insignita sunt: aut ipsæ vestes, vexilla, & alia quæ sunt aut feruntur, ita ab aliis discreta vt nosci possint cuius sint, & ad quos pertineant. vt vestes militares, & insignia militaria, regalia, consularíave, quibus acies ab acie, eques ab equite, rex & consul à viro priuato cognosci debet. Virgilius 2. Æneidos,
Mutemus clypeos, Danaûmque insignia nobis
Aptemus. Cic. Appio, lib. 3 13. Insignia enim virtutis multi etiam sine virtute assecuti sunt. Sallust. Cum fascibus atque aliis imperij insignibus ad Manlium in castra tendit. Mos fuit antiquorum, vt bene meritis insignia tribuerent magistratuum. Vnde scribit Tacitus decreta fuisse Narcisso Quæstoria insignia à Claudio Cæsare. Ab eodem insignia Præturæ Crispino decreta fuerunt. Verùm contrà huiusmodi imaginum iura, ac nobilitatis insignia damnatione reorum auferebantur: quod Cicero docet in Oratione pro Sylla.
Insignia in vnaquaque re dicuntur ea, quæ maximè conspicua sunt. Cicero in Oratore, de translationibus loquens, Eadem ratio est horum quæ sunt orationis lumina, & quodam modo insignia. Idem in 2. de Natura deorum, solem, & lunam, stellásque insignia mundi vocat. Budæus.
Superbum insigne belli. Virg. 8 Æneid.
Capitis summi præclarum insigne. Lucret. lib. 5.
Vittæ tenues insigne pudoris. Ouid. 1. de Arte.
¶ Insigne, est id quod in cono galeæ erigitur, vt crista. Ennius,
-inde volans secum abstulit hasta Insigne, &c.

Insigne regni, Dicitur vestis regia, atque adeò diadema regium cū ipsis lictoribus & apparatu regio. Cic. 3. Philipp. Esset enim ipsi certè statim serviendum, si Cæsar ab eo regni insigne accipere voluisset. Liu. 1. ab Vrbe, Insignia imperij.
Barbara insignia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.
Decorum insigne. Virg. 1. Æneid.
Regium insigne. Tacit. lib. 5.
Insignio, insignis, insigniui, insignitum, pen. prod. ([illegible]) insignire, Signis notare, vel distinguere. Author ad Herennium, lib. 4, Si qua re deformabimus, vt si cruentam, aut cœno oblitam, aut rubrica delibutam inducamus, quo magis insignita sit forma.
Auro insignibat clypeum. Virg. 7. Æneid.
Insignire annum cladibus. Tacitus. pro Insignem facere. Bud.
Insignire aliquem. Plin. lib. 8 epist. 22. ad Geminium.
Insignitus, penultima producta, Participium ([illegible]) siue Nomen ex participio.
Insignitæ notæ veritatis. Cic. 1. de Diuinat. Sed tribus modis censet deorum appulsu homines somniare: vno, &c. Altero quòd plenus aer sit immortalium animorum, in quibus tanquam insignitæ notæ veritatis appareant.
Insignitior, & hoc insignitius. Tacit. lib. 4, His partæ victoriæ spes, etsi cedant, insignitius flagitium.
Insignita, insignitorum, n. g. Plin. lib. 27. cap. 4, Oculorum vitia omnia sanari ea conuenit, priuatim pruriginem & scabiem genarum. item insignita ac liuida, illita cum melle. Ibidem, cap. 12.
Insigniter, pen. corr. Aduerbium ([illegible]) Clarè, apertè, summè, admodum. Apuleius, Homo insigniter malus. Plaut. Casina, 25,
Mihi quidem ædepol, insigniter facta est magna iniuria. Cic. 2. de Orat. Nec improbum notari, ac vituperari sine vitiorum cognitione, satis insigniter atque asperè posse. Idem in Partitionibus, Parentibus, amicis, hospitibus præcipuè atque insigniter diligendis. Idem 3. Philipp. Quis autem rex vnquam fuit tam insigniter impudens?
Insignitè, pen. prod. Aduerbium ([illegible]) Cum notæ indicio. Plaut. Menæch. 22,
-nec sinas in me insignitè fieri tantam iniuriam. Idem Rudēte, 24,
Imò hercle insignitè iniquè.
Insignitè improbus, pro Insigniter, & cum quadam exuperantia aliorum improbitatis. Cic. pro Quintio, Neque tamen quisquam inuentus est tam insignitè improbus, qui, &c.
Insignitius, Cōparatiuum. Liu. 8 ab Vrbe, Quo insignitius omissa res Æmylio superioris anni Consuli exprobraretur. Sigonius dicit in vetustis libris legi, insignius.
Insile, insilis, pen. corr. n. g. Lucret. lib. 5,
Textile post ferrum'st, quia ferro tela paratur:
Nec ratione alia possunt tam læuia gigni
Insilia, ac fusi, radij, scapíque sonantes. Vbi interpres, Insilia, sunt, vt arbitror, suspendicula, seu mauis appellare perpendicula, quæ telam examinant deorsum. Insilia dicta, quoniam applausâ pectine tela, exsultant & subsiliunt. Sunt qui instrumentum ligneum pedibus textricis suppositum intelligant: cuius duo complanata ligneola exsurgunt alternis, & residente licia telæ contrahi & aperiri cogentes.
Insilio, insilis, pen. corr. insilui, insiliui vel insilij, insultum ([illegible]) insilire, Ex in & salio, Quasi celeriter salire. Plaut. Rud. 10,
E naui timidæ ambæ in scapham insiluimus, quia vidimus, &c.
Insilire, datiuo. Lucan. lib. 3,
Insiluit solo nocturus pondere puppi.
Tergo alicuius insilire. Ouid. 12. Metam.
Vndis insilit. Ouid. 8 Metam.
Insilire in equum. Liu. 6. ab Vrbe. & lib. 8.
Insilire in cruciatum. Plaut. Milite, 6.
Insilire saltu. Plin. lib. 8. cap. 16.
¶ Insilire, cum accusatiuo sine præpositione. Suet. in Claudio, Qui feros tauros per spatia Circi agunt, insiliúntque defessos.
Insultura, huius insulturæ, pen. prod. ([illegible]) Plaut. Milite, 6,
-tu sali solus:
Nam ego istam insulturam, & desulturam nihil moror.
Insulto, insultas ([illegible]) insultāre, Frequētatiuum à salio, quasi Sæpius & cum impetu subire. & modò datiuo, modò accusatiuo iungitur. Virg. 3. Georgicorum,
-equitem docuere sub armis
Insultare solo, & gressus glomerare superbos.
Floribus insultant hœdi. Virg. 4. Georg.
Lectum insultare. Ouid 2. Trist.
Insultare malis, rebúsque ægrescere lætis. Stat. 1. Theb.
¶ Insultare alicui, pro Irridere, & contumeliosius in aliquem aut dicere aliquid, aut facere. Suet. in Cæsare. Cic. 7. Verr. Num tibi in calamitate insultare, &c.
Capiti insultans. Virg. 8 Æneidos,
-neque fortissimo Mezentius vnquam
Huic capiti insultans, tot ferro sæua dedisset Funera.
Moribus duris insultare alienis. Propert. lib. 2. eleg. 5.
Insultare bonos, Impetū facere in bonos, vel irridere eos. Sallust. Multos à pueritia bonos insultauerat. Sic Seruius interpretatur in decimum Virgilij.
Insultare fores calcibus. Terent. Eunuch. 2. 2,
-sine biduum hoc prætereat,
Qui mihi nunc vno digitulo fores aperis fortunatus:
Næ tu istas faxo calcibus sæpe insultabis frustra.
Segnitiam alicuius insultare. Tacit. lib. 4, Qui nunc patientiam senis, & segnitiam iuuenis iuxtà insultet.
Insultare in omnes. Cic. 2. de Nat. deor.
Insultare, absolutum. Virg. 10. Æneidos,
Cernis vt insultent Rutuli? Id est per cauillationem irrideant, vt Seruius

Seruius interpretatur. Liu.6.ab Vrbe, Etiam minimè toleranda superbia insultat.

Insultans, Participium (ἐπεμβαίνων) vt Fremit æquore toto insultans sonipes. Virg. 11 Æneid.

Equis insultans. Lucret.lib.3.

Insultatio, Verbale ([illegible]) Quintil.lib.8.cap.5, Non tam probatio, quàm extrema quasi insultatio.

Insimul, penult.corr. Aduerbium (ἅμα) significat Vnà. Stat.1.Sylu.6, Et gentes alis insimul togatas. Rarum est & infrequens.

Insimulo, insimulas, pen corr. ([illegible]) insimulâre, Idem quod simulo. Cic 3.Offic.

-solus neglexit fidem,

Fugere insimulauit, ne quo iret: insaniae. Ex quodam poeta. Idem 4. Verr. Insimulant homines fraudandi causa discessisse.

¶Insimulare. Accusare. Festus, Insimulare, Crimen in aliquem confingere. Cic. pro Sylla, Syllam interea nemo insimulauit, nemo nominauit. Terent. Heaut. 1.2,

Quod illum insimulant durum, id non est.

Criminibus falsis insimulasse virum. Ouid. epist.6.

Insimulare aliquem auaritiæ. Terent. Phorm.2 3. Cic.3. Verr. Verrem insimulat auaritiæ & audaciæ.

Insimulare flagitij. Cic. ad Att.lib.10.108. Fraudis, Liu.4.bel.Maced. Probri, Cic.2.Philipp. & Plaut. Amphit.5. Proditionis, Cæsar 7.bel.Gal. Cupiditatis, Cic.6.Verr.

Peccati. Cic.3. Tuscul.

Repetundarum insimulari. Quintil.lib.4.cap.2.

Insimulare falsò. Cic.7. Verr.

Apertè insimulare. Cic. pro Cluent.

Insimulari crimine. Liu.4 bel.Pun.

Insimulare aliquem facinus. Plaut. Amphit 8.

Nimis ecastor facinus mirum est, qui illi collibitum siet

Meo viro, me insimulare falsum facinus tam malum.

Insimulatio, Verbale ([illegible]) Cicero 7. Verrina, Primum insimulatio est repentina, capitalis, atque inaudita criminis. Idem pro Fonteio, In falsam atque iniquam probrorum insimulationem vocabatur.

Insinuo, insinuas ([illegible]) insinuâre, In sinum immittere.

Opes alicui insinuare. Propert.lib.3 eleg.9.

¶Insinuare, Immittere, quasi sinu accipi. Sisenna lib.4. Histor. Agmen perturbatum peditis insinuat, ac loco commouent.

Sol æstum insinuat per septa domorum. Lucret.lib.6.

Insinuare se in equitum turmas. Cæsar 4.bel.Gall.

Insinuant se mala. Cic. ad Brutum, 16, Ne defugere, neu diffidas semper in præsentibus malis prohibendis: futura quoque, nisi antè sit occursum, explores, ne se insinuent.

Dolorem oculis quæ gignunt insinuando. Lucret.lib.4.

Insinuare aliquem alteri. Sueton. de Claris grammat.

Insinuare aliquem animo alterius. Plin. in Paneg.

Insinuare se, subaudita præpositione ad, vel in. Cic de Amicit. Callidus ille & occultus ne se insinuet, studiose cauendum est. De assentatore loquitur.

Blandiri, & suppliciter se insinuare. Cic.1.de Orat. Idque cum argumentis docuerat, quod ita nati essemus, vt & blandiri & suppliciter insinuare iis à quibus esset petendum, & aduersarios minaciter terrere possemus, & rem gestam exponere, &c.

Insinuare se ad amicam alterius. Plaut. Milite, 4.

Insinuare se in amicitiam alicuius, Non recta, sed per quosdam sinus & quasi diuerticula latenter in amicitiam ingredi. Plaut. Cistel. 2, Inde in amicitiam insinuauit cum matre, & mecum simul. Tertio antè versu dixerat, Obsecro quo is homo insinuauit pacto ad te? vbi vbique subaudiendus videtur accusatiuus, sc. Insinuauit, id est inflexit se ad te, inque tuos amores est ingressus.

In consuetudinem alicuius se insinuare. Cicero Figulo, libro 4.13, Nam & complectar eos familiarissimos, qui me admodum diligunt, multúmque mecum sunt, & in ipsius consuetudinem, quam adhuc meus pudor mihi clausit, insinuabo.

Insinuare se in causam. Cic.2.de Orat. Deinde vt in iis locis, quos proponam paulo pòst, peruolutetur animus, vt se penitus insinuet in causam, vt sit cura & cogitatione intentus. Id est, vt interiora causæ perspiciat, pernoscátque. Budæus.

Insinuare se in familiaritatem alicuius. Cic.5. Verr. Videtis vt moueat Apronium, quibus rebus ac muneribus insinuet in familiaritatem Metelli?

Insinuare se in quammaximè familiarem vsum. Liuius 10.bel.Macedon. In præsentia dat ei, vt per omne obsequium insinuaret se in quammaximè familiarem vsum, vt elicere omnia arcana, &c. posset.

Insinuare se in philosophiam. Cic.5. Tuscul. Etsi Zeno Citticus aduena quidam, & ignobilis verborum opifex, insinuasse se in antiquam philosophiam videtur.

Insinuare se in sermonem aliquorum. Cicero 2.de Lege agraria, Quum familiariter me in eorum sermonem insinuarem, ac darem, celabar, excludebar.

Insinuat suspicio animis. Liuius 10.bell.Macedon. Id est subierat animos.

¶Insinuatis manibus, apud Hermolaum, pro In sinum compressis, teste Budæo.

¶Insinuat, pro Insinuatur. Virg.2. Æneidos,

Tum verò tremefacta nouus per pectora cunctis

Insinuat pauor. Seruius.

Insinuatio, Verbale ([illegible]) Pars orationis, Id est callidus & subtilis aditus ad persuadendum, vt ait Seruius in vndecimum Æneid. Cicero 1.de Inuentione, Insinuatio est oratio quadam dissimulatione & circuitione obscurè subiens auditoris animum. Vide Quintil.lib.4.

Insipo, insipas ([illegible]) insi, âre, Iacere & dijicere. Farinam iacere pulo, inquit Festus. Apud eundem, insipere pro eodem significato legitur. Cato cap.83, Ita insipito in aulam nouam.

Insipidus, penultima correpta, Adiectiuum ([illegible]) Sine sapore. Gellius libro 6.capite 1, ex Chrysippo, Nihil est prorsus, inquit, insipidius, qui opinantur bona esse potuisse, si non essent iidem mala.

Insipiens, insipientis, o.g. (ἄφρων) Sapienti contrarium. Cic.2 de Finib. Quid turpius quàm sapientis vitam ex insipientium sermone pendere? Idem de Amicitia, Neque quicquam fortunato insipiente intolerabilius fieri potest.

Seclum insipiens. Catull. in amicam Formiani, epigram.4.

Insipientia, insipientiæ ([illegible]) Imprudentia, dementia Plaut. Amphit.3,

Iusta autem ab iniustis petere, insipientia est.

Insipienter, Aduerbium ([illegible]) Imprudenter. Cic. de Senect. At sperat adolescens diu se victurum, quod sperare idem senex non potest, insipienter sperat. qui enim, &c.

Insisto, insistis, institi, pen.corr. ([illegible]) institum, insistere, Significat consistere. Plinius lib 34. capite 8, Propriam eiusdem vt vno crure insisterent signa, excogitasse, vt ait Varro. Hoc est, firma tenerent.

Ramis tremulis insistens. Sil.lib.7.

Insistere in. Cicero 4. Academ. Sin autem vsque ad nouem, verbi gratia, sine dubitatione respondes pauca esse, in decimo insistis. &c.

Insistere digitis. Plin.lib.10.cap.47.

Insistere hastæ, Id est inniti. Plin. de Viris illust.

¶Insistere. Obfirmare animum. Terent. Hecyra.3.5,

Verùm vide ne impulsus ira, prauè insistas.

¶Insistere, pro Cohærere. Quintilian.lib.8.cap.5, Vnde soluta ferè oratio è singulis non membris, sed frustis collata, structura caret: quum illa rotunda, & vndique circuncisa insistere inuicem nequeant.

¶Insistere, pro Resistere. & quasi sistere gradú. cui opponitur Procedere & progredi Cic.5. Verr. Quot vultis esse in vno furto peccatorum gradus? vt si singulis insistere velim, progredi iste non posset. Idem in Orat. Sæpe accidit, vt aut citius insistendum sit, aut longius procedendum. Ex Budæo.

Ne insistas credere huic, Hoc est Ne verbis illius pergas credere. Plaut. Capt.11.

¶Insistere, Vrgere. perseuerare, Grauiter laborare, donec quid sit absolutum. Cæsar 3 bel.Gall. Neque satis Bruto, qui classi præerat, vel Tribunis militum, Centurionibúsque, quibus singulæ naues erãt attributæ, constabat quid agerent, qua ratione pugnæ insisterent. Alij legunt, aut quam rationé pugnæ insisterent. Terent. Phorm.1.4, Aut qua quærere insistam via?

Insisto huic rei, Id est ea re vti soleo, & acquiesco. Celsus, Ob quæ competit illa quidem non oportere negligere, sed iis quoque insistere. Budæus.

Insistere argumentari. Columel.lib.3.cap.10, Nec ego abnuerim in hoc me institisse argumentari.

Insistere curæ rerum. Plin.lib 18.cap.2.

Rebus magnis insistere. Tibullus lib.4 ad Messalam, eleg.2.

In re aliqua insistere. Quintil.lib.3 cap.6.

Insistere in gloria. Cic. pro Sextio, Tum in tanta gloria insistentes, vt eis omnia humana leuiora videri debeant, &c.

Insistere mente & animo in rem aliquam. Cæsar 6 belli Gallici, Hac parte Galliæ pacata, totus & mente & animo in bellú Treuerorum & Ambiorigis insistit.

Insistere limen, Ingredi. Virgil.6. Æneid. Vbi Seruius, Insisto illam rem dicimus, non illi rei: quod qui dicunt, decipiuntur propter Insto illi rei.

Insistere munus. Cic.3 de Oratore, Quonam igitur modo tantum munus insistemus, vt arbitremur, &c. Id est instituemus, inquit Budæus.

Insistere negotium aliquod, Persequi. Plaut. Milit.15.

Insistere res in. Cic.6. Verr. Insistebat in manu Cereris dextra simulacrum pulcherrimè factum Victoriæ. Id est erat.

Spei insistere. Tacit.lib.18.

Studiis suo nixu insistere. Quintil.lib.1.cap.12.

Insistere vestigiis. Cic.3 de Oratore, Quibus vestigiis primùm institi, in iis ferè soleo perorare.

Insistere vestigiis alienis: Id est, inhærere, & sequi aliena vestigia. Quintil. in Procem lib.3.

Insistere vestigiis laudum suarum. Liu.5.ab Vrbe.

Insistere in vestigio. Cic.3 de Oratore, Vestigium illud ipsum in quo ille postremum institisset.

Insistere vestigia, pro Firmare. Virg.11. Æneidos,

Vtque pedum primis infans vestigia plantis

Institerat, iaculo palmas armauit acuto.

Insistere viam, & insistere iter, Proficisci & ambulare. Plaut. Milit. 10. Terent Eunuch.2.3.

Vbi quæram? vbi inuestigem? quem percontet? quam insistam viam?

Viam insistere agendi aliquid. Virg.3. Georg.

Insistere viis aut ingredi. Cic. pro Cælio, Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsione vix posset.

Institio, institionis, Verbale, Progressioni opponitur. *Arrest.* Cicero Tusculan.1, Aut qui errantium stellarum cursus, progressiones, institiones notauit? Vbi malè quidam legunt institutione. Vocat enim Cicero stellarum institiones, quum omnino non mouentur, sed ad quoddam tempus insistunt, siue consistunt. id quod ipsemet testatur libro 2.de Natura deorum, his verbis, Iisdémque spatiis hæ stellæ quas vagas dicimus, circum terram feruntur, eodémque modo oriuntur & occidunt. quarum motus tum incitantur, tum retardantur, sæpe etiam insistunt.

Insitio, Insititius, Insitum, Insitiuus, Vide INSERO, insevi.

Insociabilis, & hoc insociabile, penult. corr. {ἀκοινώνητος} Quod coniungi non potest. Plin. lib. 16 cap. 41, In omni genere & glutinum abdicant quædam, & inter se & cum aliis insociabili glutino, sicut robur.

Indomita & insociabilis gens. Liu. 7. bel. Maced.

Regnum insociabile. Tacit. lib. 13.

Insociabilis omnibus. Liu. 7. bel. Pun.

Insolabiliter, penult. corr. Aduerbium {ἀπαραμυθήτως} Horat. lib. 1. epistol. 14.

Fratrem mœrentis rapto & de fratre dolentis

Insolabiliter.

Insolatio, Insolatus, Vide INSOLO.

Insolens, pen. corr. huius insolentis, o. g. {ἀήθης} Insuetus, qui id de quo dicitur, facere non soleat. Donatus.

Insolens, Insolitus, insuetus. Terent. And. 5. 4.

Quid tu Athenas insolens? Sallust. Insolens vera accipiendi.

Ignarus & insolens. Cic. 1. de Orat.

Insolens verbum, Quo non vtuntur Latini authores. Gell. lib. 1. cap. 10, Vt tanquam scopulum fugias inauditum, atque insolens verbum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Insolens rerum aliquarum. Cic. 2. de Orat. Deprehensum equidem me, inquit Antonius, planè video atque sentio, non solùm quòd ea requiruntur à me, quorum sum ignarus atque insolens, &c.

Bellorum insolens. Tacit. lib. 17.

Animus contumeliæ insolens. Tacit. lib. 18.

Insolens infamiæ semper in laude versatus. Cicero Attico, libro 2. 16, Itaque ille amicus noster insolens infamiæ, semper in laude versatus. Vbi interpres, Id est insolitus infamiam audire.

¶ Insolens {ἀλαζών} Arrogans, Intemperans, qui modum & rationem excedit, Immodestus, Immodicus, Immoderatus. Donatus, Insolens, & arrogans intelligitur, qui præter legem agit humanam & naturalem, insolens dicitur. Cic. pro Marcello, In victoria, quæ natura insolens & superba est. Idem de Senect. Nec erat et verendum, ne vera de se prædicans, nimis videretur aut insolens, aut loquax.

Achilles insolens, Vide ACOLLE.

Exercitus insolens. Horat. 1. Carm. ode 16.

Fastidium insolens. Cic. 1. de Finib.

Insolens hostis. Cæs. 1. bell. Ciuil.

Lætitia insolens. Horat. 2. Carm. ode 3.

Ludus insolens. Horat. 3. Carm. ode 29.

Insolens ostentatio. Cic. in Parad.

Insolens in re aliena. Cic. pro Rosc. Amer. Qui in sua re fuisset egentissimus, erat (vt fit) insolens in aliena, &c.

Insolentissimus, Superlat. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 12.

Insolentissimi hominis summis Circensibus ludis meis postulandum ma lege Scantiana iubent.

Nomen insolentissimum. Quintil. in Procem. lib. 1.

Insolenter, Aduerbium {ἀήθως} Cic. 2. de Inuent. Deinde natura eius euenire vulgo soleat, an insolenter ac raro.

Insolenter, Arroganter & superbè: vt Insolenter se efferre. Cicero 4. Tuscul. Et ad Atticum, lib. 2. 11, Insolenter gloriari.

Superbè & insolenter. Liu. 2. ab Vrbe, Tandem superans externa: adeò superbè, insolentérque hostis eludebat.

Insolenter & arroganter. Plin. lib. 35 cap. 10.

Insolentia, huius insolentiæ {ἀήθεια} Insuetudo, res non consueta & solita. Cic. 1. de Orat. Sed mehercule istius disputationis insolentia, atque earum rerum, quæ quasi traduntur in arte inscitia.

Insolentia sermonis. Liu. 7. bel. Maced. Et offenderunt aures insolentia sermonis.

¶ Insolentia, Nouitas. Cic. pro Deiotaro, Mouent etiam loci ipsius insolentia. Et pro Cælio, Fama adolescentis paulum hæsit ad metas notitia noua mulieris, & infelici vicinitate & insolentia voluptatum. Budæus.

¶ Insolentia {ἀλαζονεία} Arrogantia, superbia. Cic. 1. Tuscul. Quæ quidem cogitans soleo sæpe mirari nonnullorum insolentiam philosophorum, qui naturæ cognitionem admirantur.

Ex arrogantia odium, ex insolentia arrogantia. Cicero 1. de Inuentione.

Insolentiam & iactationem hominum ferre, Vide SACIO.

¶ Insolentia, Nimij sumptus & immodici, qui scilicet in cœnas fiunt, & res alias. Cic. Epist. Famil. lib. 9. epist. 20, In Epicuri nos aduersarij nostri castra coniecimus, nec tamen ad hanc insolentiam, sed ad illam tuam lautitiam, veterem dico, quam in sumptum habebas.

Insolidum, siue Insolido, pen. corr. {ἐν ὁλοκλήρῳ} Integrè. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 4, Præsentia nondum tota insolido sunt: potest illa casus aliquis incidere. Ni fortè legendum quis putet, in solido. hoc est firma & certa.

Debere insolidum pecuniam. Iabol. De duobus reis. l. secunda.

Obligari insolidum. Vlpian. De duobus reis. l. His verbis.

Spondere insolidum. Iulian. De duobus reis. l. Reos.

Insolitus, penult. corr. Adiectiuum {ἀσυνήθης} Non suetus. Virgilius 1. Georgicorum,

-insolitis tremuerunt motibus Alpes. Vbi Seruius, Insolitis aut nouis, id est nunquam antea in Alpibus factis, aut magnis & maioribus solito.

Rarum & insolitum. Plin. in Paneg.

Clamor insolitus. Stat. 1. Thebaid.

Eloquium insolitum. Horat. de Arte.

Rem insolitam apportare auribus. Lucret. lib. 5.

Insolita ratio dicendi. Cic. pro Lege Manil.

Insolita victoria. Cic. pro Lege Manil.

Insolitus ad laborem exercitus. Cæsar 3. bel. Ciuil.

Insolitas fœminas prodire cogis in conuentum. Cic. 3. Verr. Cur pudentissimas electissimásque fœminas in tantum virorum conuentum insolitas inuitásque prodire cogis?

Insolitus rerum bellicarum. Sallust. in Iugurtha, Pars dolere pro gloria imperij, pars insolita rerum bellicarum timere libertati.

Insolitè, pen. corr. Aduerbium {ἀσυνήθως} Gell. lib. 1. cap. 2, Intempestiuè ac insolitè disserebat. Quidam legunt insubide disserebat.

Insolum veteres, pro Insolitum dixerunt. Afranius Crimine, Orbitatem senectuti tuæ malam metuat, quod insolù non venit exeo ac demétì.

Insolo, insolas, pen. prod. {ἡλιάζω} insolàre, Ad solem siccare. Colum. lib. 4. cap. 17, Nam & sic facilius insolatur humus, & fructus percoquitur. Id est solem admittit.

Insolatus, pen. prod. Participium {ἡλιαζόμενος} Columel. lib. 5, Super hoc materiæ quæ fructum habent, melius conualescunt, & vuæ commodius insolatæ percoquuntur.

Insolati dies & tepidi, apud Columellã, Illustres, quibus sol lucet. Columel. lib. 11. cap. 3. Budæus.

Insolatio, Verbale {ἡλίασις} Plin. lib. 21. cap. 14, Candidissima verò fit, post insolationem etiamnum recocta. De cera.

Insolubilis, & hoc insolubile, pen. corr. {ἄλυτος} Ab in, & soluo quasi quod dissligari non potest. Quintil. lib. 5. cap. 9, Vbi est signum insolubile, ne lis quidem est.

Insolubiles causæ sunt, quæ mutuis inuicem nexibus vinciuntur: & dum altera alteram facit, ita vicissim de se nascuntur, vt nunquam à naturalis societatis amplexibus separentur. Macrob. in Som. Scip. lib. 1. cap. vlt.

Insolubile indicium, Necessarium, quod vrget hominem, apud Quintilianum Budæus.

Insolubile, Quod pensari non potest. Senec. de Benef. 4, Dicetis beneficium debitum insolubile esse.

Insolutus, pen. prod. Adiectiuum, pro Non soluto. Senec. De Benef. lib. 2. cap 16, Inde est vt omnia meruisse se existimet, & insolutam accipiat. nec satis pro suo pretio æstimatum putet.

Insomnium, insomnij {ἐνύπνιον} Quod per somnium videmus, vt ait Seruius. Tibull. lib. 3. eleg. 4,

Dij meliora ferant, nec sint insomnia vera. Cic. de Senect. Caret ergo etiam vinolentia & cruditate, & insomniis.

Falsa insomnia. Virg. 6. Æneid.

Exercent rapidam truculenta insomnia mentem. Silius lib. 10.

Vexant me insomnia. Ouid. 3. Trist. eleg. 8.

Insomnia, insomniæ {ἀγρυπνία} antiquis dicebatur pro vigilia. Cæcilius Plotio, Consequitur comes insomnia: ea porrò insaniam affert. Donatus in illud Terentij ex Eunuch. 2. 5,

Aac mox noctu te adigent horsum insomnia. Legitur, inquit, & adiget. vt sit Insomnia, numeri singularis.

Insomnis, & hoc insomne {ἄγρυπνος, ἄυπνος} Quod est peruigil. Tacit. lib. 1, Apud Romanos inualidi ignes, interruptæ voces, atque ipsi passim adiacerent vallo, oberrarent tentoriis, insomnes magis quàm peruigiles.

Noctem insomnem ducere. Virg. 9. Æneid.

Oculi insomnes. Stat. 3. Thebaid.

Insomniosus, pen. prod. Adiectiuum {ἐνυπνιαστής} Qui insomniis torquetur. Cato cap. 157, Omnis qui insomniosus est, hac eadem curatione sanum facies.

Insono, insonas, pen. corr. insonui {ἐνηχέω} insonàre, Idem quod simplex. Lucan. lib. 1,

Insonuere tubæ, & quanto clamore cohortes, &c.

Calamis agrestibus insonat. Ouid. 11. Metam.

Insonus, pen. corr. Adiectiuum {ἄηχος} Quod est sine sono ac strepitu. Apuleius, Insono vestigio me perducit. Antiquum.

Insons, insontis, om. gen. {ἀθῷος, ἀναίτιος} Qui extra culpam est: innocés, inquit Festus. Liu. 4. ab Vrbe, Etiam si regni crimine insons fuerit. Plaut. Amphit. 9. Liu. 4. bel. Maced. Insons publici consilij.

Fraterni sanguinis insons. Ouid. 13. Metam.

Amici insontis casum indignabar. Virg. 2. Æneid.

Casas insontes cremare. Ouid. 3. Trist. eleg. 10.

Insopitus, pen. prod. Adiectiuum {ἀκοίμητος} vt Insopitus draco. Ouid. 7 Metamorphoseon,

-cur non tauros, exhortor in illum,

Terrigenásque feros, insopitúmque draconem? Hoc est insomnem.

Insortitus, pen. prod. Adiectiuum. Plaut. Casin. 7,

Si non impetrauit, spicula etiam insortita sunt mihi.

Inspectio, Inspecto, Inspectus, Vide INSPICIO.

Insperans, penultima producta, Adiectiuum {ἀνέλπιστος} Qui non sperat.

Insperante te atque inuito. Terent. And. 3. 4,

-in nuptias coniecì herilem filium:

Feci hodie vt fierent insperante hoc, atque inuito Pamphilo.

Insperanti mihi cecidit vt in istum sermonem dilaberemini. Cic. 1. de Orat.

Insperatus, pen. prod. Adiectiuum {ἄελπτος} Quod non sperabatur: vt Insperatum gaudium. Terent. Heaut. 3. 1,

-celem tam insperatum gaudium,

Quum ille nihil periculi ex iudicio fiet?

Insperatum consilium. Cic. 4. Philipp.

Insperatum nec opinatum malum. Cic. 3. Tuscul.

Insperata occasio. Terent. Eunuch. 3. 5, -an ego occasionem

Mihi ostentatam, tam breuem, tam optatam, tam insperatam

Amitterem?

Insperatæ repentinæque pecuniæ. Cic. 2. in Catil.

Tellure insperata potiti. Virg. 3. Æneid.

Insperatissimus, Superlatiuum Plaut. Pœn. 17,

O mi here salue, Hanno insperatissime mihi, tuísque filiis.

Ex-insperato, Aduerbium {ἀνελπίστως} Præter spem & opinionem. Plin. lib. 25. cap. 2, Seruatúsque est ex insperato.

Insperabilis, & hoc insperabile, pen. corr. {ἀνέλπιστος} Quod sperari vix potuisset. Gell. lib. 4 cap. 18, Pacémque & victoriam vobis peperi insperabilem.

Inspergo, inspergis, inspersi, inspersum { [illegible] } inspérgere, Idem quod Aspergere, & liquorem aliquem spargendo abluere, & humectare. Cic. 2. de Diuinat. Cor est in extis, iam abscedet simul ac molam & vinum inspersens.
Inspergere oleam sale. Cato cap. 65.
Inspergere potioni. Plin. lib. 22. cap. 17.
Naeui inspersi egregio corpore. Horat. 1. Serm. sat. 6.

Inspergendus, Participium. Columella libro 11. cap. 2, Hoc eodem tempore, stercoris pars in prata digerenda, pars oleis, & cæteris arboribus inspergenda.

Inspicio, inspicis, penult. corr. inspexi, inspectum { [illegible] } inspícere, Ex In, & Specio antiquo verbo, Ioirò aspicere significat. Plaut. Aulul. 3, Credo aurum inspicere volt, ne surreptum siet.
Inspicere marsupium. Plaut. Menæch. 7.
¶ Inspicere, Penitus cognoscere, & obseruatione accurata prosequi, Rem diligenter consyderare & æstimare. Plaut. Mostel. 8, Cupio hercle inspicere has ædes. Sic inspicere agrum, apud Colum. libro 1. cap. 3. Inspicere prædium, apud Ciceronē Epist. Fam. lib. 9. epist. 7. Et inspicere hominem propius, à Plinio dicitur epist. 99. lib. 10, Inspicere vitas hominum. apud Terent. in Adelphis, 3. 3. Cic. 2. Philipp. Visne igitur te inspiciamus à puero? Ex Budæo.
Inspicere hortos. Cic. ad Attic. lib. 12. a38, Est igitur animus in hortis: quos tamen inspiciam quum venero.
Inspice maius opus. Ouid. 1. Trist.
Inspicere aliquem experimentis, Experientia probare & cognoscere. Colum. lib. 1. cap. 8, Eligendus est rusticis operibus ab infante duratus, & inspectus experimentis.
Fides inspicienda duro tempore. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.
Inspicere sententiam alicuius, pro Anxiè attendere quid velit. Plautus Milite, 4,
Ego quoniam inspexi mulieris sententiam,
Cepi tabellas, consignaui clanculum.
Inspicere in speculum. Terent. Adelph. 3. 3,
Nihil prætermitto, consuefacio, denique
Inspicere, tanquam in speculum, vitas omnium
Iubeo: atque ex aliis sumere exemplum sibi.

Inspectus, Participium { [illegible] }
Inspectæ sunt apud portitores. Plaut. Trinum. 11.
Inspecta omni re. Plaut. Aulul. 2.

Inspecturus, penult. prod. { [illegible] } Participium futurum. Virgilius 2. Æneidos,
Aut hæc in nostros fabricata est machina muros
Inspectura domos, venturáque desuper vrbi.

Inspector, Verbale { [illegible] } Qui rem aliquam venalem pro potestate cognoscit. Hæc Budæus. Plin. lib. 37. cap. 7, Accedit religio narrata a siderum cognitione ab inspectoribus, quoniam ferè stellarum hyadum & numero & dispositione stellantur.

Inspectio, Aliud verbale { [illegible] } Columel lib. 1. cap. 4, Nam prima inspectio neque vitia, neque virtutes abditas ostendit. Hoc est, primo oculorum intuitu.
Inspectio, Diligens rei alicuius consyderatio. Cic. 2. Philipp.
Nos enim obnuntiationem solùm habemus: Consules & reliqui magistratus etiam inspectionem. Id est cognitionem & iudicium. Ita Budæus. Ex vetusto codice legitur, nuntiationem & spectionem.
Abstinere inspectione, Vide ABSTINEO.
In inspectione positæ artes. Quintil. lib. 2. cap. 18.
Constare inspectione. Quintil. lib. 2. cap. 17.
¶ Inspectio, pro simplici intuitu oculorum. Quintilian. lib. 5. cap. 4. Theoricas artes intelligit, quibus opponuntur practicæ. Inspectio ipsa sæpe etiam falsum deprehendit.

Inspecto, inspectas { [illegible] } inspectáre, Frequentatiuum, Attentè & cum diligentia intueri. Plaut. Pœn. 9,
Illinc procul nos istuc inspectabimus. Cic. ad Brutum, 4, Quod vtinam inspectare possis timorem de illo meum.
Inspectare de tegulis. Plaut. Milite, 5.
Inspectauis per impluuium. Plaut. Milite, 5.
Inspectáre populo. Cic. 6. Verr. Hinc illa crux, inquam, ciuem Romanum iste multis inspectantibus sustulit. Idem 2. de Diuinat. Inspectante & rege & populo.
¶ Inspectare principem aliquem, pro Custodire. Suetoo. in Cæsare, Sunt qui putent confisum eum nouissimo illo Senatusconsulto, ac iureiurādo etiam custodias Hispanorum cum gladiis inspectantium se remouisse.

Inspectatio, inspectationis, Verbale. Seneca Natur. quæst. lib. 6, Quorum est adeò mihi dulcis inspectatio, vt quamuis, &c.

Inspico, inspicas, pen. prod. { [illegible] } inspicáre. Virg. 1. Georgicorum,
-ferróque faces inspicat acuto. Vbi Seruius, Acuto ferro incidit ad speciem & imaginem aristarum.

Inspiro, inspiras, penult. prod. { [illegible] } inspiráre, Intus spirare, Ventum seu spiritum infundere. Colum. lib. 1. cap. 66, Sed granaria scalis adeátur, & modicis fenestellis Aquilonibus inspirentur. Hoc est, versus Aquilonem aperiantur, vt sint perflatiles. Quintilianus libro 10. capite 3, Inspirantes ramis arborum auræ volucrúmque cantus.
Tacitum inspirat amorem. Stat. 1. Sylu. 2.
Occultum inspires ignem. Virg. 1. Æneid.
Venenum inspirant morsibus. Virg. 4. Georg.
Viribus inspirare. Quintil. lib. 2. cap. 5, Quanta deinceps in diuidendo prudentia, quàm subtilis & crebra argumentatio, quibus viribus inspiret.
Inspirare alicui literæ, Gell. lib. 2. cap. 3, dixit, quod Aspirare literam dici consueuit.

Inspoliatus, penult. prod. Adiect. { [illegible] } Spoliato contrarium. Quintil. lib. 7. cap. 2, Hominem occisum esse constat, non in solitudine, vt à latronibus suspicer: non prædæ gratia, quia inspoliatus est: non hæreditatis spe, quia pauper fuit. odium igitur in causa.

Inspuo, inspuis, inspui, inspatum, penult. prod. { [illegible] } Inspúere, Super aliquid spuere. Plin. lib. 28. cap. 9, Datúsque lingendus, & oculis iumentorum inspuitur. De sale.
Inspuere in frontem mediam hominis. Seneca de Ira.

Insputo, insputas, penult. prod. { [illegible] } insputáre, Frequentatiuum, Sputo aliquem fœdare. Dicimus autē Insputare aliquem & alicui. Plaut. Capt. 11, Et eum morbum mihi esse, vt qui me opus sit insputarier. Et paulo pòst, Quibus insputare saluti fuit, atque iis profuit.

Instabilis, Instans, Instanter, Vide INSTO, instas.

Instar, Indeclinabile { [illegible] } Ad æquiparationem, vel magnitudinem, vel mensuram. Virg. 2. Æneidos,
Instar montis equum diuina Palladis arte
Ædificant. Columel. lib. 2. cap. 5, In campo rarius, in colle spissius acerui stercore instar quinque modiorū disponentur. Id est ad mensuram. Liuius, Iunium milites Canenses dari duarum instar legionum. Id est, circiter.
¶ Instar, Ad similitudinem. Cicero M. Catoni, lib. 15. 4, Fugeranam autem, quę fuit non vici instar, sed vrbis, &c. Plin. in Paneg. Ciuitásque Romana instar erat odij & discordiæ, & orbitatis, quum clarissima pignora salua ipsorum pietate distraheret.
Exhorruit æquoris instar. Ouid. 4. Metam.
Deorum instar. Tacitus lib. 3, Igitur C. Cestius Senator disseruit, principes quidem instar deorum esse.
Instar mortis. Cic. 2. Offic. Patrocinio verò se vsos, aut clientes appellari, mortis instar putant.
Instar vitæ. Cic ad Varronem, lib. 9. 6, Equidem hos tuos Tusculanenses dies instar esse vitæ puto.
Instar voluminis erat epistola. Cic. Attico, lib. 10. 195, Ea verò epistola, quæ voluminis instar, erat sæpe legenda, sicuti facio, &c.
¶ Instar, in nominatiuo eleganter positum. Iustinus libro 4, Mittitur Philippus solus, sed in quo instar omnium auxiliorum erat. Id est, sed qui solus tantum potuit, quantum omnes auxiliari.
Item pro exemplari. Virg. 6. Æneidos,
-quantum instar in ipso est! Vlpianus De noui operis nuntiatione. l. Stipulatio, Si proponatur instar quoddam, & quasi facies quædam operis facta.
Instar admittit nonnunquam præpositionem AD, & significat Ad similitudinem. Apul. lib. 9. Metamorph. Ad instar scoparum. In eodem, Iste quoque ad instar infœlicissimi sui filij iugulum sibi multis ictibus contrucidat. Pacuuius apud Authorem ad Herenn. lib. 2, Fortunam insanam esse & cæcam & brutam perhibent philosophi: Saxóque ad instar globosi prędicāt esse volubilem. Vetera exemplaria legunt, Saxóque instare globoso prædicant volubili.

Instauro, instauras, penult. prod. { [illegible] } instauráre, Renouare, & quasi instar alterius facere. Festus, Instaurari, ab Instar dictum: quum aliquid ad pristinam [illegible] reficitur. Cic. pro Rosc. Amer. Cauete per deos immort[illegible] iudices, ne noua & multo crudelior per vos proscriptio instaurata esse videatur.
Instaurare epulas. Virg. 3. Æneid. Id est, denuo imponere.
¶ Instaurare, pro Apparare, & Instruere interdum accipitur. Plin. lib. 31. cap. 2, In villa sua Academia nomine, Cicero monumentum sibi instaurauerat. Cic. ad Attic. lib. 1. 8, Idque sacrificium quum Virgines instaurassent, &c. Budæus.
Instaurare tunicam aduersus hyemem. Plin. lib. 11. cap. 23, Papiliones aduersus hyemem tunicas sibi instaurant densas. Id est faciunt & parant, inquo Budæus.
Renouare & instaurare. Cicero 2. Verr. Idem de Aruspicum responsis, Quorum de sententia illa eadem renouata atque instaurata celebrantur.
¶ Acies instaurare. Virg. 10. Æneidos,
Instaurant acies Vulcani stirpe creatus
Cæculus, &c. Seruius, Antè fusas acies accipimus ex eo quod dixit Instaurant.
Animum. Virg. 2. Æneidos,
Instaurati animi regis succurrere tectis.
Bellum, aut pugnam, Instruere, vel denuo pugnare. Iuuen. sat. 15,
-& infestis pugnam instaurare sagittis. Liuius lib. 4. Cic. de Prouinc. Consul. in Pisonem & Gabinium, Periculum sit ne instauratas maximi belli reliquias ac renouatas audiamus.
Cædem. Cic. pro Domo sua, Et tibi & gladiatoribus tuis instaurandæ cædis potestatem non fecisse. Hic Budæus Instaurare pro Facere interpretatur, & apparare.
Choros instaurat. Virg. 4. Æneid.
Diem donis. Virg. 4. Æneidos,
Aut ante ora deûm pingues spatiatur ad aras,
Instauratque diem donis. Seruius, Instaurat ideo, quia iam suprà sacrificauerat.
Epulas certatim instaurant. Virg. 7. Æneid.
Funus. Virg. 3 Æneidos,
Ergo instauramus Polydoro funus.
Honores instaurat. Virg. 5. Æneid.
Honos instauratur. Silius lib. 13.
Iter instaurabat ad Argos. Stat. 2. Thebaid.
Ludos instaurare. Liuius Decad. 4 lib. 2.
Sacrum instaurari imperat. Stat. 11. Thebaid.
Vias instaurare. Stat. 5. Thebaid.

Instauratio, Verbale { [illegible] } Cic. de Arusp. resp. Et mentes deorum immortalium ludorum instauratione placantur?

Instauraticius dies, ludis Circensibus additus. Macrobius libro 1. Saturnal. cap. 11.

Instauratiuus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Cic. 1. de Diuin. Itaque ludis intermissis instauratiui constituti sunt.

Insterno, insternis, instraui, instratum, pen. prod. { [illegible] } instérnere, Sternere, operire, superextēdere. Suetoo. in Claud. Cæsare, cap. 18, Arctiore autē annona ob assiduas sterilitates detentus quondā medio foro, à turba, conuiciisq;, ac simul fragminibus panis

ita instratus, vt ægrè, nec nisi postico euadere in palatium valuerit.

Instrenere super. Liuius 10. bel. Pun. Tabulásque super instrauit, vt peruium nauium ordinem faceret.

Pelle leonis insternor. Virg. 2. Æneid.

Terra insterni, pro Sepeliri. Stat. 3. Thebaid.

Instratus ornatu regio. Plinius libro 8. cap. 42.

Tori instrati super pelle leonis Silius lib. 7.

Instratum, instrati, penult. prod. { [illegible] } Omnis vestis stragula insternendi causa parata, inquit Vlp. in l. instrato. D. de Verb. & rer. signif. Vide Vallam lib. 6. cap. 46.

Instigo, instigas, pen. prod. { [illegible] } instigâre, à Stigo verbo, [illegible] deducto, quod est Pungo: & significat Incitare, & quasi obiurgatione quadam impellere. Terent. Phorm. 5. 8,

Non hercle ex re istius me instigasti Demipho. Idem Andr. 4. 2,

Age si hic non insanit satis sua sponte, instiga.

Varius instigat vocibus alas Virg. 11. Æneid.

Sequentem instigant studiis. Virg. 5. Æneid.

Instigare aliquem in alterum. Liuius 3 belli Macedon. Infensi & irati Romanos in Annibalem & ipsos causam odij quærentes instigabant.

Instigari sermonibus alicuius Colum. lib. 11. cap. 1.

Instigante deo, numine, &c. Admonente & suadente, aut impellente. Cic. in Pisonem, An tu eras Consul, quum in palatio mea domus ardebat, non casu aliquo, sed ignibus iniectis instigante te? Liuius 10. ab Vrbe, Hæc precatus velut instigante dea, & ipse Collegæ, & cæterius virtutem adæquauit ducis.

Instigator, instigatoris. Papin. in l. Ob hæc. D. De iis qui no. infa. Callido testamento videris accusationis instigator fuisse.

Instigatio, Verbale { [illegible] } Author ad Herennium, Amplificatio, est res quæ per locum communem instigationis auditorum causa sumitur.

Instigatus, huius instigatus, pen. prod. Vlp. in l. 1 § Sed & si. D. Si quad. paup. Sed etsi instigatu alterius fera damnum dederit.

Instillo, instillas { [illegible] } instillâre, Intrò stillare. Cic. de Senect. Nanque hæc quoque nisi tanquam lumini oleum instilles, extinguuntur senectute. Plin. lib. 20. cap. 1, hic foliorum succus auribus surdis cum aceto instillatur.

Sensim instillatus humor. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Merum instillat in ignes. Ouid. epist. 18.

Mero instillato restituenda lingua. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.

Instillans guttæ saxa. Cicero 2. Tuscul. Guttæ quæ saxa assiduè instillant Caucasi. Ex Æschylo. Id est guttatim cadunt super saxa.

¶ Instillare aliquid alicui, per translationem, pro In animum immittere, & leniter infundere. Cicero ad Atticum, libro 9. 175, Attulit huberrimas tuas literas, quæ mihi quiddam, quo starem, instillarunt.

A contraria aure in[illegible]t, Vide A & AB præpositiones.

Præceptum instillare auriculis. Horat. 1. epist. 8.

Instillatio, Verbale { [illegible] } Infusio stillatim & guttatim facta Plin. lib. 29. cap. 6, Aures purgat fel pecudis cum melle: canini lactis instillatio sedat dolorem.

Instimulo, instimulas, penult. corr. { [illegible] } instimulâre, Instigare, & stimulis quibusdam impellere. Ouid. 6. Fastorum,

Dissimulata deam Latias Saturnia Bacchas
Instimulat fictis insidiosa sonis.

Verbis instimulat eum. Ouidius 14. Metamor. Marcellus in l. 3 D. De inofficioso testamento, Quod plerunque accidit, quum falsò parentes instimulati, liberos suos testamento vel exhæredant, vel præterreunt.

Instinctus, Adiectiuum { [illegible] } ab Instingo inusitato verbo, Incitatus instigatus. Liuius lib. 4 His cursor vocibus instinctos milites in prælium ducit. Cicero 7. Verr. Quodam furore & audacia instinctum.

Murmure incerto instinctus. Quintil. lib. 2. cap. 11, Aut murmure incerto, velut classico instincti, concussissimo corporis motum non enuntiandis, sed quærendis verbis accommodaret.

Furore sacro mens instincta. Lucan. lib. 5.

Instinctus, huius instinctus { [illegible] } Instigatio, & quam inspirationem diuinam vocant. Cicero 1. Tuscul. Sine cælesti aliquo mentis instinctu. Idem 1. de Diuinatione, Quæ instinctu diuino afflatúque funduntur.

Instinctu, afflatúque diuino futura prænuntiare. Cic. 1. de Diuin.

Instinctu alicuius facere, Suasu & impulsione. Plin. in Paneg. Multa fecimus sponte, plura instinctu quodam & imperio.

Auaro cupiditatis instinctu res alienas rapere. Iulius Firmicus libro 3. cap. 6.

Instinctor, instinctoris { [illegible] } Tacit. lib. 17, Nec deerat inquit Ptolemæus, sceleris instinctor. Hoc est, impulsor.

Instipulor, pen. corr. instipularis { [illegible] } instipulâri, Per interrogationem stipulari. Fiebat enim stipulatio per interrogationem, vt puta, Promittis mihi te daturum viginti minas? Alter respondebat, promitto alioqui non erat rata promissio. Plaut. Pseud. 19,

Minæ viginti sanæ, ac saluæ sunt tibi
Hodie, quas abs te inde est instipulatus Pseudolus. Idem Rud. 31, passiuè,

Ni dolo malo instipulatus sis. Sic enim exponit Priscianus lib. 8.

Instita, institæ, penultima correpta, fœm. gen. { [illegible] } Tenuissima erat fasciola, quæ stolæ extremitatem ambibat: dicta [illegible], quòd togæ subsuebatur, qua honestæ matronæ vtebantur. Horatius 1. Serm. sat. 2,

-sunt qui nolunt tetigisse, nisi illas
Quarum subsuta talos tegat instita veste.

Longa instita. Ouid. 1. de Arte,

Este procul vittæ tenues, insigne pudoris:
Quæque tegis medios instita longa pedes.

Institio, Vide INSISTO.

Institor, penult. corr. institoris, masc. gen. { [illegible] } Negotiator appellatus ex eo est (vt ait Vlpianus in l. 3. D. De Institoria actione) quòd negotio gerendo insistat. Nec multum facit, tabernæ sit præpositus, an cuilibet alij negotiationi. Labeo, Sed etiam eos institores dicendos placuit, quibus vestiarij, vel lintearij dant vestem circunferendam & distrahendam, quos vulgo circitores appellamus. Sed etiam muliones quis proprie institores appellet. Item fullonum & sarcinatorum præpositus: sed & stabularij quoque, loco institorum habendi sunt. Sed & si tabernarius seruum suum peregrè mitteret ad merces comparandas & sibi mittendas, loco institoris habendum Labeo scribit. Iuuen. sat. 7,

Institor hybernæ tegetis, niuésque caduce. Liuius 6 ab Vrbe. Vrbs frequentandæ multitudo ioculatum libertinorúmque, & institorum, opificúmque referta. Martial. lib. 7. 60, Institor unguentarius.

Mundus demissis institor in tunicis. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Disertus institor Ouid. 1. de Arte.

Institor vestis dicitur Vergiliarum sidus, quòd mense Nouembri, quum earum occasus est, ex hoc sidere coniecturam hyemis faciunt: nam si nubilus fuerit Vergiliarum occasus, pluuiosam hyemem denuntiat: ideóque negotiatores statim augent lacernarum pretia, quo genere vestium pluuio tempore vtimur. Si verò sereno tempore occiderint, asperitas hyemis denuntiatur: ideireo reliquarum vestium pretia accendunt. Sic institor vestis videtur hoc sidus esse, quòd vt pluris minorísve vendatur vestis, efficiat. Sipontinus.

Institor eloquentiæ. Quintil. lib. 8. cap. 3 Id est, Venditor, ostentator, & mercator. Budæus. Idem Quintil. lib. 12. cap. 1, Commoneatur ne quisquam eius fortuna quem tumidum ac sui iactantem, & ambitiosum institorem eloquentiæ in ancipiti forte videat.

Institorius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad institorem pertinet. vt Ars institoria. Sueton. in Claud. Cæsare, cap. 27, Dispositæ per litora & ripas diuersoriæ tabernæ portabantur, insignes ganeæ, & matronarum institorias operas mutantium, atque hinc inde orantium vt appelleret.

Institoria actio dicitur, qua dominus institorem conuenit, vel pro institore conuenitur. Vlpianus in l. Quicunque. D. de Institoria actione, Si libitinarius (quem Græci [illegible] vocant) seruum pollinctorem habuerit, isque mortuum spoliauerit, dandam in eum quasi institoriam actionem, quamuis & furti & iniuriarum actio competeret.

Institrix, penul. corr. huius institricis, pen. prod. { [illegible] } à Plauco vocatur ancilla, quæ pro domina negotiatur. Sipontinus.

Instituo, instituis, instituit, institutum, pen. prod. { [illegible] } instituere, Ex In & Statuo, significat idē quod ipsum Statuo, vel Decerno. Terent. Phorm. 4. 2, Petam hinc vnde à primo institui. Cicero 4. Verr. Tu qui institueras in eos animaduertere, qui perperam iudicassent.

¶ Instituere accusationem, Est iudicium dictare, Actionem vel crimen intendere. Vlp. in l. Si maritus. D. ad legem Iuliam, de Adulteriis. Si maritus præuenerit, accusaréque instituerit, tempora non cedunt patri: quia accusationem instituere non potest. Budæus.

Accusatorem & testem instituere. Cic. pro Cluent.

Instituere actionem. Cic. ad Attic. lib. 7. 123, Nunc auco scire quid hominis sit, & quarum rerum actionem instituat. Id est, quid velit, siue cogitet facere. Alij legunt, auctionem.

Actiones instituere. Vlpianus in l. Pomponius. § 1. D. de Procuratoribus.

¶ Instituere { [illegible] } Incipere. Terentius in Prologo Eunuchi, 19,

Quæ proferentur pòst, si perget lædere
Ita vt facere instituit. Cic. in Verrem, Verum vt institui dicere. Id est cœpi. Idem pro Cluentio, Quæso vt me Iudices, sicut facere instituistis, benignè, attentéque audiatis.

Instituere & Perficere, contraria. Cic. 4. de Finibus, Phidias potest à primo instituere signum, idque perficere.

Suscipere, instituere, & perficere aliquā rem. Cic. Lucceio lib. 5. 12.

¶ Instituere actionem, Proponere. Vlpianus in l. De eadem D. De except. rei iud.

Sic instituere actionem, Citare. Iustin. l. 4. Tit. de perpetuis et temp. actio.

Instituere amicitiam cum aliquo, quod & Inchoare dicitur. Cic. ad Sulpitium, lib 13. 18, Nam & amicitia peruetus mihi cum eo est, vt primùm in forum veni, instituta.

Instituere sibi amicos: quod aliàs Facere vel acquirere dicitur. Cicero 6. Verr. Fecisti item vti prædones solent: qui quum communes hostes sint omnium, tamen aliquos sibi instituunt amicos, quibus non modo parcant, verumetiam præda quos augeant.

Amphora cœpit institui Horat. de Arte, 5.

¶ Instituere { [illegible] } animum ad cogitandum, pro Applicare, & quod vulgus ponere dicit. Terent. Phorm. 2. 1, Ita sum irritatus, animum vt nequeam ad cogitandum instituere.

Argumenta in corde instituere, Proponere apud te, & apparare quid dicturus sis. Plaut. Mostel. 1,

Recordatus multum, & diu cogitaui, argumentáque multa
In pectus institui ego, atque in corde meo.

Astutiam, Adornare fallaciam & instituere. Plaut. Epid. 8,

-verùm nunc ego astutiam hanc instituam
Deueniam, &c.

Sibi certamen cum aliquo instituere. Hoc est, proponere sibi aliquem, cum quo aut verbis aut re ipsa decertare velimus. Cic. 1. Acad. Cum Zenone, vt quam, vt accepimus, Archesilas sibi omne certamē instituit, non pertinacia aut studio vincendi, &c.

Ciuitates instituere, & leges scribere. Cic. 1. de Orat.

Collegium, Pro eo quod *Fundare* dicunt. Plin. epist. 250.

Consuetudinem. Quod dicitur aliàs Facere amicitiā. Cic. ad Attic. lib. 1 1. Et postea prorsus ab instituta nostra paucorum dierum consuetudine longè refugit.

Cursum. Terent. Phorm. 5. 6. Cic. pro Lege Manil. Non auaritia ab instituto

ab instituto cursu ad prædam aliquam reuocauit, non libido ad voluptatem, &c.

Dapes instituere. Virg. 7. Æneidos,
Corpora sub ramis deponunt arboris altæ,
Instituúntque dapes, & adorea liba per herbas
Subiiciunt epulis.

Delectum militum. Cæsar 1. bel. Ciuil. Cæsar conquiri milites, qui ab eo discesserant, delectúmque institui iubet.

Diligentiam instituere. Cic. Tironi, lib. 16. 20.

Epulas instituunt. Silius lib. 11.

Exemplum. Plin. epist. 94.

Hæredem, Creare & facere. Cic. pro Cecinna, Probauit omnibus M. Curium, qui hæres institutus esset, ita, &c. Vide HÆRES.

Hæredem ex asse instituere, vel omnibus bonis. Plinius epist. 96. Plin. lib. 7. cap. 36.

Historia institui nisi præparato otio non potest, nec exiguo tempore absolui. Cic. 1. de Legibus.

Instituere in animo, Statuere, Deliberare. Terent. Adelph. 1. 1,
Vah, quenquámne hominem in animo instituere,
Aut parare quod sit charius, quàm ipse est sibi?

Iter instituere, Aggredi. Cato Ciceroni, lib. 15. 5, Instituto itinere securitatem diligentiámque sociis & Reip. præsta.

Iter institutum rumpere. Horat. 3. Carm. ode 27.

Legem iniquam & miseram conditionem periculis hominum instituere. Cic. pro Murena.

Litem instituere. Triphonius in l. Filius. D. De inoffic. testam.

Ludos instituit celebri certamine. Ouid. 1. Metam.

Mercatum domesticum rerum aliquarum instituere. Cicero 3. Philippica.

Naues instituere, Adornare, & præparare, aut ædificare. Cæsar 5. bel. Gall. Labieno scribit, vt quamplurimas posset, his legionibus, quæ sunt apud eum, naues instituat.

Nauem instituere, aliter, pro Authorem esse nauis faciendæ. Plin. lib. 7. cap. 56, Quinqueremem instituit Nesichthon Salaminius.

Negotium, Aggredi opus. Plaut. Pœn. 14.

Nundinas. Plin. epist. 99 lib. 5 ad Valerianum.

Officinam alicubi instituere. Cic. 6. Verr.

Opus. Quintil. lib. 6. cap. 4, Neque enim de risu, sed de vrbanitate est opus institutum. Hoc est, propositum & inceptum.

Orationem cum aliquo, Sermonem ad aliquem conuertere. Cic. 5. de Finib. Audi igitur, inquit, Luci: tecum enim, vt ait Theophrastus, mihi instituenda oratio est.

Oratorem autem instituimus. Quintil. in Procem. lib. 1.

Instituere ornithoboscium, Vide ORNITHOBOSCIUM.

Pœnam in aliquem instituere. Cic. pro Domo sua.

Portorium vini instituere. Cic. pro Fonteio.

Quæstionem in re aliqua. Quintil. lib. 7. cap. 1, Si vnum respondeamus, videndum est, in re quæstionem instituamus, an in scripto.

Sibi quæstum, quod & Facere quæstum dicitur, & Aliquid sibi proponere ad quæstum faciendum. Cic. pro Quintio, Qui ab adolescentulo quæstum sibi instituisset sine impendio.

Rationem. Plaut. Sticho. 7,
-si te hanc rationem instituis,
Amicam ego habeo Stephanium, &c.

Rationem alicuius negotij instituere. Cæsar 1. bel. Ciuil. In præsentia similem rationem operis instituit.

Instituere regnum. Plaut. Rud. 22.

Instituere sermonem, absolutè, vel cum aliquo: Hoc est incipere colloqui, conferre, vel sermonem habere. Cæsar 5. bel. Gall. Longiorque consulto ab Ambiorige instituitur sermo. Cic. 2. de Orat. Quum mihi sermo cum hoc ipso Crasso multis audientibus esset de te institutus, &c. Idem 2. Tuscul. Est igitur ambulantibus ad hunc modum sermo ille nobis institutus, & à tali quodam ductus exordio.

Sumptus instituere. Cic. pro Flacco.

Tabellarios certos instituere. Cic. Terentiæ, lib. 14. 18.

Textrinam alicubi instituere. Cic. 6. Verr.

Tutorem filiorum orbitati instituere. Cic. 1. de Orat.

Vestigia retro instituunt. Lucret. lib. 4. Hoc est retrocedunt.

Vineam nouellam instituere. Columel. lib. 5. cap. 5. non procul à fine. *Planter vne vigne.*

Sapienter vitam instituere, Disponere & formare. Terent. Andr. 1. 1, Sapienter vitam instituit.

Vitem instituere, pro Conserere. Sueton. de Claris Grammaticis, Et agrum adeò coleret, vt vitem manu eius institutam satis constet CCCLXV. vasa edidisse.

¶ Instituere, Absolutè apud Iurisconsultos pro Arbores vel vineas in aliquo loco ponere, vt hic, In conducto fundo si conductor sua opera aliquid necessariò vel vtiliter auxerit, vel ædificarit, vel instituerit. Turnebus.

¶ Instituere {κατασκευάζειν, παιδεύειν, καθιστάναι} Docere, instituere. Cic. pro Quintio, Qui apud te esset educatus: quem tu à puero instituisses, vt nobili ne gladiatori quidem hæreret.

Aliquem instituere, & ei præcepta dare. Cic. pro Quintio.

Artem aliquam instituere. Cic. 1. de Orat.

Instituere & imbuere aliquem. Cic. 10. Philipp.

Adolescentem instituere. Cic. pro Cælio.

Rudem ad dicendum instituere. Cic. 2. de Orat.

Ad lectionem aliquem instituere. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Ad scenam aliquem instituere. Cic. de Claris Orat.

Instituere atque erudire ad turpitudines. Cic. 5. Verr. Eos instituere atque erudire ad maiorum instituta atque ciuitatis disciplinam, non ad tuas turpitudines debuisti.

Literis Græcis instituere. Cic. de Claris Orat.

Institui lyra. Quintil. lib. 1. cap. 17, Socrates iam senex institui lyra non erubescebat.

Institutus, penult. prod. Participium {κατασκευασθείς, παιδευθείς} Statutum, decretum significat. Plaut. Pseud. 11,
Iam instituta, ornata cuncta in ordine habeo.

Malè instituta ratio exitû reperire non potest. Cic. 1. de Nat. deor.

Diuinitus multa à maioribus inuenta atque instituta sunt. Cicero pro Domo sua.

¶ Institutus, Eruditus. Cic. 3. de Finib. Instituti à natura. Quintil. lib. 2. cap. 11, Bene instituti ac satis exercitato.

Diligentia alicuius bene institutus aliquis. Cic. de Claris Orat.

Doctrina liberaliter institutus. Cic. 2. de Orat.

¶ Institutus, Inceptus. Cic. pro Domo sua, Neque institutas cæremonias persequi. Idē pro Cluent. Nihil tam remotū ab accusatione quàm Cluentius & natura, & voluntate, & instituta ratione vitæ.

Institutum, huius instituti, pen. prod. {ἐπιτήδευμα, ἔθος} Valla. Quintil. lib. 1. cap. 1, de Chrysippo, Nam is, quamuis nutricibus triennium dederit, tamen ab illis quoque iam informandam quàm optimis institutis mentem infantium iudicat. Id est, Cur autem ad literas nō pertineat ætas, quæ ad mores iam pertinet? Institutis, id est præceptis. Apud Valerium Maximum titulus est, De institutis antiquis: quasi de moribus antiquis.

Instituto Platonis, More Platonis, vel secundum Platonis doctrinam. Cic. 1. Acad. Illi autem qui Platonis instituto, in. &c.

Consuetudo & institutum. Cic. ad Attic. lib. 4. 87, Puto te existimare me nunc oblitum consuetudinis atque instituti mei, rarius ad te scribere quàm solebam.

Leges & instituta iuris publici. Cic. de Claris Orat. Idem in Pisonem, Qui eius ciuitatis, in qua tu principum numero vultis esse, non leges, non instituta, non mores, non iura noritis? Cæsar 1. bel. Gall. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt.

More institutóque maiorum. Cic. pro Murena.

Præcepta & instituta philosophiæ. Cic. 1. Offic. Te abundare oportet præceptis institutísque philosophiæ.

Instituta & rationes meæ. Cic. Cælio, lib. 2. 13, Genus institutorum & rationum mearum, dissimilitudinem nonnullam habet cum illius administratione prouinciæ.

Alienum institutis meis. Cic. Sextio, lib. 5. 17, Non putaui esse alienum institutis meis hæc ad te scribere.

Meretricium institutum. Cic. pro Cælio, Siqua mulier sit huiusmodi qualem ego paulo antè descripsi, tui dissimilis, vita institutóque meretricio: cum hac, &c.

Nefarium institutum. Cic. 2. Verr. Innumerabiles pecuniæ ex aratorum bonis nouo nefarióque instituto coactæ.

Nefandum institutum, Vide NEFANDUS.

¶ Institutum, pro Incepto. Plinius, Hæc sunt rerum principia & instituta naturæ.

¶ Abducere ab institutis suis pecunia, [illegible] à proposito, & sententia. Cic. 6. Verr. Veruntamen abduc[illegible] homines nonnunquam etiam ab institutis suis magnitudine pecuniæ.

Institutum vitæ capiendum. Hoc est, viuendi ritus siue ratio & modus. Cic. 4. de Finibus.

Consequi institutum, Vide CONSEQUOR.

Decedere instituto. Tacit. lib. 7. Vide DECEDO.

Instituto suo facere aliquid. Cic. ad Thermū, lib. 13. 56, Nobis autem in hac causa nihil aliud opus est, nisi te ins instituto tuo dicere.

Formare mentem institutis. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Insumere instituta. Tacit. lib. 5, Instituta Parthorum insumit.

Perficere instituta. Cic. 2. de Diuinat. Vide PERFICIO.

Resumere instituta. Tacitus lib. 20, Instituta, cultúmque patrium resumite.

Perpolire instituta. Cic. Lucceio, lib. 5. 12.

Tenere aliquod institutum in omnibus. Cic. 6. Verr.

Vti instituto suo. Cæsar Oppio in Epist. ad Att. lib. 9. 177, Scilicet & meo instituto vsus sum. Hoc est, Feci quemadmodum cōsueueram.

Institutio, Verbale {παίδευσις} Doctrina, Instructio. Cic. 1. Offic. Magis ad institutionem vitæ communis spectare videntur.

Institutio & disciplina. Cic. 4. Academ. Sunt enim mihi nota, propterea quòd earum ipsarum rerum, de quibus agimus, prima institutio & quasi disciplina illo libro continetur.

Puerilis institutio. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Præceptum & institutio. Cic. 3. de Orat. Iisdem præceptis atque in vna institutione formari.

Rationem institutionémque suam conseruare. Cic. ad Att. lib. 1. 12.

Secta & institutio. Cic. 7. Verr. Horum nos hominū sectam atque institutionem persequimur. Vetus exemplar habet Instituta.

Institutio Stoica. Seneca de Benef. lib. 2.

¶ Institutiones, Pluraliter, Vide Institutum, ex Valla.

¶ Institutio operis, Propositum & intentio. Plin. lib. 16. cap. 4, Longum est, nec ex institutione operis, differere quisnā Romanorū primus acceperit. Vetus codex habet, nec instituti operis. Cic. 1. Offic. Omnis enim, quæ à ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet à definitione proficisci. Id est, præceptio & propositum de aliqua re agendi, vel Disputatio & tractatio.

Insto, instas, institi, institum, penult. corr. {ἐπίκειμαι, ἐπείγω} instâre, Vrgere, Insectari. Cic. 5. Verr. Institit, oppressit, nō remisit. Idem 3. Verr. Cædere ianuam saxis, instare ferro: ligna & sarmenta circundare. Liuius 7. bel. Pun. Seu vicit, ferociter instat victis: seu victus est, instaurat cum victoribus certamen.

Acrior instat. Virg. 3. Georg.

Cupidius instare, Vide CUPIDUS.

Impensius instant. Ouid. 7. Metam.

Lenius instando tædia tolle tui. Ouid. 1. de Arte.

Vi instat. Virg. 2. Æneid.

Instare & premere. Martialis lib. 7. 96,
Instent mille licet, premántque curæ,
Nostris carminibus tamen vacabit.

Instare res aliqua dicitur, quando vrget. Cic. 3. Tusc. Sed id aliâs: nunc quod instat. Virgilius in Bucolicis, Desine plura puer, & quod

nunc instat agamus. Hoc est, quod maximè necessarium est.

¶ Instare, datiuo iunctū, significat molestius & vrgentius & (quod dicitur) instanter aliquem solicitare. Cic. pro Quintio, Verum quoniam tibi instat Hortensius ex eas in consilium.

Eumcúmque instando, vt literæ sibi ad Tarquinios darentur. Liuius 2. ab Vrbe.

Alicui rei instare. Quintil. lib. 7. cap. 3, Patronus verò quoties poterit, instabit huic loco, vt nihil credibile sit factum esse sine causa.

Famæ instandum. Tacitus in vita Agricolæ.

Instare facere. Plinius libro 7. capite 53, E duobus fratribus Equestris ordinis Corfidio maiori accidisse, vt videretur expirasse, apertóque testamento recitatum hæredem minorem funeri institisse interim eum, &c.

Furiis feruidus instat. Virg 9 Æneid.

Animus maioribus instat. Ouid. 2. de Arte.

Instare operi, Aliquod opus diligenter curare vt fiat. Virgilius lib. 1. Æneidos,

Talis erat Dido, talem se læta ferebat

Per medios instans operi, regnisque futuris. Plin. in Paneg. Et inde offensæ, gratiæque pariter securi, instantibus operibus, adsunt exercitationibus: arma, mœnia, viros aptant.

Instare vestigiis alterius, pro Imitari. Plin. epist 97. lib 6, Etsi qui audiebant me æmulari, meis instare vestigiis videbantur.

Instare vestigiis alicuius, Quod barbari dicunt *Sequi de prope*. Liu. 7. bel. Pun. Marcellus vestigiis instabat. &c.

Instare sequi vestigiis. Liuius 7 bel. Pun. Marcellus vbi sua fugam aperuit, suetis cū præsidio modico Numistrone relictis, præpositoq; his L. Furio Purpurione Tribuno militum vestigiis institit sequi.

Instare vt. Cic ad Attic. lib. 2. 16. Ita vulgò qui instabant, vt darem sibi quod ornarent, iam exhibere mihi molestiam desierant. Sic lib. 3 55, Te instante faciens.

Instare ne. Plaut. Casin. 7,

Non me hercle opinor posse, ita vxor acriter

Tua instat ne mihi detur.

Instare vnum vt. Terent. Heauton. 5 1,

Magis vnum etiam instare vt conficerentur nuptiæ.

Instare vsqueadeo donec. Plaut. Cistel. 7.

¶ Instare aliquem ad Prætorem. Plaut. Curcul 8,

Si magis me instabunt ad Prætorem, sufferam.

Instare iter, Arripere. Plaut. Cistel. 10,

Quisve sustulit & vtrum hac, an illac iter institit?

Instare viam. Plaut. Asin. 3,

Estne hoc vt dico Libane? L. rectam instas viam. Id est, sic res habet vt dicis.

¶ Instare, absol[...] [...]stabant huic R. sistere opponitur. Salustius, Veterani vir[...] [...]tinæ memores, comminus acriter instare, illi haud timidi resist[...]

¶ Instare factum, Contendere rem sic se habere vt dicimus. Plaut. Mercat. 5. Terent. Andr. 1. 1,

Ego illud sedulò negare factum: ille instat factum.

Instat ire ad eum: Id est perseuerat. Plaut Milite, 10.

¶ Instare, Adesse, Propinquum vel proximum esse. Salust. in Catil. Consul optimum factu ratus, noctem quæ instabat, antecapere, nequid eo spatio nouaretur, &c. Cæsar 1. bel. Gall.

Instare & imminere. Cæsar 1. bel. Ciuil. Instabat agmen Cæsaris, atque vniuersum imminebat.

Instans bellum. Cic. 11. Philipp.

Instant à me tibi bona, Proximum est vt ego te diuitem faciam. Plaut. Persa, 15,

Ita me di ament,

Vt ob istam rem tibi multa bona instant à me.

Cædes instant miseris. Virg. 8. Æneid.

Dies instabat. Lucan lib. 1.

Instant magnificentissimi ludi. Cic. in Pisonem.

Instat periculum. Lentul. ad Cicer. lib. 12. 14, Et nunc non minora pericula Resp. à Dolabella instarent, quàm ab Antonio.

Quibus ego cōfido pœnas aut instare iam planè, aut certè appropinquare. Cic. in Catil.

Instat propè. Terent. Adelph. 3. 1,

Quem neque fides, neque iusiurandum, neque illum misericordia

Repressit, neque reflexit: neque quòd partus instabat propè.

Senectus instans. Horat. 2. Carm. ode 14.

Instat telum. Plaut Pœn. 14,

Prius quàm vnum iniectum telum est, cum instat alterum.

Instans, instantis, omnis gen. { ἐνεστώς, ἐπιών } Quod imminet, & præsens est: Cic. 4. Tuscul. Quæ cum venientia metuuntur, eadem efficiunt ægritudinē instantia. Id est, præsentia, vrgentiáque. Quintil. lib. 5. cap. 10, Præteritum, instans, futurum,

Instantia, huius instantiæ { ἔνστασις } pro Continua intentione & assiduitate. Gell. lib. 6 cap. 2, Peccata quoque hominum, & delicta non subsistenda, neque condicenda sunt ipsis, voluntatibúsque eorum, sed necessitati cuidam & instantiæ quæ oritur ex fato. Id est, vrgenti necessitati, & quasi violentæ impulsioni. l. fin §. fin. de pig. act.

¶ Instantia in oratione, pro Vehemētia vel elatiore stylo. Plin. epist. 103, Hæc vel maximè vi, amaritudine, instantia illa tractu & suauitate atque etiam dulcedine placet.

Instanter, Aduerbium { ἐνστατικῶς } Hoc est perseueranter. Quintil. lib. 9. cap 4, Vbicúnque acriter erit & instanter, pugnaciterq; dicendum, membratim, cæsímque dicemus.

Instanter petere, id est, enixè, magna cōtentione. Plin. Iun ad Falconem, lib. 7 epist 22, Minus mirabere, me tam instāter petisse, vt in amicum meū conferres Tribunatū, quum scieris quis ille, qualísque.

Instabilis, & hoc instabile, penult. corr. { ἄστατος, ἀβέβαιος } Quod suo loco stare non potest Plin. lib. 36 cap. 14, Rursus in lubrico atque instabili fundamenta tanto molis locarentur, &c.

Animi instabiles. Virg. 4. Georg.

Instabilis homo, Inconstans, leuis. Liuius 1. bel. Pun. Quippe vbi pedes instabilis ac vix vado fidens vel inermi eques ex equo temerè acto peruerti posset.

Instabilis hosti ad comminus conferendas manus. Liu. 7. bel. Pun.

Locus instabilis Ouid. 6. Metam.

Regnum instabile. Seneca Thyeste, 3.

Instabilitas, penult. corr. Instabilitatis { τὸ ἀστατεῖν } Inconstantia. Plin. lib. 24. cap. 17, Hanc autem à regibus Persarum comedi aut bibi contra omnia corporum incommoda instabilitatémque mentis. Hoc est, turbationem, vel alienationem mentis.

Instito, institas, penult. corr. { ἀνθίσταμαι } instāre. Sæpe contrà stare, repugnare. Cæsar lib. 1, Id conspicati Heluetij, qui in montem sese receperant, rursus instare, & prælium redintegrare cœperunt. Alij codices habent Instare.

Instratum, penult. prod { στρῶμα } Vide INSTERNO. Liuius 4. belli Maced. Instrato omne vestimentum continetur quod iniicitur, Labeo ait. Vlpian. in l Instrato D. de Verb & rerum sig.

Instragulum, pen. corr. { ἐπίστρωμα } Idem quod stragulū. Cato cap. 10.

Instrenuus, Adiectiuū { ἀπρόθυμος } Strenuo contrarium: quasi Minimè generosus, ignobilis, indiligens, & ad res gerendas minimè promptus. Plaut. Most. 1. 3.

Atque vbi illò immigrat nequam homo, indiligens, cū pigra familia

Immundus, instrenuus, hic iam ædibus vitium additur.

Instrenuus animus. Terent. Heauton. 1. 1,

Ambo accusandi: etsi illud inceptum tamen

Animi est pudentis signum, & non instrenui.

Instrepo, instrepis, penult. corr. instrepui, instrepitum { [illegible] } instrépere, Idem quod strepere. Liuius 4. ab Vrbe, Vnde siquid instrepat terroris, sine Patricio magistratu placere Remp. opprimi. Vetus exemplar habet increpet.

Instrepit axis, pro Stridet. Virg. 3. Georgicorum,

Pòst valido nitens sub pondere fraxinus axis Instrepit.

Dentibus horrendum instrepit Claud 8 in Paneg.

Instridens, penult. prod. Silius Ital. lib. 14 88,

Fax odore grauis fœdauit comminus auras

Ambusto instridens pelago. Id est, in mari stridens. ardebāt enim naues prætoriæ nauali succensæ.

Instringo, instringis, instrinxi, instrictum { περισφίγγω } instringere. Catul. de Lesbia. epigr. 71,

Quin te animo offirmas, téque instringísque, reducísque,

Et dijs inuitis desinis esse miser? Videtur hic idem significare quod disoluo.

Instringo, Vehementer & arctè stringo. Quintilianus in Ægro redempto, Iacet inter vincula, quibus instringat adhuc recentem pirata captiuum.

Instructio, Instructor, Instructus, Instrumentum, Vide INSTRVO.

Instruo, instruis, instruxi, instructum { κατασκευάζω, ἐξοπλίζω, ἐξαρτύω, παρασκευάζω } instrúere, Significat propriè Apparare, componere struere, machinari.

Instruere accusationem, vel actionē, vel litē, Est literis ac testibus, cæterísq; ad probandum necessariis eam adornare, muniréq;. Vnde instrumentum litis vocat Quintil. quicquid ad instruendam litem, id est causam pertinet, Budæus. Cic. pro Cluent. Hoc enim ipsum iudicium, hoc periculum, illa accusatio, omnis testium copia quæ futura est, à matre initio est adornata, à matre hoc tempore instruitur.

Instruere aciem. Cic pro Murena, Tu actionem instituis; ille aciem instruit.

Armis instruit socios. Virg 8 Æneid.

Calumniam instruere alicui. Vlp. 10 l. 1. D. De iure patron. Et si calumniam aliquam eis instruant, vel delatorem subornant.

Cœnam, Apparare. Gell. lib. 2. c. 24, Verba Lælij hæc sunt, quibus indicat hœdum, qui ad epulas fuit allatus, dimissum, cœnamque ita vt lex Licinia sanxisset, pomis, oleribúsque instructam.

Consilia Terent. Phorm. 2. 2,

Cedo senem: iam instructa sunt mihi corde consilia omnia.

Copias instruere. Cæsar 7. bel. Gall.

Dolis instructus. Virg 2. Æneid.

Domum. Cic 6. Verr. Non enim te instruere domum tuam voluerunt in prouincia, sed illum vsum prouinciæ supplere.

Epulas. Liuius 5. ab Vrbe.

Instruendæ fraudi aliquanto intentior. Liuius 3 bel. Pun.

Hortos, Comparare in hortis necessaria. Plin. epist. 171. Cicero 3. Offic. Emit homo cupidus & locuples tanti quanti Pythius voluit, & emit instructos. De hortis.

Insidias. Cic. pro Cluent.

Insidias mihi instruens. Catul ad Aurelium, epigr. 18.

Iter ad bonam famam. Plin. in Paneg. Non instruendum illis iter ad bonam famam, sed non deserendum: non submouenda adulatio, sed non reducenda est.

Legiones. Plaut. Amphit. 4,

Nos nostras more nostro, & modo instruximus

Legiones: item hostes contrà suas instruunt. Terent. Eun. 4. 7,

Tu hosce instrue: hic ego ero post principia: inde omnibus signum dabo.

G. Illuc est sapere: vt hosce instruxit.

Instruere locum insidiis. Liuius 6 ab Vrbe.

Mandatis aliquem instruere. Liu. 4. Decad. lib 4, non im procul à fine, Aristonem quendam Tyrium aduenam, instructum mandatis ab Annibale, & ab Antiocho rege, venisse.

Materiam instruere falso fabricando. Vlpian. in l. 2. §. Diem autem D. Quemad testam. aperiant.

Mensas instruere epulis. Ouid. 8 Metam.

Nauigia. Columel. lib. 5, Nonnulli strenuè fabricant nauigia, nec consummata perinde instruunt armamentis, ministrísque. Id est armant, vel muniunt.

Opus

Opus instruitur Ouid.4.Fast.

Ornamenta alicui Plaut.Milite,15,

Aurum, ornamenta, quæ quæ illi instruxisti, ferat.

¶Instruere discipulos lectione orationũ. Quintil.lib.2.cap.5, Orationum lectione susceptos à se discipulos instruxerit.

Arte instruere aliquem. Ouid.epist.15.

Cultibus instruere aliquem. Ouid.2.Fast.

Scientia aliquem instruere Quintil in Procem.lib.2.

Instruere studiosos scientia alicuius rei. Quintil. in Procemio lib. 8, non procul à fine.

Instruere Oratorem, Docere orationis conscribendæ rationem. Quintil lib 10.cap 1, Instruamus qua in oratione, quæ dicere, facere, quàm optimè, quàm facillimè possit. Idem lib.4 cap.5, Iudex notitia rerum instruendus videtur Id est, docendus, vt ait Budæus.

Instruere ignorantiam alicuius. Plin. epist.317.

Docere & instruere. Seneca lib 8.epist.1, ad Lucilium, Illa quæ me docet & instruit facies à qua petitur imitatio. Idea est, Vide I D E A.

Notis secretis aliquem instruere, *Luy bailler des enseignes secrettes*. Liu 4.Decad.lib. 4. non procul à fine. Aristonem Annibal Carthaginem cum mandatis mittit: edit nomina eorum, quibus conuentis opus esset Instruit etiam secretis notis, per quas haud dubiè agnoscerent sua mandata esse.

Instruere ad omne officij munus Cic de Senect.

Instrui consiliis idoneis ad negotium Cic ad Attic lib.5 93.

Instructus, Participium {[illegible]} siue Nomen ex participio.

Liberaliter instructus, Vide L I B E R, liberi.

Instructus artibus ingenuis {[illegible]} Hoc est bene edoctus & institutus. Cic.1. de Orat.

Instructus & ornatus plurimis & grauissimis artibus. Cicero 2. de Finibus.

Instructus & munitus ad rem aliquam Cic. ad Senatum, lib.15.5, Nos quemadmodum instructos, & quibus præsidiis munitos ad tanti belli opinionem miseritis, non estis ignari.

Instructus ad perniciem. Terent.Heaut.3.1,

nam vt tu scias

Quàm ea nunc instructa pulchrè ad perniciem siet, &c.

Instructus ad eadem Liu 4 bel.Pun.

Instructus ad mortem contemnendam. Cic.2. de Finib.

Instructus in. Quintilianus lib 5 cap.71, Ex antecedentibus & iunctis & insequentibus trahenda esse argumenta qui acceperit, protinus in hoc sit instructus, vt quid in quaque causa dicendum sit, ex his sciat.

Ferro instructi. Virgil 12. Æneid.

Eques instructus spiculis Ouid.1 de Ponto, eleg.2.

Instructus telis exercitus Cæs 3.bel. Ciuil.

Instructum & paratum conuiuium omnibus rebus. Cicero 6. Verrina.

Instructiores peditum copiæ. Liu 7 bel.Pun.

Instructior doctrinis. Cic.1 de Finib.

Instructior paterfamiliâs Vlpianus. D. lib 33. titulo De fundo instructo, Supellex, cæteráque si qua agro fuerunt, quo instructior esset paterfamiliâs, instrumento fundi non continentur.

Mediocriter instructus à doctrina, Angustius instructus à natura. Cic.in Bruto, Crassus igitur mediocriter à doctrina instructus, angustius etiam à natura, labore & industria, & quòd adhibebat ad obtinendas causas curam etiam & gratiam, in principibus patronis aliquot annos fuit.

Instructior à philosophia, à iure ciuili, ab historia. Cic. de Claris Orator.

Vitiis decem instructior Horat.1, epist.19.

Instructissimus vir. Cic 1.de Orat.

Instructissimus artibus. Brutus Attico, in Epist ad Brutum.

Instructus, huius instructus {[illegible]} Apparatus Cic 3 de Orat Riuis est diducta oratio, non fontibus: & quocunque ingreditur, eodem est instructu, ornatúque comitata.

Instructio, Verbale, Constructio {[illegible]} Traianus ad Plin.epist.a 41, Si instructio noui balnei oneratura vires Prusensium non est, possumus desyderio eorum indulgere.

Instructio exercitus, Instructio militum. Cic.2. de Nat. deor. Et pro Cecinna, Neque coniectione telorum, sed sæpe clamore ipso militum, aut instructione aspectúque signorum magnas copias pulsas esse & vidimus & audiuimus.

Instructor, Aliud verbale {[illegible]} Qui parat & instruit Cic. Post reditum in Senatu. Hi sunt conditores, instructorésque conuiuij.

Instrumentum, huius instrumenti {[illegible]} Omne illud quo quis ad operandum vtitur: Apparatus item quo fundus, taberna, & id genus alia instruuntur. Cic pro Domo sua. In fundum autem vicini Consulis, non instrumentum aut ornamenta villæ, sed etiam arbores transferebantur Et 4.Acad. Totius belli instrumento & apparatu. Idem 6 Verr. Hostium spolia, monumenta imperatorũ, decora atque ornamenta fanorum, posthac his præclaris nominibus amissis in instrumẽto ac supellectili C. Verris numerabuntur. Suet. de Augusto, Et Alexandria capta, nihil præter calicem ex instrumento regio retinuerit. Sic apud Iurisconsultos titulus est De fundo instructo, & instrumento legato.

¶Instrumentum significat etiam subsidium ad aliquid agendum.

Instrumentum causarum & generum omnium. Cicero 2. de Oratore.

Artis instrumentum. Horat.1. Serm.sat.3.

Instrumenta multa habet homo ad adipiscendam sapientiam. Cic. 1 de Legib.

Subsidia & instrumenta. Cicero 2. in Catil. Qui industriæ subsidia atque instrumenta virtutis in libidine audaciáque consumeserunt.

Instrumentum à natura. Cic 3.de Orat. Ad quorum intelligentiam à natura minus habent instrumenti.

Naturæ instrumenta. Cic.de Clar. Orat. Instrumenta naturæ vocat, acumen, gestum, & reliqua id genus, quæ à natura potius, quàm ab arte proficiscerentur: quæ Caio Pisoni à natura adfuisse testatur ibidem.

Instrumentum in bonis artibus comparandis. Cic 2 de Fin.

Parmare, vel destruere instrumenta. Quintil lib 5.cap 7.

Instrumentum imperij. Tacit.lib 20, Nullum maius boni imperij instrumentum, quàm bonos amicos

Instrumentum regni. Brutus Ciceroni, 4. Idem ad Brutum, 15, Sed instrumentum regni delatum ad Lepidum & Antonium. Id est copiæ (vt vulgus loquitur) Cæsaris. Budæus.

Instrumentum tribunatus Cic.pro Milone, Exhibe quæso Sexte Clodi, exhibe librarium illud legum vestrarum, quod te aiunt eripuisse è domo, &c. vt præclarum inde munus ac instrumentum tribunatus ad aliquem deferre possis.

Instrumentum triumphi. Cicero ad Attic.lib.7, 118, Soluendi sunt nummi Cæsari, & instrumentum triumphi eò conferendum.

Instrumentum venatorium intelligitur apud Plin. lib. 3. epist. antepenultima ad Caluis. Rursum, pro iis omnibus quæ ad venationem requiruntur.

¶Instrumenti nomine, aliquando intelligitur monumentum scripturarum, ad res gestas pertinentium. Suet. in Vespasiano, cap 8, Instrumentum imperij, pulcherrimum ac vetustissimum confecit: quo continebantur penè ab exordio vrbis Senatusconsulta, plebiscita de societate & fœdere ac priuilegio cuicunque concessis.

Instrumenti malè concepti tenor, Vide Tenor, i o T E N O R.

¶Instrumentorum nomine ea omnia accipienda sunt quibus causa instrui potest.

Litis instrumentum, Vide L I T.

Necis instrumenta ferrum ignésque Ouid.3. Metam.

Auilia instrumenta. Ouid 14 Metam.

Mendicum instrumentum, Vide M E N D I C V S.

Perniciosa instrumenta. Quintil lib 2.cap 15.

Instudiosus, pen prod Adiectiuum, Non studiosus. Apuleius in Apologia prima, Medicinæ neque instudiosus, neque imperitus.

Instupens, pen.corr. instupentis, om.gen. {[illegible]} Idem quod stupens, aut valde stupidus, & sensus expers factus Plinius lib 28 cap 4, Salpe torporem sedari quocunque membro instupenti, si quis in sinum expuat.

Insuasum, huius insuasi, pen.prod n g appellabant antiqui colorem, inquit Festus, similem luteo, qui fiebat ex fumoso stillicidio in vestimento albo. Plaut. Trucul.6,

Qui tibi insuaso infecit propudiosa pallulam.

Insuauis, & hoc insuaue, pen prod. {[illegible]} Quod suaui contrarium est, hoc est Asperum, austerum Cic. [illegible] Insuauemque illam admirationem ei fore, quæ iucundissima [illegible] si aliquem cui narraret, habuisset. Idem 2. de Orat. Qui vitam insuauem sine his studiis putaretis.

Insuauis odor. Colum.lib 12.cap.52.

Insubidus, pen.corr. {[illegible]} Gell lib 17. cap.19, Sed ne nos, id est nomen Latinum, tanquam profectò vastos quosdam, & insubidos, [illegible] meretis.

Insubide {[illegible]} Aduerbium est, quo vtitur Gellius lib.1.cap.2, Multa atque immodica de philosophiæ doctrina intempestiuè atque insubidè disserebat Id est præcipitanter, prius quàm subiret, aut in mentem veniret quid diceret. Macrob lib 7. Saturnalium, cap.14. Ipsam verò videndi naturam non insubidè introspexit Epicurus. Id est non dormitanter, non negligenter.

I N S V B R E S, pen.corr. {[illegible]} Galliæ populi qui Mediolanum condiderant: de quibus Strabo lib.5

Insubtilis, & hoc insubtile, penult.prod. Papinianus in l.eum filiofamiliâs D de legat.1, Denique Iulianus non insubtili ratione motus respondit, &c.

Insubtiliter, penult.corr. Aduerbium, Non subtiliter. Vlpianus in l.1.§. si ex fundo. D.de hæred.instit. Marcellus non insubtiliter non putat hodie hoc procedere.

Insubulum, insubuli, n g Textoris instrumentum, authore Isidoro: sic dictum quòd infrà & suprà sit, vel quia insubulatur. Lucretius libro 5.

Nec ratione alia possunt tam læuia gigni

Insubula, ac fusi, &c.

Insucco insuccas {[illegible]} insuccare, Imbuere, seu inficere, & succo aliquo vel humore intingere Colum.lib.7.cap.5, Fracta pecudũ, non aliter quàm hominum crura sanantur, inuoluta lanis oleo atque succo insuccatis. Et lib 7.cap 4, Insuccanda oleo lana.

Insuesco, insuescis, insueui, insuetum, pen.prod. {[illegible]} insuescere, Idem quod consuescere. Terent Adelph.1.1,

Nam qui mentiri, aut fallere insueuit patrem &c.

Insuescere frui parta victoria. Liu 5 ab Vrbe. Lucret.lib.4,

Vt facilè insuescat secum vir ducere vitam,

Insuescere, cum datiuo. Colum. lib. 6. cap. 47, Cui pecus deinde quum decem diebus insueuit equa.

Insuescere corpori meretricis, pro Consuetudinem stupri habere, Tacitus, Duas pellices quarum corpori insueuerat Budæus.

Insuescere pecus amurca. Columel.lib 6.cap.4, Maximè tamen habet salutaria amurca, si tantundem aquæ misceas, & ea pecus insuescas, &c.

¶Insuesco, actiua significatione. Horat.lib.1. Serm.saty.4,

insueuit pater optimus hoc me

Vt fugerem, exemplis vitiorum quæque notando.

¶Insuesci, Passiuum. Columel.lib.11 cap 3, Atque vbi cœperunt aliquid incrementi habere, sic insuesci debẽt, vt in id spatium quod sulcis interiacet, inclinentur.

Insuetus, pen prod. Adiect. {[illegible]} Tam de re, quàm de homine dicitur.

Insuetum iter, Per quod transire non sumus soliti. Virg.6.Æneid. Idem eclog.1,

Non insueta graueis tentabunt pabula fœtas.

Manus insuetæ operi. Tibul. lib. 1. eleg. 4.

Insueta solitudo. Liu. 3 ab Vrbe.

¶ Insuetus homo alicui rei, Qui non consueuit. Aliquãdo genitiuo iũgitur. Liu. 8 bel. Pun. Vt non Syphacem modò barbarum, insuetúmque moribus Romanis, sed hostem etiam infestissimum facundè alloquendo sibi conciliaris.

Insuetus & nouus mos. Cic. ad Attic. lib. 4. 70, Quos c. recitato, continuò populus more hoc insueto & nouo, plausum eo numine in recitando dedisset, habui concionem. Vetus exemplar scriptum habet insulso more.

Insuetus contumeliæ. Cic. ad Attic. lib. 2. 36.

Insuetus laboris. Cæsar 7 bel. Gal.

Insuetus moris alienus. Liu. 6. ab Vrbe.

Insuetus pugnæ. Cæsar 1. bel. Ciuil.

Insuetus vera audire. Liu. 3. bel. Maced.

¶ Insuetus, cum gerundio, vt Insuetus nauigandi. Cæsar lib. 5. bel. Gallici.

Insuefacio, insuefacis, insuefeci [illegible] insuefacere, Consuefacere.

Insuefactus [illegible] Assuefactus. Cæs. 4. bel. Gal. Notissimis locis audacter celeriter conicerent, & equos insuefactus incitarent.

Insula, insulæ, pen. corr. [illegible] Terra quæ vndique aquis includitur, propriè autem in mari. Quidam à salo appellatas insulas volũt, quòd in salo, id est mari sitæ sunt.

Corrosæ insulæ, Vide CORRODO.

Ocelle insularum Sirmio. Catul. ad Sirmionem, epig. 29.

Odoriferæ insulæ, Vide ODOR.

Tenera insula. Cic. Attico, lib. 6 epist. 2, Quid tandem isti, mali in tam tenera insula non fecissent? Tenera, id est imbelli, & delitiis potius quàm armis dedita.

Adnatæ insulæ, Vide ADNATO.

Insulæ dictæ sunt propriè domus quæ non coniũguntur communibus parietibus cum vicinis, circuituque publico aut priuato cinguntur, à similitudine videlicet earum terrarum quæ fluminibus aut mari imminent, suntque in salo: à Græcis, [illegible] dicunt. Hactenus Festus. Cic. pro M. Cælio, Nunc demum intelligo P. Clodij insulam esse venalem, cuius hic in ædiculis habitet decem vt opinor, millibus. Vlpian. in l. stipulationes non diuiduntur. D. de verb. oblig. Planè si insulam fulciri quis stipulatus sit, non est expectandum vt insula ruat. Paulus in l. nam salutem. D. de officio Præfecti vigilum, Effracturæ sunt plerunque in insulis horreísque, vbi homines pretiosissimam partem fortunarum suarum reponunt. Budæus.

Insularius, insularij [illegible] Pomponius in l. si ita. de Vsu & habitatione, Dominus pro[illegible] etiam inuito vsufructuario vel vsuario fundum vel ædes p[illegible]rium vel insularium custodire poterit. Intelligit insulæ custo[illegible].

Insularis, & hoc insulare, pen. prod. [illegible] Quod est insulæ, & ad insulam pertinet. Plinius, Qui primus insularem morbum in vrbem inuexit. Ammianus Marcellinus, Nec strepente vllo, nec obsistente insulari, pœna multati sunt.

Insulsus, Adiectiuum [illegible] Fatuus. Donatus, Insulsus sine sale & sapientia, aut sine saltu & facilitate. Plaut. Rud. 13. Terent. Eunuch. 5 9.

Fatuus est, insulsus, tardus, stertit noctésque & dies. Cic. 2. de Orat. Sed qui eius rei rationem quandam conati sunt, artémque tradere: sic insulsi extiterunt, vt nihil aliud eorum, nisi ipsa insulsitas rideatur. Idem 1. Tuscul. Sed tu mihi videris & Epicharmi acuti, nec insulsi hominis, vt Siculi, sententiam sequi.

Insulsa gula. Cic. ad Attic. lib. 13. 186, O gulam insulsam: pudet me patris.

Insulsa efflagitatio, Inepta & imprudens. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 24, Ad cogitationem Consulatus bimestris summo cum terrore hominum, & insulsa cum efflagitatione transtulerit.

Insulsitas, pen. corr. insulsitatis [illegible] Ineptia. Cic. Attico, lib. 13. 184, De hortis ex tuis literis cognoui, & Chrysippo in villa, cuius insulsitatem bene notam, video nihil, aut pauca mutata. Insulsa placere non solent. rectè igitur & venustè insulsitatem tribuit villæ, quæ nihil haberet, cur placere posset. Insulsum enim est, nullo sale conditum. Sic pro Rabirio Posth. Iam nostis insulsitatem Græcorum.

Insulsè, Aduerbium [illegible] Imprudenter & ineptè. Cic. ad Cæsarem Iuniorem, lib. 2, Sed tum locutus insulsè est, vt mirum Senatus conuitium exceperit. Idem 2. de Orat.

Insulto, insultas, Insultatio, Insultura, Vide SALTO.

Insum, ines, inest [illegible] inesse, In aliqua re esse. Plaut. Rud. 24,

Credo ædepol inesse auri & argenti largiter.

Insumus Lucret. lib. 3,

Nec deuitari lethum pote quin obeamus.

Præterea, versamur ibidem, atque insumus vsque.

Inest in. Terent. Eunuch. 1 1,

In amore hæc omnia insunt vitia: iniuriæ, &c. Idem And. 5. 2,

Tristis seueritas inest in vultu, atque in verbis fides. Cic. de Amicitia, Digni autem sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur diligantur.

Inest pictura in hac tabula. Terent. Eunuch. 3. 5.

Inest hic. Plaut. Rud. 22,

Thesaurum hic ego inesse reor. Sic Amphitr. 8.

Insunt signa. Terent. Adelph. 5. 3,

-multa in homine Demea

Signa insunt, ex quibus coniectura facile fit.

¶ Inest huic. Martial. lib. 14. 150, Is mihi candor inest. Plin. lib. 10. cap. 36, Columbis inest quidam gloriæ intellectus.

Inest nobis spes. Plaut. Capt. 5. Plin. in Paneg. Cui plus inuidiæ, quàm pulchritudinis inest.

Insumo, insumis, pen. prod. insumpsi, insumptum [illegible] insumere, Impendere, Consumere. Cic. ad Attic. lib. 5. 105, Nos tamen etsi hoc te ex aliis audire malo, sic in prouincia nos gerimus, vt nullus teruntius insumatur in quenquam.

Curam insumere ad speculandum. Plin. lib. 9. cap. 46.

Operam insumere. Cic. 5. Verr. Quantam igitur illi spem prædæ propositam arbitramur fuisse, qui tantum præsens lucrum, nulla opera insumpta, contempserit atque despexerit?

Operam frustra insumere. Liu. 10. ab Vrbe.

Sumptus in rem aliquam insumere. Cic. 2. de Inuent. Si hominem autem, quibus rationibus vtaris, quid sumptus in eam rem aut laboris sumpserit, &c.

¶ Insumo, Idem quod Sumo, Assumo: vt Insumere mentes dignas cœptis. Stat. 12 Thebaidos.

Terrarum leges, & mundi fœdera mecum

Defensura manus, dignas insumite mentes

Cœptis.

Nubila insumpsere latus montis, Id est occuparunt, insederunt. Stat. 2. Thebaid.

Insuo, insuis, insui, insutum, pen. prod. [illegible] insuere, Idem quod suere significat. Varro 2. de Re rust. cap. 9, Quæ intra capita insuitur pellis mollis.

Auro insuto graues vestes. Ouid. 3 de Arte.

Terga boum plumbo insuto, ferróque rigebant. Virgil. 5. Æneid.

¶ Insutus culeo, & Insutus in culeum. Valer. Max. lib. 1. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2.

¶ Insuere, per translationem, pro Coniungere. Liu. 10. bel. Maced. Lepidus molem ad Tarracinam ingratum opus, quòd prædia habebat ibi, priuatámque publicæ rei impensam insuerat, &c.

Insuper, pen. corr. Coniunctio [illegible] Id est Præterea. Cic. Cassio, lib. 15. 16, Nam ne te fugiat, latius insuper Epicurus. Terentius Eunuch. 4 3,

Quinetiam insuper scelus postquam ludificatus est virginem,

Vestem omnem miseræ discidit. Ibidem, 4. 7,

An pœnitebat flagitij, te authore quod fecisset

Adolescens, ni miserum insuper etiam patri indicares?

¶ Insuperhabere, pro Negligere, ea forma qua dicimus Posthabere. Papinianus in l. hæredem. D. de his quæ vt indignis auferuntur, Hæredem, qui sciens defuncti vindictam insuperhabuit, fructus omnes restituere cogendum existimaui. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ. Nõ ignoro tamẽ Haloandrum aliter & legere & distinguere. Idem in l. sunt personæ. D. de religiosis, & sumptibus funerum, Eadémque sunt in socio, qui in fundum communem inuito socio mortuum inferre vult. Nam propter publicam vtilitatem, ne insepulta cadauera iacerent, strictam rationem insuperhabemus, quæ nonnunquam in ambiguis religionum quæstionibus omitti solet. Sic habent Pand. Flor.

¶ Insuper, pro Super, vel Desuper. Colum. lib. 11. cap. 39, Tum insuper canos ponere. Lucret. lib. 6,

Aut vbi per magnos montes cumulata videbis

Insuper esse aliis alia.

Imposita insuper Ætna. Virgil. 3 Æneid.

Insuper, pro Deinceps, vel continue siue continenter. Sueton. in Vitellio, Mox cum Claudio principe duos insuper ordinarios Consulatus, Censurámque gessit.

Insuper quàm, vt præter quàm. Liu. 3 bel. Punici, Illa insuper quàm quę pacta essent, facinora Capani ediderũt, nã præfectos sociũm, &c. Budæus.

Insuper his, pro Præter hæc. Virgil. 9 Æneidos,

Insuper his, campi quod rex habet ipse Latinus.

Insuperabilis, & hoc insuperabile, penul. corr. [illegible] Quod superari non potest, & domari. Plin. epist. 22, Rogaréque vt medicos consuleremus de summa valetudinis: vt si esset insuperabilis, sponte exiret è vita.

Genus insuperabile bello. Virgil. 4 Æneid.

¶ Insuperabile, Quod pertransiri non potest præ altitudine, aut locorum difficultate. Liu. Decad. 3 lib. 1, Constabat non tam bello motos, quàm longinquitate viæ, insuperabilíque Alpium transitu.

Insurgo, insurgis, insurrexi, insurrectum [illegible] insurgere, Contrà surgere. Virg. l. 9. Æneid.

Insurgere altius. Quintil. lib. 8. cap. 4.

Altior insurgens. Virgil. 11 Æneid.

Regnis alicuius insurgere. Ouid. 9 Metam.

¶ Insurgere, Incumbere. Virgil. 5. Æneidos,

-nunc nunc insurgite remis

Hectorei socij.

Inuigilare & insurgere alicui rei. Plin. Iunior in Paneg. Capessere quasi communis imperij curas, inuigilare publicis vtilitatibus & insurgere.

Insusurro, insusurras [illegible] insusurrare, In aures leniter obstrepere, & veluti cum quodam susurro. Cic. 4. Acad. Verum quoniam non solum nauta significat, sed etiam Fauonius ipse insusurrat, nauigandi nobis tempus esse, &c.

Insusurrare in aurem alterius aliquid. Cic. 3 Verr. A quo mulierem quum erat ad eum ventum, & in aurem eius insusurratum, aliàs reuocabat eos, &c.

Insusurrare alteri, Aliquid in aurem insufflare. Cic. 5. Tuscul.

Insusurrare crebro cantilenam suam alicui. Cicero ad Atticum, libro 1. 14, Atque ita (tametsi in nouis amicitiis implicati sumus) vt crebro vafer ille Siculus insusurret Epicharmus cantilenam illam suam, &c.

Insusceptus, Adiectiuum [illegible] Ouid. ad Liuiam,

Dixit, & iratus vota insuscepta reliquit.

Insutus, Vide INSVO.

Insyncerus, pen. prod. Adiectiuum [illegible] Quod est syncero contrarium. Gel. lib. 5. cap. 3, Is Protagoras insyncerus quidem philosophus, sed acerrimus sophistarum fuit.

Cruor insyncerus. Virgil. 4. Georg.

Intabesco, Intabescis, intabui {[illegible]} Intabéscere, Idem quod tabescere. Colum lib 4 cap.3, Nouella verò dum adolescit, nisi omnia iusta perceperit, ad vltimam redigitur maciem, & sic intabescit, vt nullis deinceps impensis recreari possit.

Cera intabescit igne leui Ouid.3 Metam. in fabula Narcissi.

Cibo interminato tabuissent pupulæ Horat. Epod.5.

Glaus plumbea intabescit Ouid.14 Metam. Id est liquescit.

Pruinæ matutinæ intabescunt Sole tepente. Ouid.3. Metam. in fabula Narcissi.

Intactus, Adiectiuum {[illegible]} Non tactus, integer, immaculatus, impollutus. Liu.5. ab Vrbe, Integri intactique fugerunt.

Intactus infamia. Liu.8. bel. Maced. Infamia intactum, inuidia qua possunt, vrgent.

Intacti religione animi vir, Quem nulla religio tangit. Liuius 5. ab Vrbe.

Intactus à sibilo, Nunquam exsibilatus aut explosus. Cælius ad Ciceronem, lib.8 2, Hoc magis animaduersum est, quòd intactus à sibilo peruenerat Hortensius ad Senectutem.

Boues intactæ Horat. Epod 9

Carmen intactum Græcis, Satyra. Horat.1. Serm. satyr.10.

Iuuencæ intacta ceruice. Virgil 4 Georg.

Intactum à vexatione corpus, Nulla vexatione corruptum aut offensum. Liu 7 ab Vrbe.

Grex intactus, Indomitum armentum Seruius. Virgil 6. Æneid.

Intactum omnibus pomum, Quod à nemine gustatur. Plin. lib. 12. capite 10.

Virgo intacta manet. Catul. in Carm nupt.57.

Intactilis, & hoc Intactile, pen. corr. {[illegible]} Id est Tactum refugiens, siue quod tangi non potest. Lucret. lib.1,

Sin intactile erit nulla de parte quòd vllam
Rem prohibere queat per se transire meantem.

Intaminatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Idem quod Incontaminatus. Horat 3. Carm ode 2,

Virtus repulsæ nescia sordidæ,
Intaminatis fulget honoribus.

Intantum, & inquantum {[illegible]} Seneca de Benef lib. 2. cap. 23, Quemodo danti intantum producenda notitia est muneris sui, inquantum delectatura est cui datur, ita accipienti adhibenda concio est. Virgil 6. Æneidos,

Nec puer Iliaca quisquam de gente Latinos
Intantum spe tollet auos.

Integer, integra, integrum, pen. corr. {[illegible]} Incorruptum, inuiolatum: vt Integrum templum omni opere. Cic. 3 Verr.

Integer opponitur Trunco Plin. lib.7, Ex integris truncos gignit, itémque ex truncis integros. Budæus.

Integra filia. Plaut. Trucul 17

Virgines integræ Catul. in Epithal Mallij, 56.

Integer homo & sanctus Cic.1. de Orat. Quámque illo nemo neque integrior esset in ciuitate, neque sanctior, &c.

Integer, innocens, religiosus Cic 6. Verr.

Homo integer & castissimus. Cic 2. de Inuent.

Bonus & integer vir Cic pro Murena.

Integer & Contaminatus, contraria Cic in Topic.

Integer & purus Cic 1 Tuscul.

Rudis discipulus, & integer Cic 3 de Nat deor.

¶Æui integer Virgil 9 Æneid Ouid.9 Metam.

Integer animi. Cic. in arte Rhetorica, Integer animi fuisse demonstratur.

Annorum integer Stat.2 Thebaid.

Mentis integer Horat.2. Serm satyr 3.

Vitæ integer. Horat 1 Carm ode 22.

Integer pudore. Martial. lib.6.

Integer à, Vide in a præpositione.

Integer ab labore, Non fatigatus. Cæsar 3. bel. Gall.

Integer & honestus in omnibus vitæ partibus. Cic pro Fonteio.

¶Integer, est qui nondum se astrinxit: cui integrum est rei arbitrium. Cic pro Flacco, Et ego me ad id quod attulerit, integrum côseruabo. Budæus.

Integrum se seruare, pro Neutri parti se adscribere. Cic. ad Attic. lib. 7. 144, Quòd me amicissimè admones, vt me integrum quoad possim seruem, gratum est.

¶Integer. Validus, firmus, vegetus, sobrius: cuius contrarium est Fessus, saucius, vitiatus, languidus, vinosus. Cic pro L. Murena, Integrorum & fortunatorum promissis saucios & miseros credere non oportere. Cæsar in Commentariis, Quum crebro integri defessis succederent. Ibidem, Non facilè recentes atque integros sustinebant. Ibidem, Integros defatigatis submittens Corn. Celsus, Corruptum corpus sit, an integrum.

Vt integrum se, saluúmque seipsum velit, mouet infantem natura. Cic 5 de Finib.

¶Ea vera atque integra Græcia. Cic pro Flacco.

Florentes atque integros populos vici Cic. pro Plancio.

Integerrimi & pacati populi. Cic. pro Domo sua, Quum Gabinio integerrimas pacatissimásque gentes ad diripiendum tradidisses.

Integerrimi diutina pace populi. Liu 6 ab Vrbe.

¶Integra ætas, Adulta, florens. Terent. And.1.1,

Egregia forma, atque ætate integra.

Libero & integro animo causam alicuius defendere. Cicero pro Sylla.

Noua atque integra audacia, Recens nata Plaut. Casin 15.

Integra causa. Cic. ad Lentulum, lib.1.5, Itaque Alexandrina causa, quæ nobis adhuc integra est, videtur ab illo planè esse deposita. Terentius Hecyra, 1.2,

Aliàs vt vti possim causa hac integra. Id est, non dicta, vt ait Donat.

Causam integram alicui reseruare. Cic. Valerio, lib. 13. 4.

Coniuges integras ab alterius petulantia conseruare. Cic 2. Verr.

Integrum corpus, & Vitiosum, contraria. Cic.1. de Diuinat.

Decus integer æui. Stat.5 Sylu 2.

Exercitus integer, Infractus & sanus. Plaut. Persa. Lepidus ad Ciceronem, lib.10 35, Equitatum habet magnum, nam omnis ex prælio integer discessit.

Existimatio integra. Cic. pro Quintio, Tamen dum existimatio est integra, facilè consolatur honestas egestatem.

Fontes integri. Horat.1. Carm. ode 26.

Mens integra. Horat.1. Carm ode 31.

Integrum ingenium Sallust. in Iugurtha, Non Græca facundia, neque vrbanis munditiis sese exercuit: ita inter bonas artes integrū ingenium breui adoleuit.

Opes integræ & Accisæ, contraria. Vide O P E S.

Integra & infracta res. Cic. Attico, lib 9 181.

Integra res, cui Peracta opponitur. Plin. epist. 48. Cic. ad Attic. lib. 4 84, Sed hæc mallem integra te tecum egisse.

Integra res, cui Perdita opponitur. Cic.5. Verr. Vtrum est æquius Decumanum petere, an aratorem repetere? iudicium integra re, an perdita fieri?

Integer sanguis, Purus Plaut Merc.10. Virgil.2. Æneidos,

-vos ô quibus integer æui
Sanguis ait, solidǽque suæ stant robore vires.

Vitiosus & Integer sanguis, contraria. Corn. Celsus, Si sanguis crassus & niger est, vitiosus est: si rubet & pellucet, integer est.

Sensus integer. Cic.2. Acad.

Signa integra. Cic 3. in Catil.

Integri testes. Cic.1. de Finib.

Integra valetudo, Sana Cic.2 de Finib.

Vita integerrima Cic pro Plancio.

¶Integrum & illibatum, Vide L I B A T V S.

Integra omnia principi relinquere. Plin. epist.116.

In integrū restituere. Terent Phorm 1.4. Cic.7. Verr. Vt damnati in integrum restituantur, vincti soluantur.

Integrum est, In arbitrio est & potestate. Cic. 14. Philip. At non est integrum: constituta legatio est. Quid autem integrum non est sapienti, quod restitui potest?

Non est integrum mihi tuo consilio vti. Cic. in Pisonem.

Si integrum daretur, eam sententiam dicerem. Cic. in Partit.

In integro esse res dicitur. Cic 3 de Orat. Idem 4. Verr. Quum tibi in integro tota res esset. Id est, in potestate, ita vt adhuc posset vel fieri, vel omitti.

In integro esse causa dicitur: cui Dubia opponitur. Cic. ad Attic. lib 12. 223, Suspicor enim cohæredes dubiam nostram causam putare, & eorum in integro esse. Vetus exemplar pro eorum, legit eorem in integro, &c.

¶Ab integro, Aduerbium, Denuo, inquit Seruius. Virgil. eclog. 4, Magnus ab integro seclorum nascitur ordo.

De-integro, Vide D E.

De-integro alicui gratulari. Cic Attico, lib. 13 298.

De-integro scribere epistolam Cic. Attico, lib. 13. 183.

Integellus, Diminutiuum Catul 15 ad Aurelium,

Vt si quicquam animo tuo cupisti,
Quod castum expeteres, & integellum.

Integro, integras, pen. corr. {[illegible]} integrâre, Rursus inchoare, innouare. Virgil. 4 Georgicorum,

-totóque sedens miserabile carmen
Integrat. Liu. 4. ab Vrbe, Simul ab religione animos remiserunt, integrant seditionem Tribuniplebis. Ibidem, lib 9, Cædem. Et lib. 3, Pugnam. Sic lib.1, Lacrymas.

Aciem integrare, Vide A C I E S.

Bellum integrabat Enyo. Stat 8. Thebaid.

Integrare animum admiratione, aut risu renouare. Cic. 1. de Inuentione, Sic animus defessus audiêdo, aut admiratione integratur, aut risu renouatur.

Integrasco, integrascis {[illegible]} integrâscere, Integrari, ad integrum redire, reperi, instaurari, vt ait Donatus. Terent. And. 4.2,

Videtur ait te cupere. ah peri; hoc malum integrascit.

Integrè, pen. corr Aduerbium {[illegible]} Purè, syncerè, castè. vt

Integrè viuere. Cic. 4. de Finib.

Incorruptè atque integrè iudicare Cic. 2. de Finib.

Castè integréque versari in periculis priuatorum. Cic. pro Lege Manilia.

Acta integerrimè vita. Cic. in Sallust.

Integritas, penult corr. integritatis {[illegible]} Innocentia. Cic. 3. Verr. Mulierem eximia pulchritudine, sed eam summa integritate pudicitiáque existimari.

Integritas atque innocentia singularis. Cic.1. Verr.

Fraus & Integritas, contraria. Cic 2. de Orat. Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur.

Integritas & continentia. Cic. Q fratri, lib 1.1.

Integritatis & fidei testimonium dedit Cato. Cic. Attico, lib. 7. 122.

Vitæ anteactæ integritas. Quintil. lib. 7 cap 3.

Cautior & diligentior integritas. Cic Q fratri, lib.1.1.

Incorrupta sermonis Latini integritas Cic. de Clar Orat.

Integritatis & elegantiæ alicuius laudator. Cic. Attico, lib.6. 113.

Integritas corporis, Valetudo. Cic.5. de Finib. Quod cumulatur ex integritate corporis, & ex mentis ratione perfecta.

Intego, integis, pen. corr. intexi, intectum {[illegible]} intégere, Tegere. Plaut. Rud.4,

Villam integundam intelligo totam mihi.

Integere habitabiles casas Plin. lib.9. cap.10.

Integebantur porticus lignis coniunctis inter se. Cæsar lib.1. belli Ciuilis.

Intecta stramento tecta. Liu 7. bel Pun.

Integi vallo. Liu 7. ab Vrbe. Vetus exemplar habet tegi.

Crines integis casside. Stat. 4. Thebaid.

Integumentum, integumenti {[illegible]} Quo quid integitur. Liu. 10. bel. Maced. Deorum capita quæ in lectis erant, auerterût se, lanáque cum integumentis, quæ Ioui apposita fuit, decidit.

Inuolucra & integumenta. Cic. 2. de Orat. Sic modò in oratione Crassi diuitias ac ornamenta eius ingenij per quædam inuolucra atque integumenta perspexi. Id est velamenta.

Integumêta flagitiorum. Cic. pro Cælio, Hunc vnius mulieris libidinem esse prolixam, vt ea non modò solitudinem ac tenebras, atque hæc flagitiorum integumenta non quærat, sed in turpissimis rebus, &c.

Frontis integumentum. Cic. Post red in Senatu.

Dissimulationis integumentis euolutus Cic. 2. de Orat.

Integumenta vocabantur, & tegmenta, operimenta scutorum & sagmenta. Plautus,

Nequam esse oportet scutum, integumentum improbum est. Sic legit Turnebus.

Integro Integrasco, Integrè, Integritas, Vide INTEGER.

Integumentum, Vide INTEGO.

Intelligo, intelligis, pen. corr. intellexi, intellectum {[illegible]} intelligere. Ex Inter & Lego, quasi in interioribus legere. Significat Videre & mente percipere. Cic ad Tironem, lib 16 21, Tu istic, siquid librarij mea manu non intelligent, monstrabis. Antiqui intellego scribebant per e secundam vocalem in penultima.

Intelligere animum alicuius. Terent. Heaut. 3. 1,

Nam si semel tuum animum intellexeris,

Prius proditurum te tuam vitam &c.

Intelligere colloquia alitum, Vide COLLOQVIVM.

Intelligere gratulationem dicentur simiæ. Plin. lib 8. cap. 54, Tractarique gaudent, similes gratulationem intelligentis.

Intelligere sententiam alicuius. Terent. And 1. 3,

Enimuero Daue, nihil loci est segnitiæ, neque socordiæ,

Quantum intellexi modò senis sententiam de nuptiis.

Intelligere in re aliqua. Cic 6 Verr.

¶ Intelligere, Percipere. Terent. Eunucho, 5 2,

Tum pol tibi ab isto hera cauendum intelligo.

Clarius aliquid intelligere Quintil. lib 2. cap. 5.

¶ Intellextin, pro Intellexistíne? Terent. And. 1. 2,

Quid? hoc intellextin'? an nondum etiam ne hoc quidem?

Lepidè intelligere, Vide LEPIDVS.

Intellexi minus. Terent Eunuch 4 5, -nisi quia

Correxit miles, quod intellexi minus. Vide PARVVS.

Multum intelligo, Vide MVLTVS.

Nihil intelligo, Vide NIHIL.

Intellexi satis. Terent. Adelph. 3 2.

Intelligo de gestu, Id est Ex ipso gestu compertum habeo quid velis. Cic. in Vatinium, Volo etiam audire de te, quo tãdem Senatusconsulto legatus sis: de gestu intelligo quid respondeas.

Intelligere ex. Cic de Nat. deorum, Sed ea magis ex aliorum contentione, quàm ipsa per sese cognosci atque intelligi potest.

Intelligere in. Cic. 6. Verr. Tametsi non tam multum in istis rebus intelligo, quàm multa vidi.

Intelligere malè, vel nihil. Cic. Attico, lib. 16 319, Malè eum credo intellexisse, si quisquam malè intelligit. potius nihil intellexisse.

Intelligendi disciplina, Vide Vera & absoluta eloquentia, in ELOQVOR.

¶ Intelligitur, pen corr. Impersonale. Cic. 1. de Finibus, Ex quo intelligitur nec intemperantiam propter se fugiendam esse. Idem 4. Academ.

Intelligitur id. Cic. de Amicit Id si minus intelligitur, &c.

Non intelligitur quando obrepat senectus, Id est Non sentitur, haud animaduertitur, aut percipitur. Cic de Senect.

Intellecturus, pen. prod Participium {[illegible]} vt

Aures intellecturæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 14.

Intellectus, Aliud participium {[illegible]} Perceptus, cognitus, compertus: frequentissimum est.

Intellectus, huius intellectus {[illegible]} Cognitio & notitia. Plin lib 8 cap 16, de leonibus, Credit Libya intellectum peruenire ad eos precum. Quintil. lib. 8. cap. 6, Quia facilior eorum intellectus videbatur.

Intellectus disciplinarum, Cognitio & scientia. Quintil. libro 1. capite 12.

Intellectus saporum, Perceptio & sensus. Plin. lib. 11. cap 38.

Intellectus acrimoniæ Plin. lib. 19 cap. 8.

Communis intellectus Quintil. lib. 8. cap 8

¶ Amittere intellectum, Non intelligere. Seneca de Benef. libro 3. capite 17.

Capere intellectum alicuius rei. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Intellectu consequi, Intelligendo apprehendere. Quintil. libro 2. capite 5.

¶ Intellectus, pro Significatione. Quintil. lib. 7. cap. 5, Ad intellectũ id nomen referentes Latini (ad verbum translatum non inuenio) absolutum appellant.

Habere duplicem intellectum Quintil. lib 8 cap. 14.

Intelligens, pen. corr. Participium {[illegible]} siue Nomen ex participio, Sciens, sapiens, doctus, prudens. Terent. Eunuch. 2. 2,

Dij immortales homini homo quid præstat, stulto intelligens

Quid interest?

Doctus & intelligens existimator. Cic. de Claris Orat.

Ingeniosus & intelligens. Cic. 6. Verr. Quæ non modò istum hominem ingeniosum & intelligentem, verumetiam quemuis nostrum, quos iste idiotas appellat, delectare possent.

Intelligens iudicium, Quod est sanum, quódque ex re bene intellecta procedit. Cic. de Opt gen. Orat. Qui teretes aures habent, intelligentísque iudicium.

Intelligẽs in hac re. Cic. 6. Verr. At ita studiosus est huius præclaræ æstimationis, vt putetur in hisce rebus intelligens esse.

Intelligens voluptatum. Cic 2. de Finib. Erat & cupidus voluptatum, & cuiusuis etus generis intelligens & copiosus.

Intelligens principis, Compertum habens principis ingenium. Plin. epist. 113.

Intelligentia, intelligentiæ {[illegible]} Intellectus, prudentia. Cic. 2. Offic. Explica atque excute intelligentiam tuam, vt videas quæ sit in ea specie forma & notio viri boni. Idem 1. de Legib.

Simulatio intelligentiæ. Cic 3 Offic. Nec vlla pernicies vitæ maior inueniri potest, quàm in malitia simulatio intelligentiæ: ex quo ista innumerabilia nascuntur, vt vtilia cum honestis pugnare videantur.

Iuris Ciuilis intelligentia. Cic. de Clar Orat.

Rationis & intelligentiæ particeps pars animi. Cic. 1. de Diuinat.

Animalis intelligentia, Vide ANIMAL.

Difficilis erat animi, quid aut qualis esset intelligẽtia. Cic. 1. Tusc.

Vitiosa intelligentia. Cic. 5. Tuscul.

Prudentia & Intelligentia, Idem. Cic. 2. Offic.

¶ Ad commune iudicium popularémque intelligentiam aliquid accommodatè definire. Cic in Orat.

Anteire omnes intelligentia Cic. de Clar. Orat.

Cadere in intelligentiam, Vide CADO.

Intelligentiam rei alicuius habere Cic. Philip. 9.

Adumbratas omnium rerum quasdam intelligentias animo ac mente concipere. Cic. 1. de Legib.

Conclusit intelligentiã in animo, & animam in corpore Deus. Cic. de Vniuers.

Ratione & intelligentia continentur ideæ. Cic in Orat.

Ab intelligentia sensúque imperitorum longissimè disiunctum, id maximè excellit. Cic. 1. de Orat.

Communis intelligentia nobis notas res efficit, eásque in animis nostris inchoauit, vt honesta in virtute ponantur, in vitiis turpia. Cic. 1. de Legib.

Fretus intelligentia alicuius. Cic. 1. de Nat. deor. Tamen fretus intelligentia vestra dissero breuius quàm causa desyderat.

Intendere & infigere intelligentiam in rem aliquam. Cicero 1. de Nat. deor.

Ponere in audiendi fastidio intelligentiam. Cic de Opt. gen. Orat.

Intelligenter, Aduerbium {[illegible]} quod vulgus barbarorum dicit *intelligibiliter* Plinius libro 5. epist. 16. ad Marcellinum, Quàm studiosè, quàm intelligenter lectitabat. Cic in Partit. Sumitur autem trium rerum gratia, vt amicè, vt intelligenter, vt attentè audiamus.

Intemerandus, Adiectiuum {[illegible]} Non violandus, aut contaminandus & refertur ad res sacras Valer. 5. Argonauticôn,

-an Martia templa Intemeranda minus?

Intemeratus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Non turbatus. Virgil. 3. Æneidos, -& munera libo

Intemerata focis. Vbi Seruius, Intemerata, rite perfecta: vt si leniter est fundendum vinum, aut mola inijcienda, sic fiunt, vt ratio exigit sacrificij: aliter si fiant, temerata ac turbata sunt sacra.

Intemerata fides, Id est non violata. Virgil. 2. Æneid.

Intemperans, pen. corr. intemperantis {[illegible]} Adiectiuum, cõtrarium est Temperanti. Immoderatus, intemperatus, qui se in omni libidine effundit. Cic. de Senect Libidinosa etenim & intemperans adolescentia, effœtum corpus tradit senectuti.

Intemperans in alicuius rei cupiditate. Cic. ad Attic. lib. 13 882.

Adolescentia intemperans, Vide ADOLEO.

Intemperans vir, & impudica mulier. Cic. 5. Verr.

Intemperans & ignauus. Cic 1. de Finib.

Intemperantis enim arbitror esse, scribere quod occultari velit. Cic 1 Acad.

Auidus atque intemperans plebeiorum animus Liu. 4 bel. Pun.

Intemperantia, intemperantiæ {[illegible]} Intemperies, incontinentia, insolentia. Cic. pro Cælio, Is multa de incontinentia intemperantiáque disseruit.

Immoderata intemperantia. Cic. 1 Academic. Et omnium perturbationum arbitrabatur esse matrem immoderatam quãdam intemperantiam.

Intemperantia libidinis exercet. Plin. lib. 25. cap. 9.

Intemperantiam sic definit Cicero 4 Tuscul. Omnium autem perturbationum fontem esse dicunt intemperantiam, quæ est à tota mente ac à recta ratione defectio, sic auersa à præscriptione rationis, vt nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.

Impudens intemperantia adolescentium, Vide IMPVDENS.

Intemperantia risus. Plin. lib. 11. cap. 37.

Intemperantia ægri. Quintil. lib. 8. cap. 17.

Intemperanter, Aduerbium {[illegible]} Immodestè, inconstanter. Cic. 2. Philip. Nimis iracundè hoc quidem & valde intemperanter. Idem 5. Philip. Ne honoribus nostris elatus, intemperantius suis opibus vtatur.

Intemperatè, pen. prod Aduerb {[illegible]} Insolenter. Cic. de Vniuers. Qui autem immoderatè & intemperatè vixerit, eum secundus ortus in figuram muliebrem transferet.

Intemperatus, Adiectiuum {[illegible]} Temperato contrarium: vt Intemperatissimæ perpotationes, apud Ciceronem in Pisonem. Et Intemperatissima pecus, Ibidem. Idem de Amicit. Intemperata quædam beneuolentia.

Intemperia, inquit Nonius, pro Intemperantia apud veterem authoritatis obscuræ. Has eius intemperias in maritum. Hæc ille.

Intemperiæ, intemperiarum {[illegible]} Deæ quædam esse credebantur, quæ vim nocendi & intemperantius sæuiendi potestatem haberent. Plaut. Amphit. 15,

Di vostram fidem, quæ intemperiæ vostram agunt familiam. Ibidem, 16,

Quæ hospes intemperiæ, vt tu meum verberes?

Intemperies,

Intemperies ([illegible]) pro Intemperantia: vt Intemperies cæli, Intemperies solis, quam vulgus *indispositionem* vocat. Columel.lib.11. cap.2, Quoniam immaturis vuis omnia eadē possint uccidere, propter intemperiem solis aut anni. Idem lib.1.in Præfat. Noxia frugibus intemperies cæli.

Intemperies amici, Immodestia. Cic.ad Att.lib 4.75, Sed me hercule incipiendo refugi, ne quòd videor stultè illius amici non intemperiem tulisse, rursus stultè iniuriam illius faciam illustrem, si quid scripsero.

Intempestus, Adiectiuum ([illegible]) Concubius, vt Intempesta nox. Festus.

Intempestam noctem dicimus, pro incertiore tempore, quia non tam facilè noctis horæ, quàm diei possint intelligi. Varro de Lingua Lat.lib.4, Inter vesperuginem & iubar dicta nox intempesta, vt in Bruto Cassij, quod dicebat Lucretia, Nocte intempesta nostram deuenit domum. Intempestam Ælius dicebat, quum tempus agendi est nullum. Hactenus Varro. Virg.1.Georgicorum,

-aut intempesta silet nox. Vbi Seruius, Intempesta, inactuosa, alta, densa, crassa, qualis est intempestas. Idem 3 Æneidos,

Et lunam in nimbo nox intempesta tenebat. Vbi Seruius, Intempesta, Media: hoc est nimium obscura. Intempesta, dicta est nox media. Inactuosa, carens actibus, per quos tempus dignoscimus. Att enim Lucretius, quia per se tempus non intelligitur nisi per actus humanos. Medium autem noctis tempus actu caret. Ergo intempesta, quasi inactuosa, quasi sine tempore: hoc est sine actu, per quem dignoscitur tempus. Vnde est, Intempestiuè venisti, id est [illegible]. [Ergo intempesta dicitur, quia caret tempore. Hactenus ex Seruio. Cic. 6.Verr. Repentè nocte intempesta seruorum armatorum fit concursus atque impetus.

Intempestæ Grauiscæ. Virg.in Æneidos,

Et Pyrgi veteres, intempestæque Grauiscæ. Seruius, Grauiscanum oppidum, alij intempestum dicunt ventis & tempestatibus carens: quod nulla potest ratione contingere. Intempestas ergo Grauiscas accipiamus pestilentes, & secundum Plinium in Nat. historia, & Catonem in Originibus: vt intempestas intelligas sine tempérie, id est tranquillitate. Nam vt ait Cato, ideo Grauiscæ dictæ sunt, quod grauem aerem sustinent.

Intempestas, huius intempestatis ([illegible]) Idem quod Intemperies: vt Intempestas cæli, hoc est iniuria. Plin.lib.18.cap.6.

Intempestiuus, pen.prod. Adiectiuum ([illegible]) Quod est opportuno contrarium. Cic de Amicitia, Nunquam intempestiua, nunquam molesta est amicitia.

Intempestiua epistola. Quæ præter temporis occasionē venit. Cic. ad Attic.lib.4 83, Si nihil habebis, tamen scribas aliquid. nunquam enim mihi tua epistola aut intempestiua aut loquax visa est.

¶ Intempestiuus, pro Ominoso, & mali portenti. Plin.lib.18.cap. 35, de indicijs tempestatum, Anseres continuo clangore intempestiui, pecora exultantia, & indecoro lasciuia ludentia, eundem significationem habent. Budæus.

Intempestiuè, pen.prod. Aduerbium ([illegible]) Importunè. Columel.in Procem lib.1, Et ne singulos intempestiuè nunc persequar, &c. Cicero 1 Offis. Ne irascamur, aut intempestiuè accedentibus, aut impudenter rogantibus, in morositatem inutilem & odiosam incidamus.

Intempestiuè mouere vulnus, Hoc est non opportuno tempore. Ouid 4.de Ponto, eleg.10.

Intendo, intendis, intendi, intentum & intensum ([illegible]) intēndere. Porrigere, extendere, & tendendo explicare. Cicero 7. Verr. Tabernacula quemadmodum consueuerat temporibus æstiuis, quod antea iam demonstraui, carbaseis intenta velis collocari iussit in littore.

Intendere arcum, cui contrarium est Remittere. Plinius libro 11. capite 49.

Intendere arcum in aliquem, per translationem: Hoc est, insultare. Cicero pro Sextio, Fuerat ille annus, tanquam in Reipub. magno metu & multorum timore intentus arcus in me vnum.

Arcum intendebat Apollo. Virg.8.Æneid.

Intendere balistam in aliquem. Plaut.Bacchid.35.

Intendere digitum ad fontes Cic.1.de Orat.

Intendere dextram ad statuam Cic.ad Atticum, lib.16 339.

¶ Intendere, Continuare, Prosequi. Plaut. Milit.7.

Pergin' scelestè intendere, & hanc arguere? Liu.7.ab Vrbe.

¶ Intendere alicui rei, Attendere. Plin.epist.272.

Intendit vt. Quintil.lib.10 cap.1, Nunc genera ipsa lectionum quæ præcipue conuenire intendentibus vt Oratores fiant existimem, persequor. Hoc est contendentibus, annitentibus.

Aliquid intendere. Quintil.lib.3.cap.6.

¶ Intendere aciem, Attentius conspicere aliquid. Cicero 4 Acad. Neque quicquam interiectum est quod obstet: sed intendi acies longius non potest.

Aciem acrem in omnes partes intendere. Cic.4.Tuscul.

Actionem. Quintil.lib.3.cap.8. Verum videatur iure actio intendi. Cic.pro Milone, Diem mihi, credo, dixerat, multam irrogarat, actionem perduellionis intenderat.

Actionem intēdere alicui. Vlpianus in l.Siquis.§.Si filius.D.Quod quisque iuris.

Animum intendere, cui contrarium est Relaxare. Plin.epist.124. Cic.in Hortensio, Quæro, non quibus intendam rebus animum, sed quibus relaxem.

Animum ad scribendum, pro Vehementer applicare. Plinius lib. 7.ad Suram, epistol.147. Liuius 1.ab Vrbe, in Præfat. Ad illa mihi pro quisque acriter intendat animum, quæ vita, qui mores fuerint.

Animum aliquò, quod & Aliquò tendere dicitur. Cic.2.Ver. Quibus rebus, quid ipse speret, & quò animum intendat, facile perspicio. Hoc est, vt vulgò loquimur, *ad quem finem tendat, quem finem respiciat, quam intentionem habeat.*

Animum in regnū, Dare operam regno adipiscendo. Salust.in Iugurth. In regnum Adherbalis animum intendit.

Animum studijs & rebus honestis, Vehementer operam dare. Horat.1.epist.2,

-si non

Intendat animum studiis & rebus honestis.

Animum intendit fines Arachnes. Ouid 6 Metam.

Animum in rem aliquam. Liu.3 bel.Pun.

Animum vltra intendere. Quintil. lib.7.cap.2.

Animo. Cicero 10. Philipp. Si enim C. Antonius quod animo intenderat, perficere potuisset. Id est, quod proposuerat apud se, quod cogitarat.

Intendi animo in rem aliquam. Liuius Decad.1.lib.1, in Horatiorum cum Curiatijs conflictu, Itaque erecti suspensique in minimè gratum spectaculum animo intenduntur. Id est, intenti sunt. Budæus.

Ardorem exercitus intendere. Augere. Tacit.lib.12.

Aures ad verba alicuius. Ouid.4.de Ponto, eleg 4.

¶ Bellum in aliquem. Eo modo quo intendere arcum vel balistam in aliquem dicimus. Liu.1.bel.Pun.

Causam introdere. Vlpianus in l.Iulianus.§ Quantum. D. Ad exhibendum, Vt quis copiam rei habens possit consequi actionem quam destinauit, in nullo causa quam intendit, læsa.

¶ Cogitationes ad rem aliquam., Liu.10 bel.Maced.

Considerationem in rem aliquam. Cic. 2.de Inuent. Nunc in alterum concessionis partem considerationem intendemus.

Consilium, pro Moliri, Studiosè parare, vel proponere. Terentius And.4.4,

Repudio consilium quod primùm intenderam. Vbi Donatus, Verbum à venatoribus translatum, qui retia intendunt ad feras capiendas.

Crimen in aliquem, Hoc est criminari. Liu 9 ab Vrbe.

Crimen intendere alicui. Paulus in l.Lucius.D.De iis qui notant. infam. Lucius Titius crimen intendit Seio quasi iniuriam passus.

Cupiditates. Tacit.lib.17, Quippe hiantes in magna fortuna amicorum cupiditates ipsa Galbæ facilitas intendebat. Hoc est, augebat.

Curam alicui rei, Diligenter curare. Plin.lib.8.cap.17.

Curam in. Liu.7.bel.Maced. Omissa igitur in præsentia mentione pacis, totam curam in belli apparatum intendit.

Eruditionem suam. Plin.epist 147.

Fallaciam in aliquem. Terent Heaut.3.2.

Falsum. Cic.pro Flacco.

Formidinem. Tacit.lib.18. Hoc est, faciebat, vel augebat.

Formulam alicui. Suet.in Vitell. Quum libertino cuidam acerbius debitum reposcenti, iniuriarum formulam quasi calce ab eo percussus intendisset. Budæus.

Fugam. Liu.7.ab Vrbe.

Fugam ad mœnia. Lucret.lib.4.

Gloriam. Tacit.lib.12. Id est augere.

Hæreditatem suam esse intendit, vel totam, vel pro parte. Caius in l.Licet.D De petit.hæred.

Intendere in. Cicero 4.Acad. Aduersantur enim primùm, quòd parum defigunt animos, & intendunt in ea quæ perspicua sunt, vt, &c.

In omnes occasiones rei gerendæ. Liu 6 bel.Pun.

In aliquem introdere. Tacit.lib.3, Et quanquam transfosso oculo, aduersum os in hostem intendit.

Iter. Liu.1.bel Maced Alam equitum ad explorandum quonam hostes iter intendissent, misit.

Iter cœptum in Italiam. Liu.1 bel.Pun.

Iter ad Prætorem. Liu.6.bel.Maced.

Laborem & studium: cui contrarium est Releuare. Plin.in Paneg. Itaque perinde summis, atque infimis charas: sic imperatorem, commilitonémque commiscueras: vt studium omnium, laborémque, & tanquam exactor intenderes, & tanquam particeps, sociúsque releuares.

Laborem suum in aliquid. Quintil.lib.2.cap.12.

¶ Intendere leges, pro earum seueritatem augere, cui opponitur Mitigare. Plin epist.74.

¶ Intendere dijs manus, pro Tendere manus ad deos inuocandi causa. Senec.1.de Clement.

¶ Intendere iungitur aliquando cū datiuo, præpositione intercedente. Senec.lib.1.Natural.quæst. Quid sit deus, totúsne in se intendat, an ad nos aliquando respiciat.

Intendi animo. Liu.lib 1.

¶ Intendere, siue adiecto, pro Contendere. Liu.ab Vrbe, lib.8, Senatu, quia id in summis imperijs non obtinuisset, minus in Prætura intendente.

Intendere id dicimus, quo velut in scopum tendimus. Quintil.lib. 2.cap.16, Illud vtique proprium ad efficiendum quod intendimus.

¶ Intentio, pro Actione. Vlpian.in l.1. §. 1. D. Si mensor falsum mo.&c. Si autem ex locato fuerit actum: dicendum erit nec teneri intentionem.

Intentio dominij. Papin.in l.1. §. Quū prædium.D De pignor.& hypot. Quoniam quæstio pignoris ab intentione dominij separatur.

Perdere intentionem. Vlpian.in l.Iulianus §.Quantum.D.Ad exhibendum.

Limam alicuius intendere. Vide Lima.

Litem alicui. Litis periculum alicui comminisci, & moliri litem. Cic.1.de Orat. Et quum vniuersi in te impetum fecissent, tum singulæ familiæ litem tibi intenderent.

Lusus principis intendere. Tacit.lib.13. Id est adiuuare, augeréque, vt ait Beatus Rhenanus.

Manus. Ouid 8 Metam.

Metum. Tacit.lib.1, Spem offerunt, metum intendunt.

Neruos intendere, & Remittere, contraria. Plin lib.c6.cap.10.

Numeros neruis. Virg 11 Æneid. Vbi Seruius, Numeros intendere neruis, Rhythmos facere intentione neruorum. nam nunc sunt rhythmi: vt Numeros memini, si verba tenerem. Hoc ergo dicit. Secundum chordas verba componebat.

Oculos. Plin.lib.2.epist.vltima. Vide OCVLVS.

Odium. Tacit.lib.13.

Officia. Salust.in Iugurth. Præterea commeatus spe amplior, quia Numidæ, sicuti plerique in noua deditione, officia intenderant.

Periculum, pro Minari. Cicero pro Roscio Amer. Idem pro Quintio, Minæ iactentur, pericula intendantur, formidines opponantur.

Periculum iudicij. Cicero de Arusp.responsis, Itaque hominem furentem, exultantémque continui, simul ac periculum iudicij intendi: duobus inceptis verbis omnem impetum gladiatoris, ferocitátemque compressi.

Se ad firmitatem. Cicero 2. Tusculanarum, Nec verò vnquam ne ingemiscit quidem vir fortis ac sapiés, nisi forte vt se intendat ad firmitatem.

Acrius se ad aliquid intendere. Quintil.lib 4.cap.4.

Se aduersarium in aliquem. Cælius ad Ciceronem, lib.8.4, In cuitandis iis consiliis, qui se intenderant aduersarios in eius Tribunatum. Id est, qui se acriter exhibuerant, & non obscurè ostenderant se aduersarios.

Intendere se animus dicitur in multa. Quintil.lib.10.cap.3.

Se in rem. Quintil.lib.4.cap.1.

Acriter se in illud tenue discrimen grammaticus intendat. Quintil.lib.1.cap.5.

Se esse illum. Terent.Eunuch.1.3.

Nisi illa fortè, quæ olim periit paruula

Soror, hanc se intendit esse, vt est audacia. Id est nititur, conatur se assimulare illam esse quam dicunt.

Sensus ad res percipiendas. Cic.4.Acad.

Vela. Virg.3 Æneid.

Intendere vera, adgerere falsa. Tacit.lib 2.

Vim rebus. Quintil.lib 10.cap.7.

Vim præfecturæ modicam antea, intendit. Tacit.lib.4.

¶Intendere, Obiicere. cui contrarium est Depellere. Quintil.lib. 5.cap.4, Nec inuenitur ex his vlla, in qua non laudare aut vituperare, intendere quid vel depellere debeamus.

¶Intendere, Tendere aliquò. Terent.And.2.c,

Sed vbi quæram? aut quò nunc primum intendam? c. cessas alloqui?

¶Intendit petere Apuliã. Liu.7.bell. Pun. Numidis paucis, qui in vallo portisque se ostenderent, relictis, profectus Apuliam petere intendit. Id est, in Apuliam pergit.

¶Intendere, Augere. Celsus. Atque hæc ipsa & intendi & leniri possunt. Tacit.lib 2, Languescet alioqui industria, intendetur socordia. Hic Intendere & Languescere opponuntur.

¶Intendere, Aduersari, Contra tendere. Cicero ad Lentulum, epistol.c. Proxima erat Hortensij sententia, cui Lupus Tribunus plebis, quòd ipse de Pompeio retulisset, intendere cœpit. Id est valde repugnare, & quasi aduersando insistere, aut instare.

¶Intendere vincula collo, pro Ligare. Virg.c. Æneid. Seruius.

Intendere locum sertis: Circumligare serta per aliquem locum, honoris & decoris gratia. Virg.4. Æneidos,

Intenditque locum sertis. Seruius, Intendit, ligat: vt

-& stupea vincula collo

Intendunt. Et est hypallage, pro Intendit serta per locum.

Intendens, Participium { [illegible] } siue Nomen ex participio. Liuius 2. ab Vrbe, Quò quum primis se intendentibus tenebris peruenissent, pergunt inde Collatiam.

Intensus, siue Intentus { [illegible] } Participium, siue Nomen ex participio, Porrectus. Cicero 3.de Oratore, Voces, vt chordæ sunt intentæ.

Intentus animus. Cic.4. Tusc Enitar quidem, sed intento opus est animo, ne omnia dilabantur, si vnum aliquod effugerit.

Intentus cogitatione animus & cura. Cicero 2 de Orat. Peruoluatur animus, vt se penitus insinuet in causam, si fit cura & cogitatione intentus. diligentia est.

Intentus arcus. Plinius libro 8.cap.8, Intentos ingentes arcus defigunt humi.

Brachia intenta remis. Virg.5 Æneid.

Cithara omnibus neruis intenta. Quintil.lib 2.cap.8.

Intentissima cura, Diligens & attentissima. Quintil.lib.10.cap.2.

Intentior custodia. Liu.9 bel. Maced. Vt intentiore eum custodia asseruarent.

Intentus & infestus exercitus. Salust.in Iugurth. Deinde ipse paucis diebus intento atque infesto exercitu in Numidiam procedit.

Labor intentus. Ouid.1.de Ponto, eleg.6.

Mens intenta malis. Ouid 4. Trist.eleg.1.

Intentis oculis contemplari: Hoc est defixis. Cic.pro Flacco.

Oculos intentos voluens. Virg.7. Æneid.

Intentis alimentorum pretiis. Tacit lib.17. Hoc est auctis.

Intentus sermo, Vehemẽs, altus, & qui voce altiore & admodum intẽta fit. Cic.1.de Orat. Multiq; oratores fuerunt, &c. qui omnia sermone conficerent paulo intentiore: nunquam lateribus aut clamore contenderent.

Intenta tela in patriam, Id est tendentia. Cicero de Prouinciis Consularibus.

Hærent intenti vultus. Silius lib.3.

¶Intentus, pro Attento & diligenti. Liu 3.ab Vrbe, Operi certè, id quod couster, agresti intentus, &c.

Intenti expectant signum. Virg 5. Æneid.

Intentus ad. Cic.10.Philipp. Quanuis enim intentus animus tuus sit, C Pansa, sicut est, ad fortissimum virum & omnium clarissimum liberandum, &c.

Ad curas intentus. Tacit.lib.20, Nomen sedémque Cæsaris Domitianus acceperat, nondum ad curas intentus.

Intentus in. Liuius 4.ab Vrbe. Qui postquam intentos homines in euentum periculi alieni, pro se incautos, neglectis vigiliis stationibúsque est adortus, &c. Sic intenta mens in imagines, Cicero 1.de Nat.deorum.

Intentus aliquo negotio. Salust.in Catil. Verùm enimuero, is mihi viuere demum atque frui anima videtur, qui aliquo negotio intentus, præclari facinoris, aut artis bonæ famam quærit.

Paci intentus. Lucan.lib.3.

Intentus, huius intentus { [illegible] } pro intentione & expansione: vt Intentus palmarum, cuiusmodi fieri videmus in seditione & discordia, aut reclamatione alicuius turbæ: cuius non solùm voces, sed etiam manus contentæ conspiciuntur in eum quem explodere & eiicere cupiunt. Cic pro Sextio, Voces quidem & palmarum intentus, & maledictorum clamorem omnes profuderunt.

Intensio, siue Intentio, Verbale { [illegible] } Extensio. Colum lib.6. cap.6, Cruditatis signa sunt crebri ructus, ac ventris sonitus, fastidia cibi, neruorum intentio, hebetes oculi.

Intentio corporis. Cic.2. Tuscul

Intentio vocis, Quæ & vociferatio dici potest, cui Remissio vocis opponitur. Quintil.lib.1.cap.17.

Intentio & Remissio animi, contraria. Cic.2. Tusc. Vt onera contentis corporibus facilius feruntur, remissis opprimunt: simillimè animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum: remissione autem sic vrgetur, vt se nequeat extollere.

Intentio lusus. Liu.4.ab Vrbe.

¶Intentio, Voluntas. Quintil.lib.7.cap.6, Est enim duplex eius disceptationis conditio: quòd aut intentio, aut præscriptio habet controuersiam.

¶Intentio, Mens, animus, phantasia: est animaduersio & diligentia qua animus ad quod intenditur, dirigitur. Plin.iun.lib 2.epist 5.ad Lupercum, Rogo intentionem scribẽtis accommodes. Quintil.lib. 8.cap.1, Acris iudicis intentio.

Silentium intentiorum. Quintil.lib.4 cap.2.

Diuidere animi intentionem. Quintil.lib.1.cap.2.

Intentio operis, Propositio & deliberatio siue conceptio. Quintil. lib.10.cap.3.

¶Intentio, Diligentia. Plin.epist.10.lib.c, Vt tantum curæ intentionísque suscipere & possint & velint.

Perpetua discentis intentio. Quintil.lib.1 cap.2.

¶Intentio, Animaduersio & considderatio intenta. Quintilianus lib.8.cap.c, Nec sit tam longus sermo, vt eum non prosequi possit intentio.

Laxare intentionem, Id est remittere. Plinius iunior lib.4 epistul. 13. ad Cornel. Tacitum, Ipse paucalis adhuc diebus in Tusculano commorabor, vt opusculum quod est in manibus, absoluam. Vereor enim ne si hanc intentionem iam in fine laxauero, ægrè resumam.

Audit discipula intentione magna, & reddit. Plinius lib.10.cap.29. de philomela.

Recens audientium intentio. Quintil.lib.4.cap.1.

Intentione diligenti notare. Plin.lib.9 cap.59. Id est Diligenter obseruare.

Accommodare intentionem, Vide ACCOMMODO.

¶Intentio apud Oratores, Oratio crimen delictúmve alicui obiiciens. Quintil.lib.3.cap.11, Officiis constat duobus, intentionis & depulsionis. Cic.2.de Inuent.

Remittere intentionem iudicis. Quintil.lib.4.cap.1.

Nonnulli obseruant, vt intensio per s scribatur, quum extẽsionem & porrectionem, & etiam diligentiam significat: Intentio autem, per t, quum animaduersionem: quum tamen perinde sit, & confundatur vt plurimum hæc differentia.

Intentè, intentius, intentissimè { [illegible] } Aduerbium, Diligenter, & cũ cura & animaduersione diligenti. Plin.epist. 4. Non me hercule tam mea sunt, quæ mea sunt, quàm quæ tua: hoc tamẽ differunt, quòd solicitius & intentius tui me, quàm mei excipiunt.

Audire aliquem intentè, ac modestè. Quintil.lib.2.cap.2.

Intentius se excusare. Tacit.lib.3, Tum audita amborum verba, intentius excusante se Lepido, &c.

Intento, intentas { [illegible] } intentare, Frequentatiuum. Frequentius porrigere, & extendere significat: vt Intentare manus in aliquem. Liu.3.ab Vrbe. Virginius intentans in Appium manus, Icilio, inquit, Appi, non tibi, filiam despondi.

Intentare manus alicui, pro Inuehere, in malum. Hirt.6.bel.Hisp. Eum qui legatos iugulasset, lapidare, & ei manus intentatas cœperunt.

Voces alicui intentare. Tacit.lib.1.

Intentare aliquid alicui. Cic. pro Rosc.Amer. Explicet suum volumen illud, quod ei planum facere possum Erucium conscripsisse, quod ante illum Sext.Roscio intentasse, & meditatum esse, se omnia illa pro testimonio esse dicturum.

Intentare, significat etiam Minari. Virg.1. Æneidos,

Præsentémque viris intentant omnia mortem.

Intentare & minari. Cic 5. Tuscul.

Actionem intentare. Vlpianus in l.3.§.Si filius. D. Quod quisque iuris, &c. In iis actionibus, quas ex persona eius intento. Sic habet Haloander. Pandect. Florent. legunt intendo.

Intentare arma Latinis. Liu 6.ab Vrbe, Sic, Sicam intentare. Cic. pro Milone.

Crimen inuicem intentant. Quintilianus libro 3. capite 10. Vide SAVCCAM.

Faces intentat Tisiphone. Stat.11. Thebaid.

Periculum intentare, Vide PERICVLVM.

Intentare imperium Romanum, pro Denuntiare periculum ab imperio Romano, seu vindictam. Liu.lib.2.Decad.5.

Intentatio,

Intentatio, Verbale. Senec. 2. de Ira, cap. 4. Ne nos oscitatio aliena sollicitet, nec oculi ad intentationẽ subitam digitorum comprimantur. Id est, comminationem.

Intentatus, Participium { προτεινόμενος } vt Intentati gladij. Liuius 9. ab Vrbe, Gladij etiam plerisque intentati, & vulnerati quidam, necatíque.

Intentatus, Particip'um sine verbo, à tento tentas { ἀπείρατος } Non tentatus, hoc est non expertus. Virgil. 10. Æneidos,

-hæc intentata manebat

Sors rerum. Martial. lib 2. 14,

Nil intentatum Selius, nil linquit inausum.

Nil intentatum nostri liquere poetæ. Horat. de Arte.

Intentatus & nouus amicus. Cic. de Amicit. Nemo est qui non quocum consueuit, libentius vtatur, quàm intentato & nouo. Quod ex vetusto codice legimus, nemo est qui non eo quo consueuit, libentius vtatur, quam intractato & nouo.

Intepeo, intepes, pen. cor. intepui { χλιαίνομαι } intepêre, siue Intepesco, intepescis, intepéscere, Incalescere, vel tepidam fieri. Propert. lib. 4. eleg. 1,

Et lacus æstiuis intepet Vmber aquis.

Comæ intepuere radiis. Ouid. 5. Fast.

Strata intepuere tuis membris. Ouid. epist. 10.

Inter, Præpositio { μεταξὺ } accusatiuo casui seruiens, ferè significat aliquorum medium: vt Inter te & me est murus.

Inter alias, Id est plus cæteris. Plaut. Pœnulo. 18,

Sicut hodie nos inter alias præstitimus pulchritudine. Plin. lib. 13. cap. 2, Inter omnes. Liu. 6. bel. Pun. Inter cæteras.

Inter agendum, Id est dum agis. Virg. eclog. 9. Seruius.

Inter cæsa & porrecta, Vide C A E D O.

Inter causas. Celsus, Estque inter causas timoris, si sensus in vulnere rodentium non est. Id est, causa est vna timoris.

Inter cœnam, pro In cœna, vel Tempore cœnæ. Cicero 2. Philipp. Si hoc tibi inter cœnam in tuis immanibus illis poculis hoc tibi accidisset. Idem Trebatio, libro 7. 23, Illuseras heri inter scyphus quod dixeram.

Inter conuiuium, pro In conuiuio. Sueton. in Galba. cap. 4.

Inter tot dies, Inter tot annos, A tot diebus, à tot annis. Plautus Trucul. 13. Cic. pro Lege Manilia, Quare nolite dubitare, quin huic vni credatis omnia, qui inter annos tot vnus inuentus sit, quem socij in vrbes suas cum exercitu venisse gaudeant.

Inter hæc, pro Interea. Liu. 4. bel. Pun.

Inter homines esse. Cic. 1. Tuscul. Abiit ad deos Hercules, nunquã abiisset, nisi quum inter homines esset, eam sibi viam muniuisset.

Inter illud gaudium repentè mortuus est. Gell. lib. 3. cap. 15.

Inter initia principatus, Inter initia belli: Hoc est, dum bellum inciperet, dum princeps creatus esset, In initio. Plinius epist. 249. Plinius lib. 7. cap. 3.

Inter initia, Primis diebus, primis annis, primo tempore. Plin. lib. 11. cap. 48. Hac de causa inter initia pasci, nisi submissis genibus non possunt. Columel. lib. 2. cap. 11.

Inter ista: Id est, cum hoc, vel præterea. Plin. epist. 307, Gabinum Bassum domine præfectum oræ Ponti integrum, probum, industriũ, atque inter ista reuerentissimum mei, expertus, &c.

Inter manus. Cic. 7. Verr. Itaque erant exitus eiusmodi, vt alius inter manus è conuiuio tanquam è prælio auferretur.

Inter moras, Interea temporis. Plin. lib. 9 ad Quadratũ, epist. 190. Inter moras, Consul citatis omnibus, & peracta discessione, mittit Senatum.

Inter nos concertatio comparata iniquè. Terent. Adelph. 2. 2.

Nósque inter nos esse complexos narrabat. Cic. 1. de Diuinat.

Inter nos dictum sit. Terent. Adelph. 5. 3. Cic. ad Atticum, lib. 2. 19, Serapionis librum ad me misisti: ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millesimam partem vix intelligo.

Inter nos ludamus. Plaut. Sticho, 14.

Inter nos sordemus alteri. Plaut. Trucul. 8.

Inter opus. Tibullus lib. 2. eleg. 7,

Crura sonant ferro, sed canit inter opus.

Inter paucos. Liuius Decad 3. lib. 2. Hæc est nobilis ad Trasymenum pugna, atque inter paucas memorata Populi Romani clades.

Inter paucos dies. Liu. 3. bell. Pun. Vetus exemplar habet intra paucos dies.

Inter pœnam gratulari. Suet. in Tiberio Cæsare, cap. 60.

Inter præcipua seculi ornamenta. Plin. epist. 165.

Inter primas. Plin. lib. 11. cap. 1.

Inter eam istam agendam. Plaut. Cistel. 10.

Inter se fallaciam fingunt. Terent. And. 1. 3.

Inter se amant. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 19, Valent pueri, studiosè discunt, & nos & inter se amant.

Inter sese fabulantur. Plaut. Epid. 5.

Inter se amplexari. Plaut. Milite, 22.

Inter se iurare, pro Coniurare, Vide I V R O.

Inter se loqui. Cic. 2. Verr. Sic honestissimi homines inter se & mecum loquebantur, Vide L O Q V E inter.

Inter se distantes ternis pedibus. Columel. lib. 5. cap. 6.

Inter se ne coniungant, curato. Colum. lib. 5. cap. 10.

Inter se dissimiles. Quintil. lib. 9 cap. 4.

Inter se cornibus pugnant. Varro 2. de Re rust. cap. 3.

Inter se foliis strepitant. Virg. 1. Georg. de coruis.

Inter spem metúmque tot populos suspensos animi habetis. Liu. 8. ab Vrbe.

Inter tempus. Liu. 1. ab Vrbe, Quum inter omne tempus pater, vultúsque & os eius, spectaculo esset, &c.

Inter triennium continuum. Plaut. Sticho, 4.

Inter vias aliquid agere, Inter ambulandum, vel in ipsis publicis viis. Terent. Eunuch. 4. 2.

Inter viam, Idem. Cic. Attic. lib. 4. epist. 3. non procul à fine, Si se inter viam obtulerit, occisum iri ab ipso Milone video. De Clodio loquitur.

Inter vinũ, Id est inter bibendum. Horat. 1. epist. 7.

Inter vos bene dicatis. Plaut. Milite. 20.

Vobis inter vos coniuncta voluntas. Cic. 5. Verr.

Inter ipsos mutuò. Quintil. lib. 10. cap. 2.

¶Inter, Inuicem. Virg. 11. Æneidos,

Conuersique oculos inter se, atque ora tenebant.

¶Inter, In medio. Gellius lib. 13. cap. 16, Inter os & offam. Quod in prouerbium abiit de re quæ præter spem euenire dicitur. Quale est etiam illud, Multa cadunt inter calicem, supremáque labra. Gellius ibidem.

¶Inter falcarios, pro Illuc vbi sunt falcarij. Cic. 1. in Catil. Dico te priori nocte venisse inter falcarios (non agam obscurè) in M. Leccæ domum.

¶Inter, postpositum suo casui. Cic. de Amicit. Quæ si quos inter societas aut est, aut fuit, aut futura est, &c. Liu. lib. 8 Decad 3, Quos inter belli causa esset.

¶Bonis inter bonos necessaria amicitia. Cic. de Amicit.

Interalbico, interalbicas, pen. corr. { ὑπολευκαίνομαι } interalbicâre, Ad album colorem tendere, & ad album accedere. Plin. lib 37 cap. 10, Leucochrysus fit chrysolitho interalbicante.

INTERAMNIA { Ἰντεράμνια } Ptolemæo lib. 3 cap. 1, Prægutiorum ciuitas in Italia. Vulgò *Teramum*.

Interanea, interaneorum, plur. num. n. g. { ἔντερα } Ab intra fit: & significat intestinum, quòd intra corpus conditum sit. Plin. Medelæ sunt innumeræ ad interanea. Colum. lib 9 cap. 14, Quidam exempta interaneis necatas aues intus includunt, quæ tempore hyberno plumis suis delitescentibus apibus præbent teporem.

Adaperies interanea, Vide A D A P E R I O.

Interaresco, interarescis { ἀποξηραίνομαι } interaréscere. Cic. 5. Tusc. Nihil enim interarescere, nihil extingui, nihil cadere debet eorum in quibus vita beata consistit. Alij legunt inueterascere.

Interbibo, interbibis, penult. corr. interbibi, interbibitum, pen. corr. { ἐκπίνω } interbíbere, Totum bibere, vel penitus exhaurire. Plaut. Aulul. 20,

-præterea tibicinam,

Quæ mihi interbibere sola, si vino scateat,

Corinthiensem fontem Pyrenen potest. Significant enim hæc verba penitus quid fieri, inquit Donatus.

Interbito, interbitas { ἐπιγίγνομαι } interbitâre, Interuenire. Verbum antiquum, compositum ab inter, & verbo frequentatiuo Ito, itas, interposita litera b, causa euphoniæ. Plaut. Mostel. 15,

Hic ego tibi præsidebo, ne vlla interbitet quæstio.

Intercalo, intercalas, pen. corr. { ἐμβάλλω, παρεμβάλλω } intercalâre, Interserere, seu interponere. Cato cap. 150, Si ingei celatum erit Calend. Maias, agros a x x. ne amplius promittat. Cic. ad Atticum, lib. 5 96, Memento curare per te & per omnes nostros, in primis per Hortensium, vt annus noster maneat suo statu, nequid noui decernatur. Hoc tibi ita mando, vt dubitem, an etiam te rogem, vt pugnes ne intercaletur. Id est, ne interponatur nouus annus.

¶Intercalare, Differre. Liu. 9. ab Vrbe, Sed si me audiatis, prius quàm dedantur, hic in comitio virgis cæsos, hanc iam vt intercalatæ pœnæ vsuram habeant. Hæc Budæus.

Intercalaris, & hoc intercalare, pen. prod. { ἐμβόλιμος } Quod interseritur, vt Mensis Februarius, intercalaris dicitur, quòd ei dies vnus interseritur. Diésq; ipse insititius, intercalaris Latinè dicitur, & Græcè ἐμβόλιμος, atque etiã ἐμβολισμαῖος eadem ratione: & ἐμβολισμὸς intercalatio. Cels. D. De verborum & rerum significatione. l. Quum bis sexto, Nam id biduum pro vno die habetur, & posterior dies intercalatur, non prior. Sensus huius loci est, Etiamsi bissextili anno & intercalari die natus est minor, id est sexto Calend. Martij, qui dies est quartus & vicesimus Februarij, nihilominus maiorem censeri anno quinto & vicesimo, eodem die & momento: quippe sextus dies Calendarum pro vno die cedit. Posterior enim dies Calendarum intercalatur, id est posterior dies bidui (quod biduum pro sexto die Calendarum cedit) intercalari, inserique fingitur, non prior, sitque cum priore in vnum diem confundi. Ex Budæo. De intercalatione vide Petrum Nannium lib. 5. Symmicticon, & libros doctorum hominum scriptos de correctione anni.

Intercalaris annus, quem Bissextilem dicimus. Plinius libro 2. cap. 47, Omnium quidem (si libeat obseruare minimos ambitus) redire easdem vices quadriennio exacto, Eudoxus putat, non ventorum modò, verùm & reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustri eius semper intercalari anno Caniculæ ortu. Budæus.

Intercalaris dies. Plin. lib. 2. cap. 8.

Intercalaris mensis, Macrobio dictus, non modò is qui intercalatur, sed etiam in quo intercalatur.

Intercalares Calendæ. Cic. pro Quintio, Dic Neui diem. Ante v. Calendas intercalares. Bene agis. Idem ad Ligarium, lib. 6. 14. Ego idem tamen quum ad quintum Calendas intercalares priores rogatu fratrum tuorum venissem mane ad Cæsarem. Calendas Martias, vt opinor significauit. Omni enim intercalationi, inquit Macrobius, lib. 1. Saturn. cap. 13. mensis Februarius deputatus est, quoniam is vltimus anni erat. Budæus. Locus tamẽ hic variè legitur, ab aliis Ad 11. Calẽd. ab aliis ad v. Vide Sebastianum Corradũ, & Ameipachium.

Intercalares versus, inquit Seruius, vocantur qui frequenter in poemate interponuntur: vt apud Virgilium 8. ecloga,

Ducite ab Vrbe domum mea carmina, ducite Daphnim. In rhythmicis autem lusiunculis, quas *balladas* nostri vocant, sunt huiusmodi clausulæ sæpius repetitæ. Budæus.

Intercalarius, Adiectiuum { ἐμβολισμαῖος } Idem quod Intercalaris. Liu. de L. Scipione, libro 7. bell. Maced. Triumphauit mense intercalario pridie Calendas Martias. Cicero 4. Verr. Tunc Cephaleditani decreuerunt intercalarium quadraginta quinque dies longum,

vt reliqui menses in suam rationem reuerterentur. Budæus.

Intercalarij quadrantes diei & noctis. Plin. lib. 18 cap. 25.

Intercapedo, pen. prod. intercapedinis, f. g. ([illegible]) Est tempus interceptum, inquit Festus: quasi scilicet mora est ad capiendum: Interuallum. Cic. filius ad Tironem, lib. 16. 21, Itaque me iam non pœnitebat intercapedinem scribendi fecisse. Sueton. in Octauio, cap. 38, Equitum turmas frequenter recognouit post longam intercapedinẽ, reducto more transuectionis.

Intercapedo molestiæ. Cicero 1 de Finibus, Alij audaces, proterui, idem intemperantes & ignaui, nunquam in sententia permanentes: quas ob causas in eorum vita nulla est intercapedo molestiæ. Id est cessatio, inquit Budæus.

Intercedo, intercedis, pen. prod. intercessi, intercessum ([illegible]) intercédere, Medium esse: & tam de loco & de tempore, quàm de alia re quacunque dicitur. Cæsar 5. bell. Gall. Longius prosequi vetuit, quòd syluæ, paludésque intercedebant.

Intercessit annus. Cic. 2. de Finib. Ne id quidem, nisi quum multa annorum intercesserint millia, et omnium siderum eodem vnde profecta sint, fiat ad vnum tempus conuersio.

Intercessit dies, vel nox. Cicero pro Cluentio, Dies vndecim decem intercesserant, quum ille alter filius infans necatur. Hoc est, nondum præterierant decem dies. Idem 4. Verr. Vna nox intercesserat, quum iste Dorotheum sic diligebat, vt diceres omnia inter eos esse communia. Idem 1. in Catilinam, Nox nulla intercessit. Id est, eo ipso die.

Intercedit spatium, dum, Cæsar 1. bel. Gall. Tamen spatium intercedere posset, dum milites, quos imperauerat, conuenirent, legatis respondit, &c.

Intercessit ægritudo huic gaudio, hoc est interuenit. Terentius And. 5. 5,

-nam mihi immortalitas
Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit.

Intercessit casus, aut dissensio in Reip. partibus. Cæsar 1. bel. Ciuil. Quòd sæpe in bello paruis momentis magni casus intercedirẽt. Cic. de Amicit. Sin autem morum aut studiorum commutatio quædam (vt fieri solet) facta erit, aut in Reipub. partibus dissensio intercesserit, &c.

Contractus intercedit. Modest. in l. Cum etiosẽ D. De pignorib.

Intercedit familiaritas. Teren. Phorm. 4. 1,

Tacebit dum intercedet familiaritas.

¶ Intercedit illi tecum amicitia. Intercedit tibi cum illo affinitas, Intercedit tibi mecum necessitudo: Hoc est, amicitia, affinitas, necessitudo inter nos est media quædam quæ nos cõciliat. Hæc Valla lib. 3. Cic. 1. Verr. Si aut hoc a me Siculi non petissent, aut mihi cum Siculis causa tantæ necessitudinis non intercederet, &c.

Intercessit ratio cum. Cic. pro Rosc. Comœdo, Si alia de causa, quæ tamen tibi cum illo intercesserat? nulla. addictus erat tibi? non. frustra tempus contero, &c.

Intercedit inimicitia, vel simultas cum. Cæsar 2. bel. Ciuil. Huic & paternum hospitiũ cum Pompeio, & simultas cum Curione intercedebat, quòd Tribunus plebis legem promulgauerat, &c. Liuius 8. bel. Maced. Tribunus pleb. is eo tempore T. Sempronius Gracchus erat, cui inimicitia cum P. Scipione intercedebat.

Intercedit ius ciuile cum genere humano. Cicero 3. de Finibus, Quoniam quæ ea natura esset hominis, vt cum genere humano quasi ciuile ius intercederet: qui id conseruaret, eum iustum. qui migraret, iniustum fore.

¶ Intercedere contra aliquem, Obstare, obesse. Plin. lib. 32. cap. 6, de echineide pisce.

Imaginibus intercedere, pro Obstare imaginibus, & prohibere, per metaphoram. Tacit. in vita Agricolæ.

¶ Intercedere pro alio, hoc est Fidem suam interponere, spondere. Cic. 2. Philipp. Filius se ad pedes meos prosternens, lacrymans, te mihi commendabat, orabat vt te contra suum patrem, si sestertium sexagies peteret, defenderem: tantum enim pro te intercessisse dicebat. Budæus.

¶ Intercedere, pro Extare. Cicero ad Lentulum, libro 1. 9. Nullum meum minimum dictum, non modò factum pro Cæsare intercessit, quod ille non illustri gratia exceperit. Idem libro 2. 2. Budæus.

¶ Tribuni intercesserunt, Scipio intercessit, Cato intercessit: hoc est In mediũ se verbis, aut vi opposuit. Hæc Valla lib. 3. Propriè Tribunorũ erat intercedere. Cæsar 1. bel. Ciuil. Intercedit M. Antonius, Q. Cassius Trib. pleb. Cic. ad Atticum, lib. 1. 18, Qui dum veritus est ne Fusius ei legi intercederet, &c.

Intercedit Tribunus plebis sententiæ, quum opponit se, & sic prohibet nequid statuatur. Liu. lib. 8 Decad. 4.

Intercessum est authoritati. Cicero ad Lentulum, libro 1. 7, Eáque quæ de ea causa scripta est authoritas (cui scis intercessum esse, vt nequis omnino regem duceret) tantam vim habet.

Huic intercedunt frequenter. Cic. ad Atticum, lib. 1. 14.

¶ Intercedere per vim ac dolum, quo minus aliquid fiat. Papinian. in l. Verum. D. Si quis aliquem testa. prohibet.

¶ Intercedere, pro Inhibere, & coercere posuit Gellius, Ne sibi (rogat) intercedamus, quo minus suapte potestate vti liceat.

Intercessio, intercessionis, Verbale ([illegible]) Quam vulgò *oppositionem* vocamus. Cæsar 1. bell. Ciuil. Refertur statim de intercessione Tribunorum. Cicero ad Atticum, lib. 1. 2, Putamus enim vtile esse, te aliquando iam rem transigere: mea intercessio parata & est, & fuit. Propriè intercessio, Tribunorum erat. Nam vt Gellius docet lib. 13. cap. 13. Tribuni plebis antiquitus creati videntur non iuri dicundo, nec causis querelisque de absentibus noscendis, sed intercessionibus faciendis quibus præsentes fuissent, vt iniuria quæ coram fieret, arceretur. Cic. 2. Philipp. Quum auspicia Augur, intercessionem Consul sustulisses.

Abijcere intercessionem, Vide ABIICIO.

Intercessioni cedere, vel prouocationi, Id est non procedere vltra, & admittere oppositionem. Budæus.

Intercessor, huius intercessoris ([illegible]) Is est quem *oppositorem* vulgus vocat. Cicero libro 3 de Legib. Parère iubet intercessori, quo nihil præstantius: impedire enim bonam rem melius, quàm concedi malam. Ibidem, Intercessor rei malæ salutaris ciuis esto.

Abijcere intercessorem. Cic. ad Plancum, lib. 10. 12, Hunc quemadmodum fregerim, quantáque contentione Titium intercessorem abiecerim.

¶ Intercessor, pro Internuncio seu interprete in pecunia mutuò accipienda Senec. epist. 120.

Interceptio, Interceptor, Interceptus, Vide INTERCIPIO.

Intercido, intercidis, intercidi, intercisum, pen. prod. ([illegible]) intercídere, Ex inter & cædo compositum, Per medium secare. Cæsar lib. 2, Vt si possent, castellum, cui præerat Titurius Quintus legatus, expugnarent, pontémque intercíderent. Plinius epistol. 108. libro 6, Corrupto enim scribæ seruo interceperat commentarios, intercideràtque.

Ædes vicinas intercidere arcendi incendij gratia. Vlpian. in l. Si quis fumo. D. Ad leg. Aquil.

Rationes alicuius intercidere. Vlpianus in l. 1. in fine. D. De seruo corrupto, Vel si actori suasit, siue verbis, siue pretio, vt rationes dominicas intercideret, vel adulteraret: vel etiam vt rationem sibi commissam turbaret.

Intercidere venas. Plin. lib. 11. cap 37.

Intercisus, pen. prod. Particip. ([illegible]) Vnde Intercisa hostia, apud Macrobium 1 Saturn. hoc est dissecta.

Dies intercisi. Claud. 5. Paneg.

Intercisæ pactiones, Hoc est abruptæ, & non integræ. Cicero in Parad. Qui tuas mercedum pactiones in patrocinijs intercisas,

Intercisi dies. Deorum, hominúmque communes. hi in se, non in alia diuiduntur. Illorum enim dierum quibusdam horis fas est, quibusdam fas non est ius dicere. Nam quum hostia cæditur, fari nefas est: inter cæsa & porrecta, fari licet. Macrobius libro 1. Saturn. capite 16.

Intercisio, Verbale ([illegible]) vt Intercisio stomachi, apud Plin. lib. 20. cap. 14. quam Dioscorides lib. 3 cap. 26 [illegible], id est morsus & erosiones stomachi vocat.

Intercise, pen. prod. Aduerbium ([illegible]) Sectim & per incisiones. Cic. in Partit. Inuertatur ordo, & idẽ quasi sursum versus retroque dicatur, deinde idem intercisè atque permistè.

Intercido, intercidis, intercidi, pen. corr. intercasum ([illegible]) intercídere, Ex inter & cado, Inter hæc, siue inter illa, aut ista, siue inter ea, deficere ac perire. Plin. lib. 9. cap. 51, Excludunt quinquagesimo die, è quibus multa propter numerum intercidunt.

Perire & intercidere. Cic. pro Deiotaro, De Domino dixit versum Græcum eadem sententia qua etiam nos habemus Latinum, Pereant amici, dum vnà inimici intercidant.

Exarere & Intercidere, contraria. Plin. lib 35 cap. 8.

Intercidit actio. Papin. in l. Si bona fide. D. De petit. hæred. Si periculum erit ne inter moras actiones intercidant.

Intercidit gratia beneficij. Senec. de Benefic. lib. 3 cap. 1.

Honos intercidet æuo. Sil. lib. 3.

Intercidit legatum Modestin. in l. Legatum D. De capite minutis, Morte quidem legatarij legatum intercidit, capitis tamen diminutione interueniente perseuerat.

Libertas intercidit. Id est perit. Vlpian. in l. Si debitor. §. vlt. D. De fideicommiss. libertatib.

Intercidit memoria Liu. 2. ab Vrbe.

Nomen longis intercidit annis. Ouid 2. Fast.

Obsides interciderunt. Vlpian. in l. 1. D. ad l. Iuliam maiest.

Quod si interciderit tibi nunc aliquid, Id est si oblitus fueris aliquid. Horat. 2. Serm. sat 4.

¶ Intercidere, pro Cadere. Liu. 3. ab Vrbe, Quod intercidit, sparsum ita iacuisse per aliquot dies, vt nihil odor mutaret.

Intercino, intercinis, pen. corr. intercinui, intercentum ([illegible]) intercínere, Inter aliquid agendum canere.

Intercinere, per translationem dixit Horatius in Arte,

-neu quid medios intercinat actus,
Quod non proposito conducat, & hæreat aptè. Id est, nihil scribat, quod non ad propositum faciat.

Intercinctus, Participium ab Intercingo. Plin. lib 37. cap. 10, Candore intercincto variis coloribus. Gelenius legit intersincto. Idem lib. 36 cap. 8, Thebaicus intercinctus aureis guttis, inuenitur in Africæ parte Ægypto adscriptæ.

Intercise, Intercisio, Intercisus, Vide INTERCIDO.

Intercipio, intercipis, pen. cor. intercepi, interceptum ([illegible]) intercipere, Aliquem inter aliquid agendũ occupare, inquit Sipontinus. Cæs. 5. bel. Gal. Repentino equitum interuentu interciperentur.

Intercipere aliquid. Cic. pro Cluent. Id quum daretur in mulso, Balbutium quendam eius familiarem intercepisse, bibisset statimque esse mortuum.

Iter intercipere. Liu. 6 ab Vrbe.

Librum intercipere. Quintil. in Procem. lib. 1.

Regnum intercipere. Plin. de Viris illust.

Intercipere literas, Interea dum perferuntur, occupare & reserare, insciis illis ad quos mittuntur. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24, Ego ad te, ne hæc quidem scribo, quæ palàm in Repub. turbãtur, ne cuiusquam animum meæ literæ interceptæ offendant.

Intercipit obliuio aliquem. Plin. in Paneg.

Res alicuius intercipere. Ouid. 9. Metam.

Sermonem medium intercipere, Interpellare. Quintil lib 6. cap. 4.

Victoriam intercipere alieno labore quæsitam Plin. de Viris illust.

¶ Intercipere, Furtum capere, inquit Donatus. Teren. Eunuch. 1. 1,

Nam quod nos capere oportet, hæc intercipit.
Interceptus mortalitate tex, Præuentus, præpeditus. Plin. epist. 158. Sic Intercipi morbo, Colum. lib. 9. cap. 3.

Interceptio, Verbale {[illegible]} Cic. pro Cluentio, Per quem porrò datum? vnde sumptum? quæ deinde interceptio poculi?

Interceptor, Aliud verbale {[illegible]} Liu. 4. ab Vrbe, Prædæ interceptorem fraudatorémque etiam malam minari militibus?
Interceptor litis alienæ. Liu. 3. ab Vrbe, Clarum hoc fore imagine Scaptij Pop. Rom. quadruplatoris & interceptoris litis alienæ personam laturum?

Intercludo, intercludis, interclusi, interclusum, penult. prod. {[illegible]} intercludere, Ab iter & cludo, u interiecta litera, euphoniæ causa. Iter impedire, quasi iter cludere, inquit Valla lib 5 cap. 69. Cic. ad Terent. lib 14 14, Etiam illud metuo, ne iam intercludamini, vt quum velitis exire, non liceat.
Intercludere, Impedire. Virgil. 2. Æneidos,
-sæpe illos aspera Ponti
Interclusit hyems, & terruit Auster euntes.
Aditum intercludere, Vide Aditus in u D I O.
Aditus ad aliquem intercludere. Cic pro Rosc. Amer.
Adnotum inimicorum intercludere corporibus suis. Cicero in Paradoxis.
Animam intercludere. Tacit. lib. 5, Interclusa anima, creditus est mortalitatem explesse.
Anima interclusa nimia ab dulcedine aquarum. Lucret. lib 6.
Commeatum inimicis intercludere, Impedire, & itinera obsidere, ne inimicis commeatus possit deferri. Plaut. Milit. 5. Author ad Herennium, lib 1.
Intercludere inimicos commeatibus. Cæs 3. bel. Gall. In consuetudine Populi Romani loca capere, castra munire, commeatibus intercludere insistunt.
Intercludere aliquem commeatu, & frumento. Cæsar 1. bel. Gall. Eo consilio vti frumento commeatúque, qui ex Sequanis & Heduis supportaretur, Cæsarem intercluderet.
Intercludi frumentaria. Cæs. 1 bel. Gall.
Fugam intercludere, Iter occupare, per quod inimici fugam arripere possent. Cic. ad Atticum, lib 7 138, At illum inire nuntiant, iam iámque adesse, non vt manum conferat (quicum enim?) sed vt fugam intercludat.
Hostes intercludere ab oppido & ponte, & commeatu omni. Cæs. 2. bel. Ciuil. Sic Liu 1. ab Vrbe.
Itinera intercludere. Cæs. 7. bel. Gall. Et 2. bel. Ciuil. Intercludi itinere.
Libertatem intercludere, Prohibere liberum exitum & introitum. Cic. 2. pro Lege agraria, Iidem vestram libertatem suis præsidiis & coloniis interclusam tenebant.
Perfugium fortunæ intercludere. Cic 7. Verr.
Prospectu visus intercludere nefasto. Stat 6. Thebaid.
Spem commeatus intercludere. Liu 6. bel. Pun. Spem commeatus quoque hostibus, si nauali prælio possessionem maris ademissent, interclusuri.
Vias omnes seditionum intercludere. Cic. pro Rabirio perduellionis reo.
Dolore intercludi, Id est impediri. Cicero ad Atticum, libro 8. epist 8.

Interclusio, Verbale {[illegible]} Impedimentum, occupatio. Cic. 3. de Orat. Clausulas enim atque interpuncta verborum, animæ interclusio, atque angustiæ spiritus attulerunt.
Parenthesis interclusio vocatur à Quintiliano lib. 9 cap. 3.

Intercolumnium {[illegible]} Spatium quod est inter columnas ædificiorum. Cic. ad Q. frat. lib 3. 17, Topiarium laudauimus omnia conuestiuit hedera, qua basim villæ, qua intercolumnia ambulationis, vt, &c. Idem 3. Verr.

Interconciliare {[illegible]} Quintil. lib 12. cap. 10, In docendo vntē acumen, in interconciliando lenitas, in mouendo grauitas videatur. Ibidem. Siue aliud interconciliandi præstare videtur officium.

Interculcare {[illegible]} Ex calco compositum. Colum. lib. 12. cap. 43, Et deorsum versus spectantes ollæ componuntur, ita distantes, vt interculcari possint acinacea.

Intercurro, intercurris, intercurri, intercursum {[illegible]} intercúrrere, Interuenire, & intercedere: vt ait Budæus. Cicero 8. Philipp. Pugnatne acerrime: qui intercurrerent misimus tres principes ciuitatis: hos contempsit. Liu 5 ab Vrbe. Cic 2. Tusc. Ergo his laboriosis exercitationibus & dolor intercurrit.
Intercurrunt, cingúntque has vrbes tetrarchiæ. Plinius libro 5. capite 18.

Intercurrens, Participium {[illegible]} Plin. lib. 12. cap. 3, Folium mali Assyriæ est vnedonis intercurrentibus spinis.

Intercursus, huius intercursus, Verbale {[illegible]} Interuentus, intercessio. Liu. 2. ab Vrbe, Cōsulum intercursu rixa sedata est. Sic 10. bel. Pun. Deinde vt peditem Romanus repentino per turmas suas viam dantes intercursu stabilem aciem fecit, &c.
Intercursus, pro deprecatione. Tacit. lib. 18, Quæ intercursu Tribunorum, Centurionúmque protegitur.
Intercursus, aliquando etiam pro mediatione accipitur. Liuius lib 7. Decad. 4, Et impediunt intercursu suorum vsus prælongarum hastarum.

Intercurso, intercursas, intercursare, Frequentatiuum {[illegible]} Plin. lib. 29. cap 4, Vnum simile formicæ, sed multo maius, russo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercursantibus inspersum guttis.

Intercus, huius intercutis, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod inter carnem & cutem est, Intestinus. Cicero 3. Offic. Siquis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem, pepigerítque, &c. Vide A Q V A.
Intercutia vitia. Gell. lib. 13. cap. 8. Vbi interpres, Per allusionem

vitia, quæ non foris apparent, sed penitus sunt imbibita, intercutia nominat.
Intercutibus stupris obstinatis, Cato.

Interdatus, penultima correpta, Adiectiuum {[illegible]} Lucretius libro 4.
Propterea capitur cibus, vt suffulciat artus,
Et recreet vires interdatus. Id est inter corporeos meatus diuisus.

Interdico, interdicis, penult. prod. interdixi, interdictum {[illegible]} interdicere, Maximè prohibere. Cæs. 5. bel. Gall. Præcipit atque interdicit, proterritis hostibus, atque in fugam conuersis, &c.
Datiuum cum ablatiuo frequētissimè regit. Liu 5. ab Vrbe, Sic vos interdicitis Patribus commercio plebis, ac, &c.
Impersonaliter, sic. Cic de Senect. Vt quemadmodum nostro more malè rem gerentibus patribus, bonis interdici solet. Plin. epist 76, Carent enim togæ iure, quibus aqua & igni interdictū est. Antiqui, quem Romanæ ciuitatis pellebant, aqua & igni interdicebant, ac communione omni ciuitatis priuatum significātes: quòd duobus his elementis maximè humana indiget vita.
Passiuum, ablatiuum regit sic, Interdicor aqua & igni. Aut datiuū. Cic. pro Domo sua, Velitis, iubeatis, vt M. Tullio aqua & igni interdicatur.
Rursum actiuum, habet datiuum. Cic 1 de Finib. Sed id neque feci adhuc, nec mihi tamen ne faciam interdictum puto.
Accusatiuum cum datiuo, sed rarius. Sueton in Domit. cap. 7, Interdicit histrionibus scenam. Liu. 4. bel. Maced. Fœminis duntaxat vsum purpuræ interdicemus.
Datiuum etiam regit pro Obsto. Cic. 4 Verr. Prætor improbus, cui nemo interdicere possit, det quem velit iudicem.
Interdicere, subaudito datiuo. Terent Heaut 4. 1,
Interdico ne extulisse extra ædeis puerum vsquam velis.
Interdicit fieri. Terent. Phorm. 4 4. Sueton. in Serg. Galba. cap. 6, Pari seueritate interdixit commeatus peti.
Interdicere de. Plin lib. 19. cap 1, Interdixi tibi de medicis. Cato ad filium. Cic. pro Cecinna, His rebus ita gestis P. Dolabella Prætor interdixit, vt est consuetudo, de vi hominibus armatis. Interdicere Prætorem de vi, est, interdicto de vi concesso, iubere eum qui vim fecerat, restituere. Budæus.
Interdicere, pro Interdicto vti, quod est Prætoris. Cic. pro Cecinna, Prætor interdixit, vt vnde deiectus esset, restitueretur. Id est edixit. Vlpian. in l. locum. §. siquis dolo. D de tab. exhibend. Si neque amouerit, inquit, neque celauerit tabulas: sed ideirco alij tradiderit, ne eas interdicenti exhiberet. Pompon. in l. 1. de locis & itiner. publ. interdicitur, pro eo quod est, interdictum redditur, dixit authore Accursio. Vlp. in l 2. §. hoc interdictum. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Vt si quid illic fieret quod priuato noceret, Prætor interdiceret interdicto suo. Alibi idem cum ipso interdici debere dixit, pro eo quod est interdicto agi. Bud.
Interdicere cum aliquo. Vlpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Nam si ipse quocum interdixit, fecerit, vel iussu eius alius, aut ratum habitum sit quod fecit, ipse suis sumptibus debet restituere. Idem l. 1. D. de vi & vi armata, Quum autem falsus est procurator, cum ipso tantùm procuratore interdici debere Sabinus ait. Sic Paulus l. 3. D. vti possidetis §. Labeo quoque.
Interdicere aduersus aliquem. Vlpianus l. 1 D. de itinere actúque priuato, Si tibi fundum precariò concessero, cui via debebatur: deinde tu à domino fundi precariò rogaueris, vt ea vis ad eum fundum vtaris: an noceat tibi exceptio, si aduersus eum velis interdicere, à quo precariò viam rogasti. Idem lege si alius. D. quod vi aut clàm, Quòd si tantum noxæ dedisse, aduersus dominum operis vtilius interdici.
Interdicere in aliquem. Venuleius D. de liberis exhibendis l. vlt. Si filius sua sponte apud aliquem est, inutile hoc interdictum erit: quia filius magis apud se, quàm apud eum est, in quem interdicetur.
Interdicere vestigiis. Plin. lib. 17. cap 5, Cato breuiter atque ex suo more vitia determinat: Terram cariosam caue. Neve plostro, neve pecore impellas. Quid putamus hac appellatione ab eo tempore reformidari, vt penè vestigiis quoque interdicat? Id est inhibeat, nequis per eam iter faciat.
Vrbe interdicere. Vlpian. in l 1 §. vlt. D de offic. Præfect. vrb. Et vrbe interdicere præfectus vrbi, & qualibet alia continuarum regionum potest: & negotiatione, & professione, & aduocationibus, & foro, & ad tempus, & in perpetuum. Interdicere poterit & spectaculis.
¶ Interdicere, Contradicere. Plaut. Capt. 12, Dum pereas, nihil interdico, dicant viuere. Hoc est nihil moror.

Interdictus, Participium, quod prohibitum est. Sueton. in Calig. cap. 25, Breuíque missam facit, interdicto cuiusquam in perpetuum coitu.
Spes interdicta. Ouid. 10 Metam.
Voluptas interdicta. Horat. 1. epist 6.

Interdictum, interdicti {[illegible]} Substantiuum, Prohibitio, Vetatio. Interdicta, sunt formæ & conceptiones verborum, quibus Prætor aut iubebat aliquid fieri, aut prohibebat: quod tunc maximè faciebat, quum de possessione inter aliquos cōtendebatur. Cic. pro Cecinna, Ad quæ interdictum pertineret.
Interdicto duodecim tabularum. Plin. lib 11. cap. 37.
Interdicto defendere possessionem suam. Cicero ad Volumnium, libro 7 33.
Annuum interdictum. Paulus l. pen. D de interdictis & extraord. action. Ex quibus causis annua inter dicta sunt, ex his de eo quod ad eum peruenit eum qui agitur, post annum iudicium dandum Sabinus respondit.
Duplex interdictum, cui opponitur simplex. Paul. l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Interdictorum quædam duplicia sunt, quædā simplicia. Duplicia dicuntur, vt Vti possidetis. Simplicia sunt, veluti exhibitoria, & restitutoria, item prohibitoria De arboribus cædendis, & De itinere actúque. Rursus iisdem, in fine.

Efficax alicui interdictum. Paulus l.pen. sub finem. D. vti possidetis, Si vicinus meus in parte mea tectoria habeat, & in parte sua: Vti possidetis interdictum mihi efficax est, vt ea tollere compellatur.

Famosum interdictum. Vlpian.l.neque.D.de vi & vi armata, Neque vnde vi, neque aliud interdictum famosum est.

Mistum interdictum, Vide Interdictum quomodo discernatur ab Edicto.

Noxale interdictum. Paulus l.vlt.D.de interdict.extraord. action. Interdicta noxalia ea sunt, quæ ob delictorum quos in potestate habemus, dantur.

Perpetuum edictum, cui opponitur Annale. Vide Interdictum quomodo discernatur ab Edicto, sub finem. Et Populare interdictũ. Vlpian. D. de migrando l.1 in fine, Hoc interdictum perpetuum est, & in successores & successoribus dabitur.

Personale edictum, Vide Interdictum quomodo discernatur ab Edicto, sub finem.

Populare interdictum. Vlpian.l.2.D.ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum perpetuum & populare est.

Precarium interdictum. Pomponius D. de precario l. & habet, Quum quis de re sibi restituenda cautum habet: precarium interdictum ei nõ competit. Iulianus ibidem, l.duo, Et ideo precario interdicto mihi tenebitur.

Temporarium interdictum. Vlpianus l.2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, in fine, Interdictum hoc non esse temporarium, sciendum est.

Vtile interdictum. Iulianus l.qui possessionem.D. de vi & vi armata, Si te vi deiecero, illico tu me, deinde ego te: Vnde vi interdictum tibi vtile erit. Paulus l.3. D. vti possidetis, Item videamus, si proiectum supra vicini solum non iure habere dicatur, an interdictum Vti possidetis sit vtile alteri aduersus alterum. & est apud Cassium relatum, vtrique esse inutile. Sic Celsus l.vlt.D.de itinere actuque priuato. Vlpianus l.it qui in puteum. D.quod vi aut clàm, Eueniet, vt in ipsum tutorem curatorémque aut vtilis actio competat, aut etiam vtile interdictum.

Admittere aliquid ad interdictum. Vlpianus l.nam etsi.D quod vi aut clàm, Nam & si ramos quis de arboribus abstulerit, ad hoc interdictum admittimus hæc ita, si de ædificio tegulas sustulerit. Eodem titulo Venuleius, Quanquam autem colonus & fructuarius fructuũ nomine ad hoc interdictum admittantur: tamen & domino id competit, siquid præterea eius interfit.

Agere interdicto cum aliquo. Vlpian l.3.D.de tabulis exhibendis, Si tabulæ testamenti apud aliquem depositæ sint à Titio hoc interdicto agendum est & cum eo qui detinet, & cum eo qui deposuit. Idẽ l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Item Nerua scribit, si tecum interdicto agatur: nihil vltra te facere cogendum, &c. Ibidem non ita procul à fine, Si tamen actor sua impensa arborem tollere paratus fuerit: rectè tecum acturum interdicto de via publica reficienda. Sed si pro derelicto non habeas: rectè tecum agi hoc interdicto.

Acquirere interdictum. Vlpianus l.1. D.de itinere actúque priuato, Siquis autem, quum putaret fundum ad se pertinere, suo nomine iter fecerit amicus meus: vtique sibi, non mihi interdictum acquisisse intelligetur. Iulianus l. interdictum.D. quod vi aut clàm, Interdictum Quod vi aut clàm per quemuis domino acquiritur, licet per inquilinum.

Cessat interdictum. Vlpianus lege 1.D.quod legatorum, Siquis ea mortis causa donatione possideat, vtique cessabit hoc interdictum, Paulo pòst, Nam & hic dicendum est, pro ea parte qua hæres est, cessare interdictum. Idem l.1 D de fluminibus, ne quid, &c. Si autem flumen priuatum sit, cessabit interdictum.

Competit interdictum. Paulus l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Interdicta verò competũt vel hominum, vel diuini iuris causa, & de religione. Paulo pòst, Adipiscendæ possessionis sunt interdicta, quæ competunt his, qui antè non sunt nacti possessionem. Vlpianus l.1.D.quod legatorum, non procul à fine, Si alter ex hæredibus, siue ad quos ea res pertinet, voluerit rem à legatario possideri, alter non: ei, qui noluerit, interdictum competere: ei, qui voluit, non competere palàm est.

Competit interdictum aduersus aliquem. Vlpianus l.2.D.ne quid in loco vel itinere publico fiat, Aduersus eum qui molem in mare proiecit, interdictum vtile competit ei, cui fortè hæc res nocitura sit. Idem D. ne quid in flumine publico, &c. Hoc interdictum cuiuis e populo competit, sed non aduersus omnes: verùm aduersus eum qui id egit, vt aliter aqua flueret, quum ius non haberet.

Competit interdictum de, &c. Vlpianus lege 1. ne quid in loco sacro fiat, Hoc interdictum de loco sacro, non de sacrario competit.

Competit interdictum in aliquem. Paulus l. 4. D.de tabulis exhibendis, Si sint tabulæ apud pupillum, & dolo tutoris desierint esse: in ipsum tutorem competit interdictum. Vlpian. D.ne quid in flumine publico, &c Hoc interdictum & in hæredes competit.

Complectitur interdictum, &c Vlpian.l.is qui in puteum.D.quod vi aut clàm, Et hoc interdictum complectitur quodcunque aut vi aut clàm factum est.

Comprehendi interdicto Venuleius l.vltim.D.de cloacis, Quanquam de reficienda cloaca, non etiam de noua facienda hoc interdicto comprehendatur: tamen æquè interdicendum Labeo ait, ne facienti cloacam vis fiat.

Concipere interdictum. Vlpianus l.1.D.de interdictis & extraord. action. Interdicta omnia, licet in rem videantur concepta, vi tamen ipsa personalia sunt.

Consequi aliquid ex interdicto. Vlpianus D. quod vi aut clàm.l. semper aduersus. in fine, Quia autem hoc interdictum continet hoc quod interest: siquis aliqua actione fuerit consecutus id quod interfuit opus non esse non factum: consequens erit dicere, ex interdicto nihil eum consequi oportere.

Contineri interdicto. Vlpianus l.2.D. de tabulis exhibendis, Si tabulæ in pluribus codicibus scriptæ sint, omnes interdicto isto continentur.

Continet hanc vel hanc causam interdictum. Paulus l.2. D. de interdictis & extraord. action. Quædam interdicta rei persecutionem continent: veluti, De itinere actúque priuato. nam proprietatis causam continet hoc interdictum. Sed & illa interdicta quæ de locis sacris & de religiosis proponuntur, veluti proprietatis causam continent. item illa, quæ sui iuris tuendi causa diximus competere: vt non sit mirum, siquæ interdicta ad rem familiarem pertinentia, proprietatis causam, non possessionis habeant. Sic Vlpian l.1. D. quod legatorum, in ipso penè legis initio. Idem D.quod vi aut clàm l.semper aduersus. in fine.

Conuenire aliquem interdicto. Triphonius lege penult. D. de vi & vi armata, Quanquam ego moram fecero, quo minus interdicto te conuenirem.

Conueniri interdicto. Vlpianus l. 2. D ne quid in loco vel itinere publico fiat, Si fortè in publico fiet opus, quod ad priuati damnum redundet: prohibitorio interdicto potest conueniri. Ibidem, non procul à fine, Idem Labeo scribit, si vicinus fundi sui causa id fecerit, me non posse hoc interdicto conueniri. Idem lege 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Dandam exceptionem ei, qui interdicto conuenitur.

Defendere aliquem interdicto. Vlpian D. de liberis exhibendis.l. 3, Sed vtique debet esse is, qui eum interdicto defendat.

Deficit interdictum. Vlpian.l 3.D.de itinere actúque priuato, Itaque qui hoc interdicto vtitur, duas res debet ostendere: & hoc anno se vsum, & ei seruitutem competere. Cæterùm si desit alterutrum, deficit interdictum.

Denegare interdictum. Vlpian.l.1.D.de aqua cotidiana, Idem Labeo scribit, etsi Prætor hoc interdicto de aquis frigidis sentiat, tamen de calidis aquis interdicta non esse deneganda.

Descendere ad interdictum. Vlpian. D.de Saluiano interdicto, lege vlt. In Saluiano interdicto si in fundum communem duorum pignora sunt ab aliquo inuecta: possessor vincet, & erit eis descendendum ad Seruianum interdictum.

Desyderare interdictum. Vlpianus l. 3. D. de libero homine exhibendo, Sed si mulier vel pupillus hoc interdictum desyderent pro cognato, vel parente, vel affine suo solliciti, dandum esse eis interdictũ, dicendum est.

Dare interdictum. Paulus l.2. de interdictis & extraord.action. Reliqua interdicta rei familiaris causa dantur. Vide Noxale interdictum. Idem Paulus l.vltim D.quod legatorum, Si legatarius repromissione contentus fuit, dandum est interdictum. Vlpianus lege 1. D de via publica, Interdictum hoc perpetuò dabitur, & omnibus, & in omnes.

Edere Interdictum. Vlpianus l.3 D. de interdictis & extraord. action. In interdictis eadem ratio habetur fructuum, ex quo edita sunt, non retro. Paulus l.vlt. D quod legatorum, Sed si fortè factum sit per legatarium, quo minus satisdetur: eo autem tempore quo editur interdictum, satis accipere paratus sit: nõ competit interdictum, nisi satisdatum sit. Paulo pòst, Illud enim tempus inspicitur, quo interdictum editur.

Euitare interdictum. Vlpian.l.1.D ne vis fiat ei qui, &c. Est in potestate successorum, euitare interdictum, satisdatione oblata.

Expediri interdicto. Vlpian.l.1.D. vti possidetis, Restituendæ possessionis ordo aut interdicto expeditur, aut per actionem.

Experiri interdicto. Vlpianus lege 3. D. ne vis fiat ei qui, &c. Sed si mulier velit in factum actione vti: ad exemplum creditorum magis, quàm interdicto posse eam experiri, sciendum est. Idem l.3.D. de tabulis exhibendis, Si hæres scriptus hoc interdicto experiatur, ad hæreditatem referenda est æstimatio. Sic Iulianus l.pen. D.ne quid in loco vel itinere publico fiat.

Experiri interdicto cum aliquo. Paulus l. quum à te. D. de vi & vi armata, Quum à te vi deiectus sim, si Titius vi eandem rem possidere cœperit: non possum cum alio, quàm tecum experiri interdicto. Papinianus l.quum fundum D.de vi & vi armata, Eum, qui fundum vindicauit ab eo cum quo interdicto Vnde vi potuit experiri, pendente iudicio, nihilominus interdicto rectè agere placuit.

Experiri interdicto in aliquem. Vlpianus D.de libero homine exhibendo.l.3. sub finem, Si tamen reus condemnatus malit litis æstimationem sufferre, quàm hominem exhibere, non est iniquum, sæpius in eum interdicto experiri, vel eidem sine exceptione, vel alij.

Experiri per interdictum. Vlpian.l.1.D.de vi & vi armata, Planè siquis velit de possessione quidem rei soli per hoc interdictum experiri, de rebus verò mobilibus ad exhibendum actione: potest habere hoc in suo arbitrio.

Finitur interdictum. Vlpian l.1.D.de aqua cotidiana.in fine. Idem l.is qui in puteum. D quod vi aut clàm §.si postea.

Habere interdictum. Vlpianus l.1. D quod legatorum, Hoc interdictum & hæredem hæredis bonorúmque possessoris habere, rectè propter vtilitatem dicendum est. Idem l.3.D.de tabulis exhibendis, Si ipse testator, dum viuit, tabulas suas dicat esse, & exhiberi desyderet, interdictum hoc non habebit: sed ad exhibendum erit agẽdum, vt exhibitas vindicet. Rursus idem l.2.D.ne quid in loco vel itinere publico fiat, Siquis in mari piscari aut nauigare prohibeatur, nõ habebit interdictum: sed iniuriarum actione vtendum est.

Locum habet interdictum. Vlpian.l.3. D.ne vis fiat ei qui, &c At siquis volet vti interdicto: consequens erit dicere, interdictum locum habere. Idem l.1.D.de tabulis exhibendis, Siue supremæ tabulæ sint, siue non sint, sed priores: dicendum, interdictum hoc locum habere.

Locum habet interdictum ad. Vlp l.2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictũ etiam ad ea quæ pascuntur in via publica, itineréve publico, & deteriorem faciunt viam, locum habet.

Locum habet interdictum aduersus. Vlpianus l. 2. D ne quid in loco vel itinere publico fiat, Interdictum locum habebit aduersus vicinum tuum. Ibidem, non ita procul à fine, Hoc interdictum locum habere etiam aduersus eum qui dolo malo fecit, quo minus possideret.

Incidere in interdictum. Paulus l. vi facit. D. quod vi aut clàm, Item si prohibiti hæres, vel is qui ab eo emerit, ignorans causam præcedentem, fecerit: dicendum esse Pomponius ait, non incidere eum in interdictum.

Insunt hæc interdicto. Vlpianus l. 1. D. vti possidetis, Perpetuò autem huic interdicto insunt hæc: quod nec vi, nec clàm, nec precariò ab illo possideas.

Interdicere interdicto. Vlpianus l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Ad ea igitur loca hoc interdictum pertinet, quæ publico vsui destinata sunt: vt siquid illic fieret, quod priuato noceret, Prætor interdiceret interdicto suo.

Introducere interdictum. Paulus l. interdictum. D. de precario, Interdictum de precariis meritò introductum est, quia nulla eo nomine iure ciuili actio est.

Ire ad interdictum. Africanus D. de liberis exhibendis, l. penult. Si eum, qui patremfamiliàs dicat, ego in mea potestate esse, & iussu meo adisse hæreditatem dicã: tam de hæreditate agi oportere, quàm ad interdictum de filio ducendo iri debere ait.

Mouere interdictum. Vlpianus l. D. de loco publico fruendo, Sed si simul veniant ad interdictum mouendum ipse qui conduxit, & socius eius: magis est, vt ipse conductor præferatur. Idem titulo, Vt in flumine publico nauigare liceat, Siquis velit interdictum tale mouere, vt locus deprimatur pecoris appellẽdi gratia non debet audiri. Idem. D. de libero homine exhibendo. l. 3. sub finem. Et D. de liberis exhibendis, lege tertia.

Obstrictum esse interdicto. Marcellus l. colonus. D. de vi & vi armata, Igitur interdictum Vnde vi colono competiturum: ipsumque simili interdicto locatori obstrictum fore.

Oppugnat aliquem interdictum. Vlpian. l. 1. D. vti possidetis, Et illud quidem interdictum oppugnat possessorem, hoc tuetur.

Pati interdictum. Vlpianus l. 1. D. de vi & vi armata, Siquis tamen neget se seruum vel familiam defendere: cogẽdus est pati hoc interdictum, ad hoc scilicet, vt quod ad eum peruenerit, restituat.

Verba interdicti latè patent. Vlpian. l. si alius. D. Quod vi aut clàm. § notauimus.

Permittitur alicui interdictum. Vlpian. D de fonte. In fine. Sed & de lacu, puteo, piscina reficiendis, purgandis interdictum competit: & omnibus personis dabitur, quibus permittitur interdictum de aqua æstiua.

Persequi interdicto. Vlpian. D de ripa munienda, Nam post opus factum, persequendi hoc interdicto nulla facultas superest, etiam siquid damni postea datum fuerit: sed lege Aquilia experiendum est.

Pertinet interdictum ad. &c. Vlpian. l. 1. D de tabulis exhibendis, Hoc interdictum pertinet non tantùm ad testamenti tabulas, verùm ad omnia quæ ad causam testamenti pertinent. Ibidem, in fine, Hoc interdictum ad viui tabulas non pertinet. Idem lege 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum ad ea loca quæ sunt in fisci patrimonio, non puto pertinere. Paulo pòst, Ad ea igitur loca hoc interdictum pertinet, quæ publico vsui destinata sunt. Idem l. 1. D. de fluminibus, ne quid &c. Nec pertinet ad hoc interdictum, si quid in priuato factum sit.

Porrigitur latius interdictum, Vide Scribere interdictum.

Proficiscitur ex hac causa interdictum. Vlpianus l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum ex eadem causa proficiscitur, ex qua & superius.

Proponere interdictum. Paulus l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Illa interdicta quæ de locis sacris & de religiosis proponuntur, veluti proprietatis causam continent. Vlpian. l. 1. D. ne vis fiat ei qui. &c. Hoc interdictum summa prouidentia Prætor proposuit. Paulus lege 1. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, In loco publico Prætor prohibet ædificare, & interdictum proponit. Vlpianus ibidem, lege 2, Propterque eam rem hoc interdictum propositum est.

Proponitur interdictum alicui. Vlpianus l. 1. D de vi & vi armata. in principio, Hoc interdictum proponitur ei, qui vi deiectus est. Etenim fuit æquissimum, vi deiecto subueniri: propter quod ad recuperandam possessionem hoc interdictum proponitur.

Proponitur interdictum aduersus aliquem. Vlpianus l. 3. D. de vi & vi armata, Hoc interdictum etiam aduersus eum proponitur, qui dolo malo fecit, quo quis armis deiiceretur.

Prospicere alicui per interdictum. Vlpianus l. 2. D ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum prohibitorium est: & tam publicis vtilitatibus, quàm priuatorum per hoc prospicitur. Idem l. 1. D. ne quid in flumine publico, &c. Hoc interdicto prospexit Prætor, ne derivationibus minus concessis flumina exarescant. Idem D. vt in flumine publico nauigare liceat, Hoc interdicto prospicitur, ne quis flumine publico nauigare prohibeatur.

Recedere ab interdicto. Vlpian. l. 3. D. de libero homine exhibendo, Planè si dubitat verum liber an seruus sit, vel facit status controuersiam: recedendum erit ab hoc interdicto, & agenda causa libertatis.

Reddere interdictum. Vlpianus l. 1. D. quod legatorum, Quia autem nonnunquam incertum est, verum quis pro legato, an pro hærede, vel pro possessore possideat: bellissimè Arrianus scribit, & hæreditatis petitionem in eum instituendam, & hoc interdictum reddendum, vt siue quis pro hærede, vel pro possessore, siue pro legato possideat, hoc interdicto teneatur. Idem. D. ne quid in flumine publico. &c. Siquid, ne fiat, prospicitur: superiore interdicto erit vtendum. & siquid post interdictum redditum fuerit factum, coercebitur. Idẽ l. 4. D. de vi & vi armata, Si vi me deiecerit quis nomine municipum in municipes mihi interdictum reddendum Pomponius scribit, siquid ad eos peruenit. Paulus l. vlt. D. vti possidetis, In summa puto dicendum, & inter fructuarios hoc interdictum reddendum: etsi alter vsumfructum, alter possessionem sibi defendat. Sic Iulianus l. 1. D. de Saluiano interdicto.

Referior interdictum ad aliquid. Vlpianus l. 3. D. de vi & vi armata, Dicendum est etiam ad eas res referri hoc interdictum debere.

Remitti ad interdictum. Vlpianus l. 1. D. vti possidetis, Tunc si res soli sit, de cuius possessione contenditur, ad hoc interdictum remittentur.

Restitui ex interdicto. Vlpianus l. quæsitum est D de precario, Ex hoc interdicto restitui debet in pristinam causam.

Restitui per interdictum. Vlpianus. D. ne quid in flumine publico, &c. sub finem, Hoc interdictum restitutorium proponitur. superius enim prohibitorium est: & pertinet ad ea quæ nondum facta sunt. Siquid igitur iam factum est: per hoc interdictum restituetur. Idem l. 1. D. de vi & vi armata, Vt etiam sine culpa eius mortuis hominibus, æstimationem eorum per interdictum restituere debeat.

Retinere possessionem per interdictum. Venuleius l. sed etsi D. de precario, Sed etsi eam rem cuius possessionem per interdictum vti possidetis retinere possem precariò tibi concessẽrim, tenebeẽris hoc interdicto.

Rogare interdictum. Vlpianus D. de libero homine exhibendo. l. 3. in fine, Hoc interdictum & in absentem esse rogandum, Labeo scribit.

Spectat ad hanc rem interdictum. Paulus l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Hæc autem interdicta quæ ad rem familiarem spectant, aut adipiscendæ sunt possessionis, aut recuperandæ, aut retinendæ.

Scribere interdictum. Vlpianus l. 1. D. vti possidetis, Hoc interdictum de soli possessore scriptum est, quem potiorem Prætor in soli possessione habeat. Idem l. & qui aliter D quod vi aut clàm, Et quũ interdictum sit sic scriptum, Quod vi aut clàm factum est, non ita, Quod vi aut clàm fecisti: latius porrigi id, quàm ad has personas quas supra memorauimus, Labeo putat.

Subuenire alicui per interdictum. Vlpianus l. vltim. D. ne vis fiat ei qui, &c. Per interdictum etiam ei subuenit Prætor, qui damni infecti ab eo in possessionem missus est, ne ei vis fiat.

Sufficit interdictum. Vlpianus l. is qui in puteum. D. quod vi aut clàm, Hoc iure vtimur, vt etsi vi & clàm factum sit, interdictum hoc sufficiat.

Locus est interdicto. Vlpianus l. 1. D. quod legatorum, Illud tenendum est: siue à te, siue ab eo in cuius locum successisti, possideri aliquid cœptum est: interdicto huic locum fore. Rursus ibidem, sub finem legis. Idem l. 1. D. de tabulis exhibendis, Dicendum est interdicto locum fore. Paulus D. quod vi aut clàm l. competit, Potest dici, & fructuarij interesse propter voluptatem & gestationem, & esse huic interdicto locum. Sic Venuleius eodem titulo, l. si vitem meam.

Superiorem esse in interdicto. Paulus l. 3. D. vti possidetis, Ego possideo ex iusta causa: tu vi, aut clàm. si à me possides, superior sum in interdicto si verò non à me, neuter nostrum vincetur.

Potiorem esse in interdicto. Paulus l. 3. D. vti possidetis, Dominus autem soli tam aduersus alium, quàm aduersus superficiarium potior erit in interdicto Vti possidetis.

Tenet interdictum. Paulus in l. vltim. D. quod legatorum, in fine, Item si per bonorum possessorem steterit, quo minus satisdaret, sed modò paratus est cauere: tenet interdictum. Idem l. vlt. D. ne vis fiat ei qui &c. Siue ergo promittat, siue per eum non fiat, quo minus promittat: non tenebit interdictum. Vlpianus l. 1. D. de vi & vi armata, Si fundus à quo vi expulsus sum, mihi restitutus esset: cæteræ verò res quæ vi ablatæ sunt, non restituerentur: hic dicendum est, interdictum nihilominus tenere: quia verum est, me vi esse deiectum.

Tenetur interdicto colonus venditori. Papinianus l. Quum fundum. D. de vi & vi armata, Placebat, colonum interdicto venditori teneri. Paulo pòst, Et ipsum interdicto colono teneri.

Teneri interdicto. Paulus l. vltim. D. quorum bonorum, Interdicto Quorum bonorum, debitores hæreditarij non tenentur, sed tantùm corporum possessores. Vlpianus l. 1. D. quod legatorum, Qui verò ex causa præceptionis possidet, vtique tenetur hoc interdicto. Idem l. 1. D. ne vis fiat ei qui, &c. Hoc edicto neque pupillum neque furiosum teneri constat. Rursus idem lege 3. D. de tabulis exhibendis, Si custodiam tabularum æditus vel tabellarius susceperit, dicendum est teneri eum interdicto. Si penes seruum tabulæ fuerint, dominus interdicto tenebitur.

Tribuere interdictum. Vlpianus D. de liberis exhibendis. l. 3, Et ex iisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causa de exhibendis liberis competere diximus.

Tueri aliquem interdicto. Vlpianus D. vt in flumine publico nauigetur, Ergo & si à municipibus conductum habet: æquissimum erit, ob vectigalis fauorem interdicto eum tueri. Idem l. 1. D. vti possidetis, Et illud quidem interdictum oppugnat possessorem, hoc tuetur. Paulo pòst, Interdictum autẽ, quod est Vti possidetis, possessorem prædij tuetur.

Valet interdictum. Vlpianus l. 1. D. de tabulis exhibendis, Sed & si falsum esse dicatur testamentum, vel ab eo factum qui testamenti factionem non habuerit, dicendum est interdictum valere.

Venire in interdicto. Vlp. D ne quid in flumine publico &c. in fine, In hoc interdicto restitutorio non est iniquum venire (vt Labeo ait) etiam quod dolo factum est, quo minus haberes.

Venire in interdictum. Vlpianus l. 1. D. de vi & vi armata, Et ideo siquid postea desiit illic esse, dicendum erit in interdictum venire. Idem D quod vi aut clàm. l. Semper aduersus ad finem, Culpam quoque in hoc interdictum venire, erit probandum.

Vti interdicto. Vlpianus l.3. D. ne vis fiat ei qui, &c. At si quis volet vti interdicto, consequens erit dicere, interdictum locum habere. Idem l.3. D de tabulis exhibendis, in fine, Ideo & si hæres sit, qui interdicto vsus, æstimationem consecutus est: eadem erit æstimationis distinctio. Rursus idem l. 2. Ne quid in loco vel itinere publico fiat, Idem ait, non esse abre, de ea re interdicto vti. Idem l. si alius. D quod vi aut clàm, Vtor aduersus te interdicto. Paulo pòst, Et vtaris aduersus me interdicto.

¶Interdictum, pro Minis. Plaut. Asin.10, Nequis ön' ego te interdictis facere mansuetam meis?

Interdictio, Verbale {ἀπόῤῥησις} Cic. pro Domo sua, Id autem vt esset faciendum, non ademptione ciuitatis, sed tecti, & aquæ & ignis interdictione faciebant.

Interdiu, Aduerbium temporis {μεθ' ἡμέραν} Id est die, vel per diem, aut dum dies est: cui opponitur Noctu. Terentius Adelph.4.1. Cato de Re rustica, cap 124, Canes interdiu clausos esse oportet, vt noctu acriores & vigilantiores sint. Plin. lib. 18. cap.6, Malum patremfamiliâs, quisquis interdiu faceret, quod noctu posset, nisi intempestate cæli.

Interdius, etiam antiquis dictum est pro eodem Plaut. Mostel.7,
Sed quid hoc? occlusa ianua est interdius. Idem Asin.12.

Interdatus, Participium à verbo Interdo, interdas, quod significat interea do. Lucret. lib.4,
Propterea capimus cibos, vt suffulciat artus:
Et recreet vires interdatus, &c. Id est interea datus. Lambinus.

Interduatim, & Interatim dicebant antiqui, quod nũc Interdum & Interim. Festus.

Interductus, huius interductus {διαστολή} pro illis veluti distinctionibus quæ inter sententias à librariis duci solent. Cic. in Orat. Ne insiniè feratur vt flumen oratio, quæ non aut spiritu pronunciantis, aut interductu librarij, sed numero coacta debet insistere.

Interdum, Aduerbium {ἔσθ' ὅτε} Nonnunquam. Terentius Eunucho, 2.3,
Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet.
Virgil.1. Georgicorum,
Interdum aut hederæ pandunt vestigia nigræ. Sic Cic.4. Acad.

Interea {ἐν τῷ μεταξὺ, ἐν τούτῳ} Aduerbium temporis, Interim, tantisper, hoc interim spacio Particula est, vt ait Seruius, quæ negotia semper præteritis futura coniungit. Terent. Heaut. 1.2,
Quid interea? ibátne ad Bacchidem? Vbi Donatus, Interea, inter eos dies. Virgil.10. Æneidos,
Interea genitor Tyberini ad fluminis vndam, &c. Vbi Seruius, Interea, dum hæc geruntur Et omnino sic est apud poetas Interea sicut est apud Sallustium, Eodem tempore. Cic.4. Verr. Interea dies aduenit, quo die sese, &c.

Interea dum. Terent. Heaut.4.7,
Tu hic nos, dum eximus, interea opperibere. Idem Eunuch.5.2,
-visne interea dum is venit,
Domi opperiamur potius quàm ante ostium?

¶Interea, Id est tamen. Virgil.1. Georgicorum,
Nec nulla interea est inaratæ gratia terræ.

Quum interea: Id est Quum tamen, indicatiuo iunctum. Cicero pro Cluentio, Quum interea vestigium nullum Cluentianæ pecuniæ inuenitis.

¶Interea loci, idem significat quod Interea. Donatus, Duæ partes orationis quum coniunctæ vnam fecerint, mutant accentum. Terent. Heaut. 2.3,
Dum ego propter te errans patria careo demens, tu interea loci
Collocupletasti te Antiphila. Idem Eunuch.2.2.

Interemptio, Interemptus, Vide INTERIMO.

Intereo, interis, pen. corr. interiui vel interij, interitum, penult. corr. {ἀπόλλυμαι, τελευτάω, διαφθείρομαι} interire, In totũ mori vel emori. Plaut. Amph.16, Vigilans somnio, viuos & sanus intereo. Cæs.8. bel. Gall. Multa millia interijsse. Sic interire fame, Cic. Attico, lib. 6.113. Et 3. bel. Ciuil. Interire naufragio.

Æstas interitura. Horat.4. Carm. ode 7.
Interire à. Cic.1. Acad Nihil enim valentius est, à quo intereat.
Morte interire Ouid. in Ibin.
Naufragus interit Ouid.11. Metam.
Domus interitura. Ouid.3. de Ponto, eleg.2.
Segetes intereunt. Virgil.1. Georg.
Seruus tuus ne intereat. Iabolen. in l. si tu. D. de acq. hæred.
Ira interit morâ. Ouid.1. de Arte.
Verba interitura. Horat.4. Carm. ode 9.

Interitus, pen. corr. {διαφθαρείς} passiuè, apud Claudium, Pugna acriter commissa, & multis vtrinque interitis.

Interitus, huius interitus, pen. corr. {ἀπώλεια, διαφθορά, φθορά} Mors. Cic. lib.1. Tuscul. Est enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium, quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur.

Interitus patriæ, Id est euersio. Cic. 5. Tusc. Interitus patriæ, exilium, seruitus, &c.

Acerbus interitus, Vide ACERBVS.
Afferre interitum, Vide AFFERO.
Alienari ab interitu, Vide ALIENO.
Interitu gaudeat illa tuo. Propert. lib.2. eleg 9.
Ad interitum redigere aliquid. Lucret. lib.5.

Interibilis, pen. corr. Adiect. Qui interire potest. Arnob. lib.2. aduers. gentes, Argumenta quibus animas passiuas atque interibiles inuenitis.

Interitio, interitionis, Idem quod Interitus. Testis est Nonius Marcellus citans hunc Ciceronis locum ex Frumentaria, seu Verr.5, Quum bis in ea prouincia magnæ fugitiuorum copiæ versatæ sint, tamen aratorum interitio facta nulla est. Quo in loco plerique mendosè legunt internecio, alij internicio.

Interequito, interequitas, pen. corr. {διιππεύω} interequitâre, In medio equitare. Liu.5. bel. Maced. Obstabant duces, hastilibus cædentes terga trepidantium, & redire in ordines cogentes, sed interequitantes alarij non patiebantur. Curtius, In conspectu omnium duces interequitans alloquebatur.

Interest {διαφέρει} compositum ab in, re, est, significat vtile esse, vel ad rem pertinet.

Tantum interest subeant radij, an superueniant. Plinius libro 2, capi.16.

Quid ergo interest proferantur nécne? Cic.3. Verr.

Quid interest vtrum. Cic.5. Verr. Quid interfuit homo audacissime, vtrum hoc decerneres, an non, &c.

Iungitur omnibus genitiuis, vt Socratis interest, Id est in re Socratis est. Cicero pro Domo sua, Ego verò Respub. semper interesse putaui, me illius pulcherrimi facti, &c. Plin. lib.2. cap.1, Mundi extera indagare, nec interest hominum, nec capit humanæ coniectura mentis.

Minoris vel pluris interesse. Vlpian. in l. vbi exigitur. D de edendo, Is autem qui in hoc edictum incidit, id præstat quod interfuit mea rationes edi, quum decerneretur à Prætore: non quod hodie interest. & ideo licet interesse desit, vel minoris vel pluris interesse cœpit: locum hæc actio non habebit, neque ad augmentum, neque ad deminutionem.

Interest eius, ipsius, illius. Cicero 2. de Finib. Et 2. Offic. Idem 4 Verr.

Quid illius interest, quoniam in Senatum non venis? Cic. Attico, lib.10.195.

Paulum interesse, Vide PAVLVM.

Vtriusque nostrum magni interest, prius vt te conueniam quàm decedas. Cic. Appio, lib 3.5.

Interest salutis. Cic. pro Muræna, Ostendam alio loco quantum salutis communis intersit, duos Consules in Repub. Calend. Ianuarijs esse. Id est quàm magnum commodum rediturum sit Reipub.

Ablatiuis his etiam iungitur, Mea, tua, sua, nostra, vestra, cuia, siue sit personale, siue impersonale, vt Mea interest. quod etiam Mea refert dicitur: hoc est ad me spectat, vel me spectat, aut meum est. Cic. Appio Pulchro, lib 3.10, Tamen vt vidit interesse tua, conscendens iam nauem Epheso Laodiceam tenetit. Idem ad Tironem, libro 16.6, Et cum tua & mea maximè interest te valere, cum multis, &c.

Nihil interest mea, vel alterius. Vlpianus in l. stipulatio ista. § alteri stipulari. D. de verborum obligationibus, Cæterùm vt alij detur, nihil interest mea. Paulo pòst, Committatur stipulatio etiam ei, cuius nihil interest.

Interest, pro Vtile est, sine casu. Plin. lib.19. cap 8, Seri etiam radices illinas fimo interest. Celsus, Quia non intersit quid faciat morbum, sed quid tollat. Id est (inquit Budæus) ad rem non pertinet.

Capturæ interest, Id est facit ad capturam, & monumentum habet. Plin. lib.9. cap.16, Aiunt, etsi iteretur gurges, interesse capturæ.

Interest, his etiam genitiuis iungitur, Magni, parui, tanti, quanti. Et aduerbiis facilè, multum, plus, plurimum, parum, paulum, paululum, pauxillum, nihil, nunquid, aliquid, magis, minus, maximè, minimè vt Minimè interest. Cic.5. Verr. Neque aliud vnquam aratoris interfuit. quanti decumæ venirent. Idem, Permagni interest quo tempore hæc epistola tibi reddita sit. Idem 1. Offic. Permultum interest, vtrùmne perturbatione, &c.

Magni interest ad. Cic ad Tironem lib.16.3, Quanquam magni ad honorem nostrũ interest quamprimum ad vrbem me venire. Idem ad Lucceium, lib.12.

Nihil interest ad rem. Cic. pro Rosc. Amer. Et certè ad rem nihil intersit, verum hunc, &c.

Magni mea interest. Cic. Catoni, lib.15.4. Idẽ pro Cluent. Magni autẽ illi sua interesse arbitrabantur, hunc à causa Martialiũ dimouere.

Plus interfuit Reip. castellum capi Ligurum, quàm bene defendi causam M. Curij Cic in Bruto.

¶Interesse, Differre: & iungitur præpositioni inter. Cic. 1. Offic. Sed inter hominem & belluam hoc maximè interest.

Interest & differt aliud ab alio. Cic.3. de Finib. Tenere autem virtutes eas ipsas, quarum modò mentionem feci, nemo poterit, nisi statuerit nihil esse quod intersit, aut differat aliud ab alio, præter honesta & turpia.

Interest in infinitum, Multum differt. Seneca de Benef lib.2. cap.6.

Interest quòd. Cic.2. de Finib. Sed hoc interest, quòd voluptas etiã in animo vitiosa res, vt Stoici putant.

Interest inter, quod. Cic.2 Acad. Nec inter nos & eos qui scire se arbitrantur, quicquam interest, nisi quòd illi non dubitant, quin ea vera sint quæ defendunt: nos, &c.

Interest stulto intelligens. Id est, differt à stulto. Terent. Eun.2.2,
Dij immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligens
Quid interest?

Interest, sine casu subsequente. Terent. Adelph.1.1,
Hoc pater, ac dominus interest. Id est differentia est, vt ait Donatus. Plin. in Præf.7.

Interest tibi & mihi. Seneca 1. Nat. quæst. Quid vobis & nobis interest, nisi exigui mensura corpusculi?

¶Interest aliquando compositum ab inter & est, & coniugatur, Intersum, interes, interest: & significat præsentem esse. Cicero Lentulo, lib.1.6, Quæ gerantur, accipies ex Pollione qui omnibus negotiis non interfuit solum, sed etiam præfuit. Idem ad Plancum, libro 13.30, Non modò vt non præesset vlli negotio, sed etiam vt ne interesset quidem.

Datiuo iungitur, vt vides in præcedentibus exemplis Cic. ad Brutum, lib.11.7, Qui nostro sermoni interfuit. Cæs.7. bel. Gall. Interesse rebus diuinis. Cic. ad Attic. lib.2.18, Publicis consiliis. Liu.2. ab Vrbe, Spectaculo.

Lætus intersis populo Horat.1. Carm. ode 2.

Ablatiuo, cum præpositione IN. Cic.5. Verr. Voluerunt eos in suis rebus ipsos interesse.

In contrario

In conuiuio interfuisse. Cic. pro Rosc. Amerino.

Interesse possessitati suæ, pro Superstitem esse gloriæ quæ mortem sequi solet. Plin. epist. 55.

Interesse nobis dicitur Deus, pro Adesse. Seneca de Prouident. in Præfat. Quum præesse vniuersis prouidentiam probaremus, & interesse nobis Deum.

¶Interesse, In medio esse, vel interiacere, aut interpositum & interiectum esse. Liu. 5. de bel. Pun. Id moram victoriam tarit, quòd interesset amnis. Columella, Arbores quæ intersunt, ablaqueabuntur. Plinius, Quod interest tenent Arabes.

Interest triduum. Cic. de Senect. Cuius inter primum & sextum Consulatum sex & quadraginta anni interfuerant.

Interfuerunt decem anni Cic. 3 de Legib.

Interest inter duos amnes Artemidorus Plin. lib. 6. cap. 19.

¶Interest, cum infinitiuo. Celsus in l. si Calendis. D. de re iudicat. Tanti æstimanda lis est, quanti interfuit mea Calendis id fieri.

Interfuturus, pen. prod. Participium. Valer. Max. lib. 2. cap. 1, de honore impenso senibus à iuuenibus, Inuitati ad cœnam, diligenter quærebant quinam ei conuiuio essent interfuturi, oc. &c.

Interfacio, interfacis, pen. corr. interfeci, interfactum {[illegible]} interfácere. Liuius libro 5. belli Punici, Reliquit tamen modicum præsidium, vt simul interfaciendo muro adiuuaret. Id est, Dum fieret murus.

Interfaris {[illegible]} interfatur, interfari, Loquentem interrumpere. Liu. lib. 3 ab Vrbe, Prius quàm aut ille postulatum perageret, aut Virginio respondendi daretur locus, Appius interfatus. Ibidem, 7, Consul Classico ad concionem conuocat, orsísque meritas Decij laudes, interfante ipso Decio, dissoluit concionem. Virgil. 1. Æneidos, -nec plura querentem

Passa Venus, medio sic interfata dolore est.

Interfatio, Verbale {[illegible]} Quintil lib. 4. cap. 2, Interim expediet narrationes breuiter interfatione distinguere.

Interficio, interficis, penult. corr. interfeci, interfectum {[illegible]} interficere, Ex inter & facio, Occidere. Cæsar 7. bel. Gallici, Equitem Romanum qui rei frumentariæ iussu Cæsaris præerat, interficiunt.

Feras interficere. Lucret lib 5.

Interficere aliquem vita & lumine Plaut. Trucul. 10,

Salue, qui me interfecisti penè & vita & lumine. Gell. lib. 12. cap. 7, Eadem mulier virum & filium eodem tempore venenis clàm datis vita interfecerat. Id est, vita priuauerat.

Interficere aliquem pessumis exemplis. Plaut. Mostel. 4,

Prò Iuppiter nam quod malum versatur meæ domi. vt dij,

Deæque omnes me pessumis exemplis interficiant.

Interfectos in acie Cic. 1 de Finib.

Interfectus omni supplicio Cic. pro Lege Manilia, Vos legatum Pop. Romani omni supplicio interfectum inultum relinquetis?

Interficere messes: Id est, perdere & cremare. Virgil. lib. 4. Georgicorum,

Fer stabulis inimicum ignem, atque interfice messes. Sic Nonius. At Seruius, Secundum Pythagoram, inquit, qui habere animam dicit omnia crescentia. Vnde & alibi, Ager aret vitio moriens.

Interfectus vsus ædium, Plautinus sermo, Merc. 51,

Vsus, fructus, victus, cultus iam mihi harunce ædium

Interemptus est, interfectus est, &c.

Interfectos, Verbale {[illegible]} Brutus Ciceroni, 16, Hic ipse puer quem Cæsaris nomen incitare videtur in Cæsaris interfectores.

Interfieri, pen. corr. {[illegible]} obsoletum verbum, pro Consumi & interire, apud Lucret. lib 3,

-vt aut putrescat corpore posto,

Aut flammis interfiat, malísve ferarum.

Interfluo, interfluis, interfluxi, interfluxum {[illegible]} interfluere, Per medium fluere Plinius, Flumine medium oppidum interfluente. Idem libro 3. cap. 5, Vtraque ciuitate fœderata, angusto freto interfluente.

Interfluus, Adiectiuum {[illegible]} Quod interfluit. Plinius lib. 6. cap. 26, Interfluo Euphrate, Id est interfluente. Solinus cap. 66, Scinditur amne interfluo.

Interfodio, interfodis, interfódere, Idem quod simplex fodere. Lucretius lib. 4,

-quæ quum sint oculis immissa leonum

Pupillas interfodiunt, &c. De gallis & leonibus.

Interfœmineum, interfœminei. Vtitur Apuleius pro genitalibus muliebribus, quòd inter fœmina sint.

Interfringo, interfringis, interfregi, pen. prod. interfractum {[illegible]} interfringere, Idem quod infringere. Cato cap. 44, Qui locus rectè ferax erit, quæ arida erunt, & siquid ventus interfregerit, ea omnia eximito. Plin. lib. 17. cap. 18.

Interfuro, interfuris, pen. corr. interfúrere. Stat. 2. Achilleidos,

-dùmque arma parantur

Dorica, & alternum Mauors interfurit orbem.

Interfusus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Plin. lib. 5, Idem Oceanus interfusus, intrat per tot maria, quibus Africam, Europam, Asiam dispertit. Idem lib. 3 cap. 8.

Nouies Styx interfusa. Virgil. 4. Georg.

Genas interfusa maculis. Virg. 4 Æneid.

Intergero, intergeris, pen. corr. intergessi, intergestum, intergérere. Plin. lib. 13. cap. 12, Diligentior cura, mollis panis fermentati colata aqua feruente: minimum hunc modum intergerit. Ex vetusto codice legitur, Minimum hoc modo intergerij atque etiam Nili lenitas superatur. De glutino.

Intergerinus, pen. prod. Adiectiuum.

Intergerini parietes, à Vitruuio appellantur, qui intergerunt, hoc est ferunt & sustinent onera, quos è creta iubet Vitruuius constituere. Dicti intergerini, quod inter nouos parietes, aut fundamenta pro fultura intergeruntur. Vitruuius, Ex cratibus colligatæ in columnas, quo qui finitius erit, constituantur: & intergerinis è creta, betonibúsque ex vlua factis calcetur. Festus, Intergerini parietes dicuntur qui inter confines struuntur, & quasi intergeruntur. Budæus, Huiusmodi paries quem Papinianus conctaticium appellat, Latinè propriè intergerinus appellatur, qui à vicinis constinctus veluti intergerit, id est communiter gerendo est. Plin. lib 35. cap 14.

Interiaceo, interiaces, penult. corr. interiacui {[illegible]} interiacére, In medio iacére. Plin. epist. 550, Et duo publica opera quanquam viam interiacente. Rursum Liu. 7. bel. Pun. Interiacebat campus: colles imminebant nudi.

Interiacet Capuam, & Interiacet Capuæ, dicimus. Plin. lib 5. cap 4, Et à regione quæ duas Syrtes interiacet. Colum. lib 11. cap. 3, Vt in id spatium quod sulcis interiacet, inclinentur. De seminibus.

Interiacet hæc inter eam Plin. lib 4. cap. 15.

Interibi, pen. corr. {[illegible]} Aduerbium idem significans quod Interea. Plaut. Capt. 16, Vos lauate interibi. Gell. lib. 3. cap 7, Consul interibi dum ea pugna fit, se in locos subducit tutos atque editos. Obsoletum.

Interiicio, interiicis, pen. corr. interieci, pen. prod. interiectum {[illegible]} interiicere, Inter aliquid iacere, Interponere. Colum lib. 1, Vt si qua interiecta sunt strametis aut paleis spinarum vel geminum semina intereant.

Interiicere inter. Cæsar libro 7. bel. Gal. Galli inter equites, raros sagittarios, expeditósque leuis armaturæ interiecerant, &c.

Interiectus, Participium {[illegible]} Cæsar 7. bel. Gall. Neque inter se contingant trabes: sed paribus intermissæ spatiis, singulæ singulis saxis interiectis, arctè continentur.

Interiectus inter. Cic. 2. de Nat. deor. Aer autem, vt Stoici disputant, interiectus inter mare & cælum, &c. Idem 2. de Finib. Tu autem inter hæc tantam multitudinem hominum interiectam non vides, nec, &c.

Interiecta & media. Cic. 1. Acad. Iis ipsis alia interiecta & media numerabat.

Interiectus inter philosophos, Id est intermedius, vt ait Budæus. Cic. 1. Offic. Aut interiecti inter philosophos, & eos qui Rempubl. administrarent, delectarentur se sua familiari.

Interiectum interuallum, Interpositum. Cic. 1. Offic. Quæ quasi longo interuallo interiecto videmus.

Nasus quasi murus oculis interiectus Cic 2. de Nat deor.

Interiecto spatio. Liu. 1. ab Vrbe. Idē 1. ab Vrbe, Paucis interiectis diebus, Sext. Tarquinius inscio Collatino, cum comite vno Collatiam venit.

Interiectus, huius interiectus, Verbale {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deor. Interpositu interiectúque terræ. Colum lib 3. cap. 21, Si verò interiectibus capere cuiusque generis fructum auet, &c.

Interiectus temporis. Tacit. lib 3.

Interiectio, Verbale {[illegible]} Interpositio, & insertio. Quintil. lib 4. cap. 2, Ne sententiis quidem velut fatigatum intentione stomachum iudicis reficere dissuaserim, maximè quidem breui interiectione. Idem lib. 8. cap. 2.

Interim, pen. corr. Aduerbium temporis {[illegible]} Idem quod Interea. Terent. And. 1. 1,

-funus interim Procedit sequimur.

Interim, Aliquando, siue interdum. Quintil. lib. 1. cap 9, Sed quia interim excusantur hæc vitia aut consuetudine, aut, &c. Cic. 2. de Orat. Interim timor incutitur aut ex ipsorum periculis, aut ex communibus. Sic Budæus. Vetus exemplar habet item timor.

Interim, pro aliquando, interdum geminatur. Quintil. lib. 1. cap 3, Interim elabuntur, interim suæ memoriæ intentos à noua inuentione declinant.

Interim, Repentè. Terent. Hecyra, 1. 2,

-primum dies complusculos

Bene conueniebat sanè inter eas. interim

Miris modis odisse cœpit Sostratam. Donatus.

Quum interim, pro Quum tamen. Quintil. lib. 12 cap. 10, Sicut quatuor generaliter ventos totidē mundi cardinibus accepimus flare, quum interim plures sint intermedij. Alij codices habent, quum interim plurimi medij. Liuius, Quum interim siquis existimare velit. Sic Cicero pro Sylla, 11. Budæus.

Interim, Discretio est eius rei quæ ad narrationem pertinet. Terentius And. 1. 1,

Curabat vnà funus. tristis interim

Nonnunquam conlachrumabat.

Interimo, interimis, penult. corr. interemi, penul. prod. interemptum {[illegible]} interimere, Interficere. Cic. 4. Acad Interimebat vxorem. Liu. 1. ab Vrbe, Stirpem fratris virilem interimit.

Interimere vitam. Plaut. Casin. 16,

Interimere ait velle se vitam. Antiquè.

Se ipsa interemit Lucretia à filio regis per vim stuprata. Cic. 2. de Finibus.

Interimi veneno. Plin. lib. 7. cap. 13. Et lib. 21. cap. 37.

Interimere & Conseruare, contraria. Cicero 1. de Nat. deorum, Et si quæ interimant innumerabilia sunt, etiam ea quæ conseruent infinita esse debere.

Ad nihilum interimat res. Lucret. lib. 1.

Mors interimit res. Lucret. lib. 2.

Interimit me hæc oratio, Hic sermo me conficit & enecat. Plaut. Merc. 21,

Disperij: nam illæc interemit me modò oratio. Cic. pro Milone, Me quidem Iudices, exanimant & interimunt hæ voces Milonis quas audio assiduè.

Interemptus, Participium. Plaut Mercat. 21.

Interemptio, Verbale {[illegible]} Cic pro Lege Manilia, Testis est Gallia, per quam legionibus nostris in Hispaniam iter Gallorum interemptione patefactum est. Vetus exemplar legit internicione.

Interior, Interius, Vide INTUS.

Interitus, Vide INTEREO.

Interiungo, interiungis, interiunxi, interiunctum {[illegible]} interiungere, subsistere. Tractum à curru, cuius rotæ intersectio sude iunguntur, vt quiescat. Martial. lib. 2. 6,
Et quum currere debeas Bouillas,
Interiungere quæris ad camœnas. Aleiat. lib. 3. Parerg. cap. 24. interiungere exponit, equos à curru separare.
Interiungere equos, Disiungere, vt conquiescant. Martial. lib. 3. 25,
Iam prono Phaethonte sudat Æthon,
Exarsitque dies, & hora lassus
Interiungit equos meridiana. De pigris nautis.
Interiungere dextras. Quod & iungere dextram dextræ dixit Virgilius. Liu. 2. bel. Pun. Tum dextræ interiunctæ, multûsque concione dimissa à notis ignotísque benignè atque hospitaliter inuitati.

Interlego, interlegis, penult. corr. interlegi, pen. prod. interlégere, Per interualla decerpere. Palladius in Februario, De malis, Si spissa poma ramos onerabunt, interlegenda sunt quæque vitiosa, vt alimentum cæteris succus æquiparet, &c.

Interlino, interlinis, pen. corr. interlini, interliui siue interleui, penult. prod. interlitum, pen. corr. {[illegible]} interlinere, Atramento, aut aliqua re alia superinducta picturam vel scripturam destruere. Cic. pro Cluentio, Qui tabulas publicas municipij sua corrupisse iudicatus sit, qui testamentum interlinerit.
Corruptæ, atque interlitæ tabulæ. Cic. 4. Verr.
Delere vel interlinere. Vlpianus, Si quis rationes hæreditarias deleuerit vel interlinerit. Corrupisse tabellas rectè dicetur & qui eas interleuerit.

Interloquor, penult. corr. interloqueris, Interlocutus sum {[illegible]} interloqui, Alio loquente, sermones intermiscere, quasique interturbare loquentem. Terent. Heaut. 4. 3,
Antiphila mea nubet mihi. S. siccene mihi interloquere?
¶Interloqui (inquit Sipontinus) est aliquid inter agendum definire. A quo Interlocutoria sententia vocatur, quæ non definit controuersiam (ea enim definitiua dicitur) sed aliquid obiter decernit ad causam pertinens. Gell. lib. 14. cap. 2, Aliter atque aliter eadem in causa eodémque in tempore sentire, & interloqui videatur.
¶Interloqui, pro sententiam pronuntiare. Paulus in l. in testamento. D. de fideicommissariis libertatibus, In testamento, quod perfectum nõ erat, alumnæ suæ libertatem & fideicommissa dedit. Quum omnia velut ab intestato filij egissent: quæsiit Imperator, an ea causa fideicommissi manumissa fuisset? Et interlocutus est, etsi nihil ab intestato pater petisset: pios tamé filios debuisse manumittere eam, quam pater dilexisset. Pronuntiauit igitur rectè eam manumissam, & ideo etiam fideicommissa ei præstanda. Vlpian. in l. 1. D. de constitutionibus Principum, Quodcunque igitur Imperator per epistolam & subscriptionem statuit, vel cognoscens decreuit, vel de plano interlocutus est, vel edicto præcepit, legem esse constat.

Interlocutio, Verbale {[illegible]} Sermonis interpositio. Gellius lib. 14. capite 2, An ea vsu, éaque officio sit iudicis rem causámque de qua cognoscit, interlocutionibus suis ita exprimere atque consignare. Quintil. lib. 5. cap. 7, Breui interlocutione patroni refutandus est.
Interlocutio iudicis Iulian. in l. qui agoitis. D. de except.

Interluceo, interluces, pen. prod. interluxi {[illegible]} interlucére, In medio lucere, vel interea lucere, aut inter aliquid lucere. Liu. 9. bel. Pun. Duos soles visus: & nocte interluxisse.
Interlúcet, per translationem, pro Interapparet, & interconspicitur. Liu. 1. ab Vrbe, Quibus inter gradus dignitatis, fortunæque aliquid interlucet, posteri fama ferrent.
Corona interlucet non spissa viris. Virgil. 9 Æneid.

Interluco, interlucas, pen. prod. {[illegible]} interlucáre, Ramos seu plantas inutiliter pullulantes, cum interuallo resecare. & à luce deductum videtur: quòd quum cæduntur rami, lux fiat ipsi arbori amplior. Plin. lib. 17. cap. 23, Deputatur cum vite pariter interlucata densitate ramorum, qui sint superuacui.

Interlucatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 17. cap. 27, Interlucatio arboribus prodest, sed omnium annorum trucidatio inutilissima. Eadem dicitur Collucatio Varroni.

Interlunium, interlunij {[illegible]} Dicitur id spatium téporis, in quo nec amplius luna vetus apparet, nec adhuc noua videtur, quòd radiis solaribus operta sit suprà, non autem è regione. Plinius libro 16. capite 39, Inter omnes conuenit, vtilissimè in coitu lunæ: quem diem alij interlunium, alij silentis lunæ appellant. Horatius lib. 1. Carm. ode 25,
Thracio bacchante magis sub inter
Lunia vento.

Interluo, interluis, interlui, interlutum, pen. prod. {[illegible]} interluere, Interfluere. Claud. 1. de Raptu Proserpinæ,
-rupit confinia Nereus
Victor. & abscissos interluit æquore montes. De Trinacria.
Portus interluit vrbes. Virgil. 3 Æneid.
Interluere manus, Interim lauare. Cato de Re rustica, Manus interluito, postea vinum sumito. Id est, inter duos actus manus lauato. Budæus

Interluuies, interluuiei, fœm. gen. Solinus cap. 35, Rex vnus est vniuersis. Nam quotquot sunt, omnes angusta interluuie diuiduntur.

Intermaneo, intermanes, pen. corr. {[illegible]} intermanére, Ex Inter & maneo, quasi manere inter. Lucan. lib. 6,
operúmque vt summa reuisat,
Defessus Cæsar medijs intermanet agris. Id est, tanta erat munitionis magnitudo qua Pompeium circumuallauerat, vt quando ipse opera suorum reuisere volebat, defatigatus quiescere cogeretur in medijs agris, nec vno cursu omnem munitionem posset ambire.

Intermedius, Adiectiuum {[illegible]} Interiectus, interiacens. Cic. in Oratore, Est autem quidam interiectus, intermedius & quasi temperatus, &c. Varro lib. 3. de Re rustica, capite 5, In lateribus dextra & sinistra porticus sunt, primoribus columnis lapideis intermedijs arbusculis humilibus ordinatæ.

Intermenstruus, Vide INTERMESTRIS.

Intermeo, intermeas {[illegible]} intermeáre, Per medium meare, & fluere. Plin. lib. 5. cap. 30, Longéque clarissimum Asiæ Pergamum quod intermeat Silenus.

Intermestris, & hoc intermestre {[illegible]} Intermestris luna dicitur interlunium, & coitus lunæ. Plin. lib. 16. cap. 39, Idémque mos, Nisi intermestri luna atque dimidiata, ne tangas materiem.

Intermenstruum, intermenstrui {[illegible]} Idem. Varro 1. de Re rustica, cap. 37, Quod à noua luna crescit ad plenam, & inde rursus ad nouam lunam decrescit, quoad veniat ad intermenstruum, à quo die dicitur luna esse extrema, & prima.

Intermenstruus, Adiectiuum. Vnde luna intermenstrua. Plin. lib. 18. cap. 32, Maximè intermenstrua, dimidiaque stercorato. De lunari ratione.

Intermico intermicas, pen. corr. intermicui {[illegible]} intermicáre, In medio splendere. Claud. lib. 1. de Rapin,
-rutilam squammis intermicat aurum.

Interminatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod & interminus dicitur, Sine termino. Cic. 1. de Nat. deor. Confugitis ad deum: cuius operam profectò non desyderaretis, si immensam & interminatam in omnes partes magnitudinem regionum videretis.

Interminor, penult. corr. interminaris {[illegible]} intermináři, Valde minari. Terent. Eunuch. 5. 1,
quid ais sacrilega?
Istoccine interminata sum hinc abiens tibi? Idem Heaut. 4. 1.
Interminari ne. Terent. And. 3. 5,
Interminatus sum ne faceres? num veritus?
Interminari vitam alicui. Plaut. Casina, 15. Id est, se interfecturum minari.

Intermisceo, intermisces, intermiscui, intermistũ vel intermixtum {[illegible]} intermiscére, In medio miscere. Plinius libro 19. cap. 6, Intermisceri lactucam, quoniam melius proueniat. Colum. lib. 11. capite 3.
Doris amara suam non intermisceat vndam. Virgil. eclog. 10.
Intermisti hostibus. Liu. 10. ab Vrbe.
Turbam indignorum candidatorum intermiscendo dignis. Liu. 4. ab Vrbe.

Intermissio, Intermissus, Vide INTERMITTO.

Intermitto, intermittis, intermisi, pen. prod. intermissum {[illegible]} intermittere, Interdum conquiescere, Intermissionem vel interrupedinem facere, non continuare. Cic. 3. de Orat. Continenti & intermisso spiritu. Plin. lib. 10. cap. 46. Bibunt aues suctu ex iis quibus longa sunt colla, intermittentes, & capite resupinato velut infundentes sibi.
Intermisit dare, Distulit. Cæsar 4. bel. Gal. Ex eo quod obsides dare intermiserant, fore id quod accidit, suspicabantur.
Intermittere & Retinere, contraria. Cic. 2. Offic. Acriores autem morsus sunt intermissæ libertatis, quàm retentæ.
Non intermittere. Cic. 1. Tuscul. Hic autem vbi habitamus non intermittit suo tempore cælum nitescere, arbores frondescere.
Non intermittere admirationem. Cic. 5. de Finib. Nec vero intermittunt aut admirationem earum rerũ quæ sunt ab antiquis repertæ, aut inuestigationem nouarum.
Bella diu intermissa. Horat. 4. Carm. ode 1.
Consuetudinem intermittere. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 1, Quod quum ita sit, perficiam profectò, vt longi temporis vsuram, qua caruimus intermissa nostra consuetudine, & gratia, & crebritate, & magnitudine officiorum meorum sarciam.
Curam rerum intermittere. Tacit. lib. 4, At Tiberius, nihil intermissa rerum cura, negotia pro solatijs accipiens, ius ciuium, preces sociorum tractabat.
Diem intermittere. Terent. Adelph. 3. 1,
Nam nunquam vnum intermittit diem, quin semper veniat.
Neque diem neque noctem intermittit, peditatúmque se subsequi iubet. Cæsar 5. bel. Gal.
Iter non intermittere. Cæsar 3. bel. Ciuil. Quòd properans noctem diei continuarat, neque iter intermiserat.
Mentionem intermittere. Cic. ad Attic. lib. 5. 96, Dionysium semper equidem, vt scis, dilexi, sed quotidie pluris facio, & me hercule in primis quòd te amat, nec tui mentionem intermitti sinit.
Negotia cuiuspiam intermittere. Paulus in l. nam & Seruius. D. de neg. gestis.
Officium intermittere. Cic. de Amicit. Nec vllo casu arbitror, hoc constanti homini posse contingere, vt vlla intermissio fiat officij.
Opus intermittere. Cæsar 3. bel. Gall. Eiusmodi tempestates sunt consecutæ, vti opus necessariò intermitteretur.
Otium intermittere. Plin. epist. 151, Eadémque firmitate animi laboribus suffecit, qua nunc otium patitur. Quod quidem paulisper cum magna sua laude intermisit, & posuit.
Prælium intermittere. Cæsar 3. bel. Gal.
Profectionem intermittere. Cæs. 5. bel. Gal. Cæsar intermissa profectione, ac omnibus rebus postpositis, magnam partem equitatus ad eum insequendum mittit.
Studia intermissa longo interuallo. Cic. 1. Tuscul. Retuli me Brute te hortante maximè, ad ea studia quæ retenta animo, remissa temporibus, longo interuallo intermissa reuocaui.
Tempus intermittere. Cicero, Etsi ego id tempus intermiseram potius, quam omiseram. Cæsar 5. bel. Gal.
Intermittere tempus à labore. Cæsar de bel. Ciuil.
¶Intermittere, neutrum, pro Intermitti. Cæs. lib. 1, Reliquum spatium, quà intermittit, mons continet magna altitudine.

Intermissus, Participium {[illegible]} vt Intermissus ordo. Plinius lib. 37. cap. 2. Et lib. 17. cap. 5, Quoties intermissa cultura quieuit.
Intermissa tecta, Non continuata. Plin. epist. 41, Litus ornant varietate gratissima, nunc continua, nunc intermissa tecta villarum.

quæ

quæ præstant multarum vrbium faciem.

Verba intermissa Ouid 1 Metam

Intermissus, huius intermissus {[illegible]} Plin. lib. 10. cap. 29, Lusciniis diebus ac noctibus a v garrulus sine intermissu cantus.

Intermissio, Verbale {[illegible]} Vacatio ab aliquo munere per aliquod tempus. Cic. 1. de Nat deor. Nec tamẽ video quomodo vereatur iste deus beatus ne intereat, cùm sine vlla intermissione pulsetur, agitetúrque atomorum incursione sempiterna.

¶Intermissionem facere à re aliqua. Cic. 1. Offic. Virtutis enim laus omnis in actione cõsistit: à qua tamen sæpe fit intermissio, multique dantur ad studia reditus.

Intermissio epistolarum. Vacatio à scribendo. Cic. Trebatio, lib. 7. 13, Neque alia vlla fuit causa intermissionis epistolarum, nisi quòd vbi esses, planè nesciebam.

Intermorior, intermoreris, pen. corr. intermortuus sum {[illegible]} intermori, Penitus mori, vel quam aliquid fieret mori. Et de quacunque re dicitur. Cato cap 161, Nam si defringes, stirpes fient, & intermorientur. Plinius lib. 19. cap. 8, Nam si defringatur, stirpescere, & intermori.

Intermortuæ conciones. Cic. pro Milone, Declarant huius Ambusti Trib. plebis illæ intermortuæ cõciones, quibus quotidie meam potentiam inuidiosè criminabatur. Id est, languidæ & defectæ. Budæus.

Intermoriútur officia. Bithynicus ad Ciceronem, lib. 6. 16, Si nullũ officium tuum apud me intermoriturum existimas.

Intermortuus, Adiectiuum, Qui inter mortem vitámque ex dolore procumbit, similis capienti, & in quo nulla amplius vitæ spes est. Sueton. de Nerone, Postquam Galbam & Hispanias descisisse cognouit, collapsus, animóque male fracto diu & sine voce & propè intermortuo iacuit. Cic in Pisonem, Quod autem maius indicium expectatis nihil inter vos & Catilinam interfuisse, quàm quòd eandem illam manum ex intermortuis Catilinæ reliquiis concitastis?

Res intermortua. Ouid 2. de Ponto, eleg 5.

Intermortuam memoriam renouare, Hoc est perditã & iam abolitam. Cic. pro Murena, Etenim eiusdem animi atque ingenij est, posteris suis, quod Pompeius fecit, amplitudinem nominis, quam non acceperit, tradere: &, vt Scaurus, memoriam prope intermortuã generis sui, virtute renouare.

Intermortui mores, Perditi, corrupti. Plaut. Trinum. 3.

Intermundium {[illegible]} vt Intercolumnium dixit Cicero, lib. 2. de Finibus, Indiuidua quum dicitis & intermundia, quæ nec sunt vlla, nec possunt esse intelligimus. Idem 1. de Nat deor Tanquam modo ex deorum concilio & ex Epicuri intermundiis descendisset. Budæus.

Intermuralis, & hoc intermurale, pen prod Liu. lib. 4 Decad. 5. ad finem, Muro vrbis coniuncta procul videtur: diuisa est intermurali amni, & eadem ponte iuncta.

Internascor, internasceris, internatus sum {[illegible]} internasci, In medio nasci Plin. lib. 18. cap 16, Internascentésque herbas excludi.

Internatus, penult. prod. {[illegible]} Participium ab Internascor. Tacit. lib. 20, Virgulta postremò, & stirpes, & internatas saxis herbas vellentes, miseriarum, patientiæque documentum fuere.

Internata virgulta. Liu. 8. bel. Pun. Angustiæ & internata virgulta ordines dirimebant.

Internatum corpus. Plin. lib. 17. cap. 27, Dilatatæ cicatrices, & internato corpore expletæ.

Interneco, internecas, pen. corr. internecaui, internecatum & internectum {[illegible]} internecare, Simul interficere, & multitudinem totam fermè complectitur. Plaut. Amphit. 4.

Duello extincto maximo, atque internectis hostibus. Cicero 14. Philip Internecti nota testamenta credo subiiciunt.

Internecida. internecidæ, inquit Isidorus, est qui falsum testamentum fecit, & ob id hominem occidit. Inde internecinu actio in iure ciuili, quæ ab Isidoro internecidij vocatur, ab internecida. Internecidij iudicium in eum, inquit alio loco, dabatur, qui falsum testamentum fecerat, & ob id hominem occiderat, accusatorem eius bonorum possessio sequebatur. Internecidij autem significatio est quasi hominis quædam enecatio. Nam præpositionem inter, præponebant. Turnebus.

Internecio, siue Internicio, internicionis {[illegible]} Vitæ priuatio, inquit Festus Liu. lib. 9, Lucerini ac Samnites ad internecionem cæsi. Hoc est, ferè omnes occisi. Cic ad Attic. lib. 1. 35, Neque enim resisti sine internecione posse arbitrabamur. Idem 5. Verr.

Internecinus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod ad internecionem pertinet. vt Internecinum testamentum, propter quod dominus eius necatus est, inquit Festus.

Internecinum bellum, Quod ad destructionem fit vnius aut alterius partis Liu 9 ab Vrbe, Nullus modus cædibus fuit: deletáque Ausonum gens, vix certo defectionis crimine, perinde ac si internecino bello certasset. Hic vetus exemplar legit internecino. Plin. libro 8 capite 24, Habet deinde internecinum bellum cum ichneumone. De aspide.

Internecto, internectis, internexui, internexum {[illegible]} internectere, Inter se connectere. Stat 8 Thebaidos,

-via magna lauate

Vulnera, & essantes libet internectere plagas.

Internidifico, internidificas, pen cor. Plin lib 10. cap 33, Tertium est earum genus quæ ripas excauant, atque ita internidificant.

Internigrans, pen. extr. internigrantis {[illegible]} Participium sine verbo Stat 6. Thebaidos,

-noctémque diémque

Assimulant, maculis internigrantibus albæ.

Interniteo, internites, pen. corr. internitui {[illegible]} internitere, In medio nitere vel pellucere. Plin. lib. 37. cap. 5, Tunc enim tellure internitent, quia iis ventis maxime harenæ mouentur. De gemmis. Curtius, Cæli fulgor tempore æstiuo ardenti similis, internitens.

Alibi, Armorum internitentium fulgor.

Internodium, internodij {[illegible]} Spatium inter nodum & nodum. Plin. lib 7. cap. 2, Arundines verò tantæ proceritatis, vt singula internodia alueo nauigabili ternos interdum homines ferant. Columella de Arboribus, cap. 3. Breuia internodia.

Longa internodia crurum. Ouid. 11 Metam.

Mollia nodosus facit internodia poples. Ouid. 6 Metam.

Internodius, m. g. Colum. lib. 3 cap. 2, Internodiis quoque rarior, largis fructibus à minore superatus.

Internosco, internoscis, internoui, internotum, pen. prod. {[illegible]} internóscere, Discrimen inter duo facere. Plaut Amphit. 3,

Nunc internosse vt vos possitis facilius, &c. Cic de Amicit. Secerni autem blandus amicus à vero & internosci tam potest Idem 2. de Diuinat. Quæ si alia falsa, alia vera, qua nota internoscantur, scire sanè velim.

Internosci à falsis non possunt. Cic. 4. Acad.

Facilè internoscere Cic 4. Acad.

Internundinum, Spatium quod inter nundinas est veteres Latini vocauerunt, vt intermenstruum, quod inter menses. Varro, Quoties priscus homo ac rusticus Romanus internundinum barbam radebat. Lucilius, Paucorum atque hoc pecto si nihil gustat internundinum. Quod Nonius duobus verbis diuisum inter nundinum legit. Turnebus.

Internuntius, internuntij {[illegible]} Est, inquit Sipontinus, qui inter alios medius est, ad aliquid tractandum. & modò huic, modò illi per vices nuntiat. Terent. Eunuch. 2. 2,

-eho, numnam tu hic relictus custos,

Nequis fortè internuntius clàm à milite ad istam curseret? Cic. ad Octauianũ, 16, Quæ quidem si nullo alio, me tamen internũtio celeriter ad illos deferentur. Cæsar 1. bel. Ciuil. Post paulo tamen internuntiis vltro citróque missis, quæ ignorabant de L. Domitij fuga cognoscunt.

Internuntius & interpres. Cic. 13. Philipp. Verum igitur augurem Iouis Opt. Max cuius interpretes internuntijq; cõstituti sumus, &c.

Internuntius & minister rei alienius. Liu 3 bel. Maced. Seruus erat Zeusippo, totius internuntius & minister rei.

Internuntio, internuntias, internuntiare. Liu. lib. 1. Decad. 5, Paulisper internuntiando cunctatio fuit, vtri transgrederentur.

Intero, interis, pen. corr intriui, intritum, pen prod. {[illegible]} intérere, Idem quod terere, vel intus, aut simul terere. Varro 2. de Re rust. cap. 9, Necnon ita panem ordeaceum dandum, vt nõ potius cum in lacte des intritum, &c. Cato cap. 156, Et eo cyminum interito.

Intristi hoc, tibi exedendum. Terent Phorm. 2. 2,

Ad te summa soluta Phormio rerum dedit:

Tute hoc intristi, tibi omne est exedendum. Vbi Donatus, Paroemia apta parasito, quæ de cibo est. hoc autem inter rusticos de alliato mortario dici solet. Et bene intristi, propriè enim intrita dicitur huiusmodi cibus. Erasmus, Verba sunt Phormionis parasiti, qui quoniam fuerat author consilij de ducenda puella, æquum esse putat vt suo periculo rem item expediat.

Intrita, intritæ, pen. prod. {[illegible]} De alliato mortario inter rusticos dici solet: teste Donato superiore loco. Plin. lib. 9. cap. 9. de delphinis, Nec piscibus tantùm, sed intrita panis è vino satiantur. Colum. lib. 12 cap. 40.

Aqua intrita facta, Hoc est cum pane vel re alia spissior facta. Varro 3 de Re rust. cap. 9.

¶Intrita, siue Intritum, intriti. Plin. lib 36. cap. 23, Ruinarum vrbis ea maximè causa, quòd furto calcis sine ferrumine suo cæmenta cõponuntur. Intrita quoque quo vetustior, eo melior. Vbi Hermolaus, Intrita videtur esse calx, sed illa maximè quæ non è gleba statim ad opus confertur, sed tempore maceratur, atque fermentescit. Vtuntur voce illa Varro, Columella, Vitruuius. vt intrita propriè nobilibus tectoriis, calx è gleba vulgaribus (ita enim Iurisconsulti quoque appellant) & vilibus albariis ferè dicata sit. Legitur & Intritum, lib. 35. cap 13, pro terra ipsa, vnde lateres finguntur. In quo tamen noscendum INTRITAM eo loco, non INTRITVM in vetustis exemplaribus scriptum fuisse. Hermolaus.

¶Intrita, Catoni alia res est, hoc est emplastrum ad insitionem. Plin. lib. 17. cap. 16, Sed id etiam apud veteres Græcos inuenitur, & apud Catonem, qui oleam ficúmque sic inseri iussit, mensura etiam præfinita secundũ reliquam diligentiam suam: corticem scalpro excidi quatuor digitorum longitudine, & trium latitudine, atque ita coagmentati, & illa sua intrita oblini. Hic videtur Intrita pro fæce vini poni. Hæc Beroaldus. Ego verò Intritam interpretor lutum, aut terram manibus subactam & mollitam. Id quod ex ipsius Catonis verbis facilè colligitur in eo ipso loco quem citat Plinius. Sic enim ait in cap. de Insitione, ad finem, Hæc omnia luto depsito, oblinito, alligato, &c.

Interordinium, interordinij {[illegible]} Spatiũ quod est inter duos ordines: sicut inter palum, inter columnas, intercolumnium nominatur. Colum lib. 3. cap 13, Et si fossore tantum terra vertetur, minimum est quinque pedum interordinium, septem maximum. Idem lib. 5. cap. 5, Sed de spatiis ordinum eatenus præcipiendum habemus, vt intelligant agricolæ sine aratro vineas culturi sint, laxiora interordinia relinquenda.

Interpateo, interpates, pen. corr. interpatêre. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 15. Propterea tot meatibus distinctus est, & interpatet rimis.

Interpedio, interpedis, pen. corr. interpedire. Macrob lib 7. Saturn. cap 11, Calor sensum occupat, & gustatum linguæ seruor interpedit.

Interpello, interpellas {[illegible]} interpellare. Loquentem alloqui, & quasi sermonem eius interrumpere, Interfari. Cic. 1. Tusc. Sed nihil te interpellabo, continentem orationem audire malo.

Odiosè interpellare, Vide ODIVM.

Possessionem interpellare, Id est interrumpere. Triphonius in l. si fundum D. de fundo dotali. Iulian. in l. qui fundum. §. procurator. D. pro emptore.

Vigilantem interpellare. Cic 7. Verr.

Vsucapionem interpellare, Id est interrumpere. Vlpian. in l. 1. §. vlt. in fine D. vsufructuarius quemadmodum caueat.

Interpellare, Obturbare. Cic ad Q. frat. lib. 2. 10, Tu metuis ne me interpelles? primo si in isto essem, tu scis quid sit interpellare, &c. Tu verò vt me & appelles, & interpelles, & obloquare, & colloquare velim. Cæsar, Sed interpellatum aduentum Cæsaris profugisse. Id est (inquit Budæus) à coeptu & incepto deterritum.

Manumissionem serui interpellare, Id est impedire, prohibere. Iulian. in l. si hominem. D. mandati.

Iurisdictionem alicuius interpellare, Id est impedire. Modestinus in l. neque infantes. D. de fideicommissariis libertatibus.

Interpellare stuprum, Impedire. Liu 3. ab Vrbe, Vbi tollentes corpus semianime virginis, sponsum auunculúmque in carcerem duci iussent, stupro interpellato magis, quàm cæde motus.

Interpellare partam victoriam, Impedire, remorari. Cæsar 3. belli Ciuil. Sed siue ipsorum perturbatio, siue error aliquis, siue etiam fortuna partam iam præsentemque victoriam interpellasset, dandam omnibus operam, vt acceptum incommodum virtute sarciretur.

Interpellatu dulcedo alicuius. Liu. 9 ab Vrbe, Itaque apud infensos ob interpellatam dulcedinem iræ, confestim oratio habita est, vt doceretur miles, &c. Id est, ob reuocatos à cæde milites. Budæus.

¶ Interpellare debitorem, Est appellare, hoc est In iudicium vocare. Pomponius in l. Labeo. D. de nautico fœnore, Si nemo sit qui ex parte promissoris interpellari traiectitiæ pecuniæ possit: idipsum contestatione complecti debere, vt pro petitione id cederet. Bud.

Possessores interpellare debet secundus creditor. Papin. in l. 1. in fine. D. de distract. pignor.

¶ Interpellare, Rogare. Valer. Max. lib 3, Cato rogatus vt socius apud auunculum adiuuaret, constanti vultu non facturum se respōdit. Iterum deinde, ac sæpius interpellatus, in proposito perstitit. Valla in Raudensem.

Interpellandi locus hic erat. Horat. 1. Serm satyr 9.

Interpellatus, Participium. vt Lucrum interpellatum. Hirtius de bello Alexand. Sibíque quod rapuerant, acceptum ferebant: quod interciderat, aut erat interpellatum, Cassio assignabant.

Interpellatio, Verbale {[illegible]} Cic. ad Atticum. lib 12. 196, Putabam enim commodius te idem istud domi agere posse interpellatione sublata. Idem 2. de Oratore, Etsi, inquit, Antoni minimè impediendus interpellatione iste cursus orationis tuæ. Idem Lepto, libro 6. 18, Itaque literæ quidem meæ impediuntur, in quibus sine vlla interpellatione versor. Plinius epist. 113, Inopportuna interpellatio.

Interpellator, pen. prod. Verbale, Interuentor, qui interrumpit sermonem, aut aliquid aliud agentem. Cic. 3. Offic. Dictabat se hortulos aliquos emere velle, quò inuitare amicos, & vbi se oblectare sine interpellatoribus posset.

Molesti alieni sermonis interpellatores Dialectici. Author ad Herennium, lib. 2.

Interpensiua, pen. prod. apud Vitruuium, Perticarum, tigillorum, asserúmve genera sunt, quæ ab angulis parietum ad angulos tignorum, ad imbres in colliquias deriuandos, vel alium quemuis vsum ingerlocantur, quasi ea quæ à pendendo Græci appellant [illegible]. Interpensiui verò parietes sunt, qui suprà contignationem struuntur, nec in solo fundamentum habent, sed in pendenti surgunt. Hermol.

Interplico, interplicas, pen. corr. {[illegible]} interplicàre. Stat. 4. Thebaidos,

Albáque puniceas interplicat infula cristas.

Interpolo, interpolas, pen. corr. {[illegible]} interpolare, Immutare, inquit Sipontinus, & nouam formam vetustis addere. Dictum quasi interpolire. Ab arte fullonia, quæ poliendo vetera quæque in nouam speciem mutat. Cicero 3. Verrina, Aliquid demendo, mutando, curando ne litura appareat, interpolando. Vlpianus in l. præcipiunt ædiles. D. de ædilitio edicto, Vbique enim curent ædiles, ne emptores à venditoribus circumueniantur, &c. præsumptum est enim ea mancipia, quæ rudia sunt, & simpliciora esse, & ad ministeria aptiora & dociliora: trita verò mancipia & veterana, difficile est reformare. Quia igitur venalitiarij sciunt facilè decurri ad nouitiorum emptionem, ideirco interpolant veteratores, & pro nouitiis vendunt. Hermolaus, Interpolare thura, est rudia quum sunt, polire: omninóque verbum illud nouare, mangonizaréque significat. Vnde Vestes interpolatæ, & Mancipia interpolata, in iure Ciuili, quæ quum sint veterana, lenocinio & arte faciem mutant, pro recentibúsque ac nouitiis licentur. Albaria tectoriorum interpolantur, inquit Plinius libro 35. capite 16, hoc est, tectoria quibus propter vetustatem color albus induci solitus exoleuisset, exalbantur, renouantúrque. De quo verbo & Nonius Marcellus pluscula. Aliqui scribunt Interpollo, sed malé. Diuus enim Ambrosius pen corripuit in illo Iambico dimetro,

Quod nulla nos interpolet. Hymnus incipit, Veni Redemptor gentium.

Renouare, & interpolare Cic. ad Q. frat. lib. 2. 14, Quid vult inquam renouare honores eosdem, quominus togam prætextam quotannis interpolet, decernendum nihil censeo.

Interpolatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 13. cap. 12, Hanc cœpit Romæ Fanij sagax officina, renuatámque curiosa interpolatione principalem fecit è plebeia.

Interpolis, & hoc interpole, pen. corr. {[illegible]} Quod est interpolatum. Plinius libro 19. capite 2, Est quidem eius natura interpolis, rursúsque quamlibet vetustum nouo miscetur. De spartio. Plautus Mostel. 4,

Nam isthæc veteres, quæ se vnguentis vnctitant, interpoles,
Vetulæ, edentulæ, quæ vitia corporis fuco occultant.

Interpolum, pen. corr. {[illegible]} Idem. Martianus in l. Labeo libro. D. de contrah. empt. & vend. Si vestimenta interpola quis pro nouis emerit, Treba. iu placere ita emptori præstandum quod interest, si ignorans interpola emerit.

Interpolator, pen. prod. Verbale {[illegible]} Qui antiquas vestes refarcit ac renouat, vt eas facilius vendat.

Interpolatrix, pen. prod. interpolatricis {[illegible]} Mulier quæ idipsum facit quod interpolator. Pōponius, Interpolatricem accersire oportet, quæ huic vestem adducat.

Interpono, interponis, pen prod. interposui, interpositum, pen. corr. {[illegible]} interpónere, Nuter significationis. Cic. de Amicit. Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne inquam & inquit sæpius interponeretur.

Interponere accusatorem Cic. 3. Verr. Interposuistis accusatorem, qui quum ego mihi c & x dies solos in Siciliam postulassem, c & v i i i sibi in Achaiam postularet.

Interponere se audaciæ alterius, Obsistere & reluctari. Cicero 2. Philipp. Quid enim interponerem audaciæ tuæ, quam ne pie authoritas huius ordinis, neque existimatio Pop. Rom. neque leges vllæ possent coercere?

Aquam, Immiscere aquam vino Martial. lib. 1. 177,

Interponis aquam subinde Ruffe,
Et si cogeris à sodale, raram
Diluti bibis vnciam falerni.

Authoritatem. Cic 13. Philipp. Quòd si authoritatem interponis, sine armis, magis quidem laudo: sed vide ne hoc ipsum non sit necesse.

Cautiones interponere, Id est dare. Paulus in l. omne. D. pro socio.

Condimentis. Plin lib 20 cap. 15, Similis autem & huic vsus. Namque & panibus Alexandrinis subigitur, & condimentis interponitur. Hoc est immiscetur.

Consilium suum consilio alterius. Liu. 5. bel. Maced. Qui conctatus fuerit, & suum consilium meo interponet, sciat sibi reditum ad penates non esse.

Decretum. Cic. 4 Verr. Quia ab Siculis ob decreta interponenda pecuniam acceperit.

Dies intercalares mensibus, Hoc est Inserere. Liu. 1. ab Vrbe.

Diebus aliquot interpositis, Hoc est, interiectis Varro 3. de Re rust. cap. 9. Cic. 2. Verr Iis prope x l. diebus interpositis, tum denique se ad ea quæ à nobis dicta erunt, responsuros esse arbitrantur.

Exceptionem interponere actioni, Id est, exceptionem opponere. Vlpian. in l. 2. in princip D de exception.

Fidem alicui Cæsar 5. bel Gal. Reliquis fidem interponere, iusiurandum poscere, vt quod esse ex vsu Galliæ intellexissent, communi consilio administrarent.

Fidem suam in aliquam rem, Rem aliquam in suam fidem recipere. Cic. pro Rosc. Amerino, Si hanc ei rem priuatim Sext. Roscius mandasset, vt cum Chrysogono transigeret atque decideret, inque eam rem fidem suam, si quid opus esse putaret, interponeret.

Iudicium suum, Iudicio comprobare Cic Attic. lib 8. 147. Idem 2. de Diuinat. Quum autem proprium sit Academiæ, iudicium suum nullum interponere, &c.

Iusiurandum, Iureiurando affirmare. Liu 4. bel. Maced Qui primo iureiurando interposito, de præsidio expellendo cum Ixionesis colloquutus, dum, &c.

Moram, quod & Moram nectere dicitur: hoc est differre, & morari. Cic. 1. Acad. Quod quum audissemus, nullam moram interponendam putauimus, quin videremus hominem nobiscum, & studiis eisdem, & vetustate amicitiæ coniunctum.

Magnaque fluminis interposita mora. Cæsar 1 bel Ciuil.

Nomen alicuius in re aliqua, pro Adumbrare, & accommodare in speciem & in fraudem. Cic 3. Verrina, Peteretur hæreditas ea, quæ nulla debetur? in prædam Prætoris interponatur nomen ciuitatis? Budæus.

Noctem. Cic. pro Murena, Dies intermissus vnus, aut nox interposita sæpe perturbat omnia.

Operam suam pro aliquo. Cic. 1. Verr. Pro exterarum nationum commodis inimicitias suscipere: ad periculum accedere: operam, studium, laborem interponere.

Pœnas. Cicero 4. Verr. Iste pœnis, compromissísque interpositis, H-s c c c extorquenda curauit.

Postulatum, pro Postulare. Cic. ad Atticum, lib 7 134. Plerique negant Cæsarem in conditione mansurum: postulatáque hæc ab eo interposita esse, quominus quod opus esset ad bellum, à nobis pararetur.

Querelas. Cic. ad Q. frat. lib 2 7, Sed res multis querelis de Repub. interponendis nulla transacta est.

Se, pro Immiscere se, vel intermiscere. Cic in Vatinium, Num quem putes illius tui certissimi gladiatoris similem Tribuni plebis posse reperiri, qui se interponat, quo minus reus mea lege fiat? Idem ad Q. frat. lib. 3. 20, De Ascanione tu verò quod voles facies, me nihil interpono.

Se in Cic Lepido, lib 10. 27, Itaque sapientius meo quidem iudicio facies, si te in istam pacificationem non interpones.

Non interponere se tum dicuntur iudices, quum aliqua de re iudicare nolunt. Vlpianus in l. à diuo Pio. § sed si emptor. D. de re iudicata.

Se interponere cœpit Senatus. Pomponius in l. 2. §. deinde quia. D. de orig. iuris. *Le Senat commença à s'en mesler.*

Spatium. Cic. pro Cluentio, Vehementes habeat repentinos impetus spatio interposito, & causa cognita consenescat.

Suspicionem. Cæsar 4. bel. Gall. Neque vlla ad id tempus belli suspicione interposita.

Verbum. Cicero pro Quintio, Neque interea verbum vllum interposuit Næuius, aut societatem sibi quippiam debere, aut priuatim Quintium debuisse.

Interpositus, pen. corr. Participium {[illegible]} Plin lib. 18 cap. 16, Interpositis quinis diebus. Hoc est, interiectis vel intermissis.

Spatium

Spatium interpositum. Lucret. lib. 4.

Per interpositam personam. Vlpianus l. 1. D Quarum rerum act. non dat. Etenim parui refert, protinus libertus patronu cogatur da te, an per interpositam fideiussoris vel rei personam.

Interpositus, huius interpositus, penult. corr. {παρεμβολή} Cic. 2. de Nat. deor. Tum ipsa incidens in vmbram terræ, quum est è regione Solis, interpositu, interiectúque terræ, repentè deficit. De luna.

Interpositio, Verbale {παρένθεσις} Cic. 2. de Inuent. Quæstionē autem eam appellat, quæ habeat in se controuersiam in dicendo positam, siue certarum personarum interpositione, ad hunc modum, vt Quid sit bonum, &c.

Interpositio, pro iis quæ lineis superscribi & interscribi solēt dum aliquid emendatur. Cic. ad Tironem, lib. 16. 22, Vna omnino interpositio difficilior est, quam ne ipsa quidem facilè legere soleo, de quadrimo Catone.

Interpremo, interpremis, penult. corrept. interpressi, interpressum, {διαπιέζω} interprémere, Intercludere. Plaut. Rud. 16,

Qui sacerdotis scelestus fauces interpresserit.

Interpres, interpretis, penult. corr. comm. gen. {ἑρμηνεὺς, μεσίτης} Est (inquit Sipontinus) qui in aliqua re agenda medius est, & eius rei conciliator & author. Plautus Curcul. 8, Quod te præsente istic egi, téque interprete. Cic. 5. Verr. A. Valentius est in Sicilia interpres: quo iste interprete, non ad linguam Græcam, sed ad furta & flagitia vti solebat.

Interpres pacis. Liuius 1. bel. Pun. Se pacis eius interpretem fore pollicetur.

Lingua interpres. Horat. 1. de Arte,

Post effert animi motus interprete lingua.

Malus interpres. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14.

Interpres & nuntius. Cicero Bruto, 10. Improbissimis literis quidam, fallacibúsque interpretibus ac nuntiis impulerunt in spem certissimam Consulatus.

Per amicos & interpretes agere aliquid. Cic. 6 Verr.

¶ Interpres, Qui obscura quæque exponit: quòd homines huiusmodi, animos eorum quibus dati sunt interpretes, scisciantur, & inuicem illis exponunt. Plaut. Pœn. 5,

Nam isti quidem hercle orationi OEdipo opus

Est coniectore, qui Sphyngi interpres fuit. Virg. 3 Æneidos,

Troiugena interpres diuûm. Vbi Seruius, Interpres, Vaticinator, qui mentem deorum mortalibus publicat. Sic Augurúm, atque extûm interpretes, apud Cic. in Orat.

Interpres curarum. Virg. 4. Æneid.

Hominum, diuúmque interpres. Virg. 10. Æneid.

Interpres portentorum Galeotæ in Sicilia nominabantur. Cicero 1. de Diuinat.

Coniector quidam, & interpres portentorum. Cic. 2. de Diuinat.

Somniorum, atque omnium interpretes, coniectores vocamus. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Interpres Iouis & satelles, aquila. Cic. 2. de Diuinat.

Interpretes & internuntij Iouis, augures. Cic. 13. Philipp.

¶ Interpretes poetarum grammatici. Cic. 1. de Diuinat.

Interpres iuris. Cic. in Topicis.

Sanctissimus legum interpres. Iuuenal sat. 4.

Interpres & doctor. Cic. Trebatio, lib. 7. 22, Nullam artem literis sine interprete, & sine aliqua exercitatione percipi posse.

Explanationes interpretum. Cic. 1. de Diuinat. Quòd erant multa obscura, multa ambigua, explanationes adhibitæ sunt interpretum.

¶ Interpres, Qui conuertit ea ena lingua in aliam. Cicero de Opt. gen. Oratorum, Nec conuerti vt interpres, sed vt orator, sententiis iisdem, & earum formis tanquam figuris, verbis ad nostram consuetudinem aptis.

Fidus interpres. Horat. in Arte.

Interpretor, penult. corr. interpretaris, interpretatus sum {ἑρμηνεύω, μεσιτεύω} interpretári, Exponere, explicare, explanare. Cic. 2. Offic. Nec quicquam aliud est philosophia, si interpretari velis, quàm studium sapientiæ.

In diuersum aliquid interpretari. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Beneficium Imperatoris quamplenissimè interpretari. Iabolenus in l. 3. D De constitut. Principum.

Obscurè dicta interpretari. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Interpretari legem, & æquitate explicare. Cic. 7. Philipp.

Interpretari authores. Cic. 1. de Orat. Omnium bonarum artium scriptores ac doctores & legendi & peruolutandi, & exercitationis causa laudandi, & interpretandi, &c.

Interpretari nomine aliquo, &c. Plin. lib. 13. cap. 22.

Verborum vim interpretari. Cic. de Fato. Et pro Corn. Balbo, Quasi verò priscum aliquod aut insolitum verbum interpretaretur.

Interpretari somnium. Cic. 1. de Diuin. Ex quo ita illud somnium esse interpretatum, vt, &c.

Interpretari ad voluntatem. Liuius 9. bel. Macedon. Medio responso spem ad voluntatem interpretantibus fecerat, cessurum Patrum authoritati esse.

Malè interpretari, pro Malignè accipere. Seneca epist. 64.

Rectè an perperam interpreter, fuerit ista eius deliberatio qui bellum suscepit. Liuius 1. ab Vrbe.

¶ Interpretari, Iudicare. Cic. 3. Offic. Reditu enim in castra, liberatum se esse iureiurando, interpretabatur, non rectè. Budæus.

Interpretari de Cic. Planco in Epistolis ad Attic. lib. 16. 341, Quod si à te erit impetratum, sic velim existimes, me de tua liberalitate ita interpretaturum, vt tuo summo beneficio me affectum iudicem.

Interpretari pro sua sapientia aliquid. Cicero ad Seruilium, libro 13. 73.

Interpretari grato animo. Cic. de Claris Orat. Hoc est in bonam partem accipere.

Grate interpretari beneficia ab alio accepta. Plin. Iun. lib. 5. epist. 13. ad Priscum.

Interpretari ex. Cic. de Amicit. Iam virtutem ex consuetudine vitæ sermonísque nostri interpretemur.

Interpretari in mitiorem partem. Cic. pro Murena, Aut mitiorem in partem interpretarère.

Interpretatur numen suum violari: Id est, Existimat & iudicat. Plin. in Paneg.

Peruersè interpretaris. Plaut. Trucul. 4.

Quum huius verba interpretor: Hoc est, Quantum ex huius verbis colligere possum. Plaut. Bacchid. 13.

Interpretari memoriæ alicuius, Id est reducere in memoriam. Plaut. Epid. 11.

Interpretatio, Verbale {ἑρμηνεία} Cic. in Partit. Et 2. de Orat. Neque ea interpretatione mea aut ornatius explicari, aut planius exprimi possint.

Dura interpretatio. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Malitiosa iuris interpretatio, Vide MALVS.

Interpretatio, inquit author ad Herennium lib. 4, est quæ non iterans idem redintegrat verbum, sed id commutat quod positum est, alio verbo quod idem valeat.

¶ Interpretatio, Coniectura & iudicium. Liuius 2 ab Vrbe, Non crediderit factum, an tantum animo roboris fuerit, nec traditur certum, nec interpretatio est facilis. Budæus.

Interpretamentum {ἑρμήνευμα} Idem. Gellius, Ex quibus diuersa Latinæ linguæ interpretamenta collegimus. Idem libro 6. capite 2, Interpretamentum obscurius. Idem libro 5. cap. 18, Latinum interpretamentum.

Interpretatus, penult. prod. Participium passiuum {ἑρμηνευθεὶς} Expositus, explicatus. Cic. 2 de Legibus, Vt ita quasi fuerit orbis, vt Græco nomine est appellata: quod nos prope idem Græcum interpretatum nomen tenemus.

Interpretandus, Aliud participium passiuum, Exponendus, declarandus, explicandus. Iulianus in l. Quum in testamento. D. De hæred. instituend Hæc verba sic interpretanda sunt.

Interpunctus, Adiectiuum {διαστικτός} Quod punctis distinctum est. Cic. 2. de Orat. Sed & festiuitatem habet narratio distincta personis, & interpuncta sermonibus. Ibidem, libro 3, Interspirationis enim, non defatigationis nostræ, neque librariorum notis, sed verborum & sententiarum modo interpunctas clausulas in orationibus esse voluerunt.

Interpunctum, Distinctio {διάστιγμα} Cicero 3 de Oratore, Clausulas enim & interpuncta verborum, animæ interclusio & angustiæ spiritus attulerunt.

Interpunctio, Idem {διάστιξις} Cic. pro Murena, Res enim sunt paruæ, prope in singulis literis atque interpunctionibus verborū occupatæ.

Interpurgare {διακαθαίρειν} pro Purgare, aut circumpurgare. Plin. lib. 18 cap. 26, Ficus interpurgari, seminaria fieri.

Interputo, interputas, penult. corr. {διακαθαίρω} Interputáre, Quasi per circuitum putare & purgare. Columella libro 3, Sed omnibus annis fodi ante Calendas Martias & interputari oportet. Cato capite 50, Ficos interputato, & in eunea ficos succidito altè, ne eas vites scandant.

Interquestus, Adiectiuum. Liuius Decad. 4. lib. 3, Ætulorum principes interquesti sunt, quòd non idem erga suam gentem Romanorum animus esset post victoriam, qui in bello fuisset.

Interquiesco, interquiescis, interquieui, interquietum, penult. prod. {διαναπαύομαι} interquiéscere, Idem quod quiescere & subsistere paulum, vt mox iterum incipias & pergas. Cato cap. 158, Indidem sumito sciatarium tepidum: adde vini Coi cyathum vnum: bibe: interquiescet. De aluo deiicienda. Cic. de Claris Orat. Quum hæc dixissem, & paululum interquieuissem, Quid igitur, inquit, &c.

Interrado, interradis, penult. prod. interrasi, interrasum {διαξέω} interrádere, Idem quod circunradere. Colum. de Arboribus, cap. 19, Nam si spisse posueris, neque infra quicquam serere poteris: nec sic ipsæ fructuosæ erunt, nisi eas interráseris. Plin. libro 15. cap. 1, Oleæ attondentur sicut & vites, atque etiam interradi gaudent.

Interradere, pro Limare & polire. Plin. lib. 33 cap. 11, Iam verò mensas repositoriis imponimus, & ad sustinenda obsonia interradimus altera: & interest quam plurimum lima perdiderit. Idem lib. 35. cap. 1, Interrasum marmor. Budæus.

Interrasilis, & hoc interrasile, penult. corr. {διαξεστός} Limatus. Plin. lib. 12. cap. 19, Coronas ex cinnamomo, interrasili auro inclusas.

Interregnum, interregni {μεσοβασιλεία} Appellatur id tempus quo regnum vacat: hoc est, antè quàm in demortui locum nouus rex præficiatur. Vide Liuium 1. Decad. libro 1. Plinius de Viris illust. Post consecrationem Romuli, quum diu interregno seditiones orirentur, &c.

Interregnum, per metaphoram aliquando dictum est, quum loco magistratus interrex creatur. Liuius Decad. 1. lib. 4, Quum sine Curuli magistratu Resp. esset, patritij coiêre, & interregem creauêre. contentio, Consulésne, an Tribuni militum crearentur, in interregno rem compluresque dies tenuit.

Adducere rem ad interregnum. Cicero Attico, libro 7. epist. 8. Aut si per Tribunos plebis non patiatur, tamen quiescat, rem adduci ad interregnum.

Res fluit ad interregnum, Vide FLVO.

Inire interregnum. Liuius Decad. 1. libro 6, Interregnum iniit P. Cornelius Scipio interrex & post eum M. Furius Camillus iterum. Is Tribunos militum Consulari potestate creat.

Rem redire ad interregnū. Liuius Decad. 1. lib. 8, Ad interregnum res rediit: dilatisq; alia atque alia de causa comitiis, quartusdecimus demum interrex Lucius Æmilius Consules creat.

Res spectat ad interregnum. Cic. ad Q. frat. lib. 3. epist. 2, Res videtur spectare ad interregnum.

Res venit ad interregnum. Cic. Att. lib. 9. epist. 15, Permagni eius interest rem ad interregnum non venire.

Interrex, interregis, penult. prod. masc. gen. {μεσοβασιλεύς, ἀνθιβασιλεύς}

Qui regis demortui locum tenet, donec alius substituatur. Cic. 3 de Legibus, Nihilo credo magis illa quàm interrex noster tulit, vt Dictatur, quem, &c.

Creare interregem. Liuius Decad. 1. lib. 5, Interrex creatur M. Furius Camillus: qui P. Cornelium Scipionem, is deinde L. Valerium Potitum Interregem prodidit. ab eo creati sex Tribuni militũ Consulari potestate.

Interregem nominare. Liuius Decad. 1. lib. 1, Mortuo Tullo res ad patres redierat, hique Interregem nominauerant, &c.

Prodere Interregem. Liuius Decad. 1. libro 4, Modò prohibentibus Tribunis Patricios coire ad prodendum Interregem, modò Interregem interpellantibus, ne Senatusconsultum de comitiis Consularibus faceret.

Interrex (inquit Asconius in Milonianam) comitiorum habendorum causa interdum creabatur: & eius imperij quinque dies tantùm erant. Substituebatur autem illi & alter & tertius, donec creati essent ordinarij Magistratus. Quum enim comitia eòque eò protrahuntur, vt insequens annus sine Consulibus sit, Interregnum dicitur. Liuius Decad. 1 libro 5, Vnam expiationem eorum esse, vt Tribuni militũ abdicarent se magistratu, auspicia de integro repeterentur, & Interregnum iniretur. Ea ita facta sunt ex Senatusconsulto. Interreges tres deinceps fuere, L. Valerius, Q. Seruilius Fidenas, M. Furius Camillus.

Interregem & ipsum Patritium esse, & à Patritio prodi sine suffragio populi necesse erat. Cic. pro Domo sua ad Pontifice. Auspicia populi Romani, si magistratus Patritij creati nõ sint, intereant necesse est, quum interrex nullus sit, quòd & ipsum Patritium esse, & à Patritio prodi necesse est.

Prodebatur Interrex, vt comitia haberet, quum Reip. causa Consules abessent, vel vitio creati fuissent, nec Dictator comitiorum causa dici potuisset.

Interrex cũ insignibus imperij, & lictoribus erat: & quinque diebus finiebatur eius imperium.

Interrex dictus est, quòd esset quasi Rex inter Regem mortuum & successorem, atque id ipsum à principio, quum Reges essent: nam postea Interrex etiam dictus, qui esset quasi inter Consules superiores, & futuros.

Interritus, pen. corr. Adiect. ([illegible]) Idem quod Imperterritus: vt Vultus interritus. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Mens interrita lethi. Ouid. 10 Metam.

Sola est interrita virgo. Ouid. 6. Metam.

Interrogo, interrogas, penult. corr. ([illegible]) interrogare. Petere aliquid ab aliquo noscendi gratia. Plaut. Epid. 5, Ibi illa interrogat illam, Qui scis? qui id dixit tibi?

Interroga si cauerit. Plaut. Pœnulo, 10,

Si exierit leno, censes hominem interrogem,

Meus seruus si ad eum venerit, nécne?

Interrogo an audierim, an viderim. Plin. in Paneg. Cicero in Oratore, Vt interrogando vrgeat, vt rursus quasi ad interrogata sibi ipse respondeat.

Interrogabat suos in clamore ipso quis esset qui fama plebem necaret. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 7.

Interrogabat quædam geometrica de dimensione quadrati. Cic. 1. Tusc. Et 2. de Orat. Interrogatus quid laetaret.

Interrogare de. Cicero in Partit. Sic ego te vicissim eisdem de rebus interrogem.

Minutatim interrogare, Vide Minutatim, in MINVO.

¶ Interrogassit, pro interrogauerit: verbum xii tabularum. Cic. 3 de Legibus, Quum magistratus iudicassit, interrogassitue, per populum multæ pœnæ certatio esto.

¶ Interrogare, pro Accusare. Tacit. lib. 13, Sanè pepigerat Pallas, ne cuius facti in posterum interrogaretur. Vnde & Legibus interrogari, pro Postulari. Liuius lib. 8. bel. Macedon.

Interrogatio, Verbale ([illegible]) Petitio. Cic. de Fato, Rectè genus hoc interrogationis ignauum atque iners nominatum est.

Ignauum & iners interrogationis genus, Vide IGNAVVS.

Acuta interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Circunspecta interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Insidiosa interrogatio. Plin. Iun. lib. 1. epist. 5, ad Voconium, Nec me laqueis tam insidiosæ interrogationis inuolueram.

Opportuna interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Longius repetita interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Seruæ interrogationes. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Instare interrogationi. Quintil. lib. 5 cap. 7.

Instare interrogatione. Quintil. lib. 6 cap. 3.

Interrogatiuncula, penult. corr. ([illegible]) Diminutiuum. Cicero in Parad. Sed minutis interrogatiunculis, & quasi punctis quod proposuit, efficit. Idem 4. de Finibus, Pungunt quasi aculeis, interrogatiunculis angustis.

Interrumpo, interrumpis, interrupi, penultima prod. interruptum ([illegible]) interrúmpere, Rumpere, vastare, siue per medium rumpere, & effringere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23, Pontes quos feceram, interrupi. Liuius 2. ab Vrbe, Itaque monere prædicere vt Ponticm ferro, igni, quacunque vi possent, interrumpant.

Ordinem interrumpere, Cõfundere. Colum. lib. 11. cap. 4, Ne inter hanc quasi turbam operum negligentius olitoris officia descripsisse videar, aut nunc ordinem reliquarum culturarum cœptum interrupisse, &c.

Somnos interrumpere, Interturbare. Plin. lib. 28. cap. 4.

Singultus interrumpens pias querelas. Ouid. 11. Metam.

Interrumpere, Aliquid dicentem facientémve impedire. Cæsar 1. bel. Ciuil. Improuiso ad vallum aduolat, colloquia interrumpit, nostros repellit à castris. Idem 3 bel. Ciuil. Mediam orationem interrumpere. Plaut. Trinum. 17, Sermonem interrumpere.

Interrumpere iter amoris & officij. Cic. ad Atticum, lib. 4. 71, Si forte rarius tibi à me quàm à cæteris literæ redduntur, peto à te vt id non modo non negligentiæ meæ, sed ne occupationi quidem tribuas: quæ etsi summa est, tamen nulla esse potest tanta, vt interrumpat iter amoris nostri & officij mei.

Interruptus, Participium ([illegible]) Liuius 6. bel. Pun. Ne interrupta Romanis acies videatur.

Amnis interruptus aquis. Lucan. lib. 2.

Interrupta consuetudo longis temporum interuallis, Intermissa. Cic. ad Cassium, lib. 15. 14, Postremò, vt amicitia nostra quæ summis officiis ab vtroque culta est, sed longis interuallis temporum interruptam consuetudinem habuit, confirmaretur vehementius.

Ignes interrupti. Virg. 9. Æneid.

Itinera interrupta, & impervia. Tacit. lib. 3.

Pendent opera interrupta. Virg. 4. Æneid.

Interruptæ atque morientes voces. Cic. pro Cælio, Quum me intueretur flentem significabat interruptis atque morientibus vocibus, quanta impenderet procella vrbi.

¶ Interruptum & Continuatum, contraria. Cicero 3 de Orat. Et quod continuatum & interruptum, & imago, & sibiipsi responsio.

Interrupta contexere. Cic. 1. de Legibus, Et ego animi pendére soleo, quum semel quid orsus, si traducor alio, neque tam facile interrupta contexo, quàm absoluo instituta.

Inter quasi rupta, pro Interrupta quasi. Lucret. lib. 5.

Interruptè, Aduerbium ([illegible]) Incisè, vel cæsim, aut diuisè. Cic. 2 de Orat. Erit autem perspicua narratio, si verbis vsitatis, si ordine temporum conseruato, si non interruptè narrabitur.

Interscalmium ([illegible]) Budæus, Interscalmia, spatia inter remiges dicta sunt. Baysius putat esse interscalmiũ spatium illud in naui quod est inter scalmum & scalmum. Hac voce vsus est Vitruu. lib. 1 cap. 2. Nauibus interscalmio, &c.

Interscapilium, interscapilij ([illegible]) Sipuntinus, Scapilium veteres pro tergo vsurparunt: & aliquando pro ipsa scapula. Vnde & spatium quod inter scapulas est, interscapilium nominauere.

Interscindo, interscindis, interscidi, pen. corr. interscissum ([illegible]) interscíndere, Per medium scindere. Liuius 8 bel. Pun. Arcto freto interscindi. Cic. 2. de Legibus, Nec quia nusquam erat scriptum, vt contra omnes hostium copias in ponte vnus assisteret, à tergóque pontem interscindi iuberet. Gell. lib. 12. cap. 1.

Interscribo, interscribis, penult. prod. interscripsi, interscriptum ([illegible]) interscribere, In medio scribere. Plin. lib. 7. epist. ad Tuscum, Poteris & quæ dixeris post oblitum mutatum retractare, multa retinere, multa transire, alia interscribere, alia rescribere.

Interseco, intersecas, penult. corr. intersecui, intersectum, & intersecatum ([illegible]) intersecáre, Per mediũ secare. Author ad Herenn. lib. 3, Vt ipsa pronuntiatione res ipsas quas demonstrauimus, inserere atque intersecare videamur in animis auditorum.

Intersectio, intersectionis. Verbale, Vitruuius lib. 3 cap. vlt.

Intersepio, intersepis, penult. prod. intersepsi, interseptum ([illegible]) intersepire, Veluti sepibus quibusdam intercludere, & iter impedire. Liuius 4. bel. Macedon. Per triduum insequens territauit eos, nunc prælijs lacessendo, nunc operibus intersepiendo quædam, ne exitus ad fugam esset. Idem 2. ab Vrbe, Id factum magnæ parti peditum Romanorum conspectum abeuntis Albani exercitus intersepsit.

Intersepire vrbem vallo. Liu. 5 bel. Pun. Et lib. 4.

Interseptum iter, Occupatum. Cic. pro Corn. Balbo, Ne interseptum sit his iter perpetuò ad hoc amplissimum præmium ciuitatis.

Intersepta foramina. Cic. 1. Tuscul.

Intersero, interseris, penult. corr. interseui, penult. prod. intersitum, penult. corr. ([illegible]) interserere, In medio plantare, seminare, inserere. Colum. lib. 3. cap. 17, Conquatur deinceps pastinato malleolis ordinariis vitibus interserendus est.

Medijs interserit oscula verbis. Ouid. 10. Metam.

Omnia pomis intersita. Lucret. lib. 5.

Intersita peregrinatio. Plin. epist. 63.

Intersero, interseris, penult. corr. interserui, intersertum ([illegible]) interserere, Interponere. Plin. epist. 63 lib. 3. ad Caluisium Rufum, Prædia agris meis vicina, atque etiam interserta, venalia sunt. Alij legunt, inserta. Plin. auunculus libro 18. cap. 19, Vt potiora interseri possint. Vetus codex habet inseri.

Intersisto, intersistis, intersistere, pro Resistere in medio spatio. Quintilianus lib. 8. cap. 3, Quia vltima prioris syllabæ litera, quia exprimi nisi labris coeuntibus non potest, aut intersistere nos indecentissimè cogit, aut continuata cum insequente in naturam eius corrumpitur. Item lib. 9 cap. 4, Intersistentes clausulæ.

Intersistit oratio. Quintil. lib. 9 cap. 4, Tum vocalium concursus: qui quum accidit, hiat, & intersistit, & quasi laborat oratio.

¶ Intersistitur, Impersonale. Quintil. lib. 9. cap. 4, Tum longè per se, & velut opimæ syllabæ, aliquid etiam medij temporis inter vocalis quasi intersistitur assument.

Interspiro, interspiras, pen. prod. ([illegible]) interspiráre, De medio seu per medium spirare. Cato, cap. 112, Mox comprimito acina, vt combibant aquam marinam: vbi impleueris dolium, operculo operito, relinquito qua interspiret.

Interspiratio, Verbale ([illegible]) Cic. 3. de Orat. Interspirationis enim, non defatigationis nostræ, &c. Plin. lib. 23. cap. 2.

Intersterno, intersternis, interstraui, interstratum, penult. prod. ([illegible]) intersternere, In medio sternere. Iustinus lib. 1, Hæc Babyloniam condidit, murumque vrbi cocto latere circundedit, arena, pice, bitumine interstrato. Plin. lib. 29 cap. 2.

Interstinguo, interstinguis, interstinxi, interstinctum ([illegible]) interstínguere, Per interualla aliqua extinguere. Festus, Ignis Vestæ siquando interstinctus esset, virgines verberibus afficiebantur. Apuleius, Iamque proximus oblisis faucibus interstinguere eum debuisset. Antiquam.

Interstinctus, Participium ([illegible]) Martianus Capella lib. 1, Dehinc vesti admodum candidæ obducit amictus hyalinos, quos stellantibus

oculis

oculis interstinctos acerbi vibratus ignium luminabant. Id est Variegatos, distinctos. Budæus. Fortasse legendum intertinctos.

Spatia interstincta columnis. Stat. 3. Sylu. 4.

Interstitium, interstitij { [illegible] } Distantia & interuallum. Macrobius, Quum quatuor sint elementa, ex quibus constant corpora, terra, aqua, aer, ignis: tribus sine dubio interstitiis separantur, quorum vnum est à terra vsque ad aquam, &c.

Interstitium lunæ, Dicitur interlunium. Apul. Difficultas itineris, ac globosi sideris interstitium.

Interstitio, interstitionis { [illegible] } Cessatio, Vacatio. Gell. lib. 10. cap. 1, Velut quoddam iustitium, id est iuris inter eos quasi interstitionem quandam, & cessationem.

Interstrepo, interstrepis, penult. corr. interstrepui, interstrepitum, penult. corr. { [illegible] } interstrepere, Strepitum emittere inter alios. Virg. 9 eclog. Digna sed argutos interstrepere anser olores.

Interstringo, interstringis, interstrinxi, interstrictum { [illegible] } interstringere, Idem quod stringere. Plaut. Aulul. 2. 4 Ibo intro, atque illi tuo socieno iam interstringam gulam.

Interstruo, interstruis, interstruxi, interstructum { [illegible] } interstruere. Silius lib. 10,

-Telesinus ad ossa

Illiso saxo, qua spina interstruit artus. Occumbit. Id est, vbi spina, quæ est in medio dorsi, artus connectit.

Intersum { [illegible] } Vide INTERSIT.

Intertaleo, intertaleas, intertaleare, Verbum antiquum, Diuidere. Varro de Re rust. libro 1, Nam etiam nunc rustica voce intertaleare dicitur diuidere, vel excidere ramum ex vtraque parte æquabiliter præcisum, quas alij clabulas, alij taleas appellant. Nonius.

Intertextus, Adiectiuum { [illegible] } vt Intertexta vestis. Quintil. lib. 8 cap. 5. Nemini enim deceat intertexta pluribus notis vestis.

Flores intertexti hederæ. Ouid. 6 Metam.

Telæ intertextæ. Stat. 3. Sylu. 5.

Intertignium, intertignij, neut. gen. Interuallum quod est inter duo tigna. Vitruuius lib. 4. cap. 2.

Intertingo, intertingis, intertinxi, intertinctum, intertingere. Plinius lib. 36 cap. 8, Thebais eius intertinctus aureis guttis, inuenitur in Africæ parte Ægypto adscriptæ.

Intertraho, intertrahis, intertraxi, intertractum { [illegible] } intertrahere. De medio trahere. Plaut. Amphit. 8,

-si situlam iam cœpero

Nunquam ædepol tu mihi quicquam credas post hunc diem,

Ni illi puteo, si occœpso, animam omnem intertraxero. Hoc est, continua tractione totam aquam penitus exhausero. Animam putei vocat aquam, vt quæ illius anima latet intus in puteo.

Intertrigo, penult. prod. intertriginis, fœm. gen. { [illegible] } Malum est quoddam quum femina equitatu aliáve simili de causa atteruntur, adurunturque. A Græcis [illegible] dicitur. Dioscorides autem paratrimma, id est intertriginem vocat, quum pes pedem, vel vngula vngulam terit: vt in genere veterinario contingit, id est iumentis. Columel. lib. 7. cap. 5, Subluuies & intertrigo pice per se liquida, vel alumine, & sulphure atque aceto mistis rite curantur.

Intertrimentum, intertrimenti { [illegible] } Varro lib. 4. de lingua Latina, Detrimentum à detrito dicitur: quòd ea quæ trita sunt, minoris pretij sunt. Ab eadem mente intertrimentum, ab eo quòd duo quæ inter se trita sunt, etiam diminuta sunt. Terent. Heaut. 3. 1,

Nunc quum sine magno intertrimento non potest

Haberi, quiduis dare cupis. Cic. 3 Verr. de æde Castoris quam P. Iunius sartam tectá tradere debebat. Cum eo sine vllo intertrimento (inquit) conuenerat iam quemadmodum traderetur. In impressis libris nutrimento mendosè legitur. Asconius, Detrimentum, vnius partis esse potest: intertrimentum verò dantis & accipientis. Secundum quod Cicero intertrimentum pro communi conficiendi alicuius negotij iactura posuit. Budæus.

Intertrimentum, pro ea quæ in excoctione deperit, decbetum aurifices appellant. Liuius 2. bel. Macedon. Carthaginienses eo anno argentum in stipendium primum impositum aduexerunt: id quia probum non esse Quæstores renuntiauerunt, experientibúsq; pars quarta decocta erat, pecunia Romæ mutua sumpta intertrimentum argenti suppleuerunt. Budæus.

Intertrimentum, pro eo quod in vnaquaque re deperditur, ac decedit. Liuius lib. 4 bel. Macedon. In auro verò, in quo præter manus pretiú nihil intertrimenti fit, quæ malignitas est? Id est, nihil iacturæ.

Intertritura, intertrituræ, penult. prod. Idem. Scæuola in l. pignori. §. vlt. D. De pignorat. action. Quæro intertrituram, quæ ex operis facta est, vtrum Titius debitor, an Seius agnoscere debeat.

Interturbo, interturbas { [illegible] } interturbare, Valde turbare. Terentius Andr. 4. 1, Quis homo istuc? P. Dauos. C. Dauos? P. interturbat.

Interturbatio, Verbale { [illegible] } Liuius 3. bel. Pun. Ipsique valetudinem excusans patri, animi quoque eius mirabilem interturbationem quum quæreret, &c.

Interuaco, interuacas, penult. corr. { [illegible] } interuacare, In medio vacuum manere. Columella libro 6. capite 32. Bulbus tripedaneis interuacantibus spatiis obrutus, anno celerius maturam pernitam præbet.

Interuallum, interualli { [illegible] } Spatium quod est inter palos, vallum castrense constituentes, à quo omne spatium, interuallum est appellatum. Plin. lib. 6 cap. 22, Septem dierum interuallo taxato. Cæsar 1 bel. Gall. Paribúsque interuallis Harudes, Marcomanos, &c. omnémque aciem suam rhedis & carris circumdederunt.

Interuallum annuú regni, Dum erat regnum per annum. Liu. 4. ab Vrbe, Quinque dierum spatio finiebatur imperiú, ac per omnes in orbem ibat, annuúmque interuallum regni fuit.

Interualla permittere. Plin. in Paneg.

Interuallum sui. Plaut. Rud. 4.

Eodem interuallo. Cic. 7. Verr. Ne quum in Sicilia quidem fuit,

eodem interuallo pars eius belli in Italiam vlla peruasit. Id est, eodem tempore.

Aeris interuallum. Lucret. lib. 4.

Interualla negotiorum. Patereulus lib. 1, Neque enim quisquam hoc Scipione elegantius interualla negotiorum otio dispunxit: semperque aut belli, aut pacis seruiit artibus.

Siderum interualla. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Interualla requietis habere. Cicero 1. de Finibus, Et ad dolores ita paratus est, et meminerit maximos morte finiri, paruos multa habere interualla requietis. Hoc est, multas habere horas in quibus quiescere possit æger.

Per interualla, Alternatim. Plin. Iunior de Viris illust. Singulos per interualla interfecit.

Interuallis moueri, Per certa horarum & temporis spatia. Cic. 2. Academ. Quæ autem mouentur, omnia interuallis moueri.

Interuallis paribus. Plin. lib. 2. cap. 11.

Longo interuallo. Cicero pro Roscio Amerino, Longo interuallo iudicium inter sicarios hoc primum committitur. Id est post longum interuallum.

Longo interiecto interuallo, Vide INTERIECTO.

Tanto interuallo. Cic. ad Cassium, lib. 15. 14. Primum vt te quem iamdiu facio plurimi, tanto interuallo viderem: deinde vt tibi, &c. Id est post tantum interuallum.

Ex interuallo. Vide EX, præpositionem.

Ex tanto interuallo. Liuius lib. 3. Cum ex tanto interuallo rem desuetam vsurparent. Idem 3. ab Vrbe cond. Id est, post magnum interuallum.

Interuallum literarum. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 18, Tu, si interuallum longius erit mearum literarum, ne sis admiratus.

Interuallum deinde haud magnum populationibus fuit. Liuius 2. ab Vrbe. Id est paulo pòst populati sunt.

Interuallo facto. Liu. 1. ab Vrbe, Regnasse deinde Seruium Tullium: ne interuallo quidé facto obitum tanquam alienum regni Superbum Tarquinium, velut hæreditaté gentis, scelere ac vi repetisse.

Dare alicui interuallum soluendi. Vlpian. in l. Si verò. §. Si post. D. Mand. vel cont.

¶ Interualla Cicero in Oratore vocat syllabarum tempora, breuia, longáque. Numerus ex interuallis conficitur, hoc est ex longis & breuibus syllabis, quę suis temporibus distinctę sunt. Breues enim syllabæ tempus vnum, longæ verò duo habere dicuntur.

Interuallatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Interuallata febris, quam intermittentem & reuertentem vocamus. Gell. lib. 17. cap. 12. Hæc biduo medio interuallata febris.

Interuello, interuellis, interuelli vel interuulsi, interuulsum { [illegible] } interuellere, Idem quod euellere, vel de de medio vellere. Plinius libro 17. cap. 27.

Omnia poma interuelli melius est. Colum. lib. 4. cap. 33.

Interuellere barbam. Seneca epist. 115, Quod faciunt ij, qui barbam vellunt, aut interuellunt. Id est, aut qui euellunt totam, aut aliquos tantùm pilos, quo rariorem faciant.

Interuenio, interuenis, penult. corr. interueni, penult. prod. interuentum { [illegible] } interuenire, In medio negotio, quasi ex insidiis superuenire, & opprimere in ipso actu qui rem celatam vellent. Terent. in Prologo Hecyræ, 2,

-hæc quum data est ...

Noua, nouam interuenit vitium & calamitas. Cic. ad Attic. lib. 15. 326, Quam orationem quum ingressus essem, Cassius interuenit.

¶ Interuenio, cum accusatiuo. Tacitus lib 3, Lepida ludorum diebus qui cognitionem interuenerant, theatrum cum claris fœminis ingressa, &c.

Interuenit maiori minor cogitatio, &c. Liuius 9. bel. Pun.

Interueniunt iræ. Plaut. Amphit. 10,

Iræ interueniunt, redeunt rursum in gratiam.

Interuenit deinde iis cogitationibus auitum malum, regni cupido. Liuius 1. ab Vrbe.

Interuenit nox. Liuius 3. bel. Pun. Plures cecidissent, ni nox prælio interuenisset.

Plangor interuenit omni verbo. Ouid. 11. Metam.

Interuenire cœptis. Liuius 1. ab Vrbe, Muro quoque lapideo circundare vrbem parabat, quum Sabinum bellum cœptis interuenit.

Interuenire malo. Plaut. Milite, 20, -malo ne interueneris quæso,

Dum resipiscit. Id est vide ne dum festinas, accipias malum.

¶ Interuenire, pro Se interponere. Suetonius in Cæsare, Verùm neque Senatu interueniente, & aduersariis magistratibus vllam sui de Repub. facturos pactionem, in citeriorem Galliam cedit.

Cautiones interuenire solent, quum socij diuidunt societatem de eo quod sub conditione debetur. Paulus in l. Quum socij. D. Communi diuidundo.

Si culpa eius nulla interuenerit. Vlp. in l. Quum res. §. Sed si id petatur. D. De legat. 1.

Flumine interueniente via constitui potest, si aut vado transiri possit, aut pontem habet. Paulus in l. vltima. D. De seruitut. rustic. prædiorum.

Fraus venditoris interuenit. Vlpian. in l. Communi. §. vlt. D. Communi diuidundo.

Inimicitiæ capitales interuenerunt inter procuratorem & dominum. Vlp. in l. Filiusfamilias. §. vlt. D. De procuratoribus.

Negotiis meis vel alterius interuenire. Id est, se immiscere negotiis, vel negotia gerere, seu administrare. Papinianus in l. Seio. D. De annuis legatis. Seio amico fidelissimo, si voluerit, sicut meis interueniebat, eodem modo filiorum meorum negotiis interuenire: annuos senos aureos præstari volo. Scæuola in l. Mæuia. D. eod. tit. Si rebus nepotis mei interuenerit, omnémq; administrationem rerum nepotis mei ad sollicitudinem suam reuocauerit.

Prætorem interuenire oportet, si quis impediat eum qui emit, quominus ei res tradantur. Vlpianus in l. At si quis. in princip. D.

de religiof. & sumptibus funerum.

Fideiussor interuenit pro alio. Id est fideiubet. Vlp. in l. Quicunque. § vlt. D. De institoria actione. Item fideiussori quoque, qui pro institore interuenerit, institoria competit.

¶ Interuenire, Interesse. Cicero, Quod non esset factum, si ipse interuenissem.

¶ Interuentum est alicui de-improuiso, Impersonale. Terentius Heauton. 2. 3.

Interueniens, Participium { [illegible] } Cic. 3. Tuscul. In magna parte vitæ dolore non interueniente.

Interueniente flumine cui nomen est Vine. Hoc est, interlabente vel interfluente. Plin. lib. 5. cap. 1.

Interuenientibus desertis, hoc est interiectis. Plin. lib. 4. cap. 7.

Interuentus, huius interuentus { [illegible] } Cicero ad Atticum, libro 16. 336, Caleni interuentum & Calusanæ caueblis. Cæsar 3 belli Gall. Noctis interuentu. Cicero 1. de Natura deorum, Nullo malorum interuentu.

Feriarum interuentu impeditus est actor. Vlp. in l. Sed etsi. §. Si feriæ. D. Ex quib. caus. maiores, &c.

Iudicis interuentu hæc omnia debent ad effectum perduci Pomponius in l. Quintus. in fine. D. de annuis legatis. Vlp. in l. Illud. §. 1. D. De tributoria actione.

Iuris interuentus. Marcellus in l. 2. D. De natalibus restituendis, Interdum enim serui nati sunt, ex postfacto iuris interuentu ingenui fiunt.

Loci sacri & religiosi interuentus, etiam itineris seruitutem impedit. Paulus in l. Seruitutes prædiorum rusticorum.

Tutoris interuentus. Marcellus in l. Seruus decem. D. De solutionibus.

Interuentor, Verbale { [illegible] } Qui interuenit, & impedit agentem aliquid. Cic. de Fato, Omnis ferè nostra in his deliberationibus consumebatur oratio, idque & sæpe aliàs, & quodam liberiore quàm solebat, & magis vacuo ab interuentoribus die.

¶ Interuentor, pro Fideiussore, in l. Licet. De obsequiis à liberis & libertis præstandis, Vlpianus vtitur. & Lampridius in Commodo, Paternum autem (inquit) huius cædis authorem, & quantum videbatur paratæ necis Commodi conscium & interuentorem. Bud.

Interuenium, interuenij { [illegible] } Spatium illud quod est inter venas terræ. Vitruuius lib. 8, Sed non per interuenia dilabantur & decrescant. Idem lib. 2. cap 6.

Interuerto, interuertis, interuerti, interuersum { [illegible] } interuértere. Callidè surripere: quod plerunque fit, quum rem commodatam, aut depositam, aut creditam, dolo ne restituatur domino, efficimus, authore Valla lib. 5. Plaut. Asin. 6, Vnde sumam? quem interuertam? Idem Pseudulo, 13,

Vt me, si posset, muliere interuerteret. Cic 6. Verr. Candelabrum quod rex Ægypti Ioui Capitolino dono voleeat, à Verre, qui illud commodato à rege acceperat, interuersum esse consequitur. Marcellus Iurisc. in l. Si duo. D Depositi, Si duo hæredes rem apud defunctum depositam dolo interuerterint.

Dicimus autem Interuertere aliquem simpliciter, & Interuertere aliquem re aliqua, & Interuertere rem aliquam.

Possessionem interuertere. Marcellus in l. Si quis rem, quam. D. De acq. vel amit. possess.

Interuertere, & ad sese transferre. Cic. 2. Philipp. Ille induxit vt peteret: promissum & receptum interuertit, ad séque transtulit.

Interuerso regali dono. Cic. 6. Verr. Qui si intellexerint, interuerso regali hoc dono, grauiter vos tulisse, grata fore vobis Populóque Rom. sua studia ac dona arbitrabuntur. Et pro Domo sua, Ædilitate interuersa.

¶ Interuertere, Subuertere, euertere. Paulus in l. Amissione. D. De capitis diminutione, Quæ salua ciuitate accidit per quam publica tutela non interuerti constat. Idem in l. Tutelas. D. De capitis diminutione, Legitimæ tutelæ ex XII. Tab. interuertuntur eadem ratione qua & hæreditates. Budæus.

¶ Interuertere, pro Decoquere. Tacit. lib. 18, Nouies millies sestertiûm paucissimis mensibus interuertisse creditur.

Interuigilo, interuigilas, penult. correp. interuigilâre. Seneca epist. 1. libro 12, Somno parcissimo vtor, & quasi interuigilo, satis est vigilare desisse.

Interuireo, interuiras, penult. corr. interuirêre. Claudian. de raptu Proserp. lib. 2,

Non sic innumeros arcus mutante colores
Incipiens redimitur hyems, quum tramite flexo
Semita discretis interuiret humida nimbis.

Hoc est inter alios colores viret. De arcu cælesti.

Interuiso, interuisis, interuisi, interuisum, pen. prod. { [illegible] } interuísere, Quasi iterum visere, vel interdum visere. Plaut. Aulul. 7,

-nunc hic eam rem volt, scio,
Mecum adire ad pactionem: verùm interuisam domi.

Idem Sticho, 3, -imò interuisam prius domum. Cic. Matio, lib. 7. 1, Quódque non minus interuisis, hoc fero animo æquiore.

Crebrò interuisere. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 17, Vrbanam expolitionem vrget ille quidem & Philotimus & Cincius: sed etiam ipse crebrò interuiso: quod est factu facile.

Interula, Plerique omnes dicunt eam esse, quam vulgò *Camisiam*, hoc est tunicam carni proximam appellamus. Huius meminerunt Horatius. & Martialis, & Apuleius lib. 8. & Valer. in epist. ad Rufinum, Valerianus Imperator in quadam epistola apud Trebellium Pollionem in vita Claudij, & Aurelianus alter Imperator in alia epistola apud Flauium Vopiscum in vita Bonosi, & Martianus Capella lib. 1. vbi scribit Tritoniam Psyche donasse interulam.

Interundo, interundas, interundaui, interundatum, interundare, penult. prod. Solinus cap. 17, Hoc fuluum nigrantibus segmentis interundarum, varietate apprime decet. Hoc est in vndarum figuram distinctum.

Interuomo, interuomis, penult. corr. interuomui, interuomitum, penult. corr. { [illegible] } interuómere, Interscatêre. Lucret. lib. 6, Quod dulces inter salsas interuomit vndas. Budæus. Hoc est interfundit.

Interusurium, interusurij, Commodum est, vel vsura medij temporis. Vlp. in l. Sed si. § vlt. D. De pecul. Vt medij temporis interusurium magis creditor consequatur.

Intestatus, penult. prod. { [illegible] } dicitur non solùm qui mortuus est nullo confecto testamento, sed etiam cuius ex testamento adita non est hæreditas, vt inquit Paulus, de Verb. signif. l. Intestatus.

Intestati propriè appellantur, qui quum possint testamentum facere, testati non sunt. Vlp. in l. 1. D. De suis & legitimis hæredibus. Cic pro Cluent. Haud hæres est Cluentius: intestatum dico esse mortuum. Idem 4. Verr. Iuuenal. sat. 3,

-possis ignauus haberi,
Et subiti casus improuidus, ad cœnam si
Intestatus eas.

Intestatorum parentum liberi hæredes sint. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Ab intestato, cui opponitur A testato. In l. Cû ij § Hæc oratio. D. de Transac. Siue à testato factæ, siue ab intestato. Sed fortè hæc verba referenda sunt ad defunctum testatum, siue intestatum.

¶ Intestatus, Cuius verbis nô adhibetur fides, quíve testis esse non potest. Pomponius P ctoribus, Ipse cum vno seruo senex intestato proficiscitur. Nonius.

¶ Intestatus, Nullis testibus conuictus. Plaut Curcul. 15. Hoccine pacto indemnatum atque intestatum me arripis? Idem Milite, 12.

Intestato, Aduerbium { [illegible] } Sine testamento. Cic. 2. de Inuent. Si paterfamiliàs intestatò moritur, familia, pecuniáq; eius agnatorum gentiliumq; esto. Scæuola, l. Titius intestatò moriturus. Sic Paulus, Vt legata quæ ei dederat, intestatò moriens restitueret.

Intestabilis, & hoc intestabile, penult. corr. Plaut. Milit. 55, Vt viuam semper intestabilis. Caius in l. Cum lege. D. De testamentis, Quum lege quis intestabilis iubetur esse, eò pertinet ne eius testimonium recipiatur, & eò amplius (vt quidam putant) néve ipsi dicatur testimonium. Vlpianus in l. Is cui lege. D. De testamentis, Siquis ob famosum crimen damnetur, Senatusconsulto cautum est, vt intestabilis sit. ergo nec testamentum facere poterit, nec ad testamentum adhiberi testis.

¶ Intestabilis { [illegible] } pro Detestabili. Gell. lib 7. cap. 18, Eos tamen qui ad Annibalem non redissent, vsque adeò intestabiles, inuisosque fuisse, vt tædium vitæ ceperint, necémque sibi consciuerint. Vlp. in l. ex Cornelia. D. De iniuriis, Si cõdemnatus fit is qui librum ad infamiam alicuius pertinentẽ scripsit, composuit, edidit, &c. intestabilis ea lege esse iubetur. Plin. lib. 30. cap. 2, de arte magica, Proinde ita persuasum sit, intestabilem, irritam, inanem esse, habentem tamen quasdam veritatis vmbras. Horat. 2. Serm. sat. 3,

-vter ædilis fueritue
Vestrum Prætor, is intestabilis & sacer esto.

Vbi Porphyrio, Antiqui eos quos in testimonium dimitti nolebant, intestabiles vocabant, detestabiles scilicet, quorum testimonium malum & execrandum esset. Ex Budæo. Tacit. lib. 15, Intestabilis & consecreatus. Idem lib. 20, Quum interim intestabilior & sæuior exortus est.

¶ Intestabilis, cum ablatiuo. Tacit. lib. 5. sub finem, Intestabilis sæuitia Tiberius.

Intestabiles & infandos. Plin. lib. 28. cap. 8.

Intestinus, penult. prod. { [illegible] } Adiectiuum, ab Intra, Quod est intimum.

Intestina, Substantiuè dicuntur, quæ interiori corporis parte clauduntur, & inferiora sunt, quæ etiam interanea appellãtur. Celsus lib. 4, A visceribus ad intestina veniendum est. Cic 2. de Nat. deor. Ex intestinis autem & aluo secretus à reliquo cibo succus is quo alimur, permanat ad iecur per quasdam à medio intestino vsque ad portas iecoris. sic enim appellant ductas & directas vias, quæ pertinent ad iecur, eique adhærent. Medium intestinum vocat Cicero, quod Græci Mesenterium.

Peruertere intestina alicuius. Catul. ad Rufum, epigr. 72.

Tenent intestina. Celsus libro quarto, capite decimosexto, In hoc vtique adhibere oportet comprimentia, quo facilius teneodi aliquid intestinis vis sit.

Latum intestinum interdum glutinatur. Celsus lib 7. cap. 16.

Intestinum tenue, quòd tenuiorem habet tunicam, quàm reliqua intestina. Celsus lib. 2. cap. 1. Tenuioris intestini morbus, quem ileon nominant.

Intestinum, neutro genere & Intestinus, masculino dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Intestinus enim quibusdam ab ore incipiens, quadam via eodem reflectitur, vt sepiæ, polypo.

Intestinus, Adiectiuum, pro Interiore: vt Intestina pestis, apud Liuium, pro conspiratione maxima & periculosissima Et intestina discordia, apud eundem lib 9 pro ciuili discordia.

Intestinum odium, Id est odium occultum, vel magnum: hoc est, cor animum premens. Liuius 2. ab Vrbe, Ciuitas secum ipsa discors intestino inter Patres plebémque flagrabat odio.

Intestinum malum Cic. ad Brutum, 10. 1, Ingrauescit enim in dies intestinum malum, nec externis hostibus magis quàm domesticis laboramus. Sic intestinus dolor, Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5.

Intestinum opus, Quod factum est a ligno fabrorum, authore Budæo. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 1, Quum villam haberes opere tectorio, & intestino, ac pauimentis nobilibus lithostrotis spectandam, &c.

Intexo, intexis, intexui, intextum { [illegible] } intéxere, Intus texere, innectere, inuoluere. Virg. lib. 3 Georgicorum,

-vtque
Purpurea intexti tollant aulæa Britanni.

Id est, intus texti Nam in velis ipsi erant picti qui eadem vela portabãt. Seruius. Cic. In Partit. Læta tristibus, incredibilia probabilibus inteximus.

Intexere literas vestibus. Plin. lib. 13. cap. 11, Et tamen adhuc malunt Parthi vestibus literas intexere.

Frondes canis intexere filis. Ouid. 15 Metam.

Facta alicuius intexere chartis. Tibull. ad Messalam, lib. 4.

Intexere, pro Implicare: & Intextum, pro Implexo. Cic. 2. de Nat. deor. Vtræque autem crebræ multæque toto corpore intextæ, vim quandam incredibilem artificiosi operis diuinique testantur. De venis & arteriis.

Intexere aliquem. Cic. Attic. lib. 13. 269. Scis me antea orationes aut aliquid id genus solitum scribere, vt Varronem nusquam possem intexere. Id est, eum loquutum inducere, vt fit in Dialogis. Alibi Includere dixit. Eidem, lib. 13. 280, Te autem ἀκροατὴν intexui, faciámque crebrius. De Academ. eis. Budæus.

Intimus, pen. corr. Superlatiuum ab Intra, Vide INTRA.

Intimo, intimas, penult. corr. (ἐμφανίζω) intimâre, Denuntiare. Liu. 4 ab Vrbe, Intimasse, filio vt milites scriberet. In vetustissimis codicibus legitur tostitisse. Martian. Capella lib. 1, Hæc quum Iuno assiana Ioui, acclinatis eius auribus intimaret.

Intimare apud præsidem. l. 2. C. De adoptionibus, Adrogatio etenim ex indulgentia principali facta, perinde valet apud prætorem vel præsidem intimata, ac si per populum iure antiquo facta esset.

¶ Intimare, pro Ingredi. Solinus cap. 45. Ditionis Ægyptiæ esse incipit à Syene, in qua fines Æthiopum: & inde vsquedum mari intimatur, Nili nomen tenet.

Intingo, intingis, intinxi, intinctum (ἐμβάπτω) intingere, Madefacere & humectare. Plin. lib. 20 cap. 17, de anisu. Viride, aridúmve omnibus quæ condiuntur, quæque intinguntur, desyderatum.

Intingere in acetum. Cato cap. 15, Crudam si edas, in acetum intingito, mirificè concoquit. De brassica.

Intingere calamum, de scribente dixit Quintil. lib. 10. cap. 3. non in procul à fine, Quod intinguntur calami, morantur manum.

Intinctum arte. Cic. 2 de Orat. Alterum quod totum arte intinctum videtur, tametsi artem requirit, tamen prudentiæ est ordinaria quid dicendum sit videre. Alij intinctum legunt.

Nutriat intinctos ipsa patella cibos. Ouid. 2. Fast.

Intinctus, huius intinctus (ἔμβαμμα) Condimentum ad condienda obsonia, siue liquor in quem reliquos cibos intingimus ad saporis commendationem ac gulæ irritamentum. Vulgò *salsa* dicitur. Plin. lib. 15 cap. 29, Eadémque origine apiorum sapor commendatur, plerunque ad intinctus additis myrtis. Idem lib. 20 cap. 9

Intolerabilis, & hoc intolerabile, pen. corr. (ἀνυπομόνητος) Quod tolerari & ferri non potest vt Intolerabilis dolor. Cic. 4. Acad.

Intolerabile frigus. Cic. pro Rosc. Amer.

Intolerabilis insolentia Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1.

Mala intolerabilia Lucret. lib. 6.

Intolerabilis sæuitia. Liuius 1 ab Vrbe.

Quid peruersius? quid intolerabilius? Cic. 4. de Finibus.

Intolerabiliter, penult. corr. Aduerbium (ἀφορήτως) Colum. lib. 1. cap. 4, Sunt quædam loca quæ solstitiis minus concalescunt, sed frigoribus hyemis intolerabiliter horrent.

Intolerandus, Adiectiuum, Idem quod Intolerabilis (ἀφόρητος) Cic. 7. Verr. O magnum atque intolerandum dolorem.

Immanis atque intoleranda barbaries. Cic. pro Fonteio.

Intoleranda hyems. Liuius 5. ab Vrbe.

Intoleranda libido. Liuius 7. belli Pun.

Intolerans, penult. corr. intolerantis, Adiectiuum (ἀκρατής) Qui tolerare non potest. Impatiens, impotens. Liuius 9 ab Vrbe, Et loquimur de Alexandro nondum merso secundis rebus, quarum nemo intolerantior fuit.

Intolerantior seruitus. Tacit. lib. 3, Quanto intolerantior seruitus iterum victis.

Intolerantissima laboris corpora, hoc est impatientissima. Liuius 10. ab Vrbe.

Intoleranter (ἀφορήτως) intolerantius, intolerantissimè, Aduerbium, Impotenter. Cic. 2. Tuscul. Intoleranter dolere. Sic 2. de Orat. Intolerantius se iactare. Idem in Vatinium, Et quoniam pecunias aliorum despicis, de tuis diuitiis intolerantissimè gloriaris.

Intolerantia, intolerantiæ (ἀκρασία) Impatientia. Cicero pro Cluentio, Quis cum eum illa superbia atque intolerantia ferre potuisset? Idem de Lege agraria, Non priuatorum insaniam, sed intolerantiam regis esse dicetis. Budæus interpretatur intemperantiam, vel insolentiam: et sit quasi intolerabilitas.

Intondeo, intondes, intondi, intonsum (ἀποκείρω) intondêre, Circuntondêre. Colum. lib. 11. cap. 3, Vt antè quam translatum deponas, omnes radiculas amputes, & fibrarum summas partes intondeas. De porro.

Intonsus, Adiectiuum (ἄκαρτος) Non tonsus. Plin. lib. 6. cap. 28, Arabes mitrati degunt, aut intonso crine barba abraditur præterquam in superiore labro.

Aut intonsi. Ouid. lib. 2 Fastorum,

Hoc apud intonsos numen habebat auos. Veteres enim propter seueritatem hirsuti erant, teste Porphyrione: vnde Catonem intonsum dixerunt. Primus autem tonsorem in Vrbem duxit Scipio.

Capilli intonsi. Horat. Epod. 15.

Caput intonsum. Ouid. 4 Fast.

Intonsa coma Cic. 3. Tuscul. Ex Accio.

Crinis intonsus. Tibull. lib. 1. eleg. 4.

Deus intonsus. Ouid 3. Trist. eleg. 1.

Intonsi homines & inculti. Liuius 1. bel. Pun. De alpibus.

Intonsæ oues. Colum. lib. 7. cap. 3. Igitur, vt dixi, miraberis oues intonsas, variam & canam comam improbabis.

Intono, intonas, pen. corr. intonui (ἐπιβροντάω) intonâre, Idem quod tonare, & sonum emittere. Cic. 1. de Diuinat. Partibus intonuit cæli pater ipse sinistris. Ex quodam poeta

Intonuit ingenti latratu canis. Plin. lib. 8 cap. 40.

Hyems intonata fonis fluctibus. Horatius Epod. 1. Hoc est tempestas sonora.

¶ Intonare, Iracundè dicere, & cum quodam vocis impetu loqui, Liuius 3 ab Vrbe. Cic. pro Murena, Iam enim hesterna concione intonuit vox perniciosa designati Collegæ tui, &c.

Minas intonare. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Intonsus, Vide INTONDEO.

Intorqueo, intorques, intorsi, intortum (στρεβλόω, στρέφω) intorquêre, Circum torquere & inflectere Colum. de Arboribus, cap. 23, Alio modo quum iam matura mala fuerint, antè quàm rumpantur, petiolos quibus pendent, intorqueto.

Intorquere mentum. Cic. 2. de Orat. Vt cum Tito Penario mentum in dicendo intorquenti, tum vt diceret siquid vellet, si nucem fregisset.

¶ Intorquere, Contra, siue intus torquêre, Iacere. Virgilius 2. Æneidos,

-ferrum qui cuspide robur

Læserit, & tergo sceleratam intorserit hastam. Sic ibidem, Intorquere iaculum. Plin. de Viris illust.

Intorquere telum in aliquem, quod & Contorquere dicitur: hoc est Vibrare. Cic. de Arusp. resp. Siquid in me telum intorserit, statim me esse arrepturum arma iudiciorum atque legum.

Iaculum intorquens emittit in auras. Virg. 9 Æneid.

Intortus, Particip. (ἐστρεμμένος) siue Nomen ex participio: vt Intortus caudex, Hoc est circunflexus vel inflexus. Plin. lib. 18 cap. 15.

Intorti capilli Martial. lib 8 34.

Intorta cauda suum, Id est obliquata & inuoluta. Plin. lib 8. cap. 51.

Crines intorti. Silius lib. 3.

Intortæ fauces. Plin. lib. 7 cap. 44.

Funes intorti. Ouid 3 Metam.

Intortum circum læuum brachium paludamentum. Liuius 5. belli Punici.

Intorta oratio, pro Obscura, ambigua. Plaut. Cistell. 10.

Intortus vertex. Plin. lib 9 cap. 33.

Intortè, Aduerbium. Plin. lib 16. cap. 16, Sed bruscû intortius crispum: mollusceum simplicius sparsum.

Intra (ἐντός, ἔνδον) Præpositio accusatiuo casui seruiens, spatium temporis aut loci significat, teste Prisciano. Lucret. lib. 5, Intra castrorum, timuit territoria ductor. Ab hac deriuatur, Intra cubiculum, Intra oppidum: Id est, in cubiculo, in oppido.

Intra quatuor annos, & A quatuor annis, hoc differunt: quòd Intra quatuor annos, Id est quadriennio nondum finito. A quatuor annis, Id est iam elapso tẽpore quadriennij. Cic. 2. Verr. Omnia non modò commemorabuntur, sed etiam expositis certis rebus agentur quæ intra decem annos, posteà quàm iudicia ad Senatum translata sunt, in rebus iudicandis nefariè flagitiosèque facta sunt.

Intra Calendas, intra ferias: Id est, in Calendis, in ferijs. Ex Nonio. Vide Gellium lib 12. cap. 13.

¶ Intra diem mortis vt aliquid fiat, siquis dixerit, ipse quoque dies (inquit Vlpianus) quo quis mortuus fuerit, numeratur.

Intra viginti dies, In spatio viginti dierum. Plaut. Curcul. 8. Plin. Iunior epist. 32. lib. 10, Qui igitur intra hos proximos decem annos damnati.

Intra decimum diem. Liuius 6. bel. Maced.

Intra paucos dies, pro Breui tempore Liuius 3 bel. Pun.

Intra famam. Quintil. lib. 11. cap. 3, Hortensij scripta tantum intra famam sunt. Id est, Non respondent famæ, Nihil, aut parum habent famæ. Huius contrarium est, Vltra famam: quod est perquam multum, plus quam creditum est.

Esse intra fortunam suam. Propert. lib 3. eleg 8.

Intra hæc enim est omnis vituperatio. Id est, In his cõsistit. Quintilianus lib 6 cap. 4.

Rapere aliquem intra iuuentam. Tacit. lib. 2, Si fato concederem, iustus mihi dolor etiam aduersus deos esset, quòd me parentibus liberis, patriæ intra iuuentam præmaturo exitu raperent.

Intra legem epulari. Cic. ad Pætum, lib 9 26, Epulamur vnà non modò non contra legem (si vlla nunc lex est) sed etiam intra legem. Id est minus consumimus quàm præscripserit lex.

Intra me futurum est, Id est apud me & secreto. Plin. epist. 10. lib. 3.

Intra modum. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 4. Modicè hoc faciam, aut etiam intra modum. Id est minus quàm modicè. Hunc locum sic explicat Gellius lib. 12. cap 13, Modicè dixerat hoc faciam, Id est cum modo æquo & pari Deinde quasi hoc displiceret, & corrigere id vellet, addidit, Aut etiam intra modum, per quod minus sese ostendit id facturum esse, quàm quod fieri modicè videretur. Id est, nõ ad ipsum modum, sed retrò paululum, & citra modum. Hæc ille.

Intra loquendi modum, id est Non vltra sermonem. Quintil. lib. 11. cap. De pronunciatione, Ne dicamus omnia clamosè, quod insanum: aut intra loquendi modum, quod motu caret. Budæus.

Intra silentium se tenere, Idem quod silere. Plin. Iun. libro 4. epist. 17, ad Gallum, Quum fortè de bonis iuuenibus apud Neruam imperatorem sermo incidisset, & plerique me laudibus ferrent, Corellius paulisper se intra silentium tenuit: deinde grauitate quam noras, Necesse est, inquit, &c.

Intra tecta vocare aliquem. Virg. 7. Æneid.

Intra terminos. Liuius 4 bel Maced. Carthaginienses iaet finium causam mebantur, quòd ager intra eos terminos esset.

Intra verba peccare, Id est non vltra verba. Curtius lib. 7, Vtinam Philotas quoque intra verba peccasset. Budæus.

¶ Intrà sine casu: cui contrarium est Extrinsecus. Colum. lib. 12. cap. 43, Hæc vasa & opercula extrinsecus & intrà diligenter picata esse debebant.

¶ Intra, pro Inter. Liu. 5 bel. Pun. Hæc est nobilis ad Trasimenum pugna, atque intra pauca, memorata Populi Romani clades.

Interior, & hoc interius (ἐνδότερος) Magis intrò vel intra. Cic. 5. Philip. In interiore ædium parte totius Reip. nundinæ.

Africam interiorem obtinens Cic. in Salust.

Domus interior. Virg. 1. Æneid.

Interior epistola, hoc est media. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 27, Quòd interiore epistola scribis, &c.

Interiores & reconditæ literæ. Cic 3. de Nat. Plures enim tradunt

nobis ij qui interiores scrutantur & reconditas literas, antiquissimũ Ioue natum, sed item, &c.

Medulla interior. Catull. ad Libellum. epigr. 33.

Societas interior & propior. Cic. 3. Offic.

Interior tactus. Cic. 4. Academ. Sic Motus interior, Cicero in Somnio Scipionis.

Tectum interius. Virg. 4. Æneid.

Vicinus interior. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2.

Interior & familiaris vita, Publicæ administrationi opponitur. Sueton. in August. cap. 61.

In prompto & interiora. Cicero 2. de Diuinat. Sed hæc quoque in promptu fuerint, nunc interiora videamus.

Nihil est interius mente. Cic. 3 de Nat. deor.

¶ Interior, pro sinisterior. Virg. lib. 5. Æneidos,

-dum proram ad saxa suburget Interior. Id est sinisterior. Paulo antè dixerat poeta, Radit iter læuum interior. Seruius. Vide AVAVNEO.

¶ Interius, Aduerbium. Seneca de Benef. Possim de natura queri, quòd aurum & argentum non interius absconderit.

Oratione insistat interius, ne excurrat longius. Cic. 3. de Orat.

Intimus, intima, intimum, penult. corr. { [illegible] } Superlatiuum: hoc est Maximè intrò. Cicero 6. Verr. In eo sacrario intimo fuit signum Cereris perantiquum. Plautus Trucul. 11, Traxit ex intimo ventre suspirium.

Angulus intimus. Horat. 1. Carm. ode 9.

Intima nudata. Vlpian. l. 3. D. De arbit.

Intimum odium. Cic. 4. Tusc. Discordia, ira acerbior intimo odio & corde concepta.

Intima pars vrbis. Cic. 7 Verr. Ibidem, Intimæ ædes.

Pectore vritur intimo. Catull. in Epithal. Mallij, 56.

Præcordia intima. Ouid 4. Metam.

Intimus sermo. Cic. 2. Tuscul.

Intimus tactus Cic 4. Academ.

¶ Intimus, Charus, familiaris, qui cum aliquo omni tum officiorum, tum consuetudinis, tum familiaritatis genere est coniunctus. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 4, Intimus, proximus, familiarissimus quisque aut sibi pertimuit, aut, &c.

Alter ego. Cic Famil. 7. epist. 5.

Intimus & Alienus, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. Tecti esse ad alienos possimus: intimis multa apertiora videantur necesse est.

Intimus sum illi, Id est familiaris, amicus charissimus. Plautus Trucul. 3,

-nam me fuisse huic fateor summum, atque intimum. Cicero in Catilinam.

De tuis vnus. Cicero Famil. 3. Propter memoriam Crassi, de tuis vnus esset.

Intimus es consiliis nostris: Id est, Tibi vni committimus nostra intima consilia. Terent. Andr. 3. 3.

In intimis alicuius esse, pro Valde ab aliquo amari. Cic. ad Attic. lib. 4. 85, Itaque in intimis est meis, quum antea notus non fuisset.

Consiliorum intimum, pro Intimum consilium. Tacit. lib. 15.

Intimè, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2, Quarum altera est de Blandenio Troxide, quem scribis certissimum mastricidam tibi à me intimè commendari.

Intrarius, Adiectiuum { [illegible] } Id est intimus. Plautus, Charos mihi, atque intrarios amicos.

Intrata vrbs. Silius lib. 16,

Intratam Senonum capientis millibus vrbem.

Intractatus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } ut Intractatus & nouus equus. Quasi dicas indomitum. Cicero de Amicitia, Atqui in ipso equo (cuius modò mentionem feci) si nulla res impediat, nemo est qui non eo quo consueuit, libentius vtatur, quàm intractato & nouo.

Intractabilis, & hoc intractabile, penult. corr. { [illegible] } Plin. lib. 19. cap. 5, Virus illi intractabile est.

Animus intractabilis. Seneca Hipp. 2.

Bruma intractabilis. Virg. 1. Georg. Dura & aspera. Seruius.

Intramuranus, penul. prod. Adiectiuum. Asconius in 4. Verr. Omnis magistratus qui intramuranus non est, nec vrbanus, etiam si administrator eius Romæ est, AD VRBEM dicitur.

Intremo, intremis, penult. corr. intremui { [illegible] } intrémere, Idem quod simplex Tremo: nisi quid vehementiæ ex compositione accepetit. Plinius lib. 2. cap. 8, Intremunt verò & in nauibus posita, æquè quàm in ædificiis.

Palluit, & subito genua intremuere timore. Ouid. 2. Metam.

Aspicia alternos intremuisse pedes. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.

Vndæ intremuere. Virg. 3. Æneid.

Hannibalem senectus intremit. Silius lib. 16. Id est timet.

Intremisco, intremiscis { [illegible] } intremíscere, Idem. Plinius lib. 2. cap. 79, Neque enim vnquam intremiscunt terræ, nisi sopito mari.

Intrepidus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui nihil timet, Impauidus. Plin. in Præfat. 3, Sed hæc quis posset intrepidus æstimare subiturus ingenij tui iudicium, præsertim lacessitum?

Hyems intrepida. Tacit. in vita Agricolæ.

Intrepida constent verba. Seneca Hippol. 5.

Vultus intrepidus. Ouid. 13. Metam.

Intrepidè, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Sine pauore, audacter. Liu. 6. bel. Pun. Postquam assuetudine quotidiana satis intrepide visum est fieri, in campum, &c.

Intrico, intricas, penult. prod. { [illegible] } intricáre, Implicare: cui contrarium est Extrico. Plautus Persa, 1, Atque ita intricatum ludit potatis Dorpalum.

Peculium intricare. Vlpianus in l. 1. §. vltimo. D. De seruo corrupt.

Intrinsecus, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Quod barbari ab intra dicunt, cui contrarium est Extrinsecus. Columel. lib. 12. cap. 43, Lata vasa in modum patinarum fieri iubebat, eáque intrinsecus & extrinsecus diligenter picari. Sic Plin. lib. 11 cap. 37.

Intrita, Vide INTERO.

Intro { [illegible] } Aduerbium ad locum. Terent. Andr. 3. 2,

Intrò abi intrò, ibi me operire.

Abire intrò, Vide ABEO.

Intrò accipere. Plaut. Trucul. 16,

-intrò acceptum quando acceptum est, non potest Ferri foras.

Intrò adducere, Vide ADDVCO.

Adducere se intrò, Vide ADDVCO.

Intrò ferre cibum. Cic. 7. Verr. Idem pro Flacco, Vt in oppidum intro ferretur. Quidam coniunctim legunt, Introferretur.

Intrò spectare. Plaut. Mostel. 13,

Quid volunt? quid intrò spectant?

Intrò venit. Plaut. Capt. 10.

Intrò ad nos venit errans, Id est, in domum nostram. Terentius Eunucho, 5. 7.

Intro, intras { [illegible] } intráre, Notæ significationis. Cæsar 7. bel. Gall. Quò qui intrauerant, se ipsi &c.

Intrare ædem & in ædem. Sueton. in Vespas. Cic. pro Domo sua, In Capitolium intrare. Idem 2. Philip. Tu illud es sanctissimum limen intrare? Supple ausus, quod præcedit.

Domum parua solitaest intrare fenestra. Ouid. 6. Fast.

Tot maria intraui. Virg. 6. Æneid.

Portus intramus amicos. Virg 5. Æneid.

Vrbem intrare. Ouid 15. Metam.

Intrant vrsos venabula, Hoc est transfigunt. Martial. lib. 14. 30.

¶ Intrare, per translationem, vt Intrare in familiaritatem alicuius, Hoc est sese insinuare. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 1. 1, In prouincia verò ipsa, siquem ea nactus qui in tuam familiaritatem penitus intrarit, qui nobis antè fuerit ignotus, huic quantum credendum sit, vide.

Intrare in affectum. Quintil. lib. 7 cap 4.

Intrauitque animum militaris gloriæ cupido. Tacitus in vita Agricolæ.

Intrare insidias. Cæsar 3 bel. Ciuil. Qui quum essent progressi, primæque turmæ insidias intrauissent, ex fremitu equorum illata suspicione, ad suos se recipere cœperunt.

In mentem iudicis non potest definitio intrare. Cic. 2. de Orat.

Mentes intrauit suspectus humorum. Ouid. 5. Fast.

Intrandum est igitur in rerum naturam. Cic. 5. de Finibus.

Pauidos, & conscientia vecordes intrat metus. Tacit. lib. 2.

Pudor & gloria intrat aliquem. Tacit. lib. 1.

Intratus { [illegible] } Participium præteriti temporis, tarum. Liuius, Ibi cursus syluæ intratæ. Id est In syluas intratum est.

Introdo, introdas, pen. prod. introdáre, pen. corr. Cic. pro Cecin. Atque etiam se ipse inferebat, & introdabat. Hoc est, Vltrò se offerebat, gerendis negotiis. Sic Budæus. Vetus exemplar habet Intrudebat.

Introduco, introducis, pen. prod. introduxi, introductũ { [illegible] } introducere, Immittere, & intra aliquem locum ducere. Cæsar 2. bel. Gall. Id fieri posse, si suas copias Hedui in fines Bellouacorum introduxerint. Cic. 5. Tuscul. Et in domos etiam introduxit.

Introducere præsidium in oppidum Cæsar 1. bel. Ciuil.

¶ Introducere, Ponere, Instituere, Cõstituere, quod & In medium afferre aliquãdo significat, inquit Budæus. Cic. 1. de Nat. deor. Sed illa palmaria quidem, quòd qui non modò natum mundum introduxerit, sed etiam manu penè factum. Idem 4. Acad. Idem 3. Offic. Non videatur debuisse eiusmodi deliberationem introducere, in qua, &c.

Introducere ambitionem in Senatum. Cic. 11. Philipp. Quam ambitionem constantissimus & grauissimus ciuis L. Cæsar in Senatum introduxit? Hoc est, induxit & mouit.

Sic animas introduxerunt sensibus auctas. Lucret. lib. 3.

Consuetudinem. Cic filius ad Tironem, lib. 16. 21, Hac introducta consuetudine sæpe inscientibus nobis & cœnantibus obrepit.

Initium. Cicero in Salust. Id vos, si fortè offendimini, iustius huic quàm mihi succensere debetis, qui initium introduxit.

Introducuntur personæ in dialogis. Cic. de Amic. Catonem introduxi senem disputantem. Vetus codex habet induxi.

¶ Introducere, pro Inducere. Cic. ad Atticum, lib. 13 379. Possumus enim, vt sponsores appellemur, procuratorem introducere.

Introductio, Verbale { [illegible] } Cic. ad Atticum, lib. 1. 11, Iam verò ò dij boni, rem perditam: etiam noctes certarum mulierum atque adolescentulorum nobilium introductiones nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt.

Introductio etiam, vt ait Sipontinus, Institutio, doctrina, & ipsum (vt ita dicam) principium eruditionis, quam Græci isagogen vocant.

Introeo, introis, introiui, penult. prod. Introitum, pen. corr. { [illegible] } introire, Intrare, ingredi. Terent. Andr. 3. 4, Vt hinc se iussi introire, opportunè hic fit mihi obuiam.

Introire in ædes. Plautus Amphitr. 7. Idem Milite, 16, In alienam domum.

Introire in vrbem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9.

Introire in vitam & Exire de vita, contraria. Cicero de Amicitia, Quamobrem cum illo quidem (vt suprà dixi) actum optimè est, mecum autem incommodius: quem fuerat æquius, vt prius introieram, sic prius exire de vita.

Introire ad aliquem. Terentius Hecyra, 4. 1, Audisti ex aliquo fortasse, qui vidisse eum diceret exeuntem, aut introeuntem ad amicam.

Introitur, penult. prod. Impersonale { [illegible] } Cato capite 66, Caueto quam minimum in torcularium & in cellam introeatur. Varro libro 1 cap. 63.

Introitum est in fundum alienum. Vlpianus in l. Lex Cornelia. D. De iniuriis & famosis libellis.

Introitus, penult. corr. Participium. Vlpianus in l. Lex Cornelia. D. De iniur.

iniur. & fam. lib. Qui iniuriarum agere volet ob eam rem, quòd se pulsatum verberatúmve, domúmve suam vi introitam esse dicat, &c.

Introitus, huius introitus, penult. corr. ([illegible]) Ipse introeundi actus. Cæsar 1. bel. Ciuil. Tamen veritus, ne militum introitu, & nocturni temporis licentia oppidum diriperetur.

Clandestinus introitus, Vide Clandestinus in CLAM.

Notabilis introitus. Tacitus in vita Agricolæ, Ac ne notabilis celebritate, & frequentia occurrentium introitus esset.

Squalens introitus. Silius lib. 13.

Introitu perrumpere corpus. Lucret. lib. 2.

Introitus in causam, Initium causæ, & exordium. Cic. ad Attic. lib. 1. 13. Etenim post profectionem tuā primus (vt opinor) introitus fuit in causam fabulæ Clodianæ, &c.

Defensionis. Cic. pro Cælio, Ac mihi quidem videtur Iudices, hic introitus defensionis, adolescentiæ M. Cælij maximè conuenire.

Suspicionis. Cic. 2. Verr. Pòst aperto suspicionis introitu ad omnia intima istorum consilia sine vllo errore peruenimus.

¶ Introitus, Locus per quem introeuntes ingrediuntur. Cæsar lib. 3. bel. Ciuil. Super quas turrim effectam ad ipsum introitum portus opposuit.

Introfero, penult. corr. introfers, penult. prod. intro tuli, penult. cor. introlatum, penult. prod. ([illegible]) introferre, Notæ significationis, quod quidā diuisim malunt legere. Intro ferre. Cic. 7. Verr. Tantum dabis vt cibum tibi introferre liceat.

Introgredior, introgrederis, pen. corr. introgressus sum ([illegible]) introgredi, penult. corr. Notæ significationis. Virg. 1. Æneidos,
Post quam introgressi, & corām data copia fandi.

Introitus, Vide INTROEO.

Intromitto, intromittis, intromisi, pen. prod. intromissum ([illegible]) intromittere, Notæ significationis.

Intromittere ad, vel in. Plaut. Aulul. 5,
Profectò in ædibus meis me absente, neminem. &c.

Ad bestias in arenam depugnandi causa quempiam intromittere. Vlpian in l. 1 §. 1. D. De ædilit. edict.

Volo intromitti. Terent. Hecyra, 2. 1,
-non signi sat est?
Quòd heri nemo voluit visentem ad eam intromittere?

Comessatum intromittere aliquem. Cicero Lentulo, libro 1. 9. Ex Terentio.

Intromittere mares in fœminas. Varro 3 de Re rust. cap. 12, Quis item nescit paucos si lepores mares in fœminas intromiserit, breui tempore fore vt impleatur?

Iure amicitiæ intromitti. Cic. pro Sylla, Intromissus meo more & iure amicitiæ meæ in meo lectulo trucidaret.

Introrumpo, introrumpis, introrupi, penultima prod. introruptum ([illegible]) introrumpere, Quasi cum impetu introire, & erumpere siue prorumpere. Plaut. Amphit. 16,
Certum est, introrumpam in ædibus. Gell. lib. 15. cap. 22, Cerua emissa in cubiculum Sertorij introrupit.

Introrsus, vel Introrsum, Aduerbium ([illegible]) Quasi intra versus, vel maximè intrò. Liu. 5 bel. Pun. Clamantibus Tribunis nihil introrsus roboris ac virium esse. Idem 10. ab Vrbe, Cedunt primò incerti fortunæ suæ, & hostem introrsum in media castra accipiunt. Varro 2 de Re rustica, cap. 7, Genibus rotundis, nec magnis, nec introrsus spectantibus.

Turpis introrsum. Horat. 1. Serm. sat. 1.

Introspicio, introspicis, penult. corr. introspexi, introspectum, ([illegible]) introspicere, Introrsus aspicere, diligentissimè videre. Cic. 2. de Diuinat. Negant id esse alienum maiestate deorum, scilicet causas omnium introspicere, vt videant quid cuique conducat.

Introspicere penitus. Cic. pro Sylla, Penitus introspicite Catilinæ, Antonij, Cethegi, Lentuli, cæterorumque mentes: quas vos in his libidines, &c. reperietis?

Introspicere penitus in omnes Reip. partes. Cic. pro Fonteio.

Introspice in mentem tuam ipse. Cic. 1 de Finibus.

Voluntates aliquorum introspicere. Tacit. lib. 1.

Introuoco, introuocas, penult. corr. ([illegible]) introuocāre, Notæ significationis. Liuius 10. ab Vrbe, Vt quæque introuocata erat centuria. Cic. 7. Verr. Cur ad nos filium tuum non introuocari iubes. Legitur & Intro vocari disiunctim.

Intrudo, intrudis, intrusi, intrusum, penult. prod. ([illegible]) intrūdere, Intrò trudere, & quasi vi quadam. Cic pro Cæcina, Atque etiam se ipse inferebat, & intrudebat, & in eam opinionem Cesenniam adducebat &c.

Intubus, huius intubi, masc. vel fœm. gen. siue Intubum, intubi, pen. corr. ([illegible]) herba est ex cichoriorum genere, quam Græci Serim vocant. Nos ab Intybo corrupto nomine vocamus Endiuiā. Plin. lib. 20. cap 8, Intubi quoque non extra remedia sunt: Succus enim cum rosaceo & aceto capitis dolores lenit. Intybum etiam scribitur. Colum. lib. 10,
Iam breue chærophylum, & torpenti grata palato
Intyba. Virg. 1. Georg.
-& amaris intyba fibris. Charisius lib. 1, Intyba neutro genere Virgilius dixit, sed & masculino genere frequenter à veteribus dictum est. Nam Lucilius in 5, deridens rusticam cœnam, enumeratis multis herbis, Intybus præterea pedibus perserpsit equinis. Et Æmylius Macer ·quales seges intybus herbas.

Intybum erraticum Ægyptij cichorium vocabāt, Apud nos quidam ambugiam vocauere. Plin. lib. 20. cap 8.

Intubaceus, Adiectiuum ([illegible]) Quod est ex intubo: vt Intubacea folia. Plin. lib. 27. cap. 12.

Intueor, intueris, intuitus sum ([illegible]) intuéri, Videre, & cominus inspicere. Plin. epist. 31, Erit ergo pergratum mihi hanc effigiem eius subinde intueri, subinde respicere, sub hac consistere. Plaut. Bacchid. 23,
Video' limulis vt obsecro intuentur? Terent. Eunucho, 3. 5,
-animo, terram
Intuens modestè.

Quid vt nouerca me intueris? Horat. Epod. 5.

Pectore intueri aliquem. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10.

Plenius atque apertius aliquid intueri. Quintil. lib. 2 cap. 10.

Sagaciter intueri. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Acrioribus oculis aliquid intueri. Quintil. lib 2. cap. 10.

Intueri animis, Animaduertere. Cic. pro Domo sua, Date hanc Tribun. pleb. licentiam, & intuemini paulisper animis mutantem. &c.

Intueri veritatem. Cic. 5. Tuscul.

Intueri aliquid acri & intento animo. Cicero 1. de Finibus. Idem 5. Tuscul. Qui cæteris omnibus pro nihilo habitis, rerum naturam studiosè intuerentur.

Intueri aliquid corām. Cic. de Prouinc. Consul.

Intueri huc atque illuc. Cic. 1. de Orat.

Intuere meipsum qui, &c. Brutus Ciceroni, 13. 3.

Intueri & contemplari aliquem. Cic. pro Plancio.

Aliquid intueri, in eóque defixum esse. Cic. in Orat.

¶ Intueri in aliquam rem. Cic. de Vniuersit. Quot igitur, & quales animalium formas mens in speciem rerum intuens poterat cernere, totidem & tales in hoc mundo secum cogitauit effingere.

Intueri in aliquem. Cic. de Claris Orat. Quum ad te ipsum (inquit, in me intuens) de ratione, &c.

Sed in te intuens Brute doleo, cuius, &c. Cic de Claris Orat.

Intueri in summos homines, Summorum hominum mores circumspicere. Cicero 1. de Oratore, Ac mihi quidem sæpenumero in summos homines ac summis ingeniis præditos intuenti, quærendum esse visum est, &c.

Intuendus, Participium passiuum. Paulus in l. Promittendo. in princip. D. De iure dotium, Magis enim res, quam verba intuenda sunt. & in l. 3 § In amittenda. D. De acquir. possess.

Intuitus, huius intuitus, penult. corr. ([illegible]) Quintil. lib. 10. cap. 1. Plin. lib. 16. cap 10, Abies hilarior intuitu.

Intumeo, intumes, penult. corr. intumui, & Intumesco, intumescis ([illegible]) intumēscere, Inflari, Conuerti in tumorem. Plinius libro 11. cap. 34, Est animal eiusdem turpitudinis, infixo semper sanguini capite viuens, atque ita intumescens. Idem libro 2. cap 81, Intumescens fluctus.

Intumescens locus, Turgens & paululum altus. Columella libro 2. capite 4.

Bilis intumuit sub pectore. Pers. Sat. 5.

Vidi virgineas intumuisse genas. Ouid. 6 Fast.

Humus intumescit viperis. Horat. Epod. 16.

Iræ intumuere. Stat. 1. Thebaid.

Iure quodam potestatis intumescere. Quintil. lib. 1. cap. 1.

¶ Intumescere alicui, pro Irasci. Ouid 4. de Ponto, eleg. 14,
Intumuit vati non tamen Ascra suo. ¶ Et per metaphoram, pro Vehementer indignari, & quasi inflari iracundia. Ouidius secundo Fastorum,
Iuppiter intumuit, quáque est non vsus modestè,
Eripit huic linguam.

Intumulatus, penult. prod. Adiectiuum, pro Insepulto. Ouid. epist. 1,
Occubuitáque oculis intumulata tuis.

Intuor, intueris, penult. corr. intutus vel intuitus sum ([illegible]) intui, Videre. Plaut. Mostel. 10, Profectò nullam equidem illic cornicem intuor. Antiquum.

Inturbatus, penult. prod. ([illegible]) Non turbatus. Plin. in Paneg. Et sedit inturbatus, interritus, & tanquam ita fieri soleret?

Inturbidus, penult. correp. Adiectiuum ([illegible]) Non turbidus. Tacitus libro 3, Inturbidus externis rebus annus domi suspecta seueritate, &c.

Intus ([illegible]) Aduerbium in loco, & de loco. Plin. lib. 10. cap. 52, Intus omne ouum volucrum bicolor.

Foris & Intus, contraria. Cicero 1. de Finibus, Nec hæ sese foris solùm iactant, nec tantum in alios cæco impetu incurrunt, sed intus etiam in animis inclusæ inter se dissident atque discordant.

Intus est, Id est in domo. Plaut. Amphit. 3. Nam meus pater intus nunc est.

Intus edocebo. Plaut. Epid. 13.

Intus secus. Plautus Aulularia, 5, Redi nunc iam intrò, atque intus serua.

¶ Intus, de loco. Plaut. Cistel. 8,
Dic me orare, vt aliquis intus prodeat.

Intus euocato. Plaut. Mostel. 8.

Intus foras euocare. Plaut. Pseud. 9,
Ostium pulsabo, atque intus euocabo aliquem foras.

Intus exire. Plaut. Milite, 16,
-sed vbi ille exierit intus, istic te procul
Ita volo assimulare.

¶ Intus domum nostram, pro Intra. Plaut. Milite, 9,
Continuò vide sine illa hæc domum vestram intus.

Intus domíque: cui opponitur In luce, & oculis ciuium. Cic de Senect. Nec verò ille in luce modò atque in oculis ciuium magnus, sed intus domíque præstantior.

¶ Intus in crumena. Plautus Amphit. 16. Cicero de Vniuersitate, Sed quia nondum omne animal in mundo intus incluserat, ex ea parte, &c.

Intus ad. Varro 1 de Re rust. cap. 7, In Gallia transalpina intus ad Rhenum quum exercitum ducerem, &c.

Intus hic cum illa cubat. Plaut. Amphit. 3.

Intus sibi canere. Cic. 2. de Lege agraria, Atque hoc carmen hic Trib. pleb. non vobis, sed sibi intus canit. Prouerbialis locutio de iis qui sibi, non aliis student. Vide Erasmum in Chiliad.

¶ Intus, pro Intrò. Celsus, Inspirandumque vt ea medicamenta intus compellantur.

Intusium, Vide INDVSIVM.

Intutus, penult. prod. Nomen { [illegible] } A tueor, pro defendo, Non securus, non tutus. Liuius 5 ab Vrbe, Castra Gallorum intuta, neglectáque, ab omni parte nacti, cum ingenti clamore inuadunt. Sic 9. ab Vrbe, Intuta vrbs.

Intutum est scribere stylo, vt vetustissimi prodiderunt. Plin. lib. 37 capite 14.

Intybus, Vide INTVBVS.

Inuado, inuadis, pen. prod. inuasi, inuasum { [illegible] } inuádere, Aggredi, Impetum facere, inuolare, irruere. Virgilius 2. Æneid. Inuadunt vrbem somno vinóque sepultam. Sic Liuius 1. bel. Maced. Inuasit multitudinem.

Fortissimè inuadere. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Ferro aliquem inuadere. Virg. 6 Æneid.

Inuadere in aliquem. Cic. pro Cluent. Idem pro Cecinna, Vt in Cecinnam aduenientem cum ferro inuaderet.

Leones inuadunt greges. Ouid. 2. Fast.

Ventus inuasit nubem. Lucret. lib. 6.

Magnum aliquid inuadere. Virg. 9 Æneid.

Argentum inuadere. Cic. 3. Verr. Iste quod argenti placuit, inuasit: quæ mancipia voluit, abduxit.

Capillos alicuius inuadere. Propert. lib 3. eleg 8.

Castra trepidantia inuadit. Virg 9. Æneid.

Certamina inuadere Silius lib. 17.

Inuadere in collum alicuius. Cic 2. Philipp.

Consulatum inuadere. Plin. de Viris illustr. C. Marius filius viginciquinque annorum Consulatum inuasit: quem honorem tam immaturum mater fleuit.

Corpora inuadunt sopore victa. Ouid. 14. Metam.

In fortunas alicuius inuadere. Cic. 2. Philipp. At quàm insolenter statim belluo inuasit in eius viri fortunas?

Millia tria stadiorum inuadere. Tacit. lib. 11, Ille, vt erat magnis ausis promptus, biduo tria millia stadiorum inuadit.

Negotia alterius inuadere. Caius in l. 4. §. ideo. D. De act. & oblig.

In oculos inuadere. Plaut. Asin. 16.

In oppidum inuadere Plaut. Bacchid. 15.

In pecunias alicuius inuadere. Cic. 2. Philipp. In multas præterea pecunias alienissimorum hominum tectis veris hæredibus tanquam hæres esset, inuasit.

Prælium inuadere Martial lib 9. 57,

Tutius vt inuadat prælia, nudus eat.

Pugnam inuadere. Virg 9. Æneidos,

Aut pugnam, aut aliquid iamdudum inuadere magnum,

Mens agitat mihi: nec placida contenta quiete est.

Viam inuadere, Ingredi. Virg. 6 Æneidos,

Nunc inuade viam, vagináque eripe ferrum. Seruius.

In vrbes vi inuadere: hoc est, ingredi vel aggredi. Cicero 3. Verrina, Quas enim sociorum atque amicorum vrbes adisti legationis iure & nomine, si in eas vi cum exercitu imperióque inuasisses, tamen opinor quæ signa, &c.

Vrbem inuadere. Virg. 2. Æneid.

¶Inuadere vrbem, pro Ingredi. Liuius lib. 10. ab Vrbe, Per cuniculum trecenti armati in vrbem ingressi nocte, portam quæ proxima erat, cepere: qua refracta, Consul exercitúsque Romanus sine certamine vrbem inuasere.

Supra modum inuadere. Quintil. lib. 3 cap 7, Idem præcipit illud quoque quod mox Corn. Celsus propè supra modum inuasit.

¶Inuasit cupiditas honorum plerisque, & plerosque. Varro apud Marcellum. Sallustius, Tanta libido cum Mario eundi plerosque inuaserat. Id est incesserat.

Inuasit Cupido homines. Plin. epist 207.

Inuasit dolor. Terentius Hecyra, 3. 2,

Quid fuit tumulti? dic mihi, an dolor repentè inuasit?

Inuasit fames Sicyonios. Plin. lib. 36 cap. 4.

Inuasit hoc malum in Rempublicam. Cic. 2. Offic. Modo enim hoc malum in Rempub. inuasit.

Inuasit morbus. Plaut. Asin. 3,

Sed eum morbus inuasit grauis.

Inuasit pestis vitam hominum. Cicero 3. Officiorum, Negárque vllam pestem maiorem vitam hominum inuasisse, quam eorum opinionem qui ista distraxerint.

Inuasit senectus. Colum. lib. 2. cap. 2.

Inuasit terror. Liu. 4 bel. Pun. Itaque tantus omnes terror inuaserat, vt quidam ex iunioribus, &c.

Vis morbi in corpus inuasit. Liuius 2. bel. Pun. Nec maior in corpus meum vis morbi, quàm in vestras mentes inuasit.

¶Inuasit in animum. Salust. in Catilin. Tanta vis auaritiæ in animos eorum veluti tabes inuaserat.

¶Inuadere in arcem causæ. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9, Non potui magis in arcem illius causæ inuadere. Id est ingredi.

Inuasit in genua Plaut. Epid. 14.

Inualeo, inuales, penult. corr. inualui { [illegible] } inualére, Robur ac firmitatem acquirere. Plautus Mostel. 7, Vsque inualuisti? TR. Vsque, vt vides.

Inualuit consuetudo, hoc est inueterauit. Plin. epist. 88. lib. 6.

Inualesco, inualescis, inualui { [illegible] } inualéscere, Idem. Quintilianus libro 2. cap. 1, Tenuit consuetudo, quæ quotidie magis inualescit.

Inualescere aliquãdo significat infirmum ac debile fieri, in desuetudinem venire. Quintil. lib. 10 cap. 2, Quũ verba intercidant, inualescántq; temporibus. Nisi fortè malis exponere INVALESCANT, in vsu fiunt: et opponatur huic verbo INTERCIDANT.

Inualetudo, penult. prod. { [illegible] } Valetudinis infirmitas, & mala valetudo. Cic. ad Atticum, lib. 7. epist. 2, Inualetudo tua me valde conturbat. Ibidem. epist 5, Inualetudine tua moueor.

Inualentia, inualentiæ, Idem { [illegible] } Gell. lib. 20 cap. 1, Vitium aliquod imbecillitatis atque inualentiæ demonstratur. Id est, languorum, aduersæ valetudinis.

Inualidus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } contrarium est Robusto & firmo. Plin. lib. 11. cap. 39, Inueniæ tamen quædam defluuio capitis inualidæ.

Inualidus ad munera corporis, Impotens. Liu. 6. ab Vrbe. Quod vbi videre Camillum iam ad munera corporis senecta inualidum, vadentem in hostes, procurrunt pariter omnes.

Artus inualidi. Ouid. epist. 20.

Auxilium legum inualidum. Tacit. lib. 1.

Corpus inualidum. Ouid. epist. 20.

Inualida herba medica, Hoc est infirmarum virium. Colum. lib. 2. capite 11.

Manus inualidæ Lucan. lib. 5.

Inualidi milites, Infirmi, & minimè robusti. Liu 3. bel. Pun.

Robur inualidum. Ouid. 5. Trist. eleg 13.

Inualida sus, Malè valens, morbo affecta. Plin. lib 8 cap. 51, Iudex suis inualidæ est vor in radice setæ dorsi euulsæ, caput obliquum in incessu.

Vires inualidæ. Ouid. 2. Trist. eleg 4.

Inuber, Vide INNVBER.

Inueho, inuehis, penult. corr. inuexi, inuectum { [illegible] } inuéhere, Intrò vehere, cuius contrarium est Eueho. Plin. lib 6. cap. 19. Alij tellurem exercent, militiam alij capessunt, merces alij suas euehunt, res externas inuehunt.

Inuehi & Emergere, contraria. Cic. 6. Verr. Quum iam multa ex illo mari bella emersérint, tam multa porro in Pontum euecta sint.

Inuehere in ærarium. Cicero 2. Officiorum. Tantum in ærarium pecuniæ inuexit, vt vnius Imperatoris præda finem attulerit tributorum.

¶Inuehere mala, Importare. Cic. 3. Tusc. Hæc mala, ô stultissime Æeta, ipse tibi addidisti: non inerant in his quæ tibi casus inuexerat.

Inuecta incommoda per aliquem. Cic. 1. de Inuent.

Inuehere casum. Cic. 4. Tuscul. Vt quencunque casum fortuna inuexerit, hunc aptè & quietè ferat.

Inuehi curru, pro Vehi. Cic. in Somnio Scipionis. Sed quum eris curru Capitolium inuectus, &c.

Inuehi equo. Liuius 8 ab Vrbe, Euidentissimum id fuit, quod quacunque equo inuectus est, ibi haud secus quàm pestifero sidere icti pauebant.

Inuehi flumine. Cic. 5. de Finibus, Quem Tyberina decursio festo illo die tanto gaudio affecit, quanto L. Paulum quum regem Persem captum adduceret, eodem flumine inuectum?

Inuehi ex alto in portum. Cic. pro Murena.

Inuehere per mare. Plin. lib 12. cap. 1.

¶Oceano inuehere, pro In Oceanum vehere. Tacit. lib. 2, Legiones classi impositas per Amisiam Oceano inuexit.

Inuectus portum, inuectus vrbem, pro In portum & in vrbem. Plin. lib 6. cap. 22. Liuius 4. ab Vrbe, Præpositóque COS. castris, ipse triumphans inuectus vrbem, Dictatura se abdicauit.

¶Inuehere se, Ingredi. Liuius 6. ab Vrbe. Quantumque Romana se inuexit acies, tantum hostes gradu demoti.

Inuehi in aciem, Vide ACIES.

Inuehor, inueheris, penult. corr. inuectus sum { [illegible] } inuehi, Deponens, Insectari, maledictis aliquem aggredi, & quodam impetu sermonis in aliquem ferri. Cic. ad Cæsarem Iuniorem, lib. 3, Itaque in eam palàm vehementer inuectus.

Inuehi & maledicere. Cicero 2. de Oratore, Orat reus, vrgent aduocati, vt inuehamur, vt maledicamus, denique vt interrogemus.

In aliquem inuehi. Quintil. lib 4. cap. 3.

Insectari & inuehi in aliquem acerbius. Cic de Amicit.

Acerbè & contumeliosè inuehi in aliquem. Cic. 2. de Orat.

Apertè inuehi in aliquem. Cic 2. Philipp.

Asperè in aliquem inuehi. Cic. pro Sextio.

Grauiter inuehi. Cic. 3 de Orat.

Vehementer in aliquem inuehi. Cic. 3 de Nat. deor.

In causam aliquorum vehementius inuehi. Cic. 1. de Orat.

Verbis tristibus inuectus. Ouid. 2. Trist.

Inuectus, Participium { [illegible] } Intrò vectus vel curru vel equo: vt Triplici triumpho inuectus. Virg. 8 Æneid.

Inuectus, huius inuectus { [illegible] } Ipse inuehendi actus. Plin. lib. 4. capite 1. Amnis Achelous è Pindo fluens, atque Acarnaniam ab Ætolia dirimens, & Artemitam insulam assiduo terræ inuectu continenti annectens.

Inuectio, Verbale { [illegible] } Idem. Cicero 2 Officiorum, Iam verò & earum rerum quibus abundaremus, exportatio: & earum quibus egeremus, inuectio, certè nulla esset, nisi his muneribus homines fungerentur.

Inuectio, Insectatio, impetus animi in aliquem. Cic. 2. de Inuent. Clementia, per quam animi temere in odium alicuius inuectionis concitati comitate retinentur.

Inuectiuus, Adiectiuum { [illegible] } Quod inuehitur. Plin. lib. 10. cap. 29, Quippe quum Theophrastus tradat inuectitias esse in Asia etiam columbas.

Inuectiuus, penultima producta, Adiectiuum { [illegible] } Quod inuehitur: hoc est maledictis insectatur. Vnde inuectiuæ orationes, aduersus aliquem scriptæ, quòd in illius mores, vel ingenium, aut vitam inuehamur.

Inuendibilis, & hoc inuendibile, penult. corr. Plautus in Pœnulo, Act. 1. scen. 2.

Inuendibili merce oportet vltrò emptorem adducere.

Proba merx facilè emptorem reperit, tametsi in abstruso sita est.

Inuenditus, penult. corr. Adiectiuum, Non venditus. Scæuola in l. Seius. D. De rescind. ven. Quæsitum est, quum neque fideiussor datur, neque omnis pecunia secundum legem suis diebus soluta sit: an prædia inuendita sint.

Inuenio,

Inuenio, inuenis, pen. corr. inueni, pen. prod. inuentum {[illegible]} inuenire, Comperire, quasi in aliquid venire. Plaut. Cistel. 10,
Quod quæritabam, filiam inueni meam. Inuenire, inquit Valla, est vel consilio vel casu, siue corporea, siue incorporea reperire. Ouid. 2 Metamorphoseos,
Et quos non habuit sub nubibus inuenit ignes.
Inueneris, pro Inuenias: hoc est sciscitere. Plaut. Bacchid. 18.
¶Inuenire, Comminisci, excogitare. Terent. Eunuch. 3.1,
-cæterum Idem hoc tuto melius quanto inuenisses Thraso.
Inuenio quod agam Plaut. Mostel. 8,
Igitur tum accedam huc, quando quid agam inuenero.
Inueni ad quod pertineat somnium. Plaut. Merc. 5,
Huc quam ad rem credam pertinere somnium,
Nequeo inuenire.
¶Inuenitur apud authores, & in authoribus Liu. 3. ab Vrbe. Eodem anno desciisse Antiates, apud plerosque authores inuenio. Plin. lib. 7. cap. 16.
Inuenitur inter exempla, Idem. Plin. lib. 14. cap. 13.
¶Inuenire, Acquirere. Terent. Eunuch. 2.1, -vtinam
Tam aliquid inuenire facilè possis Phædria,
Quàm hoc peribit. Donatus. Sic Heaut. 5.4.
¶Inuenire, Adipisci. Cic. 3. Philip. Qui propter hæsitantiam linguæ, stuporémque cordis, cognomen ex contumelia inuenit. Vetus exemplar legit traxerit.
Inuenire ea. Cic. 5. Verr. Iam verò scriba tuus annulo aureo suo, quem ex his rebus inuenit, ista te ratione vti non sinet.
¶Inuenire, Cognoscere. Terent. Eunuch. 5.9.
Scis Pamphilam meam inuentam ciuem? Donatus.
¶Inuenire aditum ad rem aliquam. Liu. 5. bel. Pun. Aditum sibi ad obsides Tarentinos inuenit.
Argentum. Terent. Phorm. 3.3,
Vnde ego nunc tam subitò huic argentum inueniam miser?
Caussam. Terent. Heaut. 5.2,
Postquam est inuenta vera, inuenta est caussa qua te expelleret.
Certum. Cælius ad Ciceronem, Neque certum inueniri poterat. Id est sciri.
Exitum. Seneca epist. 1.
Facinus, Comminisci. Plaut. Asin. 7,
Tantum facinus modò inuenio ego, vt nos dicamur duo
Omnium dignissimi esse.
Fallaciam Terent. Heaut. 3.3, -de fallacia dicis?
Hem inueni nuper quandam.
Finem Liu. 6. bel. Pun. Nec postero die res finem inuenit.
Gratiam. Plin. lib. 19. cap. 5, Pluribus modis austeritate victa gratiam inuenit.
Hominem vtilem ad eam rem Plaut. Epid. 5,
Quem hominem inueniemus ad eam rem vtilem?
Infortunium. Plaut. Amphit. 4,
Modo sis, veni huc, inuenies infortunium.
Initium. Terent. Heaut. 5.4.
Neque quod principium inueniam ad placandum scio.
Labore aliquid Terent. Heaut. 5.4,
Quære id quod habes, parentes: quod abest, non quæris, pati
Quomodo obsequare, & vt serues quod labore inuenerit. Id est, acquisierit.
Laudem. Terent. And. 1.1,
-ita vt facillimè
Sine inuidia laudem inuenias, & amicos pares.
Malefacta alienius. Plaut. Trucul. 16.
Mortē suo ictu. Tacit. lib. 1, Vbi infœlici dextera, & suo ictu mortem inuenerit.
Nomina noua. Plaut. Epid. 5,
Quid istæ quæ quotannis nomina inueniunt noua?
Nomen. Plin. in Præfat. 2, Inde nomen diuinum inuenit.
Nomen Latinum non inuenire. Plinius libro 11. cap. 41. Id est non habere.
Obtrectatores. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5.9, Scis meam fortunam nescio quomodo facilè obtrectatores inuenire.
Orationem inuenire, Vide ORATIO.
Pecuniam bono modo. Plin. lib. 7. cap. 43, Summũ Senatorem haberi pecuniam magnam bono modo inuenire, multos liberos relinquere.
Perniciem aliis, ac postremum sibi inuenire. Tacit. lib. 2.
Prologum. Terent. in Prol. Phorm.
Nullum inuenire prologum potuisset nouum,
Quem diceret, nisi haberet cui malediceret.
Inuenero quod in te facere sit dignum. Terent. Heaut. 1.1,
-si id non facis,
Ego quod me in te sit facere dignum, inuenero.
Quomodo. Cic. pro Sext. Roscio, Ille quomodo crimen commentitium confirmaret, non inueniebat.
Inuenta ratio est, cur pecunia sacrorum molestia liberaretur. Cic. 2. de Legib.
Remedium alicui rei. Terent. Phorm. 4.3,
Nam hercle ego quoque id quidem mecum agitans sedulò,
Inueni opinor remedium huic rei.
Salutem inuenire fuga. Sil. lib. 7.
Spelunca vix ipsis inuenienda feris. Ouid. 1. Fast.
Inuenias vbi habitat. Plaut. Merc. 19.
Æris, auri, argenti venas penitus abditas inuenire, Vide AVRO.
Veniam. Plaut. Rud. 2.
Viam. Terent. Eunucho, 2.2. Virgil. lib. 4. Æneidos,
Inueni germana viam, gratare sorori.
Fata viam inuenient. Virgil. 10 Æneid.
¶Inuenire atque deprehendere. Cic. 3. in Catil. Hæc tanta in Rep.

coniuratio manifestò inuenta atque deprehensa est.
In culpa esse inuentus Terent. Hecyra, 3.1,
Tum matrem ex ea re, aut me ventem in culpa inuenturũ arbitror.
Inuenibo, Futurum antiquũ pro Inueniam Pompon. Buccone adoptato, Sæpe annuit, inuenibit sæpe. Nonius.
Inuenitur, Impersonale. Plin. lib. 10. cap. 51. ad finem, Inuenitur in annalibus, in Ariminensi agro M. Lepido, Q. Catulo COSS. in villa Galerij locutum gallinaceum.
Inuentus, Participium {[illegible]} Ouid. 1. Metamorphoseos,
-tu non inuenta, reperta es.
Opes inuentæ sanguine. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.
Inuentus {[illegible]} Nomen ex participio. Quintil. lib. 5. in Procemio, Inuentis vim afferimus.
Inuentum reddere. Terent. Phor. 3.2,
Age age, inuentas reddam. Sub minas.
Inuento est opus, Opus est vt inueniatur Plaut. Bacchid. 4,
Quod ames, paratum est: quod des, inuento est opus.
Inuentum, Substantiuum {[illegible]} Commentum Terent. Heaut. 6.7,
Vt te omnes equidem dij deæque, quantum est Syre
Cum isthoc inuento, cùmque incæpto perduint. Plin. lib. 23. cap. 1, Vinum ieiunos bibere nouitio inuento inutilissimũ est. Vide NOVVS.
Æmuli inuẽtorum Zenonis, Stoici nominantur. Cic. pro Murena.
Artes, scientiæ, inuenta. Cic. de Senect. Sic mihi persuasi, sic sentio, quum tanta celeritas animorum sit, tanta memoria præteritorum, futurorum prudentia, tot artes, tantę scientiæ, tot inuenta, non posse eam naturam quæ res eas contineat, mortalem esse.
Memoranda inuenta. Virgil. 4 Georg.
Sicca, ac seuera inuenta. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Inuentus, huius inuentus {[illegible]} Ipse inueniendi actus Plin. lib. 17 cap. 10, Ex eodem inuẽtu est, surculos abscissos serere. Hoc est, eiusdem inuentionis & artis.
Inuentio, Verbale {[illegible]} Idem. Plin. lib. 13 cap. 1, Hæc sunt antiquæ inuentionis genera.
Inuentio atque excogitatio. Cic. 1. Tuscul.
Inuentio, Vna est de quinque rhetorices partibus. Vide Quintil. lib. 3. cap. 3. Vnde etiam extant libri duo Ciceronis de Inuentione.
Inuentiuncula, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} Quintil. lib. 8, Ad hoc plerique minimis etiam inuentiunculis gaudent.
Inuentor, inuentoris, Verbale {[illegible]} Qui inuenit: vt Inuentor olei deus. Cic. 6 Verr. Sic. Plin. lib. 25. cap. 8, Inuentor plantaginis.
Rerum inuentor Lucret. lib. 4.
Salutis inuentor. Stat. 1. Sylu. 1.
Scelerúmque inuentor Vlysses. Virgil. 2. Æneid.
Inuentor & princeps Stoicorum Cic. 4. Acad.
Inuentor veritatis, & quasi architectus beatæ vitæ. Cic. 1. de Finib.
Inuentor voluptatum. Terent. Eunuch. 5.9.
Inuentrix {[illegible]} Aliud verbale fœmin. Plin. lib. 35. cap. 11, Amauit in iuuenta Glyceram municipem suam, inuentricem coronarum.
Princeps & inuentrix belli Minerua. Cic. 3 de Nat. deor.
Carmentis inuentrix & author. Ouid. 6. Fast.
Inuentrices doctrinarum Athenæ. Cic. 1. de Orat.
Inuentrix & magistra legum Cic. 5. Tuscul.
Oleæ inuentrix Minerua Virgil. 1. Georg.
Ars inuentrix, & iudicatrix, & enuntiatrix Quintil. lib. 2. cap. 15.
Inuentarium, inuentarij, Idem quod repertorium. Vlpian. de Administ. tutor. l. Tutor qui repertorium non fecit, quod vulgò inuentarium appellatur, dolo fecisse videtur.
Inuenustus, Adiectiuum {[illegible]} Est, authore Donato, sine venere, id est sine gratia, quem omnes respuant, repudiéntque pulchræ & quem deformes appetant, cui Displicens obiicitur. Terent. And. 1.5, Adeóne hominem esse inuenustũ, aut infœlicem quenquam, vt ego sum? Cic. de Clar. Orat. C. Censorinus Græcis literis satis doctus, quod proposuerat explicans expeditè, non inuenustus actor, sed iners & inimicus fori.
Inuenustum arbustum. Colum. lib. 5 cap. 6.
Sordida res & inuenusta. Catul. in Asinium, epig. 12.
Illepidum & inuenustum. Catull. de Varri amica, 10.
Inuenustè, Aduerbium {[illegible]} Incomptè, ineleganter, impolitè. Gell. lib. 17. cap. 12, Ibi in eisdem laudibus non hercle hac sententiola inuenustè lusit.
Inuerecundus, Adiectiuum {[illegible]} Verecundo cõtrarium. Sueton. de Claris grammat. At tanto amore erga patroni memoriam extitit, vt Salustium historicum, quòd eum oris improbi, animo inuerecundo scripsisset. Plaut. Rud. 6,
-legirupa, impudens, impurus, inuerecundissimus.
Deus inuerecundus Horat. Epod. 11.
Inuerecũda frons, Quæ & perfricta & perfricata dicitur. Quintil. lib. 2 cap. 4.
Inuerecundum animi ingenium. Impudens. Cic. 1. de Inuent. Sin inuerecundum animi ingenium possidet, tamen eum accuses: non enim probus est.
Inuergo inuergis, inuerxi, inuerctum, secũdum Diomedem {[illegible]} inuergere, Inclinare. Plaut. Curc. 3,
Ipsum expetit tangere, inuergere in me liquores tuos
Sino ductim. Antiquum.
Frontíque inuergit vina sacerdos. Virgil. 6. Æneid.
¶Inuergere, pro Infundere. Ouid. 7. Metamorphoseos,
Tum super inuergens tepidi carchesia lactis, &c.
Inuerto, inuertis, inuerti, inuersum {[illegible]} inuértere, Quasi in contrarium vertere, vt vestem aut pellem. Seu etiam verba præposterè pronunciare. vt pro lano, vula. Plin. lib. 32. cap. 2, Infixam homo inuertere se, quoniam sit duplo cultellato. De Muræna.
In locum annulum inuertere. Cic. 3 Offic. Ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, quum in locum annulum inuerterat. De Gyge.

Campum fractis inuertere glebis. Virg. 3. Georg. Hoc est arare.

Inuertere negotium aliquod, Perturbare. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 18, Quid quæris? probè premitur, nisi noster Pompeius dijs hominibúsque inuitis negotium inuerterit. Legitur aliàs euerterit.

Inuertere ordinem. Cic. in Partit. Vt quum semel dictum sit directè, sicut natura ipsa tulerit, inuertatur ordo, & idem quasi sursum versus retróque dicatur.

Inuertere scrobes oleis: Hoc est Fodere locum pangendis oleis idoneum. Cato cap. 27.

Inuertere se. Cic. de Arusp. resp. Videat ij qui illum Cn. Pompeium inimicum esse gaudebant, ob eámque causam in tot tantísque sceleribus conniuebant, &c. quàm se citò inuerterit. Hoc est mutarit.

Verba inuertere, Vide INVERSIO.

Nos virtutes ipsas inuertimus. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

Inuersus, Participium {ἀνεστραμμένος} vt Inuersa manus. Plinius lib. 11. capite 25.

Inuersa consuetudo. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Mare inuersum, Quando quod imum erat, sursum vertitur. Horat. Epod. 10.

Mores inuersi. Horat. 3. Carm. ode 5. Id est, in peius mutati.

Verba inuersa, quæ tracta sunt à proprio naturalíque significatu ad similitudinem aut obscuritatem. Terent. Heaut. Act. 2. scen. 3. non procul à fine,

Ego autem noui, quàm esse soleas impotens,
Inuersa verba, euersas ceruices tuas, &c. Verba significat inflexa, inquit Turnebus, tropóque inuerta, quibus amatores plerunque vti solent, quum aut amicam alloquuntur, aut de ea loquuntur. Vitam enim appellant, colostram, cor, delicias. quæ quum temerè effutiant aliúdque agentes, veretur seruus, ne iis prodat amorem suum Ctesipho. Friget quod Terentiani dicunt interpretes, Inuersa, id est præposterè & in contrarium pronunciata: vt pro lauo, vola.

Inuersio, Verbale {ἀντίφρασις} Quod transpositum dicimus. Cic. 2. de Orat. In verbis etiam illa sunt, quæ aut ex immutata oratione ducuntur, aut ex vnius verbi trãslatione, aut ex inuersione verborum. Est autem Inuersio, genus ironiæ, quum contrarium intelligitur, & quum nõ recta significatio, sed inuersa accipitur velut quum apud Ciceronem qui pulchellus dicitur, deformis intelligitur: qui disertus, indisertus. Cicero ibidem, Inuertuntur autem verba, vt Crassus apud M. Perpennam iudicem pro Aculeone quum diceret, aderat contra Aculeonem Gratidiano L. Heluius Lamia deformis, qui quum interpellaret odiosè, Audiamus, inquit, pulchellum puerum Crassus. Quum esset arrisum, Non potui mihi, inquit Lamia, formam ipse fingere, ingenium potui. Tum hic, Audiamus, inquit, disertum, multò etiam arrisum est vehementius.

Inuesperascere {ἑσπερίζεσθαι} Vesperum tempus fieri. Liu. 9. bel. Macedonici, Iam inuesperascebat. Tacit. lib. 19.

Inuestigo, inuestigas, penul. prod. {ἰχνεύω} inuestigãre, Quærendo Inuenire. Tractum à venatoribus, qui per vestigia feras quærendo inueniunt. Plaut. Rud. 30,

Quid dare velis, qui istæc tibi inuestiget, indicétque. Terentius Heaut. 4. 2.

Nihil tam difficile, quin quærendo inuestigari possiet. Cic. pro Ligario, Sed quoniam diligentia inimici inuestigatum est quod latebat. Idem 4 de Finib. Veri inuestigandi cupidus.

Inuestigare eum animo. Plaut. Aulul. 29.

Inuestigare de. Plaut. Merc. 17,

Nihil inuestigo quicquam de illa muliere.

Diligenter de aliquo inuestigare. Cic. Attico, lib. 9. 175.

Inuestigare & consequi. Cic. 1. Verr. Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus inuestigare & consequi possim.

Inuestigare & comprehendere. Cicero 3. in Catil. Vt & quanta, & quàm manifesta, & qua ratione inuestigata ac comprehensa sint, scire possitis.

Diligentia alicuius inuestigare quod latet. Cic. pro Ligario.

¶ Inuestigare, sæpe etiam pro Indagare, & conquirere, diligentérque inquirere ponitur. Plaut. Merc. 12. Cic. 6. Verr. Qui inuestigabant, & perscrutabantur omnia.

Coniurationem inuestigare, Patefacere, opprimere. Cic. pro Sylla.

Incredibilis ad inuestigandum canum sagacitas narium. Cic. 2. de Nat. deor.

Inuestigatio, verbale {ἐξέτασις, ἴχνευσις} Inuentio. Cic. 5 de Finib. Quæ ex cognitione facilior facta est inuestigatio rerum occultissimarum.

Inquisitio & inuestigatio. Cic. 1 Offic. In primísque hominis est propria veri inquisitio atque inuestigatio.

Conferre se ad inuestigationem, Vide CONFERO.

Inuestigator, pen. prod. Verbale {ἰχνευτής, ἐξεταστής} Cic. de Vniuers. Acer inuestigator & diligẽs earum rerum quæ à natura inuolutæ videntur. Idem pro Sylla, Ego ille coniurationis inuestigator atque victor.

Diligentissimus antiquitatis veri inuestigator Varro. Cic. de Claris Orat.

Inuestio, inuestis, inuestiui, inuestitum, pen. prod. inuestire, Est quasi ornare. Plin. lib. 35. cap. 7, Publicas porticus inuestiuit pictura.

Inuestes {ἄνηβοι} dicuntur impuberes, vel imberbes. Pallad. lib. 11. cap. 14, Inuestis puer hoc, aut aliquis satis purus efficiat. Vide Aurea vestis, in VESTIS. Vide & Nouum.

Inuetero, inueteras, penult. corr. {παλαιόω, παλαιοποιέω} inueterãre, Ad vetustatem seruare, inquit Budæus. Plin. lib. 23. cap. 2, Aquæ marinæ sextarios quinque pariter coquebant, decies deferuescente cortina, atque ita diffundebant, inueterabántque. Idem lib. 19. cap. 6, Quòd si diutius allium cepéque inueterari libeat. Sic Inueteratu vinum. Plin. lib. 14. cap. 2.

Inueterauit hæc opinio, pro Inualuit. Cic. 2. de Nat. deor. Nec vnà cum seculis ætatibúsque hominũ inueterare potuisset. De dijs loquitur. Budæus.

Inueterasco, inueterascis, inueteraui, inueteratum {παλαιοῦμαι} inueterascere, Inualescere. Terent. in Prolog. Hecyræ,

Nouas qui exactas feci, vt inueterascerent. Vbi Donatus, Inueterascerent, id est, in cõsuetudinem venirent, spectarentur, amarẽtur.

Inueterascere & corroborari. Cic. 3. in Catil. Memoria vestra Quirites nostræ res alentur, sermonibus crescent, literarum monumentis inueterascent & corroborabuntur.

Inueterauit consuetudo. Cæsar 5. bel. Gal. Atque hanc inueterascere consuetudinem nolunt.

Insedit penitus & inueterauit macula in Populi Rom. nomine. Cic. pro Lege Manilia, Delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta, quæ penitus insedit atque inueterauit in Pop. Rom. nomine.

Inueterauit nomen eius, hominum sermonibus. Cic. pro P. Sylla, At si tibi nos peregrini videmur, quorum iam & nomen & honos inueterauit, & huic vrbi, & hominum famæ, ac sermonibus: quàm tibi illos competitores tuos peregrinos videri necesse erit, qui iam ex tota Italia delecti tecũ, de honore, & de omni dignitate contendent? Id est, inualuit & corroboratum est nomen.

Inueterauit opinio, Inoleuit. Cic. 1. Vin. Inueterauit enim iam opinio perniciosa Reip. vobísque periculosa.

Irroborauit inueterauítque falsa atque aliena verbi significatio. Gell. lib. 1 cap. 12.

Vlcus inueterascit alendo. Lucret. lib. 4.

¶ Inueterascere & extingui. Cic. 5. Tuscul. Nihil enim inueterascere, nihil extingui, nihil cadere debet eorum in quibus vita beata cõsistit. Alij legunt interarescere.

Inueterascere dicitur miles in eo loco vbi diu commoratus. Cæs. 1 bel. Ciuil. Quod fere fit quibus quisque in locis miles inueterauerit, vbi multum earum regionum consuetudine moueatur. Idem 2. bel. Gal.

Inueteratus, Participium. vt Inueteratus dolor. Cic. 3. Tuscul.

Inueteratus & Recens, contraria. Cic. de Senect. Iam omnis conglutinatio recens, ægrè, inueterata facile diuellitur.

Institutum & Inueteratum, contraria. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 9, Nostra non instituta, sed iam inueterata amicitia.

Inueterata inuidia. Cic. pro Cluent. Et 2. Offic.

Inueteratum malum, cui Nascens opponitur. Antiquum. Cic. 9 Philip. Omne malum nascens facile opprimitur, inueteratum fit plerunque robustius.

Inueterata querela. Cic. de Amicit. Eorum querela inueterata, non modò familiaritates extingui solere, sed etiam odia gigni maxima atque sempiterna.

Inueteratio, Verb. {παλαίωσις} Vetustas, antiquitas. Cic. 4. Tusc. Inueteratio autem vt in corporibus ægrius depellitur quàm perturbatio, &c.

Inuicem, penult. corr. Aduerbium {ἀμοιβαδὸν, ἀλλήλως} Id est mutuó. Plaut. Menæch. 1,

Ij se cognoscunt fratres postremò inuicem. Quintilianus, Qui se ardentissimo amore inuicem diligebant.

Inuicem intentare crimen. Quintil. lib. 3. cap. 10, Litigantes idem crimen inuicem intentant. Id est, inter se.

Hæc inuicem obstãt. Quintil. lib. 4. cap. 5. Et lib. 8, Densitas earum obstat inuicem. Id est, obstant sibi inuicem, quòd sunt nimis densæ.

Inuicem se mutuis exhortationibus exacuere. Plin. Iunior.

Inuicem petitur manus iniectio. Quintil. lib. 7. cap. 8.

Manibus inuicem apprehensis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Nihil inuicem imputare. Plin. lib. 8 cap. 17.

¶ Inuicem, Per vices: vt Loquamur inuicem: Id est, Me loquente vos tacete, vobis loquentibus ego tacebo. Plin. libro 6. cap. 1, Alitum quippe cantus, canúmque latratus inuicem audiuntur.

¶ Inuicem, pro Secundo loco, Vicissim, vel econtrario. Plin. lib. 2. epist. 11. ad finem, ad Arrianum, Habes res vrbanas: inuicem rusticas scribe. Idem epist. 7. lib. 3, Scribis te absentia mea non mediocriter affici: vnúmq; habere solatiũ, quòd pro me libellos meos teneas, sæpe etiam in vestigio meo colloces. gratũ quòd his fomentis acquiescis. Inuicem ego epistolas tuas lectito. Liu. 8. bel. Pun. Requiescat aliquando tandem vexata Italia: vratur, vastetúrque inuicem Africa.

Inuictus, Adiectiuum {ἀνίκητος, ἀήττητος} Fortis, & qui vinci non potest. Cic. pro Marcello, Rectè igitur vnus inuictus es, à quo etiam ipsius victoriæ conditio, visque deuicta est. Sic in Pisonem, Inuictus ciuis.

Acie inuictus, Vide ACIES.

Cursu inuictus. Ouid. 8 Metam.

Inuictum se à labore præstare: Hoc est Indefessum Cic. 1. Offic. Nec qui inuictum se à labore præstiterit, vinci à voluptate. Vide a vel ab.

Viribus inuicti. Virgil. 6. Æneid.

Adamas inuictus, Vide ADAMAS.

Armis inuictus Annibal. Cic. 3. de Lege agraria.

Arx Capitolij inuictissima. Tacit. lib. 19.

Corpus inuictum à vulnere. Ouid. 12. Metam.

Fortis & inuicta defensio salutis meæ. Cic. Post. red. in Senat.

Inuicti dentes ignibus. Plin. lib. 7. cap. 16.

Dextera inuicta bello. Virgil 6. Æneid.

Dux inuictus. Ouid. 4. Trist. eleg. 2.

Gentes inuictæ. Virgil. 12. Æneid.

Nomen inuictissimi imperatoris incidatur. Cic. 6. Verr.

Manu inuicta gestare bellum. Ouid. ad Liuiam.

Robur inuictum. Sil. lib. 11.

Virtus inuicta. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 4.

Inuideo, inuides, pen. corr. inuidi, inuisum, pen. prod. {φθονῶ, βασκαίνω, μέμφομαι} inuidẽre, De rebus secundis alicuius dolore affici. Cicero 3. Tuscul. Ab inuidendo autem inuidentia rectè dici potest, vt effugiamus ambiguum nomen inuidiæ: quod verbum dictum est à nimis intuendo fortunam alterius. Priscianus IN negatiue exponit, dicens, Inuideo tibi, quasi non videns tibi fio, hoc est, non ferè te benè agentem video. Plaut. Bacchid. 11,

Nullus

Nullus est qui non inuideat rem secundam obtingere.

Inuidet aut fauet semper dignitatis iniquus iudex populus. Cic. pro Plancio.

¶Inuideo, Datiuo. Cic. 4. Acad. Qui mihi videntur non solùm viuis, sed etiam mortuis inuidere.

Honori alicuius inuidere. Cic. pro Lege agraria.

Laudi & gloriæ maximè inuideri solet. Cic. 2. de Orat.

Nouitati alicuius inuidere. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.

Paribus aut inferioribus maximè inuident homines: quum se relictos sentiunt, illos dolent euolasse. Cic. 2. de Orat.

Inuidet ipsi sibi. Ouid. 2 Fast.

Virtuti inuidere, labes quædam & macula huius seculi est. Cic. pro Corn. Balbo.

¶Inuideo, Accusatiuo iunctum. Ouid. epist. 13, Troadas inuideo. Id est, fortunæ Troianorum.

Inuidere, Datiuo & accusatiuo. Plinius, Neque ego, vt multi, inuideo aliis bonum, quo ipse careo. Cic. 3. Tusc. Vt nobis optimam naturam inuidisse videantur. Liu. 2. ab Vrbe, Inuiderunt laudes suas mulieribus viri Romani.

Fortunate mihi inuidit. Virgil. 12. Æneid.

Honorem inuidere alicui. Horat. 1. Serm. satyr. 6.

Inuidere in re aliqua Cic pro L. Flacco.

¶Inuidere, pro Odisse ponitur. Ouid epist. 1,

Troia iacet, certè Danais inuisa puellis. Cicero, Diis, hominibúsque inuisus.

¶Inuideor, Passiuum. Horat. in Arte,

-ego cur acquirere pauca

Si possum, inuideor?

¶Inuidetur, pen. prod. Impersonale. Cic. 4. Tuscul. Inuidia non in eo qui inuidet solum dicitur, sed etiam in eo cui inuidetur. Idem 2. Offic. Non modò non inuidetur illi ætati, sed etiam fauetur.

¶Inuidere, Negare. Plin. lib. 15. cap 2, Cereri totum in natura concessit, oleum ac vinum non inuidit tantum.

Aula inuidenda. Horat. 2. Carm ode 10.

Inuisus, pen. prod. ab Inuideor, Participium, siue Nomen ex participio [illegible] Odio habitus, odiosus, quem animo æquo videre non possumus Cic pro Lege Manilia, Ne aut inuisa diis immortalibus oratio nostra, aut ingrata esse videatur.

Inuisus Deo, & à Deo neglectus aliquis. Cic. 3. de Nat. deor. Nec verò ita refellendum est, vt si segetibus aut vineis cuiuspiam, tempestas nocuerit: aut siquid è vitæ commodis casus abstulerit: eum cui quod horum acciderit, aut inuisum Deo, aut neglectum à Deo iudicemus.

Facere aliquem magis inuisum. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Aurem inuisum Propert. lib. 3 eleg 5.

Caput inuisum Virgil. 9. Æneid.

Dente inuiso carpere aliquem. Ouid 3. de Ponto, eleg. 4.

Hostis inuisus. Ouid. 1. Trist. eleg 8.

Improbitas licet aduersario molesta sit, iudici inuisa est. Quintil. lib 6. cap 4.

Negotia inuisa. Horat. 1. epist. 14.

Lutulenta, impura, inuisa persona. Cic. pro Rosc. Comœdo.

Salus inuisa Ouid 4. de Ponto, eleg. 14.

Vita inuisa. Ouid. in Ibin.

Inuisum & odiosum Plaut Merc. 3.

¶Inuisior [illegible] Comparatiuum. Inuisissimus, Superlatiuum Cic 2. Offic. Quo enim quis versutior & callidior est, hoc inuisior & suspectior, detracta opinione probitatis Plin lib. 22. cap 13, Vinea quid esse inuisius potest? Plin Iunior epist. vlt. lib. 2, Cuius mariti inimicissimus, ipsi inuisissimus fuerat.

Inuidia, inuidiæ [illegible] Non in eo solùm qui inuidet dicitur, sed etiam in eo cui inuidetur, vt dictum est ex Cicerone lib. 4. Tuscul. Horat. 1. epist. 2,

Inuidia Siculi non inuenere tyranni

Maius tormentum.

Digna imitatione, non inuidia, hominum excellentium virtus. Cic. 14. Philip.

Inuidiæ aut odij non dissimilis offensio Cic. 2. de Orat.

Motus inuidiæ longè omnium acerrimus. Cic. 2. de Orat.

Largitionis regiæ inuidia. Cic. Lentulo, lib 1. 1, Senatus religionis calumniam, non religione, sed maleuolentia, & illius regiæ largitionis inuidia comprobat. Id est, odio largitionis pecuniariæ, qua tum Ptolemæus multos Senatores corruperat.

Assidua eminentis fortunæ inuidia. Patercul. lib. 1.

Cæca, Vide CAECVS.

Detestanda. Cic. 1. de Nat. deor.

Infœlix. Virgil 3. Georg.

Inuidiæ liuor, Vide EMMACVLO.

Inuidia maior, Vide Maior, in MAGNVS.

Pestilens. Seneca Hippol. 4.

Inuidiæ stridor. Firmic. lib. 5. cap. 1, A multis tamen inuidiæ stridore pulsabere.

Tristis Seneca Octau 8.

Citra inuidiam, Vide CITRA.

¶Inuidia, Odium, & maleuolentia. Est, inquit Valla, vel dicto vel facto in alterum maleuolentiæ conciliatio, vt siquis calamitatem suam referat, ostendátve, vt authori calamitatū conciret odiu cæterorum: quod dicitur Inuidiam facere, vel mouere, vel adducere in inuidiam. Terent. And 1. 1, -ita vt

Sine inuidia laudem inuenias, & amicos pares. Quintil. Nec ei tot scelerum commemoratione concitarem inuidiam.

Decemuiralis inuidia. Cic. in Bruto. hoc est, odiū quo Decemuiri flagrabant ob Virginiæ mortem, quam pater occiderat, ne ad libidinem Appij in seruitutem traheretur. Sic apud Liuium Decad. 1. lib. 3. vbi de L. Siccio verba facit.

¶Inuidia, Odium publicum, & fama calamitosa, vt Cicero vo-

cat & sensus publicus de aliquo ob sinistram opinionem. Cic. 1. in Catil. Sed siquis est inuidiæ metus, non est vehementius seueritatis ac fortitudinis inuidia, quàm inertiæ ac nequitiæ pertimescenda. Budæus.

¶Inuidia temporum, Iniuria, malignitas. Plin. lib. 9 epist 13.

In summam inuidiam adductæ res. Cic. Lentulo, lib. 1. 2.

Æstuare inuidia, Vide AESTVO.

Ardere inuidia, Vide ARDEO.

Assumere inuidiam, Vide ASSVMO.

Attingi inuidia, Vide ATTINGO.

Augere inuidiam. Cic. Verr. 2.

Capere inuidiam, Vide CAPIO.

Colligere inuidiam crudelitatis ex re aliqua. Cic. 7. Verr. Siquid vindicatum seuerè est, vt ea ex crudelitatis inuidiam colligam.

Commouere inuidiam, Vide COMMOVEO.

Comprimere inuidiam. Cicero, Nec minus virium opus sit in comprimenda inuidia, &c.

Conciliare alicui inuidiam. Paterc. lib. 2. Cæsari magnam inuidiā conciliarat M. Antonius.

Concitare inuidiam. Quintil. lib. 6 cap. 1. Vide CONCITO.

Conferre inuidiam mortis alicuius in alterum. Cic. pro Flacco, Mortis illius inuidiam in Flaccum Lælius conferebat.

Conflagrare inuidia, Vide CONFLAGRO.

Conflare inuidiam, Vide CONFLO.

Cumulata sibi inuidiam, Vide CVMVLO.

Decedere inuidiam. Cic. pro Cluentio.

Deonerare in inuidia. Cic. 1. Verrina.

Detrahere inuidiam alicui Senec. Troade, 20.

Dissoluere inuidiam criminis vrbanitate. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Eleuare inuidiam. Quintil lib. 5 cap. 13.

Exonerare deos inuidia. Martial. lib 9 epigr 88.

Extinguit inuidiam mors, res gestæ sempiterna nominis gloria nituntur. Cic. pro Corn Balbo.

Facere inuidiam. D. Brutus Bruto & Cassio, lib. 11. 1. Quintil. lib. 6. cap. 1, Quorum inuidiam gratia, odium turpitudo, iram offensio iudicis facit. Vide FACIO.

Flagrare inuidia, Vide FLAGRO.

Gliscit inuidia crudelitatis. Tacit. lib. 15.

Habere inuidiam. Cic. 6 Verrina, Cogitasti, si ei reddidisses, te minus inuidiæ habiturum. Idem in Oratore, Sed habet nomen inuidiam, quum, &c.

Syllanus ager maximam habet inuidiam. Cic. 2. de Lege agraria, Syllanus ager à cæteris hominibus latissimè continuatus tantam habet inuidiam, vt veri ac fortis Tribuni plebis stridorem vnum perferre non possit.

Incendere inuidia. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Inflammare inuidiam. Vide INFLAMMO.

Laborare ex inuidia, Vide LABOR, laboris.

Obtrectatio inuidiæ solet lacerare plerosque. Cicero de Claris Oratoribus.

Leuare inuidia. Cic ad Attic. 15.

Liberare inuidia. Cic Offic. 2.

Lenire inuidiam. Sallust. in Catil.

Macerat nos inuidia. Lucret. lib. 3.

Mittere inuidiæ sanguinem. Cic. ad Attic. 1, Missus est inuidiæ sanguis. Id est decessit inuidia.

Mollire inuidiam. Tacit. lib. 4.

Onerari inuidia. Sueton. in Othone, cap. 6.

Opprimi inuidia. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Parare inuidiam sibimet ex suauē familiari. Cic. in Sallust.

Pati inuidiam. Ouid. epist. 19.

Placare inuidiam. Horat. 2. Serm. satyr. 3.

Poni inuidiam, pro Deponi. Cic. pro Cluentio, Sine culpa inuidia ponatur.

Premi inuidia. Cicero, Cum & inuidia & odio populi, tum Gallia premeretur.

Prosequi aliquid inuidia, Vide PROSEQVOR.

Pulsari inuidia. Firmic. lib. 5. cap 3.

Quærere inuidiam in aliquem. Cic. pro Rabir. Posth. Nam in eum cui misericordia opitulari debeat, inuidia quæsita est.

Rapere in inuidiam, quod & Trahere & adducere dicitur: hoc est Facere vt quis ei inuideat. Cicero 3 de Lege agraria, Quid ergo ait Marianus Tribunus plebis qui nos Syllanos in inuidiam rapit?

Redundare inuidia. Cic in Catil.

Remouere à se inuidiam. Ouid. 12. Metam.

Rumpitur inuidia quidam charissime Iuli. Martial lib. 9 epig 99.

Inuidiæ esse alicui. Liu. 4. ab Vrbe, Nactus inter aduersarios superbum ingenium, immodicámque linguam, quam irritando agitandóque in eas impelleret voces, quæ inuidiæ non ipsi tantum, sed causæ atque vniuerso ordini essent.

In inuidia esse, Inuideri. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24, Non enim poterimus vlla esse in inuidia spoliati opibus. & illa Senatoria potētia. Alia exemplaria non habent præpositionem in.

In inuidia res est Sallust. in Iugurtha.

Sedare inuidiam. Cic. 5. Verr.

Sustinere inuidiam Cic 4. Verr.

Subire inuidiam. Cic. 1. Verr.

Inuidiam & offensionem timere. Cic. pro Cluentio.

Transferre inuidiam. Cic. pro Sextio.

Venire in inuidiam. Cicero, In inuidiā porrò magnam illa iudicia venerant.

Insidiarum inuidiam in Clodium vertit. Quintilian. libro 6 cap 6, Hoc ad inuidiam eius, qui prouinciæ præest spectat, siquis tam impotentes se gerat, vt omnes metuant aduersus eum aduocationem suscipere. Vlp. in l. Nec quicquam. §. sed & si. D. de offic. proconsul. & legati.

Vertere ad inuidiam. Tacit. lib. 13, Ne per tot annos sine querela tolerata, nouis acerbitatibus ad inuidiam verterent.

Vocare aliquid in inuidiam Quintil. lib. 6. cap. 4. Vide voco.

Inuidiola, inuidiolæ, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} Cicero, Quum nescio quid inter eos inuidiolæ exortum fuisset. Sipontinus.

Inuidentia, inuidentiæ, ab inuidia differt, vt ebrietas ab ebriositate: quippe inuidia est quum inuidetur, hoc est actus ipse inuidendi. Inuidentia verò est ægritudo animi, quæ propter res secundas alterius suscipitur, quæ nullam iacturam afferant inuidenti: nam si quis doleret eius rebus, à quo ipse læderetur, nō rectè diceretur inuidia. Hæc Sipontinus ex 4. Tuscul. quæst. Ciceronis.

Inuidus, penul. corr. {[illegible]} Qui actu alicui inuidet. Plaut. Merc. 18,
Iracundi, sibi suisque inuidi. Horat. lib. 1. epist. 2,
Inuidus alterius rebus macrescit opimis.

Virtutis hostis, laudis inuidus. Cic. pro Flacco.

Inuidus, & Fautor laudum alicuius, contraria. Cic. in Orat. Occurrebat enim posse reperiri non inuidos solùm, quibus referta sunt omnia, sed fautores etiam meorum laudum qui non censerent, &c.

Inuidis & obtrectatoribus nomen inductum falsæ religionis. Cic. Lentulo, lib. 1. 4.

Inuidus, maleuolus, liuidus. Cic. 4 Tuscul.

Dente mordeor inuido Horat. 4. Carm. ode 3.

Ambitiosus & inuidus imperator. Cic. pro Murena.

Lingua inuida. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.

Turba inuida. Propert. lib. 3. eleg. 1.

Inuidiosus, penul. prod. Adiectiuum {ἐπίφθονος} Qui morbo inuidentiæ laborat. Ouid. 15. Metamorphoseos,
Tempus edax rerum, túque inuidiosa vetustas,
Omnia destruitis.

¶Inuidiosus, Passiuè, Cui alij inuident. Cic. Dolabellæ, libro 9. 14, Contingit enim tibi quod haud scio an nemini, vt summa seueritas animaduersionis non modò non inuidiosa, sed etiam popularis, &c. Plinius lib. 35. cap. 2, Inuentione muneris etiam diis inuidiosus. De Varrone.

Inuidiosus & multis offensus. Cic. pro Cluentio.

Inuidiosum ad bonos. Cic. ad Att. lib. 8. 147, Sed sit, deferet triumphum: non accipere ne periculosum sit? an accipere inuidiosum ad bonos?

¶Inuidiosus, Odiosus & inuisus. Cic. de Amicit. Quare sibi habeāt sapientiæ nomen & inuidiosum & obscurum.

Inuidiosus apud bonos. Cic. ad Attic. lib. 2. 34, Sunt enim illi apud bonos inuidiosi, ego apud improbos meam retinuissem inuidiam, alienam assumpsissem.

Inuidiosior. Cic. 4 Verr. Putabant absentis damnationem, præsertim tantæ pecuniæ, multo inuidiosiorem fore, quàm si præsens damnatus esset.

Inuidiosa res Cic. 6. Verr. Rem claram esse, & inuidiosam.

Arma inuidiosa. Ouid. epist. 8.

Inuidiosa feri radiabant atria regis. Martial. lib. 1. c.

Bona inuidiosa. Ouid. ad Liuiam.

Commentum turpe & inuidiosum. Martianus in Lex quæ §. lites. D. de iure fisci.

Inuidiosum crimen. Cic. pro Cluentio, Nullus est locus à me purgandi istius inuidiosi criminis prætermissus.

Inuidiosum iudicium. Cic. pro Cluentio, de iudicio Iuniano, Perinde quasi ego non ab initio huius defensionis dixerim, inuidiosum illud fuisse iudicium. Id est, inuidia flagrasse, quasi corruptum & nummarium. Budæus. Sic pro Quintio.

Inuidiosum nomen voluptatis Cic. 4. Acad.

Pecunia inuidiosa. Cic. pro Corn. Balbo, Tum pecuniam L. Cornelij, quæ neque inuidiosa est, & quantacunque est, vt conseruata magis, quàm corrupta esse videatur.

Possessiones inuidiosas tenere. Cic. 2. pro Lege agraria.

Præmia inuidiosa Ouid. 13 Metam.

Turba non inuidiosa. Ouid. 3. Fast.

Rapina. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.

Spes. Ouid. 4. Metam.

Facere inuidiosum Quintil. lib. 6. cap. 2, Nanque altera inuidum, altera inuidiosum facit.

Inuidiosè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Cic. 4. Acad. Num minus hæc inuidiosè dicuntur? Hoc est odiosè & inuisè.

Inuigilo, inuigilas, pen. corr. {[illegible]} inuigilāre, Cum cura & solicitudine vigilare. Colum. lib. 10. cap. 16,
Inuigilate viri: tacito nam tempora gressu
Diffugiunt, nullóque sono conuertitur annus.

Cura inuigilat quieti. Stat. 8 Thebaid.

Curæ inuigilant animo. Stat. 3. Thebaid.

Mens inuigilat curis. Sil. lib. 10.

Inuigilabit hæreditati tibi delatæ à L. Titio. Vlpian. in l. si quis mihi §. pater. D de acquir. hæred.

Malis inuigilare. Ouid. 4 Fast.

Victu inuigilet. Virgil. 4 Georg. Victu pro Victui.

Inuinius, Adiectiuum {ἄοινος} Abstemius: quasi sine vino: sicut inuius, sine via. Apuleius lib. vltimo, Neque vllum animal essem, & inuinius essem. Antiquum.

Inuiolabilis, & hoc inuiolabile, penult. corr. Adiectiuum {ἄσυλος} Quod violari non potest aut vulnerari. Sil. lib. 16,
-velut inuiolabile telis
Seruabant sacrúmque caput.

Inuiolatus, pen. prod. Adiectiuum {ἀσύλευτος} Violato contrarium, Integer, incorruptus, illæsus. Cic. pro Rabirio perduel. reo, Qui castam concionem, sanctum campum, inuiolatum corpus omnium ciuium Rom. integrum ius libertatis defendo, seruari oporteret? Idem pro Sextio, Aut omnino inuulnerati, inuiolatíque vixerunt. Columel. lib. 12. cap. 1, Quæ domum autem inferuntur, diligenter inspicere, ne delibata sint, & ita explorata atque inuiolata recipere.

Membra violata feris. Stat. 3. Thebaid.

Mens inuiolata metu Sil. lib. 11.

Pudicitia inuiolata. Ouid. ad Liuiam.

Inuiolatè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Incorruptè. Cic. de Senect. Memoriam nostri pie inuiolatéque seruabitis.

Inuisitatus, pen. prod. Adiectiuum, pro Nō visitato. Quintil. Declam. 11, Nullus amœnus portus prætermittitur: nulla celebris ciuitas inuisitata transitur.

Inuiso, inuisis, pen. prod. inuisi, inuisum {[illegible]} inuisere, idem quod visere: nisi quod addat compositio vehementiæ. Cic. ad Attic. lib. 1. 15, Et vt iam inuisas nos, non solùm rogo, sed etiam suadeo.

Inuisere ad Plaut. Stich. 3,
Iam ego adero, ad meam maiorem filiam inuiso domum.

Ambulationem alicuius inuisere. Cic. Attico, lib. 4. 79.

Domum alicuius inuisere. Cic. Attico, lib. 4. 75. Catul. Argon. 59.

Libenter inuisere locum aliquem. Cic. 5. de Finib.

Vix inuisens prælia. Catul. de coma Berenices, epig. 61.

Vrbes inuisere. Virgil. 1. Georg.

Inuisus, pen. prod. {[illegible]} Nomen, Non visus. Cic. de Arusp. resp. Occulta & maribus nō inuisa solùm, sed etiam inaudita sacra inexpiabili scelere peruertit.

Inuito, inuitas, pen. prod. {[illegible]} inuitāre, Vocare, Allicere. Terent. Heaut. 1. 2,
Quàm vellem Menedemū inuitatū, vt nobiscū esset hodie amplius.

Inuitare, & allectare. Cic. de Senect. Ad quem fruendum non modò non retardat, verumetiam inuitat atque allectat senectus.

Inuitare, Delectare Virgil. lib. 1. Georgicorum,
Inuitat genialis hyems, curásque resoluit.

Inuitare animos visu, Oblectare & recreare. Plin. lib. 22. cap. 6, Pinxerat remedia in floribus, visúque ipso animos inuitarat, etiam delicijs auxilia permiscens.

Animos inuitat pretiis. Virgil 5. Æneid.

Appetitum animi inuitare & allicere. Cic. 5. de Finib.

Inuitari bonitate Seneca de Benef. lib. 3. cap. 13.

Inuitare ad cœnam, & ad epulas, Hoc est conuocare. Cic. 3. Offic. Et simul ad cœnam hominem in hortos inuitauit in posterum diem. Idem ad Trebat. lib. 10. 48.

Inuitare ad occasionem. Plin. lib. 10. cap. 8.

Omnia inuitant culpam Ouid. epist. 16.

Inuitare domum hominem. Liu. 3. ab Vrbe, Benignè salutare, alloqui plebis homines, domum inuitare, adesse in foro.

Gloria inuitantur præclara ingenia. Cic. Bruto, 25.

Inuitare in hospitium, & hospitio. Liu. 8 bel. Pun. Cic. 12. Philipp. Possessiones enim sunt P. Clodij, inde familia occurret, hospitio inuitabit propter familiaritatem notissimam.

Liberaliter in aliquam legationem inuitari. Cic. Attico, lib. 2. 33.

Inuitare ad legendum, Allicere. Cic. 1. Acad.

Inuitari in locum alicuius. Cic. ad Attic. lib. 2. 34, Cosconio mortuo, sum in eius locum inuitatus. id erat vocari in locum mortui.

Inuitare aliquem poculis, Propinare & præbibere. Plaut. Rud. 10, Neptunus magnis poculis hac nocte eum inuitauit.

Inuitare aliquem in prædam. Cic. 4. Verr. Sed tu quū & tuos amicos in prouinciam quasi in prædam inuitabas: ac cum illis, ac per eos prædabare: & eos, &c.

Præmiis aliquem inuitare. Cic. pro Ligario.

Inuitare sese in cœna, id est replere. Plaut. Amphit. 4.
Credo equidem dormire solem, atque appōtum probé.
Mira sunt, nisi inuitauit sese in cœna plusculum. Sueton. in Augusto, cap. 77, Postea quoties largissime se inuitaret, senos sextātes non excessit.

Somnos inuitare. Horat. Epod. 2.

Inuitat spes. Plin. lib. 33. cap. 4.

Inuitare tecto ac domo. Cic. 6. Verr. Rex denique ecquis est, qui Senatorem Pop Rom tecto ac domo non inuitet?

Vomitiones inuitare. Plin. lib. 22. cap. 24.

¶Inuitare, cum infinitiuo. Liu. 1. bel. Pun. Nudantes ceruicem iugulúmque & reliquum sanguinem inuitantes haurire.

Inuitatus, pen. prod. {[illegible]} Participium. vt Inuitata improbitas paruulo successu. Plin. lib. 2. cap. 23.

Inuitatus, huius inuitatus, pen. prod. {κλῆσις} Illectamentum & inuitamentum, rogatus. Cic. ad Cæsarem, lib. 7. 5, Mitto igitur ad te Trebatium, atque ita mitto, vt initio mea sponte, pòst autem inuitatu tuo mittendum duxerim.

Inuitatio, Verbale, Conuocatio, allectio. Cic. ad Attic. lib 9. 184, In Epirum verò inuitatio quàm suauis? quàm liberalis? quam fraterna?

Ad dolendum inuitatio. Cic. 3. Tuscul.

Inuitamentum, inuitamenti, Idem {[illegible]} Cic. Hortensio, Voluptates autem nulla ad res necessarias inuitamenta afferunt sensibus. Idem 5. de Finib. inuitamenta naturæ prima. Liu. 2. ab Vrbe, Largitiones, temeritatísque inuitamenta horrebant.

Inuitamentum ad tempus. Cic. Planco, lib. 10. 10, Is autem qui verè appellari potest bonos, non inuitamentum ad tempus, sed perpetuæ virtutis est præmium.

Inuitamentum sceleris. Paterculus lib. 2.

Inuitabilis, & hoc inuitabile, pen. corr. {[illegible]} Delectabilis, Iucundus. Gell. lib. 13. cap. 11, Sermones iucundos, & inuitabiles, & cum quadam illecebra & voluptate vtiles.

Inuitus, pen. prod. {[illegible]} Qui per vim aliquid facit, Non libenter, Tergiuersans, Contra voluntatem, Repugnans, Repugnantes, Coactus: cui contrarium est Libens. Plaut. Casin. 6,
Inuitus me vides, vtuam tamen.

Inuitissimus, pen. corr. Cic. 4. Verr. Hoc significant, atque adeò apertè ostendunt, sese ad statuas pecuniam metu ac malo coactos inuitissimos contulisse. Idem ad Attic. lib. 16. 337, Et quidem velà me dimitterem inuitissimus, fecerunt Erotis literæ.

Inuiti

Inuiti per vim atque imperium stamus dederunt. Cic.4.Verr.

Sapiens nihil facit inuitus, nihil dolens, nihil coactus. Cicero in Paradoxis.

Facere inuiti & recusantes coacti sumus. Cic.2 de Orat.

Cogendi iudices inuiti, retinendi contra voluntatem. Cicero pro Murena.

Extorquendum ab inuito atque ingratis quod non debet. Cicero pro Quint.

Inuitus facio. Terent.Heaut.4.6,

Nulla est tam facilis res, quin difficilis siet

Quam inuitus facias. Cic.de Senect. Itaque feci non inuitus, vt prodessem multis tuo rogatu.

Non inuitus lego. Cic.1. de Fin. In quibus hoc primum est in quo admiror, cur in grauissimis rebus non delectet eos patrius sermo, quum iidem fabellas Latinas ad verbum de Græcis expressas non inuiti legant.

Rogate inuitum. Catull. ad Seipsum, epigr.8.

Vim tulit inuitæ. Ouid.5.Metam.

Vis trahit inuitam. Ouid.7.Metam.

Ad aures inuitas peruenit crimen. Ouid.2. de Arte.

Inuitis diis hominibúsque absolutus. Cic.3.Verr.

Inuita Minerua aliquid dicere aut facere: Id est Aduersante aut repugnante natura. Cic.1.Offic. Horat.in Arte,

Tu nihil inuita facies dicésve Minerua.

Oculis inuitis aspicienda Ouid.epist.9.

Inuitus huius solutionis. Vlpianus in l.quod seruus. D.deposi. Vel credidit dominum non inuitum fore huius solutionis. Id est domino non inuito fieri hanc solutionem.

Inuitè, pen.prod. inuitius, inuitissimè {[illegible]} Aduerbiũ, Ingrato animo, contra voluntatem. Cic ad Attic.lib.8.147, Inuite cepi Capuam, non quominus illud defugerem, &c. Idem 2. de Orat. Quem ego paulo sciebam, vel prudentius, vel inuitius (nolo enim dicere de homine fastidiosius) ad hoc genus sermonis accedere.

Inuius, Adiect. {[illegible]} Per quod iri non potest: cui contrarium est Peruius. Plin lib.12 cap.14, Sabæ regio vndique rupibus inuia.

Lustra inuia Virgil. 4. Æneid.

Maria inuia Teucris Virgil.9. Æneid.

Regna inuia viuis Virgil lib.6. Æneid.

Inuij saltus Liu.9. ab Vrbe.

Via inuia. Virgil 3. Æneid.

Inuia, dicuntur loca ad quæ accedi non potest, aut ad quæ, vel per quæ difficillimè acceditur, quæ Græci vocant [illegible], quasi inaccessa, vel inaccessibilia. Ouid.5. Fast. Et non accessis inuia fluminibus.

Dumosa inuia Sil, lib 4.

Saxa inuia. Virgil.lib.2. Æneid,

Inula, inulæ, pen.corr. {[illegible]} Herba est, cuius condiendæ rationem docet Colum.lib.12.cap.46. Vulgò *Enula Campana.*

Acidæ inulæ Horat.2.Serm.sat.2.

Amaras inulas coquere Horat 2.Serm.sat.8.

Mollicella inula. Catull ad Thallum, epigr.22.

Inultus {[illegible]} Impunitus, de quo non est sumptum supplicium. Cic.1.de Diuinat. Mortem suam ne inultam esse pateretur. Idẽ pro Cluent. Cur hunc esse inultum tandiu sinas?

Impunitum & inultum Cic.1.Verr. Vt cæterorum quoque iniuriæ sint impunitæ atque inultæ.

Inultum aliquid auferre. Terent.And.3.5.

Iacere inultum, Vide I A C E O.

Pati & relinquere aliquid inultum. Cic.pro Lege Manil.

Nos hæc patiemur inultæ. Ouid.4. Fast.

Inultum relinquere. Cic.pro Lege Manil. Ius legationis verbo violatum persecuti sunt: vos legatum Pop Rom. omni supplicio interfectum, inultum relinquetis?

¶Inultus, Cuius iniuriam aut mortem nemo vltus est. Liu.Decad. 3.lib.5, Et ne inultos Imperatores suos iacére sinerẽt, volebat L. Martius P & Cn.Scipionum à Carthaginiẽsibus occisorum necẽ vlcisci.

¶Inultus, pro Indemni, vel qui est extra periculũ. Curt.lib.3. Vnde inultus subeuntem aut prohibere aut opprimere hostem potuisset.

Inumbro, inumbras {[illegible]} inumbrâre, Tegendo vmbram facere, & quod dicitur Opacare. Virgil.11. Æneidos,

Instructósque thoros obtentu frondis inumbrant.

Ora inumbrant coronis. Lucret.lib.3.

Vespera vniuersum inumbrat Tacitus lib.19, Inumbrante vespera vniuersum, Flauiani exercitus robur aduenit.

¶Inumbrare, per metaphoram, pro Tueri ac defendere accipitur, inquit Perottus.

Legatorum dignitas inumbratur. Plin.in Panegyr. Est hæc natura syderibus, vt parua & exilia, validorum exortus obscuret: similiter Imperatoris aduentu, legatorum dignitas inumbratur.

Inunco, inuncas, inuncâre {[illegible]} Quasi vnco inuadere & arripere. Lucilius,

· aut qui nummos tristis inuncat. Columel.lib.7.cap.3, Tum etiam quotidie minuitur lana: quæ quanto prolixior in pecore concrescit, tanto magis obnoxia est rubis: quibus velut hamis inuncata, à pascentium tergoribus euellitur.

Inunctio, Inunctus, Vide I N V N G O.

Inundo, inundas {[illegible]} inundâre, Crescere & extra alueũ transfundi. de fluminibus autem propriè dicitur, quæ dum vndas suas lapsus emittunt, omnia deuastant: & absolutè aliquando ponitur. Plinius, Antequam Nilus inundaret. Idem, Agros & sata omnia inundauit. Hoc est, per agros & sata omnia diffusus est, siue in bonum, siue in malum. Cic.2.de Nat.deor. Vt terra infimum teneat, hãc inundet aqua, superior æther, ignibus altissima ora reddatur.

Inundari sanguine. Obrui & perfundi. Liuius 4. belli Punici, Itaque crastino die aut vestro, aut Ænnensium sanguine Ænna inundabitur.

Fossæ inundant sanguine. Virgil.10. Æneid.

Vrina inundare. Valer lib 2.de Somniis.

Densi inundant Troes. Virgil.12. Æneid.

Inundatio, Verbale {[illegible]} Alluuies. Colum.lib.3.cap 11, Vel etiam valles quæ fluminum alluuie & inundationibus concreuerint, aptas esse vineis asseuerat. Plin.lib 16.cap.36, Quũ igitur anno permanserit inundatio.

Inungo, inungis, inunxi, inunctum {[illegible]} infingere, Idem quod vngere, & oleo leuiter aspergere. Plin.lib.8.cap.34, Mira solertia visco inungunt oculos. Idem lib.18.cap 30, Sunt qui lentem siccatam oleo inungant.

Inunctio, Verbale {[illegible]} Mollis frictio ex oleo, siue aspersio. Plin. lib 28 cap 8, Felle glaucumata & suffusiones corrigi prope creditur, tridui inunctione. Idem libro 20. cap.5, Magis verò succi inunctione.

Inuoco, inuocas, pen.corr {[illegible]} inuocâre, Subsidium petere: & propriè ad deum refertur. Cic.2.de Nat.deor. Apud nostros Iunonẽ Lucinam in pariendo inuocant.

Inuocare aduocatum ad defendendum. Cic.2.de Orat.

Auxilia libertati inuocat. Tacit.lib.15.

Blandius alia ad aurem inuocabat. Quintil.lib.4.cap.2.

Inuocare subsidium, Implorare. Cic. Ante quàm iret in exilium, Auxilium ab alienis efflagitabitis, quum ciues vestros deseratis? socium inuocem subsidium, quum à ciuibus interclusum sit præsidium?

Deos inuocare. Ouid 6. Fast.

In auxilium aliquem inuocare. Quintil. in Procem. lib.4.

Inuocatus, pen prod. Adiectiuum {[illegible]} Non vocatus. Cæl.ad Cicer. lib.8.8, At ego simulatque audiui, inuocatus ad subsellia rei occurro. Cic.1. de Nat. deor. Quid quod etiam ad dormientem veniunt inuocatæ?

Inuolo, inuolas, pen. corr. {[illegible]} inuolâre, Id est volare, aut ad aliquid volare. Colum.lib 8. cap.3, Neque enim debent ipsis nidis inuolare: ne dum adsiliunt, pedibus oua confringant.

Inuolare intró. Varro 3.de Re rust.cap.7, At in villam intrò inuolant columbæ, de quibus merulæ, &c.

Inuolare in aliquem, Irruere, insilire, violentas manus in aliquem inferre, & quasi volando deprædari. Terent. Eunuch.4.3,

· qui nunc si detur mihi,

Vt ego vnguibus facilè illi in oculos inuolem venefico. Ibidem, 5.2,

- vix me contineo quin inuolem in

Capillum.

Animum cupido inuolat. Tacitus lib.1, Truces etiam tum animos cupido inuolat.

Inuolare in possessionem. Cicero 3 de Orat. Ista prudentiæ doctrinæque possessio, in quam homines quasi caducam atque vacuam, abundantes otio nobis occupatis inuolauerunt.

Inuolito, inuolitas, pen corr. {[illegible]} inuolitâre, Frequentatiuum. Horat. 4. Carm. ode 10,

Et quæ nunc humeris inuolitant, deciderunt comæ.

Inuolare {[illegible]} A vola deductum, quæ est manus & pedis media pars: significat furari, quum aliquid furtim vola manus subtrahitur, quasi in volam dare. Lucan.lib.6,

-quid corpore magni

Proiecto rapiat, quod Cæsaris inuolet artus. Plin.lib 9 cap.59, Singulos inuolat verius quàm capit. Callist in l. expugnatur. D. de incendio, ruina & naufr. Vela conscinduntur, aut anchoræ inuolantur de mari. Id est in volam capiuntur, vt ait Budæus.

Euolare & Inuolare, contraria. Varro 3.de Re rust.cap.11. Colum. lib 8.cap.15.

Inuolucris, & hoc inuolucre, pen. corr. {[illegible]} Quod volare adhuc non potest. vt Auis inuolucris. Gellius lib.2, cap.29, Pulli etiam tunc inuolucres erant.

Inuolucer, inuolucris, & hoc inuolucre, pen.corr. Idem {[illegible]} Politianus in Rustico,

-auiculæ an intus

Pipiat inuolucer pullus.

Inuolucrum, Vide I N V O L V O.

Inuoluo, inuoluis, inuolui, inuolutum, pen prod. {[illegible]} inuoluere, Propriè significat glomerare.

¶Per metaphorã tamen aliquando, pro Implicare ponitur. Plinius lib. 11. cap. 24, Araneæ lacertarum catulos primum inuoluunt.

¶Inuoluere, Tegere. Virgil.2. Æneidos,

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox

Inuoluens vmbra magna terrámque polúmque.

Carmina inuoluere historiis cæcis. Ouid.in Ibin.

Crinem inuoluit casside. Silius lib.7.

Nubibus inuoluere diem. Virgil.3. Æneid.

Fœno inuoluere aliquem. Ouid.4 Fast.

Fumo vndique inuoluitur Ouid.2. Metam.de Phaethonte.

Virtute mea me inuoluo. Id est mea virtute me munio aduersus fortunam. Horat.3. Carm. oda 29.

Membrana inuoluat libellum. Tibul lib.3.eleg.1.

Auster aqua inuoluens nauémque virósque. Virgil.6. Æneid.

Nemus inuoluunt flammis. Virgil 2. Georg.

Inuoluere se literis, quod & Abdere se literis dicitur: hoc est Se totum immergere studiis literarum. Cic ad Papyr.lib 9.20, Vbi salutatio defluxit, literis me inuoluo. aut scribo.

Inuoluere se otio Plin. epist.123.

¶Trabes & saxa inuoluere super aliquem. Ouid.12. Metam. Hoc est prouoluere.

Obscuris vera inuoluens. Virgil 6. Æneid.

¶Inuolui, quadrisyllabum. pro Inuolui. Ouid.9.epist 18,

Scilicet immanes elisos faucibus hydros,

Infantem caudis inuoluisse manum.

¶Inuoluere, Aliquando imponere. Virgil.1. Georgicorum,

Scilicet atque Ossæ frondosum [illegible]ere Olympum.

Inuolutus, penult. prod. Participium {[illegible]} vt Inuolutum caput, Inuolucris opertum & velatum. Cicero 2. Philipp. Et 6. Verrina, Imperat suis, vt id in Prætorium inuolutum quàm occultissimè deferatur.

Inuolutum bellum pacis nomine. Cic. 7. Philipp. Nec ego pacem nolo: sed pacis nomine bellum inuolutum reformido. *Vne paix fourree.*

Inuoluta obscuritate causa. Cic. 1. de Diuinat.

Inuoluta integumentis nequitia. Cic. in Pisonem.

Inuoluta & tecta de fortitudine notio. Cic. 4. Tusc.

Inuolutæ & occultæ res. Cic. 1. Acad.

Occulta quædam & quasi inuoluta aperire. Cic. 1. de Finib.

Inuoluolus, inuoluoli, pen. corr. {[illegible]} Idem vermiculus qui & Conuoluolus dicitur, quòd sese foliis arborum & vitium circunuoluat & implicet. Plaut. Cistell. 1, 1,

Sed quidnam amabo te, inuoluolum,

Quæ in pampini folio intorta implicat sese. Festus, Inuoluolus, vermiculi genus qui se inuoluit pampino.

Inuolucre, pen. prod. Substantiuum {[illegible]} Linteum quod tonsores humeris tondendorum inuoluunt, ne capillorum recisamẽta, & præsegmina vestem sordidẽt. Plaut. Capt. 6, Næ is quidem inuolucre inlicere voluit, vestem vt ne inquinet.

Inuolucrum, penult. prod. {[illegible]} Quicquid aliquid tegit & operit: vt Inuolucrum clypei. Cic. 2. de Nat. deor. Vt clypei causa inuolucrum, vaginam autem gladij, sic præter mundum cætera omnia aliorum causa esse generata.

Inuolucra & integumenta. Cicero 1. de Orat. Sic modò in oratione Crassi diuitias ac ornamenta eius ingenij per quædam inuolucra atque integumenta prospexi: sed ea quum contemplari cuperem, vix aspiciendi potestas fuit.

Inuolucris simulationum tegi: hoc est simulatis affectibus. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1, Multis enim simulationum inuolucris tegitur, & quasi velis quibusdam obtenditur vniuscuiusque natura.

Inurbanus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Vrbano contrariũ: hoc est inciuilis, rudis, rusticis moribus præditus. Cic. 2. de Orat. Inopem quendam humanitatis atque inurbanum. Idem de Clar. Orat. Sed omnium oratorum siue rabularum qui & planè indocti, aut inurbani, aut rustici etiam fuerunt, &c.

Dictum inurbanum. Horat. de Arte.

Gestus non inurbanus. Quintil. lib. 6 cap. 4.

Inurbane, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Inciuiliter. Cic. 3. de Nat. deor. Apud quos non inurbanè Stratonicus, vt multa quum, &c. Subaudi, inquit.

Inurgeo, inurges, inurgẽre. Lucret. lib. 5,

Cornua nata prius vitulo, quàm frontibus extent.

Illis iratus petit, atque infensus inurget. Hoc est, vrgendo impingit in arbores aut aliud quidpiam.

Inurino, inurinas, pen. prod. {[illegible]} inurinare, Idem quod vrinare, Id est in aquam mergi & natando emergere. Colum. lib. 8 cap. 14, Lacus piscinæque manu fiant, vt sint quibus inurinare possint aues.

Inuro, inuris, penult. prod. inussi, inustum {[illegible]} inurere, Igniro ferro imprimere, vt stigma fronti, & equorum coxis, vt cognoscantur à venditore.

Notas & nomina inurunt vitulis. Virgil. 3. Georg.

¶Inurere, Adhibito igni fingere: quod genus picturæ, encaustice dicitur. Plin. lib. 35 cap. 4, Cuius supra caput tabula bigæ dependet: Niceas scripsit se inussisse. tali enim vsus est verbo.

¶Inurere alicui infamiam, per translationem, significat ita imprimere, vt deleri nequeat: vt Inurere ignominiam alicui. Cic. de Prouinciis Consul. Sed fruatur sanè hoc solatio: atque hanc insignem ignominiam, quoniam vni præter se inusta est, putet esse leniorem.

Inurere dolorem animo alicuius. Cic. 4. Verr. Item 3. Tuscul. Proprium est enim irati cupere, à quo læsus videatur, ei quàm maximũ dolorem inurere.

Inurere famam superbiæ alicui, Inijcere notam superbiæ, Superbiæ damnare. Cic. pro L. Murena, Quæ si causa non esset, tamen vel dignitas hominis, vel honoris eius, quem adeptus est, amplitudo, summam mihi superbiæ, crudelitatisque famam inussisset, si hominis & suis & Pop. Rom. ornamentis amplissimi causam tanti periculi repudiassem.

Inurere leges. Cic. pro Milone, Quas ille leges (si leges nominandæ sunt, ac non faces vrbis, & pestes Reipub.) fuerit impositurus nobis omnibus, atque inusturus? Id est, in perpetuam Reipub. ignominiam laturus.

Inurere alicui maculam, Est crimen indelebile sibi contrahere. Liu. lib. 3 de Claudio, Prehensabat singulos, orabatque ne Claudiæ genti eam inustam maculam vellent, vt carcere & vinculis viderentur digni.

Inurere alicui notam Censoriam. Plin. epist. 190.

Inustus, Participium {[illegible]} vt Sanguis inustus vulnere. Hoc est, in ipso vulnere vstus. Ardenti enim titione factum erat vulnus. Ouid. 12. Metam.

Inusta testis candentibus veteris hominis vrina. Colum. lib. 7. cap. 5, In quam demersæ sunt & extractæ testæ præ ardore candentes. *Fer-res de briques ardentes.*

Inusitatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Insolitus, præter consuetudinem, nouus, inauditus. Cic. in Orat. Aut reprehendet quòd inusitatas vias indagemus, tritas relinquamus. Idem 3. de Finib. Inusitatis verbis vteremur.

Acies inaudita ante id tempus, inusitataque. Liu. 4. ab Vrbe.

Inusitata magnitudo. Plin. lib. 8. cap. 48.

Inusitate, Aduerbium {[illegible]} quod & Inusitatò dicitur: Hoc est, præter morem & consuetudinem. Plin. in Paneg.

Absurdè & inusitatè scriptæ epistolæ. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2. Et de Clar. Orat. Inusitatè loqui.

Inutilis, & hoc inutile, pen. [illegible] {[illegible]} Vtili contrarium. Plaut. Pseud. 13, Multiloquum, gloriosum, insulsum, inutilem. Cic. 1. de Inuent. Is inutilis sibi, perniciosus patriæ ciuis alitur.

Inutilis ad vsus ciuium. Cic. 1 de Fin. Ab hisque M. Brutus dissentiet, quod & acutum genus est, & ad vsus ciuium non inutile.

Nomen inutile. Horat. 1. Carm. ode 14.

Qui mores aut vtiles, aut inutiles sint. Cic. 2. de Diuin.

Alga inutilis. Horat. 3. Carm. ode 17.

Facta inutila. Horat. 1 Serm. sat. 4.

Inutilior. Ouid. 13 Metamorphoseos,

-donec solertior isto,

Et sibi inutilior, timidi commenta retexit.

Inutiliter, penult. corr. Aduerbium {[illegible]} Hirtius de bel. Alexand. lib. 4, Multa Romæ malè & inutiliter administrari. Quintilian. libro 2. cap. 4.

Inutilitas, pen. corr. inutilitatis {[illegible]} Cic 2. de Inuent. Ex his illud conficitur, vt appetendarum rerum partes sint honestas & vtilitas: vitandarum, turpitudo & inutilitas.

INVTRIVM, Vindeliciæ vrbs Ptol. lib. 2. cap. 13. Vulgò *Isbruck.*

Inuulneratus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Vulnerato contrariũ. Cic. pro Sextio, Aut omnino inuulnerati, inuiolatique vixerunt.

INVVS, qui & Pan, Vide FAVNVS.

I O

IO, huius Ius {[illegible]} Filia fuit Inachi, à Ioue adamata, quam ob Iunonis interuentum, ne agnosceretur, in vaccam conuertit, eiq; custodiendæ Iuno Argum præfecit. Deinde interfecto Argo à Mercurio, Isis Ægyptiorum dea facta est, vt scribit Lucian. in deorum dialogis. Vide Ouid. lib. 1. Metam.

Vaga Io. Valer. 7. Argon.

Io {[illegible]} Dolentis particula est. Tibul. lib. 2. eleg. 4,

Vror, io remoue sæua puella faces.

Io, quandoque exprimit gestientis lætitiæ affectum. Budæus sacrã esse inuocationem dicit. Ouid 2. de Arte amandi, Dicite io pæan, & io bis dicite pæan. Plaut. Casin. 5 9,

Io hymen hymenæe, ô hymen.

Io triumphe. Horat. 4. Carm. ode 2.

Io, irridentis interiectio. Plaut. Merc. 22,

Nunc domi sic decet, sic fieri oportet. Io quæ insomnia?

Hic homo non sanus est.

IOCASTA {[illegible]} Filia Creontis, & vxor Laij regis Thebanorum, post cuius necem imprudẽs nupsit Œdipodi filio suo, ex quo suscepit Polynicem & Eteoclem: qui quum mutuis sese vulneribus occidissent, ipsa quoque se necauit. Stat. lib. 2. Thebaidos,

Regina extulerat notum penetralibus ensem, &c.

Sæua Iocasta. Seneca Œdip. 14.

Iocabundus, Iocatio, Ioculatio. Vide IOCVS.

Iocus ioci, m. g. {[illegible]} pluraliter, hi ioci, vel hæc ioca. Iocum vocamus quod est contrarium Serio. Differt autem Iocus à ludo, quòd ludus factis: iocus præcipue verbis fieri dicatur. Plaut. Sticho. 4, Iocos ridiculos vendo, agite licemini. Cic. ad Attic. libro 14. 112, Itaque ioca tua plena facetiarum, &c.

Iocus non semper fit verbis, sed interdum etiam factis. Vide Huitare, pro nauigare, in verbo FLVO.

Ioca & Seria, contraria. Cic 2. de Finib. At quicum ioca & seria, vt dicitur, qui cum arcana quicum occulta omnia?

Verba apta ioco. Ouid. epist. 21.

Antiqui fabula plena ioci. Ouid. 2. Fast.

Extra iocum. Cic. Famil. 7.

Furtiui ioci. Ouid. 3. de Arte.

Illiberalis iocus, Vide ILLIBERALIS.

Iocus infanus. Claud. in Præfat. lib. 2. in Eutrop.

Lasciuus iocus cuiuspiam cum aliquo, Vide LASCIVVS.

Liberales ioci, Vide LIBER.

Liberior iocus. Ouid. 4. Fast.

Magnus risus iocúsque. Horat. 1. Serm. sat. 8.

Opportunus iocus. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Remoto ioco. Cic. Famil. 7.

Ridens iocus. Stat. 1. Syl. 6.

Sæuus iocus. Horat. 1. Carm. oda 33. Idem 2. epist. 2.

Superbi ioci. Ouid. ad Pisonem.

Iocus venenatus. Ouid. 2. Trist.

¶Iocos admittere, Vide ADMITTO.

Agitare iocos. Ouid. 3 Metamorphoseos,

-vacuáque agitasse remissos

Cum Iunone iocos.

Turpes iocos inserere historiæ. Ouid. 2. Trist.

Mouere alicui risum & iocum. Horat. 1 epist. 10.

¶Iocus, pro re abiecta ac parui pretij. Vide Ludus & Iocus pro re abiecta, &c. in LVDVS.

Ioculus, ioculi, penul. corr. Diminutiuum {[illegible]} Plaut. Mostell. 11,

Egóne te ioculo modò autum dicto aut facto fallere?

Ioco, Aduerbium, Per iocum, quod & iocosè dicitur: hoc est festiuè. Terent. Heaut. 3. 2,

Iocóne, an seriò illæc dicat, nescio. Idem Eunuch. 2. 2.

Iocolus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Ad ludum pertinẽs. Vnde Iocosas concertationes dicimus, quæ in ludis vel de ludis oriuntur.

Furtum iocosum. Horat. 1. Carm. ode 10.

Iocosalis. Martial. lib. 1. 20,

Nõ potuit melius litẽ finire iocosam. Id est, iocis & ridiculis plenã.

Ludi iocosi. Ouid. 5. Fast.

¶Iocosum, Festiuum, iucundum, & quod verbo ipso risum mouet: vt Iocosa verba, hoc est leuia, non seria, sed per iocum dicta. Plin. lib. 35. cap. 10, Idẽ iocoso nomine Gryllũ ridiculi habitus pinxit. Quint. lib. 6 cap. 4, Dictorum vrbanorum alia seria, alia iocosa, alia media.

Sermo tristis & Iocosus, contraria. Horat. 1. Serm. sat. 10.

Verba iocosa. Ouid. 6. Fast.

¶Iocosus homo, hoc est facetus, lepidus, iocis abundans. Varro 2.

de Re rust. cap 5, At Quintus Lucius Senator homo quamuis humanus & iocosus.

Hilaris & iocosus. Horat. lib. 1 epist. 19.

Oderunt hilarem tristes: tristémque iocosi.

Iocabundus, Adiectiuum, Valer. lib. 2. cap. 15, Iuuentus rudi atque incôposito motu corporum iocabunda gestus dedit.

Iocosè, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Festiuè, hilariter. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 14, Eúmque lusi iocosè satis.

Dicere aliquid iocosius. Horat. 1 Serm. sat. 4.

Iocularius {[illegible]} Quod ioco dicitur, & ioco dignum est, neque serium est aut graue. Horat. 1 Serm. sat. 1,

Præterea ne sic, vt qui iocularia ridens Percurram.

Iocularium in malum insciens penè incidi. Terent. And. 4. 5. Vbi Donatus, Iocularium econtrario pro graui, & molesto ac nimio. Iocularium igitur [illegible].

Iculariter, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} Per iocum. Plin. lib. 22. cap. 22, Hæc est quam Aristophanes Euripidi poetæ obiicit iculariter.

Iculator, pen. prod. iculatoris {[illegible]} Cic. ad Attic. libro 4. 85, Huic iculatorem senem illum, vt notas, interesse sanè nolui.

Iocularis, & hoc ioculare, penult. prod. Idem. Terent. Phorm. 1. 2, Iocularem audaciam. Cic. de Fato, O licentiam iocularem. Idem 1. de Legib. Ioculare istud quidem, Pomponi, & à multis sæpe derisum.

Iculatio, iculationis. Firmic. lib. 5. cap. 4, ad finem, Iculationibus deditі, canticis, & voluptatibus.

Iocor, iocaris {[illegible]} iocári, Nugas agere: vel facetè, & cum venustate aliqua loqui. Terẽt. Eunuch. 2. 3, Quid agis? iocabar equidem. CH. garris? Cic. 4 de Fin. Habẽt enim accessionẽ dignam in qua laborent, vt mihi in hoc Stoici iocari videantur interdum quũ ita dicant.

In faciem permulta iocatus. Horat. 1. Serm. sat. 5.

Carum nescio quid lubet iocari. Catul. ad passerem Lesbiæ, 2.

Iocans, iocantis {[illegible]} Ioco aliquid dicens, nec seriò agens. Cicero 4. Acad. Fabricemúsque & opus erit, verba: ne id sibi (me appellabat iocans) hic licere putet soli.

Mimi obscœna iocantes. Ouid. 2. Trist.

Iculans, pen. corr. iculantis, Idem. Liuius 7 ab Vrbe, Inter carminum propemodum incondita quædam militariter iculantes, Torquati cognomen auditum.

Iocatio, Verbale, Iocosa & faceta oratio aut locutio. Cic. ad Papyriũ. lib. 9. 16, Nunc venio ad iocationes tuas.

IOL, Numidiæ vrbs, quæ postea Colonia Cæsarea dicta est, de qua sic Strabo lib. vlt. scribit, In hac ora ciuitatem fuisse nomine Iol, quam quum Iuba Ptolemæi pater muniret, mutato nomine Cæsaream vocauit. Cæsarea igitur dicta est nõ ob Claudium, cuius iussu Colonia facta est, sed in gratiam Augusti magis, cuius liberalitate, quum post victum patrem Iubam, Romæ in triumpho ductus esset, miro in eo alucente ingenio, restitutus est in regnum. Vide Melam. Oliuarius dicis nunc vocari *Bugiam*.

IOLAVS, pen. prod. {[illegible]} Iphicli filius fuit, à quo Sardinij Iolenses Strab. lib. 5, dicti sunt: quia illam insulam ad pacem reduxit.

Hyantæus Iolaus. Ouid. 8 Metam.

IOLCOS {[illegible]} Oppidũ Thessaliæ. Pompon. lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 9.

Portus Iolciacus. Ouid. 7 Metam.

IOLE, penult. corrept. {[illegible]} Euriti Ætoliæ regis filia fuit, quam amauit Hercules.

Ion, Gemma, apud Indos violacea, quæ raro saturo colore lucet. Plin. lib. 37. cap. 10.

ION {[illegible]} Poeta Græcus, cuius meminit Plutarchus.

Ion, Xuti filius: à quo Ionia dicta est Atheniensium ciuitas, sicut à Cecrope conditore Cecropia, & à Mopso Mopsopia.

IONIA {[illegible]} Regio minoris Asiæ, media inter Cariam & Æoliam, ab Ionio Atheniensium duce cognominata, qui eam regionem subegit. Vel à Iano Iaphet filio: vt Iosephus inquit lib. 1. Antiq. cap. 11.

Ionia, Regio est Græcorum, in qua sunt vrbes, Ephesus, Miletus, Priene, Clazomene, &c. Ab Ortu Lycaones & Lydos habet, à Septentrione Æoles, vt à Meridie Caras. Ioniæ sitũ describit Plin. lib. 5. c. 29.

Diues Ionia. Ouid. 6. Fast.

Mollis Ionia. Propert. lib. 1. eleg. 6.

Ionicus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod est ex Ionia: vt Ionica lingua, inter quinque Græcorum linguas notissima.

¶Ionicus, nullo adiuncto, pro saltatore. Plaut. Sticho,

Qui Ionicus aut cinædicus, qui hoc tale facere possit? Ionicum autem saltatorem ferè molliculum & effœminatum delicatulúsque se mouentem interpretor, vt apud Horatium, Motus doceri gaudet Ionicos Matura virgo, &c. Tum quod Ionum mores & saltationes lasciuiores & teneriores petulantiorésq; erant, tum quòd Siculi saltationem quandam, vt reor, blandam & voluptariam in honorem Dianæ celebrabant, Ionicam vocatam. Author Turnebus.

¶Ionicus à maiori, Pes est constans ex spondeo & pyrrhichio: vt præconiũ. Ionicus à minori, ex pyrrhichio & spondeo: vt Diomedes. Dicti sunt Ionici, quia Iones populi in carmine iis pedibus vtebãtur.

Ioniacus, penult. corr. {[illegible]} Aliud adiectiuum. vt Puellæ Ioniacæ. Ouid. 2 de Arte.

Ionium mare, ab Ionia regiuncula extremæ Italiæ Solinus dictum ait. Parrhasius grammaticus ex Didymi Græci scriptoris authoritate ab Ionio Dyrrhachij filio, quem Hercules ex improuiso occisum in mare proiecit, vt memoriam eius propagaret, cuius inter alios Appianus nobilis scriptor meminit. Alij ab Ius errore, vt Lycophrõ ait. Vel ab Ionio Illyrico. Vel quod in eo perierunt Iones. Alij sic scribunt, Ion Italus Adriæ pater fuit, à quo sinus Ionius, qui mox ab Adria dictus est Adriaticus. Ferè constat hoc mare violentum esse, vastum & iactabundum: ac supra fauces Adriaticas inter Siciliam & Peloponnesum atque Candiam expanditur. Ideò Græci partim ipsum Siculum, partim Creticum appellant, ab insulis.

Mare Ionium. Virgil. 3. Æneid.

Æquor Ionium nauigat. Ouid. 15. Metam.

Immensum Ionium. Ouid. 4. Metam.

Magnum Ionium. Virgil 3. Æneid.

Sinus Ionius. Horat. Epod. 14.

Tractus Ionij rabies. Stat. 6 Thebaid.

IOPAS, Iopæ, pen. prod. Rex Afrorum, vnus ex procis Didonis, vt Punica testatur historia. Virgil. 1. Æneidos,

-cithara crinitus Iopas

Personat aurata, docuit quæ maximus Atlas.

IOPPE {[illegible]} Vrbs Iudææ maritima antiquissima, vtpote quæ ante diluuium sit condita: regia quondam fuit Cephei regis patris Andromedæ, vt scripsit Pomponius Mela lib. 1, & Plin. lib. 5 cap. 13. De huius vrbis situ scripsit Hegesippus lib. 3 bel. Iudaica. Nunc *Iaffa* vocatur. Portus est peregrinorum Hierosolymitanorum, siue portus maris Mediterranei ad Iudæam. Hebraica lingua vocat *Iapho*.

IORDANIS {[illegible]} Fluuius Iudææ eximiæ suauitatis, vt scribit Plinius lib. 5. cap. 5. Vide interpretationem nominum Hebraicorum.

IOS {[illegible]} Insula vna ex Cycladibus, in qua sepultus est Homerus oraculo iubente: quoniam mater eius ex Io esset, ipse certa matre, incerta esset patria. Plin. lib. 4. cap. 12.

Iota, pen. prod. {[illegible]} Nomen literæ Græcæ. Cicero 3. de Orat. Quare Cotta noster, cuius tu illa lata Sulpitij nonnunquam imitaris, vt iota in literam tollas, & e plenissimum dicas. Martial. lib. 2. 92, Vnum de titulo tollere iota potes.

IOTAPATA, Vrbs in Syria, à conditore sic vocata.

IOVIS, Genitiuus est à Iupiter. Vnde Iouis gemma, candida est, non ponderosa, tenera. Plin. lib. 37. cap. 10.

I P

IPHIANASSA {[illegible]} Melámpodis vxor fuit, & Prœti filia, ob pulchritudinem à Iunone in furorem versa, sed à Melampo sanata.

Iphianassæus, Adiectiuum {[illegible]} vt Iphianassæus sanguis. Lucret. lib. 1.

IPHICLVS, pen. corr. {[illegible]} Amphitryonis & Alcmenæ filius, vno partu cum Hercule editus, Iolai pater: sepulchrũ habet apud Phaneũ Arcadiæ vrbem, vt scribit Pausanias. Vide Seru. enarrãs hunc locum Virgil. lib 8. Æneidos,

-vt prima nouerc**æ** Monstra manu, &c.

IPHICRATES, pen. corr. teste Æmylio & Plutarcho, vir Atheniensis, non tam magnitudine rerum gestarum, quàm scientia rei militaris nobilitatus.

IPHIDAMAS, penul. corr. teste Homero lib. 11. Iliad. Antenoris filius, corpore lato atque procero, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus fuit.

IPHIGENIA, pen. prod. {[illegible]} Agamemnonis filia, quam ad placandum numen Calchas mactãdam in sacrificio apud Aulidem censuit. Vide Seruium enarrantem illud Virgilij 2. Æneidos,

Sanguine placastis ventos, &c. Propert. lib 3. eleg. 7,

Hoc iuuene amisso classem non soluit Atrides,

Pro qua mactata est Iphigenia mora.

IPHIMEDIA, Vxor fuit Aloei, quæ compressa à Neptuno, duos peperit, Otum & Ephialtem: qui digitis nouem per singulos menses accrescebant. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij 6. Æneidos,

Hic & Aloidas geminos, immania vidi

Corpora. Vide ALOEVS.

IPHINASSA, Vide IPHIANASSA.

IPHINOVS, pen. corr. Vnus ex Centauris.

IPHIS {[illegible]} Puer liberali specie quum Anaxareten puellam incredibili amore prosequeretur, neque tamen redamaretur ab ea, laqueo se suffocauit, atque onus infelix elisa fauce pependit, inquit Ouid. lib. 14. Metam.

IPHITVS, pen. cor. Vir fuit Troianus, quem Homerus lib. 8. Iliados, & Virgil. lib. 2. Æneid. maximum armis esse dixit.

IPHITVS, Filius Praxonidis, siue Hemonis, qui primus Olympiada instituit.

Ips, ipos. Vermiculus terræ pilosus, multis pedibus, arcuatim repens, tractúque contrahens se. Alij scolopendram nominant, alij millepedam, alij centipedam. Sipontinus.

Ipse, ipsa, ipsum {[illegible]} & antiquè ipsus, genitiuo ipsius, pen. prod. Terent. And. 2. 3, Ipsus sibi esse iniurius videatur.

¶Ipse, Pronomen demonstratiuũ, aliis pronominibus iunctũ, certũ accipit significationẽ. vt Ego ipse, Tu ipse. Terent. Adelph. 4. 2, Apud ipsum lacum. Idem Adelph 4. 4, Ipsum id metuo vt credant, &c.

Ipse, absque aliis per eclipsim prolatum, & tamen eorum habens significationem quæ cum eo subaudiuntur. Virgil 2. Æneidos,

-quæque ipsa miserrima vidi.

¶Ipse, Relatiuum. Terent. Adelph. 1. 2, -iste tuus ipse sentiet

Posterius. Idem Eunuch. 2. 2,

Tanquam philosophorum habens disciplinæ ex ipsis

Vocabula. Ibidem, 3. 3, -ipsa accumbere.

¶Ipsa, repetito nomini adiunctum. Cic. ad Attic. lib. 1. 1, Rogauit me Cæcilius vt adessem cõtra Satyrum. Et paulo pòst sequitur, Sanè sum perturbatus cum ipsius Satyri familiaritate, tum Domitij. Hoc est, prædicti vel præfati Satyri.

¶Ipse, emphasim, id est expressionem alicuius rei latentis habet. Vt si dicam, Ipse pater, de quo minus credendum esset, qui hoc fecit. Terent. Adelph. 4. 7, -ipsa si cupiat Salus,

Seruare prorsus non potest hanc familiam. Virgil. 2. Æneidos,

-& ipsa doli fabricator Epeus.

Ipse egomet solui argentum: maiorem quandam vim habet quàm ego ipse. Terent. Adelph 4. 4.

Tute ipse. Terent. And 1. 1.

Homo ipse nusquam est. Terent. Eunuch. 3. 4.

Flos ipse. Terent. Eunuch 2. 3.

Ipse frater. Terent. Eunuch. 5. 2, Adest optimè ipse frater.

Se ipse. Terent. And 3. 2, Seipsus fallit. Idem in Prologo Adelph. Indicio de se ipse erit.

Ipsa res. Terent. And 3. 3. Et Eunuch. 4. 4, Res ipsa indicat. Item, Rem ipsam dic.

Re ipsa mihi dolet Terent. Adelph. 4.7.

Eccum ipsum video. Terent. And. 3.4. Et Eunuch. 5.2, Habemus hominem ipsum. Et 2.3, Istunc ipsum.

Ipsum menosti. Terent. Eunuch. 3.5. Teipsum expectabam, Ibidem, 4.6.

In ipsis nuptiis. Terent. And. 5.4. In tempore ipso, Ibidem, 5.6.

¶Ipsior, ipsissimus, Hoc est, Idem ipse. Plaut. Trinum. 13,

-ergo ipsúsne est?

c. Ipsissimus. abi hinc ab oculis.

¶Ipse, id est Ego. Virgil. 1. eclog. 2,

-& ipsum

Ludere quæ vellem calamo permisit agresti. Quintil. lib. 11. cap. 1, Ipsos erubescere etiam quum ab aliis laudamur, decet. Hoc est nos.

¶Ipsiusce, pro Ipsius. Macrob. lib. 5 Saturn. cap. vlt.

¶Ipse, pro Integer. Cic. Att. lib. 3. epist. 51, Triginta dies erant ipsi, quum has dabam literas, per quos nullas à vobis acceperam. Id est integri.

¶Ipse, pro Spōte sua, per se Cic. in Bruto, Ipsa enim natura circumscriptione quadam comprehendit concludítque sententiam.

¶Ipsiut, pro Suispsius Cic pro Sextio, Quis vnquam Consul Senatum ipsius decretis parēre prohibuit? Budæus.

Inter ipsos, pro Inter se. Quintil. lib. 8. cap. 6, Circa quem inexplicabilis & grammaticis inter ipsos, & philosophis pugna est. Idem libro 10. cap. 2, vsus est reciprocé, Diuersa est causarum inter seipsas conditio.

¶Ipsum, pro Res ipsa de qua agimus. Cicero 1. de Diuinatione, Sed idipsum est deos non putare, quæ ab his significantur, contemnere.

Hoc ipsum nihil agere & planè cessare, delectat. Cicero 2. de Oratore.

Hoc est ipsum esse contra se copiosum, disertum, Cicero 2. de Diuinat.

Quod ipsum. Cic. in Somnio Scip. Idem 1. de Orat. Quod ipsum est tamen magnum. Idem pro Lege Manilia, Quorum ipsorum per se res & fortunæ curæ vobis esse debent.

¶Qui ipse tum fuit. Cic. de Clar. Orat.

Qui ipse. Cic. ad Attic. lib 8.167, Nec me Cōsules mouent, qui ipsi pluma aut folio facilius mouentur.

¶Idem hoc ipsum, maximam emphasis & repetitionis gratiam habet. Cic. 5. Tusc Nihil grauius, nihil philosophia dignius, nisi idē hoc ipsum honestè, sapienter, iuste ad voluptatem referre.

¶Idem ipse Mithridates. Cic. pro Lege Manil.

Ille ipse. Cic. 2. de Orat. Quærebant ab Annibale, quidnam ille ipse de illo philosopho iudicaret. Idem pro Marcello.

Ille ipse diuinationis author Chrysippus. Cic 2. de Diuinat.

Illud ipsum quod est optimum. Cic. in Orat.

Illo ipso tempore, illo ipso anno. Cic. Post redit in Senatu. Et ad Attic. lib 4.70, Ipso illo die quo lex est data.

Isti ipsi qui, &c Cic. 2 Tusc.

Istum ipsum nunquam Brute, dico librum. Cic de Clar Orat.

Cur Respub. c o s. isto ipso defensa non est. Cicero ad Atticum, lib. 7.123.

Siquis istas ipsas artes illustrare velit. Cic. 1. de Orat.

Eo ipso die. Cic 1. Tusc. Idem Cassio, lib. 15 18, Longior epistola fuisset, nisi eo ipso tempore petita esset à me, quum iam iretur ad te. Idem, Ea enim ipsa hora acceperam literas tuas.

Ii tamen ipsi dii Cic de Nat. deor.

Idipsum. Cic. Cassio, libro 15 17, Atque idipsum facerent commodius, si, &c.

Cum idipsum dicere, nunquam sit non ineptum. Cicero 1 de Orat. Et ad Attic lib. 7.131, Nisi fortè idipsum est falsum, discessisse illū. &c.

Hic ipse, & Hoc ipsum. Cic. 2. de Fin Velut in hoc ipso de quo nūc disputamus. Ibidem, Itaque hic ipse iampridem reiectus est.

Hicce ipse. Cic. 1 de Orat. Sic in orationibus hisce ipsis.

Hocipsum. Cic. ad Attic. lib. 7.130, Sed ego hocipsum velle miserius esse duco.

Natalis suo ipso die. Cic. ad Attic. lib. 4 70.

Annis ipsis x x. Cic. de Clar. Orat. Cato qui annis nouem post eum fuit Cōsul, &c. mortuus est annis l x x x i i i ipsis ante me Consulē.

Dies ipsi. Cic ad Attic. lib 3.61, Triginta dies erant ipsi quum dabā has literas per quos nullas à vobis acceperam. Eidem, libro 5.98, Quum ibi decem ipsos fuissem dies.

De ipso dicere modestè, pro de seipso. Cic. pro Corn Balbo.

Per seipsum. Cic. de Arusp resp. Hoc quid sit, per seipsum non facilè interpretor, sed ex eo quod sequitur suspicor, &c.

I R

Ir, n. gen. & indeclinabile, Propriè manus concauitas, licet quandoque pro ipsa manu ponatur. Sepont.

Ira, iræ (ὀργή, θυμός, χόλος, μῆνις, κότος) Dictio est ab ea quod est i r e: quòd à se eat qui irascitur & furit. Vnde & qui iram deponit, ad se redire dicitur. Hæc Donatus. Terent. And. 3 3, Amantium iræ, amoris redintegratio est. Cic 4. Tusc. Quæ autem libidini subiecta sunt, ea sic definiunt, vt ira sit libido puniendi eius qui videatur læsisse iniuria.

Firmissimus ira. Ouid. 7 Metam.

Furens ira Seneca Herc. fur. 9.

Improbus ira. Virgil. 9. Æneid.

Iniqui ira. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Terribilis ira. Virgil. 12. Æneid.

Flagrante ira tumidus. Claud. de Laudibus Serenæ, epig. 22.

Impatiens iræ Ouid 13 Metam.

Fluctus irarum Lucret. lib. 3.

Fræna irarum, Stat. 3. Thebaid.

Stimuli acres irarum. Lucan. lib. 2.

Fulminis ira. Ouid. 15 Metam.

Martis ira. Ouid. 12. Metam.

¶Abiecta ira. Seneca Thyeste,

Acerbæ iræ Lucret. lib 5.

Agitata ira magnis causis. Seneca Thyeste, 9.

Ampliores iræ. Vide a m p l v s.

Armigeræ iræ Stat 6. Thebaid.

Atræ genis pallentibus iræ. Valer. 2. Argon.

Bellatrix ira. Claud. 2. in Ruffin.

Cælestis ira. Vide c æ l v m.

Caligantes iræ Stat. 10 Thebaid.

Capitalis ira. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Cruenta ira. Horat. 3. Carm. ode 2.

Feruens oculis dabat ira ruborem. Ouid. 8. Metam.

Flexa ira ad mitius. Ouid. 3. Trist. eleg. 5.

Graues iræ Horat. 3 Carm. ode 3.

Immedicabilis ira Sil. lib. 1.

Inanis, Vide i n a n i s.

Inexorabilis, Seneca de Clementia lib. 1. cap. 5.

Ingens. Ouid. 1. Metam.

Iniqua. Ouid. 5. Metam.

Lenta. Ouid. epist. 3.

Magna, Vide m a g n v s.

Manifesta. Ouid. 6. Metam.

Mansuetior. Ouid. 3. Trist, eleg 6.

Minax. Senec. Agamem. 7.

Mollior. Ouid. 2. Trist.

Præceps Seneca Hippol 4.

Rapida. Stat. 3. Thebaid.

Sæua. Virgil. 10. Æneid.

Sanguinea. Valer 7. Argon.

Tenax Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10.

Tristis Virgil. eclog 2.

Tumida. Ouid 5. Metam.

Vasta. Ouid. 10. Metam.

Violenta. Ouid 8 Metam.

Ira supra modum. Virgil. 4 Georg.

¶Abscedit ira Terent. Hecy 5.2.

Abstinere irarum, Vide a b s t i n e o.

Abundare ira, Vide a b v n d o.

Accedit illi ira, Vide a c c e d o.

Iras accendere. Sil. lib. 17.

Accensus in iram, Vide a c c e n d o.

Accingi ira, Vide a c c i n g o.

Acuunt magnis stridoribus iras Virgil. 12. Æneid.

Ingentes acuebat iras Seneca Troade, 9.

Dolor addidit iram. Ouid 12. Metam.

Adiicit iram luctibus Ouid 2. Metam.

Admouere iras alicui Stat. 5. Thebaid.

Afficere aliquem dolore & ira. Tacit. lib. 1.

Aggerare iras. Virgil. 4. Æneid.

Viuaces iras agit animus. Seneca Herc. fur. 1.

Asperare iram alicuius. Tacit. lib. 18, Irent properè, neu remorando iram victoris asperarent.

Strictis mucronibus asperat iras. Claud. de Magnete, epist. 4.

Assurgunt iræ. Virgil. 12. Æneid.

Attollere iras. Virgil. 2. Æneid.

Cadit ira metu Ouid. 2. Amor. eleg. 13.

Ira cadat naso. Pers sat. 5.

Calet ira Stat. 6. Thebaid.

Cohibere iras Virgil. 12. Æneid.

Colligere iram. Horat. de Arte.

Commodare iras alicui Stat 4. Thebaidos,

-cui bella fauent, cui commodat iras

Cuncta cohors. Vide Commodo. in c o m m o d v m.

Commota est ira tyranni Ouid 6 Metam.

Comprimere iras. Seneca Medea, 6.

Concire iram Terent 10 Hecy.

Concitare iram alicui. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14.

At malus interpres populi mihi concitat iram.

Rabida ira concitus Ouid. 7. Metam.

Concedere in iras, Vide c o n c e d o.

Condere iram Tacitus libro 2, Adeò iram condiderat, cunctáque eius dicta, factáque quum prohibere posset, scire malebat.

Infracta constitit ira. Ouid. 6. Metam.

Iram alicuius alicui contrahere. Ouid 2. Metamorphoseos,

Non fuerant artes tanti quæ minimis iram

Contraxere mihi.

Contundere iras, Vide c o n t v n d o.

Coquere iras. Sil. lib 7. Vide c o q v o.

Crudescunt iræ. Stat. lib 1. Thebaid.

Cumulatur ira cor. Cic. pro Cælio, Nunc enim mihi animus ardet, nunc meum cor cumulatur ira.

Decedet hæc ira, Vide d e c e d o.

Ad acres iras decurrere. Lucret lib. 3.

Deferuescere iram. Cic. Tuscul. 4.

Deflagrant iræ. Liu lib. 10. Decad. 4, Sed interdum spes animum subibat, deflagrare iras vestras, purgari suspiciones posse.

Flendo diffundimus iram. Ouid. epist. 8.

Habenas omnes irarum effudit. Virgil. 12. Æneid.

Iram euomere in aliquem. Terent. Adelph. 3 1,

Nihil est quod malim, quàm illam totam familiam dari mihi obuiā,

Vt iram hanc in eos euomam omnem.

Tacitā exæstuat irā. Ouid. 6. Metam.

Indomitas dolor excitat iras. Virgil. 2. Æneid.

Horribiles exercent iras. Virgil. 3. Georg.

Exercent iras rostris & vnguibus. Ouid. 13. Metam.

Ira deûm Stygiis sese extulit vndis. Virgil. 3. Æneid.

Facere

Facere iram. Quintil.lib.6.cap.1.
Missam iram facere, Vide MITTO.
Facere aliquid per iram. Cic.4. Tuscul.
Finire iram. Ouid.11. Metam.
Veteres finire iras Ouid.14 Metam.
Æstu irarum fluctuat. Virg.4 Æneid.
Frænare nescit iras Seneca Medea.12.
Frangere iram. Quintil.lib.6.cap.3. Quum odium, irámque frequentissimè frangat.
Gerere iram. Terent.in Hecyr.
Ignescunt iræ, Vide IGNIS.
Accensæ non fortiter imperat iræ Ouid 9 Metam.
Tumidæ non imperat iræ. Ouid.epist.12.
Incendit iras, Vide INCENDO.
Trux ira incendit pectus principis. Seneca Octau.5.
Stimulis haud mollibus incitat iras. Virg.11 Æneid.
Incitatus ira. Cic.1. Offic. Qui iniustè imperium in quempiam facit, aut ira, aut aliqua perturbatione incitatus est. Vide INCITO.
Indulgere iræ, Vide INDVLGEO.
Induere iras sibi. Silius lib.1.
Immanísque oculos infecerat ira. Claud.de bel.Get.
Ingenerare iras alicui. Stat.4. Theb.
Intercedere iram inter aliquos. Terent.in Hecyr.
Ira interit morâ. Ouid.1.de Arte.
Lenire iram. Quintil.lib.3.cap.8, Nam & concitanda, & lenienda frequenter est ira.
Minuere iram, Vide MINVO.
Amor mistus iræ. Ouid.epist 6.
Moderari iræ. Horat.1.epist.2.
Mollire iras. Vide MOLLIS.
Mouere iram alicuius. Senec. Octau.5.
Occupatus ira. Quintil.lib.4.cap.2.
Ostendi iram. Terent.in Hecyr.
Parcere iræ. Virg.2. Æneid.
Permulcere iras, Vide PERMVLCEO.
Placare iram deorum sacris. Ouid.10. Metam.
Ponere iram. & Colligere iram, contraria. Horat.de Arte.
Ponere iras fideliter. Ouid 6 Fast.
Fræna ponere iræ. Iuuenal.sat 8.
Furor iráque mentem Præcipitant. Virg.2. Æneid.
Graues premit iras. Lucan.lib.2.
Procedunt longius iræ. Virg.5. Æneid.
Prohibenda maximè est ira in puniendo. Cic.1. Offic.
Recanduit ira. Ouid 3 Metam.
Recessit ira. Ouid 12 Metam.
Remittere iras Virg.4. Georg.
Reprimere iram. Ouid.1. Metam.
Resiliunt iræ. Ouid.1 de Arte.
Resuscitare iram positam. Ouid 8 Metam.
Satiare iram. Claud.de bello Gildon. Ouid.3 Metam.
Sedare iras. Lucan.lib 10.
Soluere iras. Ouid 9. Metam.
Subit ira. Virg.2. Æneid.
Mista ira subsidens. Virg.10. Æneid.
Iræ sunt inter Glycerium & gnatum. Terent. And.3.3.
Succensi ira Pœni. Sil lib.1.
Sumere nouas iras. Ouid.2. Metam.
Mollit animos, & temperat iras. Virg.1. Æneid.
Tenere iram. Ouid.5 Metam.
Vertere iram in aliquem. Horat.Epod.5.
Verteret in iram. Liu.lib.7. Decad.4, In iram luctus vertit.
Memoris vindicet iræ. Ouid epist.20.
Vnare iram alicuius. Ouid.3 Metam.

Iracundus, Adiectiuum (ὀργίλος, δύσοργος, θυμώδης) Qui parua, vel nulla causa præcedente irascitur, inquit Donatus: quique natura ad iram procliuis est, etiam si nunc nulla moueatur ira. Plaut. Merc.18,
Garruli, osores, infensi, iracundi.
Iracunda secum mussitat. Plaut. Merc.18.
Video equidem, auscultemus: nescio quid secum iracunda mussitat.
Adria iracundior: Horat 3. Carm.ode 9.
Fulmina iracunda Horat.1. Carm.ode 3.
Animus iracundus. Plaut. Bacchid.14,
Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato.
Leones iracundi. Ouid.15. Metam.
Mens iracunda Lucret.lib.3.

Iracundia, iracundiæ (ὀργιλότης.) Donatus, Ira de causa est: iracundia de vitio multum irascentis, siue de moribus. Cic.pro M. Marcello, At verò quum aliquid clementer, mansuetè, iustè, moderatè, sapienter factum, in iracundia præsertim, quæ est inimica consilio, &c. Sueton.in Claud. Cæsare, cap.38 Iræ atque iracundiæ conscius sibi, vtrunque excusauit edicto. Cic.3 Tuscul. Quanquam ipsa iracundia, libidinis est pars. sic enim definitur, Iracundia, vlciscendi libido.
Iracundiæ adiutor alterius. Terent. Adelph.1.2,
-verùm si augeam,
Aut etiam adiutor sim eius iracundiæ, insaniam profectò cum illo.
Iracundia subita. Plin.lib.10.cap.43 Hac iracundia subita incitatus manceps proximæ sutrinæ exanimauit.
Adducere ad iracundiam. Cic 3.ad Heren.
Iracundia ardere. Terent. Adelph.3.2, -alii,
Me miserum, vix sum compos animi, ita ardeo iracundia.
Augere iracundiam, Vide AVGEO.
Cohibere iracundiam, Vide CONTINEO.
Continere iracundiam, Vide CONTINEO.
Dimittere iracundiam. Cæsar de bel. Ciuil lib.1.
Iracundia præsenti exardescere. Cic. Lent.lib.1.9, Sed quum me disputantem, non lacessentem læsisset, exarsi non solum præsenti credo iracundia, sed quum inclusum illud odium multarum eius in me iniuriarum, quod ego effudisse me omne arbitrabar, residuum tamen insciente me fuisset, omne repente apparuit.
Exercere iracundiam. Cic ad Brutum.
Efferri iracundia. Cic.2. de Orat.
Inter æstus iracundiæ fluctuare. Macrob.lib.4. Saturn. cap.2.
Furere iracundia. Iracundia furere cœpit.
Habere iracundiam. Planc Cic. Famil.10.
Inflammari iracundia. Cic. Tuscul.lib.4.
Remittere iracundiam. Cic. Philipp.8.
Resistere iracundiæ. Cic.ad Qu.frat.
Mediocri iracundia iratus, Vide MEDIOCRIS.
Iracundiam omitte. Terent. Adelph.4.7,
-Iam verò omitte Demea
Tuam istanc iracundiam.
Permotus iracundia, Vide PERMOTVS.
Iracundiam reprimere. Terent. Adelph.5.3,
Tandem reprime iracundiam, & ad te redi.
¶ Seruire iracundiæ, pro Obsequi. Non parebo dolori (inquit Cic.) nec iracundiæ seruiam, &c.
Sedare iracundiam. Cic.in Brut.

Iracunde, Aduerbium (ὀργίλως) Cum ira, furiosè, animosè. Cic.8 Philipp. Nam me tecum iracundè agere dixisti solere, non est ita. vehementer me agere fateor: iracundè nego.

Iracunditer, Aduerbium antiquum, vt refert Nonius, citans Cæcilium Subditiuo, Quæso ne temerè hanc rem agas, & ne iracunditer.

Irascor, irasceris, pen. corr. (ὀργίζομαι, θυμόομαι, χολάω, κοτέω, μηνιάω, μηνίω) Iratus sum, irasci, Ira commoueri, stomachari, succensere. Terent. Adelph.1.2,
-Rursum Demea Irascere.
Celer irasci. Horat.1.epist.20.
Implacabiliter irasci alicui. Tacit.lib.1.
Molliter irasci alieni. Propert.lib.2.eleg.5.
Irascor tibi istud dictum. Plaut. Merc.19.
Istud dictum tibi non amplius irascor. Id est ob istud dictum.
Irasci vicem alicuius, pro Dolere. Liu.4. bell. Maced. Remittimus hoc tibi, ne nostram ne vicem irascare.
Irascor quòd sim euocatus. Plin.epist.9.lib 3.
Irascantur admonitioni. Quintil.lib.1.cap.7.
Arabioni de Sitio nihil irascor. Cic.ad Att.lib.15.329.
Irasci & succensere. Cic. Qu. Rosc. Dij immortales hominibus irasci & succensere consueuerunt.
Irasci & stomachari. Cic.de Clar. Orat. Sæpe videbam cum irridentem, tum irascentem, etiam stomachantem Philippum.
¶ Irascere, pro Irasci, infinitiuo antiquus. Pompon. Arista,
Noli quæso irascere: more fit morem suam quisque vxorem vt velit. Ex Nonio.

Iratus, pen. prod. (χολωθεὶς, ὠργισμένος) Participium, siue Nomen ex participio, Ira commotus. Cic.pro Cælio, Hunc homini ego fortasse & pauci deos propitios, plerique autem iratos putabant.
Iratum fore. Cic ad Att.lib.1, Pompeij amici nostri negant ma ei iratum fore, si ad mea comitia non venerit. Iratum fore dixit, quia non erat in vsu futurum in ovs, hoc est iraturus, vel irasciturus. Vnde minus purè videtur Seneca lib.3. de ira scripsisse his verbis, Fugere itaque omnia debebit, quos iraturos iracundia sciet.
Iratum habere aliquem, pro Alicuius iram in se conuertere. Cic. ad Att. Nolo te illum iratum habere.
Facere iudicem iratum aduersario. Cic 1. de Orat.
Iratus & offensus alicui. Cic.ad Att.lib.14.357.
¶ Iratus, pro Abalienato. Cic. Marcellum tibi esse iratum scis.
Proprium est irati, cupere à quo læsus videatur, ei quàm maximum dolorem inurere. Cic.3. Tuscul.
Mare iratum. Horat. Epod.2.
Ocelli irati. Ouid.2. Amor.eleg 8.
Sata irata. Propert.lib.4.eleg 10.
Venter iratus. Horat.2. Serm.sat.8.
¶ Iratior, & Iratissimus. Cic.ad Att.lib.15 384. Antonio est enim fortasse iratior. Sic 8. Philipp. Cæsar ipse qui illis fuerat iratissimus, tamen propter, &c.

Iratè, penult. prod. Aduerbium (ὠργισμένως) Hoc est animo commoto. Columel.lib 7.cap.12, Satis est seueros esse nec blandos, vt nonnunquam etiam conseruos iratius intueantur, semper excandescant in exteros.

Irenarches, siue irenarcha (εἰρηνάρχης) dicitur qui ad tollêdas discordias & pacandos ciuium animos in ciuitate præficitur. εἰρήνη pacem significat & quietem. ἀρχὴ, princeps est. Irenarcha igitur est magister & princeps pacis ac disciplinæ publicæ. Martianus in l. Diuus Hadrianus D. De custod & exhib. reor. hac voce quinques vtitur.
Irenarchæ (inquit Vlpianus in l. Munerum. D. De muneribus & honoribus) sunt qui disciplinæ publicæ & corrigendis moribus præficiuntur.

Iria flauia, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, Ptolemæo libro 2. cap.6. *Mariæ finis terra* vulgò. Iria etiam, Taurinorum vrbs Ptolemæo, Tria Plinio, hodie Sanmana.

Iris, huius iridis, f.g. (Ἶρις) Arcus cælestis. Ab εἴρειν, quod est nunciare. Nam poetæ deorum nunciam fingunt. Virg 9. Æneidos,
Irim de cælo misit Saturnia Iuno.
Iunonia Iris. Ouid.14. Metam.
Roscida Iris. Virg.4. Æneid.
Iri, Vocatiuus. Virg.9 Æneid. Iri decus cæli.
¶ Iris, Herba, cuius radix est suauissimi odoris, dicta quidem à similitudine colorum qui in flore sunt, cum ipsa cælesti iride. De hac sic Plinius lib.21.cap.7, Illa quoque non omittenda differentia, odoramentorum multa nihil pertinere ad coronamenta, vt irin atque saliuncam: quanquam nobilissimi sit odoris vtraque. Sed iris radice tantum commêdatur, vnguêtis & medicinæ nascens. Et paulo pòst,

Caulem habet cubitalem & rectum. Floret diuersi coloris specie, sicut arcus cælestis, vnde & nomen. Vulgò dicitur *lilium cæruleum*. Columel. lib. 12 cap. 20.

Irinus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui ex iride factum est: vt Irinum vnguentum Plin. lib. 13. cap. 1.

Irnella, irnellæ, Vasis genus in sacris, inquit Festus.

Irneum, Placentæ genus quoddam, ab irnea, cuius poculi mentio est apud Plautum, vt irnellæ apud Verrium, appellatum. Scribit enim Cato in irnea esse indendum, & in olla coquendum. Monuit Turnebus.

Ironia, ironiæ, penult. prod. ([illegible]) tropus est verbi in contrarium sensum versi. Græci enim [illegible] cauillari dicunt, quum aliud verbis significamus, aliud re ipsa sentimus: vt Cic. pro Rabirio, At credo, quum innumerabiles hostium copias in Italia fudisset, atque obsidione rempub. liberasset, omnia sua secū vnà moritura arbitrabatur. Non ita est Quirites. Idem 4 Acad. de Socrate, Ita quum aliud diceret, atque sentiret, libenter vti solitus est ea dissimulatione quam Græci [illegible] vocant. Idem 2. de Orat. Socratem opinor in hac ironia, dissimulantiáque longè lepôre & humanitate omnibus præstitisse. Vide Quintil. lib 9 cap. 2.

Bella ironia. Cic. in Bruto.

Irpices. Genus ferreorum rastrorum, quod plures habet dentes ad extirpandas herbas in agris. Festus.

IRPINI, pen. prod. ([illegible]) appellati sunt nomine lupi, quem irpum dicunt Samnites: cum enim ducem secuti, agros occupauere. Festus. Hirpinos cum aspiratione vocat Seruius.

Irradio, irradias, pen. corr. ([illegible]) irradiare, Illustrare, & quasi intus radiare. Plaut Faciunt quod cōsueuerunt, irradiant salibus mensam, omnes ad risum prouocant.

Irrasus, pen. prod ([illegible]) Adiectiuum, Raso contrarium. Plaut. Rud 30,

Dic te amens cum irraso capite.

Claua irrasa. Silius lib 8 Rudis, & impolita.

Irrationabilis, & hoc irrationabile, pen. cor ([illegible]) Quintil. lib. 7 cap 4. Falsa est finitio, si dicas, Equus est animal rationale. Nam est equus animal, sed irrationabile. Alia exemplaria habent irrationale. Idem lib. 8. cap. 6 Secantur hæc in plures, vt à rationali ad rationale, & idem de irrationabilibus. Alij legunt irrationalibus. Sic lib. 10 cap. 7

Irrationabilis casus. Quintil. 9 Declamat.

Irraucesco, irraucescis, irrausi ([illegible]) irraucéscere, Raucum fieri. Cic 1. de Orat Itaque nos raucos sæpe attentissimè audiri video. tenet enim res ipsa atque causa: at Æsopū si paulum irrauserit, explodi. Priscianus legit irrauserit.

Irrediuiuus, penult. prod Adiectiuum ([illegible]) vt Irrediuiuus pons, apud Catullum ad Coloniam, epigr. 17, pro Irreparabili, inquit Budæus.

Irredux, irreducis, penult corr. ([illegible]) Lucan. lib. 9. Irreducémque viam deserto limite carpit. Hoc est, à qua vix saluus redibit.

Irreligatus, pen. prod. Adiectiuū ([illegible]) Idem quod Solutus, & non ligatus Ouid 1. de Arte,

Vtque erat è somno tunica velata recincta

Nuda pedem, croceas irreligata comas.

Irreligiosus, pen prod. Adiectiuum ([illegible]) Quod est contrarium Religioso. Plin. epist. 112, Sed tam reuerentiam cum lectitasset, tum scriptis tuis debeo, vt sumere illa, nisi vacuo animo, irreligiosum putem Liu 5. ab Vrbe.

Irremeabilis, & hoc irremeabile, penult. corr. Vnde remeare non possis.

Error irremeabilis. Virg. 5 Æneid. de Labyrintho.

Viæ irremeabiles. Seneca Herc. furen. 7.

Vnda irremeabilis. Virg. 6. Æneid. de Styge.

Irremediabilis & hoc irremédiabile, pen. corr. ([illegible]) Cui mederi, siue remedium adhibere non possumus. Plin. lib. 28 cap. 7, E quibus discisse non pudeat, si in defectu Lunæ Solísve congruat vis illa, irremediabilem fieri. Idem lib. 25. cap. 13.

Irreparabilis. & hoc irreparabile, pen. corr. ([illegible]) Quod reparari non potest. Virg. 3 Georgicorum,

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus.

Irrepertus, Adiect. ([illegible]) Non repertus. Horat. 3. Carm. ode 3,

Aurum irrepertum & sic melius situm

Quum terra celat. Id est nondum repertum.

Irrepo, irrepis, pen. prod. irrepsi, irreptum ([illegible]) irrépere, Latenter more reptilium ingredi. Plin. lib. 19. cap. 8, Et rece quum maximè cœpit irrepere. De capitata lactuca.

Irrepit scabies. Colum. lib 7 cap. 5, Hæc vbi cœpit irrepere, sic intelligitur, vitiosum locum, &c.

Irrepsit in Italia lues: Hoc est, vltrò immissa est. Plin. lib. 26. cap. 1, Non fuerat hæc lues apud maiores patrésque nostros. Et primum Tiberij Claudij Cæsaris principatu medio irrepsit in Italia.

Irrepere in tabulas publicas, Clàm inuectum & scriptum esse. Cic. pro Archia, Quum ceteri non modò post ciuitatem datam, sed etiā post legem Papiam, aliquo modo in tabulas eorum municipiorum irrepserunt, &c.

Libenter irrepere in opinionem gratiæ alicuius. Cic. de Arusp. resp. Quid ei æstimaris eum si reduces et gratiam patueris, vel sé facturū, qui iam libenter in opinionem gratiæ irrepat?

Irrepere in sensus. Cic. in Orat. Sic 3 de Orat. Irrepit in hominum mentes, alia dicentis ac significantis dissimulatio.

Irrepit nomen in testamenta. Cic. 3 Offic Itaque si vir bonus habeat hanc vim, vt si digitis concrepuerit, possit in locupletum testamenta nomen eius irrepere, hac vi non vtatur, &c. Irrepere dixit, pro fallaci quodam commento & obreptu iniquo inter hæredes adscribi.

Vtilitas irrepit. Vlpian. in l Qui autem. D. De constit. pecu. Siquis constituerit se pignus daturū, quum vtilitas pignorum irrepserit, &c.

Irreprehensus, Adiectiuum ([illegible]) Sine reprehensione, siue crimine. Ouid 5 Trist. eleg. 15,

Nam tua dum stetimus, turpi sine crimine mansit,

Et tua dem probitas irreprehensa fuit.

Irreprehensibilis, pen. cor Adiectiuum, Qui reprehendi non potest. Firm ex lib 1. cap 3, Scipio post peragratam Asiam, Græciam, Bithyniam, Syriámque lustratam, post Dictaturæ irreprehensibiles actus, intra priuatos parietes domesticorum insidiis confectus est.

Irrequietus, pen. prod. Adiectiuum ([illegible]) Quod contrarium est Requieto. Plin. lib. 2. cap. 3, Æterno & irrequieto ambitu, &c. Martialis lib. 4. 34,

Discurris tota vagus vrbe, nec vlla cathedra est,

Cui non mane feras irrequietus aue.

Bella irrequieta. Ouid. 2. Trist

Sors irrequieta. Ouid. 2 Metam.

Irresectus ([illegible]) Horat Epod. 5,

Hic irresectum sæua dente liuido

Canidia rodens pollicem. Id est valde & sæpius sectum, quod furentium & impatientium est, qui vngues rodere solent. Vel irresectum, id est non sectum aut purgatum: quod immundæ veneficæ conueniebat.

Irresolutus, pen. prod. Adiectiuum ([illegible]) Quod nunquam remittitur. Ouid. 1. de Ponto. eleg 2,

At semel intentus nimio leuis arcus equino,

Vincula semper habens irresoluta manet.

Irretio, irretis, pen. prod. irretiui, irretitum ([illegible]) irretire, A rete fit, & significat reti inuoluere, & quasi capere, ac detinere. Vnde Irretitus, qui aliqua fraude vel blāditiis, aut dolo, quasi reti acceptus est Cic. 4 Acad. Quid enim ad illum qui te captare vult, vtrum tacentem irretiat te, an loquentem?

Irretire illecebris, Allectare & detinere. Cic. in Catil. Cui tu adolescentulo, quem corruptelarum illecebris irretisses, non ad audaciā ferrum, ad libidinem facem prætulisti?

Irretitus cantiunculis, Allectus & detentus. Cic. 5 de Finibus, Video Homerum probari fabulam non posse, si cantiunculis tantus vir irretitus teneretur: scientiam pollicentur, quam non erat mirum sapientiæ cupido patria chariorem.

Irretiuit veste furtiuum me tuiseium. Cic. 2. Tuscul.

Irretortus, Adiectiuum ([illegible]) pro recto. Horatius 2. Carm. oda 2,

Quisquis ingentes oculo irretorto Spectat aceruos.

Irreuerenter, Aduerbium ([illegible]) Sine reuerentia & honore. Plinius iunior lib. 2. epist. 14 ad Maximum, Cæteri audaces, atque etiam magna ex parte adulescentuli obscuri ad declamandum huc transeunt, tam irreuerenter & temerè, vt mihi Attilius noster expressè dixisse videatur, sic in foro pueros à centumuiralibus causis auspicari, vt ab Homero in scholis.

Irreuerentia ([illegible]) Tacit libro 13, Quibusdam, coalitam libertate irreuerentiam, eo prorupisse frementibus.

Irreuocabilis, & irreuocabile, pen. corr. Quod reuocari non potest. Plin epist. 51, Cuius tædio ad mortem irreuocabili constantia decucurrit, vsque ad supremum diem beatus & felix.

Ætas præterita irreuocabilis. Lucret. 1 lib 1.

Verbum irreuocabile volat. Horat. 1. epist. 19.

Irreuocabile pondus anchoræ, hoc est anchora quæ difficilè retrahi potest. Plin. lib. 32 cap. 1, Et engi stare nauigia quod non vincula vlla, non anchoræ pondere irreuocabili iactæ. De echinide.

Irreuocandus. Aliud adiectiuum. Idem. vt Error irreuocandus. Claud. de bell Get.

Irreuocatus. pen. prod. Adiectiuum. Idem Horat. 2. epist. 1,

Quum loca iam recitata reuoluimus irreuocati.

Irreuocatus ab vnica cæde. Ouid. 11. Metam.

Irreuolutus, pen. prod Adiectiuum, contrarium Reuoluto. Martial. libro 11 1,

Vadas, & redeas irreuolutus. Id est, non lectus. Librum suum alloquitur.

Irrideo, irrides, pen. prod. irrisi, irrisum, pen. prod. ([illegible]) irridére, Ex in & rideo cōpositum, Vehementer ridere, Contemnere & Ludibrio habere. Terent. Heaut. 5 2,

Irridéam re tanta, neque me quicquam consilio adiuuas? Cicero de Diuinat. lib. 2. Dico tantam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facultatem dedisse.

Irridere & contemnere aliquem. Cic. 2. de Lege agrar.

Irridere per iocum. Cic. 2. de Nat. deorum, Etiam per iocum deos irridens, quum cauea liberati pulli, &c.

Irridere, pro Ridere. Tacit. libro 1, Multum irridentibus, qui ipsi viderant.

Alij irridene alios. Lucret. lib 4.

Irrisus, pen. prod Participium ([illegible]) Tacit. lib. 4, Ad vana, & totiens irrisa reuolutus.

Irrisus, huius irrisus, pen. prod. ([illegible]) Plin. lib 37. cap. 9, Quæ quidem scripsisse eos non sine contemptu & irrisu generis humani arbitror. Tacit. lib. 1, Retinentur centurionas irrisu, & contumeliis, postremò verberibus insectantur.

Irrisui esse: Hoc est ludibrio haberi. Plin. lib. 22. cap. 5, Imò verò plerisque vltro etiam irrisui sumus, ista commētantes, ac friuoli operis arguimur.

Irrisio ([illegible]) Verbale, Subsannatio. Cic. 1 Offic Deforme etiam est de seipso prædicare falsa præsertim, & cum irrisione audientium imitari militem gloriosum.

Irrisor, pen. prod Verbale ([illegible]) Cicero in Paradoxis, Veniant igitur isti irrisores huius orationis ac sententiæ, & iam vel ipsi iudicent, &c.

Irridiculè, penultima corr. Aduerbium ([illegible]) Infacetè, ineleganter. Cæsar 1. bell. Gall. Quod quum fieret, non irridiculè quidā ex militibus decimæ legionis dixit, plus quàm pollicitus esset, Cæsarem facere.

Irrigo

Irrigo, irrigas, pen.corr. { ἀρδεύω, βρέχω, ὑδρεύω } irrigâre, Adaquare, & quasi riuos in agrum aut hortum per rigationem vel rigando deducere. Cic.2.de Nat.deor. Ægyptum Nilus irrigat. Ibidem, lib.1, Mihi quidem etiam Democritus vir magnus in primis, cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigauit, nutare videtur in natura deorum. Hic per translationem posuit Cicero.

Irrigatur plagis homo. Plaut.Epid.3. Plin.lib.2.cap.6, Quanquam sanguine nostro irrigamus, insepultis ossibus tegimus.

Irrigare aquam in areas. Cato cap.151, Siquando non pluet, vti terra non sitiat, aquam irrigato leniter in areas: si non habebis vnde irriges, gerito, inditóque leniter.

Genæ irrigantur assiduo rore. Senec.Hippol.4.

Sopor irrigat artus. Virg.3.Æneid.

Quietem per membra irrigat Venus Ascanio. Virg.1.Æneid.

Irrigatio, Verbale { ἄρδεια, ὑδρεία } Cic.2. Offic. Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum, agrorum irrigationes, moles oppositas fluctibus, &c.

Irriguus, pen.corr. Adiectiuum { ἐπίρρυτος } Quod irrigatus, vel facilè irrigari potest. Plaut. Trin.3,

Interim mores mali, quasi herba irrigua, succreuerunt vberrimè.

Campi irrigui. Lucan.lib.4.

Corpus irriguum mero. Horat.2.Serm.sat.2.

Hortus irriguus. Horat.2.Serm.sat.4.

Pratum irriguum. Propert.lib.1.eleg.19.

Irrigua fontibus terra. Plin.lib.5.cap.14, Hierichuntem palmetis consitam, fontibus irriguam.

¶Irriguus. Quandoque in significatione actiua, qui irrigat. Virg.lib.4.Georgicorum,

-irriguúmque bibant violaria fontem. Tibullus lib.2.eleg.1,

Tunc bibit irriguas fertilis hortus aquas.

Irrigua aquarum, Loca per quæ aqua riuos producit ad irrigandum. Plin.lib.6.cap.26. Idem lib.5.cap.4, Diarrhytum à Græcis dictum, propter aquarum irrigua.

Irrisio, **Irrisor**, **Irrisus**, Vide IRRIDEO.

Irrito, irritas, pen.prod. { ἐρεθίζω, ὀργίζω, παροξύνω, παροργίζω, προσερεθίζω } irritâre, Frequentatiuum ab Irruo, irruis, per mutationem u in i, euphoniæ causa, Significat prouocare, irámque accendere, impellere, incitare: vel, vt Donatus ait, ducitur hoc verbum à canibus, qui restrictis dentibus hanc literam r, imitantur. Virg.10.Æneidos, Irritátque virum telis, & voce lacessit. Plaut.Amphit.8, Irritabis crabrones. Ibidem,4,

Si me irritassis, hodie lumbifragium hoc auferes. Brutus ad Attic.10 epist.ad Brutum,17, Nescio quid scribam tibi, nisi vnum, pueri & cupiditatem & licentiam potius esse irritatam quàm repressam à Cicerone.

Irritare aliquem ad iram. Ouid.8.Metam.

¶Irritare, quouis modo afficere, vt

Segnius irritant animos demissa per aurem. Horat.de Arte.

Exitum irritare. Tacit.lib.13, Non quia ingentij violentia exitum irritauerit.

Irritandæ ad discendum infantiæ gratia. Quintil.lib.4.cap.1.

Pocula irritantia luxum. Silius lib.13.

Vitia irritare vetando. Ouid.3.Amor.eleg.4.

Irritatus, pen.prod. Participium { ἐρεθισθείς } vt Gens irritata. Ouid.3.Metamorph.

Voluptas irritata. Ouid 2.de Arte.

Irritatus, pro Irato aliquando accipitur. Terent.Phorm.Ita sum irritatus, animum vt nequeam ad cogitandum instituere.

Irritatus, Nomen ex participio { ἐρεθισμός } Gellius libro vltimo, cap.vlt. Quo fit quorundam maledicorum hominum feritas & inuidentia irritatior.

Irritatio, Verbale { ἐρεθισμός, παροξυσμός } Accensio. Liu.1.bell.Maced. Et irritatio animorum ea prima fuit.

¶Irritatio, pro Cupiditate. Seneca in Consol.ad Albinam, Inuenio qui dicant naturalem quandam inesse animis irritationem commutandi sedes, & transferendi domicilia.

Irritabilis, & hoc irritabile, pen.corr. { ἐρεθιστικός } Quod facilè irritatur: cui opponitur Placabilis. Cic.ad Att.lib.1.12, Nam si ita steteris, & irritabiles animos esse optimorum sæpe hominum, & eosdem placabiles, &c.

Genus irritabile vatum. Horat.2.epist.2.

Irritamen, pen.prod. irritaminis.n.g. { ἐρέθισμα } Quo quis irritatur & accenditur. Ouid.12.Metamorphoseos,

Haud secus exarsit, quàm circo taurus aperto,

Quum sua terribili petit irritamina cornu.

Amoris irritamen. Ouid 9 Metam.

Opes, animi irritamen auari. Ouid 13 Metam.

Irritamentum, irritamenti, Idem { ἐρέθισμα } Plinius libro 5. cap. 9, Subinde insulis impactus, totidem incitatus irritamentis postremò, &c.

Irritamentum certaminum. Liu.10.bel.Pun. Et 9 ab Vrbe, Paruū fuit irritamentum.

Opes, irritamenta malorum Ouid.1.Metam.

Veneris irritamentum. Iuuenal.Sat.11.

Irritus, pen.cor. Adiectiuum { ἄκυρος } Ex in & ratus compositum. Cic.2.de Legib. Quæque augur, iniusta, nefasta, vitiosa, dira deixerit, irrita, infectáque sunto. Terent. Phorm.5.8,

Quod dictum, indictum est; quod modò erat ratum, irritum est.

Dicere irrita. Ouid.11.Metam.

Labor irritus anni. Ouid.1.Metam.

Irritus consilij, Qui frustrà dedit consilium. Vide Vir vita ac morte consentaneus, in CONSENTIO.

Lingua irrita. Propert.lib.3 eleg.13.

Oua irrita, Sterilia, quæ hypenemia quoque dicuntur, & zephyria. Vide VRINUM ouum.

Irritæ preces, Vanæ, futiles, & incassum rogatæ. Plin.in Paneg. Ac plerique irritis precibus surdas principis aures adstrepebant. Sic irritæ pœnæ, Plinius, lib.1.cap.7.

Promissa irrita linquens. Catull. Argonaut.59.

Spes irrita. Stat.10. Thebaid.

Irritus spei. Curtius lib.6. Hoc est sua spe frustratus.

Ad irritum cadit spes. Liu.2.ab Vrbe, Incensus Tarquinius non dolore solùm tantæ ad irritum cadentis spei, sed etiā odio. Vide AD.

Tela irrita. Virg 12.Æneid.

Verba irrita. Ouid.1.de Remed amor.

Vestigia irrita. Virg 4.ecloga,

Te duce, siqua manent sceleris vestigia nostri

Irrita, perpetua soluent formidine terras.

Legationis irritus sedit. Tacit.lib 20.

Irroboro, irroboras, penult.corr. { ἐπιρρώννυμι } irroborâre, Robur & vires augere ac confirmare. Gell lib.1.cap.22, Irroborauit, inueterauítque falsa atque aliena verbi significatio, quod dicitur, hic illi superest.

Irrogo, irrogas, penultima correpta { ἐπιτιμάω } irrogâre, Infligere, imponere.

Ignominiam irrogare. Papinian.in l. Ob hæc. D. De iis qui not. infamia.

Infamiam irrogare. Papin.in l Ex ea.D.De postulando.

Irrogare leges, Imponere, constituere. Cic.pro Domo sua, Vetant leges sacratæ, vetant xii tabulæ, leges priuatis hominibus irrogari: id est enim priuilegium.

Mortem alicui irrogare. Tacit.lib.4, Sibimet irrogaret mortem, quam patri struxerat.

Irrogare mulctam, Idem quod Dicere mulctam, authore Budæo. Plin. Non modò culpam omnem, sed etiam mulctam irrogauit. Sic Cic.pro Domo sua.

Pœnam irrogare. Quintil.lib.6.cap.5, Mitius solet irrogari pœna verecundiæ.

Pœnam irrogare peccatis. Horat.1.Serm.sat.3,

-adsit

Regula peccatis quæ pœnas irroget æquas.

Pœnas irrogare sibiipsi Seneca Hercul.OEth.7.

Priuilegia irrogare. Cic.3.de Leg Priuilegia ne irroganto.

Tributum irrogare, cui opponitur Remittere. Plin.in Paneg His vicesima reperta est, tributum tolerabile, & facile hæredibus duntaxat extraneis, domesticis graue. Itaque illis irrogatum est his remissum. Sic Hirtius 5. bell. Afric. Tributis vectigalibusque regiis irrogatis, ex regno prouinciáque facta, &c.

Irrogare labori. Quintil.lib.10.cap 3, Labori non plus irrogandū est, quàm quod somno supererit, aut deerit. Id est, dandum.

Irrogatus, pen.prod. Participium { ἐπιτετιμημένος } Tacit.lib.13. Eadémque accusatori irrogatum, & tabulæ caussæ sunt.

Irrogatio, Verbale { ἐπιτίμησις } Cicero pro Rabirio, Nam quid ego ad id longam orationem comparem, quod est in eadem mulctæ irrogatione præscriptum, hûc nec suæ, nec alienæ pudicitiæ pepercisse?

Irroro, irroras, penult. prod. { δροσίζω } irrorâre, Rore aspergere, siue madefacere. Columel.lib.12.cap.22, Noctibus autem labrum operire conuenit, ne irroretur. Sic lib.9.cap.14, Irroratis floribus. Dicitur enim, vel aquam irrorare agro, vel agrum irrorare aqua. Ouid. Metam.lib.1 exemplum prioris habet,

Inde vbi libatos irrorauere liquores

Vestibus. Id est, inspersere. Antiqui enim templa ingressuri, deósque precaturi, prius se aqua aspergebant. quam consuetudinem Deucalion & Pyrrha diis supplicaturi seruarunt.

Tuc caput irrorat. Ouid 4.Fast.

Crinem irrorauit aquis. Ouid.7.Metam.Id est aspersit.

Oleo aliquid irrorare. Colum.lib.12 cap.47.

Somnus irrorat quietem oculis. Silius lib.10.

¶Irrorat, Impersonale, vt Ningit, Grandinat. Columel.lib.11.cap.2, Septimo Idus Decembris aquila mane oritur, Africus, interdum Auster, Irrorat.

Irrubeo, irrubes, pen.corr. irrubui, irrubêre: vel Irrubesco, irrubescis { ὑπερυθριάω } irrubéscere, Rubrum fieri. Stat.9. Thebaidos,

-irrubuit cæli plaga sidere misto.

Ignis irrubuit mihi vultibus. Stat.5.Sylu.3. Id est afflauit vultus meos.

Irructo, irructas { ἐνερεύγομαι } irructâre, Ructum emittere. Plautus Pseud.23,

Quid tu (malùm) ergo in os mihi

Ebrius irructas?

Irrugio, irrugis, pen.prod. irrugiui, irrugitum { ἐπιβρυχάομαι } irrugîre, Valde rugire. Cuius verbi nullum exemplum legimus præter quàm in literis sacris.

Irrugo, irrugas, pen.prod. { ἐπιρρυτιδόω } irrugâre, Rugas contrahere. Gellius lib.12.cap.1, Ne æquor illud ventris irrugetur.

Irrumo, irrumas, pen.corr. irrumâre. Vide SELLO, fellas. Est mentulam tanquam mamillam ori alterius inserere. A ruma, id est mamma ductum verbum. Vide EVANUUS. Martial.lib.2.epigr.47,

Quæ faciat, duo sunt: irrumat, aut futuit.

Irrumatus, pen.prod. Adiectiuum. Martial lib.2.epigr.70,

Vndis ne fontanis irrumatis. Id est aquis contaminatis ablutione menulatum.

Irrumator, penultima producta, irrumatoris. Verbale. Iulius Firmicus lib 8.cap.20.

Irrumatio, irrumationis. Catullus epigr.18.ad Aurelium,

Tangam te prius irrumatione.

Irrumpo, irrumpis, irrupi, penult.prod. irruptum { εἰσπηδάω, εἰσβιάζομαι, ἐμπίπτω } irrompere, Violenter & cum impetu aliquo ingredi. Terent. Eunuch.5.6,

Cesso huc intrò irrumpere?

Irrumpere in prouinciam. Cicero ad Senatum, lib.15 2, Si ex Syria egredi, atque irrumpere in meam prouinciam conarentur. Ce-

fat. 4. bell. Gal. In castra irruperunt.

Irrumpere in ærarium. Cic. pro Lege agraria.

Irrumpunt in animos nostros extrinsecus imagines. Cicero 4. Academ.

In prætota irrumpat. Quintil. lib. 2. cap. 5 de Diuisione.

Ad aliquid irrumpere. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Fama irrupit animos populi. Lucan. lib. 2.

Fores irrumpere. Lucan. lib. 5.

Limina domus irrumpit. Virg. 4. Æneid.

Irrumpere oppidum. Cæsar 1. bel. Ciuil. Et quò facilius impetum Cæsaris tardaret, ne sub ipsa profectione milites oppidum irrumperent, portas obstruit &c. Plin. lib. 35, Hostilius Mancinus qui primus Carthaginem irruperat.

Portas irrumpere apertas. Ouid. 15. Metam.

Portas irrupère patentes. Virg. 11. Æneid.

Irrumpens, Participium (εἰσβιαζόμενος) vt Irrumpens ventus: Hoc est, ita perflans, vt omnia disrumpat & confringat. Plinius libro 11. capite 24.

Irrumpens fluuius Plin. lib. 3. cap. 1.

Irruptus, Non ruptus. Horat. lib. 1. Carm. ode 13,

Felices ter et amplius,

Quos irrupta tenet copula, &c. Copula irrupta, id est amoris coniunctio non interrupta, nec rixis aut iurgiis dissoluta.

Irruptio, irruptionis, Verbale, Impetus, incursio. Cic. pro Lege Manilia, Nam quum hostium copiæ non longè absunt, etiam si irruptio facta nulla sit, tamen pecora relinquuntur.

Irruptionem facere in popinam. Hoc est impetū. Plaut. Pœnulo, 2,

Dum ludi fiunt, in popinam pedisequi

Irruptionem facite.

Irruo, irruis, irrui, irrutum, penult. corr. (ἐφορμάω, ἐπιπίπτω, ἀναρριπτέω) irruere, Cum impetu ferri, impetum in aliquem facere. Donatus, Irruere propriè dicuntur, qui cum furore prælium ineunt. Plautus Amphit. 4,

Ibi eo equites iubet dextera irruere. Terent. Adelph. 2. 2,

Fores effregit, atque in ædeis irruit Alienas.

Irruere in mediam aciem. Cic. 2. de Finib.

Irruere in malum. Cic. 5. de Finib. Et quū in mala scientes irruunt, tamen se optimè sibi consulere arbitrantur.

Irruere & impetum perferre in aliquem. Cicero pro Domo sua, In quem quisque per homines concitatos irruerit, in quem impetum pertulerit. Veros exemplar habet, quem impetu perculerit.

Irruere in odium, Sponte sese conijcere. Cicero 2. Verr. Et sunt homines, quos libidinis, infamiæque suæ neque pudeat, neque tædeat, qui quasi de industria in odium offensionémque Pop. Rom. irruere videantur.

Irruimus ferro. Virg. 3. Æneid.

Irruptus, Vide IRRVMPO.

Irriola, irriolæ, penultima correpta, Genus vitis. Columella libro 3. capite 2.

IRVS (Ἶρος) Ithacensis mendicus ac turpissimus, vt lib. 18. Odysseæ describitur ab Homero, corpore prægrādi, sed debili & fœdo, quem Vlysses post errores domum reuersus pugno interfecit.

Binominis Iri fortuna. Ouid. in Ibin.

Egens Irus. Ouid. epist. 1.

I S

IS, Vrbs à Babylone itinere dierum octo distans: apud quam est Is, fluuius, è quo bitumen ad totius Babylonis murum comportabatur. Herodot. lib. 1.

Is, ea, id (οὗτος) Pronomen, Eandem significationem habet quam hic, & eundem locum retinet: quibus maximè vtimur si præcedat, aut sequatur qui: vt Qui diuitias copit, is, vel hic auarus est. Terent. Adelph. 1. 1, · is adeo

Dissimili studio est iam inde ab adolescentia. Idem Andria, 4. 6,

-éstne hic Crito sobrinus Chrysidis?

Is est. Idem Eunuch. 3. 4,

Quisnam hinc à Thaide exit? is est, an non est? ipsus est.

Is, pro Qui. Terent. And. 1. 3,

· fuit olim quidam senex

Mercator: nauem is fregit apud Andrum insulam. Donatus.

¶ Is, pro Talis. Cic. pro Cecinna, Is enim illi fuit Ebutius, &c.

Ea memoria erat. Cic. 4. Acad. Quûmque esset ea memoria quam antè dixi, ea sæpe, &c.

Ea ætate sum, vt non sit peccato mihi ignosci æquum. Terent. Hecyra 5. 1. Liuius lib. 10, Magis credo, quàm Quintum Fabium ea ætate, atque iis honoribus, Valerio subiectum. Hic emphaticōs dicitur, vt ait Budæus.

Ea nostra ratio est, vt, &c. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1, Atque is dolor est, quòd, &c.

Eo pacto. Terent. And 1. 1,

-rem omnem à principio audies.

Eo pacto & gnati vitam scies, & consilium meum cognosces.

Ea re, Propterea, id est ob eam rem. Cic. Att. lib. 8. 152, O rem turpem, & ea re miseram: sic enim sentio, &c. Idem 3 Offic. Ea re quia turpe sit, non esse faciendum. Brutus Att. 17. 6, An hoc ipsum ea re facit quòd illi propter, &c.

¶ Ibus, pro iis, antiquum. Plautus Curcul. 10, Eodem hercle vos pono & paro: parissumi estis ibus.

¶ Eapse, pro Ea ipsa. Plaut. Cistel. 3,

Puerum, aut puellam aliunde vt reperirem sibi

Recens natum, eapse quod sibi supponeret.

¶ Et hoc, vel Et id, siue Atque hoc, atque id, & Idque: vehementiam significant. Cicero in Oratore, Excursio moderata, eáque rara. Idem ad Atticum, libro 1. 15, Per vnum seruum, & eum ex ludo gladiatorio. Idem ad Atticum, libro 2. 21, Et idipsum sine stomacho.

¶ Ipse, pro Is ipse. Cic. pro Rosc. Amer. Nullū esse ius tam sanctum atque integrum, quod non eiusce vis ac perfidia violaret.

Id, neutrum, Pronomen demonstratiuum. Terent. Adelph. 1. 1,

In eo me oblecto, solum id est charum mihi.

Id, Ob id. Terent. And 2. 4,

Sed id succenseat nunc, quia non det tibi vxorem Chremes, &c. Cic. 10. Philipp. Qui id pugnant, id agunt, vt contra Remp. ab. restituti esse videantur.

Id, pro Hoc. Terent 4. 4,

Id modò dic, abisse Dorum.

Id, pro Per id. Terent. Adelph 5. 9,

-quæ istæc subita est largitas? m. dicam tibi:

Vt Id ostenderem, quòd te isti facilem, & festiuum putant,

Id non fieri ex verâ vita, neque adeo ex æquo & bono.

Idque, pro Et maximè. Cic. 1. Offic. Quanquam te Marce fili annum iam audientem Cratippum, idque Athenis. Idem in Oratore, Quæris igitur, idque iam sæpius.

¶ Id quod, pro ideo quòd veteres dicebant. Sic locutus est Terentius in Heautontimorumeno: Id quòd est consimilis moribus, cōuinces facilè ex te natum. & in Hecyra: Illico loræ exclamāt, venit, id quòd me repentè aspexerant. & Liuius libro 41, Id quòd erat vetusta coniunctio cum Macedonibus. & Cicero libro 3. ad Quint. fratrem, Tenso ab accusando, vix me hercule, sed tamen teneo, Id quòd iudices nullos habemus. Ex P. Manut. commētario ad Quintum fratrem.

Ad id, Vide AD præpositionem.

¶ Id ætatis. Plaut. Asin. 3,

Neque puduit eum id ætatis sycophantias struere. Id est, in ea ætate, vel tam senem. Cic. Toranio, lib. 6. 20, Ita viuamus, & id ætatis iā sumus, vt omnia quæ non nostra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. Idem 1. de Orat.

Id authoritatis. Tacitus lib. 12, Romanorum nemo id authoritatis aderat.

Id dies veniebam in, &c. Cic. ad Atticum, lib 3. 58. Legitur & Eo autem die.

Id honoris, pro Eius honoris. Tacit. lib. 16, Postquam id honoris indicibus, tanquam promptum ad cædes principem acceptis. Exponit, id honoris indicibus, subaudi existentibus. Id est quum eo in honore agerent indices.

Id locorum, ea ratione dicitur, qua Interea loci. Plaut. Pœn. 3,

Post id locorum tu mihi amanti ignoscito.

Ad id locorum, pro In eo loco. Liu. 2. bell. Pun.

Ad id locorum, pro Vsque ad id tēpus. Salust. de Mario. Vide AD.

Id solitudinis repentè erat. Tacit. libro 11. Hoc est, Ea repentè solitudo erat.

Id temporis, pro Id tempus. Cic. 2. de Orat. Et nosipsi, quoniam id temporis est, valetudini demus operam. Ibidem, lib. 2.

Id temporis, pro Per id tempus, vel eo tempore. Cic. 5. de Finibus, Maximè quòd is locus ab omni turba id temporis vacuus esset. Idem Attico, lib. 13. 188, Venit etiam ad me, & quidem id temporis, vt retinendus esset.

Id virium, pro Eæ vires. Tacit. lib 13.

¶ Id actûtum, vel Id aliquid Plaut. Amphit. 6,

-redibo actûtum. a. id actûtum diu est. Terent. And 2. 1,

Interea fiet aliquid spero. a. id aliquid nihil est.

Id curat scilicet, Ironicè dictum. Terentius And. 1. 2. Cicero Attico, libro 13. 188, Id populus curat scilicet, non mehercule arbitror.

Id demum. Cic. ad Att. lib 8. 152, Sic enim sentio, id demum, aut potius id solum esse miserum quod turpe sit.

Id est profectò: id amice dabitur. Terent Heaut. 4. 8.

Id est, pro Hoc est, siue hoc significat. Cic. ad Attic. lib. 7. 127, Assentiar Cn. Pompeio, id est T. Pomponio. Eidem, Senatus hodie futurus erat, id est Calend Octob.

Aliquando pro Id est, Cicero dicit Quod est, vt de Opt. genere Oratore. Pure & emendatè loquentes, quod est Latinè.

Id genus hominum est pessimum, Id genus homines. Terentius And. 4. 1. Cic. de Orat. Epaminondam atque Annibalem atque eius generis homines nominarem. Idem Attic. lib 13. 269, Scis me antea orationes aut aliquid, id genus solitum scribere, vt Varronem nusquam possem intexere.

Idipsum. Sueton. in Nerone, cap. 24, Quanuis idipsum in rege Mithridate carmine quodam suo reprehendisset.

Incidit in idipsum quod modò timebat, Vide INCIDO.

Id quod, Relatiuum. Liuius, Id quod ex monumentis patet.

Id quod res est cogito Terent. Adelph. 2. 1,

Verùm cogito id quod res est, quando eum quæstum occœperis. Vbi Donatus, Id quod res est, Id quod verum est: bona locutio.

Id verò, pro Id certè. Terent. Eunuch. 5. 4,

-tum hoc alterum

Id verò est quod mihi puto palmarium.

Id verò, ad fœmininum relatum. Cicero pro Quintio, Gratia Sexti Neuij ne P. Quintio noceat, id verò non mediocriter pertimesco.

ISACA (Ἴσακα) Fluuius Britanniæ insulæ Ptolemæo libro 2. capite 3. vulgò *Ex*.

ISAEVS (Ἰσαῖος) Assyrius rhetor, adolescentiam varijs corporis voluptatibus tradidit: deinde vir factus, frugalissimus omnium fuit. Characterem orationis non profusum habuit, sed parcum castigatúmque, ac secundum naturam, qui tantum rebus breuiter enarrandis suppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, summáque complecti, ipsius primum inuentum est: vt Lacedæmoniis de ordinibus consultantibus ac solicitis illud Homericum iactauerit, Scutum scuta premunt, galeam galeæque, virum vir. Ex Philostrato.

Isagoge, isagoges, penultima producta (εἰσαγωγή) Latinè introductio dicitur, siue principium, vt quum res à primis totius & rudimentis traditur. Latini elementa dicunt. Erat etiam magistratus Athenis, cuius munus fuit audire accusatores. εἰσαγωγεῖς Gellius libro 16, capite 8, Quum in disciplinas dialecticas induci atque imbui vellemus,

lemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant dialecticè συναγωγάς.

ISANDRVS { Ἴσανδρος } Filius fuit Bellerophontis, teste Homero.

ISAPIS, penult. prod. { Ἴσαπις } Fluuius propinquus Cæsenæ vt Strabo lib. 5. scribit. Lucan. lib. 2, Crustumiumque rapax, & iunctus Isapis Isauro. Sed doctiores legendum putant Sapis.

ISARA, penult. corr. { Ἴσαρα } fluuius Galliæ Rhodano se iungens, vbi Cemenus mons Rhodano se applicat. Vide apud Cæsarem, & Plin. lib. 3. cap. 4. Lucanus libro 1, Hi vada liquerunt Isaræ, qui gurgite ductus, &c.

Isatis, huius isatis, penult. corr. fœm. gen. { ἰσάτις } Genus lactucæ in syluis nascens: cuius meminit Plin. lib. 20. cap. 7, Cuius etiam herbæ aliud genus est quo infectores nostri maximè vtuntur ad lanas tingendas. vocant autem illi vulgo *de la guesde*. cuius meminit Dioscorides lib. 2. cap. 206. Vocat autem alio nomine glasten.

ISAVRIA, siue Isaurica { Ἰσαυρία } regio est Ciliciæ proxima ad Taurum montem, quem P. Seruilius subegit, qui inde dictus est Isauricus. Hæc Strabo lib. 12. Isauri, populi Isauriam tenentes. Et Isaura, Isauræ, vrbs, vt docet idem Strabo, & Ammianus.

Indomiti Isauri. Claud. 1. in Eutrop.

ISAVRVM { Ἴσαυρα } Ciuitas Pamphiliæ, à qua Isauricus Seruilius Romanus dictus est qui Isaurum cepit. Ouid. 1 Fast. Africa victorem de se vocat: alter Isauri. Hic adeò pauper fuit, vt publico funere Romæ elatus fuerit. Ammianus Isaura plurali numero dicit, Claudiopolis, inquit, quem deduxit coloniam Claudius Cæsar, Isaura antè. Alij Isauriam fœminino genere protulerunt. Sunt qui dicant Isauriam regiam minoris Asiæ, dictam quòd vndique aurarum flatibus pateat, eiúsque metropolim esse Seleuciam.

ISCHALIS { Ἴσχαλις } Britanniæ insulæ vrbs, vt est author Ptolemæus lib. 2. vulgò *Ilchestre*.

Ischia { ἰσχία } scribit Iulius Pollux, carnosas post lumbos vtrinque eminentias appellari. quæ verò post hæc increscunt, γλουτά, Latinè nates. Duo illa ossa circa quæ vertitur fit, ita distinguuntur, vt dicatur concauum illud superius κοτύλη, Latine acetabulum: inferius verò ἰσχία, quod nostri coxendicem dicunt. Quo etiam nomine & neruus ille nominatur, qui coxendicem femori committit. Erit ergo coxendix vertebra cotylæ infixa, quam pyxidem appellant, neruis quibusdam ita alligata, vt facilius coxarum motus atque flexus fiat. Vnde & qui coxendice laborant, Ischiadici vel Ischiaci dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 6, Non aquam bibere catillo, multi id prodesse ischiadicis affirmantes.

Ischias, huius ischiadis, penult. corr. fœm. gen. { ἰσχιάς } vel Ischiadicus dolor, siue Ischiacus, illi est quem medici recentiores *sciaticam* dicunt. Plinius lib. 27. cap. 5, Bibitur propter ischiada & stranguriam è vino.

Ischiacus, siue Ischiadicus, penult. corr. { ἰσχιακός, ἰσχιαδικός } Qui ischiadico morbo laborat. Cato cap. 123, Vinum ad ischiacos sic facito. De iunipero, &c.

Ischiadicos dolores & spinæ leuat agaricum potum. Plin. lib. 26. cap. 7 ad finem.

ISCHOMACHA, pen. corr. { Ἰσχομάχη } compositum ex ἰσχύω & μάχη. Quo nomine dicta est Hippodamia, quæ habuit in nuptijs suis pugnam Centaurorum. Hæc fuit Atracij filia, quæ nupsit Pirithoo.

Ischomache, Lapithæ genus Heroinæ. Propert. lib. 2. eleg. 2.

ISCHOPOLIS, penult. corr. { Ἰσχόπολις } Ptolemæo teste, Ponti Cappadocij vrbs inter Sidonem, vulgo *Tripolis*.

ISCIA, insula est è regione Veliæ: alio nomine Oenotris dicta. Plinius lib. 3. cap. 7.

Iselastica, quæ non in epistolis Plinij reperitur, certamina sunt quæ à Græcis ἀγῶνες εἰσελαστικοὶ vocantur: ie quibus Sybille, μέγαν γὰρ ἀγῶνα εἰσελαστικὸν ἔσεσθαι. Eorum autem ludorum & certaminum victores triumphantium more in patriam inuehebantur, & vectigal de publico accipiebant. Vitruuius, Nobilibus athletis qui Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea vicissent, Græcorum maiores ita magnos honores constituerunt, vti non modò in conuentu stantes cum palma & corona ferant laudes, sed etiam quum reuertantur in suas ciuitates, cum victoria triumphantes, quadrigis in mœnia & in patriam inuehantur, è reque publica perpetua vita constitutis vectigalibus fruantur. Quum igitur quadrigis inuehebatur, dicebantur εἰσελαύνειν, vnde Iselastica nomen deductum. Turnebus.

ISIACVS, penult. correp. { Ἰσιακός } dictus Isidis sacerdos. Plinius lib. 27. cap. 7. Valerius lib. 7, Assumpto Isiaci habitu per itinera viásque stipem petens. Sic Sueton. in Domitiano, cap. 1, Isiaci celatus habitu, interque sacrificulos vanæ superstitionis.

ISIS huius Isis & Isidis, penultima corr. accusatiuum facit Isim { Ἶσις } Inachi filia Io prius dicta. Quæ olim pererrans, quum ad Nili fines peruenisset, Iouis amatoris ope formâ vaccæ immutauit, éstque ab Ægyptiis pro dea celebrata. De qua Lucanus lib. 8, Nos in templa tuam Romana recepimus Isim. Hoc etiam nomine dicta est insula in sinu Arabico.

Linigera Isis. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

Isicium, isicij, siue Isitium, isitij. Macrobius lib. 7. Saturn. capite 8, Dicas quæso, quæ causa difficile digestu faciat isicium, quod ab insectione insicium dictum (amissione enim literæ, postea quod nunc habet nomen obtinuit) quum multum in eo digestionem iuuerit teritura tam diligens, & quicquid graue erat carnis assumpserit, consummationémque eius multa ex parte confecerit. Meminit & Arnobius lib. 7. aduersus gentes, sed non exponit quid sit. Isitium (ait Beroaldus in lib. 8 Asini aurei) est pulmenti genus ex insectis & minutatim tritis carnibus confectum. Apud Apicium crebra mentio est isitij, & multiformis concinnatio.

ISLANDIA. Vide THVLA.

ISMARVS, penult. corr. in singulari mascul. in plurali Ismara, neutrum { Ἴσμαρος } mons est Thraciæ, partim asper & incultus, partim fertilis vineis & oliuetis, quem Orpheus incoluit, vbi Ismaro Ciconum vrbs fuit. Virg. ecloga 6,

Nec tantum Rhodope miratur, & Ismarus Orphea. Et rursum 2. Georgicorum,

– iuuat Ismara Baccho

Conserere, atque oleo magnum vestire Taburnum. Lucretius lib. 5,

Thracen, Bistoniásque plagas, atque Ismara propter.

Ismarius, Adiectiuum { Ἰσμάριος } vt Equi Ismarij. Ouid. epist. 2.

Gentes Ismeriæ. Ouid. 10 Metam.

ISMENA, pen. prod. { Ἰσμήνη } OEdipi filia, vt asserit Statius, de qua nihil habetur, nisi quod cuidam Athy iuueni Cyrrheo desponsata fuerit, qui ante nuptias à Tydeo occisus est.

Agenorea Ismene. Stat. 8. Thebaid.

Ismenis, penultima correpta, fœmininum { Ἰσμηνίς } Ouid. 3 Metamorphoseon,

Thuréque dant, festásque colunt Ismenides aras.

ISMENIAS, nomen Thebani optimi tibicinis. Apuleius, Nescio, inquit, vt Ismenias tibiis canere, vt Apelles pingere, vt Lisippus fingere. De hoc Plutarchus in Pericle, Quum audisset Antisthenes Ismeniam optimum esse tibicinem, respondit, Malus igitur. Nam si probus esset, tibicen non esset.

ISMENVS, penult. prod. { Ἰσμηνός } fluuius est Bœotiæ, ab Ismeno Pelasgi filio cognominatus. Statius lib. 1. Thebaidos,

Horruit ingentem venientem Ismenus aceruum. Legitur & Ismenon.

Ripæ Ismeni. Stat. 11 Thebaid.

Celer Ismenos. Ouid. 2. Metam.

Isocinnamon, pen. cor. Herba quæ & Daphnois dicitur. Plinius lib. 12. cap. 20.

Isocolon, pen. prod. { ἰσόκωλον } Græci vocent, quod Latinè compar dicunt Rhetores, quod duobus aut pluribus sententiis breuibus, & inter se paribus exigitur: vt est illud, Nequaquam mihi cum eo res est, qui neque finem habere cupiendi, neque modum statuit vtendi. Nam & multum desyderare, egentis est signum: & nihil parcere, egestatis est initium. Sipontinus.

ISOCRATES, penult. corr. { Ἰσοκράτης } Nomen maximi oratoris Græci qui perfectus magister, scripsit multa præclarè, & docuit alios. Cuius domus, cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit, atque officina dicendi. Hic fuit auditor Platonis, suauissimus orator, & in diuerso genere dicendi ornatus & comptus. Omnes dicendi veneres sectatus est, inuentione facilis, honesti studiosus, in compositione diligens. Cui inuidens Aristoteles, adulescentes & ipse docere cœpit, vt sapientiam cum eloquentia iungeret, dicens, Turpe est tacere, quum Isocrates loquatur. Ad Rempublicam non accessit, neque in concionem ascendit, deficiens ora pronunciatione: tum etiam ad custodiam inuidiam eorum, qui libenter iis qui eloquentiæ honore præstant, se opponunt. Ciuitatem tamen iuuit: Philippúmque in his quæ ad illum scripsit, Atheniensibus conciliauit. Panægyricus eius omnium pulcherrimus, quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Asiam maiusis expostulationibus relictis, Gorgiam excitauit, vt idem quoque faceret. Optimæ eius orationes censentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Decessit annos ferè centum natus post Atheniensium cladem ad Cheroneam acceptam, non sustinens nuntium Atheniensium cladis. Ex Philostrato. Isocrates, superioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipse nobilis: reliquit orationes quinque, qui & vnà cum claris oratoribus certauit in funere Mausoli Artemisiæ viri. Suidas. Isocrates & Machaon præfecti classis Corinthiorum in bello Peloponnesiaco contra Athenienses, à Thucyd. de commemorantur.

Isocrateus { Ἰσοκράτειος } Adiectiuum. Cic. in Oratore, Placet omnia dicere Isocrateo Theopompióque more.

Isodomon, pen. corr. { ἰσόδομον } Genus structuræ in ædificiis, quasi æqualiter directum. Plin. lib. 36 cap. 22, Græci è lapide duro ac silice æquo construunt veluti latericios parietes. Quum ita fecerunt, isodomon vocant genus structuræ.

Isonomia, isonomiæ { ἰσονομία } Cic. 1. de Nat. deor. Summa verò vis infinitatis magna ac diligenti contemplatione dignissima est, in qua intelligi necesse est eam esse naturam, vt omnia omnibus paribus paria respondeant: hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus, id est æquabilem tributionem.

Isopyron, vocant aliqui phaselium, quoniam eius folium quod est aniso simile, in pampinos torquetur. Capitula sunt in summo caule tenuia, plena seminis melanthij. Plin. lib. 27. cap. 11.

Isosceles, figura est trianguli, quod duo tantùm æqualia habet latera. Eucl. 1. Elemen.

ISPALIS, penultima correpta { Ἴσπαλις } Bæticæ Hispaniæ vrbs clarissima, à qua etiam Ispalensis conuentus Plinio dictus: sicut Cordubensis, Astigitanus & Gaditanus. Vide Pomponium lib. 2. & Strab. libro 3. Romulea cognominata est. Hodie vulgo *Siuilla* dicitur. Vide HISPALIS.

ISPOSVM, Vilumbrorum, qui Vmbris magis Orientales sunt, vrbs, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Ispellum hodie.

ISPONIS, Ptolemæo libro 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ. Hodie Naym ciuitas.

ISSA, Insula in mari Adriatico, adiacens Dalmatiæ, vt Ptolemæus lib. 2. scribit, in qua fuit Issa non ignobilis ciuitas, à qua Issæus adiectiuum.

ISSVS { Ἰσσός } Vrbs inter Ciliciam & Syriam, à qua Sinus Issicus. Ptolemæus libro 3. cap. 8. Issus seu Issos Ciliciæ, nunc *Laiassa* dicitur, teste Oliuario in Melam. Sinus Issicus, *Le goulfe de Layasse*, vbi Alexander magnus deuicit Darium.

Iste, ista, istud: genitiuo istius, penult. prod. Dicitur ille qui apud te est, aut de quo loqueris. Terent. Eunuch. 4. 4,

Mirum ni tu credas quod iste dicat. Cic. Cælio lib. 2. 10, Putaréstne vnquam accidere posse, vt mihi verba deessent, neque solum ista vestra oratoria, sed hæc etiam leuia nostratia.

Iste, pro Is, vt οὗτος Græcè. Cicero 3 Verr. Quum edictum totum eorum arbitratu, quádiu fuit designatus, composuerit, qui ab isto ius ad vtilitatem suam nundinarentur. Budæus.

¶Istuc, pro Istud frequentissimum, maximè apud Comicos. Terentius Heaut.1.1,
Ego istuc ætatis, non amori operam dabam. Id est, quum in ea essem ætate. Idem And 2.2,
-rem tenes
P. Istuc ipsum. D. atque istuc ipsum nihil pericli est. Cic. 2. Academ. Istuc quidem considerabo.

¶Ista, pro Hæc. Quintil lib. 11. cap.1, Nos institutionem professi, non solùm scientibus ista, sed etiam discentibus tradimus.

¶Ista ipsa de re cogitaui. Cic.1 Acad. Itaque non hæsitans respondebo: sed ea dicam quæ mihi sunt in promptu, quod ista ipsa de re, multum, vt dixi, & diu cogitaui.

Istud tuum scelus. Cic. 4. Verr. Quare de hospitio violato, & de isto tuo nefario scelere nihil queror.

¶Iste, demonstratiuum. Colum. lib. 9. cap.14, Notior est ista vere agricolis concepta opinio.

¶Istud est. Cic.1 Acad. Et simul assidamus inquam, si videtur. Sanè istud quidem, inquit. sum enim admodum infirmus. Id est, istud quod dicis, vt assidamus, faciendum est.

Istò, Aduerbium ad locum. Plin. epist.50, Destino enim, si tamen officij ratio permiserit, excurrere istò.

Istic, istæc, istoc, Iste hic. Terent. Heaut 3.3,
Quid istuc quæso? qui istic mos est Clitipho?
Istac facie, istac lege: & Istæc, pro Hæc ista, vel ista hæc. Plautus Rudent 9,
Nullum istac facie, vt prædicas, venisse huc scimus. Id est, qui talem habeat faciem. Idem Trinum 17,
Istac lege filiam tuam sponden' mihi? Cic. ad Attic. lib.12.241, Primùm tibi persuade me istæc non curare.
Istæc res est, Id est, Sic res habet vt dicis. Plaut. Merc 9.
Istoc modo. Plaut. Trucul 4. Terent. Heaut.4.3,
At enim spem istoc pacto rursum nuptiarum omnem eripis.
Istoc vilius. Terent. Adelph.5.9,
Reddet tibi cito. M. istoc vilius. Vbi Donatus, Istoc vilius, quasi, nihil minus. negatio enim est floccum ostendentis, aut quid tale, cum [illegible], qua subaudimus quicquam: &, non dabo.
Istunc ipsum. Terent. Eunuch 2.3, -illúmne obsecro,
Inhonestum hominem, quem mercatus est here, senem, mulierem?
P. Istunc ipsum.
¶Istic, pro Ille. Plaut Amphit 15,
Istic iandudum mihi maxima memorauit mira.
Tu istic, pro Tu ipse. Plaut. Amphit.7, Tu istic vbi bibisti?
¶Istace. Cato cap 132, Macte istace dape pollucenda esto.

Istuccine, pen. corr. Terent Eunuch 5.1,
Istuccine interminata sum hinc abiens tibi? Id est, Istúdne.

Istiusmodi, pen. corr. Nomen indeclinabile. Hoc est, istius formæ & speciei, vel talis. Plaut. Mostel 9, Cic 6 Verr. Videte maiorum diligentiã, qui nihildũ etiam istiusmodi suspicabantur. Terent. Heaut.2.4,
Et vos esse istiusmodi & nos non esse, haud mirabile est.
Istius modi, disiunctiuum. Plaut. Trinum.8,
Dentudi maleficos æquum videmr qui quidem istius sint modi.

Istic, Aduerbium {[illegible]} In loco vbi tu es. Terent. Eunuch 4.6,
Omitte: iam istic adero. Cic. Valerio, lib 1.10, Et ibi malis esse, vbi aliquo numero sis, quàm istic, vbi solus sapere videare.
Istic, In isto negotio. Terent. And.2 5,
Neque istic, neque alibi tibi vsquam erit in me mora.
Istic sum, Id est audio, vel ausculto. Terent. Hecyr.1.2. Cicero 5. de Finibus, Istic sum, inquit, expectóque quid ad id quod quæram respondeas.

Istinc {[illegible]} Aduerbium de loco. Cic. ad Attic. lib. 7.139, De malis nostris tu prior audis, quàm ego: istinc enim emanant.

Istoc {[illegible]} Aduerbium, pro Ab isto loco. Terent. Adelph.2.1,
-accede illuc Parmeno,
Nimium istoc abisti. Vide NIMIS.

Istac {[illegible]} Aduerbium per locum. Terent Heaut.3 1,
Abi sane istac, istorsum, quò vis.

Istorsum, Aduerbium {[illegible]} Versus eum locum vbi tu es. Terentius Phorm.5.1,
Concede hinc à foribus paululum istorsum sodes Sophrona.

ISTER, Istri {[illegible]} fluuius Europæ permagnus, quod & Istrum dicitur, quãdo scilicet FLVMEN sequitur, vt ait Probus. Hoc & Albanũ, & Danubius vocatur, authore Seruio. Virg 2. Georgicorum, Aut coniurato descendens Dacus ab Istro. Danubius vocatur Ister ab Aria ciuitate Valachiæ vsque ad Pontũ. Testis Oliuar. in Melam.
Ripa ferax Istri Ouid 4. de Ponto, eleg 9.
Binominis Ister. Ouid 1. de Ponto, eleg.9.
Frigidus Ister. Ouid. in Ibin.
Gemmifer Ister. Seneca Herc. OEtheo, 5.
Multifidus Ister. Lucan lib 3.
Opacus sitibus Ister. Claud. 1. Paneg.
Rapidus Ister. Claud. de bello Get.
Sæuus Ister. Claud. 4 Paneg. Intelligit accolas Istri.
Septemgeminus Ister. Valer. 4. Argon. Quia in septem hostia diuiditur.
Toruus Ister. Valer 8. Argon.
Turbidus & torquens flauentes Ister arenas. Virgil.3. Georg.

Isthmion {[illegible]} de quo apud Homerum lib. 8. Odyss. Quo in loco Didymus interpres dicit id idem, quod Peritrachelium, de quo infrà: & in hoc differre ab hormo, de quo suprà diximus, quòd Isthmiõ collum cingat, hormos autem ab eodem demittatur: tanquam videlicet illud sit quod vulgò *collier* vocamus, hoc autem *chaine*. Isthmia ponit Pollux lib. 5 cap. 16 inter ornamenta muliebria.

Isthmus, isthmi, m. g. {[illegible]} propriè collum significat. A cuius similitudine terra oblonga & angusta inter duo maria, isthmos etiam dicitur, cui Porthmos, id est fretum, etiam opponitur, maris scilicet inter duas continentes angustiæ. Vnde per antonomasiam isthmus Peloponnesi dictus inter Ægeum & Ionium mare, quinque millium passuum interuallo, cuius fauces Corinthus obsidet. Plin. lib. 4 cap. 4, de Peloponneso loquens, Angustiæ, inquit, vnde procedit, isthmos appellantur. Budæus.

Notum est adagium, Isthmum fodis, quum frustra aliquid moliri quempiam significamus: multi enim, vt tanti ambitus molestia carerent, trãsfodere angustias illas conati, re infecta destiterunt, vt Plin. scribit lib. 4. cap.4. Strabo, In Isthmo, inquit, Neptuni, quẽ Isthmiũ vocant, templum eminet picearum arborum luco circunclusum, vbi ludos Isthmicos Corinthij celebrare sunt soliti. Hos ludos Theseum instituisse scribit in Theseo Plutarchus. Fuerunt & Isthmia, ludi illic Palæmoni sacri. Meminit horum Statius lib.6. Thebaid.
Bimaris Isthmos. Ouid 7 Metam.
Lacrymabilis Isthmos. Stat 3. Sylu 1.

Isthmiacus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} vt Portus Isthmiacus. Stat. 2. Sylu.2.

ISTONIVM {[illegible]} Italiæ oppidum Ptolemæo. Vulgò *Guasto*.

ISTRIA {[illegible]} Italiæ regio, Illyrio cõtermina, quæ in latitudine sexaginta passuum millia, in circuitu centum vigintiquinque millia complectitur: à Phormione, nunc Tisano fluuio, ad Flanaticum sinũ: in quo Arsia amnis decurrens, Istriam ab Illyrio dirimit. Istrorum gentem fama est originem à Colchis duxisse, missis ab Æeta rege ad Argonautas persequendos, qui vt à Ponto intrauerunt Istrum, nec raptores inuenissent, siue metu regis, siue tædio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam consederunt, Istrique ea amnis nomine quò à mari concesserant, sunt appellati.

ISSVS & ANTIPHVS, Priami fuere filij: verùm Antiphus ex Hecuba susceptus est, quum naturalis esset Isus: vt author est Homerus in Iliade.

I T

Ita {[illegible]} Aduerbium respondendi, siue affirmandi. Terentius And.5.2,
-quid istic tibi negotij est? c. mihi sic est ita.
Ita Dauus. Horat 2 Serm. sat. 7,
Dauúsne? ita Dauus. Sub est.
Ita est, pro Sic est, respondentis particula. Terent Eunuch.1.2,
Nam hic quoque bonam magnámque partem ad te attulit. T. Ita est.
Non est ita, pro Non est verum. Cic. pro Cluentio.
Ita est, sentio. Plaut. Pseud.7.
Ita est. Plin lib.13 cap 3, Vtinámque dicere possemus, quis primus instituisset. Ita est, nimirum hac mercede corruptæ terrarum orbem deuicere aquilæ. Idem libro 7. cap 40, Ita est profectò, alius de alio iudicat dies, & tamen supremus de omnibus. Locutio est Plinio familiaris.
Ita res est. Terent Heaut.1.1. Idem And.3.1,
Ita pol quidem res est, vt dixit Lesbia.
Est ita vt dictum. Cic.6. Verr.
Ita dico. Plaut. Pseud.10,
Tuus herus? H. Ita dico. H. miles? H. ita loquor.
Ita loquor, Vera prædico, id quod res est dico. Plaut. Mostel.13,
Herus hic noster potat. T. a herus hic vester potat? D. ita loquor.
Ita loquor, Ita loqui soleo, mos est loquendi meus. Plaut. Aulul.31,
-soleo hercle ego nugas Garrire, ita loquor.
Vt ita dicam. Cic. de Amic. Humilem sanè relinquunt, & minimè generosum (vt ita dicam) ortum amicitiæ.
Ita commuero. Plaut. Amphit 4.
Quid, domum nostram? S. ita commuero.
Ita inquam. Plaut. Amphit 4.
Hæccine tua domus est? S. ita inquam.
Ita profectò. Plaut. Amphit. 4,
At mentiris etiam, certo pedibus, non tunicis venis. S. Ita profectò.
Ita prorsus. Cic 2. Tusculana,
Sed tibi hoc video non posse deberi. A. ita prorsus.
Ita verò. Plaut. Menæch.24,
Quid ais tu? Menæchmum opinor te vocari dixeras.
MEN. Ita verò.
Ita aiunt, Ita prædicant. Terent. Heaut 4 8,
Imò hæc, quæ apud te est, Clitiphonis est
Amica. M. ita aiunt. C. & tu credis? M. omnia. Idem Andr. 5.3, Ita prædicant.
¶Ita est homo, pro Ea est natura, Eiusmodi, vel talis est. Terentius Adelph.1.2, -nam ita est homo:
Quum placo, aduersor sedulò, & deterreo,
Tamen vix humanè patitur.
Ita vestra est benignitas. Plaut. Pœn 9.
Ita ingenio fuit, vel Ita ingenium eius fuit. Terent. Phorm.1.3,
Ita plerique ingenio sumus omnes, nostri nosmet pœnitet. Plautus Sticho, 15.
Ita natio est hominum. Plaut. Menæch.7.
Ita pars libertinorum est: nisi patrono officit, non satis gratus est. Plaut. Persa, 13.
Ita est amor vt. Plaut. Trinum 10,
Ita est amor, balista vt iacitur, nihil sic celere est, neque volat.
Ita animatus fui vt te hoc donarem, Id est, Sic in animo habebam. Plaut. Amphit.8.
Alij sunt ita vt in rem esse ducunt suam. Plaut. Menæch.21.
¶Ita iustum est, si est voluntarium. Cic.1. Offic. Id est, ea conditione & pacto. Idem de Senect.
Ita, vt. Cic. de Amic. Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam sumpta virili toga, vt quoad possem & liceret, à senis latere nunquam discederem.
¶Ita faciam. Terent. Eunuch.3.2. Ibidem, 1.2,
Ita facere certum est. mos gerundus est Thaidi.
Ita res erat, faciundum fuit. Id est in eo statu res erat. Terentius Eunuch.1 28.

Ita negotium est. Plaut. Persa, 18. Terent. And. 4. 2,
 . quapropter D. Ita opus est facto.
¶ Si ita est, vt. Cic. 4. Acad. Hoc autem si ita sit, vt vnum modò sensibus falsum videatur.
¶ Ita iudices, ne. Plaut. Curc. 15. Terent. Heaut. 4. 5,
Ita tu istæc tua misceto, ne me admisceas.
¶ Ita initas, quasi pro nondo. Plaut. Merc. 15.
¶ Ita me deus amet, Sermo optantis est, & etiam cōfirmantis, siue assentientis, fidémve facientis. Terent. Eunuch. 3. 2,
Ita me di ament, honestus est. Ibidem, 4. 1.
Ita me di amabunt, vt nunc Menedemi vicem
Miseret me. Terent. Heaut. 4. 5. Cic. 7. Verr. Ita mihi deos omnes propitios esse velim, vt, tametsi mihi iucūdissimus est honos populi, tamen nequaquam, &c.
Ita te amabit Iuppiter Vt tu nescis. Plaut. Aulul. 17.
Ita me Venus amet, vt ego te hoc triduum nunquam sinam. Plaut. Curcul. 4.
Ita viuam vt maximos sumptus facio. Cic. Attic. lib. 5. 183.
Ita me seruet Iuppiter, vt propior illi, quàm ego sum, ac tu, nemo est. Plaut. Amphit.
Ita mihi atque huic sis superstes, vt ex me atque hoc natus es, Terentius Heaut. 5. 4. Ste,
Di seruent, vt hic pater est vester. Plaut. Pœnul. 18.
Ita verò me amabit Iuppiter vxor, vt ego illud nunquam dixi. Plaut. Merc. 16
Ita spero quidem Terent. And. 1. 5.
Ita quæso Terent. Heaut. 3. 1,
Continuò hic adero: ita quæso.
¶ Ita non Terent. Heaut. 3. 1,
Ita non vt olim, sed vti nunc sanè bona.
¶ Ita nunc viget mos: ita nunc seruitium est. Plaut. Curc. 7.
Ita nunc nihilominus Plaut. Pœnul. 4,
Dum te expecto, neque vsquam aliam mihi paraui copiam,
Neque istuc vsquam apparet, ita nunc nihilominus seruio.
¶ Non ita multi fuerunt. Cic. de Clar. Orat. Et 4. Verr. Tadius qui erat reliquus, non ita multos secum fuit.
Non ita valde de his laboro. Cic. ad Brutum, lib. 11. 21.
Non ita, Id est Non valde Terent. in Prolog. Andriæ,
Non ita dissimili sunt argumento. Cic. de Senect. Non ita longa disputatione.
Non multum ita dicendi laude processerat. Cic. de Clar. Orat.
Nec ita multum prouectus, reiectus Austro sum in eum ipsum locum vnde conscenderam. Cic. 1 Philip.
Quod si ita fecisset, id nō ita esse fixū deberet. Cic. pro Cluentio.
Nec ita multo pòst. Cic. 2. Offic. Quibus autem rationibus hanc facultatem assequi possimus, vt hominum studia cōplectamur, eáque teneamus, dicemus, neque ita multo pòst: sed pauca antè dicēda sunt.
Quo mortuo, nec ita multo pòst in Galliam proficiscetur. Cic. pro Quintio.
¶ Ita iubiō. Plaut. Trinum. 17, . ita
Subitò est, propere quod eum conuentum volo.
Ita res subita est. Plaut. Curc. 7.
¶ Ita, pro In tantum, vel vsqueadeò, in fine orationis. Terent. And. 2. 1, . vt misero mihi, vt animus in
Spe, atque in timore vsque antehac attentus fuit:
Ita postquam adempta spes est, lassus, cura confectus stupet. Cicero, Quorum quanta mens sit, difficile est æstimare: ita multa meminerunt. Et alibi itidem, Ita isti fauco sententiæ. Per epiphonema.
Ita vt. Colum. lib. 4 cap. 2, Quod mergi non facilè radicantur, ita vt quæque vitis sunt, &c.
Ita moratus, vt præ se probitatem quādam & ingenuitatem ferat. Cic. 1. Acad.
Ita magnæ, vt sperem posse auelli, pro Adeò. Terent. Andr. 3. 3. Cic. de Amicit. Ab eis ita amantur, vt facilè eorum appareat sensus.
Ita non modo, &c. Cic. pro Deiotaro, Dij te perdant fugitiue: ita non modò nequam, & improbus, sed & fatuus & amens es.
¶ Ita vt fit, Vt ferè fit, vt fieri solet. Terent. Eunuch. 4. 2,
Dum rus eo, cœpi egomet mecum inter vias,
Ita vt fit, vbi quid in animo est molestiæ,
Aliam rem ex alia cogitare.
Ita vt ingenium est omnium hominum Terent. And. 1. 2.
Ita, vt si esset filia. Terent. Eunuch. 1. 2. Id est quemadmodum.
¶ Ita, quemadmodum. Cic. 3. Verr. Quæsturam ita gessit, quemadmodum cognouistis.
Ita, quasi. Cic. pro Quintio, Qua in re ita diligens erat, quasi ij qui magna fide societatem gererent.
¶ Ita nati, pro Ad hoc, quod barbari *ad eum finem* dicunt. Cicero de Amicit. Sic enim mihi perspicere videor, ita natos esse nos, vt inter omnes esset societas quædam.
¶ Ita vt erat, Quod barbarè vulgò dicitur, *vt de facto erat*. Cic. de Amicit. Orestes autem, ita vt erat, Orestem se esse perseueraret?
¶ Ita, pro Igitur. Cic. 5. Tuscul. Ita nobilissima ciuitas Græciæ, & olim potentissima, sepulcrum ciuis sui ignorasset, nisi ab homine Arpinate didicisset. De Archimedis sepulcro.
Ita, pro Igitur, & in conclusionibus ponitur. Cic. 3 de Finib. Ita fit, vt quod bonum sit, id etiam honestum sit. Idem 1. Offic. Ita fit, vt vincat cognitionis studium, consociatio hominum atque communitas. Idem pro Quintio, Ita fit, vt ego querela depellere, & vulneribus mederi debeam, tum id facere cogar, &c.
¶ Ita, pro Itaque. Cic. 1. de Nat. deor. Virtus autem actuosa est, & deus vester nihil agens: expers virtutis igitur: ita, ne beatus quidē est.
¶ Ita fecit, vel plus etiam. Cic. de Amic. Videtis quàm nefaria vox, & hercle ita fecit, vel plus etiam quàm dixit.
¶ Itáne, Sciscitantis particula. Terent. Eunuch. 5. 9,
Quodvis donum, & præmium à me optato: id optatum feres.
G. Itáne? Cic. pro Rosc. Amer. Perditissimi est igitur hominis simul & amicitiam dissoluere, & fallere eum qui læsus non esset, nisi credidisset. itáne est?
Itáne, Commiserantis. Terent. And. 4. 5, . saluos sis Crito.
C. Itáne Chrysis? hem. Do nos nos.
Itáne, Indignationis nota. Terent. And. 3. 1,
O Daue, itáne contemnor abs te? Vbi Donatus, Indignatio est, ad æstimationem truncantis eius dicta vel facta, à quo contemnitur quis. Idem And. 1. 5,
Itáne obstinatè operam dat, vt me à Glycerio miserum abstrahat?
Itáne verò, pro Annè ita est, cedo? Terent. And. 5. 4,
 . fabulam inceptat c n sine
Itáne verò, Interrogatio plena stomachi. Cic. 1. de Nat deor. Itáne verò ego non iustus, qui & Consul rogaui, & augur, & auspicato? Idem 7. Verr. Itáne verò, quibus fuit portus apud eum contra quem arma tulerunt, tu apud te, &c.
Itaque, pen. corr. {[illegible]} compositum ab ita, vnica dictio: pro qua Cicero vtitur dictione Ergo aliquando. Cic. de Amicitia, Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa breuiter & commodè dicta memoriæ mandabam. Idem 1. Acad.
Itáque, quum gemina dictio est, accentum habet in penultima, significátque & ita. Terent. And. 3 3,
Imò ita volo, itáque postulo vt fiat. Idem Eunuch. 2. 3,
 . reddunt curatura iunceas: CH. Itáne verò? obturbat.
Itáq; ergo amatur. Vbi Donatus, Itáque, Atque ita fit vt ametur.
Itaque ergo Liu. 8 bel. Pun. Idem lib 3, Itaque ergo vt magistratu abiere, à Sp. Tarpeio & Æternio dicta dies est Consulibus. Idem lib. 9 Decad. 4.
ITALIA {[illegible]} Europæ regio, prius Hesperia, ab Hespero Atlantis fratre, qui à fratre pulsus, & Hispaniæ & Italiæ dedit nomen. Siue (vt Macrobius inquit) ab Hespero stella, quòd Occasui subiecta sit. Inde OEnotria, vel à bonitate vini quod in Italia nascitur (nam Græci [illegible] vinum dicunt) vel ab OEnotrio Sabinorum rege. Postea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges posuit. Nam ad eam partem venit, in qua postea Turnus regnauit, & suo nomine appellauit. Virgil. 1, Æneidos,
Est locus, Hesperiam Graij, &c Timæus, & Varro de Re rust lib. 2. cap. 1 & cap 5, Columella quoque in Prooem lib. 6, à bobus vocatam dixerūt: quoniam tauri Græca veteri lingua Itali vocati sunt, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Est etiam dicta Ausonia (vt Aristophanes inquit) pars ad Tyrrhenum versa. Estque in forma cruris inter Adriaticū & Tuscum mare, & à iugis Alpium, dorsóque Apennini porrecta, se paulatim attollens, vsque ad Rhegium verticem & litora Brutiorum extenditur. In vltimo sui scinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium spectat mare, alterum Siculum in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo ab Augusta Prætoria, quæ in Alpino fine sita est, & per Romam Capuámque porrigitur, vsque ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies cētena & viginti millia passuum colligit: latitudo verò quadringenta decem vbi maior latitudo: vbi verò minor, centum triginta quinque. Habétque vmbilicum in agro Reatino, quæ dudum ex latere maris superi Rubiconem fluuium pro finibus habuit. Diuiditur autem in sedecim regiones, scilicet Liguriam, Hetruriam, Latium, Campaniam, Lucaniam, Calabriam, Apuliam, Samnium siue Aprutium, Picenū, Flaminiam & Æmyliam, seu Romandiolam, Vmbriam (nunc ducatum Spoletanum) Galliam Cisalpinam, Venetiam (nunc Marcham Teruisanam) Lapidiam, & Carniam (nunc Forum Iulium) & Istriam.
¶ Italia sic describitur à Siculo Flacco in libro De conditionibus agrorum Ab Alpibus in mare porrigitur: à tribus lateribus cæteras gentes intuetur: à Sicilia vsque ad Galliam omne litus Africum ei est contrarium: sursus à Leucopetra pars, quæ ad mare attingit, Macedoniæ aliquam Epiri partem spectat. Adriaticum verò litus Illyricum contra se habet.
Bellifera Italia. Claud. 1 in Eutrop.
Magna Italia. Virgil. 4. Æneid.
Potens Italia. Claud. 2. in Eutrop.
Italus, Itali, pen. corr. {[illegible]} Qui de Italia est.
Cælum Italum. Horat. 1 Carm. ode 7.
Regna Itala. Virgil. 3 Æneid.
Gens Itala. Virgil 6 Æneid.
Italicus, pen. corr. {[illegible]} Aliud adiectiuum. vt Oræ Italicæ. Ouid. 15 Metam.
Italis, Italidis {[illegible]} Patronymicum. vt Matres Italides, Ouid 2. Fast.
Nymphæ Italides. Sil lib. 7.
ITALICA {[illegible]} Vrbs in Italia, quæ alio nomine Corfinium dicitur, vt ait Strabo. Alia in Hispania, patria Silij Italici.
Italicensis {[illegible]} Populus ab Italica Hispaniæ vrbe.
ITALICA, Ciuitas est Bæticæ, Ptolemæu lib. 2 cap. 4, patria Traiani Cæsaris.
Itaque, Vide ITA.
ITARGVS, Germaniæ fluuius Ouidio, quem alij omnes Visurgim vocant. Sic enim ait,
Decolor infecta testis Itargus aqua. Turnebus.
Item {[illegible]} Aduerbium, significans interdum Ita, vel Sic: interdum Autem: interdum Similiter.
Item, Autem. Plaut. Aulul. 7,
Venit hoc mihi in mentem Megadore, te esse hominem diuitem,
Factiosum, me item esse hominem pauperum pauperrimum.
¶ Item, Ita vel sic, siue Itidem. Cic. in Orat. Nam omnium magnarum artium sicut arborum altitudo nos delectat, radices, stirpésque non item. Idem in Arte Rhetor. Quæ omnia item sti contraria rerum bonarum in rebus vitandis reperiuntur.
Item, pro Sic, in cōparationibus & similitudinibus. Cic. 1. de Orat. Nullæ enim lites, neque cōtrouersiæ sunt, quæ cogant homines sicut in foro nō bonos oratores, itē in theatro actores malos perpeti. Bud.
¶ Item vt, pro Similiter. Plaut. Trucul. 5. Cic. in Orat. Ita sit vt non

item in oratione, vt in versu numerus exter. Terent. Phorm. 2.3,
Itáne tandem quæso, ciuem item vt meretricem, vbi abusus sis,
Mercedem dare lex iubet ei, atque amittere? Idem. And. 1.1,
-Item alio die Quærebam.

¶Item, pro Etiam. Cic. de Amicit. Pergratum mihi feceris, spero item Scæuolæ, si, &c. Ibidem, Itaque ex me quærunt, credo ex hoc item Scæuola.

¶Itémque, pro Deinde, vel præterea. Cic. 4. Acad. Itémque si id quod officij sit, non occurrit animo, nihil omnino aget. Idem 3. Vere. Idem 2. de Diuinat. Solis defectiones, itémque lunæ prædicuntur.

Iter, iteris, pen. corr. {ὁδός} secundum Priscianum, neut. gen. Viam significat. Lucret. lib. 5,
Concussos itere, & labefactos aere multo. Cic. Attic. lib. 16.337, In quo flexus est ad iter Arpinas.

Iter (inquit Modestinus in l. inter actum. D. de seruit. rustic. præd.) est quo quis pedes vel eques commeare potest.

Itiner, pen. corr. itineris, n. gen. pro eodem {ὁδοιπορία.} Varro, Expectant itiner longa sermone leuare. Plaut. Merc. 22,
Inceptum hoc itiner perficere exequar. Lucan. lib. 6.

Iter dictum est, quód vehendo quid teritur. Vel ab eundo, cuius supinum est itum: siue ab ito frequentatiuo.

Iter, de mari etiam dicitur. Terent. Hecyr. 3.4,
Ain' tu tibi hoc incommodum euenisse iter?
2 Non hercle Parmeno verbis dici potest
Tantum, quàm re ipsa nauigare incommodum est.

Iter diei, pro Spatio quod vno die conficere possumus. Liu. 5. bell. Punici, Quum nuntiarent duos C O S S. ad Beneuentum esse, diei iter à Capua.

Abest paucorum dierum iter, &c. Vide A B S V M.

¶Iter, itionem significat. Cic. ad Attic. lib. 3.47, Sed itineris causa vt diuerterem, primùm est deuium, deinde ab Aussonio, & cæteris quatriduo.

Ambiguum iter. Pers. satyr. 5.

Amœnum, ac molle iter. Quintil. lib 4. cap. 2.

Arenosum iter. Plin. Iunior lib 2. epist 17, ad Gallum, Vtrâque excipit iter aliqua ex parte arenosum, iunctis paulo grauius & longius, equo breue & molle.

Cæcum iter. Ouid 10. Metam.

Campestre iter, Vide Campestris, in C A M P V S.

Clausum iter vetito. Senecu Herc fur. 4.

Commodum iter. Colum. lib. 1. cap. 3.

Delicatum iter. Lactant De opific. Dei, cap. 20, Noluit deus hominem ad immortalem illam beatitudinem delicato itinere peruenire.

Iter deuium, Inaccessum, & à via remotum Cicero ad Attic. lib. 14. 306, Trebonius itineribus deuiis proficisceretur in prouinciam.

Durum iter. Valer 1. Argon.

Parum fœlix iter. Ouid. epist. 20.

Flexum iter. Lucret. lib. 4.

Flexuosum iter. Cels. lib 8 cap. 1.

Immensum iter, Vide I M M E N S V S.

Imperuia itinera. Tacit. lib 3.

Inexplicabile iter. Vide I N E X P L I C A B I L I S.

Infestum iter viæ Lucret lib 5. Vide I N F E S T V S.

Insuetum per iter gelidas enauit ad Arctos. Virgil. 6. Æneid. Vide I N S V E T V S.

Interrupta & imperuia itinera. Tacit. lib. 3.

Interseptum iter, Vide I N T E R S E P I O.

Iter irremeabile. Claud. 1. in Eutrop.

Leue iter. Ouid. in Ibin.

Longinqua itinera. Vide L O N G V S.

Longulum sanè iter, & via inepta. Cic. Attic. lib. 13. 337.

Modestum iter, apud Plinium in epist.

Molle iter. Quintil. lib. 4. cap 2.

Noctiuagum iter. Valer. 2. Argon.

Patens iter. Horat. 3. Carm ode 16.

Peruium cunctis iter. Seneca Octau. 7.

Ratio, summa, vel tempus itineris. Cic. Famil 3.

Secretum iter. Horat. 1. epist 19.

Tenebricosum iter. Catul. de Passere Lesbiæ, 3.

Terrenum iter. Plin. lib. 6. cap. 17, Quinque non amplius dierum terreno itinere, ad Phasim, &c.

Transuersis itineribus quotidie castra mouebat. Salust. in Iugurth. de Metello.

Tutum iter & patens. Horat. 3. Carm. ode 16.

¶Accelerare iter, Vide A C C E L E R O.

Agere iter in tectum Ouid. 2. Metam. de volante Mercurio.

Agere longum iter. Plin. lib. 8. cap. 42, Sarmatæ longinqua itinera acturi, medie pridie præparant eos.

Altius egit iter. Ouid. 8. Metam. de Icaro.

Aperire iter, Vide A P E R I O.

Auertere iter, Vide A V E R T O.

Longum iter carpere. Horat. 1. Serm satyr. 5. Vide C A R P O.

Supremum carpere iter, Mori. Horat. 2. Carm. ode 17.

Celerare maximis itineribus. Tacit. lib. 20, Vt quammaximis per ripam itineribus celeraret.

Claudere iter alicui. Ouid. 8. Metam.

Coarctare iter, Vide C O A R C T O.

Committere se itinere. Cic Philipp. 12.

Comparare se ad iter, Vide C O M P A R O.

Componere itinera. Vide C O M P O N O.

Conferre iter aliquó Brutus Ciceroni, lib. 11. 13, Meúmque iter eò contuli. Vide C O N F E R O.

Conficere iter. Cic. ad Atticum, lib. 5. 101, Nunc iter conficiebamus æstuosa & puluerulenta via.

Conficere iter pedibus. Cic. in Vatinium, Quum illud iter Hispaniense pedibus ferè confici soleat, aut siquis nauigare velit, &c.

Consequi itinere, Vide C O N S E Q V O R.

Consumere iter in legendo, Vide C O N S V M O.

Contendere iter, Vide C O N T E N D O.

Continuare iter nocte & die, Vide C O N T I N V O.

Cõuertere iter aliquó. Cic. Attico, lib 3.43, Vibonem statim venias, quò ego multis de causis conuerti iter meum.

Conuertere iter ad, vel in prouinciam, Vide C O N V E R T O.

Conuertit iter ad vrbem Lucan lib. 3.

Totum iter cursit classis Virgil 5. Æneid.

Decedere itinere, Vide D E C E D O.

Rapidum iter deflectis. Lucan lib 3.

Desistere itinere. Cæsar 5. de bel Gal.

Dimittere iter cœptum. Ouid. 2. Metamorphoseos,
Nec cœptum dimittit iter.

Dirigere iter. Plancus ad Ciceronem, lib 10. 11, Quum ipse iter ad Mutinam dirigerem, in itinere de prælio facto audiui, &c.

Dirige nauis iter Ouid. 1. Fast.

Doctus iter melius Horat de Arte.

In fraudem ducebat iter. Sil. lib 5.

Effectum iam est iter. Ouid. 6. Metam.

Emensi iter. Virgil. 7. Æneid.

Expedire iter. Liu lib 8 Decad 4.

Facere iter. Cic. Cn. Magno in Epist. ad Att. lib 8.159, Confestímque cum Q. fratre & liberis nostris iter in Apuliam facere cœpi.

Iter facere vehiculis. Plin. epist. 234, Ita inde postquam vehiculis iter facere cœpi.

Iusta itinera facere. Cic. ad Attic. lib. 5 89, Cogitabam sine vlla mora iusta itinera facere.

Ferre iter per medium mare. Virgil. 7. Æneid.

Impauidum iter ferre. Stat 1 Thebaid.

Flectere iter. Virgil 7. Æneid.

Frangere iter Stat. 12 Thebaid.

Gubernare iter. Cic. Famil. 2.

Habere iter. Cic. Cn. Magno, in epist. ad Attic. lib 8.159, Cæsarem iter habere Capuam. Et ad Q. frat. lib. 2 8, Quód ille in Sardiniam iter habebat.

Impedire iter. Ouid epist. 20. Vide I M P E D I O.

Incedere itineri & prælio. Tacit. lib. 1, Incessitque itineri, & prælio. Hoc est, ad iter & prælium.

Incipere iter, Vide I N C I P I O.

Inceptare iter, Vide Incœpto, in I N C I P I O.

Indicare iter, Vide I N D I C O.

Inducere in iter, Vide I N D V C O.

Ingredi iter. Quintil. lib 3 cap. 1.

Ingredi iter pedibus, & Ingredi iter equo. Cic. de Senect.

Insidere itinera, Vide I N S I D E O.

Instare iter. Cic. ad Attic. 13.

Instaurabat iter ad Argos. Stat. 2. Thebaid.

Instituere iter, Vide I N S T I T V O.

Intendere iter, Vide I N T E N D O.

Intendere ad Prætorem, Vide I N T E N D O.

Intendere iter cœptum in Italiam, Vide I N T E N D O.

Intercipere iter, Vide I N T E R C I P I O.

Intercludere itinera. Vide I N T E R C L V D O.

Intermittere iter, Vide I N T E R M I T T O.

Ire iter, vel itinere. Cic. ad Q. frat.

Iungere iter, Vide I V N G O.

Maturare iter. Cæs 1. de bel. Ciuil.

Mittere ex itinere, Vide M I T T O.

Moliri iter. Senecu OEdip. 13. Vide M O L I O R.

Munire iter, Vide M V N I O.

Obsepire iter alicui, Vide O B S E P I O.

Latum pandit iter. Seneca Herc fur. 9.

Solenne iter parare. Claud. 2. in Eutrop.

Patefacere iter. Cic pro Lege Manil.

Inceptum iter peragunt Virgil. 6. Æneid.

Propositum peragunt iter. Horat. 2. Serm. sat. 6.

Pergere iter, Vide P E R G O.

Petere iter terra. Cic. pro Plancio, Iter à Vibone Brundusium terra petere contendi.

Præcipere iter. Liuius lib. 3 Decad. 1, Dum præciperent iter nuntij missi in castra. Hoc est, antè caperent. In vulgatis codicibus perperam legitur, præriperent iter.

Vnda præcluserat iter Ouid 14. Metam.

Prætentare iter corniculis. Plin. lib. 9. cap. 32, Iter corniculis prætentant cochleæ.

Procedere iter. Cæs 6. de bel. Gall.

Continuum die, noctúque iter properabat. Tacit. lib. 15, Etsi cœptum iter properasset.

Radit iter liquidum. Virgil. 5 Æneid de columba volante.

Iter nos rapiat ad ostia ponti Valer 2. Argon.

Remensus iter fesso gradu. Stat. 3 Thebaid.

Remorari iter alicuius. Ouid. 11 Metam.

Repetere iter, Ouid. 3. de Arte.

Reprimere iter. Cic. ad Attic. 10.

Cœptum iter rumpere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Institutum iter rumpere. Horat. 3 Carm. ode 27.

Puppis soluit iter. Stat 5. Sylu. 1.

Stratum militari labore iter. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Supprimere iter. Cæs. 1. de bel. Ciuil.

Est iter ei in Asiam. Hoc est proficiscendum illi, vel proficiscitur. Cic. ad Att. lib 3.46, Nobis iter est in Asiam maximè Cyzicum.

Esse in itinere. Brutus ad Cicer. lib. 11. 20, Hæc quum audissem, & iam in itinere essem.

Per insidias iter est. Ouid. 2. Metam.

Tendebat iter ad naues. Virgil 1. Æneid.
Medium tenebat iter classe. Virgil 5. Æneid.
Vertere iter aliquò Virgil. 5. Æneid.
Vertere iter à portu. Ouid in Ibin.
Vestigare iter Stat. 12. Thebaid.
Vicit iter durum pietas Virg 6 Æneid.

¶ Iter, pro Incepto & instituto. Cic. ad Q. frat lib. 3. 19, Quare neque ego impedio Ciceronis iter, atque illā disciplinam volo, & ipse puer magis illo clamatorio genere duci & delectari videtur, in quo quoniam ipsi quoque fuimus, patiamur illum ire nostris itineribus. Id est, nostro dicendi genere.

Recto itinere lapsi plerunque diuertunt. Quintil lib. 1. cap 3.

¶ Itinera aquarum, pro Meatibus. Colum. lib 8. cap. 17, Itineráque si loci natura permittit, omni lateri piscinæ dari conuenit. Id est meatus quibus aqua intret & exeat.

¶ Iter prouū ad honores, Via facilis & compendiosa. Plin lib 8. ad Fabatum, epist. 10, Quibus videor à meo, tuóque latere prouum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicturus.

Manifestum iter ad ingenij lumen ostendit. Quintil. in Proœmio libri 1.

Instruere iter ad bonam famam, Vide INSTRVO.

Amoris iter interrumpere. Cic. Attico, lib. 4. 71, Ne occupationi quidem tribuas: quæ etsi summa est, tamen nulla esse potest tanta, vt interrumpat iter amoris nostri, & officij mei.

Fortuna salutis monstrat iter Virgil. 2. Æneid.
Decliue iter senectæ Ouid. 15. Metam.
Vocis iter habere. Ouid. 2. Metam.
Vrinæ iter Cels lib. 7. cap 25 & 26.
Facere iter sceleri. Ouid. 13. Metam.
Pergere iter ambitione, ac periculis vacuum. Tacit lib 4.

Itero, iteras, penult. corr. {[illegible]} iterāre, Rursus aliquid agere, & quasi per iter factum reuerti. Plaut. Pseud. 5,
Nolo bis iterare, sat sic longæ fiunt fabulæ. Liu 6. ab Vrbe, Resistere, atque iterare pugnā iubet. Sic Colum. lib. 8. cap. 8, Iterare dicta.

Aciem iterare, Vide ACIES.

Æquor iterare, apud Horatium lib. 1. Carm. ode 7, pro Iterum nauigare. -cras ingens iterabimus æquor. Acron.

Fortuna tristi clade iterabitur. Horat. 3. Carm. ode 3.
Cursus iterare. Horat. 1. Carm. ode 34.
Iterare verba. Cic in Partit.
Iterare vitam morte. Plin. lib. 7. cap. 55.
Vulnera iterata sibi. Stat 1. Sylu. 2.
Iteratu ridiculum. Plaut Casin. 2. 8,
Ita ridicula auditu, iteratu ea sunt, quæ ego intus tuli.

Iterādum, pro Itera adhuc, repete, dic iterum Cic. Tuscul. 1, Iterādum eadem ista mihi: non enim intelligo, quid summum dicas esse, quid breue. Idem ad Attic. lib. 14 312. vbi mendose ab aliquibus legitur Iterandum.

¶ Iterare campum, terram, agrum, pro Iterum proscindere siue arare Verbum agricolis familiare Columella libro 2. capite 4, Colles pingues soli, &c. Februario statim proscindendi sunt. Deinde de Aprili medio vsque in solstitium iterandi, tertiandíque. Sic Plinius lib 18 cap 19.

¶ Iterare, pro Ire posuit Gellius lib. 3. cap. 18, Sed eos Senatores, inquit, qui magistratum curulem nondum ceperant, pedibus iterauisse in curiam. Quidam codices legunt itauisse: & rectè, vt opinor. Vide Ito, itas, in ITO, is.

Iteratio, Verbale, Repetitio, resumptio Cic. in Oratore, Itémque siquæ verborum iterationes contentionem aliquam & clamorem requirent, erunt ab hac summissione orationis alienæ. Idem 3. de Oratore Quintil. lib. 10. cap. 1, Lectio non cruda, sed multa iteratione mollita.

Iterationes. Quintil. lib. 4 cap 2, Nam iterationes quidem, & [illegible], quas in narratione cuitandas quidā scriptores artium tradiderunt, transeo.

¶ Iteratio, Arationis genus. Plin lib 18. cap. 20, Aratione per transuersum iterata, occatio sequitur: vbi res poscit, crate vel rastro, & sato semine iteratio.

¶ Iteratio, Oleum secundæ pressuræ aut ipsa secunda olearū pressura. Colum lib. 12 cap. 50, Nam plurimum refert non miscere iterationem, multóque minus tertiationem cum prima pressura.

Iterum, penult corr {[illegible]} Aduerbium: Id est, rursus, denuo, iteratò Plaut. Pœnul 16,
Iterum mihi natus videor, quòd te reppers.

Iterum, pro Secundò. Cic. 1. de Inuent. Primò quidem decipi, incommodum est: iterum, stultum. tertiò, turpe. Plin de Viris illustr. Iterum, & tertiò Consul, multa domi militiæque gessit. Cicero pro Rosc. Amer. Iterum ac tertiò nominati.

Iterum & sæpius testis est Italia. Cic. pro Lege Manil.
Iterum ac sæpius. Plin. lib. 10. cap. 22.
Iterum atque iterum fragor intonat ingens Virgil 8. Æneid.
Iterúmque iterúmque monebo. Virgil 3. Æneid.

Iteratò, pen prod. Aduerbium, Idem quod Iterum. Vlpian. in l. qui bonis. D. de cessione bonorum.

ITHACA, penult. corr. {[illegible]} Ionij maris parua insula, Vlyssis patria. In ea etiam vrbs eiusdem nominis, vt inquit Ptolemæus libro 3 Ibi etiam mons Neritos: à quo tota insula quandoque dicta Neritos fuit. Virgil. 3. Æneidos,
-Neritos ardua saxis. Plin. lib. 8. cap. 58, In Ithaca lepores illati moriuntur. De hac & Cicero lib. 1. de Orat.

Sum patria ex Ithaca. Virgil 3 Æneid.
Non est aptus equis Ithacæ locus. Horat 1 epist. 7.

Ithacus {[illegible]} Vlysses dictus & Ithacensis. Virgil. 2. Æneidos,
Hoc Ithacus velit, & magno mercentur Atridæ.
Vlysses Ithacensis. Horat. 1. epist 6.

Ithacesius {[illegible]} Aliud adiectiuum, vt Sedes Ithacesia. Sil lib 8.

ITHOME, penult prod. Oppidum in Peloponneso, itémque in Thessalia: vnde Ithomeus Iupiter. Stat 4 Thebaidos,
Planáque Messena, montanáque nutrit Ithome.

ITHONIA, Ciuitas in Bœotia, ab Ithonio Amphyctionis filio, quam alij Ithonem vocant A qua & Pallas Ithonia est appellata. siue, vt Strabo inquit, ciuitas Thessaliæ ad Amphrisum fluuium sita. Quidam scribunt Itonia.

ITHYRA, peoult. prod. {[illegible]} Vrbs in Tauro monte Parthiam versus. A qua

Ithyreus, pen. prod Adiectiuum, {[illegible]} Lucan. lib. 7,
Tunc & Ithyrei, Medíque, Arabéſque soluto
Arcu turba minax. Est autem Ithyreus, epitheton arcus vnde dicimus Ithyreos arcus, & Ithyreas sagittas, id est Parthicos arcus, & Parthicas sagittas, eo quòd Parthi præcipuè arcubus & sagittis vtebantur in prælio. Virgil. 2 Georgicorum,
-Ithyreos taxi torquentur in arcus. Lucan lib 7,
-Ithyreis cursus fuit inde sagittis. Alij scribunt Ityreus, alij Ithureus, nonnulli Ituræus.

Itidem, pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Similiter, eodem modo, quasi iterum idem. Terent. Eunuch. 2. 2,
Hominem haud impurum, itidem patria qui abligurierat bona.
Cic. 2. de Legib. Q. Quorsum istuc? M Quia nunc itidem ab iodem & à cæteris dijs immortalibus sunt nobis agenda primordia.

Itidem vt. Terent Eunuch. 1. 2, -vt
Aut hoc tibi doleret itidem, vt mihi dolet. Idem Hecyr. 5 4,
Placet non fieri hoc itidem, vt in comœdiis.
Omnia omnes vbi resciscunt.

Itidem quasi. Plaut Mostel 4. Idem Trucul. 3,
-quasi in piscinam
Rete qui iaculum parat, &c. Itidem est amator,

Itidem & sæpe. Plaut. Capt 2,
Imprudens itidem & sæpe iam in multis locis
Plus insciens quis fecit, quàm prudens boni.

Itio. Ito, itas, Itur. Iturus. Itus, itus, itoi, Vide EO, is.

ITVRÆA, regio est, à qua Ituræi populi, vt ait Probus, natio Scytharum. Strabo lib. 17, Montanam, inquit, regionem Ituræi & Arabes habent, malefici omnes. Plin. lib. 5, in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, scribit esse Ituræorum gentem. Vide ITHYRA.

ITVRISSA, ciuitas est Hispaniæ citerioris, cuius meminit Mela lib. 3. & Ptolemæus lib. 2.

ITYMONEVS, teste Homero, Hyperochi filius, vir in primis strenuus: qui in bello Pyliorum cum Helidensibus ab Nestore iaculo est interfectus.

ITYS {[illegible]} filius Terei regis Thracum, cōuersus in phasianum auem, dum epulandus patri Tereo à matre Progne apponeretur. Seruius apud Virgil in Sileno. Vide Ouid 6. Metam.

Itylus pen corr. {[illegible]} Diminutiuum. Catul. ad Ortalum, epig 60,
Daulias assumpti fata gemens Ityli.

I V

Iuba, iubæ {[illegible]} Crines animalium à collo pendentes Cicero 2. de Nat. deor. Ex quodam poeta. Et Cæsar 1. belli Gall. Iubis equorum subleuare.

Iuba leonis. Plin. lib 8. cap 16, Leoni præcipua generositas tunc quum colla armósque vestiunt iubæ.

Iubæ gallinaceorum, pro Plumis quas dum ceruices erigunt, attollere videntur. Colum lib. 8. cap. 2, Iubæ deinde variæ, vel ex auro flauæ, per colla ceruicésque in humeros diffusæ.

Crispiores iubæ, Vide CRISPVS.
Diuisa iuba Virgil 3 Georg.
Dextræ iubæ. Ouid 2 Metam.
Effusa iuba. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.
Equinæ iubæ. Ouid. 12. Metam.
Ludentes per colla iubæ. Sil. lib 16.
Lunata iuba, Vide LVNA.
Rutila iuba. Catul. de Berecynthia.
Sanguineæ iubæ anguium. Virgil. 2. Æneid. Seruius interpretatur aut cristas, aut barbas.
Triplici iuba crinita galea. Virgil. 7 Æneid.
Effundere iubam. Virgil 3. Georgicorum,
Talis & ipse iubam ceruice effudit equina
Coniugis aduentu pernix Saturnus. De Saturno in equū mutato.
Iuba fusa, Hoc est ampla. Martial. lib. 1. 115,
Dum nulla teneri sordent lanugine vultus,
Dúmque decent fusæ lactea colla iubæ.
Ventilat aura iubas. Sil. lib. 16.

Iubatus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod iubas habet: vt Iubatus equus.

Iubati angues, Id est cristati & ceruicibus erecti Plaut. Amphit. 17,
Deuolant angues iubati deorsum in impluuium duo.
Fera iubata. Seneca Herc. fur. 13.
Leo iubatus Seneca Thyest. 8.

IVBA {[illegible]} rex Mauritaniæ, Pompeij partes secutus, quem Cæsar vicit, eiúsque filium in triumpho duxit. De quo Plutarchus in Cæsare.

Iubar, iubaris, pen. corr. neut. gen {[illegible]} propriè stella, quæ ante solis ortum, Lucifer: post solis occasum, Vesper appellatur [illegible] à Græcis dicta. Iubar autem appellatur, quòd iubata appareat vel quòd (vt ait Festus) splendor eius diffundat in modum iubæ leonis, radios. Virgil. 4. Æneidos,
It portis iubare exorto.

Iubar, pro ipso splendore lucis Ouid. 1. Fastorum,
Et tremulum summa spargit in æde iubar. Iubar autem non tantum de solis seu stellæ, sed etiam de cuiuscunque rei splendore dicitur, vt auri, argenti, gemmarum.

Ardens iubar. Seneca Octau. 5.
Cristatum iubar galeæ. Stat. 3. Thebaid.
Flammeum iubar. Seneca Troad. 6.
Nitidum iubar Ouid. 15 Metam.
Rubrum iubar Lucret. lib. 4.
¶Iubar, quandoque ad hominis maiestatem trãsfertur. Claud. 2. in Ruffin. Per fratris regale iubar. Hoc est, splendorem regium.

Iubelius, Vide T A V R E A.

Iubeo, iubes, iussi, iussum {[illegible]} iubêre, Imperare, Præcipere. Terent. Eunuch. 2. 3,
Iubésne? C H. iubeo, cogo, atque impero.
Iubeo dare Terent. And. 3. 2, -post deinde
Quod iussi ei dare bibere, & quantum imperaui
Date. Cic. 2. de Finib. Iubere dicere qua de re quis vellet audire.
Campos iubet esse patentes. Virg. 5. Æneid.
Pauperiem iubet quiduis & facere & pati. Horat. 3. Carm ode 24.
Silentia iussit de arcè. Lucan. lib. 1.
Iubeo te. Plaut. Aulul. 4.
Aut si respexis, donec ego te iussero.
Iubere vt. Plaut. Amphit 4.
Iubet sententiam vt dicant suam.
¶Iubere, Decernere, vt ait Festus. & populi est propriè. Liu. 7. bel. Maced. Senatus eam pacem seruandam censuit, & paucos post dies populus iussit. Idem 3. ab Vrbe, Id modò excepêre Patres, ne postea eosdem Tribunos iuberent. Id est, crearent.
Iubere bella. Lucan. lib. 8.
Classica iubere Lucan. lib. 2,
Iámque secuturo iussurus classica Phœbo.
¶Iubere, Velle. Terent. Eunuch. 4 7,
Qui scis an quæ iubeam, siue vi faciat? Donatus, Et misè, non, velim, sed iubeam dixit. iubeam pro velim.
Iubet nos esse sine cura de Clodio. Cic. ad Attic. lib. 2. 39. Et 2. Verr. Cum hoc consistit, hunc amplexatur, hunc iubet sine cura esse, Videtur hic hortari significare, sicut & apud Quintilianum, Spera tu, iube sperare matrem.
Iubeo te saluere, id est Volo, inquit Donatus. Plaut. Asin. 7. Terentius Andr. 3. 3, Iubeo Chremetem. Donatus, Subaudi, saluere. Horat. 1. epist. 10,
-Fuscum saluere iubemus. Cicero Attico, lib. 4. 83, Dionysium iube saluere.
Iubeto habere animum bonum. Plaut. Persa.
Iubeas ire salutatum. Martial lib. 1. 66. Vlp. in l. quoties. §. seruus. D. de hæred. instit. Iubere adire ab eo potest, cui alienatus est.
Iussiuus. Cato cap. 14, Parietes omnes, vti iussitur, calce & cæmentis, &c.

Iussus, Participium {[illegible]} Martial lib. 1. 117,
Amissum non flet, quum sola est, Gellia patrem:
Siquis adest, iussæ prosiliunt lacrymæ. Liu. 1. ab Vrbe, Sed aliis alio itinere iussis certo tempore ad regiam venire pastoribus.
Iussus abire Liu. 3. bel. Pun.
Fames iussa seruire. Lucan. lib. 1.
Fuga iussa. Ouid. 4. Trist. eleg. 9.
Labores iussi. Ouid 9 Metam.

Iussus, huius iussus: in plurali iussa, iussorũ {[illegible]} Iussus, Imperium: raro reperitur, præter quam in ablatiuo iussu. Plaut. Amphit. 3, Iouis iussu venio.

Iussum, iussi {[illegible]} Idem. Plaut. Curcul. 7,
Post quam sum tuo iusso profectus, perueni in Cariam. Virgilius 8. ecloga, -accipe iussis
Carmina cœpta tuis. Cic pro Cecinna, Sed quæro abs te, putésne si populus iusserit, me tuum, aut item te meum seruum esse, id iussum ratum atque firmum futurum?
Dura iussa. Ouid. 7. Metam.
Fera iussa imperij mei. Ouid. 2. de Remed. Amor.
Horrida iussa. Virgil. 4. Æneid.
Ingentia iussa. Virgil 7. Æneid.
Haud mollia iussa. Virgil 3. Georg.
Regalia iussa. Virgil. 1. Argon.
Sæuissima iussa. Valer. 3. Argon.
¶Capessere iussa. Virgil. 1 Æneid.
Exequi iussa alicuius Virgil. 4. Æneid.
Exuere iussa Tacit. lib 11, Ac ne iussa exuerent.
Facere iussa. Virgil. 1. Æneid.
Facessere iussa Virgil. 4. Æneid.
Flectere iussa alicuius. Virgil. 11. Æneid.
Obtemperare iussis magistri. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.
Parare iussa. Virgil 4 Æneid.
Pati iussa aliena. Virgil. 1. Æneid.
Patrata iussa. Tacit. lib. 20, Exitium ipsi, regnóque denunciaret, ni iussa patrarentur.
Peragere iussa alicuius. Ouid. 2 Metam.
Rescindere iussa alicuius Ouid. 2. Metam.

Iubilum, iubili, pen. corr. {[illegible]} dicitur id gaudium quod voce exprimitur, nec tamen verbis explicatur. Sil lib. 14,
Et lætis scopulis audiuit iubila Cyclops.

Iubilo, iubilas, pen. corr. iubilâre, Est rustica voce inclamare, inquit Festus.

Iubilatus, est clamor rusticorum, quiritatus vrbanorum, vt ostendit Valla ex authoritate Varronis.

Iucundus, Adiectiuum {[illegible]} A iuuo, iuuas, teste Cicerone lib. 2. de Finib. Dicitur autem is qui causa extitit, alteri vt ille gauderet. Iucundus, inquit Valla, non qui lætus est, sed qui lætitiæ est alteri. Vnde, iucundæ literæ, iucunda oratio, iucundus aspectus. Cic Attico, lib. 1. 5, Quòd te de Tadiano negotio decidisse scribis, id ego Tadio & gratum esse intellexi, & magnopere iucundum. Idem 4. in Catil. Est mihi iucunda in malis, & grata in dolore vestra erga me voluntas. Iucunda dixit (inquit Valla) quasi plena lætitiæ & voluptuosa.
Accidunt iucunda, Vide A C C I D O.
Mutare iucunda seueris, Vide M V T O.
¶Iucundi agri & fertiles. Cic pro Lege agrar.
Auræ iucundæ Zephyri Catull. ad Seipsum, epig 43.
Error iucundus. Ouid. 3. de Arte.
Iucundus homo alteri, Obsequiosus & obtemperans. Cicero pro Sextio, Qui instituta maiorum neglexerunt, & imperitæ atque concitatæ multitudini iucundi esse voluerunt.
Ioci iucundi Ouid. 2 de Ponto, eleg 4.
Lumen iucundum cæli Virgil 6. Æneid.
Munera iucunda. Catul. de coma Berenicis, epig. 61.
Iucundus odor, Gratus & delectabilis. Plin. lib. 12. cap. 4, Viritur ebenus odore iucundo. Sic Iucundus sapor, apud eundem libro 10. capite 60.
Paupertas iucunda Tibul. lib. 3. eleg. 3.
Quies iucunda. Propert. lib. 1. eleg 10.
In rebus iucundis viue beatus Horat. 2. Serm. satyr. 6.
Tempus iucundum agere. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.
Viam iucundam efficere alicui. Ouid. 2. de Ponto, eleg 10.
Vita iucunda, & Vita grauis, contraria. Horat. Epod. 1.
Vita mihi iucundior. Catul. Argon. 59.
Voluptas iucunda. Lucret. lib. 2.

Iucunditas, pen. corr. iucunditatis {[illegible]} Delectatio. Cic. 2. de Finib. In eo autem voluptas, omnium Latinè loquentium more ponitur, quũ percipimus ea quæ sensum aliquem moueat iucunditas. Hanc quoque iucunditatem, si vis, transfer in animum: iuuare enim in vtroque dicitur, ex eóque iucundum.
Vocis iucunditas, ac claritas Quintil. in Procem. lib. 6.
Dare se iucunditati. Cic 1. Offic. Atque etiam quum relaxare animos, & dare se iucunditati volent, caueant intemperantiam, meminerint verecundiæ.
Iucunditate perfundi. Cic. 2. de Finib. Vide P E R F V N D O.
Permulcere iucunditate. Quintil lib. 2 cap 5.

Iucunditates, Pluraliter {[illegible]} Cic. ad Attic. lib. 10 197, Nihil mihi vnquam ex plurimis tuis iucunditatibus gratius accidisse, quàm quòd meam Tulliam suauissimè, diligentissiméque coluisti.

Iucundè, Aduerbium {[illegible]} Suauiter, dulciter. Cic. 1. de Finib. Clamat Epicurus is quem vos nimis voluptatibus esse deditum dicitis, non posse iucundè viui, nisi sapienter, honestè, iustéque viuatur. Idem pro Deiot. Quum in conuiuio comiter & iucunde fuisses.
Curare corpora iucundè. Lucret. lib. 2.
Iucundè aliquid narrare de aliquo. Cic. de Amicit.
Iucundissimè viuere. Cic 2. de Finib.
Iucundè olere. Plin. lib 31. cap 3, Vnus in toto orbe traditur fons aquæ iucundè olentis in Mesopotamia.

I V D Æ A {[illegible]} Syriæ regio. Ptolemæus Cosmographiæ lib. 4, Palæstina Syriæ, quæ Iudæa Syria appellatur. Plin lib. 5 cap. 14, Palæstinam, Samariam, Iudæam, & Idumæam seiungit: Galilæam appellari aliis asserens vbi Syriæ iungitur. In occasum autem trans Iordanem, Petream, Arabiæ proximam. Omnia hæc Ptolemæus Palæstinæ subdit, cuius tabulam Asiæ quartam diligenter inspicito.
Dedita Iudæa sacris incerti dei Lucan lib. 2.

Iudæus {[illegible]} Qui ex Iudæa est. Cic. de Prouinc. Consul. Iudæi & Syri nationes natæ seruituti.
Apella Iudæus. Horat. 1. Serm. satyr. 5. quòd pellem in parte genitali non habeat. Porphyr.
Curti Iudæi. Horat. 1. Serm. satyr. 9. Curtos dixit propter virilis membri recisam pelliculam. Porphyr.
Cultáque Iudæo septima sacra viro. Ouid. 1. de Arte.

Iudaicus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Idem. Cic. pro Flacco, Aurum Iudaicum. Iuuenal Satyr. 14, Iudaicum ius ediscunt.
Superstitio Iudaica. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Velis Iudaicis pugitur India. Claud. 1. in Eutrop.

Iudex, Iudicatio, Iudicium, Vide I V D I C O.

Iudico, iudicas, penult. corr. {[illegible]} iudicâre, Quasi ius dicere.
Breuiter & dilucidè iudicare. Quintil. lib 4. cap. 1.
Cominus iudicari. Plin. lib. 11. cap. 42. Vide C O M I N V S.
Perperam iudicare, Vide P E R P E R A M.
Incorruptè atque integrè iudicare, Vide I N T E G E R.
Iudicare animo suo. Terent. Adelph. 5 2,
-hominem maxumi
Pretij esse hodie te iudicaui animo meo.
Iudicare aliquem hostem. Cic. D. Bruto, lib. 11. 7, Quæ suum Consulem hostem iudicauerunt, séque ad salutem Reipub. defendendam contulerunt.
Iudicare aliquem ex ingenio aliorum. Terent. Eunuch. 1. 2,
Atque ex aliarum ingeniis nunc me iudicet.
Iudicare de aliquo. Cic. de Amicit. Sed vt mihi videris, non rectè iudicas de Catone.
De meo sensu iudico. Cic. 4. in Catil.
Iudicare de aliquo grauius, sic dictum, vt Grauius statuere Cæsar, Nihil se propter inscientiam leuitatémque vulgi grauius de ciuitate iudicare. Budæus.
Iudicare quid intersit. Cic. de Amic. Concio quæ ex imperitissimis constat, tamen iudicare solet quid intersit inter popularem, id est inter assentatorem, & leuem ciuem: & constantem, seuerum & grauem.
Iudicare & perpendere. Cic. de Petit. Consul. In his omnibus generibus, iudicato atque perpendito quantum quisque possit.
Iudicatus sapiens oraculo Apollinis. Cic. de Amicitia, Athenis vnum accepimus, & eum quidem Apollinis oraculo sapientissimum iudicatum.
Iudicare oculis. Cic. 1. Verr. Nunc verò quum id ita perspicuum sit, vt

sit, vt oculis iudicare possitis, nescio cur hoc mihi detrimento esse debeat.

¶ Iudicare, Alicuius causam audire, & pro illa sententiam ferre, & damno constituere. Plaut. Menæch. 5.

Nam ego ad Menæchmum nunc eo, cui iam diu
Sum iudicatus, vltro eo vt me vinciat. Hoc est cui sum adiudicatus, siue iudicis sententia addictus.

Iudicare perduellioné alicui, pro Aliquem iudicare in causa perduellionis. Liuius 1. Decad. lib. 1, Duumviros qui Horatio perduellionem iudicent secundum legem, facio.

Iudicare de aliquo, Condemnare. Cic. 5. Verr. Sed hoc miror, quomodo de quo homine per iudicium voluerit fieri per recuperatores, de hoc ipso non modò præiudicarit, verùm grauissimè ac vehementissimè iudicarit. Plaut. Rud 2.

Iudicare, cum genitiuo. Gellius lib. 20. cap. 1, Quantæque pecuniæ iudicatæ essent, prædicabatur.

Iudicatus debiti. Gellius libro 1. capite 1. non procul à fine, Confessi igitur æris, ac debiti iudicatis, triginta dies sunt dati conquirendæ pecuniæ causa. Iudicatis, id est condemnatis.

Iudicatus pecuniæ, Multa pecuniaria condemnatus. Liuius 6. ab Vrbe, Centurionem iudicatum pecuniæ quum duci vidisset, medio foro cum caterua sua accurrit.

Iudicare contra. Cic. pro Flacco, Itaque recuperatores contra istũ rem minimè dubiam prima actione iudicauerant.

Iudicare aliquid ex æquo & bono. Cic. pro Cecinna.

Iudicare de re aliqua inter aliquos. Cic. 1. de Orat.

Iudicare dissolutè Cicero ad Quintum fratrem, libro 2. 15, Vestra culpa hæc acciderunt Equites Romani: dissolutè enim iudicatis.

Iudicauit iudicium inclytum inter deas tres. Cic. 2. de Diuin.

¶ Iudicare, pro Iudices ferre, & iudicium indicere, siue diem dicere, more Græcorum, qui κρίνειν dicunt, pro diem dicere. Liuius 6. belli Pun. Tribuni plebis appellati. Quum collegæ negarent se in mora esse, quominus quod ei more maiorum permissum esset, seu legibus seu moribus mallet, anquireret: quoad vel capitis, vel pecuniæ iudicasset priuato: tum Sempronius perduellionis se iudicare Cn. Fuluio dixit: diémque comitiis à Caio Calphurnio Prætore vrbis petit. Budæus.

Iudicare sub formula, pro eo quod dicunt *Ad rigorem iuris*. Seneca de Clemen. 2. Clementia liberum arbitrium habet, nec sub formula, sed ex bono & æquo iudicat.

¶ Iudicassit, pro Iudicauerit, Antiquum. Cic. 3. de Legibus, Quum magistratus iudicassit, interrogassitve, per populum multæ pœnæ certatio esto.

Iudicatus, penult. prod. Participium (κριθείς) Cic. 4. Verr. Atque vt aliquando de rebus ab isto cognitis iudicatisque, & de iudiciis datis dicere desistamus.

Iudicatum facere, pro Parere iudicato, siue persoluere quod iudex dependendum esse pronũtiauit. Vlpianus de Feriis. l. Quid si feriatis, Et si aliter aduersus eũ iudicium erit, nequis iudicatum facere, néve soluere debeat: néve quis ad quem de ea re in ius aditum erit, iudicatum facere cogat. Cic. pro Flacco, Quum iudicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est. Budæus.

Ne iudicatum sit, pro Ne valeat sententia. Vlpianus de Feriis, Si feriatis diebus fuerit iudicatum, lege cautum est ne his diebus iudicium sit, nisi ex voluntate partium. Budæus.

Res iudicata. Cic. pro Sylla, Status enim Reipub. maximè iudicatis rebus continetur.

Homo iudicatus, pro damnato. Liuius lib. 6, Eximendo de neruo ciues vestros, prohibendo iudicatos, addictósque duci. Cic. lib. 2. de Orat. Qui iudicatum duci videt. Id est condemnatum.

Iudicatio, Verbale, Cognitio, iudicatus Græcè κρινόμενον, Latinè id de quo agitur. Cicero in Topic. Idem 2. de Inuent. Quæstio in coniecturali eadem quæ iudicatio. Quintilianus libro 3. cap. 8, Non licet tibi agere mecum: cognitor enim fieri non potuisti. Iudicatio est an potuerit. Budæus.

Iudicatio, pro iudicandi facultate. Quintilianus lib. 6. cap. 5, Consilium est ratio quædam altè petita, habénsque in se & inuentionem & iudicationem.

Ars inuentrix, & iudicatrix, & enuntiatrix. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Iudicatus, huius iudicatus, penult. prod. { κρίσις. } Iudicatio, iudicandi facultas. Cic. ad Attic. lib. 12. 41. De Corcerio & Libone quæ scribis, approbo: maximè quod de iudicatu meo responsum sit.

Iudicatum, penult. prod. Substantiuum (τὸ κριθέν) Est (vt ait Cic. 2. de Inuent.) de quo iam antè sententia alicuius aut aliquorum constitutum est. Idem pro Flacco, Frater meus pro sua æquitate prudentiáque decreuit, vt si iudicatum negaret, in duplum iret.

Iudicatò, Aduerbium (κεκριμένως.) Gell. lib. 14. cap. 1, Ac ita seriò iudicatóque pronuntiaret.

Iudex, iudicis, penult. corr. { κριτής, δικαστής, διαιτητής } dicitur quasi ius dicens populo: hoc est, iuris & æquitatis minister. Cicero pro Sexto Roscio, L. Cassius ille, quem Pop. Rom. verissimum & sapientissimum iudicem putabat, &c.

Neminem voluerunt maiores nostri non modò de existimatione cuiusquam, sed ne pecuniaria quidem de re minima esse iudicem, nisi qui inter aduersarios conuenisset. Cic. pro Cluent.

Acumen argutum iudicis. Horat. de Arte.

Morum iudex. Iuuen. sat. 4.

Callidus, Vide CALLVS.

Candidus Horat. 1. epist. 4.

Corruptus. Horat. 2. Serm. sat. 2.

Grauis. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.

Iniquus Ouid 11. Metam.

Manipularis, Vide MANIPVLVS.

Nummarius, Vide NVMVS.

Obnoxius gratiæ, Vide OBNOXIVS.

Optimus, Vide BONVS.

Pedaneus, Vide PES.

¶ Capere iudicem, Vide CAPIO.

Citare iudices, Vide CITO.

Cogendi iudices inuiti, Vide INVITVS.

Constituere iudicem de re aliqua Cic. pro Domo sua.

Contorquere iudicem ad lætitiam, Vide LAETVS.

Dicere ad iudices. Vide AD præpositionem.

Dare iudicem de re aliqua. Cic. 5. Verr. De conuentu nullum vnquam iudicem nec recuperatorem dedit.

Eligere iudicem, Vide paulo pòst, Sortiri iudicem.

Iratum iudicem facere aduersario, Vide IRA.

Ferre alicui iudicem. Vide FERO.

Ponere iudicē. Cic. pro Sylla, Te enim existimo tibi statuisse quid faciendum putares, & satis idoneum officij iudicem posuisse.

Præbere se iudicem aequum virtutum Cic. 1. Offic.

Sedere iudicem, Iudicare. Cic. pro Rabir. Posth. Accusaui de pecuniis repetundis, iudex sedi, Prætor quæsiui, defendi plurimos.

Sedere iudicem in aliquem, pro Iudicare causam alicuius. Cicero pro Cluentio, A quibus siquis quæreret sedissétne iudices in C. Fabricium: sedisse se dicerent.

Sortiri iudicem. Plin. in Præfat. Quamplurimum refert sortiatur aliquis iudicem, an eligat.

Sumere iudicem de re aliqua. Brutus Ciceroni, 6. 4. Flauius noster de controuersia quam habet cum Dyrrhachinis hæreditatiam, sumpsit te iudicem.

¶ Iudex rerum, pro Æstimatore. Horat. 2. Serm. sat. 7, ——at ipse
Subtilis veterum iudex & callidus audis.

Æquus æstimator & iudex rerũ. Cic. 3. de Finib. Vide AEQVVS.

¶ Iudex, fœm. gen. Ouid. 5. Metamorphoseos, ——de cespite virgo
Se leuat, & Salue numen, me iudice, dixit.

Iudicium, iudicij (κρίσις, δίκη, δικαστήριον, ψῆφος) Legitimam contentionem significat, & disceptationem, quæstionem, siue litem. Cognitionem item, notionem, & existimationem siue opinionem. Cic. pro Cecinna, Omnia iudicia aut distrahendarum controuersiarum, aut puniendorum maleficiorum causæ reperta sunt.

Iudicium capitis. Cic. 1. Tusc. His & talibus rationibus adductus Socrates, nec patronum quæsiuit ad iudicium capitis, nec iudicibus supplex fuit.

Iudicium & arbitriũ. Cic. pro Quinto Roscio, Aliud est iudicium, aliud arbitrium. Iudicium est pecuniæ certæ, arbitrium incertæ.

Capitale iudicium. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Centumuirale, Vide Centumuiri in CENTVM.

Conflaptitium, Vide CONFLO.

Corruptum. Quintil. lib. 2. cap. 12. Vide CORRVMPO.

Damnatorium, Vide DAMNO.

Inuidiosum, Vide INVIDIA.

Nummarium, Vide NVMVS.

Prudens synceruśque iudicium Cic. in Orat.

Purum iudicium Cic. de Inuent. lib. 4.

Quadruplex iudicium, idem quod Centumuirale. Plin. Iun. lib. 1. epist. 18, ad Suetonium, Erã in quadruplici iudicio. Idem lib. 6. epist. 33 ad Romanum, Fœmina splendidè nata, nupta Prætorio viro, quadruplici iudicio bona paterna repetebat. Sedebant iudices centum & octoginta: tot enim quatuor consiliis cõscribuntur. Septum tribunal: atque etiam ex superiore Basilicę parte, quà fœminę, quà viri, & audiẽdi & visendi studio imminebant. Magna expectatio. Secutus est varius euentus: nam duobus consiliis vicimus, totidẽ victi sumus. Quintil. lib. 12. cap. 5, Habuit Oratores ætas nostra copiosiores: sed quũ diceret, eminere inter æquales Trachallus videbatur: ea corporis sublimitas erat, is ardor oculorum, vox quidem non vt Cic. desyderat, penè tragœdorum, sed super omnes quos ego quidẽ audierim tragœdos. Certè quum in Basilica Iulia diceret primo tribunali, quatuor autem iudicia (vt moris est) cogerentur, atque omnia clamoribus fremerent, & auditum eum & intellectum, & (quod agentibus cæteris contumeliosum fuit) laudatum quoque ex quatuor tribunalibus memini.

Recuperatorium iudicium. Cic. de Inuent. lib. 2.

Tacitum iudiciũ. Cic. Att. lib. 4. epist. 15, Senatus decreuit, vt tacitum iudicium ante comitia fieret, &c. Tacitũ iudicium vocat, quod factum non ederetur. Hoc autem decreuit Senatus, vt qui nullo pudore prohiberentur ab effusa ambitu, largitionem omitterẽt: quum intelligerent futurum, vt irrita esset designatio, si damnati tacito iudicio fuissent. Erat igitur ad cohibendam largitionis impudentiam quasi frænum quoddam taciti iudicij timor.

¶ Absoluere se iudicio ab aliquo, Vide ABSOLVO.

Accipere iudicium, pro Defendere. Cic. pro Quintio, Fatetur enim libellos Alphenum deiecisse, vadimonium promisisse: iudiciũ quum acciperet in ea ipsa verba, quæ Naeuius edebat, non recusasse. Budæus. Vide ACCIPIO.

Accipere iudicium pro aliquo. Cic. pro Quintio.

Adducere in iudicium, Accusare. Cic. de Optimo genere Orat. Hunc igitur Ctesiphontem in iudicium adduxit Æschines. Bud. Vide ADDVCO.

Adesse iudicio & ad iudicium, Vide ADSVM.

Adumbrare iudicium, Vide ADVMBRO.

Iudicium agi dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35.

Arcessere aliquem iudicio, Vide ARCESSO.

Auferre iudicio, Vide AVFERO.

Cadere sub iudicium, Vide CADO.

Calent iudicia, Vide CALEO.

Circumueniri iudicio, Vide CIRCVMVENIO.

Claudere iudicium militibus armatis. Quintil. lib. 4. cap. 1, Aut si Cn. Pompeius, qui propter aliquam gratiam iudicium militibus armatis clauserat, tanquam aduersus existimaretur.

Committere iudicium. Cic. pro Sexto Roscio, Iudicium inter sicarios hoc primum committitur.

Maturo iudicio condemnari, Vide MATVRVS.
Constare iudicium. Cic. pro Rosc. Amer.
Conflictare iudicio, Vide CONFLICTO.
Confirmare iudicium. Cic. Nunc meum iudicium multò magis confirmo, &c.
Constituere in aliquem capitis iudicium, Vide CONSTITVO.
Consuminuere iudicium. Cic. Verr. 2.
Conticere iudicium. Cic. in Pisonem.
Contradictū iudicium. Vlp. in l. Quū de consuetudine. D. De legib.
Deducere rem aliquam in iudicium, Vide DEDVCO.
Deferre iudicium à subselliis in castra: Id est, A iudicibus ad populum. Cic. pro Cluent.
Dictare iudicium. Paulus in l. Actione. D. Pro socio.
Differre alicuius rei iudicium. Quintil. lib. 2 cap. 4.
Dare iudicium: vt dare actionem. Cic. 4. Verr. Dubium nemini est quin omnes omnium pecuniæ positæ sint in eorum potestate qui iudicia dant, & eorum qui iudicant.
Dare iudicium in aliquem. Cic 3. Verr. Et pro Flacco, In Lurgonis libertum iudicium ex edicto dedit.
Edere iudicium. Iulian. in l. Si sine iudice. D Rem rat. haberi.
Emendare vrbes iudiciis. Quintil. in Procem. lib. 1.
Exercere iudicium Prætor dicitur. Cic. pro Cælio, Omnibus negotiis intermissis, vnum hoc iudicium exerceamur.
Exercere iudicia alicuius rei. Quintil. lib. 6 cap 1.
Fit iudicium. Cic. pro Quintio, Prætor iudicium prius de probro quàm de re maluit fieri.
Facere iudicium de aliquo, siue de re aliqua. Cic. ad Atticum, lib. 7, Mihi venit in mētem multum fore sermonem, me iudicium iam de causa publica fecisse. Idem Appio, lib. 11. 29.
Intendere iudicium Cic. de Arusp. resp.
Iudicare iudicium melytum, Vide IVDICO.
Liberare iudicio. Cic. M. Aquilium, & quiu cum fugitiuis fortiter bellum gesserat, iudicio liberauerunt.
Moliri corruptelam iudicij, Vide MOLIOR.
Mutare iudicium. Sallust. Profectò existimabunt me magis merito, quàm ignauia iudicium animi mutasse.
Occurrere ad iudicium. Vlp. in l. 2. §. 1 D. Si quis cautionibus, Si ad testimonium desyderatus, ad iudicium occurrere non potuit: erit ei subueniendum.
Opprimere iudicio, Vide OPPRIMO.
Iudicio perfundere. Cic. pro Sexto Rosc. Vide PERFVNDO.
Perpetrata iudicium. Tacit. lib. 13, Cuius iussu perpetratum ingenuitatis iudicium erat.
Pronunciare iudicium. Cic. in Pisonem, Tum tu ipse de ea sententiam tulisti, tum iudicium pronunciauisti.
Reddere iudicium. Author ad Herenn. Quod genus M. Drusus Prætor vrbanus, quod cum hærede mandati ageretur, iudicium reddidit, Sextus Iulius non reddidit.
Reddere iterum iudicium, De re iudicata iterum iudicare. Terentius Phorm. 2 3,

At tu qui sapiens es, magistratus adi,
Iudicium de eadem causa iterum vt reddant tibi.

Rescindere iudicium. Cicero, Simulac tute cœperis tua iudicia rescindere, &c.
Silere iudicia. Cic. in Pisonem.
Sistere iudicio, vel in iudicium, Vide SISTO.
Solicitare iudicium alicuius donis. Ouid. epist. 15.
Subscribere iudicium cum aliquo, Vide SVBSCRIBO.
Tollere iudicia. Cic. de Prouinc. Consul.
Venire ad iudicium, vel in iudicium. Vlp. in l. 1 §. Dolum. D. De eo per quem factum erit, quo minus quis in iudicio sistat. Si quis venienti ad iudicium aliquid pronūciauerit triste, propter quod his necesse habuerit ad iudicium non venire. Paulo post: Si ea stipulatio conueniatur de pœna, quod ad iudiciū venerit. Iulianus in l. 3. eod. tit. Si à fideiussore quinquaginta stipulatus fuero, si in iudicium non venerit, petiturus à reo centum: & dolo Sempronij factum fuerit, ne in iudicium reus veniat: cētum à Sempronio cōsequar. tanti enim mea interfuisse videtur: quia si venisset in iudicium, actio mihi centum aduersus eum competebat.
Vocare in vel ad iudicium. Cic. pro Corn. Balbo.
¶ Acre iudicium. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Iudicium acre & certum. Cic. 3 de Orat.
Cælestia iudicia. Quintil. in procem. lib. 4.
Circunspectum iudicium, Vide CIRCVNSPICIO.
Firmitas iudicium. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Firma, iámque extra periculum posita iudicia. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Graue iudicium subire. Claud. in Præfat. de bel. Getico.
Intelligens iudicium, Vide INTELLIGO.
Liberale iudicium. Quintil. lib. 6. cap. 3 Vide LIBER.
Limatum & politum iudicium. Cic. Volumnio, lib. 7. 34.
Nonnullum de suo ingenio iudicium fieri, Vide NONNVLLVS.
Peracre iudicium, Vide PERACER.
Subtile iudicium. Horat. 2. ep. st. 1.
Syncerum & subtile iudicium. Cic. Catoni, lib. 15. 6.
Varia sunt iudicia: vt in Græcis. Cic. in Orat.
Varia sunt hominum iudicia, variæ voluntates. Plin. Iunior lib. 1. epist. 2. ad Cornel. Tacit.
Falli iudicio. Quintil. lib. 2. cap 4, Ita & ingeniis gaudebant, & iudicio non fallebantur.
Flectere iudicium suum. Brutus ad Ciceronē, 16. 19, Si flexerit aduersus alios iudicium suum, quod summa firmitate ac magnitudine direxit in exturbando Antonio. Vide FLECTO.
Habere iudicia populi. Cic. 1. Philipp. Et populi quidem Romani iudicia multa ambo habetis.
Habere iudicium de aliquo Cic. ad Attic. lib. 14. 310, Si bonitas tua responderit iudicio meo quod semper habui de te, gaudebo.

Habere iudicium de, Aliter. Cic. pro Plācio, Tum hercle me confitear non iudicium aliquod habuisse de Reip. voluntate. Id est nihil respexisse Remp.
Interponere iudicium. Cic. ad Attic. lib. 8. 147. Scripsique sedatiore animo, nullum meum iudicium interponens, sed exquirens suum.
Interponere alicui rei suum iudicium. Quintil. lib. 1 cap. 7, Iudicium autem suum grammatici interposuit his omnibus.
Permittere omnia iudicio alicuius, Vide PERMITTO.
Acri iudicio perpendere aliquid. Lucret. lib. 1.
Præbere iudiciu alicuius rei. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Iudicio minus firmo præditus. Cic. in Orat.
Stare suo iudicio. Cic. 3. Offic Non enim suo iudicio stetit, sed suscepit causam vt esset iudicium Senatus.
Subire iudicium graue. Cic. 1. de Orat.
Opinio populi & iudicium intelligentium. Cic. de Claris Orat. Qui vulgi opinione disertissimi habiti sint, eosdem intelligentium quoque iudicio fuisse probatissimos.
Emereri hominum iudicium. Quintil. in Procem. lib 4.
Meo iudicio. Cic. de Claris Orat. Vtráque partes aluit eam gloriam, quam nemo quidem meo iudicio vlt postea consecutus. Id est opinione mea, siue quantum iudicare possum, & vt sentio.
Meum iudicium fuit, Ita existimaui. Cic. 1. Tusc. Sed meum semper iudicium fuit, omnia nostros aut inuenisse per se sapientius quàm Græcos, aut accepta ab illis fecisse meliora.
Iudicia. Satis est obscura & perturbata iudiciariæ cognitio. itaque studiosis vtile futurum putamus, si quæ in legendis veterum libris obseruauimus, afferantur. sic enim aut tota res patebit. aut certe minus obscura videbitur. Ac primùm illud ponam, decē leges à me esse notatas, quæ diuersis temporibus Romæ de iudiciis latæ sint, Semproniam, Seruiliam, Liuiam, Plotiam, Corneliam, Vatiniam, Aureliam, Pompeiam, Iuliā, Antoniam: quibus de singulis agendum est. Ante C. Sempronij Gracchi tribunatum soli senatores, vt astissimu, vt opinor, Romuli lege, iudicabant, exceptis caussis, in quibus de pecuniis ob iudicandum captis ageretur. nam de his ad equites quæstio pertinebat. idque non vtriquum fuisse, sed tributum esse equestri ordini ætate Ti Sempronij Gracchi Tiberij. & C. patris, qui etiā senatum, quòd id fieri passus esset, reprehenderit, cum futuras ex eo publicas discordias calamitatésque prædiceret; Appianus historiæ suæ libro 1. scriptum reliquit. C. Gracchus, Tiberij filius, Tribun. pleb. Cn Domitio Ahenobarbo C. Fannio Nepote coss. legem tulit, quam paucis ante annis frater eius Tiberius ferre conatus erat, vt equites soli iudicarent. sic enim ex Velleio, Pediano, Appiano, Cicerone ipso cognoscitur. Postea Q Seruilius Cæpio consul, qui postea cum Cimbris male pugnauit, legem rogauit, vt cum equitibus, qui antea lege C. Gracchi soli iudicauerant, etiam senatores iudicarent: hanc tamen legem, quam & Cassiodorus, & Obsequens, & Cicero ipse latam significant, non multo pòst esse abrogatam, ex eo suspicor, quòd paucis pòst annis C. Norbanum, quo accusante Cæpio damnatus erat, non ab equitibus & senatoribus, sed à solis equitibus esse iudicatum, Cic. lib. 2. de Oratore declarat his verbis, Animos equitum Romanorum, apud quorum iudices caussa agebatur, ad Q Cæpionis odium, à quo erant ipsi propter iudicia abalienati, renouabam, atque reuocabam. Facit etiam mecū illa ratio, quòd, quum M. Liuius Drusus Tribunus pleb. Philippo & Cæsare coss. legem tulerit, vt cum equitibus senatores iudicarent; quod proximè probauimus: manifestum est, solos equites ante Drusi tribunatum iudicasse. Præterea, scriptum est apud Ciceronem in oratione pro C. Cornelio, non ante legem Plotiam senatores cum equitibus iudicasse. at, legem Plotiam Pompeio, Strabone, & Porcio Catone coss. latā esse, Pedianus docet. ex quo, legis Seruiliæ de communicādis inter equites & senatores iudiciis nullam habitam esse rationem, ac ne Liuiæ quidem, quæ id sanxit, facile est cognoscere. Post Cæpionē M. Liuius Drusus tribunus pleb. eius Drusi filius, quo Tribuno pleb ad labefactādum C. Gracchi potentiam senatus vsus erat, L. Marcio Philippo Sex. Iulio Cæsare coss. tulit ad populum vt cum equitibus senatores caussas cognoscerent. cuius legis, Philippo cōsule referente, S. C. sublatis, in eandem, quo antea fuerat, statum re iudiciaria restituta, soli equites ex lege Gracchi iudicarunt. Anno deinde intermisso, M. Plautius Silanus Tribun. pleb. Cn. Pompeio Strabone, L. Porcio Catone coss. qui fuit annus belli Italici secundus, tulit ad populum, vt singulæ tribus è suo numero quinos denos, per annos iudicaturos, suffragio crearent. quo factum est, vt senatores quoque in eo numero essent, & quidam etiam ex ipsa plebe. Post victor Sylla, dictator primus Reip. cōstituendę caussa factus, infensus equitibus, qui pro Cinnanis partibus steterant, legē tulit, vt nemo, nisi qui senator esset, iudicare posset. quod ante C. Gracchi tribunatum fieri solitum esse diximus. Sylla mortuo, quod ille sanxerat, per annos XI seruatum est, hoc est vsque ad Cn Pompeij & C. Crassi primum consulatum: quo anno L. Aurelius Cotta prætor populum rogauit, populúsque iussit, vt tres ordines, senatores, equites, tribuni ærarij simul iudicarēt. tametsi & centurionibus aditum ad res iudicandas patuisse hac ipsa lege, & sequentibus duabus, de quibus dicemus, Pōpeia, & Iulia, censu tamen præfinito, Cic. docet in Philippica 1. videtur autē Paterculus, nisi mendosi libri sunt, neque tempus, neque sententiam huius legis perfectè nouisse: qui lib 2. legem à Cotta latam per id tēpus significet, quo Gabinius Tribunus pleb. rogationem tulit, vt Pompeius cōtra piratas summo cum imperio mitteretur. quod falsum esse constat. nam Gabinius biennio post Pompeij consulatū, hoc est Pisone & Glabrione coss. eam legem tulit: quod & Velleius ipse afferit. & inde facile licet existimare, quòd, absoluto bello piratico, statim C. Manilius Tribunus pleb. tulit ad populum, vt Mithridaticum bellum Pompeio mandaretur id Plutarchus Velleiusque confirmant. Maniliam autem legem Cicerone prætore latam esse, luculenta ipsius oratio declarat. porro Ciceronem gessisse præturam Lepido & Tullo coss. qui fuit annus post Pisonis & Glabrionis consulatum proximus, quis est qui ignoret? testem habemus Pedianum. vt alia, quæ facile probarent, argumenta

menta prætermittam. tulit igitur de piratico bello rogationẽ Gabinius tribun. pleb. Pisone & Glabrione coss. at Cotta, quum rogationem de iudiciis eo anno tulerit, quo designatus ædilis Cicero Verrem accusauit, defendente Hortensio consule designato; planè videtur eo anno tulisse, quo Pōpeius & Crassus consules fuerunt. quod apertè Dio narrat. Hunc de tempore, quod ad sententiam attinet, non video, qui probari possit id, quod idem narrat, Cottam iudicãdi munus inter equites & senatum æqualiter esse partitum; quũ eam potestatem nõ his modò, sed præterea tribunis ærariis esse permissam, sexcenti loci demonstrent: nisi fortè illud, (libenter enim tueor antiquitatem) æqualitatem inter vtrunque ordinẽ partitus est, ideo Paterculus dixit, et significaret, non solùm senatum, et antea, sed equestrem pariter ordinẽ post legem Aureliam iudicasse: vt ærarios tribunos, qui deinde cum senatoribus & equitibus iudicarunt, etsi non nominauit, non tamen exclusisse videatur. quo modo & Cic. lib. 5. in Verrem locutum videmus. ait enim, quũ Cottæ legem significet: Iudicium de iudicibus, & de re futurum est. at quo tempore futurũ est? nẽpe eo, quum populus Rom. aliud genus hominum, atque aliũ ordinẽ ad res iudicandas requirit, nẽpe ea lege de iudiciis iudicibúsq; nouis promulgata. Alium ordinem, dixit, quũ tamen nõ vno de ordine, sed de tribus, hoc est de senatoribus, equitibus, tribunis ærariis in ea lege mẽtio fieret. Eodémq; modo, quum censorum iudicia rescissa esse iudicum sentẽtiis, significare vellet, in oratione pro Cluentio loquutus est. Senatores, inquit, equitésq; Romani in cõpluribus iam reis, quos contra leges pecunias accepisse subscriptum est, sua potius religioni, quàm censorum opinioni, paruerunt. & in Diuinatione: Iudiciorũ leuitate ordo quoque alius ad res iudicandas postulatur. Pedianus etiam in cõmentario 2. orationis in Verrem, Cottam, inquit, prætorẽ significat, qui legẽ promulgarat de restituendis equestri ordini iudiciis. quum tamen Cottæ lex non de vno equestri ordine, sed de senatoribus, equitibus, tribunis ærariis mentionem faceret. Plutarchus etiã in Pompeio iudicia ad equites, ait, esse trãslata: quum tamẽ lege Cottæ inter tres ordines essent cõmunicata. Quòd si quis putat in vno ordine, quem Cicero ad res iudicandas requiri significat, simul cum equitibus tribunos ærarios intelligi; opinione fallitur. nam senatores, equites, tribuni ærarij, non ordines duo, sed tres à scriptoribus antiquis appellãtur. itaque Pedianus in commentario Cornelianæ, L. Cotta, inquit, lege sua iudicia inter tres ordines communicauit, senatum, equitem, tribunos ærarios & in commẽtariis duarum orationum, in Pisonem, in extremo; pro Milone, in principio. Lex Vatinia sequuta est. tulit enim eam, et opinor, P. Vatinius tribunus pleb. Cæsare & Bibulo coss. qua sententia, nondum inuenire potui. Sed fuisse popularem, quum Vatinius seditiosũ, senatus illum vehementer oderit, facilè possum existimare. Lex Pompeia, quam tulit Cn. Pōpeius Magnus in consulatu 2, nihil ab Aurelia de tribus ordinibus discrepabat (nam postea de tribus ordinibus iudicantibus exempla multa sunt, maximéq; apud Pedianum) sed ex amplissimo censu, è centuriis legi iudices iubebat. Iulia, quã C. Iulius Cæsar, rerum potitus, tulit, iudicia ad duo genera iudicum redegit, equestrem ordinem, ac senatorum: tribunos ærarios, quod erat tertium, sustulit. Antonia consularis, M. Antonij, qui 3 vir. fuit, hoc sanxit, vt ad duas iudicum decurias accederet tertia è centurionibus, hoc est, vt cũ equitibus, & senatoribus (tertium enim ordinem, tribunos ærarios lex Iulia sustulerat) centuriones iudicarent. quod genus hominum ne superiores quidem leges, Iulia, Pompeia, Aurelia, iudicandi iure excluserant; sed præscripserant, quo censu eos esse oporteret, sicuti senatoribus quoque, & equitibus, & tribunis ærariis cẽsus erat præfinitus: quum in iudice, vt ait Cic. & fortuna spectari deberet, & dignitas. Antonij vero lex plus æquo impudens & dissoluta, quæ rationem census nullam habuit. omnibus, quicunque ordinem duxissent, iudicãdi potestatem permisit atque hanc Antonij legem de tribus decuriis nõ esse abrogatã, quum ille hostis iudicatus est, quũ eiusdem legem de sacerdotiis abrogatam esse eidẽ tam, e Suetonio cognoscitur: qui in Augusto ita scripsit: Ad tres iudicum decurias quartam addidit, ex inferiore censu, quæ ducenariorum vocaretur, iudicaréntque de leuioribus summis. Hæc de ordine iudiciorũ, pro variis legibus, vario. De numero autem iudicum, lex Gracchi ccc fecit, omnes ex equestri ordine, totidem, quot antea senatores iudices fuerant: lex Drusi ccc equites, & ccc senatores, numero pari: lex Plautij DXXC: iussit enim ex singulis tribubus, quæ XXXV erant, quinos denos creari: lex Syllæ ccc omnes ex ordine senatorio. lex Aurelia cum lege Syllæ de numero, vt opinor, congruebat, quum in ordinibus discreparet. nam libro epist. fam. 8, de iudicibus ccc, quum lex Aurelia seruaretur, mẽtionem fieri video. quod si ita est auctum deinde numerum esse lege Pompeij, verè dicemus: quia Velleius annum suum meet cccLX à Pompeio lectũ esse narrat, eundémque numerum Plutarchus in Pōpeio tradidit. lex Cæsaris, quum de tribus ordinibus vnum, vt diximus, sustulerit; numerum simul iudicum, vt ego sentio, cõmutauit. lex Antonij quum tertiam decuriam addiderit; satis liquet, eorum, qui res iudicarent, ampliorem numerum esse factum, quẽ rursus & ab Augusto esse auctum quum ad tres decurias quartam addidit, facilè cognoscitur. De iudicum ætate legem fuisse, ne quis intra XXX ætatis annum iudicaret, facilè possum ex eo coniicere, quod Suetonius de Augusto scripsit: Iudices à XXV ætatis anno elegit. id est quinquennio maturius, quàm solebant. Callistratus quidem iurisconsultus, lege Iulia cautum esse, ait, ne minor annis XX iudicare cogeretur, néve minorem annis XX compromissarium iudicem liceret eligere. Sanxit idem eadem lege, vt opinor, de numero patronorum. nam ante L. Domitij Ahenobarbi & Ap. Claudij Pulchri consulatum raro quisquam pluribus, quàm quatuor, patronis vsus erat: bis consulibus M. Scaurum, de repetundis accusatum, sex defenderunt. eóque progressa res est, vt eadem caussa post bella ciuilia nonnunquam à duodecim patronis ageretur. cui licentiæ, vt in Pediano scriptum est, C. Cæsar dictator, lege modum imposuit. Et fortasse idem Cæsar, qua in lege de numero patronorum, in eadem tulit de ratione iudicandi. quod Gellius libro 14. capite 2, significare videtur his verbis: Atque in rerum quidem diffissionibus, comperendinationibusque. & aliis quibusdam legitimis in rebus ex ipsa lege Iulia, & ex Sabini Masurij, & ex quorundam aliorum iurisperitorum commentariis commoniti sumus. Legimus etiam apud Priscianum de lege Lætoria, quæ minorem annis XXV stipulari vetabat. Addatur aliquid de personis, quæ scimus iudicare possent, & de caussis, in quibus possent, tum de iudiciis, déque testimonij dicendi potestate ne primum illud ponatur, legibus eos iure iudicandi non esse exclusos, quos ignominia censores notassent. id Cicero significat his verbis in oratione pro Cluentio. In omnibus legibus, quibus exceptum est, de quibus caussis aut magistratum capere non liceat, aut iudicem legi, aut alterum accusare, hæc ignominiæ caussa prætermissa est timoris enim caussam, non vitæ pœnam in illa potestate esse voluerunt. & ibidem, paulo pòst: Prætores vrb. qui iure debent optimũ quemque in selectos iudices referre, nunquam sibi ad eam rem censoriam ignominiam impedimento esse duxerunt. Postea tamen inductum eidem lege Iulia, vt senatu moti iudicare non possent quod & lege Cassius, de senatoribus, traditum est; & Paulus quoque, vt proximè docebimus, significat. Turpi autem iudicio damnatis ademptam esse iudicandi potestatem, idem Cicero in eadem oratione, paulo antè, demonstrat. Quod si, inquit, illud iudicium putaretur: vt cæteri, turpi iudicio damnati, in perpetuum omni honore, ac dignitate priuantur; sic hominibus ignominia notatis neque ad honorem aditus, neque in curiam reditus esset. turpia verò, famosáque iudicia erant, calumniæ, præuaricationis, furti, vi bonorum raptorum, iniuriarum, de dolo malo, pro socio, mandati, tutelæ, depositi. & alia quædam à Iuliano memorata digest. lib. 3. Famosos etiam, non minus, quàm qui turpi iudicio damnati essent, Pegasus & Nerua filius eos iudicarunt, qui quæstus caussa in certamina descẽdissent, aut propter præmium in scenam prodiissent. athletas autem, quia ludicram artem non facere, sed virtutis gratia exercere viderentur, infamia liberabãt Sabinus & Cassius. quæ scripta sunt apud Vlpian. Præterea, quum ab eodem ita traditum sit libro digest. 48, qui iudicio publico damnatus esset, ius accusandi non habuisse, nisi si libertorum, vel patronorum suorum mortem, vel rem suam exequerentur; cõsentaneum videri potest, eundem iudicandi munere exclusum, quanquam ad rationem accedit authoritas. nam ita scriptum postea comperi apud Marcellum iurisconsultum. Omnes etiam de vi priuata damnatos iudicare lex Iulia prohibebat. qua de re Marcianus his verbis lib. digestorum 48: De vi priuata damnati pars tertia bonorum ex lege Iulia publicatur: & cautum est, ne senator sit, aut decurio, aut vllum honorem capiat, neve in eum ordinem sedeat, néve iudex sit. Huc illa pertinent, quæ tradita sunt à Paulo iurisconsulto: quæ seruata credimus etiam reip. temporibus. nihil enim à iure, aut æquo dissentiunt. Quidam, inquit, lege impediuntur, ne iudices sint; quidam moribus: quidam natura. natura, vt surdus, mutus, & perpetuò furiosus, & impubes, quia iudicio carent: moribus, vt fœminæ, & serui; non, quia non habeant iudicium; sed, quia receptum est, ne ciuilibus fungantur officiis: lege, qui senatu motus est. qui verò possunt esse iudices, nihil interest, in potestate, an sui iuris sint. Cum iudicibus recte coniunguntur testes. itaque subscribemus ea, quæ de testimonio dicendo idem Paulus tradidit. Lege, inquit, Iulia, & Papia iudiciorum publicorum cauetur, ne eum inuito denuncietur, vt testimonium dicat aduersus socerũ, generum, vitricum, priuignũ. Cassius etiam Longinus, cuius libri non extant; sed eorum testimonio Marcianus digest. lib. 1. vtitur; putabat eum, qui ob turpitudinem senatu motus, nec restitutus esset, non licere neque iudicare, neque testimonium dicere: quia lex Iulia repetundarum eum fieri vetaret. Calumniæ damnatis publico iudicio quid licuerit, satis apertè Papiniani præclara sane verba demonstrant. Quæsitum, inquit, scio, an in publicis iudiciis calumniæ damnati testimonium iudicio publico perhibere possint. sed neque lege Rhemmia prohibentur: & leges Iuliæ de vi, repetundarum, peculatus eos homines testimonium dicere non vetuerunt. veruntamen, quod legimus, omissum est. non omittetur religione iudicantium; ad quorum officium pertinet, eius quoque testimonij fidem, quod integræ frontis homo dixerit, perpendere. Mulieribus quoque videtur licuisse testimonium dicere: si quidẽ non licuisse de adulterio damnatis, Paulus indicat his verbis: Ex eo, quòd prohibet lex Iulia de adulteriis testimonium dicere condemnatam mulierem, colligitur, etiam mulieres testimonium in iudicio dicendi ius habere. Dictum est de iudicio, & testimonio: superest de iudice. Senatori iudicium profiteri saluis legibus non licebat. alia impunitas dabatur, nec tamen omnibus in caussis, sed proditionis, maiestatis. & si quid huiusmodi: in caussa repetundarum non dabatur: itaque nec per iudices agi solitum esse legimus. Non est ab hoc genere aliena Memmia lex quæ, si vocarẽtur in iudicium ij, qui reip. caussa abessent, eorum recipi nomina vetabat. itaque C. Cæsar, quum in prouinciam, peracto cõsulatu, abiisset, & ab L. Antistio tribuno pleb. Romæ appellatus esset, appellato collegio obtinuit, ne, cum reip. caussa abesset, reus fieret. Non abhorret à legibus de iudiciis lex illa, quam C. Calpurnio Pisone, M. Acilio Glabrione coss. C. Cornelius tribunus pleb. tulit, vt prætores ex edictis suis perpetuis ius dicerent: quum antea, vt quisque auaritia, aut ambitione ducebatur, variè ius dicere consueuissent. de quo scriptum est apud Pedianum in commentario Cornelianæ. Sortiebantur autem iudices de tribus ordinibus, id est Senatoribus, equitibus, tribunis ærariis, primum quæstores vrb. deinde prætor vrb. ita fiebat, vt non modò prætorij, verùm etiam consulares interdum vnà cum iis, qui nullos gesserant magistratus, iudicarent. Dies autem, quos reo prætor dabat, vt adesset in iudicio, decem erant. Sic lib. 3. ad Quintum fratrem: Decimus erat Cælio dies. & Pedianus in commẽtario Cornelianæ, Quum inquit, L. Cassius prætor decimo die, vt mos est, reum adesse iussisset, eóque die ipse non affuisset: circumuenti sunt ante tribunal eius accusatores à notis operarum ducibus. Ita P. Manutij libro de leg. Rom. & ex comm. ad Q. fratrem.

Iudicialis, & hoc iudiciale, penult. prod. {[illegible]} Quod ad iudicium pertinet.
Annus iudicialis, Vide ANNVS.
Iudiciale genus dicendi. Cic. 1. de Inuentione, Iudiciale est quod positum in iudicio habet in se accusationem & defensionem, aut petitionem & recusationem. Idem ad Atticum, libro 2.16. Quintilianus lib. 2. cap. 1.
Iudiciales causæ. Cic. 2. de Diuinat.
Regnum iudiciale, Vide Regnum, in REGO.
Iudiciales suppressiones. Cic. pro Cluentio.
Iudicialis molestia. Cic. ad Atticum, lib 13.264.
Iudiciarius, Adiectiuum {[illegible]} Idem. Quod ad iudicem, siue iudicium pertinet.
Iudiciariæ controuersiæ. Cic. 3. Verr. Vt sinit aliquando iudiciariæ controuersiæ constituerentur.
Lex iudiciaria. Cic. in Pisonem, Ecquid vides, ecquid sentis, lege iudiciaria lata, quos posthac iudices simus habituri?
Res iudiciaria Cic. 4. Verr.
Iudiciarius quæstus. Cic. pro Cluentio, His ille planus improbissimus quæstus iudiciario pastus, &c.
IVERNIA {[illegible]} Plinio Iuuerna, nunc Irlandia dicitur: est vulgò *Ireland*: Anglorum regi paret. Ptolemæus lib. 2. cap. 2.
Iugalis, Iugamentum, Iugarius, Iugatus, Vide IVGVM.
Iugerum, iugeri, penultima correpta {[illegible]} vel nominatiuo iuger, datiuo iugero, accusatiuo & vocatiuo iugerum, ablatiuo iugero & iugere. Et pluraliter, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo iugera, genitiuo iugerum, datiuo & ablatiuo iugeris vel iugeribus.
Iugerum vocabatur (inquit Plinius libro 18. capite 3) quod vno iugo boum in die exarari posset. Columella libro 5. capite 1. dicit Gallos semiiugerum, *arepennem* vocare. Varro libro 1. de Re rustica, capite 10, In Hispania vlteriore metiuntur iugis: in Campania versibus: apud nos in agro Romano ac Latino iugeris. Iugum vocant, quod iuncti boues vno die exarare possint. Versum dicunt, centum pedes quoquouersum quadratum. Iugerum, quod quadratos duos actus habeat. Tibull. lib. 2. eleg. 3, Vt multo innumeram iugere pascat ouem. Iuuenal. sat. 9,
Quantum erat exhausti lumbos donare clientis
Iugeribus paucis. Cæsar 1. bel. Ciuil. Militibus in concione agros ex suis possessionibus pollicetur quadragena in singulos iugera. Cicero ad Atticum, libro 2.31.
Iugerum dictum est ab eo quòd erat iunctum. Colum. lib. 5. cap. 1, Hoc duplicatum facit iugerum & ab eo quòd erat iunctum, nomen iugeri vsurpauit. De acto quadrato loquitur.
Arat falerni mille fundi iugera. Horat. Epod. 4.
Ieiuna soli iugera. Seneca. Herc. OEtheo, 2.
Iugeratim, penult. prod. Aduerbium {[illegible]} Per singula iugera. Columella libro 3. cap. 3, Vt primæ vineæ centenas amphoras iugeratim præberent.
Iugis, Vide IVGVM.
Iuglans, iuglandis, fœm. gen. quæ & Nux iuglans dicitur {[illegible]} Nonnulli à iuuando, & glande appellatam putant. Alij quasi Iouis glandem existimant vocatam quod hæc arbor nuces habeat suauiori sapore, quàm glādes. Vide Plin. lib. 15. cap. 22. Cic. 5. Tuscul. Instituitque vt candentibus iuglandium putaminibus barbam sibi & capillum adurerent.
Iugo, iugas, Vide IVGVM.
Iugula, penult. corr. Stella Orion, quòd amplior sit cæteris, quasi nux iuglandis, inquit Festus. Plaut. Amphit. Act. 1. scen. 1, Neque Iugulæ, neque Vesperugo, neque Vergiliæ occidunt.
Iugulus, & iugulum, iuguli, penult. corr. {[illegible]} dicitur anterior pars colli, vnde vox halitúsque procedit: à iungo, quòd per eam pectori caput iungatur. Et duplicem esse constat. Quintilianus Declamat. 9, Iam præbendus erat iugulus, & suadēda vita cum sanguine. Cornel. Celsus, lib. 8, A dextro iugulo si id fractum est, ad alam sinistram: à sinistro, ad dextram. Cic. de Fato, Quòd iugula concaua non haberet.
Ensem accipit iugulo. Virg. 10. Æneid.
Senilem iugulum confodiam. Lucan. lib. 5.
Aperto iugulo cruentauit tecta. Ouid. epist. 8.
Demittere cruorem iugulis. Virg. 4. Georg.
Dare iugulum cultris. Ouid. in Ibin.
Dare iugulum, & petere iugulum. Cic. pro Milone, Quod si ita putasset, certè optabilius Miloni fuit dare iugulum P. Clodio non semel ab illo, neque tum primum petitum, quàm iugulari à vobis, quia se illi nōn iugulandum tradidisset.
Iugulum ferire dixerunt veteres, pro Interficere.
Iugulis ciuitatis intenta tela, pro Imminenti mortis periculo. Cic. in Pisonem, Ego ista extremo mense Consulatus mei intenta iugulis ciuitatis de coniuratorum nefariis manibus extorsi.
Ostentare iugulum pro capite alicuius, Velle se obijcere periculo capitis pro vita alterius. Cic. ad Atticum, lib. 1.11. Me verò teste producto, credo te ex acclamatione Clodij aduocatorum audisse quæ consurrectio iudicum facta sit, vt me etiam circumsteterint, vt apertè iugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarint.
Iugulum petere, in agendis causis tunc dicitur orator, quando quod est potentissimum, id inuadit, ac premit validissime aduersarium. videturque illum iugulare argumentis, perinde ac vibratis telis. Quintil. lib. 8. cap. 6, Nam illa agendis causis iam detrita, pedem conferre, & iugulum petere, & sanguinem mittere, inde sunt, nec offendunt tamen.
Resoluere iugulum ferro. Ouid. 6. Metam.
Resoluere iugulum mucrone Ouid. 1. Metam.
Iugulo, iugulas, penult. corr. {[illegible]} iugulāre, Inferre mortem, & veluti abscisso iugulo vita priuare. Cic. pro Quintio, Iugulare ciuem ne ipse quidem quisquam bonus vult.

Medio iugulaberis ense. Ouid. 12. Metam.
Homines iugulare Horat. 1. epist. 2.
Iugulaut pecudes. Virg. 12. Æneid.
Iugulatus ab Achille. Ouid. 12. Metam.
Iugulare hominem suis verbis, Hoc est Conuincere. Terentius Eunucho, 3.1,
Pulchrè me hercle dictum, & sapienter. papæ,
Iugularas hominem, quid ille? Sic apud Ciceronem, 7. Verrina, Omitto ac negligo cætera, sua confessione induatur ac iuguletur necesse est.
Iugulare hominem suo sibi gladio. Terent. Adelph. 5.8. Suo gladio, suóque telo iugulari dicitur, qui suis ipsius dictis reuincitur: aut qui suopte ingenio, dolóre capitur. Erasmus, Vide GLADIVS.
Iugulare aliquem gladio plumbeo, Hoc est, futili leuíque argumento quempiam conuincere. Cic ad Attic. lib. 1.11.
¶ Iugulare, etiam de morbo & aquis dicitur. Celsus lib. 3, Quartana neminem iugulat. Martial. lib. 4.18,
Aut vbi mors non est, si iugulatis aquæ?
Iugulare, ad inanimata transfertur. Martialis lib. 1.108,
Scelus est iugulare falernum.
Iugulatio, Verbale {[illegible]} Hirtius 6. belli Hispaniensis, Iugulatione oppidanorum facta.
Iugum, iugi {[illegible]} Dictum est quòd iungatur, & in arcum arctetur. Est autem propriè montis cacumen. Virgil. ecloga 5, Dum iuga montis aper, fluuios dum piscis amabit. Cæsar 7. belli Gall. Tandem Germani ab dextro latere summum iugum nacti, hostes loco depellunt.
Accliuum iugum. Ouid. 5. Fast. Vide ACCLIVVS.
Aquosa iuga Stat. 4. Sylu. 6.
Arduo iugo surgit alta rupes. Seneca 1. Thebaid.
Asperum iugum, Vide ASPER.
Continentia iuga, Vide CONTINEO.
Frondosa iuga. Ouid. 1. de Remed. amor.
Immensis iugis nomen Ida. Ouid. epist. 5.
Saxosum iugum. Ouid. in Ibin.
Spinosi terga iugi. Propert. lib. 4. eleg. 4.
Circumfusus iugo, Vide CIRCVMMITTO.
¶ Iugum {[illegible]} Ligneum instrumentum quo iunguntur boues, & ad inuicem arctantur. Plinius libro 9. cap. 15, Nec nisi boum iugis extractus.
Adamantina iuga, Vide ADAMAS.
Curtum temone iugum. Iuuen. sat. 10.
Curua iuga. Ouid. 1. de Arte.
¶ Demere iuga fatigatis bobus Horat. 3. Carm. ode 6.
Detrectans iuga bos. Virg. 3. Georg.
Ferens iuga tauri. Ouid. epist. 6.
Incidit ceruicibus iugum, Vide INCIDO.
Bos nullum passa iugum. Ouid. 3 Metam.
Resoluere iugum. Catul. de Berecynth. 58,
Vbi iuncta iuga resoluens Cybeles leonibus.
Tauris iuga soluet arator. Virg ecloga 4.
Iugo subdere. Plin. lib. 8. cap. 16, Iugo subdidit eos, primúsque Romæ ad currum iunxit M. Antonius.
Iugum subire. Plin. lib. 10. cap. 45. Leonae iugum subeunt.
Debile iugum sustinere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.
Vitare onus iugi Catul. de Berecynthia, 58,
Velut iuuenca vitans onus indomita iugi.
¶ Iugum, pro pari boum. Cic 5. Verr. Quod qui in singulis iugis arant, qui ab opere ipsi non recedunt, &c.
Iugum aquilarum. Plin. lib 10. cap. 4, Ex eo notatum non ferè legionis vnquam hybernasse castra vbi aquilarum non sit iugum. Budæo videtur pro pari accipiendum.
¶ Iugum hominum impiorum, per translationem, id est par. Cic. 11. Philipp. de Antonio & Dolabella.
Pari iugo ire, Id est pari labora & concordia. Plin. epist. 9. lib. 3.
Iugum accipere, hoc est onus, laborem, & prouinciam, imperium ac dominium subire. Liuius Decad. 4. lib. 7, Concesso ergò in Asiam transitu, & non solum frænis, sed etiam iugo accepto: quæ disceptatio ex æquo, quum imperium patiendum sit, relicta est?
Abire sub iugum, Vide ABEO.
Acceptare iugum. Silius lib. 7. Vide Accepto in ACCIPIO.
Adactus iugo Rhenus, Vide ADIGO.
Ciuitatis iugum deijcere à ceruicibus. Cic. 1. Philip. Patriæ liberatores vrbe carebant ea, cuius a ceruicibus iugum seruile deiecerant.
Turpi iugo eripere colla. Horat. 2. Serm. sat. 7.
Exuere iugum. Tacit. lib. 20, Quid si Galliæ iugum exuant?
Seruitij iugum ferre. Stat. 3. Sylu. 4.
Imponere iugum alicui. Ouid. epist. 9.
Herili iugo iniunctus famulus. Claud. 7. Paneg.
Animam iugo premit turpis Cupido. Seneca Agamemn. 3.
Famulare collo nobili subeat iugum. Seneca Troades, 8.
Læsuro subtrahe colla iugo. Ouid. 1. de Remed. amor.
¶ Iugum, Sub quo ignominiæ gratia victi hostes mittebantur. Nam hasta in terram duabus hastis, super eas ligabatur tertia, & tunc victi hostes disiungebantur, & sub illa transire cogebantur inermes. Hæc ex Festo. Inde subiugare pro debellare, ac subijcere. Cic. Antè quàm iret in exilium, Si omnibus graue seruitutis iugum esse debet in libertate educatis. Liuius 3 ab Vrbe.
Mittere sub iugum, Vide MITTO.
¶ Iugum in vinea dicitur, quum duabus aut pluribus perticis fixis, aliæ super eas alligantur, in quibus vites coniunguntur, & quasi iugum in summitatem quandam faciunt. A quo vites ipsæ, seu vineæ, iugatæ dicuntur. Quòd si hastilibus in terra defixis, singulæ transuersæ perticæ in vnam tantum partem ordinis innectantur, vniiugæ vineæ dicuntur: & genus ipsum iugi, canterium rustici vocant. Plinius, Salices quædam in proceritatem magnam emittunt

iugis

iugis vinearum perticas. Idem lib. 7.cap.21, Simplici iugo constat porrecto ordine, canterium appellant. Colum.lib.12.cap.15. Et Varro 1.de Re rust.cap.8.

¶Iugum vocant (inquit Varro 1.de Re rust.cap.10.) quod iuncti boues vno die exarare possunt.

At aec in singulis iugis, Vide ad o.

¶Iugum, Lignum quo textores telam conuoluunt. Ouid.lib.6 Metam. Tela iugo est iuncta.

¶Iugum (ζυγὸς) pro Libra sidere cælesti. Cicero 2. de Diuinat. L.quidem Tarutius Firmanus familiaris noster, in primis Chaldaicis rationibus eruditus, vrbis etiam nostræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam à Romulo conditam accepimus: Romámque in Iugo quum esset Luna, natam esse dicebat. Quem locum velut exponens Solinus, sic ait cap.2, Romulus auspicatò fundamenta murorum iecit duodeuiginti natus annos, vndecimo Calendas Maias, hora post secundam ante tertiam, sicut Lucius Tarutius prodidit mathematicorum nobilissimus, Ioue in Piscibus, Saturno, Venere, Marte, Mercurio in Scorpione, Sole in Tauro, Luna in Libra constitutis.

¶Iuga, tabellæ nauium, in quibus sedent remiges, quæ transtra vocantur Virg 6 Æneidos,

Inde alias animas quæ per iuga longa sedebant
Deturbat, laxátque foros.

Iugosus, pen.prod. Iugis abundans. Ouid.2.Amor.eleg.16
Quis probet in syluis Cererem regnare iugosis?
Lege pharetratæ virginis arua coli?

Iugo, iugas (ζυγόω) iugáre, Coniungere, quasi ad vnum iugum alligare. Cic.lib.2. Tusc. Hoc quidem commune est virtutum: omnes enim inter se nexæ & iugatæ sunt.

Iugare aliquam alicui. Virg.1.Æneid.
Puellæ iugare iuuenem. Catul. Argonaut.59.
Fœminæ iugandæ. Horat in Carm. secular.
Corda face iugans Stat.1.Sylu.2.
Iugatæ virtutes Cic.3.Tusc.
Iugati vineæ dicuntur, quæ in iugum constituuntur. Colum. Sequitur iam admoniculandæ, iugandǽque vineæ cura.

Iugarius (ζευγηλάτης) id est bubulcus: & auriga boum, siue arator, qui iuga ducit & regit. Colum lib.1.cap 6, Lata bubilia esse oportebit, pedes decem, vel minimùm nouem: quæ mensura & ad procumbendum pecori, & iugario ad circumeundum, laxa ministeria præbeat.

Iugatorius (ζύγιος) Adiectiuum, vt Iugatorius bos, qui iugo subditur. Varro 2.de Re rust cap.5.

Iugamentum, iugamenti (ζύγωμα) Catoni tam ea materia est, quàm ex structura, cap.17, Iugamenta & antepagmenta quæ opus erunt, ea lapide indito. De ædium procaeriquena.

Iugalis, & hoc iugale, pen.prod (γαμικὸς) vt Iugale vinculum, pro copula matrimonij Virg 4.Æneidos,

Sicut me vinclo vellem sociare iugali.

Iura iugalia. Ouid 7.Metam. Hoc est coniugalia.
Lectus iugalis. Virg 4 Æneid.
Sacra iugalia. Ouid 7 Metam.
Tæda iugali accepta mulier. Ouid. epist 4.
Tori iugales. Stat.3 Sylu.5.
¶Iugales, pro Equis. Virg 7. Æneidos,
Absenti Æneæ currum, geminósque iugales.
Socij iugales. Silius lib.16.
Emeritos versus ad pascua nota iugales. Claudian. 2.de Rapro. Proserpinæ.

Iuges (ὁμόζυγες) eiusdẽ iugi pares: vnde & coniuges & seiuges. Festus.

Iugis, & hoc iuge (διηνεκὴς) Assiduus, continuus, quasi semper iugo affixus. Plaut. Pseud.3,

Istoccine pacto me adiutas? da id quod mihi est.
Nam is mihi thesaurus iugis in nostra est domo.

Iugis puteus, iugis aqua. Cic.1.de Diuin. Qui nouem vidisset exhaustam aquam de iugi puteo, terræmotus dixit instare. Idem 2. de Diuinat. Etiamne futurum esse, aquæ iugis colore præsensum?
Fons iugis aquæ. Horat 2.Serm.saty.6.
Purus perennes iugis aquæ. Horat 1.epist.15.
Iuge auspicium, Vide AVSPICIVM.

Iugiter, pen.cor. (διηνεκῶς) Aduerbium. Continuè. Plaut. Milit.20,
Venerem, amorem, amœnitatémque accubans exerceo,
Et quidem ædepol omnes mores ad venustatem iugiter.

IVGVRTHA (ἰουγούρθας) rex Numidarum callidus, bellicosus & perfidus, victus tandem à Mario Consule Romano, & Romæ in carcere necatus. Lege Salustium.

Traximus immanem Marij sub vincla Iugurtham. Claud. de bello Gildonico.
Triumphatus Iugurtha. Lucan.lib.2.

Iugurthinus, pen.prod. Adiectiuum. Quintilian.lib.8.cap.3, Iugurthina historia.

IVLIA, Plinio lib. 4.cap. 34, Norici oppidum. ¶Iulia item, Augusti filia, Solino.

Iulis, dictio trisyllaba, pen prod huius iulidis, f.g. Piscis genus. Plinio, lib.32.cap 9, Optimum è scorpionibus & iulide, & saxatilibus, nec virus resipientibus.

IVLIOBONA, pen.corr. (ἰουλιόβονα) Galliæ Celticæ vrbs, Ptolemæo lib. 2 cap.8. Vulgò *Honfleur*.

IVLIOBRIGA, pen.cor. (ἰουλιόβριγα) Ptolemæo lib.2.cap.6, Hispaniæ vrbs. Vulgò *Logronio*.

IVLIOMAGVS, pen.corr. (ἰουλιόμαγος) Andium ciuitas in Gallia, Ptolemæo authore lib.2.cap 8. Vulgò *Angiers*.

IVLIVM Carnicum (ἰούλιον κάρνικον) Ptolemæo libro 3. capite 14, Vrbs inter Italiam & Noricum. Hodie Golitia, ditionis Austriæ.

IVLIVS (ἰούλιος) dictus est Cæsar, vt quidam tradunt, quòd hoc mense ad quartum Idus Quintiles creatus sit Dictator, seu quòd eo mense natus dicatur. Sed istud quàm alienum sit à veritate, vel hinc constat, quòd in Iulij Cæsaris iam vita defuncti honorem, mensi Iulio nomen est inditum. Id quod abundè testatur Macrob.1. Saturn.cap. 12. Habet autem Iuliorum familia nomen ab Ascanio Iulo Æneæ filio. Virg.1.Æneidos,

Iulius, à magno demissum nomen Iulo. Hinc

Iulianus, pen.prod Adiectiuum (ἰουλιανός) vnde Iuliani milites, apud Suetonium dicti sunt Cæsariani. Et Iuliani anni, quos idem ordinauit. Similiter Iuliana vectigalia, apud Ciceronem 13. Philip. Est & Iulianus nomen proprium.

Iulius, Adiectiuum (ἰούλιος) vt

Sidus Iulium. Horat. 1. Carm.ode 12. Id est Stella Cæsaris, vt ait Porphyrio.
Domus Iulia Ouid.4.Fast.

Iuleus, pen.prod. (ἰούλειος) Adiectiuum quadrisyllabum. Ouid 6 Fast. non procul à fine. Tempus Iuleis cras est natale Calendis. Hoc est mensis Iulij.

Iuleæ voces quæ sint apud Lactantium in Phœnice, vide Ianum Parrhasium in Claudianum de Raptu Proserp. & Cælium lib.5.cap. 11. Vterque interpretatur suaues & dulces. Turnebus putat Iuleas voces à quinquennali certamine Ioui Capitolino instituto dictas, quod triplex erat, gymnicum, scenicum, musicum, vt Suetonius scribit in Domitiano. Nam qui ab imperatoribus committerentur, qui Iuli à poetis appellantur, vt a Valerio Flacco,

-Phrygios prius indignatus Iulus. Iuleas voces musicas & canoras significare credit, quales musicorum erant in certamine Capitolino. Sic Martialis Iuleam dixit oliuam,

Cuius Iuleæ capiti nascuntur oliuæ. Id est coronæ ab Imperatore datæ. Hæc ille.

IVLVS, penult.prod. (ἴουλος) filius Æneæ, alio nomine Ascanius. Virg. 1.Æneidos,

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo. Seruius tradit Ascaniũ & Mezentiũ singulari certamine dimicasse, & occiso Mezentio Ascanium Iulum cœptum vocari à prima barbæ lanugine, quæ ei tempore victoriæ nascebatur.

Dardanius Iulus. Ouid.15.Metam.
Formosus Iulus. Ouid.epist 7.
Pulcher Iulus. Virg.7.Æneid.

Iûlus, iuli, pen.prod Piscis genus est, qui balenis caetísque dux est itineris. Hermolaus. Vide Pium in annotation.prior cap.34.

Iulus, penult. prod. (ἴουλος) Lanugo pomorum & arborum. Plinius libro 16 capite 19, Ferunt & auellanæ iulos compactili callo ad nihil vtiles. Sunt autem iuli non flores propriè, sed antecedunt, vt in fico grossuli.

Iumentum, iumenti (ὑποζύγιον, ἀχθοφόρον, κτῆνος) à iuuando. Cuius appellatione continentur animalia quæ vel sarcinas gerunt, vel currus trahunt, vel terram colunt: vt equi, muli, asini, cameli, boues. Columella in præfat. lib.6, Nec tamen vlla regio est in qua modò frumenta gignantur, quæ non, vt hominum, ita armentorum adiumento iuuetur: vnde etiam iumenta nomen à re traxere, quòd nostrum laborem vel onera subuectando, vel arando iuuarent. Plinius lib.8.cap.18, de camelis, Omnes autem iumentorum ministeriis dorso funguntur. Columel. ferè iumenti nomine intelligit equos, non autem boues. vt lib.1.cap 6, Non altius edita esse præsepia conuenit, quàm vt bos aut iumentum sine incommodo stans vesci possit.

Iumentorum appellatione boues non continentur, sed pecora, inquit Vlpianus in l. Ædiles aiunt. D. de Ædil. edicto.

¶Iumentum, Quicquid nos iuuat. Liu 4.ab Vrbe, Eò missa plaustra iumentáque alia ab Vrbe, exercitum affectum prælio ac via nocturna exciperet. Fortasse hic etiam pro equis accipitur.

¶Iumentum quoque non id solùm significat quod nunc dicitur: sed vectabulum etiam, quod adiunctis pecoribus trahebatur. Veteres enim nostri iumentum à iungendo dixerunt. Hæc Sext.Cæcilius apud Gellium lib.20 cap.1.

Iumentarius, Adiectiuum. vt Molæ iumentariæ. Iabolenus in l. Dolia. D. De instr. vel instrum. Mulas manuarias quidem supellectilis, iumentarias autem instrumenti esse.

Iuncus, iunci, masc gen. (σχοῖνος) à iungendo dicitur: quòd vsus eius ad iuncturas vtilis est. Plinius lib. 21.cap.18, varia iuncorum esse genera.

Fiscella leui detexta est vimine iunci. Tibull.lib.2.eleg.3.
Locus densus iunco. Ouid 6.Fast.
Bibulus iuncus, Vide alan.
Leuis iuncus. Propert.lib 4.eleg.2.
Limosus iuncus. Virg eclog.1.
Molli iunco detexere aliquid. Virg.2 eclog.15.
Palustres iunci. Ouid.8 Metam.

Iuncinus. pen.corr. Adiectiuum (σχοίνινος) Plin.lib.15.cap.7, Sic & Rhodinum è rosis, Iuncinum è iunco.

Iunceus, Aliud adiectiuum (σχοίνινος) Quod ex iunco factum est: vt Iuncea crates, Plin.lib.21. cap.14. Et apud Columel.lib.12.cap.6, Iuncea sporta.

Vincla iuncea. Ouid 4 Fast.
¶Iuncea virgo, per translationem, Tenuis & flexilis. Terentius Eunuch. 2 3,
-deducunt cibum,
Tametsi bona est natura, reddunt curatura iunceas. Donatus interpretatur Tenues & pallidas.

Iuncidus, penultima correpta, Adiectiuum, Tenuis, Exilis, qualis est iuncus. Varro de Re rustica libro 1. capite 31, Iuncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile, neque ex se potest alere vitem, &c.

Iuncosus, pen.prod. Adiectiuum (σχοινώδης) Iuncis plenum. Plin.lib.18. cap.6, Iuncosus ager verti pala debet.
Litora iuncosa. Ouid.7.Metam.

Iunctum, iuncti, pen.prod. (σχοινιὰς) Locus iuncis consitus. Varro 2.

de Re rustica, Primũ genus quod dixi, maximè quæris salicta, secundum arundineta, tertium iuncera.

IVNCANNI, Ligures, incolæ Alphigi oppidi: distant à Monæci portu stadiis quadringentis octoginta. Perottus.

Iungo, iungis, iunxi, iunctum (ζεύγνυμι, ζευγνύω) iungere, Copulare, quasi in unum agere. Datiuo sæpissime iunguntur. Plin.lib.11.cap.37, Ceruix articulorum nodis iungitur.

Iungere cum. Cic.2.de Diuinat. Religio quæ est iuncta cum cognitione naturæ.

Iungere cum aliquo aliquem arctissimo vinculo. Plin.epist.243.

Iungere & copulare inter se. Cic.1.de Orat. An hæc inter se iungi, copularique possint.

Iuncta charitas inter paucos. Cic.de Amicitia, Ita contracta res est, & adducta in angustum, vt omnis charitas aut inter duos, aut inter paucos iungeretur.

Orbiculatim iungere, Vide ORBIS.

Affinitates iungere cum aliquo, hoc est, Affinitate cum eo coniungi. Liu.1.ab Vrbe, Duplex exinde fama est: alij prælio victum Latinum, pacem cum Ænea, deinde affinitatem iunxisse tradunt.

Amores iungere. Tibul.lib.1.eleg.1.

Arma alicui iungere. Liu.1.ab Vrbe, Haud grauatim socia arma Rutulis iunxit.

Connubio iungam stabili. Virg.4.Æneid.

Dextram iungere dextræ. Virg.1.Æneid.

Equos iungere curru. Virg.3.Æneid.

Equum iungere equo alterius. Cæsar 8 bell. Gall.

Fœdera iungere. Liu.7.ab Vrbe, Neque enim fœdere Samnitium, neque noua iungeretis fœdera, cautum est.

Fœdere alicui regi iungi. Liu.6.bel.Pun.

Gradus iungere. Silius lib.4.

Iter iungere. Martial.lib.2.6.

Et quum currere debeas Bouillas,
Iter iungere quæris ad Camœnas. Alij legunt interiungere. Vide INTERIVNGO.

Iungi lateri cuiuspiam. Ouid.13.Metam.

Ad currum iungere leones, Vide AD præpositionem.

Manus iungere & fœdus concipere. Stat.2.Achill.

Oscula iungere. Ouid.2.Metam.

Preces humiles iungere. Ouid.2.de Arte.

Iungere rhedam equis. Cic.Attico, lib.6.152. Et Iungere equos ad currum, Sueton.in Cæsare.

Iungere se viro. Virg.4.Æneid.

Iungere se ad aliquem. Cicer.pro Rosc.Amer. Quo in certamine perditi ciuis erat, non se ad eos iungere, quibus incolumibus & domi dignitas, & foris authoritas retinetur.

Societate gentibus iungi. Liu.6 bel.Pun.

Societatem alicui iungere. Liuius 4.bel.Pun. Per hos iuncta societas Annibali ac Syracusano tyranno.

Tauros iungere. Virg.8 Æneidos,
Queis neque mos, neque cultus erat, nec iungere tauros,
Aut componere opes norant, aut parcere parto.

Tedas iungere. Stat.3.Sylu.4.

Taurus iunxit se mihi. Ouid.1.Metam.

Verba iungere. Martial.lib.6.54.

Verba iungere, pro Componere. Cicero in Topic. Quintilian. lib.9.cap.4.

Iunctus (ἐζευγμένος) Participium, siue Nomen ex participio, vt Iunctus alicui cognatione. Liu.5.bell.Pun.

Vetusta amicitia puer puero iunctus. Ouid.4.de Ponto, eleg.3.

Amore iunctus alicui. Ouid.1.de Ponto, eleg.8.

Fœdere aliquo iuncti. Ouid.1.Trist.eleg.7.

Amor legitimo fœdere iunctus. Ouid.2.Trist.

T. Quintio Crispino Badius Campanus hospes erat perfamiliari hospitio iunctus. Liu.5.bel.Pun.

Iuncta matrimonio puella. Liu.10 bel.Pun.

Iunctum ex horum partibus. Cic.2.de Inuent.

Ea me & ea te iunctus M. Pomponius. Cic.ad Att.lib.4.84.

Iunctus à sanguine materno. Ouid.1.Metam.

Iuncta scelere improbitas. Id est, in qua est scelus. Cic.lib.1.de Oratore, Nam nec insignis improbitas, & scelere iuncta, nec rursus miseria insignis agitata videtur. Idem in Bruto, Sed est etiam L. Crassi in Cõsulatu, pro Q. Cepione, defensione iuncta, non breuis, vt laudatio: vt oratio autem, breuis.

Ab esu modico tibi iunctus. Ouid.2.de Ponto, eleg.5.

Amici iuncti. Horat.1.Serm.sat.3.

Ars iuncta cum viribus. Ouid.8.Metam.

Pòst autem causa fuit propior, & cum exitu iunctior. Cicero de Fato.

In amore iunctæ columbæ. Propert.lib.2.eleg.16.

Iuncta inuidiæ gloria, id est quæ inuidia non caret. Cicero ad Atticum, lib.1.14, Ego autem, vt semel Nonarum illarum Decembrium iunctam inuidia ac multorum inimicitiis eximiam quandam atque immortalem gloriam consecutus sum.

Indignatio iuncta conquestioni. Cic.2.de Inuent.

Iunctus mulus à clitellario differt, hoc est mulus qui iugo assueuit. Colum.lib.2.cap.22, Arbores serendi causa collo, vel mulo clitellario afferre, sed iuncto aduehere non permittitur.

Sedet ignoto iuncta puella viro. Ouid.2.Trist.

Salus nostra iuncta est. Ouid epist.19.

Sapientia iuncta eloquentiæ. Cic.3.de Orat.

Versus impariter iuncti. Horat.de Arte.

Vineæ mœnibus iunctæ. Id est admotæ. Liu.ab Vrbe, lib.5. Loquitur de tormentis bellicis.

Iunctura, pen.prod. (ζευγματισμός) Coniunctio. Plin.lib.13.cap.15, Maiúsque miraculum in ea est artis latente iunctura.

Iunctura boum. Colum.lib.2.cap.2.

Genuum iunctura. Ouid.1.Metam.

Iunctura verborum, pro Continuatione & compositione. Quintil. lib.9.cap.4.

Callida iunctura. Horat.de Arte.

Iunctura, postesque igni ferè peréque facta. Gell.lib.5.cap.3.

Iunctio, Verbale (ζεῦξις.) Cic.1.Tusc. Est enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur.

Iunctim, Aduerbium (ζευκτῶς) Sine interuallo. Suet. Magistratus & maturius inchoauit, & penè iunctim percurrit.

Iuniculus, iuniculi, pen.corr. in vite dicitur quem draconem alio nomine vocant. Plin.lib.17.cap.22, Nec veterem placet palmitem iu lõgum, & ad quartum vsque pedamentum emitti. quod alij dracones, alij iuniculos vocant, vt faciant quæ masculetta appellant.

Iunior, Vide IVVANIS.

Iuniperus, iuniperi, f.g. pen.corr. (ἄρκευθος) Arbuscula quæ in arenosis frequens nascitur, coma virens perpetua, vnde & topiariis operi idonea, & cariosam senectam non sentit. Vide Plin.lib.16 cap.25.

Iuniperi grauis vmbra. Virg.eclog.10.

IVNIVS mensis (ἰούνιος) teste Festo, à Iunone putatur dictus, quem Iunonialem, & Iunonium dicebant. Sed postea detritis quibusdam literis, ex Iunonio Iunius est dictus. Sunt qui putant à Iunio Bruto dictum Iunium. Vide Macrobium 1.Saturn. Alij à iunioribus deriuant: sicut Maium à maioribus. Ouid 6 Fastorum,
Iunius est iuuenum, qui fuit antè senum.

Iunius à iuuenum nomine dictus adest. Ouid.5.Fast.

Iunius Brutus, Vide BRVTVS.

Iunix, iunicis, pen.prod. f.g. (δαμάλη) Teneræ ætatis bos fœmina, quæ iam cessauit vitula esse, nec dum tamen ad summam magnitudinem peruenit. Dicta quasi iuuenca, à iuniore ætate. Pers.sat.2,
Tot tibi quum in flamma iunicum omenta liquescant. Plautus Milit.6,
Quam mox ad stabulum iunix recipiat sese pabulo.

IVNO (Ἥρα) Dea credita est, Iouis soror & coniunx, à iuuando nominata. Iunonis multa sunt nomina. Est enim Curetis, quæ vtitur curru & hasta. Virg.1.Æneidos, -hic illius arma,
Hic currus fuit. Est & Lucina quæ partubus præest. Terent.3.1,
Iuno Lucina fer opem. Est regina. Virg.1.Æneidos,
Ast ego quæ diuûm incedo regina. Et quia præest nubentibus, pronuba dicitur. Virg.4.Æneidos,
-& pronuba Iuno.

Iuno couella apud Varronem legitur, quæ dictio quia palato hominum delicatorum non est placita, scribunt Iuno nouella. Atqui quũ veteres ad lunæ cursum menses suos cogerent, & prima Lunæ visitatio, primúmque eius lumen diem Calendarum efficeret, & calendæ essent ipsum nouilunium, dubium non est quin tum & Noma esset luna caua. Prisci autem Varrone ipso authore, cauum couum dicebant, vnde couella diminutiuum. Ergo Iuno couella, est Iuno lucina & luna caua. Turnebus.

Inferna Iuno. Virg.6.Æneid.

Magna. Virg.3.Æneid.

Matrona. Horat.3.Carm.ode 4.

Maxima. Virg.4.Æneid.

Omnipotens. Virg.4.Æneid.

Profunda Iuno, Proserpina. Claud.1.de Raptu Pros.

Pronuba. Virg.4.Æneid.

Regia. Virg.1.Æneid.

Saturnia. Virg.1.Æneid.

Sceptrifera. Stat.10 Thebaid.

Iunonius, Adiectiuum (ἥραιος) vt Auis Iunonia, Pauo. Ouid.1.de Arte.

Mensis Iunonius. Ouid 6 Fast.

Iunonius puer, dictus Augustus à Cicerone ad Octauium, Ego ipsi Senatum fibi manus afferre coegi, quum te Iunonium puerum, & matris tuæ partum aureum esse dicas. Id est Martialem & acerrimum propugnatorem libertatis publicæ, quasi Martem quendam iunctum aduersus hostes Senatus, & bonorum. Nam Mars, Iunonis filius fuit.

Templa Iunonia. Ouid 2.Trist.

Iunonicolæ, pen.corr. (ἡραιοσέβεις) Phalisci. Ouid.6.Fast.

Iunonigena, pen.corr. (ἡραγενής) dicitur Vulcanus qui ex sola Iunone natus fuit. Ouid 14 Metam. de amoribus Solis.

Iunonalis, pen.prod. Adiectiuum. Ouid.lib.6.Fastorum,
Iunonale leges tempus, &c. Id est, mensem Iunonium. Alij legunt, Iunonísque leges, &c.

IVNONIS promontorium, apud Melam lib 2.cap.6. ad finem. Nunc vulgò dicitur *Sancta Maria*, vel *El puerto de Sancta Maria*. Testis Oliuarius in Melam.

IVNONII, maior & minor, Insulæ sunt ex Fortunatis.

IVPITER, pen.cor. (Ζεύς) Iupiteris, vel Iupiteris, secundum Priscianum, non Iouis: qui genitiuus, non à Iupiter, sed à nominatiuo Iouis. Nã à principio Iouis appellatus est, à iuuando: postea adiuncto altero vocabulo dictus est Iupiter, quasi Iouis pater. Nam quum pro igne ponatur, nulla res sic fouet omnia, quemadmodum calor. A poetis (inquit Cic.2.de Nat.deor.) dicitur diuûm atque hominum pater: à maioribus autem nostris Optimus maximus. Idem pro Domo sua, Quocirca te Capitoline, quem propter beneficia Populus Rom. optimum, propter vim maximum nominauit. Idem 3.de Nat.deor. Principio (inquit) Ioues tres numerant ij qui theologi nominantur, ex quibus primum & secundum natos in Arcadia: alterum patre Æthere, &c. Alterum patre Cælo, &c. Tertium Cretensem, Saturni filium, cuius in illa insula sepulcrum ostenditur. Ponitur quandoque pro aere. Horat.1.Carm.ode 1,
-manet sub Ioue frigido
Venator, teneræ coniugis immemor. Iuuenalis sat.5,
-fremeret sæua quum grandine vernus
Iuppiter. Vnde & sub dio dicimus, quam dia Iouem vocent Græci, quem

ei, quem omnia esse voluerunt. Vt Valerius Soranus,

Iuppiter omnipotens regum rerúmque, deúmque
Progenitor genitrixque Deûm, Deus vnus & omnes. Alibi pro anima mundi, alibi pro pluuia. Virg. lib. 2. Georgicorum,
Et iam maturis metuendus Iuppiter vuis. Est & Iupiter nomen stellæ illius salutaris, quæ in ordine secunda est. Aliquando per Iouem intelligimus ipsam vim duorum superiorum elementorum quæ actiua est, dum agit in hæc duo inferiora, ad generationem & corruptionem.

Ignis rapidus Iouis, Fulmen. Virg. 1 Æneid.
Iouis nutrices quæ fuerint, Vide AMALTHEVS cornu.
Iouis omnia plena. Virg. eclog 3.
Altitonans Iupiter, Vide ALTITONANS.
Æquoreus Iupiter, Neptunus. Claud 8. Paneg.
Altisonus, Vide Altisonus in ALTVS.
Æquus Horat. 1. Carm ode 18.
Altus. Ouid. 2. de Arte.
Arduus. Valer. 5. Argon.
Celsus. Valer. 4. Argon.
Cornigero de Ioue natus, De Ioue Hamone. Ouid. In Ibin.
Dextro Ioue liber est. Pers. sat. 5.
Fulminantis magna manus Iouis. Horat. 3. Carm. ode 3.
Gelidus. Claud. 5. Paneg.
Humidus. Virg. 1. Georg.
Hyberni Iouis fragor. Stat. 3. Thebaid.
Inuicti Iouis caos. Horat. 3 Carm. ode 27.
Maximus. Horat. 1. Serm. sat. v.
Magni Iouis nuntius. Horat 1. Carm ode 10.
Nigri Iouis regna, Plutonis. Senec. Herc. OEth. 13.
Olympicus, Vide OLYMPVS.
Seueri Iouis vultus. Stat 9. Thebaid.
Stygius Iupiter, Pluto. Virg 4 Æneid.
Summus, vel Supremus. Virg. 1. Æneid. Horat. 2. Carm. ode 32.
Tonantis annus hybernus Iouis. Horat. Epod. 2.
Tremendi fulmen Iouis, Plutonis. Valer. 3. Argon.

Iouem lapidem iurare. Gell. lib. 1. cap. 21. Quum Phauorino Higini commentarium legissem, atque ei statim displicita esset insolentia & insuauitas amatoris, Iouem lapidem inquit, quod sanctissimum iusiurandum est habitum, paratus ego iurare, Virgilium hoc nunquam scripsisse. Sextus Pompeius Festus lib. 10, Lapidem silicem tenebant iuraturi per Iouem, hæc verba dicentes, Si sciens fallo, tum me Diespiter salua vrbe, arcéque, bonis eiiciat, vt ego hunc lapidem. Liuius Decad. 1. libro 1. Patrisparrati ad iusiurandum patrandum, id est sanciendum, creati verba in fœdere faciendo sic exprimit: Audi Iupiter, audi Paterpatrate populi Albani, audi tu populus Albanus: vt illa palam prima postrema ex illis tabulis ceráve recitata sunt sine dolo malo: vtique ea hic hodie rectissimè intellecta sunt: illis legibus Populus Romanus prior non deficiet. Si prior defexit publico consilio, dolo malo, tu illo die Iupiter Populum Romanum sic ferito, vt ego hunc puerum hodie feriam: tantóque magis ferito, quanto magis potes pollésque. Idem Decad. 3. lib. 1, Eaque vt rata scirent fore, agnum læua manu, dextra silicem retinens, si falleret, Iouem cæterósque precatus deos, ita se mactarent, quemadmodum ipse agnum mactasset, secundum precationem caput pecudis saxo elisit. Polybius libro suorum historiarum tertio, vt refert Cælius libro 21 cap. 13. & ante eum Philelphus libro 27. epistol. 2. sub finem, superioribus ita subscribit: Ergo, inquit, Carthaginienses deos patrios iurati sunt: deinde Romani Iouem lapidem secundum vetustissimum ritum, Martis Quirinique numinibus additis, iusiurandum præstiterunt. Ritus vero lapidis fuit huiusmodi: Fecialis sumpto in manibus lapide, postquam de fœdere inter partes conuenerat, hæc verba dixit: Si rectè ac sine dolo malo hoc fœdus atque hoc iusiurandum facio, dij mihi cuncta præstent felicia: sin aliter aut ago aut cogito, cæteris omnibus saluis, solus ipse peream, vti lapis hic è manibus meis decidet. Nec loquutus plura, manu lapidem excussit. Hæc ex Polybio. Nec me fallit apud Cælium legi, per lapidem. At Philelphus lib 33. epist. 5, Sipontinum interpretem Polybij reprehendit, qui per verterit, non Iouem, quasi apud Polybiú esset præpositio διὰ, non accusatiuus Δία. Cic. lib. 7. epist. 12, ad Trebatium, Quomodo autem tibi placebit Iouem lapidem iurare, quum scias Iouem iratum esse nemini posse?

IVRA (ἰουράς) mons est Galliæ, Sequanos ab Heluetiis diuidens. Author Cæsar in Commentariis. Vogesus dicitur aliis authoribus. Vulgò *Le mont des foucilles*.

Iuramentum, Iuratus, Vide IVRO.

Iurgo, iurgas (λοιδορῶ, ἐρίζω) iurgâre, Ex iure & ago, quasi de iure ago & contendo. Terent And. 5. 1,
Cum Dauo egomet vidi iurgantem ancillam. Cicero lib. 4 de Repub. Si iurgant, inquit, beneuolorum, concertatio, non lis: inimicorum, iurgium dicitur. Liuius 10. ab Vrbe, Hæc iurganti increpantíque respondebant, confectos se pugna hesterna esse.

Iurgor, iurgaris, Deponens (λοιδοροῦμαι.) Horat. 2. Serm. sat. 2, Iurgatur verbis.

Iurgium, iurgij (λοιδορία) Contentio. Cicero de Amicitia, Cauendum verò ne etiam in graues inimicitias conuertant se amicitiæ, è quibus iurgia, maledicta, contumeliæ gignuntur.

Atrox iurgium. Tacit. lib 10, Vide VERA.
Insmira iurgia. Senec. Thyeste, 7.
Iustu a iurgia. Ouid. 1. Fast.
Abstinere iurgiis, Vide ABSTINEO.
Auferre iurgium, Vide AVFERO.
Committere iurgia, Vide COMMITTO.
Contendere iurgio cum aliquo, Vide CONTENDO.
Gliscunt iurgia. Lucret. lib. 3.
Irrita iurgia iactar. Virg 10 Æneid.
Nectere iurgia cum aliquo. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

Rabiosa iurgia vendere. Senec. Herc. furente, 3 De causidicis.
Turbida iurgia tacent. Ouid. ad Pisonem,
Turbida prolatis tacuerunt iurgia rebus.

Inter Iurgium & Lis, quòd iurgium leuior res est, siquidem inter beneuolos aut propinquos dissensio vel concertatio iurgium dicitur: Inter inimicos dissensio lis appellatur. Cic 4. de Republ. Admiror nec rerum solùm, sed etiam verborum elegantiam. Si iurgant inquit, beneuolorum concertatio, non lis: inimicorum, iurgium dicitur. Et deinde, Iurgare igitur lex putat inter se vicinos, non litigare. Nonius.

Iurgiosus, pen. prod. Adiectiuum (φιλολοίδορος) Contentiosus & litigiosus. Gell. lib. 1. cap. 17, Mulier morosa admodum fuisse fertur, & iurgiosa. De Xantippe Socratis vxore.

Iuridicus, Iurisdictio, Vide IVS.

Iuro, iuras, iuraui & iuratus sum (ὀμνύω, ὄμοσα, ὀμώμοκα, ὤμοσα, ὀμώμοσμαι) iurâre, à iure fit. Nam iurare propriè est quidpiam promittere, adhibitis etiam testibus, ita seruaturum ac si ius esset.

Decies iurasti, Vide NACAM.
Iurare aras, poeticè dixit Horatius, pro aris tactis, lib. 2. epist. 1,
Iurandásque tuum per nomen ponimus aras.
Bellum ingens iuratur. Stat. 1 Achill.
Fidem iurata fefellit. Ouid 3 Amor. eleg. 3.
Iurare Iouem lapidem. Vide IVPITER.
Maria aspera iuro. Virg 6 Æneid.
Iurare conceptis verbis, Id est dictatis à deferente iuramentum, & ex arbitrio adiurantis, hoc est adigentis ad iusiurandum, pernotatis. Plaut. Pseud. 5 Idem Cistell. 2,
At ille conceptis iurauit verbis apud matrem meam,
Me vxorem ducturum esse.
Iurare aliena, pro In nomen alterius. Plin. in Paneg. Sola tibi vbique iurari, quum ipse iuraueris omnibus.
Iurare per. Cicero pro Rabirio Posthum. Vbi semel quis peierauerit, ei credi postea, etiam si per plures deos iuret, non oportet.
Per caput hoc iuro. Virg 9 Æneid.
Per sidera iuro. Virg 6 Æneid.
In aliquem iurare, Id est, In perniciem alicuius. Ouid. epist. 10,
In me iurarant somnus, ventúsque, fidésque.
In facinus aliquod iurare. Ouid 1. Metam.
Iurare in leges alterius. Id est, Iurare se seruaturum leges alterius. Plin de Viris illust Cic. pro Cluentio, Multam petiuit, qua lege? quod in legem non iurasset: quæ res nemini vnquam fraudi fuit. Sic 2. de Finib.
Iurare in litem. Cic. pro Rosc. Comœdo, Quod in codicem iniuratus referre noluit, id iurare in litem non dubitet?
Iurare in verba aliquis. Cæsar 1. bel. Ciuil. Princeps in hæc verba iurat ipse, ad idem iusiurandum adigit Afranium.
Iurare in verba alterius. Liu 8 bel. Pun. Horat. 1. epist. 1,
Nullius addictus iurare in verba magistri.
Iurare in se. Liu. 2. ab Vrbe, Idem deinceps omnis exercitus in se quisque iurat.
Iusiurandum iurare. Cic. epist. Fam lib. 5. epist. 2, Magna voce iurauit verissimum pulcherrimúmque iusiurandum, &c.
Iurare morbum, Iurare se malè valere, & morbo laborare. Cic. lib. 1. ad Atticum epist 13, Qui denegat, & iurauit morbum, & illud suum regnum iudiciale opposuit. Id est, valetudinem, & simul iuris ciuilis occupationem excusauit.
In rem iurare dicitur aliquis, quum de re in iudicium deducta: In personam, quum de persona sua iurat. Non potest facilius dari exemplum quàm ex textu l. 1. §. 1. D. Quarum rerum actio non datur. *Iurer de la chose dont est question, ou de sa personne.*
Iurare de persona. *Iurer de son faict, & de ce qu'on peut affermer la personne qui preste le serment.* Vlpian. l. 1. D qua re. act. non datur.
Iurare in rem. *Iurer ou prester le serment de ce dont est procez simplement, non de son faict seulement.* Vlpian. l. 1. D. qua re. act. non dat.
Iurarunt inter se, pro Coniurarunt. Cato apud Plin. lib. 29 cap. 1,
Iurarunt inter se Barbaros necare omnes medicina.
Iurare ex sui animi sententia. Cic 4. Acad.
Iurandi formula iuris. Ouidius epistol. 20. Id est formula iurisiurandi.

Iurans, Participium (ὀμνύων.) vt Falsa iurans. Ouid. 13. Metam.
Verba iurantis. Ouid. epist 20.

Iuratus, pen. prod. Participium (ὀμωμοκώς, ἔνορκος) Qui iurauit. Cic. pro Cecinna, Si enim sunt viri boni, me adiuuant, quum id iurati dicunt, quod ego iniuratus insimulo. Idem v. Verr.
Iuratus est mihi, pro Iurauit. Plaut. Rud 5. 2
-num tu iuratus mihi es?
2. Iuratus sum, & nunc iurabo. Lucan. lib. 8,
-mihi per Latium iurata tonantem. Id est, quæ iurauit mihi per Iouem Latialem.
Iuratissimus author, Literatus, & quasi iureiurando doctissimus affirmatus. Plin. in Præfat. operis, Vel, iuratissimus (vt alij quidem exponunt) fidelissimus, & cui maximè credi oporteat. Translatum à testibus, quibus nisi iuratis non creditur. Alij sic, Iuratissimos Plinius appellat eos, quibus maximè omnia credenda fuerint & commendanda: vel quibus facilé omnia credas.
¶ Iuratus, Passiuè: vt Bellum iuratum. Silius lib. 11.
Fœdus iuratum Ioui Sil. lib. 1.
Numina iurata. Ouid. epist. 2.
Iuratus Senatus, Iurati iudices. Hoc est Iureiurando confirmatus. Plin. lib. 7. cap. 34. Cicero 4. Academ. Quæque iurati iudices cognouissent, &c.

Iuratò, Aduerbium. Paulus in l. Qui. D. Qui satisf. cog. Qui iuratò promisit iudicio sisti, non videtur peierasse si ex concessa causa hoc deseruerit.

Iurator, pen. prod. Verbale (ὀμνύτης.) Senec. de morte Claud. Quis vnquam ab histrionico iuratorem exegit?

Falsus iurator. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 19.

¶ Iuratores, Per translationem spectatores, & velut arbitri & censores fabulæ, quum propriè eo nomine intelligantur censores, qui rñ quem censebant, iureiurando adigebant. Qui autem iurauit, iuratus dicitur: qui ad iurandum adigit, iurator dici videtur. Plautus Pœnulo,

Nam argumentum hoc hic censebitur:
Locus argumento est suum sibi proscenium:
Vos iuratores estis, quæso operam date. Turnebus.

Iuramentum, iuramenti (ὁρκωμοσία) apud Senecam legitur lib. 2. de Clementia, O vocem in concionem omnium mortalium mittendam, in cuius verba principes regésque iuramentum faciant. Id est, in cuius verba principes iurent. Hac dictione vsus est & Vlpianus in lege iusiurandum §. Si de qualitate iuramenti: sicque in Florentinis libris legitur, inquit Budæus.

Iuramentum in litem est, quod defertur à iudice victori super æstimatione rei in iudicium deductæ, ob contumaciam aut dolum rei non restituentis. *Le serment deferé par le iuge sur la valeur de la chose demandee, pour la contumace ou dol du defendeur.*

Iurandū, iurandi (ὀμνύναι) Idem quod iusiurandum. Plaut. Cistel. 5.
Verùm haud metuo ut iurandum nostrum quisquam culpitet.

Iureiurare (ὁρκωμοτεῖν) Idem quod iurare. Liu. Dec. 4. 5. lib. 1. Prætores ambo in eadem verba iureiurarunt.

Iurulentus, Vide ius pro liquore.

Ius, iuris, n. g. (ζωμός) Liquor eorum quæ coquuntur: & ad coquinariam pertinet. Plaut. Mostel. 4.
Iisdem olent, quasi quum vna multa iura confundit coquus. Terēt. Eunuch. 5. 4.
Quo pacto ex iure hesterno panem atrum vorent. Cic. Appio, lib. 9. 20. In ea cœna coquus meus præter ius feruens nihil potuit imitari.

Vocare dicitur coquus in ius. Varr. 3. de Re rust. c. cap. 17. Sic hos pisces nemo coquus in ius vocare audet. Id est, Nemo in vescī audet. Budæus.

Ius conditum. Cicero 5. Tusculan. Quod victum Lacedæmoniorum in Phiditiis nónne videmus? vbi quum tyrannus cœnauisset Dionysius, negauit se iure illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectatum. Tum is qui illa coxerat, Minimè mirum, condimenta enim defuerunt.

Malè conditum ius. Horat. 2. Serm. sat. 8.

Ius nigrum, quod Cicero ait in Lacedæmoniorum Phiditiis cœnæ caput fuisse, à Græcis dicitur esse, quod in consuetudine ζωμὸς μέλας vocabatur. Ex quo suspicamur sanguine vel mixto vel incocto atrū colorem iuris illius redditum fuisse, cuiusmodi ius boculorum videmus. Hoc autem in mensa Lacedæmoniorum erat præcipuum, vt senes eo cibo acquiescerent plerumque, vt ait Plutarchus, nec obsonium aliud desiderarent. Author Turnebus.

Tepidum ligurire ius. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Iureus, Adiectiuum, Quod ex iure fit, vt Iurea placenta, quæ è iure tota constat. Plautus,
Quasi iuream esse ius decet collyricum. Subaudiendum est placentam, quasi dicat vt ius collyricum non liquidum sit neque macrum, sed tam crassum & concretum quàm si è iure placenta fieret. Turnebus.

Iurulentus, Adiectiuum (ζωμώδης) Iuris plenum. Cornel. Cels. lib. 2. cap. 18. Tum res eadem magis alit iurulenta quàm assa: magis assa, quàm frixa. Celsus, Cibus minimè iurulentus.

Iussulentum (ζωμώδης) formauit Apuleius in Magiæ Apol. sic de Ennium dicens, Ostendit qualiter quisque piscium assus aut iussulentus optimè sapiat.

Iusculum, pen. cor. (ζωμίδιον) Diminut. Cato cap. 156. Postea inde iusculum frigidum sorbere.

Ius, iuris, n. g. (δίκαιον, τὸ δίκαιον) Est (inquit Donatus) quod omnia recta & inflexibilia exigit. Terent. Heaut. 4. 1.
Quid cum illis agas, qui neque ius, neque bonū, atque æquum sciūt? Vlpian. De iustitia & iure. l. 1. Nomē iuris à iustitia appellatum. Nam vt eleganter Celsus definit apud Vlpianum in l. 1. D. de Iustitia & iure, Ius est ars boni & æqui.

Ius bonum. Plaut. Mostel. 8.
Ius bonum dicis, oras, petis. Plaut. Stich. 4. Idem Epid. 2.
revolo
Percontetis, operam da, opera redderur tibi. T. ius dicis. Hoc est, æquum est. Idem Rud. 24.
Ius oras merum. Cicero 2. Philip. Ius postulas: sed quid ad rem plus ille poterat.
Sine bono iure. Plaut. Bacchid. 4.
Sine modo & modestia sum, sine bono iure, atque honore.

¶ Abire ab iure, Vide ABEO.
Colere ius, Vide COLO.
Exuere ius fasque. Tacit. lib. 19.
Ius tibi est ibi vim conuenire. Paul. in l. 2. D. Ne quis eum qui, &c.
Transcendere fines iuris. Lucret. lib. 3.
Violare & imminuere ius atque officium, Vide IMMINVO.

¶ Iure, ablatiuus, Id est merito. Terent. And. 1. 3.
- vt quom velit, tibi iure irasci non queat. Cic. 7. Verr. Quamobrem iure in eum animaduerteretur.
Iure ac merito. Iuuenal. sat. 2.
Iure damus pœnas. Ouid. 4. Trist. eleg. 4.
Iure vel iniuria. Terent. And. 1. 3.
Qua iure, quáque iniuria præcipitem me in pistrinum dabit. Cic. 4. Verr. Non quæro iure, an iniuria sint inimici.

Meo iure, tuo iure, suo iure. Terent. Adelph. 1. 5.
Do, prætermitto: nō necesse habeo omnia pro meo iure agere. Verba sunt indulgētissimi patris. Meo iure, tuo iure, suo iure, verba sunt apud doctos frequentissima, sed certæ cuiusdam significationis. Est enim Meo iure aliquid agere, facerève, idem quod Mea facultate, vel authoritate, vel concessa mihi omnium consensu, libertate & potestate. Cic. 2. de Orat. Duo illa quæ facillima videmur, quoniam quæ difficiliora sunt, non possum, mihi pro meo iure sumo. Idem pro Marcell. Maximam verò partem quasi suo iure fortuna sibi vendicat: & quicquid est prosperè gestum, id penè omne ducit suum. Ac si diceret, Nemo vnquam fortunæ in bello non primas detulit partes. Hæc ex Budæo. Cic. Attico, Itineris nostri causa fuit, quòd non habebam locum vbi pro meo iure diutius esse possem, quàm in fundum Sicæ. Idem de Finibus.

Optimo iure, vel Optima conditione prædia, Id est vt loquimur, quæ multa priuilegia habent. Cic. 3. pro Lege agrar. Optimo enim iure ea sunt profectò prædia, quæ optima conditione sunt.

Complecti aliquem æquo iure. Tacit. lib. 1.

Hoc iure sunt Siculi: Hoc est, Hanc iuris & æquitatis rationem & habent, & obseruant. Cic. 4. Verr. Siculi hoc iure sunt, vt quod ciuis cum ciue agat, domi certet suis legibus.

¶ Concedere de iure, Vide CONCEDO.
Decedere iure, vel de iure suo, Vide DECEDO.
Obtinere iure, Vide OBTINEO.
Ius suum obtinere, Vide OBTINEO.

Ius suum non retinere contra aliquem. Cic. 5. Verr. Hoc edicto nō Siculi, sed isti ipsi Equites Romani qui suum ius retineret se contra Apronium posse erant arbitrati, &c.

Ius est facere, vel faciendi. Vlpian. l. Vti frui. D. Si vsusfructus petatur, &c. Negaui ius esse vtendi fruendi fructuario: vel sibi ius esse prohibendi. Paulus in l. 3. D. De seruit. vrb. præd. Ne ius sit vicino inuitis nobis altius ædificare.

¶ Ius, Est quod vel natura, vel ciuitas, vel populus, vel gens, vel cōsuetudo iubet. Plaut. Epid. 1.
Atque me minoris factum, præ illo, qui omnium
Legum, atque iurium fictor, conditor, cluet. Paulus l. Ius pluribus, D. De Iust. & iur. Ius pluribus modis dicitur: vno quidē modo id quod semper æquum ac bonum est, ius dicitur, vt est ius naturale. Altero modo quod omnibus aut pluribus in quacunque ciuitate vtile est: vt est ius ciuile. Et paulo pòst, Alia significatione ius dicitur locus in quo ius redditur, appellatione collata ab eo quod fit in eo vbi fit: quē locum determinare hoc modo possumus, vt vbicunque Prætor salua maiestate imperij sui, saluóque more maiorum, ius dicere cōstituit, is locus rectè ius appelletur. Hactenus Paulus. Terent. Phorm. 5. 8.
- in ius ambula.
P. In ius? Donatus, Ad iudicium eamus scilicet: nam ius pro loco est. Cic. Quin te in iure conspicio. Idem 1. de Orat. Nam volitare in foro, hærere in iure, ac Prætorum tribunalibus iudicia priuata magnarum rerum obire.

Adiutorium iuris. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Cunabula iuris, Vide Cunabula, in CVNAE.
Gens iuris expers. Senec. Troad. 12.
Fiducia iuris. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Forma iuris, vt Contra iuris formam facta pactio. Vlpian. in l. Iurisgentium §. Si paciscat. D. De pactis.
Vafri inscitia iuris. Horat. 2. Serm. sat. 2.
Interpretes iuris. Cic. pro Cecinna.
Nodos iuris soluere. Iuuenal. sat. 8.
Nundinatio iuris, Vide NVNDINATIO.
Iuris legúmque peritus. Horat. 1. Serm. sat. 1.
Seruitus iuris. Quintil. lib. 1. cap. 16.
Studium iuris. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Ius naturale. Vlpianus in l. 1. §. Ius naturale. D. de Iustitia & iure, Ius naturale est quod natura omnia animalia docuit. Nam ius istud nō solùm humani generis proprium est, sed & omnium animalium quæ in terra, quæ in mari nascuntur, auium quoque commune est. Hinc descendit maris atque fœminæ coniunctio, quam nos matrimonium appellamus, hinc liberorum procreatio, hinc educatio. Videmus etenim cætera quoque animalia feras etiam bestias istius iuris peritia censeri.

Ius gentium, vt inquit Vlpianus in l. 1. D. de Iustitia & iure, est quo gentes humanæ vtuntur: quod à naturali recedere inde facilè intelligere licet: quia omnibus illud animalibus, hoc solis hominibus inter se commune sit. veluti, vt inquit Pomponius l. sequenti, erga deum religio, vt parentibus & patriæ pareamus. Liuius lib. 5. ab Vrbe condita, ius humanum vocat. Caius in l. Omnes. D. De iustitia & iure, Quod verò naturalis ratio inter omnes homines constituit, id apud omnes peræquè custoditur, vocatúrque ius gentium: quasi quo iure omnes gentes vtuntur.

Ius ciuile. Vlpianus, l. Ius ciuile. D. de Iustitia & iure, Ius ciuile est quod neque in totum à naturali vel gentium recedit, neque per omnia ei seruit. Itaque quum aliquid addimus vel detrahimus iuri communi, ius proprium, id est ius ciuile efficimus. Papinian. l. Ius autē, illo titulo, Ius autē ciuile est quod ex legibus, plebiscitis, Senatusconsultis, decretis principum, authoritate prudentum venit.

Ius ciuile Papyrianum (inquit Pompon. in l. 2. D. de Origine iuris) dictum non quia Papyrius de suo quicquam ibi adiecit, sed quòd leges sine ordine latas in vnum composuit.

Ius ciuile qui contemnendum putat, is vincula reuellit non modò iudiciorum, sed etiam vtilitatis, vitæque communis. Qui autem interpretes iuris vituperat, si imperitos iuris esse dicit, de hominibus nō de iure ciuili detrahit. Cic. pro Cecin.

Amplecti ius ciuile, Vide AMPLECTOR.
Ciuilia iura. Horat. 1. Serm. sat. 9.
Ciuica iura. Horat. 1. epist. 3.

Ius moribus constitutum, Est ius non scriptum. Iulianus in l. De quibus. D. de Legibus, Inueterata enim consuetudo pro lege non immeritò custoditur: & hoc est ius quod dicitur moribus constitutum.

Famularia iura dare. Id est, leges seruiles, quibus monstratur vt seruos oporteat obedire. Ouid 15. Metam.

Ius honorarium, est viua vox iuris ciuilis, vt ait Martianus l. Nam & ipsum.

& ipsum. D. de Iustitia & iure. Vide Ius prætorium.

Ius imperatorium, Vide IMPERO.

Incorporale ius, Quintil. lib. 5. cap. 10.

¶ Ius Italicum, de quo passim in Pādectis, tit. de censib. nihil aliud est quàm immunitas à tributis. Posteaquam enim Italiæ solum immune factum est, prouinciale autem tributarium, multæ ciuitates in prouinciis ius Italicum impetrauere, vt coloniæ, quæ iuris erant Italici, quas plurimas iurisċōsulti commemorant in titulo de censibus. Ex Turnebo.

Legitimum ius, Vide LEX.

Municipale ius, Vide post MVNVS.

Obscurum ius, Vide OBSCVRVS.

Ius oppidanum, Vide OPPIDANVS.

Pontificium ius, Vide Pontificium, in PONTIFEX.

Precarium ius. Tacit. in lib. de Germanis.

Ius prætorium. Papinianus, l. ius autem. D. de iustitia & iure, Ius prætorium est quod Prætores introduxerunt adiuuandi, vel supplendi, vel corrigendi iuris ciuilis gratia propter vtilitatem publicam, quod & honorarium dicitur, ab honore Prætorum sic nominatum.

Ius priuatum, est (inquit Vlpianus in l. 1. § huius studij. D. de iustitia & iure) quod ad singulorum vtilitatem pertinet. Et paulo pòst, Priuatum ius autem tripertitum est: collectum est enim ex naturalibus præceptis aut gentium, aut ciuilibus.

Ius proprium. Caius in l. omnes. D. de Iustitia & iure, Quod quisque populus ipse sibi ius constituit, id ipsius proprium ciuitatis est: vocatúrque ius ciuile, quasi ius proprium ipsius ciuitatis.

Ius publicum. Vlp. de iustitia & iure, l. 1, Ius publicum est quod ad statum rei Romanæ spectat. Ius publicum videtur esse idem quod ius proprium, apud Terent. in Phorm. a. 3.

-etsi mihi facta iniuria est, &c.

P. Ha ha he homo suauis. D. quid est? num iniquum postulo?

Anne hoc quidem adipiscar ego, quod ius publicum est?

Ius sacratum, inquit Turnebus, quod sacramenti militaris religione teneri videbatur. nam iureiurando sacrabatur, Id est fide. Cic. 3. Offic. Fide sacratum ius perpetuò falleret. Virgil. Fas mihi Graiorum sacrata resoluere iura.

Sacrum, publicum, priuatum ius. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Signata iura sequi Lucan. lib. 3.

Ius singulare est quod contra tenorem rationis propter aliquam vtilitatem authoritate constituentium introductum est. Paulus l. ius singulare. D. de Legibus.

Ius summum est quod Iurisconsulti strictum ius vocant. Cic. lib. 1. Offic. Existunt etiam sæpe iniuriæ calumnia quadam, & nimis callida, sed malitiosa iuris interpretatione. Ex quo illud, Summum ius, summa iniuria, factum est iam tritum sermone prouerbium. Idem 7. Verr. Non agam summo iure tecum: non dicam id, quod debeam forsitan obtinere. Vide AGO & summo iure.

Summo iure experiri. Cic. pro Quintio, Si quid in controuersiam veniret, aut intra parietes, aut summo iure experiretur?

Contendere summo iure, Vide CONTENDO.

Varium ius. Cic. pro Cecinna, Deinde si de iure vario quippiam iudicatum est, non potius contra Iurisconsultos statuunt, &c.

Vetustum ius Tacit. lib. 4.

¶ Anceps ius Horat. 2. Serm. sat. 5.

Honesti iuris seruatur metus. Claud. 1. Paneg.

Improba iura. Sil. lib. 17.

Inclyta iura. Seneca Troade, 7.

Iniustum ius Ouid. ad Liuiam.

Venerabile ius Stat. 5. Sylu. 1.

Abire à iure. Cic. Verr. 4.

¶ Adire in ius, Vide ADEO.

Adolescit ius. Tacitus libro 20, Prauo certamine legatorum ius adoleuit.

Adducere in ius. Cic. pro Quintio.

Iure agere. Lucret. lib. 3.

Assuetus in iura, Vide ASSVESCO.

Calcati iuris nulla restant vestiga. Claud. 2. in Eutrop.

Callere iura, Vide CALLEO.

Cedere ius, Vide CEDO.

Ius à maioribus nostris ita comparatum est, vt ciuis Romanus libertatem nemo possit inuitus amittere. Cic. pro Domo sua.

Stricto iure non competebat. Iabolen. in l. Pannonius Auitus D. de acquir. hæred.

Concedere in ius, ditionémque alicuius Liuius lib. 9. Decad. 4. Ita Athamania omnis in ius, ditionémque Philippi concessit.

Concurrere de iure, Vide CONCVRRO.

Noua iura condere. Ouid. 2. de Remed. amor.

Confringere iura, Vide CONFRINGO.

Constituere iura. Lucret. lib. 5.

Constituere ius in verbis, Vide CONSTITVO.

Ius cōsulere. Liu. 9. bel. Maced. Idē, Posteaquàm ad magnos honores peruenit, summus imperator, & idem in pace, si ius cōsuleres, peritissimus.

Consulere aliquem iuris. Ouid epist. 19.

Conuenire aliquem in ius, Vide CONVENIO.

Ad extrema & inimicissima iura decurrere. Cic. pro Quintio. Est summo iure vti, siue rigore iuris.

Dare ius. Cic. 2. de Legib.

Deducere in ius, Vide DVCO.

Vellere ius Cic. ad Attic lib. 1.

Ius dicere, Est præesse iuri dicendo, & legibus gubernare, ac iustitiam ministrare. Plaut. Bacchid. 2.

Itur illinc iure dicto. Liu. 2. ab Vrbe.

Educere in ius Cic. Verr. 4.

Exequi ius suum. Cæs. 1. de bel. Gall.

Ius facere dicitur, quod iuris atque legis vim habet. Vlpianus in l. non ambigitur. D. de Legib. Non ambigitur Senatum ius facere posse. Hoc est Senatusconsulta pro lege haberi. Verbum est iurisperitis notum. Sic

Ius esto, pro Legis vim atque authoritatem habeat. Cic. 3. de Legib. Quódque is qui bellum geret imperassit, ius ratúmq; esto. Verba sunt XII. Tab. Budæus.

Imminuere ius, vel violare. Cic. pro Rosc. Amer.

Firmare ius Tacit. lib. 4.

Inflectere ius gratia, Vide INFLECTO.

Infringere ius alicuius. Tacitus lib. 4, Nec infringendum Consulis ius.

Intercedit homini cum genere humano quasi ius ciuile, Vide INTERCEDO.

Migrare communi iure, Vide MIGRO.

Mutare ius, Vide MVTO.

Ius vi obrutum Paterc. lib. 2.

Obterere iura, Vide OBTERO.

Orare ius, Vide ORO.

Persequi ius suum Cic. pro Cecinna.

Peruertere ius. Cic. 1. Offic.

Postulare ius. Cic. Philipp. 2.

Ius petere ab aliquo iudice, Est in eius esse iurisdictione. Bud.

Ius è cælo petere, Id est iudicium diuinum expectare, & in id intentum esse. Sic Curtius lib. 5. Budæus.

Ius petere in Bæticam, Vide Ad Secas aliquid petere, in præpositione AD.

Procurrunt in ius. Horat. 1. Serm. sat. 7.

Hoc iuris à maioribus proditum est, &c. Cic. pro Domo sua.

Rapere aliquem in iura. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Reddere ius Prætor quoque dicitur, etiam quum iniquè decernit, relatione scilicet facta non ad id quod ita Prætor fecit, sed ad illud quod Prætorem facere conuenit. Paulus in l. ius pluribus. D. de iustitia & iure. Vide REDDO.

Respondere ius, vel de iure. Cic. 1. de Orat.

Pari iura esse cum aliquibus, pro In ordinem redigi. Tranquillus. Budæus.

Ius ab aliqua re stare. Liuius 2. bel. Pun. lib. 1, Vicerunt ergo dij hominésque: & id, de quo verbis ambigebatur, vter populus fœdus rupisset, euentus belli, velut æquus iudex, vnde ius stabat, ei victoriam dedit.

Sumere ius ab aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 4. Non propter historias modo, sed verba, quæ frequenter ius ab authoribus sumunt.

Tenere ius suum. Cic. pro Cecinna.

Transire ius ad aliquem dicitur. Quintil. lib. 5. cap. 10, Quis ad illum ius, ad hunc res transeat.

Vocare in ius. Cic. pro Quintio.

¶ Ius, pro Potestate. Plinius libro 2. Nat. hist. cap. 7, Imperfectæ verò in homine naturæ præcipua solatia, ne deum quidem posse omnia, &c. nullúmque habere in præteritis ius, præterquam obliuionis. Budæus.

Habere ius in aliquem Lucan. lib. 2.

Habet ius abdicandi. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Pete ius & moderamen equorum Ouid 2. Metam.

In ius potestatémque venire, dixit Liuius.

Ius & arbitrium Liuius, Quæ ex his habere victori, quibus mulctari eos velit, ipsius ius atque arbitrium esse.

Iuris sui esse, ac mancipij. Id est sui arbitrij, & nemini parêre. Brutus Ciceroni, 16. 7, Quæ tāda esse arma putatis, quibus dominari prohiberetur: scilicet vt illo prohibito, rogaremus alterum, qui se reponi in eius locum pateretur? an vt essent sui iuris ac mancipij Respublica?

¶ Rigidum & ineuitabile ius mortis. Ouid. ad Liuiam.

Perdiscere iura beneuolentiæ, Vide PERDISCO.

Naturæ ius nouatum. Ouid. 4. Metam.

Resoluere iura pudoris. Virgil. 4. Æneid.

Triste ius sepulcri Ouid. 13. Metam.

Coniugialia iura. Ouid 6 Metam.

Connubialia iura. Ouid epist. 6.

Genialia iura. Stat. 3. Sylu. 3.

¶ Ius etiam vocatur quod vim habet sanctionis & legis. Cic. 3. de Legibus, citans verba XII. Tab. Quod is qui bellum geret, imperassit, ius ratúmque esto. Vlpian. l. 3. D. de leg. Non ambigitur Senatum ius facere posse. Id est Senatusconsulta omnes tenere, qui Romano imperio parent.

Iurisprudentia (inquit Vlpianus in l. iustitia. D. de iustitia & iure) est diuinarum atque humanarum rerum notitia, iusti atque iniusti scientia.

Iusiurandum, iusiurandi & iurisiurandi [Gr.] Est affirmatio religiosa, vt ait Cicero lib. 3. Offic. Plaut. Pseud. 4.

Qui item vt nos, iureiurando malo quærunt rem. Cæs. 1. bel. Ciuil. Sic terror oblatus à ducibus, crudelitas in supplicio, noua religio iurisiurandi, spem præsentis deditionis sustulit. Cic. 3. Officiorum. Nullum enim vinculum ad stringendam fidem iureiurando maiores arctius esse voluerunt.

Solenne iusiurandum. Tacit. lib. 16.

Iusiurandum in litem, Vide iuramentum, in IVRO.

Accipere iusiurandum, Vide ACCIPIO.

Accommodare iusiurandum, Vide ACCOMMODO.

Addicere aliquem ad iusiurandum, Vide ADDICO.

Adigere iureiurando, siue ad iusiurandum, Vide ADIGO.

Adactum iusiurandum. Vlpian. in l. iurisgentium. § item si quis D. de pactis, Nec iusiurandum de hoc adactum, ne quis agat, seruādum, Marcellus scribit.

Fidem alligauit iureiurando suam. Seneca Troade, 6.

Concipere iusiurandum. Tacit. lib. 20, Senatus inchoantibus primoribus iusiurandum concepit.

Concipere verba iusiurandi. Tacit. lib. 20, Et quum cætera iusiurandi verba conciperent, &c.

Condere iusiurandum, Vide CONDO.

Conseruare iusiurandum, Vide CONSERVO.

Dare iusiurandum. Cic. 3 Offic. Iuratúsque se illum statim interfecturum, nisi iusiurandum dedisset, se patrem missum esse facturum.

Deferre iusiurandum Quintil. lib. 5. cap. 6 ad finem.

Iusiurandum exigere & reddere. Liuius. Ita & in Achaiam legatus missi, qui iusiurandum in verba Philippi exigerent, simul qui redderent Achæis.

Firmare iureiurando. Cic. 2. de Legib. Quàm intelligat quàm multa firmentur iureiurando, &c. inter ipsos homines dijs immortalibus interpositis tum iudicibus tum testibus.

Interponere iusiurandum, Vide INTERPONO.

Negligere iusiurandum. Cic. de Arusp. resp.

Obstringere aliquem iureiurando. Horat. 2. Serm. sat. 3. Vide OBSTRINGO.

Offerre iusiurandum, Vide OFFERO.

Iusiurandum offerre & deferre. Quintil. lib. 5. cap. 6.

Remittere iusiurandum de calumnia parentibus & patronis Paul. in l. de die § vlt. D. qui sat cogant.

Alieno iureiurando stare, quàm suo mauult. Quintilian. libro 5. capite 6.

Violare fidem. Cic. 3 Offic.

Iurisdictio, iurisdictionis, f. g. {[illegible]} Facultas atque potestas iuris dicendi. Sunt qui scribant iurisdictio. Cic. pro Flacco, Præturæ iurisdictio res varia & multiplex ad suspiciones & simultates non attingitur, &c. Idem ad Q. frat. lib. 1.

Libera iurisdictio, Vide LIBER.

Abrogare iurisdictionem, Vide ABROGO.

Conficere iurisdictionem, Vide CONFICIO.

Intermittere iurisdictionem Cic. de Arusp. resp.

Iurisdictiones meridionales. Plin. lib. 5. cap. 28 Legitur aliàs mediterraneas.

Iurisconsultus, iurisconsulti {νομικός} Interpres iuris, siue legum. Valla, Alterum quoque compositum (si compositum est) Iurisconsultus, quod etiam dici solet Iureconsultus, Cic. 2. de Legib. Sed Iurisconsulti, siue erroris obijciendi causa, &c. Vide CONSVLO.

Consultus iuris Horat. de Arte.

Iuridicus, pen. corr. Adiectiuum {δικανικός} Quod secundum ius est: Vnde Iuridicus dies, quo ritè ius dici potest. & Iuridica actio, quæ secundũ ius est. Dicitur & quod ius reddit. Plin. lib. 3 cap. 1, Iuridici conuentus ei quatuor. Id est in quibus iura redduntur.

Iuridicus, Substantiuum {[illegible]} vt Hæret Eurydicen iuridici sedent Seneca Herc. fur. 7.

Iuridicialis, & hoc iuridiciale, pen. prod. {[illegible]} Cic. 1. de Inuent. Huic generi Hermagoras partes quatuor supponit, deliberatiuam, demonstratiuam, iuridicialem, negotialem. Quintil. lib. 3. cap. 8, Iuridicialis status.

Iusculum, Vide IVS pro Liquore.

Iussus, Participium à iubeo: & Iussum, iussi, Vide IVBEO.

Iustus, Adiectiuum {δίκαιος} Qui præcepta iuris seruat. Nam à iure dicitur. Plaut. Pseud. 5,

Non est iustus quisquam amator, nisi qui perpetuat data.

Annos iustos peragere. Ouid. 10 Metam.

Arma iusta mouere Ouid. 1. de Arte.

Bella iusta gerere. Ouid. 8 Metam.

Iusta causa. Cic. 4 de Finib.

Causa iustissima. Ouid. 1 de Ponto, eleg. 6.

Iusta dissidia: hoc est æqua & iure facta. Cic. de Amic. Magna etiam dissidia, & plerunque iusta nasci, quum aliquid ab amicis, quod rectũ non esset, postularetur.

Iusti honores, Iure ac meritò collati. Cic. in Verrem, Nam multi sæpe honores dijs immortalibus iusti habiti sunt ac debiti, sed profectò iustiores nunquam.

Litem iustam intendere Lucret. lib. 3.

Aspiciunt oculis superi mortalia iustis. Ouid. 13. Metam.

Potestas iusta. Horat. 2 Serm. sat. 7.

Preces iustæ. Ouid. 3. Metam.

Querela iusta. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 3.

Iusta seruitus, In qua nihil iniquum iubetur, inquit Donatus. Terent. And. 1. 1.

Vir iustus & tenax propositi. Horat. 3. Carm. ode 3.

¶Iustus, Mediocris, inquit Sipontinus. Vnde Iustam magnitudinem alicuius rei dicimus, quũ nec debita minor est, nec modum excedit. Hinc Iusti dies authore Macrobio dicebantur continui XXX dies, quibus exercitu imperato vexillum russi coloris in arce positũ erat. Erant & iusti dies, XXX dies qui concessi æris & debiti damnatis conquirendæ pecuniæ causa dabantur lege XII. Tab. authore Gell. lib. 19. cap 1. Plaut. Milit. 10,

& meæ orationis iustam partem persequi, &c.

Iusti dies. Cic. 2. de Legib. Præter Idææ matris famulos, eósque iustis diebus, ne quis stipem cogito.

Iusta magnitudo, Iusta mensura, hoc est æqua, & quæ neque maior, neque etiam minor est quàm debeat. Plin. lib. 10. cap. 53, Post solstitium nata non implent magnitudinem iustam.

Labent curuæ iusto sine pondere naues. Ouid. 2. Metam.

Tempus iustum pugnæ. Virgil. 10. Æneid.

¶Iustus, pro Magno. Vnde dicimus Iustam rem, hoc est magnam: quemadmodum & Bonam partem, & Iustam partem, Magnam partem. Et Bene doctus, pro Valde. Plin. in Præfat. 8, Opere iusto temporum nostrorũ historiam orsi. Sic Iustum prælium, Iustum exercitũ, historici dicunt, id est magnum. Asconius, Iustas inimicitias, pro magnis, apud Ciceronem exposuit.

Iustum exercitum dicimus, Iustum item prælium, cui Leue prælium opponitur. Liu. Decad. 4. lib. 9. non ita procul ab initio, Deinde eos qui in montibus erant adortus, primò leuibus prælijs fatigauit: postremò coactos in aciem descendere, iusto prælio deuicit. Iusto pro Pleno intelligo, inquit Budæus: id est quod verè & propriè prælij nomine censeri possit. Sic 6 bel. Pun. de Fuluio perduellionis reo, Prius quàm dies comitiorum aderat, Cn. Fuluius causarũ Tarquinios abijt: id es iustum exiliũ esse sciuit plebs. Id est, Plebs decreuit spontaneum exilium Fuluio plenum & verum esse, aut pro pleno & legitimo cedere. Iustum enim est omnibus numeris plenum, quod Græci ἄρτιον dicunt. Hactenus Budæus.

Acies iusta Quintil. lib. 1 cap. 10. Vide ACIES.

¶Iustus filius, pro vero. Vnde apud Iurisconsultos, Qui filium adoptat, interrogatur an velit eum quem adoptat, iustum sibi filium esse. Id est verum filium. Budæus contrà, Hæc dictio Iustus apud Iurisconsultos frequens, non satis, vt arbitror, intelligitur. Caius in l. 2 D. de adoptionibus, de arrogatione loquens. Is qui adoptat, inquit, rogatur, id est interrogatur, an velit eum quem adoptaturus sit, iustum sibi filium esse. Iustum intelligo non verum, vt aliqui censent: sed omnibus partibus, vt ita dicam, filiationis veri filij vicem obtinentem, naturalis & legitimi filij loco sedentem.

Iustus dominus. Hoc est, verus: cui contrarius est Alienus. Cicero 2. Offic. Quare L. Syllæ & Caij Cæsaris pecuniarum translatio à iustis dominis ad alienos, non debet liberalis videri.

Iusta hæreditas. Varro 2 de Re rust. cap. 10, In emptionibus dominium legitimum sex ferè res perficiunt, si hæreditatem iustam adiit, &c.

Iusta materfamiliâs, & Pellex, contraria. Liu. 9 bel. Maced. Nam etsi minor ætate quàm Perseus esset, hunc tamen iusta matrefamiliâs, illum pellice ortum esse.

Iusta vxore nati. Cic. 1. Tuscul. Metellus ille honoratus quatuor filiis, at quinquaginta Priamus, quibus decem & septem iusta vxore nati, &c.

Iustus miles. Liu. 4 bel. Pun. Bona fortíque opera eorum se ad eum diem vsum: neque ad exemplum iusti militis quicquam eis præter libertatem, deesse.

Iustam operam reddere, Id est pensum, opus debitum & consuetum perficere Colum. lib. 6 cap. 3.

Iustum testamentum dicitur, quod est solenniter factum. Vlpianus in l. 1. D. de except. rei iudicatæ.

Iustum vadem, idoneum sponsorem vocabant veteres, inquit Festus.

Iustiore aliquo vti: hoc est, æquiore, faciliore, & tractabiliore Cic. 2. de Finib. Vt propemodum iustioribus vtamur illis qui Id est videantur nobis iustiores.

Iustè, Aduerbium {δικαίως} Iure, rectè, legitimè Brutus Ciceroni. 4 2, At hoc ipsum inquies, Iniquè facis. imò iustissimè. Idẽ in Sallust. Id vos si fortè offenderimus, iustius huic quàm mihi succensere debetis.

Iustè & legitimè imperare. Cic. 1. Offic.

Iusto, Ablatiuus vice aduerbij Quintil. lib 9 cap. 4, Membrum longius iusto, tardum: breuius, instabile est.

Iusta, iustorum, neut. gen. plur. num. {[illegible]} Sunt exequiæ, Id est Sacrificia quæ mortuis impenduntur, quòd iure fierent his qui de nobis viuentes bene meriti fuerant. Cic. pro L. Flacco, Iusta Catilinæ facta sunt. Ouid. 2 Fastorum,

Hanc quia iusta ferunt, dixêre Feralia lucem.

Iusta facere, in præcedentibus exemplis.

Iusta peragere Plin. lib. 2. cap. vlt. Ex quo secutis diebus iusta peragerent, inuenisse dicuntur in sepulcro epistolam Dionysodori nomine ad superos scriptam.

Iusta persoluit patri Senec. OEdip. 14.

Iusta funebria Liu. 1. ab Vrbe.

Iustis exequiarum carere. Cic. 2. de Legib. Non solùm vita cruciati atque dedecore, verumetiam sepultura & iustis exequiarum caruerunt.

Iusta funeri paterno soluere. Cic. pro Rosc. Amer. Hunc miserum luctu perditum, qui nondum etiam paterno funeri iusta soluisset, nudum eiecit domo, &c.

Iusta funerum reijcere. Cic. 2 de Legib.

Reddere iusta funeri Plin. lib. 10. cap. 2.

¶Iusta hospitalia. Liuius, Venientibus obuiam cunctus Senatus egressus, iustis omnibus hospitalibus, publicísque & priuatis fungitur officiis.

¶Iusta, pro constitutis, quæ necessario præstari debent. Columel. lib. 11. cap. 2, Item vinearum fossio ijsdem locis peragenda, arbustorúmque, siue putatio, siue alligatio sumenda est, quorum iusta certa esse non possunt.

Iusta facere. Colum. lib. 2. cap. 4, Tum etiam ratio rustici aggrauatur exiguo operis profectu. iusta enim fieri nequeunt quum induruit ager.

Ad iusta perducere, Id est ad iustum laborem, inquit Budæus. Colum. lib. 6 cap. 14.

Iusta operum peragere. Colum. lib. 9. cap. 8.

Iusta percipere. Colum. lib. 1. cap. 8. Quærat an ex sua constitutione iusta percipiant. Id est, si omnino habeant quod eis constitutum est, inquit Budæus.

Iusta reddere, Opus debitum & consuetum perficere. Colum. libro 2. cap. 8.

Iusta exigere, inquit Budæus, est summo iure agere cum aliquo.

Persequi & exigere iusta. Colum. lib. 11. cap. 3.

Iustitia {δικαιοσύνη} est (inquit Cic. 5. de Finib.) animi affectio suum cuique tribuens, atque hanc quam dico societatem coniunctionis humanæ, munificè & æquè tuens.

Cura iustitiæ. Ouid. epist. 9.

Alienigena iustitia, Vide ASTANVS.

Inclyta iustitia, religióque ea tempestate Numæ Pompilij erat, Vide INCLYTVS.

Potens iustitia Horat. 2. Carm. ode 17.

Salubris iustitia. Horat. de Arte.
¶Agitare iustitiam, Vide AGITO.
Colere iustitiam. Vide COLO.
Iustitia in mente consedit, Vide CONSIDEO.
Frænare gentes iustitia. Virgil. 1. Æneid.
Vires temperare iustitia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6.

Iustificus, pen. corr. Adiectiuum {δικαιοποιός} Qui facit iustitiam. Catul. Argon. 59, Iustifica mens deorum.

Iustitium, iustitij, Iurisdictionis intermissio. Liuius, Ac propè iustum iustitium omnium rerum futurum videbatur, donec Consul ad vrbem rediisset. Id est, omnia acta publica esse suspensa. Cic. ad Attic. lib. 4. 87, Fauere iustitio, & omnium rerum licentiæ. Gellius lib. 12. cap. 1, Velut quoddam iustitium, id est iuris inter eos quasi interstitionem quandam & cessationem.
Ferale iustitium. Lucan. lib. 2.
Tristi iustitio clausa fora. Lucan. lib. 5.
Iustitium edicere, & intermittere iurisdictionem. Cic. de Arusp. resp. Quæ sunt occultiora, quàm eius, qui in concione ausus est dicere iustitium edici oportere, iurisdictionem intermitti, claudi ærarium, iudicia tolli?
Indicere iustitium, Vide INDICO.
Iustitium remittere, sicut iustitium indicere, teste Budæo: apud Liu. lib. 10. ab Vrbe.
Iustitium per aliquot dies seruatum est. Liu. lib. 3. ab Vrbe.

IVTVRNA, Nympha Latina, soror Turni, à Ioue vitiata, cuius meminit Virgil. lib. 12. Æneidos,
Discedo tuum, ne me incuses Iuturna dolorem.

Iuuamen, Vide IVVO.

Iuuenalia, Iuuenalis, Vide IVVENTA.

Iuuencus, iuuenci, m. gen. {μόσχος, δαμάλης} & Iuuenca, iuuencæ, à iuuando: qui iam (vt ait Varro) ad agrum colendum iuuare posset. Plaut. Trucul. 6,
Vidi equidem iuuencum ex indomito domitum
Fieri, atque alias belluas. Varro 2. de Re rust. cap. 5, Iuuencus & iuuenca.
Fortes iuuenci. Virgil. 3. Georg.
Laborifer iuuencus. Ouid. 15. Metam.
Lunati fronte iuuenci. Stat. 6. Thebaid.
Petulans iuuencus toruus fronte. Seneca Hippol. 3.
Pulcher ... ncus. Virgil. 5. Æneid.
Rudes operum iuuenci. Ouid. 1. Fast.
Toruus iuuencus. Ouid. 6. Metam.
¶Consuescere iuuencum aratro, Vide CONSVESCO.
Fessos iuuencos disiungere. Ouid. 14. Metam.
Validis terram proscinde iuuencis. Virgil. 2. Georg.
Sociare iuuencos imposito aratro. Stat. 8. Thebaid.
Corniger iuuencæ. Ouid. 13. Metam.
Formosa iuuenca. Virgil. 3. Georg.
Nitens iuuenca. Ouid. 1. Metam.
¶Iuuencus, de homine quoque iuuene. Horat. 2. Carm. ode 8,
Te suis matres metuunt iuuencis, &c. Porphyrius, Iuuenci ergo non tantum boues dicuntur, sed homines: quamuis in vsu sit vt non nisi per diminutionem iuuenculos dicamus. Ouid. epist. 5, Grata iuuenca venit.
Iuuencæ sues. Plin. lib. 10. cap. 53.

Iuuenculus, pen. corr. Diminutiuum {δαμάλιον} Catull. ad Ponticum, epigr. 21, Qui flosculus es iuuenculorum.

Iuuenis, & hoc iuuene, pen. corr. {νέος, νέα} A iuuando, quòd ea ætas maximè sit apta ad laborem tolerandum. Et à Iurisconsultis iuuenes dicuntur, qui adolescentium excesserunt ætatem, quoad incipiant inter seniores numerari. Plin. lib. 7. cap. 36, Cornelia enim iuuenis est, & parere adhuc potest.
Furor iuuenum. Seneca Thebaid. 2.
Princeps iuuenum. Ouid. 1. de Arte.
Egregius iuuenis. Virgil. 5. Æneid.
Feruidi iuuenes. Horat. 4. Carm. ode 13.
Ferus iuuenis. Seneca Hippol. 2.
Imberbis iuuenis. Horat. de Arte.
Laudatus iuuenis. Stat. 5. Sylu. 2.
Proterui iuuenes. Horat. 1. Carm. ode 25.
Valens iuuenis. Ouid. 15. Metam.
Astringere iuuenem, Vide ASTRINGO.
Fieri iuuenem. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Iunior in comparatiuo facit. Columella Iuuenior dixit lib. 9. cap. 11. de apibus, Iuueniori examini solet accidere. Alia exemplaria habent Iuniori. Plin. lib. 18. cap. 3, Iuniorum familiæ bubulcum nominauerunt.
Tota anno iunior. Horat. 2. epist. 2.
Iuniores ceruí. Plin. lib. 8. cap. 32.
Iuuenis, de oue. Colum. lib. 7. cap. 3, Fœmina post bimatum mariti debet, iuuenísque habetur quinquennis.
¶Iuuenis, adiectiuè, pro Iuuenili. Ouid. 7. Metamorphoseos,
& admonitus iuuenes nutricibus annos
Posse suis reddi.

Iuuenilis, & hoc iuuenile, pen. prod. {νεανικός, νεαρός} Quod ad iuuenem pertinet: vt Ætas iuuenilis. Iuuenile robur, Colum. lib. 4. cap. 3. Iuuenilis ludus vel iocus, Liu. 1. ab Vrbe. & lib. 5.
Annis iuuenilibus iuncti. Ouid. 8. Metam.
Ardor iuuenilis. Seneca Octau. 4.
Calor iuuenilis, Vide CALOR.
Carmina iuuenilia. Ouid. 2. Trist.
Corpus iuuenile. Virgil. 5. Æneid.
Decus iuuenile. Ouid. ad Pisonem.
Gratia iuuenilis. Stat. 2. Sylu. 2.
Incœpta iuuenilia. Ouid. epist. 17.
Opus nitidæ iuuenile palæstræ. Ouid. 6. Metam.

Vis iuuenilis. Ouid. 2. Metam.
Læta & iuuenilia lusi. Ouid. 5. Trist. eleg. 2.
Iuuenilior. Ouid. 14. Metamorphoseos,
Silenúsque suis semper iuuenilior annis.

Iuuenilitas, iuuenilitatis, pro Iuuentus, Antiquum. Varr. Tithono,
Quam dereliquit multicupida iuuenilitas. Ex Nonio.

Iuueniliter, pen. corr. Aduerbium {νεανικῶς} More iuuenum, quemadmodum & Pueriliter. Cic. de Senect. Quum planè grandis esset, & Annibalem iuueniliter exultantem patientia sua molliebat.
Venatum in syluas iuueniliter ire solebam. Ouid. 7. Metam.
Ingenio vti iuueniliter. Ouid. 2. Trist.

Iuuenalis, & hoc iuuenale, pen. prod. {νεαρός} Idem quod Iuuenilis. Plin. libro 33. cap. 12, Quum C. Sulpitius Galba iuuenalem famam apud principem popinarum pœnis aucupatus, &c. Inusitatum.
Iuuenalis dies, Iuuenili ætati peculiariter celebrandus. Sueton. de Caligula, Adiecit diem Saturnalibus, appellauítque Iuuenalem.
Iuuenalia, Ludi qui pro salute iuuenum celebrabantur.
Ludi iuuenalium. Tacit. lib. 14.

Iuuenesco, iuuenescis {νεάζω} iuuenéscere, Iuuenem fieri. Plin. lib. 21. cap. 11, Rosa & quinquennium perfert non recisa, nec adusta. Illo enim modo iuuenescit. Et lib. 8. cap. 57, de gliribus, Rursus æstate iuuenescunt. Ouid. 3. Amor. eleg. 6,
Illius à tactu Pylius iuuenescere posset.
Vitulus iuuenescit in herbis. Horat. 4. Carm. ode 2.

Iuuenari {νεανίζειν} dixit Horatius in Arte,
Aut nimium teneris iuuenentur versibus vnquam. Id est iuueniliter loquantur, aut lasciuiant.

Iuuentus, iuuentutis, pen. prod. f. g. {νεότης} Ætas iuuenilis, quæ & Iuuenilitas & Iuuenta dicitur. Sallust. Ibíque iuuentutem suam exercuit.
Cruda iuuentus. Sil. lib. 3.
Docilis iuuentus. Horat. in Carm. sæculi.
Effera iuuentus. Virgil. 8. Æneid.
Torosa iuuentus. Pers. sat. 3.
Acuere iuuentutem, Vide ACVO.
¶Iuuentus, Multitudo iuuenum. Plaut. Mostel. 2. Cæs. 3. bel. Gall. Nam quum omnis iuuentus, omnis etiam grauioris ætatis, in quibus aliquid consilij aut dignitatis fuit, eò conuenerant, tum, &c. Cic. 2. Tusc. Iuuentutem laboribus erudiunt.
¶Iuuentus, Dea quæ præesse putabatur ætati iuuenili. Plin. lib. 35. cap. 10. Liu. 4. Decad. lib. 6, Iuuentutis ædem in Circo maximo C. Licinius Lucullus Duumuir dedicauit.

Iuuenta {ἥβη} Ætas iuuenilis: &(vt quibusdam placet) dea ipsa melioris ætatis & iuuentutis. Valer. lib. 4. Plin. lib. 7. cap. 13, Alius sterilis est iuuenta, alius semel in vita datur gignere.
Ab iuuenta, Vide A præpositionem.
Calida iuuenta. Claud. de bello Get.
Dulcis iuuenta. Horat. 1. Carm. ode 16.
Audax iuuenta. Virgil. 4. Georg. Valer. 7. Argon.
Lumen purpureum iuuentæ. Virgil. 1. Æneid.
Florente iuuenta feruidus. Horat. de Arte.
Imbellis iuuenta. Horat. 3. Carm. ode 2.
Prima florescente iuuenta. Sil. lib. 13.
Pubescens iuuenta. Sil. lib. 16.
Rosea iuuenta. Valer. 5. Argon.
Senilem iuuentam, præmaturæ mortis esse signum. Plinius libro 7. cap. 51.
Viridis iuuenta. Virgil. 5. Æneid.
Exercita iuuentam. Catul. in Epithalam. Iuliæ.
¶Iuuenta, Multitudo iuuenum. Martial. lib. 5. 98,
Quinctiliane vagæ moderator summe iuuentæ.

Iuuentas, iuuentatis, pen. prod. {Ἥβη} Dea, quæ iuuentuti præesse putabatur. Horat. 1. Carm. ode 30, ad Venerem,
Et parum comis sine te Iuuentas. Vide Liuium 1. Decad. lib. 5, ad finem. Lucret. lib. 5,
Tum demum puerili æuo florente, Iuuentas
Occipit, & molli vestit lanugine malas.

IVVERNA {ἰουερνία, ἰέρνη} Insula est, Britanniæ proxima, quæ hodie Hibernia dicitur. Vulgò *Island*, alias *Irlande*. Iuuen. sat. 2,
-arma quid vltra
Littora Iuuernæ promouimus. Et Cæsar lib. 6, Hiberniam vocat, dimidio quàm Britannia minorem.

Iuuo, iuuas, iuui, iutum {βοηθῶ, ἐπικουρῶ} iuuâre, Auxiliari, & opem ferre.
Iuuare aliquem consolando, consilio, aut re. Terent. Heaut. 1. 1,
-crede inquam mihi,
Aut consolando, aut consilio, aut re iuuero.
Iuuare aliquem consilio. Cic. 2. Offic.
Iuuare auxilio. Cic. in Topicis, Si consilio iuuare ciues & auxilio æqua in laude ponendum est, pari, &c.
Supplicibus iuuandis assuetus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.
Facundia iuuit cautam. Ouid. 7. Metam.
Iuuare aliquem apud alium. Cic. ad Attic. lib. 16. 346, Multum potes nos apud Plancum iuuare.
Iuuare ad beatam vitam. Cic. 1. de Finib.
Iuuare, Beneficio & misericordia prosequi. Cic. 3. Verr. Legis Corneliæ meminit quæ proscriptum iuuari vetat. Liu. Iuuisse eos omni commeatu classem hostium. Budæus.
¶Iuuat, Impersonale, id est Delectat. Iuuat me, & Iuuat mihi. Plautus Capt. 4, Neque vnquam quicquam me iuuat quod edo domi. Idem Cistel. 1, Quando ita tibi iuuat, vale atque salue. Terent. Adelph. 5. 3, Verumenimuero id demum iuuat, si, quem æquum est bene facere, is facit. Virgil. 4. ecloga, Non omnes arbusta iuuant, humilésque myricæ. Cic. in Verrem, Iuuat me hæc præclara nomina sic concidisse.
Iuuat euasisse tot vrbes. Virgil. 3. Æneid.
Iuuat indulgere labori. Virgil. 6. Æneid.
¶Iuuari, Passiuum, pro Adiuuari & auxilium suscipere. Plin. lib. 27.

cap 14. Quod fit etiam iuuatur.

Ope admota iuuari Ouid. 1 de Ponto, eleg. 4.

Iuuans, Participium {[illegible]} Cic. ad Trebatium, lib. 7. 21. Méque diis iuuantibus ante brumam expectabis.

Iuxta {[illegible]} Præpositio, Apud significans. Virgil. 4. Æneidos,

-humilis volat æquora iuxta. Plautus,

Iuxta te sum, te pte tueatis oportet. Sipontinus per st scribit: neque videt qua ratione per x vulgò scribatur. Aliquando subintelligitur accusatiuus.

Furiarum maxima iuxtà accubat. Virgil. 6 Æneid.

Iuxta geminorum astat Lauinia virgo Virgil. 7. Æneid.

Venire iuxta seditionem. Tacit. lib. 5. Iisdem Consulibus grauitate annonæ iuxta seditionem ventum.

¶Iuxta {[illegible]} Simul, coniunctim. Varro, Quum interea lucubrando facere iuxta ancillas lanam. Id est, vnà cum ancillis.

¶Iuxta, Secundum, siue post. Plin. lib. 7 cap. 45, Iuxta hæc Variana clades. Gell. libro 4. cap 9, Nigidius Figulus homo (vt ego arbitror) iuxta M. Varronem doctissimus Id est secundum, hoc est post eum, & eo excepto doctissimus

Iuxta deus, in tua manu positum est. Tacit. lib 18. Hoc est per fauorem deorum.

Iuxta libertatem Tacit. lib. 5, Nam populi imperium, iuxta libertatem, paucorum dominatio regiæ libidini propior est.

Iuxtà, Aduerbium {[illegible]} Id est æquè, similiter, eodem modo.

Spem ac metum iuxtà grauatus. Tacit. lib 5.

Iuxtà, Absolutè Sallust in Iugurtha, Iuxtà boni malique, strenui & imbelles multi obtruncati sunt Hoc est, æquè boni ac mali. Plin. lib. 9. cap. 35, A fœminis iuxtà virisque gestarentur.

Iuxtà ac. Cic. in oratione Post redit. Tum reliquis officiis iuxtà, ac si meus frater esset, sustentauit. Hoc est, Quasi vel tanquam si, vel æquè ac si.

Iuxta, cum datiuo, pro Peræquè Liu 4. bel Pun. Fabius omittendum rem paruam ac iuxtà magnis difficilem, abscedendúmque inde censebat. Id est, non minus quàm sunt magnæ.

Iuxtà atque. Liu. 2. ab Vrbe condita, Absentium bona iuxtà atque interemptorum diuisa fuerunt.

Iuxtà cum Plaut. Pseud. 20.

An nescis quæ sit hæc res? s. iuxtà cum ignarissimis. Id est, Tã scio, quàm qui maximè ignorant. Ibidem, 13,

Hæccine illa est furtiua virgo? r. iuxtà tecum æquè scio. Sallust. in Catil Nunc verò quo in loco res hæ sunt, iuxtà mecum omnes intelligitis.

¶Iuxta esse, pro Familiarem esse Suet. in Calig. cap. 10, Tantíque in anum, & qui iuxta erant, obsequij, et nõ immeritò sit dictum, Nec seruum meliorem vllum, nec deteriorem dominum fuisse.

Iuxtim, Aduerbium {[illegible]} significat Propè Suet. in Tiberio, Magistratibus pro Tribunali cognoscentibus plerunque se offerebat consiliarium, assidebátque iuxtim vel ex aduerso in parte primori. Lucretius lib. 4.

I X

Ixia, ixiæ, Genus herbæ. Plin. lib. 22. cap. 18, Chamæleonem aliqui ixiam vocant. Vide ibidem vtriusque nominis rationem.

IXION, pen. prod. huius Ixionis, pen corr. {[illegible]} rex Thessaliæ, à Ioue deorum conuiuio adhibitus, amatam Iunonem de stupro interpellauit. Illa confessa Ioui est, & eius voluntate nubem in suam formam conuersam obtulit, vnde feruntur nati esse Centauri. Hæc Seruius. Eadem ferè Lucian. in deorum dialogis.

Audax. Ouid 12. Metam.

Perfidus. Horat de Arte.

Tortus rota. Virgil. 3. Georg.

Orbes Ixionis Propert. lib 4 eleg 12.

Proles Ixionis Pirithous. Ouid. 8 Metam.

Ixioneus, Adiectiuum {[illegible]} vt Orbis Ixioneus Virg. 4 Georg.

Ixionides, penul. corr. {[illegible]} Filius Ixionis, qui fuit Pirithous. Propert. lib. 2. eleg. 1,

Theseus infernis, superis testatur Achillea,

Hic Ixioniden, ille Menœtiaden.

I Y

Iynx {[illegible]} Iyngis, Auis, quæ torquilla à colli versura vocatur Aristot. lib. 2. animal. cap. 12.

K

K {[illegible]} Litera Græcorum est, non Latinorum, quam ipsi cappa vocant Priscianus libro 1, K (inquit) & q, quanuis figura & nomine videantur aliquam habere differentiam cum c, tamen eandem tam in sono vocum, quàm in metro continent potestatem: & K quidem superuacua est. Quintil lib. 1 cap De orthographia, K quidem in nullis verbis [illegible] puto, nisi quæ significat, etiam vt sola ponatur. Hoc eo non omisi, quòd quidam eam, quoties a sequatur, necessariam credunt: quum sit c litera, quæ ad omnes vocales vim suam perferat.